ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ
32821
GRVER-00688

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σχολή 5/35 | 1 - 1/5/05

Άρης Πεσιάρης.

1944.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΟΜΗΡΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

ΥΠΟ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Κ. ΚΟΦΙΝΙΩΤΟΥ

Δ. Φ. ΚΑΙ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «Ο ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ»

1886

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΑΘΗΝΑ

ΝΙΚ. ΔΙΑ[illegible]ΠΟΥΛΟΥ

1977

ΔΗΜΟ[illegible]ΡΟΙΑΣ
Άριθμ[illegible] 32821
Ήμερ)νία [illegible] 16-10-78
Ταξινομικός Άριθμ[illegible] 000 ΠΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1884 φέροντες εἰς φῶς τὴν Ὁμηρικὴν Γεωγραφίαν εἴπομεν ἐν ἐκτάσει περὶ τῆς τιμῆς, ἧς ἠξιοῦτο ὁ Ὅμηρος παρά τε τοῖς παλαιοῖς καὶ τοῖς νεωτέροις Ἕλλησι καὶ τῆς μεγάλης ῥοπῆς, ἣν ἔσχεν ἐπί τε τὴν ἀνάπτυξιν τῆς διανοίας, τὴν διαμόρφωσιν τοῦ ἤθους καὶ τὴν ἐξέγερσιν τοῦ φρονήματος τῶν τε Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων καὶ πάντων τῶν λαῶν τῆς νεωτέρας Εὐρώπης· παρεθέσαμεν δὲ καὶ τὰς γνώμας πολλῶν σοφῶν Ἑλλήνων καὶ ξένων περὶ τῆς δαιμονίας ταύτης δυνάμεως τοῦ θείου ποιητοῦ.

Σήμερον ἐκδίδοντες τὸ ἀνὰ χεῖρας Λεξικὸν μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς τε εἰρημένης Ὁμηρικῆς Γεωγραφίας καὶ τὴν τῆς Γραμματικῆς τῆς Ὁμηρικῆς διαλέκτου, οὐδένα ἄλλον σκοπὸν προτιθέμεθα ἢ νὰ συμπληρώσωμεν τὸ ἔργον, οὗτινος ἠρξάμεθα, πρὸς τὴν ὅσον ἔνεστι τελειοτέραν παρ' ἡμῖν κατανόησιν τῶν δύο μεγάλων ὁμηρικῶν ποιημάτων τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσείας, ὧν ἡ σπουδὴ ἀποτελεῖ τὸ κέντρον, οὕτως εἰπεῖν, περὶ ὃ στρέφεται ἡ ἐν τῷ γυμνασίῳ διδασκαλία τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ συγγραφέων.

Ἐκ πείρας γινώσκοντες ὅτι ὁ μαθητὴς τοῦ γυμνασίου εἰς τὰς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ μελέτας χρήζει πρὸ πάντων βιβλίων καὶ λεξικῶν συναπτόντων μετὰ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας καὶ τὸ σύντομον καὶ σαφὲς, τούτου ἕνεκα καὶ ἐν τῇ συντάξει τοῦ παρόντος Λεξικοῦ ἐσπουδάσαμεν νὰ τηρήσωμεν τὸ μέτρον ἐκεῖνο, δι' οὗ ἠδύνατο νὰ ἀποβῇ λυσιτελεστάτη τῷ μαθητῇ ἡ χρῆσις Ὁμηρικοῦ Λεξικοῦ· ὅθεν πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνεβουλεύθημεν οὐ μόνον τὸ λεξικὸν τοῦ Georg. Autenrieth, ὅπερ μεγίστης ἀπολάβῃ ἐν Γερμανίᾳ ὑπολήψεως, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ μεγάλου λεξικοῦ τοῦ H. Ebeling παρελάβομεν οὐκ ὀλίγα ἐλλείποντα ἐν ἐκείνῳ καὶ

μάλιστα εὐστόχους ἑρμηνείας ἀρχαίων σχολιαστῶν, δι' ὅπερ καὶ τὸ ἀνὰ χεῖρας ἀπέβη καὶ ὀγκωδέστερον. Ἀλλ' ἐπειδή, ὅσον εὔστοχοι καὶ ἀκριβεῖς καὶ ἂν εἶναι οἱ ὁρισμοὶ καὶ αἱ σημασίαι τῶν λέξεων, ἐπὶ πολλῶν πραγμάτων δὲν γίνονται πάντοτε καταληπταὶ ἄνευ τῆς διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιλήψεως τῶν πραγμάτων, ἐφροντίσαμεν τὸ κατὰ δύναμιν νὰ πλουτίσωμεν τὸ ἀνὰ χεῖρας Λεξικὸν διὰ πολλῶν εἰκόνων, ἃς ἐδανείσθημεν οὐ μόνον ἐκ τοῦ εἰρημένου λεξικοῦ τοῦ Autenrieth ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ Das Homerische Epos aus den denkmaelern Erlaeuert συγγράμματος τοῦ W. Helbig, καὶ ἀλλοθεν, ὅπου ἐφαίνετο ἡμῖν κάλλιον ἀπεικονισμένον τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα. Ἐν τέλει δὲ προσεθέσαμεν εἰκόνας τινὰς διαφόρων ἀντικειμένων μὴ συμπεριληφθείσας ἐν τῷ οἰκείῳ ἄρθρῳ, καὶ γεωγραφικὸν χάρτην τῆς Τροίας, ὅπως ὁ χρώμενος τῷ λεξικῷ δύνηται νὰ λαμβάνῃ καθαρωτέραν ἔννοιαν τῶν τόπων, οἵτινες ὑπῆρξαν σκηναὶ τῶν ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ποιήμασι διαδραματιζομένων· πλείονας γεωγραφικὰς πληροφορίας ὁ θέλων βλέπει ἐν τῇ ὁμηρικῇ γεωγραφίᾳ.

Κατὰ δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῶν λέξεων ἐτηρήσαμεν τὴν ἑξῆς τάξιν καὶ μέθοδον· ἐν ἀρχῇ παρατιθέμεθα τὴν πρώτην καὶ κυριωτέραν σημασίαν τῆς λέξεως, ἔπειτα δὲ τὰς ἀμέσως ἐκ ταύτης πηγαζούσας παραλλαγὰς αὐτῆς, ἀκολουθήσαντες ἐν τούτῳ ἀκριβεστέραν τάξιν, ὅσον ἠδυνάμεθα τῆς τοῦ λεξικοῦ, ὅπερ κυρίως ἐχρησίμευσεν ἡ βάσις τῆς ἡμετέρας ἐργασίας. Ἵνα δὲ μὴ ὁ συμβουλευόμενος αὐτῷ καταλίσκηται ἐπὶ ματαίῳ εἰς ἐκμάθησιν τύπων καὶ σχηματισμῶν μὴ ἀπαντώντων παρὰ τῷ ποιητῇ, παρεθέσαμεν μόνον τοὺς ἐν χρήσει παρ' αὐτῷ τύπους, ἂν δὲ ἡ ὀνομαστικὴ ἢ τὸ α'. πρόσωπον τοῦ ἐνεστῶτος τυγχάνῃ μὴ ἀπαντῶν παρ' αὐτῷ ἐξ ἀνάγκης ἀνεγράψαμεν μὲν αὐτά, ἀλλὰ διὰ λεπτοτέρων στοιχείων, ὅπως πᾶς τις εὐθὺς ἐννοῇ, ὅτι οἱ εὔχρηστοι τύποι ἄρχονται ἀπὸ τῆς λέξεως τῆς ἀπὸ παχυτέρων στοιχείων ἐκτετυπωμένης. Ἀντὶ δὲ τῶν ἁπλῶν καὶ ξηρῶν παραπομπῶν τοῦ λεξικοῦ τοῦ Autenrieth προετιμήσαμεν ὡς ὠφελιμώτερον νὰ ἀναγράψωμεν τὰ χωρία εἰς ἃ γίνωνται αὐταὶ

ἢ ἄλλα παραδείγματα καταλληλότερα, ὅπως μὴ παρίσταται ἑκάστοτε ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναδρομῆς εἰς τὸ ὁμηρικὸν κείμενον. Ἐν τοῖς οὐσιαστικοῖς προσετέθησαν τὰ κοσμητικὰ ἢ τὰ διακριτικὰ ἐπίθετα, μεθ' ὧν ταῦτα ἑκάστοτε ἀναφέρονται, ὁμοίως δὲ καὶ εἰς τὰ ῥήματα προσετέθησαν ἐκεῖναι αἱ λέξεις, μεθ' ὧν συνήθως ἀπαντῶσι ταῦτα.

Ἐκρίναμεν δὲ περιττὸν νὰ μνημονεύσωμεν ποικίλας καὶ διαφορωτάτας ἐνίοτε γνώμας· ἀνεγράψαμεν δὲ ἐκείνην, ἥτις ἐφαίνετο πιθανωτέρα καὶ πλείονος κύρους ἀπολαύουσα, διότι ἡ ποικιλία πολλῶν καὶ πολλάκις ἐναντιωτάτων γνωμῶν ἀντὶ νὰ διαφωτίζῃ, ἐπισκοτίζει ἔτι μᾶλλον τὸν νοῦν τοῦ ἔχοντος ἀνὰ χεῖρας τὸ Λεξικόν.

Ὅπως δὲ ἀποβῇ ὠφελιμώτερον τὸ ἔργον ἡμῶν προσετέθη ἐν τέλει καὶ παράρτημα, ὅπερ ἐνομίσαμεν ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, περιέχον καθ' ὕλην τὸ πραγματικὸν τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως ἤτοι τὰς παρ' Ὁμήρῳ γνωστὰς ἐπιστημονικὰς ἢ ἄλλας γνώσεις· α') ἐκ τῆς φυσιογραφίας (τῆς κοσμογραφίας, ὀρυκτολογίας, βοτανικῆς)· β') ἐκ τῆς φιλοσοφίας, (ἀνθρωπολογίας, ψυχολογίας καὶ ἠθικῆς)· γ') ἐκ τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ δημοσίου βίου, (ἤτοι τὰ ὀνόματα τῶν μερῶν τῆς οἰκίας, ἐνδυμάτων, σκευῶν, ὅπλων, τεχνῶν, ἀγώνων κλ.)

Αἱ ἐν τῷ παραρτήματι παραπομπαὶ γίνονται ἐν πολλοῖς εἰς τὸν στίχον, ὅθεν ἄρχεται ἡ ὅλη ἔννοια οὐχὶ δ' ἐν ᾗ κεῖται ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος λέξις ἢ ἔκφρασις.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ Λεξικὸν τοῦτο θέλει πληρώσει αἰσθητὴν χρείαν τῶν περὶ τὴν ὁμηρικὴν ποίησιν ἀσχολουμένων.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 6 Ἰανουαρίου 1886.

Εὐαγ. Κ. Κοφινιώτης

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΑΙ ΛΕΞΕΙΣ.

Ὁ † ἢ * δηλοῖ τὰ παρ' Ὁμήρῳ ἅπαξ λεγόμενα.
Τὸ δὲ καὶ ἢ κ. μεταξὺ ἐν τέλει παραπομπῶν τὰ δὶς λεγόμενα.
(Ἰλ.) ἢ (Ὀδ.) δηλοῖ ὅτι ἡ λέξις ἁπαντᾷ μόνον ἐν Ἰλιάδι ἢ μόνον ἐν Ὀδυσσείᾳ.
Α, Β, Γ κλ. σημαίνει ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος, α, β, γ κλ. τῆς Ὀδυσσείας.

Ἀδ.	ἀδελφὸς
ἄλ. γρ.	ἄλλη γραφὴ
ἀόρ.	ἀόριστος
ἀπ. ἢ ἀπαρ.	ἀπαρέμφατος
ἀναδ. ἢ ἀναδιπ.	ἀναδιπλασιασμὸς
ἀντιτ. ἢ ἀντιτίθ.	ἀντιτίθεται
ἀντίθ·	ἀντίθετον
ἀντων.	ἀντωνυμία
ἀρσ.	ἀρσενικὸν
αἰτ.	αἰτιατικὴ
βασ.	βασιλεὺς
γεν.	γενικὴ
Γ.	γυνὴ
δηλ.	δηλαδὴ
διόρθ.	διόρθωσις
δοτ.	δοτικὴ
δυϊκ.	δυϊκὸς
ἐν. ἢ ἐνσ.	ἐνεστὼς
εὐκ.	εὐκτικὴ
ἐπίθ.	ἐπίθετον
ἐνερ.	ἐνεργητικὸν
ἐν.	ἐνικὸς
ἐπίρ.	ἐπίρρημα ἐπιρρηματικῶς
Ἡσ.	Ἡσύχιος
Θ.	θυγάτηρ.
θηλ.	θηλικὸν
θέμ.	θέμα
ἴδ.	ἴδε
κ. ἑ.	καὶ ἑξῆς
κ. ἄλ.	καὶ ἄλλα
κλ.	κλητικὴ
κλ. ἢ κτλ.	καὶ τὰ λοιπὰ
Μ.	μήτηρ
μετβ.	μεταβατικὸν
μετχ.	μετοχὴ
μέλ.	μέλλων
μέλ. τετελ.	μέλ. τετελεσμένος
μέσ.	μέσον
μετων.	μετωνυμικῶς
ὀν. ἢ ὀνομ.	ὀνομαστικὴ
ὁρ.	ὁριστικὴ
οὐδ.	οὐδέτερον
οὐσ.	οὐσιαστικὸν
Π.	πατὴρ
πθ. ἢ παθ.	παθητικὸν
πλ. ἢ πλθ.	πληθυντικὸς
πρστ.	προστακτικὴ
πρόσ.	πρόσωπον
πρβ.	παράβαλε
παραβ.	παραβάλλεται
πόλ.	πόλις
ποτ.	ποταμὸν
πρτ.	παρατατικὸς
πρτ. θαμ.	παρατατ. θαμιστικὸς
πρκ.	παρακείμενος
σημ.	σημασία ἢ σημαίνει
συγκ.	συγκεκομμένον
συγκρ.	συγκριτικὸν
Σχ.	Σχολιαστὴς
συγγ.	συγγενὲς
συνίζ.	συνίζησις
τ. ἐ.	τοῦτ' ἐστιν
ὑπ.	ὑποτακτικὴ
Υ.	υἱὸς
ὑπρ.	ὑπερσυντελικὸς
ὑπερθ.	ὑπερθετικὸν
ὑποκ.	ὑποκείμενον
φρ.	φράσις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΟΜΗΡΙΚΟΝ

Α.

α-(ἀ ἐν συνθέσει 1) στερητ. πρὸ φων. συνήθ. ἀν(ἄνευ) ἀ-δαήμων, ἄν-αρχος.—2) ἀθροιστ. (σα. συγγ. ᾰ-μα). ἀ-, ἀ-, ὁ, καὶ ἐχει τὴν ἔννοιαν τοῦ ὁμοῦ· ἅπας, ἄξυλος, ἀθρόος, ἀτάλαντος, ἄκοιτις, ἄλοχος, ὑποίχες. 3) ἀ ἐπιτατ. = ἄγαν· ἄγονος = πολύγονος, 4) προθετικόν, πρὸ λέξεων ἀρχομένων ἀπὸ συμφώνου· ἀλείφω, ἀμείρομαι, ἀμεύω, ἀείρω, ἀμέλγω, ἀμύνω, ἀνεψιός, ἀθλιηρός, ἀσπαίρω, ἀστεμφής, ἀστασίη, ἀστήρ.

ᾶ ἐπιφ. σχετλιασμοῦ, οἴκτου, λύπης, καὶ μετὰ τοῦ δειλέ, δειλοί, δειλὼ=ὦ κακμένε ἀ σὺδ. πλ. τοῦ ὅς.

ἀ-άατος, ἄᾱτον αἰτ. ἀρ. κ. οὐδ. (ἀ-, ἀ-ράτη) ἀκατάβλητον, ἰσχυρόν, ἀπαραβίαστον, στυγερόν· Στυγὸς ὕδωρ» Ξ271 διότι οὐδεὶς τολμᾷ νὰ παραβιάσῃ τὸν τοιοῦτον ὅρκον· «ἄεθλον ἀ.» =ἀθλαθές, ἀθῶον ἄθλον. ἐνεργ., ἀλλὰ φ 91 κρίσιμον, ἀμετάκλητον. πθ.

ἀ-αγής, ἀαγὲς (ἀϝαγές, ἄγνυμι), ἄθραυστον, στερεόν· «-ῥόπαλον» λ 575 †.

ἄ-απτος, ἄαπτοι, -ους (ἐπω ἢ ἅπτω) ἄψαυστοι, ἀπροσπέλαστοι, ἀκαταμάχητοι, «-χεῖρες, χεῖρας»· περὶ τῶν χειρῶν τοῦ Διός, Αἴαντος, Ἀγαμέμνονος, Πατρόκλου, Ἕκτορος, Ἀχιλλέως, Ὀδυσσέως».

ἀ-άσχετος ἐπιτμ. ἐκ τοῦ ἄ-σχετος=ἀκατάσχετος, ἀνίκητος.

ἀϝάω μόνον ἀόρ., ἄᾱσα, ἄᾱσε, -ᾱσαν. 1) ἐνεργ. βλάπτω· τῇδ' ἄτῃ ἄᾱσας 2 ἐν ἀορ. β') ἰδίως παραπλανῶ, ἐξαπατῶ· ἄᾱσε (-υυ), ἄᾱσε. μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ φρένας φ 297· παθ. Τ 136 μέγ' πολλὸν ἀάσθη· παρθ. φρεσὶν ἀασθείς. — 2) Μέσ. σκοτίζομαι τὸν νοῦν, τυφλοῦμαι, ἁμαρτάνω· ἀασάμην· ἄᾱσατο δὲ μέγα θυμῷ = ἔπαθε μεγάλως τὸν νοῦν· Ζεὺς ἄᾱτο,=ἐπλανήθη: β') Μέσ. μετθ. μετ' αἰτ. σκοτίζω, ἀπατῶ· «Ἄτην, ἣ πάντας ἀᾶται».

ἀ-βακέω (ἀ-βακής, ἡ ἀϝάγω) ἀβάκησαν πάντες=ἄφωνοι ἦσαν δι' ἄγνοιαν, ἐσιώπησαν ὅλοι, διότι δὲν ἐνόησαν τὸν ὅλον δ 249 †.

Ἄβαντες, οἱ Εὔβοιαν εἶχον. Β 536.

Ἀ-βαρβαρέη, πηγαία νύμφη, Ζ 22.

Ἄβας, -αντα. Υ. Εὐρυδάμαντος, φονευθεὶς ὑπὸ Διομήδους Ε 148.

Ἄ-βιοι, δικαιότατοι ἀνθρώπων Ν 6, λαὸς σκυθικὸς τὰ βόρεια τῆς Εὐρώπης οἰκῶν.

Ἄ-βληρος. Τρώς, ὃν Ἀντίλοχος ἐνήρατο = ἐφόνευσεν, Ζ 32.

ἀ-βλής, ἀ-βλῆτα (βάλλω) ἰόν, «οὔποτε ἄλλοτε βεβλημμένον» Ἡσχ., ἀμεταχείριστον. Δ 117 †

ἄ-βλητος, ἄτρωτος ἐκ βέλους, ἀπρόσβλητος· «ἄβλητα βέλη»=τὰ οὔποτε ἄλλοτε βεβλημένα. Δ 540 †

ἀ-βληχρός 3 (ἀμβλ., ἀ προθ. μαλακὸς) 1) ἀσθενής, ἀδύνατος· «χεὶρ» Ε 337, 2) μαλακός, ἥπιος, γλυκύς· «θάνατος» λ 134.

ἄβρομος, ἄβρομοι (ἀ προθ. βρέμω)=πολύβρομοι, θορυβώδεις, ταραχώδεις· Ν 41 †

ἀβροτάζω, ἀβροτάξομεν (ἐκ τοῦ ἀβροτεῖν τ. ἔ. ἀμβροτεῖν=ἁμαρτεῖν) Ὑπ. ἀόρ.= ἀποτύχωμεν ἀποπλανηθέντες ἐν νυκτί, χάσωμεν Κ 65 †

ἄβροτος, ἀ-βρότη νὺξ (ἄμβροτος πρ. ἀμβρόσιος), ἀθάνατος, θεία, ἱερὰ νὺξ Ξ. 78 †

Ἄβυδος (ὕ) πόλις παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον· Ἀβυδόθεν=ἐξ Ἀβ., Ἀβυδόθι=ἐν Ἀβ.

ἀγάασθαι, ἀγάασθε ἴδε ἄγαμαι.

ἀγαγεῖν, ἀγαγέσθαι κλ. ἴδ. ἄγω.

ἀγάζομαι, τιμῶ=ἄγαμαι.

ἀγαθός 3 (ἄγαμαι), θαυμαστός, ἐξαίρετος, καλός· 1) ἐπὶ προσώπων ἐξεχόντων ἀ) κατὰ

τὴν ῥώμην· = ἀνδρεῖος, καὶ μετ' αἰτ., ἔξοχος, «πύξ, βίην, βοήν», 6') κατὰ τὸ γένος· αἵματος εἰς ἀγαθοῖο. (ἀντίθ. κακὸς N 275) εὐγενής. Ω 632, δ 611, ο 324). προύχων (ἀντίθ. χέρης). γ') κατὰ τὰ πλούτη· «βίος» πλουσίος, εὐτυχής. 2) ἐπὶ πραγμάτων· περὶ τῆς διανοίας· — φρένες = συνεταὶ φρ., οὐκ ἀ. φρενες = δυσμενεῖς· «ἀγαθοῖσι γεραίρειν», τὸ οὐδ. ἀγαθὸν = συμφέρον, «ἀγαθὰ φρονεῖν» «ἔχειν καλὰ φρονήματα, ὑγιᾶ φρονήματα ἔχειν· «εἰς ἀγαθὸν ἢ εἰς ἀγαθὰ εἰπεῖν» = διὰ τὸ καλόν, πρὸς τὸ συμφέρον νὰ εἴπῃ «οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη» καὶ μετ' ἀπ. «δοῦναι, πιθέσθαι, λιπέσθαι, μίσγεσθαι κ. ἄ.

Ἀγάθωνα δίον Ω 249 Υ. Πριάμου.

ἀγαίομαι, ἀγαιομένου. (= ἀγαμένου) κακὰ ἔργα = ἄγαν θαυμάζοντος, ἀγανακτοῦντος υ 16 ÷

ἀγα-κλεής. ἐς (κλέος) = ἀγακλειτός, καὶ ἀγακλύτος· μόνον γεν. (ϝεος)-ῆος, καὶ κλ. ἀγακλεές· ἐπίθ. κοσμητικόν· περικλεής, ἔνδοξος περίφημος. Ἰλ.

Ἀγακλῆος υἱός, εἷς τῶν Μυρμιδόνων Π 571

ἀγα-κλειτός 3 = ἀγακλυτός, ἄγαν ἔνδοξος, εὐκλεής· ἐπὶ ἀνθρώπων Β 564, Μ 101, μιᾶς τῶν Νηρηίδων Σ 45· ἐπὶ πραγμάτων «ἑκατόμβη» = λαμπρὰ γ 59, η 203.

ἀγα-κλυτός. 3, πολὺ ὀνομαστός, περίφημος· ἐπὶ ἀνθρώπων Ζ 486, θ 502, καὶ περὶ βασιλείων οἴκων· δώματα ἀγ. 146

ἀγάλ-λομαι (ἀ πρόθ., γαλ-ῆω) μόνον κ. ἐνεστ. τέρπομαι, κοσμοῦμαι, σεμνύνομαι, ὑπερηφανεύομαι, χαίρω, (τινί)· «ἵπποισι, νήεσσι, πτερύγεσσι» καὶ μετχ. «νῆες ἀγαλλόμεναι» ε 176.

ἄγαλ-μα (ἀγάλλομαι), στολισμός, κόσμημα Δ 141· λέγεται περὶ δώρων πολυτίμων, ἃ τοῖς θεοῖς δίδονται· τὸ ἀνάθημα γ 273, ὁ βοῦς ὁ πρὸς θυσίαν γ 438, ὁ δούρειος ἵππος 8509· «περικαλλὲς ἄγαλμα» σ 300 Σχ. κόσμος περιτραχήλεος.

ἄγαμαι (ἀ-γη, γαίω), πρτ. ἠγάασθε, μλ. ἀγασ(σ)εσθαι, αὐρ. ἠγασ(σ)άμην (καὶ ἄνευ αὔξ.) κτλ. νεώτερος τύπος τοῦ

ἀγάομαι (Ὀδ.) ἀγάασθε, ἀγάασθαι (ἀ-γαϝ) ὁ τύπ. ἄγαμαι μόνον ἐν σημ. 1) θαυμάζω, τιμῶ· Π 41, ἀγάσαντο = ἐπῄγησαν σ 71 ἐν π 203 κεῖται μετὰ τοῦ θαυμάζειν· οὔτε τι θαυμάζειν οὔτε ἀγ. = οὔτε μετ' ἀπορίας (ὡς ξένον) οὔτε μετὰ θαυμασμοῦ (διὰ τὸ κάλλος) νὰ θεωρῇς — 2) ἐπὶ κακῆς σημ. α') ἀγανακτῶ, λίαν ὀργίζομαι· φθονῶ, ζηλεύω, μετ' αἰτ. «καλὰ ἔργα» δ 67 = ἐκπλαγέντες διὰ κ. ἔ. τινί θ 565, μετὰ τοῦ «κότῳ» Ξ 111 = καταντῶ εἰς ἀγανάκτησιν δ') φθονῶ δ 181, μετ' Ἀπαρ. ε 119, 129. ἀγασάμενοι περὶ νίκης Ψ 639.

Ἀγαμεμνονίδης. Υ. Ἀγαμέμνονος = Ὀρέστης α 30 Ὀδ.

Ἀγα-μέμνων. Υ. τοῦ Ἀτρέως, ἀδελφὸς τοῦ Μενελάου, βασ. τῶν Μυκηνῶν, «ἀλλὰ καὶ πολλῇσιν νήσοισι καὶ Ἄργει παντὶ ἄνασσεν» Β 108, τούτου παῖδες Ὀρέστης, Χρυσόθεμις, Λαοδίκη, Ἰφιάνασσα πρ. Β 104, Ι 287· ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς γυναικός του Κλυταιμνήστρας· λ 410· ἐξ οὗ θηλ. ἐπίθ. Ἀγαμεμνονίη, ἄλοχος γ 264.

Ἀγαμήδη (Μήδεια) Θ. Αὐγείου, ἡ τόσα φάρμακα ἤδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών. Δ 740.

ἀ-γαμος. 2· ἀνύπανδρος Γ 40 ÷

ἀγά-νιφος, (ἀνιφ. ἴδ. νίφω) **ἀγά-νιφι** Ὄλυμπον (αἰτ.)· χιονοσκεπῆ, πολὺ χιονισμένον Ὀλ. Α 420, Σ 186.

ἀγα-νός. 3 (ἴδ. γάνυμαι) ἥπιος, πρᾶος, ἐπιεικής· «ἔπεα, δῶρα, εὐχωλαί, βασιλεύς» (ἀντίθ. χαλεπὸς δ 230)· ἀλλ' «οἷς ἀγανοῖς βελέεσσι» μὲ τὰ ἥπια (ἀνώδυνα) βέλη (τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς Ἀρτέμιδος), οἷς ἀπεδίδετο ὁ φυσικὸς καὶ γλυκὺς θάνατος.

ἀγανο-φροσύνη,-η, ἡ φιλοφροσύνη, ἡπιότης, εὐπροσηγορία λ 203, πρβ. δ 230.

ἀγανό-φρων. φιλόφρων, ἥπιος Γ 467 ÷

ἀγάομαι ἴδε ἄγαμαι.

ἀγαπάζω (ἐπιτατ. τύπ. τοῦ ἀγαπάω)-ομαι· μόνον ἐνεστ. τινά· φιλικῶς ὑποδέχομαι, ἀσπάζομαι· ἀγαπαζέμεν = νὰ χαιρετᾷ· Ἐν Ὀδ. καὶ Ἰλ. Ω 464.

ἀγαπάω. ἀγάπησα ψ 214 = εὐχαριστως ὑπεδέχθην, ἐδεξιωσάμην καὶ φ 289 = δὲν εὐχαριστεῖς (δὲν ἀρκεῖσαι), ὅτι ἤσυχος εὐωχεῖσαι· Ὀδ.

ἀγαπ-ήνωρ,-ορος, ὁ (ἀγαπῶ ἠνορέην), παραγρ. ἀγαπῶν τὴν ἀνδρείαν, πολεμικός, ἀνδρεῖος. Ο 392 (----)

Ἀγαπήνωρ. Ἀγκαίου πάῖς Β 609, βασ. τῶν Ἀρκάδων, ᾧ 60 ναῦς ἔδωκεν ὁ Ἀγαμέμνων.

ἀγαπητός πάῖς, ἠγαπημένος, ἀκριβὸς παῖς, μονογενής· περὶ τοῦ Ἀστυάνακτος καὶ Τηλεμάχου. δ 365.

ἀγά-ῤῥυος (ἀγα-σρύϝος, ῥέω) ὁρμητικὸς «Ἑλλήσποντος» Β 845, Μ 30 αἰτ.

Ἀγασθένης. Υ. Αὐγείου, βασ. ἐν Ἤλιδι.

ἀγά-στονος, 2, πολύστονος, ἠχήεις· «Ἀμφιτρίτη» μ 97 ÷

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀγάστροφος, εἷς τῶν Τρώων Λ 338, 373
Ἀγαύη, μία τῶν Νηρηΐδων Σ 42
ἀγαυός 3, (ἀ-γαFός, ἄγαμαι) θαυμαστός, λαμπρός, ἔξοχος, μεγαλοπρεπής· Σύνηθ. ἐπίθ. ἡρώων, λαῶν (Φαιάκων, Τρώων,) κηρύκων, μνηστήρων πομπῆες ν 71. Περσεφόνεια. Τὸ ὑπερθ. περὶ τοῦ Νηλέως· «ἀγαυότατον ζωόντων» ο 229=μέγιστον.
ἀγγελίη, ἡ εἴδησις, παράγγελμα, πρεσβεία, «ἀλεγεινὴ, λυγρή» · —πατρός· —περὶ πατρός· τὸ ἀγγελίην ἐλθόντα=ὡς πρεσβευτὴν ἐλθόντα· καὶ ἀγγελίης ἦλυθες=ὡς ἄγγελος Ν 252. Ἀλλὰ καὶ
ἀγγελίης ἦλυθε σεῦ ἕνεκα. παραχ. σὴν χάριν πρεσβευτής. ἄγγελος ἦλθεν ἕνεκα σοῦ (ὡς λοξίας, ταμίης, νεηνίης).
ἀγγέλλω, πρστ. ἀγγελλύοντων, μετ. ἀγγελλων, μελ. ἀγγελέω, ἀόρ. ἤγγειλα, Ἀπ. ἀγγεῖλαι· φέρω εἴδησιν, διακηρύττω, βεβαιῶ, ἀναφέρω τι· αἴτ. ξ 120, δοτ. ξ 24, ξ 50.,—δοτ. καὶ αἰτ. μετ' Ἀπ.—προστάττω π. 350 P 701, ψ 22.
ἄγγελος, ὁ καὶ ἡ, ἀγγελιοφόρος· Ὄσσα Διὸς ἄγγ. Β 94, οἱ οἰωνοὶ Ω 296 ο 526, περὶ τοῦ ὕπνου Β 26, περὶ τῆς Ἴριδος Β 786, περὶ τῆς Θέτιδος Ω 561.
ἄγγος, εος, τὸ ἀγγεῖον, σκεῦος Β 471.
ἄγε, ἄγετε καὶ μετ' ἐκθλίψεως ἄγ', ἄγετ', ὄφρ' μόριον=ἔλα, ἔμπρός, ἐπιτείνεται διὰ τοῦ ἀλλὰ ἢ δὴ ἔλα λοιπόν, ἐλᾶτε δά· συντ. μετ' Ὑπ. ἢ Πρστ. Τὸ «εἰ δ' ἄγε» εἶναι γρ. ἐλλειπτικὴ=εἰ δὲ βούλει· ἄγε.
ἀγείρω, πρστ. ἀγειρόντων, ἀόρ. ἤγειρα καὶ ἄγειρα, ὑπ. ἀγείρω,-ομεν. Πθ. πρκ. ἀγήγερμαι, ὑπ. ἀγηγέραθ'=ἀγηγέρατο 3 πλ., ὑπερσ. ἀ. ἠγέρθην καὶ 3 πλ. ἀγερθεν=ἠγέρθησαν, μέσ. ἀόρ. β. ἀγερόμην, ἤγρετο, ἀγρέσθαι (ἢ ἀγέρεσθαι), Μετ. κατὰ συγκ. «ἀγρόμενοι-αι, ἀγρομένοισιν, -ήσιν» 1) Ἐνεργ. συνάγω συγκαλῶ «λαόν», συγκροτῶ «ἀγορήν». 2) Παθ. καὶ μέσ. ἀόρ. συνέρχομαι, συναθροίζομαι «ἐς ἀγορὴν ἀγέροντο» μετρ. περὶ τοῦ πνεύματος· «ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη» · «ἄψορρον οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη».—ἡ καρδία του ἠλθενεὶς τὰ στήθη του (ἐς τὸν τόπον της).
ἀγελ-αῖος (ἀγέλη) κοσμητικὸν ἐπίθ. τοῦ βοός· βοῦν-ην ἀδάμαστον, ἱέρευον βοῦν-ην» ἐξ ἀγέλης βοῦν, ἤτοι μὴ ζευχθεῖσαν εἰς ἄροτρον.
Ἀγέλα-ος καὶ Ἀγέλεως 1) Δαμαστορίδης Ἀγέλ. εἷς τῶν μνηστήρων (Ὀδ.). 2) Φραδμονίδης Ἀγ. ἕλλην Διομήδης (Ἰλ.) 3) Ἀγέλαον. ἕνα τῶν Ἀχαιῶν, Ἕκτωρ ἐφόνευσε, Θ 257, (Ἰλ.)
ἀγελείη (ἄγουσα λείαν) ἡ λαφυραγωγὸς, ἐπίθ. κοσμητ. τῆς Ἀθηνᾶς. Δ 128, Γ 359.
ἀγ-έλη, ἡ (ἄγω), ἡ ἀγέλη, κοπάδι, ἰδίᾳ βοῶν, ἵππων μ 290, Λ 690.
ἀγελῆδον λύκοι ἴασιν ἐπίρ. οἵκην ἀγέλης, κατ' ἀγέλας. Π. 160 ÷
ἀγέλῃφι=ἀγέλῃ· τοπικῶς ἐν ἀγέλῃ
ἀγέμεν=ἄγειν, ἴδε. ἄγω.
ἀγεν=ἐάγησαν, ἴδε. ἄγνυμι.
ἀ-γέραστος, (γέρας), χωρὶς τιμητικὸν δῶρον, ἀβράβευτος Α 119 ÷
ἀγερθεν=ἠγέρθησαν· ἴδ. ἀγείρω.
ἀγ-έρω-χος, ον (ἀγαν, ἐρωή, ἢ κατ' ἄλ. ἀγέρ-ωχος) πολὺ ἔντιμος, πλήρης ὑπερηφανίας, ὑπερήφανος· καὶ ἐπὶ κακοῦ· ἀλαζὼν θρασύς· κατ' ἄλλους πολεμιστής· ἐπίθ. τιμητικὸν τῶν Τρώων, Μυσῶν, Ῥοδίων καὶ τοῦ Περικλυμένου.
ἄγη μ' ἔχει=θάμβος (ἔκπληξις, θαυμασμὸς) με κατέχει γ 227. ἀγαναχτῶ· Φ 221.
ἄγη=ἐάγη ἴδ. ἄγνυμι
ἀγηγέραθ'=ἀγηγέρατο. Ὑπρσ. τοῦ ἀγείρω.
ἀγ-ηνορίη, ἀνδρεία, εὐτολμία Χ 457· περὶ λέοντος Μ 46. ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας=αὐθάδη ἐποίησας. Ἐκ τοῦ
ἀγήνωρ (ἄγαν-ἀνήρ) ἀνδρεῖος· 1) ἐπὶ ἐπαίνου· εὐτολμος· ἐπίθ. ἡρώων, μνηστήρων ἀγ. θυμὸς 2) ἐπὶ ψόγου· ὑπερόπτης, αὐθάδης, ὑβριστικός· Ι 699, (—–).
Ἀγήνωρ.-ορος υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος.
ἀ-γῆρατος συνῃρ. ἀγήρως, 2. ὁ μὴ γηράσκων, γήρως ἀμέτοχος, ἄφθαρτος, αἰώνιος· πάντοτε μετὰ τοῦ ἀθάνατος Θ 539, ἀγ. ἀθανάτην αἰγίδα Β 447
ἀγητος, 3. (ἄγαμαι)=ἀγαστός, εἶδος ἀγητοὶ =θαυμαστοί, λαμπροὶ τὴν ὄψιν, ἀξιοθαύμαστοι. Χ 370, ξ 177.
ἀγι-νέω (ἄγ-ιω), Ἀπ. ἀγινέμεναι, πρτ. ἀγίνεον,-νευν, θαμ. ἀγίνεσκον. 1) περὶ ἀνθρώπων· ἄγω, συνοδεύω· νύμφας Σ 493. 2) περὶ ζώων· ἐλαύνω· αἶγας. 3) περὶ πραγμάτων· φέρω·—ἐννῆμαρ ὕλην. (Ὡς ἐκ τοῦ ἄρχω τὸ ἀρχινέω).
ἀγκ-άζομαι, ἀγκ-άζοντο νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς=ταῖς ἀγκάλαις (λαμβάνοντες) ἦρον (ὕψωσαν) Ρ 722. Ἐκ τοῦ ἀγκάς.
Ἄγκ-αῖος 1) υἱὸς Λυκούργου, ἡγεμὼν τῶν Ἀρκάδων (Ἰλ.) 2) ἀνομαστὸς ἀθλητὴς ἐκ τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Πλευρῶνος Ψ 635 (Ἰλ.)
(ἀγκαλίς, ἴδ. ἀγκάλη) μόνον· ἐν ἀγκαλίδεσσι =ἐν ἀγκάλαις φέροντες,—τιθήνης εὐδεσκ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀγκ-άς, ἐπίρ., ἐν ταῖς ἀγκάλαις. «ἔχε, ἑλών, λαβέτην, ἐλάζετο, ἔμαρπτε».

ἄγκ-ιστρον, ἀγκ-ίστροισι δοτ. πλ.=μὲ τὰ ἀγκίστρια·«—γναμπτοῖς» δ 368. Ὀδ.

ἀγ-κλίνας, Μετ. ἀόρ. τοῦ ἀνακλίνω.

ἀγκοίνη, ἀγκ-οίνῃσι δοτ. πλ. ἐν Διὸς=ἐν ἀγκάλαις λ 261.

ἄγκος, ἄγκ-εα. τὰ, αἰτ. πλ. τὰς φάραγκας, χαράδρας, κοιλάδας Χ 190, β 337.

ἀγ-κρεμάσασα Μετ. ἀόρ. ἴδε ἀνακρεμάννυμι.

ἀγκυλο-μήτης, εω, ἑ (ὐ.μῆτις), ὁ σκολιὰ βουλευόμενος, πονηρός.«—Κρόνος», Ὀνομ. μόνον Δ 59.

ἀγκύλον, α (ἄγκος) ἐπίθ. μόνον οὐδ. καμπύλον, κυρτόν, ἐπικαμπὲς «τόξον, ἅρμα.»

ἀγκυλο-τοξοι, οἱ ἀγκύλα (καμπύλα) τόξα ἔχοντες Παίονες Β 848.

ἀγκυλο-χείλης, ου, ὁ ἐπικαμπῆ τὰ χείλη (τὸ ῥάμφος) ἔχων· «αἰγυπιοί, ἀετοί».

ἀγκων,-ῶνος, ὁ (ἄγκος), ὁ ἀγκών. 1) ὁ ἄγκωνας, Κ 80. 2) ὁ βραχίων Ψ 395, Λ 252 3) καμπή, ἀγκωνὴ «τείχεος» Π 702.

ἀγλαίζομαι, μέλ. ἀπ. ἀγλαΐεῖσθαι=καλλωπίσεσθαι, ὅτι θὰ λάμπῃς (χαίρῃς, διαπρεπῇς) αἰωνίως· Κ 331 †

ἀγλαίη,-ης, ἡ (ἀ-γαλ-ίη) λαμπρότης, εὐφροσύνη, τιμή ο 78, καλλονὴ (Ηλιέλόπης) σ 180. περὶ ἵππου· Ζ 510. ἀγλαΐης ἕνεκεν =ἐπιδείξεως χάριν ρ 310· ἀγλαΐας φορέειν =ἀλαζονείαν φορεῖν (ὡς ἔνδυμα) ρ 244. ἀγλαΐηφι δοτ. Ζ 510.

Ἀγλαίη, τοῦ Χαρόπου, μήτηρ τοῦ Νιρέως, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν Β 672.

ἀγλαόκαρπος, 2, ἀγλαό-καρποι μηλέαι, αἱ λαμπρούς καρποὺς φέρουσαι, αἱ καλλίκαρποι η 115 λ 589.(–⏑⏑–)

ἀγλαός, ον, ὰ (ἀ-γαλ-Fὸς) μόνον ἀρσ. καὶ οὐδ., λαμπρός, μεγαλοπρεπής· λέγονται δ' οὕτω· «τὸ ὕδωρ» διαυγές· τὰ «ἄποινα, δῶρα. ἄεθλα» θεάων ἀγ. ἔργα=ἱμάτια καλῶς ὑφασμένα.κ223 «κέρα ἀγλαέ»=ἐπὶ τῷ τόξῳ, ἀγλαϊζόμενε=κομψευόμενε Λ 385. Εἰς εὐρυτέραν σημασίαν· εὐπρεπής, ἐξαίρετος, ἔξοχος· «υἱός, τέκνα, γυῖα, ἅλσος».

ἀγνοέω, ἐξ οὗ ἀγνοήσασκε καὶ συγκ. ἀόρ. θαμ. ἀγνώσασκε (ἀντὶ ἀγνοήσασκε) = ἠγνόησε· ψ 95. ἴδε

ἀγνοιέω.=ἀγνοέω, μόνον ἀόρ. ὁρ. ἠγνοίησεν, θαμ. ἀγνώσασκε, Ὑπ.ἀγνοίῃσι ω 217. Μετ. ἀγνοιήσασα υ 15 (ἀγνώς)· ἀγνοῶ, δὲν γνωρίζω, δὲν ἐννοῶ· ἀεὶ αἰτ. καὶ μάλιστα μετ' ἀρνήσεως. 2) οὔ τι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν = οὐκ ἠπείθησεν.

ἀγ-νυς 3 (ἄζομαι), μόνον ἐν τῷ θηλ. σεβασμία,καθαρὰ καὶ ἀμίαντος·«Ἄρτεμις,Περσοφόνεια·» ἀγία· ἑορτὴ θεοῖο—ρ 259 (--)

ἄγ-νυμι (Fάγνυμι), ἀγνυμενάων, μελ. ἄξω, ἀόρ. ἔαξα, ἦξα, Ἀπ. ἆξαι, πθ. ἀόρ. ἐάγην (ἀ ἐκτὸς ἐαγηΛ 559) Fάγη, Fάγεν = ἐάγησαν, κλάω· θραύω, συντρίβω, 1) ἐνεργ. «ἔγχος, δόρυ, ἱστὸν (ἅρματα π 371), ὄλλυν ἀσπίδ'» 2) Παθ. «ξίφος»· «ἄγεν ὑξέες ἄγκοι»=ἐκλάσθησαν, ἐθραύσθησαν.

ἀ-γνώς, ἀ-γνῶτες (γνῶναι) ἄγνωστος ε79†

ἀγνώσασκε. ἀόρ. θαμ. τοῦ ἀγνοέω.

ἄ-γνωστον 1)ἀγνώριστον—πάντεσσι· θ175 2)δυσγνώριστον. ἀκατάληπτον,ἀφανὴ μετὰ τοῦ τεύξει·» ν 191, 397. Ὀδ.

ἀγξηράνῃ ἀόρ. Ὑπ. τοῦ ἀναξηραίνω.

ἄ-γονος, ον, ἐν πθ. σημ. ὁ μὴ γεννηθείς, ἀγέννητος· κατ' ἄλ. ὁ ἄνευ τέκνων· Γ 40 †

ἀγο-ράο-μαι, ἀγοράασθε=ἀγοράσθε, πρτ. ἠγοράασθε, γ'. πλ.ἠγορόωντο. ἀόρ.συνήθως μόνον εἰς τὸ «ἀγοράσατο καὶ μετέειπε»· εἶμαι ἐν τῇ ἀγορᾷ, βουλεύομαι, εἶτα δὲ ἀγορεύω, δημηγορῶ. ὁμιλῶ.

ἀγορ-εύω. ἀόρ. ὁρ. μόνον ἀγόρευσεν θ 29 δημηγορῶ, βουλεύομαι, λέγω· μετ' αἰτ. «ἔπεα πτερόεντα, ὀδὸν—»γ82. «θεοπροπίας» ἢ μετά τισι: «μή μοι ἀγόρευε», καὶ μετὰ μετχ. «θεοπροπέων=προρητεύων, κερτομέων, ὀνειδίζων· ἀγορ. Β788=βουλεύομαι

ἀγορή, ῆς, ἡ (ἀγείρω) 1) συνάθροισις· τοῦ δήμου, ἐν τῇ συνελεύσει (παρὸ. ἀγυρις), βουλή. «ἀγορήνδε καλεῖν (= συγκαλεῖν), καθίζειν. ποιεῖσθαι, τίθεσθαι, λύειν· ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, εἰς ἀγορὴν κιον ἀθρόοι π 361, εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι Σ 497.» «βουληφόροι». 2) λόγοι, δημηγορία, γνώμη· εἰδῶς ἀγορέων=ἔμπειρος λόγων· ἀγορῇ νικᾶς =εἰς τὴν δημηγορίαν ὑπερβαίνεις. 3) ἡ ἀγορά, ὁ πρὸς συνέλευσιν τόπος· ἀγοραὶ θ 16. Ἡ Θεμις μετὰ τοῦ Διὸς προίσταντο τῆς ἀγορᾶς θ 69. Συνεκάλουν δ' εἰς ἀγορὴν οἱ ἀρχηγοί, ὡς ὁ Ἀχιλλεὺς Α 54, ὁ Ἕκτωρ Θ 489, ὁ Ὀδυσσεὺς ι 171, κ188. Τῶν δὲ θεῶν τὴν ἀγορὰν συνεκάλει ὁ Ζεὺς ο 2. Συνήρχετο καὶ αὐ' ἑαυτοῦ ὁ Ἅιδης Σ 246, Η 345. Συνήρχοντο δὲ οἱ μὲν Τρῶες εἰς τόπον ἀνοικτὸν παρὰ τὸν οἶκον τοῦ Πριάμου Σ274, ὁ δὲ τῶν Ἀχαιῶν στρατὸς παρὰ τὴν ναῦν τοῦ Ἀγαμέμνονος Η 382, οἱ δὲ Φαίακες παρὰ τὴν παραλίαν θ5. Ὑπῆρχον δ' ἐκ λίθου καθίσματα, ἐφ' ὧν ἐκάθηντο θ16.

Δημόσιον Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ἀγορῆ-θεν ἐπίρ.=ἐκ τῆς ἀγορᾶς.
ἀγορήν-δε ἐπίρ.=εἰς τὴν ἀγοράν.
ἀγορη-τής, οῦ, ὁ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου ἀγορεύων, ὁ ῥήτωρ· (ἀντιτ. βουληφόρος Η 120) «λιγύς, ἐσθλός».
ἀγορητύς, -ύν, τήν, τὴν εὐγλωττίαν θ 168 †
ἀγυς, οἱ (ἄγω) στρατηγός, ἄρχων, ἡγεμών. Ἰλ.
ἀγοστὸς (ᾰ), **ἀγ-οστῷ** ἕλε γαῖαν=ἔπιασε τὴν γῆν τῇ παλάμῃ τῆς χειρός· λέγεται περὶ τῶν τραυματιῶν, οἵτινες πρηνεῖς πίπτουσι. Ἰλ.
ἄγρ-αυλος, 2 (αὐλή), μόνον «ἀγραύλοιο βοός, ἄγραυλοι ποιμένες, πόρτιες (καὶ πόριες ἄλ. γρ.=μόσχοι) κ 410· ὁ ἐν ἀγροῖς διανυκτερεύων ἢ διατρίβων.
ἄγρει καὶ υ 149 ἀγρεῖτε, προστ. τοῦ ἀγρέω, ἐν σημ. ἐπιφωνήμ.=ἄγε, ἄγετε· ἀλλ' ἀσυνδέτως μετὰ τοῦ «μάν, δή, νῦν» μεθ' ἑπομένης προστ. ἢ ἀπ.=ἐμπρὸς δέ, ἔλα δέ.
ἄγρη, ἡ (ἄγω) θήρα, ἁλιεία, τὸ ἀγρευθέν «ἰχθῦς, ὄρνιθάς τε» Ὀδ.
ἄγρ-ιος, 2=ἄγρ. αἴξ, (ἐκτὸς τ 119 αι), (ἀγρός) 1) περὶ θηρίων· τὰ ἄγρια,=ἀγρίμια· 2) περὶ ἀνθρώπων· θηριώδης, ἀπάνθρωπος, θυμώδης ἄγριος· «Πολύφημος, Σκύλλα, Γίγαντες». 3) περὶ ψυχικῶν καταστάσεων· «ἄτη, χόλος, θυμός, μένος».
Ἄγριος, Γ. τοῦ Πορθέως, Καλυδώνιος. Ἰλ.
ἀγριο-φώνους μετὰ Σίντιας θ 294 † τοὺς ἀγρίαν φωνὴν ἔχοντας, τοὺς βαρβαρογλώσσους, τοὺς βαρβαροφώνους Σ
ἄγρο-θεν ἐπίρ.=ἐξ ἀγροῦ· «κατιέναι, ἔρχεσθαι» Ὀδ.
ἀγροιώτης, ἀγροι-ῶται, οἱ=ἀγρόται, χωρικοί· ἐπίθ. ἀγροτικοί· «ἀνέρες, βουκόλοι».
ἀγ-ρόμενος, μέσ. ἀόρ. Μετ. τοῦ ἀγείρω.
ἀγρόνδε=εἰς τὸν ἀγρόν. Ὀδ.
ἀγρονόμος, ἀγρο-νομοι (νέμω) νύμφαι,=αἱ ἀγροδιαῖοι, αἱ ἀγροτικαί· ζ 106 †
ἄγρος, οῦ, ὁ, ἀγρός, χωράφι, κτῆμα, «καλὸς, περικαλλής, τετυγμένος, πίονες, πολυδένδρεος» · «ἀγρῷ. ἐπ' ἀγροῦ»· εἰς τὴν ἐξοχήν, ἔπαυλιν λ 187
ἀγρότερος 3=ἄγριος· «ἠμίονος, ἔλαφος, αὖς, κάπρος», καὶ ἐν Φ 471.»—«Ἄρτεμις»=θηρευτική, ἀγροδιαῖτος Ἀρ.
ἀγρόται, οἱ, οἱ χωρικοί, κατ' ἀλ-θηραταί. π 218 †
ἀγρώσσων (ᾰγρα) ἰχθῦς,=πιάνων, ἀγρεύων ἰχθ., ἁλιεύων ε 53 †
ἄγρωστις, ἀγρωστιν-μελιηδέα·εἶδος βοτάνης, κοινῶς ἀγριάδα, γενικῶς γρασίδι. ζ 90 †
ἀγ-υιά, ἡ (ἄγω)· οὐδαμοῦ ἐν τῇ ὀνομ. τοῦ ἐν. ὁδός, δρόμος· «σκιόωντο δὲ πᾶσαι ἀγυιαί», «μέσην εἰς ἀγυιὰν ἰοῦσαι»=εἰς τὸ φανερὸν προελθοῦσαι.
ἄγῦρις, ἀγύρει, ἐν. θηλ.=ἀγορὰ ἐν συνόδῳ, ἐν συναθροίσει «ἀνδρῶν, νεκύων, Πυλίων, νηῶν».
ἀγυρτάζω, ἀγυρτάζειν χρήματα (ἀγύρτης)=συλλέγειν χρ., ἐπαιτεῖν· τ 284 †
ἀγχε-μαχηταί (ἄγχι, μάχη), οἱ ἐγγὺθεν μαχόμενοι (ἀντίθ. τοξότης), τολμηροί, γενναῖοι.
ἄγχι (ἔ.συγγ. τῷ ἄγχω ἢ ἐγγύς), συγκ. ἄσσον καὶ ἀσσοτέρω. Ὑπερθ. ἄγχιστον καὶ ἄγχιστα· ἐπίρ. τόπου καὶ πρόθ. μετὰ γεν. πλησίον, πολλὰ πλησίον· μετὰ τῶν «παρίστασθαι, στῆναι, ἑλθεῖν»· «ἄγχι μάλα» ὅλη. ἐστὶ τ 301=ἐντὸς ὀλίγου, τώρα δά.
ἀγχι-αλον (ἄγχι ἅλς) αἰτ. παράλιον, παραθαλάσσιον· «Λαΐκης καὶ Ἀντρῶνα».
Ἀγχιάλους, ὁ 1) Μέντης Ἀγχιάλοιο ζαίφρονος, ἡγεμόνων τῶν Ταφίων α 180. 2) Εὐγενὴς Φαίαξ θ 112. 3) εἷς τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθείς ε 609.
ἀγχι-βαθής (ἔ. βᾶθύς) θάλασσα=ἡ ἐγγὺς τῆς γῆς βάθος ἔχουσα ε 413.
ἀγχί-θεοι Φαίακες. – οἱ τοῖς θεοῖς ὅμοιοι.
ἀγχι-μάχηται=ἀγχέμαχοι, οἱ ἐκ τοῦ ἐγγὺς μάχονται·»—Δάρδανοι,» Ρ 184—«ἀνέρες» Β 604, οἱ Ἀρκάδες.
ἀγχίμολον (μολεῖν) αἰτ οὐδ. ἐπιρ. πλησίον· μετὰ ὅοτ. εἰς τὸ «ἐλθεῖν, ἔρχεσθαι» «ἐπ' ἦλθεν»=τοῖσιν ἐπῆλθεν ἀγχ. «ἀγχίμολον μετ' αὐτὸν»=εὐθὺς μετ' αὐτόν. Μόνον Ω 352 ἐξ ἀγχιμόλου ἰδὼν=ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἰδών.
ἀγχί-νοος, ον, ἀγχίνους, ὁ ταχὺ ἀντιλαμβανόμενος, ὀξὺς τὸν νοῦν, συνετός· Σχ. ταχὺς περὶ τὸ νοῆσαι· ν. 332 †.
Ἀγχί-σης 1) Γ. τοῦ Κάπυος, Π. τοῦ Αἰνείου, ἄναξ ἀνδρῶν Ε 268. **Ἀγχισιάδης** Αἰνείας Ρ 754. 2) Π. τοῦ Ὀχεπώλου ἐκ Συκυῶνος· Ἀγχισιάδης Ὀχέπωλος Ψ 296.
ἄγχιστα ἐπίρ. οὐδ. πλθ. τοῦ ἄγχιστος.
ἀγχιστ-ῖνοι, αι (ἄγχιστοι), πυκνοί, ἀλλεπάλληλοι, σωρηδόν· «κέχυνται, ἔπιπτον»
ἄγχιστον, ἐπίρ., οὐδ. ἐν. ὑπερθ. τοῦ ἄγχι· ὁ πλθ. μετὰ γεν. Υ 18· «ἄγχιστα ἑοικώς» καὶ «εἴσκω»=καθόλου ὅμοιος, ὁμοιότατος ἦν αὐτῷ. Β 58, ζ 152.
ἀγχό-θι (ἀγχοῦ) πλησίον, μετὰ τοῦ «ἵστασθαι, ναίειν, ξυμβαλέσθαι»· μετὰ γεν. «πυλάων, ὀειρῆς, ἀνδρῶν».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄγχε (Παρτ. τοῦ ἄγχω) μιν ἰμὰς=ἔσφιγγε, ἔπνιγεν αὐτόν. ὁ ἱμάς.

ἄγω. (ᾰ.) Μ. ἄξω. Ἀόρ. Πρστ. ἄξετε καὶ ἄξατε. Ἀπ. ἀξεμεν(αι), Μέσ. ἄξασθε. Ἀόρ. 2 ἤγαγον, ἄγαγον,-ομεν. Ὑπ. ἀγάγωμι· ἀάγω, φέρω 1. Ἐνεργ. ἄγω. χειραγωγῶ· «βεβλημένον, βοῦν κεράων, ἵππους» ά) συνοδεύω,φέρω μαζί μου, λαμβάνω· τι ἀ«ἑταίρους, ἀοιδόν, κτήματα,κειμήλια,πέπλους». Ι 429, ρ 72. β') ἀπάγω, παίρνω· «κῆρες ἄγον, ὀνείατα, νεκρόν,ὀστέα,κόπρον». γ') διευθύνω ὡς ἀρχηγός· «λαόν, μέγα ἔθνος». ἄγε Μοῖρα=ὥθει ἡ Μ.δ') Προξενῶ· «λαίλαπα, πένθος» παρασκευάζω «λόγον». ε') περὶ ἐκείνων, οἱ τινὰ τιμῆς χάριν ἄγουσιν ἢ συνοδεύουσιν· Η 310, 312, γ 416· ὅθεν τιμῶ, ἐκτιμῶ· «κλέος». 2. Μέσ. φέρω μαζί μου ἢ δι' ἑαυτόν. «χρυσὸν οἴκαδε». «κτήματα, ἵππους» — «διὰ στόματος μῦθον»= ὁμιλεῖν περί τινος· «—γυναῖκα. —κούρην» =παίρνω γυναῖκα, νυμφεύομαι· —διὰ στόματος τι»=ἐπαινῶ.

ἀγών. ῶνος (ἀγω). ά) τόπος συναγωγῆς, σύναξις· «θεῖος ὁ πρὸ τοῦ ναοῦ τόπος, καὶ αὐτὸς ὁ ναός, «εὐρὺς ἀγ.» ἡ τῶν θεῶν συνέλευσις Σ 376. «νεῶν» ὁ τόπος ἐν ᾧ τὸ ναυτικὸν στρατόπεδον α 428, π 500. β') τόπος, ἐν οἷ ἀγωνίζονται θ 200. γ') συνάθροισις, ὅμιλος «ἵζανεν, λῦτο».

ἀ-δαημοσύνη (ἀδαήμων), ἀπειρία ω 244 ÷

ἀ-δαήμων. ον=ἀδαής, ἄπειρος «μάχης, κακῶν, πλαγέων».

ἀ-δάκρυτος, ον (ὐ.δακρύω,ἄδακρυς. Α 415

Ἀδάμας, αντος, Υ. τοῦ Ἀσίου. Ν 771.

ἀ-δάμαστος. ον (δαμάζω), ἀδυσώπητος, σκληρὸς Ἅιδης Ι 158 ÷

ἀδδεές=ἀδεές.

ἀδδηκότας. ἀδδήσειεν ἴδ. ἀδέω.

ἄδδην ἴδ. ἄδην.

ἀ-δειής, καὶ ἀδεής, ἀδδεής (δρεύς) ἄρδος· ἀλλὰ «κύον ἀδδεες» ἀναίσχυντε· περὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ἀρτέμιδος. Φ 481, τ 91.

ἀ-δελφ-εός καὶ ἀδελφειός=ἀδελφός (ἀ,δελφύς=κοιλία)· ἡ προσκειμένη δοτ. δεικνύει τίνος τις εἶναι ἀδελφός· «οἱ, τῷ, μοι».

ἀ-δευκής, ἀ-δευκέϊ, έα (δεῦκος, δῦκος), πικρός, δυσάρεστος, ἀπροσδόκητος, ἀφανής· «ῥῆμις, ὄλεθρος, πότμος».

ἀ-δέψητος, ἀδεψήτῳ, ον (δέψω) βοέη, -ην ἀκατέργαστος. Ὀδ.

ἀδέω, ἀδ(δ)ήσειε (μόνον ἀόρ. ἐνέκ. μετὰ δοτ.) δείπνῳ α 134 = μὴ ἀηδιάσῃ, μὴ δὲν εὐχαριστηθῇ ἐκ τοῦ ὃ. καὶ Μετ. πρκ. ἀ-(δ)δηκότες (καμάτῳ, δέει, ὕπνῳ) = κεκοπιακότες, καταβεβλημένοι ὑπὸ.

ἀδ-ηγ. ἄδδην, ἄδ-ην, (ᾰ. Ε 203 - -) ἐπίρ. αἰτ. ἐν, ἄδην, = εἰς (κατὰ) κόρον «δαψιλῶς, μετὰ τοῦ «ἔδμεναι, ἐλάαν τινὰ κακότητος, πολέμοιο».

ἀ-δήριτος (ῐ.δῆρις), χωρὶς μάχης, ἀπολέμητος, ἀκαταδάμαστος Ρ 42 ÷

1. ἀδινός, ᾰδινάων. Σειρήνων ψ326=ἡδειῶν ἀρεσκουσῶν Σ. (ἀδινάων, ἐκ τοῦ ἠδύς, ἔαδα).

2. ἀδίνος, ἀ-δινυῖ, ά, ὀν· (ἐκ τοῦ δίω, δίεμαι, διερός)· 1) ἀρκετός, πολύς· α') κὴρ τ 516, Π 481 ἡ ὑπὸ τῶν σπλάγχνων πυκνῶς περικλειομένη καρδία. β') «μέλισσαι, μυῖαι, μῆλα· πεπυκνωμένος, ἀθρόος. γ') λιγύς, λιγυρός, ὀξύς,διεφερὸς γόος». Σ316. 2) ἐπίρ. ἀδινόν, -ά, βαρέως, οἰκτρά· μετὰ τοῦ «στενάζω, στοναχέω, στεναχίζω, κλαίω (ἀδινώτερον π216). γοάω,μυκᾶσθαι» κ413.

ἀδινῶς ἀνενείκατο βαρέως ἀνέπνευσε Τ 314 ÷

ἀ-δμής, -ῆτες (δάμνημι) ἀδάμαστος· 1) αἱ μὴ ὑπὸ ζυγὸν ἐλθοῦσαι· ἡμίονοι. β 637. 2)—παρθένος π. ἄγαμος. Ὀδ.

ἀ-δμήτους, ἀ-δμήτην (δάμνημι) = ἀδμής· βοῦς, ἵππος, παρθένος.

Ἄ-δμητος, πατ. τοῦ Εὐμήλου Β 713, ἀνὴρ τῆς Ἀλκηστίδος. βασ. τῶν Φερῶν Β 714.

ἄδυν ἀόρ. 2 τοῦ ἀνδάνω.

ἄδυς (οὐδ.) μιν ἵκετο θυμὸν=κόρος, ἀηδία κατέλαβε τὴν ψυχήν. Λ 88 ÷

Ἀ-δρήστεια, πόλις παρὰ τὴν Προποντίδα ἐν Μυσίᾳ. Β 828.

Ἀ-δρήστη θαλαμηπόλος τῆς Ἑλένης. δ 123

Ἀ-δρηστίνη, θυγ. τοῦ Ἀδρήστου=Αἰγιάλεια περίφρων Ε 412 ÷

Ἄ-δρηστος α') Υ. τοῦ Ταλαοῦ, φυγὼν ἐξ Ἄργους, ἐγένετο βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος διαδεχθεὶς τὸν πενθερὸν αὐτοῦ Πόλυβον Β 572. Ξ 121, Ε 412. β') Υ. τοῦ Μέροπος Β 830, Λ 328. γ') Εἷς τῶν Τρώων Ζ 37,51. δ') Ἕτερος Τρὼς Π 694.

ἀδροτής, ἀδρο-τῆτα. μόνον αἰτ. μετὰ τοῦ ἦβην καὶ μένος = εὐεξία σώματος, ἡ ἐν τῇ ἀκμαίᾳ ἡλικίᾳ τελειότης, (τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας). Ἰλ.

ἄ-δυτον, οὐδ. τὸ ἔσωθεν μέρος τοῦ ναοῦ, εἰς ὃ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰσέρχηταί τις, ἄβατον, ἀπάτητον, ἱερόν, μόνον Ε 448, 512.

ἀ-εθ-λεύω (ἄεθλον)=ἀθλεύω, ἀγωνίζομαι, εἰς δημοσίους ἀγῶνας· Δ 389. Ψ 274. κοπιάζω, κακοπαθῶ· ἐπί τινι=πρός τιμήν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινος, πρὸ ἄναντος=ἐνώπιον ἢ ὑπέρ. Ἰλ.

ἀ-έθ-λιον, τὸ (ἄεθλον) α') βραβεῖον, ἔπαθλον διὰ τὸ τρέξιμον Ι 124. «ἀρέσθαι, ἀνελεῖν, ἀνελέσθαι, ἠνείκαντο τοῦ ῥ. φέραμαι=ἔλαβον, ἐκέρδισαν. β') ἀγών ρ 4 γ') ὅπλα, ὡς ὅργανα τοῦ ἀγῶνος. φ 62, 117. Ι 127.

ἄ-εθ-λον, τὸ=ἄθλον· (ἐθέλω, τλᾶν, ἐλεῖν) πληθ.=ἄεθλος, ἀγών, ἄεθλα ἐπεντύνονται ω 89. β') Ἐν. καὶ πλθ. τὰ ἔπαθλα, τὸ ἐπ' ἀγῶνος διδόμενον Ε. Μ. βραβεῖον, ἀμοιβὴ νικῶντος λ 548, Λ 700.

ἀ-εθ-λος, ὁ (ἀ=ἄθλος (ἄεθλον 6160) ἀ) ἀγών, ἀγώνισμα, πόλεμος Π 590. β') μάχη, πόνος· (μογεῖν (ἐκ-,ἐπι-τελέειν)· Εὐριπίδης ἄεθλοι = τὰ ἡρωϊκὰ ἔργα τοῦ Εὐρ.

ἀ-εθλο-φόρος, καὶ ἀθλοφόρος, ὁ ἄθλον φέρων, ὁ νικητής· μόνον περὶ ἵππων. Ἰλ.

ἀεί, αἰεί, αἴεν, (αἰFών) πάντοτε, διαρκῶς· ἐπιτείνεται διὰ τῶν «ἀσκελές, ἀσφαλές, διαμπερές, ἐμμενές, μάλα, νωλεμές, συνεχές, καὶ ἀεὶ ἤματα πάντα».

ἀ-είδω (ἀ πρόθ. Fειδω), μέλ. ἀείσομαι, ἀόρ. ὑρ. ἄεισε. πρυστ. ἄεισον, ἀπ. ἀείσαι. 1. Μετβ. ψάλλω· «παιήονα, κλέα ἀνδρῶν, ῥώτων, Ἀχαιῶν νόστον, Δαναῶν κακὸν οἶτον»· περὶ τῆς Μούσης· ἄειδε μῆνιν—εἰσὶ καὶ ὀνόματα ὠδῶν· —παιήονα κίνων· — μετὰ τοῦ ὡς θ 514. καὶ μετ' ἀπαρ. θ 516. 2. Ἀμετ. ψάλλω, (τραγουδῶ)· μάλ' ἀείσαι· μετ' ἐπιρ. «καλόν, λιγ'». Καὶ περὶ τῆς ἀηδόνος κελαδεῖ. [---, ἀλλ' ἐν ρ 519 ---].

ἀ-εικ-είην, -ας αἴτ. θηλ. (ἀFεικείη, ἰFείκεν) = αἰκία. ἀ) κάκωσις, ὕβρις, αἶσχος. β') ἀεικείας φαίνειν ν 308=ἀπρεπῆ ἔργα (ἁμαρτίας) πράττειν. υ 308.

ἀ-εικ-έλιος 2 καὶ 3 (ἀFεικέλιος)=ἀεικής· α) ἄπρεπής. ἄτιμος. «ἀλαωτύς, πλῆγαί, ἄλγος». β') δυσειδής, μικρός, εὐτελής· «πήρη, κοίτη, δίφρος».

ἀ-εικελίως ἐπίρ. ἀπρεπῶς, αἰσχρῶς. Ὀδ.

ἀ-εικής, -ὲς (ἀFεικ. ἰFείκω) αἰκής· ἀ) ἀνάξιος· νόος οὐδὲν ἀ.-οὔ τοι ἀεικὲς=δὲν εἶναι ἄδικον. β') ἀπρεπής, ἄτιμος, ἐπονείδιστος· «ἔργον, λοιγός, πότμος, στόνος, λώβη»· γ') αἰσχρός, ἄσχημος· «ἀεικέα ἔσσαι», «πήρη». δ') Εὐτελής, ἀξιοκαταφρόνητος, «μισθός, ἄποινα»· τὸ οὐδ. ἀεικὲς ἐπίρρ. =ἀπρεπῶς.

ἀ-εικ-ίζω, ει (ἀεικής), =αἰκίζω, πρτ ἀεικιζεν, μέλ. ἀεικιῶ. Ἀόρ. Ὑπ. ἀεικίσσωσι. μέσ. ἀεικισσαίμεθα, ἀεικίσασθαι Π 550, Χ 404. Πθ. ἀεικισθήμεναι. ὕβριστικῶς χρῶμαι. ὑβρίζω Π 545, ἀτιμάζω Ω 54, (Τ 26 ἀσχημίζουσι).

ἀ-είρω. αἴρω (σFασFάρjω, ἀ-σFερ-jω, παρθ. σειρά, ἄορ), ἀόρ. ἧειρα κ. ἄειρα, ἀειράσας Ω 583, Μεσ. ἀ ἀειράμενος. Πθ. ἀέρθην (ἀερθείς, ἀρθείς). β' ἠρόμην, ἀπ. ἀρέσθαι, Ὑπερσ. ἄορτο· 1. Ἐνεργ. ἀ) ὑψώνω, σηκώνω, ἀνατείνω «λᾶαν, ἔγχος, χεῖρας, μάστιγας». Ἐνίοτε καὶ μετὰ τοῦ «ὑψόσε ἀ.-» καὶ «ὑψόσ' ἀειρόμενος» καὶ παθ. ὑψόσ' ἀερθείς· περὶ ἵππου «ὑψόσ' ἀειρέσθαι Ψ 501, περὶ ἀετοῦ τ 540.—Ἡ μετοχ. ἀείρας=λαβών· μετὰ ῥ. κινήσεως σημαντικῶν Τ 380, α 141, δ 425, σῖτον ἐκ κανέου ρ 335. β') ἐξάγω, ἁρπάζω· οἶνον ἄειρε=προσφερε· Περιπλοίων· σηκώνω, φέρω (γ 312 ἄειραν = ἐβάστασαν) ἄχθος (βάρος). 2. Μέσ. ἀ) αἴρω τι δι' ἑμαυτόν, λαμβάνω, ῥέρω, μάλιστα δὲ «κῦδος, κλέος, εὖχος, νίκην» μετὰ τοῦ οἱ αὐτῷ = ἑαυτῷ. ὦ παιδί, β') σηκώνω τι τῶν ἐμαυτοῦ Ζ 293, ο 106. 3. Παθ. περὶ ἐκείνων, ἃ κρέμανται· μάχαιραν ἢ ἄωρτο=ἦτο κρεμαμένη, ὑψόσ' ἀειρόμενος μετεωριζόμενος ὁ Σκάμανδρος· κῦμα ἀειρόμενον ἐφυπερθεν ἀερθείς ἐρεισθείς, ἐς αἰθέρα ἀείδη (ὁ ἀετός).

ἀ-εκαζόμενος, 3 (ἀFεκών) ἄκων, μὴ θέλων, ἀναγκαζόμενος καὶ μετὰ τοῦ πολλά.

ἀ-εκήλια (ἀ, Fεκήλιος) ἔργα παθέειν· ἐπονειδιστα, (δεινὰ) ἔργα νὰ πάθῃ, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθῃ. Σ 77 †

ἀ-έκητι (ἄ-Fεκητι) ἀκουσίως, παρὰ γνώμην, τὴν θέλησιν· «Ἀργείων, θεῶν, ἐμεῦ, σέθεν»

ἀ-έκων. -ουσ'(α) (ἀFεκων)=ἄκων· ἀ) οὐχὶ ἐκ προθέσεως Π 264. β') δεδιασμένος· «οὐκ ἄκοντι, ἀέκοντος ἐμεῖο» γεν. ἀπόλ.

ἀ-ελλα, ἡ, (ἀFημι ἢ = σα-Fελλα ἴδ. εἴλω). α')ἄγημα συνεστραμμένον· ἀνέμου συστροφή, = θύελλα· «χειμέριαι, παντοίων ἀνέμων, ἀργαλέων ἀνέμων». β') περὶ κόνεως= κονίη, κονίσαλος Π 374. = ὁμιχλώδης κονιορτὸς· γ') Μεταφορικῶς εἰς τὴν μάχην· ἴσος ἀέλλῃ Λ 297. Μ. 40

ἀ-ελ-λης (σα-Fελλης, Fείλω)· κονίσαλος-ὤρνυτο=σύννεφον κονιορτοῦ (πυκνὸς κονιορτὸς) ὑψώθη. Γ 13 †

ἀ-ελλό-πους Ἶρις = ἡς οἱ πόδες ἐξ ἀέλλης συνίστανται· ἧς οἱ πόδες ταχύτατοι· ἢ ἀέλλαις κατὰ τάχος παραπλησία Σχ. ἢ ὀγλίγωρος, ὡς ὁ ἄνεμος Ἶρις. Ἰλ.

ἀ-ελπ(τ)έοντες (Fέλπω) σόον εἶναι=οὐκ ἐλπίζοντες, ἀλλ' ἀπεγνωκότες Ἡ 310 †

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀελπής, ἀ-ελπέα (ἀϝελπ) γαῖαν ἰδέσθαι = ἀνέλπιστον γῆν ε 408 †

ἀε-νάων, ἀενάοντα (ἀϊέν νάοντα) ὕδατα = ἀεὶ ῥέοντα, ἀέναα ν 109 †

ἀ-έξω (ᾱ, ἀϝεξ)=αὔξω, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ. ἀ) αὐξάνω, τρέφω· υἱὸν ν 360, ἀέξει οἶνον = παράγει, «μένος, κράτος, θυμόν, πένθος» = ἐνισχύει τὸ... Τὸ μέσ. γίνομαι μεγαλείτερος, ἐπιδιώκω· ὁ Τηλέμαχος χ 426, «ἔργον ἀέξεται = προχωρεῖ τὸ ἔργον, «ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ» = ἡ ἡμέρα ἐμεγάλωνε, προϋχώρει, «ἀέξετο κῦμα» = ηὐξάνετο.

ἀεργίη, ἀ-εργίης (ϝέργον) ἕνεκα ἐνεκα ἀεργίας, ὀκνηρίας. ω 251 †

ἀ-εργος.ον, ἀργός, ἀκνηρός, οὐχὶ κοπιάζων· ἀερθείς, ἄερθεν ἴδ. ἀείρω.

ἀερσίποους, (ἡ) ἀερσί-ποδες ἵππους αἴροντες τοὺς πόδας, ἐν τῇ πορείᾳ ἐλεύθεροι, ἐλαφροί, ταχεῖς. Ἰλ.

ἄεσσα, αὁρ. ἀεσσάμην ἐκοιμήθην, διῆλθον τὴν νύκτα, ἡσύχασα, (συγγ. τῷ ἰαύω).

ἀεσι-φροσύνῃσι (ᾰ, ῠ) δοτ. πλ. ἀνοησίαις, μωρίαις, ἀπερισκέπτως ο 470 †

ἀεσί-φρων, ονος (ἀϜάω βλάπτω φ 302 φρένες), μωρός, ἀπερίσκεπτος, φρενοβλαβὴς Ψ 603, Υ 183.

ἀζ-αλέος 3 (ἄζη) ξηρός· ἐπίθ. εἰς οὐσιαστ. ἐπιτρεχόμενον· βοῦς ἀζαλέη, «ὄρος» ξηρὰν ἔχον ὕλην, «ἀσπὶς» ἐκ ξηροῦ δέρματος βοός.

Ἀζε-ίδης υἱὸς τοῦ Ἀζέως. Β 513.

ἄζη, ἄζῃ = ἀπὸ ξηρασίαν, ἀπὸ εὐρῶτα, Χ 184 †

ἀ-ζηχής, ἐς (ἀ-ζα-εχής, ζᾱ=διᾱ) συνεχῆς, ἀδιάλειπτος. «ὀδύνη, ὀρυμαγδός». «ἀζηχὲς μεμακυῖαι» ἀκαταπαύστως, ἀδιαλείπτως.

ἀζ-ομένη αἰγειρος ξηρανομένη Δ 487 †.

ἄζ-ομαι (ἀγ-jομαι) μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ. σέβομαι, ἔχω εὐλάβειαν, ἀλλὰ μόνον περὶ θεῶν καὶ γονέων καὶ πραγμάτων ἱερῶν· Α 21,—Διὸς υἱὸν σεβόμενοι, ι 200 τὸν Ἀπόλλωνα, Ε 830—Ἄρηα, ρ 401.—μητέρ'—μετ' ἀπαρ. αἰδοῦμαι Ζ 267—λειβέμεν οἶνον· ι 478, μετὰ τοῦ μή, Ξ 261.

ἀηδών (ἀϜείδω) χλωρηΐς, πτηνόν, ὃ θρηνεῖ καθ' ἕκαστον ἔαρ τὴν ἀπώλειαν τοῦ υἱοῦ της τ 518 ἑξ. Θυγάτηρ τοῦ Πανδάρου, γυνὴ τοῦ Ζήθου ἐκ Θηβῶν, μήτηρ τοῦ Ἰτύλου.

ἀηθέσσω, παρτ. ἀ-ηθ-εσσων, (ἀ-ηθεσ-jω ἦθος) αὐτῶν ἧμην ἀσυνείθιστος. Κ 493 †

ἄημι (ᾱ, ἄϜημι), 3 δυϊκ. ἄητον, Ἀπαρ. ἀῆναι, ἀήμεναι, Μετ. ἀέντες. Προστ. ἄη, ἄει, Μετ. Παθ. ἀήμενος· μεταφ. πνέω, φυσῶ, παροξύνω, πάντοτε ἐνεργ., παθ. δὲ ἀήμενος = ὑπὸ ἀνέμου καταπνεόμενος· β') κυμαίνομαι, παρορμῶμαι· Φ 386 δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο.

ἀ-ηρ (ᾱ, ἀϜηρ), ἠ, ἠέρος, ἠέρα ἀ) ὁ κατώτερος, ὁ ἐν τῇ γῇ ἐγγύτερος ἀήρ καθ' Ὅμηρον ἀὴρ ὁ ἀπὸ γῆς μέχρι νεφῶν τόπος· ὁ δὲ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπος αἰθήρ». Ἀριστον. β') ὁμίχλη, νέφος η 143. ἐκάλυψε ἠέρι πολλῇ· Φ 597, «ἠέρα χεῦεν πολλὴν» Ρ Ρ 269.—ἀὴρ βαθεῖα σκότος ι 144.

ἀήσυλα = αἴσυλα ἔργα ἀσεβῆ, ἀπρεπῆ ἔργα. Ε 876.

ἀ-ήτης, ὁ (ἄϜημι) ὁ πνέων ἄνεμος. Μετὰ τοῦ ἀνέμοιο, ζεφύροιο, δεινός, λιγὺ πνείοντες.

ἄ-ητος, (ἄϜημι) ἄητον θάρσος ἔχουσα Ἀθηναῖ ἢ ἐκ τοῦ ἄω, ἄτος, ἀ. ἐ. ἀκόρεστον, ὅθεν ἀκούραστον θ. ἔχ., ἡ ἀκατάσχετον τόλμην ἔχουσα Φ 395.

ἀ-θάνατος 3 καὶ 2 ἄφθαρτος, αἰώνιος. Καὶ οὐσιαστικῶς Α 503, Ω 61, Δ 265. Ἐνίοτε καὶ μετὰ τοῦ θεοί· ἐν συνδέσει· «ἀθάνατος καὶ ἀγήραος». Ἀντιτίθεται τῷ «βροτοί, θνητοί, ἄνδρες» «ἀθ. κακὰν» ἡ Χάρυβδις μ 118 (ᾰ, ᾰ, ᾰ).

ἄ-θαπτος μόνον ἀρσ. «ἄκλαυστος—» ἄθαφτος Χ 386.

ἀ-θεεί. (θεὸς) οὐκ ἄνευ προνοίας θεοῦ· ὡς σχεδὸν ἀλλαχόσε· «θεῶν ἀέκητι». σ 353 †

ἀ-θεμίστιος, οι, α (θέμις) ἀθέμιστος, ἄπειρος τῶν νόμων, ὁ ἄθεκτος καὶ ἄνομος. «Ι 163 ἀθεμίστια εἰδώς» = ἀδικεῖν ἐπιστάμενος. ι 189.

ἀ-θεμιστος, ων (θέμις), ἄγριος, ἄνομος, ι 106. ἀσεβής, ἀντιτίθεται τοῦ αἴσιμος ρ 363

ἀ-θερίζω, παρτ. ἀθέριζον (ἀθερὲς), φρονῶ, ἀποδοκιμάζω, ὀλιγωρῶ· μετ' ἀρνήσεως Α 261, θ 212, ψ 174, μετὰ τοῦ ἀναίνομαι θ 212.

ἀ-θεσ-φατος 2 (ἀ ἐπιτ. θέσφατος θεσπέσιος) ἀπέραντος, ἀνέκφραστος, ἀμύθητος «γαῖα, θάλασσα, ὄμβρος, νύξ» καὶ καθ' ὑπερβολήν· «οἶνος, σῖτος».

Ἀθῆναι (ἄθος=ἄνθος) πόλ. τῆς Ἀττικῆς· Β 546 καὶ ἐνικ. εὐρυάγυιαν Ἀθήνην η 80.

Ἀθηναίη, ης, ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ· «Διὸς ἐκγεγαυῖα ἀγελείη, γλαυκῶπις, ἠύκομος, κούρη Διὸς (αἰγιόχοιο), λαοσσόος, λητίς, ἐρυσίπτολις, πρβ. Ἀτρυτώνη, Τριτογένεια, Παλλάς. Διδάσκει τὰς τέχνας ζ 232, ψ 160, τὰ γυναικεῖα ἔργα, καὶ μάλιστα τὴν ὑφαντικὴν Ι 390, δ 116, ὡς θεὰ τοῦ πολέμου καλεῖται ἐρυσίπτολις, Ἀλαλκομενηΐς, ἐν τῇ Ὀδ. βοηθεῖ τὸν Ὀδυσσέα, ἐν τῇ Ἰλιάδι τοὺς Ἀχαιούς.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀθηναῖοι, οἱ, μήστωρες αὐτῆς Δ 328. Β 551, 558.

Ἀθήνη = Ἀθηναίη, καὶ η 80 ἡ πόλις.

ἀθηρη-λοιγός (ἀθήρ, λοιγός), ὁ τοὺς ἀθέρας ἀφανίζων, λέξις χρησμοῦ ἀντὶ πτύον. λ 128, ψ 275.

ἀθλέω, **ἀθλήσαντε καὶ ἀθλήσαντα**, μετχ. ἀόρ. (ἆθλος) ἀθλέω· μοχθήσαντες, κυπιάσαντες. Η 453, Ο 30.

ἀθλη-τήρ, ὅστ. **ἀθλητῆρι** ἔοικας = ἀθλητῇ, παλαιστῇ, ὃς ἀγωνίζεται ἐν ὁημοσίοις ἀγῶσι θ 164 ÷

ἄθλος ἴδ. ἄεθλος.

ἀθλοφόροι ἴδ. ἀεθλοφόροι

Ἄθως, ὥος, (ἅττ. Ἄθως), τανῦν Ἅγιον Ὄρος. Ξ 229.

ἀθρέω, μόνον **ἀθρήσειε**, ἀθρῆσαι, προσεκτικῶς σκοπῶ, παρατηρῶ, κυττάζω εἴς τι· τινά τ 473, Μ 391, Ξ 334.

ἀ-θρόος, 3, μόνον πληθ. πάντες ὁμοῦ, συνηθροισμένοι. — **ἠγερέθοντο** δ 392. ἐνίοτε ἀθρόα πάντα = ὅλα ὁμοῦ, ὅλα ἐν γένει.

ἄ-θυμος, οι, (ὁ) ἄψυχος, ἄτολμος.

ἄ-θυρμα, ἀθύρματα (ἀθύρω), παιδιά. Ο 363, —θυμῷ· ψυχαγωγία, τέρψις, κοσμήματα ο 416, σ 323.

ἀθύρω, (ὁ) μετ. **ἀθυρων** = παίζων, πρὸς παιδιάν. Ο 364 ÷

Αἒ σύνδ. ὥρ. καὶ αἰολ· = εἰ πάντοτε μετὰ τοῦ κε· αἴκε, αἴκεν = ἐὰν ἐπὶ ὑποθέσεως· μεθ' ὑποτ. καὶ εὐκτ. αἴκεν ἔγωγε—ἀνάσω.—αἴκεν—γένοιτο. ϐ) αἴ γὰρ = εἴθε· μετ' εὐκτ. αἴ γὰρ γένοιτο· (καὶ μετ' ἀπαρεμφ. μόνον· αἴ γὰρ ἔχέμεν η 311, ω 376). γ') ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως μεθ' ὑποτ. εἰπέ μοι, αἴκεν γνῶω

αἶα, αἶης, αἴην, (γαῖα, ϝαῖα), γῆ, χώρα· «ἐυσίτους πατρίδος αἴης, Ἀχαιΐδος αἴης, πᾶσαν ἐπ' αἶαν». Ἡ αἰτ. πάντοτε μετὰ τῆς ἐπί.

Αἰαίη ἀ) ἡ νῆσος τῆς Κίρκης· «ὅθι τ' Ἠοῦς ἠριγενείης οἶκια καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντολαὶ Ἠελίοιο» δ') ἐπίθ. τῆς Κίρκης, ὡς κατοίκου τῆς Αἰαίης· «—δολόεσσα» ι 32, μ 268, 275 κατοικία τοῦ Αἰήτου.

Αἰακίδης, ου, ὁ 1) Υ. τοῦ Αἰακοῦ = Πηλεύς. Π 15. 2) ἀπόγονος Αἰακοῦ = Ἀχιλλεὺς Ι 191.

Αἰακος (ἐκ Διὸς ἦεν) Υ. τοῦ Διός, Π. τοῦ Πηλέως, Φ 189.

Αἴ-ας (Αἶφας), αντος. α') Τελαμώνιος, Τελαμωνιάδης διὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος λέγεται «μέγας, πελώριος» ἕρκος τῶν Ἀχαιῶν, διακρίνεται μετὰ τὸν Πηλέα. ϐ') Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας, (Ψ 79·) μείων Ὀιλιάδης, ἡγεμὼν τῶν Λοκρῶν, μικρότερος τὸ σῶμα τοῦ Τελαμωνίου Β 527. γ') Αἴαντε δύο, θεράποντες Ἄρηος, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν, πόλεμον ἀκορήτω ἐν τῷ δυίκ. καὶ ἐν τῷ πλ. Η 162. Η 262).

Αἰγαί, αἱ α') πολίχνη τῆς Ἀχαΐας Θ 203 καὶ ϐ') κατοικητήριον τοῦ Ποσειδῶνος Ν 21, ε 381· νῆσος ἐν Αἰγαίῳ πελάγει. Εὐϐ.

Αἰγαίων, θαλάσσιος γίγας, ἑκατόγχειρος, ὃν θεοὶ καλοῦσι Βριάρεων. Α 404.

αἰγάνεη, γεν. **αἰγανεης**, ἐγχος, ἐας (αἶξ) ἀκόντιον, εἶδος ἀκοντίου ἐπιτηδείου εἰς αἰγῶν θήραν· Εὐϐ α 156.

Αἰγείδην, (υἱὸν τοῦ Αἰγέως), Θησέα τ'. Δ 265.

αἴ-γεος, 3 (αἶξ) ὁ ἐξ αἰγὸς (γιδίσιος) «ἀσκός, τυρός, κυνέη» ι 196, ω 231.

αἴγ-ειρος, ἡ, εἶδος δένδρου, λεῦκη· «μακρὰ λειή, μακεδνή, ὑδατοτρεφὴς».

αἴγεος, αἰτ. αἴγεον ἀσκόν = αἴγειον.

Αἰγιάλεια (τὰ) Θ. τοῦ Ἀδράστου, Γ. τοῦ Διομήδους Ε 412.

αἰγι-αλός, ῶ, ὁν (αἰγι-σαλ-ος, ἴδ. ἅλς), ἀκτή, παράλιον· «μεγάλῳ, πολυηχεῖ, κοίλον».

Αἰγι-αλὸς (χώρα παραθαλάσσιος) ἀρχαῖον ὄνομα μέρους τινὸς τῆς Ἀχαΐας, ἐκ Σικυῶνος ἕως Ἥλιδος· Β 575 ÷. ϐ') πολίχνη ἐν Παφλαγονίᾳ. Β 855 ÷

αἰγι-ϐότος, ον, ἡ αἴγας ϐόσκουσα Ἰθάκη, ἡ πρὸς ϐοσκὴν αἰγῶν ἐπιτηδεία Ἰθ. δ 606

αἰγίλιψ (ῐ), γεν. αἰγίλιπος, κατ' — πέτρης Ι 15, Π 4. ὑψηλός, ἀπόκρημνος.

Αἰγίλιψ, **Αἰγίλιπα τρηχείαν** Β 633 χωρίον τῆς Ἰθάκης· ἡ νῆσος παρὰ τὴν Ἰθ. Στρ. πόλις Ἀκαρνανίας.

Αἴγινα, (ῐ) -αν αἰτ. νῆσος, ἡ καὶ νῦν οὕτω Β 562 ÷

Αἴγιον, πόλις τῆς Ἀχαΐας Β' 574.

αἰγί-οχος (αἰγι-Fοχος) ὁ τὴν αἰγίδα φέρων, ἐπίθ. μόνον τοῦ Διός.

αἰγίς, (ὅος, (ἀίσσω) τὸ ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευασθὲν τῷ Διὶ φοβερὸν ὅπλον Ο 308 Περιγράφεται ἐν Ε 738, Β 448. Ἐπ' αὐτῆς ἦσαν ἐζωγραφημένα (Ἔρις, ἀλκή, ἰωκή)· Ἔμποιεῖ φόβον Δ 167. Κρονίδης αὐτὸς ἐπισείησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν. Ἧν χρήσιμος καὶ πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ Ἀχιλλέως, Σ 204, τοῦ Ἕκτορος Ω 20, τοῦ Ὀδυσσέως χ 297. Ἔφερε δ' αὐτὴν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ Β 448, Ε 738, ὁ Ἀπόλλων Ο 308. Καλεῖ δ' αὐτὴν ὁ Ὅμ. «θυσανόεσσαν, ἀμφιϐάσειαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Αἴγισθος, ὁ, υἱὸς τοῦ Θυέστου, μετὰ τῆς μοιχοῦ Κλυταιμνήστρας, ἐφόνευσε τὸν Ἀγαμέμνονα, μετὰ ἑπτὰ δ' ἔτη ὁ Ὀρέστης ἐφόνευσε τοῦτον καὶ τὴν Κλυταιμνήστραν α 35, γ 196 ὡς τίς τι κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ λ 409, δ 512.

αἴγλη, ἡ (ἐκ τοῦ ἀγαλό-, ἀγλαός, ἀγαλίη αἴγλη ἢ ἐκ τοῦ ἀϝ-ι-λη) λάμψις, φῶς, λαμπρότης «τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης», ἡ λαμπηδὼν τοῦ χαλκοῦ.

αἰγλήεις, -ήεντος (αἴγλη) ἀπ'-Ὀλύμπου = ἀπὸ τοῦ λαμπροῦ, φωτεινοῦ Ὀλ. Α 532.

αἰ-γυπιός, ὁ, (υ), εἶδος ἀετοῦ (γυπαετός) Π 428, χ 302 «ἀγκυλοκείλαι, γαμψώνυχες» μετὰ τοῦ ὄρνις Η 59.

1 **Αἰγύπτιος** (ὡς τρισύλλαβον ἔχει τὴν λήγουσαν μακράν) ἀ) οὐσ. εἷς Αἰγύπτιος δ 83, β') ἐπίθ. αἰγυπτιακὸς ξ 263, ρ 432.

2 **Αἴγυπτος**, ὁ, ὄνομα γέροντος Ἰθακησίου, Π. τοῦ Ἀντίφου καὶ Εὐρυνόμου «ἦν κυρὸς καὶ μυρία ᾔδη» δ 15.

Αἴγυπτος, ἡ, ἡ χώρα Αἴγυπτος· **πικρὴ ἐυρρείτη**, β') ὁ Νεῖλος ποτ.· Αἴγ. διιπετὲς ποτάμοιο ὕδωρ δ 477. Αἴγυπτόνδε = εἰς τὸν Νεῖλον.

αἰδεῖο ι 269 αἰδέεο προστ. τοῦ

αἰδέομαι (αἰδώς) (ἐνεστ. προστ. αἰδέο, αἰδεῖο, μετ. αἰδόμενος, παρτ. αἴδετο), μέλ. αἰδέσ(σ)ομαι, ἀόρ μέσ. ᾐδεσάμην καὶ αἰδεσσάμην, Παθ. ᾐδέσθην αἰδέσθην 3 πλ. ἀΐδεσθεν = ᾐδέσθησαν, πρόστ. -σθητε, μετ. -σθείς· ἔχω αἰδῶ, φοβοῦμαι (ἐπὶ ἠθικοῦ φόβου), ἐντρέπομαι, μετ' αἰτ. αἰδεῖο θεούς· καὶ ἐπὶ ἱκετῶν καὶ ξένων· ἱερέα Α 23 = σέβεσθαι ὡς ἱκέτην, Ι 640 τιμᾶν μέλαθρον Τρῶας, θεῶν ὄπιν. καὶ ἀπολύτως Ε 531, μετ' ἀπαρεμ. φοβοῦμαι νὰ πράξω τι, ἐντρέπομαι, «ἀνήνασθαι, γυμνοῦσθαι».

ἀ-ιδήλος, ον (ἀ-Fιδεῖν, ἀ-ιδής) ἀφανίζων, φθοροποιός, καταστρεπτικός· -πῦρ, -Ἄρης Ε 897, Ἀθηνᾶ Ε 880, ὅμιλος μνηστήρων π 29, ὁ Μελάνθιος χ 165.

ἀϊδήλως, ἐπίρ. ὀλεθρίως Φ 220.

Ἀΐδης, Ἀϊδωνεύς, γεν. Ἀΐδαο, Ἀΐδεω, καὶ (ἐκ τοῦ Ἄτης) Ἄϊδος, δοτ. Ἄϊδι, Ἀϊδωνῆι, αἰτ. Ἀΐδην (ἀ-Fιδεῖν, ἀ-Fιδής=ἀόρατος ἀ) ὁ Ἅδης, ὁ θεὸς τῶν καταχθονίων καὶ τῶν νεκρῶν «ἐνέρεσιν ἀνάσσων, ἄναξ ἐνέρων» υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας· «Ζεὺς καταχθόνιος» ι 457, παρβ. Ο 187, «πελώριος, κλυτόπωλος, ἴφθιμος, κρατερός, πυλάρτης, στυγερός». Ἄϊδος δόμον εἴσω ἢ εἰς δόμον, ἐν δόμοις, ἐνίοτε καὶ μόνον Ἄϊδόσδε (ἐγλ. δόμονδε)· ἐλλειπτικαὶ εἶναι αἱ φράσεις· εἰς Ἄϊδος, Ἄϊδαο (ἐννοῦμεν δόμους) ἔναι, ἔρχεσθαι κ. τ. τ. = ἀποθνήσκειν, καὶ αἱ· εἰς Ἄϊδαο πέμπειν, ἄγειν κ. τ. τ. = ἀποκτείνειν· ἐν τῷ ἐξ Ἄϊδαο (ἐννοῦμεν δόμων), εἴν Ἄϊδαο (δόμοις).

αἰδοῖα, οὐδ. **αἰδοίων** τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ = ἐν τῷ μέσῳ τῶν αἰδοίων (κατ' εὐφημίαν τῶν γεννητικῶν μορίων) Ν 568 †.

αἰδοῖος, 3, (αἰδώς, αἰδόσιος) ἀ) αἰδήμων, ἐντροπαλὸς «ἀλήτης» καὶ β') αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἄξιος, σεβαστός, ἔντιμος· «ἑκυρός, ἑκυρά, μήτηρ, βασιλεύς, ξεῖνος, ταμίη» καὶ μετὰ τοῦ φίλος ἢ ξεινός· «αἰδοίοισιν ἔδωκα οὐσίας = ταῖς ἱκέταις καὶ πτωχοῖς. Συγκρ. αἰδοιότερος καὶ φίλτερος.

αἰδοῖως (ἐπίρ.) -σ' ἀποπέμπειν «μετ' αἰδοῦς, ἐντίμως» τ 243 †.

αἴδομαι ἴδ. αἰδέομαι.

Ἄϊδος, Ἄϊδι, Ἀΐδόσδε ἴδ. Ἀΐδης.

ἀ-ιδρείη, (ἀ-Fιδρης, ἴδμεναι), ἡ, ἄγνοια, ἀπειρία, μωρία· πλ. ἀϊδρείῃσι νόοιο Ὀδ.

ἀ-ϊδρις, εἰ (Fιδεῖν, ὄρις), ἀμαθής, ἄπειρος «χώρου» κ 282, Γ 219.

Ἀϊδωνεύς ἄναξ ἐνέρων ἴδε Ἀΐδης.

αἰδῶ-ώς, -οῦς, ἡ (ἀ-Fιδεῖν) ἀ) ὑποκειμενικῶς· ἠθικὸς φόβος τοῦ πράττειν ἀπρεπές τι· εὐλάβεια, σέβας, συστολή «οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν» = οὐδὲ ὀλίγον αἰδοῦνται, ἐν φρεσὶ θέσθε αἰδῶ Ν 121 καὶ μετ' ἄλλων συσ. «θέος, φιλότης, τιμή» β') ἀντικειμενικῶς, τὸ ἐμποιοῦν αἰσχος, ἐντροπήν, κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἔστω Π 422, ἔστιν γ 24, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. ε 789· γ') αἰδῶ = αἰδοῖα Χ 75, Β 262.

αἰεί, **αἰέν**, ἴδ. ἀεί = πάντοτε.

αἰει-γενέτης, -γενετάων, θεῶν καὶ θεοῖς αἰειγενέτῃσιν = τῶν αἰωνίων θεῶν· ἔστε ταὐτὸ τῷ· αἰὲν ἐόντες.

αἰει-νάων, -νάοντα ν 109 ἴδ. ἀενάων.

αἰετός (αἰΓετός, αττ. ἀετός) προφητικὸν πτηνόν, οἰωνός· ὁ ἀετός· «τελειόταιος πετεηνῶν» ταχὺς ἄγγελος Διός Ω 311.

αἴζηλον (ἐκ τοῦ ϝαιϝίγηλος) = ἀΐσηλον = ἀφανῆ, τὸν μὲν αἴζηλον θῆκεν θεὸς Β 318 †.

αἰ-ζηός ἀνήρ (ἀΐζηός), ἰσχυρὸς ἀνήρ, μόνον Γ 520, μ 83.

αἰζηός = ἀιζήϊος (αἰ· ἀεί, ζῆν ἢ ἐκ διπλασ. ϝαϊ-ϝιαϝός,) ἀκμαῖος, ῥωμαλέος· μετὰ τοῦ ἀνήρ· καὶ οὐσιαστ. ὁ εὐρωστος· μετὰ τοῦ θαλεροί, ἀρηίθοοι, κρατερὸς μ 440.

Αἰήτης Υ. τοῦ Ἡλίου καὶ Πέρσης, ἀδελφὸς τῆς Κίρκης, πατὴρ τῆς Μηδείας,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βασ. τῆς Κολχίδος μ 70, ὀλοόφρων, πολυμήχανος κ 137.

αἴητον πέλωρ, καλεῖται ὁ Ἥφαιστος «ἄητον, ἐκ τοῦ ἄω, πνεῦμα· = πνευματικόν, ὁρμητικόν. Σ 410 †.

αἰθαλόεις 3 (αἴθω, αἰθαλόεσσα, αἰθάλη) αἰθαλώδης, καπνισμένος. ἐπίθ. κοσμητικὸν εἰς τὸ «μέλαθρον, μέγαρον» λαμπρὸν· «αἰθαλόεσσα κόνις» ὁμοία μὲ καπνιάν.

αἴθε = εἴθε (αἰ = εἰ) μετ' εὐκτ. «ἄμποτε· Δ 178, Χ 41, μετὰ τοῦ ὤφελον καὶ ἀπαρ. ἐπὶ εὐχῆς ἀδυνάτου Α 415, Γ 40.

Αἴθη, ἡ, ὄνομα ἵππου, ἣν ὁ Ἐχέπωλος τῷ Ἀγαμέμνονι δῶρον εἶχε δώσει Ψ 295.

αἰθήρ, ἔρος, ἡ (αἴθω) (ἀττ. ὁ αἰθήρ), ὁ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπος, ὁ οὐρανός πολλ. = αἰθήρ, Ρ 371. Τοπικῶς· αἰθέρι ναίων, περὶ τοῦ Διός, οὗ ἡ ἕδρα ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου· «σέλας αἰθέρ' ἵκανεν· = διῆκε μέχρι τοῦ αἰθέρος· λέγεται «δῖα, ἄσπετος, ἀτρυγετος, νηνεμος».

Αἰθίκες, Αἰθίκεσσι δοτ. πλ. λαὸς Θεσσαλίας οἰκῶν ἐπὶ τοῦ Πίνδου Β 744.

Αἰθίοπες, -ων, -εσσιν, -ας καὶ -ῆας, «τηλόθ' ἐόντας καὶ «ἐσχάτους ἀνθρώπων, ἀμύμονας» (εὐσεβεῖς), «οἱ μὲν δυσομένου, οἱ δὲ ἀνιόντος «αἴθοπος.ὤπα), κατώκουν παρὰ τὸν Ὠκεανόν, παρ' αὐτοῖς ὁ Πίνις ἔρριπτε τὰς ἀκτῖνας λίαν θερμὰς α 22-25.

αἰθ-όμενος, 3 αἴθω)=καίων, πυρπολούμενος· «πῦρ, δαΐς, ἄστυ».

αἴθουσα (ἔνν. στοά), τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζόμενον ἔμπροσθεν μέρος τῆς οἰκίας· ἡ στοά, ἡ παστάς· ὑπῆρχον δύο ἡ μὲν ἔσωθεν τοῦ ἐμπροσθίου μέρους τῆς αὐλῆς, ἡ δὲ ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας· «αἴθουσα δώματος· ὅτ' ἤ ἐτίτρετο τις εἰς τὸν πρόδομον· σ 102 «ξεστὴ ἐρίηρυπος». Ἦν δὲ χρήσιμος ἡ μὲν ἵνα ἡλιάζηται (ἡ αἴθουσα) ἡ δὲ ἵνα φυλάττωνται σκεύη, ὡς ἀποθήκη· φ 390, υ 176, (ἴδ. εἰκ. δώμου).

αἴθοψ, αἴθοπα, ι (αἴθω) αἴτ. καὶ δοτ., πυρώδης, καυστικός, στιλπνὸς καπνός, «χαλκός, οἶνος» (διὰ τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα).

αἴθρη, ην, (αἴθω, αἰθήρ), αἰθρία, εὐδία, σύφρανος ἀνέφελος, ζ 44.

Αἴθρη, Πιτθέως θυγάτηρ, ὑπηρέτρια τῆς Ἑλένης, μήτηρ τοῦ Θησέως Γ 144.

αἰθρη-γενέτης βορέης, ὁ ἐκ τοῦ αἰθέρος γενόμενος, ὁ ὑφόθεν πνέων ε 296 †.

αἰθρη-γενής, -γενέος, ὑπὸ ῥιπῆς Βορέαο= ὑπὸ τοῦ ἐξ αἰθέρος γενομένου Β. Ο 171.

αἰθ-ρος, αἴθρῳ δεδαμημένον· ὑπὸ τοῦ ψύχους τῆς πάχνης καταπεπονημένον ξ 318 †.

αἴθυια, αἰθυίῃ, πτηνὸν θαλάσσιον, κοινῶς ἡ βουταρηά, τὸ ζαροπαπί. ε 337, 353. Ὀζ.

αἴθων, ωνος (αἴθω), καίων, λάμπων, στίλβων «σίδηρος, χαλκός, λέβης», περὶ τῶν ἐκ χαλκοῦ σκευῶν· μεταφορ. περὶ ζώων· θυμοειδής, ὁρμητικός, ἰσχυρός «λέων, ἵππος, βόες, ταῦρος, αἰετός».

Αἴθων, ωνος α') ὄνομα, ὃ δι' ἑαυτὸν ἔπλασεν ὁ Ὀδυσσεὺς τ 183. β') ἵππος τις τοῦ Ἕκτορος Θ 185. (Δορῆς).

αἴκ' = αἴκε, ἴδε αἰ.

αἰκή, ἡ, (ἀ.εἰ) **ἀϊκάς**, τάξιν (ἀίσσω)=τὰς ὁρμητικὰς κινήσεις, ὁρμὰς «τάξιν» Ο 709 †.

ἀ-ϊκώς (ἀ,ἀϝικῶς, ϝεϝοικα) ἀεικῶς. ἀτίμως, ὑβριστικῶς, αἰσχρῶς Ν 336 †.

αἷμα, ατος, τὸ α') αἷμα τοῦ σώματος Ψ 717, καὶ τῶν θεῶν Ε 339, 870, 6' μεταφ. ἡ τοῦ αἵματος χύσις, φόνος μετὰ τοῦ «ἀνδροκτασίη, κυδοιμός» γ' «γένος, γενεά» π 300, ξ 611 καὶ παρὰ τὸ γενεή Ζ 211.

αἱμασιή, (ἀϊ αἰτ. πλ. **αἱμασιάς** λέγειν = συλλέγειν ἀκάνθας πρὸς κατασκευὴν φραγμάτων. σ 359, ω 224.

αἱματόεις, εσσα, εν (ἀ α') αἱματώδης, πλήρης αἵματος «σωθεὶς.ρωλωψ.φάσις» = σταγόνες). β') αἱματόφυρτος «χείρ, ὄσσε» γ') μεταφορικῶς· αἱματηρὸς φόνος· «ἤματα, πόλεμος» Ι 326.

Αἱμονίδης α') Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἱμονίδαο Ρ 467 † β') Μαίων Αἱμονίδης, ἐκ Θηβῶν Δ 394.

αἱμο-φόρυκτος, αἱμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον· αἵματι μεμολυσμένα, αἱμοσταγῆ, ὠμὰ κρέα ἤσθιον. υ 348 †.

αἱμύλιος, (ὐ),-ίοισι λόγοισι· θέλγει· = διὰ θελκτικῶν, ἀπατηλῶν λόγων θέλγει α 56 †.

αἴμων, (ἀίειν) **αἵμονα θήρης** = ἔμπειρον, εἰδήμονα θήρας Ε 49 †.

Αἵμων. Αἵμονα, τε κρείοντα, ἑταῖρος Νέστορος, ἐκ Πύλου Δ 296 †.

αἰν-ᾰρ-έτη (αἶνος, ἀρτύω), κλητ.=ὦ πολὺ ἀνδρεῖε, ὦ φοβερέ. Ἀριστ. ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν ἔχων. Π 31 †.

Αἰνείας, ᾱο, εἰο, ᾳ, αν—ἐὺς πάϊς Ἀγχίσαο καὶ Ἀφροδίτης Ε 445, ἡγεμὼν τῶν Δαρδάνων Β 820.

αἰνέω (αἶνος), ἐνεστ. πρατ. αἰνεε· ἦσω, ησα, μετ' ἐπαίνου ἀναφέρω, ἐπαινῶ· «μή με αἰνεε» ἀντιτίθεται· «μὴ τε.νείκει» Κ249. «ἅμα πάντες αἰνεῖτε» Θ 9 «ἐπιδοκιμάζετε· περὶ χρησμοῦ· αἰνεῖ π 403.

αἰνίζομαι, ἀποθ. = αἰνέω, μετὰ τῆς περὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ἔξοχα'»—σεβροτῶν ἁπάντων» εἰρωνικῶς· σὲ ἐπαινῶ, Ν 74, καὶ ὑ 487.

Αἴνιος, Αἴνειον Παίανα, ἐφόνευσεν ὁ Ἀχιλλεύς· Φ 210 †

αἰνοθεν αἰνως = αἰνοῦ αἰνότερον = καὶ τῶν δεινῶν δεινότερα τ. ἔ. δεινότατα· Η 97 †

Αἰνόθεν ἐπίρ. ἐκ τῆς Αἴνου, πόλεως Θρακικῆς· Δ 520.

αἰνο-μορος, ον, οισιν, ὁ δεινὴν μοῖραν ἔχων, δυστυχής, κακοδάκατος Χ 481, 153.

αἰνο-πάθης, (ᾰ) αἰτ.—παθεα μετὰ τοῦ μάλα = ἐμὲ τὸν δεινὰ πάσχοντα, τὸν δεινοπαθῆ σ 201 †

αἶνος (ἄϊω, ἀνιος) λόγος ἔχων σημασίαν ἐπαίνου, ἔπαινος, ἐγκώμιον, Ψ 795.

αἰνος 3, (αἰ-αίνος) δεινός, φοβερός, φρικαλέος, τρομερός, ἄγριος· «αἰνότατε Κρονίδη» ὃν πάντες φοβοῦνται· «αἰνοτάτη» ἡ Ἀθηνᾶ· ἐνίοτε αἰνὸν ἄχος· μετὰ τοῦ «ὀπιτοτῆτι, φύλοπις, πόλεμος, ὄυειρος, τρόμος, ὀϊζύος, κάματος, μόρος, μῆνις, κακόν· αἰνὰ ἐπίρ. δεινῶς· «αἰνὰ τεκοῦσα» ἡ ἐπὶ κακῷ τεκοῦσα, ἡ ἀτυχὴς μήτηρ Δ 414· —παθοῦσα = δεινοπαθοῦσα· —ὀλοφύρομαι.

αἴνυμαι, μόνον ἐνσ. κ. πρτ. κἴνυτατ. αἴνυτο, μετχ. αἰνύμενος (ἐκ τοῦ αἰ. αἰνυμαι), α') λαμβάνω, χεῖρες αἰνύμεναι· λαμβάνουσαι, πιάνουσαι μετρ. «μ' Ὀδ. πόνος αἴνυται» μὲ καταλαμβάνει. β') ἀφαιρῶ, ἁρπάζω· «τεύχε', τόξα ἀπ' ὤμων, θώρηκα ἀπὸ στήθεσφιν».

αἰνως, ἐπίρ. α') δεινῶς, μετὰ τοῦ «δείδια τείρετο»· β') σφόδρα· εἵματα ἄνωγεν, κακά· γ') ἐξαισίως, θαυμαστῶς «ἔοικεν, τέρπομαι, ἤσατο, φιλέεσκε».

αἴξ, αἰγος, ὁ, ἡ, ὁστ. πλ. αἴγεσιν· (ἀγ. σαγκ. aja = τράγος) ἡ γίδα, ὁ τράγος «ἄγριος» = αἰγαγρος, ἴξαλος, ὀρεσκῷος, ἰονθάς, μηκὸς «τόξον αἰγός».

αἴξασκε θαμιστ. τοῦ **αἴσσω**.

Αἰολεύς. Γ. τοῦ Αἰόλου. α') ὁ Κρηθεὺς Ὀδ. β') ὁ Σισυφος Ἰλ.

Αἰολίην εἰς νῆσον, κ 155, νῆσος μυθώδης, ἔνθα κατῴκει ὁ Ἱπποτάδης Αἴολος, ἡ Στρογγύλη ἢ Λιπάρα.

αἰόλ-λω, αἰόλλῃ (αἰ-Fολ-) γαστέρα ἔνθα καὶ ἔνθα=κινῇ, στρέφῃ ταχέως ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὴν γασ. υ 27 †

αἰολο-θώρηξ· ὁ ποικίλον, ὁ λαμπρὸν θώρακα ἔχων, ἢ τῷ θώρακι συχνὰ καὶ ταχέως κινούμενος. Ἰλ.

αἰολο-μίτρης, ὁ, ὁ ποικίλην, λαμπρὰν μίτραν ἔχων. Ε 707 †

αἰολο-πωλος, ὁ, ὁ εὐκινήτους πώλους ἔχων, ταχύπωλος Γ' 185 †.

αἴολος (α-Fελ, α-Fολ, τὸ ἐκ τοῦ F) α') εὔστροφος, εὐκίνητος· «εὐλαὶ» ἀεικίνητοι σκώληκες, «οἶστρος» πτερυγίζων, «ὄρις» ὁ ταχὺ ἑλισσόμενος· «πῶλος αἴολος ἵππος» παράφρ. τοῦ ταχύπους. β') ὡς πρὸς τὸ χρῶμα· λάμπων, ἀκτινοβολῶν, ποικίλος «σάκος».

Αἴολος, ὁ, ὁ Ἱπποτάδης, κ 2, ὃν ταμίην ἀνέμων ἐποίησε Κρονίων. β') πατὴρ τοῦ Σισύφου καὶ Κρηθέως Ζ 154.

Αἰπεια· καλὴν Ι 152, πόλις ἐν Μεσσηνίᾳ (τανῦν Θουρία Στρβ.· ἡ Κορώνεια Παυσ.).

αἰπ-εινος, 3 (αἰπ-ος ὕψος) ἐπὶ ὀρέων, ἐπὶ πόλεων περιβεβλημένων τείχεσι, πύργοις· ὑψηλός, ἀπόκρημνος, δυσανάβατος, ὑψίπυργος· «-πτολίεθρον Ἰλίου, - Καλυδῶνι».

αἰπ-ήεις, αἰπ-ήεσσαν (αἶπος) Ἠλήσασον, τὴν πολλὰ ὄρη ἔχουσαν, τὴν ἐπίσημον διὰ τὰ ὄρη. Φ 87 †.

αἰ-πόλιον, τὸ, ποίμνιον, κοπάδι ἐξ αἰγῶν· «αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν» Εὐστ. ἐκ περισσοῦ τὸ αἰγῶν.

αἰ-πολος, ὁ, (αἶξ πολέω), καὶ μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ αἰγῶν· αἰγοπόλος, γιδοβοσκός, καὶ μετὰ τοῦ ἀνήρ· «αἰπόλοι ἄνδρες»

αἰπύς, αἰπεῖα καὶ—ά (αἶπος), μετὰ τοῦ πόλις «ὑψηλοῖς τείχεσιν τετειχισμένην, ὑψηλὰ κειμένην· ἀπόκρημνος· «ῥέεθρα» ὑψηλά, ἐξ οὗ καὶ βαθέα.

Αἰπύ. τὸ, πόλις τοῦ Νέστορος Β 592 †

αἰπυ-ς, εῖα, ὐ ἀ) ἀπότομος, ἀπόκρημνος, ὑψηλός· «ὄρος, πτολίεθρον, Ἴλιον, τεῖχος, πέτρη, κολώνη», «—βρόχος» ὁ ἀφ' ὑψηλοῦ κρεμάμενος· β') μετρ. μέγας, αἰγνίδιος, δεινός, βαρύς, «ὄλεθρος, φόνος, χόλος, πόνος»· γ') αἰπὺ οἱ ἔσσεται=δύσκολον ἀναπόφευκτον ἔσται αὐτῷ.

Αἰπύτιον (ῠ) παρὰ τύμβον = παρὰ τὸν τάφον τοῦ Αἰπύτου· ἔκειτο δ' οὗτος κατὰ τὴν ὑπώρειαν τῆς Κυλλήνης Β 684 †

αἴρεω, αἱρεῖ, εἵτω, παρτ. ἥρεον, -ήσω, ἀόρ. εἷλον, ἕλον (Fέλον), θαμιστ. ἕλεσκον. Μέσ. αἱρεύμενοι, αἱρησόμενοι, εἱλόμην, ἑλόμην, Προστ. ἕλευ, ἐπίθ. ἑλετή (παρθ. βόλεται, Fέλωρ) λαμβάνω, πιάνω. 1. ἐνεργ. «ξανθῆς κόμης ἕλε Π.» = ἀπὸ τὰ ξ. μαλλιά, «-γούνων» χεῖρά τινος, τινὰ χειρός· τι (ἐν.) χερσίν, δουρός, χερσὶ δόρυ, χαλκὸν ὀδοῦσι, γαῖαν ἀγοστῷ»· αἴτ. τινὰ = καταφθάνω τινὰ διώκων Θ 330, «ἑλὼν ἐπὶ μάσταχα χερσὶν» κρατήσας τὸ στόμα,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«τινὰ προτί οἱ ἐλεῖν»=«ἀγκὰς ἐλεῖν» περιπτύξασθαι, «κῦδος χραΐ εἰμαθ' ἑλεῖν» ἐνδύσασθαι. β') μετρ. κυριεύω, καταλαμβάνω· «ἄλγος, ἄτη, χόλος, ἵμερος, ὕπνος, δέος, κ. ἄλ.» καταλαμβάνει, πιάνει· «ἔνθεν ἑλὼν» ἐκεῖθεν ἀρξάμενος, τῆς ἀτελοῦς 0 500. γ') ἁφαιρῶ, ἁρπάζω, καταβάλλω, κυριεύω, αἰχμαλωτίζω «πόλιν, νῆας» «ζωόν τινα», «τι ἀπ' ἀπήνης» «ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν». 2. Μέσ. ἁ δι' ἐμαυτὸν λαμβάνω· «ἔγχος, δόρυ» καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ «τεύχεα ἀπ' ὤμων» «κόρυθ' εἵλετο». δ') ἀπολαμβάνω, ἀποδέχομαι· «ὄρπον, δεῖπνον παίειν»· «πειρᾶρ»=τυγχάνω τοῦ σκοποῦ· ὅρκον «τινός, καὶ τινί» ἀποδέχομαι· γ') ἐκλέγω «τέμενος, γυναῖκας» δ') ἁφαιρῶ, ἁρπάζω τι ἑαυτῷ μ 246, Σ 445.

Ἄ-ῐρος [ῐ, ὁ στερ· Ἶρος· ὃς δὲν εἶναι Ἶρος· «ἐπὶ κακῷ Ἶρος ὀνομασθεὶς» Ἡσύχ. σ. 73 ÷

ἄῖρω ἴδ. ἀείρω.

Ἄϊς ἴδ. **Ἄρτος**.

αἶσα, ης, αν, ἡ, (ἴσης, ἐκ τοῦ Fισ-Fος, ἴσος). ἁ) τὸ ἴσον μέρος, μερίδιον διδόμενον εἰς τινα ἀπὸ «λαβίδος —» «τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἶσῃ· (παρδ. ἀττ. «ἐν οὐδενὸς μέρει τίθεσθαι»). Ἔτι δὲ τὸ πρέπον, τὸ δίκαιον «κατ' αἶσαν» κατὰ τὸ πρέπον, πρεπόντως· ἀντιθ. τῶν «ὑπὲρ αἶσαν» ἐναντίον τῆς εἱμαρμένης, «παρ' αἶσαν» παρὰ τὸ πρέπον, «ὑπὲρ Δία-» παρὰ τὴν βουλὴν τοῦ Διός· «αἶσα δαίμονος» βουλὴ θεοῦ τινος· «κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη ἡμῖν» β') ἡ διάρκεια τοῦ βίου Α 416· γ') ἡ μοῖρα, ἡ τύχη «ἰὴ αἶσῃ»=ὁμοία τύχη, «κακῇ αἴσῃ» =πρὸς (κακὰ) δυστυχίαν· θανάτιος αἶσα=ὁ θάνατος, «αἰσά μοι ἔστι» μοὶ εἶναι πεπρωμένον· δ') προσωπ. Αἶσα, ἡ, ὡς θεὰ τῆς τύχης, ἡ Μοῖρα.

Αἴσηπος, Γ. τοῦ Βουκολίωνος Ζ 21 ÷.

Αἴσηπος, ποτ. Μυσίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Προποντίδα Ἰλ.

ἀίσθω. ἄϊσθε προστ., ἀίσθων μετ. (ἀΓίσθω, ἄΓω) πάντοτε μετὰ τοῦ «θυμὸν» ἐκπνέω, ξεψυχῶ, Ἰλ.

αἶσι-μος, ον, η, α (αἶσα) ἁ) ὁ μοιραῖος, ἀπεπρωμένος «-ἦμαρ» ἡ τοῦ πεπρωμένου (τοῦ θανάτου) ἡμέρα· β') πρέπων, προσήκων, ἁρμόδιος, δίκαιος, εὐσεβής· «-ἔργα» «-φρένας» ὑγιὴς τὰς φρένας, «-εἰπεῖν» = ὀρθῶς εἰπεῖν, προσηκόντως εἰπεῖν «φρεσὶν -μα εἰδέναι» = εὖ φρονεῖν, «-μα πίνειν» μετρίως πίνειν, «αἴσιμόν ἐστι δαίμεναι», «ἀμείνων δ' -μα πάντα» πᾶν μέτρον ἄριστον.

αἴσιος (αἶσα), αἴσιον ὁδοιπόρον = τὸν εἰς καλὴν ὥραν ἐρχόμενον ὁδ., Σχ. δεξιὸν δίκαιον ἢ τὸ αἴσιον ὡς ἐπίρ. = αἰσίως, κατ' εὐτυχίαν Ω 376÷

αἴσσω. **αἰσσουσι**, (ἀ, ἀταμ, ἀϊκῆ) -ων, πρτ. ἤϊσσον, ἀόρ. ἦϊξα (ἀΐξω, ἀΐξαι, ἀΐξας) ἀΐξασκε. Μέσ. ἀόρ. ἀϊξάσθαι, παθ. ἀόρ. ἠΐχθην (ἀϊχθήτην)· ταχέως κινοῦμαι, σπεύδω, ὁρμῶ. ἁ ἐνεργ. ὁρμῶ, τρέχω, περὶ ἀνθρώπων, ζώων, καπνοῦ, ἀστραπῆς· «ἦϊξε πέτεσθαι» ὥρμησε νὰ πετάσσῃ, ἔσπευσε πρὸς τὰ ἐμπρὸς νὰ πετάσσῃ, «αἶσα» ὁρμήσας, «ἦϊξεν ἐπὶ χθόνα Ἀθήνη» ὥρμησεν, ἔτρεξεν εἰς τὴν γῆν, «ὑψόσε δ' αὐγὴ γίγνεται αἴσσουσα» Σ 211 εἰς ὕψος τὸ ὁποῖον ἀνέρχεται μεθ' ὁρμῆς. κ. 99. Ἐνίοτε μετὰ τοῦ «πρόσσω, φόβονδε, ἀπό τινος», ἐπιφέρομαι· περὶ πτηνῶν Ψ 369 πρὸς οὐρανόν, περὶ ἵππων α 183, περὶ κάπρων Μ 448, περὶ τῆς ψυχῆς· «τοὶ δὲ σκιαὶ αἴσσουσι» κ 495 περιφέρονται ἐδῶ κ' ἐκεῖ. β') ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ, «ἀντίοι, ὀχμώ. λικριφίς-, ἀλλὰ καὶ «φασγάνῳ, ἐγχεῖ, ἵπποις» Σ 506, «τοῖσι ἤϊσσον· σὺν τοῖς σκήπτροις ἐπέπιπτον, «διαπρὸ ἦϊξε μελίη» ἐξέφυγεν ἐκ τῶν χειρῶν ἡ μελίη, «καπνὸς ἀπὸ χθονὸς αἴσσων» ἐκ τῆς γῆς ἀνερχόμενος, ἀναβαίνων· «ἄκοντες αἰσσουσι»=τὰ ἀκ. πετῶσιν· Οὕτω καὶ τὸ μέσον καὶ παθητ. ἀποθ. «ἔγχος ἠίχθη» ἔφυγεν, «ἡνία, δόρατα ἠίχθησαν ἐκ τῶν χειρῶν»=ἐξέφυγον (ἔπεσαν) ἐκ τῶν χειρῶν, «χαῖται αἴσσονται» κινοῦνται ταχέως, κυματίζονται, «πυλάων ἀντίον αἴξασθαι» ἐναντίον τῶν πυλῶν ὁρμῆσαι.

Ἄ-ϊστος (Fῐδμεναι, Fιδεῖν) ἄγνωστος, ἄφαντος· «ἄϊστον ποιεῖν» = ἐξαφανίζειν, «καί κε μ' ἄϊστον ἐμβαλε πόντῳ»=ἤθελε μὲ ῥίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ὥστε οὐδεὶς ἤθελε μὲ ἴδει (κατὰ πρόληψιν)· «ὤχετ' ἄϊστος» ἀπῆλθεν ἀφανής· «ἄϊστος ἀπυστος» α 242.

ἀ-ϊστόω, (ᾰ) ἀΐστωσεν αν. εὐκτ. ἀόρ. (ἀ-Fιστος) υ 79 ἤθελον ἐξολοθρεύσῃ, καταστρέψῃ, καὶ παθ. ἀϊστώθησαν ἐγειναν ἄφαντοι, ἠφανίσθησαν.

αἰσυ-ητήρ, (ῠ) ἄλλως ἀντὶ αἰσυμνητήρ, ὁπερ ἴδε Ω 347 ÷

αἰσυ-ήτης, (ῠ) γεν.—αο α') γεραντος τύμβος ἦν Τρώς. Π. τοῦ Ἀντήνορος Β 793. β') διοτρεφὴς υἱὸν, τὸν Ἀλκάθοον Ν 427 ÷

αἰσυλο-εργός, ὃς οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βριμοέργος = ἀνοσιουργός, κακοῦργος. Ε 403 †.

αἴσυλος (ῠ), **αἴσυλα**, οὐδ. πλ. (ἀ-ἴσυλος) = μόνον μετὰ τ. ῥέζειν = ἀνοσιουργεῖν, ἀπρεπῆ πράττειν, «μυθήσασθαι» = ἀνόσια λέγειν· Ε 403, Υ 202.

Αἰσύμηθεν ἐξ (ῠ) = ἐκ τῆς Αἰσύμης, τῆς ἐν Θράκῃ Θ 304 †

αἰσυμνητῆρι (αἶσα μνα- τὴρ) κούρῳ = βασιλικῷ νεανίᾳ Ω 347. † = ταὐτὸν τῷ

αἰσυ-μνήτης, πλ. - ῆται, (αἶσα-μνῆμα, παρδ. ἱερομνήμων), ὁ τὸ δίκαιον μεμνημένος, ὁ κριτής, ἀγωνοδίκης· Σχολ. ἐπίσκοποι τῶν ἀγώνων ἀπὸ τοῦ αἴσιον ἤτοι τὸ καθῆκον νεμεσᾶσθαι τοῖς ἀγωνιζομένοις. ϕ 258 †

Αἴσυμος, εἷς τῶν Ἀχαιῶν Λ 303 †

αἴσχος, εα οὐδ. (αἰδῶς, αἴδεσκος) α') αἰσχύνη, ἀτιμία. λ 433, π 285, πλθ. ὀνείδη, ὕβρεις Ζ 351, 524, Γ 212 δ') ἀπρεπές, αἰσχούργημα· «αἴσχεα ὁρόων» αἰσχύνας βλέπων· α 229.

αἰσχρός, ά, όν, οῖος (αἰδ-χμός), συγ. αἰσχίων, ὑπρ. αἴσχιστος α') ἄσχημος, ὑποτιμητικῶς· «αἴσχιστος ἀνήρ» Β 216· — πολεμίζειν = ἀηδές, ἀνιαρόν. β') κακοήθης, ἄτιμος· — ἐπέεσσιν = ὀνειδιστικοῖς λόγοις· ἐπιρ. αἰσχρῶς ἐνένιπεν τ. ἔ. οὕτως, ὥστε αὐτῷ τῷ λέγοντι εἶναι πρὸς αἰσχύνην· συγκ. αἴσχιον.

αἰσχύνω (αἶσχος), πρτ. ᾔσχυνε, ἀόρ. ᾔσχυνας, μετ. αἰσχύνασα, πθ. πρκ. μετ. ᾐσχυμμένος α') ἄσχημον ποιῶ, ἀσχημίζω, αἶσχος περιτίθημι· «—πρόσωπον, κόμην» Σ 24, νέκυς ἠσχ.=δύσμορρος. β') ἀτιμάζω, ὕβριν προσάπτω· «γένος πατέρων» Ζ 209, «ἐμὴν ἀρετήν» Ψ 571, 686, 9269. γ') Μέσ. ἐντρέπομαι σ 12,—φάτιν, ϕ 323.

Αἴσων, Αἴσονα, Υ. τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυρσοῦς, Π. τοῦ Ἰάσονος, βασ. Ἰωλκοῦ.

αἰτέω, πρστ. αἴτει, πρτ. ᾔτεον, ᾔτεε (ν)· ζητῶ, παρακαλῶ, ἐρωτῶ· τινά· τί, τινά τι, Ω 292 τινί τι·=διά τινα υ 74. Ἀπαρ. ἰδέσθαι =ηὔχετο νὰ ἴδῃ· Ζ 176, γ 173. «αἰτήσοντα»=διὰ νὰ ἐπαιτήσῃ σ 49.

αἰτιάασθαι ἴδ. αἰτιάομαι.

αἰτι-άομαι, 3 πλ. **αἰτιόωνται**, εὐκ. -ώοιο, -ῴατο, ἀπ. αἰτιάασθαι, πρτ. ᾐτιάασθε, -ῶντο (αἰτία) θεωρῶ αἰτίαν, ἐγκαλῶ, ἀποδίδω τὴν αἰτίαν, κατηγορῶ, α 32, Λ 78, υ 135.

αἰτίζω, εις (ἐπιτατ. τύπ. τοῦ αἰτέω) μόνον ἐνεστ. τινά· α') αἰτῶ· ρ 222, 558, δ') παρακαλῶ· ρ 502, υ 179· γ') ἀπαιτῶ, ζητῶ. ξ 651, υ 182, τ 273, ρ 351. Ὀδ.

αἴτιος, η, ον (αἰτία), ὃς κατορθοῖ ἢ ἀλλος εἰς κακὸν ἐμπέσῃ, ἔνοχος· «σοὶ δ' οὔτι μνηστῆρες αἴτιοί εἰσιν» = δὲν σοῦ πταίουν. Πρβ. Ν 111, Χ 48.

αἰτιόωνται, 3 πλ. ἐνστ. ῾Ως αἰτιάομαι.

Αἰτωλίης = Τιδεύς = Αἰτωλὸς Δ 399.

Αἰτωλός ἀνὴρ ξ 379, — Θόας Δ 527. Ὁ Διομήδης λέγεται — ἀνὴρ Αἰτωλὸς γενεὴν Ψ 471, -οί, οἱ κάτοικοι τῆς Αἰτωλίας Β 638, Ι 531.

αἰχμάζω, **αἰχμάσσουσι**, μέλ., αἰχμὰς = μὲ τὸ δόρυ θὰ μάχωνται. θὰ ἀκοντίζωσι, δορατομαχήσουσι· Δ 324 † ἐκ τοῦ

αἰχμή, ἡ (ἀκή, ἀκι-μὴ) ἡ' α') μύτη τῆς λόγχης, «δουρὸς, ἔγχεος,—χαλκείη, ἀλεγεινὴ» β') συνεκδοχικῶς ἀπὸ τοῦ μέρους καὶ ἅπαν τὸ δόρυ· Ν 504, Δ 324, Ξ 423. (Ἰλ.)

αἰχμητά (ᾰ) καὶ **αἰχμητής**, ὁ, λογχομάχος, πολεμιστής, πολεμικός, Α 290, Γ 179, Δ 87, καὶ ὡς ἐπίθ. Β 543, Ε 197, Α 152· ἐπίθ. τῶν Κικόνων, Δαναῶν, Ἀργείων, Λαπιθῶν.

αἶψα (ᾰ), **αἶψ'** (αἴπτω ἴδ. αἰπύς) ἐπίρ. προπετῶς, ταχέως, εὐθύς· αἶψα δὲ (ἅρα), μάλ'αἶψα, αἶψα μάλα.=πολὺ ταχέως· «αἶψα καὶ ὀτραλέως» = ταχέως πάνυ· παρ' ἡμῖν ἀψύς, ἀψά.

αἰψηρός, ἡ (αἶψα) ταχύς, ὀργίγορος· λῦσεν ἀγορὴν—=ταχέως διέλυσε τὴν συνέλευσιν. Τ 276, -κόρος γόνιο = ταχὺς ὁ κόρος τοῦ θρήνου, ταχέως ἐπέρχεται (χορταίνει τὸν θρ.) ὁ κόρος τοῦ θρήνου.

1. αἴω, **ἄϊον** (ἀϊ. ἀΐηαι, ἀΐσθω)· ἐπεὶ φίλον ἄτορ = ἐξέπνευσεν τὴν ψυχήν μου· ὡς αὐτὸς ὁ ποιητὴς λέγει· ἄσθμα ἀπεπαύετο Ο 242· ο 252 †

2. ᾄω **᾽αιον** (ᾱϝίω) μόνον κατ' ἐνστ. καὶ παρτ. ἄνευ αὐξήσεως ἄϊον, ἄϊεν Κ 532, Φ 388· διὰ τῶν αἰσθήσεων καταναῶ, μάλιστα δὲ διὰ τῶν ὤτων, ἀκούω· ϕθογγῆς, βοῆς, ἰάχοντος, ἀγγελίης· πρβ. Κ 160, Ο 130, δ') καταλαμβάνω, αἰσθάνομαι κτύπον, ὅπα, καὶ συνηθ. γεν. κλαγγῆς.

αἰών, -ῶνος, ὁ (ἡ Χ 58) (αἰϝών) χρόνου διάρκεια, ἀ' τοῦ ζῆν χρόνος, ὁ βίος Δ 478, Ι 415 καὶ μετὰ τοῦ ψυχή. Π 453, ι 523.

ἀκάκητα ὀνομ. ἀρσ. (ἄκος, ἀκέομαι, αλ. ἀ. κακός) ἀλεξίκακος, σωτήρ, ὁ Ἑρμῆς, ω 10. Σχ. ἀμέτοχος κακῶν· Π 185 Σχ. θεραπευτικός· πάντων ἀγαθῶν αἴτιος. (-⏑⏑-)

ἀκαλα-ρρείτης, - ρρείταο (ἦκα, ἀκαλὸς (σ)ρέω, -ξ- βαθυρρόου Ὠκ.· «ἐκ τοῦ ἠσύχως ῥέοντος (σιγανοῦ) Ὠκ. Η 422, τ 434.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀκάμας, **ἀ-κάμαντι**, -α (κάμνω), ἀκάματος, ἀκούραστος, ἀνεξάντλητος. Π 823 Ἰλ.

Ἀκάμας, -αντος, ὁ, α') Γ. τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, ἡγεμόν τῶν Δαρδάνων B 823, Ξ 478, 6') Γ. τοῦ Εὐσώρου, ἡγεμόν τῶν Θρακῶν Z 8, B 844. γ') Γ. τοῦ Ἀσίου M 140, N 560.

ἀκάματον πῦρ, (ἄκ. καὶ διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ στιχ. ἀκ. ἀ ἄ) ἀκούραστον, ἀκαταπόνητον π. ε 4, υ 123.

ἄκανθα **ἀκάνθης**, θηλ. αἰτ. πλθ. (ἀκὴ καὶ ἀνθ.) φυτὸν ἀκανθῶδες, ἡ βάτος ε 328 ÷

Ἄκαστος, ὁ, βασ. τοῦ Δουλιχίου ξ 336 ÷

ἀκαχείατο 3 πλ. ὑπερσ., ἀκαχεῖν ἀκαχήσω, ἀκαχήμενος ἴδε ἀκαχίζω.

ἀκ-αχίζω, (ἀκ. ἄχος) ἀόρ. ἤκαχε ἀκαχεῖν καὶ ἀκάχησε. Μέσ. ἀκαχίζομαι πρστ. ἀκαχίζευ, πρκ. ἀκάχημαι, 3 πλ. ἀκηχέδαται, μετ. ἀκαχήμενος καὶ ἀκηχεμένη, -αι, ἀπ. ἀκάχησθαι, ὑπερ. 3 πλ. ἀκαχείατο, ἀόρ. ἀκάχοντο, -οίμην, -οιτο, οἴμεθα 1) λυπῶ π 432, Ψ 223 2) Μέσ. λυποῦμαι, ἄχθομαι «θυμῷ, -ὸν, ἦτορ = κατὰ τὴν ψυχήν, καὶ τινός, τινί· ἕνεκά τευος· μετὰ μετ. μὴ θανὼν ἀκαχίζεο μὴ κλαῖε, ὅτι ἀπέθανες, καὶ μετὰ τῶν «πυκινῶς, λίην, μάλα».

ἀκ-αχ-μένως 3 (ἐκ συγκ. ἀκαχημένος) ἠκονημένος, ὀξύς «ἔγχος ἀκ.-ὀξεῖ χαλκῷ» α 99 ἔχον ὄξειαν χαλκῆν λόγχην «πέλεκυς, ῥάσγανον, ἀμροτέρωθεν ἀκ.» = καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἠκονημένος ε 235.

ἀκάχοιτο ἴδε, ἀκαχίζω.

ἀκέομαι, (ἀ). **ἀκεύμενον**, -οι, πρτ. ἀκέοντο, ἀόρ. ἠκεσάμην (προστ. ἄκεσαι), ἐπίθ. ἀκεστέ, α') θεραπεύω, ἰῶμαι· E 901, —ἔγχεα Π 29, 6') ἐξιλεῶ· ἀκεώμεθα θάσσον τὸν Ἀχιλλέα. ἄλλοτ ἐρμ. ἐπανορθώσωμεν τὴν ὕβριν· N 115 κ 69. γ') καταπραύνω, παύω «δίψαν X 2, δ') ἐπισκευάζω, διορθῶ «νῆας», ξ 383.

ἀ-κερσε-κόμης (κείρω) ὁ ἀκούρευτος, ὁ μακρούς ἔχων βοστρύχους, ἄκαρτος τὰς κόμας, ἐξ οὗ δηλοῦται τὸ ἀπενθές· «Φοίβος—» Γ 39 ÷

ἄκ-εσμα, πλ. **ἀκέσματα** (ἀκέομαι) ἰάματα, ἰατρικὰ Ο 394.

Ἀκεσσαμενός, -οῖο, βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, πατὴρ τῆς Περιβοίας Φ 142 ÷.

ἀκεστός, **ἀκεσταί** (ἀκέομαι) φρένες=θεραπεύσιμοι ῥᾳδ., ἐπιδεκτικαὶ διορθώσεως N 115 ÷

ἀκέων, (ἀ) κοινοῦ γέν. -οντα, -οντε, -ουσα, ἥσυχος, σιωπηλός· ἀκέων ἐπίρ.=ἡσύχως, σιωπηλῶς.

ἀ-κήδ-εστος (κήδω) ἀκήδευτος, ἄθαπτος Z 60.

ἀκηδέστως ἐπίρ. ἀῤῥοντίστως, ἀνηλεῶς X 465.

ἀ-κηδέω, **ἀ-κήδειε** καὶ ἀόρ. ἀκήδεσεν (ἀκηδὴς) ἀμελῶ· πάντοτε μετ' ἀρνήσεως Ψ 70.

ἀ-κηδ-ής, -ές (κῆδος) ἀ) ἐνεργ. ἀμελής, ἄῤῥοντις, Φ 123, ρ 319—ἐες ἀμέριμνοι, ἄλυποι Ω 526· 6') παθ. ἠμελημένος, εἵματα, ἔντεα, σώματα, ζ 26, ἀτημέλητα, ἀῤῥόντιστα. ω 187, πρβ. ζ 26 καὶ Σχ. ἠμελημένος ἢ κηδείας παρ' ἐμοῦ μὴ τυγχάνων. ἀκήδευτος Ω 554.

ἀ-κήλητος (ἀ-κηλέω) νόος, ἄθελκτος, ἀκαταπράυντος, κ 329 ÷

ἄκην (ἀρχ. αἰτ. = ἀκέων) ἡσύχως, σιωπηλῶς· μετὰ τοῦ ἦσαν, ἔσαν· «πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ» = πάντες ἡσύχασαν καὶ ἐσιώπησαν Γ 95.

ἀ-κηράσιον (ἄ-κήρ, κείρω) οἶνον = ἄκρατον, ἀμιγῆ, καθαρὸν οἶνον ι 205 ÷

ἀ-κήρατος, ον (ἀ. κήρ) ἀκέραιος, καθαρός, ἀβλαβής· κλῆρος, Ο 498, κτήματ' ρ 532, «ὕδωρ» διαυγὲς Ω 303.

1. **ἀ-κήριος** (κήρ). χωρὶς θανάτου, ἀβλαβής, ἄφθαρτος Ψ 328.

2. **ἀ-κήριος**, καὶ -οι (κῆρ = καρδία) ἄψυχος, νεκρός Λ 392· μεταφ. ἄτολμος, δειλὸς H 100, δέος Ε 812.

ἀκηχεδαται, ακηχέαται, ἀκηχεμένη ἴδε ἀκαχίζω.

ἀ-κιδνότερος, η, ον (κιδ, κίδναμαι)·-ον=ἀδυνατώτερον, εὐτελέστερον, σ 130.

ἄ-κικυς (τ. κῖκυ) ἀδύνατος, ἀσθενὴς Ὀδ.

ἀκίχη-τος, **ἀκίχητα** (κι-χάνω) διώκων· ἀνερίκτα, ἀκατόρθωτα. Ρ 75 ÷

ἄ-κλαυτος = ἀκλαυστος ἀ) ὁ μὴ κλαυθεὶς νεκρός, ἀθρήνητος λ 72, 54. Χ 386 πρβ. 6') ὁ μὴ κλαίων ε 494.

ἀ-κλεής (κλέος) αἰτ. ἐν. ἀκλέα ἀντὶ ἀκλεέα δ 728, πλθ. ἀκλεεῖς Μ 318· ἄδοξος, ἀφανής, ἄσημος.

ἀκλειῶς ἐπίρ. ἀδόξως Ψ 304.

ἄ-κλητος, (κλῆτος) **ἀ-κλήτῳ** ἀνδρὶ = ἀκτήμονι, ἐνδεεῖ = πένητι, κλῆρον καὶ οὐσίαν οὐκ ἔχοντι. Σχ. λ 490 ÷

ἀκ-μή, **ἀκμῆς** (ἄκρος) ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται = ἐπὶ τοῦ κοπτεροῦ μέρους τοῦ ξυραφίου· παροιμιακὸν κρισίμῳ στιγμῇ, ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ. Κ 173 ÷

ἀκμη-νός (ἀκμὴ) θάμνος ἐλαίης· Σχ. ἀκ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὴν ἔχων τοῦ θάλλειν. = ἀκμαῖος, τέλειος ψ 191 †

ἄ-κμηνος (ἄκμη) ἄνευ τροφῆς, ἄσιτος, ἄγευστος ἄρτου, πειναλέος (μόνον εἰς τὸ Τ).

ἀ-κμής, πλ. **ἀ-κμῆτες** (κάμνω) ἀκάματος, ἀκούραστος, ἀντιτ. τῷ κεκμηκώς· Π 44 (μόνον Ἰλ.).

ἄκμο-θετον, τό (ἄκμων) τὸ μέρος ἐφ' οὗ τίθεται ὁ ἄκμων Σ 476, θ 274· Σχ. ἐν Σ 410· τόπῳ, ᾧ ἁρμόζεται ὁ ἄκμων τῷ κορμῷ.

ἄκμων, ἄκμονα, -ας, τὸν σίδηρον, ἐφ' οὗ οἱ χαλκεῖς τύπτουσι, τὸ ἄμονι Σ 476, Ο 18.

ἄκνηστις, ἄκνηστιν, κατ' μέσα = κατὰ τὰ μέσα νῶτα, κατὰ τὴν ῥάχιν, τὸ ῥαχοκόκκαλον κ 161 †

ἀ-κοίτης, (κοίτη) ὁ, ἡ = ὁ ἀνήρ, ὁ σύζυγος. **ἄκοιτις**, ἡ σύνευνος, ὁμόκοιτις, γυνὴ νόμιμος, ἡ σύζυγος.

ἄ-κολος, ἀ-κόλους αἰτίζων βλωμοὺς = ἄρτου κόμματα ἐπαιτῶν· ρ 222 †

ἀ-κομιστεί, (κομιδή). ἔλλειψις περιποιήσεως, ἀρροντισία φ 284 †

ἀκοντ-ίζω (ἀκόντιον), πρτ. ἀκόντιζον, ἀόρ. ἀκόντι(σ)σα, ἠ(κόντισαν, ἀκοντί(σ)σαν (ἄκων)· ῥίπτω τὸ ἀκόντιον (δόρατα), ἐξακοντίζω· «τινός, ἐπί τινος, εἴς τινα. αἰχμάς, δοῦρα, ἔγχεϊ, δουρί»· ἐπιτίθεμαι «Αἴαντος τεν, Ἰδομενῆος κ. Ἄ.».

ἀκοντιστής, ἀκοντισταί, οἱ ῥίπτοντες τὰ ἀκόντια. σ 262. καὶ μετὰ τοῦ υἱὸς Η 328.

ἀκοντι-στύς, ἀκοντιστύν αἰτ. θ. = εἰς ἀκοντίου ἀγῶνα Ψ 622.

ἀ-κόρητος (κορέννυμι) ἀκόρεστος, ἀπλήρωτος «μύθου, μολέμου, αὐτῆς, μάχης» Ἰλ.

ἄκ-ος, τό (ἀκεομαι) ἀντίδοτον, ἰατρικόν, θεραπεία χ 481, Ι 250.

ἄ-κοσμος (κόσμος), **ἄκοσμα** ἔπεα = ἀπρεπῆ, μωρὰ Β 813 †

ἀκοστέω (ἀκοστὴ κριθή) μετ. ἀόρ. **ἀκοστήσας** ἐπὶ ῥάτνῃ ἵπ. = ἵππος δι' ἀφθόνου κριθῆς τραφείς, θυμοειδὴς Χ 506, Ο 263 Ἰλ.

ἄ-κοτος, ἄκοτον = ἄνευ ὀργῆς Γ 220.

ἀκουάζω, ἀκουάζοντα μετ., ἀποθ. ἀκουάζεσθε, -ονται, «ωντα»· ἀκούω τινός, δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμοῖο· «προσκαλεῖσθε εἰς δεῖπνον παρ' ἐμοῦ, Ἡσ. τιμῆς ἀξιοῦσθε· Δ 343. ἀοιδοῦ ν 9, ε 7.

ἀκουή, ἡ (ἀκούω) = ἀκοή, ἀ) ἡ ἀκούει τις Π 364, β') ῥήμη, λόγος, εἴδησις, «μετὰ πατρὸς ἀκ. ἴκ.» = ἵνα λάβω εἴδησιν (ἀκούσομενος πατ.) περὶ τοῦ πατρὸς δ 308· καὶ μετὰ τοῦ «θῆναι, οἴχεσθαι».

ἄ-κουρος, ἄ-κουρον (κοῦρος) ὁ ἄνευ ἄρρενος παιδὸς, ἄμοιρος υἱοῦ η 64 †

ἀκούω, (ἀ)-ούουσα, παρτ. ἄκουον, ἠκούομεν, μέλ. -σεαι, ἀόρ. ἄκουσα καὶ ἤκουσα, ἀ) ἀκούω Μ 442, Ο 129 «ἀοιδοῦ» καὶ μετὰ τοῦ «ὅπα, φθόγγον, στόνον, ὀλαγμόν, αὐτῆς» (μέσ. ἀκούετο δ 331, φθογγῆς), κωκύτου, οἰμωγῆς, στοναχῆς (κτύπου φ 291 μύθων καὶ ῥήσιος)· τινός τι, ἤ γεν. μετχ. στενάχοντος» φ 95, ι 497. β') Μανθάνω ἐξ ἀκοῆς, «κλέος» Ω 543, μετ' ἀπ. Ζ 386, μετὰ μετχ. γεν. ἐν Ἰλ. μόνον Ω 490, λ 458, καὶ μεθ' ἁπλῆς γεν. «πατρὸς» δ 114, «περί τινος, ὑπὲρ σέθεν Ζ 524· ἀπό τινος ἀκούω· τινός μ 389, ἐκ (πρός) τινός τι ο 374· τινὸς = περί τινος, αἰτ. καὶ ἄπαρ. μετοχ., ὡς, οἷος καὶ ἄλ. γ') εἰσακούω, ἐπακούω μετὰ γεν. Α 381, δοτ. (μετὰ μετ.) ζ 325, Η 531. δ') ὑπακούω, ἀκούω εὐπειθῶς Τ 256, η 11, «ὁμοκλητῆρος». Συχνάκις ὁ ἐνεστ. ἔχει παρκ. σημ. = ἔχω ἐξ ἀκοῆς, ἠξεύρω ἐξ ἀκοῆς δ 688.

ἀ-κράαντος, ον (κρᾶ, κραίαινω) ἀνωφελής «ἔργον», ψευδὴς «θεοπροπίη» Β 138, τ 565.

ἀκρ-ᾱής, ἄκραεϊ καὶ -αέα (ἄκρος ἄημι), ὁ σφοδρός, ὁρμητικός, οὐρίος ἄνεμος Ὀδ.

ἄκρη, ἡ (ἄκρος) ἡ ἄκρα, κορυφή, ἀκρωτήριον· «κατ' ἄκρης πέρθειν· ἐλέειν, σμύχειν» = ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω, ἐντελῶς ο 557, Ν 772.

ἄκρηθεν, κατ' ἀκρηθεν ἢ **κατάκρηθεν** ἴδε κάρ 3.

ἄ-κρητος, ον (ἀττ. ἄκρατος) ἀμιγής, ἄδολος· «οἶνος, ποτόν, γάλα, σπονδαί».

ἀκρίς, ἡ, πλ. **ἀκρίδες**, ἡ ἀκρίδα Φ 12 †

ἄκρις, ἄκριος θηλ. (ἄκρη) δι' = διὰ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων· 400 Ὀδ.

Ἀκρισιώνη, ἡ, θυγ. τοῦ Ἀκρίσιου, = ἡ Δανάη Ξ 319 †

ἀ-κριτό-μυθος (ἄκριτα, μῦθος) ὁ ἀκρίτως λαλῶν, ὁ ἀκρίτους ἔχων τοὺς λόγους, Θερσίτης Β 246, «—ὄνειροι» αἱ μὴ σαφῆ ὁηλοῦντες τ 560.

ἄ-κριτος (ι) 2 (κρίνω) α') ἀδιάκριτος, κοινὸς «τύμβος» β') ἀπέραντος, ἀτελεύτητος «ἄγκεα» Γ 412. ἀναποφάσιστα «νείκεα» Ξ 205· ἄκριτον αἰτ. οὐδ. ἐπιρ. = ἀπείρως, αἰωνίως σ 174.

ἀ-κριτο-φυλλο-νόρος (ι), πολύφυλλον Β 868 †

ἀκρο-κελαινεών (κελαινός, κελαινεάω) = ἀκροκελαινεώων, -ῶν· ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μελαινόμενος, ὑγρὸς Σκάμανδρος Φ 249 †

ἀκρό-κομος, ἀκρόκομοι (κόμη) οἱ εἰς κο-

συρὴν μόνον φέροντες τρίχας, οἱ Θρᾷκες, πρὸς οὓς διαφέρουσιν οἱ κάρη κομόωντες Ἀχαιοί. Δ 533 ✝

ἄκ-ων (ἄκρος), ἐπίθ. οὐκ λαμβανόμενον ὡς οὐσ., τὸ ἀνώτατον, τὸ ἄκρον. ε 382, ἡ κορυφή, τὸ ἀκρωτήριον. Ξ 292. γ 782. Ψ 339 ὀφθ. τῆς ὑποστ. Υ 229 ἐπ' ἄκρον, ἀλλ' 227 ἐπῆν. ἄκρα.

Ἄκρα-ίεως, εἷς τῶν Θηβαίων. Θ 111.

Ἀκρα-πόλις, περὶ τῆς Τροίας μόνον Θ 494 504).

ἀκρο-πάτης, ἱπεύομαι τοπ. ἀκ ὑπολήιον ἀνθρώπων=ἐπὶ ὑψηλῶν ὀρέων. Ξ 523 καὶ τ 205.

ἀκρο-πάρος (πείρω). ἀκροπαρθενικὸς δόλους τοὺς διὰ τῆς ἄκρας διαπερώσας τοὺς ὠδεῖς· λύσε, οἷς ἄκρης πε ρεται τὸ κρέας· χ 463 ✝

ἄκρος, 3 (ἀκή). ὑψηλότατος, ἀνώτατος ἐρχατος· περίβ. ἄκρον ἀκρ. ἡ ἄκρα τοῦ πηδαλίου, ἀκρότατον παρ' οὐδὲν, εἰς τὸ ἄκρον τὸ γένος τῶν ἀνδρῶν, ἀκροτάτη ἀκτή τὸ ὑψηλότατον τῆς ἀκτῆς· «χειρ. πυθμὴν ἄκρος· πόλις ἄκρη, καὶ ἀκρὴ πόλις» καὶ ἄκ. κατ' ἄκρης ἴδ. ἄκρη.

Ἄκτ-ιος, ὁ, ὄνομα Λυκίου Σ 41 ✝

1. Ἀκτή, ἄγνωμ., ἡ, κάλλιον ἐκ ῥιζ. ακ.. ἐξ ἧς ἀκή· ἄκρος=πτύγμα, «καρπὸς» πάντοτε μετὰ τοῦ «λὶς τοῦ ἢ Δημήτερος» περιφραστικῶς, αὐτὸ τὸ ἄκριτον, τροφή.

2. ἀκτή, ἄγνωμ. παραλία, ἔνθα τὸ κρημνῶδες μέρος, ἔνθα συντρίβονται τὰ κύματα, ἔνιοτε προβλῆτες ἀκταὶ· κ 89· ἀντιτίθεται ὁ λιμήν. Μ 284. ν 98. θ' ἄκρα γῆς ω 378. ν 234. Ω 97· «ὑψηλή, προύχουσα, πρόβλης, ἀπορρώξ, τραχεῖα, ἐριδούπου».

ἀ-κτέριστ-ον (κτέρα) ἄπορος, γεν. χρυσοῦ Ι 126 ✝

Ἀκτ-ίνεσσι, ἀκτισιν θηλ. ἡλίοιο, αἱ ἀκτῖνες Κ 547, ε 479.

Ἀκτορίδης, Ἀκτορίδαο, γεν. Υ'. Ἄκτορος. Ὀχεσίλης Β 189.

Ἀκτορίδης, Θαλαμηπόλης Πηνελόπης ψ 228✝

Ἀκτορίων.—ἰωνε τὼ, οἱ δίδυμοι υἱοὶ τοῦ Ἄκτορος, ὁ Εὔρυτος καὶ Κτέατος Β 621, καὶ Μολίονε Λ 750 ἐκ τῆς μητρὸς Μολιόνης, ἐξ Ἤλιδος.

Ἄκτωρ α') Ἀζείδης, Υ. τοῦ Ἀζέως Β 513, θ') Π. τοῦ Μενοιτίου Α 785, Π 14. γ') Π. Εὐρύτου καὶ Κτεάτου, ἴδ. Ἀκτορίων, Υ. τοῦ Φόρβαντος, ἀδελφὸς τοῦ Αὐγείου. δ') Π. τοῦ Ἐχεκλέους.

ἄκυλος, ἡ (ὐ.ακή) ὁ τῆς πρίνου καρπός, τὸν ἄγριον βάλανον κ 242 ✝

ἀκ-ωκ., (ἐκ ὀπιασ. τῆς ῥ. ακ), ἡ ὀξύτης, ἡ ἄκρα τοῦ «ἔγχεος, βέλεος, δουρός».

ἄ-κων, οντος, ὁ, τὸ ἀκόντιον, «ἐύξεστος, ὀξύς». Μεταφορ. περὶ τοῦ πολέμου· Λ 364 Π 361.

ἄκων ἀεκών, ὅπερ ἴδε.

ἀλ. ἀντὶ ἀν πρὸ τοῦ λ. ἀλέγω, ἀλλύω.

ἀλαδέ (ἅλς) πρὸς τὴν θάλασσαν· «εἰς ἁλάδε» κ 351.

ἀλάημαι παρκ. τοῦ ἀλάομαι.

ἀλαλητύς, ῦος, ἀο. (ἀλαλά), ἀλάλαγμός, ὁ ἐν τῇ μάχῃ θόρυβος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξ ἀγαναστήσεως κραυγή· ἐν Ἰλ. καὶ ἅπαξ ἐν Ὀδ. ω 166.

ἀλαλκε, ετω, ἐμεναι ἴδ. ἀλέξω.

Ἀλαλκομενηΐς Ἀθήνη, ἐκ τῆς βοιωτικῆς πόλεως Ἀλαλκομενῶν, μεθ' ὑπαινιγμοῦ ἐκ τοῦ ἀλαλκεῖν, ἢ ἀποκρούουσα. Δ 8. Ε 908.

ἀλάομαι, ᾶαι ἀλᾶσθε. Γ'π. ἄλωμι, πρτ. ἠλώμην, -ατο καὶ ἄλατο, πρκ. ἀλάλημαι, -ησθε. ἀλάλησο. ἀλάλησθαι, ἀλαλημένος, ἀόρ. ἀλήλης, μετ. ἀλήλεις· περιπλανῶμαι, περιφέρομαι «κατὰ, περὶ, ἐπὶ», ἀλώμενος=πλάνος.

ἄλαος, οὖ (ᾱ—ω) τυφλὸς Ὀδ.

ἀλαο-σκοπιὴν οὐδ' — εἶχε=δὲν εἶχε τυφλὴν φυλακήν, ἤτοι μετὰ προσοχῆς ἐφύλαττε· Κ 515. Ν 10.

ἀλάπάω, ἀλάπαεν ἀλάπαξε ὀφθαλμοῦ, ἐστέρησε τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐτύφλωσε. Ὀδ.

ἀ-λαπα-ρός 3 συγκ.-ότερος, εὐκατάβλητος, εὐάλωτος, ἀβύνατος, ἀπόλεμος· «σθενος, στίχες κ. ἄλ. Δ 330. σ 373.

ἀ-λαπάζω, (ἀ. εὐρ. κ. λάπτω λαπάζω) πρτ. ἀλάπαζε, μελ. -ξω, ἀόρ. ἀλάπαξα, ἐκκενῶ, ἐκπορθῶ «πόλιν». διαπράζω, καταβάλλω, ἀρανίζω «φάλαγγας, στίχας».

ἀ-λαστεω ἄλαστος, μόνον πρτ. ἠλάστεον (ἠλάστευν), μετ. ἀορ. ἀλαστήσας. ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, δεινοπαθῶ. Ἰλ.

Ἀλαστορίδης, Υ. τοῦ Ἀλάστορος, Τρῶς.

ἄ-λαστος, ον, ε (ἀ.λαθ-έσθαι α') ἀλησμόνητος, δεινός, ἀφόρητος, ἀκατάπαυστος, «πένθος, ἄχος» Ω 105 δ 108 θ') μισητός, ἐχθρὸς Χ 261.

Ἀλάστωρ, ορος α') εἷς τῶν Λυκίων Ε 677. θ' εἷς τῶν Ἀχαιῶν Δ 295. γ') Π. τοῦ Τρωὸς Υ 463.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀλᾰωτύς, ἡ, **ἀλαωτῦν** ὀφθαλμοῦ = τύφλωσιν ι 503 †

ἀλγε-ω, ἀόρ. Ὑπ. ἀλγήσετε, μετ. ἀλγήσας, αἰσθάνομαι πόνου, πονῶ· ἐν Ἰλ., λυποῦμαι ἐν Ὀδ. μ 27.

ἀλγίων, ἄλγιον, συγκ. τοῦ ἄλγος, ἐπίπονον, ἀδύνατον· ὑπερ. ἄλγιστος ἴδ. ἀλεγεινός.

ἄλγος, -εα, εσι, οὐδ. πόνος, κόπος, λύπη· «πάθον ἄλγεα θυμῷ» θλίψεις, Ι 321, «κρατερ' ἄλγεα πάσχων. — θεῖναι, δοῦναι, τεύχειν, κάλλιπ' ὄπισσω» ἀντιτίθεται τῷ «χάρμα» τ 471, παρθ. ο 400, καὶ ἄλ. «ἄλγεα ἐν θυμῷ» Ω 568, ἀλλὰ 522, «ἐν ἄλγεσι θυμὸς» εἰς λύπας βεβυθισμένη· —περὶ πληγῆς τοῦ Ἄρεος «ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος» = δυσθεράπευτον ἀδύνην. Ε 394.

ἀλδαίνω. (ἀλ-δ) μόνον ἀόρ. «μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν» σ 70, ω 368 ἔτρεφε, ἐμεγάλυνε τὰ μέλη.

ἀλδήσκοντος λήϊου αὐξάνοντος. Ψ 599 †

ἀλεασθαι ὅδε ἀλέομαι.

ἀλεγ-εινός 3 (ἀ.ἄλγος) (ἀττ. ἀλγεινός) συγκ. ἄλγιον, ὑπερ. ἄλγιστος, α' λυπηρός, ὀλιγερός· «αἰχμή, ὀδύνη, πυρή»· β' χαλεπός «ἀγγελίη, ἐφημοσύνη, Ἄρης, ἀγηνορίη» γ' δύσκολος, ἐπίπονος «πυγμαχίη, μάχη, πνοιή, κύματα» «ἵπποι ἀλ. δαμήμεναι» = δυσκόλως δαμαζόμενοι, δυσχείρωτοι· παρθ. Ψ 655.

Ἀλεγ-ηνορίδης, γεν. -αο. Προμάχοιο Υ. τοῦ Ἀλεγήνορος Ξ 503 †

Ἀλεγ-ήνωρ (ἄνδρας ἀλέγων ἢ = ἀρήγων, ὡς Ἀλέξανδρος Ἀλκανδρος;) πατὴρ τοῦ Προμάχου.

ἀλε-ἐξω. παρτ. ἀλέγιζε (ἄλγος) πάντοτε μετὰ τοῦ οὐκ, οὐδὲ· = δὲν φροντίζω, περιφρονῶ· τινός Ο 106, Α 160.

ἀλεγύνω, **ἀλεγύνειν**. παρτ. ἀλέγυνον (ἀλέγω) μόνον ἐν Ὀδ. καὶ μόνον περὶ δείπνου, μετὰ τοῦ «δαῖτα, δαῖτας» παρασκευάζω δεῖπνον.

ἀ-λέγω (ἄλγος). ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω κήδομαι περί τινος. -ἄτης Ι 504, τῆς ἄτης καὶ τοῦ διὰ ταύτης πρὸς ἐπανόρθωσιν κακοῦ ἐπιμελεῖς εἶναι. Συνήθως μετ' ἀρνήσεως· καταφρονῶ, τινός, ἀλλὰ τ 154 κύνες οὐκ ἀλέγουσαι = ἀναιδεῖς, ἅτε μὴ κηδόμεναι τῆς τιμῆς αὐτῶν, ζ 268 = ἀλεγύνουσι, σπουδάζουσι περὶ τὰ ἄρμενα τῶν νηῶν. «θεῶν, ὅπιν, οὐκ. ἀλ.» Π 388 = μὴ σεβόμενοι τὴν φωνὴν τῶν θεῶν.

ἀλεείνω (ἀλέη), πρστ. ἀλέεινε, μόνον ἐνστ. καὶ παρτ., φεύγω, ἀποφεύγω «κῆρα, βέλεα» ὑποχωρῶ «τινά, τι» Γ 32, μετ' ἀπ. «κτεῖναι, ἀλεξέμεναι» Ζ 167, Ν 356.

1. **ἀλεη** (ἀλέ-ϝομαι) ἀποφυγή, πλάνη Χ 301 †

2. **ἀλεη**, ἀττ. ἀλέα, ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης ρ 23 †

ἄλ-ειαρ, **ἀλείατα**, τὸ ἐκ σίτου ἄλευρον· υ 108 † (ἀ)

ἀλεις, -είσα. μετ. ἀόρ. πθ. τοῦ εἴλω.

Ἀ-λείσιον, ου, χωρίον ἐν Ἤλιδι Β 617, Λ 757.

ἀ-λεισον, τό, ποτήριον τετορνευμένον ἐκ μετάλλου παρ. ο 85, 469. «ἄμῳωτον, καλόν, περικαλλές, χρύσειον» χ 9.

ἀλείτης. ἀρ. (ἀλίτεσθαι) ὁ ἀποπλανῶν, ὁ ἀνόσιος· ὁ Πάρις Γ 28, οἱ μνηστῆρες υ 121.

ἄλειφαρ, **ἀλείατος**, τὸ (ἀλείφω) μόνον γεν. καὶ δοτ. ἀλοιφῇ, πρὸς ἄλειψιν τῶν νεκρῶν Σ 351, καὶ τῶν ἐκ λίθου ἐδωλίων γ 408.

ἀλείφω (λίπα), ἤλειψαν. -άμην, πάντοτε ὁ ἀόρ. καὶ μετὰ τοῦ «λίπ', ἐλαίῳ» ἀλείφω, χρίω, ἐπιχρίω.

Ἀλεκτρυών, -όνος, Υ. τ. ἔ. Ἀήττος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν Ρ. 602 †

Ἀλέκτωρ. ορος τηλύγετος Υ. τοῦ Μεγαπένθους δ 10 †

ἄλεν. **ἄλεν**. ἀόρ. παθ. τοῦ εἴλω.

ἀλεξάμενος. **ἀλέξασθαι** ἴδ. ἀλέξω.

Ἀλεξ-ανδρος, ἐπώνυμον τοῦ Πάριδος· «δῖος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο, θεοειδής, βασιλεύς» Δ 96.

ἀλεξ-άνεμων (ἄνεμος) χλαῖναν αἰτ. τὴν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου προφυλάττουσαν ξ 529 †

ἀλεξητήρ, αἰτ. **ἀλεξητῆρα** μάχης = πρόμαχον, ὑπερασπιστὴν Γ 396 †

ἀλεξί-κακο· μῆτις = ἡ ἀπομακρύνουσα τὰ κακὰ Κ 20 †

ἀλεξω (ἀλκή), ἀπ. ἀλεξέμεν(αι), μέλ. ἀλεξήσω, ἀόρ. μετ' ἀναδ. ἄλαλκε, ὑποτ. ἀλάλκῃσι, εὐκτ. -οις, ἀπ. ἀλαλκεῖν, -έμεναι, ἔμεν, μετ.—ών, ἀόρ. εὐκτ. ἀλεξήσειε καὶ Μέσ. ἀλεξόμενοι καὶ ὑπ. ἀλεξώμεσθα, ἀόρ. ἀλέξασθαι· ἀποτρέπω, ἀπωθῶ, ἀποκρούω· τι Ι 605, «τοι κρατὸς κακὸν ἦμαρ» κ 288· τινί τι Γ 9, τινί δοτ. χαριστική. Μέσ. ὑπερασπίζομαί τινα.

ἀλέ-ϝομαι, **ἀλεύεται**, ἀλέεσθε, εὐκ. ἀλέαιτο, μετ. ἀλευόμενος, πρτ. ἀλεύετο, ἀόρ. ἠλεύατο, ἀλεύατο, -ντο, ὑπ. ἀλεύεται ω 29, εὐκ. ἀλέαιτο, πρστ. ἄλευαι, ἀλέασθε, ἀπ. ἀλέασθαι, μετ. ἀλευάμενος (ὑπ. ἀλέηται, ἀλεώμεθα ἀόρ. ἤ ἐνεστ.) ἐκφεύγω, ἐκκλίνω τι «βέλος, δόρυ, ἔγχεα, κῆρα, νοῦσον», β' φοβοῦμαι ι 274, μετ' ἀπ. Ψ 605.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἅλεται, ὑπ. ἀορ. τοῦ ἅλλομαι.
ἁλετρεύω, -ιυσι καρπὸν ἁλέθουσι η 104†
ἁλε-τρίς (ἀλέω) γυνὴ = ἡ ἁλέθουσα ἀοὐλη υ 105 †
ἁλεύεται ἁλέρεται, ἴδ. ἀλέομαι = ἀπευχεύγει.
ἁλέω ἴδ. κατ-ἁλέω, κατὰ τμῆσιν.
ἁλε-ωρή, (ἁλέομαι), ἔρυμα, ὑπεράσπισις τινός· ἀλλὰ Ω 216 ἀποφυγή, ἔκκλισις.
ἅλη, ἡ (ἁλάομαι) περιπλάνησις, αἱ πλάναι τοῦ Ὀδυσσέως. ο 345. Ὀδ.
ἀ-λήθεια, ἡ (λήθω) ἀλήθεια, «ἀποείπαι», λ 50, παιδὸς = περὶ τοῦ υἱοῦ, «πᾶσαν· μυθήσομαι» καταλέξω.
ἀληθεῖς, ἀορ. μετ. τοῦ ἁλάομαι, = πλανηθείς.
ἀ-λη(θ)ής, ές, έα, (λήθω) ἀ) ἀληθινός· «ἀληθὲς ἐνίσπε» γ 247· πλ. «ἀληθέα μυθήσασθαι, εἰπε, πάντ' ἀγορεύσω,» = ἀληθῆ λεγειν, μόνον Μ 433 ἀληθὴς χρηστὴ γυνή.
Ἀλήϊον πεδίον, τό, πεδιὰς ἐν τῇ Λυκίᾳ Ζ 201 †
ἀ-λήϊος (λήϊον) ὁ ἄνευ ἀγρῶν, πτωχὸς Ι 125, παρθ. ἄκληρος.
ἀ-λήκτος ἢ ἀ-λίγκτος ἀκάματος, ἀδιάλειπτος μ 325, «θυμὸν» σ 36. ἐπίρρ. ἄλληκτον = ἀδιακόπως Β 452.
ἀλήμεναι, ἀλῆναι, ἀπαρ. ἀορ. β' παθ. ἴδε εἶλω.
ἀλήμων, ἀλήμονες (ἄλη) ἄνδρες = πλάνητες, τυχαδιῶκται. Ὀδ.
ἅλῆται, ὑπ. ἀόρ. ἴδε ἅλλομαι.
ἀλητεύειν (ἀλήτης) πλανᾶσθαι, διακονεύειν σ 114 Ὀδ.
ἀλή-της, -ῆ, ην ἀρσ. (ἁλάομαι) πλάνης, ἐπαίτης· «δύστηνος, κακῶν ἔμπαιος, ἐπίμαστος, ἄχθος ἀρούρης» Ὀδ.
Ἀλθαίη, ἡ, γυνὴ τοῦ Οἰνέως τοῦ Καλυδωνίου, μήτηρ τοῦ Μελεάγρου Ι 555 †
ἅλθομαι, ἄλθετο χειρ, ἐθεραπεύετο ἡ χειρ Ε 417 †
ἀλι-αίες (ἅλς, ἄημι) οὖροι = ἐπὶ τὴν θάλασσαν πνέοντες, θαλασσινοὶ ἄνεμοι. ζ 361 †
Ἀλί-αρτος, -ον, ὁ, πόλις ἐν Βοιωτίᾳ Β 503 †.
ἀ-λίαστος (λιάζομαι), ἀμετάτρεπτος, ἄκαμπτος, ἐπίμονος «γόος, πόλεμος, μάχη, ὁμαδος»· ἐπίρ. ἀλίαστον Ω 549 = ἀκαταπαύστως Ἰλ.
ἀλίγκιος, ον, (ἦλιξ) ἴσος, ὅμοιος «ἀστέρι» Ζ 401, «εἴδος» αἰτ. κατά τι θ 174.
ἁλιεύς, ῆος, εὖσι (ἅλς), ὁ ἁλιεύς, ὡς ἐπίθ. θαλασσινὸς π 349 Ὀδ.
Ἁλι-ζῶνες, ἔθνος τι παρὰ τὸν Πόντον Β 856.
Ἁλίη βοῶπις, Νηρηΐς. Σ 40 †
Ἁλι-θερσὴς Γ. Μήστορος, ἑταῖρος καὶ φίλος τοῦ Ὀδυσσέως, Ἰθακήσιος δ 157, ρ 78 Ὀδ.
ἁλι-μυ-ρήεις, ἁλιμυρήεντα, -των (μύρω), ὁ εἰς τὴν θάλασσαν μετ' ἦχου ῥέων, κελαρίζων, μορμορίζων. ε 460, Φ 190.
1. ἅλιος, ἰσιο 3 (ἁ. ἅλς), τῇ θαλάσσῃ ἀνήκων ἢ ὁ κατοικῶν ἐν τῇ θ. γέρων ὁ 365, ὁ Πρωτεύς, παρθ. Α 538, ω 58 κ. ἀ. περὶ Νηρέως, ν 96· περὶ Φόρκυνος· ἀντὶ οὐσ. «ἅλιαι» αἱ Νηρηΐδες ω 47, 55 Σ 80
2. ἅλιος, ον (ἁ. ἡ. ἅλμη), ἀντιτίθεται πάντοτε οὐσιαστ.· κενὸς, ματαίος, ἀτέλεστος «βέλος, μῦθος, ὅρκιον, πόνος, ὀδὸς» — οὐδ. ἀντὶ ἐπιρ. «ἅλιον» ματαίως, ἀσκόπως.
Ἅλιος α' εἷς τῶν Λυκίων Ε 678. 6') Γ. τοῦ Ἀλκινόου η 119, 370.
ἁλιο-τρεφής, ἁλιοτρεφέων (ι. ἅλς) ῳακάων = τῶν ἐν θαλάσσῃ τρεφομένων ῳακῶν. δ 422 †
ἁλιόω, ἁλίωσε.-ῶσαι ἀόρ. (ἅλιος 2) ἐματαίωσε ε 104 «βέλος» Π 734 Ε. Μ. μάταιον ἐποίησε.
ἁλί-πλοος, μόνον οὐδ. ἁλίπλοα τείχεα θείη = ἵνα κάμῃ τὰ τ. νὰ κατακλυσθῶσι (καταποντισθῶσιν) ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Μ 26 †
ἁλι-πόρφυρος (σαλι-πόρφυρος) ἁλιπόρφυρα, τὰ μόνον οὐδ. πλθ., τὰ πορφύρας χρῶμα ἔχοντα, ἁλουργῆ «ἡλάκατα, φάρεα» ζ 53 Ὀδ.
ἅλις (Fἅλις, ἐFάλην) σωρηδὸν Β 90, Γ 384 Ξ 122, Φ 236· ἀρκετὰ Γ 137, Ρ 54, Φ 352· «ἅλις δὲ οἱ εἶναι αὐτῷ ἀρκετά· «ἢ οὐχ ἅλις ὅττι, ὡς» ἢ δὲν εἶναι ἀρκετὸν ὅτι.
ἁλίσκομαι (ἀ. ἐFάλην, εἴλω), ἀορ. ἥλω, ὑπ. ἁλῶω, -ῇ, Ἐυκ. ἁλῴην ἁλοίην, ἡ, ἀπ. ἁλῶναι, -μεναι, μετ. ἁλόντε, οὖσα. κεῖται ὡς παθ. τοῦ αἱρέω· α') κυριεύομαι, αἱροῦμαι, ἐπ' ἀνθρώπων καὶ πόλεων «θανάτῳ — » = ἀποθνήσκω, ὀλέσθαι. Ν 816, Ι 592, 6') φονεύομαι, ἀποκτείνομαι Χ 253 «ἕλοιμι κεν ἢ κε ἁλοίην», Μ 172 «ἠὲ κατακτάμεν ἠὲ ἁλῶναι». Ε 487 «μή πως, ὡς ἀψῖδι λίνου ἁλόντε πανάγρου — κῦμα γένησθε» = μὴ συλληφθέντες ὡς ἐντὸς δικτύου ἐκ λίνου παν. — γείνητε λεία.
ἁλι-ταίνω· ἀορ. ἠλίτοντο, ἁλίτοντο ἤλιτεν Ι 375 «ἀπεπλάνησε, ἐξελόγιασε», Γ'π. ἁλίτωμαι, -ηται, ἀπ. ἁλιτέσθαι, μετ. παρκ. ἁλιτήμενος· σφάλλομαι, ἁμαρτάνω εἰς, ὑβρίζω

τινὰ=πρός τινα, τί Ω 586. ἀρ. μετ. Τ205. θεοῖς ἀλιτήμενος πρὸς τοὺς θεούς. ἢ κατὰ τὴν γνώμην τῶν θεῶν ἁμαρτάνων. ζ 807.

ἀλιτήμων ονος, βίαιος, ἁμαρτωλός Ω 157 καὶ 186. Ἴδ.

ἄλιτρος «ἀλιτεῖν» ἀρ. α' «βαίμασιν» ἀνοσίους πρὸς τοὺς θεούς. β' ὁ δύλιος, ὁ πανοῦργος ε 182.

Ἄλ. ἀθ ίης Λίσυήτα υἱός. Ν 428.

Ἀλκ- ᾽ε ίη, Πολύβοια θάμαρ ἐν Αἰγύπτῳ δ 126 †

Ἀλκ- νδρος Ἀλέξανδρος εἷς τῶν Λυκίων Ε 678.

ἄλκαρ ἀλκή, μόνον ὀν. καὶ αἰτ. σωτηρία. προπύργιον «τινί, τινός Ε 644 καὶ Λ 822.

ἀλκή ῆς, ἡ ω 508. ἰσχυρὸ ὑπεράσπιστο. ἄμυνα, τάλαντ' «θωρήκων ἀλκή» ἀκατάσχετος ταλαιπ. μετὰ τοῦ μένος, σθένος, ἠνορέη. Ἔνιοτε ὀστ. «ἀλκὶ ἐστι» ἐκ τοῦ ἄλξ) πεποιθώς» ξ 130. ἐπειμένος «ἀλκὴν» «ἀνδρείαν περιβεβλημένος» Διός» προστασία ἐκ τοῦ Διός.

Ἄλκηστις, Πελίου θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη, Γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου, βασ. τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, μήτηρ τοῦ Εὐμήλου Β 714 †

ἀλκί ἴδ. ἀλκή

Ἀλκι-μ.δων, Λαέρκεος Υ., ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων Ρ 481, Π 197.

Ἀλκίμ.δης Ἀλκίμου Υ'. Μέντωρ χ 235†

ἀλκιμος, ον «ἀλκή» ἰσχυρός, θαρραλέος (ἀντὶ τοῦ θεϊκὸς Ν 278). «ἔγχος, θοῦρι».

Ἄλκιμος, ὁ· α') Π. τοῦ Μέντορος· β') εἷς τῶν φίλων τοῦ Ἀχιλλέως Τ 392, Ω 474.

Ἀλκι-νοος ζ 241 Υ. τοῦ Ναυσιθόου, βασ. τῶν Φαιάκων ἐν Σχερίᾳ, ὁ σύζυγος τῆς Ἀρήτης, πατὴρ τῆς Ναυσικάας καὶ ζ 62.

Ἀλκ-ίππη, θεραπαινὶς τῆς Ἑλένης δ 124 †

Ἀλκ-μαίων Υ. τοῦ Ἀμφιαράου καὶ Ἐριφύλης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιλόχου· ο 248 †

Ἀλκμάων Θεστορίδης, Ἀχαιὸς Μ 394 †

Ἀλκμήνη, ἡ 120 Ἀμφιτρύωνος ἄκοιτις, ἡ Ἡρακλῆα — γείναθ' ἐν ἀγκοίνῃσι Διός, λ 266, μήτηρ δὲ Ἰφικλέους ἐκ τοῦ Ἀμφιτρύωνος. Τ 99, 119.

ἀλκτήρ, ἀλκτῆρα, ες, ἀρ. (ἀλκή)· ὑπερασπιστής, ὁ ἀποτρέπων, ἐκδικητής, ξ 531. Σ 100, φ 340. Σχ. ἀποσοβητῆρα.

Ἀλκυόνην (ῠ) καλέεσκον ἐπώνυμον (Κλεοπάτρην). Γ. τοῦ Μελεάγρου, Θ. τῆς Μαρπήσσης. Ι 562.

ἀλκυών, ἀλκυόνος, θαλάσσιον πτηνόν· Σχ. (τὴν Ἀλκυόνην καὶ Κήυκον ὁ Ζεὺς) μετέβαλεν εἰς ὄρνεα χωρὶς ἀλλήλων βιοῦντα· ἐκλήθη δὲ ἡ μὲν ἀλκυών, ὁ δὲ κήυξ. Ι 563 †

ἄλλ' ἄλλο—ἀλλ' ἀλλά

ἀλλά, ἀλλ' (ἐν ταῦ ἄλλα) τίθεται α') προηγουμένης ἀρνήσεως· καὶ οὐκ ἄλλος, ἕτερος, ὅστε σημ. πλήν, εἰμή. β') πρὸ τῆς προστ. καὶ ὑποτ. ἀλλ' ἄγε. ἀλλ' ἴθι, ἀλλ' ἴομεν· καὶ μετ' ἄλλων μορίων· ἀλλὰ καὶ ὡς καὶ μ' ὀλα ταῦτα. ὅμως. καὶ ἀποφατικῶς· ἀλλ' οὐδ' ὡς καὶ μ' ὅλα ταῦτα δίν, ἀλλ' ἤτοι= ἀλλὰ βεβαίως, ἀλλὰ πίστευσόν μοι· ἀλλὰ γὰρ ἀλλὰ βεβαίως, ἀλλ' οὐ γὰρ ἀλλὰ βεβαίως ὄγε.

ἀλλάγω, ἀλ-λεγων, ἀλ λέξαι παρτ. καὶ ἀόρ. (ἀναλ-γω) συλλέγω. ὅστε». Ἔντεα Ψ' 253. Φ 321.

ἄλλαξ καὶ -ηι (ἄλλος) α') ἀλλαχοῦ· β 316· β') ἀλλαχρὶς «εἶναι, ἀπεῖναι, πρέπειν, ὁ μοι χεραὶ ἔρχεται ἄλλῃ· ἀλλαχόσε πηγνύει καὶ ἀλ.πηγνύμενον. γ') ἄλλως· Ο 11.

ἀ-λλιγκτος ἄλιγκτος.

ἀλλ-ήλω. ἀλλήλοιϊν γεν. δυϊκ. πλ. ους, «ἀναμεταξὺ των.

ἀλλόγνωτος, ἀλλο-γνώτω (γνῶναι· ἐλ δήμῳ ἐν ξένῳ δήμῳ. Σχ ἄλλοις καὶ οὐχ ἡμῖν γινωσκομένῳ. ὁ 360 †

ἀλλο-δ.πός, 3 ἀ. ἄλλος καὶ ἀπὸ ; ξένος. ἀλλοεθνής, καὶ αὐσ. ὁ ξένος Γ 48.

ἀλλοειδέα ἴδε ἀλλοιδέα.

ἄλλοθ, ἐν δ 684 ἄλλοτε, ἄλλοθι.

ἀλλοθεν «ἄλλος», ἀλλαχόθεν· «ἄλλοθεν ἄλλος» = ὁ εἷς ἀπ' ἐδῶ κ' ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ, ἔνθα καὶ ἔνθα, πανταχόθεν.

ἄλλοθ. [ι. ἄλλος] ἀλλαχοῦ· «ἄλ, γαίης» = εἰς ἄλλο μέρος τῆς γῆς δ 131, ἀλλ' ἐν ρ 318 μακρὰν τῆς πατρίδος. Ὀδ.

ἀλλο-θρους, -θρων, -ους, γεν. αἰτ. πλ. (θρόος) πάντοτε μετὰ τοῦ «ἀνδρῶν ἢ ἀνθρώπους» = ἀλλογλώσσων, α 183 Ὀδ.

ἀλλο-ιδής ἀλλο-ιδέα (ἄλλοϝιδῆα, ἴδ. Fιδεῖν, Fεῖδος) αἰτ. τοῦ ἐν. ἄλλην μορφὴν ἔχοντα, ἀλλοῖον τὴν ὄψιν· γ 194 †.

ἀλλοῖος, ῳ, ον (ἄλλος) ἄλλου εἴδους, διάφορος. π 181. «ἔργων, ἀνήρ».

ἄλλομαι, (ἀλ-γομαι) ἀόρ. 2 καὶ 3 πρ. ἐν. ἅλσο, ἅλτο, (ἄσαλ-το). Ὑπ. ἄλῃται ἄλεται, μετχ. ἄλμενος. α') «πηδῶ» ἐξ ἵππων χαμᾶζε, «ἅλτο ἐπ' αὐτῷ» ἐφώρμησε κατ' αὐτοῦ, ἅλτο ὅστος=ἐπέταξε τὸ βέλος. β') ἐπιπίπτω «θύραζε» ἐπί τινα, ἐπί τινι, εἴς τι.

ἀλλο-πρόσ-αλλος, ἀλλοπρόσαλλον, -ε (=ἄλλος πρὸς ἄλλον) αἰτ., κλητ. Ἄρηα' Ε 831, καὶ 889, τὸν εὐμετάβλητον, τὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δίγνωμον, τὸν διπρόσωπον, τὸν ἄστατον Ἄρην· πρβ. ἑτεραλκής.

ἄλλομαι, ἡ, α. α' εἰς ἄλλος, ἐπῴδ. καὶ οὐσ. μετὰ γεν. μετὰ τοῦ «τίς» «οὔτις ἄλλος εἰ μή» (ἀλλὰ Σ 403, Φ 275) ἄλλο· ἀντὶ ἐμέ Β360, 200 — Ἐν ἀντιθετικαῖς προτάσεσι· ἄλλος ἡ ὁ Ι 503, ἡ ἕτερος μέν — ἀλλὰ δὲ ἄνευ «μέν — δέ» Ο 714, Μ 267, Σ 536 «μὲν τ' ἄλλ' — αὐτὰρ ἔπ' ἄλλα», Ν 709. — ἄλλο δὲ τοι ἐρέω κτλ. ἐντεῦθεν α' λοιπὸς Γ 223, «ἄλλο, ἄλλο τόσον». (β') Ἄλλοι οἱ ἐπίλοιποι· «ἔσχον ὑπείροχον ἄλλων» δ') τίθεται ἐπὶ ἑτεροειδῶν, καὶ κατὰ τὰ ῥαιζόμενα πλεοναστικῶς, ἑρμηνευόμενον διὰ τοῦ ἑκτὸς, ἐκτὸς τούτων· α 132, ζ 84, Χ 322 γ' Συχν. τίθεται παρὰ συγκρ. Ο 569, Ν 161. καὶ πίπτουσι Δ 81. δ') μετὰ τὰς αὐτὰς ἢ διαφόρους πτώσεις τοῦ ἄλλος· Β 75, Μ 175, Ν 800, 2 ξέν., ἀλλοδαπός δ 34, ι 127, υ 213.

ἄλλυτε ἄλλοτε εἰς ἄλλο μέρος. Ὅθ.

ἄλλυτε (ἄλλο τε, ἄλλη· σορὸν διπλοῦν μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ «μέν — δέ», καὶ μετὰ τοῦ ὅτε· ὅτε μέν — ἄλλοτε δέ· «ἄλλοτε μέν — ὁτὲ δέ» εἰς τὸ δεύτερον μέρος ἐνίοτε «ἄλλοτε δ' αὖτε» «ἄλλοτε δ' ἄλλῳ· ὁτὲ εἰς τοῦτον, ἄλλοτε δ' εἰς ἄλλον.

ἀλλοτρι-ος, η, ον (ἄλλος ξένος· α') ὁ εἰς ἄλλον ἀνήκων· «ῥίστου νηὸς οἶκος· ἀλλότρια τὰ ξένα· παρὸ. ε 160· ἀλλοτρίων χαρίσασθαι ξένην περιουσίαν· υ 347 (παρδ. ἀλλοῖος καὶ π 181· «ἀλλοτρίοις γναθμοῖς· μὲ ξένας γνάθους, ὅτι μὲ πρόσωπον παραμεμορφωμένον· β') ἀλλοδαπὸς «χῶς, γαῖα».

ἄ-λυτ-ος, ον (ἄ στερ. λύω) χωρὶς λύρον, χωρὶς πτερὰ περικεφαλαία· Κ 258 ἡ ὁδ. κυνέη.

ἀλλυ-σταίνω, ὑστ. ἄλλα ἔχων ἐν τῷ νῷ, ἐξιστάμενος τῆς διανοίας, π 374, ἀναίσθητος Ψ' 698.

ἄλλ-δε, ν. αἰολ. ἐπίρ. τοῦ ἄλλος) ἀλλαχόσε, πρὸς ἄλλο μέρος, πάντοτε μετὰ τοῦ «ἄλλος· «ἄλλος ἀλλαχόσε, ὁ εἰς ἀπ' ἐδῶ καὶ ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ, ἢν ἐδῶ κ' ἄλλο ἐκεῖ» ἢ μετὰ τοῦ «ἄλλη» Ν 279, τὸ χρῶμα τοῦ δειλοῦ κλίνει πότ' ἐδῶ, καὶ πότε ἐκεῖ, ἢτοι συχνὰ μεταβάλλεται.

ἀλ-λύω ἀναλύω, ἀλ-, ὕστκεν, θαμ. πρτ., μετ. ἀλλύουσαν, ἴδε ἀναλύω.

ἄλλως (ἄλλος α') κατ' ἄλλον τρόπον· καὶ «ἄλλως» ἐκτὸς τούτου, καὶ ὑπ' ἄλλην ἐποψιν· β') καλλίτερον Α 301, Θ 171, υ 211, ω 107, Ε 53, 218, Τ 401. γ') ματαίως, ἀμειῶς ξ 124, Γ 100, Ψ' 144.

ἅλμα, ατι. ασι (ἅλλομαι) πήδημα Ὅθ.

ἅλμη, ἡ (ἅλς) θαλάσσιον ὕδωρ, ε 53, πηλὸς ἑξατμισθέντος θαλασσίου ὕδατος ζ 137 «πικρή». Ὅθ

ἁλμυρόν, ὁ, ἅλμη) ὕδωρ = τὸ θαλάσσιον ὕδωρ δ 511. Ὅθ.

ἁλογέω, ἀ-λογήσεις, -εσι (ἄ-λογος) (ῥίζ. λέγ εἰς τὸ ἀλέγω) καταῤῥονήσεις, ἀδιαφορήσεις. Ο 162, 178.

ἁλ. ὁ ν (ἅλς) ἐξ=ἐκ τῆς θαλάσσης Φ 335 †

ἁλαίω, ἀ ὤϊσ (ἀλωή) γαῖαν χερσίν, πρτ. ἀναΰξ. ἐκτύπα τὴν γῆν μὲ τὰς χεῖρας Ι 568

ἁλιαιή, ἡ ἀλείτου τύπος «θαλερή, τεθαλυῖα» Ι 208, Ψ' 32. ἁλιαιῇ ε 179 ἔλαιον ὃ' οὗ τις ἀλείρεται ζ 220, σ 179.

Ἁλόπη, Ἀλο-ης, αἰτ., πόλις ἐν τῇ Ἀχιλλέως ἐπικρατείᾳ Β 682 †

ἁλο-τ-ό-κος, ἅλς γεν. θαλασσογενοῦς, θυγατρὸς τῆς θαλάσσης, Γ 206, δ 404.

ἅλοχος ἴδε ἄλοχος.

ἄλοχος, ἡ (ἕχος ὁμόλοχος, σύζυγος, «προσδιορίζεται διὰ τῶν μνηστή, αἰδοίη, κυδρή, καλλιπάρῃος, κεδνή, κουριδίη, πολυώπιδος· Ὁ ποιητὴς δι' ἔλλειψιν ἰδίου ὀνόματος εἰς ὅλων τῆς οἰκογενείας λέγει τὰ μέρη· «ἄλοχοι καὶ τέκνα» Β136 ἢ «παῖδες καὶ ἄλοχοι = ἡ οἰκογένεια. Φ460 πρδ. «οὐδὲ γυνὰς οὐδὲ θύγατρας οὐδ' ἄλοχον κεδνήν» χ 223.

ἁλ-ο-ώ ἁλόω· ται ἴδ. ἁλάομαι.

ἅλς, ἁλός α') ἄρσ. κλίνεται καὶ πληθυντικῶς· τὸ ἅλας· «οὐδ' ἅλα δοίης· οὐδὲ ἁλάτι τ. ἕ. οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ῥ 150 «ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ» ψ 270. β') θηλ. καὶ μόνως ἐνίκως· ἡ θάλασσα, λέγεται «δία, ἀτρύγετος, πολιή, πορφυρέη, μαρμαρέη, βαθεῖη, πολυβενθὴς» «εἰν ἁλί, ἐξ ἁλός». Λέγεται καὶ περὶ τῶν ποταμῶν τῶν εἰσρεόντων εἰς τὴν θάλασσαν. Φ 125, Ε 598· τὸ θαλάσσιον ὕδωρ· δ 261, Ρ' 265.

ἅλσο 2 πρόσ. ἐν. τοῦ ἀορ. ἅλλομαι.

ἄλσος, -εϊ, εα, εων, οὐδ. δάσος μετὰ βωμοῦ, τέμενος ρ 208, Β 506, ζ 321, «ἱερόν, κλυτόν, καλόν, ἀγλαόν, δενδρῆεν, σκιερόν».

Ἄλτης, γέρων ὁμομάκλυτος Χ 51, ὃς Λελέγεσσιν ἀνάσσει· Φ 85, Π, τῆς Λαοθόης.

ἅλτο 3 πρ. ἐν. ἀορ. ἅλλομαι.

Ἀλύβας, Ἀλύβαντος, ἐξ· τὸ Μεταπόντιον τῆς κάτω Ἰταλίας ἢ ἡ Ἀλύβη τῆς Θρᾴκης ; ω 304 †

Ἀλύβη, ἡ τηλόθεν ἐξ μακρόθεν ἐκ τῆς Ἀλ.

πόλεως τῆς Θρᾴκης παρὰ τὸν Εὔξεινον πόντον Β 857 †

ἀλυσκ-άζω (ἀλ. ἀλύσκω) μόνον ἐνστ. καὶ παρτ. φεύγω. ἀποφεύγω. «ὕδρινι» ρ 581, «νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο» Ζ 443.

ἀλυσκάνω, (ἄλ.), πρτ. «ἀλύσκανε κῆρα»=διέφυγε τὸν θάνατον χ 330 †

ἀλύσκω, μετ. ἐνσ. **ἀλύσκων** (ἀλεύομαι), μέλ. ἀλύξεις, ει, οι, ειν, ἀόρ. ἤλυξα ἄλυξαν=διαφεύγω, ἀπαλλάττομαι Χ 201, «θάνατον, κῆρας, ὄλεθρον» «ἦλ. ἑταίρους» μ 355 ἐξέκλινα, ἀπέφυγα τὴν ὄψιν των, ἀπεμακρύνθην.

ἀλύσσω, (ἄ), **ἀλύσσοντες** (ἀλύω) περὶ θυμῷ=ἐκμαινόμενοι, δυσφοροῦντες Χ 70.

ἄ-λυτος 2 (ῡ. λύω) ἄρρηκτος, στερεὸς «πέδας, πεῖραρ, δεσμούς».

ἀλύω, ἀλύων, «-ἀλλὰ ι 398 ⏑ – | -ουσ(α) μετ., (ἀλάομαι) ἐξίσταμαι τῶν φρενῶν, μαίνομαι ἀ) ἀπὸ χαρὰν σ 333. 393. β') ἕνεκα ὀδύνης, λύπης· ἀλύουσα=σφόδρα λυπουμένη Ε 352, ι 398-χερσὶ=μὲ τὰς χεῖρας μαινόμενος.

ἀλρ-άνω, ἀόρ. **ἦλ̔ρον**. εὐκ. ἄλρει, 3 πλ. οιν υ 383 εὑρίσκω, φέρω κέρδος· «μυρίον ὦνον»=κομίζομαι ἄπειρον κέρδος, «ῥίστονε».

Ἄλσειος α') ποτ. Ἴλιος. β') ποταμὸς θεός. γ 489.

ἀλφεστὶ βοτος (ἀλφεῖν, βοῦς), βοῦς, ὡς ἔδνα, ἀποφόρων, πολυζήτητος Σ 593 †

ἀλφηστής (ἄλφι ἐσθίω) **ἀλφησταών**. ἦσιν, άς, ἀρτοσάγος, κριθοφάγος ζ 8, ν 261, ἀντιθ. τῷ «θεοὶ ῥεῖα ζώοντες».

ἄλφιτος, ἀλφίτου ἀκτὴ δ 333=ὁ καρπὸς τῆς κριθῆς· ἀλλὰ «ἄλφιτα» ἄλευρον κριθινον, χονδρὸν ἄλευρον. δ 290. Ἦσαν τὸ κυριώτατον ἔδεσμα τῶν ἀνθρώπων· λέγεται «μυελὸς ἀνδρῶν,—λευκά, ἐπιπαλύνειν» Σ 560, ξ 429.

Ἄλπεύς, Ἀλπῆος Π. τοῦ Ὄτου καὶ Ἐφιάλτου, ἀνὴρ τῆς Ἰσιμεδείας. Ε 386.

ἄλφη (ἀλοιάω) α') ἡ ἄλως Γ 496. β') δενδροσόρος, καλλιεργημένη γῆ· Σ 561. ἴδε γουνός.

ἀλῶ, ἀλῴη, ἀλώμενος ἴδε ἁλίσκομαι.

ἀλώμενος ἴδ. ἀλάομαι.

ἁλώω, ἴδ. ἁλίσκομαι, ἀόρ. Ὑπ.

ἅμ, ἀμ-, ἀντὶ ἀνὰ πρὸ χειλεοφώνων.

ἅμα. α') ἐπίρ. συγχρόνως, ἐνταυτῷ· Α 343, «ἅμ' ἅμῃσι» Η 255, «ἅμα πάντες» «ἅμα τρίτος»· ἐνίοτε μετὰ τοῦ τε—καί, πολλάκις ἀκολουθεῖ δέ, Τ 242. β') Πρόθ. μετὰ δοτ. συγχρόνως μέ· «ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι, καταδύντι»—ὁμοῦ, μετά· Α 348. α 428, «ἕπεσθαι» ὡς «ἦρχον» ξ 471, «τροχόωντα, θέουσα» ἐξ ἴσου μέ, ἰσοταχῶς· «ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο» α 98, Π 149.

Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι Γ 189, θυγατέρες τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἁρμονίας, κατοικοῦσι παρὰ τὸν Θερμώδοντα ποτ. ἐν Πόντῳ. Εἰσέβαλον εἰς Φρυγίαν καὶ Λυκίαν. Ζ 186, παρ. Β 814. (ᾰ)

Ἀμάθεια, ἡ, μία τῶν Νηρηίδων Σ 48 †

ἄμαθος, ἀμάθοιο (ψάμαθος) βαθείης=ἔτυχεν ἄμμου βαθείας Ε 587 †

ἀμαθύνω, ἀμαθύνει (ἄμαθος) ποιεῖ ἄμαθον, καταστρέφει τὴν πόλιν τὸ «πῦρ» Ι 593 †

ἀ-μαιμάκετον. ην. (ἀ πρωθ. μαιμάω) ἀκατάσχετος, ἀκαταμάχητος «χίμαιρα» Ι 178 Π 329, μέγας, τεράστιος ξ 311.

ἀμαλδύνω (ῡ) μόνον ἀόρ. **ἀμαλδῦναι**. -ύνας καὶ παθ. ἀμαλδύνηται Π 463· μαλακύνω, ἐξασθενίζω, ἀραιίζω, μόνον «τεῖχος» Ἰλ.

ἀμαλλο-δετήρ, ἀμαλλοδετῆρες, οἱ (ἄμαλλα, δέω.) οἱ δεματοδέται, οἱ δένοντες τὰς ἀμάλλας (τοὺς ἀστάχυς) εἰς δέματα. Ἰλ.

ἀμάλλη, ἀμαλλήν, ῆσι = ἀπαλήν, τρυφερὰν Χ 310, «σκυλάκεσσι» υ 14

ἅμ-αξα, ἡ, (ἄττ. ἅμαξα) (ἅμα, ἄξων) «τετράκυκλος, ἡμιονείη», ἁμάξα φορτηγός, ἀντιθετικῶς τοῦ πολεμικοῦ ι 241, καὶ β') ἀστερισμὸς = ἡ ἄρκτος, Σ 487, ε 373 «ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν» παρθ. ἅρμα, ἁπήνη.

ἀμάξ-ιτός, ιμάξιτον (ἅμαξα, εἶμι) κατ'=κατὰ τὴν ὁδὸν ἁμαξῶν Χ 146 †

ἀμάρη, ἀμάρης ἐξ.=«Ἐκ τοῦ ὀχετοῦ δι' οὗ ἐς τοῖς κήποις φέρεται ὕδωρ» Ε. Μ. ὑδραγωγοῦ (αὔλακος) Φ 259 †

ἁμαρτάνω (ἀ-, μέρος), ἡμάρτανε, ἁμαρτήσομαι, ἀόρ. ἥμαρτον καὶ ἤμβροτον. α') στερεῦμαι φ 155, ι 512 β') ἀποπλανῶμαι, ἀποτυγχάνω «τινός» λ 511=δὲν ἐπετύγχανε, δὲν εὕρισκε· Ω 68 δὲν ἠμέλει, ἀφθόνως παρεῖχε τὰ δῶρα. γ') σφάλλομαι, κάμνω ἁμάρτημά τι, παρὰ τῷ ὑπερβήῃ 1501.

ἁμ-αρτέω (ἄρτιος) μετ. **ἁμαρτέων**. ἀόρ — -ήσειεν, -ήσανθ'=ήσαντε, -τες. συμβαδίζω ἐξισοῦμαι, ν 87, Ω 438, συμπράττω, συνεργῶ, Μ 400· ἄλλος τύπ. ὁμαρτέω.

ἁμ-αρτῇ (ἅμα, ἄραρον) συγχρόνως, ταυτοχρόνως χ 81 (ᾰ)

ἀμαρτο-(F)επὲς (ἔπος) ἄκριτα, συγκεχυμένα λέγων. Ν 824 †

Ἀμαρυγκείδης Διώρης (μᾶ) Β 622, Δ 517.

Ἀμᾰρυγκεύς, κρείουτ' Ἀμαρυγκέα, «θάπτον Ἐπειοί, Βουπρασίῳ» ἐνΜεσσήνῃ. Υ', τοῦ Ἀλέκτορος, ἵζε τὰ τῆς κηδείας Ψ' 630 καὶ ἑξ.

ἀμα-τροχόωντα ἴδ. τροχόωντα=ὁμοῦ τρέχοντα Ο 451 ÷

ἁμα-τροχιά, ἁματροχιᾶς (ἡ ἱα ς) αἰτ. πλ. (τροχὸς) τὰς συγκρούσεις τῶν τροχῶν Ψ' 422 ÷

ἀ-μαυρων (ἀ-μάρμαρος) εἴδωλον=τὸ μόλις φαινόμενον, τὸ πελιδνὸν δ824, καὶ 835 Ὀδ.

ἀ μα χητί, ἐπίρ. ἄνευ μάχης Φ' 437.

ἀ-μάω, πρτ. ἤμων, ἀόρ. ἀμήσαντες, -σάμενος· διὰ τῆς χειρὸς συλλέγω, θερίζω «λῆϊον» «γάλα ἐν ταλάροισι» συμμαζεύοσας, συνάξας τὸ πηγμένον γάλα· ε 247.

ἀμβ- ἴδ. ἀναβ.

ἀμβᾰτός (ἀνα-βαίνω), ὁ ἔχων ἀνάβασιν, εἰς ὃν οὔναται τις ναναβῆ Ζ 434, λ 315.

ἀμ λήσην (ἀνα-βάλλομαι) ἐπίρ. «-γοάωσα=πολύ, περιπαθῶς σκούζουσα Χ 476 ÷

ἀμ-βολάδ, ν ἀμβολή ἐπίρ. «-λεθηζεξεῖ=κοχλάζων (ἀναπέμπων) ὁ λέβης ζεεῖ. Ψ 364 ÷

ἀμ-βρουσίη (ἀμβρόσιος), ἡ, ἀμβροσία· ἡ ἀμβροσία καὶ τὸ νέκταρ παρεῖχον ἀθανασίαν, ε 359, μ 63[2] εἶναι δὲ τοῦτο τροφὴ τῶν θεῶν, ἧς βρωτοὶ οὐ μετέχουσιν· ε 93, 199, φορβὴ (πόα) τῶν ἵππων Ε 777, θεῖον ἄλειμμα Ξ 170, ἦν εὐῶδες μύρον ὀ 445.

ἀμ βροσιος (ἄμβροτος) 3, θεῖος, «εἶδαρ» Ε 369. α') ὁ ἐκ θεοῦ προερχόμενος «νύξ, ὕπνος» β') ὁ τοῖς θεοῖς ἀνήκων, ἱερός· «πλοκάμους, χαῖται, κάλλεϊ, ἑανόν, πέπλου» περὶ σορβῆς ἵππων Ε 369 «εἶδαρ καὶ κάπησιν».

ἄμ βροτος, ον (βροτὸς) ἀθάνατος Υ' 358, ϕ 365, «θεός» ὡς τὸ ἀμβρόσιος α') «νύξ—» β') «αἷμα, εἵματα, τεύχεα, ἔλαίῳ, ἱστόν, ἵπποι».

ἀ-μέγαρτος, ἀμέγαρτον, -ε αἰτ., κλητ. (μεγαίρω), ὁ οὐδεὶς φθονεῖ, ἀφθόνητος, λυπηρὸς (πόνος προλήπτικῶς Β 420)· περὶ ἀνέμων λ 400· περὶ ἀνθρώπου, ὡσεὶ περὶ πράγματος· ἔλεεινός, φοβερός·» —συθῶτα» ρ 219, ϕ 362.

ἀμεί●οντες, μετοχ. ἐπέχουσα θέσιν οὐσιαστ. ξύλα ὑπανέχοντα τὴν στέγην, κοινῶς ψαλίδες, τὰ δὲ δύο ὁμοῦ ζευκτόν. Ψ' 712

ἀμεί ῶ (ἀμεύομαι), πρτ. ἀμειβεν, μελ. ἀμείψω, ἀμείψομαι, ἀόρ. ἠμείψατο· ἀλλάσσω· α') ἐνεργ. συναλλάσσω τι, τινός, πρός τινα· «ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων» ὀλίγον ἀλλάσσων γόνυ πρὸς γόνυ, ἤτοι βραδέως ὀπισθοπορῶν Λ 547· β') Μέσ. ἐναλλάσσομαι, διαδέχομαι· «ἄειδον ἀμειβόμενοι» ἔψαλλον ἀλλήλους διαδεχόμενοι. Α 604. «θρώσκων ἀμείβεται» ἐναλλὰξ πηδᾷ· «ἀμειβόμενοι κατ' οἴκους» διαδοχικῶς περυόμενοι εἰς τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου τὸν οἶκον. α 375. γ') ἀποκρίνομαι, ἀντιλέγω. ὃ 382, «μύθους κ 73, μύθῳ, -οισι, ἐπέεσσι» τινά· εὖ ἐώροις τινὰ ἀνταποδίδω, ἀντιδωροῦμαι. δ') ἀλλάσσω τόπον, ἀπερχομαι, παρέρχομαι. Ι 409, κ 328.

ἀ-μειλικτων (μειλίσσω) ὅπα ἀδυσώπητον, σκληρὸν λόγον. Ἰλ. (ἀ)

ἀ-μειλιχος, 2 (μειλίσσω) ἀδυσώπητος· «Αἰδης, ἄναξ, ἤτορ». Ἰλ.

ἀ-μείνων, ον ἀνδρειότερος, καλλίτερος, ὠφελιμώτερος, (ἀντιτίθ. τῷ χέρηα Δ 400)· μέγ' ἀμείνων· πολλῷ ἀνδρειότερος· τινί, τί α 376, μετ' ἀπαρ. Ο 641, θ 180.

ἀ μελγω, μόνον κατ' ἐνστ. καὶ παρτ. ἤμελγε· ἀρμέγω. πθ. ἀμελγόμεναι γάλα Δ 434=ἐξ ὧν ἀμέλγει τις γάλα.

ἀ-μελέω, ἀ μελησε (ἀ. μέλει) ἀόρ., πάντοτε μετ' ἀρνήσεως· «οὐκ ἀμ.τινός» ἀμελῶ, λησμονῶ θ 330.

ἄμεναι ἀπαρ. τοῦ ἄω κορεννύναι.

ἀμενηνός, 2, (μένος) ὁ ζωτικῆς δυνάμεως στερούμενος, ἀδύνατος, ἀσθενής· περὶ τῶν ἐν Ἅδου σκιῶν· Ε889 «νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα», περὶ ὀνείρων τ 562. (ἀ)

ἀμενηνόω, ἀόρ. ἀμενήνωσεν (ἀ. ἀμενηνὸς) ἠδυνάτισε «αἰχμήν» Ν 562 ÷

1. ἀμ ρόω (μέρος), ἀόρ. ἄμερσε, -σαι παθ. ἐνστ. ἀμέρδεαι, ἀόρ. Ὑπ. ἀμερθῇς· ἀφαιρῶ, ἀποστερῶ μετὰ γεν. καὶ τι·ά τι θ 64 παθ. στερηθῆς τοῦ «αἰῶνος» Χ 58

2. ἀ μ ρό ω (μάρμαρος) μόνον κατ' ἐνστ. καὶ πρτ. ἀφαιρῶ τὴν λάμψιν, τὸ φῶς, ἀμαυρῶ· θ 18· θαμβώνω τοὺς ὀφθαλμοὺς Ν 340.

ἀ μ τ· ητυ , 2 (μετρέω)· ἀμέτρητος, ἄπειρος τ 512, ψ 249.

ἀ μέτρο-επ ς (μέτρον, ἔπος) ἀκρίτως ὁμιλῶν· Β 212 ÷

ἀμητῆρες (ἀμάω) θερισταὶ Λ 67 ÷

ἄμητος (ἀμάω) θερισμός, θέρος Τ 223 ÷

ἀ-μηχανίη=στενοχωρία ι 295 ÷, Ἐκ τοῦ

ἀ-μήχανος, 2 (μῆχος) α') ἐνεργ. ἄπορος, δυστυχής· «σέο» γεν. ἐκφωνητικὴ εἰς τὸ «ὦ μοι» τ 363 β') παθ. δύσκολος, δεινὸς Ξ 262, Θ 130, ἀνεξίγνητος τ 560· ἀκαταμάχητος Π 29.

Ἀμισωδάρου υἱες (Ἀτύμνιος, Μάρις), Β. τῆς Καρίας Π 328 ÷

Δημόσιο Κεντρικό Βιβλιοθήκη Βόλος

ἀ-μ-τρο-χίτωνες (μίτρη, χιτών) οἱ μὴ ὑπὸ τὸν θώρακα ἔχοντες ζώνην (μίτραν), διότι χιτῶν κατὰ μεταφορὰν ἀντὶ θώρηξ· οἱ ἄζωστοι Λύκιοι· «ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους» τοὺς τοῦ Σαρπηδόνος. Π 419 ÷

ἀμιχθαλόεσσα· (ὁμίχλη) Λῆμνον=τὴν ὑπὸ καπνοῦ καλυπτομένην, ὁμιχλώδη· κατὰ τὸν Σχ. διὰ τὰ ἐργαστήρια τοῦ Ἡφαίστου, κατ' ἄλλους δὲ ἄμικτον, ἄξενον νῆσον, Λῆμνον. Ω 753 ÷

ἄμμε, ἄμμες. ἡμᾶς, ἡμεῖς.

ἀμ-μίξας, μετ. ἀόρ. ἴδ. ἀναμίσγω.

ἀμ-μορίην (μόρος) δυστυχίαν υ 76 ÷

ἄμ-μορον, 2 (μέρος) α') ἄμοιρας, ἀμέτοχος Σ 489, «ποτῶν» τοῦ Ὠκεανοῦ· β') δυστυχής· Ζ 408, Ω 773.

ἀμνίον, τό, ἀγγεῖον πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ αἵματος τῶν θυμάτων· γ 444 ÷

Ἀμνισός, ἐπ' παρὰ τὴν Ἄμν., λιμένα τῆς Κνωσσοῦ. τ 188 ÷

ἀ-μογητί (μογέω)=ἄνευ πόνου, Α 637 ÷

ἀμόθεν, (ἀμός) τῶν=ἄθεν δήποτε τούτων, ἀφ' οἱουδήποτε μέρους α 10 ÷

ἀμοιβαία (ἀμείβω) χλαῖνα, ἡ πρὸς ἀλλαγὴν χρήσιμος ξ 521 ÷

ἀμοιβή, ἡ (ἀμείβομαι) ἀνταπόδοσις, ἀνταμοιβή, ἀποζημίωσις Ὀδ.

ἀμοιβηδίς ἐπίρ. ἀμοιβαδόν Σ 506, σ 310.

ἀμοιβοί (ἀμείβω) ἦλθον διάδοχοι Ν 793÷

ἀμολύνω, ἐν νυκτὸς=ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός, κατὰ τὴν σκοτεινὴν νύκτα. δ 841.

Ἀμ-οπάων, μυπάων (ἀμ-οπ) Πολυαιμονίδην ἔβρενσεν ὁ Τεῦκρος Θ 276 ÷

ἄμος, 3 (καὶ ἀμός, ἐκ τοῦ δωρ. ἀμέ) ἡμέτερος Ζ 414, Θ 178.

ἄμ-μετρον, (μέτρον)=ἄμετρον· μετὰ τοῦ «μέμαα Ε 518, κλαίω, κεχολωμένος, τανύαντα».

ἀμπ. ἴδε ἀναπ.

ἀμπελόεις, -μπτελόεντ'(α), -εσσαν (ἄμπελος) Β 561, Γ 184, πολλὰς ἀμπέλους ἔχων, ἀμπελόφυτος, ἐπίθ. πόλεων, χωρῶν. Ἰλ.

ἄμπελος, ἡ, τὸ ἀμπέλι Ὀδ.

ἀμ-πεπαλών μετ. ἀόρ. ἴδ. ἀναπάλλω.

ἀμ-περές (ἀνά, περάω) μόνον «διὰ δ' ἀμπερὲς» ἴδε διαμπερές.

ἀμπ-εχών, παρτ. -εχεν, «ἄλμῃ ὤμους» = περιέβαλλεν ζ 225 ÷

ἀμ-πήδησε, ἀόρ. ἴδ. ἀναπηδάω.

ἀμ-πνεῦσαι, ἄμ-πνυε, ἀμ-πνύνθη, ἄμ-πνυτο ἴδ. ἀναπνέω.

ἄμπ-υξ, ὁ, ἄμπυκα, ταινία ἢ κρίκος πρὸς ἀνάδεσιν τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, εἶναι κόσμος τῶν γυναικῶν, Χ 469, ἐκ μετάλλου, ὡς ἐν τῇ εἰκ. τῆς Ἀφροδίτης.

ἀμυδίς (ὑ. αἰολ. ἐκ τοῦ ἀμός), καὶ ἀμυδις α') ὁμοῦ, ἑνταυτῷ, μετὰ τοῦ «καθίζειν, κικλήσκειν», πάντ' ἀμυδις Μ 385, μ 413, δ') ταυτοχρόνως· μ 415.

Ἀμυδών, ἀμυδῶνα (ἀ) ἐξ. πόλ. ἐν Παιονίᾳ, παρὰ τὸν Ἀξιόν. Β 849, Π 288.

Ἀμ-θάων, -ονα αἰτ., Γ. τοῦ Ἠρηθέως καὶ τῆς Τυρούς, Π. τοῦ Βίαντος καὶ Μελάμποδος λ 259 ÷

Ἀμύκλαι, -ας, ἕδρα τοῦ Τυνδάρεω ἐν Λακωνίᾳ, 20 στάδια μακρὰν τοῦ Εὐρώτα· Π 584 ÷

-μεμ-ων, -ονος, (ἀ μῶμος), ἄμεμπτος· τ 332, ἄνευ ἠθικῆς σχέσεως α 29· ἀξιόλογος, ἐξαίρετος, λαμπρός· «πομπή, οἶκος, νῆσος, τύμβος, ἔρκος, αἶνος».

ἀμύντωρ, α, -ας (ἀμύνω) βαθὺς, ὑπερασπιστὴς Ν 384.

Ἀμύντωρ, -ορος, Ὀρμενίδαο γεν., Π. τοῦ Φοίνικος Ι 448.

ἀ-μύνω (μύνη), πρτ. ἄμυνε, ἀόρ. ὁμοίως καὶ ἤμυνε, Εὐκ. ἀμύναι, ἀπ. ἀμῦναι α'). Ἐνεργ. ἀποτρέπω, ἀποκρούω, ἀπομακρύνω· Ν 814, τινί τι Ι 674, Π 835, τινός τι Μ 402, Ο 731· ἀπό, ρ 538, βοηθῶ «τινί» Ε 486, Λ 674, λ 500, «τινός» = ὑπερασπίζομαί τινα Ν 109, περί τινος = χάριν τινὸς ἀποκρούω Ρ 182, ἀπό τινος Π 75. 80. δ') Μέσ. ἀποκρούω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, μάχομαι, ἀγωνίζομαι, ὑπερασπίζομαί· ἄνευ πτώσεως· δ 62, Χ 106, 116

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τε Ν 514, Ρ 510, τινὸς Μ 155, Ι 531, ναῦτι Ν 700 περὶ πάτρης Μ 243.

ἀμυσσω, (ἀ-νύσσω), παρτ. ὄμ«ασεν. ξεσχίζω, σπαράττω, Τ284, «ἄμυσσε στήθεα ὄρροι»=κατεσπάραττε τὰ στήθη μὲ τὰς χεῖρας, καὶ μεταφ. Α 243 «θυμὸν ἀμύξεις»=θὰ=πληγώσῃς (θὰ λυπήσῃς) τὴν καρδίαν.

ἀμφ-αγάπαζον, παρτ. ἐνεργ., «-μιν» ξ381 μετὰ πολλῆς ἀγάπης ὑπεδεχόμην, ἐφιλοξένουν αὐτόν, καὶ μεσοπ. ἀμφαγαπάζομενος=περιπτυσσόμενος.

ἀμ-αγείρομαι, ἀόρ. ἄγε ὑπτιο (ἀ. ἀγείρω) μιν=συνηθροίζοντο περὶ αὐτόν, Σ 37 ÷

ἀμ-φάδιον ἐπιθ. (φάος) «-χάμον» φανερόν, δημόσιον, ἀληθῆ ξ 388, συνών. ἀμφαδίην ἐπίρ. ἀναπαδόν, ἐνώπιον. Π 190.

ἀμ-φ δα (φάος) πλθ. οὐδ. ἐπίρ. «γεγωτο» μὴ τὰ ἔργα ἦλθεν ἐλθή εἰς φῶς ἐκ. ἀμφαδίων=ἀναπαδόν, φανερά, ἀντιθ. τῶ κρυπτόδων ξ 330, ὀλίγ. α 296)

ἀν ι ὸ σουνται (ἀίσσω) πανταχόθεν τρέχουσι, «ὁρμῶσι Α 417 «ὥρμις» σειόντας, κυμαίνονται περὶ τοὺς ὤμους Ζ510, Ο 67.

ἀμφὶ τ' ἀλειψε, ἀπαρ. κατὰ συμβίωσιν τοῦ ἀμφαλείσω,=καλῶς νὰ ἀλείψῃ Ω 582 ÷

ἀμφ-αραβέω, μ«σχμὰ τρ. ἀόρ. ἐκρουτησαν δὲ τὰ ὅπλα ἐπ' αὐτῷ. Φ 408 ÷

ἀμ-φασιστι (φάναι) μιν—ἔπεων κάθε=ἀφασία, ἐλλείψει λόγου κατέλαβεν αὐτόν. Ρ 695.

ἀμφ'-ἀύτεον (ἀμφ-αυτεύω) αὖον ἀντήχουν περιξ ὡς ἔηρὸν ξύλον Μ 160.

ἀμφ-αφάω (ἅπτω), μεσ. ἀμφαφόωντο=ἀμφοῶν, -όωσα, μεσ. ἀπ. -άσθαι, πρτ. -όωντο=διὰ τῶν χειρῶν ἢ τῆς ἀφῆς διερεύνω, ψηλαφῶ περιξ ν 196. καὶ μετὰ τοῦ «χερσίν» «τόξον νίδα ἀμφάσθαι=νὰ ἔχω νὰ χέρας τὸ τόξον, (νὰ μεταχειρίζωμαι) ν 216 καὶ τ 586.

ἀμφεποτάτου μόνον ὁ παρτ. (ἀμφιποτάομαι) περιπτατο, ἐπέτα περὶ τὰ τέκνα Β 315.

ἀμφ-έπω ἴδε ἀμφιέπω.

(ἀμφ-έρχομαι) μόνον ἀόρ. ἀμφ-ῆλυθε αὐτὴ ἀραυγὴ περιῆλθεν (παντοῦθεν ἦλθεν), περιήχησε εἰς τὰ ὦτά μου τ 122, περιεπνέυσεν «αὐτμὴ» ὑσμὴ μ 369. Ὀδ.

ἀμφ-έχανε ἴδε ἀμφιχανω.

ἀμφ-έχυτ' ἴδε ἀμφιχέω.

ἀμφ-ήκης, οὐδ. ἄμφηκες (ἀκὴ) ξίφος=ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον, δίστομον ξ. π80, Κ256.

ἄμφ-ημαι, μόνον ὑπερσ. ἀμφὶ δ' εἵατο ἑταῖροι κύκλῳ εἶχον καθήσει Ο 9 ÷

ἀμφ-ηρεφής, αἰτ. -ηρεφέα (ἐρέφω) χαρακτὴρ ἀμφοτερωθεν ἐσκεπασμένον Α 45 ÷

ἀμφ-ήριστον (ἐρίζω) ἔτυχεν, οὐδ. τὴν νίκην ἀμφισβήτησιν αὐτῷ θὰ ἔκαμεν, ἢ ἀρσ. ἀμφισβητούμενον (ἀμφίβολον) τὸν νικητὴν θὰ ἔκαμεν. Ψ 382 ÷

ἀμφὶ (ἴδε ἀμφις., συνών. περὶ) 1) Ἐπίρ. ἀμφοτερωθεν δ 153. ἀμφὶ πρόσωπα καὶ εἰς τὰς δύο παρειάς, ρ 122. μεταλλάσσεται μετὰ τῆς περὶ ἀμφὶ κυανέην—περὶ δ' ἔρυς Σ 564. «ἀμφὶ περὶ» Φ 10 «περί τ' ἀμφί τε» μετ' αἰτ. Ρ 760, ὡς περὶ κ 262. 2) Πρόθ. α') μετὰ γεν. σημ. τὸν περὶ ὅ τις διατρέχει καὶ τὸ οὗ ἕνεκα γίνεται τι Π 825, ρ 267. β') μετὰ δοτ. 1) πρὸς δήλωσιν τόπου περί τι, ἢ πέριξ, παρά τι. «ἀμφὶ στήθεσι» ἀμφ' ὤμοισι, ἀμφὶ κεφαλῇ, ἀμφὶ οἱ, ἀμφ' ὀδελοισιν ἔπειρον Α 463, Ψ 30. «ἀμφὶ πυρὶ» παρὰ εἰς τὸ πῦρ, «ἀμφ' ὀχέεσσι ἑκατέρωθεν τοῦ ἅρματος, «ἀμφ' ἑαυτῷ»=πλησίον μου Ι 470. 2) πρὸς δήλωσιν αἰτίας ἕνεκα. διά· Γ 70, 157, α 48, ε 153, λ 546, Α 672, καὶ ἕνεκά τινος, περί τινος ρ 555, ε 151, Π 498, Π 647. 3) μετ' αἰτ. τυπικῶς περιξ· περί τι, κατά τι, πρός τι· Ω 388, Β 461, Α 409, λ 419, ρ 231. «ἀμφὶ ἄστυ» ἐν τῇ πόλει περιξ Α 706· «οἱ ἀμφὶ Ἀτρ.» Β 44ο, οἱ περὶ τὸν Ἀτρ. καὶ Ε 784, Ζ 436. «οἱ ἀμφὶ Πρ.» Γ 146 ὁ Πρ. καὶ οἱ ὑπασπισταί του.

Ἀμφ-ιάλους, εἰς τῶν Φαιάκων. θ 114.

ἀμφίαλος, ἀμφ' ἁλὶ ἐν Ἰθάκῃ=ἐν τῇ ὑπὸ θαλάσσης περικυκλουμένῃ Ἰθ. Ὀδ.

Ἀμφ-ίαραος, Γ. τοῦ Ὀϊκλέους, ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος, βασ. τοῦ Ἄργους· μετέσχε τοῦ ἀργοναυτικοῦ στόλου καὶ τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. ἀνὴρ τῆς Ἱερεύλης. Ἡ δυσμαστος διὰ τὴν μαντικὴν δύναμιν, ἔχων τὸ μαντεῖον περιξ τῶν Θηβῶν· ο 244.

ἀμφ-ιάχ«ι» «-πρκ.μετ. (ἄχος=ἠρνοῦσαν περὶ αὐτὸ Β 316 ÷

ἀμφι-βάλεν» μόνον πρ., (ἀόρ. Γ 359) κατὰ ἄμπισιν, ἢ μόναν παρα., ὑπερ. περιέρχομαι, περιβάλλω, περικυκλῶ «μι» μ74, «ὑσεν» Π 66, κατεκυρίευσε «ρενας» Ζ 355, Θ 68 «ἠέλιος—ἀμφ.» ὁ ἥλ. περιεφέρετο εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, ὀλίγ. ἦν μεσημβρία· «ὡς χρύσην ἀμφιβέβηκας» Α 37. «οἱ φυλάττεις, προστατεύεις τὴν Χρ.

ἀμφι-βάλλω, ἀμφιβάλ λω, λεσ. ἀόρ. μετ. -λών, μετ. μέλ. -λεῦμαι, ἀόρ. ἀπ. λεσθαι α') περι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βάλλω, ἐνδύω, πάντοτε κατὰ τμῆσιν «τινά τι» καὶ ἄνευ αἰτ. τ. προσ (καὶ μέσον), τί, τινί (πρόσωπον ξ 342, πρᾶγμα Ε 722, Ν 36) τι; ἀμφιβαλόντες Ρ 742 = ἀναλαβόντες· ἀπολύτως μέσ. μέλ. χ 103. 6') περιλαμβάνω, «χεῖρας, χεῖρε, πήχεε» = ἐναγκαλίζομαι, «τινί, τινά» περιπτύσσω· βάλε γούνασι Ἀρ. = περιέπτυξε τὰ γόν. εἵης Ἀρ. η 142· «ἔειρῇ Ὀδυσῆι» ψ 208 = ἔπεσε 'ς τὸν λαιμὸν τοῦ Ὀδ. ρ 344. ὅσον αἱ χεῖρες ἀνοικταὶ ἐχώρουν νὰ περιλάβωσι, Κ 535 ἔρχεται, κτυπᾷ τὰ ὦτα. Μεσ. περιβάλλομαι, ἐνδύομαι «ῥάκος, ἕῖρος» ἀναρτῶ «πήρην».

ἀμφίβασις, ἀμφί-βασιν Τρώων = ὑπεράσπισιν τῶν Τρ. Ε 623 †

ἀμφί βροτος, θηλ. -βρότη, -ης (βροτὸς) «ἀσπίδος ἀμ.» τῆς πανταχόθεν περιβαλούσης τὸν ἄνθρωπον Β 359, Α 32. Ἰλ. (ἴδ. Εἰκ.)

Ἀμφιγένεια, πόλις τοῦ Νέστορος Β 593 †

ἀμφί-γυήεις (γυῖα) = ἀμριδέξιος, σύνηθ. ὡς οὐσιαστ. ὁ τεχνίτης μετὰ τοῦ «κλυτός, περικλυτός»· περὶ τοῦ Ἡφαίστου Α 607, Σ 614, 383 κ. ἄ.

ἀμφι-γύοισιν (γυῖον) ἔγχεσιν = ἀμφοτέρωθεν — ἔχουσιν ὀξύτητας (αἰχμὴν καὶ οὐρίαχον). δίλογχον ἔγχος. π 474. (ἴδ. εἰκ.).

ἀμφι-δαίω, μόνον -δῄῃς, -δῄῃσι (δαίω) περιξ καίει, ἥψαφε «ὁ πόλεμος, ἡ μάχη» Ζ 329, Μ 35. Ἰλ.

Ἀμφι-δάμας, -αντος α') ἐκ Κυθήρων Κ 268, β') Ὀπούντιος Ψ 87.

ἀμφί-δασυς, -δάσειαν (δασεῖς) αἰγίδα = αἰγ. περιξ κροσσωτήν, θισάνους ἐχούσαν. Ο 309 †

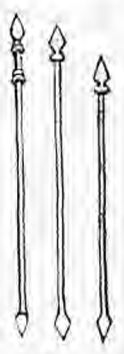

ἀμφι-δινέω, -δεδίνητο = περκ. πθ. Ψ 562· μετὰ χυτοῦ κασσιτέρου περιβέβληται, θ 405 εἶναι προσηρμοσμένος.

ἀμφι-δρυφής (δρύπτω) ἄλογος, ἡ κατ' ἀμφοτέρας τὰς παρειὰς (ἕνεκα πένθους) ξεσχισμένη. Β 700 †

ἀμφί-δρυφοι παρειαὶ = περιξ ξεσχισμέναι π. Α 393.

ἀμφί-δυμοι λιμένες = λ. διπλᾶς εἰσόδους (στόμια) ἔχοντες δ 847 †

ἀμφι-(F)έλισσα, **ἀμφι-ελίσσης**, αι, -ας (ἑλίσσω) ἐπιθ. τῶν νηῶν, αἱ ἀμφοτέρωθεν κεκυρτωμέναι, αἱ ἀμφίκυρτοι, γ 162.

ἀμφι-(F)έννυμι (ἐκ τοῦ Fέσνυμι), ἄνευ ἐνεστ. καὶ πρτ. μέλ. ἀμφιέσω, ἀόρ. -εσ(σ)α καὶ μέσ. -Fέσαντο, ἐνδύω τινά τι Υ 393, ξ 23. Μέσ. ἐνδύομαι ψ 131, Κ 22.

ἀμφι-επων (ἔπω) μόνον, κατὰ ἐνστ. μετχ. καὶ παρτ. ἄμφεπε, ἀμφίεπον καὶ ἄμφεπον καὶ κατὰ τμῆσιν· περ. τι ἐνασχολοῦμαι, φροντίζω,—τινά, Α 473 (Μέσ.), «πῦρ» = περιέβαλε, περιέφλεγε, Π 124, εὐτρεπίζω, ἑτοιμάζω θ 61, «στίχας» παρέτασσεν Β 525, ἀμφέποντες = ἐπιμελεῖς, δραστήριοι γ 118.

ἀμφί-εσαν, -εσασα ἴδε ἀμφιέννυμι.

ἀμφι εὐω, ἀόρ. ἀμφιεῦσε = περιέκαυσε, (ἐτσουρούλισε), ι 389 †

ἀμφ ιζάνω, ἀμφιζάνε = περιεκάθητο. προσεκολλᾶτο Σ 25.

ἀμφι-θαλής (θάλος) ἀμφοτέρωθεν θάλλων, (ἀλλὰ καὶ ὁ ἔχων ζῶντας ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς) Χ 496 †

Ἀμφι-θέη, Γ. τοῦ Αὐτολύκου, μάμμη τοῦ Ὀδυσσέως τ 416 †

ἀμφί-θετος φιάλη = διπλῆ φιάλη καὶ κατ' Ἀρίστ. «ἡ ἑκατέρωθεν τίθεσθαι δυναμένη καὶ κατὰ πυθμένα καὶ κατὰ στόμα» ἴδε ἀμφικύπελλον, Ψ 270.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀμφι-θέω, ἀμφιθέουσιν = τρέχουσι περὶ τὴν μητέρα· κ 413 †

Ἀμφίθωη, μ' ἀ τῶν Νηρηίδων Σ 42 †

ἀμφι-καλύπτω, ἀμφικαλύπτει, (καὶ κατὰ τμῆσιν) καὶ μέλ. καὶ ἀόρ. α' περικαλύπτω «αἰδῶ» Β 262, «ὀστέα» Ψ 91, ἐκάλυψε, περιέκλεισε δ 618, θ 511, μεταφ. ἐπισκοτίζει «—ἔρως με φρένας» Γ 442, Ξ 294, καταλαμβάνει υ 86, «θανάτου μέλαν νέφος» Π 350, Μ 116, Ε 68, δ 180, τινί τι περικαλύπτει, προστατεύει· «νέφος τινί» Ξ 343, «σάκος τινί» Θ 331 Ν 420, «ὄρος πόλει» =περικλείει· θ 569, ν 158, καὶ Ρ 132, «νύκτα μάχῃ» Ε 507.

ἀμφι-καρής, οὔδ. πλ. ἀμφικαρῆ σφέλα (κάρ 3) εὗραι ἔχουσαι δύο καθίσματα, ἄλλοι γράφουσι «ἀμφὶ κάρη»=περὶ τὴν κεφαλὴν ρ 231.

ἀμφι-κεάζω, ἀμφικεάσσας μετ. ἀόρ. =περικόψας ξ 12 †

Ἀμφίκλος, εἷς τῶν Τρώων. Π 313 †

ἀμφί-κομος, (κόμη) ἀμφικόμῳ θάμνῳ = πυκνοφύλλῳ, συσκίῳ θάμνῳ· Ρ 677 †

ἀμφι-κύπελλον, δέπας, ποτήριον διπλοῦν ἦτοι ἔχων δύο κύπελλα (κούπας)· Σχολ. Δ 584 ἀμφίκυρτον ἐξ οὗ τὸ περιφερές. (Πδ. Εἰκ.)

ἀμφελάχαινεν (λαχαίνω) ἐυτὸν περιεσκάλιζε ἑυτὸν ω 242 †

Ἀμφί-λοχος, Γ. τοῦ Ἀμφιαράου καὶ μάντις ἐξ Ἄργους ο 248 †

ἀμφι-λύκη νύξ, τὸ λυκόφως, τὸ πρὸς ὄρθρον φῶς, τὸ λυκαυγές Η 433 †

ἀμφι μάομαι, - ἀμφιμάσασθε. Μέσ. ἀόρ. α' προστ.·«σπόγγοισι»=μὲ σπ. ἀπομάξατε, σφογγίσατε καλῶς υ 152 †

ἀμφι-μάχομαι, ἐνστ. καὶ πρτ. α' ἵτί, «Ἴλιον ἀμ» ἐμάχοντο περὶ τὸ Ἴλ. ἐπαλιόρκουν, Ζ 461. δ') τινός=περί τινος μάχομαι, ὑπεραπιζομαί τινα· Π 496. πρβ. ἀμφὶ νέκυι Π 526 Ἴλ.

Ἀμφί-μαχος α') Γ. τοῦ Κτεάτου, ἡγεμόνων τῶν Ἐπειῶν· Ν 203. δ') Γ. τοῦ Νομίονος, ἀρχηγὸς τῶν Καρῶν Β 870.

Ἀμφι-μεδών, Γ. τοῦ Μελανέως, χ 242. Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν ᾅδου ἀγνοεῖ· «παῖδα φίλον Μελανῆος ἀγακλυτοῦ Ἀμφιμεδοντα» ω 103, ξένον μεῦ' οὐ διαλέγεται 106 καὶ ἑξ.

ἀμφι-μέλας, ἀμφιμέλαιναι φρένες=αἱ περὶξ μέλαιναι φρένες, αἱ ἐν σκότει κείμεναι (ὡς δηλ. μεταξὺ τοῦ στήθους καὶ τῆς κοιλίας)· ἄλλοι ἑρμηνεύουσιν· αἱ ὑπὸ λύπης, ἀγαναντήσεως κτλ. περιεσκοτισμέναι, ἄλλοι· αἱ κατάμαυροι φρένες. Ἰλ.

ἀμφι-μυκάομαι, ἀμφιμεμύκειν πρκ. περιήχησεν, ἀντήχησεν τὸ «δάπεδον» κ 227· καὶ ἐν τμήσει ἀόρ. «ἀμφὶ πύλαι μύκον» Μ 460, καὶ Υ 260.

ἀμφι-νέμομαι, ονται, εσθαι, πρτ.-ενέμοντο, περιοικῶ, κατοικῶ εἰς τὰ περιξ Β 521, τ 132, Β 649.

Ἀμφι-νόμη Νηρτὶς Σ 44.

Ἀμφί-νομος. Γ. τοῦ Νίσου ἐκ Δολιχίου 89.

ἀμφιξέω, μόνον ἀμφιξέσσα περιέξεσα ψ 196 †

Ἄμφιος α') Γ. τοῦ Σελάγου ἐκ Παισοῦ, σύμμαχος τῶν Τρώων Ε 612. δ') Γ. τοῦ Μέροπος, ἀρχηγὸς τῶν Τρώων. Β 830.

ἀμφι πέλομαι, ἀμφιπέληται=περικυκλώσῃ α 352 †

ἀμφι-πένονται, καὶ ἀμφ-επένοντο, πρτ. ἠσχολοῦντο περί τινα, ἦσαν περί τινα. ο 467. περιεποιοῦντο Δ 220, Ν 656· κατέτρωγον, ἐσπάραττον, Φ 203, Ψ 184.

ἀμφι-περί ἴδε ἀμφί

ἀμφι-περι-στρέφεται=περιστρέφεται, περιβάλλει. σ 175 †

ἀμφι-περι-στρωφάω πρτ. ἀμφιπε' ἱστρωφα = περιέστρεφε πανταχόσε Θ 348 †

ἀμφι-πίπτω, -πεσοῦσα μετ. ἀόρ.=ῥιφθεῖσα ἐπάνω τινός (ὑπὸ λύπης). θ 523 †

ἀμφι-πολεύειν (ἀμφίπολος) μόνον ἐνστ. = ἐπιμελεῖσθαι, περιποιεῖσθαι, «ὄρχατον, βίον» υ 78 ὑπηρετεῖν, συγυρίζειν (εἰρωνικῶς). Ὀδ.

ἀμφι-πολος, ἡ (πέλομαι), ἀκόλουθος τῶν δεσποινῶν, θεράπαινα, ὑπηρέτρια, ἐν μείζονι τιμῇ ὅμως οὖσα παρὰ τὰς ὁμωάς. ζ 199, Γ 143. ὡς ἐπίθ. εἰς τὰ «ταμίη, γρηῦς, γυναῖκες».

ἀμφι-πονέομαι, μόνον παρτ. -επονεῖτο καὶ μέλ. -πονησόμεθα (πένομαι, πόνος) ἐπεμελεῖτο, ἐτρόντιζε (ὡς τὸ ἀμφιπένονται) Ψ 681, Ψ 159, υ 307.

ἀμφί-ρυτος, ῥέω) ἀμφιρύτῃ νήσῳ ἐν - ἐν

περιρρύτω, περιβρεχομένῃ νήσῳ. α 50 'Οδ.
ἀμφίς (ἴδ. ἄμφω· 1) ἐπίρ. α') ἀμφοτέρωθεν· Σ 519, Φ 162· β') χωριστά· «-ἔχειν» χωριστὰ ἔχ., διαχωρίζειν α 54, «ἀμφὶς ἔέργει» N 706, «-κρατεῖ μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων, «ἀμφὶς ἕκαστος» χ 57 ἕκ. καθ' ἑαυτόν· πρβ. X 117, «εἶναι» π 267, «μένειν» O 709. γ') διαφόρως «φράζεσθαι, τρωχεῖν» B 11. N 345. 2) Πρόθ. α') μετὰ γεν. μακρὰν ξ 352, π. 267. ν 444, ὄντος Ψ 393, περίξ· «ἀμφὶς ἰδεῖν» B 384. β') μετὰ ὀνομ. =περί, μόνον Ε 723. γ') μετ' αἰτ. Ξ 274, ξ 266, Λ 34, 748. τ 46.
ἀμφίσταμαι, μόνον πρτ. καὶ ὑπερ. ἀνφίστατο. -ίστασαν· ἀμφ-έστησαν· περίσταμαι, περικυκλῶ, πολιορκῶ· Σ 233, Λ 733 καὶ κατὰ τμῆσιν η 4, ι 380, ω 58.
ἀμφι-στερής· κατὰ τμῆσιν· ἀμεὶ νέρος ἔστερε περὶξ ἔβαλλε νέρος Σ 205 ÷
ἀμφι-στρατάομαι· ἀμφ-εστρατεύοντο (στρατός) «—τὴν πόλιν» ἐπολιόρκουν τὴν πόλιν Λ 713 ÷
ἀμφι-στρεφής, ἀμφιστρεφέες (στρέφω) «εὐστροφοι Λ 40 ÷
ἀμφι-τίθημι, τινί τι, ἐν τμήσει μόνον μετ. παθ. ἀόρ. ἀμφιτιθεῖσα περιβαλοῦσα K 271, μεσ. ἀμφέθετο, περιεζώσατο, ἐφόρεσε τὸ ξίφος φ 431, κατὰ τμῆσιν φ 416, K 149.
ἀμφι-τρῆνος· τετρημ. ἕτρεμεν ὅλος Ψ 507 ÷
Ἀμφι-τρίτη, θεὰ θαλασσία Ε 422, ρ' 7,60
ἀμφι-τρομέω (τρόμος) τοῦ δ' - καὶ περὶ τούτου τρέμων ῥοθοῦμαι δ 820 ÷
Ἀμφι-τρύων· ωνος μόνον μετὰ τοῦ παῖς, υἱὸς (Ἡρακλέης) καὶ ἄκοιτις (Ἀλκμήνη) Βασ. τῆς Τίρυνθος Ε 392, λ 266.
ἀμφι-ῥᾶλος, αἱτ. ἀμφίῤῥαλον κυνέην τὴν κατ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη ἔχουσαν ῥᾶλον (σκέπην), ὃς σκεπάζει τὸ ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς Ε 743, Λ 41. μέρη ταύτης εἶναι αἱ ἕθειραι (α β).

ἀμφι-ῥοθέω (ῥόθος), μόνον ἐφ' ἡδέος μυίης γρ. καὶ ἀμφὶ ῥοθεῦσι· ἀόρ. παθ. 3 πλ. πρ. περίξ αὐτοῦ ἐρροθήθησαν Π 290 ÷
ἀμφι-φυής· ξ ὁ (ἀμφίς, φέρω) ἀγγεῖον ἔχον δύο λαβάς· Σχολ. εἶδος κεράμων ἀμφώτων. πρβ. Ἡσύχ· πᾶν δίωτον τὸ ἀπὸ δύο μερῶν βαστάζόμενον εἶδος κεράμου. Ἦτο δὲ χρήσιμος δι' οἶνον ζ 290.
μέλι, κόνιν τεθνεώτων (νεκρικὴ κάλπη) Ψ 94, ω 74. ἦν δὲ καὶ «χρύσεος ἀμφιφορεύς» ω 74. (ἴδ εἰκ.).

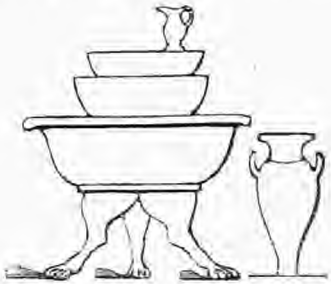

ἀμφὶς (μάλα) φράζεσθε=καλῶς συλλογίζεσθε Σ 254 ÷
ἀμφι-χαίνω, ἀμφ-έχανε. (ᾱ) ἐμὲ κῆρ, ἀόρ. κατεπίπτεν ἐμὲ Ψ 79 ÷
ἀμφι-χεύω, ἀόρ. χεῦε, χέε, περιχύνω· α') κατὰ τμῆσιν· «ἀμφὶ σφι ἦέρα χεῦε» σκότος περὶ αὐτὸν ἔχυσε. Ρ 270, περιέβαλε θ 278. β') Μεσ. πρτ. -εχέαντο, ἀόρ. ἔχυντο, ἐχύθησαν ἐπάνω, ἐνηγκαλίσθησαν χ 498, καὶ κατὰ τμῆσιν «ἀμφὶ ἔχυντο» θ 207, «-τινὰ» περιήγησε, ἠκούσθη περὶ αὐτόν» B 41. τινί N 544, Π 414, καὶ ἀόρ. πθ. -εχύθη, δ 716 διεχύθη, ἐξεπλώθη περὶ αὐτήν, Ξ 253, Ψ 63, π 214, Ψ 764 «πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι» πρὶν ὁ κονιορτὸς ὑψωθῇ περὶ αὐτοὺς ὡς νέφος.
ἀμφι-χυθείς· ἀμφιχυθῆναι ἴδε ἀμειχέω.
ἀμφί-χυτον (χέω) ἐς τεῖχος· εἰς τὸ περικεχυμένον πρόχωμα Υ 145 ÷
Ἄμφιων, ονος α') Υ. τοῦ Ἰασίου, Β. τῆς Χλωρίδος, Β. τοῦ Ὀρχομενοῦ λ 283. β') Υ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τοῦ Ζήθου λ 262. γ') ἀρχηγὸς τῶν Ἐπειῶν N 692.
ἀμφότερος 3, ω, οιν Ε 207, οι, ῃσι κτλ. δυο· τὰ ούδ. ἑνικ. ἐπιρ. ἀμφότερόν τε—τε (καὶ) καὶ τὰ δύο συγχρόνως, καὶ-καὶ, «ἀμφοτέρῃσι» (χερσὶ) κ 264. Ε 416 μὲ τὰς δύο (χεῖρας)· χεῖρε ἀμφοτέρας ω 398.
Ἀμφότερος· εἷς τῶν Λυκίων Π 415 ÷
ἀμφοτέρωθεν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη κ 167
ἀμφοτέρωσε καὶ εἰς τὰ δύο μέρη Ἰλ.
ἀμφ-ούδις (οὖδας) ἀείρας=ὑψώσας ἐκ τοῦ ἐδάφους ρ 237 ÷
ἀμ,-ράσσατο. ἀόρ. εὐκτ. ἀναῤῥάζομαι.
ἄμφω, ἄνευ γεν. καὶ ὀνομ., καὶ οἱ δύο, ἀμφότεροι Λ 363, Β 124, καὶ μετὰ πλθ. ὀν.

135 καὶ ῥῆμ. Π 253, εἰς τὰ ἑπόμενα· ἀναφέρεται μ 424.

ἀμφ-ωτον (ους) ἄνευον ποτήριον ἔχον δύο ὦτα «ναβὰς» χ 10 ✣ (10, εἰκ.)

ἀμφὶς εὐκ. ἐνστ. ἴδ. ἀμάω.

ἀ-μωμήτους (μωμάομαι) Ποσειδ. τοῦ ἀμώμου Π. Μ 109 ✣

1. ἄν. ὁμοιοκατά τε χρῆσιν καὶ σημασίαν πρὸς τὸ κε· α' μετ' εὐκτ. ὀφλοῦ τὸ ἐξυποκειμένου ἀδέβαιον. Ρ 711 «οὐ γάρ πως ἂν Τρῶεσσι μάχοιτο» ἐν τῇ ἀποδόσει, ἐννοουμένης τῆς ὑποθέσεως· «ἢ τ' ἂν ἀμυναίμην» (εἰμὶ δυναμίς γε παρεστή). Θ 62, εἰς ἀναφορικὸς πρωτ. ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο» Ε 362. β') ἐπὶ ἐρωτήσεως α 65 «πῶς ἂν ἔπειτ' ἀλύοιμι ἐγὼ θείοιο λαβοίμην;» ἐπὶ ἀρνητικῆς ἐρωτήσεως· ζ 57 «οὐκ ἂν δή μοι ἐρυκλίσσειας ἀπήνην.» γ') ἐν ἐξαρτήσει λόγου, καὶ ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου «προίεις (με) ὅππ' ἂν ἐέλοιμην» ω 334, καὶ εἰς πλάγιον ὑποθετικὸν λόγον· «στεῦτο νικήσειν· εἶπερ ἂν ἀείρομεν» (εἰς ὀρθὸν λόγον· ἐάπερ ἀείρωμεν) Β 397.

β') μεθ' ὁριστικῆς, οὐδέποτε ἐνεστ. ἀλλὰ 1) ἱστορικοῦ· «οὐκ ἂν τόσσα θεοπρυπέων ἀγόρευες» δ 184, «οὐκ ἂν-ἐξήρατο, εἴπερ —ἦλθε» ε 39. 2) μέλλοντος χ 66 «αὐτὸν δ' ἂν πύματον με-ἐρύουσι.»

γ') μεθ' ὑποτακτικῆς. 1) ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει· «ταχ' ἂν ποτε θυμὸν ἀλέσσῃ.» Ω ἐν ἐξαρτήσει λόγου· «οὐδ' ἂν ἐγὼ - νήήσω.» Θ 10. καὶ ἔῃ τ 332), ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω Μ 75, ὅππ' ἂν - τύχωσι Α 510.

δ') μετ' ἀπαρεμφάτου, ὡς καὶ ἐν τοῖς προηγουμένοις. Ι 684 «ἂν-παραμυθήσασθαι», ὁ ἀναφέρεται εἰς τὸ ἂν παραμυθησαίμην στιχ. 417.

2. ἂν κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ ἀνά, πρὸ τοῦ κ Κ 298, πρὸ τοῦ τ Ε 107, πρὸ τοῦ στόμα Ι 436 καὶ εἰς τὰ ἂν δὲ ὄρη, ὄρυσσε Γ 258, Ψ 733 (παρ. 812, 700 καὶ Ο 110 118).

3. ἀν-στερητικὸν πρόθεμα πρὸ φωνήεντος, ἀ-καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ ἀγνώστου, καὶ πρὸ τῶν λέξεων τῶν ἐχουσῶν τὸ πρωθρματικὸ σύμφωνο τ, ρ, ϝ· ἀνάρεθος, ἀπαγής, ἀβεικέλιος, ἄναστος.

ἀνα- ἀν πρὸ χειλεοφώνων ἄμ, ἀντίθετα τῇ κατὰ) ἐπίρ. ἀλλ' ἐ α—άλλ' ἀνάστα, Σ 178, σ 13· ἐπάνω Σ 152, 2) πρόθεσις· α' μετὰ γεν. ἀνὰ νηὸς (νεὼς) βαίνειν· ἐπάνω εἰς τὴν πρῷραν. κ 210 β' μετὰ δοτ. ἐπάνω εἰς· «ἀνὰ σκήπτρῳ» Α 15, Ο 152, ψ 270, Σ 177, ω 8. 3. μετ' αἰτ. ἀντὶ τῆς ἐν μετὰ δοτ., εἰς μετ' αἰτ. α') ἐπὶ τόπου· Ε 71, Κ 364, 398, Ο 657, 101, Ν 270, Ρ 257, Σ 546, Υ 319, Ψ 321, Ω 166, ψ 136. καὶ εἰκονικῶς Ψ 716. Ὁμοίως· ἀν' Ἕλλαδα· Ν 117, Β 575, δ 291, δ 466 ε 286. καὶ τροπικῶς· ἀνὰ στόμα ἔχειν· ἔχω εἰς τὸ στόμα Β 250. ἀνὰ θυμὸν φρονεῖν· καὶ κατὰ θυμόν. ἐν θυμῷ καὶ ἀλ., τ 312 ὁρμαίνειν, θαμβεῖν, ὀίεσθαι. β' ἐπὶ χρόνου ἀνὰ νύκτα διὰ νυκτός Ξ 80.

1. ἄνα ἴδε ἀνά, 1.

2. ἄνα, κλητ. τοῦ ἄναξ.

ἀνα-βαίνω, ὑπ. ἀμ-? ἐνωμεν. ἀπ.-βαίνειν, -βαινέμεν, μετ. -βαίνοντες, μέλ. -βήσομαι, ἀόρ. -έβη καὶ μέσ. -εβήσετο ψ 1, ἐνίοτε κατὰ τμῆσιν· α' ἀναβαίνω, μετ' αἰτ. «οὐρανόν, ὑπερῴα, ἅρματα» ξ 29, ἀνά τι χ 132, 143, εἴς τι Ξ 287, Π 184, Χ 142, ε 470, μετὰ δοτ. Κ 493 - ἐπὶ τῶν, «ἐν ἵππουσι» Ψ 132, «ἐς ἵππον» Π 657, Χ 399, μετὰ γεν. νηός (νεώς) εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ἄνευ πώσεως. οὕτω καὶ μετὸ. κατὰ τμῆσιν βήσομεν Α 143 τινά, ἐπιβιβάσομεν ὡς ο 475 ἀναβησόμενοι=ἐπιβιβασθησόμενοι. ἀνα-βάλλω, -βαλλε πρωτ. α') ἀναβάλλω, μεταφ. σταματῶ «ἄεθλον» τ 584, κατὰ τμῆσιν ρ 262, Μέσ. Β 436 β') ἄρχομαι· «ἀμβαλλώμεθα ἀείδειν» α 155.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀνα-βέβρυχεν (παρκ τοῦ ἀναβρύχω) ὕδωρ = ἀναβρύει, ἀναβλύζει ὕδωρ Γ 54 ÷

ἀνα-βήσι-νεως ὄνομα Φαίακος θ 113 ÷

ἀνά-βλησις (ἀναβάλλω) ἀναβολή· Β 380, Ω 655.

(ἀναβράχετο) Ἀόρ. β' ἀν-εβραχε = ἐβρόντησε. Τ 13, ἔτριξε φ 48.

(ἀνα-βρόχω) μόνον ἀνα-βρῶξειε μ 240 ἤθελεν ἀναρροιζήσῃ, «ἀναβροχέω» = ἀναρροιζηθέν λ 586.

ἀνα-γιγνώσκω, μόνον ἀόρ. - ἔννων = ἀκριβῶς ἐγνώρισεν, ἐνόησεν ὃ 250, τ 250· Ν 734 μάλιστα δ' αὐτὸς ἐνόησε, λ 144 πῶς τοιοῦτον ὄντα ὃηλ. υἱόν της) δύναται νὰ μ' ἐννοήσῃ.

ἀναγκαίη, ἡ, ἀνάγκη Ζ 85, δοτ. συνήθης βίᾳ Δ 300, «ἀναγκαίηι δαμέντες» Γ 143.

ἀναγκαῖος, η, ον (ἀνάγκη) α') ἀναγκαστικός, κατεπείγων· «ἦμαρ» (συνηθ. δούλιον ἦμαρ Η 836 ἡ ἡμέρα τῆς δουλείας, «μύθῳ» ἀναγκαστικῷ λόγῳ, «χρειοῖ» = κατεπείγουσῃ χρείᾳ· β') ἠναγκασμένος μετὰ τοῦ «ὁμῶς» = ἀργυρώνητοι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς «θῆτας», «πολεμισταί» = οἱ ἀκοντες, οἱ ἐξ ἀνάγκης πολεμ. ω 499.

ἀνάγκη κρατερὴ = ἰσχυρὰ ἀνάγκη Ζ 458· τινί ἐστι (μετ' ἀπαρ.) Κ 418, Ω 667, Ε 633, Γ 251, «ἀνάγκῃ» ἐξ ἀνάγκης Τ 66, διὰ τῆς βίας κ 434, ὑπ' ἀνάγκης δ 110.

ἀνα-γνάμπτω, μόνον ἀν-εγναμψαν πρὸς τὰ ὀπίσω ἐλύγισαν, ἔλυσαν ξ 348, καὶ ἀνεγνάμφθη πρὸς τὰ ὀπίσω ἐκάμφθη, ἐλυγίσθη Γ 348.

ἀν-άγω ἐνστ., πρτ. -ήγες, -αγον, μέλ. -άξομεν, ἀόρ. β' -ηγαγεν), Π 6, ἀνηχθήτην ἀ) εἰς τόπον· φέρω ἄνω, ἀναβιβάζω, ὀ 534, ξ 272, ρ 441 παρδ. Θ 203· ὀδηγῶ, εἰσάγω σ 89. β') μεταφέρω (διὰ πλοίου, διὰ θαλάσσης) τινά, τὶ (γ 272) Ν 627, Γ 48, Ζ 292, ἀνακομίζω σ 115· ἀνάγοντο ἀντιτίθ. τῷ κατάγοντο· ἀπέπλεον τ 202.

ἀναδέρομαι ἴδ. ἀνατρέχω.

ἀνα-δέρκομαι, ἀόρ. ἀν-εδράκενο ὀφθαλμοῖσιν = ἀνέβλεψεν, ἤνοιξε πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς Ξ 436 ÷

ἀνα-δέσμην (δέω) πλεκτὴν = ταινίαν συνδέουσαν καὶ ἀνέχουσαν τὴν τῶν γυναικῶν κόμην Χ 469 ÷ (ἴδ. εἰκ.)

ἀνα-δέχομαι, μόνον ἀόρ. ἀν-εδέξατο = ἀνεδέχθη, ὑπέμεινε καὶ πρκ. συγκεκ. ἀνεδέγμεθα = ἀνελάβομεν ρ 563.

ἀνα-δύομαι, μόνον Ν 225 ἀνα-δύεται, ἀόρ. «εὐσετο, καὶ -εδυ, -δύη, -δῦναι α') ἀνέρχομαι ἐκ τοῦ ὕδατος ε 322, μετὰ γεν. Α 359, ε 337, μετ' αἰτ. εἰς τὸ κῦμα (τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης Α 496. β') ὑποχωρῶ ι 337, εἰς Η 217, μεθ' ἁπλῆς αἰτ. Ν 225 (παρδ. 214) φεύγει τὸν πόλεμον.

ἀνα (F)εάνον (ἑδνα) = ὁ ἄνευ προικός, Ι 146 Ἰλ.

ἀν-αείρω = ἀναίρω. προστ. -άειρε, ἀόρ. ὁρ. -άειρε, εὐκτ. -άειραι, ἀπ. -αεῖραι, μετ. -αείρας ἀ) σηκώνω ἐπάνω, ἀνατείνω (κατὰ τιμῆσιν Η 130, χ 309 χεῖρας, τεύχεα) μέλος θ 298· τὸν ἀντίπαλον ἀνασηκώνω εἰς τὴν πάλην· β') λαμβάνω τι ὡς βραβεῖον Ἰλ. Ψ.

ἀνα-ερχομένων ἴδ. ἀνερχόμενος.

ἀνα-θηλέω, μέλ. -θηλήσει (θάλλω) = ἀναβλαστήσει Α 236 ÷

ἀνά-θ-ημα τα (τίθημι), δαιτὸς = παραρτήματα τοῦ δείπνου (ἢ ὠδὴ καὶ ὁ χορός) α 152, ρ 430 Ὀδ.

ἀνα-θρώσκων = ἀναπηδῶν Ν 140 ÷

ἀν-αιδείης, γεν. ἐπέδησαν χ 424. «ἀναιδείην ἐπιειμένος» Ι 372 = περιβεβλημένος τὴν ἀναίδ., ἤτοι ἀναιδέστατος Α 149.

ἀν-αιδής, ἐς (αἰδώς) ἀ) ἀναίσχυντος ρ 449, περὶ τῶν μνηστήρων· β') φοβερός, σκληρὸς μετὰ τῶν «κυδοιμός, πέτρη» Ν 139, «λᾶας» λ 598.

ἀν-αιμονες (αἷμα) οἱ στερούμενοι αἵματος, τ. ἔ. ἄναιμοι Ε 342 ÷

ἀν-αιμωτὶ (αἷμα), ἄνευ αἱματοχυσίας, ἄνευ φόνου σ 149, Ρ 363.

ἀναίνομαι, πρτ. ἀναίνετο, ἀόρ. ἀνήνατο, ἠνήνατο· ἀ) ἀπόφημι, ἀποποιοῦμαι. Σ 500, ξ 149· ἀρνοῦμαι Ι 116, ἀνανεύω, ἀπαρνοῦμαι Σ 450, Ψ 204, Ι 583, καταφρονῶ, ὀλιγωρῶ (ἀντιτ. τῷ ὑποδέχεσθαι) Η 93, σ 287, Ι 510, 679, γ 265 ἀπορρίπτω.

ἀν-αιρέω, -ήσεσθαι, ἀόρ. ἀνεῖλον, μετχ. -ελών, μεσ. -ειλόμην· ἀ) σηκώνω ἐπάνω· «ἀπὸ χθονὸς» γ 453, μέσ. δι' ἐμαυτὸν «ἔγχος, ἀσπίδα, αὐλυχύτας»· εἰς τὰς ἀγκάλας Η 8, ἁρπάζω, ἁρπαίνω υ 66· β') λαμβάνω Α 301, σ 16, μέσον Ν 296 «ἔγχος» καὶ ξ 530 «ἄλεισον» χ 9. ἐπιφροσύνας λαμβάνω φρόνησιν, πείθομαι ἐπὶ βραβείων «ἄεθλια», Ψ 736, Μεσ. 823 δ') παραλαμβάνω τινὰ δι' ἔργον μου, μισθοῦμαί τινα· σ 457.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ἀν-αΐσσω, -αίσσουσι, ἀόρ. ἀν-ήϊξα· ἀναπηδῶ ἐκ τῆς ἕδρας Α 584, σ 40. ἀναΐξαντες=ἐξορμήσαντες εἰς τὴν μάχην Η 106. Ψ 203, ἀναίσσουσι=ἀναβλύζουσι χ 148 μόνον. (ἐνταῦθα ἐν τῷ ἑνστ.)μετ' αἴτ ἀναΐξας ἀναπηδήσας ἐπὶ τὸ ἅρμα Ω 440.

ἀν-αίτιος, ον (αἰτία) ἀθῷος Γ 297, υ 135.

ἀνα-καίω, πάντοτε μετὰ τοῦ «πῦρ» μόνον παρτ. κνέκαιε, -ον ἤναπτε ι 251. Ὀδ.

ἀνα-κεράννυμι, μόνον ἀνα-κερασσεν, ἀόρ. ἐκ νεου (ἐκέρασεν) ἐπλήρωσε γ 390 ÷

ἀνα-κηκίει, παρτ. -κηκιε (κηκίω) ἀναβλύζει, ἐξέρχεται τὸ αἷμα Η 262, ὁ ἰδρὼς Ν 705, Ψ 507.

ἀνα-κλίνω, μόνον ἀόρ. ά, Ἀπαρ. ἀνακλῖναι, (μετ. ἀγκλίνας) καὶ μετ. ἀορ. πθ. ἀνακλινθείς ά) κατακλίνω, ἀκουμβῶ, στυλώνω τινὰ πρὸς τι σ103 «τόξον ποτὶ γαίῃ» Δ 113 β') ἀνοίγω θύραν (ἀντιτ. τῷ ἐπιθεῖναι) λ 525, χ 156, Θ 395, παθ. ἀόρ. μετὰ σημ. μέσ. ἀνακλινθεὶς κλίνας ἑαυτόν, πλαγιάσας ν 78, ι 371, δ 794.

ἀν-ακοντίζω, μόνον πρτ. ἀνηκόντιζε=ἐξηκόντιζε τὸ «αἷμα» Ε 113 ÷

ἀνα-κόπτω. πρτ. ἀνέκοπτε ὀχῆας=ἔσυρε πρὸς τὰ ὀπίσω τους χαλινούς. φ 47 ÷

ἀνα-κράζω, ἀόρ. ἀν-εκ=αγον=ἤνοιξα τὸ στόμα, ἐγλυάρησα ξ 467 ÷

ἀνα-κρεμάννυμι, μετ. ἀορ. ἀγ-κρεμάσασα κρεμάσασα ἐπάνω, ἐξαρτήσασα α 440 ÷

ἀνακτόριος. ἀνακτορίῃσιν ἐπίθ. θηλ. (ἀνάκτωρ) ὄεσσιν - τοῖς εἰς τὸν δεσπότην ἀνήκουσι τοῖς δεσποτικοῖς ο 397 ÷

ἀν-ακυμβαλίζω, πρτ. ἀν-εκυμβάλιζον οἱ δίφροι (κύμβη)=ἔπιπτον πρηνεῖς, ἀνετρεποντο, Π 379 ÷

ἀναλέγω ἴδε ἀλλέγω.

ἀν-αλκείη, δοτ. πλ. ἀναλκείῃσι (ἄναλκις) δαμέντες, ἀπὸ ἀδυναμίαν δαμασθέντες Ζ 74, Ρ 320, 337, Ἰλ.

ἄναλκις, -ιδος, -ιδα, -ινα, -ιδες γ 375 (ἀλκή) ἀδύνατος, δειλός, συνδέεται μετὰ τοῦ «ἀπτόλεμος» Β 201.

ἄν-αλτον (ἀλδαίνω) ἀχόρταστον, ἄπληστον σ 114 Ὀδ.

ἀνάλυω ἴδε ἀλλύω, διαλύω, ξυραίνω Ε 105, ἀπολύω μ 200.

ἀνα-μαιμάει πῦρ ἄγκεα=νέμεται (καίει) τὸ πῦρ τὰς φάραγγας. Υ 490 ÷

ἀνα-μάσσω, μέλ. - μάξεις σῇ κεφαλῇ = σπογγίσεις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, δ ἐ. μὲ τὸ κεφάλι σου θὰ ἀποπλύνῃς τ 92 ÷

ἀνα-μένω, ἀόρ. ἀν-έμεινα = περιέμεινα τ 342 ÷

ἀνα-μετρέω, -μετρήσαιμι ἀόρ. εὐκτ. = πάλιν διεπλευσα τὴν Χ. μ 428 ÷

ἀνα-μίγνυμι ἴδε ἀναμίσγω.

ἀνα-μιμνήσκω, ἀν-εμνησας, ἀόρ. ἐνεθύμισας ταῦτα γ 211 ÷

ἀνα-μίμνω, ἀνεμειμνων ἀνέμενον Λ 171, ἐνεκαρτέρει Π 363.

ἀνα-μίσγω, πρτ. καὶ ἀόρ. κατὰ τμῆσιν, μετ. ἀμμίξας - ἀνακατώσας κ 235, δ 41, Ω 529.

ἀνα μορμύρω, πρτ. θαμ. ἀνεμορμύρεσκε ἀνέβραζε, ἄρριζε μ 238 ÷

ἀνα-νέομαι, ἀν-νεῖται ἠέλιος ἀνατέλλει ὁ ἥλ. κ 192 ÷

ἀνα-νεύω, μόνον πρτ. καὶ ἀόρ. ἀποποιοῦμαι διὰ νεύματος, (τοὐναντίον τοῦ κατανεύω), δίδω ἀρνητικὴν ἀπόκρισιν Ζ 311, μετ' ἀπαρ. Π 252· οὕτως «ὀφρύσιν—»= ἀποτρέπω, ἀπαγορεύω ι 468, ἄνευ ἀπαρ. φ 129. «καρήατι» Χ 205.

ἀν-αντα πρὸς τὰ ἄνω Ψ 116 ÷

ἄναξ. κτος, κλ. ὦ ἄνα, περὶ θεοῦ, δοτ. πλ. ἀνάκτεσι ο 557 ά) δεσπότης, κύριος δ 87. β') ἄρχων, βασιλεὺς 1) περὶ θεοῦ· Ζεῦ, ἄνα, Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι. ὁ Ἀπόλλων Η 23 «κλῦθι ἄναξ» Π 514, Ποσειδῶν, Ἥφαιστος, «ἀν. ἐνέρων» Ἀϊδωνεύς· β') περὶ ἀνδρῶν Ι 164, καὶ μάλιστα· ἄναξ ἀνδρῶν. Α 7, Ο 532, Ψ 288, Ε 546, λ 143, καὶ 60.

ἀνα-ξηραίνω, ἀγ-ξηράνῃ ὑπ. ἀόρ. -καταξηράνῃ Φ 347 ÷

ἀν-οίγεσκον ἴδε ἀνοίγνυμι.

ἀναπάλλω, μόνον 1) μετ. ἀόρ. ἀμ-πεπαλὼν ἀφ' οὗ ἐπαλλε τὸ δόρυ Γ 355· 2) μέσ. ἀναπάλλεται Ψ 692, ἀόρ. «ἀν-επαλτο» ἀνεσκίρτησε, ἀνετινάχθη Θ 85.

ἀνα-παύω, ἀόρ. ἀν-έπαυσε, τινά τινος = κατέπαυσε Ρ 550 ÷

ἀνα-πείρω, μετ. ἀόρ. ἀμ-πείραντες=συμπλίσαντες Β 426 ÷

ἀνα-πεπταμένας ἴδε ἀναπετάννυμι.

ἀνα-πετάννυμι, μόνον ά) ἀνὰ δ' ἱστία -πέτασσαν ἀόρ. ἀνεπέτασαν, ἤνοιξαν τὰ ἱστ. Α 480· β') ἀνα-πεπταμένας, πρκ. πθ. = ἀνοικτὰς (ἀντιθ. ἐπικεκλιμένας Μ 121) θύρας.

ἀνα-πηδάω, ἀόρ. ἀμ-πήδησε=ἀνεπήδησεν Α 379 ÷

ἀνα πίμπλημι, μόνον μέλ. -πλήσειν καὶ ἀόρ. ά ἐξεπλήρωσεν, ἐτελείωσε· «σῖτον, πότμον» = τὸ πεπρωμένον Θ 34, Α 263, Δ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

170, ὑπέστη, ὑπεμείνε· καὶ πόλλ', ἄλγεα, κήδεα».

ἀνα-πλέω, μέλ. -πλεύσεσθαι καὶ πρτ. «ἀνάγομαι· στειλωσάμ'»=εἰς τὸν πορθμὸν μ 231, «ἐς Τροίην» ἀνὴρ εἰς Τρ.

ἀνά-πνευσις (πνέω) πολέμοιο «ἀναψυχὴ ἐκ τοῦ πολέμου» Λ 801. Ἰλ.

ἀνα-πλέω, παρτ. -έπλεον, καὶ ἀόρ. α'-έπλευσα καὶ β' πρστ. ἀμ-πνῦτε, πρ. ἀμ-πνῦτο «ἀνέπνευσαν», καὶ μεσ. ἀόρ. συγκεκριμ. ἀμπνυτο συνῆλθε· ἀναπνέω, ἀναλαμβάνω ἀναψυχήν, συνέρχομαι Π 42, τινὸς «κακότητος, πόνου» μόνον ἀόρ. ἁ.

ἀ-ἄπυστος (ἄποινα) ἄνευ λύτρων Α 99 †

ἀνα-πρήθω, ἀορ. μετ. πρήσας, ὅλαρα χύσας θερμὰ ὅλαρα φ 84.

ἀν-άπτω, -ῆπτον· πρτ. -ῆφε, -ᾶψαι ἀόρ. προσάπτω, μ 102, πρυμνήσια· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆψαν» πρστ. ἀόρ. πθ. ἐξ αὐτοῦ (τοῦ ἱστοῦ =ἐκ τοῦ ἱστοπέδης) ἐξ δεθῶσι τὸ ἄκρα τοῦ καλωδίου μ 51. ἀναρτῶ γ 271, προσάπτω ε 86 Ὀδ.

ἀνα-πύστατος πευθόμενοι· γνωστὰ λ 274 †

ἀνα-ραιβόω Ἰδ. ἀναρραιβόω.

ἀν-αρπάζω, μόνον ἀόρ. -ήρπασε, -αρπάξας, ἁρπάζω Χ 276, ἁφαρπάζω Ι 564, ἀπὸ μάχης Π 130. ἰδίως περὶ θυέλλης ε 315.

ἀνα-(F)ρήγνυμι καὶ -ρήγνυτε (ῥήγνυμι), διαρρηγνύω, σχίζω τι ἄνωθεν. Σ 542, καταστρέφω Α 461 Ἰλ.

ἀ-(F)ρίπτασθαι, ἐνστ. καὶ πρτ. ἀν-(F)ρίπτουν, ἀόρ. -έρριψαν—ἄλα πηῷ (καὶ ἄνευ τοῦ πηῷ κ 130) η 328=ἔρριψαν πρὸς τὰ ἄνω τὴν θάλασσαν. ν 78.

ἀνα-ῥοιβδέω, -ροιβδήσῃ=ἀνερρόφησε μ 104. Ὀδ.

ἀ-ἄρωτος (ἄρω) δυσμενεῖς, ἐχθρικοὶ (ἀντιτίθ. τῷ θυμήρης) Ω 365.

ἀν-αρχος (ἀρχός) ἄνευ ἀρχηγοῦ Ἰλ.

ἀνα-σεύω, ἀνεσσεύοντο, ἀόρ. β' μέσ. ταχέως ἀνῆλθε Α 458 †

ἀνα-σπάω, ἀόρ. μ. ἀν-εσπάσατο ἔγχος = ἀνέσυρε τὸ ἔγχος. Ν 574 †

ἄνασσα, ης (ἄναξ) δέσποινα, περὶ θεᾶς Ξ 326 (μόνον ζ 149 περὶ τῆς Ναυσικάας).

ἀνάσσω (ἄναξ), πρτ. ἄνασσε καὶ ἤνασσε, μέλ. -ξω, ἀόρ. μ. -ᾶξασθαι (πρστ. καὶ ἄνασσε) βασιλεύω, ἄρχω, δεσπόζω Π 172 ἁ) περὶ πρασώπων· «Μυρμιδόνεσσιν, μετ' ἀνθρώποισιν, ἐν ἀνδράσιν», μετὰ γεν. Κ 33, μετ' αἰτ. «ἀνάξασθαι γένεα» ἐπὶ τρεῖς γενεὰς ἤρξε· β') περὶ χώρας καὶ πόλεων· μετὰ γεν. Α 452, ρ 443· μετὰ δοτ. Β 108, ἐν Βουδείῳ γ') κατέχω, εἶμαι κύριος· κτήμασιν α 117 πρβ. δ 93· Τρώεσσιν ἀνάξειν τιμῆς τῆς Πριάμου. Π 9. ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ=δεσπόζονται. δ 177.

ἀνα-στυφέλιξε ἐπίρ. (πρβ. σταδίη) ὀρθιος στέκων, ὀρθὸς Ψ 469 Ἰλ.

ἀνα-στεναχίζω, ἀν-εστενάχιζε πρτ. =ἀνεστέναζεν Κ 9.

ἀνα-στενάχω, -ωμαι κλαίουσι τὸν νεκρὸν Ψ 211 καὶ πρτ. ἐστενάχοντο Π. ἀνεπεμπον στεναγμοὺς διὰ τὸν Π. Σ 315.

ἀνα-στονάχω Ἰδ. ἀναστεναχίζω.

ἀνα-στρέφω, μόνον ενκ. ἀόρ. ἀν-εστρέψαμεν Ψ 436 καὶ ἀναστρέφομαι γαῖαν περιστρέφομαι τὴν γῆν ν 326.

ἀνα-στρωφάω -στρωφῶσιν (θαμ. τοῦ ἀναστρέφω) συχνὰ στρέφων ρ 304 †

ἀνα-σχεμεν, ἀνά-σχεν Ἰδ. ἀνέχω.

ἀνατέλλω, ἀόρ. ἀνετειλε=ἀνέδωσε (ὀπὸς ἰτρούς) Ε 777 †

ἀνα-τίθημι, μέλ. ἀ-καθήσει, ἐλεγχείην = ἀνεθήκε, ἔρριψεν ἐπάνω εἰς Χ 100 †

ἀνα-τλάω μετ. τοῦ ἀορ. ἀνάτλην· ἀνέχθη, ὑπέμεινε. «κήδεα, ὀτζύν, ῥάρμακα». Ὀδ.

ἀνα-τρέπομαι, ἀόρ. ἀνετράπετο ἀνετράπη Υ 61 Ἰλ.

ἀνα-τρέχω, μόνον παρκ. ἀναδεδρόμηκε πέτρη· ἀναβέβηκε, ἀνυψοῦται ἡ πέτρα, καὶ ἀορ. «ἔδραμεν· «—ἐγκέφαλος ἐξ ὠτειλῆς ἀνεβη ἐκ τῆς πληγῆς, «-ε ῥαμὼν σωθέντες=ἐσηκώθησαν «ὀπίσω, ὦκ', ἀθύρω».

ἀν-αυτέω (αὐδή)=ἄφωνος ε 456, κ 378.

ἀν-αφ-ύω, μόνον ἐνεστ., ἀόρ. καὶ μέσ. ἀόρ. -ῆναι· ἁ) δεινόν, φέγγος καλὰ σ 310. β') ἀποκαλύπτω «θεοπροπίας» «ποδῶν ἀρετήν, ἐπεσβολίας». 3) Μέσ. ἀναπαύεται· ἀναλάμπει, ἀναφέγγει· «πατρὸς ἄρουρα. ὄλεθρος».

ἀν-αφ-αίνω, (φαίνω) Π 178 †, -φανδά=φανερά, δημοσίως. Ὀδ.

ἀνα-φέρω, μόνον ἀόρ. α' ἀν-ένεικα = ἀνέβίβασα, ἔστερα ἐπάνω λ 625 καὶ -ενείκατο =ἀπέπνευσεν, ἀνεστέναξεν Τ 314.

ἀνα-φλύω, παρτ. ἀνα δ' ἔφλυε=ἀνέβλυζεν, ὡς ὕδωρ Φ 361 †

ἀνα-ῥάζομαι, ἀόρ. εὐκ. ἀμφράσσαιτο= ἀναρράσσαιτο=ἀνεγνώρισε «αὐλὴν» τ 398 †

ἀ-ναι-χάζομαι, ἐνστ., παρτ., μετ. ἀόρ. -χασσάμενος = ὑποχωρῶν, ἀποσυρόμενος· καὶ μετὰ τῶν «ἄψ, ὀπίσω, τυτθόν, πολλόν».

ἀνα-χέω, ἀνα-χεῦε ἀόρ. = ἔχυσεν ἐπάνω ι 209 †

ἀνα-χωρέω, πρστ. ἐνστ. **-χωρείτω**. μέλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀόρ. ἀ., ἐπιστρέφω, ἀποσύρομαι χ 270 καὶ μετὰ τοῦ ἀφ ρ 461.

ἀνα-ψύχειν (ψῦχος)=δροσίζειν ἀνθρώπους, ἕλκος· ἀνέπαυε «ἦτορ» ἐνστ., πρτ. καὶ Κ 377 «-έψυχεν φίλον ἦτορ» = ἀνεψύχθησαν ἐλαίῳ ἀναψυχήν.

ἀ-νδάνω, ἀνδάνει, πρτ. ἄνδανε καὶ ἐήνδανε, ἀόρ. ἄδε, εὔαδε, ἔβαδε, πρκ.μετχ. αἴτ. ἐαδότα (ἀντὶ ϝεϝαδότα), ἀόρ. εὔαδε (ἀντὶ ἔβαδε) καὶ ἆδε Γ 173. ἄνευ ϝ ἀδεῖν· εὐχαριστῶ, εἶμαι ἀρεστός· «τινί θυμῷ, κραδίῃ, μύθοισιν», ἐαδὼς μῦθος=ἀρεστὸς λόγος.

ἀν-διχα (διχῶς) ἐπίρ. εἰς δύο μέρη· «δάσασθαι» Ἰλ.

ἄνδρ-άγρια, τὰ, (ἄγρη), σκῦλα, λάφυρα «βροτὸς τα» Χ 509 †

Ἀνδρ-αιμονίδης τ. ἔ. Θόας Η 168 †

Ἀνδρ-αίμων, Π. τοῦ Θόαντος, βασ. τῆς Αἰτωλίας Β 638, ξ 499.

ἀνδρα-κᾶς κατ' ἄνδρα ν 14 †

ἀνδρᾰ-ποδον, δοτ. πλ. κατὰ μεταπλ. -πόδεσσι=δούλοις Η 475 †

ἀνδρ-αχθής, ες, **ἀνδρ-αχθέσι**, ἐπαχθὴς τοῖς ἀνδράσι κ 121 †

ἀνδρεῖ-ανεν (ἐάνω) -ἀνδραπόνω, Ἐνναλίῳ· Β 651, Ἰλ.

ἀνδρεσσι=ἀνδράσι ἴδ. ἀνήρ.

ἀνδρο-μαιήτῳ τύμβῳ = χειροποιήτῳ τύμβῳ Λ 371 †

ἀνδρο-κτασίη, μόνον **ἀνδροκτασίης**, -ίαι, -ιῶν, (κτείνω) φόνος ἀνδρῶν, ἀνθρωποκτονία.

Ἀνδρο-μάχη, Θ. τοῦ Ἱππιώνος, ἐν Φηβῃ Ὑποπλακίῃ, γυνὴ τοῦ Ἕκτορος, τύπος γυναικείας ἀρετῆς, συζύγου καὶ μητρός, λέγεται «ἄλοχος, πολύδωρος, λευκώλενος.»

ἀνδρομεος, -ον (ἀνήρ) ἀνθρώπινος, «αἷμα, κρέας, ψωμοί, ὅμιλος, χρώς».

ἀνδροτής, **ἀνδροτητα** τὸ ἀδροτής.

ἀνδρο-φάγος, (ἄ)**ἀνδροφάγοιο** Κύκλωπος = ἀνθρωποφάγου Κ. κ 200 †

ἀνδρο-φόνος, ον (φένω) ἀνθρωποκτόνος, «Ἄρτε, Ἕκτορ, χεῖρες», αἱ τοῦ Ἀχιλλέως Ω 479, «φάρμακον» α 261.

ἀν-δύεται ἴδε ἀναδύω.

ἀν-εγείρω, **ἀν-εγείρεις**, ἐνεστ. καὶ ἀόρ. α' ἀνέγειρα, ἐγείρω ἐξ ὕπνου, «ἐκ λεχέων» δ 730· ὁ 172 καταπαύω.

ἀν-εδεγμεθα πρκ. τοῦ ἀναδέχομαι.

ἀν-έδραμον, ἀόρ. τοῦ ἀνατρέχω.

ἀν-ε(ϝ)εδνος ἴδε ἀνάεδνος

ἀν-ε(ϝ)έργω, πρτ. **ἀνέ(ϝ)εργε** = ἀνέστελλεν, ἀνεχαίτιζε Γ 77, καὶ «ὀπίσσω» Ρ 752 Ἰλ.

ἀν-έζω (ϝεδ) μόνον ἀόρ. α' (εἶσα) μετ. «ἐς δίφρον ἀν-εσαντες» = καθίσαντες ἐπὶ τῆς ἁμάξης Ν 657, εὐκ. «εἰ-εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι» = ἂν ἠδυνάμην νἀναθάσω εἰς τὴν εὐνὴν Ξ 209.

ἄν-ειμι, **ἄνε-σαι**, πρτ. ἀνήϊον (ἴέναι)· ἀ) ἀνέρχομαι κ 146, 274· «ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι» ἀνατέλλοντι ψ 362. 6') ἐπανέρχομαι Χ 499, Ζ 480. «σὺν νηΐ» κ 332. «ἄψ» Τ 290. γ') προσέρχομαι εἰς· Χ 492.

ἀν-είμων, **ἀν-είμονος** (εἶμα στερούμενος ἱματίων, γυμνός· γ 348 †

ἀν-είρομαι, **ἀνειρεαι** (ἔρομαι), πρτ. ἀνείρετο· (ἀν)ἐρωτῶ τινά τι· μετὰ τοῦ μεταλλᾶν α 231, τί ν 238.

ἀν-εκτός, ὀν (ἔχω) ὑποφερτός· κακὸν υ 83, «οὐκ ἀνεκτὸς» ἀνυπόφορος, ὃν οὐ δύναταί τις πλέον νὰ ὑποφέρῃ. «οὐκετ' ἀνεκτῶς» : 350 = οὐχὶ μὲ τρόπον ὑποφερτὸν πλέον.

ἀνελθών μετ. ἀόρ. τοῦ ἀνέρχομαι.

ἀν-έλκων, ἄνελκε· ἀνελκύω, ἐντείνω «ζυγὸν», νευρήν, τόξου πῆχυν» μέσ. ἀνασύρω «ἔγχος» χ 97, ἀνασπῶ «τρίχας» Χ 77.

ἀν-ελών ἴδε ἀναιρέω.

ἄνεμος, ον, (ἀημι) ἄνεμος· ζάης, λιγέων, δυσαής, χαλεπός, ἀργαλέος, ἀνέμου ἴς, θύελλα, ἄελλα, πνοιαί, ἀήτης, ἰωή, βία, αὐτμένα» παρ' Ὁμ. ἀναφέρονται τεσσαρες μόνον ἄνεμοι Εὖρος, Νότος, Βορέης, Ζέφυρος· «ταμίης» ὁ Αἴολος κ 21.

ἀνεμο-σκεπής, **ἀνεμοσκεπέων** (σκέπας, ε 443) χλαινάων = χλαινῶν προφυλαττουσῶν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου Π 224 †

ἀνεμο-τρεφὲς (τρέφω) ὑπὸ τοῦ ἀνέμου (τεθραμμένον) ἐξωγκωμένον «κῦμα», ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σκληρυνθὲν «ἔγχος».

ἀνεμώλιος, ον (ἀ-εμώντος) μάταιος Υ 123, ἀνωφελὴς «τόξα» Ε 216, «-α βάζειν» Δ 355=ὁμιλεῖ 'στὸν ἀέρα, μάταια λέγει. ἐπίρ. ἀνεμώλιον Φ 474.

Ἀνεμώρεια, ἡ, πόλις ἐν Φωκίδι Β 521 †

ἀν-ενείκατο ἴδε ἀναφέρω.

ἀν-επάλτο ἴδε ἀναπάλλω.

ἀν-ερείπομαι, μόνον ἀόρ. α', **ἀνερείψαντο** = ἀνήρπασαν α 241, Υ 234.

ἀν-ερύω, ἀόρ. **ἀνὰ θ' ἱστία λεῦκ' ἐρύσαντες** ἀνελκύσαντες τὰ λ. ἱστ. ι 77. Ὀδ.

ἀν-ερχόμενον, -ῳ, μετὰ χασμῳδίας Δ 392, ἀόρ. -ελθὼν α') ἀνέρχομαι, ὡς τὸ ἄνειμι κ 97. αὐξάνων, ἀναβλαστάνων «ἔρνος» ξ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

163. 6') ἐπιστρέφω μετὰ τοῦ «ἄψ, αὖτις» ἀν-ερωτάω. πρτ. ἀ·ειρώτων· ἐπανειλημμένως ἠρώτων, ἐξήταζον· δ 251 †

ἀν-έσαιμι, ἀνέσαντες ἴδε ἀνέω.

ἀνέσσυτο, ἀόρ. τοῦ ἀνασεύομαι.

ἀν-έστιος (ἑστία), ὁ ἄνευ ἑστίας οἰκίας, ἄπατρις Ι 63 †

ἄνευ (ἀν-) μετὰ γεν. χωρίς· «θεοῦ» ἄκοντος τοῦ θεοῦ, δ 372, πρβ. Ο 213 «—ἐμεῦθεν» = ἄνευ ἐμοῦ (τῆς θελήσεώς μου)· «-δηίων» = μακρὰν τῶν πολεμίων Ν 556.

ἀνευθεν. θε. α') μακρὰν Β 27, Δ 277, Χ 300, ἀντιτ. τῷ ἔγγυθι, Ψ 241, «κιὼν» = ἀποχωρῶν, «ἑόντος» ψ 452. 6') ἄνευ, χωρίς, μετὰ γεν. Χ 39, π 239 «—θεοῦ» ἄνευ θείας βοηθείας, πρβ. π 89, μακρὰν ἀπό-, κ 554, «μέγα ἄν. νᾶϊν»· πολὺ ἀπέχων ἀφ' ἡμῶν Χ 88.

ἀ-νέφελος (νεφέλη) αἴθρη = ἀνέφελος, εὔδιος ζ 54.

ἀν-έχω. ἐνστ. ἀόρ. ἀνέσχον (ἀπ. ἀνασχέμεν) καὶ ἀνέσχεθον (ἀπ. ἀνασχέθεν), μέσ. μέλ. ἀνέξομαι (ἀπ. ἀνασχήσεσθαι)· ἀόρ. ἀνεσχόμην (πρσ. ἀνάσχεο, ἄνσχεο), ἐπθ. ἀνσχετός· κρατῶ ὑψηλά. Α') Ἐνεργ. τί· ἀνορθῶ, ἀνατείνω, ἀνυψῶ· «αἰγίδα, κεφαλήν, χεῖρας» (πρὸς πυγμαχίαν σ 89, πρὸς ἱκεσίαν θεοῖς Α 450), σκῆπτρον (πρὸς ὕβριν Η 412), πρὸς τήρησιν δικαιοσύνης τ 111, ἀναχαιτίζω «ἵππους», ἀμετ. «αἰχμὴ ἀνέσχεν»=ἐξέτεινε, ἀνσχεθέειν=ἀνακύψῃ ε 320. Β') Μέσ. α') ἀνασχιώνομαι Ε 285, «ἀνσχόμενος» = ἀνατείνας, (ἐνν. χεῖρα, ἔϕος). 6') ἀνυψῶ «σκῆπτρον» Κ 321, «χεῖρας» σ 100, δούρατα Α 594· γ') ὑπομένω, ὑποφέρω, ὑποδέχομαι «τι» χ 423, π 32, ρ 13, «τινά ἄλγε' ἔχοντα» Ε 895· μετὰ μετοχ. δ 595 θὰ ὑπέμενον νὰ κάθωμαι. Ἄνεχε πτώσ. ἐντῇ χρ. «τέτλαθι καὶ ἀνάσχεο» = ὑπόμενε καὶ καρτέρει· βάστα, βάστα.

ἀ-νεψιός, ὁ, ἀνεψιός, ἐξάδελφος (τ, ο 422)

ἄν-εως, ἄνεω, (ἄϝω, ἀυδή=ἀν-ᾱϝοι) πληθ. «ἄλαλοι, ἄφωνοι.»—ἐγένεσθε, ἦσαν, ἦσθ' ἐπίρ. οὐδ. ἑνικ. «ἄνεω ἦστο» ψ 93.

ἀν-ηγαγον ἴδε ἀνάγω.

ἀν-ηη 3 ἑν. ὑπ. ἀόρ. ἴδε ἀνίημι.

ἀν-ήϊον ἴδε ἄνειμι.

ἀν-ήκεστος, ον (ἀκέομαι) ἀθεράπευτος, ἀνίατος Ε 394. Ἰλ.

ἀνηκουστησε ἀόρ. ἀν-ακουστέω, (ἀκούω), «αὐδῆ»—πατρός· = δὲν ὑπήκουσε. ἠπείλησε Ο 230 †

ἀν-ήμελκτος (ἀμέλγω) = ἀνάμελκτοι, ἀνάρμεγοι ι 430 †

ἀνήνυθεν (ἀνέθω, κατὰ τὸ ἐνήνοχα) κυίσσει=ἀναβαίνει, ρ 270, ἀνέβλυζεν «—ἐξ ὠτειλῆς» Λ 266 †

ἀν-ήνυστος, -ον (ἀνύω) **ἀν-ηνύστῳ** ἐπὶ ἔργῳ=ἐπὶ ἔργῳ ἀτελειώτῳ π 111 †

ἀν-ήνωρ, ἀν-ήνορα (ἀνήρ) αἰτ. = ἄνανδρον κ 301. Ὀδ.

ἀνήρ, -έρος, -δρός, δοτ. πλ. ἀνδράσι, ἄνδρεσσι. 1) ἀνήρ. α') κατὰ τὸ γένος, ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ γυνή· ο 163. 6') περὶ βώμης· Χ 160, Ε 303, Θ 355. γ') περὶ ἡλικίας· λ 449. δ') περὶ τιμῶν. Ε 529, Ι 189. ε') περὶ τάξεων καὶ λαῶν· παρὰ τοῖς «ἰητρός, ἐλαφηβόλος, νομῆες, αἰπόλοι, χαλκῆες, ἐπακτῆρες, Σίντιες, δῆμος» 2) ὁ σύζυγος· Γ 140, λ 327, ω 196, α 292, ζ 181. 3) ἄνθρωπος, Ζ 56 ἐνίοτε μετὰ τοῦ «βροτοί, θνητοί» Α 544 «πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε» ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς θεούς ε 119. 4) «τις, π 72, Δ 78, Γ 61. (ἃ ἐν ἄρσει καὶ ἐν τρισυλλ. τύποις).

ἀν-ηρότος (ἀρόω) ἀκαλλιέργητος ι 109' Ὀδ.

ἀν-ήφθω, πρστ. πρκ. πθ. τοῦ ἀνάπτω.

Ἄνθεια πόλ. ἐν Μεσσήνῃ ι 151 Ἰλ.

Ἀνθεμίδης, Σιμοεισιος, Υ. τοῦ Ἀνθεμίωνος Δ 488 †

Ἀνθεμίων, ωνος, Π. τοῦ Σιμοεισίου. Τρώς, Δ 473 †

ἀνθεμόεντος, ι, ἀνθώδης· «λέβης, κρητήρ», μετὰ ἀνθέων πεποικιλμένος.

ἀνθερεών, ἀνθερεῶνος, -ῶνα, ἀρ. πηγοῦνι, γένειον Α 501.

ἀνθέρικος, ἀνθερίκων, γεν. πλ. ἀρ., «ἐπ'—» = ἐπὶ τῶν τοῦ ἀσφοδέλου καυλῶν (καλάμων) Υ 227 †

ἀνθέω, ἀνθῆσαι=βλαστῆσαι λ 320 †

Ἀνθηδών, όνος, πόλ. ἐν Βοιωτίᾳ Β 508 †

ἄνθινον (ἄνθος) εἶδαρ ἔδουσιν = ἐξ ἀνθέων (τρυφερὰν) τροφὴν τρώγουσιν ι 84 †

ἀνθ-ίσταμαι, ἀνθίσαντο, παρτ. ἀόρ. ἀντέστη, ἀνθίσταμαι, ἀντιτάττομαι, ἐναντιοῦμαι Π 305, Υ 70. Ἰλ.

ἄνθος. (ἄω, αυ-θ-ος) λεπτὸ βλάστησις, τὸ ἄνθος Ι 542, ἡ νεότης Ν 484, ὁ βλαστός· 449.

ἀνθρακιή, ἡ, **ἀνθρακιήν.** σωρὸς ἀνθράκων Ι 213 †

ἀνθρωποφις, ου, ὁ ἄνθρωπος ἀντιθετικῶς πρὸς τοὺς θεούς Σ 107, γ 42, πρὸς τὰ κτήνη ξ 125, Π 315, σις Π 263, ν 400.

ἀνιάζω (ἀνίη), πρτ. ἀνίαζον· ἀμτβ. λυποῦμαι, ἀηδιάζω Α 460, 598, Σ 300 «θυμῷ» πειράζομαι Φ 270, χ 87, μετβ. ἐνοχλῶ τ 323, πειράζω Ψ 721 (=).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ἀνιάω (ἀνίη) ἀνιήσω, παθ. ἀνιᾶται, ἀνιηθείς —ἐνεργ. γίνομαι ὀχληρός, δυσαρεστῶ ν178, τ66. παθ. ἐνοχλοῦμαι γ117, «——παρεύντι» ἐκ τῆς παρουσίας ο 335. «ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ» α 133, Β 291 «πόνος ἐστὶν—νεισέμεν» κόπος εἶναι ἀφ' οὗ ὑποστῇ πολλὰς ἐνοχλήσεις νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα.

ἀν-ιδρωτί (ἱδρώς) =ἀπόνως Ο 228 †

ἀνίη, ης, λύπη, ἀηδία σ 394, υ 52. βάρος τοῦ δείπνου ρ 446. Ὀδ.

ἀνιηθείς ἴδε ἀνιάω.

ἀν-ῖημι. 2 ἐν. -ιεις, 2 ἐν. Εὐκ. -ιεῖης, πρτ. ἀνίεις, μέλ. -ήσω, (καὶ συστολῇ ἀνέσει σ 265) ἀόρ. α' -ῆκα, -έηκεν, 2 -εσαν. Ὑπ. 3 ἐν. -έῃ, -ήῃ. 1) ἀναπέμπω δ 568, ἀνερεύγω μ 105. 2) χαλαρώνω «δεσμόν», ἀνοίγω «πύλας» (Μέσ. κόλπον ἀνιεμένη=ἀνοίγουσα τὸν κόλπον αὐτῆς, «αἴγας ἀνιεμένους=ἐκδερόντας), ἀποπέμπω σ 265, ὕπνος =ἀφῆκεν ὁ ὕ. Β 34, παραβλέπω Ε 880. γ') ἐρεθίζω, παρορμῶ, Υ 118, δ 185 ἐπί τινι Ε 405, διεγείρω Ρ 705, ξ 465, παρακινεῖ Β 25 «θυμός», καὶ μετ' ἀπαρ.

ἀνιηρός=ἀνιαρός· συγκρ. ἀνιηρέστερον. Ὀδ.

ἀνιπτο-ποδες Σελλοί = ἀνίπτους ἔχοντες τοὺς πόδας αὐτῶν. Π 235 †

ἀ-νίπτοισι χερσὶ = ἀνίπτοις χ. Ζ 266 †

ἀν-ιστημι, πρτ. ἀνίστη, μέλ. ἀν(α)στήσω, ἀόρ. α' -έστησε, πρστ. ἄνστησον, μετ. ἀνστήσασα· ἐγείρω. σημ. ἀνώνω τ 163 χειρὸς=ἐκ τ. χειρὸς ξ 319, ἀποδιώκω Α 191. ἐξυπνῶ Κ 32, ἀναστάνω «νεκρὸν» Ω 756, ἀποικίζω ζ 7. διεγείρω τινὰ εἰς πάλην Ο 64, Σ 358. 1) **ἀν.σταμαι**, μέλ. -στήσονται, -στήσεσθαι, ἀόρ. -έστην (ἀϋτὴν ἀνστήτην. 3 πλ. -έσταν, μετ. -στάς, ἀνστᾶσα, ἀπ. ἀναστήμεναι, ἀντὶ προστ. ἄνα. ἴδε ἀνά· 1) «ἀνίσταμαι, ἐγείρομαι» α') ἐξ ἑδέων, ἐξ ἕδρης, ἐξ εὐνῆς. β') πρὸς πρᾶξιν τινα, (μετ' ἀπαρ.=ἀρχίζω υ 380) πρὸς ἀμίλλαν, εἰς μάχην, ἐναντίον τινός, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τῆς ἀν ψ 709. Θ 118. γ') ἐγείρομαι ἐκ τῆς κλίνης, ἐπὶ πληγωμένων ἀναλαμβάνω Ο 287. δ') ἐπὶ νεκρῶν ἀνασταίνομαι. Φ 56.

ἀν-ισχων, -ισχοντες = ὑψώνων, ἀνατείνων Ε 798, Ο 360· ἀνὰ δ' ἴσχεο = ἀνάσχεο = ὑπόμεινε.

ἀν-ιχνευων ἀναζητῶν τὰ ἴχνη Χ 192.

ἀ-νεῖται· γεννᾶται· ἴδ. ἀναίνομαι.

ἀν-ξηραίνω ἀναξηραίνω.

ἀ-νοΐμων (οἶμη), ἀνόητος. Θ 270, 278, ω -ηγω, ἄνεωγε, ἄνῳγε πρτ. καὶ θαμ. ἀνα-οίγεσκον· ἀνοίγω, «θύρας, κληῖδα, πῶμα»

ἀν-όλεθρος, ἀνολέθρους. = ἀβλαβεῖς, ἀκεραίους Ν 761.

ἄνομαι ἴδ. ἄνω.

ἄ-νουν, κραδίην ἔχες. = ἀνόητον καρδίαν εἶχες. Φ 441 †

ἀνυπαια (ἀνά, ὠΰ) πτηνόν, εἶδος ἀετοῦ, ὅμοιον τῇ γήγυ ἴδ. ἀπαῖα. α 320 †

ἀν-ὀρ.υμι ἴδ. ἀνῶρτα.

ἀν-ορούω μόνον ἀόρ. α' ἀνόρουσεν. -σαν, -σας = ἀναπηδῶ «ἐκ θρόνων, ὕπνου, ἐς δίφρον». «Ἥλιος—»ἀνέτειλεν γ 1.

ἀ-νύστιμον ἄρα. (νύστις) ἔθηκαν = τὸν ἔκαμαν νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα. δ 182 †

ἀ-νύστους (νύστις) ἔθηκαν = κατέστησαν αὐτοὺς χωρὶς νύστου, στερουμένους ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πατρίδα ω 328 †

ἄ-νυσσοι = ἄνοσοι, ὑγιεῖς ξ 255 †

ἀν-ύστατος, ον (ὑστάω) ἄτρωτος, ὁ μὴ πληγεὶς Δ 540 †

ἀν-υστητί ἐπίρ. ἄνευ τραύματος. χ 371 †

ἀν-στάς, -στᾶσα, -στῆσον, -στήτην, -στήσεσθαι ἴδ. ἀνίστημι.

ἀν-στρέψειαν ἴδε ἀναστρέφω.

ἀν-σχεθέειν, -σχεο, -σχήσεσθαι, ἴδ. ἀνέχω

ἀν-σχετά (ἀνέχω), οὐκ· οὐχὶ ἀνεκτὰ Β 63 †

ἄντ'-άντα (ἐκ τοῦ ἀντί) ἀντα ἐφκει = ἦν ὅμοιος (ὡμοίαζε) κατὰ πρόσωπον, ἐντελῶς εἰσ-άντα. ἀπέναντι· «——ἰδών, ἰδέσθαι»—ρίψας τὸ βλέμμα, ἀντικρύσας. β') ἐναντίον· ἐπίρ. καὶ πρθ. μετὰ γεν. 1) ἐκ χώρας· Β626, ἀπέναντι ζ 141, ἐνώπιον χ 232, κατ' εὐθεῖαν, ἀντικρύ «ἰδεῖν, τετύκεσθαι» = σκοπεύειν, σημαδεύειν ἴσα. 2) ἐνεχυρικῇ σημ. ἐναντίον, κατά τινος· «ἶέναι, ἐλθεῖν, πολεμίζειν, στήγης, ἔγχος ἀείρας, ἀνασχομένω»

ἀντ-άξιος, ον (ἀντί ἄγω = ζυγίζω) = ἴσης ἀξίας. τῆς αὐτῆς τιμῆς· γεν. Α 136, Λ 514. Ἰλ.

ἀντάω (ἄντα), πρτ. ἤντεον, μελ. ἀντήσω, ἀόρ. ἤντησα, τρέχω ἐμπρός τινος, πηγαίνω εἰς ἀπάντησίν τινος Δ 376, ὁατ. Ζ 399, Η423. γεν. μετέχω, καταλαμβάνω τι· «θοαίτης, μάχης. ὁπωπῆς» = ὅπως ἔτυχε νὰ ἴδῃς, ὅπως εἶδες.

Ἄντεια, εἶα, γυνὴ τοῦ Προίτου Ζ 160 †

ἄντην (ἄν., αἰτ. τοῦ ἄντα), κατὰ πρόσωπον, ἐνώπιον, κατ' εὐθεῖαν ἄλλων, ἐναντίον «εἰσιδέειν, ἰδεῖν, ἀγαπάζειν»=χαιρεκάκ.—«λύεσθαι· ἀναπαυόν. Ἐν συγκρίσει παρὰ τοῖς «ἐναγκιος ἄντην» =προσήκων ὅμοιος. «εἰκέλη ἄντην χελιδόνι».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντ-ηνορίδης Υ', τοῦ Ἀντήνορος = Ἑλικάων· Γ 123, πλθ. Λ 59 οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀντ.

Ἀντ-ήνωρ, ορος, Υ', τοῦ Αἰσυήτου, ἀνὴρ τῆς Θεανοῦς Γ 202, Λ 59, 262.

ἄντηστιν (ἀντάω), κατ' ὑπέρθ. δίχρον = καταντικρύ· ἀντικρὺ τοῦ ἀνδρώνος ἐν τῇ γυναικωνίτιδι Εὐστ. ἄλ. γρ. κατάντηστιν. υ 387 †

ἀντί (ἄντα) προθ. γεν. α') ἐνώπιον, ἐναντίον Ο 415, Φ 481, δ 115, δ') παράθεσιν πρὸς σύγκρισιν, ἰσότιμος, ἀντάξιος· ἀντὶ πολλῶν λαῶν ἔστι Ι 116, φ 246. ἀντὶ ἑκάτου εἰμι,=εἶμαι ὡς ἑκάτης. ἀντὶ κασιγνήτου τέτυκται=ἰσότιμος ἀδελφή.

ἀντί', ἀντία ἴδ. ἀντίος.

ἀντι-άνειραι Ἀμαζόνες, -ανείρας Ἀμ. αἱ ἴσαι πρὸς ἄνδρας Ἀμ. ἢ αἱ ἀντιστασόμεναι· Γ 189, Ἴλ.

ἀντιάω, ἀντιόω (ἀντίος), πρστ. ἀντιώντων, μετ. ἀντιόωσαι, μέλ. ἀντιόω καὶ ἐκ τοῦ ἀντιάζω· ἀντιάσεις, ἀόρ. Γπ. ἀντιάσηται. Εὐκ. -άσειας, -άσαιμεν. Μεσ. πρτ. ἠντιάσθε· ἀπαντῶ, φιλικῶς ἢ ἐχθρικῶς· ἐντυγχάνω· η 203, μ 88, ν 312, Κ 351. ἀντιάσας=ὁ τυχών· ἐξέρχομαι εἰς μάχην, Ο 297 (ὁστ. Ζ 127, σ 147, Φ 131), προσβάλλω (γεν. Η 231, Ν 290 —ἑκατόμβης, ἱερῶν, αἰγῶν, κνίσσης· ἀποδέχομαι, ἀπολαύω, μετέχω, ἐπιδιώκω· «πολέμοιο, πόνοιο, ὀνήσιος, ἔργων» κτέ. «ἐμὸν λέχος ἀντιόωσα»=βαδίζουσα πρὸς τὴν κλίνην μου, εὐτρεπίζουσα τὴν κλίνην μου Α 31. δ') Μεσ. ἐναντιοῦμαι. Ω 62.

ἀντι-βίος, (βία) ὁστ. πλ. **ἀντιβίοις** ἐπέεσσι «μάχεσθαι, καθάπτεσθαι» μὲ ἐναντίους, ἐχθρικοὺς λόγους. Α 304, σ 415. **ἀντιβίην** ἐπίρ. μετὰ ῥ. μάχεσθαι = ἐναντίον, κατά τινος μαχ. Γ 20, 435, Λ 386.— **ἀντιβίην**=ἐναντίον μὲ βίαν, ἴσος πρὸς ἴσον· «πειρηθῆναι Ἕκ.»=νὰ δοκιμάσῃ ἐναντίον του τὸν Ἕκ., ἐν τῷ ἀγῶνι, κατά τινος «ἔρχομαι». Ε 220.

ἀντι-βολέω (ἀντι,-βολή), -ήσω, ἀόρ. **ἀντιβολήσαι**, Εὐκ. ἀντιβολήσαις ἀπ. -ῆσαι, μτχ. -ήσας, ὡς τὸ ἀντιάω· α') ὁστ. ἀπαντῶ, συναντῶ· μοι, Π 790, Ω 375. β') ἐπιτυγχάνω, μετέχω· γεν. «ἐπητύος» = ἐπιείκειας, «τάφου» καὶ ἄνευ πτώσ. Λ 365. γ') παρευρίσκομαι εἴς τι· «μάχης» καὶ ὁστ. πράγματος· «φόνῳ, τάφῳ» = εἰς τὴν κηδείαν.

ἀντί-θεος, 3, ἰσόθεος, ὅμοιος θεῷ, ἔξοχος διὰ τὴν καταγωγήν, τὴν δύναμιν, τὸ μέγεθος· περὶ βασιλέων Ε 663, ἡρώων Ι 623, τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως δ 571, τῶν ἐθνῶν ζ 241, Μ 408, περὶ μνηστήρων ξ 18, περὶ τῆς Πηνελόπης λ 117, τοῦ Πολυφήμου α 70.

ἀντι-θύρην (θύρη) κατ' κλισίης στὴ ἐστάθη ἀντικρὺ (ἀπέναντι) τῆς θύρας τῆς καλύβης (ἐκτὸς αὐτῆς) π 159 †

Ἀντι-κλεια θυγ. Αὐτολύκου, γυνὴ Λαέρτου, μήτηρ Ὀδυσσέως.

Ἀντι-κλος, εἷς τῶν Ἀχαιῶν τῶν ἐν τῷ δουρείῳ ἵππῳ. Ὀδ.

ἀντι-κρύ (κάρα), ἀντικρύ, πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος· α') = ἄντην· κατὰ πρόσωπον, ἀντικρύ· «μάχεσθαι, ἀπόστημι».— Ἕκτορος Θ 310. β') κατ' εὐθεῖαν, πέρα πέρα· ἐλθεῖν μετὰ τῶν ἑπομένων προθέσεων· «διά, παρά, κατά, ἀνά» καὶ ἐκ συνθέτου· «διέσχε,» Ε 100, οὐρῆλθε φ 876 (τὸ ε, βραχὺ δὲ μόνον Ε 130, 849).

Ἀντι-λοχος Υ', τοῦ Νέστορος Δ 457, ἔξοχος πολεμιστής, ψ 356, ἐφονεύθη ὑπὸ Μέμνονος ἐν Τροίᾳ· λ 188.

Ἀντιμαχος εἷς τῶν Τρώων Α 123, 132.

Ἀντι-νοος Εὐπείθους υἱὸς α 383· ὁ αὐθαδέστατος τῶν μνηστήρων δ 84, 301, χ 22.

ἀντίον ἴδ. ἀντίος.

Ἀντι-οπη, -ης Θ. τοῦ Ἀσωποῦ, Μ. Ἀμφίονος καὶ Ζήθου λ 260.

ἀντίος, τίη, τίον (ἀντί) ἐναντίος, ἀντικρυνός, κατὰ πρόσωπον· «ἦλυθε, -τινός, -ἀόρῃσαι, ἰδεῖν». α') ἐπὶ φιλικῆς ἐννοίας «τινί» Η 20, τινὸς Β 185, ἔσταν Α 535. β') ἐπ' ἐχθρικῆς ἐννοίας· «ἱστασθαι, ἐλθεῖν, ἔγχε' ἄειραι, ἕεισατο, ἄῖξας» ἀίσσουσι Γ 662] ὁστ. Ο 584, γεν. Π 98.

ἀντίον οὐδ. ἐπίρ. «ἀπέναντι, ἀντικρύ· α') κατ' ἕνα, φιλικὴν ἀντίον ἐνισπεῖν=ἐνώπιον μου, — αὐδᾶν τινα = ἀποκρίνεσθαι, -τινός Ι 248, κατέθηκε ρ 334, ἀΐξασθαι πυλάων Χ 195. β') κατ' ἕνα, ἐχθρικὴν μετά γεν. «σεῦεν ἀντίον εἰπεῖν» ἀντείπῃ σοί, «-εῖναι» Ε 256, ἐλθεῖν Η 160.—Ὁμοίως καὶ ὁ πλθ. α') ἀντία δεσποίνης=ἐνώπιον· Γ 425, ο 377. β') κατά τινος γεν. μετὰ ῥ. «ἀντία μάχεσθαι, -στήμεναι».

ἀντίοω ἴδε ἀντιάω.

ἀντιπέραιος 3, (πέρα). **ἀντιπέραια** οὐδ. πλ. ἡ ἀπέναντι παραλία Β 635 †

ἀντ-ίσχω, ἀντ-ίσχεσθε τραπέζας ἴῶν=κρατήσατε ἔμπροσθεν σας τ. τρ. κατὰ τῶν βελῶν· προβάλλεσθε ἄνεα ἢ ἄντην καὶ ἐξεναντίας τῶν βελῶν ἔχετε δίκην ἀσπίδων Εὐστ. Χ 74 †

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀντι-τορέω, ἀόρ. μόνον **ἀντι-τυρήσας**· δόμον διαρρήξας (διορύξας) τὸν οἶκον Κ267. «—χροὸς» = ἡ λόγχη διετρύπησε τὸ σῶμα. Ε 337.

ἄν-τιτος, (τίω), **ἄντιτα** ἔργα = ἐκδικητικὰ ἔργα, ἡ ἐκδίκησις ρ 51 ✝

Ἄντι-φάτης, ᾱο α') Τρὼς Μ 191. β') Υ. Μελάμποδος ο 242. γ') βασ. Λαιστρυγόνων, αἶτ. -ῆα κ 114.

ἀντι-φερίζω, (φέρω) **ἀντι-φερίζεις** μοι μένος=ἀντιπαραβάλλεις, ἀντιτάσσεις τὸ μένος σου ὡς πρὸς μέ· ἀντιφερίζειν σοι, Ἰλ. Φ.

ἀντι-φέρεσθαι μόνον μέσ. συνών., πρὸς τὸ ἀντιφερίζειν, ἰσοφαρίζειν· «ἀργαλέος Ὀλύμπιος—» Α589 σύντ. προσωπ. εἶναι δύσκολον (δεινόν) νὰ ἐναντιῶται τις πρὸς τὸν Ὀλ. «-μένος» Φ 482 πρβ. πρὸς τὸ 411. «ἀντιφέροντο μάχῃ» = ἀντετάσσοντο εἰς τὴν μ.

Ἄντι-φονος Υ. Πριάμου Ω 250.

Ἄντι-φος α') Πριαμίδης Δ 489, Λ 109. β') Υ. Αἰγυπτίου ϛ 19. γ') Ἰθακήσιος ρ 68. δ') Υ. Ταλαιμένους, ἡγεμὼν Μήσσιν. Β 864. ε') Υ. Θεσσαλοῦ, ἡγεμὼν νήσων τῶν Ἀχαιῶν Β 678 Ἡρακλείδης.

ἄντλος, ου, ὁ (ἀνα-τλῆναι) ὁ τόπος (τοῦ πλοίου) ἔνθα ὕδωρ συρρέει. Εὐστ. «εἰς ἄντλον κατέχυντο» μ 411, ω 479.=εἰς τὸ κοῖλον τοῦ πλοίου· ἄντλον λέγεται καὶ τὸ ἁλάσσιον ὕδωρ τὸ εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ πλοίου συρρέον. Ὀδ.

ἀν-τολή, **ἀν-τολαί** (τέλλω), ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλ. «ὅθι τ' ἠοῦς οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντολαὶ ἠελίοιο» αἱ χῶραι ἔνθα ὁ Ἥλιος ἀνατέλλει· Σχ. ὅπου ἡμέρα καὶ ἥλιοι. Διαλέγεται ὀηλ. ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τοῦ ᾄδου ἐπιστρέψας. μ 4 ✝

ἄντ-ομαι, **ἄντ-εσθαι**, (ἄντα) μόνον ἐνεστ., καὶ ἤντετο πρτ. ἀπαντῶ, συναντῶ φιλικῶς· «Μοῦσαι ἀντόμεναι» Β 595, «διπλόος ἤντετο θώρηξ» = συνηντᾶτο οὕτως, ὥστε ἐγίνετο διπλοῦς· Δ 133, Υ 415. ἐχθρικῶς·— «ἀλλήλοισιν ἄντεσθ'» ο 698.

ἄντρον, τὸ σπήλαιον· ε 216. ω 6. τὸ σπέος εἶναι εὐρύτερον τοῦ ἄντρου· ἄλλοι σπέος λέγουσι τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν, τὴν δὲ κοιλότητα ἄντρον. ε 298, ε 312, ν 363 «μυχῷ ἄντρου ὑεσπεσίοιο» ὁ «σπέος» καλεῖται ν 366, ν 367. Ὀδ.

Ἄντρων, ῶνος, πόλις Θεσσαλίας. Β 697 ✝

ἀν-τυξ, γος, ἡ (τέγος). α') ἡ ἔξωθεν περιφέρεια, (κύκλος) τῆς ἀσπίδος, ἐκ μετάλλου Ζ 118 μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ «σάκεος, ἀσπίδος» (ἴδ. Εἰκ.) β') κυκλοτερὲς μέρος τοῦ δίφρου. ἢ εἰς προσάρτησιν τῶν ἡνίων Ε 262 ἢ εἰς ἔρεισμα ἢ λαβὴν τοῦ ὀχουμένου· «δοιαὶ ἄντυγες» Ε 728. αἱ περιφέρειαι τοῦ δίφρου, αἱ ἀφῖγες, ὧν ἀντιλαμβάνονται οἱ ἀναβαίνοντες ἐπὶ τὸ ἅρμα. Σχ. (ἴδ. Εἰκ. ἐν λ. ἅρμα)

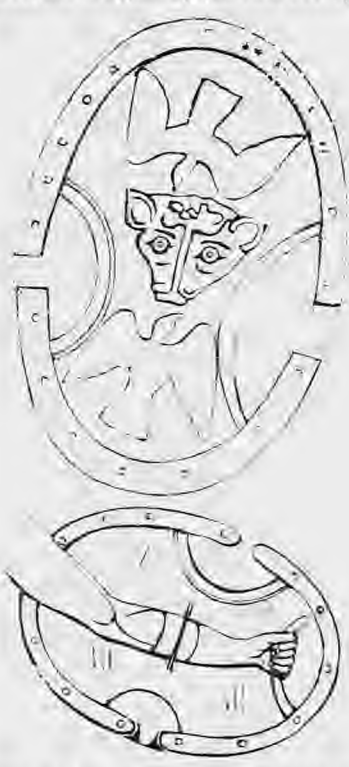

ἄνυμι, (ἀνύω) **ἤνυτο** πρτ. = ἐξετελεῖτο ε 243 ✝

ἄνυσις, ιν, ἡ (ἀνύω) ἀποτέλεσμα, ὄφελος Β 347, ὁ 544.

ἀνύω (ἄνω), μελ. -ύσω, πθ. ἐνστ. Εὐκ. ἄνῡτο, πρτ. ἤνῡτο, ἀντὶ ἠνύετο, Μ. μλ. πθ. -ῡσ(σ)εσθαι· ἐκτελῶ, τελειώνω. α') καταναλίσκω, καταστρέφω· τινὰ ω 71. β') διανύω, διέρχομαι ὁ 357, ο 294· μετὰ μετχ. οὐκ ἀνύω φθονέουσα (=διὰ τοῦ φθόνου). Μέσ. ἀνύσσεσθαι π 373 ὅτι νὰ φέρωμεν εἰς πέρας τὴν ἐπιχείρησίν μας. (---)

1. **ἄνω**, πρτ. ἦνον τελειώνω α') «ἔργον, ὁδὸν» γ 496. β') Μέσ. ἐνστ. ἄνεται, ἀόρ. ἄνοιτο· εἶναι εἰς τὸ τέλος. Κ 251, Σ 473 (α μακρὸν πλὴν Σ 473).

Δημόσιο Κέντρο Η Βιβλιοθήκη Βόλου

2. ἄνω ἐπίρ. (< ἀ. ἀνά) ἐπάνω, πρὸς τὰ ἄνω λ 596, Ω 544.

ἄνω-γα, ας, ε, πρκ. μὲ σημ. ἐνεστ. ὑπ. -ῃ, Εὐκ. οιμι, οι, οιτε, πρστ. ἄνωγε, παρὰ τὸ ἄνωχθι, -ώχθω, καὶ -ωγέτω, -ωχθε, -ώγετε πρτ. -ωγέμην· ὑπρ. ἠνώγεα (3 ἑν. ἠνώγει, καὶ -ειν, ἀνώγει), ἀλλὰ καὶ ὡς ἐξ ἐνεστ. ἀνώγω, ἀνώγει, -ετον 6΄. ἑν. πρτ. ἤνωγον, ἄνωγον, μλ. ἀνώξω, ομεν, ἀόρ. ἤνωξα ἀνῶξαι· προστάττω, προτρέπω, παρορμῶ, ὡς τὸ κελεύω συνετ. ε 113, ρ 508 (τινί μόνον υ 139, μετ' ἀπ. κ 531) συχνὰ μετὰ τοῦ ἐποτρύνω καὶ κέλομαι· «θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει» Ζ 439, Θ 322, σ 409.

ἀνῳγεν πρτ τοῦ ἀνοίγω.

ἀνώγω Ἴδ. ἄνωγα.

ἀν-ωθέω μόνο· **ἀν-ώσαντες** =ἀνωθήσαντες τὴν ναῦν (ἐκ τῆς ξηρᾶς) εἰς τὸ πέλαγος, ο 553 ÷

ἀν-ωιστί (ὀΐω) ἐπίρ. ἀπροσδοκήτως· ὀ 92 ÷

ἀν-ώιστον (ὀΐω) ἀπροσδόκητον Φ 39 ÷

ἀν-ώνυμος ὄνομα) ἄνευ ὀνόματος θ 552 ÷

ἀν' ὧ τυ (<ὀρ-υμι) ἀόρ. κατὰ ταῖσιν· ἐσηκώθη ψ 812, θ 3.

ἀνωχθε, -θι, -θω πρστ. Ἴδ. ἄνωγα.

ἄξαντοτ. -ασθε, -εμεν, -έμεναι Ἴδ. ἄγω.

Ἀξίνη, ης, ἡ, πέλεκυς, ὅπλον ἀγχέμαχον τῶν Τρώων· Ο 711, Ἰλ.

ἄξιος, 3 (ἄγω=ζυγίζω)· ἔχων ἀξίαν, τιμήν· τινός Ο 719, Ψ 562, ἴσης ἀξίας, ἀντάξιον α 318, ἰσότιμος· «λέβης βοὸς ἄξιος» Ψ 885, «πολλοῦ ἄξιος» θ 415, μετ' ἀπαρ. Ν 446, ἀξιόλογος, ἁρμόδιος· «ὧρα ἅπαντα ἑῶνος» «τί ἄξιον ἀλγεῖν» υ 383=κερδαίνειν τι ἀξιόλογον.

Ἄξιος π. Παιονίας Φ 141. ταῦν Βαρδάρι.

ἀ-ξύλῳ (σα, -ἀ.-ξύλον) ὕλη=ἐχούσῃ ἄφθονα ξύλα, πολυξύλῳ ὄφει Α 155 ÷

Ἀ-ξυλος, ὁ, Γ. Τεύθρανιος, Θρᾷξ. Ζ 12 ÷

ἄξων, ονος, ὁ ἄξων τοῦ ἅρματος· «σιδήρεος, χάλκεος, φήγινος» «ὑπὸ δ' ἄξοισι φῶτες ἔπιπτον» =ὑπὸ τοὺς τροχοὺς (τὰ ἅρματα) οἱ ἄνδρες ἔπιπτον. Ἰλ.

ἀΓοιδή, -ῆς (ἀΓείδω) α΄) Ἡ τέχνη τοῦ ἄδειν· Β 595 «θέσπιν ἀοιδήν» 0498. β΄) ᾠδή, ἐνοῦται· μετὰ τῆς τέχνης τοῦ ἄδειν «κίθαρις καὶ ἀοιδή» α 159, ἡ κιθαρῳδία· α 328, 421 «ἀοιδῆς ὕμνον» 0429· γ΄) ποίημα, ᾆσμα θλιβερὸν «στονόεσσα—» Ω 721, «χαρίεσσαν ἀοιδήν» ω 197. δ΄) ὑπόθεσις ᾄσματος, παράδοσις «στυγερὴ ἀοιδή» ω 200, ἀοιδήν=ῥῆμιν 201.

ἀΓοιδιάω, (ἀΓοιδή)· **ἀΓοιδιάει**, -ουσα «καλόν, ὅτι καλῇ» μόνον κ 227 ε 61. =ψάλλει, ᾄδει καλά, μὲ καλὴν φωνήν

ἀΓο.δῖμος (ἀΓοιδή) οἱ ὅτ' ᾄσματος ὑμνούμενοι, ἐπὶ κακῆς σημ., περίφημοι, διαβόητοι· Ζ 358 ÷

ἀΓοιδός, οῦ (ἀΓείδω), ὁ ᾄδων, ὁ ψάλτης, ὁ θρηνῳδός, ὁ παρὰ τὴν νεκρικὴν κλίνην ᾀδων Ω 720· ἰδίως δὲ ὁ ᾄδων (τραγουδιστής) καὶ ποιητής, ὅστις παρὰ θεοῦ, ἔλαβε τὸ χάρισμα τῆς ᾠδῆς· θ 43, 479, 488, ρ 518, ἢ τῆς μούσης θ 481, αὐτοδίδακτος χ 347, ὡς ὁ Φήμιος, ὁ Δημόδοκος· «θεῖος, θέσπις» ρ 385, θ 479, ὃ 17. Λέγεται καὶ «ἐρίηρος, πολύφημος.»

ἀ-Γολλέες, -έα (σα, -Γειλέω) συνηθροισμένοι, πεπυκνωμένοι, περὶ μαχητῶν Ε 498, Ο 306, ἀθρόοι, πάντες ὁμοῦ· Ν 39, γ 165 «—ἠγερέθοντο», γ 425 καὶ μετὰ τοῦ ἅπας· χ 446.

ἀΓολλίζω, μόνον ἀόρ. **ἀόλλισαν**, -σασα συναθροίζω, συνάγω· καὶ πθ. **ἀολλίσθησαν**, = συνηθροίσθησαν. Ι 54. -θήμεναι Ο 588. Ἰλ.

ἄΓορ, ορος, τὸ (ἐκ τοῦ σΓασΓορ, ἄσΓορ, ἄΓορ)· ξίφος· «ὀξύ, ταυήκες» ταύτην τῷ ξίφος θ 403, 406, κ 294, 321, αἰτ. πλ. ἄορας ρ 232. (-ορ, -ορα, ἐν ἄρσει - ορ). Ἡ λαβή του ἐλέγετο «κώπη», ἡ δὲ θήκη, «κουλεός»· ἐκρέματο ἐκ τοῦ «τελαμῶνος, ἀορτῆρος».

ἀΓοντήρ, -ῆρα, ἀρ. (ἀείρω, σΓασΓορτ), ὁ ἱμὰς δι' οὗ τὸ ξίφος κρέμαται. Ε. Μ. ἄλλως τελαμών. «χρυσείοισιν ἀορτήρσσιν»= διὰ χρυσῶν ἱμάντων, κρεμαστήρων· Α 31.

ἀ-ασσητήρ, -ῆρα, ες, ας (σα=ἀ, σακῆτήρ) βαθύς, ὑπερασπιστής, Ο 254, ὃ 165.

ἄ-αυτον (αὐτάω) ἄτρωτον, ἀδιάβλητον Σ 536÷

ἀπαγγέλλω, μόνον πρτ. **ἀπαγγέλλεσκε** καὶ ἀόρ. α΄, ἀναγγέλλω, «τινί τι» Ι 626, ῥέρω εἴδησιν ὀπίσω : 95.

ἀπ-άγχων, ἀπαγχονίζων, πνίγων τ 230 ÷

ἀπ-άγω, **ἀπάγοσσιν**, μλ. -άξω, ἀόρ. -ήγαγον· φέρω τινὰ μακράν, ἀντιτ. ἀεὶ πρόσωπον, ἐκτὸς σ 278 πρὸς τιμὴν ἀπὸ τῆς ἀγέλης δίδουσι «βοῦς»· Ὑποκείμ. πάντοτε ἄνθρωπος, ἐκτὸς Ο 706, ἡ ναῦς ἣ ἐπανέφερεν εἰς τὴν πατρίδα.

ἀπ-αΓειρόμενον πόλεως περίοδος = ἀπερχόμενον μακρὰν ἐκ τῆς πόλεως εἰς τὸ πεδίον. Φ 563 ÷

ἀπαὶ ἴδε ἀπό.

ἀπ-αίνυμαι, **ἀπαίνυτο** μόνον ἐνστ. καὶ πρτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(καὶ ἀποαίνυμαι) ἀφαιρῶ· «τεύχεα, κῦδος, νόστον» τί τινος ρ 322.

Ἄπαισος, πόλις Τροίας Β828 † ἴδ. Ἤαισος.

ἀπ-αίσσω, ἀπ-αΐξας μετ. ἀόρ. «—κρημνοῦ· « πηδήσας κάτω ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ. Φ 234 †

ἀπ-αιτίζοντες χρ. ἀπαιτοῦντες, ζητοῦντες ὀπίσω τὰ πράγματα· δ 78 †

ἀπ-άλαλκε, ἀπ-αλάλκοι ἴδ. ἀπαλέξω· «κύνας κεφαλῆς» Χ 348, «τινὰ κακότητος» = τῆς δυστυχίας.

ἀ-πάλαμνος (παλάμη) = ἀπάλαμος ἄνευ παλάμης ἢ χειρός· Ε 597 †

ἀπ-αλέξω, μέλ. **ἀπαλεξήσειν**, ἀόρ. «ἠσαίμεθ' (ἀλκῆ) ἀόρ. β' πρστ. ἀπάλαλκε, καὶ ευκ. ἀπαλάλκοι· ἀποκρούω, ἀπομακρύνω «τινὰ τινός» Ω 371, κύνας κεφαλῆς Χ 348, τινὰ κακότητος,=τῆς δυστυχίας.

ἀπ-άλλομαι, ἀπαλλήσεσθον ἔπκεα 3 δυτκ. μέλ. ἀποπεραπεύουσι τὰ ἕλκη· Θ405, 419.

ἀπ-αλοιάω, ἀπαλοάω· ἀπ-ηλοίησεν ὁστ. «τύπτων» συνετρυβε τὰ ὀστᾶ, ὡς τοὺς στάχυς ἐν ἁλωῇσι Δ 522 †

ἄπαλος 3· νεαρός, ἀκμαῖος· «θειρὴ αὐχένος, χεῖρας, παρειαί» «— πόδες» οἱ ἀκμαῖοι τῆς Ἄτης Τ 92· τοῦ οὐδ. ἐπιρ. «ἄπαλον γελάσσε» = ἡδέως, δυνατὰ γελ. ξ 465, «ἦτορ» ἡ νεανικὴ ζωή, Λ 115.

ἀπ-αλυ-τ-εφεύς, σιάλοιο καλῶς θρεμμένου, εὐτραφοῦς χοίρου Φ 363.

ἀπ' ἀμάω, ἀμήσαντες ἀόρ. θερίσαντες, ἀποκόψαντες «οὖατα» ῥίνας τε. φ 301 † **ἀπαμήσειε** Σ 34=ἀποτμήξειε.

ἀπαμβροτεῖν ἴδ. ἁμαρτάνω.

ἀπ-αμείρεται ἀντὶ ἀποαίνυται ρ 322 †

ἀπ-αμύνω, μόνον ἀόρ. **ἀπήμυνεν**, ἐν τιμῇσει ἀμῦναι Α 67, δ 69. ἐνεργ. ἀποκρούω, ἀποστρέπω· Μεσ. πρτ. ἀμύνετο, ἀόρ. ευκ. καὶ ἀπαρ ὑπερασπίζομαι τινα· λ 579, Ο 738· ἐμποδίζω Ω 369, π 72.

ἀπ-αν-ένομαι, μόνον ἀόρ., -ηνήναντο, -ανήνασθαι = ἀπαρνοῦμαι, μόνον Η 185, κ 297.

ἀπ-άνευθε(ν) α' μακράν· «κιὼν Α 35, «ἀπάνευθε σέλας γένεν'» =λάμψις ἔγεινε (ἐξῆλθε) μακράν, Τ 374, 6') χωριστὰ κ 524, Κ 425. γ') μετὰ γεν. χωρίς, ἄνευ· «—θεῶν, τοκήων».

ἀπάντη (ἅπας) = πανταχόσε Η 183,—κύκλῳ=ἁπανταχοῦ, ὁλοτρόχυρα. θ 278.

ἀπ-ανύω, ἀπήνυσαν ἀόρ. «ἔρθασαν· η326 †

ἄπαξ (σα-, παγῆναι)=μίαν φορὰν μ 22, ἅπαξ διὰ παντὸς μ 350.

ἀπ-αράσσω, μόνον ἀορ. **ἀπήραξεν** καὶ ἐν τμήσει· **ἄραξεν**=ἀπέθραυσεν Σχ. ἔρριψε κάτω, συνέτριψε. Ξ 497, Π 116. Ψλ.

ἀπ-αρέσκω, ἀπαρέσσασθαι οὐ νεμεσητὸν βασιλῆα ἄνδρα=δὲν εἶναι κακὸν νὰ ἐξιλεώσῃ τις βασιλέα, ἂν αὐτὸς πρότερος ἐλύπησε. Τ 183 †

ἀπ-άορτομαι, -αρτάμενος τρίχας· βραχυλογικὴ φράσις· ἀποκόπτω τὰς τρίχας τοῦ μετώπου τοῦ θύματος καὶ τὰς ῥίπτω εἰς τὸ πῦρ· ὅθεν ἄρχομαι τῆς θυσίας· Τ 254, παρδ. ξ 422.

ἄπας, πασα, παν· ὅλος, πλ. πάντες ὁμοῦ· «—ἀργύρεος, φελότης», = ὅλος ἀργυροῦς, ἐκ καθαροῦ ἀργύρου, «—ἐγκέφαλος, "ἴλιος" =ὁλόκληρος.

ἀ-πάστους (πατέομαι) ὁ μὴ φαγών, νηστικὸς Τ 346, μετὰ γεν. «ἐδητύος» στερούμενος σίτου· δ 788.

ἀπ-ατάω, μλ. **ἀπατήσω**, ἀόρ. **ἀπάτησε(ν)** ἠπάτησαν (ἀπατη) ἀπατῶ. κοιν. γελῶ· Ι 344, δ 348.

ἀπ-άτερθε(ν) χωριστὰ Β 587, μακρὰν μετὰ γεν. Ε 445.

ἀπ-άτη, ης (ἄτη) ἀπάτη, δόλος. πλ. ν 294 **ἀπατήλια** οὐδ. ἀπατηλά, ψευδῆ· μόνον ξ 127 «—βάζειν» καὶ 288 «—εἰδώς» = ὁ δόλους καὶ ἀπάτας γινώσκων.

ἀπάτη, ὁ «ἔπος»=ὁ ἀπατῶν λόγος. Δ 526 †

ἀπ-(ᾰ-τιμάω) ἀπητίμησε ἀόρ. = ἐντελῶς ἠτίμασε, ὠνείδισε· Ν 113 †

ἀπ-αυράω (ἀπό-Fερσε, Fερύω ;) μόνον πρτ. **ἀπηύρων**, -ας, -α, μλ. **ἀποῤῥήσουσι**, μετ. ἀόρ. **ἀπούρας**· ἀφαιρῶ, ἁρπάζω· «ἐλεύθερον ἦμαρ, εἶλον ἦτορ» τινά τι· τοὺς κλυτὰ τεύχεα ἀπηύρα — ἅμφω θυμόν —, τινί τι ν 132. Οὐχὶ δὲ καὶ τινος τι Ι 107 τὸ Ἀχιλῆος ἐκ τοῦ κλισιήθεν.

ἀπαφίσκει καὶ ἀόρ. β' ἧπαφε. Μέσ. ἀπάφοιτο (ἅπτω, ἀφή)· ἀπατᾷ, δολεύεται· μόνον λ 217, ψ 216.

ἀπ-έειπε ἴδ. ἀπείπον.

ἀπ-έεργε ἴδ. ἀποέργω.

ἀπειλαί, ἀων. ἀεὶ πλθ. φοβέραι Ι 244. ἀλαζονεία Ξ 479· ἀλαζονικαὶ ὑποσχέσεις Υ 83.

ἀπειλέω, ἀπειλεῖς, εἶτε, μλ.-ήσω, μ. ἀόρ., πρτ. ἀπειλήτην α') **ἀπειλῶ**, φοβερίζω· τινί, **ἀπειλάς**, μῦθον· μετ' ἀπ. μέλ. Α 161, β') ἐξυμνῶ, καυχῶμαι **ἀπειλῶν**· Θ 150, μετ' ἀπ. θ 383, γ') εὔχομαι, τάζω· τινὶ ψ 863,872.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ἀπειλητήρ, ἀπειλητῆρες ἀλαζόνες Η 96 †

1. ἄπ-ειμι, Ὑπ. -ἔῃσι, πρτ. -ἦην, ᾖν, -ἔασαν, μλ. -ἐσσεται, -ἐσσεῖται· ἐνίοτε ἐν τμήσει· εἶμαι μακράν, λείπω· τινός τ 169, Ρ 277 πάτρης· -τόσον Σ 400.

2. ἄπ-ειμι (εἶμι) πρστ. -θι, μετ. -ιών, πρτ. ἦϊε· ἀπέρχομαι, καὶ μετὰ μέλ. σημ. ρ 593.

ἀπ-εῖπον (Fεπω), 3 ἐν. ἀπέFειπε, ἀπόειπε· Ὑπ. ἀποFείπω, Εὐκ. Fείποιμι, πρ. Fειπε, ἀπ. -Fειπεῖν, μετ. -ειπών· α′) ἐκρράζω «μῦθον, ἀγγελίην, ἀλήθειαν». β′) ἀρνοῦμαι· «κατάνευσον ἢ ἀπόειπε» — «ἦρ' ἐθέλει ἢ ἀπόειπε» Ι 675. γ′) ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω· «—μνηστήρεσσιν». -μῆνιν=ἀφήσας τὴν ὀργὴν Τ 35 (ἐνταῦθα τὸ ο μακρὸν ἐν ἄρσει).

Ἀπειραίη, ἡ, Ἀπειρηθεν, γρηὺς=ἡ ἐκ τῆς Ἠπείρου. η 8, 9 †

ἀ-πειρεσίην, οι, αι καὶ **ἀ-περείσια** οὐδ. πλ. (πέρας) πείρατα—ἀπέραντος, ἄπειρος μετὰ τοῦ πολλοί· τ 174· «γαῖαν, ὀτζύν, ἄποτα, ἔεδνα» (ἄ).

ἀ-πείρητος (πειράομαι) α′) ἀδοκίμαστος «πόνος» Ρ 41. β′) ἄπειρος (ἀντιτ. τῷ ἐὺ εἰδώς)· δ 170, Μ 304.

ἀπείριτος (ἄ. ἐ. πείρατα) =ἀπειρέσιος· «—πάντος»=μὴ ἔχων πέρας κ 195 †

ἀ-πείρων, -ονος (πείρατα) ἀπέραντος, μετὰ τοῦ «πολλὴν» « —ὕπνος» = ἀτελεύτητος. «—δεσμοί» =οἱ μὴ ἔχοντες πέρατα, ἄλυτοι θ 340.

ἀπ-εκ-λελάθεσθε (λήθω) θάμβεως πρστ. μέσ. ἀόρ.=ἐπιλήσμονες ἔστε, λησμονήσατε ἐντελῶς τὸ θάμβος ω 394 †

ἀ-πελεθον (πλῆθος;) ἶν'=ὑπέρμετρον δύναμιν—τὸ οὐδ. ἐπίρ.=μακρὰν Λ 354.

ἀπ-εμέω, ἀπ-έμεσσεν ἀόρ.=ἐξέμεσεν αἷμα ξ 437 †

ἀπ-εμνήσαντο ἴδ. ἀπομιμνήσκομαι.

ἀπ-εναρίζω, ἐνάριζον πρτ. (ἔναρα) ἀπ' ἔντεα=ἀφώπλιζον, ἀφῄρουν μόνον ἐν τμήσει. Ἰλ.

ἀπ-ένεικα ἴδ. ἀποφέρω

ἀπ-έπλω πρτ. τοῦ ἀποπλώω.

ἀπερείσιος ἴδ. ἀπειρεσίην.

ἀπ-ερύκω. -ξω· ἀποκωλύω, ἀποκρούω· τινὰ ι 119, καὶ ἐν τμήσει Ω 156.

ἀπ' Fερύσαι, ἀόρ. ἀπαρ. ἐκ τοῦ ἐρύω ἐν τμήσει.

ἀπ-έρχομαι, -ῆλθε, -ελήλυθα· ἀναχωρῶ «πάτρης, οἴκου».

ἀπ-ερωεὺς (ἐρωὴ) κωλυτής, ματαιῶν.

ἀπ-ερωέω, ἀπερωήσειας Εὐκ. ἀόρ.« —πολέμου»=ὑπεχώρησεν ἐκ π. π. Π 723 †

ἄπ-εσαν ἴδ. 1 ἄπειμι.

ἀ-πευθής. -έα (πεύθ-ομαι) α′) ἄγνωστος· μόνον γ 88. β′) ἄπειρος, ἀμαθής· μόνον γ 184 Ὀδ.

ἀπ-εχθαίρει μόνον δ 105 «-μοι ὕπνον»= καθιστᾷ μισητόν· καὶ ἀπεχθήρω Γ 415, ἀόρ. Ὑπ.=σφόδρα μισῶ.

ἀπ-εχθάνομαι, ἀπεχθάνεαι 2 ἐν. = ἀόρ. -ήχθετο, -έχθηαι, -έχθεσθαι (ἔχθος). α′) ἐχθρεύομαι, μισῶ π 114, πρδ. 96. β′) γίνομαι μισητός, εἶμαι μισητός· τινί Δ 53, Ζ 140, Φ 83 καὶ ἄ.

ἀπ-έχω. -ομαι, μλ. ἀφέξω, -ομαι, ἀποσχήσει, ἀόρ. -σχη, σχωνται, πρτ. ἀπείχετο, ἔχοντο· κωλύω, κρατῶ μακράν, ἀπομακρύνω· «νῆα ἑκὰς νήσων—χεῖρας λοιμοῖο, Τυδέος υἱὸς Ἰλίου»· τινί Ω 19 τί τινος Χ 324 ἐν τμήσει. Μέσ. ἀπομακρύνομαι· «κακῶν ἀπὸ χεῖρας — πολέμου, δηϊοτῆτος» ἀπέχω, ἐγκρατεύομαι δηλ. τοῦ οἴνου· —βείδομαι «—βοῶν» μ 321,»—τροφοῦ» τ 489.

ἀπ-ηλεγέως, ἐπίρ. (ἐκ τοῦ ἀχρ. ἀπηλιγής, ἀλέγω) ἀποειπεῖν μῦθον = ἀποτόμως, ὀρθὰ κοφτὰ νὰ κόψῃ τὸν λόγον, μόνον Ι 309, α 373.

ἀ-πήμαντον (πημαίνω) ἀκέραιον τ 282 †

ἀπ-ήμβροτον, ἀόρ. τοῦ ἁμαρτάνω.

ἀ-πήμων, ονος (πῆμα) α′) ἀπαθής, ἀκέραιος, εὐτυχὴς Α 415, ε 40, ν 39, Ν 744 -νόστος δ 519. β′) εὐνοϊκός «οὖρος, μῦθος»,—ὕπνος=σωτήριος,—πομποί.

ἀπήνη, ης (ἅπτω) φορτηγὸς ἅμαξα «ὑψηλή, εὐξεστος, τετράκυκλος».

ἀπηνήναντο, ἀόρ. τοῦ ἀπαναίνομαι.

ἀπ-ηνής, ές, έα (πρβ. ἀντίθ. προσηνής) σκληρός, τραχύς, ἄκαμπτος· «—βασιλεύς, —θυμός,—μῦθος,—νόος».

ἀπήραξεν, ἀόρ. τοῦ ἀπαράσσω.

ἀπηύρων, ἀόρ. τοῦ ἀπαυράω.

ἀπ-ήFωρυε (ἀείρω) ἔσαν ὄζοι=πρὸς τὰ κάτω ἀπηωρημένοι, κρεμάμενοι μ 435 †

ἀ-πιθέω, μόνον μελ. -ήσω, σει, ἀόρ. α′ ἀπίθησε, σαν, (πείθω) μόνον μετὰ τοῦ «οὐκ, οὐδ'» δὲν παρήκουσε,«—μύθῳ»=ὑπήκουσεν εἰς τὸν λόγον.

ἀ-πινύσσειν, -σων (ἐκ τοῦ πενυτ]ειν, πινυτὸς) εἶμαι ἄφρων, ἀνοηταίνω, ἀναίσθητός εἰμι, ἀναισθητῶ. ε 342, Ο 10. κὴρ αἰτ.

ἀπίης, ἐξ-γαίης = ἀπὸ μακρινὸν τόπον. Δ 270, π 18 (—-).

Ἀπισάων, ονος α′) Ἱππασίδης, εἷς τῶν Ἀχαιῶν Ρ 348. β′) Φαυσιάδης, Τρὼς Λ582.

ἀ-πιστέω, ἀπίστεον πρτ. (ἄπιστος),οὔ ποτ' =δὲν ἐπίστευον ν 339 †

ἄπιστος. ον (πιστὸς) α′) ἀνάξιος πίστεως Γ 106. β′) δύσπιστος «κῆρ, θυμός».

ἄπ-ισχε ἄπεχε. λ 35 †

ἁπλοΐς, ἁπλοΐδας αἰτ. πλ. (ἁπλόος) χλαίνας· ἁπλᾶ (μονὰ) ἱμάτια· μόνον Ω 230, ω 276.

ἀ-πνευστος (πνέω) ἄπνους ε 456 †

ἀπὸ (ἀπαὶ) πρόθ. μετὰ γεν. α′) τοπικῶς· β′) ἀπομάκρυνσιν ἀπό τινος τόπου, ἀρχὴν κινήσεως· ἀπὸ νηῶν, ἀπὸ Τροίηθεν, ἀπ'οὔδεος, ἀφ' ἵππων ἅλτο ἀπὸ τῶν ἵπ. κάτω, ἀπὸ νηῶν, «ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο»=νέος ἐχάθης ἀπὸ τὴν ζωήν, ἀφ' ἵππων μάχεσθαι= ἔφιπποι, ἁψαμένη βρόχον ἀπὸ μελάθρου, Καταγωγήν. ἀπ' Ἀξιοῦ· ἀπὸ δρυὸς ἀαρίζεμεναι· κάλλος ἀπὸ χαρίτων. Ὄργανον· ἀπὸ χειρὸς ἔβλητο, ἀπὸ βιοῖο πέφνεν, θεῶν ἀπὸ μήδεα εἰδώς· 4) μακράν· μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο, ὑῶν ἄπο· ἀπ' Ἄργεος, ἀπ' οὔατος, ἀπ' ὀφθαλμῶν, ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης μυθεῖσθαι· ἀπὸ θυμοῦ εἶναι = μισητὸν εἶναι. θυμὸς ὤχετο ἀπὸ μελέων. β′) χρονικῶς· μόνον ἐν τῇ φρ. «ἀπὸ δείπνου θωρήσσοντο»=μετὰ τὸ δεῖπνον.

ἀπο-αίνυμαι=ἀπαίνυμαι.

ἀπο-αιρέομαι=ἀφαιρέομαι.

ἀπο-βαίνω. μλ. -βήσομαι, ἀόρ. ἔβην, ἐβήτην 3 ἐν. -εβήσατο καὶ -σετο=ἀπέβη σημ. «—πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον» ἀπῆλθε πρός· «ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα» Γ 265, πρβ. Α 619,=καταβάντες ἐκ τῶν ἵπ. «ἐπὶ χθονί» Ω 459, ἵππων Ρ 480· ἐξελθόντες ἐκ «—νηός, σχεδίης».

ἀπο-βάλλω, ἀόρ. ἀπ. -βαλέειν, μόναν ἐν τμήσει· ἀπορρίπτω, ἀποτίθεμαι. «ὅπλα, χλαῖναν» χαμαί, χαμάδις. «—κυνέην ἀπὸ κρατός». «—δάκρυ παρειάων» ἄφησε νὰ πέσῃ δ. ἀπὸ τ. π., «-νῆας ἐς πόντον»=ῥίπτουσι τὰ πλοῖα εἰς τὴν θάλ., ἀποπλέουσι.

ἀπό-βλητον. -τα· μόνον μετὰ τοῦ οὐτοι· ἄξιον καταφρονήσεως, ἀπορριπτέον, «ἔπος, ὦρα». Ἰλ.

ἀπο-βλύζων οἴνου=ἐξεμῶν οἶνον Ι 491 †

ἀπο-βρίζω, μόνον ἀόρ. μετ. **ἀποβρίξαντες** (βαρὺς)=ἀπονυστάξαντες ι 151 καὶ μ 1.

ἀπο-γυιόω, ἀπογυιώσῃς ἀόρ. ὑπ. (γυῖα)= ἀδυνατίσῃς. Ζ 265 †

ἀπο-γυμνώσαντα = ἀποπλισθέντα π 301 †

ἀπο-δατέομαι, μόνον μλ. **ἀποδάσσομαι**= θὰ παραχωρήσω, θὰ μοιράσω. καὶ ἀόρ. ἀπ. -δάσσασθαι—τινί τινος, μόνον Χ 118, Ω 595 καὶ Ρ 231 ἥμισυ τῷ ἑνάρων—.

ἀπο δειδίσσετο (δείδια) πρτ ἐτρόμαζεν (ἐν τμήσει) Μ 52 †

ἀπο-δειροτομήσω, ἀόρ. δειρο-τόμησα(δειρὴ τέμνω),ἀποκόπτω τὸν λαιμόν, ἀποσφάττω «τέκνα, μῆλα».

ἀπο δέχομαι, ἀπεδέξατο ἄποινα=(παρ)εδέχθη τὰ ἄποινα Α 95 †

ἀπο-διδράσκω, ἀόρ. μετ. **ἀποδρᾶς**=δραπετεύσας·—(ἐκ'νηός, μόνον (π 65) ρ 516.

ἀπο-δίδωμι, μλ. -δώσομεν, ἀόρ. -ἔδωχ' (-κε), ὑπ. -δῷσι, εὐκ. -δοῖτε, ἀπ. -δοῦναι (ἐν τμ. -δόμεναι), πθ. ἀόρ. εὐκ. -δοθείη· δίδω ὀπίσω, παραδίδω· «κούρην πατρί» «—θρέπτρα τοκεῦσι»=δὲν ἀντήμειψε τοὺς γονεῖς διὰ τὴν τροφήν· «πρὶν -μοι πᾶσαν λώβην»=πρὶν πληρώσητε εἰς ἐμὲ ὅλην τὴν ὕβριν.

ἀπο-δίωμαι (ὑπ.) Ἄρηα μάχης ἐξ ἀποδιώκω ἐκφοβῶν τὸν Ἄ. ἐκ τῆς μ. Ε 763 †

ἀπο-δοχμόω, ἀποδοχμώσας (δόχμιος) αὐχένα = κλίνας πρὸς τὰ πλάγια τὸν αὐχ., πλαγιάσας ι 372 †

ἀπο-δρὰς ἴδ. ἀποδιδράσκω.

ἀπο-δρύπω, ἀποδρύψει (ῡ) εὐκ. ψ 187. (δρύπτω), ἀόρ. 3 ἐν. -δρυψε, ὑπ. δρύψωσι, πθ. ἀόρ.-δρύφθη ε 435, ξεσχίζω, ξεγδέρνω «πάντα»· ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν(=-φθησαν)=ἐξεγδάρθησαν· ε 435.

ἀπο-δύνω, πρτ. **ἀπέδυνε** βοείην=ἀπετίθετο (ἐξεδύνετο) τὸ βόειον δέρμα χ 364 †

ἀπο-δύω μελ. **ἀποδύσω,** ἀόρ. -ἔδυσα· ἐκδύω, σκυλεύω «εἵματα, τεύχεα»· μετ. ἀόρ. β′ ἀποδὺς καὶ ἀπὸ δυσάμενος (ἐν τμ.) εἵματα ἐκ (ἀπο)δυθεὶς τὰ ἱμ. ε 343.

ἀπο-δῶσι ὑπ. τοῦ ἀποδίδωμι.

ἀπο-(F)είκω, πρστ. **ἀπό(F)εικε** κελεύθου θεῶν=ὑποχώρει (ἄρες) τὴν ὁδὸν τῶν θεῶν. Γ 406 † τῆς εἰς τοὺς θεοὺς ὁδοῦ εἶκε καὶ παρεχώρει μὴ βαδίζουσα εἰς αὐτούς. Σχ. ἀπο-εῖπον ἴδ. ἀπεῖπον.

ἀπο(-Fεργάθω) = ἀπείργω· **ἀπο(F)έργω,** =ἀπείργω,πρτ.ἔFεργον «κληῖς — αὐχένα» τὸν αὐχ., »—Τρῶας αἰθούσης = τοὺς Τρ. ἐν τμ. λ 503.

ἀπο-έ(F)ερσε καὶ -ερσε, ἀόρ., (ἀπὸ-Fέρρω)

ὑπ. -ϝέρση, εὐκ. -ϝερσειε=παρέσυρε τὸ «κῦμα, ποταμός».

ἀπ-εθαύμασε (ἀόρ.)=πολὺ ἐθαύμασε ζ149 †

ἀπό-θεστος κύων (ἐκ τοῦ θέσσασθαι=ἱκετεύειν) ἀποτρόπαιος, ἄξιος καταφρονήσεως ρ 296.

ἀπο-θνήσκων μετ., = ἀποθαίνων περὶ φ. λ 424 πρκ. -τεθνηῶτος =σοῦ ἀποθανόντος.

ἀπο-θρώσκων μετ. ἐν τμήσει, 3 πλ. πρτ. -θρῶσκον, μετ. ἀόρ. θορόντες, θοροῦσα· πηδῶ (ἀπὸ τῆς νηός) πρὸς τὰ κάτω· «νευρῆφι» «καπνὸν ἀποθρώσκοντα γαίης» = πηδῶντα ἄνω, ἀναβαίνοντα.

ἀπο-θύμια = ἀπὸ θυμοῦ, οὐδ. ὑπάρχοντα· Ξ 261 †

ἀποικίζω, μόνον ἀόρ. **ἀπῴκισε** μετέφερεν εἰς ἄλλην κατοικίαν, μ 135 †

ἄ-ποινα, τὰ (ποινή, ἡ ἀπ-ωνον = ἄπ-οινον ὡς ἀγκώνη=ἀγκοίνη) ἀποζημίωσις, ἀμοιβή· Ι 120, Τ 138, λύτρα πρὸς ἐξώνησιν αἰχμαλώτων· Α 13. «κούρης. νεκρατο». Ἰλ.

ἀπ-οίσω ἴδ. ἀπυσέρω.

ἀπ-οιχ' (μαι μόνον ἐνεστ. μέσω μακράν, «πολέμοιο, ἀνδρός» ἀποιχόμενος μακρὰν ὤν, ἀπών· ξ 8, ϱ 70.

ἀπο-καίνυμαι, **ἀπ-εκάνυτο** πρτ. = ὑπερτέρει, μόνον θ 127, 219. Ὀδ.

ἀπο-καίω μόνον 3 ἑν. Εὐκ. ἀόρ. **ἀποκήαι** (ἐν τμήσει)=ἐντελῶς ἔκαιε. Φ 336 †

ἀπο-κάπτω, **ἀπεκάπυσσεν** ἀόρ., ἐξεπνευσε «ψυχήν» Χ 467 †

ἀπο-κείρω, μόνον ἀόρ. (ἐ)κέρσε (ἐν τμ.) καὶ -εκείρατο=ἀπεκόψε Ν 540. ἐκούρευσε «χαίτην». ψ 141. Ἰλ.

ἀπο-κηδήσαντε ἀόρ. μετ. = ὀλιγωρήσαντες Ψ 413.

ἀπο-κινέω, (ῑ. ἀόρ. ὑπ. ἀποκινήσωσι, θαμ. ἀποκινήσασκε· μετακινήσωσιν ἀπὸ «θυράων» ἐσήκωσεν ἀπὸ «τραπέζης δέπας» ἀπο-κλίνω, (ῑ. ἀόρ. μετ. **ἀποκλίναντα** ἄνειρον ἄλλῃ· τρέψαντα εἰς ἄλ. μέρος, ἄλλως ἑρμηνεύσαντα. τ 556 †

ἀπο-κοπτω, ἀποκόψειν μέλ. ἀπ.-κοψέμεν, καὶ ἀόρ. -έκοψα ἐν τμήσ. ἀποκόπτω ἀπό τινός τι. «κάρη οὔατα τένοντας, κόμην, ἐλαίης, πείσματα» «παρήορον» τοὺς ῥυτῆρας τοῦ κρατουμένου ἵππου.

ἀπο-κοσμέω, πρτ. **ἀπ-εκόσμεον** ἔντεα δαιτὸς ἀγήρων τὸν κόσμον, ἐξεστόλιζον «ἄκοσμον ἐποίουν τὴν τράπεζαν αἴροντες τὰ ἐν αὐτῇ» Σχολ. η 232.

ἀπο-κρεμάννυμι, ἀόρ. **ἀπεκρέμασε** (ἀ) αὐχένα=ἐκρέμασε τὸ κεφάλι. Ψ 879 †

ἀπο-κρίνω, **ἀποκρινθέντε** δυϊκ. μετ. ἀόρ. πθ. ἀποχωρισθέντες, ἀποσπασθέντες Ε 12 †

ἀπο-κρύπτω, ἀόρ. **ἀ-πεκρυψεν**, **ἀπο-κρύψαι** σε τοῦ θανάτου Σ 465.

ἀποκτάμεν(αι) ἀόρ. ἀπ. τοῦ ἀποκτείνω.

ἀπο-κτείνω, ἀόρ. α' -έκτεινε, ἀόρ. β' -έκτανε, -έκταμεν, -έκτατον· Ὑπ. -κτάνῃ, ἀπ. -κτάμεν(αι) ἀποκτείνω, σφάζω· «βοῦν, μῆλον» μετὰ παθ. σημ. μέσ. ἀόρ. β' ἀπέκτατο, ἀποκτάμενος ἐρονεύθη, φονευθείς.

ἀπο-λάμπω, πρτ. **ἀπέλαμπε**, -ετο ἀκτινοβόλει «ἵππουριες, χάριες» «ὡς αἰχμῆς — «(ἀπροσώπως)· οὕτως ἐξεπέμπετο λάμψις ἀπὸ τῆς αἰχμῆς Χ 319.

ἀπο-λείβεται, (λείβω) ὀθονέων ἔλαιον = στάζει κάτω ἀπὸ τῆς ὀθ. ἔλαιον (ὡς ἐκ τῆς κρουστότητος) η 107 †

ἀπολείπω, **ἀπολείπει**, -ουσιν, πρτ. -έλειπεν (μετὰ τοῦ οὐδέ). «οὐδ' ἀπέλειπεν» = δὲν ἄφινεν ὑπόλοιπον, «—δομον» δὲν ἐγκατέλειπε, «—καρπὸς χειμῶνος»=δὲν ἀπέλειπε, δὲν ἔλειπεν ὁ καρπὸς τὸν χειμῶνα, (Ι 437 ἐν τμήσει).

ἀπο-λέπω, μελ. ἀπαρ. **ἀπολεψέμεν** (=ἀπολέψειν) οὖατα, = θὰ ἀποκόψῃ (ὡς λέπια) τὰ ὦτα. Φ 455 †

ἀπ-ολέσκετο ἀόρ. θαμ. τοῦ ἀπόλλυμι.

ἀπο-λήγω, πρτ. -έληγε, μέλ. -(λ)ιλήξεις, ἀόρ. Ὑπ. -(λ)ιλήξῃς, -ωσι. Εὐκ. (λ)ιλήξειαν (λήγω)· παύω, ἐκλείπω Ζ 149· «μάχης, εἰρεσίης, ἀπατάων» λήγω, παύω, καὶ μετὰ μετ. «-δηΐοων, ἐξερεύουσα».

ἀπο-λιχμάω, μεσ. μέλ. **ἀπολιχμήσονται** σ' ὠτειλὴν αἷμα = θὰ γλείψωσι τὸ αἷμα ἀπὸ τ. πληγήν σου· Φ 123 †

ἀπο-λλήξεις ἴδ. ἀπολήγω.

ἀπ-όλλυμι, μελ. -ολέσσω, ἀόρ. -ώλεσα· α') στερούμαι, χάνω. «πατέρα, πόσιν, θυμόν, βίοτον, οἶκον, νόστιμον ἦμαρ», β') καταστρέφω, «—Ἴλιον ἱρήν» -λαον=ἠχάνισε, ἀπόλεσαν,=ἐρόνευσαν Α 268. Μέσ. -όλλυμαι, ἀόρ. -ωλόμην (-όλοντο), θαμ. -ολέσκετο, πρκ. -όλωλεν α') ἀφανίζομαι, χάνομαι. «—νόστιμον ἦμαρ»=ἐχάθη ἡ ἡμ. τῆς ἐπανόδου, ἤτοι δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ. «οὐ γένος ἀπόλωλε τοκήων» δὲν ἐχάθη, δὲν εἶναι ἄγνωστον. «—ὦδωρ, -καρπὸς» ἐκλείπει τ. ὕδ. β') ἀφανίζομαι, ἀποθνήσκω, φονεύομαι ἀντιτ. εἰς τὸ σωθῆναι. Ο 502, Ι 230, Ψ 81. «ὄλεθρῳ, ὄλεθρον, μόρον».

Ἀπόλλων, -ωνος, κλ. Ἄπολλον· Υ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς, ἀδελφὸς τῆς Ἀρτέμιδος· θεὸς α') τοῦ φωτός, τοῦ Ἡλίου,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Φοίβος, Λυκηγενής· β') τῆς μαντικῆς «Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ» Α 72, θ 488, τ 252, γ') τῆς μουσικῆς Δ 603. δ') προστάτης τῆς νεότητος τ 86. ἐλατρεύετο ἐν Δήλῳ, Χρύσῃ, Κίλλῃ, Τενέδῳ· εἶχε ναοὺς καὶ ἐν Περγάμῳ. Ἰθάκῃ, λέγεται «ἀκερσεκόμης, ἄναξ, ἀφήτορος, διίφιλος, ἑκατήβολος, ἑκατος, ἑκηβόλος, ἑκάεργος, ἰήιος, κλυτότοξος, λαοσσόος, λυκηγενής, παιήων, χρυσαόρου, Δμινθεύς, Φοῖβος».

ἀπο-λούω, **ἀπολοῦσαι** ἀόρ. Ὑποτ., Εὐκτ. -ολούσειαν—**Πάτροκλον βρότον αἱματόεντα** = ἀποπλύνει τοῦ Π. τὰ αἵματα. Μέσ. ἀποπλύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ· μέλ· -λούσομαι ἄλμην ὠμοτῖν, ἀόρ. -λούσασθαι ἄπο βρότον.

ἀπο-λυμαίνω, **ἀπολυμαίνεσθαι** ἄνωγεν, Ἰπρτ | οἱ δὲ ἀπελυμαίνοντο. . . λύματα = τὰς ἀναθαρσίας διέταξε νὰ καθαρισθῶσιν, αὗται δέ . . δι' ἀπολούσεως ἀπὸ τοῦ μιάσματος ἐκαθαρίσθησαν. Α 313. Ἰλ.

ἀπο-λυμαντήρ, **ἀπολυμαντῆρα** αἰτ., -ες οὐδ. πλ. (λυμαίνω) ὅσα τῶν θείων λυμαινομένων, ἄπληστον εὐωχίας. ρ 220, 377.

ἀπο-λύω, **ἀπολύσομεν** μελ., ἀόρ. -έλυσε (λῦσε), μέσ. μέλ. -λυσόμεθα, ἀόρ. λυσάμενος· ἀπολύω· α') Ἐνερ. λύνω, διαλύω, ἀπαχωρίζω·—ἱμάντα κορώνης. — τοίχους τρόπιος,—ἀπὸ κρήδεμνον ἐλευθερώνω ἀντὶ λύτρων· Α 95. Ἰλ. 2. Μέσ. τινὰ χρυσοῦ = ἀπολυτροῦμαι, ἐξαγοράζω.

ἀπο-μηνίω, **ἀπομηνίσει** μελ., = θέλει ἐκφράσει τὴν μῆνιν, ἢ καταπραΰνει, ἀόρ. μετ. μηνίσας Ἀγ. ὀργισθεὶς κατὰ τοῦ Ἀγ.

ἀπο-μιμνήσκομαι, τῷ οἱ **ἀπεμνήσαντο** ἀόρ.=διὰ τοῦτο μέχρι τέλους ἐνεθυμήθησαν Ω 428 ÷

ἀπό-μνυμι, **ἀπώμνυ** καὶ -υε, -υον πρτ., ἀόρ. -ωμοσα· ὁρκίζομαι, ἐπιβεβαιῶ μεθ' ὅρκου· «ὅρκον». Ὀδ.

ἀπ-ο-μόργνυμι, **ἀπομόργνυ** παρτ. καὶ ἀόρ. -ομόρξατο, -ξαμένω, ἀόρ. Μέσ. σφογγίζω. ἀφαιρῶ «αἷμα», καθαρίζω «πρόσωπα καὶ χεῖρε». Μέσ. σφογγίζομαι «δάκρυ. κονίην», παρειὰς χερσί».

ἀπο-μυθέομαι, ἀπ-εμυθέομην πρτ. ἀπέτρεπον διὰ λόγων. Ι 109 ÷

ἀπό-ναιο, -ναίατο ἴδ. ἀπονίνημι.

ἀπο-ναίω, μόνον ἀόρ. Ὑπ. **ἀπονάσσωσι** κούρην=ἀποπέμψωσιν εἰς τὸν οἶκον. Μέσ. -ενάσσατο Δουλιχιάνδε = ἀπῴκισαν εἰς τὸ Δ.

ἀπο-νίομαι, **ἀπονέωνται** ὑποτ., παρτ. -νέοντο· ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω· μετὰ τῶν «πρωτοστατῶν ἄστυ, ἐκ μάχης, ἐπὶ νῆας» ἐς πατρὸς (ὀγλ. δόμον) παλιμπετές, ἄψορροι(-ον) Γ 313

ἀπ-όνη(ν) (-όνητο), -ονήμενος ἴδ. ἀπονίνημι.

ἀπο-νίζω, **ἀπονίζοντες**, -ουσα μετ. ἐνεστ. πρτ. -ενίζοντο, ἀλλ' ἀόρ. ἐκ τοῦ νίπτω. Πρστ. -νίψατε, μετ. -νίψαντες, -νιψαμένη, αι' -νίπτεσθαι· ἀπονίπτω, καθαρίζω διὰ ἀπονίψεως· «βροτὸν ἐξ ὠτειλῆς». Μέσ. -«ἱδρῶ θαλάσσῃ» = ἔνιπτον ἀφ' ἑαυτῶν τὸν ἱδρῶτα εἰς τὴν θάλασσαν.» «—χρῶτα» σ 172, χ 478.

ἀπ-ονίνημι, μόνον μέσ. μέλ. **ἀπονήσεται**. ἀόρ. -όνητο· (εὐκ. -ὀνατο, μετ. ὀνήμενος)· καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω (ὠφέλειαν, χαράν)· «οὐδ' ἀπόνατο»=δὲν ἐχάρη· π 120, ν 324, ρ 293.»—τιμῆς, οὐδέ τις ἦδης·»= δὲν ἐχάρη τὰ νειατά του· «τῶν δ' ἀπόνατο» = καὶ τὰ χαρῆς.

ἀπο-νίπτεσθαι, νίψατε ἴδ. ἀπονίζω.

ἀπο-νοστέω, **ἀπονοστήσειν** μέλ. πάντοτε μετὰ τοῦ ἄψ. = θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα.

ἀπό ἡ ἄπο νυσφι(ν) α') ἐπίρ. χωριστά, πόρρω «βῆναι, εἶναι» β') προθ. μακράν, μετὰ γεν. σίλων, «ἐμεῦ—».

ἀπο-ξέω, **ἀπέξεσε** ἀόρ. «—χεῖρα» = ἀπέκοψεν εὐκόλως. Ε 81 ÷

ἀπ-οξύνουσι καὶ ἀόρ. ὀπ. -οξῦναι (ἄλ. γρ. ἀποξύουσι. ἀποξῦσαι ὀξύ ποιοῦσι, λειαίνουσι, ὁμαλύνουσι «—ἐρετμά, — κλαδία».

ἀπο-ξύω, μετ. ἀόρ. **ἀποξύσας** γέρας=ἀφαιρέσας ἀπ' αὐτοῦ τὸ γέρας. Ι 446

ἀπο-παπταίνω, μέλ. **ἀποπαπτανέουσιν**= βλέπουσι γύρωθεν, στρέφουσι τὰ νῶτα· Ξ 101 ÷

ἀπο-παύω, **ἀπόπαυε**. πρστ. ἐνσ., μέλ. -παύσει, ἀόρ. ἔπαυσας, -ε, -αν· κωλύω, βραδύνω, ἐμποδίζω. «τόκον Ἄλκ.» «—μενος»= ἀνεχαίτισε. «—πολέμου» =ἀπὸ τοῦ πολ.. μετ' αἰτ· καὶ ἀπ. «τινὰ ἀλήτευειν» ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπαιτῇ. Μέσ. -παύεαι, πρστ. -εο= παῦσον, ἄφησε, μέλ. -σομαι παύομαι παύω· «—πολέμου, ἀοιδῆς».

ἀπο-πέμπω, ἀπαρ. -πεμπέμεν, πρτ., μέλ. ἀπεμψει καὶ ἀποπεμψει, ἀόρ. α' -ἐπεμψα· στέλλω ὀπίσω «—μητέρα σήν»—«στεῖλε ὀπίσω εἰς τὸν πατέρα της»· «-δῶρα», μετὰ τοῦ νέεσθαι =προπέμπω κ 65, 73.

ἀπο-πέσῃσι ὑπ. ἀόρ. ἴδ. πίπτω.

ἀπο-πέτομαι, μόνον ἀόρ. β' **ἀπὸ ἔπτατο**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

-πτάμενος, -ῆ. ἀρίπταμαι, ἀπέρχομαι· θυμός, (περὶ ζῴου). «—ψυχή» (περὶ ἀνθρώπου).

ἀπο-πίπτω, **ἀπέπιπτον** πρτ., -πέσῃσι, ὑπ. ἀόρ. δ' (πίπτω)· πίπτω κάτω «—ἐκ πέτρης».

ἀπο-πλάζω, **ἀπὸ πλάζει**, κατὰ τμῆσιν, ἐνεστ. μόνον α 75, «πατρίδος =ἀποπλανᾷ, ἀπομακρύνει· παθ.ἀόρ.μόνον ἀπεπλάγχθης· =ἀπεπλανήθης, ἀπειλώχθης· θ 573, μετὰ γεν. «πατρίδος, νήσου»· ἐκ τῆς—, «Τροίηθεν—», «ἀπὸ θώρηκος ἀποπλαγχθεὶς ὀϊστὸς»=ἀπὸ τοῦ θωρ. ἀποκρουσθεὶς—»τῆλε—σάκεος—ἀποπλαγχθεῖσα» =ἔπεσε ἀποπηδήσασα ἡ τρυφάλεια, Χ 291, Ν 578, 592.

ἀπο-πλείω, **ἀποπλείειν** ἀπαρ., πρτ. ἀπέπλειαν· (πλεῖω) —οἴκαδε» ἀπέρχεσθαι πλοίοις εἰς τὴν πατρίδα, «νῆα ἄστυδ'—» ἀποπλεῖν εἰς τὴν πατρίδα.

ἀπο-πλήσσω, **ἀποπλήξας** μετ. ἀόρ. «κεφαλήν»=ἀποκόψας τὴν κεφαλήν, κ 440 †

ἀπο-πλύνω (υ) **ἀποπλύνεσκε** πρτ. θαμ. «—ποτὶ χέρσον» ἐξέπλυνεν εἰς τὴν ξηρὰν ξ 95 †

ἀπο-πλώω, πρτ. «**ἀπέπλω** νηῦς γαίης πολλὸν»=ἀπέπλει ἡ ναῦς πολὺ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς ξ 339 †

ἀπο-πνείω, **ἀποπνείων**, -είουσα(ι) μετ. (πνέω) ἀποπνέω «—πυρὸς μένος» ἔπνεε δυνατὸν πῦρ, «—ἀλὸς ὀδμήν» ἀπέπεμπον, ἀνέδιδον δυσωδίαν, δ 406, «—θυμὸν» ἐξέπνευσαν, ἀπέθανον. Ν 654·

ἀπο-προ, μακράν· «—πολλὸν φέρειν» «—τυτθὸν ἀ. νεῶν».

ἀπο-προ-αίρεω, μόνον· «σίτου ἀποπροελὼν»=ἀφαιρέσας μέρος τοῦ σίτου, ρ 457 †

ἀπο-προ-έηκε ἴδε ἀποπρο-ΐημι.

ἀπὸ-προθεν = ἀπὸ μακρόθεν, πολὺ μακράν· «ἰύζουσιν—,στῆθ'=στῆτε»—οἶκος ἑρκίοι» «—εἰν ἁλὶ κεῖται», «ποιμαίνεσκεν (πάντοτε ἐν τῇ ὃ' ἄρσει).

ἀπο-προ-ΐημι, μετ. **ἀποπροΐεις** καὶ ἀόρ. -έηκε, πρτ. ἀποπροΐει χ 82· ἐξαποστέλλω, ἀποπέμπω, ῥίπτω μακράν· «τὸν τέταρτον πόλιν δὲ» «—ξίφος, ἰόν».

ἀπο-προ-τέμνω, μόνον μετ. **ἀποπροταμὼν** νώτου ἄπο = ἀποκόψας μέρος τι ἀπὸ τοῦ νώτου θ 475 †

ἀπο-πτάμενος ἴδε ἀποπέτομαι.

ἀπο-πτύω, (ῡ), μόνον ἐνστ. **ἀποπτύει**, μετ. ἀποπτύων· «—ὄγθον, ἁλὸς ἄχνην».

ἀπορραίω ἴδε ἀπορραίω.

ἀ-πόρθητος (πορθέω) πόλις ἔπλεν=ἀκυρίευτος πόλις ἦτο Μ 11 †

ἀπ-όρνυμι, μετ. ἐνστ. **ἀπορνύμενον** Λυκίηθεν=πορευόμενον, ξεκινήσαντα ἀπὸ τῆς Λυκίας· Ε 105 †

ἀπ-ορούω, **ἀπ-ὄρουσε**, -σαν ἀόρ. καὶ ἐν τμήσει, ἀπεπήδησεν (ἀπὸ τοῦ ὀχήματος) Ε 20, 297, Ρ 483, δ') ταχέως ἐπήδησεν ὀπίσω, ἀπεσύρθη· Φ 251, χ 95.

ἀπο-ρραίω, **ἀπο-ρραίσει** μέλ., -ρραῖσαι ἀόρ. ἀπ. (ῥαίω)· ἀφαρπάζω, ἀποσπῶ διὰ τῆς βίας· «—κτήματα» «—ἦτορ» ἀπολέσαι Ὀδ.

ἀπο-ρρήγνυμι, **ἀπὸ ῥῆξε**, ὁριστ. -ρρήξας μετ. ἀόρ. (Fρηγ.) ἀποσπῶ, διαρρηγνύω, ἀφαιρῶ· «—δεσμόν, κορυσὴν ὄρεος» «θαιρούς=στρόφιγγας» Μ 459.

ἀπο-ρριγέω, **ἀπ-ερρίγασι** (ἐκ τοῦ FεFρίγασι) παρκ. «—νέεσθαι»=φοβοῦνται, ἀπὸ φόβου δὲν θέλουσι νὰ ὑπάγωσι Θ 52 †

ἀπο-ρρίπτω (Fρίπτω) **ἀπὸ ἔρριψε** καλύπτρην = ἔρριψε μακρὰν τὴν καλ. ἀόρ. α' «ἀπορρίψαντα μῆνιν»=ἀφήσαντα τὴν μῆνιν, «μηνιθμὸν ἀπορρίψαι».

ἀπορρώξ (FεFρωγα, Fρήμνυμι) α') ἐπίθ. ἀπότομος, ἀπόκρημνος «—ρῶγες ἀκταί», β') οὐσ. ἀπόρροια. ἀπόσταγμα· περὶ τῆς Στυγὸς κ 514, Β 755, περὶ τοῦ νέκταρος ι 359.

ἀπο-σεύω, **ἀπ ἔσσυτο**, -εσσύμεθα, μέσ. ἀόρ. κατὰ συγκοπὴν—δώματος = ταχέως ἐξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας· «—αὖτις, -ἐς μυχὸν ἄντρου»· ἀπολύτως ι 398. «τὸν δὲ Θόας ἀπεσσύμενον βάλε» τοῦτον (τὸν Πείροον) ἀπιόντα ὁ Θ. ἐκτύπησε.

ἀπο-σκεδάννυμι, **ἀπ-εσκέδασεν** ἀόρ. ὁριστ. ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε· «ψυχὰς—ἄλλυδις ἄλλη»· «ἄλλους—βασιλῆας»—καὶ κατὰ τμῆσιν προστ. «σκέδασον ἀπὸ κήδεα θυμοῦ» =ἀποδίωξον τὰς φροντίδας ἀπὸ τῆς ψυχῆς.

ἀπο-σκίδνημι, **ἀποσκίδνασθαι** οὐκ εἶα=δὲν ἄφινε νὰ σκορπίζωνται. Ψ 4 †

ἀπο-σκυδμαίνω, **ἀποσκύδμαινε** θεοῖσι προστ.=ὀργίζου πολύ· Ω 65 †

ἀπο-σπένδω, **ἀπο-σπένδων** μετ. = κάμνων σπονδήν, χύνων (ὑγρ. οἶνον)· «εὔχετ'» γ 394, «ὤμοσε—»

ἀπο-σταδόν καὶ ἀποσταδὰ (σταδίη) μόνον Ο 556, ζ 143, 146, πόρρωθεν, μακρόθεν, ἐξ ἀποστήματος «μάρνασθαι—, λίσσεσθαι—».

ἀπο-στείχω, **ἀποστείχων** μετ. ἐνεστ., καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀόρ. ἀπέστιχε, καὶ πρστ. ἀπόστιχε=ἄπιθι· ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ· «—αὐτις, -ἀνὰ νῆσον, οἶκαδε».

ἀπο-στιλβω, **ἀποστίλβοντες** μετ. ἐνστ. «λ!θοι —ἀλείφατος» ἀπολάμποντες (γυαλίζοντες) λ!θοι (ξόωλια) ἀπὸ ἀλοιφῆς (ἐλαίου) γ 408 ÷

ἀπο-στρέφω, **ἀποστρέψουσι** μετ. μέλ., -στρέψασκε ἀόρ. ἅαμ., -ψησι -ψαντες, α' στρέφω πρὸς τὰ ὀπίσω· πόδας καὶ χεῖρας» «—νῆας». β') τρέπω τὴν πορείαν τινὸς ἄλλοσε. «—'Αχαιους αὐτις» «μὶ—πρὸς πεδίον» ἔτρεψε» αὐτὸν εἰς φυγὴν πρὸς τὴν πεδιάδα· «ἀποστρεψόντας τελικὴ μετ. ἵνα ἀνακαλέσωσι» αὐτὸν· Κ 355.

ἀπο-στυφελίζω, **ἀπ-εστυφέλιξεν**, -ξαν ἀόρ. «—αὐτὸν» ἀπώθησεν Π 703. «—νεκροῦ» ἀπεκρούσαν ἀπὸ τοῦ νεκροῦ· Σ 158.

ἀπο-σάλλω, **ἀπο-σῶήλωσι** ὑπ. ἀόρ., γ 320, -σῶήλειε, εὐκ. ἀποπλανῶ, παρασύρω· «μέγα δὲ σφας πόνοιο» Ε 567 Σχ. ἀποτυχεῖν ποιήσειεν.

ἀπο-σχέσθαι ἀόρ. ἀπ. ἴδ. ἀπέχω

ἀπο-σχίζω, **ἀπὸ ἔσχισεν πέτρην**=διεχώρισε τὴν πέτραν· δ 507 ÷

ἀπο-τάμνω, πρτ. **ἀπέταμνε** (κατὰ τμῆσιν· τάμνε, ἀόρ. α' -τάμε, ὑπ. -τάμησι, εὐκ. τάμοι· μέσ. ἐνσ. -ταμνόμενον· διασχίζω· «στομάχους» Γ 292. Χ 328· «ἵππους παρηορίας» Θ 87. «—κρέα» Χ 347 ἀποκόπτοντα κρέατα.

ἀπο-τηλοῦ, μακρὰν ι 117 ÷

ἀπο-τίθημι, μόνον ἀόρ. **ἀπέθηκα** (κατὰ τμῆσιν) καὶ ἀόρ. μέσ. θέτο (τμῆσ.), ὑπ. -θείομαι ἀπ. -θεσθαι. α') ἀποθέτω· «δέπας—ἐνὶ χηλῷ» καὶ ξ 276. β') Μέσ. (κατα)θέτω ἀπ' ἐμαυτοῦ· Σ 409. «ρύσας—ὅπλα τε» «τεύχεα». Μεταφ. ἀρίνω κατὰ μέρος· Ε 492 «ἀποθέσθαι ἐνιπὴν» = νὰ ἀφήσῃς κατὰ μέρος τὴν ἀπειλήν.

ἀπο-τίνυμι, **ἀπο-τινύμενοι** (ῑ, ῠ), μετ. ἐνστ., πρτ. -ετίνυτο (τίνω)· ἀναγκάζω τινά, ἵνα μοι ἀποδώσῃ τὸ ὀφειλόμενον, ποινάς· «τῶν μ' ἀποτινύμενοι» δ 73 ἀντὶ τούτων ἐκδικούμενοί με· καὶ «πολέων ἀπετίνυτο ποινήν» Π 398· διὰ πολλοὺς (φονευθέντας) ἐλάμβανε, δίκην, ἐξεδικεῖτο (ὁ Πάτροκλος τοὺς Τρ.)

ἀπο-τίνω, **ἀποτίνειν** (ῑ), -έμεν· -ετον προσ., τίνων· καὶ ἐκ τοῦ τίω· μέλ. -τίσεις, ἀόρ. -έτισεν· Ἄ. π. ἀπαρ. -τῖσαι· α') ἀποδίδω τὸ ὀφειλόμενον· «—τριπλῇ—πόλλ'» «—αὐρόα πάντ'» = ἐπλήρωσεν ὅλα μαζί· «—τιμὴν» = πρόστιμον ζημίαν· «σὺν μεγάλῳ» «σὺν κεφαλῇσι» Δ 161. «—ἔλωρα»=τὴν σκύλευσιν τοῦ Πατρ. Σ 93. ἀνταποδίδω «κομιδὴν, εὐεργεσίας». Μέσ. μέλ. -τίσομαι, ὑπ. -τίσεαι, -σεται, ἀόρ. -ετίσατο· ἐκδικοῦμαι· λαμβάνω δίκην· «—κείνων βίας» «—σοι βίας τὰς ἀδικίας αὐτῶν» «ποινὴν ἑτάρων» = ἐκδίκησιν· «διὰ τοὺς ἑτ. Ψ 312· καὶ ἀπολύτ. «ἦκεν ἀποτίσεται ἠὲ καὶ οὐκί» α 268.

ἀπο-τμήγω, **ἀποτμήγουσι**, ἀόρ. εὐκ. -τμῆξειε, μετ. -τμήξας· α') ἀποκόπτω· «λαιμὸν σιδήρῳ» Σ 34. «κλειτὺς — » ξεκόπτουσι τὰς κλ. τῶν ποταμῶν· (καὶ κ 440 ἀντὶ ἀποτμήξας κεῖται ἀποπλήξας)· β') ἀποχωρίζω· «μοῦνον πόλιος» «τὸν λαὸν» «μοῦνον ἑαυτὸν ἐν ὁμίλῳ» Λ 468.

ἄ-ποτμος, ἄμοιρος, ἀτυχής· Ω 388. ὑπερθ. ἀποτμ-ότατος α 219.

ἀπο-τρέπω, **ἀποτρέποτο** πρστ. ἐνσ., μέλ. -τρέψεις, ἀόρ. -έτραπε· ἀποτρέπω, ἐμποδίζω· τινὰ πολέμοιο Μ 249. «—ἀλκῆς»— «—ἐπέεσσι. «Μέσ. ἀόρ. -ετράπετο=ἐπανῆλθεν» «—αὐτις.» —ἀπονόσφι» ε 350.

ἀπο-τρῖβω, μέλ. **ἀποτρίψουσι** σφέλα πλευραί = αἱ πλευραὶ (τοῦ Μελανθέως) θραυσθοῦν συντρίψουσι ρ 232 ÷

ἀπό-τριπτος, κεχωρισμένος, ἀπομεμακρυσμένος ξ 372 ÷

ἀπο-τρωπάω, **ἀπο-τρωπῶσι**, ὑπ. -ῶμεν· ἀποτρέπω· «-μεν» Υ 119. τίν π 405. Μέσ. -τρωπᾶσθε προστ. τινός=ἀπό τινος· χ 112, -ετρωπῶντο πρτ. μετ' ἀπαρ. λεόντων δακέειν» Σ 585 = ἀποτραπέντες (φοβηθέντες) ἀπὸ τῶν λεόντων δὲ ἤθελον νὰ δάκνωσι.

ἀπ-ουρας ἴδε ἀπαυράω.

ἀπ-ουράω, **ἀπουρήσουσι** μελ. ἁρπάσουσιν, ἀπ' αὐτοῦ ἀφαιρήσονται Σχ. ἢ -ουρίζω, -ουρίσσουσι ἀρούρας = ἀφορίσουσι, οὖρος) περιορίσουσι τοὺς ἀγρούς· Χ 489 ÷

ἀπο-φέρω, μόνον μέλ. **ἀπο-οίσετον**, -οισεν ἀόρ. -ένεικας, -αν· α' μεταφέρω, «τεύχεα σφ' ἀπένεικα» π 360· μετεκόμισα· β') φέρω ὀπίσω· «ἄψ Ἔκτορι μῦθον ἀποίσειν» Κ 337. γ') παρασύρω· «μιν Κώνδ' ἀπένεικας» Ξ 255.

ἀπό-φημι καὶ ἀόρ. μέσ. προσ. -φασθε· διακηρύττω, λέγω φανερά· «ἀντικρὺ—» Η 362 = μετὰ παρρησίας λέγω, «ἀγγελίην ἀπόφασθε»=ἀπαγγείλατε. Ε. Μ.

ἀπ-έφθιεν 3 πλ. ἀορ. παθ. ἴδ. ἀποφθίω.

ἀπο-φθινύθω, **ἀπο-φθινύθουσι** (ῑ, ῠ) λαοί Ε 643, =θὰ ἀπολεσθῶσι. «—θυμὸν» Π 540= θὰ ἀφανίσωσι τὴν ζωήν. Ἰλ.

ἀπο-ῤῥίω, ἀφανίζω, καταστρέφω, ἐνσ. παθ. εὐκ. **ἀπο-ῤῥῖμην** (ῑ), προσ. -ῥῖσθω· παθ. καὶ μέσ. ἀόρ. -ἐῤῥῑτο, μετ. -ῥῑμένου, -οισ. -ον, -ης. Π9. 3 πλ. ἀόρ. (ἔ)ῤῥῑσθεν ψ 331· «ἀφανίζομαι, καταστρέφομαι· «ὀλέῤῥω» ο 268, «λευγαλέῳ θανάτῳ» ο 357· «—παῖδος» Σ 89=ἀποθανόντος τοῦ παιδός, «ἀποῤῥῑμένην»=ἀποθανοῦσα ο 357, «ἀποῤῥῑμένου»=ἀποκταμένου, φονευθέντος Σ 499.

ἀπο-ῥώλεος, -οι, -α (ῥώω, ῥῶς) ἄνευ γόνου, «—εὐναί» λ 249, = ἄγονοι, ἄκαρποι, ἄπαιδες· Σχ. ἀφυής ξ 212· κουρόωσας «—νόον» θ 177, «οὐκ ἀποῤῥώλια εἰδώς» οὐχὶ ἀνωφελῶν ἔμπειρος, φρόνιμος.

ἀπο-χάζομαι, **ἀποχαζόμενος** πρσ. ἐνσ. «—βόθρου» ἀποχώρει ἀπὸ τοῦ βόθρου λ 95 †

ἀπο-χέω, ἀπὸ χεῦεν ἀντὶ ἐχεΓεν. «—εἴδατα ἔραζε» χ 20=ἔχυσε τὰ φαγητὰ κατὰ γῆς.

ἀπο-ψύχω, **ἀποψύχοντα** μετ.=ἐκπνέοντα, λειποθυμοῦντα, μόνον ω 348· «ἰδρῶ **ἀπεψύχοντο**» Δ 621 πρτ. μέσ. ἐῤῥοσίζοντο, ἐστέγνωνον τὸν ἱδρῶτα· ἀποψυχθείς παθ. ἀόρ. Σ 561.

ἀπ-πεμψει μέλ. ἴδ. ἀποπέμπω.

ἄ-πρηκτος ἀπρήκτων, ους, αἱτ. (πρήσσω, Ι' α') ὁ μηδὲν κατορθώσας, μάταιος· «—πόλεμον πολεμίζειν» Β 121, 376 «—νέεσθαι» Ξ 221 μηδὲν καταπραξαμένην, Ε') οὐ οὐκ ἔστιν θεραπεία, ἀνίατος, ἀναπόῤῥευκτος· «ἔριδας, ἀνίην» «—δύνας» πρὸς ἃς οὐκ ἔστι τι πρᾶξαι Σχ.

ἀ-πριάτην (πρίαμαι) ἐπῤῥ. ὠρεάν. «ἐκεμήσατό με ἦρως—» ξ 317 Σχ. ἀντὶ τοῦ ἀπριάτως· «ἀποδόμεναι πατρὶ κούρην—» Α 99 ἄνευ λύτρων, ἀπρίατον.

ἀ-πρι-τί-μαστος (-μαίομαι) ἄψαυστος, ἀθίκτος Τ 263 †

ἄ-πτερος (πέτομαι) ἔπλεκτο μῦθος τῷ· ρ 57 «δὲν ἐπέταξεν, ἀλλ' ἔμεινεν (ἐν τῇ μνήμῃ) ὁ λόγος, ἀντιστ. ἔπεα πτερόεντα». Ὀδ.

ἀ-πτήν, **ἀ-πτῆσι** δοτ. πλ. νεοσσοῖσι = τοῖς μήπω πετασθεῖσιν· Σχ. ἀπτέρεσι Ι 323 †

ἀ-πτο-ρε-πέως (ἐπτοίητ(ε)ν, ἔπος) Ἥρη, ἡ τολμηρῶς λέγουσα· «κατ' ἄλ. ἀπτοεπὴς=ἀπτομένη ἐπέων, ἡ λοίδορος).

ἀ-πτόλεμος, -ον, -ους· = ἀπόλεμος, ἄπειρος πολέμου Κ 201, Ἰλ.

ἅπτω, γόνυ μετ. ἀορ. ἁψας=ἐλθήσας, συνάψας τ 408. Μέσ. ἁψάμενη ἀπὸ=ἐλθοῦσα, ὑψόθεν, ἐξαρτήσασα· λ 278. Ἔνσ. ἅπτεσθαι· πρτ. ἥπτετο. μελ. ἅψεσθαι. ἀόρ. ἥψατο, ἐφάψαμεν, πθ. ἐάφθη, κ. ἄ. π. προσάπτομαι εἴς τι, ἵνα τὸ κρατήσω, ἐπιλαμβάνομαι, πιάνω· «χειρῶν, νεός, νέκυος, ἡμιόνου, ζυγοῦ» προσφέρω τὴν χεῖρα εἴς τι «σίτου, βρώμης ἠδὲ ποτῆτος, ἐμῆς χοίνικος» Σχολ. τροφὰς λαμβάνει· «κύων συὸς ἰσχία» κρατεῖ (πιάνει) τὸν κάπρον ἀπὸ τὰ ἰσχία· γεν. εὐκόλως ἀναπληροῦται· «κύνες ἁπτόμενος ἦν πατρίδα» ξ 522, πρβ. ι 386· ἀλλὰ «—γούνων, γενείου» ἱκετεύω· α') ἀπαλύτως κεῖται· περὶ μάχης ἀμφιῤῥόπου· «ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο». καὶ τοὺς δύο πολεμίους ἐπληττον (ἐπετύγχανον) τὰ βέλη Θ 67, Γ 631, Λ 85, Ο 319 κ. ἄ. Β') περὶ πυρός· ι 379 «ἐν πυρὶ μέλλεν ἅψεσθαι»= νὰ πιάσῃ φωτιάν.

ἀ-πύργωτον (πυργόω) Θήβην=ἀτείχιστον, ἀχειρώτων Θ. λ 264 †

ἄ-πυρος (υ), (πῦρ) ὁ μὴ τεύξας ἐπὶ τοῦ πυρός, οὐ οὐδεμία ἦδη χρῆσις ἐγένετο· «ἀπύρους τρίποδας» =' καινουργεῖς· ἀντιστίθετ. τῷ ἐμπυρισθῆναι· «λέβητα» Ἰλ.

ἀ-πύρωτον (πυρόω) σιάλην=ἄπυρον, τ. ἔ. νεωστὶ ποιηθεῖσαν, καινήν. Ψ 270 †

ἄ-πυστος (πυθόμενος α') ἀνήκουστος, περὶ οὗ οὐδεὶς ἤκουσέ τι α 242. Β') ἀνήκοος, ὁ μηδὲν μαθών, δ 675, Ὀδ.

ἀπ-ωθέω, μόνον μέλ. **ἀπώσω** (ἀπ. -σέμεν) ἀόρ. -ῶσε, μέσ. μελ. -ώσεαι· ἀπωθῶ, ἀποδιώκω· «Ὀχῆας» «ὁμίχλην» σὺ σοῦ χ 76. «σὲ νηὸς» ο 280, «δόμων ἀέκουσαν» θ 130, Γ 489. «ὦσε δ' ἀπὸ ῥινὸν λίθος» ὁ λίθος τὸν ἐξέγδαρε». «—δόμων ἐκ Τροίης, ἄνδρα γέροντος». μεταφ. «Δαναοῖσι» λοιγόν» Δ 97. Μέσ. ἀπ' ἐμαυτοῦ ἀπωθῶ, βίᾳ ἀποκρούω· «Τρῶας, λίθον» «μνηστῆρας ἐκ μεγάροιο, πόλεμον νηῶν» μεταφ. «κακὰ νηῶν, νεῖκος, μὲ πὰρ νηῶν πρὸς τεῖχος».

ἄρα, ἄρ πρὸ συμφώνου, ῥα ἐγκλ. (ἀραρεῖν) δηλοῖ· α') ἀπλῆν ἀκολουθίαν, **τὸ λοιπὸν** «ὡς ἄρα φωνήσας, ὡς ἄρ' ἔφη» καὶ μετὰ μορίων· «καί ῥα, οὐδ' ἄρα» καὶ χρονικῶν «ὅτε ῥα, ἐπεὶ ῥα, ὅτε δή, — δὴ ῥα τότε». εὐθὺς τότε. Β') φυσικὴν ἀκολουθίαν, ἐν αὐτῇ τῇ φύσει κειμένην· ἴσια ἴσια, φυσικῷ τῷ λόγῳ, ὡς εἰκός, βεβαίως, τίθεται εἰς προτάσεις αἰτιολογικάς, ἀντιθετικάς, μετὰ δεικτικῶν καὶ ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν ἢ ἐπιῤῥημάτων· «γάρ ῥα, ὅτι ῥα, ὅς ῥα, ἐπεὶ ῥα, ὡς ἄρα, αὖτε ἄρ'». καὶ εἰς ἐρωτηματικάς· «εἰς τ' ἄρα».

ἀράβεω, ἀόρ. ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ= ἐῤῥάντισαν (ἤχησαν) ὁ' ἐπ' αὐτοῦ τὰ ὅπλα· Δ 504.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄραβος (ᾰ) ὀδόντων, = κύπτος, βρυγμὸς ὀδόντων Κ 375 †

Ἀραι-θυρέη (ῡ), πόλ. ἐν Ἀργολίδι· Φλιασία, κατὰ Στρ.

ἀραιός, συνήθ. ἀραιός. (ᾰ ἄρ), θηλ. **ἀραιή** «εἴσοδος» κ 90 = λεπτή, «γλώσσῃσι ἀρ.» Π 161. = λεπταῖς, ἐπιμήκεσι· «ἀνῆμαι.» Σ 411, = ἀσθενεῖς.

ἀράομαι, **ἄρᾶται**. ἐνσ. ἄπαρ. ἀρήμεναι, πρτ. ἠρώμην, ᾶτο, μέλ. -ήσεται, ἀόρ. ἠρήσατο, -αντο κ. ᾰ. π. παρακαλῶ, εὔχομαι «πολλά, δαίμοσιν, ἀθανάτοισι, πάντεσσι θεοῖσι» τινὰ μετ' ἄπαρ. Ψ 209, αἴτ. καὶ ἄπαρ. ὃ 827. καὶ σιωπηλῶς μετ' ἄπαρ. Ν 286, Δ 143, α 366. «Ἐρινῦς» θ 135 = ἐπικαλέσεται· μετ. αἴτ. καὶ ἄπαρ. «με πάλιν ἐλθέμεν» τ 533.

ἀραρίσκω, **ἀράρισκε** α' πρτ., ἀόρ. α' ἄρσε (καὶ ἄπαρ. καὶ μετ.), ἀόρ. β' ἤραρε, ἄραρον· Μετβ. ἁρμόζω, καλῶς συνάπτω, συναρμόζω· «ἀμείψαντας» Ψ 712, «ἀμφὶ πόδεσσιν—πέδιλα» ξ 23, «πώμασιν ἀμφιφορῆας» θ 353 κατήρτισε, «ἄγγεσιν ἅπαντα» (ἄρσον) = γέμισον θ 289. «ἀλλήλους βύεσσι» = ἔφραξαν, ἐπύκνωσαν» Μ 105. Μεταφ. (ἀρτύω) «γέρας» Δ 136 = ἀρεστὸν ποιήσαντες, «θάνατον καὶ κῆρα» π 169, «θυμὸν ἐδωδῇ» ε 95. β') Ἀμετάβ. πρκ. ἄρηρε (μετ. ἀρηρώς, ἀράρυῖα κλ.), ὑπρ. ἀρήρει (ἀόρ. β' ἤραρεν, ἄραρον μόνον Π 214, Θ 777) 3 πλ. ἀόρ. παθ. ἄρθεν· προσαρμόζομαι, καταρτίζομαι· «ἀρηρότες» = συνηρτισμένοι Ο 618, «ἀρηρώς» = ἐφαρμοζόμενος Π 211, κνημῖδες ἐπισφύριοις, «σανίδες, θύραι, πύλαι πύκα, στιβαρῶς ἀραρυῖαι, πίθοι ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες». Μετὰ δοτ. ὀργανικῆς «θώρηξ γυάλοισιν ἀρηρώς» ἐκ γυ. Ο 530. «τάφρος σκολόπεσσι» ὠχυρωμένος διὰ σκολ. Μ 66, «θυσάνοις» ζ 267 «λάεσσιν, ῥυτοῖσιν» μετχ. ἀόρ. μέσ. κατὰ συγκοπὴν «ἄρμενος = ἁρμόζων, ἁρμόδιος, Σ 600 «ἐπίκριον ἄρμενον ἔστῳ» ε 234, «—μῦθος — ἀριστος ὁ 777, μετὰ δοτ. ε 254, μετὰ τῆς ἐν «τρόχος ἐν παλάμῃσιν» ἀρηρὼς «=συνδεδεμένος» «τινί» Λ 31, μετρ. «φρεσὶν ἦσιν» = ἐλαφρός, ἐπιπόλαιος κατὰ τὸν νοῦν κ 553.

ἄραρον, ἀραρυῖα ἴδε ἀραρίσκω.

ἀράσσω, **ἄρασσεν** πρτ. ἐκτύπα, ἐσφυρηλάτει ε 248 † Ἴδ. ἀπ-αράσσω.

ἀράχθη ἴδ. συν-αράσσω.

ἀράχνιον, **ἀράχνια**, τά, οἱ ἱστοὶ τῆς ἀράχνης, ἀραχνιά, μόνον θ 288, π 35.

ἀργαλέος, η, ον (ἄλγος, ἀλγαλέος ἢ ἔργον;) βαρύς, δεινός· Δ 589, Μ 63, «μαχήσασθαι, ἀγορεῦσαι» καὶ προσωπικῶς, μετ' ἄπαρ. «—Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι» «—ἐστὶ θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι» — δύσκολος, ἐπίπονος· «— στόμα λαύρης, δεσμοί, ἕλκος» «βόας ἀργαλέας» λ 291 ἐνν. ἐλάσαι.

Ἀργεάδην Πολύμηλον ἐκ Λυκίας ὁ Πάτροκλος ἐφόνευσε. Π 418 †

Ἀργέϊος, **Ἀργεῖος**, 3 ἐκ τοῦ **Ἄργος**· α') Ἥρη τ' Ἀργείη, ἡ ἐν Ἑλλάδι λατρεύεται· Ἀργείη, Ἑλένη = ἡ ἐκ τῆς Ἑλλάδος καταγομένη. β') Ὡς οὐσιαστ. ὁ Ἀργεῖος· οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄργους, ἔτι δὲ λέγονται πάντες οἱ Ἕλληνες = οἱ Ἀχαιοί = οἱ Δαναοί· «αἰχμηταὶ, χαλκοχίτωνες».

Ἀργεῖ-φόντης (ἄργει τοπικ. ἐκ τοῦ ἀργῆς φάντης, ἰα ἀντὶ α αἰολικῶς) ἐκ τοῦ φαίνω, ὁ ἐν φωτὶ φαίνων, ἐπώνυμ. τοῦ Ἑρμοῦ, κατ' ἄλ. παραγωγήν, ὁ τὸν Ἄργον (τὸν πανόπτην) φονεύσας· ἀλλ' ὁ μῦθος οὗτος ἄγνωστος τῷ Ὁμήρῳ, ὁ ταχέως καὶ τρανῶς ἀποφαινόμενος Σχ. ὁ ταχὺς ἄγγελος· παρ' Ὁμ. λέγεται «πομπός, χρυσόρραπις, διάκτορος, εὔσκοπος».

ἀργεννός (ἀργ-, ἀργεσνός, ὃ φαίνεται εἰς τὸ ἐν-αργής). **ἀργεννάων**, -ῶν, -ῇσι, -ῇς· λευκός, λαμπρός. «οἰῶν, ὀθόνῃσιν, ὀιέσσιν».

ἀργεστής, **ἀργεστᾶο** Νότοιο, μόνον Λ 306, Ψ 334 = σφοδροῦ, κατ' ἄλ. λευκοῦ Νότου.

ἀργής, ῆτος καὶ -έτι, -έτα. δοτ., αἴτ. (ἀργός) λαμπρός, λευκός· ἐπίθ. κοσμητικόν· «ἐανῷ ἀργῆτι φαεινῷ» Σχ. ἐκ παραλλήλου· «κεραυνόν, ὄμβρον».

ἀργι-κέραυνος, **ἀργικέραυνε** Ζεῦ πάτερ κλτ. ὦ Ζ. κεραυνὸν λαμπρὸν ποιῶν Τ 121, ἀντὶ οὐσ. ὁ κεραυνοβόλος Υ 16. Ἰλ.

ἀργινόεις, **ἀργινόεντα** αἴτ. (ἄργινον = ἄλγιλος) ἀργιλώδης «Λύκαστον, Κάμειρον» Β 647, 656. ἄλλαι = λευκός.

ἀργι-όδους, **ἀργιόδοντος**, κτλ. (ἀργός = λευκός, ὀδούς), ὁ λευκοὺς ἔχων ὀδόντας, ἐπίθ. κοσμητικόν· «—Γὸς σὺν ἀγρίοιν—, κύνας— ».

ἀργι-πους (-ι, **ἀργιπόδας** (ἀργός, πούς) «κύνας» τοὺς ταχεῖς πόδας ἔχοντας, τοὺς ταχυπόδας Ω 221 †

Ἄργισσα, πόλ. ἐν Θεσσαλίᾳ Β 738.

ἄργμα, **ἄργματα** (ἄρχεσθαι) ὕψος θεοῖς = ἀπαρχὰς προσήνεγκεν εἰς τιμὴν τοῖς θεοῖς· ξ 446 †

Ἄργος α') πόλις ἐπὶ τοῦ Ἰνάχου ἐν Ἀρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

γαλίδι, καθέδρα τοῦ Διομήδους Β 559, φ 108, «—Ἀχαικόν» προσιτέλες τῇ Ἥρᾳ· «ἱππόβοταν, κλυτόν». δ') τὸ βασίλειον τοῦ Ἀγαμέμνονος «δυσκλέα Ἄργος,—πολυδίψιον—». γ') ὅλη ἡ Πελοπόννησος «κατ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος». «ἱππόβοτον» Γ 75, Β 287, Β 348, «ἀν' Ἶασον Ἄργος», σ 246, δ') Πελασγικόν, εἰς τὸ κράτος τοῦ Ἀχιλλέως «ὅσσοι τὸ πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον» Β 681.

Ἄργος, ἐνίπλειος κυνοραῖστέων· = Ἄργος γεμάτος ἀπὸ κυνηγ. Ἐκαλεῖτο δὲ οὕτω ὁ πιστὸς κύων τοῦ Ὀδυσσέως ρ 292, 300.

ἀργός, ἀργοί, -ούς, ἡν (ἄργυρος) λευκός, στίλπνός «χῆνα» λευκῷ χρώματι λάμποντα ο 161, = βόες Ψ 30· (μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ πόδας) «κύνες» Σ 978, Α 50.

Ἄρ οἱδε = εἰς Ἄργος.

ἀργύρεος 3 (ἄργυρος) ἀργυροῦς, δι' ἀργύρου κεκοσμημένος· «βίος, θυμός, ἐμάς, κώπη, τελαμών, κουλεός, ζυγόν, λέβης, κορώνη, κρητήρ».

ἀ-γυρο-δίνης (υ, ῑ, δίνη) ὁ κύματα ἀργυρᾶ ἔχων, ὁ ἰλλόμενος ἀργυρᾶ κύματα· «ποταμοί» ἐπ' θ. κοσμητικὸν ποταμῶν, «Ἠγνειὸν, ποταμόν». Ἰλ.

ἀργυρο-ήλους (ἦλος), -ους, -ων, ὁ ἀργυροῦς ἥλους ἔχων, ὁ μὲ ἀργ. ἥλους κεκοσμημένος· Ἐπ' θ. κοσμητικὸν «ἵππος, φάσγανον, θρόνος».

ἀ-γυρο-πέζα (—πεδ-ja) ἡ ἀργυροῦς πόδας τ.ἑ. ἡ λευκοὺς πόδας ἔχουσα·—Θέτις» Α 538, Ἰλ.

ἄργυ-ος (ἀργός), ὁ ἄργυρος, τὸ ἀσῆμι· «ἀργύρου γενέθλη» Β 857 παρὰ τὴν Ἀλιζῶνα, Μ ημονεύονται ἐξ ὄλου ἀργύρου «πλήμναι» Ε 726, «αἰχμή» Ἀγαμέμνονος Α 726, κ. ἄλ. ἔτι καὶ ἐπηργυρωμένα. Α 31, φ 200, η 89, τ 56, ψ 159 «χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ».

ἀργυρο-τοξος, ὁ ἀργυρᾶ τόξα ἔχων, ὁ λαμπρὰ τόξα ἔχων «Ἀπόλλωνα» καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος, ὡς οὐσιαστ. Ε 517, Φ 229, Α 37.

ἀργύ-φεος, ἀργύ-φεον (ἀργός, ϝαϝ) οὐδ. λαμπρόν, στίλπνον «σπέος, φάρος».

ἄργυ-φον, α (ῠ) (πρβ. ἀργύφεον) «ὕδωρ, μῆλα».

Ἀργώ, ποντοπόρος νηῦς μ 70.

ἀρδμός, οἱ, (ἄρδω)=τόπος ἔνθα ποτίζουσι τὰ ζῷα. Σχ. ποτισμός, ν 247, Σ 521.

Ἀρεθούση, κρήνη ἐν Ἰθάκῃ, ἐκ τοῦ ὄρους Νήϊον (ἀρέθω=ἄρδω) ν 408 †

ἀρειή, ἀρειῇ δοτ. (ἀρὰ) ἀπειλή, κατάρα, Ρ 431, Υ 109, πρ. Φ 336.

ἄρειος, ἄρειον τεῖχος, ἀφιερωμένον τῷ Ἄρῃ, ἀλλ' ἴδ. ἑπόμ.

ἀρείων, αἰτ. ἐν. -είω, καὶ -είονα, ὀν. πλ. -είους, -είονες, οὐδ. ἄρειον (ἀραρεῖν) «τεῖχος» = βέλτιον· «τάχα κεν φράσσεται καὶ ἄρειον» Ψ 114=καλλίτερον θὰ μὲ γνωρίσῃ. Δ 407, «χρώς» Τ 33, ὁ κατὰ πόλεμον καλλίων, ἀνδρειότερος, ι 48, γ 250, Π 557, εὐγενέστερος· Τ 588, ἀντιτίθ. τῷ «κακίους» θ 277, «χείρονα» υ 133.

Ἀρείων, ταχυς ἵππος τοῦ Ἀδρήστου Ψ 346

ἄρεκτος, ἄρεκτον (ῥέζω) ἔργον = ἀτελεύτητον, ἄπρακτον Τ 150 †

Ἄρες κλ. τοῦ Ἄρης, κατ' ἄλ. γρ. **ἀρές** κλητ., ὡς θετ. τοῦ ἀρεῖων, Ε 31, 456.

ἀρέσαι, -εσασθε ἴδε ἀρέσκω.

ἀρέσθαι ἀπαρ. ἀορ. ἴδε ἄρνυμαι.

ἀρέσκω, μόνον ἀρέσαι ἀπαρ. ἀόρ. α', διορθώνω, ἀναπληρώνω· Ι 120, Υ 138, μέσ. μέλ. ἀρεσσόμεθα ταῦτα = θεραπεύσομεν, συμβιβάσομεν πρὸς ἀλλήλους Δ 362· καὶ ἀόρ. «ἀρεσσάσθω -σσασθαι, ἐπείσσιν, δώροισιν, δαιτί» = ἐξιλεώνω, εὐχαριστῶ τινα· θ 396, 402.

ἀρετάω, ἀρετᾷ, -ῶσι (ἀρετή) προκόπτω, τελεσφορῶ· θ 329 «οὐκ—κατὰ ἔργα· τ 114 «ἀρετῶσι λαοί» ἐν ἀρετῇ διάγωσιν· Σχ. εὐδαιμονοῦσιν.

Ἀρετάων, Ἀρετάονα ὄϊον, εἷς τῶν Τρώων ὃν Τεῦκρος ἐφόνευσε, Ζ 31 †

ἀρετή, (ᾱ) (ἀρ-ι «ἡ ἐν παντὶ πράγματι ὑπεροχή» Ε. Μ. α') ἐπὶ πάσης ἀρετῆς· «ποδῶν ἀρετήν, ἀρετῇ περιβάλλεσθον ἵπποι» «ἀρετὴ ἑκάστου» ἡ ταχυτης ἔτι δὲ γένους, πλούτου, δώρων· ξ 212, πρβ. Ι 53, «ἀρετῇ—ἔξοχ' ἄριστος» κατὰ τὴν ἀξίαν ρ 187 πρβ. χ 244, β') ἀνδρεία, τιμή, Ο 642 πρβ. Ι 498, γ') τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν σ 251, τ 124, δ 206, δ') ἐπὶ τοῦ πνεύματος· μ 211. Οἱ θεοὶ δίδουσι τοῖς ἀνθρώποις ἢ ἀφαιροῦσι τὴν ἀρετὴν Υ 242. «Ζεὺς ἀρετὴν ἀνδρῆσσιν ὀφείλει τε μινύθει τε». ν 45, σ 133.

ἀρετῆτα διόρθωσις ἀντὶ ἀροτῆτα.

Ἄρεω ἴδε Ἄρης.

ἀρή, α') εὐχή, παράκλησις, αἴτησις, δ 767, Ο 378, Ψ 199. β') κατάρα· «ἐξ ἀρέων μητρός» Ι 566. ἔτι βλάβη, δυστύχημα, ὄλεθρος· Μ 334 «ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμῦναι». Ξ 485, μετὰ τοῦ λοιγὸν Ω 489. (ἀ ἐν θέσει, ἀ ἐν ἄρσει).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ἄρηαι ἀόρ. Ὑπ. τοῦ ἄρνυμαι.

ἀρήγω, (ἄ) μέλ. -ξω, (ἄρκιον, ἀλκή) βοηθῶ, συμμαχῶ· -μαι—ἔπεσιν καὶ χερσίν» Α 77, Β 363 μάλιστα περὶ θεῶν, οἱ τοὺς ἀνθρώπους συντρέχουσι. Α 521, Θ 11. Ἰλ.

ἀρηγών. -όνες, θηλ. μόνον· (ἀρήγω) βοηθός· Δ 7, Ε 511.

ἀρηΐθοϝος ἡ, **ἀρηϊ-θόων** (ἄρης θοός) ὁ ἐν πολέμῳ ταχύς· Θ 298. Ἰλ.

Ἀρηϊ-θοΐϝης α΄) ὃν κορυνήτην ἄνδρες κιχάνουσιν... οὔνεκ' οὐ τόξοισιν μαχέσκετο . . . ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας. Η 10, 137. 6΄) θεράπων τοῦ Ῥίγμου Υ 487.

ἀρηϊ-κτάμενος, **ἀρηϊκταμένῳ**—ἐν τῇ μάχῃ φονευθέντες· Χ 72.

Ἀρηϊ-λυκος α΄) Η. Προθοήνωρ Ξ 451, 6΄) Τρὼς Π 308.

ἀρήϊος (ἄρης) πολεμικός, ἀνδρεῖος. «—Πρωτεσίλαος· καὶ ἄλ. πολ. Β 698, Π 166 «τεύχεα, ἵππες· τ 4, Ζ 340, Κ 407, ϕ 368.

ἀρηϊ-φατος, ἀρηΐφατοι, -ους (φένω) ὁν πολέμῳ πεφονευμένοι· «ἄνδρες» λ 41. «φῶτας» Τ 31.

ἀρηϊ-φιλος, -ον, -οι, τοῦ Ἄρεως φίλος, πολεμικός. Ο 169. Ἰλ.

ἀρήμεναι ἀπαρ. ἴδε ἀράομαι.

ἀρημένως, αν (ἀ· ἀράσσειν ἀρᾶν ἀρημένος) βεβλαμμένος, πεθαρημένος· «γήραϊ λυγρῷ, —ὕπνῳ καὶ καμάτῳ».

ἀρήν ἀχρ. ὄνομ. τὸ. ἄρνα.

Ἀρῆνη πόλις τοῦ Νέστορος ἐν Ἤλιδι παρὰ τὸν Μινύειον ποτ. Β 591, Λ 723.

ἀρημμένως πθ. πρκ. τοῦ ἀρύω.

Ἄρης, -ηος, -ῆϊ, -ην, -ηϊ (καὶ -εος, εϊ καὶ ει, Ἀρίσταρχος καὶ ἄρεω Ξ 485), κλητ. Ἄρες (ἴδε ἀρές), θεὸς τοῦ πολέμου Ε 890 ἑξ. υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ἀδελφὸς τῆς Ἐριδος· ὁ Δεῖμος καὶ ὁ Φόβος εἶναι υἱοὶ τοῦ· βοηθεῖ τοὺς Τρῶας Δ 439, ἀντιτίθεται τῇ Ἀθηνᾷ Ε 856, 900. Λέγεται, ἀΐδηλος, ἀλλοπρόσαλλος, ἄτος πολέμοιο, βροτολοιγός, δεινὸς ἐνυάλιος, θωῇ, θοῦρος, μιαιφόνος, ὄβριμος, ὀξύς, ῥινοτόρος, ταλαύρινον πολεμιστήν, χάλκεος κ. ἄ. π. οἱ ὀπαδοί του λέγονται· «ὄζος ἢ θεράποντες Ἄρηος, ἀρηίφιλοι» κτ. ἑ.

Ἄρης, (ἔρις;) ὡς συμβολικὴ παράστασις τοῦ Ἄρεως (παρθ. Ἥφαιστος), ὁ πόλεμος ἡ μάχη· «ὀξὺν ἄρηα ἐγείρειν» Β 440, «ξυνάγειν» Β 381, «φέρειν πολύδακρυν—» Γ 132, «ἔριδα» καὶ ἄλ. Ν 569.

ἄρησθε ὑπ. ἀόρ. ἴδε ἄρνυμαι.

Ἀρήτη (ἀ) Θ. τοῦ Ῥηξήνορος, Γ. τοῦ Ἀλκινόου η 54, ν 66. Ὀδ.

ἀρητήρ (ἀ. ἀράομαι) ὁ εὐχέτης, ὁ ἱερεύς, ὃς ὑπὲρ τοῦ λαοῦ εὔχεται τῷ θεῷ. Α 11. 94. Ε 78.

Ἀρητιάδης. Υ. τοῦ Ἀρήτου = ὁ Νῖσος π 395.

ἄ-ρητος, (ἐκ τοῦ ἄρρητος = ἄρρητος) **ἄρητον** = ἀνέκφραστον· Ρ 37, Ω 741. Ἄλλοι γράφουσιν **ἀρητόν**, ἐκ τοῦ ἀράομαι· κατάρατον, ὀλέθριον.

Ἄρητος α΄) Γ. τοῦ Νέστορος γ 414. 6΄) Γ. τοῦ Πριάμου Ρ 535.

ἄρθεν 3 πλ. ἀόρ. πθ. ἴδε ἀείρω.

ἀρθμέω, ἀρθμήσαντε μετ. ἀόρ. (ἀρθμός, ἀραρίσκω) ἐν φιλότητι = συμβιβασθέντες, συνδιαλλαγέντες. Η 303 †

ἄρθμιος, ἄρθμιοι, (ἀρθμός) φίλοι, σύμφωνοι, π 427 †

ἀρι- «ἀρείων=ἄγαν, πολύ,ἐν συνθέσει μόνον.

Ἀρι-άδνη (ἁγνός, Ἀρι-άγνη) κούρη Μίνωος, ἣν Θησεὺς ἐκ Κρήτης ἤγε, λ 321, Σ 592.

ἀρι-γνωτος (ἀ) 3 καὶ 2· εὐδιάγνωστος Ν 72, ὁ 107, καὶ μετὰ τοῦ «ῥεῖα» Ο 490. πασίγνωστε, τ. ἔ. διαδότε ρ 375 (ἐνταῦθα - - - -).

ἀρι-δείκετος (δείκνυμι) ὁ, δακτύλῳ δεικνύμενος, περιφανέστατος, ἐνδοξότατος· «—υἱὸν» λ 540· ἐπίθ. κοσμητικὸν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ γεν. διαιρετικῆς· «—ἀνδρῶν, πάντων λαῶν».

ἀρί ζηλος, (ἴ. ὄζηλος μεταπολῇ τοῦ δ εἰς ζ) (θηλ. ἀριζήλη, καὶ ἀριζήλοι, ἐπίρ. ἀριζήλως μ 453 †) πολὺ λαμπρὸς Σ 519, «—αὐγή» πολὺ φαεινή· περὶ ἀκοῆς· «—φωνή» πολὺ ἠχηρά· «ἀριζήλως εἰρημένα» ἀριδήλως, σαφῶς· «ἀρίδηλον» = πασίγνωστον Β 318, ἄλ. γρ. ἀΐζηλον.

ἀριθμέω (ἀρθμός). **ἀριθμήσω** μέλ., ἀόρ. -ήσας, πθ. -ηθήμεναι· ἀριθμῶ, ἀπαριθμῶ, δ 411, π 135, «ἀριθμηθήμεναι ἅμφω» Β 124 «νὰ λαγαριασθῶμεν καὶ οἱ δύο. «—δίχα» διαιρῶ εἰς δύο ἴσα μέρη κ 204.

ἀριθμός, ἀριμός, πλῆθος· π 246, ἀριθμῷ λ 449 «ἀριθμιος. Ὀδ.

Ἀρίμοις εἶν, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς, Β 784· ὄρος τῆς Κιλικίας.

ἀρι-προπής (πρέπειν) διαπρεπής, ἐξαίρετος. «ἄνδρες, ἵππος» μετὰ δοτ. Ζ 477. μεγαλοπρεπής, λαμπρὸς «ἀστήρ, εἶδος».

Ἀρίσβας, αντος Π. Λειωκρίτου Ρ 347 †

Ἀρίσβη, πόλ. ἐν Τροίᾳ παρὰ τὴν Ἄβυδον, —Ἀρισβηθεν=ἐξ Ἀρ.

ἀριστερός, ὁν (ᾰ) ἀριστερὸς, εὐώνυμος· ἐκ τοῦ ἄριστος, διότι τὸ ἀριστερὸν μέρος κάλλιον. ἄλλοι, ὡς ὁ Εὐστάθ., κατ' εὐφημίαν νομίζουσι, «ὦμος, μηρός, μαζός, ἵππος· «ἐπ' ἀριστερὰ» (ἀριστερόφιν N 309)=πρὸς τἀριστερά. «—χειρός», «ἐπὶ δεξί'. . . ἐπ' ἀριστερὰ» = πρὸς ἀνατολάς. . . πρὸς δυσμάς· «ἀριστερὸς ὄρνις» ὁ κακὸν προαγγέλλων υ 242.

ἀριστεύς, **ἀριστῆος**, -ῆα, -ῆες (ᾰ ἄριστος)· ἰσχυρότατος Σχ. τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ ἀρίστους· Γ 44 «ἀριστῆα μόρον» = ἄριστον πρόμαχον. Ο 303 «ἀρ. καλέσαντες» οὓς ἐν 196 «ἀρίστους ἐνὶ στρατῷ» καλεῖ ὁ ποιητής. «—Δαναῶν, μνηστήρων»=οἱ πλεῖστον ἰσχύοντες ἐν τοῖς Δ. «ἐν τοῖς μνηστήρσι», 6') πρωτεύοντες, προύχοντες, γενναίοι· Ι 396, λ 227, ω 86· «ἀριστῆος βέλεμνα»—«τεύχεα,—οἶκον,—ἄκοιτιν».

ἀριστεύω. **ἀριστεύειν**, πρτ. θαμ. ἀριστεύεσκε· πρωτεύω, προέχω· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τοῦ ἅπαρ. «μάχεσθαι» Λ 746 «τινός» (μεθ' ἡμέας δ 652).

ἄριστον, (ᾰ ἦρι καὶ ἐστὸν ἐκ ῥιζ. ἐδ.) πρόγευμα, μόνον π 2, Ω 124.

ἄριστος, η, ον (ἀρείων, ἀρι-) καὶ **ὥριστος**= ὁ ἄρ. ὃ ἄριστος, γενναιότατος, ἐξοχώτατος, ὥστις ἐξέχει οὐχὶ κατὰ τὸ ἦθος, ἀλλὰ κατὰ τὸ γένος, τὴν δύναμιν, τὴν ἰσχύν· ἐπιτείνεται διὰ τῶν «μεγ'(α) ὀχ'(α). ἔξοχ'(α), πολλόν, διακριδόν». α') περὶ πραγμάτων· «τεύχε', νῆα», βουλή, μῆτις». β') περὶ ζώων· «ἵπποι, βοῦς, αἶγες». γ') περὶ ἀνθρώπων· 1) προστίθεται ἀπαρεμφάτου δηλοῦν εἰς τί τις εἶναι ἄριστος. «—ἀναρρῖπτειν, — μάχεσθαι, — δέειν». 2) ὡσαύτως καὶ δοτ. «τοξοσύνῃ, χοροιτυποίῃσιν, νηυσίν, βουλῇ, ἔγχεσιν» καὶ αἰτ. «εἶδός τε δέμας τε». γ') προστίθεται γεν. διαιρετική ἢ ἄλλο τι· «οἰωνοπόλων, σκυτοτόμων, τέκτονες, μάντιν». δ') Ἐκ τῶν θεῶν λέγεται ὁ Ζεὺς θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος».

ἀρι-σφαλής, **ἀρισφαλέα** αἴτ. (σφάλλομαι) λίαν σφαλερός· «οὐδὸν»=ὀλισθηρόν, δύσβατον. ρ 196 †

ἀρι-φραδής, **ἀριφραδές**, καὶ -έα οὖδ. (φράζομαι) λίαν φανερός· «σῆμα» ἄγαν ἐκδηλον, φανερόν· «ἀριφραδέα» = ἀριφραδέως ψ 225. «ἀριφραδέα τέτυκται»=εὐδιάγνωστα, εὐδιάκριτα, Ψ 240.

Ἀρκαδίη Β 603 χώρα ἐν μέσῳ τῆς Πελοποννήσου, ἧς ὁ κάτοικος

Ἀρκάς, **Ἀρκάδες** ἄνδρες—ἐπιστάμενοι πολεμίζειν Β 611, «—ἐγχεσίμωροι».

Ἀρκείσιος, Υ. τοῦ Διός, Π. τοῦ **Ἀρκεισιάδου** = Λαέρτου ὃν μόνον υἱὸν ἔτικτεν π 118, ω 170. Ὀδ.

Ἀρκεσίλαος (ᾰ) ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν Β 495, Ο 329.

ἀρκέω, μόνον πρτ. ἤρκει, μέλ. **ἀρκέσει** ἀόρ. ἤρκεσε (ἀλκή)· ἀποκρούω, ἀποτρέπω, δίδω δύναμιν πρὸς ἀπόκρουσιν· «—ὀλεθρον τινι» «—τινὶ ἀπὸ χροὸς ὀλεθρον»—«προφυλάττω, βοηθῶ· «ὑμῖν ποταμὸς» «νῶϊν Ἀθήνη» π 261, πρβ. Ο 529. Ν 371.

ἄρκιος, ον (ἐκ ἀρκέω) ἱκανός, ἀρκετός, ἀσφαλής «μισθὸς» Κ 304, σ 358· «οὐ οἱ ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας, Β 393. «αὐτῷ δὲν θὰ εἶναι ἀρκετὸν νὰ διαφύγῃ τοὺς κύνας, ὁ, ἔ. βεβαίως δὲν θέλει διαφύγει· «νῶϊν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι» Ο 502= βεβαίων ἢ νὰ—ἢ νὰ.

ἄρκτος, ὁ, ἡ, α') ἡ Ἄρκτος λ 661, 6') ὁ ἀστερισμός, ὃς μεγάλη ἄρκτος καλεῖται. Σ 487, ε 273 ἣν καὶ ἅμαξαν καλέουσιν ἔνθα ὁ Σχ. λέγει «ἅμαξα καλεῖται ἡ ἄρκτος ἐπεὶ ἐκ τεσσάρων ἀστέρων σύγκειται, τροπον ἐχόντων πληθίου καὶ ἅλλων τριῶν δίκην ἐχόντων ῥυμοῦ».

Ἅρμα, πόλ. τῆς Βοιωτίας Β 499.

ἅρμα (ᾰρ-σα), πολεμικὴ ἁμάξα, ἐνίοτε καὶ πλθ. ἅρματα· «δαιδάλεα, ποικίλα χαλκῷ, θοὸν· κολλητά, εὔξοον, καμπύλον, ἀγκύλον, εὔτροχον». Ἐπὶ τοῦ ἅρματος ἔβαινον δύο πάντοτε πολεμισταί ὁ «παραιβάτης» καὶ ὁ «ἡνίοχος· Μέρη τοῦ ἅρματος εἶναι· ὁ «δίφρος» (κοινῶς κασόνι), «ὑπερτερίη», ὁ «ἄξων» εἰς οὗ τὰ ἄκρα περιεφέροντο οἱ «τρο-

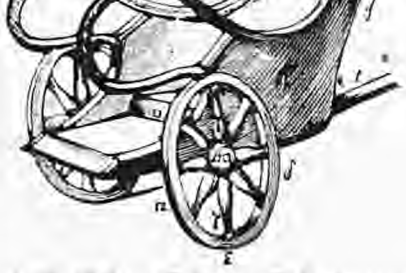

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

χοὶ» ἢ τὰ «κύκλα» ἐκ 2—2 1|2 ποδῶν διαμέτρου· τῶν τροχῶν μέρη ἡ «πλήμνη» (δ) ὅπῃ εἰς ἣν εἰσέρχεται ὁ ἄξων· αἱ πλῆμναι περιεβάλλοντο ἐκ μετάλλου· εἰς τὴν πλῆμνην εἰσερχονται (4—) 8 «κνῆμαι» (γ) (παρθ. ὀκτάκνημος) ἤτοι αἱ ἀκτῖνες αἱ ἑνώνουσαι τὴν ἴτυν μετὰ τῆς πλήμνης· ἡ τῶν τροχῶν περισφῖρα ἐλέγετο «ἴτυς» (α-ε), ὁ δὲ τὴν ἴτυν περιβάλλων σίδηρος ἐπίσσωτρον· «ἄντυξ» (θθ) (ἴδε ἐν λ. ἄντυξ). τὰ ἅρματα εἶχον ζυγὸν (ἴδε ἐν λ. ζυγόν) εἰς ὃν ὑπῆγον τοὺς ἵππους, οἱ ἦσαν τοῦ «ζύγιοι» «παρήορος» (ἴδε Εἰκ.).

ἁρματο-πηγός (ἅρμα πήγνυμι) ἀνήρ, ὁ ἁρματοποιός· Δ 485 ÷

ἁρματο-τροχιή (ι. τροχός) τὸ ἴχνος (ἡ χάραξις) τῶν τροχῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους Ψ 505 ÷

ἄρμενος μετ. ἀόρ. μέσ. ἴδε ἀραρίσκω.

ἁρμόζω. (ἀρ. ἁρμός) **ἁρμόζειν** προσ. ἐνσ. μεσ., ἀορ. ἐνερ. ἥρμοσε (ἄρμενος) μετθ. πάντα ἥρμοσεν ἀλ.» ἑταίριασε, ε 247. «ἁρμόζω σχεδίην», ε 162. κατασκευάσον ὥστε νὰ συναρμόζωσι, οἰκοδόμησον σχεδίην· Γ 333. ἀμετ. εἰμαι ἁρμόζιος· «ἥρμοσεν αὐτῷ» ὁ θώρηξ, ἀλλὰ καὶ μεταλ. αὐτὸς ἑαυτῷ ἥρμοσε τὸν θ. Ρ 210.

Ἁρμονίδης τέκτονος υἱὸς τοῦ Φερέκλου Ε 60 ÷

ἁρμονία, ἁρμονιάων, ἧσι. γεν. καὶ δοτ. πλθ. α') συναρμογή, ἄρθρον (ἴδε σχεδίη), ε 348. 361. β') συνθήκη ὁμολογία· Χ 255.

Ἅρναῖος σ. 5 = Ἶρος.

ἀρνειός, ὁ (ἄρνα), ὁ κριὸς Γ 197 «ἀρνειὸς ἦεν» ι 432 ὁ τοῦ Πολυφήμου κριός, ὃν αὐτὸς ὁ ποιητὴς συχνὰ κριὸν καλεῖ· παρθ. ι 444, ι 463 ὑπ' ἀρνειοῦ λυάσθην, καὶ μετὰ τοῦ ὃν «ὃν ἀρνειὸν θῆλύν τε» κ 527, 572.

ἀρνέομαι. **ἀρνεῖται** κ. ἄλ. π., πρτ. ἠρνεῖτο, ἀόρ. ἀρνήσασθαι· ἀρνοῦμαι, οὐ δέχομαι· ἔπος, γάμον — στερεὸς «τοῖον δόμεναί τε καὶ ἀρνήσασθαι· ρ 345 καὶ ἀπολύτως· Τ 304, Ξ 191, θ 443.

ἀρνευτήρ (ἐρευνᾶν, ἐρευνητήρ) δοτ. **ἀρνευτῆρι** ἐοικώς· κολυμβητῆ, δύτῃ (ταὐτὸν τῷ κυδιστῆρι) μ 413, παρ. Π 742 καὶ ἐξ.

ἄρνα, εἶτ. ἑν., δυϊ. -ε, πλ. κανονικῶς, ἄρνες, -ῶν δοτ. μόνον -εσσιν· τὰ νεογνὰ τῶν προβάτων, ἔπειτα τὸ πρόβατον, ὁ κριός· Γ 103, 310, 273, Ω 262 «ὅπα ἀρνῶν — ἄρν' ἀμαλήν»· ξ 85 ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν.

Ἄρνη πόλ. ἐν Βοιωτίᾳ· Η 9. — πολυστάφυλον Β 507.

ἄρνυμαι (ἀρ.) ἐνστ., παρτ., ἀόρ. ἤρατο, -άμεθα καὶ ἀρόμην· παρίζομαι, λαμβάνω «μισθόν», κτῶμαι «κλέος, κῦδος, εὖχος, νίκην, ἀεθλια», «τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ πρὸς Τρώων Α 159» = τιμωρίαν (ἀποζημίωσιν) εἰσπραττόμενοι χάριν τοῦ Μ. παρὰ τῶν Τρ.—ἀνδράγρια Ξ 510. πειρῶμαι σώζειν· σπουδάζων σῶσαι· «πατρὸς κλέος — ψυχὴν ἑταίρων» α 5 Σχ. ἀντικαταλλάσσων, ἀντιδίδους.

ἀροίμην εὐκ. ἀόρ. ἴδε ἄρνυμαι.

ἄρουσις, ἡ (ἄ. ἀρόω) ἀροτρίασις, καλλιέργεια. «—λείη» ι 134, «—ψιλή» Ι 580.

ἀρωτήρ, ῆρες, ὁ ἀροτριῶν· Σ 542.

ἄρρατος (ἄ). **ἀρώτοισιν** = ἀγροῖς οἱ καλλιεργοῦνται, ι 122 ÷

ἄρυτρον, τὸ (ἀρόω), τὸ ἄροτρον· «—πηκτὸν» Ν 703, «εἶκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ» σ 374. μέρη τοῦ ἀρότρου· γύης (α), ἐστοβοῦς (α'), ἔλυμα (δ), ὀνυξ (γ) πτερὰ (ε), ἐγέλη (δ).

ἄρουρα, ης (ἀρόω, ἀρορεῖα)· α') ἀγρός, γῆ ἠροτριασμένη ἢ πρὸς ἄρσιν ἐπιτηδεία. Ζ 195, Μ 422, Ν 707. ἄρουραι πυρηφόροι Ξ 122. β') χώρα, ἁπλῶς γῆ· Γ 115, «φέρει ζείδωρος ἄρουρα» δ 229. πρβ. ι 357 οἶνον. «ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν κλέος εἴη» η 332. «πατρὶς ἐμὴ ἄρουρα» = ἡ πατρίς κ 29. «ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης» Σ 104. γ') = Γαῖα· «—θρέψε λ 309. τέκε ζείδωρος ἄρουρα» Β 548.

ἀρόω. **ἀρώσει** = ἀροτριῶσι, καλλιεργοῦσι ι 108, **ἀρηρομένη** ἐνθ. πθ. πρκ. Σ 548 = ὠργωμένη.

ἁρπάζω. μέλ. -ξω, ἀόρ. ἥρπαξα, ἥρπασε· ἁρπάζω, βία λαμβάνω, α') ἐπὶ ἁρπακτικῶν θηρίων Ε 556 «βόας καὶ μῆλα» «—βοῦν, ἄρνα, κλ.» β') ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ θεῶν· «λᾶαν φέρεν» Μ 445, «ἐκ χροὸς δόρυ» Π 814 σ 250. γ') ἐπὶ χειμῶνος καὶ κυμάτων· κ 48, ε 416.

ἁρπακτήρ, **ἁρπακτῆρες** = ἅρπαξ Ω 262 ÷

ἁρπ-αλέος, **ἁρπαλέων** ὁ ἀσμένως ἁρπάζων· «κερδέων—» ἁρπακτικῶν, δελεαστικῶν ῥ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

164 †. — «ἁρπαλέως πῖνε καὶ ἤσθε» = ἁρπακτικῶς, ἡδέως· ζ 250, ξ 110. Ὀδ.

Ἁρπαλίων Υ. Πυλαιμένους. N 644.

ἅρπη, ἅρπη, Ε Μ. εἶδος ὀρνέου, ὅμοιον αἰετῷ (ἰκτῖνος ἢ φήνη) Τ 350 †.

ἁρπυια, ἅρπυιαι = ἁρπακτικὰ θεαί, = θεαὶ τῆς θυέλλης, τῶν ἀνέμων, αἱ τιμωρητικαὶ θεαί· α 241.

ἀ-ρρηκτος (Ρρήγνυμι) ἀδιάρρηκτος· ἀπροστίθεται «ἄλυτος» «πέδας, δεσμούς, πεῖραρ» δ') ἀπόρθητος «τεῖχος, νηῶν εἶλαρ, πόλις» γ') μεταφ. «φωνή» ἀδιάκοπος, στερεά.

ἄ-ρρητος (Ρρ.) ὁ μὴ ῥητός· «ἔπος ὃ πέρ τ' ἄρρητον ἄμεινον» τὸ ὁποῖον λόγιον ἦτο κάλλιον νὰ μείνῃ ἄλεκτον. ξ 466 †

ἄρσην, ενος = ἄρρην, ἀρσενικὸς «βοῦς, ὄϊες, μῆλα» «τὰ δ' ἄρσενα» ι 238 = τοὺς κριοὺς καὶ τράγους. «τοὶ ἄρσενες» ξ 16 = οἱ χοῖροι. Θ 7 μήτε τις θήλεια θεὸς μήτε τις ἄρσην.

Ἀρσί-νοος, -ου μεγαλήτορος· Π. τῆς Ἑκαμήδης, ἐκ Τενέδου Α 626 †

Ἀρτακίη (τἄ, ἡ. περσικὴ λέξ. Ἀρτάξατα, Ἀρταξέρξης)· «ἐς κρήνην καλλιρέεθρον Ἀρτακίην» κ 108, παρὰ τὴν Κύζικον, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λαιστρυγόνων.

ἀρτεμής, ἀρτεμέα, -έεσσι, αἰτ. ἑν., θοτ. πλθ. (ἄρτιος;) σῶος, ὑγιής· Ε 515, Η 308. «ἀρτεμέεσσι φίλοισι» Ω 43 = ὑγιεῖς ἔχουσιν, Σχ.

Ἄρτεμις «ἀγνή, ἰοχέαιρα, χρυσηλάκατος, χρυσήνιος, χρυσόθρονος, ἀγροτέρη, κελαδεινή» θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς, ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος Υ 71. παρθένος ἐξέχουσα ζ 102, θεὰ τῆς θύρας· Ε 51. «Ὡς ὁ Ἀπόλλων τοῖς ἀνδράσιν, οὕτω καὶ ἡ Ἄρτεμις ταῖς γυναιξὶν θάνατον φέρει Ζ 205, 428, Τ 59, τῆς Νιόβης ταῖς θυγατράσι Ω 606. Βοηθεῖ τοὺς Τρῶας μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος.

ἄρτι (ἰ) ἐπίρ. = τώρα, διά· Τ 56, Φ 288, υ 166, ψ 174, ἔνθα νῦν ἀναγινώσκεται «ἄρ τι».

ἀρτι-επής (ἴ. Fεπος) μῦθων = ἔμπειρος λόγων. Σχ. «ἄρτιος καὶ ἱκανὸς εἰπεῖν» ἀντιτίθεται τῷ ἀμετροεπής. Χ 281 †

ἄρτιος, ἄρτια (ἀράρισκε) οὐδ. ἁρμόδιος, σύμφωνος, φρόνιμος· «ἄρτια βάζειν» θ 240 = σύμφωνα εἰς τὸ πρᾶγμα, φρόνιμα λέγειν· «οἱ φρεσὶν ἄρτια ἤδη» τ 248 ἤξευρε σύμφωνα πρὸς ἑαυτὸν τ. ἔ. τὴν γνώμην του.

ἀρτί-πους (ἴ. πούς) ὁ ὑγιὴς τοὺς πόδας· «ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος» Ι 505. «καὶ ὀξύς τε καὶ ἀρτίπος» θ 310, ὁ Ἄρης, ὡς ἀντιτίθεται ὁ Ἥφαιστος, ἐπειδὴ εἶναι ἀπόλεμος.

ἀρτί-φρων (φρήν) ὁ ὑγιὴς τὰς φρένας, φρόνιμος, συνετός, ω 261 †

ἄρτος, ἄρτων, -ους αἰτ. ἄρτος, (ψωμί)· «ἄρτου καὶ οἴνου, ἄρτους δύο» Ὀδ.

ἀρτύνω (ῦ, ἄρτιος, ἀρτύω), μέλ. ἀρτυνέουσι, ἀόρ. μετ. -ύνας, Μεσ. πρτ. ἀόρ. ἠρτύναντο, πθ. ἀόρ. ἀρτύνθη, ἁρμόζω, εὐτρεπίζω, παρασκευάζω. «πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτ.» Μ 43, 86 = συντάξαντες, συνασπισθέντες· «—ὑσμίνην» Ο 303· Σχ. παρεσκεύαζον ὥστε μάχεσθαι· «ἠρτύνθη μάχη» Λ 216. «—λόχον» ξ 469 = ἐνέδραν ἡτοίμαζον, ἔστηνον· «ἔδνα», ὡραύτως καὶ τὸ μεσ. ὁ 782, Β 55 «ἠρτύνετο βουλήν» = παρεσκεύασεν, ἐποίησεν. Μεταφ. ω 153 «μνηστῆρσι θάνατον» — 366 «ψεύδεα» = ψεύδη λέγοντες.

ἀρτύω, (ῦ) **ἀρτύει** ἐνεστ. πρτ. ἤρτυε (ἄρτιος, πρβ. ἀρτύνω), παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, μηχανῶμαι· «—γάμον» · περὶ κακῶν πραγμάτων· υ 242 Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε «—τῷ ὀλέθρον, — σοὶ δόλον, — ἐπὶ Ζεὺς τῆμα».

Ἀρύβας Σιδόνιος ο 246 †

ἀρχέ-κακος, ἀρχεκάκους νῆας, αἳ πᾶσι Τρώεσσι γένοντο. Ε 63 † Σχ. πρόπος ετυμολογικός· αἳ ἦρχισαν τὸ κακόν· αἰτίας τῶν κακῶν.

Ἀρχε-λοχος Υ. τοῦ Ἀντηνορίδου Β 823.

Ἀρχε-πτολεμος, Ἰφιτίδης· — θρασὺν Ἕκτορος ἡνιοχῆα Θ 128, 312.

ἀρχεύω, ἄρχευε, ἐν· (ἀρχὸς) ἡγεμὼν εἰμί· «—Τρώεσσι κατὰ ὑσμίνας» Ε 200 Β 345.

ἀρχή (ἄρχω)· ἀρχὴ «κακοῦ οἱ πέλεν ἀρχή» προοίμιον, ἀφορμή, κακοῦ· «—πήματος», πόνου, νείκεος· μετὰ γεν. προσώπου· «Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς» Γ 100 = ἕνεκα ἀφορμῆς ἀπὸ τοῦ Ἀλ. «ξένοι ἐξ ἀρχῆς» ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἀεί.

ἀρχός, ἡγεμών, ἀρχηγός· α') τοῦ πλοίου κυβερνήτης «ἀρχὸς ἀνὴρ» Α 144, «ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη Α 311. πρβ. Β 685, Β 493. β') τοῦ στρατοῦ, τῆς τάξεως. «—Ἀβάντων Κικόνων, κλ.» · «ἀρχοὶ μνηστῆρων» = ἀρχηγοί, οἱ πρῶτοι τ. μν. πρβ. θ 391.

ἄρχω (καὶ μέσ. ἀλλ' ἄνευ πρκ. ὑπερ. καὶ ἄνευ παθ.) Α'. Ἐνεργ. προηγοῦμαι· α) εἶμαι ὁδηγός· «Ζεὺς ἦρχε» «δαίμων — » «—ὁδοῖο» · «ἦρχε σφιν Ἄρης» Ε 592. β') ἄρχω, εἶμαι ἀρχηγός· «ἦρχε δ' Ἕκτωρ» Ρ 262. θοτ. Β 805, Ε 592, ξ 230. γεν. Β 494,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Μ 93, κ 205, νηῶν Β 576. «Ἄρχε Μυρμιδόνεσσι μάχεσθαι Π 65. γ') βασιλεύω μόνον «Ἀλκινόοος τόδ' ἦρχε» ξ 12. Β', Ἐνεργ. (καὶ μέσ.) ἄρχιζω, κάμνω ἀρχήν. α') μετ' ἄπαρ. «ἦρχε νέεσθαι» Β 84. «ἦρχ' ἴμεν» Ν 329 «ὅτ' ἄρχοιτο ἀείδειν» θ 90. πρβ. Η 286, Φ 437. «Τοῖς πάμπρωτος ὑραίνειν ἤρχετο μῆτιν» Η 324, Ι 93. Σχ. πάμπρωτος, οἷον προαθάσας ἐκείνους τοὺς τὴν γνώμην αὐτοῦ ἐπαινοῦντας. «τοῖσι δὲ ἦρχ' ἀγορεύειν, Α 571 & 15 (καὶ Β 378—μαχήσασθαι, ξ 428 ὠμοθετεῖν). β') μετὰ γεν. «σευ»=ἀπὸ σοῦ Ι 97, Δ 335, φ 142 (ἔκ τινος ψ 199). — γ') τινί τινος Ο 95, ζ 101, «τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Β 433, α 28 (ὁ Νέστωρ) καὶ «τοῖσιν δ' ἤρχετο μύθων» Ὀδ. ἔνθα ἀντὶ ἐνεργ. κεῖται τοῦ μέτρου χάριν.

ἀρωγή, ἡ (ἀ. ἀρήγω) βοήθεια, ἐπικουρία. «πειθόμενοι Ζηνὸς ἀρωγῇ» = εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Δ. «ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ» Ψ 574 μηδὲ κατὰ χάριν.

ἀρωγός (ἀ. ἀρήγω), -οί, -οὺς· ὁ βοηθὸς «τινί» σ 232, Θ 205. «οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός» ἢ ἐπὶ εἰς τὸ ἔσσεται· τοῖς ψεύσταις, τοῖς ἐπιόρκοις· ἐπὶ δικαστηρίου· Σ 502 «ἀμφὶς ἀρωγοί» εὖνοι ἑκατέρῳ· Σχ. χωρὶς ἑκατέρῳ οἱ ἴδιοι βοηθοί.

ασαι, ἄσαιμι ὁρ. τοῦ ἄω.

Ἀσαῖος εἷς τῶν Ἀχαιῶν Λ 301 †

ἄσαμεν ὁρ. τοῦ ἰαύω.

ἀσάμινθος, ἡ (ἀσα) σημαίνει κατὰ τὸν Σχ. καὶ τὴν πύελον καὶ τὴν λεκάνην καὶ τὸν λουτρῶνα· «ἐς ἀσάμινθον ἔσασα, Σχ. πύελον, κιβωτόν· κ 361. «—ξυξέστην» δ 48. «—ἀργυρέην» δ 128. «ἐξ ἀσαμίνθου βῆ»· γ 468·=ἐκ τοῦ λουτρῶνος, πρβ. ψ 163, ω 370, ρ 90. Ἐν Ἰλ. μόνον Κ 576.

ἄσασθαι ἴδε ἄω.

ἄσατο ἴδε ἀάω.

ἀσβεστος 3 (ἀβέννυμι) α') ἄσβεστος «φλὸξ» Ρ 89. β') μεταφ. ἀκατάπαυστος, ἄμετρος, πολύς· «γέλως, μένος, βοή, κλέος».

ἄσε συγκρ. ἐκ τοῦ ἄασε ἴδε ἀάω.

ἄσεσθαι ἴδε ἄω.

ἀ-σήμαντος (σημαίνω), **ἀσημάντοισιν** μήλοισιν,=τοῖς μὴ ἔχουσι ποιμένα, τοῖς ἄνευ ὁδηγοῦ, ἀφυλάκτοις· Κ 485 †

ἄσθμα, -ατι (ἀίσθω) ἀναπνοή, συνεχὴς ἀναπνοή, δύσπνοια Ο 241, Ο 10. Π 109· Ἰλ.

ἀσθμαίνω, ἀσθμαίνων, -οντα (ἄσθμα) δυσκόλως ἀναπνέω, ὡς οἱ ἀποθνήσκοντες ἢ ἐπὶ πολὺ τρέχοντες· «ἀσθμαίνοντε κιχήτην» Κ 376, «ἀσθμαίνων ἔκπεσε» Ν 399. «τὸν σκότος ὄσσε κάλυψεν ἀσθμαίνοντα» Φ 181.

Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας ἠδ' Ἄσιος Ὑρτάκου υἱός. Ν 771.

Ἀσίνην τε Ἐρμιόνην βαθύν κατὰ κόλπον ἔχουσαι Β 560, πόλ. τοῦ Διομήδους ἐν Ἀργολίδι.

ἀ-σινής, (ἰ) **ἀσινέας** αἴτ. πλ. (σίνομαι) ἀβλαβῆς· τὰ ἑα συνιζάνεται. λ 110, μ 137. Ὀδ.

Ἄσιος, ὁς μήτρωος ἦν Ἕκτορος—αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος. Π 717. β') Ἄσιος ὄρχαμος ἀνδρῶν, Α. Ὑρτακίδης, Ἀρισβηνέη Β 837, Μ 96, Ν 759.

ἄσις, (ἀ, ἰ) ἴνός, αἴτ. **ἄσιν** τόσσην καλύψω =τόσον σωρόν, σῆμα ἐκ λίθων. Φ 321 †

ἄ σιτος. ἄνευ τροφῆς, νῆστις ὃ 788 †

Ἀσίῳ ἐ· λειμῶνι, ὅστις ἦν ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Λυδίας παρὰ τὸν Κάυστρον Β 461. (ἀ)

Ἀσκάλαφος, Γ. τοῦ Ἄρεως, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν Β 512.

Ἀσκανίη χώρα. α') τῆς Φρυγίας Β 863. β') ἐξ Ἀσκανίης ἐριδούπακον ἦλθαν ἀμοιβοί, Ν 793· τῆς Μυσίας ἢ Βιθυνίας.

Ἀσκάνιος α') Γ. τοῦ Ἱπποτίωνος Ν 792. β') ὃς Φρύγας ἦγε Β 862.

ἀσκελής, ἀσκελέες (ἀ προθ., σκέλλω) κατάξηρος, ἐξηντλημένος· κ 463 ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι· Σχ. σκληροὶ καὶ ψυχικῆς ἰσχύος ἐστερημένοι. — οὐδ. ἀσκελὲς καὶ ἐπίρ. ἀσκελέως μετὰ τοῦ αἰεί· α 68, δ 543 ἀδιαλείπτως, συνεχῶς, ἐπιμόνως.

ἀσκέω, 3 ἐν. πρτ. ἤσκεεν, ἀόρ. ἤσκησε κτλ. πρκ. παθ. ἤσκηται· ἐργάζομαι μετὰ τέχνης καὶ ἐπιμελείας, κατεργάζομαι, «ἅρμα οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται» Κ 438 = καλῶς εἶναι ἐξειργασμένον, κεκοσμημένον διά «χορὸν»—Ἀριάδνῃ» Σ 592 χορὸν τέχνης ἔργον ὁ Δ. ἐποίησε τῇ Α. πρβ. Παυσ. 9,40 καὶ 7, 4, 5. φιλοτεχνῶ, «κρητῆρα, ἑρμῖν', πέπλον» α 439 «πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα» διπλώσασα καὶ ἐπιμεληθεῖσα (καθαρίσασα).

ἀ-σκηθής, -ές (σκάζω) ἀβλαβής, ὑγιής. Π 247. «ἀσκηθέες καὶ ἄνουσοι» ξ 255 (κατὰ συνίζησιν - - -).

ἀσκητός, ἀσκητόν οὐδ. (ἀσκέω) καλῶς εἰργασμένον «λέχος, νῆμα».

Ἀσκληπιάδης=Μαχάων Δ 204. Ἰλ.

Ἀσκληπιός ἔξοχος ἰατρός, πατὴρ τοῦ Μαχάονος Ποδαλειρίου. Δ 194. Ἰλ.

Λαμπάκειο Χριστιανικό Βιβλιοθήκη Θέρμου

ἀ-σκοπος, ἄκριτος, ἀσύνετος, ἀνόητος· Ω 157 καὶ 186.

ἀ-σκός, ὁ ((σ)κῦτος), δέρμα ζῴου· κ 19 «ἐκδείρας ἀσκὸν βοός»· «ἀσκί, δερμάτει», πρὸς μεταφορὰν οἴνου· «ἀσκῷ ἐνεστιν». «ἀσκὸν λῦσαν» Γ 247. «αἴγειον ἀσκὸν οἴνοιο».

ἄσμενος, ῳ, αι (μετ. ἐνεσ. Μ. τοῦ ἔαδα, σϝαδ) χαίρων· «ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο» χαίροντες σωθέντες ἐκ τοῦ θαν. ε 63. Ξ 108 ἐμοὶ δέ κε ἀσμένῳ εἴη «Ἡσύχ. χαίροντι· δηλ. μετὰ χαρᾶς μου, κατὰ τό· «ἔστι μοι βουλομένῳ».

ἀ-σπάζομαι, μόνον πρτ, **ἠσπάζοντο** (σπάω) = ἠναγκάζοντο· «—χερσίν» ἐδεξιοῦντο· πρβ. Κ 542.

ἀ-σπαίρων μετ. = σπαράσσων, περὶ ἀποθνησκόντων ἀνθρώπων καὶ ζώων· Κ 521, «—πόδεσσι» Χ 473, τ 231· «ἀσπαίροντα λαβὼν ἔρριψε» μ 254 τὸν ἰχθῦν σπαρταρῶντα, περὶ καρδίας, διότι πάλλεται. Ν 443.

ἀ-σπαρτος, α, μὴ σπειρόμενος· ι 109,123.

ἀσπάσιος 3 καὶ 2 (ἀσπάζομαι) α') εὐπρόσδεκτος, ἀγαπητός, εὐκταῖος· Θ 488. «ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι φανήη πατρός»· ε 394. β') περιχαρής, ἀσπασίως, ἐπιθυμητικῶς· ψ 238. «ἀσπάσιοι ἐπέδησαν» ψ 296 ε 397. Ὡσαύτως καὶ τὸ ἐπίρ. **ἀσπασίως** = φιλοφρόνως, μετὰ χαρᾶς.

ἀσπαστός, ὁν = ἀσπάσιος· ἀσπαστὸν ἐμοὶ γένοιτο» ψ 239. εὐπρόσδεκτον «ἀσπαστὸν» 398 = ἀγαπητὸν πρᾶγμα.

ἀ-σπερμος (σπέρμα), ἄνευ σπέρματος· «—γενεή» ἄνευ τέκνων. Γ 303 †

ἀ-σπερχὲς (ἀ. προθ., σπέρχομαι) οὐδ. σροδρῶς, ταχέως. «—πάρεχον» Σ 556, «—μενεαίνων» Χ 10, Σχ. ἄγαν ἐσπευσμένως· «—κεχολῶσθαι» Π 61.

ἄ-σπετος, 2 (ἐ-σπετε) ἀνέκφραστος· «τρεῖτ' ἄσπετον» Ρ 332 = τρέμετε θαυμαστὸν ὅσον τρ. μεγάλως· διότι τὰ ἑνικ. οὐδ. ἀντὶ ἐπίρ. μόγον ἐνταῦθα καὶ παρὰ τῶ «πολλὰ· «ἄσπετα πολλὰ» Α 704. Σχ. ἀπερείσια· δ 75. ἀπειροπληθής, ὑπερμεγέθης, ἀμέτρητος· «ὕλη, αἷμα, αἰθήρ, ὦνον, ζωή, κνίσση, κῦδος, ἀλκή, κλαγγή».

ἀσπιδέες ἴδ. σπιδέες.

ἀσπιδιώτης, **ἀσπιδιώτας** ἄνδρας = ἀσπίδας φέροντας, ἀσπιδοφόρους. Β 554, κ. Η 167. Ἰλ.

ἀσπὶς ίδος (ι), ἡ ἀσπὶς ἡ μεγάλη, ἤτο σχήματος ἐλλειψοειδοῦς καὶ τοσαύτη τὸ μέγεθος, ὥστε ὅλον τὸ σῶμα ἐκάλυπτε. α') ἡ μεγάλη ἀσπὶς εἶχεν ἐν τῷ μέσῳ «ὀμφαλόν», (ἐνίοτε περισσοτέρους) καὶ ἐκοσμεῖτο δι' ἀναγλύφων· ὁ Ὅμ. περιγράφει τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος Α 32—40· β') ἡ μικρὰ ἦν κυκλοφερὴς «πάντοσ' εἴση», τοιαύτην ἔφερεν ὁ Σαρπηδὼν Μ 294 καὶ ἑξ. Τὴν τοῦ Ἀχιλλέως ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευασθεῖσαν περιγράφει ὁ Ὅμ. Σ 478—608. Μέρη τῆς ἀσπίδος ἦσαν ἡ «ἄντυξ», (α)· ὀμφαλὸς (β)· ἡ ἀσπὶς ἐκρέματο ἀπὸ τῶν ὤμων διὰ τοῦ «τελαμῶνος» (γ)· ἔσωθεν ἦσαν «κανόνες» λαβαὶ προσκεκολλημέναι, (ἴδε εἰκ. μικρὰν ἐν λ. ἄντυξ).

ἀσπιστής, **ἀσπιστάων** γεν. πλ. «λαῶν, ἀνδρῶν, Λυκίων,» ἀσπιδοφόρων, πολεμιστῶν, μαχητῶν, ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον. Ἰλ.

Ἀσπληδών, όνος, πόλ. ἐν Βοιωτίᾳ Β 511 †

ἀ-σπουδὶ (τ. σπουδή), μὴ μὰν—γε = μὴ βεβαίως χωρὶς σπουδῆς, κόπου, κακοπαθείας. Ἰλ.

ἅσσα = ἅ τινα.

ἄσσα = τινὰ «ὄφρα ἴδω ἄσσα» τ 218 †

Ἄσσάρακος (σάρα), Υ. τοῦ Τρωός, Υ 232.

ἆσσον συγκ. τοῦ ἄγχι· = πλησιέστερον «τινος»· **ἀσσοτέρω** ρ 572, «τινός» τ 506.

ἀ-στᾰχυς, = στάχυς, **ἀσταχύεσσιν** Β 148 †

ἀ-στεμφής, **ἀστεμφέα** βουλήν, Σχ. ἀμετακίνητον, βεβαίαν. Β 344 † —ἀστεμφὲς ἔγχεσκε = ἐκράτει σταθερῶς Γ 219 † Ἐπίρ. ἀστεμφέως ἐχέμεν δ 419, 459 = ἀμετακινήτως, ἰσχυρῶς.

Ἀστέριον, τό, πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ Β 735 †

Ἀστερίς οὐ μεγάλη νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε. δ 846.

ἀστερ-όεις, **ἀστερόεντος**, ι, α (ἀστὴρ), πλήρης ἀστέρων· Ἐπίθ. κοσμητικὸν ἰδίως τοῦ οὐρανοῦ. Μεταφ. λαμπρός, σπινθροβολῶν, περὶ τοῦ θώρακος Π 134 καὶ τοῦ δόμου τοῦ Ἡφαίστου, Σ 370.

Ἀστεροπαῖος, Υ. τοῦ Πελάγωνος, Μ 102, Φ 179.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ἀ-στεροπή, ἡ, (ἀστὴρ δ΄) ἀστραπή, κεραυνός. Ν 242. Μεταφ. πρὸς τὴν λαμπρότητα τῶν ὅπλων καὶ πρὸς τὸ τάχος τοῦ ῥοῦντος ἢ ὁμοίωσις. Ζ 386. ἀόρ. εἰκέλον ἀστεροπῇ. πρβ. 154.

ἀστεροπητής Ὀλύμπιος, ὁ ἀστραπὰς ποιῶν, ὁ ἀστραπηβόλος Ζεύς· ἐπίθ. μόνου Διὸς ἐπὶ τῆς ἀστραπῆς. Α 580, Ἰλ.

ἀ-στήρ, ἔρος, -τράσι ὅοτ, πλ, ἄστρον, ἀ) ὁ Σείριος, ὁ κύων. Χ 26 «ἀστέρα, ὃς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν, ἀριζήλοι δὲ αἱ αὐγαὶ φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἀστράσι». Ε 5 «ἀστέρ' ὀπωρινῶ», β΄) «Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστὴρ» Χ 317. ν 93 «ἀστὴρ ῥαάντατος». γ΄) μετεωρολογικὸν φαινόμενον πυρῶδες· Δ 75 «ἀστερ' ἔηκε Κρόνου παῖς». δ΄) ἐν πυλλῇ χρήσει εἰς παραβολάς· Ζ 401 ἀλίγκιονῇ στέρι καλῷ· Σχ. τὸ χάριεν τοῦ παιδὸς· Ζ 229, ο 108 «ἀστὴρ ὃ' ὡς ἀπέλαμπεν» περὶ ἐσθῆτος. πρβ. Τ 381.

ἀστός, ἀστοί, πολίτης· «ἀστοῖσιν ἀρήγων», «ἄλοχος, ἀστοί τε φίλοι τε».

ἀστράγαλος, (ῥᾰγᾰ), ὁ (ὄστρακον), α΄) ὁ σπόνδυλος τοῦ αὐχένος, ὁ συνάπτων τὸν τράχηλον τῷ ἰνίῳ. Ξ 466· κ 560 «ἐκ δὲ οἱ αὐχὴν ἀστραγάλων ἐάγη» παρ' ἡμῖν· «ἔσπασε τὸν λαιμόν του»· δ΄) ὁ ἀστράγαλος τοῦ ποδός, ἐξ οὗ καὶ ἡ διὰ τῶν ἀστραγάλων παιδιά· Ψ 88.

ἀστράπτω, ἀστράπτει – ἀστραπὰς ποιεῖ· Β 353 «ἀστράπτων ἐπιδέξι'» (ὁ Ζεύς). Ι 237. μετ. ἀόρ. ἀστράψας. Ἰλ.

ἄστρον, ἄστρα «τὰ ἄστρα» μ 312, Κ 252, Θ 555.

ἄστυ, -εος (ϜΑΣ, Ϝες) ἕδρα ἀνθρώπων, πόλις· α΄) γενικῶς· Ρ 144 «πόλιν καὶ ἄστυ σαώσειν». Εὐστ. «οἱ παλαιοὶ φασι πόλιν μὲν τὴν πολιτείαν, ἄστυ δὲ τὸ τεῖχος» εἰ καὶ ὁ Ὅμ. αὐτὸς μᾶλλον τὴν πόλιν ὁηλοῖ τετειχισμένην, ξ 473 «ὅτε ἐκόμισθα ποτὶ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος, περὶ ἄστυ κατὰ ῥωπήια κείμεθα»· ἀντιτίθεται τοῖς ἀγροῖς· θ 551 «οἱ κατὰ ἄστυ καὶ οἱ περινιεταίουσιν»· β΄) πόλις· «ἐς ἄστυ Ζελείης,—Ἰλίου ἱρῆς κτλ.» ὁ πλθ. σημαίνει μᾶλλον κατοικίας· «πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω».

Ἀστύαλος (ὑ ἄ. Fα, ᾶλ) Τρὼς Ζ 29 †

Ἀστυ-άναξ = Σκαμάνδριος, Υ. τοῦ Ἕκτορος· Ζ 403, Χ 500, 506.

ἀστυ-βοώτης, ἀστυβοώτην κήρυκα· αἰτ. (βοάω) = τὸν ἐν ἄστει βοῶντα. Ω 701 †

Ἀστύ-νους α΄) Υ. τοῦ Προθιάονος, Ο 455 † β΄) ἡγεμὼν τῶν Τρώων Ε 144 †

Ἀστυ-όχεια Μ. τοῦ Τληπολέμου Β 658†

Ἀστυ-όχη Μ. τοῦ Ἀσκαλάφου καὶ Ἰαλμένου Α 513 †

Ἀστύ-πυλος εἷς τῶν Παιόνων Φ 209 †.

ἀ-σύφηλος, ἀσύφηλον οὖδ. (σοφὸς;) ἀνόητον. Ἡσύχ. ἀπαίδευτον, ἀδόκιμον, μηδενὸς ἄξιον. Εὐστ. τὸ ἀπαίδευτον καὶ βλαπτικόν· «ἔπος» καὶ ὡς ἐπίρ. «ὡς μ' ἀσύφηλον ἔρεξεν» = τόσον πρός με ὑβριστικῶς προσηνέχθη.

ἀ-σφαλές (σφάλλω) αἰεὶ ζ 42 = **ἀσφαλέως** = ἀνεμποδίστως, ἀκινήτως· Ρ 436, μεταφ. ὑ 171 = εὐστόχως. (πρβ. ἀσκελές).

Ἀσφα-λίων θεράπων Μενελάου δ 216 †

ἀ-σφάραγος, ἀσφάραγον, τὸν (ἀ προθ, σφάρυγξ;) ὁ λαιμός, ὁ λάρυγξ. Χ 328 †

ἀ-σφοδελός, ἀσφοδέλων λειμῶνα αἰτ. = τόπον (ἐν Ἅιδου) ἀσφοδέλου κατάφυτον λ 539. Ὀδ.

ἀ-σχάλάω, ἀσχαλάᾳ, -ὁωσι 3 ἐν., πλ., -ᾶν ἀπαρ., -ὁων μετ. ἐνσ. καὶ ἀσχάλλης ὑπ. ἐνσ. ϵ 193 (σχολή) ἀγαπᾶκτῶ. δυσκόλως φέρω· Β 297· μετὰ μετχ. Β 293 «—μένοντες» μετὰ γεν. τ 150, 534. λυποῦμαι· «μένον ἀσχαλόωντα» Χ 412 ἐκράτουν· λυπούμενον.

ἀ-σχετος, ον (καὶ ἀάσχετον) ἀκατάσχετος, ἀκράτητος· «πένθος» ἀπαρηγόρητον, ϵ 85 «Τηλέμαχε μένος ἄσχετε» = ἀκράτητον προθυμίαν, ὁρμήν· Εἰρωνικῶς λέγει ταῦτα ὁ Ἀντίνοος· ἄλλως υ 19, γ 104 ἀκατάσχετοι τὴν δύναμιν.

Ἄσωπός π. ἐν Βοιωτίᾳ. Δ 383. θεὸς τοῦ ποταμοῦ τούτου λ 260.

ἀ-τάλαντος (σα ἀ, ἀθρ. τάλαντα) ἰσοτάλαντος, ἰσοβαρής, ἴσος· «τευ» (θέσει = θεῷ, γ 110, 409) «Διΐ μῆτιν ἀτάλαντον» = ἴσον τῷ Διΐ τὴν εὐβουλίαν. Ἰλ.

ἀ-τάλά-φρων, ἀταλάφρονα παῖδ' αἰτ. Ε. Μ. ἁπαλὸν φρόνημα ἔχοντα, τ. ἔ. νήπιον, ἀνόητον.

ἀτάλλω, πρτ., **ἄταλλε** (ἀταλὸς) κήτε' ἐκ νευθμῶν Ν 27 †. ἐσκίρτων (=ἔχαιρον ἐξερχόμενα) τὰ κήτη ἐκ τῶν θαλαμίων. Μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παίδων.

ἀτάλός, «**ἀταλαὶ παρθενικαί**» λ 39 = νεανικαί, τρυφεραί· «πώλοισιν ἀταλῇσιν» = ἁπαλοῖς· «ἥβηθεν—» «ἀταλὰ φρονέοντες» = νεανικὰ φρονοῦντες.

ἀτάρ (ἀ. ἐκ τοῦ αὖ, τε, ἄρ. ἀτάρ ε 108, τ 273) σύνδ. ἀντιθετικός, οὐχὶ σπανίως

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

εἶναι ἐν χρήσει πρὸς ἁπλῆν μετάδοσιν εἰς ἄλλην ἔννοιαν ἢ καὶ προσθήκην νέων· ἀλλά. α') Κ 288 τοὺς λίπεν, αὐτὰρ ὃ φέρε, ἀτὰρ μήσατο. β') ἀντιτίθενται· «μὲν — ἀτάρ»· Δ 166. καὶ ἄνευ τοῦ μέν. Δ 506· γ') προσθέτει νέαν τι· α 181 «Ἀγχιάλοιο εὔχομαι εἶναι υἷος, ἀτὰρ Ταφίοισιν ἀνάσσω». κ. ἄ. δ') Μετὰ τῶν «τοι, αὐτε, ἦ μήν» «ἀτὰρ οὐ» «καὶ ὄχι.

ἀ-ταρβὴς (τάρβος) φόβος = ἀτρόμητος φόβος Ν 299 †

ἀ-τάρβητος (ταρβέω=ἄρεσθαι Γ 63 †

ἀ-ταρπιτος (καὶ ἀτρᾱπιτός, ἀταρπὸς) ὁδὸς ὀρεινή, ὀρθία, ἢ τρίβος· Σ 565 καὶ ρ 234.

ἀ-ταρπὸς, ἀτρῡπὸν αἰτ. (τραπῆναι;) = ἀταρπὸν, στενὴν ὁδὸν «παιπαλόεσσαν», τρηχεῖαν».

ἀ-ταρτηρὸς, ἀταρτηρέ, -οῖς (ἀ-τειρής)· «—Μέντορ» δ 243 = ἀνοητε, ἄρρων· «ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν» Α 223 = χαλεποῖς (σκληροῖς) λόγοις.

ἀτασθαλίαι, αἱ (ἀτάσθαλα), τὰ ἀκρίτως πεπραγμένα, ἃ γίνονται ἀπὸ τύφλωσιν νοός· ἀνοησίαι, πλάναι βαρεῖαι, ἀσέβειαι· «σωτέρησιν ἀτασθαλίῃσιν» «ἐμῇσιν—, σῇσιν—», «—τούτου». καὶ ἄνευ ἄντων. ἢ γενικ. ε 146, φ 67, μ 300.

ἀτασθάλλω, ἀτασθάλλων, -ουσα μετ. ἐνσ. (ἀτάσθαλα) ἀνοηταίνω, ἁμαρτάνω· σ 57 καὶ τ 88, Ὀδ.

ἀτάσθαλος, (ᾰ) ον (ἄτη) ἀνόητος, ἀκόλαστος. Ν 634 «τῶ μένος αἰὲν ἀτάσθαλον» Χ 418, π 86. «ῥέξειν, ἐώργει· μηχανάασθαι ἀτάσθαλα»=ἁμαρτάνειν.

ἄτε, οὐχὶ ὡς παρ' Ἀττικοῖς· ὡς ἄν, ἅ. ὅτε.

ἀ-τειρὴς, -ἐα, -ἐας (ἀ. τειρω), ὃς δὲν τρίβεται, δὲν φθείρεται· στερεὸς ἄτρωτος· α' «—χαλκὸς» Ε 292, Ξ 35, ν 368. β') μεταφ. «ἀτειρέα φωνὴν» ἥτις δὲν θραύεται Ν 45, Ρ 555, «κραδίη—ἐστὶν ἀτειρὴς»=σκληρά· Γ 60, ἀνθρώπους «ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας» =ἀκαταπονήτους. «μένος αἰὲν ἀτειρὲς» οὐδέποτε ὑπὸ τῆς δυνάμεως ἐκτεώμενος.

ἀ-τέλεστος, -ον, -α (τελέω) = ἀτελὴς· ἀτέλεστα, Δ 168, θ 571 ἀνεκτέλεστα. «ὁδὸς, πόνος—» = μάταιος· ἀτέλεστον οὐδ. ἀντὶ ἐπιρ. π 111=ἀπαύστως.

ἀ-τελεύτητον, ω (τελευτάω) Α 527. ἀτελείωτον. «—ἐπὶ ἔργῳ» Δ 175. = ἀτελεῖ.

ἀ-τελὴς (τέλος) θάνατος = ὁ μὴ λαβὼν τέλος, ὁ μὴ ἐκτελεσθείς· ρ 546 †

ἀ-τίμβω, μόνον ἐνστ. ἐνεργ. καὶ παθ. εἰς βλάβην ἄγω· θ 90 «—θυμὸν» =λυπεῖ, τὸ παθ. μετὰ γεν. στερῶ· «ἀτεμβόμενος ἕθεν» =στερισκόμενος Ψ 445 «—νεότητος» Σχ. στέρουται, ἐνδεεῖς εἰσὶ καὶ χρείαν ἔχοντες ἤδη.

ἄτερ μετὰ γεν. χωρίς, ἄνευ. Ε 473. «—Ζηνὸς»=ἄκοντος τοῦ Διός· «ἄτερ ἥμενον ἄλλων» Α 498 μακρὰν τῶν ἄλλων.

ἀ-τέραμνον (τειρόμενος), σκληρόν· ψ 167 †

ἀ-τερπὴς, -ἐα (τέρπω) Ε. Μ. ὁ μὴ τερπων· η 279 «ἀτερπέϊ χώρῳ» = δυσαρέστῳ χαλεπῷ· Τ 354 «—λιμὸς»=ἀηδής.

ἀ-τερπος ἀτερπὴς· -ἀτέρπου οἴζυος=τῆς (ἀτερποῦς) λίαν δυσαρέστου θλίψεως· Ζ 285 †

ἀτέω (ᾱ), **ἀτέοντα** αἰτ. μετ. (ἄτη)· (τὸ ἐρ ἐν συνιζήσει) Εὐστ. «τὸν βεβλαμμένον εἰς φρόνησιν» Σχ. τὸν φρενοβλαβοῦντα· Υ 332 †

ἄτη, ης, ῃ, ην -ησι, -ας (αϝατη, ἀϝάω), α') τύφλωσις νοός, πλάνη· Π 805 «τὸν ἄτη φρένας εἶλεν» Ω 480, ο 233, φ 301· β') βλάβη, ζημία· μ 372 «εἰς ἄτην κοσμήσατε»=ἐπὶ ἄτῃ· Β 111, Ι 18, Τ 136. πρβ. ἄτη ἐκ Διός· Ζ 356, ἐκ τῶν Ἐρινύων Τ 88. τὴν ἄτην ἣν Ἀφροδίτη ἔδωκε· δ 261, Ι 115 «ἐμὰς ἄτας κατέλεξας» τὰς αἰτίας αἳ γεννῶνται ἐκ πλάνης.

ἀ-τιζων. (ᾰ), μετ. (τίω) = περιφρονῶν Υ 166 †

ἀ-τιμάζω, (ῐ), παρτ. θαμ. ἀτιμάζεσκε, ἀόρ. ἠτίμασε (ἀτιμάω) δὲν ἀπονέμω τιμὴν τινί, ἀτιμάζω, περιφρονῶ· φ 332 «οἶκον—» περιυβρίζω· σ 144 «ἄκοιτιν, ἄλοχον, -μέ, σέ». Α 11 «—ἀρητῆρα· ἀτίμως ὥρισεν. Σχ.

ἀ-τιμάω (ᾰ), πρτ. ἀτίμα, μέλ. καὶ ἀόρ. ἠτίμασα (τιμάω) α') δὲν τιμῶ «τι, τινά» «μῦθον, ἔργον». β') περιφρονῶν· υ 133· τὸν—ἀρείον' ἀτιμήσας' ἀποπέμπει» γ') εἰς οὐδὲν λογίζομαι· π 307, ξ 57, ρ 99, φ 28 «ὁ ξεῖνος τὸν πάντες ἀτίμων»· δ') περιυβρίζω· Α 94 ὃν ἠτίμησε» = ἠτίμασεν καὶ ἐξουδένωσεν. Β 240, Ι 111.

ἀ-τίμητον (τιμὴ) μεταναστάτην=ἄτιμον, καταπεφρονημένον μετ. Γ 648 κ. Π 59. Ἰλ.

ἀ-τῖμίη, ἀτιμίησαν ἄριστον ἴαλλεν=ἔρριψε τὸν ἄριστον εἰς ἀτιμίας· ν 142 † ·

ἄ-τιμος (τῑμὴ), συγ. -ότερον, ὑπερ. -ατάτη α') ἄνευ ἀποζημιώσεως (ὡρισμένης) π 431 «τοῦ οἶκον ἔδουσι» Εὐστ. ἀτιμώρητον ἢ καὶ ἐπιρ. ἀντὶ τοῦ ἄτιμως, προῖκα, δωρεὰν μὴ καταβαλὼν τιμήν, ὅ ἐ. τίμημα τῶν ἐσθιομένων. β') καταφρονούμενος· Α 171.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

ἀ-τιτάλλω, (ι) ἅπαρ. ἀτιταλλέμεναι, πρτ. ἀτίταλλεν, ἀόρ. ἀτίτηλα· παθ. μετ. ἐνσ. ἀτιταλλομένην (ἀτάλλω). Φύσ. «τὸ τιθηνεῖν καὶ ἐκτρέφειν ἐκ παίδων»· ἐπὶ θεῶν Ω 60, ἐπὶ ἀνθρώπων λ 250, ἐπὶ ζώων ο 174. ξ 41.

ἄ-τιτος, ὁ, καὶ Ξ 484 τ, τίω) ἀτιμώρητος· Ξ 484 «παιὴ ἄτιτος κεῖται» ὑπὲρ οὗ οὐδεὶς ἔλαθεν ἐκδίκησιν.

Ἄ-τλας, (ἀ. πρόθ. τλῆναι) Ἄτλαντος θυγάτηρ (Καλυψώ) ὁλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδεν· α 52, κ 245.

ἀ-τλήτων, ωρ (τλῆναι) ἀόρητος· «—πένθει· Ι 3, καὶ «ἄχος» Τ 367.

ἄτυς, υος, ε (ἄσατος, ἄατος) ἀκόρεστος, πάντοτε μετὰ τῶν «πολέμοιο, μάχης, πόνοιο, δόλων» ν 293, Ὶλ.

ἀ-τράπιτοί = ἀταρπιταὶ ν 195 †

Ἀτρεΐδης, (Ἀτρεϝ-ΐδης), ου, Υ. τοῦ Ἀτρέως, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Μενέλαος· καὶ ἐν τῷ πληθ. καὶ δυϊκ.

Ἀτρεΐων ἐκ τοῦ Ἀτρεϝ-ίων, ωνος Υ. τοῦ Ἀτρέως, Ἀγαμέμνων· Α 397. Ὶλ.

ἀ-τρεκὲς Ε 208 «ἀτρεκὲς αἰμ'» τὸ ἀληθὲς καὶ μὴ ψεῦδον τὴν ὄψιν· οὐδ. ἀντὶ ἐπίρ. π 245. «δεκὰς ἀτρεκὲς» ἀκριβῶς, ἀληθῶς, — ἀτρεκέως ἐπίρ. = βεβαίως, ἀληθῶς· ρ 154 «—μαντεύσομαι» «—κατάλεξον» ἀκριβῶς, χωρὶς δηλ. νὰ παραλείπῃ τι. «—ἀγορεύσω».

ἀ-τρέμας (-μᾶ) (πρὸ συμφώνου, Ο 318, ἀτρέμα πρὸ φωνήεντος) ἠρέμα· Β 200· «—ἧσο» = ἐν ἡσυχίᾳ κάθησο, «—εὗδε,—ἔχε» τ 212 «ὄρθα ἵστασαν»—ἐν βλεφαρισμῷ· «—ἄνευ παλμοῦ ἐντὸς τῶν βλ., δηλ. ἔμειναν ἀκάμπτοι, μὴ ἐνδώτες τοῖς βακρύοις.

Ἀτρεύς, ῆος, ῆϊ, Π. τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου, Υ. τοῦ Πέλοπος, παρ' οὗ τὸ σκῆπτρον ἔλαβε· Β 106.

ἀ-τριπτος, (τρίβω), **ἀτρίπτους**, χεῖρας = μὴ ἐκ τῆς χρήσεως ἀπεσκληρυμμένας, μαλακὰς χεῖρας φ 151 †

ἄ-τρομος, ον, ἀτρόμητος «μένος, θυμός» Ὶλ.

ἀ-τρύγετος (υ, τρύω), **ἀτρυγέτοιο**, ἀκαταπόνητος, ἀδάματος, ἀκατάβλητος· ἐπίθ. τῆς θαλάσσης καὶ Ρ 425 καὶ τοῦ αἰθέρος. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἄκαρπος, (ἐκ τοῦ τρυγᾶν) ἀντίθ. καὶ πρὸς τὸ «γαῖαν πολυφόρβην» Α 316.

Ἀτρυτώνη (ῡ) Διὸς τέκος—Ἀθηναίη, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς· Β 157.

ἄττα (ἀ) προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον ἢ τροφέα μένουσα ἀμετάβραστος. Ι 607, Ρ 561, π 31.

ἀτύζομαι, ἀτυζομένω, οι μετ. ἐνσ. καὶ ἀόρ. **ἀτυχθείς**· ἐκπλήττομαι· περὶ ζώων αἴφνης ἐκ τρόμου σκιρτώντων «ἀτυζόμενοι φοβέοντο» οἱ ἵπποι Ἰπποπαζόμενοι Ζ 41, πρβ. Ζ 38· περὶ ἀνθρώπων Σ 7. «ὄψιν ἀτυχθείς» Ζ 468 ταραχθεὶς καὶ ἐκπλαγείς διὰ τὴν ὄψιν. ψ 42 «ἥμεθα ἀτυζόμενοι».

Ἀτυμνιάδης, Υ. τοῦ Ἀτυμνίου, Μύδων· Ε 581 †

Ἀτύμνιος α') Υ. τοῦ Ἀσιμωδάρου Π 317 β') Π. τοῦ Μύδωνος Ε 581.

αὖ ἐπίρ. ὀπίσω. α') εἰς ἀντιθέσεις (ἔτι δὲ =δέ) Β 493, καὶ «μέν» Α 109. «νῦν αὖ» = τώρα πάλιν, «εἰ δ' αὖ» = ἐὰν δὲ πάλιν. Σημ.· καὶ ἐξακολουθήσεν ἡ μετάβασις ἀπὸ πράξεως εἰς πρᾶξιν· Β 671 678, 684, Γ 200. β') πάλιν, μετὰ τοῦ δέ· Β 198, Δ 240· «τὸν δ' αὖ ἀντίον ηὔδα» α 213. γ') ἐκ νέου πάλιν, ἐκ δευτέρου πάλιν· Α 540, υ 88, «αὖ νῦν» «δεύτερον αὖ».

αὐαίνω, αὐανθέν μετ. ἀόρ. παθ. «—ῥόπαλον» = ξηρανθέν ρ. ι 321 †

αὐγάζομαι (αὐγή) ἵππους· ἐν καθαρῷ φωτὶ διακρίνω, καθορῶ, θεωρῶ Ψ 458 †

αὐγειαί, πόλις α') Ἀκαρνανίας Β 583 β') Λοκρίδος Β 532 †

Αὐγείας, Π. τῆς Ἀγαμήδης Α 701, 739.

αὐγή, ῆς· λάμψις· α') πυρὸς «ἑκάθεν—φαίνεται» Β 456. «ἵστατ' ἐν πυρὸς αὐγῇ» ζ 305 = ἐν τῷ φωτιζομένῳ ὑπὸ τοῦ πυρὸς τόπῳ· μεταφ. Ν 341. β') ἀστέρων καὶ ἡλίου φῶς· Ν 244, Χ 27, μ 176, Ν 837 «Διὸς αὐγὰς» τὸν οὐρανόν.

Αὐγηϊάδης, Υ. τοῦ Αὐγείου, Ἀγασθένης Β 624 †

αὐδάω, προσ. **αὐδᾱ**. πρτ. ηὔδα, ἀόρ. θαμ. **αὐδήσασκε**, μετ. **αὐδήσας**· λέγω «ἔπος» Ζ 54. ν 199. «τὴν δ' αὖτ' ἀντίον ηὔδα» Γ 203 = ἀπέτεινε τὸν λόγον, ἀπήντησε· «Ἑρμείαν ἀντίον ηὔδα» = προσηγόρευσε. «ἔπος» Ε 170, «μεγάλα» = ὑπερήφανα, «τόσον αὐδήσασχ'» Ε 786 = τόσον πολὺ ἐφώναξε.

αὐδή, ῆς· φωνὴ ἀνθρώπου· Α 249, Σ 419, Τ 418. Ἡ τῶν θεῶν φωνὴ δὲν διαφέρει τῆς τῶν ἀνθρώπων Τ 250. Μεταφ. περὶ ἤχου τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου, ὅστις ὁμοιάζει φωνὴν χελιδόνος· φ 411.

αὐδή-εις, εσσα· ἔχων φωνήν, μέτοχος λόγου, λογικός· Τ 407, ζ 125 «ἀνθρώπων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λέσβου

αὐδηέντων» Ἡσύχ. τῶν λόγον τε καὶ φωνὴν ἐχόντων ε 334 «αὐδήεσσα» μελῳδός.
αὐδήσασκ(ε) ἴδε αὐδάω.
αὐ-ερύω, πρτ. αὐέρυον, ἀόρ. αὐέρυσαν ἀ=ἀν-ϝερύω ἢ κάλλιον ἀποϝερ. ἀπϝερ. αϝ-ϝερ. αὐερ.) ὀπίσω ἑλκύω· «τὰς—» Μ 261 = τὰς στήλας τοῦ τείχου ἀπέσπων· περὶ τῶν θυμάτων· Δ 459 «αὐέρυσαν μὲν πρῶτα» ἔστρεψαν τὸν τράχηλον τοῦ θυομένου ἱερείου. Θ 325 αὐερύοντα = εἰς τοὐπίσω ἕλκοντα τὴν νευράν.
αὖθ· α')=αὖτε. β')=αὖθι Λ 45, Μ 85, β 369 640.
αὖθι α') ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ· Α 492, Κ 65, ἐδῶ ἢ ἐκεῖ· Ι 427 «παρ' ἅμμι»· Ι 437. «ἀπὸ σεῖο» ε 208 «ἐνθάδε». β') ἀμέσως, εὐθύς· Ε 296, Ζ 281, σ 339.
αὐ-ίαχος, αὐίαχοι πλθ. (ἀ-ϝίαχοι) ὁμοῦ ἰαχάζοντες, ἀλαλάζοντες· Ν 41 ÷
αὐλ-ειος, αὐλείου, ἔπ' οὐδοῦ π 104 = ἐπὶ τοῦ κατωφλίου δι' οὗ εἰσήρχοντο ἐκ τῆς ὁδοῦ εἰς τὴν αὐλήν· «ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν» σ 239 ἐπὶ τῶν θυρῶν τῆς αὐλῆς. (ἴδε ἐν λ. δόμος.)
αὐλή, ῆς (ϝΑΣ, ἰαύω αὐσλή) αὐλή· α') τόπος περιτειχισμένος καὶ ὑπαίθριος, εἶναι δ' ἐν τῶν μερῶν τῆς οἰκίας· Χ 316. Οἱ ἐξερχόμενοι ἐκ τῆς οἰκίας ἤρχοντο εἰς τὴν αὐλήν· Χ 376, χ 136· διέβαινον δὲ τὸ «πρόθυρον» καὶ τὴν «αἴθουσαν» τὴν ἐσωτερικήν, οἱ εἰς οἰκίαν εἰς τὴν αὐλὴν ἐρχόμενοι· σ 101, χ 474, υ 355. Ἦσαν ἐπίσης Χ 247 «ἑτέρωθεν ἐναντία ἔνδοθεν αὐλῆς, δώδεκα θάλαμοι»· ἐν τῇ αὐλῇ δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τῶν εἰσερχομένων ἦσαν σταῦλοι· ξ 13, Δ 433· ἐν μέσῳ τῆς αὐλῆς ἦν τόπος περιπεπραγμένος Λ 774, Ω 640. β') ὁ περίβολος, Ε 138, π 165. γ') ἐκ τοῦ μέρους τὸ ὅλον· ἡ οἰκία, τὰ σώματα· δ 74. (ἴδε ἐν λ. δόμος.)
αὐλὴ=αὔληισι· κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ αὐλῇ Α 317, 124.
αὐλίζομαι (αὐλις) αὐλιζομενάων βοῶν· μετ. Σχ. εἰς τὴν ἔπαυλιν εἰσιουσῶν· ξ 412 συῶν. Ὀδ.
αὐλις, θηλ. αὖλιν αἰτ. (ἰαύω) «—ἔθεντο» =διενυκτέρευσαν, ἐστρατοπεύσαντο· Ι 232 «—ἐσιέμεναι» Χ 470 = ζητοῦσαι τόπον πρὸς διανυκτέρευσιν (κατάλυμα).
Αὐλίς, ίδος, χωρίον τῆς Βοιωτίας Β 303.
αὐλός, οῦ (ἀϝηνκι) α') ὁ αὐλός, μουσικὸν ὄργανον· Σ 495, Κ 13. β') σωλήν, τὸ μέρος εἰς ὃ τὸ ξύλον τοῦ δόρατος εἰσέρχεται. Ρ 297, ἡ ὑπὴ εἰς ἣν εἰσέρχεται ἡ περόνη τῆς πόρπης· = 227, Χ 18 «πύλος αἵματος» = κρουνὸς αἵματος.

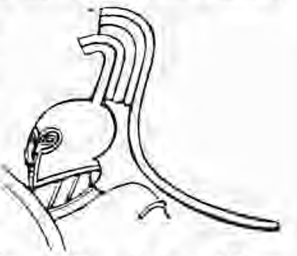

αὐλῶπις, ῐδ. ἰδι (αὐλὸς) εἶδος περικεφαλαίας· Ε 182, Ἰλ.
αὖος, 3 (εὔω) ξηρός· «δένδρεα, ξύλον» «βόας αὔας» Ρ 493, Μ 137 = τὰς ἀσπίδας. μεταφορ. περὶ ἤχου· Μ 160, Ν 441 = ξηρόν, ὀξύ.
ἀ-υπνος, α') ἐπὶ προσώπων· ἄγρυπνος· ι 404, κ 84. β') ἐπὶ χρόνου· «ἀΰπνους νύκτας ἴαυον» Ι 325. Ε Μ. διὰ νυκτὸς ἄγρυπνος διετέλουν.
αὔρη (ἀϝημι) ἡ λεπτοτάτη πνοὴ τοῦ ἀνέμου ε 469 ÷
αὔριον (ἦρι, αὔριον καὶ μετὰ τῆς εἰς· «αὔριον ἐς· δι' αὔριον, εἰς τὸ μέλλον.
ἀυσταλέος (στἀ. αὖω, τ. ε. αὔσω) δαινύῃ= αὐχμηρός, ἡμελημένος εὐωχῆσαι, ὡς συνηθίζουσι νὰ τρώγωσιν, ὅσοι ἀμελοῦσι τῆς θεραπείας τοῦ σώματος.
αὐτ-άγρετα, οὐδ. πλ., (ἀγρεῖν) εἴη πάντα βροτοῖσι = εἴθε νὰ εἶναι πάντα τῆς ἰδίας (ἐλευθέρας) προαιρέσεως τοῦ ἀνθρ. π 148 ÷
αὐτὰρ = ἀτὰρ α') ἐπὶ ἀντιθέσεως· «αὐτὰρ ἀκούεις». β') εἰς μετάβασιν καὶ ἁπλῆν ἀκολουθίαν· ὡς ὁ δέ. Δ 282 καὶ μετὰ τοῦ «ἄρα, ἔπειτα». γ') «μὲν—αὐτὰρ» συνδέονται. Α 127, 51. δ') οὖν Δ 514.
αὖτε (αὖ, τε)· α') ἐπὶ ἀντιθέσεως·=ἀφ' ἑτέρου, δέ· μετὰ τοῦ «νῦν, τότε, ἔνθα, δεύτερον» β') πάλιν, ὀπίσω· Α 340, Β 225, Α 202.
αὐτέων, μόνον παρτ. αὐτεε, -ευν (αὐτή) α') «—μακρὸν»=ἐφώναζε πολύ Υ 50, «—μέγα» «— πάντας ἀρίστους» = ἐφώνησε, προσεκαλεῖτο. Α 258. β') ἐβρόντων, ἤχουν Μ 160.
αὐτή· ῆς (αὖω 2) φωνή, κραυγή· ζ 122, ἡ μάχη· λ 383, Ν 621. «αὐτὴ οὐρανὸν ἷκεν» Β 153. Δ 331, ἀλαλαγμὸς τῶν μαχομένων· Ο 718.
αὐτ-ήμαρ=ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ. γ 311, Α 81.
αὐτίκα (ἐ. παρβ. ἠίκα) τὴν αὐτὴν στιγμήν, παραχρῆμα· ξ 403, Δ 160. εὐθύς Δ 199, Ο 135, ἐνίοτε μετὰ τοῦ «ἄρα, νῦν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ἔπειτα»· μάλιστα μετὰ παρελθόντος χρόνου· (μετὰ μέλλ. Α 583, π 102 καὶ ἄλ.) «—μάλα» κ 111. Ἐνίοτε ἐν τῇ ἀποδόσει μετὰ τὸ «ἐπεί, εἰ» μετὰ τοῦ «ἔπειτα, ἄρα». Καὶ ἀσυνδέτως πρὸς τὰ προηγούμενα· Δ 386.

αὖτις (ῐ. αὖ, τε)=αὖθις· α') πάλιν· Α 425, Β 208, μετὰ τοῦ «ἄψ, πάλιν». β') ἐν ἄλλῳ χρόνῳ, ἀκολούθως· Α 140, Γ 440.

ἀυτμή, -ήν (ἀFεϊτμή)· α') ἀναπνοή, ζωή, Ι 609, Κ 89· ἄνεμος λ 400, 407. β') ἀτμός, ἀναθυμίασις, ἐξάτμισις· μ 369, Ξ 174 «—ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ'» ἡ ὁσμὴ τοῦ μύρου· Φ 366 «—Ἠφαίστοιο βίηφι» ἡ πυρώδης πνοή, ἡ φλὸξ τοῦ πυρός· ι 387 «ὀρφνας εὐσεν». «ἀυτμὴ πυρός»=ὁ καπνός.

ἀυτμήν, ἄρσ. **ἀυτμένα** αἰτ. (παρδ. ἀυτμή) Ψ 765 «—χέ»=πνοήν, ψυχήν· γ 289 «ἀνέμων—» «σοῦρον πνοήν», λέγεται κατ' ἀναλογίαν ὡς «ἄελλαι ἀνεμῶν».

αὐτο-διδάκτως (ῐ. εἰμι=ἐγὼ ἐμαυτὸν ἐδίδαξα, οὐκ ἐχρησάμην διδασκάλῳ· χ 347 †

αὐτο-θεν (αὐτ-οῦ) ἀπ' αὐτοῦ, ἐκεῖθεν· καὶ μετὰ τῆς «—ἐξ»· Τ 77 «—ἐξ ἑῶρης» ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἕδρας του, τ. ε. καθήμενος οὐκ ὀρθὸς δημηγορεῖ διὰ τὴν τοῦ τραύματος ἀλγηδόνα· «—ἐκ δίφροιο» ν 56, ρ 420.

αὐτό-θι (=αὐτοῦ) ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ, «—λίπετε, ὄλοντο», Γ 428 «αὐτόθι ὀλέσθαι» =ἐκεῖσε. Πολλάκις προστίθεται τι διὰ ἀκριβέστερον ὁρισμὸν τοῦ τόπου· «ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι», «—ἐνὶ πτόλεϊ λίπετο», «—μίμνεν ἀγρῷ»· οὕτω καὶ «κατ' αὐτόθι», «παρ' αὐτόθι»=αὐτοῦ πλησίον.

αὐτο-κασίγνητος (κᾰ), ἀδελφός, κ 137 †

αὐτο-κασίγνητος. (κᾰ) ὁμοίως· Ἰλ.

Αὐτό-λυκος (ῠ), ου, Π. τῆς Ἀντικλείας, μητρὸς τοῦ Ὀδυσσέως τ 396, 409. Ἰλ. μόνον Κ 267.

αὐτοματος (ᾰ), 3 (μέμαα) ὃς ἀφ' ἑαυτοῦ κινεῖται καὶ πράττει, ὡς δι' ἑαυτὸν πράττει· Β 408 «—ἦλθε» = αὐθόρμητος, αὐτάκλητος, Σ 376 = αὐτοκίνητοι, Ε 746, Θ 393.

Αὐτο-μέδων Διώρεως ἅλικιος υἱός, ἡνίοχος τοῦ Ἀχιλλέως Ρ 429, Π 145.

Αὐτο-νόη, θεραπαινὶς Πηνελόπης σ 182 †

Αὐτό-νοος α') Ἀχαιός τις· Α 301 † β') Τρὼς Π 694 †

αὐτο-νυχί (ῠ, ῐ. νύξ) = τῇ αὐτῇ νυκτί, Θ 197 †

αὐ-τός, ή, ὸ. α') ὁ αὐτός, ὁ ἴδιος· θ 107, Μ 227. Καὶ μετὰ τῆς δεικτικῆς ἀντων. «τόν» Ζ 391, δ 654, Α 338, η 55. **αὐτὸς** Ε 396. π 223. β') αὐτός, πρὸς ἀντιδιαστολήν· Α 47, 51, 112, 161, Γ 301, Δ 4, λ 602. Ἐξηγεῖται διαρόρως· «μάλιστα, καὶ» Ζ 451, Β 597 «ἀκριβῶς» Ν 615· μόνος του· Ρ 254.—κατὰ δοτ. (μετὰ καὶ ἄνευ τῆς σὺν) «ὁμοῦ μὲ» Ι 194, θ 186· «καθ' ἑαυτόν», μόνος» Β 233, Θ 99, Ν 729 ἐνίοτε συνάπτεται μετὰ ἐπιτασσομένης προσωπικῆς ἀντων. τ 93, γ 49, ξ 331, Ψ 312, α 279, Κ 389, Ω 292.—ἐπὶ αὐτοπαθείας ἀντὶ 3 προσ. Ω 503, ξ 389, Ρ 103, ρ 249, ξ 51, θ 68, κ. ἄλ.—μετὰ τῶν κτητικῶν· α 409, χ 218, π 197, Κ 204 (οὐχὶ ἐπὶ αὐτοπαθείας α 409, χ 211), Ο 39, δ 138. γ') προσωπικὴ 3 προσ. ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι· Α 633, κ 302, τ 205, δ 254, Ρ 546, Β 347.

αὐτο-σταδίη, ἐν (ἵστασθαι)=ἐν τῇ μάχῃ, ἥτις ἐκ τοῦ πλησίον γίνεται, ἐν τῇ ἐκ τοῦ συστάδην μάχῃ. Ν 325 †

αὐτο-σχεδίη (ῐ), -ην (σχελὸν) δοτ. καὶ αἰτ. θηλ. ἐπιρ. «—μῖξαι» Ο 510, ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἄνευ προπαρασκευῆς νὰ συμπλέξωμεν· αἰτ. «—ἴην πλῆξ'» Μ 192, «—ἴην αὐτασμένος» λ 536. ἐκ τοῦ πλησίον, ἐκ χειρός. **αὐτο-σχεδόν**· -ὰ (αὐτὸν σχεδὸν, ἐκ τοῦ ἔχω), ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἐκ τοῦ πλησίον μάχη, συμπλοκή· «—ξυνέσσιν οὐτάζοντο», «— ὡρμήθησαν», «—μάχοντο ἔγχεσιν», «—δήουν ἀλλήλους».

αὐτοῦ ἐπιρ. τοπικὸν· α') ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἐκεῖ, «—μίμνετε,—ἑρυκανέειν,—στῆς' αὐτοῦ». Ὁ τόπος ὁρίζεται ἀκριβέστερον προστιθεμένου ὀνόματος· «—ἐνὶ Τροίῃ» «—ἐπὶ πύργου», «—παρ' ἐμοί,—παρνηί» δ') ἐδῶ· «—ἐπ' ἐσχατιῇ» κ 96, «—ὑπὲρ κεφαλῆς» θ 68, «—πρόσθε ποδῶν» χ 4, τοῦ αὐτοῦ λύτο γούνατα» Φ 114, Σχ. ἐν ᾧ ἦν ἐστὼς καὶ ἱκετεύων τόπῳ.

αὐτόφι(ν) εἶναι ἢ δοτ. ἑνικ. ἢ γεν. πληθ. ἢ δατ. πλ. ἀρσ. καὶ οὐδ., οὐχὶ δὲ καὶ αἰτ. =αὐτῷ δηλ. τῷ 'Αγαμέμνονι, Τ 255,=αὐτῶν Λ 44, = αὐτοῖς Ν 42, πάντοτε μετὰ προθέσ. Μ 302· «ἐπ'—, ἀπ'—, παρ'—».

Αὐτό-φονος, Π. τοῦ Πολυφόντου, ἐν Θήβῃ, Δ 395 †

αὐτο-χόωνον αἰτ. (χόανος, χῶνος, ὁ πάλιν ἐπαυξάνει παρεμβαλλομένου τοῦ ο) σόλον=αὐτοχώνευτον, αὐτόχυτον δίσκον, καὶ κατὰ τὸν Σχ. τὸν μὴ ἔχοντα κατασκευὴν τερπνὴν ἤγουν τεχνικήν, ἀλλ' ἐκ μόνης χωνείας ἀναπηδήσαντα. Ψ 826 ÷

αὖ-τως (αὐτός) α') οὕτως, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· Χ 125, Ω 413 «κεῖται αὖτως» μὴ μεταβεβλημένος, Σχ. ὁμοίως τῷ ὅτε μετήλλαξεν· β') Κατὰ τύχην, Σχ. αὐτως ὡς ἔχω· καὶ μετὰ τοῦ «καὶ» Δ 520, Ε 255, Ι 599, Β 138, Ν 104, «τόφρα κείσεαι αὖτως» Σ 338=ὡς ἔχεις· Σ 198 «—φάνηθι». γ') αὖτως ἁπλῶς· μάτην· Α 133, υ 130, Κ 50, ξ 151· μετὰ τοῦ «μάψ» Υ 348· ματαίως Β 342, πρβ. Ν 810, Π 117. Μετὰ τοῦ «ἔτι» ψ 268· «ὡς» γ 64 «ὡς δ' αὖτως ἤρατο» = κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, δηλ. ὡς πάντοτε.

αὐχένιος, αὐχενίους τένοντας = τοὺς τοῦ αὐχένος (τραχήλου) τένοντας· Σχ. αὐχενίους προσέθετο διά τὸ καὶ εἰς τοὺς ἀστραγάλους εἶναι τένοντας· χ 450 ÷

αὐχήν, ένος, ὁ τράχηλος (ἀνθρώπων καὶ ζώων) Ζ 117, κ 559.

αὐχμέω, αὐχμεῖς, ἐν. πρσ. (αὐχμός) — κακῶς· εἶσαι ρυπαρός, ἄπλυτος. Εὐστ. ῥύπον ἔχων καὶ ἀλουτῶν· ω 250 ÷

1. αὔω, μονο· πρτ. αὖε καὶ ἀόρ. α' ἤυσε (ὖι καὶ ἄυσε (αὐσαι ἀύσας καὶ ἄλ.) (ἄημι) α') φωνάζω. κραυγάζω· (περὶ φωνῆς τῶν μαχομένων) μετὰ τοῦ «μέγα δεινόν», καρχαλέον, αὐον, διαπρύσιον» «μακρὸν»=οὗτως, ὥστε μακρὰν νὰ ἀκούηται· «φωνῆ» ω 530. β') ἀντιχῶ· Ν 441 «αὖον ἄυσεν ἐρεπόμενος»· καὶ 409· γ') μετ' αἰτ. καλῶ «τρὶς ἑκαστον» ι 65, Α 461, Ν 477.

2. αὔω, (ἄλλοι ἀσύνουσι αὖω) αὔσαι (εὖω) ἵνα=ἵνα καίῃ, φλογίζῃ (ὁ Ἰξίων) ε 490 ÷

ἀφ-αιρέω, μέλ. μέσ. ἀφαιρήσεσθαι, ἀόρ. -εἷλον κ. ἄλ. καὶ ἀπο-αίρεω πρσ. ἐνσ. (ῥαίρεο· ῥ, -εἶσθαι, ἀπο-εἵλεο), ἐνίοτε κατὰ συῆσιν. α') ἐνεργ. σηκώνω, μεταφέρω· «θύρεον», τί τινος = ἀπό τινος, ι 416, «τί τινι» χάριν τινος· ξ 455, «σῖτόν σφιν ἀφεῖλε» Ε 127 «ἀχλύν τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν», δ') Μεσ. ἁρπάζω· «τὸν δ' κούρην» Γ 291, Π 54, Ι 336, «τινὰ κῦδος» Χ 18, «θυμὸν τινός, καί τινα» «νόστιμον ἦμαρ τινι» Χ 219 «βίας ὑμέων» «τεύχεα ὤμοιιν ἀφελέσθαι» νὰ ἁφαιρέσῃ πρὸς ὄφελός του τὰ ὅπλα, Ν 511, πρβ. ὤμων Η 122, ὤμοιιν Π 500.

ἄ-φαλος, ἄφαλον κυνέην, περικεφαλαίαν ἄνευ φάλου, ἤτοι μεταλλίνης προβολῆς διηκούσης ἀπὸ τοῦ μετώπου μέχρι τοῦ τραχήλου. Τοιαύτην νύκτωρ ἔφερεν ὁ Διομήδης «κατ' ἐπιτήδευσιν ἵνα λανθάνῃ» Ἀριστόν· Κ 258 ÷

ἀφ-αμαρτάνω, μόνον ἀόρ. ἁφάμαρτε(ν) -ών, -οὐσῃ καὶ ἀπήμυροτεν· α') ἀποτυγχάνω· «αὐτοῦ δουρὶ» «τοῦ» Ο 521, «βάλε(ν) οὐδ' ἁφάμαρτε(ν)» Χ290, β') στερροῦμαι «σεῦ ἁφαμαρτούσῃ» Ζ 411.

ἀφ-αμαρτο-επής, ὅστις ἀποτυγχάνει λόγων δικαίων καὶ καταλλήλων· = ἁμαρτοεπής· «οὐ πολύμυθος οὐδ'—» Γ 215 ÷

ἀφ-ανδάνω, ἀφανδάνει ὑμῖν μῦθος = ἀπαρέσκει ὁ λόγος ὑμᾶς. Π 387 ÷

ἄφαντος, -οι (φαίνω) ὁ μηδὲν μνημεῖον αὐτοῦ καταλείπων, ἐντελῶς ἠφανισμένος. Ζ 60, Υ 303.

ἄφαρ, ἐπίρ. ταχέως, παραχρῆμα, εὐκόλως Μ222 «ἄφαρ δ' ἀφέηκε»—δ 95 «ἄφαρ δ'— μετέειπε», δ 85 «ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι» Σχολ. εὐθὺς ἅμα τῷ γεννηθῆναι· Β 453 «ἄφαρ γλυκίων γένετο» αἰφνιδίως γλ. ἐγένετο. Παρδ. Κ 337. ἐσπευσμένως. Τίθεται δ' ἐν ἀρχῇ συνήθως τῆς προτάσεως καὶ μετὰ τοῦ δέ.

Ἀφαρεύς Καλητορίδης, ὃν ὁ Αἰνείας ἐφόνευσε. Ι 83, Ν 478, 541.

ἁρ-παράζω, ἁφαρπάξαι κύρυθα κρατός = διὰ τῆς βίας νὰ ἀποσπάσῃ (ἁρπάξῃ) τὴν περικ. ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. Ν 189 ÷

ἀφαρτεροί (ἄφαρ) ἵπποι = ταχύτεροι ἵπ. Ψ 311 ÷

ἀφαυρός, -ότερος, -ον, -ότατος, -η, (φλαῦρος, ραῦλος, ραῦρος ἢ φάρος)· ἀδύνατος ἀσθενής· Η 235 «παιδὸς ἀταυροῦ» Ο 11 «οὐ ἀφαυρότατος» = ἰσχυρότατος· υ 110 «ἀφαυροτάτῃ τέτυκτο».

ἀφάω, ἀφῶωντα (ἅπτω) ἀσπίδα καὶ θώρηκα καὶ τόξ' «ψηλαφῶντα, χειριζόμενον. Ζ 322 ÷

Ἀ-φειδάς, αγτος, Πολυπημονίδης ὄνομα ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως προσποιηθέν· ω 306 ÷

ἀφείη εὐκτ. ἀόρ. ἴδε ἀφίημι.

ἀφ-ενος (ἀ. ἄρ-ενος) Σχ. «ἡ ἀρ' ἑνὸς ἑνιαυτοῦ περιουσία»· περιουσία, πλοῦτος, μεθ' οὗ καὶ συνάπτεται· «ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀρύξειν» Δ 171.

ἀφέξω, ἀφέξομαι ἴδε ἀπέχω.

ἄφ-ημαι, ἀφήμενος=μακρὰν καθήμενος Ο 106 ÷

ἀφ-ήτωρ, (ἀ. ἀφίημι) ἀφήτορος οὐδὸς Ἀπόλλωνος = τοῦ τόξου Ἀπ. «ἀπὸ τῆς τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

βελέων ἀφέσεως». Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ὅμ. τὸν Ἀπόλλω «α καλεῖ «ἑκηβόλον», διὰ τοῦτο ἑρμηνεύουσί τινες προφήτου· ἐκ τοῦ ἀ ἀθρ. καὶ φημί· «ὁμοίως πᾶσι προφητεύοντος καὶ μαντευομένου τῷ τε πένητι καὶ πλουσίῳ» Ι 104 †

ἄ-φθιτος, 2 (ἴ. φθιω), ἄθραρτος, αἰώνιος, ἀδιάφθορος· Ν 22. Σχολ. τὸ ἄφθιτα ἐπὶ πράγματος, τὸ ἀθάνατον ἐπὶ θεοῦ. «ὄφρα, ὄφρα τα, ὄρονον, σκῆπτρον» Μεταφορ. «κλέος, μῆδεα».

ἀφ-ίημι (ῑ), πρσ. ἰετε, μετ. ιεῖσα, πρτ. ἀφίει, ᾔφιες, ἀόρ. ἀφέηκε, καὶ -ηκε, ἀόρ. 6' ἀφέτην. ὑπ. -έῃ, -ήῃ. Εὐκ. -είη, μεσ. πρτ. -ίετο (ῑ). α') ἀκοντίζω, ῥίπτω, «ἔγχος, κεραυνόν, δίσκον», σόλον, αἰγανέην» «ὅστις ἀφείη» Ν 410. «ἅλιον βέλος χειρός», Φ 390 «ἄκοντα χειρός»—ἀποθάλλω «ἄνθος, βράκανα». β') ἀποπέμπω, ἐκπέμπω· «κακὸς ἀφίει» Δ 23, «—τὸν ἑλατῆρα, αὐτὸν ἐπὶ νῆας, «ζωόν». Μεταφορ. «ἀφῆκε μένος Ἄρης» ἀπώλεσε» (ἔχασε) τὴν δύναμιν (ψυχήν) τοῦ ἀνθρώπου· «πίνοντ' ἀφέτην δίψαν» Α 642.—«δειρῆς οὐ ἀφίετο πήχει» ψ 240 = δὲν ἄφηνε (δὲν ἀπεχώριζε) τους βραχίονάς της ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ· (χ 251 καὶ η 126 ἐ, ἄλλως ἐ).

ἀφ-ικάνω, (ῑ ἄ), πρτ -ίκανε(ν), παραγίγνομαι, φθάνω. Ζ 388 «πρὸς τεῖχος ἀφικάνει, Ξ 43· «δεῦρο» ἐν τῇ Ὀδ. μόνον μετ' αἰτ. «ἵστίη ἣν ἀφικάνω» υ 231, «πρῶτος ῥοὰς ποταμῶν» ι 450.

ἀφ-ικνέομαι, μόνον μέλ. **ἀφίξεαι**, -εται, πρκ. ἀπαρ. ἀφῖχθαι, ἀόρ. -ίκόμην, -ίκόμεθα, -ίκοντο (κατὰ τμῆσιν μ 2). φθάνω, ἔρχομαι, μετ' αἰτ. «πατρίδα γαῖαν, θάλαμον, κλισίην, τὴν νῆσον, μνηστῆρας, Ἴλιον», σπανιώτερον μετὰ προθ. «ἐπὶ νῆας, ποτὶ δώματ', ἐπὶ κρήνην, ἐς νῆας, ἐς κλισίην, ἐς νῆσον, ἐς χῶρον· ἐπὶ νηός, κατὰ στρατὸν», «—οἶκον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν» Ο 128. «—εἰς Ἰθάκην» ἐπέστρεψαν εἰς Ἰθ. κ 420, μ 345. Μεταφορικῶς· «μὲ ἄλγος ἀφίκετο» Σ 395. λύπη μὲ κατέλαβε.

ἀφ-ίσταμαι, πετῶ· ᾤχετ' **ἀποπτάμενος** Β 71, ἀποπταμένη πεπότηται λ 222.

ἀφ-ίστημι, α') ἀμετθ. **ἀφίσταμαι**, πρκ. -έστατε, -έστᾶσιν, -έσταίη, -έσταότες, ὑπερ. ἑστήκει, -έστασαν, ἀόρ. -έστη, μακρὰν ἵσταμαι, ἀπέχω· «ἔνθ' ἀφέστασαν» Ο 675, «οἱ μὲν ἀφεστᾶσιν ξὺν τεύχεσιν, οἱ δὲ μάχονται» Ν 738. «πολλόν, νόσφιν, δηρόν»—«—τροχοῦ» Ψ 517, «ἀνδρὸς» ψ 101 β') μεταθ. ζυγίζω, σταθμῶμαι· μόνον μέσ. ἀόρ. α' «τὸ χθιζὸν **ἀποστῆσωνται** χρεῖος» Ν 745. «μὴ μᾶς τὸ ζυγίσωσιν, ἑπομένως πληρώσωσι, μὴ μᾶς δώσωσιν ὀπίσω· Ἀριστόν· μεταφορικῶς χθιζὸν» χρεῖος τῷ ἴσῳ σταθμῷ ἀποκαταστήσωσι.

ἄ-φλαστον (φλάω=παφλάζω) κόσμημα ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς νηὸς κείμενον, ἐπὶ τῆς πρύμνης Ο 717 «ἄφλαστον» μετὰ χεῖρας ἔχων». Ὁ Εὐστάθ. 1039, 37 λέγει «τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς πρύμνης, τὸ εἰς ὕψος ἀνατεταμένον καὶ ἐκ κανονίων πλατῶν ἐπικεκαμμένον «συγκείμενον, δι' ὧν ἕτερον κανόνιον πλατὺ διῆκεν, ἐφ' οὗ ἑζηριζετο στυλίσκος. ὄπισθεν τοῦ κυβερνήτου· ἐκρέματο δὲ ἐκ τῶν κανονίων ταινία ἢ σημαία»· ἄλλοι νομίζουσι τοῦτο· «ὁμοίωμα θεοῦ τέχνῃ γεγλυμμένον». (ἴδε Εἰκ.)

ἀ-φλοισμος (φλόω) = Σχ. ἄρρος· λαμβάνεται δὲ καὶ πεποιημένως· ἐπὶ ἰδιώματος ὕδατος ἤχου». κατὰ ταῦτα=ψόφος, τριγμός. Ο 607 †

ἀφνειός, 2, -ότερος, -ότατος Γ 220 (ἄφενος) πλούσιος, εὐδαίμων· Β 570 «ἀφνειόν τε Κόρινθον» α 392 «δῶ ἀφνειὸν πέλεται» πρδ. α 332· μετὰ τοῦ μέγα δυναμένοιο λ 414 μετὰ τοῦ «ῥυδόν» Ο 426 Σχ. ῥύδην τὸν πλοῦτον ἔχοντος τουτέστι τῷ πλούτῳ χύδην πλουτοῦντος ἢ ἐπίρροιαν ἔχοντος πλούτου.

ἀφ-οπλίζω, **ἀφωπλίζοντο** ἔντεα=ἀπέθετον (ἐξεδύοντο) τὰ ἑαυτῶν ὅπλα Ψ 26 †

ἀφ-ορμάω ὁρμῶ ἀπό τινος, ἀπέρχομαι **ἀφορμηθεῖεν** ναῦφιν = ἤθελον κινήσῃ ἀπὸ τῶν νηῶν Β 794, «ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι» δ 375=ἀπελθόντος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ἀφόωντα ἴδε ἀφάω.

ἀ-φραδέω, ἀ-φραδέουσι, -έοντι· μετ. (ἀφραδής) οὐ φρονίμως πράττω, ἀφρόνως ὁμιλῶ, ἀνόητός εἰμι, η 294, Ι 32.

ἀ-φραδής, ἀφραδέες, -έων (φράζομαι) συνέσεως ἀμέτοχος, ὁ οὐχὶ συνετῶς διανοούμενος. «—μνηστήρων» «—νεκροί» = ἀναίσθητοι. Ἡσύχ. ἀδιανόητοι. Σχ. ἐπιλελησμένοι τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Ω 354 ἀφραδέος ἀντιστίθ. τῷ φραδέος. — Ἠπίρ. ἀφραδέως=ἀπείρως, ἀφρόνως.

ἀ-φραδίη, (ἡ), (ἄφραδης) ὀστ. ἑνικ. **ἀφραδίῃ** πολέμοιο=ἀπειρία πολ. Β 368, ὀστ. πλθ. ἀφραδίῃσιν ἀνέρος=διὰ τὰ ἀσύνετα ἔργα ἀνδρός, διὰ τὰς ἀβουλίας, ἀφροσύνας· Ε 647. «—νόοι»=ἀνοίαις. Κ 122.

ἀ-φραίνω (φρήν) παραφρονῶ, μωραίνω, ἀνοηταίνω. Η 109, υ 360.

ἄφρεϊο. πρτ. **ἄφρειον** στήθεα (ἀφρός) = τὰ στήθη ἀφροῦ ἐπληροῦντο, ἔβραυον. Α 282 (ὅτε γίνεται συνίζησις ἐν τῷ στίχ. εἰς τὸ ἄφρειον = ἄφρευν καὶ εἰς τὸ στήθεα).

ἀ-φρήτωρ (φρητήρ) ὁ ἄνευ γένους ὤν, ὁ στερούμενος γνωρίμων, ἀκοινώνητος, ἄγριος· Ι 63.

Ἀφροδίτη (ἐξ ἀφροῦ δυσαμένη) Θ. τοῦ Διὸς Γ 374, Υ 105 καὶ τῆς Διώνης Ε 370· ὡς ἐκ τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἐλατρεύετο λέγεται καὶ «Κυθέρεια, Κύπρις», ἐλατρεύετο καὶ ἐν Πάφῳ θ 363. «ἄναλκις δῖα, ἐυστεφάνου, φιλομμειδὴς, χρυσέη». Γυνὴ τοῦ Ἡφαίστου θ 267. Εἶναι θεὰ τοῦ ἔρωτος, τῆς καλλονῆς Ε 429, σ 261, Γ 54 καὶ τῆς χάριτος Υ 282. Ἔδρα τῶν δυνάμεών της τούτων εἶναι ὁ κεστὸς· Ξ 214, θεραπεύουσιν αὐτὴν αἱ χάριτες σ 192· Εἶναι δὲ σύμμαχος τῶν Τρώων ἐν τῷ πολέμῳ· Ε 349, Ω 30. Προστατεύει τὸν Πάριν Γ 374, τὸν Ἕκτορα Ψ 185, τὸν Αἰνείαν Ε 131. Ὡς οὐσιαστικὸν=φιλότης, συνουσία χ 444.

ἀ-φρονέω, μόνον μετ. ἑνσ. **ἀφρονεοντες** = ἀνόητα πράττοντες. Ο 140 †

ἀ-φρός, οῦ, ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ποταμῶν· Ε 599, Σ 403, Ψ 325, τοῦ παρωργισμένου λέοντος Υ 168 περὶ τ' ἀφρὸς ὀδόντας γίγνεται.

ἀ-φροσύνη, (ὕ)γεν. **ἀφροσυνάων**, ἀνοησία, Η 110 «ταύτης ἀφροσύνης» πληθ. τὰ ἀνοήτως πεπραγμένα. αἱ ἀνοησίαι, π 278 «παύεσθαι ἀφροσυνάων», ω 457.

ἄ-φρων, -ονι, -ονα (φρήν) ἀνόητος, ἀσύνετος· «πάϊς» Α 389, «ἄφρονι φωτὶ» υ 227, «—θυμῷ» φ 105· παράφορος· περὶ τοῦ Ἄρεως Ε 761, περὶ τῆς Ἀθηνᾶς Ε 875, ρ 102 «με—ἄφρονα θῆκε» παρθ. ψ 12 ἔνθα ἀντιτ. τῷ ἐπίφρονα.

ἄ-φυλλος, ἀφύλλοισιν σχίζῃσιν = ταῖς ἐστερημέναις φύλλων, ταῖς ξηραῖς σχίζαις Β 425 †

ἀφύξειν ἴδε ἀφύσσω.

ἀφυσγετός, αἰτ. **ἀφυσγετόν** πολλὸν εἰς ἅλα βάλλει ἰλυώδη συρρετὸν (ἀκαθαρσίας) πολύν· Λ 495 †

ἀφύσσω. πρτ. **ἄφυσσεν**, -ον, μελ. ἀφύξειν, ἀόρ. ἄφυσσεν, ἤρῦσε, ἠρύσαμεν, μετ. ἀφύσσας, μεσ. πρτ. ἠφύσσετο, ἀόρ. ἠρύσάμην, ἀφύσσατο, -σσάμεθα, ἀφυσσάμενος, ἀντλῶ, ἐκκενῶ, (Μέσ.=ἐμαυτῷ ἀντλῶ) «οἶνον, ὕδωρ» ι 9, 85 μετὰ τῆς «ἀπό, ἐκ, ἐν», ἁπλῆς γεν. ψ 305, η 286 ἀμφὶ δὲ φύλλα ἠφυσάμην»=ἐπεσώρευσα περὶ ἐμαυτὸν φύλλα. Σχ. κυρίως οὐ περιεβαλόμην, ἀλλ' ἐπήντλησα καὶ ἐπέβαλον ἀθρόα· νῦν δὲ ἐπεχεάμην· Α 171 «οὐδέ σ' ἐάω ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν» = σοι (διὰ σέ, χάριν σου) νὰ (συσσωρεύσω) (συνάξω) πλοῦτη.

Ἀχαιαί θηλ. τοῦ Ἀχαιός· δ 119, τ 542, Ὀδ.

Ἀχαιάς, Ἀχαιάδες, -ων=αἱ Ἀχαϊκαί. Ε 422, ὡς οὐσιαστ. Ε 424.

Ἀχαικός, Ἀχαικόν αἰτ. ἀρσ. καὶ οὐδ. ὀνομ. ἀντὶ Ἀχαϊκός Ι 521, 141, γ 251.

Ἀχαιίς, ίδος «γαῖη, χώρα τῶν Ἀχαιῶν Γ 75, λ 166, ν 249, Α 254, Πληθ. αἱ γυναῖκες· Ι 395 περιφρονητικῶς περὶ τοῦ φύλλου, «Ἀχαιΐδες οὐκέτι Ἀχαιοί» Β 235.

Ἀχαιοί, ῶν, ἡ κυριωτέρα φυλὴ τῶν Ἑλλήνων, ἥτις κατῴκει τὴν Θεσσαλίαν, Μεσσήνην, Ἄργος. Ὡς ἐπικρατοῦν ὄνομα τῶν Ἑλλήνων· Α 2. Ἀναφέρονται μετὰ τῶν κοσμητικῶν ἐπιθ. «ἀρητῖλων, δῖοι, ἑλίκωπες, εὐκνήμιδες, κάρη κομόωντες, (κοῦροι), μεγάθυμοι, μένεα πνείοντες, χαλκοχιτώνων»

ἀ-χάρις, συγκ. **ἀχαριστέρων**, ἀχαριστότερον, δυσαρεστότερον, λυπηρότερον υ 392 †

ἀ-χάριστος, οὐδ. πλ. **ἀχάριστα** (=τά ἄχαρις) ἑρμην. δι' ἐπιρ. ἄνευ χάριτος, σκαιῶς, ἀηδῶς. θ 236 †

Ἀχελώϊος (ῐ) ποταμός, α') ἐν Αἰτωλίᾳ Φ 194 † β') ἐν Φρυγίᾳ· Ω 616 †

ἄχερδος, ἡ, **ἀχερδῳ** ἐθρίγκωσεν=περιέβαλε τὸ τεῖχος τῆς αὐλῆς διὰ ἀκανθώδους θάμνου, ἤτοι ἐπέθηκε φράκτην ἀκανθώδη· Σχ.

Δημόσιο Κεντρικό Βιβλιοστάσιο

ἄχερδός ἐστιν ἀκανθῶδες φυτόν, ἐξ οὗ τὰς αἱμασιὰς ποιοῦσιν.

ἀχερωΐς ἡ (ἀ. χρῶς) πέπλον, ὃ καλεῖται λευκὴ Ν 389, Ψ 1.

Ἀχέρων, ποτ. τοῦ Ἅιδου· εἰς **Ἀχέροντα** Πυριφλεγέθων τε ῥέουσιν Κωκυτός τε, κ 513 †

ἀχεύω, ἀχεύων (τ. ἐ. ἀχέων, ἦχος) μετ. ἐνσ. «—ἄνακτος» λυπούμενος ἕνεκα τοῦ ἄν. ξ 40, «—ἕνεκα» ρ 318, «—θυμόν» θλιβόμενος κατὰ τὴν ψυχήν.

ἀχέω, (ἄχος) μόνον μετ. ἐνσ. **ἀχέων, -ουσα**· στενάζων, λυπούμενος· «—τινός» = ἕνεκά τινος· Β 694, «ἀχέουσα κασιγνήτοιο φόνοιο» Ι 567, «—κῆρ» κατὰ τὴν καρδίαν, Ε 399.

ἄχθομαι, (ἄχθος) πρτ. ἤχθετο α΄) βρίθω, ὀρτώνομαι· ο 457 «νῆϊς ἤχθετο ποσὶ νέεσθαι». β΄) μεταφ. λυποῦμαι, βαρέως φέρω, ἀδημονῶ, Α 274 «ἤχθετο—κῆρ» τῶν τραυμάτων· Ε 354 «—ὀδύνῃσιν» = ὑπὸ τῶν θλίψεων, Ε 361 «λίην ἄχθομαι ἕλκος», Ν 352 «δαμναμένους».

ἄχθος, τό (ἄχος) βάρος, φορτίον, ι 233, γ 312, Γ 247, μεταφ. Σ 104 «ἐτώσιον (αὖτως) ἄχθος ἀρούρης» παρθ. υ 379 παροιμία, περὶ ἀχρήστου ἀνθρώπου «βάρος τῆς γῆς».

Ἀχιλεύς, Ἀχιλλεύς, ῆος, Πηλείδης, Υ, τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, Αἰακίδης, βασ. τῶν Μυρμιδόνων Γ 681, Π 168, παιδαγωγὸς αὐτοῦ ὁ Φοῖνιξ, διδάσκαλος δὲ ὁ Χείρων. Ἠκολούθησε τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς Τροίαν. Λέγεται· «δαίφρων, θεῖος, διίφιλος θεῖοιο, θεοῖς ἐπιείκελ(ε), θεοείκελ(ε), πελώριον, ποδάρκης δῖος, ποδώκης, πτολιπόρθιος, ῥηξήνορος, πόδας ταχύς, (πόδας) ὠκύς.

ἀχλύς (ῡ), ύος· σκότος ὃ ποιεῖ ὥστε οἱ ἄνθρωποι δὲν διακρίνουσι· «ἀήρ» ποιεῖ ὥστε οἱ θεοὶ δὲν διακρίνονται· ὁμίχλη, σκοτία Ε 127, Υ 321· περὶ τοῦ θανάτου Π 344, Ε 696, περὶ λύπης γ 421 (⏑⏑–, ὄνομ. καὶ αἰτ. – –).

ἀχλύω, ἀόρ. **ἤχλυσε** πόντος ὑπ' αὐτῆς = ἐπληρώθη ἀχλύος καὶ σκότους, ἐκαλύφθη ὑπὸ ὁμίχλης, μ 406 καὶ ξ 304. Ὅθ.

ἄχνη, ῃ, ην, ας· ἀφρὸς τῆς θαλάσσης Λ 307, τὸ λεπτὸν ἄχυρον Ε 499, πλῆθ.

ἄχνυμαι, (ῡ) ἐνσ., ἄχνυτο, -μεθα πρτ. (ἀκαχίζω, ἄχος) λυποῦμαι, θλίβομαι «θυμὸς (ἐνὶ στήθεσσι Ξ 38), κῆρ ἄχνυται (ἐν θυμῷ Ζ 524), ἀχνυμένη κραδίη Ω 584, περὶ ὀργῆς καὶ ἀδημονίας· = ἀγανακτῶ, ἀδημονῶ Α 103, πρθ. δ 661, Ο 133, «ἄχνυσθαι κῆρ» «-ἑταίρου, Ἀσίου, ἄνακτος» περὶ λέοντος μετὰ μετχ. «-ὕστερος ἐλθών» Σ 320.

ἄ-χολος, αἰτ. **ἄχολον** φάρμακον, = ἄφαρμ. ἄνευ χολῆς, ρ. τὴν ὀργὴν καὶ τὴν τῆς ψυχῆς ταραχὴν πραΰνον, δ 221 †

ἄχομαι=ἄχνυμαι· σ 256, καὶ τ 129, εἶμαι ἐν λύπῃ, θλίβομαι.

ἄχος, εος, τὸ καὶ πληθ. (ἄγχω) πόνος, λύπη, ἀθυμία «τινός» Θ 124, Ν 417, ο 354, «—περί» ρ 249 «θυμὸν ἔκανεν, ἀμφεχύθη τινά, γένετό τινι (κατὰ θυμόν)· ἀπὸ παρπίδων ἕλθοι» πρθ. καὶ Γ 282, Κ 145 «εἵλε, ἔλλαβε, τύψε τινὰ (θυμόν)» Ν 581· Ξ 475, Τ 125· «τινί ἐστι» Π 249, «ἄχεος νεφέλη» Ρ 591.

ἀχρεῖον, οὐδ. ἀντὶ ἐπιρ. (χρεῖος) «—ἰδὼν» Β 269 ἀκόπως, ἀνωφελῶς ῥίψας τὸ βλέμμα. Σχολ. ὀργιζομένου καὶ μὴ δυναμένου ἀμύνασθαι διαγράφει βλέμμα. Ἔστιν οὖν ἀκαίρως ὑποβλέψας· Εὐστ. τὸ ἀκαίρως ὑποβλέψαι, καὶ ἐπ' οὐδεμιᾷ χρείᾳ. «—ἐγέλασσεν» σ 163, ἄνευ αἰτίας τινός, ἄνευ λόγου ἐγ. ὡς ἡ Εὐρυνόμη, ἐνόμιζεν, ἤτις ἠγνόει ὅτι ἡ Πηνελόπη ἐκρυπτε τὴν λύπην της καὶ προσεποιεῖτο ἀταραξίαν.

ἀ-χρημοσύνη (ῡ. χρήματα) ἀπορία χρημάτων, ἔνδεια, ρ 502 †

ἄ-χρις (κατ' ἄκρης) μεχρι, ἐντελῶς· Ρ 599, Π 324, μόνο ἐπίρ. χρονικὸν σ 370 «ἄχρι μάλα νέφεας» ἕως βαθείας ἑσπέρας.

ἀχυρμιή, ἄχυρον (ῡ. τ.) **ἀχυρμιαί**, πληθ. Σχ. οἱ τόποι (δηλ. τοῦ ἁλωνίου) ἔνθα ἐκτινάσσεται τὰ ἄχυρα.

ἄψ (ἀπὸ) ὀπίσω, πάλιν «ἀπονοστήσειν, ἀπιὼν» μετὰ γεν. Μ 420, — ἀπὸ Μ 390, «ἀποῤῥέρω» Κ 337 οὕτω ἐνίοτε καὶ εἰς τὰ σύνθετα μετὰ τῆς ἀπό· πάλιν ἐκ νέου, μετὰ τοῦ «πάλιν, αὖθις».

Ἀ-ψευδής μία τῶν Νηρηίδων Σ 46 †

ἄψις, ἀψῖδες ἢ ἀφῖδες, αἱ (ἅπτω) «—λίνου» οἱ δεσμοί, αἱ θηλειαὶ (αἱ ὀπαί) τοῦ δικτύου Ε 487 †

ἀψ-ῤῥοος, (σροFος, σρεFε, ῥέω) **ἄψορρόου** Ὠκεανοῖο Σ 390, Σχ. ταχυῤῥόου ἐπειδὴ Ὠκεανός, ἢ παλιῤῥόου διὰ τοῦ κύκλῳ περιθεῖν τὴν γῆν.

ἄψ-ορρος, (ῥέω, σρόος) **ἄψορρον**, Ε Μ. ὀπισθόρμητον «ἑλίομεν. ἀπονέοντο» ἄψορρον οὐδ. ἐνικ. ὡς ἐπίρ. = ὀπίσω, πάλιν· «—ἔβη,— ἀγέρθη,— καταβῆναι»· ι 282, «ἄψορρον προσέφην» ἀνάπαλιν τῆς ἀληθείας ἀπεκρίνατο πρὸς αὐτόν.

Δημόσια Κοινωφελή Βιβλιοθήκη Βόλου

ἄψος. ἄψια οὐδ. (ἅπτω) αἱ ἁρθρώσεις, αἱ συναφαὶ τῶν μελῶν, καὶ αὐτὰ τὰ μέλη· δ 794., καὶ σ 189.

ἄω, ἄπαρ. ἄμεναι (ᾱ), μελ. ἄσειν, ἀόρ. ὑπ. ἄσῃ, εὐκ. ἄσαιμι, ἀπ. ἆσαι. Μεσ. μέλ. προστ. ἄσεσθε, ἀόρ. ἀπ. ἄσασθαι. α') ἀμετδ. κορέννυμαι, χορταίνω· Φ 70 γευσασθαι· πληρωθῆναι· «γόοιο ἄσαι» ψ 157, πρβ. κλαυθμοῖο ἄσεσθε Ω 717. β') μετδ. «τινά τινος» «—σε ὕψου,—κύνας ὀμῷῶν· «σίτοιο ἄσασθαι ἦτορ» Τ 307.

ἄωρος, μόνον «πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι» τῆς Σκύλλης, (ἀ, ὥρα) μὴ ὡραῖοι, «ἄσχημοι, κακοσχηματισμένοι». μ 89 ÷

ἄωρτο ὑπρ. πθ. ἴδε ἀείρω.

ἀωτέω ἀωτεῖς, (ᾱ, ἄω, ἐξ οὗ καὶ ἄεσαι, ἰαύω) μετὰ τοῦ «—ὕπνον παννύχιον» καὶ μᾶσαι (ῥοχαλίζεις) δι' ὅλης τῆς νυκτός· Κ 159, «αἰωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον» κ 548.

ἄωτος, ἀώτου, ῳ, ον (ΑΓΩΤΕΟΣ, ὅΓις) σισύρα, ἦτοι περιβόλαιον, ἐξ ἀπαλῶν ἐρίων (γλυκκάτα) α 443· σινδών Ι 661, Ν 599 ἐυστρεφεῖ οἷός ἀώτῳ, σφενδόνῃ» = ἐρίῳ· διότι ἐξ ἐρίων συνέπλεκον τὰ κῶλα τῆς σφενδόνης. ι 434 «ἀώτου θεσπεσίοιο» τὸ μαλλὶ τοῦ προβάτου ἢ ζῴου.

Β.

Βάδην (ᾰ. βαίνω) πεζῇ, ῥῆμα (ἀντιτ. τῷ ὁρμαίως) Ν 516 ÷

βάζω, ἐνσ., παρτ., καὶ βέβακται πρκ. πθ. ὁμιλῶ, λέγω· μετ' αἰτ. ὑδδετ. «ἄρτια ἀνεμώλια, (λόγια τοῦ ἀνέμου), ὑπόπια (=παιδαριώδη) ἀπατήλια, ὀνείδεα (=ὀνειδιστικούς λόγους), πεπνυμένα = συνετά) «—πθ. ἔπος βέβακται δεινόν» Σχ. περιλάρηται, εἴρηται.

βαθύ-δινήεις (ῐ., **βαθυδινήεντος**, -α, ποτ. ἔχοντος βαθείας δίνας, ἴδε» Φ 15, 603.

βαθυ-δίνης (ᾰ, ῐ, ῑ, δῖναι) Σουΐδ. ὁ ἐν βάθει ἔχων τὰ ῥεύματα. Ὁ βαθείας δίνας (περιστροφάς, ματία) ποιῶν· ἐπίθ. ποταμῶν Υ 73, Φ 329. «ὁ Ξάνθος, ὁ Ἀξιὸς» κ 511 «ἐπ' Ὠκεανῷ βαθυδίνῃ».

βαθυ-ζώνους. **βαθυζώνους** αἰτ. καλεῖ τὰς γυναῖκας. αἱ εἰς βάθος (ὀλίγῳ ὑλίγῳ ἄνωθεν τῆς ὀσφύος) εἶναι ἐζωσμέναι τοὺς χιτῶνας. Εὐστ. βαρβάρων γυναικῶν τὸ ἐπίθετον. Ι 594, γ 154 καλεῖ τὰς αἰχμαλώτους (βαρβάρους). Πρβ. εὔζωνος. (ἴδ. Εἰκ.)

βαθυ-κλής, ῆα. Υ. τοῦ Χάλκωνος, Μυρμιδών Π 594 ÷ ⊣

βαθύ-κολποι, ᾰ-ων (κόλπος), αἱ βαθεῖς κόλπους ἔχουσαι, τ. ἕ. αἱ βαθεῖς ἔχουσαι τοὺς τῆς ἐσθῆτος ὑπεράνω τῆς ζώνης σχηματιζομένους κόλπους· δι' ἐσθῆτος κόλπους ἐχούσης ἐνδεδυμέναι. Ἐπίθ. τῶν Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίων γυναικῶν καὶ κατὰ Ἀριστόν. Β 484 οὐδέποτε τὰς Ἑλληνίδας βαθυκόλπους εἴρηκεν, ὥστε οὐδὲ τὰς Μούσας». Ἰλ.

βαθύ-λειμος, **βαθύλειμον** αἰτ. κοινοῦ γέν. «—Ἄνθειαν» τὴν βαθεῖς ἔχουσαν λειμῶνας. Ι 151. Ἰλ.

βαθυ-λῆϊον τέμενος· σιτοφόρον, εὔφορον Σ 550 ÷

βαθύνω (ῡ) μόνον πρτ. **βάθυνε** χῶρον = ἐποίει βαθύ, κοίλον. Ψ 421 ÷

βαθύ-ρρειτης, **βαθυρρείταο** (σρεῖταο, ῥέω) Ὠκ.=τοῦ βαθέα ῥεύματα ἔχοντος Ὠκ., τοῦ βαθέος Ὠκ. Φ 195 ÷

βαθύ-ρροος(=βαθυρρείτης), (βαθύ-σρους) **βαθύρρουν** ἐξ ἀκαλαρρείταο Ὠκ., ἐκ τοῦ βαθὺν ῥοῦν ἔχοντος, τοῦ βαθέος Ὠκ. καὶ φ 8 περὶ ποταμοῦ «ἐς ποταμὸν—ἀργυροδίνην» τὸν Ξάνθον.

βαθύς, (ᾰ) εῖα, (=ἐης, -ἐην), ύ, ὑπερθ. βάθιστον· α') **βαθύς**· «εἰς ἅλα βαθεῖαν», «—Τάρταρος,—βερέθρου,—τάρρου» ὑψηλός· ι 239 «βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς» τῆς δι' ὑψηλοῦ περιβόλου περιεβλημένης, ι 134, «βαθὺ λήϊον» τὸ ὑψηλούς καὶ εὐτραφεῖς ἔχον στάχυς. β') εὐρύς, ἐκτεταμένος, «βαθεῖα ὕλη» «β. ἐξ ὑλοχαίοι» Β 92 «ἠτόνῳ προπάροιθε βαθείης», πρβ. Β 560. γ') πυκνός, σφοδρός· «ἀήρ, λαῖλαψ», δ') μεταφορικῶς εἰς τὴν ψυχήν· «φρένα τύψε βαθεῖαν» Τ 125, ἡ λύπη ἔτυψε τὸ ἐνδότατον τῆς ψυχῆς.

βαθύ-σχοινος, αἰτ. **βαθύσχοινον Ἄσωπὸν** =τὸν ὑψηλούς(ἢπυκνούς) σχοίνους φέροντα, τὸν ἀπὸ σχοίνων κατάφυτον Δ 383 ÷

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

βαίνω, πρτ. καὶ βαΐνε, ον. μέλ. βήσεται, ἀόρ. α' ἔβησα μετδ. ἀόρ β' ἔβην (βάτην καὶ βήτην, (ε)βῆσαν. (ἐβάν, ὑπ. βείω, ῃ ἦ βήῃ, βείομεν, βῶσιν, βήμεναι), πρκ. βέβηκα Ο 90, Β 134. (βεβάσιν, ἀπ. βεβάμεν, μετ. βεβαώς. βεβῶσαι), ὑπρ. ἐβεβήκει, βέβασαν. Μέσ. μελ. ἀόρ. καὶ (ε)βήσετο, -σατο «πάλιν—» ἐπιστρέφω, «νόστι—» ἀποχωρῶ, Β 134 «βεβάσιν»=παρῆλθον, «περὶ τρόπις βεβαῶτα» ε 130, Σχ. «περιβεβηκότα τῇ τρόπιδι». Ἔνιοτε μετ'ἀπαρ. ρ. κινήσεως σημαντικοῦ, βῆ (βάν, βεβήκει) ὃ' ἴεναι, ῥ'ἴμεν, δὲ θέειν, ἐλάαν», ὅηλοῖ τὴν πρώτην κίνησιν = ἦρχισε (ἐκίνησε) νὰ ὑπάγῃ· μετὰ μετοχ. α') ἐνεστ., σπανιώτερον ἀόρ., σημαινούσης τὸν τρόπον τῆς κινήσεως· «ἔβαν φέρουσαι» ξ 207, «βῆ φεύγων» Β 665 = φυγῇ ἀπῆλθε. «βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶξασα ω488, Ν 582. β') μέλλοντος σημ. τὸν σκοπὸν τῆς κινήσεως· «ἔβαν ξεναρίξων» Λ 101 «ἀγγελέων» ὃ 24 «—οἴκων τεύχεα» χ 161, πρβ. α 424. Μάλιστα δὲ α') πῶς; πῇ 377 (Β 339 «πῇ ὅρκια βήσεται ἡμῖν, πῶς θὰ ἀποβῶσιν (θὰ πᾶν) . . ; Θ 229 πῇ ἔβαν εὐχωλαι; «χαμάζε «μετὰ τοῦ—δὲ «Οὐλύμποιο δὲ, οἴκονδε, Ἀϊδόσδε» πρβ. ὅμως λ 277, 627. δ') μετ' αἰτ. Γ 262, μετὰ τῆς προθέσ. ἀνὰ Δ 209, διὰ Θ 343, εἰς ἐς (Ὀδυσῆα χ 202), «κατὰ» Τ 93, «μετὰ ἀκοὴν» πρὸς ἀκ., ἵνα ἀκούσω ὃ 701, Α 424, «μετὰ» ἀκολουθῶ, ἑπομαι Β 406, «ἧῃ δὲ μετ'» Δ 292 προσῆλθε, ἐπορεύθη πρός· μεταβαίνω, βαδίζω· Π 864 «παρὰ» Τ 40, πρὸς Ζ 313, ὑπὲρ Χ 182· δ') μετὰ γεν. «διὰ» ρ 26, «διέκ.» σ 185, «ἐπὶ»1589, χέρσου, ἠπείρου, ἵππων 1589), «ὑπὲρ» ρ 570, «ἴθυς» Ε 849, γ') μετὰ δοτ. ἀμφὶ προστατεύω, ὑπερμαχῶ Α 37, ἐν Ν 618, ἐπὶ Ρ 570, ἐπέρχομαι (Ε 327 νηυσί), Π 751. 2) Ποῦ; ἀμφὶ μετὰ δοτ. «ἀμφὶ ἑνὶ δούρατι βαίνει» ε 371· ἤνοιγε τοὺς πόδας εἰς τὸ βάδισμα, ἐρέρετο. «ἐπὶ χθονί= ἐπέρχομαι· Δ 443, ἐν νήυσὶ ἔβην=ἐπὶ νηὸς ἐπιβιβάσθην· α 210, ἀλλὰ Β 351, 510, 611, 619. 3) Πόθεν; «ἀπὸ πύργου κατ' Ἰδαίων ὀρέων, κατ' Οὐλύμποιο καρήνων», ἀόρ. α' ἔβησα=ὡδήγησα, ἀνεβίβασα, κατεβίβασα· ρῶτας—ἀφ' (ἐξ) ἵππων, ἐπὶ Βουπρασίου βήσαμεν ἵππους.

βαιόν ἴδε ἠβαιόν.

βάλανον (ᾰ ᾰ) τήν, =τὸν καρπὸν τῆς δρυός, τὸ βελανίδι· ν 409, καὶ ἄκυλον κ 242.

Βαλίος εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως Τ 400, Ἰλ.

βάλλω. ὡς παρ' ἄττ. ἐκτὸς τοῦ μέλ. βαλέω, -έεις, έειν, έων, έουτι, ἀόρ. (ἔ)βαλον, Ὑπ. βάλησθα, Εὐκ. βάλοισθα, βαλέειν, θαμ. βάλεσκε, πρκ βεβλήκοι, ὑπρ. 3 ἑν. βεβλήκειν, πθ. προσ. ἐν. βάλλευ, παρκ. 2 ἑν. βέβληαι, 3 πλ. βεβλήαται, Ὑπερ. βεβλήατο (οἱ τύποι βεβλημένος καὶ ὑπερ. βεβόλητο καὶ 3 πλ. βεβολήατο ἐπὶ ψυχικῶν παθημάτων), ἀόρ μέσ. μετὰ παθ. σημασίας· ἔβλητο, βλῆτο, Ὑπ βλήεται, Εὐκ. βλεῖο, ἀπ. βλῆσθαι, μετ. βλήμενος. Α' ἐνεργ. α') ῥίπτω, κτυπῶ μετὰ δοτ. Η 187, «κλῆρον κυνέῃ» «ὀϊστῷ, δουρί, χερμαδίῳ, ἰῷ», ῥίπτω μακρόθεν ὅπλα. «βέλος, χαλκόν, ἰόν, ἀκοντίζω (ἀντιτίθ. τῷ ἐλαύνω ρ 282. τύπτειν ν 378, Ο 495, οὐτάσαι Ξ 424), μέσ. ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης μόνον «ὡς τῶν βαλλομένων» Μ 289, ταξεύω Θ 282, Γ 82 «ἴσχεσθ', μὴ βάλλετε». β') ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, ἀντιτίθ. τῷ ἁμαρτάνω· Φ 591, Α 380, τὸν ῥ' ἔβαλεν κεραλήν, Ο 433, Ν 411» κατὰ (ἀσπίδα δουρὶ Ε 537) Λ 108, Μ 189 καὶ «πρὸς στῆθος» Λ 144, «παρὰ μαζόν» βλῆσθαι παθ. ἀόρ. δ' = νὰ πληγωθῇ χ 253, «ἕλκος, τὸ μὲν βάλων ἰῷ» ἡ πληγή, ἣν προὐξένησε κτυπήσας αὐτὸν διὰ βέλους—«ἐν κονίῃσι—» κατέβαλε, ἐξήπλωσε. πρβ προτὶ γαίῃ λ 423, χαμαὶ χ 188, καὶ μεταφ. (μὲ τὸ ἦτορ ἢ κῆρ) «ἄχεϊ, πένθεϊ» ὑπὸ λύπης, ὑπὸ πένθους καταβεβλημένος, βάλλει οὖατα, «ἀκτῖσιν» = κτυπᾷ, προσβάλλει, «ἔβαλλον ἀντυγα» ἐράντιζον τὸν τροχόν, «—ἡνίοχον» ἐπασπάλιζον μὲ κόνιν τὸν ἡνίοχον» «Κενῶ, χύνω» ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισι, ὄκμαρ (βάλλειν καὶ μέσ. χαμάδις ῥ 114) «—λύματα εἰς ἄλα» ἐμπλέκω «εἰς κακὸν τενα» «μετὰ νείκεα» «φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισιν βάλωμεν», φιλίαν μεταξὺ τῶν δύο ἂς ἐμβάλωμεν (ἂς θεσωμεν), «βάλ' ὄμματα ἑτέρωσε» ἔστρεψε (διηύθυνε) τὰ βλέμματά του εἰς ἄλλο μέρος (περὶ τέρμα. Μέσ. περὶ ἵππων) «ἵππους πρόσθε»προελαύνω, Ψ639 πρόσθε «βαλόντες = ὑπερτερήσαντες· «τὴν (νῆα) βάλεϊ πρὸς πέτρας» τὸ κῦμα ἦθελε ῥίψῃ ἔξω τὴν ναῦν, ῥίπτω περιξ, ἐναγκαλίζομαι (ἀμφί, περί, πρός τινι). Μέσ. ἐν θυμῷ, ἐνὶ φρεσί, μετὰ φρεσὶ = ἔχω κατὰ νοῦν, ἀναλογίζομαι, Ι 435, μ 218, Α 297, Ο 566, «ἐν θυμῷ ἐβάλοντο ἕπος» ἔβαλον τὴν συμ-

βουλὴν εἰς τὴν καρδίαν των. δ') Ῥίπτω ἐπάνω μου. ἐνδύεμαι. «ἔίφος, τόξα, αἰγίδα» καὶ μέσ. Γ 334, καὶ περὶ ἐνδυμάτων «σπεῖρα, ῥάκος, πήρην», καὶ ἄλ. «κύκλα ἀμφ' ὀχέεσσιν» προσδένω, προσαρτῶ «ἐγ' ἑστῷ» μ 423· παθ. λ 194 «βεβλῆσθαι εὐναί» οὗ τὸ ἐνεργ. «εὐνὰς βαλέειν» ι 137 νὰ ῥίψωσιν ἀγκύρας.

βαμβαίνω, μετ. βαμβαίνων (βαίνω, πρβ. παμφαίνων) τρέμων ἢ κάλλιον ψελλίζων, βατταρίζων Χ 375 †

βᾶν=ἔβαν, (ἔβησαν).

βάπτω, βάπτῃ ὑπ=ἐμβάπτῃ, βάφῃ.

βαρβάρο-φωνος, βαρβαροφώνων Καρῶν =τῶν τραχεῖαν (βάρβαραν) φωνὴν ἐχόντων, τῶν ἀγριοφώνων, Β 867 †.

βάρβιστοι=βράδιστοι, ἴδε βραδύς.

βαρέω, μόνον βεβαρηότα, -ότες (βαρὺς)= βεβαρημένοι, καταβεβλημένοι· «-οἴνῳ»= ὑπὸ οἴνου, γ 139, «-οἴνῳ=ῥρένας» τ 122.

βαρύθω, (ἀ ὀ) βαρύθει (βαρὺς) μὲ ὦμος= μὲ βαρύνει, ἤτοι αἰσθάνομαι βαρὺν τὸν ὦμον. Π 519 †

βᾰρύνω, (ῠ) μόνον πρτ. (ἐ)βάρυνε, παθ. ἐνσ. βαρύνεται καὶ ἀόρ. μετ. βαρυνθείς, -θὲν (βαρὺς) α') ἐνεργ. Ε 664 βάρυνε δὲ μιν δόρυ μακρὸν ἑλκόμενον=ἔβιδε (προξένει) δὲ αὐτῷ βάρος Λ 584 «ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μιχρὸν» =κλασθεὶς ὁ δ. ἐκώλυε τὸν μηρὸν ὥστε νὰ κινῆται, ἐκάκωσε τὸν μηρ. β') Παθ. Τ 165 ἀλλά γε λάθρῃ γυῖα βαρύνεται· θηλ. ὑπὸ τῆς πείνης τὸ γυῖα ἀμφιάλλεται· ἂν ὄνομ. ἢ αἰτ. τὰ μέλη αἰσθάνονται βάρος, ἢ βάρος αἰσθάνεται εἰς τὰ μέλη· Γ 480 «μὶν μένε χεῖρα βαρυνθείς»=κατὰ τὴν χεῖρα, Ο 308 «ὡς ἑτέρωσ' ἤμυσε κάρη πήληκι βαρυνθέν» κεφαλὴ ἔχουσα τὸ βάρος, καταπιεσουμένη ὑπὸ τῆς περικεφαλαίας.

βαρύς, ὑν (ῠ : 257), εἶα, ὑ. α') βαρύς, ὀχληρός, ἐπαχθής, σφοδρός. Κ 71 «κακότητα βαρεῖαν», Ε 417 «δδύναι—βαρεῖαι» ἰσχυραί, δλιβεραί, «ἄτης, ἔριος» = «χεῖρα βαρεῖαν» = σιδηρᾶν, δυνατήν Α 89 «σοὶ—βαρείας χεῖρας ἐποίσει», Φ 548 «Κῆρας», μεταφ. ἐπὶ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς· δυνατός, βραχύς, ι 257 «φθόγγον τε βαρὺν αὐτόν τε πέτρην». Καταλλήλως δὲ συνάπτονται τὸ ἐνκ. αὖδ βαρέως, δυνατά, Λ 364 «τὴν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφη Ἀχιλλεύς», Δ 153, Π 20, καὶ τὸ πηγ. οὐδ. βαρέα στενάχων» βαρυσταναπτενάζων, ἐν Ἰλ. πανταχοῦ περὶ τῶν τετρωμένων, καὶ πασχόντων ὑπὸ τῶν πόνων τοῦ σώματος πλὴν Ν 423, ἐν δὲ Ὀδ. ε 428 = βαρυ στενάχων, θ 95.

βαρυ-στενάχων = βαρὺ στενάχων, ἴδε βαρύς.

βασίλεια, ης, αν ἐκ τοῦ βασιλέρια, θηλ. τοῦ βασιλεύς· βασίλισσα, ἡ Πηνελόπη ὁ 697, 770, «—γυναικῶν» λ 258, ἡ Τυρώ, η 241, ἡ Ἀρήτη ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως, ἡ Ναυσικάα ξ 115.

βασι-λεύς, ῆος, ὁ (βάσις λεῦ ἰονικὸν ἀντὶ λαός), ἄρχων, ἡγεμών, α') οὐσιαστ. ὁ ἄρχων, ὁ ἡγεμών, ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ, τῶν ὑσιῶν, τῶν δικαστηρίων. Τοιοῦτοι ὁ Ἀγαμέμνων, ὁ Μενέλαος, ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Νέστωρ, ὁ Πετεὼς Δ 338, ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ Πρωτεύς, ὁ Ἀμαρυκεὺς κ. ἄλ. π. μικρότεροι τούτων—κύριος Σ 556. β') Ἐπίθ. «ἄναξ, ἀνήρ» Συγκρ. βασιλεύτερος, ον, ὑπερθ. βασιλεύτατος 169,=ὁ μέγιστος βασιλεύς.

βασιλεύω, βασιλευέμεν ἐνσ., πρτ., μέλ. βασιλεύσω, κυδερνῶ (περὶ βασιλίσσης Ζ 425) α') ἀπολ. ω 483 «βασιλευέτω αἰεί», β') Χ 52 «κατὰ δῆμον—», α 401 «ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ», γ') μετὰ γεν. λ 385 «ἡ δὲ Πύλου θαλίευε», δ') μετὰ δοτ. η 59 «ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευε».

βασιλήϊς, βασιληΐδος τιμῆς=τῆς βασιλικῆς τιμῆς Ζ 193 †

βασιλήϊον γένος τὸ βασιλικὸν γ. π 401 †

βάσκω, βάσκ' ἴθι προστ. (βαίνω) ἐν Ἰλ. τὸ «βάσκ' ἴθι» πανταχοῦ ἐν ἀρχῇ στίχου, ἑπεται προστ. ἢ ἀπαρ. ἀντὶ προστ. ἀσυνδέτως, ἅπαξ τοῦ καὶ παραμπεσόντος. Καὶ τὰ δύο ὁμοῦ λαμβανόμενα ἐκφράζουσι προτροπήν, αὐστηρᾶς καὶ ταχείας προσταγῆς= ἔλα πήγαινε Β 8, Θ 399, Ο 158, Ω 336.

βαστάζω, βαστάζοντα μετ. ἐνσ. καὶ ἀόρ. ἐβάστασε σηκώνω, βαστῶ· «λᾶαν» λ 594, «τόξον» = 405. Ὀδ.

βάτην=ἐβήτην 3 δυϊκ. ἀόρ. τοῦ βαίνω.

βατίεια λόφος τις πρὸ τῶν Σκαιῶν πυλῶν, παρὰ τὴν Τροίαν Β 813 † ἴδ. Ὁμ. Γεωγρ.

βάτος, θηλ. βάτων γεν. πλ. βάτος ἡ ἄκανθα, ω 230 †

βεβάασι, βεβάμεν ἀπαρ., βέβασαν ὑπρ., βεβαώς μετ. πρκ. ἴδε βαίνω.

βεβαρηότα ἴδε βαρέω.

βεβίτηκε πρκ τοῦ βιάω.

βεβλῆαται, -το πρκ. ὑπρ παθ. τοῦ βάλλω.

βεβολήατο ὑπρ. παθ., -ημένος μετ. πρκ. παθ. βάλλω.

βεβρώθω, βεβρώθοις θαμιστ. παρκ. Εὐκτ. (βιβρώσκω) καταφάγοις. Δ 35 †

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βεβρωκώς, βεβρώσεται μετ. πρκ. μέλ. τετέλ. (=παθ.) τοῦ βιβρώσκω.

βέγ, βείομαι ἴδε βέομαι.

βείω=βῶ, ὑπ. ἀόρ. τοῦ βαίνω.

βέλεμνον, τὰ βέλεμνα (βάλλω) αἰτ. βέλη, ἀκόντια, Ο 484, 489, Χ 206 «πικρά».

Βελλερο-φόντης, η, την Υ, τοῦ Γλαύκου Ζ 155, 220, Ὶλ. Ζ

βέλος, εος, (βάλλω), τὸ βέλος. Τὰ διάφορα εἴδη τῶν μακρόθεν ῥιπτομένων ὅπλων. α') ἡ «σαγίττα» Θ 85, «—ὠκύ» Ε 278 «—ἐχεπευκές, θοὸν—κρατερόν». β') τὸ ἀκόντιον, Υ 283, Π 108, θρανίου ῥιπτάμενον, «μὶν σχῆλεν βέλος» ρ 464, καὶ λίθος Ξ 439, Π 737, τεμάχιον ὑράχου «πάντοσε δὲ θαλῶν βέλος» ι 405 Σχ. τὸν βληθέντα λίθον, τοῦ Ἀπόλλωνος τὰ τοξεύματα, ἴδε ἀγανός, μεταφ. περὶ τῶν ὠδίνων τῆς γυναικός, αἱ εἰλίθμιαι Α 269. Ἐκ ὑπερ. Σ 232) βελέων ἐκτὸς τοῦ βέλους ῥιπτόμενον. Μετὰ ῥημάτων ἐνούμενον, «ἐκ χειρῶν—βέον» Μ 159, «ἦκεν» Δ 498, «ἔρες βέλος» Ε 174, «—δάμασσε» Ε 106, «—ἥπτετο» Θ 67, πρβ. καὶ Ν 576, Π 709, ρ 464.

βέλτερος, μόνον βέλτερον=καλλίτερον, πρωτιμώτερον, αἰτ. μετ' ἀπαρ. Σ 302, μετ' ἀπαρ. Ω 511 «βέλτ. ἦ ἀπολέσθαι—ἠὲ βιῶναι ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι» Ο 197, μετὰ τοῦ εἰ· «βέλτερον, εἰ—εὑρεῖν, ζ 282, μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ. ρ 18.

βένθος, εος, τό, καὶ πληθ. (βάθος) τὸ βάθος τῆς θαλάσσης «=βένθος ἁλός» Σ 38, ὡς «ὃς—βένθεα οἶδε» α 53, «ἁλὸς βένθοσδε» Ξ 780 = εἰς τὸ βάθος τῆς θαλ. δοτ. τόπου, Ν 21 «βένθεσι λίμνης» ρ 316 «καθεῖσ βένθεσιν ὕλης».

βέομαι, βεῖσομαι, Σ ἐν. βέῃ (βιόω) ἐνεσ., ἐν χρήσει εἰς μέλλ. σημασίαν, μέλλω ζῆν, διωσομαι, Ο 194, Ὶλ.

βερέθρων, ου, τὸ (διβρώσκω) βάραθρον, τόπος βαθύς, κοίλωμα καταχθόνιον, Θ 14 περὶ τοῦ Ταρτάρου, μ 94 περὶ τοῦ σπηλαίου τῆς Σκύλλης.

βῆ=ἔβη, ἴδε βαίνω.

βηλός, ὁ, βηλοῦ, τὸ (βαίνω) κατώφλιον, Δ 591, Ω 23, Ψ 202 «Ἶρις ἐπίστη ὀλίγῳ ἐπὶ λιθέῳ» τινὲς ἐπὶ τῆς κατοικίας τῶν ἀνέμων.

βῆμεν=ἔβημεν, βήμεναι=βῆναι, βήσαμεν κτλ. ἴδε βαίνω.

Βῆσα πόλις ἐν Λοκρίδι Β 532 ÷

βήσσα, βήσσης, ἡ, αν (βαθύς), εὐφαγές, καιλάς· «καίλη—βῆσσα, τρηχεῖ» Σ 588, πρβ. Γ 34, Χ 190, κ 210, 275.

βητ-άρμων, βητ-άρμονες (βῆναι, ἁρμονία) ὀρχησταί, χορευταί· θ 250, καὶ 383.

βιάζω, βιάζετε, 2 πλ. μόνον ἐνεστ., πρτ. μέσ. α') ἐνεργ. στενοχωρῶ, ἐπιφέρω βίαν, βιάζω, μ 297. β') Μέσ. 1) ἐν παθ. σημ. Ο 727, Λ 576, βιάζεται=βιαίως κρατεῖται, στενοχωρεῖται. 2) ἐν ἐνεργ. σημ. Χ 229 «σὲ βιάζεται» ι 410.

βίαιος, βίαια ἔργα (βία) = τὰ περιέχοντα βίαν, δ 236 ÷

βιαίως = διὰ τῆς βίας, δ 237, χ 37. Ὀδ.

βίας, αντος α') Π. Λαογόνου καὶ Δαρδάνου Υ 460 ÷ β') ἕνας, Ἀθηναῖος Ν 691 ÷ γ') Ἡγεμὼν τῶν Πυλίων, ἀκολουθήσας τῷ Νέστορι Δ 296 ÷

βιάω βιάζω, πρκ. βεβίηκε, Μέσ. ἐνεσ. 3 πλ. Ὀρ. βιόωνται, Εὐκ. -ωατο, παρ. βιόωντο, μέλ. βιήσεται, ἀόρ.-τα. πιέζω, στενοχωρῶ· α') ἐνεργ. Π 22, ἄρατ. βεβίηκεν Ἀχαιοὺς θ' Μέσ. λ 503 «—κεῖνον», ῠ 9, «παῖδα» Ψ 576, διασάμενος=νικήσας, ἀπατήσας, Λ 558 «—παῖδας»=βίᾳ (τῇ ἐπιμονῇ) ἐνίκησεν τοὺς παῖδας· μετὰ δύο αἰτ. (τινά τι). «ὣδι μισθόν» = κατὰ βίαν ἐστέρησε τὸν μισθόν.

βίβημι, βιβάσθω, βιβάω ἄχρηστος ἐνεστ. εἰς τὸ

βιβάς, -άντα, **βιβάσθων** (Ὶλ.), καὶ **βιβῶντα** αἰτ. ἀρσ., **βιβῶσα** θηλ. = βαδίζων, προχωρῶν· μετὰ «μακρὰ βιβάσθων πάντοτε) Η 213, Ν 809, Ο 676 ὁ Αἴας, Π 534 ὁ Γλαῦκος, Γ 22 μὲ μεγάλα βήματα· Ν 372, «βάλεν ὗϊ βιβάντα» τὸν ἐκτύπησεν ὑπερηφάνως βαδίζοντα.

βιβρώσκω, μόνον **βεβρωκώς**, Χ 103 «βοὸς» = μέρος τι τοῦ βοὸς καταφαγών, αἰτ. Χ 94 «κακὰ φάρμακα» καὶ χρήματα βεβρῶσεται ὁ 203=φαγωθήσονται.

βίη, ης, α') δύναμις ἀκμαία, ζωϊκὴ· Χ 219 «ὑμέων βίας ἀφελώμεθα» τὰς δυνάμεις ὑμῶν· ἄλλοι δ' ἑρμηνεύουσι· ἀφαιρώμεθα τὴν ζωὴν ὑμῶν, φονεύσωμεν ὑμᾶς· β') δύναμις σώματος, Λ 561 «βίη νηπίη αὐτῶν» τῶν παίδων· Η 228 «τοὶ δῶκε βίης μέγεθός τε βίην τε» Π 478 «βίην ἀγαθόν» Ο 165, «βίῃ πολὺ φέρτερος» πρβ. Ρ 569, ς 185· β') εἰς περίφρασιν τοῦ ὀνόματος ἐξόχων ἀνδρῶν, ὅτε προστίθεται 1) γεν.· — «Ἡρακλῆος, Πριάμοιο κτλ.» 2) ἐπίθ. «— Ἡρακλείη, Ἰτιληείη». γ') φυσικὴ ὀργανικὴ διὰ τῆς βίας· «βίγ», Ο 231, ἀντιθ. τῷ ἔπει· Ο 166, «οὐκ ἐθέλοντα» Ν 372, «ἑκόντα» Ω 186, α 403, «βίηφι» ρ 128,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προστίθεται· «δουρί τε μακρῷ» Σ 344, ἀντιτίθ. «δόλῳ» τ 406. Μετὰ τοῦ κάρτος· «βίῃ καὶ κάρτει» σ 139, δ 415, ζ 197. δ') διυπαρχίας, ἀξιακίας, γ 216 «βίας ἀποτίσεται» πρβ. λ 118, π 252, ρ 540. Π 213, Ψ 713 «βίας ἀνέμων ἀλεείνων»· τὰς διαίας τῶν ἀνέμων ὁρμάς, Ε 521 «βίας Τρώων»· τὴν πολεμικὴν ἀνδρίαν τῶν Τρ. ἐνισ. «βίῃ ἀεκόντοιν» (γεν. ἀπόλ.). ε') Μεταφορικῶς, περὶ τῆς πνευματικῆς δυνάμεως· Γ 45 «βίη ῥρεσίν».

Βιήνωρ, αἰτ. **Βιήνορα** ποιμένα λαῶν· εἷς τῶν Τρώων Λ 92 +.

βίην (ἐ. βιϝ), αἰτ. τὴν ζωήν· ο 491 «ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον». Ὀδ.

βιος, οἷο, τὸ τόξον· Α 49, Δ 125 «λέγξε βιός, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν». Κ 260.

βιοτή, ἡ, ὁ βίος, ἡ ζωή, «τῇ περ ῥηΐστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν». ὁ 565 +.

βιοτος, οιο, ὁ α') Βιός, ζωή· Η 104· «βιότοιο τελευτή» α 287 «πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσας» δ') τὰ πρὸς τὸ ζῆν· περιουσία· Ξ 122 «ἀφνειὸς βιότοιο»· α 160 «ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν» γ 301, λ 116, 490, «μοι βίοτον πολὺν ἄλφει» ρ 250· = σῖτον, ο 446 «νηῦς πλείη βιότοιο»· = πλήρης ἀγαθῶν.

βιόω, ζῶ, μόνον ἀόρ. προστ. **βιώτω** Θ 429 Σουΐδ. ζησάτω, Ἡσυχ. ζήτω· ἀπαρ. βιῶναι ξ 359, Κ 174. Μέσ. ἐβιώσατο ο 468= τὴν ζωήν μοι ἔσωσας.

βιῶατο, -όωνται, -όωντο ἴδε βιάω.

βλάβω, (μαλακὸς) μόνον παθ. **βλάβεται**, πρκ. βεβλαμμένον, ἀόρ. ἐβλαβεν, βλάβεν = ἐβλάβησαν, ἐβλάφθησαν καὶ βλαφθείς. Ἐνεργ. (ἔ)βλαψας (ἴδ. βλάπτω)· παραλύω, ἐξασθενίζω· Τ 166, Η 271, Ψ 774, ἀπατῶ Χ 15, «—φρένας» ξ 178 «διεπάραξε τὰς φρένας». Ι 512 «—βλαφθείς» = φρενοβλαβής. Ζ 39 «βλαφθέντες» ἐμπλεχθέντες· Εὐκ. κυρίως ἐπὶ τοῦ προσκόπτειν καὶ ἐμποδίζεσθαι. Παθ. Τ 166, «βλάβεται, γούνατα» = τρέμουν τὰ γόνατα· ν 34. Δὲν καταλαμβάνεται· Τ 82, Ψ 387, 461, Π 331, 660, «βεβλαμμένος ἦτορ» = πεφοντευμένος. ἴδε βλάπτω.

βλάπτω, μόνον ἐνεστ. προστ. (ἴδε βλάβω)· κωλύω, ἐμποδίζω· ν 22, «— κελεύθου» α 195 = κωλύουσι τὴν ἐπανόδου· Μεταφ. περὶ τοῦ πνεύματος· διαταράττω· (Ο 724 «βλάπτε ῥρενας—Ζεύς), Ι 507, φ 274 «οἶνος καὶ ἄλλους βλάπτει», μετὰ προθ. «τῇ ἐνὶ βλαφθείς» Ο 647.

βλεῖο εὐκ. ἀόρ. Μέσ. ἴδε βάλλω.

βλεμεαίνω, **βλεμεαίνει**, -ων ἐνστ. (βάλλω,) ἐπαίρομαι, θρασύνομαι, πάντοτε μετὰ τοῦ «σθένει» Θ 337, μόνον· «θυμὸς—περὶ σθένει βλεμεαίνει» Ρ 22, Μ 42. Ε. Μ. τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει γαυριῶν καὶ ἐπαιρόμενος.

βλέφαρον, τό, **βλεφάρισιν** καὶ πληθ. (βλέπω· 1) Τὰ ὀμματόφυλλα (τὰ γλέφαρα).

βλήεται, **βλήμενος**, ἀόρ. μέσ. τοῦ βάλλω.

βλῆτρον, τό, **βλήτρῃσι** (βάλλω). = συνδέσμοις. Σχ. τοῖς κατὰ τὰς ἁρμονίας γόμφοις, τοῖς ἐπιούροις. Εὐστ. ὁ σιδηροῦς κύκλος, δι' οὗ δύο ξυστὰ εἰς ἓν συμβάλλονται δόρυ ναύμαχον. Ο 678 +.

βληχή, **βληχην** ὀΐων· Εὐστ. ἡ προβάτων φωνή· (βέλασμα)· μ 266 +.

βλοσυρός, **βλοσυροῖσι**, -ῇσι, = δεινός, καταπληκτικός· Η 212 «μειδιόων (ὁ Αἴας) βλοσυροῖσι προσώπασι», Ο 608· «ὅσσε (τοῦ Ἕκτορος) λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀῤῥύσιν»=σοβεραῖς.

βλοσυρ-ῶπις, Γοργὼ = ἡ φοβερὰν ὄψιν ἔχουσα, ἡ καταπληκτική. (ῡ, ῐ)

βλωθρός, **βλωθρή**, -ήν, «πίτυς» Ν 390 = ὑψηλή, ὑψίκομος. «βλωθρὴν ὄχνην» ω 234.

βλώσκω, μόνον παρκ. **μεμβλωκε** ρ 190 καὶ ἀόρ. β'. Ὑποτ. μόλῃ καὶ μετ. μολών· ἔρχομαι, ὑπάγω· Ω 781 «πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠὼς πρὸ τοῦ χρόνου· ρ 190» μεμβλωκε μάλιστα ἦμαρ» παρῆλθε (προυχώρησε) τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας.

βο(ϝ)άγριον, τό, (βοῦς, ἄγρεω) **βο-άγρια**, ἀσπὶς ἐκ δέρματος βοὸς κατασκευασθεῖσα· μόνον Μ 22 «—πολλά», καὶ π. 296 «δοιὰ βοάγρια χερσὶν ἑλέσθαι».

Βο(ϝ)άγριος, **Βοαγρίου** ἀμφὶ ῥέεθρα, ποταμ. ἐν Λοκρίδι· Β 533.

βοάω, (βοή) **βοάα**, πλ. βοάωσι, μετ. αἰτ. βοάοντα, πλ. -όωντες, ἀόρ. ἐβόησα, ἀόρ. μετ. μόνον **βόωσαντι**, Μ 336, κ. ἄ. 1) φωνάζω, Β 97 «κήρυκες βοόωντες» Β 198 «δήμου—ἄνδρα βοόωντα». Α 15 «Ἀτρεΐδης ἐβόησεν» Ι 15, ε 400, Ρ 607 «ἐβόησα Τρῶες» ἐκ χαρᾶς, Ψ 847 ἐκ θαυμασμοῦ· μετὰ αἰτ. «μακρὰ, ἀξύ, μέγα, σμερδαλέον»· β') μεταφ. ἐπὶ ἀψύχων· κ-ῶ, μυκῶμαι (βούζω)· Ξ 394, Ρ 265 «ἀμφὶ ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω»= ἀντηχοῦσιν.

βό(ϝ)ειος, **βοείην**, ου, (ἄνευ, ἄρσ.) καὶ βοέου, «ἐῇ (ἄνευ οὐδ.) βόειος· α') ἐκ βοός· ξ 24, δέρμα βόειον εὐχροές» (Ψ 777 «ἄνθου βοέου» =βουνιᾶς), Δ 122 «νεῦρα βόεια», β') ὁ ἐκ

Δημοτική Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δέρματος βοὸς κατασκευασθείς· Ψ 324 «βοείοισιν ἱμάσιν». γ') Οὐσιαστ. 1) βοείη, βοέη (ἐν. ὁρά). Χ 159 «βοείην ἀρνύσθην» = βύρσαν· στρωμνή, ἐφ' ἧς τίθεται ὁ πληγωθείς· Λ 843 «ὑπέχευε βοείας» ἢ ἐφ' ἧς κοιμᾶται υ 2 «κὰμ μὲν ἀβέψητον βοέην στόρεσ'». πρβ. 92. 142. 2) ἀσπὶς Ρ 492. Ε. Μ βοείας· τὰς ἐκ βοείων βυρσῶν ἀσπίδας. (Χ 364. καὶ Σ 582 μετὰ τοῦ βοός).

βο(F)εύς, ἄρσ., **βωεῦσιν** δοτ. πλ. ἱμὰς ἐκ βοείου δέρματος κατασκευασθείς· ϐ 426, Ο 291 «ἕλκου δ' ἱστία εὐστρεπτωσι βωεῦσιν».

βοή, -ῆς, ἡ· α') φωνή· Χ 77 «βοὴ γένοιτο», υ 118 «τεῦχε βοὴν διὰ ἄστεος» ξ 226 «βοῆς ἀΐοντες». ἔτι δὲ ἡ κραυγὴ τῶν μαχομένων, ὁ ἀλαλαγμός, αὐτὴ ἡ μάχη· Λ 50, 500, 530· «βοὴν ἀγαθὸς» (ὅδε ἀγαθὸς) ἱκανὸς κατὰ τὴν βοήν, ἢ εἰς μάχην· Ζ 403 «σῆς βοῆς — πυθέσθαι» = τοῦ θρήνου σου, οὗτω τῶν Νηρηίδων ὁ μυκηθμός· ω 40 «βοὴ ὀρώρει». ϐ') Μεταφ. ὁ τόνος τοῦ αὐλοῦ καὶ τῆς κιθάρας. Σ 495 «βοὴν ἔχον»=ἦχον ἀπετέλουν, ἤχουν.

Βοη-θοείδης Ἐτεωνεύς, υἱὸς τοῦ Βοηθόου Β 51, ο 95. Ὀδ.

βοη-θόος, (βοᾶ θορόν) **βοηθόων**, ὁ τρέχων εἰς τὴν βοὴν τῶν μαχομένων Ρ 481 «ἅρμα —» πολεμικόν, Ν 477 = τὸν ἐν τῇ μάχῃ ταχύν, ὁρμητικόν.

βο-ήλασία (βοF. ἐλαύνω) ἁρπαγὴ βοῶν, λεηλασία. Λ 672 †

βοητύς, ἡ (βοᾶν) κραυγή· α 369 †

βόθρος, **βόθυος** κ. ἐ. ἀρ. (βαθύς) λάκκος· Ρ 58 «βόθρου τ' ἐξέστρεψε» (ἐνν. τὸ ἔρνος). κ 517 «βόθρον ὄρυξαι» διὰ τὰς εἰς τοὺς ὑποχθονίους θεοὺς θυσίας. Ιιρβ. λ 25, 36.

Βοιβή πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. **Βοιβηὶς** λίμνη ἡ παρὰ τὴν Βοίβην. Β 712, 711 †

Βοιωτίας οὐσιαστ. Βοιωτοί Β 494, 710 «—χαλκοχιτώνων» Ο 330.

βολή, «βολαί, ἀων, ῆσι (βάλλω) κυρίως· τόξευμα, ῥῆξιμον· ρ 283. καὶ μεταφ. τὸ βλέμμα τῶν ὀφθαλμῶν· ὃ 150 «ὀφθαλμῶν τε βολαί».

βόλετο ἴδ. βούλομαι.

βομβέω, μόνον ἀόρ. «ὄμβησε, σαν. βόμβον ποιῶ, βροντῶ· ϑ 190 «—λίθος» ἐβούνεεν ὁ λίθος, μ 204 «—ἄρα πάντες κατὰ ῥόον» τῶν κωπῶν· Ν 530 «τρυφάλεια— ἤχησε.

βοόων, -ώοντα, ὠοντες ὅδε βοάω.

Βορέης, βορρῆς Ι 5, έαο, έω, δοτ. Βορρῆ, ὁ (ὅρος) βορρᾶς ἄνεμος, «μέγας, αἰθριγενέτης, ὁπωρινὸς» πρόσωπον, θεὸς τοῦ ἀνέμου Ψ 195, Υ 223, : 67.

βόσις, ἡ, **βοσιν**. βρῶσιν, τροφήν. Τ 268.

βόσκω, **βόσκει** ἐνσ., πρασ. ἐνεργ. καὶ παθ. (θάμνει, βοσκέσκοντο), μελ. ἐνεργ. βοσκήσεις, βόσκω· «βοῦς, μηκάδας αἶγας, αἰπόλια, κήτεα» μ 97 ξ 325 τρέφω· ρ 559 «—γαστέρα βοσκήσεις»=γεμίσεις σ 364. Μεσ. βόσκω, τρέφομαι, ρ 62 «βοσκομένης ἀγέλης» Υ 223, ὃ 338 «ἕλατος βοσκομένη» φ 49 «—λειμῶνι».

βοτάνη, ἡ, **βοτανης** ἐκ μῆλα πιόμεν'=παχυνόμενα ἐκ χόρτου· Ν 493 καὶ κ 411 «—κορέσωνται».

βοτήρ, ὁ, **βοτῆρας**=βοσκούς· ο 504 †

βοτόν, **βοτοῖσι**=βοσκήμασι, ποιμνίοις. Σ 521 †

βοτρυδὸν ἐπιρ. (βότρυς) εἰς σχῆμα σταφυλῆς, Σχ. πυκναὶ καὶ ἐξηρτημέναι ἀλλήλων ὡς ῥᾶγες. «βοτρυδὸν πετονται»· αἱ μέλισσαι, σωρηδόν· Β 89 †

βότρυς, **βότρυες**=αἱ σταφυλαί· Σ 562 †

βοῦ-λυτος, ἡ (βοτός) ἐπιτηδεία εἰς βοσκὴν βοῶν, ἡ Ἰθάκη· ν 246 †

βού-βρωστις κακὴ (βιβρώσκω) ἡ μεγάλη πεῖνα, ὁ μέγας καὶ χαλεπὸς λιμός· Ω 532†

βουβών, ὁ, **βουβῶνα**, τόπος τοῦ σώματος, τὰ ἰσχία· Δ 492 †

βου-γαῖευς, -ε (γαίω) ὁ ἀλόγως μεγαυχῶν, ἀλαζών· Ν 824 «Αἴαν — βουγάϊε» λέξις σκωπτική· ἄλλοι (βοῦς καὶ γαῖος, γαιὸς = ὁ ἐργάτης βοῦς)· Σχολ. τὴν γῆν ἐργαζόμενε, διὰ τὸ ὀυσκίνητον καὶ μὴ ὁρμικόν, ὡς Ἀχιλλεὺς καὶ μέγα τοῦ σώματος· σ 79 «οὔν μέν μήτ' εἶης βουγάϊε, μήτε γένοιο» Σχ. ἔχων ὑπερμεγέθη ἀσπίδα ἐπὶ τοῦ Αἴαντος. ἐπὶ δὲ τοῦ Ἴρου χαριεντιζομένοις ἐρῆσι, διὰ τὸ μέγεθος, ὡς ὑπερμεγέθη ἂν ἔχοντος ἀσπίδα· λέγει δέ· μή εἶης μέγας, μήτε γένοιο» λέγεται ἐπὶ ἀνάνδρου, ἀτόλμου ἀνθρώπου.

Βουδείων πόλις ἐν Φθίᾳ. Β 572 †

βου-κολέω, **ωουκολέων** μετ. ἐνσ., πρτ. θαμ. βουκολέεσκες(βου-κόλος)· βόσκω βόας Ε 313, ἀλλὰ κατ' ἀκυρολογίαν λέγεται καὶ περὶ ἵππων· Υ 221 «ἵπποι βουκολέοντο»= ἵπποι ἐνέμοντο.

Βου-κολίδης, ὁ, Σῆλος· Ο 338 †

Βου-κολίων, -ωνι, Υ. τοῦ Λαομέδοντος, Π. τοῦ Αἰσήπου καὶ Πηδάρου Ζ 22 †

βου-κόλος, ω, ον, οι, ὁ (κέλομαι) βουκόλος, ὁ βοσκὸς βοῶν· «ἄνδρες» Ν 571, «ἀγροιῶται» λ 293.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

βουλευτής, **βουλευτῆσι** (βουλεύω) ἐπίθ. εἰς τὸ «γερουσι» τοῖς βουλευομένοις γέρ., ταῖς γέρουσι τῆς βουλῆς· Ζ 114 †

βουλεύω, **βουλεύουσιν**, ἀπ. -ευέμεν, μέλ. α' βουλευσέμεν, ἀόρ. α'. Μεσ. ἐνσ. Ι 89, ἀόρ. α'. Ι 121 (βουλή). α') συμβουλεύω. εἶδω γνώμην. Α 531 «βουλεύσαντε διέτμαγεν» = βουλευσάμενοι, βουλὴν συνθέντες. Μετὰ τοῦ «βουλήν, -ἁς» Ι 75, Κ 147. «—ἐς μίαν» (βουλήν) Β 379 = τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχομεν. δ') Βουλεύομαι, σκέπτομαι, διανοοῦμαι· αἰτ. «φύξιν» Κ 311, ἀπαρ. «—ἔμεναι» Β 347, αἰτ. καὶ δοτ. προσ. ε 179. «ἐβούλευσας νόον» ω 479, ε 26 = ἐπενόησας (ἐπινόημα)· μετὰ τοῦ «ὅπως». «βούλευσον ὅπως γένοιτο» ι 420 καὶ λ 329. Ἀπαρ. ι 299 «τὸν—οὐτάμεναι». Καὶ μέσ. «νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο» Β 114 = ἐσκέφθη, ἐμελέτησε.

βουλή, ῆς, ἡ, (βούλομαι)· α') θέλησις Α 5 «Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή». Μ 241, καὶ ἀπόφασις «Ζηνὸς Διὸς» Α 5, πρβ. 505—530, (θεῶν) Η 45, Ρ 469. «ἥ δε βουλή» δ 372 = αὕτη ἡ γνώμη· Πληθ. συμβουλή «Διὸς» Ν 524, θ 82, «θεῶν» λ 276 πρβ. 437 «γυναικείας διὰ βουλάς». δ') ἐπινόημα, συμβουλή· «κακὴ βουλή» κ 46, ξ 337, μ 339, Κ 43· «ἀρίστη φαίνετο, πυκινὴν ἠρτύνετο δ.» Β 55. Πληθ. «μητιόωντες βουλάς» Υ 154, Β 340. γ') σύνεσις, ἐμπειρία· Α 627. βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἁπάντων· ἀντιτίθ. πολεμήῖα ἔργα καὶ βουλῇ. Ν 728. «πολέμῳ ἔνι καὶ βουλῇ» Ι 54, κ 177, μ 211. δ') συνέλευσις τῶν ἀρχόντων, τὸ βουλευτήριον. (ἀντιτ. τῷ «ἀγορᾷ» τοῦ δήμου γ 127) Β 53 «βουλὴ δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἶζε γερόντων». Β 83, 104· ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπεν· ἔνωσον τὸ ἐν δ. μετὰ τοῦ «ἔειπεν». 202.

βουλη-φόρος, οι (φέρω)· α') ὅστις καλεῖται εἰς συμβούλιον τοῦ βασιλέως, ἡγεμών· «ἀνὴρ»· Α 144 εἰς ὅς τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω Β 24—οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα· «ἄναξ» Μ 414, καὶ οὐσιαστικ. βουλευτής. Ε 180 βουληφόρε Τρώων· ὁ Πηλεὺς Η 126 «βουληφόρος ἠδ' ἀγορητής». δ') Συνελεύσεις, ἐν αἷς συσκέπτονται, ἐκκλησίαι, «ἀγοραὶ» ι 122.

βούλομαι (καὶ βόλεται, -εσθε, ἐβόλοντο) μόνον ἐνσ. καὶ πρτ. (βουλή, βεβούλημαι) α') θέλω, ἐπιθυμῶ. α 234 ἑτέρως ἐβόλοντο θεοί· μετ' ἀπαρ. Δ 67, (καὶ αἰτ.) λ 358 καί κε τὸ βουλοίμην· αἰτ. πράγματος καὶ δοτ. προσώπου· Η 21 Τρώεσσι βούλετο νίκην, ἤθελε ἡ νίκη νὰ εἶναι (χάριν) τῶν Τρ. β') Προτιμῶ, ρ 187, μετ' ἀπαρ. ι 96 βούλοντο μενέμεν., μετὰ ἑπομένου «ἤ» Α 117 βούλομαι λαὸν σῶν ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι· καὶ ἄνευ τούτου ρ 238, μετὰ τοῦ «πολύ» ρ 404, Ρ 331 ἡμῶν δὲ Ζεὺς πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσιν νίκην· = πολὺ βούλεται ἡ νίκη νὰ εἶναι ἡμῶν ἢ τῶν Δαναῶν.

βουλυτόν-δε (λύω), «ἦμος ἠέλιος μετεγίνετο» ὅτε ὁ ἥλιος ἐμετεωρίσσετο κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τῶν βοῶν, πρὸς τὴν ἑσπέραν. Σχολ. ἐπὶ τὴν ἑσπέραν, καθ' ὃν οἱ βόες ἀπολύονται τῶν ἔργων· ἔνθα προηγεῖται «ὥρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει» καὶ ι 58 ἔνθα προηγεῖται «ὥρη μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ».

βου-πλήξ, **βουπλῆγι** δοτ. βούκεντρον, δι' οὗ τοὺς βόας πλήττουσι. «θεινόμεναι—» = τυπτόμεναι βουκέντρῳ (μάστιγι). Ζ 135 †

βου-παίσιον, -σίοιο «πολυπύρου» πόλις τῆς Ἠπείρου· Λ 756. Ἴλ.

βοῦς, ἡ, ὁ, αἰτ. βοῦν, βῶν· δοτ. πλ. βόεσσι, αἰτ. βόας, βοῦς, δυϊκ. βόε., α') βοῦς· τοῦ Ἡλίου τὰς βοῦς μ 379, καὶ ὁ ταῦρος «ἄρσεν(ε)ι, ταύροιο βοός, Ρ 389. Σχ. προτάσσει τὸ εἰδικὸν τοῦ γενικοῦ. Πλθ. τὸ βουκόλιον, καθ' ὑπαλλαγήν. Η 474. Ζεύγνυνται εἰς τὴν ἄμαξαν Η 333, εἰς τὸ ἄροτρον Ν 703, σ 371, ἐκ τούτου κ 98 «βοῶν ἔργα» ἡ ἄρσις· εἰς ἀλώνισμα τοῦ σίτου Υ 495. ἴδ. τρίθω. Προσφέρονται εἰς θυσίαν καὶ τρώγονται· «ἱερεύειν βοῦς» Ζ 175 (πρβ. ὅμως Ο 633, γ 450), Λέγονται «ἀγελαίη, ἀγραύλοιο, εἰλίποδες ἕλικες, ἐριμύκων, ὀρθοκραιράων» πρὸς παράστασιν φυγῆς· Ω 172 «φοβέοντο βόες ὡς» = δίκην βοῶν. Βοῶν ἀγέλαι Λ 678, καὶ ἄνευ τοῦ ἀγέλη· «βόας» Δ 545· περίφρασις· «βοῶν ἄρθμια κάρηνα» Ψ 260, καὶ χρηματικὸν ἆθλον Ψ 885 ἴδε ἐννεάβοιον.— «κέρας» μ 253, «ῥινὸς βοός» (βοὸς βοείην Σ 582), Υ 276, ὡς στρωμνή· Κ 155. ε') θηλ. (ὥρ. αἰτ. βῶν) ἡ ἀσπίς· Η 238 νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην· Ἀριστόν. τὴν ἀσπίδα ἐηρὰν λέγει βῶν διὰ τὸ ἐκ βοείων εἶναι δερμάτων· Σχ. βῶν ὡρικῶς τὴν ἀσπίδα· —αὐάς» Μ 137, «ἐυποιητάων, τυκτῆσι» Μ 105.

βου-φονέω, (φονή), 3 πλ. πρτ. **βουφόνευον** = ἐφόνευον, ἔσφαζον βοῦς, Η 466 †

βοῤ-ῶπις ἡ ἔχουσα βοὸς ὀφθαλμούς· δηλοῖ τὸ μέγεθος καὶ τὸ σεμνὸν τῶν ὀφθαλμῶν.

Λέγεται ἰδίως ἡ Ἥρα· «βοῶπις πότνια Ἥρη» Δ 555 (κλητ. τὸ ῐ)· ἡ «Φυλομέδουσα» Η 10, ἡ «Κλυμένη» Γ 144, ἡ «Ἀλίη» Σ 40.

Βο(ϝ)ώτης, ὁ, ὁ ἀστερισμὸς Ἀρκτοῦρος· ἴδε Ἄρκτος· ε 272 †

Βραδύς (ᾰ), ἐες, ὑπρ. βράδιστος, βραδύς, ἀργός· «κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν» θ 329. «ἵπποι» Θ 104, μετ' ἀπαρ. «θείειν» Ψ 310, μεταφ. εἰς τὸν νοῦν· νωθρός· «βράσσων νόος» Κ 226 = μωρότερος ἄλ. τὸ βράσσων θεωροῦσι συγκρ. τοῦ βραχύς).

βραδύτης, -ητος· **βραδυτῆτι** τῇ ὀκνηρίᾳ, τῇ νωθρότητι, Τ 411 †

βράσσων ἴδε βραδύς.

βραχίων (ᾰ· ῐ), **βραχίονος**, α, ες ἀρσ., ὁ βραχίων· «—πρυμνοῖο». Ν 532. Σχ. τοῦ ἄκρου, τοῦ περὶ τὸν ὦμον, «—στιβαροὶ» σ 69.

βράχω (ᾰ), **βράχε**, ἔβραχε ἀόρ. κροτῶ, ἐκθάλλω ξηρὸν ἦχον. Μ 396 «ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα», περὶ τοῦ πεσόντος ἐν τῇ μάχῃ Δ 420, «τεὶ δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσιν» τοῦ Διομήδους ἐκ τοῦ ἅρματος εἰς τὴν γῆν πηδήσαντος· = ἤχησεν· Ε 838 μέγα δ' ἔβραχε ῥῆγινος ἄξων, (πολὺ ἐκριξεν ὁ ρ. ἄξων τοῦ ἅρματος ἐκ τοῦ βάρους), Φ 9 «βράχε δ' αἱπὺ (=βαθέα) ῥέεθρα» (τοῦ Ξάνθου, ῥιφθέντων τῶν φευγόντων εἰς αὐτόν)· μεταφ. εἰς τὴν φωνήν· Ε 858 ἐφώνησεν (ἐβρυχήσατο) ὁ Ἄρης τρωθείς, Π 468, ὁ ἵππος πλήγεὶς θανατηφόρως.

βρέμω, **βρέμει**, = ἠχεῖ (μυκᾶται) τὸ κῦμα ῥηγνύμενον εἰς τὴν ξηράν. Δ 425. Ὡσαύτως καὶ τὸ μέσ. ἀντὶ ἐνεργ. Β 210 «ὡς ὅτε κῦμα «βρέμεται» καὶ περὶ τοῦ ἀνέμου Ξ 399. Ὶλ.

βρέφος, τό, αἰτ. ἡμίονον κύουσαν = ἡμίονον μικρὸν (πωλάριον) ἐγκυμονοῦσαν. Ψ 266 †

βρεχμός, αἰτ. **βρεχμόν** = τὸ ἄνω τοῦ μετώπου· Ε 586.

Βριάρεως, (ι. ᾰ. βριαρὸς) = Αἰγαίων· Α 403 †

βριᾰρός, **βριαρῇ**, ἠν (βρῐ-θω), βαρύς, καταπληκτικὸς μόνον· «κόρυθα, τρυφάλειαν» Α 375, Τ 381. Ὶλ.

βρίζω, (βαρύς, παρθ. Γ 139), μετ. **βρίζοντα** = βαρυνόμενον ὑπὸ ὕπνου, νυστάζοντα (ἀμελοῦντα), Δ 223 †

βρι-ήπυος (βρῐ-ήπύω), ἰσχυρὸς φωνάζων, βαρύφωνος «Ἄρης» Ν 521 †

βρῑθοσύνη (βρῑθύς, -ος), **βριθοσύνῃ** = ἐκ τῆς βαρύτητος, ἐκ τοῦ βάρους. Ε 839 καὶ Μ 460.

βρῑθύς, οὐδ. **βρεθύ** μόνον «ἔγχος — μέγα στιβαρὸν» ἰσχυρόν, μέγα, βαρύ· α 100, Προστίθεται περὶ τοῦ ἔγχους τοῦ Πατρόκλου «δολιχόσκιον» — κεκορυθμένου» Π 805 τῆς Ἀθηνᾶς «τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν» Ε 746.

βρῑθῶ, (ῑ), **βρῑθῇ**, ἐνσ. πρτ. ἀόρ. ἔβρισα, παθ. μόνον ἐνσ. μετ. βριθομένη Θ 307, παρκ. μὲ σημασ. ἐνεσ. βεόρῖθε καὶ ὑπρ. βεβρίθει· εἰμὶ φορτωμένος, εἰμὶ πλήρης· Σ 561, σταφυλῆσι βριθουσαν ἀλωὴν = βαροῦσαν, πλήρη, «τινί» π 474 «βεβρίθει σάκεσσι» ἡ ναῦς, τ 112 «—δένδρεα καρπῷ». «τινός» τ 219 «ταρσοὶ τυρῶν—», Π 384 «—χθὼν» = βεβάρηται. Μεταφ. ἐφαρμῶ, ἐπιπίπτω· Μ 346, Ἀπολλ. λεξ. παντὶ τῷ βάρει ἐρώρμησαν, ζ 150 ὃς κε σ' ἀγάγηται· ἐξέδνοισι βρίσας. Εὐστ. νικήσας, τῷ βάρει τῶν δώρων τοὺς συμμνηστευτάς· κατ' ἄλ. φορτωμένος μὲ δῶρα (τὸ σὲ εἰς τὸ ἀγάγηται)· βεβριθυῖα = βαρεῖα, μόνον Φ 385.

Βρισεύς, ῆος, ἱερεὺς ἐν Λυρνησσῷ Α 392, Ι 132, 274, πατὴρ τῆς Βρισηΐδος.

Βρισηΐς, ῐδος (ῑ, ῐ), θυγ. τοῦ Βρισέως «καλλιπάρῃος, ἠύκομος» Α 184. πρβ. Τ 291—300, Ω 676. Β 689 κ. ἑ. Τ 246. Ὶλ.

βρομέω, (βρόμος) ὑπ. **βρομέωσι** αἱ μυῖαι = βομβῶσι. ἠχῶσι Π 642 †

βρόμος (βρέμω) κρότος «πυρὸς βρόμος αἰθομένοιο» Σχ. κυρίως ὁ τοῦ πυρὸς ἦχος· Ξ 396 †

βροντάω, = βροντῶ, μπουμπουνίζω· μόνον ἀόρ. (ἐ)**βρόντησε** πάντοτε ὑποκ. Ζεύς· «μεγάλ', δεινόν, ἄμυδις».

βροντή, **βροντῆς**, -ῇ, -ήν βροντή, μπουμπουνιτόν, Ν 796 «δεινὴν» Φ 199.

βρότεος, (βροτὸς) **βροτέῃ** φωνῇ = ἀνθρωπεία φωνῇ (ὁ ἀετὸς μὲ ἐμπόδιζεν ἀπὸ τῆς λύπης) τ 545 †

βροτόεις, (βρότος) οὐδ. πλ. **βροτόεντα** ἕναρα Ζ 480 = ἡμαγμένα (αἱματόφυρτα) λάφυρα. «—ἀνδράγρια». Ξ 509. Ὶλ.

βροτο-λοιγός μόναν ἑνικ. ἀρσ. ὁ ἀνθρώπους ἀφανίζων, ὁ ἀνθρωποφθόρος «Ἄρης» Ε 31. Ὶλ. θ 115).

βροτός, οῦ (ἐκ τοῦ κροτός, ἐκ τοῦ μόρος) θνητός, ἐπιθ. «ἀνήρ» Ε 361 καὶ οὐσιασ. Τ 2, «θνητοῖσι» γ 3· «ὀϊλοῖσι, ὀϊζυροῖσι μερόπεσσι, ἐπιχθόνιος». Ψ 331 «κατατεθνηῶτος» ἀνθρώπου, Υ 248.

βρότος, βρότον μέλανα ω 189, πάντοτε ἐν Ἰλ. μετὰ τοῦ «αἱματόεντα» κατὰ τὸν Σχ. Ξ 7 οὐ πᾶν αἷμα βρότος, ἀλλὰ τὸ ἀπὸ βροτοῦ περονευμένου.

βροτόω, μόνον μετ. πρκ. **δεδροτωμένα** τεύχεα=ἡματωμένα, λ 41 †

βρόχος, βρόχων καὶ πλ. -οι, ἀγχόνη λ 278 βρόχον αἰπὺν Ε. Μ. ἐπὶ τοῦ σχοινίου, τὸ περιτιθέμενον ἐν τῷ λαιμῷ· καὶ χ 472.

Βρυσειαὶ πόλ. ἐν τῇ Λακωνικῇ Β 583 †

βρῦχάομαι, μόνον πρκ. **δέδρυχε**, ὡς, ὑπερ. ἐδεδρύχειν 3 ἑν. βρυχῶμαι· ἠχεῖ τὸ «κῦμα» Ρ 264 καὶ ἄνθρωπος ὑπὸ καιρίου τραύματος πληγωθεὶς ὀδυνᾶται, μουγκρίζει· Ν 393, Π 486.

βρύω, (βλύω) **βρύει** ἄνθεϊ λευκῷ = βρίζει, ἀνθεῖ Ρ 56 †

βρώμη, βρώμης, -ην (διὰ βρώσκω) βρῶμα, τροφή· κ 379, 177, 302. Ὀδ.

βρῶσις, ιν, ἡ, (διὰ βρώσκω) τροφή, φαγητόν, πάντοτε μετὰ τοῦ «πόσις» (Ὀδ. Τ 210).

βρωτύς, βρωτύν, τὴν (διὰ βρώσκω)=βρῶσιν, τροφήν· Τ 205 καὶ σ 407.

βύβλινος (βύβλος) **βύβλινον** ὅπλον τὸ ἐκ βύβλου, ὅ, ἐ, τὸ ἐκ παπύρου κατασκευασθὲν ς 391 †

βύκτης, (βύζω) **βυκτάων** ἀνέμων=τῶν ἠχητικῶν, σφοδρῶν ἀνέμων, κ 20 †

βυσσο-δομεύω (βυσσός, δέμω=κατασκευάζω)· μετ. ἐνσ. καὶ πληθ. παρατ. βυσσοδόμευον πάντοτε μετὰ τοῦ κακὰ (φρεσί) ρ 66· ἐνδομύχως κατασκευάζω, μηχανῶμαι, βουλεύομαι κακόν τι. Κατὰ τὸν Σχ. κατὰ βάθος τῆς διανοίας βουλευόμενος.

βυσσός, βυσσόν, ὄρουσεν, εἰς τὸν βυθόν, εἰς τὸ βάθος Ω 80 †

βύω, μόνον δεδυσμένον = πεπληρωμένον, δ 134 †

βῶλος, ὁ, τεμάχιον γῆς, χώματος, (σβῶλος) σ 374 †

βωμός, ὁ (βῆμα) α') βάθρον ἀγάλματος η 100, ἅρματος Θ 441· ἅρματα ἂν βωμοῖσι τίθει· Σχ. τοῖς βαθμοῖς· β') βωμός, θυσιαστήριον, χ 334 Διὸς ποτὶ βωμόν· λέγεται «θυηείς» θ 48, «εὐδμήτων» Α 448, θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς γ 273.

Βῶρος α') Μήων, πατ. τοῦ Φαίστου Ε 44 † β') Υ. τοῦ Περιήρους, ἀνὴρ τῆς Πολυδωρης, θυγ. τοῦ Πηλέως Π 177 †

βῶν ἴδε βοῦς.

βώσαντι ἴδε βοάω.

βωστρέω, (βοάω) **βωστρεῖν** ἅπαρ. ἀντὶ προστ. =βωνεῖν, ἐπικαλεῖσθαι· μ 124 †

βωτιάνειρα, (ἡ, βόσκω, βῶτις καὶ ἀνὴρ) **βωτιανείρῃ Φθίῃ**=τῇ ἄνδρας τρεφούσῃ Φθίᾳ, τῇ καρποφόρῳ Φθ. Δ 155 †

βώτωρ, βῶτορες, ας (βόσκω) ἄνδρες = νομεῖς, ποιμένες Μ 302, ρ 200.

Γ.

Γαῖα, ὡς θεὰ «Γῆ» Ο 36, λ 576, Ι 568

γαῖα, ης, ἡ γῆ. α') ὡς τὸ σύμπαν ρ 386 ἀντιστέλλεται πρὸς τὸν οὐρανὸν Ξ 174, Θ 16, Υ 58, ε 184, α 54, πρὸς τὴν θάλασσαν ε 408, μ 242, 282, 315 ἕδαφος, γῆ «μέλαινα, ἀπείρεσίην» «ἐπ' (ἅπας κατ') ἀπείρονα γαῖαν πολλὴν» ο 79, Ρ 447, Ω 351, σ 130. β') γεωγραφικὴ χώρα· θ 284, 555, ζ 119, μετὰ ἐπιθετ. προσδιορισμοῦ «Αἰχαιΐδα, Λακωνίδα», μετὰ γεν. «Πυλίων, λωτοφάγων»· ἡ πατρὶς Γ 244, α 21, ν 188. γ') τὸ χῶμα, Ν 508, Δ 245, Θ 65, Φ 168, ὑπὸ γαῖαν, Τ 259, εἰς τὸν θάνατον καὶ τοὺς καταχθονίους ἀναφέρεται. Σ 333 «εἶμ' ὑπὸ γαῖαν» παρβ. Π 629, ὡς καρποφόρον «πολυφόρβου» τ 111, μέρος πρὸς ταφήν, ὅτε «κωφὴν—γαῖαν» Ω 54 καλεῖ, περὶ τοῦ πτώματος τοῦ Ἕκτορος, γ 16, λ 549, ν 427. κόνις «γαῖα γένοισθε» Η 99.

Γαιήτος, Γαιήϊον υἱόν, τὸν υἱὸν τῆς Γαίας, τὸν Τιτυόν, η 324 † παρβ. λ 576.

γαιήοχος (-σοχος, ἴδε ἔχω) ὁ περιβάλλων τὴν γῆν, ὁ βαστάζων τὴν γῆν, ἐπὶ γὰρ τοῦ ὕδατος ἡ γῆ ἐστήρικται· ὁ Ποσειδῶν· Ι 183, α 68· ἀλλὰ καὶ οὐσιαστ. Ν 59, Ο 201.

γαίω, μετ. ἐνσ. **γαίων** κύδει=(ὁ Βριάρεως) γαυριῶν, ὑπερηφανευόμενος· Α 405, Θ 51.

γάλα, τὸ γάλα «λευκὸν, ἄκρητον, γλυκερόν»· Ε 902.

γαλα-θηνός, (γάλα θῆσθαι), **γαλαθηνούς** νεβρούς=τοὺς γάλακτι τρεφομένους, βυζανιάρικους· δ 336 καὶ ρ 127.

Γαλάτεια, μία τῶν Νηρηίδων. Σ 45 †

γαλήνη, -ην (γάλα, γελᾶν) εὐδία θαλάσσης καὶ ἥρεμία ἀνέμων (καλοσύνη)· «γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη» μ 168, Σχ. γαλήνη ἀνέμων. Ὀδ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γάλως, γάλοῳ, ων, δοτ. ἐν. καὶ γεν. πλ. Γ 122=τῷ ἀνδραδέλφῃ τοῦ Ἀντ., Ζ378, Ἰλ.

γαμβρός, ὁ. α') ὁ γαμβρός, ἀνὴρ θυγατρός· Ζ 177· «γαμβροὶ Πριάμοιο» Ζ 249· ἀντὶ κλητ. τ 406. β') ὁ ἀνδράδελφος ἢ ἐν γένει συγγενής· Ν 464 «γαμβρῷ» Συχ. τῷ τῆς ἀδελφῆς ἀνδρί», Ε 474 καὶ Ν 466.

γαμέω, ἀόρ. ἔγημε. γῆμε. α') ἐνεργ. γυναῖκα λαμβάνω, νυμφεύομαι. - θέσθαι γυναῖκα = 72, 158. β') μεσ. γαμέεσθαι, ἀόρ. γήμασθαι περὶ γυναικὸς = ὑπανδρεύομαι δ 113, σ 270 «τινί» μόνον Ι 394 μέλ. «μοι—γυναῖκα γαμέσσεται αὐτὸς» ὁ πατὴρ ἐμοὶ δώσει γυναῖκα (εἰς γάμον ἄξει).

γάμος, ὁ γάμος, ἡ τοῦ γάμου τελετή· Ρ 476 δ 196 «—τεύξουσι». δ 770 «ἀρτύει» τ 137 «σπεύδουσι» αἱ ἑορταὶ τῶν γάμων, αἱ εὐωχίαι Τ 299. Σ 491 «γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίναι τε» πρβ. α 226.

γαμψηλαί, (γόμφος), δοτ. πλ. γαμφηλῇσι. σιαγόνες, γνάθοι ἐπὶ ἀλόγων· «λέοντος» Ν 200 Π 489, «ἵππου» Τ 394.

γαμψ-ώνυξ, (κάμπτω, καμπύλος, ὄνυξ) γαμψωνυχίς αἰγυπιοὶ π 217=οἱ γαμψοὺς ὄνυχας ἔχοντες.

γάνάω, (γανός) μετ. γανώωντες, -ὁωσαι λαμπρὸν=στίλβοντες, λάμποντες «θώρηκες» Ν 265, εὐθαλεῖς «πρασιαὶ» η 128.

γάνυμαι, (γανός) γάνυται, -νται, μέλ. -νύσεται, ἀγάλλομαι· «—χρεία»=χαίρει κατάκαρδα· Ν 493, Ξ 504

Γανυ-μηδής ἀντίθεος, υἱὸς τοῦ Τρωός, κάλλιστος τῶν ἀνθρώπων, οἰνοχόος τοῦ Διός· Ε 266, καὶ Υ 232.

γαρ (γέ, ἄρα, γάρ Β 39, λ 580) α') αἰτιολογικὸς=διότι Α 9, Η 328, διότι βεβαίως, διότι ὡς γνωστὸν Μ 326 ἑξ. Ψ 159 ἑξ α 301 ἑξ. β') ἐπεξηγηματικὸς=δηλαδή· Α 80 105. Σημειωτέα δὲ ταῦτα· α') ὁ γὰρ τίθεται εἰς παρενθετικὰς προτάσεις· Β 485, ε 25, υ 324· 2) οὕτω τίθεται ὥστε ἡ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἑπομένην ἔννοιαν, ἢ ἐκ τῆς ἐννοίας ἀναπληρωτέον τὸ εἰς ὃ ἀναφέρεται. α') μετὰ κλητικὴν ἐν ἀρχῇ λόγου· Ψ 156, Η 328 β') ἐν ἀρχῇ ἀποκρίσεως ἀναφέρεται εἰς τὸν λόγον ὃς προηγεῖται· Α 293, θ 159. γ') μετὰ τὰς ἐρωτηματικὰς ἀντωνυμ. «τί γάρ, τίς γὰρ δή», ἐν ἀρχῇ ἀποκρίσεως ἀναφέρεται εἰς τὰ προηγούμενα· «πῶς γάρ, πῇ γάρ, τίπτε γάρ»· δ') ἐν γένει εἰς τὴν ἐπιφερομένην ἔννοιαν ἀναφέρεται ὃ γάρ· Δ 423, Ε 877. γ') Μετὰ τὰ «τόδε, τάδε, (ἥδε)», ἡ ἐξήγησις ἄρχεται ἀπὸ τοῦ γὰρ ἐπεξηγηματικοῦ. Θ 148, Π 329, 42 δ') προστίθεται εἰς τὰς διαφόρους πτώσεις τῆς «ὁ, ἡ, τὸ» Α 9. 12, Β 118, Κ 31. ε') ἐν προτάσει ἀναφορικῇ ὁ γὰρ ἀνήκει εἰς τὴν ἀπόδοσιν ἑπομένην· Δ 44, Κ 216, η 84, δ 45. ἐπίσης καὶ εἰς προτάσεις ὑποθετικὰς «εἰ γάρ, εἴπερ γάρ, ἤπερ γὰρ δή, ἤνπερ γάρ κε». ἐπὶ εὐχῆς· εἰ γάρ, αἴ γάρ. ζ') Ὁ γὰρ ἐνοῦται μετ' ἄλλων μορίων· «ἀλλὰ γάρ, ἀλλὰ βεβαίως, γὰρ δή, - διότι πλέον, δὴ γάρ, καὶ γάρ, γάρ τε, γάρ τοι, μὲν γάρ, γὰρ οὖν, γὰρ ῥά, ἦτοι μὲν γάρ»· δύο καὶ τρεῖς γάρ· Β 12, Γ 439, Δ 48, Μ 36. Ὁ γὰρ οὐδέποτε εἶναι ἀρκτικὸς προτάσεως, κεῖται μετὰ μίαν, δύο, τρεῖς λέξεις· Α 700, Λ 833.

Γάργαρον, τό, κορυφὴ τῆς Ἴδης, ἐν Τροίᾳ. Ξ 292. Ἰλ.

γαστήρ, ἡ, -έρος (καὶ συγκεκομ. γαστρός, -στρί), ἡ κοιλία· α') ἡ κάτω κοιλία· Δ 531, Ε 539 ἡ κοιλία τῆς μητρός, ἡ μήτρα· Ζ 58 «ὀντινα γαστέρι μήτηρ οἴσεται»· β') ὁ στόμαχος· Π 163, ἡ πεῖνα ζ 133, ἀσιτία Τ 225. γ') ὁ ἀλὰς κατασκευασθεὶς ἐκ κοιλιῶν· σ 44, 118 «μεγάλην γαστέρα ἐμπλείων κνίσης τε καὶ αἵματος» πρβ. υ 25.

γάστρη, γάστρην, ἡ κοιλότης, τὸ κοῖλον ἀγγείου, «τρίποδος» θ 437.

γαυλός, ὁ, ἀγγεῖον γαλακτοδόχον, «καρδάρα» ι 223 †

γδουπέω ἴδε δουπέω.

γε εἶναι μόριον ἐγκλιτικόν, τιθέμενον μετὰ τὴν λέξιν, ἣν δι' αὐτῆς μείωσιν ἢ ἔμφασιν, ὀλίγον τοὐλάχιστον, μάλιστα· τίθεται δὲ α') μετὰ οὐσιαστικόν, ἐπίθετον, ῥῆμα, ἐπίρρημα Δ 81, Β 386· Ε 402, ι 131, Θ 448, Κ 59, Θ 513, Ρ 363. β') προστίθεται εἰς τὰς προσωπικάς, δεικτικὰς καὶ ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας, γ 214, δ 131, Λ 548 Ψ 494, α 47. ἔτι δὲ καὶ εἰς τὴν αὐτὸς Ν 315. γ') Συνάπτεται ἔτι μετὰ χρονικῶν, αἰτιολογικῶν, ὑποθετικῶν μορίων· ἐξαίρον τὴν τούτων σύναμιν· «πρίν γε, ὅτε-γε, ἐπεί γε, εἴ γε μέν, εἴ γ' οὖν, εἴ κεν γε, αἴ κε-γε». Ἐνίοτε προστίθεται ἀσυνδέτως· Δ 143, Η 42.

γεγάασι, γεγαῶτα(ς) πρκ. τοῦ γίγνομαι = γεγένηνται Β 866, ζ 62, ω 84, = εἰσίν, ἐόντες ε 35.

γέγηθε, -ει, παρκ., ὑπερσ. τοῦ γηθέω.

γεγωνε. πρκ. μετὰ σημ. ἐνεσ., ἀπαρ. -εῖν, καὶ -έμεν, μετ. -ώς, ὑπερ. 1 ἑν. ἐγεγώνευν, 3 ἐν. -ει καὶ 1 ἑ. γεγώνευν, φωνάζω· Ἀριστόν. οὐ ψιλῶς ἐστι φωνεῖν, ἀλλ' ἀκου-

στὸν ᾠθέγγεσθαι. α') ἀπολύτως· Μ 337, Θ 227, ε 400 «ὅσον τε γέγωνε βοήσας» Σχ. ὥστε ἐξακουστὸν γενέσθαι βοήσαντά τινα· β') μετὰ δοτ. Ξ 469 «ἐγεγώνει ἀμύνοντι Π.» ρ161 «Τηλεμάχῳ—» ι 47, «Κικόνεσσι—» Ω 703 «γένωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ» ἐρώναζεν εἰς ὅλην τὴν πόλιν, ὥστε νὰ ἀκουσθῇ.

γεγωνέω ἴδε γέγωνε.

γείνομαι, γεῖνε καὶ ὑπ., -ομένῳ, πρτ. -ὁμεθα, ἀόρ. α'. ἐγείναο, ατο, γείνατο, ὑπ. -εαι, ἀπαρ. -ασθαι (γένος, γεν-jομαι), ἐνσ. πρτ. γεννῶμαι Χ 477, ἀόρ. γεννῶ ἐπὶ πατρός· Ο 526, υ 202, τίκτω ἐπὶ μητρός· Δ 476, Ζ 24, 26, λ 299. καὶ περὶ ἀμφοτέρων τῶν γονέων· Η 10. Γείνεται=γεννᾶται γείνατο =ἐγέννησεν. Ε. Μ.

γείτων, γείτονες =οἱ πλησίον μένοντες, οἱ ὅμοροι· δ 16. Ὀδ.

γελαστὰ οὐδ. πλ. (γελάω) «ἔργα» ἄξια γέλωτος, γελοῖα· θ 307 †

(γελάω), ἐνσ. γελόω, μετ. γελόωντες καὶ -ώοντες, πρτ. 3 πλ. γελῶων, ἀόρ. (ἐ)γέλασσε(ν), 3 πλ. γέλασ|σ|αν, μετ. γελάσσας καὶ μεῦ' ἑνὸς σ. (γέλος). α') γελῶ· «ἠδὺ, δακρυόεν, ἀπαλόν, ἀχρεῖον, ἐπὶ |τι|, ἐπ' αὐτῷ» Β 270, ι 413=ἡ καρδία μου ἐχάρη. Ο 101 «χείλεσιν», υ 347 «γιαθμοῖς ἀλλοτρίοισιν». β') μεταφ. λάμπω, ἀκτινοβολῶ. Τ 362 «γέλασσε δὲ πᾶσα χθὼν χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς».

γελοίων, γελοίωντες κατὰ διάφορ. γρ. υ 357, 390. «γελώων, ἴδε γελάω.

γελοῖον οὐδ. (γέλως)=γελοῖον, καταγέλαστον Β 215 †

γελόω, -όωντες, -ώοντες ἴδε γελάω.

γέλως (δωτ. -ωι), αἰτ. ω καὶ γέλοα, δοτ. ῳ, αἰτ. ον. γέλως· ἄσβεστος» «—ἔχει τινὰ» σ 100 «γέλῳ ἔκθανον» ὑπὸ γέλωτος ἀπέθανον. «ὦρτ', ὦρσε».

γενεή, ῆς, ἡ (γένος) =γενεά. α') γένος. γενεὰ· Φ 157 «—ἐξ Ἀξιοῦ». Υ 241, Ψ 471. περὶ γένους (εὐγενοῦς εἴδους) ἵππων Ε 265. τόπος γεννήσεως. ἡ πατρίς· α 407, υ 193. ἡ καταγωγὴ Ζ 149. Μετὰ τοῦ τόκος ο 175· τὸ γένος (πρόγονοι) καὶ οἱ ἀπόγονοι Η 128. Ἡ οἰκογένεια α 222, Υ 306. Οἱ ἔκγονοι Φ 191, β 27· γεν. = ἄξίωμα, εὐγένεια Λ 786. β') γενεῇ=κατὰ τὴν γέννησιν, ἡλικίαν. Ζ 149, μετὰ συγκρ. «ὁπλότερος, νεώτερος, προγενέστερος, πρότερος» ὁμοίως καὶ γενεῇφι(ν). Ι 50, Φ 439. Οἱ ὁμήλικες, οἱ σύγχρονοι Ζ 146.

γενεθλη, ης, ἡ, μόνον ἐν.=(γένος) α') καταγωγή· «εἶναι (ἐκ) γενέθλης τινός» ὀ 232, ν 130. β') φυλὴ Ε 270 «τῶν οἱ ἐξ ἐγένοντο γενέθλη». γ') τόπος γεννήσεως, ἀρχή· Β 857 περὶ τοῦ ἀργύρου.

γενειάς, ἡ, γενειάδες πληθ. αἱ περὶ τὸ γένειον τρίχες, τὰ γένεια, ὁ πώγων. π 176 †

(γενειάω) ἀόρ. μετ. γενειήσαντα = γένειον ἀποκτήσαντα· σ 176 καὶ 269.

γένειον, ου, ῳ (γένος) = ἡ γενειάς· Χ 74, π 176· περὶ ἐκεσιῶν· «ὀψαμένη Ὀδυσσῆα γενείου» τ 473, Κ 43.

γένεσις, ἡ, (γενετὴ) ἀρχή, πηγή· «θεῶν» Ξ 201. «πάντεσσι» Ξ 246 μόνον περὶ τοῦ Ὠκεανοῦ. (Ξ).

γενετή, (γενέσθαι)=γέννησις· μόνον «ἐκ γενετῆς» Ω 535, σ 6.

γενναῖον, οὐδ. (γένναι) οὔ μοι—Ε.=δὲν εἶναι πάτριον, δὲν εἶναι σύμφωνον τῇ καταγωγῇ μου. Ε 253 †

γενος, εος, τὸ (γενέσθαι) παρδ. γενεή· α') γενεά, πατρὶς ζ 35 «ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ». Τὸ γένος ὡς ὅλον· «ἀνδρῶν ἠμιθέων ἀνδρῶν, βοῶν». β') Οἱ τῆς αὐτῆς ἡλικίας ἄνθρωποι, ἡλικία· γ 245· «γένει = γενεῇ» «—ὕστερος γένει»=νεώτερος. γ') Ὁ τόπος, ὁπόθεν τις κατάγεται, καταγωγή, γέννησις. «γένος εἰμὶ (ἐκ) τινος = κατάγομαι ἔκ τινος, εἶμαι κατὰ τὸ γένος ἔκ τινος· ο 267, Β 852. Παρδ. Ν 354.

γέντο 3 ἐν. ἀόρ. κατὰ συγκ. =ἐγένετο· μετ' αἰτ. Ζ 476, Ν 241. Ἀπολλοδωρ. αἰολ.= ἔλετο· ὁ Ἡσύχ.=ἔλαβεν. Ἴλ.

γένυς, ἡ, πλ. -ύων, αἰτ. -ῦς, σιαγών· ἀνθρώπων Ψ 688, κάπρου Α 416.

γεραιός, ἐ· αἱ, ἀς (γέρας) γέρων, σεβάσμιος μετὰ τοῦ ἄττα καὶ παλαιγενὴς Ρ 561· ἐνίοτε οὐσιαστ. ὁ γεραιὸς=ὁ Χρύσης Α 35, ὁ Πρίαμος Γ 191 κ. ἄ. θηλ. Ζ 87. Συγκρ. γεραίτερος, ον.

γεραίρω, γεραίρετε, -ειν ἐνσ., παρτ. γεραιρεν (γέρας) τιμῶ τινὰ δώροις (βραβείοις) Η 321, ξ 437 «νώτοισιν Αἴαντα γ.».

Γεραιστός, οῦ, πόλις καὶ λιμὴν Εὐβοίας. γ 177 †

γέρανος, «γεράνι» θηλ. γεράνων γεν. πλ. Β 460, Β 3. Ἴλ.

γεραρός, αἰτ. ἀρσ. γεραρόν, = ἔντιμον, μεγαλοπρεπὲς καὶ συγ. -ώτερος-ἐντιμότερος, πρεσβύτερος.

γέρας, τὸ, πλ. (ἐκ τοῦ γέρων) γέρα (ᾰ), τιμή, προνόμιον Δ 323. ἄξίωμα βασιλικόν· Υ 182, λ 175· ἀμοιβή· Α 118· καὶ τὸ εἰς θεοὺς προσφερόμενον δῶρον Δ 49· δῶρον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

υ 297· ἡ τιμὴ ἡ πρὸς τοὺς νεκροὺς διδομένη Ψ 9 Πάτροκλον κλαίωμεν· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων· παρδ. Π 457, δ 197, ω 296. Τὸ δῶρον, ὃ ἐκ τῆς λείας λαμβάνεται καὶ προστίθεται εἰς τὴν «μοῖραν» λ 534, παρδ. Α 120, Β 240, Α 185, τὸ παρὰ τοῦ στρατοῦ διδόμενον Α 123· καὶ τὸ κατ' ἐξαίρεσιν ἐν δαιτὶ τιμῆς ἕνεκα διδόμενον· δ 66.

Γερήνιος (ἱππάτα) Νέστωρ ἐκ τῆς Γερηνίας τῆς ἐν Πύλῳ Β 336.

γερυσίην αἰτ. ἀρσ. (γέρων) τὸ εἰς γέροντας ἀνῆκον. Δ 259. «—αἴθοπα οἶνον» τὸν τοῖς ἐντίμοις διδόμενον. Χ 119 «—ὅρκον» Σχ. σεμνόν, ἢ τὸν τοῖς γέρουσιν ὀφείλοντα ἀποτείνεσθαι.

γέρων, οντος, α' γέρων ἐπίθ. Δ 358, Θ 100, Φ 85· «πάλαι, γέρον» Χ 184 = παλαιόν. Οὐσιαστ. ἀντιτ. τῷ «νέῳ» Ι 36, Β 789 «ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες». «παῖδας» Θ 518. «ἀλύοιο γ.» = Νηρέως, Πρωτέως, Φόρκυνος· «ὁ γέρων». β') οἱ γέροντες, οἱ πρεσβύτεροι, οἱ ἔντιμοι, οἱ γερουσιασταί, οἱ σύμβουλοι τοῦ βασιλέως· Β 53, Δ 344.

γεύομαι, γεύσεται μελλ., -σόμεθα, -σεσθαι, ἀόρ. ἀπ. γεύσασθαι· γεύομαι ρ 413 «προικός»· μεταφ. καὶ εἰρωνικῶς· πειρῶμαι, δοκιμάζω, ἀποπειραν λαμβάνω· ρ 98, Υ 258, Φ 61.

γέφῡρα, γεφύρῃ, αι, ας· α') χῶμα, (οὐχὶ δὲ γέφυρα) Ε 88. β') μεταφ. ὁ μεταξὺ τῶν δύο στρατοπέδων χῶρος· «—πτολέμοιο» Θ 378, 553· ὁ Νικάν. ἑρμηνεύει· τὸν τόπον ἐν ᾧ ἡ τοῦ πολέμου συμβολὴ γίνεται. Ἰλ.

γεφῡρόω, γεφύρωσε ἀόρ., ἐπεσώρευσε χῶμα Φ 245, ἡ πτελέα εἰς τὸν ποταμὸν πεσοῦσα ὡς χῶμα αὐτὸν συνέκλεισε· Ἀπόλ. διαβατὸν ἐποίησε. Ο 357 τὸ χῶμα πληρῶσαν τὴν τάφρον, τὴν ὁδὸν ἐξωμάλυνε (ἴσασε).

γῆ, ἡ=γαῖα α') γῆ ἀντιτίθ. οὐρανός Ο 24, θάλασσα ψ 233. β') χώρα· ν 233· εἰς γῆ ; γ') τὸ ἔδαφος· ρ 237. «νέρθεν γῆς» λ 302= παρὰ τοῖς ἐν ᾅδου.

Γῆ, Γῆ, κύριον ὄν· ὡς θεὸς Τ 257.

γηθέω, γηθεῖ (Ξ 140) ἐνσ. παρτ. ἐγήθεεν κ. ἄ. π., μέλ. ἀόρ. γήθησε, παρκ. γέγηθε, ὑπερ. -θει (γαϜθέω)· χαίρω· α') ἀπολύτ. Ζ 212. «θυμῷ» Η 189, «κατὰ θυμόν» Ν 416, «φρένα» Θ 559 = κατὰ τὴν καρδίαν· ἢ «ἦτορ, κῆρ, θυμός τινι (τινὸς)» Ν 494=ἡ ψυχὴ χαίρει. γ') αἰτ. Ι 77. δ') τὸ αἴτιον τῆς χαρᾶς ἐκφέρεται «ὅττι, οὕνεκα, εἰ», διὰ μετοχ. Α 330· μ 88, ὡς ἀντικ. μόνου Θ 378.

γηθοσύνη, τῇ (γηθέω)=ἀπὸ χαράν· Ν 29 καὶ Φ 390 (ᾱ).

γηθόσυνος, η οι, περιχαρής, πλήρης χαρᾶς· «κῆρ» Ν 82, ε 269.

γηράς ἴδε γηράσκω.

γῆρας, αος, αἱ καὶ αι, τό, (γέρων) τὸ γῆρας, ἡ γεροντικὴ ἡλικία, ἀντιτ. τῷ «νεότης» Ξ 86· λυγρῷ (ἀντίθ. τ 368 γῆρας λιπαρόν), «ὠμῷ, χαλεπόν, στυγερῷ· «ἐς γῆρας» μέχρι γήρατος· «ἔχειν γῆρας» ω 249· «γῆρας ἔχει τινὰ Σ 515, ἱκάνει, ἔπεισι· ἐπὶ γήρας οὐδῷ· ἐπὶ τὸν ὁρμὸν τοῦ γήρατος. Σχ. ἐξόδῳ τοῦ βίου. ἀλλ' ἐν ο 246 ἐννοητέον ἡ ἀρχὴ τοῦ γ. «οὐδ' ἵκετο γ. οὐδόν» ἔνθα ὁ Σχ. λέγει· «καίπερ θεορίλης ὢν οὐκ ἐγήρασε».

γηράσκω, γηράσκει ἐνσ., παρτ. γήρασκε, ἀόρ. ἐγήρα, μετ. γηρὰς (γῆρας). γηράσκω, «γηρῶ». Ρ 197, «λιπαρῶς γ. ἐν μεγάροισιν» δ 210. μεταφ. περὶ καρπῶν· η 120 «ὄχνη ἐπ' ὄχνῃ γηράσκει»=ὡριμάζει.

γῆρυς, ἡ, ξωνή· Δ 437 †

Γίγαντες, ὅστ. -εσσι, ἀγρία φυλὴ ἐν Θρινακίῃ η 59, 206, καὶ κ 120.

γίγνομαι (οὐχὶ γίγναμαι), μέλ. α', κανονικῶς γενήσομαι, ἀόρ. γενόμην, προστ. γένευ, ὑαμ. γενέσκετο, πρκ. γέγονε καὶ γέντο (ἴδε), γεγάασι, καὶ γείνομαι, ὑπρ. γεγόνει (γένος), α') γεννῶμαι «ἐκ πατρός» Ο 641, α 220. «ἐκ δούλης» δ 11, 418, ζ 201, κ 350, μ 130· αὐξάνω, βύομαι· ν 245 «ἓν δέ τε οἶνος γίγνεται»· γίνομαι, Π 634, Σ 212, Ξ 415, ο 607, μ 326· συμβαίνω· «ἄχος γένετο» Δ 49, Κ 375, Ν 283, Ψ 505, δ 417, ε')=εἶναι ε 320, μ 87, ξ 157, Ο 490, Τ 386· «γίγνεται ἀλκή»=σώζεται Δ 245, «χάρμα, φῶς τινί»=χαρά, σωτηρία εἴς τινα· μετ' ὀνόματος κατηγ. Η 89, «ἐπὶ πῆμα» = εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθλιότητα ἔρχομαι· «πρὸ ὁδοῦ γένοντο» Δ 382=προώδευσαν.

γιγνώσκω (οὐχὶ γινώσκω) κανονικῶς, καὶ ἀόρ. Ὑποτ. γνῶω, ομεν, ωσι, Εὐκ. γναίη, πλθ. -οῖεν, ἀπαρ. γνώμεναι, μέσ. μέλ. γνώσεαι καὶ -η· γινώσκω, γνωρίζω· α') αἰσθάνομαι· λαμβάνω γνῶσιν, ἐννοῶ· τ 160, π 136, Ν 223, Π 658· μετὰ προτάσεως διὰ τοῦ «ὅτι, ᾱ, ὅτ'(ε), ὡς», μετὰ πλαγίας ἐρωτήσ. ρ 363, υ 237, μετὰ ἔλξεως· Ε 85, μετὰ μετοχ. ο 532 μετὰ γεν. «ἀλλήλων» ρ 36, Σ 270· μετὰ γεν. μετοχ. «γνῶ χωομέ-

Δημόσιο Κεντρικό Βιβλιοθήκη Βόλου

νοιο» Δ 357. β') γνωρίζω· Α 651, Ο 241 υ 94, μετὰ ἔλξεως καὶ ἐρωτημ. προτ. Ε 85, Ψ 497, «ἀσπίδι» ἐκ τῆς ἀσπίδος Ε 182. γ') «ὄρνιθας γνῶναι»=νὰ ἔχῃ πεῖραν τῆς ὀρνιθοσκοπίας 6 159.

γλάγος, τό γάλα Β 471 καὶ Π 643 (ᾰ)

γλακτο-φάγος, -φάγων γεν. πλ. (γάλα φαγεῖν), ὁ ζῶν διὰ γάλακτος· Ν 6 †

Γλαύκη, Νηρηΐς Σ 39 †

γλαυκιάω, γλαυκιόων μετ. ἐνσ. (γλαυκὸς) ἔχων σπινθηροβόλους, πυρώδεις ὀφθαλμούς. Υ 172 †

γλαυκὸς (λευκός), **γλαυκή**, θάλασσα· λαμπρός· Π 34 †

Γλαῦκος α') Ἱππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγός· Ζ 119, Η 13, ξένος Διομήδους. β') Υ. τοῦ Σισύφου, Πατὴρ τοῦ Βελλεροφόντου Ζ 154 κ. ἑ.

γλαυκ-ῶπις, -ιδος (αἰτ. καὶ -ιν, α 156), κλ. -ῖ, μόνον περὶ τῆς Ἀθηνᾶς· ἡ ἔχουσα πυρώδεις, λαμπρους ὀφθαλμούς, κατ' ἄλ. ἡ γλαυκὸς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα, κατὰ δὲ Πορφ. ἡ ὀξὺ ὁρῶσα.

Γλαφῦραι, πόλ. ἐν Θεσσαλίᾳ Β 712 †

γλαφυρός, ή, όν (γλύφω) κοῖλος· ἐπὶ θ. νηῶν Β 454, σπηλαίων Σ 402, δ 20, α 15, «πέτρης» Β 88 «φόρμιγγος» θ 257· «λιμήν» μ 305.

γλήνη, ης, ην (γαλήνη) ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ : 390· =κόρη «κούκλα» «ἔρρε κακὴ γλήνη» Θ 164=χάσου ἀχρεία κόρη.

γλῆνος, γληνέα, τά (γαλήνη)=ποικίλματα Ω 192 †

Γλίσας, -αντος, πόλ. Βοιωτίας Β 504 †

γλουτός, γλουτόν, -οῦς αἰτ. τὸ σαρκώδες μέρος τῆς ὀσφύος, τὰ ὀπίσθια, ὁ κῶλος. Ε 66, Θ 340. Ἰλ.

γλυκερός, ή, όν, συγκρ. -ώτερον'=γλυκύς, μεταφ. εὐχάριστος· Α 89, ξ 194, «φάος, ὕπνος, ἀοιδή, μολπή, θάλος».

γλυκὺ-θυμος, ὁ πρᾶος τὴν ψυχήν, ἥπιος γλυκύς, «Ἀχιλλεὺς» Γ 467 †

γλυκύς, ύ, θηλ. γλυκερή, συγκ. -κίων, σύδ. -κιστον· γλυκὺς Δ 598, 249. μεταφ. εὐχάριστος, τερπνός· «ὕπνος, ἵμερος, αἰών, χόλος».

γλυφίς, γλυφίδας, τὰς (γλύφω), τὸ χάραγμα (αἱ ἐντομαὶ) τὸ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ βέλους, ἐφ' οὗ προσαρμόζεται ἡ νευρά· (τὰ πτερὰ) Δ 122, φ 419.

γλῶσσα, ή, α') ἡ γλῶσσα Α 249 «ἀπὸ γλώσσης -ρέεν αὐδή» Β 48, Ε 749, Π 161, β') ὡς ὄργανον τοῦ λόγου· Υ 248, Β 804, Δ 438. γ') Αἱ γλῶσσαι τῶν θυμάτων τοῖς θεοῖς καίονται, ὡς τὸ κράτιστον τῶν μελῶν· γ 332 «τάμνετε—γλώσσας», γ 341. **γλωχῖν, (γλῶσσα) ὑπὸ γλωχῖνα** δ' ἔκαμψαν· Σχ. ὑπὸ τὴν γωνίαν τὴν γεγονυῖαν ἐκ τοῦ ὤμοῦ καὶ τοῦ ζυγοῦ. Ἡσύχ. κυρίως αἱ τῶν ἀκίδων ἐξοχαὶ καὶ αἱ τοῦ ζυγοῦ γωνίαι. ἄλλο· ἐννοοῦσι «τὴν τοῦ ἱστορος γλωσσίδα». (ἴδ. Εἰκ.)

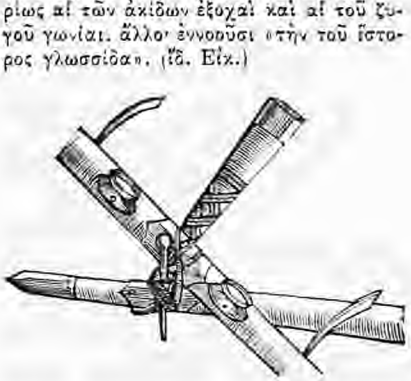

γναθμός, γναθμοῖο, ὁν καὶ πλ. (γένυς) γνάθους, αἱ παρειαί· Ν 671, π 175, σ 29. «γναθμοῖσι γελώων ἀλλοτρίοισι» γελῶν μὲ πρόσωπον παραμεμορφωμένον· ν 347.

γναμπτός, (γνάμπτω) α') καμπύλος· δ 369· β') εὔκαμπτος· Α 669, ν 398, μεταφ. Ω 41 «ὦ οὔτε νόημα γν.» μαλακόν· Σχ. εὐπειθές.

γνάμπτω, γνοιμψε, ἀόρ.=ἔκαμψεν, ἐλύγισε τὸ γόνυ· Ψ 731 †

γνήσιος, γνήσιαι αἰτ. ἀρσ., -ιοι (γενέσθαι) ὁ νομίμων ἔχων καταγωγήν· «υἱὸν» «—ἐξ ἀλόχου» οἱ ἐκ νομίμων γάμων. ἀντιτ. τῷ «νόθον». ξ 202.

γνύξ (γόνυ) ἔριπε,=εἰς τὰ γόνατα ἔπεσε, Ε 309· «—ἐριπὼν» ἐπὶ γόνυ πεσών Δ 355. Ἰλ.

γνῷ, γνώμεναι, ἴδε γιγνώσκω.

γνώριμος, (γιγνώσκω) = γνωστός, οἰκεῖος· «ἑταῖρος» π 9 †

γνωτός, όν, θηλ. -αί (γιγνώσκω) α') εὐδιάγνωστος, φανερός· Η 401, ω 182. β') ὁμαιμος, συγγενής· Ο 350, Γ 174· ὁ ἀδελφός Ρ 35.

γοάω, γοόων, -ντες (γοῶντες), -ντας, ὁωσα, μετ. ἐνσ. Εὐκ. γοάοιμεν, εν, ἀπαρ. γοήμεναι ἐκ τοῦ γοηεμεναι, 3 πλ. παρτ. γόων, θαμιστ. γοάασκεν, 3 πλ. ἀόρ. μέλ. γοήσεται (γόος)· θρηνῶ, κλαίω τεθνεῶτας θ 92, κ 567. καὶ μετ' αἰτ. Ζ 500, Φ 124. «πότμον» λ 195.

Δημόσια Κοινοτική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γόμφος, γόμφοισι, Εὐστ. τὸ ξύλινον καρφίον· ε 284=σφῆναις.

γονή, ἡν, ὁ γόνος Ω 539 καὶ ὃ 755.

γόνος, οιο, ον ἁρσ. (γέγαα) α΄) γένος, καταγωγή· α 216, ἀπόγονος ὃ 12, υἱὸς σ 218, Ζ 191, Ν 449, Ω 59. καὶ ἐπὶ ζώων· μ 130=τὸ μοσχάριον.

Γονόεσσα, ἡ, πόλ. τῆς Πελλήνης· Β 573†

γόνυ, τό, πᾶσαι αἱ πτώσ. μετ' ἐκτάσεως· γεν. γούνατος, γουνός, πλ. γούνατα, γοῦνα, γεν. γούνων, δοτ. -ασι, -εσσι· α΄) τὸ γόνυ, τὸ γόνατον· «κάμπτειν» κλίνειν τὸ γ., κάθησθαι· «ἐπὶ γοῦνα ἕζεσθαι»=σηκώνεσθαι εἰς τὰ γόνατα· «γοῦνα βλάβεται»=τρέμουσι, παραλύουσι, «πήγνυται, στηρίζεται» «ἐπὶ καὶ ποτὶ γούνασι» Χ 500, Ε 408 οὕτω καὶ «ἐν γούνασι πῖπτε» Ε 370. μεταφ. «θεῖναί τι ἐπὶ γούνασι θεοῦ» ὡς «θεῶν ἐν γούνασι κεῖται» ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς θελήσεως τῶν θεῶν· α 267. β΄) Τὰ γόνατα, ὡς ἔδρα ἱκεσίας, ἐλάμβανον οἱ ὑποκλινῶς ἱκετεύοντες· μετὰ τῶν «ἅψασθαι, ἕλεῖν, λαβεῖν, ἀντίον, ἐλθεῖν, λίσσεσθαι γούνων, κ. ἄ.» (ἴδ. εἰκ. ἐν λ. γουνοῦμαι). γ΄) ὡς ἕδρα τῆς ζωῆς, ἥτις διαλύεται «ἐκ τῆς πληγῆς, τῆς πείνης, τοῦ καμάτου, τῆς ἐνεργείας τῆς ψυχῆς. Ρ 451 «λύειν τινὸς γούνατα»=φονεύειν, καὶ «λύεται γούνατα τινός». (γούνατα καὶ φίλον ἦτορ ω 345).

γόον, α΄) ἀόρ. τοῦ γοάω. β΄) αἰτ. τοῦ

γόος, ου, καὶ -οιο, ον, πλ. ους ἁρσ. θρῆνος, κλαυθμός, μάλιστα ἐπὶ νεκροῦ· ὃ 758, «πατρὸς» Ω 507· «ἀοιδοῦ, κρυεροῖο, δακρυόεντος» «γόον δ' ὠίετο θυμός».

Γοργείη κεφαλή = ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργοῦς. Ε 741.

Γοργυθίων, Υ. τοῦ Πριάμου· Θ 302 †

Γοργώ, οῦς, ἡ, φοβερὸν τέρας· Α 36, Θ 349· ἐν ᾅδου· λ 634.

Γόρτυν, υνος, πόλ. ἐν Κρήτῃ· γ 294 καὶ Β 646.

γοῦν=γ' οὖν, εἰς τὸ «εἰ γ' οὖν» ἐὰν τοὐλάχιστον, «ἐμὲ γ' οὖν»=ἐμὲ βέβαια.

γουνάζομαι, ἐνσ. καὶ μέλ. -άσομαι (γόνυ) περιβαλλόμενος τὰ γόνατα, ἱκετεύω· Α 427, ἱκετευτικῶς παρακαλῶ· «τινὰ τῶν ὑπερ. πρὸς πατρός»· «γούνων—τακήων». Χ 345. (ἴδε γουνοῦμαι).

γούνατα, ασι, εσσι ἴδε γόνυ.

Γουνεύς, ἡγεμὼν τῶν Αἰνιάνων καὶ Περραιβῶν. Β 748 †

γουνοῦμαι, μόνον ἐνσ., καὶ πρτ. γουνούμην λ 29 (γόνυ)=γουνάζομαι. α΄) περιβάλλων τὰ γόνατα ἱκετεύω· «—σ' Ἀχιλλεῦ» Φ 74. β΄) ἱκετευτικῶς παρακαλῶ· «υἱόν, σέ, θεούς»· «μετ' ἄπαρ, γουνοῦμαι· ἱκνοῦμαι· κ 521, λ 29. (Ἴδε Εἰκ.)

γουνός, ῷ, όν, ἁρσ. ἐκ μεταφορᾶς ἐκ τοῦ γόνυ· ὑψηλὸς τόπος γῆς. γεωλόφος «γουνῷ ἁλοῆς» α 193 «ἀνὰ γ. ἁλωῆς», λ 323 «ἐς γ.' Ἀθ.»—τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηναίων».

γραίη, ἡ, γραίης, (γρηῦς)=τῆς γραίας, ὃηλ. τῆς Εὐρυκλείας. α 438.

Γραῖα πόλ. Βοιωτίας ἀρχαιοτάτη. Β 498.

γραπτύς, ἡ, αἰτ. πλ. γραπτῦς, = τὰς ἀμυχάς, τὰς καταξύσεις τῶν ἀκανθῶν. ω 229†

γράφω, μόνον, ἀόρ. γράφεν, Ρ 599=ἔξεσεν, γράψας Ζ 168 = ἐγχαράξας.

Γρήνικος ποτ. τῆς Ἴδης. Μ 21 †

γρηΰς καὶ γρηῦς, δοτ. γρηΐ, κλ. γρῆυ καὶ γρηῦ, (γεραΐς, γεραιός)=γραῖα, καὶ «γρ. παλαιγενέτ» Γ 386, «—παλαιή» < 348.

γύαλον, οιο, οισι οὐδ. μόνον «θώρηκος» τὸ κοῖλον, τὸ κοίλωμα τοῦ θώρακος· Ε 507· «τὸν-γυάλοισιν ἀρηρότα», Παυσ. 10, 26, 3 «ὧν ἦν χαλκᾶ ποιήματα, τὸ μὲν στέρνῳ καὶ τοῖς ἀμφὶ τὴν γαστέρα ἁρμόζον, τὸ δὲ ὡς νώτου σκέπην εἶναι· γύαλα ἐκαλοῦντο· τὸ μὲν ἔμπροσθεν, τὸ δὲ ὄπισθεν προσῆγον, ἔπειτα περόναις συνῆπτον πρὸς ἄλληλα. (ἴδ. εἰκ.)

Γυγαίη, λίμνη Λυδίας. Υ 391, καὶ νύμφη τῆς λίμνης, Β 865.

γυῖον, γυῖα, ων, τὰ μέλη τοῦ σώματος· Ν 512. 6') τὰ μέλη τὰ ἔχοντα ἄρθρα· χεῖρας καὶ πόδας ψ 627, Ε 811, κ 363. «λύονται γυῖα» περὶ τοῦ θανάτου· Η 16, «ὑπολύειν» Ζ 27.

γυιόω, μόνον μέλ. **γυιώσω**, -σειν (γυῖον) βλάπτω, χωλαίνω· Θ 402 καὶ 416.

γυμνός, οῦ, όν, γυμνὸς α') περὶ ἀνθρώπων· Χ 510· «γυμνὸς ὅπλων», ἄοπλος· Φ 50, Ρ 122, Χ 124. 6') «γυμνὸν τόξον» λ 607 τὸ ἔξω τοῦ γωρυτοῦ ὄν.

γυμνόω, γυμνοῦσθαι, ἀόρ. (ἐ)γυμνώθη, -θείη, -θέντα (γυμνός)· α') γυμνώνομαι, ἐκδύομαι· ζ 222· γυμνωθέντα τὸ ξίφος ἀποθέμενον· κ 341, μετὰ γεν. Χ 1. - Σχ. τὴν ῥακώδη ἀπεδύσατο ἐσθῆτα, οὐχ ὅλως (488) ἀλλὰ τῶν περιττῶν· τῶν ὅπλων· «τῆς ἀσπίδος» Μ 389, 428. 6') Περὶ τοῦ τείχους· = ἀπεκοσμήθη.

γυναίκειος, γυναικείας διὰ βουλὰς = διὰ γυναικείων δόλων· λ 437 †

γυναιμανὲς κλητ. = ἄφρον ἐκ τοῦ ἔρωτος τῶν γυναικῶν, περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Γ 39. Ἰλ.

γύναιος, γυναίων ἕνεκα δώρων· λ 521 καὶ ο 247. Σχ. δοθέντων δώρων τῇ Εὐρυπύλου γυναικί· μᾶλλον κατὰ Ἡσύχ. διὰ δωροδοκίαν γυναικῶν.

γυνή, γυναικὸς κλ. α') γυνή, γενικῶς, ἀντιτίθ. τῷ «ἀνήρ» Ο 683, Ω 708, Τ 110, Λ 269. «θηλύτεραι» Θ 520· τίθεται τὸ γυνὴ πρὸς περιφρόνησιν διὰ τὴν ἄνοιαν, ἀσθένειαν, ἔριν· Θ 163, Χ 125, Β 289. Ἐνίοτε μετὰ διορισμοῦ· «θρήστειρα, ἀλετρίς, χερνῆτις, ταμίη» γυναῖκες Τ 301, Ω 722 «δῖα γυναικῶν» Γ 171, «ὁμωαὶ» καὶ ἄνευ τοῦ διορισμοῦ ρ 75, υ 6. 6') σύζυγος· Ζ 160, Ι 394, Λ 593, Ζ 516, Κ 422, 162. «χήρη» Ζ 432. γ') Δέσποινα, κυρά· ξ 123, Χ 48. «γυναικὶ»=τῇ βασιλίσσῃ· π 334. δ') ἀντιτίθ. «θεᾷ» Π 176, «θνητάων» Υ 305. Ὡς ἐπίθ. γυναικεῖον. Ω 58.

Γυραὶ πέτραι, Γυραίην πέτρην καὶ **Γυρῆσι**, σκόπελοι παρὰ τὴν Νάξον· δ 500, 507.

γυρὸς ἐν ὤμοισιν=κυρτός. τ 246 †

Γυρτιάδης = Ὕρτιος. Ξ 512 †

Γυρτώνη πόλ. ἐν Πελασγιώτιδι παρὰ τὸν Πηνειὸν Β 738 †

γύψ, μόνον **γῦπε, γῦπες**, «εσσι = ἀετοί· λ 578, Χ 42, χ 30.

γωρυτός, γωρυτῷ=θήκη τοῦ τόξου φ 54 † (ἴδε εἰκ.)

Δ.

δ'=α') δέ. 6') δή, εἰς τὰ «δ' αὖ, δ' αὖτε, δ' οὕτως» καὶ «εἰδ' ἄγε» ἴδε δή.

διδάσκω, ῥίζ. **δᾶ**, ἀόρ. **ἔδαεν** (τινά τι ζ 233, δ 448), μετ' ἀπαρ. υ 72. Ἐν παθ. σημ. παρακ. δεδάηκας, ε, ότες καὶ δεδαὼς =εἰδώς, μεμαθηκὼς δ 61, ρ 519, ἀόρ. παθ. ἐδάην = ἔγνων Γ 208, ὑπ. δαείω, ῶμεν, ἀπαρ. δαῆναι δ 493 καὶ δαήμεναι Ζ 150, ν 335, = λαβεῖν πεῖραν, ἡξεύρειν «τινὸς» Φ 487, = εἶναι ἔμπειρόν τινος, ἀόρ. μέσ. «δεδάασθαι» π 316=νὰ καταμάθῃς (νὰ διδάξῃς σαυτὸν) τὰς γυναῖκας, μέλ. δαήσεαι γ 187. «τινὸς» τ 325=θέλεις γνωρίζει.

δᾴήμων, δαήμονος, ι, α, ε, ες (δέδαα) «τινός» = ἔμπειρος, εἰδήμων, ἐπιστήμων· θ 159, ἀλλὰ Ψ 671 «πάντεσσ' ἔργοισι».

δαῆναι, δαήσεαι, δαῶμεν ἴδε δα.

δαήρ, ἐρα, κλ. δᾶερ, πλ. -έρων (κατὰ συνίζησιν), ἀδελφὸς ἀνδρός· Ζ 344, Ψ 762. Ἰλ.

δάηται ἴδε δαίω.

δαὶ (δὴ) πρόσκειται εἰς ἐρωτήσεις· πῶς δαί, ποῦ δαί, τίς δαί.

δαὶ δοτ. τοῦ δαίς.

δαιδάλεος, ἑη, 3 (δαίδαλα), τεχνικῶς κατεσκευασμένος, ἔντεχνος, ποικίλος, «θώρηξ, ζωστήρ, οὔατα, ἔντεα, χηλός, κόρυς, σάκος, φόρμιγξ».

δαιδάλλων ἐνα. μετ. (δαίδαλον) τεχνικῶς ἐξεργαζόμενος, ποικίλλων. Σ 479 καὶ ψ 200

δαίδαλον, τὸ μόνον τ 227 (ἐκ ῥίζ. δαλ μετ' ἀναδιπλ.), τεχνικὸν ἔργον, ἐκ μετάλλου τεχνούργημα· Ξ 179, Ε 60.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Δαίδαλος τεχνίτης ἐν Κνωσῷ τῆς Κρήτης· Σ 592 †

δαΐζω, μελ. -ξω, κ. ἄ. παθ. ἐνσ., ἀπαρ. παρκ. δεδαϊγμένος (δαίω) διαιρῶ, διασχίζω· Β 416, Η 247, Φ 147. ξ 434. «δεδαϊγμένον ἦτορ». Ρ 535, «δεδαϊγμένος ὀξέϊ χαλκῷ» Σ 236=περονευμένος ξίφει. Μεταφ. Ω 8 «ἐδαΐζετο θυμός», ἐχωρίζετο εἰς δύο, ἀμφιταλαντεύομαι. Σχ. ἐταράσσετο, διεκόπτετο· Ξ 20.

δαϊ-κταμένων γεν. πλ. (δαΐς κτείνω)=ἐν πολέμῳ ἀναιρεθέντων· Φ 146 καὶ 301.

δαιμόνιος, ίη=θεῖος· ἡ κλητικὴ λέγεται περὶ ἐκείνου, ὃς τῇ ἐνεργείᾳ θεοῦ τινος ἐλαύνεται, ἔτι δὲ μετ' ἐπαίνου περὶ ἀνθρώπου, ἐν ᾧ καταλαμβάνομεν ὅτι ἐνυπάρχει τι θεῖον· α') ἐπὶ οἴκτου, ὡς ἐπιφώνημα·= καλότυχε, ἄμοιρε. Ζ 486, ξ 443. β') ἐπὶ κακοῦ· Β 200 δαιμόνι'=κακόδαιμον, ραιδιότατε, τ 71. Σχ. θαυμασία ἐπὶ κακῷ.

δαίμων, ονος, ὁ, καὶ πληθ. οἱ θεοί· α') = θεὸς Α 222, α 261, ρ 195, 201, καὶ περὶ ὡρισμένης θεᾶς· Γ 420. β') ἡ θέλησις τῶν θεῶν Ρ 98· καὶ μετὰ τοῦ «κακός, στυγερός, χαλεπός»—«δαίμονος αἶσα» ἡ τύχη, «δ. αἶσα κακή» ἡ δυστυχία.

δαίνυ(ι)=ἐδαίνυσο παρτ. τοῦ

δαίνυμι, προστ. δαίνυ, **δαινύντα** μετὰ ἐνσ. μέσ. παρτ. δαίνυ καὶ ἀόρ. δαίνυντο, εὐκ. δαινῦτο, πληθ. ὑατο, μέλ. δαίσειν, καὶ ἀόρ. μέσ. δαισάμενος (δαίω), α') δίδω τράπεζαν (εὐωχίαν), δίδω μερίδα «δαῖτα»· γαμήλιον δ 3, ἐπικήδειον «τάφον» Ψ 29. β') Μέσ. ἐστιῶμαι, τρώγω· Ω 665, ο 408, τ 425. «κρέα καὶ μέθυ» ι 162, «ἑκατόμβας, μῆρα, εἰλαπίνην, δαῖτα, δαίτην».

1. δᾶΐς, δᾴδες, ων, ας, (δαΐδες, δέδηα) πυρσοί, λαμπάδες. σ 310, α 428, Σ 492.

2. δαΐς, ἐν **δαΐ** (δαΓί, δεδήΓει Υ 18) = ἐν μάχῃ «λυγρῇ, λευγαλέῃ» Ν 286. Ἰλ.

δαίς, -τός, ἡ, καὶ πλ. δαῖτες -ας (δαίω, δαίνυμι) μερὶς κρέατος, ἑστίασις· «δαὶς ἴση»=ἴση, ἐν τῷ δείπνῳ πάντες λαμβάνουσιν ἴσον· «-πλειρα» δεῖπναν ἄφθονον, πλούσιον. Συμπόσιον (πάντοτε μετὰ θυσίαν· «θεῶν ἐν δαΐ» γ 336), α 225, Ι 487, Δ 424, Ψ 48· τροφή, φαγητόν δ 245. «ἔντεα, δαιτός»· τὰ σκεύη τὰ ἐπιτραπέζια.

δαίτη, δαίτης, ην, ῶν, ῃσι (δαΐς) εὐωχία, συμπόσιον. Κ 217, ρ 220· δαίτηθεν = ἐκ τοῦ συμποσίου κ 216.

δαιτρεύειν, ἀπαρ., παρ. δαίτρευον, μέλ. -εύσων, ἀόρ. -εῦσαι (δαιτρὸς) α') μοιράζω· Λ 688. β') κατατέμνω· ξ 433. Σχ. κατακόπτων αὐτά, μαγειρεύων.

δαιτρὸν πίνωσιν=ὡρισμένον μέρος, πλῆρες ποτήριον πίνωσιν. Δ 262 †

δαιτρός, ὁ (δαίω) ὁ διανομεὺς τοῦ κρέατος, ὁ μάγειρος· α 141.

δαιτροσύνη, δαιτροσυνάων=τῶν μαγειρικῶν ἔργων· (δαιτρὸς) ἡ τέχνη τοῦ διανέμειν τὸ φαγητὸν π 253 †

δαιτυμών, δαιτυμόνες, οἱ, δοτ. -εσσι (δαιτὺς) ὁμοτράπεζοι. Ε. Μ. εὐωχηταί· ι 7· καὶ μετὰ τοῦ «ἀνδρῶν, -άσι»· ο 467, χ 12. Ὀδ.

δαιτύς, (δαίω) **δαιτὸς** ἐκ=ἐκ τοῦ δείπνου Χ 496 †

Δαίτωρ, Τρὼς Θ 275 †

δαι-φρων, ονος, μόνον ἑνκ. (δαῆναι) ἔμπειρος· ἐν Ἰλ. μάλιστα τῶν περὶ τὸν πόλεμον διακρινομένων, (ἐμπειροπόλεμος), = πολεμικός, (ἀλλὰ Ω 235=συνετός), ἐν δὲ Ὀδ. τῶν περὶ τὰς τέχνας (συνετός, φρόνιμος), περὶ γυναικῶν = περίφρων, σώφρων. Εἶναι δὲ κοσμητικὸν ἐπίθετον πολλῶν ἡρώων, ἔτι δὲ τεχνιτῶν θ 373, καὶ γυναικῶν ο 353.

1. δαίω, ἐνσ. **δαίωσι**, παρ. δαΐε, πλ. δαΐαν, μετὰ παθ. σημ. παρκ. δέδηεν, ὑπερ. δεδήει, παθ. δαίεται, -όμενον, η, ων, παρτ. δαίετο, μέσ. ἀόρ. Ὑπ. δάηται, καίω, ἀνάπτω, πυρπολῶ· πόλιν κ. ἄ. π. παθ. καίομαι, φέγγω, λάμπω. Σ 227. «ἔρις, μάχη» ἄναψε, «ὅσσε—» ξ 132 σπινθηροβολοῦσιν, (πυρὶ Μ 466).

2. δαίεται, -όμενος καὶ πρκ. δεδαίαται 3 πλ. (δαΐς) διαιρεῖται, μοιράζεται, μόνον ο 140. ρ 332 μέσ. μεταφ. «ἦτορ» σπαράσσεται· α 48.

δάκνω, μόνον 3 ἑνκ. ἀόρ. **δάκε**, ἀπαρ. δακέειν, δαγχάνω Σ 585, κεντῶ Ρ 572· μεταφ. ἡνίασεν, ἐλύπησε κατὰ τὴν καρδίαν. Ε 493. Ἰλ.

δάκρυ, τό, πλ. -υα, -υσιν, ἀλλὰ καὶ **δάκρυσιν**, οισι καὶ γεν. καὶ δοτ. -όριν (δάκνω)· δάκρυον· δάκρυ (χέων, χέουσα κ. ἄ., πλώειν=πλέειν εἰς δάκρυα = 122 †, (-ἀναπρήσας) περιληπτικῶς=δάκρυα δ 81· «εἶδειν, (κατα)δάλλειν, ἧκε» καὶ «χύτο ἀπ' ὀφθαλμῶν, ἔκπεσε, ῥεῖ· ὀμάρξασθαι, τέρσονται».

δακρυόεις, όεντα, εσσα, εν, πλήρης δακρύων· α') δάκρυα χύων· Φ 493, Π 10· μετὰ δακρύων ἠνωμένος· δ 801, -όεν γελάσασα Ζ 484 = δακρυόεντα γελῶτα· Σχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς γέλωτα μὲν γὰρ αὐτὴν προσήγαγε τὸ βρέφος, εἰς δάκρυα δὲ ἡ περὶ Ἕκτορος ἀγωνία. β') παραίτιος δακρύων· «μάχη, ἰῶκα, πόλεμον». Α 601.

δάκρυ πλώειν, οὐχὶ ἐν μιᾷ λέξει, ἴδε δάκρυ.

δάκρυ χέων, οὐχὶ ἐν μιᾷ λέξει, ἴδε δάκρυ.

δακρύω, ἀόρ. **δάκρυσα**. -σ(ε), μετ. δακρύσας, παθ. παρκ. δεδάκρῡσαι, -νται· χύνω δάκρυα, δακρύζω. παθ. πρκ.=εἶμαι δακρυσμένος, κλαύμενος. Π 7.

δάκτυλος, ῳ, ὁν ἁρσ. (δαϝελός, δαϝίω)· δακτύλος. ξύλον κεκαυμένον. «αἰθόμενος» =καιόμενος, διάπυρος. Ν 320.

δάμαρ (ἐκ τοῦ δάμαρσι, -τι, -α, ἡ (δμηθεῖσα Σ 432) γυνή, σύζυγος «τινος». Ξ 503, Γ 122.

Δάμασος, Τρὼς Μ 183 ÷

Δαμαστορίδης α') Τληπόλεμος Π 416. β') Ἀγέλαος, υ 321, υἱὸς Δαμάστορος (δαμ«νημι»).

δάμνημι, **δαμνάω** (δαμ.) ἐνερ. ἐνεσ. δάμνημι, -ησι, ἐκ δὲ τοῦ δαμνάω, ἐνεστ. δαμνᾷ λ 221, παρτ. (ἐ)δάμνα, μέλ. δαμᾶ Α 61, δαμάᾳ Χ 271, -δῶσι, ἀόρ. (ἐ)δάμασσα (Μέσ. -άσσατο, Ὑπ. -σσεται, εὐκ. -ασαίατο), παθ. ἀόρ. α'. (ἐ)δαμάσθη, -σθείς, καὶ προστ. δμηθήτω, ἀόρ. β'. ἐδάμην, δάμεν (=ἐδάμησαν)· ὑπ. δαμείω, ἠγε. ἠῇ, εἰετε, ἧετε, εὐκ. -είη, ἀπαρ. -ῆναι, -ημεναι, πρκ. δεδμήμεσθα, δεδμημένος, ὑπρ. δεδμήμην· σημαίνει δαμάζω. Α') Ἐνερ. α') δαμάζω, τιθασσεύω, ζευγνύω ὑπὸ ζυγόν, Ρ 77, δ 637. β') ἐπὶ γυναικός· δίδω εἰς γάμον, ὑπανδρεύω τινί· Σ 432, καὶ παθ. βιάζομαι ὑπό τινος, συγκοιμῶμαι Γ 301. γ') καταδαμάζω ἀποκτείνω, φονεύω· Α 61, «λοιμός, ἔρος, θυμόν». «βέλεα δάμασσεν». Ἡσύχ. ἀνεῖλεν. Ε 106. παθ. ὑποτάσσομαι «πολλοὶ δάμεν»=ἔθανον· Γ 183. «δεδμήατο»=ἦσαν ὑποτεταγμένοι· καὶ περὶ γυναικῶν Γ 301, καταπονοῦμαι, ἐξαντλῶμαι· «αἴθρῃ, καμάτῳ, ἀλί» «χερσί τινος, ὑπὸ χερσί, (δουρὶ) τινός, ὑπὸ σκήπτρῳ τινί».

Δανάη Ἀκρισιώνη, ἡ τέκε Περσῆα. Ξ 319 ÷

Δαναοί, ῶν, κυρίως οἱ ὑπήκοοι τοῦ Δαναοῦ βασιλέως· ἰδίως οἱ Ἀργεῖοι, οἱ Ἕλληνες. (δα καὶ νάω).

δᾶνός, **δανὰ ξύλα** οὐδ. πλθ. (ἐκ τοῦ δαϝνός, ἐκ τοῦ δαϝίω)· τὰ ξηρὰ ξύλα, τὰ εἰς καῦσιν ἐπιτήδεια, εὔκαυστα. Ε. Μ. σ322 ÷

δᾶος, τὸ (δάϝος, δαϝίω), πυρσός, δᾷς, λαμπάς· (Ὀδ. καὶ Ω 647)

δἄπεδ-ον, ῳ, τὸ (πέδον) α') τὸ ἔδαφος τοῦ οἴκου (τὸ πάτωμα)· Δ 2. τῆς αὐλῆς· δ 627, ρ 169 «ἐν τυκτῷ δαπέδῳ» τῷ λίθοις ἐστρωμένῳ, ὡς φαίνεται. β') γενικῶς τὸ ἔδαφος τῆς γῆς· λ 577.

δάπτω, **δάπτει**, -ουσι, -εμεν, μελ. δάψει, ἀόρ. ἔδαψας, ε (δαίω) σπαράττω, τρώγω· ὁ λέων Α 481, οἱ λύκοι Π 159. «—κύνεσσιν» Ψ 183=εἰς τὰ σκυλιά, ἐνν. δ' ἀπὸ κοινοῦ τὸ διαπτέμεν. Ἰλ.

Δαρδανίδης ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου· Πρίαμος, Ἴλος.

Δαρδανίη, ἡ, πόλις ἣν ὁ Δάρδανος ἔκτισε. Υ 216 ÷

Δαρδάνιαι πύλαι, τοῦ Ἰλίου Ε 789.

Δαρδάνιοι=Δάρδανοι =Δαρδάνιωνες (θηλ. Δαρδανίδες Σ 122, 339) οἱ ἐκ τῆς Δαρδονίης πόλεως· οἱ Ἴλιοι, οἱ Τρῶες.

Δάρδανος ὃν τέκετο Ζεὺς Υ 215, πατὴρ τοῦ Ἴλου καὶ Ἐριχθονίου. δ') Βίαντος υἱὸς Υ 460 ÷

δαρδάπτω (δάπτω) μόνον 3 πλ. ἐνσ κατασπαράττω Λ 479, μεταφ. κατατρώγω, σπαταλῶ, περὶ τῶν μνηστήρων. ξ 92, π315.

Δάρης, ἀρνειός, ἀμύμων ἱερεὺς Ἡφαίστοιο. Ε 927.

(δαρθάνω), **ἔδαρθε**, (ᾰ) ἀόρ. = ὕπνωσεν, ἐκοιμήθη. υ 143 ÷

δασάσκετο ἴδε δατέομαι.

δᾰ-σκιος, ον θηλ. (σκιὰ) ὕλη = δασύσκιος, σύσκιος· Ο 273 καὶ ε 470.

δασμός, ὁ (δατέομαι) διανομή, μερισμός. Α 166 ÷

δάσονται, δάσσατο, -ασθαι ἴδε δατέομαι.

δᾰ-σ-πλήτις=δυσπροπέλαστος, ἡ φοβερά· Ο 234 ÷

δασύ μαλλοι (ῡ) ὄιες = οἱ δασὺ μαλλὶ ἔχοντες· ι 415 ÷

δασύς, μόνον **δασείας**, ὑ = πυκνάς· ξ49 καὶ 51.

δατέομαι, ἐνσ. καὶ παρ. (3 πλ. δᾰτεῦντο, ἐοντο), μέλ. δάσονται, ἀόρ. δασσάμεθα, αντο, ασθαι, καὶ ἐδάσαντο, δάσασθαι καὶ δατέασθαι, μετ. δασσάμενοι, θαμ. δασάσκετο, παθ. πρακ. 3 ἐν. δέδασται (δαίω). διαιρῶ, διαμοιράζω, διανέμω· «πατρώτα. μοίρας, κλῆδα, κρέα, κατὰ μοῖραν ἐρ' ἡμᾶς, ἄνδιχα, τριχθὰ» ξ 208, ζ 10, ρ 80—κατακόπτω, Υ 394.—Ἐπισώστροις = διὰ τῶν τροχῶν· καταπατῶ· Ψ 121 «(ἡμίονοι) χθόνα ποσσὶ δατεῦντο». Σχ. διέκοπτον ταῖς ὁπλαῖς τὸ ἔδαφος ἢ διεμερίζοντο τοῖς ποσὶ τὴν γῆν. Ἡσύχ. ἐπορεύοντο. Μεταφ.

Δημόσια Κοινωνική Βιβλιοθήκη Θέρμης

Σ 264 διαιρεῦσι τὸν πόλεμον, ὁτὲ μὲν οὗτοι, ὁτὲ δὲ οἱ ἕτεροι νικῶσιν.

Δαυλίς, ίδος, ἡ, πόλις ἐν Φωκίδι Β 520 †

δάφνη, δαφνήεις, δωτ. πλ. δάφναις Ι 183 †

δα-φοίνιος, ον, οἱ, αἱματόχρους. πυρρὸς, ξανθὸς Β 308, Κ 23, παρδ Α 548, Α 474.

δἄφωτεύω οὐδ.=ἐρυθρὸν Σ 538 †

δε σύνδεσμος· α') ἀντιθετικός·=ἀλλά, ὅμως· συνήθως προτασσομένου τοῦ μέν, ἀλλὰ καὶ ἄνευ τούτου Α 4, 20, α 13, 24. β') συμπλεκτικός = καί· ε 1 συνδέων ἁπλῶς τὸ ἑπόμενον· «ἔνθα δέ, τόρρα δέ, πρὸς δέ, ἡμος δέ» κ. ἄλ. γ') ἀντὶ τοῦ γάρ Α 259, δ') μετὰ προτάσεις ἀναφορικὰς Β 189, Ι 509· χρονικάς, ἀρχομένας διὰ τῶν «ἐπεί, ὅτε, ὁπότε, εἷος, τόφρα». ε') Συνάπτεται καὶ μετ' ἄλλων μορίων· «δ' ἄρα, δ' αὖ, δ' αὖτε, τε-δέ, οὔτε-δέ, δὲ-καί, καὶ δέ».

δε μόριον ἐγκλιτικὸν ἀχώριστον, προσαρτώμενον α') εἰς ἀντωνυμίας· «τοίσδεσσι, ὅδε» β') εἰς τὴν αἰτιατικὴν ὀνομάτων· «κλισίηνδε, λεκτροσδε, φυγαδε, θανάτοιο τέλοσδε, οἰκόνδε, ὄνδε δόμονδε»· καὶ μετὰ τῆς προθ. εἰς κ 351, καὶ μετὰ κυρίων ὀνομάτων· «Αἴγυπτόνδε, Θρήκηνδε, Φθίηνδε», «Ἀριδόκδε» (ἐν δόμῳ).

δεκτ'(ο) παρτ. ξ 242· Σχ. ἔδοξε, ἐφαίνετο· (δεϜ. δῆλος).

δεγμενος ἴδε δέχομαι.

δέδαα, -ασι, ἄασθαι, ἄηκα, αήμενος, αὠς ἴδε διδάσκω

δεδαίαται, δέδασται ἴδε δατέομαι.

δεδαιγμένος ἴδε δαίζω

δέδηε, ήει ἴδε δαίω· 1

δεδίαται ἴδε δείδω.

δεδισκομένος ο 150=**δειδισκόμενος** γ 41, πρτ. δειδίσκετο (ἐκ τοῦ δειδεκ-σκομαι, δεκ.) δεξιοῦμαι, χαιρετῶ· «δέπαϊ», υ 197 «δεξιτερῇ χειρί». Ὁδ

δεδμήατο, δεδμημένος ἴδε δάμνημι.

δεδοκημένος ἴδε δοκάω.

δέδορκε ἴδε δέρκομαι.

δεδραγμένος ἴδε δράσσομαι.

δεε/ο· (ἐκ τοῦ δῆελος) =δῆλον, φανερόν· «σῆμα» Κ 466 †.

δεῖ ἄπρος.=εἶναι χρεία Ι 337 †

δείδεκτο, -δέχεται, -το (ἐκ τοῦ δεδέγμαι) ὑπρ., παρκ. τοῦ δέχομαι.

δειδήμων, δειδήμονες (ἐκ τοῦ δεδήημων, δείδω) δειλοί, εὐλαβεῖς περὶ τοὺς ἄρχοντας Γ 56 †

δείδια, -ιθι, -ιμεν, -ίμεν ἴδε δείδω.

δειδισκόμενος ἴδε δεδισκόμενος.

δειδίσσομαι, δειδίσσεαι, -εσθω προστ., **-εσθαι** ἀπαρ. ἐνσ., **δειδίξεσθαι** μέλ., **-ασθαι** ἀόρ. (δει-δικ-jω, δείδω, δίω) μετθ. φοβίζω τρομάζω· Δ 184, Μ 52, μόνον Β 190 παθ.= φοβεῖσθαι, εὐλαβεῖσθαι.

δείδοικα ἴδε δείδω.

δείδω (δεδϜ)ω) μέλ. δείσεται, **-σθαι**, ἀόρ. ἔδδεισας (ἀντ' ἔδϜ.), **-ε** καὶ δεῖσε, **-σαν**, πρκ. δείδοικα, ας, ε καὶ δ'. **δειδία**, ις, ίμεν, ίασι, προσ. δείδιθι, ιτε, ἀπαρ. **-ίμεν**, μετ. **-ίοτες**. Ὑπερσ. ἐδείδιμεν, **-σαν** καὶ δείδισαν· εἰμαι περίφοβος, φοβοῦμαι τινὰ ἤ τι, εὐλαβοῦμαι, σέβομαι «θεούς» ξ 389, π 306· — μὴ μεθ' ὁριστ. ε 300, ὑποτ. ἐνσ., ἀόρ. καὶ μετ' εὐκτ. μετ' ἀπαρεμ. «ξεῖνε θυμῷ, κῆρι, κατὰ ῥρένα, περί τινος, τεκνῶν πέρι (ἀμφί), (μάλ') αἰνῶς» Ε 827=νὰ μὴ φοβῆσαι σὺ ἀπὸ τὸν Ἄρην.

δειελιάω, δειελιήσας μετ. ἀόρ. (δείελος) =φαγὼν τὸ δειλινόν. δειπνήσας ρ 599 †

δείελος, δειελινὸν (δείλη) ἦμαρ = δειλινόν, βραδυνόν ρ 606· δείελος=ἑσπέρα Φ 252.

δεικανάομαι, δεικανόωντο πρτ.=ἐχαιρετῶντο, ἐδεξιοῦντο· Ο 86, ω 410.

δείκνυμι, ἐνεσ. μόνον **δεικνύς** καὶ δεικνύμενος, μέλ δείξω, ἀόρ. δεῖξε (δίκ-, δίκη)· δεικνύω· οὕτω καὶ τὸ μέσ. Ψ 701, μετ' ἀντικ. πρατάσ. «ὄθι» μόνον ε 241· ποιῶ φανερόν· «σῆμα, τέρας». Μέσ. χαιρετῶ, φιλοφρονοῦμαι Ι 194, δ 59.

δείλη, ἡ, τὸ δειλινὸν Φ 111 †

δείλομαι, μόνον **δείλετο** = ἔκλινε πρὸς τὸ δεῖλι Ἀρίσταρχος ἀντὶ δύσετο η 289 †

δειλός (ἐν Ε 574, δρειλός), ἡ, όν (δεῖσαι), α') ἄνανδρος, Ν 278, β') ἄθλιος, δυστυχής Α 293, Ρ 38, Χ 431, Ψ 223· «δειλοῖσι βροτοῖσι» λ 19, ἔκφρασις συμπαθητική· = δειλαίους· «ὦμοι ἐγὼ δ.» =ἐμὲ τὸν δυστυχῆ, καὶ «ὦ δείλ' (δειλέ), δειλώ, -οὶ» =φεῦ σὲ τὸν δυστυχῆ.

δεῖμα, τό, ἔκπληξις, τρόμος Ε 682 †

δείματο, -ομεν ἴδε δέμω.

Δεῖμος, ου (δείδω), Τρόμος, ὑπηρέτης καὶ ἡνίοχος τοῦ Ἄρεως Δ 440, Ἰλ.

δεινός, ή, όν καὶ δρεινός· α') φοβερὸς περὶ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων Δ 514, Β 321, 755 τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρ. «δεινὸν δέρκεσθαι» Γ 342 καὶ «δεινὰ ἰδών» Ο 13, λ 608. β') ὑπερμεγέθης, θαυμάσιος, μεγάλος Η 346, Ο 309, Φ 25. γ') ἀξιοθαύμαστος Γ 172, Σ 394.

δείους γεν. τοῦ δρέος, ὁ ἴδε.

δειπνέω, παρτ. **ἐδειπνεε**, ὑπρσ. δεδειπνήκει, ἀόρ. α'. ἐδείπνησα· δειπνῶ ξ 111, τρώγω τὸ πρόγευμα ρ 506.

δειπν-ηστος, ὁ, (δειπνέω) ὁ καιρὸς τοῦ δείπνου ρ 170 †

δειπνίζω, **δειπνίσασας**, μετ. ἀόρ. (δεῖπνον) = ζαὺς δεῖπνον ὁ 532 καὶ λ 411.

δεῖπνον, ου, τὸ (δάπτω)=τὸ κύριον γεῦμα· τρὶς τροφὰς ἐλάμβανον οἱ ἥρωες· «τὸ δεῖπνον, ἄριστον, δόρπον». δεῖπνον ἐλάμβανεν ὁ στρατὸς ὅτε ἐξήρχετο εἰς μάχην Β 381, Κ 578. «ἑλέσθαι» ρ 176· τίθεται ὡς προσδιορισμὸς τοῦ «αἴγας» ρ 214, υ 175.

δείρας μετ. τοῦ δέρω.

δειρή, **δειρῆς**. ῇ, ήν, αἱ, ῆσι (δερρή) ὁ λαιμός, ὁ τράχηλος Γ 371, Τ 285, μ 90.

δειροτομέω, **δειροτομήσεις**, ει μέλ. καὶ -ῆσαι, -σας ἀόρ. (τέμνω), κόπτω τὸν τράχηλον. ἀναιρῶ Ψ 174, χ 349.

δεῖσε, σαν ἴδε δείδω.

Δεισ-ήνωρ, ορα, εἷς τῶν Λυκίων Ρ 217 †

δέκα = 10· τίθεται ἔτι καὶ ὡς στρογγύλος ἀριθμὸς η 253, Β 489.

δεκάκις = δέκα φορὰς Ι 379.

δεκάπηχυ = τὸ δεκα πήχεων ὄν Ζ 319.

δεκάς, άδος, «δεκὰς» Β 126, π 245.

δέκατος, «δέκατος», ὡς στρογγύλος ἀριθμὸς ζ 325.

δεκά-χιλοι=δεκακισχίλιοι Ε 859, Ξ 148.

δέκομαι ἴδε δέχομαι

δέκτης, **δέκτῃ**, (δέχομαι)=ἐπαίτης· ὁ 248 †

δέκτο ἀόρ. τοῦ δέχομαι.

δελφίς, **δελφῖνες**, -ῖνας, ὁ δελφὶν Φ 22 καὶ μ 96.

δέμας, τό, ἀνάστημα, σῶμα Α 115· μετὰ τοῦ «εἶδος, συή, αὐδή». Ἐνίοτε = δίκην, ὡσάν, μετὰ γενικ. Λ 596.

δέμνιον, τό, **δέμνια** (δέω 2), κλίνη, τὰ στρώματα τ 318, λ 189.

δέμω, πρτ. α' πρ. **δέμον**, ἀόρ. ἔδειμε, (καὶ μέσ. ατο), Ὑπ. δείμομεν, πθ. πρκ. δεδμημένοι, ὑπρσ. (ἐ)δέδμητο· οἰκοδομῶ, κτίζω Ι 349, Φ 337, Η 337, ζ 9, ξ 8.

δενδίλλων μετχ. ἐνσ. (ἐκ τοῦ δελ-διλ-jω, δέρκομαι) = ῥίπτων πλάγιον βλέμμα «ἔς τινα», περιβλέπων· Σουΐδ. τοῖς ὄμμασι νεύων Ι 180 †

δένδρεον, έω, τό,=τὸ δένδρον Γ 152, τ 520.

δενδρήεις, **δενδρήεντι** δοτ. ἀρσ. «-εσσα»'= πολύδενδρος· «νῆσος, ἄλσος» : 200, α 51.

Δεξαμένη, Θ. τοῦ Νηρέως Σ 44.

Δεξιάδης τ. ἑ. Ἰφίτου Η 15.

δεξιός, ή, όν (δέχομαι) α') δεξιός· «ἐπὶ δεξιά»=πρὸς δεξιά, Η 238 καὶ «δεξιόφιν» Ν 308, «δεξιῆ» ἐνν. χειρί, Κ 542,—συνθ. καὶ, συμφωνίαι, αἱ διὰ τῶν δεξιῶν χειρῶν γινόμεναι Β 341, Δ 159. β') ἐπὶ οἰωνῶν, θυσιῶν· εὐνοϊκός, αἴσιος α 160, Μ 239. παρθ. δεχεσθαι οἰωνόν.

δεξίτερος, **δεξιτερόφιν**, όν, ῆς, ῆ, ήν, ῆσι· ἀντὶ δεξιός κλ. μόνον περὶ τῶν τοῦ σώματος μερῶν λέγεται· μετὰ ἤ ἄνευ τοῦ «χείρ» υ 197. Α 501, Φ 490· «κνήμην. γνάθον».

δέξο προστ. τοῦ δέχομαι.

δεόντων προστ. τοῦ δέω, κατ' ἄλ. διδέντων.

δέος, τό, γεν. δείους (δρε-,-δείδω) φόβος· «οὔ τοι ἔπι δέος» = δὲν ὑπάρχει φόβος Α 515, μετ' ἀπαρ. Μ 246.

δέπας, τό, -αϊ, καὶ αι, (αj κ 316), πλ. -α, -άων, -άεσσι καὶ -ασσι (δάπτω;) ἔκπωμα, ποτήριον· «νώμησαν δ' ἄρα (πᾶσιν ἀρσ. Α 471)· χ 17, ποτήριον, ὁ ἐν στίχ. 9 ἄλεισον ὠνομάζετο. Καλεῖ τοῦτο «χρύσεον, καλόν, περικαλλές». (ἴδε Εἰκ.)

δέρκομαι, **δέρκεσθαι** ἐνσ., δερκέσκετο πρτ. θαμστ. πρκ. δέδορκεν, -ώς, ἀόρ. ἔδρακον· προσβλέπω, κυττάζω· «δεινόν, σμερδαλέον, πῦρ» «ἐπὶ χθονί» (παρὰ τὸ ζῆν) = ἐν ὄσῳ ζῶ· Α 88, καὶ μετθ. Ξ 141, Ν 86.

δέρμα, ατος, ἄτι, ατα. ασι (δέρω) = δορά, τομάρι ζώων· Κ 23, ν 436, τὸ δέρμα τοῦ ἀνθρώπου· τὸ μετὰ τοῦ σώματος περυκός. Π 431. ν 431. τὸ κατειργασμένον δέρμα τῆς ἀσπίδος Ζ 117, «δέρμασιν ἐν» =ἐν ἀσκοῖς ἅ 291.

δερματίνοισιν (δέρμα) =τοῖς ἐκ δέρματος δ 782 καὶ θ 53.

δέρον πρτ. τοῦ δέρω.

δέρτρον, τό, (δέρμα), σκέπη, τὸ ἐπίπλοον, τὸ περικαλύπτον τὸ ἧπαρ λ 579 †

δέρω, πρτ. **ἔδερον**, δέρον, ἀόρ. ἔδειραν, δείραντας, ἐκδέρω «μῆλα καὶ βοῦς» Ψ 167· ἐννοουμ. ἀντικ. «ὄτν» Ω 622, Δ 450.

δέσμα, **δέσματα**, τὰ (δέω 2) = δεσμοί· α 204, δέματα θ 278. κοσμήματα κεφαλῆς Χ 468. ἴδε ἀναδέσμην.

δεσμός, οῖο, ὁ (δέω)=δέμα, σχοινίον «κρατερός, ἀργαλέος, θυμαλγέϊ, νηλεΐ, ὀλοῷ, χαλεπός» Α 401, τὸ δι' οὗ δένεται ὁ ἵππος (καπίστρι) Ζ 507, Σ 379=τοὺς ἥλους ν 100=ἄνευ καλωδίου, φ 241=τὸν ἱμάντα τῆς θύρας.

δέσποινα, ης, ἡ (πότνα), ἡ κυρία, ἡ κυρά·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

καὶ μετὰ τοῦ «ἀλοχος καὶ γυνή». γ 403 (ὡς τὸ πότνια).

δετή, **δεταί**, (δέω) καιόμεναι = δέματα ἐκ ξύλων καιόμενα, συνδεδεμέναι ἐκ ξύλων λαμπάδες Α 554 καὶ Γ 663.

δευήσεσθαι ἴδε δεύω.

Δευκαλίδης, Ἰδομενεύς Μ 117.

Δευκαλίωνα, ωνος α΄) υἱός τοῦ Μίνωος, β. τῆς Κρήτης Ν 451, τ 108. β΄) Τρὼς Υ 478.

δεῦρο, δεύρω Γ 240, **δεῦτε** (δέ-Fρωθι, δε-Fρ-τε) ἐδῶ· μετὰ ῥ. κινήσεως σημαντικῶν· «κιών, ἱκάνω, ἱκόμεσθα, παρέστης κτλ.» ἔλα θ 292· μετὰ προστακτικῆς· «δεῦρ' ἴθι, ἄγε δεῦρο, δεῦτ' ἄγετε»· ἐνίοτε καὶ μετὰ ὑποτ. θ 292.

δεύτατος, η, ον=δεύτερος, τελευταῖος Τ 51.

δεῦτε ἴδε δεῦρο.

δεύτερος, η, ον, οι, «δεύτερος» α΄) ἐπίθ. Ρ 45, Χ 307. μετὰ γεν. συγκριτ. Ψ 248. β΄) ἐπίρ.=ὕστερον, κατόπιν Η 406, Α 513. **δεύτερον** = πάλιν, μετὰ τῶν «αὖ, αὖτις, αὖτε»· καὶ πληθ. τὰ δεύτερα = τὰ δευτερεῖα Ψ 538. **δευτέραν φορὰν** Ψ 46.

1. δεύω, **δεύει**. 3 ἐν. προσ., πρτ. ἔδευε καὶ δεῦε, θαμιστ. δεύεσκον, μεσ. -εται, -ετο, -οντο· βρέχω, ραντίζω «γαῖαν, παρειάς» Ν 655, Β 471.

2. δεύω (δεF) μέσ. ἐνσ. δεύεαι, -ῃ, Εὐκ. 3 πλ. δευοίατο κ. ἄ. π., παρτ. ἐδεύετο, μέλ. δευήσεαι, ἠσεσθαι, ἀόρ. ἐδεύησε = ἐδέησε· στερούμαι, ἔχω χρείαν· μετὰ γεν. «δαιτός, ῥοῆς, θυμοῦ» (-ζωῆς), μένω ὀπίσω, εἶμαι κατώτερος «πολέμοιο, μάχης» ἐδεύησε μετ' ἀπαρ. τ 483, 540.

δέχαται, **δέχθαι** ἴδε δέχομαι.

δέχομαι, 3 πλ. δέχαται, μέλ. καὶ ἀόρ. α΄, κανονικῶς, πρκ. 3 πλ. δειδέχαται, ὑπρσ. 3 ἐν. δείδεκτο, 3 πλ. δειδέχατο, ἀόρ. β΄, ἐδέγμην, δέκτο, προστ. δέξο, ἀπ. δέχθαι, μετ. δέγμενος, πρκ. προσ. δέδεξο, μετ. δεδεγμένος, μέλ. τετ. δεδέξομαι· δέχομαι, λαμβάνω «τι παρά τινος» (ἐμοῦ πάρα Ω 429), «τινός τι, τινὶ (=χάριν τινος) τι»· ὑπομένω «κῆρα» τὸν θάνατον· μετὰ ὁστ. ὀργανικῆς· «ἐγχεῖ, δουρί». Ἐν τῷ β΄, ἀόρ. περιμένω «τινὰ ὁπότε λήξειε» Ι 191, «εἰσόκεν ἔλθῃς» Κ 62 (δεδεγμένος Δ 107 = ἐνεδρεύσας ἐν Α 124=τυχών), Πκθ. μόναν Τ 290. Μέσ.=χαιρετῶ «κυπέλλοις, δεπάεσσι, μύθοις» Ι 224, 677, Δ 4, Χ 435, η 72.

δέψω, **δεψήσας**, μετ. ἀόρ. = ζυμώσας, μαλακώσας «κηρόν» μ 48 ÷

1. δέω, ἀόρ. ἐξ **δῆσεν** ἢ ὃ' **ἔδησεν**=ἐστερήθη Σ 100 ÷ (δεF; δεῖ, ὅπερ ἴδε).

2. δέω, ἐνσ. προστ. **δεύντων**, πρτ. δέον, μέσ. δέαντο, ἀόρ. δῆσε, -σαν, προστ. δησάντων, μέσ. ἀόρ. ἐδήσατο, θαμ. δησάσκετο, ὑπρσ. παθ. δέδετο, -ντο, δένω, δεσμεύω· «μένος» Ξ 73, Φ 30, «βίην» Ν 572, «(ἐν) δεσμῷ»· «ἐκ τινος» κ 96, χ 393, Ψ 854 «ποδός»=ἐκ τοῦ ποδὸς προσδένω «ὅπλα ἀνὰ νῆα, ἑρετμὰ ἐπὶ κληῖσιν» β 430, Θ 544 «παρ' ἅρμασιν», «ἐδήσατο ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα»=ὑποδέσατο (ἐποδεῖθη)· «μὲ-κελεύθου»=μὲ ἐκώλυσε τῆς ὁδοῦ· «πῶς ἂν ἐγὼ δέαιμι»=πῶς ἠδυνάμην νὰ σὲ κρατήσω.

δή, μόριον χρονικὴν καὶ περιοριστικὴν σημασίαν ἔχον· α΄) χρονικόν· = ἤδη, πλέον, τέλος πάντων· «τὰ δή» «νῦν δή»=τώρα δά, «δὴ τοι»=γὰρ δή·=διότι πλέον, «οὕτω δή»=παρὰ ὑπερβ. «κράτιστοι δὴ κεῖνοι» Α 266, «ἄλλοι δή» «τίς δή» «πῇ δή» = πῶς δά, «ἄγε δή»=ἔλα δά, ἴθι δή,=πήγαινε δά· «μὴ δή»=μή δά, βεβαίως ὄχι, «τῇ δή» «αἵ γὰρ «δή» β΄)μετὰ διαρρόρων προτάσεων· «ὡς δή» = ὅτι δῆθεν, «οὕνεκα δή» = ἕνεκα τούτου ἴσια ἴσια, «ἵνα δή» = ἵνα ἴσια ἴσια, «ἐπεὶ δή, ἐξ οὗ δή, ὅτε δή, εἰ μὴ (ἢν δή), ἦ δὴ αὖτε» ἐν τοῖς «δὴ αὖ, αὖτε, οὕτως» μετὰ συνιζήσεως· ἄλλοι γράφουσι ταῦτα μετ' ἐκθλίψεως· «δ' αὖ, δ' αὖτε, δ' οὕτως»· ἀλλὰ τὸ «δ'» ταῦτα εἶναι δὴ ἢ δέ;

δηθά, **δήθ'** = ἐπὶ πολύ, ἐπὶ πολὺν χρόνον· Β 435, α 49.

δηθύνω, **δηθύνεον**, ὑπτ. δηθύνεσθαι, μετ. -οντ(α), πρτ. δήθυνεν (θ, δηθά, ῠ)· βραδύνω, χρονίζω, ἀργοπορῶ· Α 27, Ζ 503.

Δηϊκόων, (δηΐ' = ἐν πολέμῳ, κόων = κάων, κτείνων) Τρώς· Ε 534.

Δηϊ-όπιτης (ἀντι-οπίπτης;), -τη, Γ. τοῦ Πριάμου Α 420 ÷

1. δήϊος, **δηΐοιο**, ον (δέθηε, δαΐω 1) καυστικός· «πῦρ» Β 415, «πόλεμος» Δ 281 = ἐξολοθρευτικός, φονικὸς πόλ.

2. δήϊος, ου (δαΐς 2) ἐχθρικός, πολέμιος· «ἀνήρ» Ζ 481, καὶ ἄνευ οὐσ. ὁ ἐχθρὸς Β 544.

δηϊοτής, ῆ, **δηϊοτῆτος**, ε. α (δήϊος) φόνος, πόλεμος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τοῦ αἰνῆ· «ἐν αἰνῇ δ.»=ἐν χαλεπῇ μάχῃ Η 174.

Δηΐ-οχος, ον, εἷς τῶν Ἀχαιῶν Ο 341 ÷

δηϊόω, μόναν οἱ τύποι τοῦ ἐνεστ. καὶ μεσ. πρτ. δηϊόωντο· μετ. δηϊόωντες· πάντες δ' οἱ ἄλλοι μέλ., ἀόρ. (καὶ παθ.) ἐκ τοῦ **δηΐω**, μετ. ἐνσ. δηῶν καὶ δηΐόων, ἀόρ. Ὑπ. **δηώ-**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σωσιν, δηώσας κ. ἄ. π. δηωθέντες (δήϊος) α') φονεύω, ἀναιρῶ «χαλκῷ» Θ 534· διακόπτω Μ 425, σπαράσσω Ξ 518, Ρ 65, Σ 195 «ἔγχεϊ». 'Απολύτως' Α 71 = μανικῶς προσερέρουσά.

Δηΐ-πυλος, ἑταῖρος τοῦ Σθενέλου Ε 325 †

Δηΐ-πυρις, εἷς τῶν 'Αχαιῶν Ν 576, Ι 83.

Δηΐ-φοβος, Γ. τοῦ Πριάμου Μ 94, δ 276· πρὸς τοῦτον ἀμοιφθεῖσα ἡ 'Αθηνᾶ ἦλθε πρὸς τὸν Ἕκτορα Χ 227.

δηλέομαι, μόνον μέλ., ἀόρ. (δαλὸς) βλάπτω, «χαλκῷ» χ 368· παραβαίνω (ὑπὲρ Δ 67), «ὅρκια», διαρθείρω Ξ 102, θ 444 Σχ., κακοποιήσει, ν 124=ἀφέληται.

δήλημα, δήλήματα, τά, (δηλέομαι) βλάβη, ὄλεθρος μ 286 †

δηλήμων, δηλήμονα, ες (δηλέομαι) ὀλέθριος, καταστρεπτικός Ω 33, «βροτῶν» ὀλετήρ σ 85.

Δῆλος, ῳ, ἡ, ἧσος ἐν τῷ Αἰγαίῳ ζ 162 †

δῆλος, δήλον (δέελον) καταφανής υ 333 †

δημιήτης, τερος, τερα, (-τρος, -τρα) ἀνάσσης Ξ 326, ε 125, Β 696· «ἄκτην»· ἄχνην ἐκ σίτου, τροφὴν ἥ οἱ θνητοὶ τρώγουσι Ν 322.

δημιο-Fεργός, δήμιο-Fεργοί = δημιουργός, τεχνίτης δημόσιος, ὁ εἷς τὸ δημόσιον (κοινὸν) ὠφέλιμος «μάντις, ἰητρός, ἀοιδός, κῆρυξ» ρ 383, τ 135.

δήμιος, ον = δημόσιος, ἀντιτ. τῷ «ἴδιος» γ 82, δ 314· «δήμιον» = κοινωφελές· «δῆμια πίνειν» Ρ 250 = π. ἐκ τοῦ δημοσίου· 'Αριστόν· τὰ παρὰ τοῦ δήμου ἐξαιρέτως διδόμενα τοῖς βασιλεῦσιν.

δημο-βόρος, ὁ τὰ τοῦ δήμου κοινὰ κατεσθίων Δ 231 †

δημο-γέρων, δημο-γέροντος, -ες = οἱ τοῦ δήμου ἐντιμότατοι Γ 149. «Ἴλου δ.» Δ 372 ὁ Σχ. καὶ τοὺς βασιλεῖς οὕτως ἐκάλουν ὡς παρὰ τοῦ δήμου τὸ γέρας ἔχοντας.

Δημό-δοκος, θεῖος ἀοιδὸς ἐκ Σχερίης θ 44, τυφλὸς θ 64 'Οδ.

δημόθεν (δῆμος) ἀγείρας = ἐκ τοῦ δήμου συλλέξας τ 197 †

Δημο-κόων, νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου Δ 499 †

Δημο-λέων, Γ. τοῦ 'Αντήνορος Υ 395 †

Δημο-πτόλεμος μνηστὴρ τῆς Πηνελόπης χ 266. 'Οδ.

δῆμος, ου καὶ -οιο, ὁ (δαίω ζ 10) α') χώρα, γῆ ὑπὸ τοῦ λαοῦ κατοικουμένη Ε 710, Ζ 225, Ι 324· χώρα παρὰ τὸ «πόλις» ζ 3, «δ. ἀνείρων» ἡ χώρα π. ὀν. ω12, «κατὰ δῆμον» = ἐν τῇ χώρᾳ· «ἐν δ. Τρώων, Κεφαλλήνων, 'Ερεχθῆος», «ἐκ δ. 'Αργείων». β') λαός, ἡ πολιτεία η 11, δ 239, Β 198· εἰς ἐκ τοῦ πλήθους, τοῦ λαοῦ Μ 213=δημότην, ἰδιώτην ἀντιθετ. πρὸς τοὺς ἄρχοντας· δ 239.

δημός, δημῷ, ὀν τὸ λίπος, ἄλειμμα, ἀνθρώπου ἢ θηρίου, «ἀργέτι δ.» Α 813. «πίονα» Χ 501, ι 464, 'Απολλ. ἐπιπλους ἱερείου.

Δημο-ῦχος, -ον Φιλητορίδην, 'Αχιλλέως ἑρμήνευσε Υ **457**.

δήν ἐπιρ. (δρῆν) πολὺν χρόνον, ἐπὶ πολὺ Α 416 «μίννυθά περ, οὐτι μάλ' δήν» Ν 573, «οὐδ' ἄρ οὗτοι ἔτ' δή» δ 36, ζ 33. «οἰχομένοιο» δ 215.

δηναιός, (δήν) μάλ' οὐ=χρόνιος, πολυχρόνιος Ε 407 †

δῆνος, δήνεα, τά (δαῆναι), βουλαὶ «θεῶν» —«ἤπια» = εὐμενῆ βουλεύματα, καὶ ἐπὶ κακοῦ «δ. ὀλοφώϊα» πανουργήματα, δόλοι τῆς Κίρκης κ 289.

δηριάομαι, δηριάασθον 3 δυϊκ. ὁρ., δηριάασθαι ἀπαρ., -ᾱάσθων, προστ. ἐνσ., πρτ. δηριόωντο· ἐκ δὲ τοῦ δηρίομαι(ῖ), ἀόρ. δηρίσαντο καὶ ἐνεργ., δηρινθήτην, ἀόρ. πθ. (δῆρις)—πολεμῶ, μάχομαι (διὰ τῶν ὅπλων) Ρ 734, (διὰ λόγων, φιλονεικῶ, ἀμιλλῶμαι μόνον θ 76, 78, Μ 421).

δηρινθήτην (=δῆριν ἐθέσθην Ρ 158) ἴδε δηριάομαι.

δῆρις, δῆριν, τήν, μάχη, ἔρις· Ρ 158, ω 515.

δηρός, δηρόν, αἰτ. ἄρσ., (δήν) μακροχρόνιος· «δ. χρόνον» Ξ 206, ἐκ παραλλήλου τὸ δηρὸν καὶ χρόνου· οὐδ. δηρόν=ἐπὶ πολὺν χρόνον' Β 298.

δησάσκετο ἀόρ. θαμ. ἴδε δέω.

δῆσε ἀόρ. τοῦ δέω α') ἐστερήθη. β') ἔδεσε.

δῆω, δήεις, ομεν, ετε (δαῆναι) εὑρήσω· Ν 260, «οὐκέτι δήετε τέκμωρ Ἰλ.» Ι 418= δὲν θὰ ἐπιτύχητε τὸ τέλος τοῦ Ἰλ.

δηῶν, δηῶσι ἴδε δηϊόω.

Δια=Ζῆνα, ἴδε Ζεύς.

διά Α'. 'Επίρρημα, ἡ πρόθεσις ἐν τμήσει· διὰ=πέρα πέρα· «διὰ πτάτο, διὰ μελίστι, διὰ γλῶσσαν τάμε»—χωρισμόν, σκεδασμόν «διὰ ξύλα κεάσσαι, διὰ κῦμα τινάξη, διὰ τρίχα κοσμηθέντες» τριχῶς διαταχθέντες. Β'. Πρόθεσις α') μετὰ γεν. διὰ μέσου, περὶ ἐκείνων, ἃ ὅλον διέρχονται καὶ εἰς τὸ ἕτερον μέρος ἐξέρχονται· «δι' ὤμου ἔγχος ἦλθεν, δι' αὐχένος, διὰ προμάχων, διὰ δώ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ματος· «κυνέης διὰ χαλκοπαρήου» Μ183, Ρ 294, «διὰ στήθεσφιν» Ε 57, «διὰ ὄρεσφι» Κ 185, «ἔπρεπε διὰ πάντων» = διέπρεπεν ἐν πᾶσι, μεταξὺ πάντων, Μ 104. δ') μετ' αἰτ. 1) διά τινος—μέχρις ἄλλου· «διὰ δώματα, διὰ θήσσας, διὰ σπέος ἔσσυο», «διὰ στόμα ἄγειν»=ἔχειν ἐν στόματι· χρονικῶς, διάρκειαν· «διὰ νύκτα, νύκτα δι' ὀρφναίην» Κ 83, 142, 297, 386, Ω 363. 2) τὴν αἰτίαν· «δι' ἀασθαλίας, διὰ μαντοσύνην, διὰ βουλάς» «διὰ μῆτιν Ἀθήνης» =τῇ βοηθείᾳ τῆς Ἀθ. θ 520.

διαβαίνω, δια-βαινέμεν ἀπαρ. ἐνπ. -βῆμεναι ἀόρ.—διέρχομαι «τάφρον»μετὰ προθ ὁ 635. «Ἥλιὸ' ἐς εὐρύχορον διαβ.,—διὰ «ηὸς·» «εὖ διαβάς» σταθεὶς μὲ τὰ σκέλη ἀνοικτὰ Μ 458.

δια-γιγνώσκω, ἀπαρ. ἀόρ. -γνῶναι διαγνώσκω, διακρίνω Η 424, Ψ 240. Ἰλ.

διαγλάφω, διαγλάψασα ἀόρ. μετ.=διαγλύψασα, διακοιλάνασα, ἀνοίξασα δ 438 †

δι-άγω, δι-ήγαγον ἀόρ.=(διὰ πλοίου) διεπέρασαν υ 187 †

διὰ δασάσκετο, διὰ δατέοντο ἴδε δατέομαι.

διὰ ἴδαψας, ε' ἴδε δάπτει.

δια-ἔρκομαι,=διορῶ, ἀόρ. Εὐκ. **δια-δρᾶκοι**=θεάσαιτο Ξ 344 †

δια-ὀθλεύομαι, δι-εθλήσαντο = κατεσπάραξαν ξ 37 †

δι-άει ἴδε διάημι.

δια-ρεῖδω, δια-είδεται ἐνσ. πθ.= γνωρίζεται, διαφαίνεται Ν 277, Μέσ. μέλ. **δια-είσεται** Θ 535=γνωρίσει, καταδείξει, Ἡσύχ. ἐπιγνώσεται.

δια-ειπέμεν=διειπεῖν.

δι-ά(F)ημι, μόνον 3 ἑν. πρτ. **δι-άη,** κατ' ἄλλην γρ. δι-άει ἐνσ.=διαπνεῖ ε 478 καὶ τ 440.

δια-θειόω, δι-εθείωσε ἀόρ. (θεῖον) = διὰ τοῦ θείου ἐκαθάρισεν, περιήγνισεν χ 494 †

δια-θρύπτω, ἀόρ. παθ. μετ. **δια-τρυφέν(τ)** =συντριβέν, κλασθὲν Γ 363 †

διαίνω, πρτ. **δίαινε,** ἀόρ. ἔβαῖνε, πθ. πρτ. διαίνετο·=βρέχω, ὑγραίνω Χ 495 Ἰλ.

δι-αιρέω, ἀόρ. **δια ῥέλε** = διέκοψε, διεχώρισε Ψ 280 †

δια-κεάζω, ἀόρ. ἀπ. **διὰ κεάσσαι** = διασχίσαι υ 322 †

δια-κείρω, ἀόρ. ἀπ. **διακέρσαι**=διακόψαι· Ἡσύχ. παραβῆναι Θ 8 †

δια-κλάω, δια-κλάσσας μετ' ἀόρ.=συντρίψας Ε 216.

δια-κοσμέω, πρτ. **διεκόσμεον,** ἀόρ. μέσ. διεκοσμήσαντο, ἀόρ. πθ. Εὐκ. διακοσμηθεῖεν, μετ. -θέντες (κόσμος)· διαιρῶ, παρατάττω Β 476, Β 126, διευθετῶ, διατάττω χ 457.

δια-κριδὸν (ῐ, κρίνω) ἄριστοι κατ' ἐξοχήν, φανερὰ εἶναι ἄριστοι Μ 103 καὶ Ο 108.

δια-κρίνω (ῐ), κανονικῶς σχηματίζεται· μέλ. 3 ἑν. -κριν-εῖ, μέσ. -κρινέεσθαι (παθ.) ἀόρ. παθ. 3 πλ. -έκριθεν, εὐκ. -κριν-θεῖτε, ἀπ. -κριν-θῆμεναι, μετ. πρκ. -κεκριμέναι· ἀποχωρίζω Β 475· διαλύω Β 387, πρβ. Η 292, παθ. ἀπαλλάττομαι, ἀποχωρίζομαι Γ 98, διαγινώσκω θ 195.

δι-άκτορος, ον, ὁ (διάγω), διάγγελος «Ἀργειφόντης (ὃν ἐν λ.)—λέγεται ὁ Ἑρμῆς, ὡς ἄγγελος τῶν θεῶν· ὁ Βούτμαν ἑρμηνεύει= θεράπων, ὑπηρέτης (ὡς ἐκ τοῦ διάκων).

δια-λέγομαι, ἀόρ. **δι-ελέξατο,** ἀλλὰ τί ἤ μοι ταῦτα φίλος θυμὸς;=διὰ τί διελογίσθη (ἐνεθυμήθη) ταῦτα ἢ ἀγαπητή μου ψυχή Α 407. Ἰλ.

δι-αμάω, διάμησε ἀόρ.=διέκοψε. ἐθέρισε Γ 359 καὶ Η 253.

διαμελεΐστι ἴδε μελεΐστι.

δια-μετρέω, δι-εμέτρεον, χῶρον πρτ.=κατεμέτρων τὸ «πεδίον τῆς μάχης» Γ 315†

δια-μετρητός, διαμετρητῷ δοτ. = (κατα) μεμετρημένῳ «χώρῳ» Γ 344 †

δια(σ)μοιράομαι, διεμοιρᾶτο (ᾶ ε μακρόν) πρτ. (μοῖρα)=διήρσεν εἰς Ε 434 †

δι-αμ-περές=καὶ διὰ δ' ἀμπερὲς (ὅπερ ἴδε), α') πέρα πέρα Η 171, χ 190, ξ 11, β') ἀκαταπαύστως· «ἀεὶ» λ 558, ν 59, «ἤματα πάντα» δ 209, γ') μετὰ γεν. «ἀσπίδος» Μ 429 καὶ Υ 362.

δι-άν-διχα, (δίχᾰ) ἐπίρ. διττῶς, εἰς δύο μέρη· «μερμηρίζω» εἰς δύο γνώμας ταλαντεύομαι, εἶμαι εἰς ἀμφιβολίαν Λ 189 «σοὶ δ. δῶκε» ἕνα ἀπὸ τὰ δύο σοὶ ἔδωκεν Ι 37.

δι-ανύω, δι-ήνυσεν ἀόρ. «οὔπω — ἀγορεύων» ἐτελείωσε (ἦλθεν εἰς τὸ τέλος) διηγούμενος ρ 517 †

δια πεῖρεν οὐχὶ κατὰ τμῆσιν ἴδε πείρω, ἐπέρασε διὰ Π 405 †

δια-πέρθω, μέλ. καὶ ἀόρ. α'. -έπερσε, ἀόρ. β') **διεπράθομεν,** -ον,-έειν, καταστρέφω, ἐρημώνω· ἀλλὰ μέσ. ἀόρ. ὁριστ. διεπράθετο ο 384=κατεστράφη, ἐρημώθη.

δια-πέτομαι ἴδε διίπταμαι.

δια-πλήσσω, διαπλήσσοντες μετ., ἀόρ. ἄπαρ. πλῆξαι—διασχίζω Ψ 120 καὶ θ 507.

δια-πορθέω, διαπορθήσας μετ. ἀόρ.=καταστρέψας Β 691 †

δια-πραθέειν ἴδε διαπέρθω.

διαπρήσσω, =διαπράττω, ἐνσ. ἀπ. (πέρας) ἀπατελειώνω, ἀποπερατώνω «κέλευθον, πεδίοιο», μετά μετχ. 1326 «διεπρησσον ἡμαρ ἡματα πολεμίζων» = διηρχόμην τὰς ἡμέρας πολεμῶν ξ 187 (ἴδε ρ 57) «οὔτε διαπρήξαιμι λέγων» = δὲν θὰ ἐτελείωνον ἐξιστορῶν.

δια-πρό καὶ διὰ πρό· Σχολ. Ν 647 «ἡ διὰ τὴν διαχώρησιν δηλοῖ, ἡ δὲ πρὸ τοῦ ἔμπροσθεν». διὰ μέσου ὅλων, πέρα καὶ πέρα· Ἡσύχ. διὰ πρό· δι' ὅλου, διαμπάξ, διηνεκῶς· α') ἐπίρρ. Ε 66, Μ 184, χ 295 «διαπρὸ χαλκὸν διήλασεν» = εἰς τὸ πρόσθεν διήλασεν. β') μετὰ γεν., ἐξ οὗ διαχωρίζεται· Δ 138 «διὰ πρὸ εἵσατο καὶ τῆς» Ἡσύχ. διῆλθε καὶ δι' αὐτῆς.

δια-πρύσιον (πέρα), τὸ διῆκον μέχρι τοῦ τέλους ἢ ἐπὶ πολύ Ρ 748· περὶ ἤχου, ὅστις δύναται νὰ ἀκουσθῇ εἰς πάντα· «διαπρύσιον ἤυσεν γεγωνώς» Θ 227.

δια-πτοιέω, διεπτοίησε ἀόρ. = διεσκόρπισε, ἐτρόμαξε σ 340 †

διαρπάζουσι = σπαράττουσιν Π 355 †

δια-ρ-ραίω, διαρραίουσι, ἐνσ. καὶ μέλ., ἀόρ. ῥαῖσαι, μέσ. μέλ. ῥαίσεσθαι· συντρίβω «ναῦν» μ 200, καταστρέφω «πόλιν, στρατόν» ἀντιστ. σαώσει Ι 78), ἀφανίζω «οἶκον» α 251, -σπαράσσω. ξεσχίζω Ρ 727, Β 473.

διὰ ῥήγνυμι, ἐν τμήσ. **διὰ ῥῆξασθαι** ἀόρ. = νὰ διασπάσωσι «ἐπάλξεις» Μ 308 †

δια-(F)ρίπτω, δια-ρ-ρίπτασκεν θαμ. πρτ. = διετόξευεν, ἔρριπτε διὰ μέσου τινὸς τὸν «ὀϊστόν» Τ 375 †

δια-σεύομαι, μόνον ἀόρ. **διέσσυτο**, μεθ' ὁρμῆς διέτρεχε, ἐφώρμησε, μετ' αἰτ. Β 450, μετὰ γεν. Ο 542, δ 37.

δια-σκεδάννυμι, ἀόρ. **διεσκέδασε**, -εῖε, διασκορπίζω ε 369, μεταφ. διαλύω η 275, ρ 244.

δια-σκίδνημι, διασκιδνᾶσιν = διασκορπίζουσι Ε 626 † ὅμ. προηγ.

δια-σκοπιάομαι, διασκοπιᾶσθαι (σκοπιή) = κατασκοπεύειν Κ 388 καὶ Ρ 252.

δια-σχίζω, ἀόρ. **διέσχισε**, παθ. -σχίσθη, διατέμνω, κάμνω τι κομμάτια ε 71 καὶ Π 316.

διατελευτᾷ = ἀποτελειώνει Τ 90 †

διὰ τέμνω, διὰ **τάμε** 3 ἑν., Ὑπ. τάμῃ, διαμοιράζω Ρ 522 καὶ 618.

δια-τινάσσω, διατινάξῃ, ὑπ. ἀόρ. = συντρίψῃ ε 361 †

δια-τμήγω. = διατέμνω ἀόρ. **διατμῆξαι**, -ας, ἀόρ. β'. -έτμαγον, καὶ παθ 3 πλ. -ετμαγεν (ἔταμον)· κατατέμνω, κατακόπτω ε 409, μ 174. διασπῶ Ψ 3. παθ. διασκορπίζομαι, διαχωρίζομαι Η 354, Μ 401.

δια-τρέχω, ἀόρ. **διέδραμεν** «ὕδωρ» = διέπλευσα γ 177 καὶ ε 100.

δια-τρέω διέτρεσαν ἀόρ. (Ρ 729 ἐν τμήμ.) διέφυγον, ἐφοβήθησαν Λ 481. Ἴλ.

δια-τρίβειν μόνον ἐνσ καὶ ἀόρ. -τρίψας. κατατρίβω Λ 487, χρονοτριβῶ Ι 150, ἀργοπορῶ «—χρόνον ὀδῶτο» = καθ' ὁδόν, ε 404, κωλύω, κρατῶ «χόλον» «Ἀχ. ὃν γάμον» ἀναβάλλουσα τὸν γ. ἐξαπατῶ ὃ 204.

διάτριχα ἴδε τρίχα.

δια-τρύγειος (τρύγω) ὄρχος = ὁ διηνεκῶς (κατὰ διαφόρους καιρούς) φέρων καρποὺς καρποφόρος, ἔγκαρπος ω 342 †

διατρυφὲν ἴδε διαθρύπτω.

δια-φαίνω διεφαίνετο πρτ. «νεκύων» διεφανής ἦτο, (ἐφεγγεν ὁ τόπος) ἀπὸ τῶν νεκρῶν» Θ 491, διέλαμπε «μυελὸς ἐλαίνος» διότι ἦτο πεπυρωμένος ι 379.

δια-φθείρω, μέλ. **διαφθέρσει** = καταστρέψει Ν 625, πρκ. διεφθορας = διεφθαρσαι, ἀπόλωλας Ο 128.

διὰ φορέω, φορέουσι = διαφημίζουσι «κλέος» τ 333 †

δια-φράζω, μόνον ἀόρ. μετ' ἀναδ. **διεπέφραδε** = ἐνετείλατο, σαφῶς ἐδήλωσε Τ 340, Σ 9, χ 47.

δι-αφυσσω, πρτ. **ἄφυσσε** (ἐν τμήσ.), ἀόρ. -ήρυσε, παθ. ἐνσ. -ύμενον· ἀντλῶ «οἶνον» π 110, ἐκσπῶ τ 450, χύνω «ἔντερα» Ν 507.

δια-χέω, μόνον ἀόρ. **διέχευαν** (ἔχεFαν) = διεμέλισαν, κατεκομμάτιασαν γ 456, Η 316.

διδάσκω, ἐνσ., ἀπ. -σκέμεν(αι), ἀόρ. 3 ἑν. ἐδίδαξε, παθ. ἐνσ. μετ. καὶ δεδιδάχθαι πρκ. ἀπ. (δα. δακ.)· διδάσκω τινὰ Ι 442, τινά τι Ψ 308, θ 481, μετ' ἀπαρ. χ 422, Ε 51, παθ. μανθάνω «πρός τινος» Α 831, ἢ μετ. ὡς οὐσιασ. μετὰ γεν. «—πολέμοιο» = μαθητὴς τοῦ πολέμου Π 811.

δίδημι, (δέω). μόνον προστ. **διδέντων** — ἂς δένωσι μ 54 καὶ παρτ. 3 ἑν. δίδη = ἔδενε Α 105.

διδυμάων, διδυμάοντε, -οισι δοτ. πλ. = δίδυμοι ἀδελφοί Π 672, καὶ «παῖδε» Ε 548.

δίδυμοι, (δύω)· = οἱ δίδυμοι Ψ 641 καὶ «—οισι» = διπλαῖς, διπτύχοις τ 227.

δίδωμι, ἀνώμαλ. διδοῖς, διδοῖσθα, ἀπαρ. διδοῦναι, διδόναι μετὰ ο μακροῦ Ω 425. πρσ. δίδωθι, δίδου. πρτ. (ἔ)δίδου, 3 πλ. δίδοσαν, μέλ. διδώσομεν ν 358, διδώσειν

«ω 314, δώσειν, δωσέμεν(αι)· ἀόρ. ἔδωκα, δῶκα κτλ. δῶκαν, 1 πλθ. δόμεν. 3 πλ. δόσαν, ὑπ. ῥῶ, δῷς, δώῃ(σι), δῶμεν, δῶμεν, δώωσι, δῶσιν· ἀπαρ. δόμεν(αι), ἀόρ. θαμ. δόσκον, -εν, -ον, πθ. πρκ. δέδοται, ἀόρ. δοθείην· δίδω· α΄) μετ' αἰτ. προσ. καὶ δοτ. πράγμ. Ρ 506, Ψ 298, β΄) μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. προσ. Β 228· καὶ μετ' ἀπαρ. Α 20, Η 40, Ζ 53, Σ 437.—χαρίζω, παραχωρῶ περὶ θεοῦ (ἀντιτίθ. «ἀνένευσε» Η 250 «ἐάσει» ξ 444) Η 288, Ι 37, 255, μετ' ἀπαρ. Σ 293—«δός» μετ' ἀπαρ. ἐπὶ εὐχῆς· «δός τίσασθαι»=ἐπάκουσόν μου ὥστε νὰ ἐκδικηθῶ, «δὸς δῦναι»=ὥστε νὰ καταβῶ· παρθ. καὶ Ζ 307, Γ 322. Μερικώτερον δὲ σημαίνει α΄) παραδίδω· «τινὰ κυσὶ» «—ἀχέεσι» ἁρπάγαις εἰς λύπας· μετ' ἀπαρ. εἰς διορισμὸν σκοποῦ· «δότω φέρεσθαι»=νὰ φέρῃ μαζί σου, Η 149, Ε 325, Ψ 390, ω 219, Ψ 512, β΄)=ἐκδίδωμι, ὑπανδρεύω, δίδω τινὶ θυγατέρα εἰς γάμον· ὀ 7, «ἀνέρι μητέρα» δ 223.

δίε ἴδε δίω.

διέδραμον ἴδε διατρέχω.

δι-(ϝ)είπον, (ϝεῖπον). **δια(ϝ)ειπέμεν** ἀπαρ. προστ. δί-(ϝ)ειπε δ 215 καὶ Κ 425·=ἱκανῶς εἶπον, ἀκριβῶς διηγήθην.

δι-είρομαι, **δι-είρεαι** 2 ἐν. ὁρ., -είρεο προσ. (εἴρομαι) ἀκριβῶς ἐξετάζω, «ταῦτα» Α 550, πολὺ ἐρωτῶ «με ταῦτα» Ο 93, δ 492.

δι-έκ μετὰ γεν. διὰ μέσου, ἔξω· «προθύρου, μεγάροιο» σ 101, 185. γρ. καὶ δι' ἐκ.

διελαύνω, ἀόρ. **διὰ ἔλασσεν** (προσ. -σσον) καὶ **διήλασεν**, ὑπρσ. πθ. ἐλήλατο· διαπερῶ, διέρχομαι· μετὰ αἰτ. καὶ γεν. «ἵππους τάφροιο» Κ 564· ἐμπήγω «ἔγχος λαπάρης, ὄρυ ἀσπίδος» Ἐν Δ 135, Ε 41, Θ 259, Λ 448, χ 93, ἡ διὰ μετὰ τοῦ οὐσιαστ. συνδετέα. Καὶ «διὰ πρὸ ἔλασσε» Ν 647.

διελθέμεν ἴδε διέρχομαι.

δίεμαι, **δίεντας**, -εσθαι ἐνσ. παθ. (δίω) διώκομαι, φεύγω, τρέχω διὰ τοῦ πεδίου Ψ 475, ἀποδιώκομαι μετὰ γεν. Μ 304.

δι-εξ-ιέναι ἀπαρ. τοῦ εἶμι, = διεξέρχεσθαι Ζ 393.

δι-εξ-ερέομαι, **διεξερέεσθε** = διερωτᾶτε Κ 432 ÷

δι-επέφραδε ἴδε διαφράζω.

διέπραθον ἴδε διαπέρθω.

διέπτατο ἴδε διίπταμαι.

δι-έπω, **διέπουσιν**, πρτ. δίεπε, διείπομεν (ἔπω) κυβερνῶ, Α 166, μ 16, καταδιώκω Ω 247, διέρχομαι, ἐπιστατῶ Β 207.

δι-ερέσσω, **δι-ήρεσσα** ἀόρ. «χερσὶ» κωπηλατῶ διὰ τῶν χειρῶν μ 444 καὶ ξ 351.

1. **διερός** (δίαιτα, ζάω) ζωντανός, ἀκμαῖος· ζ 201 ÷

2. **διερός, διερῷ** (δίεμαι) = μὲ εὐκινησίαν, μὲ ταχὺν πόδα· 43 ÷

δι-έρχομαι, **δι-έρχεται** καὶ λ. ἐνσ., μέλ., ἀόρ. ἦλθεν, ἀπαρ. -ελθέμεν, διέρχομαι· διαβαίνω διὰ—μετ' αἰτ. «ἄστυ, πῶυ»· διαπερῶ, εἰσδύω διά, μετὰ γεν. Υ 100, ξ 304· «διαπρὸ ἦλυθεν» Π 260.

δι-έσσυτο ἴδε διασσεύομαι.

δι-έτμαγεν ἴδε διατμήγω.

δι-έχω, ἀόρ. **διέσχε** καὶ δι' -έσχεν,=διετρύπησε, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος Ε 100, πετὰ γεν. Ν 519.

δίζημαι, **δίζηαι** 2 ἐν. ἐνσ. (διᾶ]η, ζητῶ, (ἀνα)ζητῶ «Ἄσιον εἴ που ἐφεύροι» Ν 760, προσπαθῶ νὰ ἐπιτύχω. «τινί τι» π 391.

δί-ζυξ, **δίζυγες** (ζυγῆναι) «ἵπποι» ἀνὰ δύο ἐζευγμένοι Ε 195 καὶ Κ 473.

δίζω, **δ.ζε** πρτ. (δῆϊς, δύο)=ἀμφέβαλλε, ἐδίσταζε Π 713 ÷

Δίη, ἡ, ἡ νῆσος Νάξος λ 325.

διηκόσιοι, ων=διακόσιοι Ι 383.

δι-ηνεκής, **δ:ηνεκέα** αἰτ. ἀρ., -ές, ἐεσσ: ἐσ(σ)ι, ἐπιρ. -έως (ἧνεγκον),—συνεχής, ἀδιάκοπος, μακρὸς Η 321· ἐπίρ. ἐν ἐκτάσει, ἀκριβῶς, ἕως τέλους τὰ πάντα «ἀγορεύσω» δ 836.

δι-ήρεσα ἴδε ἐρέσσω.

δίηται ἴδε δίω

δί-ϊημι, **διὰ δ' ἧκε** μετὰ γεν. διεπέρασε διὰ—ρ 328, ω 177.

δι-έκω, ἀόρ., μέλ. -ίξομαι (ἱκνέομαι) = διεξέρχομαι· διὰ λόγου, διηγοῦμαι Ι 61 καὶ Τ 186.

δι-πετής, **δι-πετέος** γεν. (Διὸς πίπτω) = ἀπὸ τοῦ Διὸς πεμπόμενος (πληρούμενος, οὐρανοκατέβατος), περὶ ποταμῶν Π 174, δ 477.

δι-ίπταμαι, ἀόρ. **δι-έπτατο** = ἐπέταξε διὰ—Ε 99, Ο 83, α 320.

δι-ίσταμαι κανονικῶς, (-έστασαν πρκ.) διαχωρίζομαι· Π 470 ἐπτοήθησαν, Α 6 ἐδιχονόησαν, Φ 436 διέστασαν=ἀφέστασαν, ἀπεμακρύνθησαν.

δι-φιλος, ον, ε (Διΐ φ.) προσφιλὴς τῷ Διΐ μόνον Α 86 περὶ ἡρώων· Π 169, Α 611, Ι 168, Θ 517 «κήρυκες». Ἴλ.

δικάζω, **δ:καζέμεν** ἐνσ. ἀπ., 3 πλ. πρτ.

δίκαζον, μελ. -άσω, 3 πλ. ἀόρ. δίκασαν, προσ. δικάσσατε· δικάζω, ἀποφασίζω ὡς δικαστής λ 547· (μέσον ἀμεροληπτως ἀνὰ μέσον τῶν δύο) τισὶ Ψ 547. Μέσ. δικάζομαι, καλοῦμαι εἰς κρίσιν· μ 440.

δίκαιον, ῳ, ον, συγ. ότερος, ύπρ. ότατος, ων, ἔπιρ. (δίκη)· ὁ τηρῶν τὰ νόμιμα, δίκαιος· γ 52. «Οὐδὲ δίκαιον» οὐχὶ σύμφωνον πρὸς τὸ δίκαιον, υ 294· **δ.καίως** = κατὰ καλὸν ἔθιμον, ξ 90, σ 414 = ἐπὶ δικαίῳ λόγῳ.

Δικα-σπόλιον, τόν, -οι (δίκη πολέω) δικαστήν Α 238, «ἄνδρα» λ 186.

δίκη, ης, ἡ (δίκη, δείκνυμι), α') ἔθος, συνήθεια, τρόπος τ 43, νόμος τῆς φύσεως, ἡ εἱμαρμένη «δίκη βροτῶν» λ 218. β') δίκαιον, δικαιοσύνη Τ 180, Π 388, ξ 84, «δίκῃ» δικαίως, δικανικῶς Ψ 542.

δικλίς, μόνον **δικλίδες** (κλίνω) μὲ διπλᾶς θύρας, εἰς δύο διπλουμένη· «θύραι, πύλαι, σανίδες».

δίκτυον, **δικτύῳ** αὐδ.,=τὸ δίκτυ τῶν ἁλιέων· χ 386 †

δινεύω, **δινεύει**, κλ. ἐνσ., πρτ. βαμ. δινεύεσκε (δίνη)· περιφέρομαι Δ 541, συστρέφω Σ 543, περιΐπταμαι Ψ 875, περιέρχομαι, περιπλανῶμαι, Ω 12.

δινέω, πρτ. **δινέομεν**, (ἐ)δίνεον, ἀόρ. -ήσας, καὶ μέσ. πρτ. ἐδινεόμεσθα, 3 ὑπτκ. δινεῖσθην (δίνη), ἀόρ. δινηθήτην κλ. περιστρέφω, στροβογυρίζω, ῥίπτω μακρὰν Ψ 840, «σόλον, ζεύγεα, μοχλόν», Ὡς καὶ τὸ δινεύω

δίνη, **δίννης**, ἡ καὶ πλθ. στρόβιλος, συστροφὴ ὑδάτων, ἁμμάττι θαλάσσης, ποταμοῦ· Φ 354, ζ 116 Ἰλ.

δινήεις, εντος, ἔχων στροβίλους, συστροφὰς ὑδάτων (ἅμματα), βαθύς Φ 125, Θ 490.

δινωτός, **δινωτοῖσι**, ήν, (δινόω) στρογγύλος, περιφερής, τορευτῶς κατεσκευασμένον· «ἀσπίς, λέχη, κλισίη».

Διογενής, κλ. -ές (Ζεύς) ἐκ Διὸς καταγόμενος Α 337· ἐπίθετον ἡγεμόνων, βασιλέων ο 485, Φ 17, Ψ 294.

Διόθεν=τῇ τοῦ Διὸς βουλῇ Ο 489, Ω 194, 561.

διοϊστεύω, ἀόρ. **διοϊστεύσῃ**, -εύσειας, -εῦσαι (ὀϊστός)· ῥίπτω βέλος διά τινος, τοξεύω μ 102, μετὰ γεν. = 578, ρ 97. Ὀδ. διοιτο ἴδε δίω.

Διο-κλῆς, ῆος, Υ. τοῦ Ὀρσιλόχου, ἐκ Ψερῶν γ 488.

δι-όλλυμι, πρκ. **δι.όλωλε** = ἐξαφανίζεται, ἐξολοθρεύεται θ 64 †

Διομήδη Θυγ. Φόρβαντος Ι 665 †

Διο-μήδης, εος (Διὸς σύνεσιν ἔχων) Τυδέος υἱὸς Ψ 472, ἀνὴρ τῆς Αἰγιαλείας βασιλέως τοῦ Ἄργους Ε 412, Β 567, μετὰ 80 πλοίων μετέβη εἰς Τροίαν· πρβ. Ζ 236, Κ 159, ψ 290, 470, 681, γ 180.

Δῖον, ου, πόλ. Εὐβοίας Β 538 †

Διονύσου ἴδε Διώνυσος.

δι-οπτεύω, **διοπτεύσων** μελ. =κατασκοπήσων Κ 451 †

δι-οπτήρ, **διοπτῆρα**· κατάσκοπον Κ 562 † διὰ ὄρυσσω, **διὰ ὄρυξας** μετ. ἀόρ. ρ 120 †

δῖ(F)ος, δῖα (ἐκ τοῦ δι.Fja), -ον α') ἐπίθ.= ἐκ Διὸς καταγόμενος· «Δῖον γένος» Ι 538 (πρβ. 536 καὶ «βίη Ἡρακληείη»=Διὸς ἔκγονος, β') θεῖος, λαμπρός ἔξοχος· ἐπίθ. θεῶν, ἀνθρώπων (γυναικῶν), (εὐγενής, γενναῖος) ἵππων, τῶν στοιχείων (ὡς ἔργων θεοῦ)· (ἀπέραντος, ὑπερφυής), καὶ πόλεων (Λακεδαίμονα, Ἄρίσβην).

Δῦος, -ον (δι.Fος) Υ. τοῦ Πριάμου Ω 251†

δι(F)ο-τρεφής, **διοτρεφέος**, -ές καὶ πλ. (Διὸς τρέφω) ὁ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀνατραφείς· ὡς τὸ διογενής.

δί-πλαξ, **δίπλακι**, α, δοτ., αἴτ. (δίς, πλέκω) διπλοῦς «δῆμος»=λίπος· οὐσιαστ. =διπλοῦς μανδύας = διπλοΐς· Γ 126, ν 224, τ 226. (τινὲς=δίμιτον).

δι-πλόος διπλοῦς, Δ 133, «διπλῆν χλαῖναν»=δίπλαξ.

δί-πτυξ, **δίπτυχα** αἴτ. (πτύσσω) ποιήσαντες = διπλώσαντες (δύο δίπλακες ποιήσαντες) ἐνν. «κνίσην».

δί-πτυχος, **δίπτυχον** αἴτ. τὴν ἔχουσαν δύο πτυχάς «λώπην» ν 224.

δὶς τόσσον=δύο φοραῖς τόσον ι 491 †

δισ-θανής, **δισ-θανέες** = δὶς ἀποθανόντες μ 22 †

δισκέω, πρτ. **ἐδίσκεον**=δίσκῳ ἔπαιζον, ἠγωνίζοντο θ 188 †

δίσκος, ὁ, **δίσκου**, ῳ, ον, οισι (δικεῖν = ῥίπτειν), δίσκος σφαιροειδής, ἐκ λίθου ἢ σιδήρου, (ἴδε σόλος)· ὁ δίσκος ἦν παιδιὰ συνήθης παρ' Ὁμ. Β 774, ὃ 626. — **δίσκου-ρα**, τὰ=δίσκου οὐρα, τὸ ὅριον, τὸ διάστημα τῆς βολῆς τοῦ δίσκου· Ψ 431, 553.

διφάω, **διφῶν** μετ. ἀναζητῶν, ἐρευνῶν Π 747 †

δίφρος, ου, οισ κλ. ὁ, α') θρανίον, σκαμνὶ Γ 424, Ζ 354, β') τὸ κάθισμα (τὸ κύτος) ἅρματος (πολεμικῆς ἁμάξης), ἐν ᾧ κάθην-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ται ἢ ἵστανται ὁ «ἡνίοχος, παραβάτης». Ὁ δίφρος ἦτο στρογγύλος, περίφρακτος, καὶ ὄπισθεν ἀνοικτός. Ἐκ τοῦ μέρους δὲ καλεῖται, καὶ ὅλον τὸ ἅρμα. Κ 305, Π 378. Ἐκαλεῖτο δὲ «εὔξεστος, περικαλλής, εὐεργής». (ἴδε Εἰκ. ἐν λέξ. ἄντυξ).

δίχα = διττῶς· α') εἰς δύο κ 203, ο 412. β') μεταφ. κατὰ δύο τρόπους, διαφόρως Σ 510, π 73, γ 172.

διχθά (δίχα) εἰς δύο μέρη α 23. διττῶς Π 435.

διχθά-διος, **διχθαδίας**, α αἰτ. πλ. διττὸς Γ 411. Ἰλ. ἐπιρρ.=δίχα Ξ 21.

δίψα, ης, ἀν «δίψα» Φ 541. Ἰλ.

διψάω, **διψάων** μετ.=διψῶν λ 584 †

δίω, μόνον ἀόρ. **δῖον**, ε καὶ μέσ. ἐνσ. Ἰπ. δίηται, -ωνται, Εὐκ. -οιτο, ἀπαρ. (δϜι)· ροθοῦμαι, φεύγω Φ 251. διώκω Μ 276, ροθίζω, ἀποκρούω υ 343, φ 370, Π 246.

διωθέω, **δι-ῶσε** ἀόρ.=διέρρηξε Φ 244 †

διώκω ἐνσ. καὶ πρτ. 3 συϊκ. διώκετον Κ 363, ἐνεργ., πρτ. μέσ., παθ. ἐνσ. βάλλω εἰς κίνησιν. α') ἐλαύνω ε 334 «σχεδίην», μ 82 (ἐνν. τὴν ναῦν) = ταχέως πλέοντες· Ψ 224 (ἐνν. ἵππους)=ἐσπευδε διὰ τοῦ ἅρματος. β') ἐπιδιώκω Ρ 75. γ') καταδιώκω Ε 65, 223· καταφθάνω, καταλαμβάνω «ποσὶν ταχέεσσι» Χ 173. δ') ἀπάγω, ἀποδιώκω σ 409· καὶ φέρομαι, ἐλαύνομαι· ἐνεργ.μέσ. μ 182, ν 162· «δόμοιο» = ἀπὸ τοῦ οἴκου, «πεδίοιο» = διὰ τῆς πεδιάδος Ν 64, Φ 602. δίωμαι ἴδε δίω.

Διώνη, ης, μήτηρ τῆς Ἀφροδίτης Ε 381, 370.

Διώνυσος, (ῡ καὶ Διονύσου λ 325) (Διὸς συνθὸς=υἱός). Ζ 132, 135.

Διώρης, -εος α') Ἀμαρυγκείδης, βασ Ἐπειῶν Δ 517. β') πατὴρ τοῦ Αὐτομέδοντος Ρ 429.

δμηθείς, -θήτω ἴδε δάμνημι.

δμῆσις, δμήσιν, τήν, (δάμνημι)=δάμασιν, δαμασμὸν Ρ 476.

δμή-τωρ, -ορι, πλαστὸν ὄνομα ρ 443 † ὡς ἀρσ. τοῦ

δμήτειρα, ἡ (δαμάω) = δαμάστρια «θεῶν καὶ ἀνδρῶν» ἡ Νύξ Ξ 259 †.

δμωή, **δμωαί**, ᾶων(ῶν), ῆσι, (δμώς)· ἡ ἐν πολέμῳ ληφθεῖσα, ἡ αἰχμάλωτος, εἶτα δὲ γενομένη δούλη, θεράπαινα ζ 108, 307 αἱ κατὰ τὸν οἶκον γυναῖκες αἱ μὲν ἀλέθουσι, αἱ δὲ ὑφαίνουσιν, αἱ δὲ ἐργάζονται ἔρια η 103. Ἐνίοτε μετὰ τοῦ «γυναῖκες» Ζ 323, χ 421.

δμώς, ωός, πλ. **δμῶες**, ώων (δαμάω) δοῦλος, εἴτε ὁ ἐν πολέμῳ ληφθεὶς εἴτε ὁ ἀργυρώνητος· μετὰ τοῦ «ἄνδρες» μ 230. (Ὀδ. καὶ Τ 333).

δνοπαλίζω, πρτ. ἐδνοπάλιζον, μέλ. -ξεις (δονέω, πάλλω;) α') πάλλω, ῥίπτω ἐδῶ κ' ἐκεῖ Δ 472. β') ἀμφιέννυμι, χορῷ Σ 512.

δνοφερή, ήν, όν (δνόφος), ζοφερός, μέλας Π 4, ν 269.

δοάσσατο ἴδε δέατο.

δοιός, **δοιή**, έν = ἐν διστάγμῳ, ἐν ἀμφιβολίᾳ Ι 230 †

δοιώ, οἱ, αἱ, ά, δύω, ἀμφότεροι Μ 455, Χ 148, διπλοῦ Β 46, Ω 527, = 562, ἐν δοιῇ = ἐν ἀμφιβολίᾳ Ι 230.

δοκάω, μόνον μέσ. Ο 730 † **δεδοκημένος**, = ἐπιτηρῶν, παραφυλάττων.

δοκεύω, ἐνσ. **δοκεύσει** Θ 340, ε 274 καὶ μετ. ἀόρ. -εύσας Ν 545 (δέκομαι;), παραφυλάττω, ἐνεδρεύω Θ 340, ε 274· τινὰ Ψ 325.

δοκέω. ἐείς, ἐεῖ (εἰ), ἀόρ. δόκησε· νομίζω, πιστεύω, μετ' ἀπαρ. Η 192, φαίνομαι Ζ 90, Ψ 459 καὶ ἀπροσ. Μ 215, α 376· «δόκησε σφίσι θυμὸς ὣς ἔμενον ὡς εἶ» κ 415 «ὡς ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα» = ἐμοί ν 154, «δόκησε οἱ κατὰ θυμὸν» υ 93.

δοκός, ή, **δοκόν**, πλθ. -οί, -οῖσιν (δέχομαι), ξύλον πλάγιον ὁ κρατεῖ ὑψηλὰ τὴν στέγην χ 176.

δολιος, ίης, κλ. (δόλος) ἀπατηλός, πανοῦργος «ἔπεα, τέχνη, κύκλος». Ὀδ.

δολίη, (ῑ), οιο, (ου), δούλη τις ἐξ Ἰθάκης ω 387, 397. Ὀδ.

δολίχ-αυλος, **δολιχαύλους** αἰγανέας = ἀκόντια ἔχοντα μακρὰν αἰχμήν ι 156 †

δολιχ-εγχέας αἰτ. πλ. τοῦ -ής, τοὺς ἔχοντας μακρὰν λόγχην. Φ 155 †

δολιχ-ήρετμος, **δολιχ-ηρέτμοιο**, οι, οισι, ὁ ἔχων μακρὰς κώπας, «Φαίακες» θ 191. Ὀδ.

δολιχόν, ή, ήν, μακρός «δόρυ, ἔγχεα, δόδν, πλόον» Ο 474· μακροχρόνιος «νοῦσος, νύξ» ψ 243. αὐδ. ἀντὶ ἐπιρ. ἐπὶ πολὺ Κ 52.

δολιχό-σκιος, **δολιχόσκιον** (σκιά)=μακρόσκιον «δόρυ, ἔγχος» Γ 346, χ 95.

δολ-όεις, όεντα, όεσσα (δόλος), δολερός η 245, Ὀδ.

δολο-μήτις, ιν, κλ.—μῆτα τοῦ δολομήτης (μῆτις) δολόφρων, δόλιος «Αἴγισθος, Κλυταιμνήστρη (Ζεῦ Α 540).

Δολοπίων, ίονος, Π. τοῦ Ὑψήνορος Ε 77 †

δόλος, ου, ὁ, δόλος, ἀπάτη, ἐνέδρα Σ 453, ε 437, Ζ 187· μέσον, ὄργανον ἀπάτης θ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

276, δόλῳ (=διὰ δόλου) λάθρῃ ἀνωΐστι γ 235, (ἀντιτ. ἀμφαδὸν α 296, κράτεϊ Η 142, βίηφι ι 406), οἱ δεσμοὶ θ 276, (ὁ δούρειος ἵππος θ 494, δόλωμα ἰχθύων μ 252), «ὑφαίνειν» ε 356.

δολο-φρονέω, μόνον **δολοφρονέων**, έουσα, δόλους (ἀπάτας) ἐπινοῶν Γ 405, κ 339.

δολο-φροσύνη, τήν, πλ. -ησι, δολερὰν γνώμην, ἀπάτην Τ 97 καὶ 112, Ἰλ.

Δόλ-οψ, οπος α') πλθ. λαὸς ἐν Θεσσαλίᾳ· Ι 484, Λ 302. β') Γ. τοῦ Λάμπου Ο 526.

Δόλων, ωνος, Εὐμήδεος υἱὸς Κ 314.

δόμος, οιο, ου, ὁ (δέμω) οἰκοδομή, θάλαμος τοῦ δώματος (οἴκου) θ 57. οἶκος δ 618· ἐπὶ κατοικίας Θεῶν· «ἱεροῖο δόμοιο» τῆς Ἀθηνᾶς, «—Ἐρεχθῆος, Διός, Ἡφαίστου» «Ἄϊδος» = τὸ βασίλειον τοῦ Ἅιδου· ἀνθρώπων «—Πριάμοιο, Ἀλκινόου» κλ. θηρίων Μ 301· ἡ μάνδρα τῶν προβάτων, «κοῖλον δ.» Μ 169 = τὴν σφηκιάν, ἡ αἴθουσα (σάλα) α 126, φ 190. (Περὶ τοῦ ἐπὶ Ὁμηρ. δόμου, ἴδε Εἰκ.)

Δόμος Ὀδυσσέως.

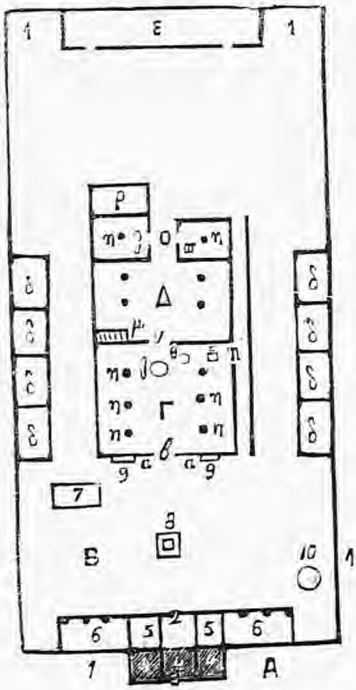

Α Πρόδομος δ 302, ο 5
Β αὐλὴ χ 494, σ 237, χ 376.
Γ μέγαρον α 270, χ 127, α 127—130.
Δ ὑπερῷον, κατοικία γυναικῶν.
1 ἔρκος, μέγα τειχίον.
2 οὐδὸς αὔλειος α 103.
3 αὔλειαι θύραι σ 239, ψ 49.
3 αἴθουσα δ 678, π 342, υ 176, χ 449.
4 πύργωμα.
5 ὁ κοιτὼν τῶν ξένων ο 59.
6 σταῦλος ἵππων δ 39, ο 46.
6 σταῦλος ἡμιόνων ζ 72.
7 Τηλεμάχου κοιτών.
8 Ζεὺς ἑρκεῖος
9 ξεστοὶ λίθοι γ 406.
10 θόλος χ 442.
11 παρθ. χ 459.
α ἡ πρώτη ἔδρα τοῦ Ὀδυσσέως εἰς Γ.
α ἐνώπια παμφανόωντα.
β πρόθυρον σ 10, 33, 101.
β αὐλῆς θύρετρα χ 137.
γ στόμα λαύρης.
δ ὁ μυλών, ὑφαντουργεῖον, ὁ κοιτὼν τῶ παλαιῶν θεραπόντων.
ε τὰ βουστάσια ρ 296.
ζ ἐσχάρη.
η κίονες.
θ κρητήρ.
ι δίφρος Φημίου.
κ ὀρσοθύρη.
λ λαύρη.
μ κλίμαξ ἄγουσα εἰς ὑπερῷον.
ν σταθμὸς μεγάροιο.
ξ θάλαμος ὅπλων.
ο ῥῶγες.
π θησαυρός.
ρ θάλαμος Ὀδυσσῆος ψ 190.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δονακεύς, ὁ, **δυνακῆα** αἰτ. = καλαμῶνα Σ 576 † ἐκ τοῦ

δόναξ, ακος, ὁ (δονέω) κάλαμος Κ 467, ὁ τοῦ βέλους κάλαμος (κορμὸς) Λ 584.

δονέω, **δονέουσι** 3 πλ. ἐνσ., ἀόρ. ἐδόνησε καὶ μετχ. κινῶ, διασείω Ρ 55· διετάραξεν, αἰστρηλάτησεν χ 300, διασκορπίσας «νέφεα» Μ 157.

δόξα, **δόξης** γεν. οὐδ' ἀπὸ— = οὐχὶ παρὰ προσδοκίαν Κ 325 καὶ λ 344.

δορύς, ὁ, **δουρὸς** (δέρω) = εἰς ἀσκούς ἐκ δέρματος ε 354 καὶ 380.

δορπέω, **δορπέομεν** ἐνσ., πρτ. δορπείτην, μέλλ., ἀόρ. (δόρπον), δειπνῶ ο 302, ψ 11.

δόρπον, οὐδ. δεῖπνον ἑσπερινή τροφή· λέγεται δὲ «ἐπὶ δ. ἴη, ἐπὶ δ. ἀνέστη, δ. τετύκοντο, δόρποιο μέδεσθαι, δόρπον ἑλέσθαι δ. ὀπίζοντο» καὶ πληθ. Ω 444, Ι 88.

δόρυ, τό, -ατα, δούρατος, ατι, ατα, ασι καὶ δοῦρος, ἰ· ε· α, ων, εσσι· α') ξύλον, κορμὸς «ἑλάτης» Ω 450, «τάμνετο» ε 243, δρυὸς Γ 61 διὰ πλοῖα, ξύλου ναυπηγήσιμον «δόρυ νήϊον» Ο 410, «δοῦρα σέσηπε νεῶν» Β 135 «δοῦρα» (ἴστὸς καὶ τρόπις), μ 441, τὸν (δούριον ξύλινον) ἵππον θ 507. β') τὸ ἀκόντιον τὸ ἐκ ξύλου κατεσκευασμένον, ἰδίως τὸ ἀκόντιον (κοντάρι) Θ 494, «μελίνην» Ε 666. Ἦτο σύνηθες ἐπιθετικὸν ὅπλον τῶν ἡρώων, οἱ συνήθως ἔφερον δύο δόρατα Γ 18. Η 139, α 256. Λέγεται «χάλκεον, χαλκοβαρές, κεκορυθμένον χαλκῷ, δολιχόν, μακρόν» (12 — 15 ποδ. ἦν τὸ μῆκος) κ. ἀλ.

Δόρυ-κλος (=-κλῆς), -ον, Πριαμίδην νόθον υἱόν, Αἴας ἐφόνευσε Λ 489 †

δόσις, ἡ, -σιν (δίδωμι), δόσις, ὠφέλιμον Κ 213, «—ἀνήνασθαι» δ 651, «δόσις ὀλίγη τε φίλη τε» ξ 208.

δόσκον ἴδε δίδωμι.

δοτ-ήρ, (δίδωμι), «ταμίαι -σίτοιο **δοτῆρες**» Τ 44, οἱ δίδοντες σῖτον. ἴδε δωτήρ.

δούλειον (δοῦλος) εἶδος=δουλικὸν σχῆμα ω 253 †

δούλη, ης (δοῦλος) κοιν. δούλα, θεράπαινα Γ 409, δ 12.

δούλιον ἦμαρ = τὴν τῆς δουλείας (αἰχμαλωσίας) ἡμέραν· ξ 340.

Δουλίχιον, νῆσος ΝΔ τῆς Ἰθάκης, παρὰ τὰς Ἐχινάδας, κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Ἐπειῶν Β 625, α 246. «Δουλιχιόνδε»=εἰς τὸ Δ. Β 629. Δουλιχιεύς=ὁ κάτοικος τοῦ Δ. σ 424. ἴδε καὶ Σάμη.

δουλιχό-δειρος, **δουλιχοδείρων** κύκνων = τῶν μακροτραχήλων. τῶν μακρὸν λαιμὸν ἐχόντων Β 460, Ο 692.

δουλοσύνην, τήν=δουλείαν χ 423 †

δυπέω, γδουπέω, (δοῦπος=κτύπος) ἐξ οὗ ἀόρ. ἐγδούπησαν Λ 45· βαρὺν κρότον ἐκβάλλω, κροτῶ· «δούπησεν δὲ πεσών» περὶ τῶν ἐν τῇ μάχῃ πιπτόντων· = ἐδραντησε καθὼς ἔπεσε, ἤτοι ἀπέθανε, ἐφόρησε, καὶ ἄνευ τοῦ πεσών Ν 426, «δεδουπότος Οἰδ. τάφου»=πεπτωκότος εἰς τὸν τάφον Ψ 679.

δοῦπος, ὁ, ον, (κτύπος) ἦχος βαρύς, βρόντος Κ 354, «ποδῶν» π 10, κρότος, κτύπος «ἀκόντων» Λ 364, Π 361· ὁ φλοῖσβος τῆς θαλάσσης ε 401· ἡ βοὴ τῶν ῥυάκων Δ 455.

δουράτεος, **δουρατέου**, ον (δόρυ)=τοῦ ξυλίνου θ 493 καὶ 512.

δουρ-ηνεκὲς οὐδ. = ἐπίρ. (δόρυ, ἤνεγκον, ἡ τοῦ δόρατος βολή, τὸ ἀπόστημα, ὅσαν τὸ δόρυ ῥιπτεῖ Κ 357.

δουρὶ κλειτὸς = δουρι-κλυτός, ὀν =εἰς τὸ ἀκόντιον ὀνομαστός, ἔνδοξος πολεμιστής Ε 53, ο 52, ρ 71.

δουρι-κτητὴν αἰτ. (κτητός, κτάομαι) τὴν τῷ δόρατι (ἐν πολέμῳ) κεκτημένην Ι 343.

δοῦρα, δούρατος κλ. ἴδε δόρυ.

δουροδόκη, **δουροδόκης** γεν. (δέκομαι) ἡ θήκη τῶν δοράτων, ἡ δορατοθήκη α 128 † αὕτη δ' ἔκειτο μεταξὺ τῶν δύο πυλῶν, ἐν αὐτῇ τῇ εἰσόδῳ τοῦ οἴκου.

δόχμια = τὰ ἐκ τοῦ πλαγίου Ψ 116, καὶ **δοχμῷ**=λοξῶς, πλαγίως Μ 148.

δράγματα, τὰ (δράσσομαι) ΕΜ. «σημαίνει τοὺς στάχυας, ὅσους δύναται ὁ θεριστὴς τῇ ἀριστερᾷ περιλαβεῖν θερίζων» ὡραῖά, φοῦκτα γεμάτη Λ 69 καὶ Σ 552.

δραγμεύοντες μετ.=συλλέγοντες εἰς δράγματα (χειρόβολα) Σ 555 †

δραίνεις ἐνσ. (δρᾶν) θέλεις νὰ πράξῃς, ἐνεργεῖς Κ 96 †

Δρακίος, βασ. τῶν Ἐπειῶν Ν 692 †

δράκων, ὁ, οντα, οντες (δρακεῖν) δράκων, ὄφις Χ 93, Γ 33. μυθώδες ζῷον Ζ 181, Μ 202.

δράσσομαι, μετ. πρκ. **δεδραγμένος**=πιασμένος «κόνις» Ν 393 καὶ Π 486.

δρατὰ (δαρτά, δέρω) δαρτά, γδαρτὰ Ψ 169 †

δράω=ὑπηρετῶ, εὐκ. **δρώοιμι**=διακονοίην, δουλεύοιμι ο 317 †

δρεπάνη, **δρεπάνας**, τὰ δρέπανα Σ 551 †

δρέπανον, τὸ δρεπάνι σ 368 †

δρέπω, ἀόρ. **δρεψάμενοι** φύλλα=κόψαντες δι' ἑαυτούς μ 357 †

Δρῆσος, ου, εἷς τῶν Τρώων Ζ 20 †

Δημόσια Κοινοτική Βιβλιοθήκη Βόλου

ὀρητήρ, ὁ, **ὀρητῆρες** (ὄρᾱω) ὑπηρέται, θεράποντες σ 16, π 248 **ὀρήστειραι**, αἱ ὑπηρέτριαι, αἱ θεράπαιναι κ 349, τ 343. Ὅθ.

ὀρητοσύνη, **ὀρηστοσύνη** (ὀρηστήρ) ἡ τέχνη τοῦ ὑπηρετεῖν, ἡ ὀραστηριότης ο 371 †

ὀτρυνέω, εῖα, ὑ, ὀξύς, σφοδρός Λ 270, αἱ ὠδῖνες τῆς γυναικός· «χόλος, μένος, μάχη».

ὀτρυτός, ἀρσ. (ὀρῦσ) ὕλης = λόχμη δάσους, ὄρυμός, σύνδενδρος τόπος ξ 353 †

ὄρυμος, ὁ, -ου, -ον, -οι (ὄρᾱμεῖν), ὄρομος, τρέξιμον θ 121· ἱπποδρόμιον, τόπος ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρέχειν Ψ 321. ἡ ὁδὸς ζ 605.

Ὀρύας, -αντος α') βασ. τῶν Λαπιθῶν Α 263 † β') Π. τοῦ Λυκούργου Ζ 130 †

ὀρύϊνον αἰτ. ἀρσ. (ὀρῦς), τὸ ἐκ ὄρυός, ξύλινον ε 43 †

ὄρυμός, ὁ, **ὄρυμά**, τά, (ὀρῦς) δάσος ἐκ ὀρυῶν, ὀρυμώδεις τόποι κ 150, 251, Λ 118.

ὀρύ-σσω, ὁ, **ὀρύσσους** (ὀρῦς ἔχω) ξύλα ὀρύϊνα ὀρθὰ ὑποκάτω τῆς τρόπιδος κατὰ στεράν τεθειμένα, ὡς ὑποστηρίγματα τοῦ ναυπηγουμένου πλοίου. Σχ. ὀρυόσσους τὰ πρῶτα πηγνύμενα ξύλα εἰς ναυπηγίαν. Ἴδε Εἰκ. δ, ε.

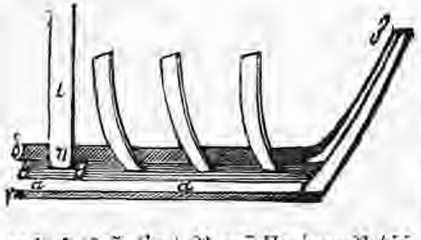

Ἀρύσσ (ὀρῦς, ὀπ.), Υ, τοῦ Πριάμου Υ 455.

ὄρυς, υός, ἡ (ὄρυ) ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι πᾶν δένδρον Λ 494, εἶτα κατ' ἐξοχὴν «ἡ ὀρῦς» Μ 132· «οὐκ ἀπὸ δρυὸς ἐσσι οὐδ' ἀπὸ πέτρης» Χ 126 παροιμία· δὲν εἶσαι οὔτε ἀπὸ ξύλον οὔτε ἀπὸ πέτραν γεννημένος, δηλ. δὲν εἶσαι ἀνάξιος λόγου· τ 163. Ἡ ἱερὸν δένδρον τοῦ Διὸς ξ 328, τ 297.

ὄρυ-τόμος, ων, ὁ τέμνων ξύλα Ψ 315 καὶ μετὰ τοῦ «ἀνήρ» Α 86 ὁ ὑλοτόμος, ὁ ξυλοκόπος.

ὀρύφθη ἴδε ἀπο-ὀρύφω.

ὀρύφω, 3 ἐν. ἀόρ. **ὄρυψε**, = ἀπέξυσε, ἀπεγύμνωσε· μέσ. ἀόρ. **ὀρυψαμένω** = ξεσχιζόμενοι τοῖς ὄνυξι Π 324, ε 153.

ὀρώσιμι, -ώωσι ἴδε ὄρᾱω.

ὄσ=ἑός (ὄμαι).

ὀσάω, **ὀσάωσι** 3 πλ. ἐνσ. (ὀσή) = εἰς κακοπάθειαν βάλλουσι υ 195 †

ὀσή, ῆς, ἡ, ῆς θηλ· (ϝαϝ, ϝήτος) βλάβη, ὀλιότης, κακοπάθεια ξ 338, σ 53. Ὅθ.

Ὄσμαϝ, αντος α') Π. τῆς Ἐκάβης Π 718 β') εἷς τῶν Ψαιάκων ζ 22 †

ὄσμεναι ἄπαρ. ἀόρ. ὄρνυω.

ὄσσαμαι, -ασαι κλ., πρτ. (καὶ ὄσσατο τὸ ο μακρὸν ἐν ἄρσει κ 246 καὶ -άμεσθα), μέλ. (καὶ ὀσσήσεαι), ἀόρ. ὀσσήσατο καὶ (ἐ)ὀσσάσθη· ὄσσαμαι· μετ' ἄπαρ. μάλιστα ἀόρ., ἰσχύω α 78, λ 414, «μέγα ὀσσάμενοι» ἔχοντες μεγάλην ὀσσαμίν κατὰ τὰ πλούτη α 276, «ὄσσαται γὰρ ἅπαντα» (Ζεύς) ὁ 237—εἶναι παντοδύναμος, πρβ. ξ 445, «θεοὶ δέ τε πάντα ὀσσανται» κ 306, ἐνίοτε μετ' ἀρνήσεως (οὔ τι α 78).

Ὀσσαμένη, μία τῶν Νηρηίδων Σ 43 †

ὄσσαμις, ει, εν, ἡ (ὄσσαμαι), ὀσσαμις κ 69, ἰσχὺς σώματος υ 237 «παρ' ὀσσάμιν»=ὑπὲρ ὀσσαμίν, «ὅση ὀσσαμις πάρεστιν» = ὅσον ὀσσαμαι.

ὄσσε (ῠ), **ὄσσετε**, -ει, -οντες, πρτ. ἔσσυε, -ον Ψ 131, σσυε, -ον Α 286, 276· ἕτερος τύπος τοῦ ὄρνυω· «ἐν τεύχεσσιν»=ἐνδύομαι.

ὀσσο, **ὄσσω** μετὰ δυϊκ. συνηθέστερον καὶ πλθ. ὀνόματος καὶ ἀντωνυμίας, Ρ 253, Σ 498, κ 142.

ὀσσωκαίδεκα=ὠδεκα Β 557.

ὀσσωσι ἴδε ὀσσάω.

ὄσσος μόριον ἀχώριστον, σημαῖνον δυσκολίαν κακότητα, ἀντιτίθ. τῷ εὖ.

ὄσσο-π(ϝ)ής, ἄεος, ἄῆνος(ἄημι) κακῶς πνέων σφοδρός· «—Ζέφυρος» μ 289.

ὀσσο-άιμ-μορος, ε, οι (μόρος) κακόμοιρος πολὺ δυστυχής Χ 428. Ἴλ.

ὀσσα-ριστα-τόκεια (τόκος), ἡ ἐπὶ κακῷ τὸν ἄριστον τεκοῦσα. Σχ. ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἀνδρειοτάτου τέκνου «Θέτις» Σ 54 †

ὀσσεο, ετο, ἀόρ. μέσ. ἴδε ὄρνυω.

ὀσσο-ζηλωτ (ζῆλος) ὀξύθυμοι η 307 †

ὀυσ-ηλεγής, **ὀυσ-ηλεγέως**, -έα (ἀλέγω) βαρείας λύπας παρέχων· «—πόλεμοι, θάνατον, Υ 154, καὶ χ 325.»=κακοκοιμήτου, χαλεποῦ, ὀδυνηροῦ.

ὀυσ-ηχής, **ὀυσηχέες**, γεν. (ἦχος), κλ. -ηχής, «πόλεμοι, θανάτοιο» Β 686, Π 442 κακοήχου διὰ τὰς οἰμωγὰς τῶν ἀποθνησκόντων, ταραχώδους, φοβεροῦ.

ὀυσ-θαλπής, **ὀυσ-θαλπέος** γεν. (θάλπος κακῶς θάλπων, ψυχρός, «χειμῶνος» Ρ 549.

ὀυσκέλαδος, **ὀυσκελάδου** φόβαιο=τοῦ κα

κὸν ἦχον ἀποτελοῦντος, τοῦ θορυβώδους ῥόθου Π 357 †

δυσ-κηδής, δυσ-κηδέα «νύκτα» τὴν κακὰς φροντίδας ἐμποιοῦσαν, τὴν πολύφροντιν νύκτα ε 466.

δυσ-κλεής, δυσ-κλέα αἰτ. (κλέος)=ἀκλεής, ἄδοξος, Β 115, Ι 22.

δύσκε θαμ. πρτ. τοῦ δύω.

δυσ-μενέων. -έοντες μετ. ἐνσ. (μένος) = δυσμενής, ἐχθρικός· Σχ. δυσχεραίνοντες· θ 72. Ὅσ.

δυσμενής, δυσμενέες, ἔεσσι (μένος) ἐχθρός, πολέμιος, ἀντίπαλος Κ 100, π 121.

δύσ-μητερ κλητ. ἢ ἐπὶ κακῷ μήτηρ λεγομένη, κακὴ μήτηρ ψ 97 †

δύσ-μορος, φ, ον (μόρος) δυστυχής, κακόμοιρος Χ 481, ἐπιφωνήματος θέσιν ἐπέχει υ 194.

Δύσ-παρι κλητ. ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένε Πάρι, κακὲ Πάρι Γ 39, καὶ Ν 769.

δυσ-πέμφελος (πομφόλυξ, φαλ.) δυσχείμερος, τρικυμιώδης, ἐπικίνδυνος Π 748 †

δυσ-πονής, δύσπονέος γεν. (πόνος) = ἐπιπόνου, ἐπιμόχθου ε 493 †

δύσ-τηνος, οιο κλ. πλθ. -ων (στῆναι), κακὴν στάσιν ἔχων, δυστυχής, δῆλος λ 76, Χ 59, 477.

δυσ-χείμερος δυσχειμέρου, ον (χεῖμα), τῆς κακὸν χειμῶνα ἐχούσης, ψυχρὰς «Δωδώνης» Β 750 καὶ Π 234.

δύσ- ωνυμος, οι (ὄνομα), κακώνυμος, μισητός, ἀποτρόπαιος Ζ 255, τ 571.

δυσ-ωρήσασι ἀόρ. -ωρέω (ὥρα) = μετὰ μόχθου φυλάξωσι Ἀπολλ. δυσφυλακτήσωσι καὶ κακὴν νύκτα διαγάγωσιν.

δῦω α΄)—δύο. β΄) ῥῆμα. ἴδε ἑπόμ.

δύω, μετ. δύων, δύομαι, πρτ. δυέσθην, δύοντο, θαμ. δύσκε, μέλ. δύσω, δύσομαι, -εαι, ἀόρ. α΄. μετθ. ἀπαρ. δῦσαι, β΄. ἀμετθ. ἔδυν, 3 ἑν. ἄδ, εὐκ. δύη, ἀπ δύμεναι, δῦναι, προσ. δῦθι, -τε, μετ. δύντα, Μέσ. ἀόρ.(ἐ)δύσετο, πρκ. δέδῡκε· 1. εἰσχωρῶ, εἰσβαίνω, χώνομαι· «στρατὸν, (καθ᾽) ὅμιλον, μάχην, πόλεμον (-οιο στόμα), οὐλαμόν»· εἰσδύει Ρ 392. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι· «χιτῶνα, (ἐς)τεύχεα, ἔντεα, ἀλκήν», καὶ μετὰ τῆς ἐν καὶ δοτ. «ἐν ἀσπίδι, ἐν τεύχεσιν» εἰσέρχομαι «πόλιν, πύλας, τεῖχος, δόμον, σπέος, (ὑπό, ἐς) πόντον, θαλάσσης κόλπον» τὴν γῆν «χθόνα γαῖαν» τὸν θάνατον. Μετὰ προθ. εἰς Θ 487, 271, εἴσω Π 340 (οἱ — Φ 118), «δόμον εἴσω» Α 263. Μεταφ. δύνει ἡ δύεταί τινα «χόλος, Ἄρης, ἄχος, ἦτορ» Τ 367. «ὀδύναι» μένος, Λ 268. «λύσσα ἐ» Ι 239, «κάματος, γυῖα» Ε 811· —βασιλεύει «ἠέλιος, φάος ἠελίοιο», «δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ᾽ ἀνίοντος» α 24. (ὑ ἐν τῷ ἐνσ. παρτ. ἐνερ. μέσ., ἀλλὰ μόνον ῡ, ὑπντ, ἀόρ. δῦω).

δυώδεκ(α) = δυοκαίδεκα Κ 488, Β 637, δυωδέκατος, η=δωδέκατος Α 493.

δυωδεκά-βοιον = δώδεκα βοῶν ἄξιον Ψ 703 †

δυω-και-εικοσι-μετρον = εἴκοσι δύο μέτρα περιλαμβάνων Ψ 264 †

δυω-και-εικοσι-πηχυ εἴκοσι δυοπήχεων μακρόν Ο 678.

δῶ, τό (δῶμα) Α 423 «—χαλκοβατές».

δώδεκα ἐκ τοῦ δυώδεκα, Ζ 248· μετὰ τοῦ «πάντες, πᾶσαι».

δωδέκατος, -η Ω 781 «δ. ἠώς», ἐνν. ἡμέρα Α 425.

Δωδωναῖε Ζεῦ, ἐπίθ. τοῦ Διὸς Π 333.

Δωδώνη, ης, ἀρχαιότατον μαντεῖον τοῦ Διὸς ἐν Ἠπείρῳ Π 234. (Διωδεώνη ; Διώνη).

δώῃ καὶ **δώῃσι** 3 ἑν. Ὑπ. ἀόρ. τοῦ δίδωμι.

δῶμα, ατος, τὰ (δέμω), οἶκος· ἑνκ. ἡ πλθ. Α 533. «πατρώϊον, περικαλλές, ὑψηρεφές, κλυτά», δωμάτιον ἀνδρῶν Ζ 316, χ 494.

δωρέομαι, δωρήσαιτο εὐκ. ἀόρ. (δῶρον)· δωροῦμαι, χαρίζω Κ 557 †

δωρητοί (δωρεῖσθαι), δωροδόκοι. Ἡσύχ. δῶρος πειθόμενοι Ι 526.

Δωριέες οἱ κατοικοῦσι τὴν Κρήτην· τ 177 †

Δώριον πόλ. τοῦ Νέστορος Β 594 †

Δωρίς μία τῶν Νηρηίδων Σ 45 †

δῶρον, φ, ων, οις οισι (δίδωμι) δῶρον, χάρισμα Ι 576, δ 613· δῶρα, ἅπερ οἱ θεοὶ ἔχουσιν, ἡ εὐτυχία καὶ ἡ αἰώνιος ζωή· «ὕπνον, Ἀφροδίτης (τὸ κάλλος), θεῶν»· δῶρα, ἅπερ οἱ ἄνθρωποι τοῖς θεοῖς προσφέρουσιν, ἀναθήματα Α 390· «περικλυτα, κάλλιμα, ἐρικύδεα, ἀγλαά»

δωτ-ήρ, δωτῆρες πλ (δίδωμι) ἑάων = δοτῆρες τῶν ἀγαθῶν θ 325 †

δωτίνη, ην. πλ. ησι (δίδωμι) δῶρον, χάρισμα, λ 352.

Δωτώ μία τῶν Νηρηίδων Σ 43 †

δώτωρ, δώτορ κλ. ἑάων=δοτήρ· θ 335 †

δώωσι ὑπ. ἀόρ. ἴδε δίδωμι.

δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

Ε.

Ἐ' ξ 222 ἀντὶ ἑα=ἦν.
ἔ ἐγκλ., καὶ ἐὲ ἴδε οὗ.
ἓα = α' 1 ἑν. = ἦν. δ') προστ. ἑνσ. καὶ 3 ἑν. ἴδε ἑάω.
ἐάγη. ἀόρ. παθ. τοῦ ἄγνυμι.
ἐ(F)αδότα μετ. πρκ. τοῦ ἀνδάνω.
ἐ(F)άλη παθ. ἀόρ. τοῦ εἰλέω.
1. ἑανός, ἑανοῦ, ῷ, ὸν (Fεσαν. Fεσθής) μαλακός, λεπτός, λαμπρὸς Ε 734. Σ 613.
2. ἑανός, οῦ, ὁ (Fεσαν, Fεσθής) ἑσθής, ἱμάτιον Φ 307. Γ 419.
ἕ(F)αξε, αν. ἀόρ. τοῦ ἄγνυμι.
ἔαρ, Fέαρ, (F) ἔαρος, τοῦ (Fέσαρ), τὸ ἔαρ, ἡ ἄνοιξις Ζ 148.
ἔασιν = εἰσίν.
ἑαται, ο, ἴδε ἧμαι.
ἐάφθη, ἐ(F)άφθη, ἀόρ. παθ. τοῦ ἁάπτω, ἐξ οὗ ἅπτω· «ἀσπὶς» προσηρτήθη, προσεδέθη, ἐστερεώθη (ἐπάνω του). Ν 543 καὶ Ξ 419.
ἑάω, (ἐF)άω), ἐῶ, ἑάᾳς, 3 ἑν. ἑᾷ καὶ ἐᾷ, πλ. ἐῶσι, καὶ εἰῶσαι, ὑπτ. εἰῶ, ἑάσω, ἐᾷ, ἐῶμεν, εἰῶμεν, εἰῶσι, εὐκ. ἐῷμι, 3 ἑν. ἐῷ, προσ. ἔα, ἀπ. ἑάαν, ἐᾶν, πρτ. εἴων κτλ. (3 ἑν. καὶ ἔα, θαμ. εἴασκον, ες, ε, εἴασχ' Λ 125 καὶ ἔασκες, εν). μέλ., ἀόρ. εἴασα καὶ (ἑάσας, ε. ὑποτ. ἑάσω)· ἄφινω (οὐκ ἐῶ=ἐμποδίζω, ἀπαγορεύω δὲν θέλω) μετ' ἀπαρ. «κεῖσθαι, κατακεῖσθαι, ζώειν, κάρη ἑλκέσθαι ἔασεν· ἐπιτρέπω, «ἔα ϱθινύθειν»=ἄφες νὰ χαθοῦν. ξ 444, παραμελῶ, ὀλιγωρῶ, Π 731, Ρ 13 «ἔα ἔναρα» Υ 456 «τὸν ἔασε» τὸν ἐχθρὸν φονευθέντα ξ 171 «ὅρκον ἑάσομεν»· καὶ μετ' ἀπαρ. Ω 71 «κλέψαι ἑάσομεν» μὴ μελετῶμεν, ἂς λησμονήσωμεν τὴν κλοπήν· παραλείπω Δ 226, κ 166 ἑνν. ἔγχος, (τὸ ἄ ἐν τῷ ἑνσ. καὶ πρτ., εἰς τοὺς τύπους ἑᾷ, ἔα, ἐῶμεν, ἐάσουσιν συνιζάνεται).
ἑάων (ἑΰς) τῶν ἀγαθῶν Ω 528, μετὰ τοῦ «θεοὶ δωτῆρες» θ 325.
ἑβδόματος, ἑβδομάτη, καὶ ἑβδομος = ἑβδομος· κ 81. Τ 117.
ἕβλητο μέσ. ἀόρ. τοῦ βάλλω.
ἐγ-γεγάασι=ἐνδιατρίβουσι, εἰσί, πρκ. τοῦ ἐγγίγνομαι, Ζ 493 καὶ Ρ 145.
ἐγ-γείνωνται=Σχολ. ἐγγεννήσωσιν, Σουίδ. γεννήσωσιν, ὑποτ. ἑνσ. τοῦ ἐγ-γίγνομαι = γεννῶμαι. Τ 26 †
ἐγ-γνάμπτω ἴδε γνάμπτω.
ἐγ-γυαλίζω, ἐγγυαλίξει, μέλ. -ξω, ἀόρ. ἐγγυάλιξε (γύαλον), εἰς χεῖρας δίδω, ἐγχειρίζω, παρέχω, ἀπονέμω· «ἔεδνα—» ἔδωκα, θ 319, «κέρδος, κῦδος, τιμήν, σκῆπτρον· «τοι ἐγγυαλίξω» π 66, ἐνν. ξεῖνον.
ἐγ-γυάομαι, ἐγγυάασθαι (=ἐγγυάεσθαι) «δειλαὶ τοι δειλῶν τε καὶ ἐγγύαι» θ 351 † =ὑπὲρ τῶν ἄθλίων (ἐνταῦθα ὑπὲρ τοῦ Ἄρεως) ἄθλιαι εἶναι βεβαίως καὶ αὐταὶ αἱ ἐγγυήσεις νὰ ἐγγυᾶταί τις. Σχ. ἡ τοῦ κακοῦ ἀνθρώπου ἐγγύα οὐκ ἀγαθή ἐστι.
ἐγγύη, ἐγγύαι=ἐγγύησις θ 351.
ἐγγύθεν α') τοπικῶς· ἐκ τοῦ πλησίον, ἐκ τοῦ σύνεγγυς, Λ 723. δ') χρονικῶς· ι 423 «κακὸν—ἦεν» = ἦτο πλησίον, ἐπλησίαζε· γ') κατὰ τὸ γένος «σφίσιν—εἰμέν» η 205. =εἴμεθα συγγενεῖς. Σχ. ἀγχιστεύομεν αὐτοῖς κατὰ τὸ γένος.
ἐγγύθι = πλησίον· τοπικῶς Η 341. μετὰ γεν. Ι 76, ν 156. Χρονικῶς Κ 251, μετὰ ὁστ. Χ 300.
ἐγγύς (ἄγχι) ἐπίρ. πλησίον Γ 344, μετὰ τοῦ «στῆναι, ἶέναι, εἶναι» μετὰ γεν. Ν 247, Ρ 484. Χρονικῶς μετὰ ὁστ. Χ 453.
ἐγδούπησε ἴδε δουπέω.
ἐγείρω (ἐγερ-jω), ἀόρ. ἤγειρα, ἔγειρε, ὑπ. ἐγείρῃ (σιν), εὐκ. -ειαν. α') ἐξεγείρω, ἐξυπνίζω· «μιν δοῦπος ἐγειρεν» Ψ 234· ο 8= συνῆγεν. «—ἐξ ὕπνου» ο 44. Μεταφ. παροξύνω, διεγείρω· νεῖκος, μάχην ϕύλοπιν, Ἄρηα—παρορμῶ, προτρέπω· «Ἕκτορα, ϕῶτα ἕκαστον» καὶ ἀπολ. Ε 208. «—μένος» Ο 232. Μέσ. ἑνσ. ἐγειρομένων, ἀόρ. ἔγρετο, -οιτο, εο, ἔγρεσθαι -όμενος, πρκ. ἐγρήγορθε (=εἶσθε ἔξυπνοι, γρηγορεῖτε) -όρθασι Κ 419, ἀπαρ. -όρθαι=ἐγρηγορέναι, ἐπιτ. ἑνσ. ἐγρηγορώων υ 6=ἄϋπνος), ἐξυπνῶν· «ἔγρεο»=ξύπνα.
ἔγκατα, τά, ὁστ. -άσι,=τὰ ἐντόσθια, Ε. Μ. τὸ ἧπαρ, καὶ ὁ σπλὴν καὶ τὰ περὶ τὸν πνεύμονα Λ 176. Ρ 64.
ἐγ-κατα-πήγνυμι, ἐγκαπέπηξα, ε ἀόρ. (κατὰ τμῆσιν Η 141) «—κουλεῷ» ἐνέπηξε καλὰ τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην λ 98.
ἐγ-κατα-τίθημι, μέσ. ἀόρ. 3 ἑν. ἐγκάθετο, προσ. -θεο, ἐμβάλλω, κρύπτω· λ 614=ἐπενόησεν, ἐτεχνήσατο· μεταφ. ψ 223 = ἀναλογίζομαι
ἔγ-κειμαι (ἐνὶ κείμην ξ 501, δ 127), μέλ. ἐγ-κεῖσεαι μετὰ ὁστ. = ἐν αὐτοῖς (τ. ἔ. εἶμασι) ὀὰ κῆσαι Χ 513.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

ἐγ-κεράννυμι, καὶ ἐγκεράω, πρτ. ἐν κερόωντο καὶ ἀόρ. ἐγκεράσσαι μετὰ δοτ. μίγνυμι, κερῶ Θ 189, (κρητῆρσι υ 253 †)

ἐγ-κέφαλος, αιο, ὁ, ὁ ἐγκέφαλος, ὁ μυελός Γ 300, ι 290.

ἐγ-κλάω, ἴδε ἐνι-κλάω.

ἐγ-κλίνω, πρκ. ἐγκέκλιται = ἀπόκειται. Σχολ. μεταφ. ἐρήρεισται, ἔγκειται Ζ 78 †

ἐγ-κονέω, ἐγκονέουσαι μετ. ἐνσ. (διάκονος)=ἐνεργοῦσαι, σπεύδουσαι η 340.

ἐγ-κοσμέω, ἐ-κοσμεῖτε προσ. ἐνσ. κατὰ κόσμον (τάξιν) θέσατε «—τεύχεα» τὰ ὅπλα ἤτοι τὰς κώπας, τὰ ἁρμενα. ο 218.

ἐγ-κρύπτω, ἐν-έκρυψε μετὰ δοτ.= ἔκρυψε τὸν ζαλὸν ἐν τῇ σποδῷ ε 488 †

ἐγ-κυκάω ἴδε κυκάω.

ἐγ-κυρέω, ἀόρ. ἐνέκυρσε μετὰ δοτ.= ἐνέτυχε) ἐνέπεσεν εἰς τὰς φάλ. Ν 145 †

ἔγρεο, -ετο, εσθαι, ἐγρήγορθε, θασι, θαι, όων ἴδε ἐγείρω.

ἐγρηγορτί (ἐγρήγορα) ἐπίρ.=ἐγρηγορότως Κ 182.

ἐγρήσσω, ἐγρήσσεις, οντα, οντες (ἐγειρω) ὁριστ. μετ. ἐνσ., ποιητικὸν εἶμαι ἔξυπνος, γρηγορῶ Λ 551, υ 33.

ἐγχείη, ης, ἡ = ἔγχος Ν 339.

ἐγχείῃ ὑποτ. τοῦ ἐγχέω.

ἐγχελυς, ἐγχέλυες, αἱ, τὰ χέλυα Φ 203.

ἐγχεσί-μωρος, ων, ους, τοῦ δόρατος ἔμπειρος, ὁ διὰ τοῦ δόρατος μαχόμενος, πολεμικὸς γ 188.

ἐγχεσ-παλος, οι (πάλλω) ὁ τὸ δόρυ πάλλων. Ἡσύχ. δορύπαλος, πολεμικός Β 131. Ἡ.

ἐγ-χέω, ἀόρ. ἔχευε=ἔχεFε, ἔχεαν, ὑπ. ἐγχείησι, καὶ ἐν τμήσει (χέω)· ἐγχύνω, ῥίπτω ἐντός τινος. Τὸ μέσ. τ 387 ἐχεύοντο πρὸς χρῆσίν μου ἑκέρνων «ὕδωρ, οἶνον».

ἔγχος, εος, τὸ (ἄκ-ων), δόρυ, ἀκόντιον· ἦτο ξύλινον (δόρυ, μελίη). Τὸ ἔγχος ἦν ἐν χρήσει καὶ τοῖς εἰς τὸ δημόσιον πορευομένοις· δ 10 «παλάμῃ ἔχε χάλκεον ἔγχος», Ξ 38 «ἔγχει ἐρειδόμενοι», κατέλιπον δὲ εἰς τὴν δουροδόκην τὰ ἔγχη εἰσερχόμενοι εἰς τὸν οἶκον Ο 126, α 127 ἢ τὴν σκηνήν Ν 256· ἐμάχοντο δὲ τῷ ἔγχει εἴτε ἐκ τοῦ πλησίον εἴτε ἐξ ἀποστάσεως ῥίπτοντες Ε 118, Υ 363, Ο 386, Χ 293. Ἔρριπτον τὸ ἔγχος Υ 163 «τίνασσε — ἔγχος Γ 317 «ἀφεῖη — ἔγχος». Τὸ βιφθὲν ἔγχος ἐξέσπων ἕλκοντες χ 271, Ν 532. Ὁ εἰς τὸ ἔγχος ἐπιτήδειος ἐλέγετο «κλυτὸς ἐγχεῖ, ἐγχεσιν ἄριστοι, ἐγχεσίμωροι, ἐγχέσπαλοι». λέγεται δὲ τὸ ἔγχος «ἑνδεκάπηχυ, δολιχόν, μακρόν, δοχιλόσκιον, μέγα, πελώριον, ἄλκιμον, βριθύ, ὄβριμον, στιβαρόν». (μέρη τοῦ ἔγχους ἴδε εἰκ. α δόρυ, β ἀκωκή, αἰχμή, στόμα, γ αὐλός, ὁ πόρκης, ε καυλός, ζ σαυρωτήρ, οὐριαχος).

ἐγ-χρίμπτω, μόνον ἀόρ. ἐγχρίμψας, κατορθώνω ὥστε τι νὰ πλησιάσῃ, προσεγγίζω τι, παρελαύνω Ψ 334. Μέσ. πρτ. ἐγχρίπτοντο, πθ. ἀόρ. προστ. ἐγχριμφθήτω, μετ' ἐγχριμφθείς, ἐνιχριμφθέντα (χρίω), προστρίβομαι Ψ 338, Ρ 405 «πύλῃσιν—»=ἐμπελάσαντα. «ἀσπίδι» Η 272 = προσκρούσας εἰς τὴν ἀσπίδα Ν 146=εἰσορμήσας, Ε 662 = ἐμπαγεῖσα.

ἐγώ, πρὸ φωνήεντος ἐγών, γεν. ἐμεῖο, ἐμεῦ, ἐμέο, μευ, ἐμέθεν· δυϊκ. νῶϊ, πλθ. ἡμεῖς, ἄμμες κτλ. ἐπιτείνεται διὰ τοῦ γε

ἐδάην=ἔγνων, ἴδε διδάσκω.

ἐδανός, δοτ. ἐδανῷ (=σFεδανῷ, σFαδύς) ἡδύς, γλυκύς, νόστιμος, «ἔλαιῳ» Ξ 172 †

ἐδά(σ)σατο, ἴδε δατέομαι.

ἔδαφος, τὸ (ἕδος, ὁδός) τὸ θεμέλιον, ἡ βάσις ἐφ' ἧς στηρίζεται τὸ κατάστρωμα τῆς «νηός» ε 249 †

ἔδδεισε, ἐδείδιμεν ἀόρ. τοῦ δείδω.

ἐδέδμητο ὑπρσ. τοῦ δέμω.

ἐδεκτο ἀόρ. τοῦ δέχομαι.

ἐδητύς, ἐδητύος, τῆς (ἔδομαι), τροφή· μετὰ τοῦ «πάσιος» Α 469, κ 384.

ἔδμεναι ἀπαρ. τοῦ ἔδω.

ἔδνα, ἔεδνα (μόνον ἐν Ὀδ.) τὰ (Fέδνα, ἔFεδνα, σαδύς) νυμφικὰ δῶρα· α') δῶρα διδόμενα ὑπὸ τοῦ μνηστῆρος τῇ νύμφῃ σ 276 ἢ τῷ πατρὶ αὐτῆς Π 178, θ 318. β') προῖξ, ἣν ὁ πατὴρ δίδει τῇ νύμφῃ α 227.

ἔδομαι μέλ. τοῦ ἐσθίω ι 368.

ἔδος, τό, γεν. πλ. -έων (ἕζομαι) α') κάθισμα, «καθησιό»· «οὐχ ἕδος ἐστιν»=δὲν ἔχω καιρὸν νὰ καθήσω Α 648. β') ἕδρα, ἐφ' ἧς τις κάθηται Α 534. γ') κατοικητήριον Θ 456, ξ 422· τοποθεσία «Θήβης, Ἰθάκης».

ἔδραθον ἀόρ. τοῦ δαρθάνω.

ἕδρη, ης, ἡ (ἕζομαι) α') ἕδρα, θρονίον Τ 77. β') τάξεις (σειραὶ) καθισμάτων ἦσαν ἐν τῇ ἀγορᾷ θ 16, καὶ γ 7 «ἐννέα—» Σχόλ. «διὰ τὴ ἐννεάπολιν εἶναι τὴν Πύλον». Ὑπῆρχε δὲ καὶ θέσις τιμητική Φ 162 «σὲ τίον ἕδρῃ» Ἡσύχ. προεδρία.

ἑδριάομαι, **ἑδριάασθαι** ἀπαρ. πρτ ἑδριάωντο (ἕδρη) κάθημαι, γ 35, καταλαμβάνω τὴν ἕδραν Κ 188, τ 98.

ἔδυν ἀόρ. τοῦ δύνω, δύομαι.

ἔδω, εις, ει, ἀπαρ. ἔδμεναι, μετ. ἔδων, πρτ. ἔδον, θαμ. ἔδεσκον, μέλ. ἔδομαι, -εαι, -εται, πρκ. μετ. ἐδηδώς,=καταβεβρωκώς, πθ. ἐδήδοται· τρώγω,περὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων· «σῖτον ἔδοντες» ἀντιτ. ἄμβροτοι· «σύας, βοῦς, κλ.» καὶ ἀπολύτως η 99 «πίνοντες καὶ ἔδοντες». Μεταφ. «θυμόν, κ 379 καὶ κραδίην» Ω 129=καταστρέφοντες τὴν καρδίαν των, φθείροντες τὴν ψυχήν των, «οἶκον» (νήπιον=ἀτιμωρητί) καταναλίσκοντες, ἀφανίζοντες, υ 419 «βίοτον», ξ 417 «κάματον» τῶν κόπων.

ἐδωδή, ῆς, ἡ, μόνον ἑνικ. (ἔδω) φαγητόν, τροφή, ἀνθρώπων καὶ ζώων Τ 167, «ἦραρε θυμὸν ἐδωδῆ» ξ 111, φορβὴ (τοῖς ἵπποις) Θ 504.

ἐὲ ἴδε οὗ

ἔεδνα ἴδε ἕδνα.

ἐϝεδνώω. **εεδνώσαιτο** ἀόρ. εὐκ. (ἔεδνα) = λαβὼν δῶρα ἤθελε δώσῃ τὴν θυγατέρα του Β 53 ✝· διὰ τούτων ὁ Τηλέμαχος ψέγει τοὺς μνηστῆρας, οἱ προσενεγκόντες δῶρα ζητοῦσιν εἰς γάμον τὴν Πηνελόπην.

ἐεδνῶνται (ἐϝεδνόω) κακοὶ = οἱ πενθεροί, παρ' ὧν οἱ μνηστῆρες ἀγοράζουσι τὴν κόρην Ν 382 ✝

ἐ(ϝ)εικοσά-βοιον, α (βοῦς) = εἴκοσι βοῶν ἄξιον (τιμήν) α 431, χ 57.

ἐ(ϝ)είκοσ-ν = εἴκοσιν,

ἐ(ϝ)εικόσορος, ε(ϝ)εικοσ-όροιο (ἐρέσσω) = εἰκοσακώπου (μὲ 20 κώπας) ι 322 ✝

ἐ(ϝ)εικοστόν, ῷ εἰκοστὸν Ω 765. Ὀδ.

ἐϝείλεον ἴδε εἰλέω.

ἐ(ϝ)εισάμενος κλ. ἴδε εἴδω καὶ εἶμι.

ἐεισάσθην ἴδε εἶμι.

ἐ(ϝ)έλδομαι, ἴδε ἔλδομαι.

ἐ(ϝ)ελδωρ, τό, ὀνομ. καὶ αἰτ. (ϝέλομαι), ἐπιθυμία Α 41, ψ 54.

ἐ(ϝ)ελμεθα, -μενος, -σαι ἴδε εἰλέω.

ἐ(ϝ)έλπομαι ἴδε ἔλπομαι.

ἐ(ϝ)εργάθω ἴδε ἐργάθω.

ἔ(ϝ)εργε, -γμένος ἴδε ἔργω.

ἐ(ϝ)έργνυμι ἴδε κατεέργνυμι.

ἐερμένον καὶ ἐερμέναι ἴδε εἴρω.

ἐέρση, -ήεις ἴδε ἔρση.

ἔερτο ἴδε εἴρω.

ἐ(ϝ)έρχατο ἴδε ἔργω.

ἐ(ϝ)έσσατο, -στο ἴδε ἕννυμι.

ἑέσσατο ἴδε ἕζω.

ἕζω (σεζjω), ἀόρ. εἶσα, σε, σαν, πρτ. εἷσον, μετ. ἕσας, ἑσασα, βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ, καθίζω ξ 280. «ἐν κλισμοῖσι, κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, ἐπὶ θρόνου». «λόχον»=ἔστησα ἐνέδραν, «—ἐπὶ βουσίν» ἐπιστάτην εἰς τοὺς βόας, «δῆμον Σχερίης» ἐτοποθέτησε, κατῴκισεν εἰς τὴν δ. Ὡσαύτως καὶ τὸ μέσ. **εεσσατο** = ἐπέβαλε· ξ 295.— Μέσ. **ἕζομαι**, εαι, προστ. ἕζευ, εο, πρτ. ἕζετο, κάθημαι, καθέζομαι· ὑπτκ. ἑζέσθην, ὑποκ. κῆρες Θ 74 = ἔκλιναν πρὸς τὴν γῆν, κατεπαύθησαν). (ἐπὶ δίφρῳ, ἐν λέκτρῳ, ἐν κλισμῷ, ἐπὶ δίφρου, ἀνὰ μέλαθρον, κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, ἐς θρόνους, ποτὶ βωμόν, ἐπὶ ἑρετμὰ κ. ἄ. π)

ἐῆ=ᾗ, ὑποτ. τοῦ εἰμί.

ἑῆκε=ἧκε ἴδε ἵημι.

ἑῆν=ἣν.

ἐήνδανε=ἤνδανε ἀνδάνω.

ἑῆος γεν. τοῦ ἑός.

ἑῆς=ἧς κανονικῶς ἐκ τοῦ ὅς.

ἑῆς, κτητ. γεν. ἐκ τοῦ ἑός.

ἔῃσθα 2 ἑν. πρτ., ἔῃσι 2 ἑν. ὑπ. τοῦ εἰμί.

ἔθ'=ἔτι.

ἕθειραι, αἱ, -ας, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, ἡ κόμη, ἡ χαίτη τῶν ἵππων, ἡ ἱππουρις τῆς κόρυθος Θ 42, Π 795.

ἐθείρω, **εθείρῃ** ὑπ. ἐνσ =θεραπεύῃ, καλλιεργῇ Φ 347 ✝ (ἐκ τοῦ θέρω ἢ ἔθω).

εθελοντῆρ, ῆρας, τούς, (ἐθέλω)=ἐθελοντής ζ 292 ✝

εὐελω (θέλοιεν μόνον ο 317), ὑπ. ἐθέλωμι, ῃσθα, πρτ. ἔθελον, ἠθέλετον, τὴν κλ. πρτ. ἐθέλεσκες, ε, ον, μέλ. ἐθελήσεις κτλ. ἀόρ. ἐθέλησα — θέλω, ἐπιθυμῶ, ἔχω κλίσιν· «μὴδ' ἔθελε» = μὴ θέλῃς, «ἐθέλων» = ἑκουσίως, θεληματικῶς, «οὐκ ἐθέλων» = ἀκουσίως, «θυμός, κῆρ (μοι) ἐθέλει» καὶ «ὦ θυμῷ τις ἐθέλει, ἐκπάγλως», καὶ ἐπὶ ἀψύχων· «οὐκ ἔθελε (=δὲν ἠδυνάτο) πραρέειν» Φ 336. Μετ' ἀπαρ. ἢ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. καὶ μετὰ τοῦ ὅρα· Α 133 «ὅρα ἐχὴς γέρας».

ἔθεν=οὗ, ἀντωνυμ. ἀνταναφορ. ἴδε οὗ.

ἐθηεύμεθα πρτ. τοῦ θηέομαι.

ἔθνος, τό, -εα (ϝέθνος, ἔθω) πλῆθος, ὅμιλος· «ἑτάρων, λαῶν, νεκρῶν» σμῆνος, «πτίρος «μελισσάων, ὀρνίθων, μυιάων»· ἀγέλη «χοίρων» 73.

ἔθορε ἀόρ. τοῦ θρώσκω.

ἔθρεψε ἀόρ. τοῦ τρέφω.

ἔθω, **ἔθων**, μετ. ἐνσ., πρκ. εἴωθε, -ὼς καὶ ἔωθε (ἐκ τοῦ ϝεϝωθα ἐκ τοῦ ἀρχ. σϝεθω)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνηθίζων, συνήθισα, μετ' ἀπαρ. Θ 408, Ι 540· «εἰωθὼς» Ε 231=συνήθως.

εἰ (ἴδε αἰ) α') μόριον εὐκτικόν, μετ' εὐκτικῆς Ο 569· μετὰ τοῦ «ἀλλὰ» Κ 111, «αἴ γαρ, εἰ γὰρ»=εἴθε, ἄμποτε, μετ' ἀπαρ. η 311, μετὰ τοῦ μὴ Π 97· ἐξ αὐτοῦ «εἴθε, αἴθε». β') σύνδεσμος ὑποθετικός, συνταξσόμενος μεθ' ὁριστικῆς, ὑποτακτικῆς (εἰ-ἄν, εἴκε, ἄϊκε), καὶ εὐκτικῆς· γ') μόριον ἀπορηματικόν, τιθέμενον εἰς πλαγίας ἐρωτήσεις.

εἰᾱμένη, ἡ, **εἰαμένη** (ἦμαι;) λειβάδιον. Ἡσύχ. «εἰαμένη, τόπος, ἔνθα πόα φύεται ποταμοῦ ἀποβάντος ἢ ἕλος παραποτάμιον κάθυδρον». Δ 483 καὶ Ο 631.

εἰανοῦ=ἑανοῦ τ. ἔ. Fεσανοῦ Π 9 †

εἰαρινῇ, ῇσι, οἷσι (Fέαρ) ὥρη = κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἀνοίξεως «—ἄνθεσι» Β 89. «εἰαρινῆσιν» τ. ἐ. πνοαῖς. Θ 307.

εἷασε ἀόρ., εἵασκε πρτ. θαμ. τοῦ ἑάω.

εἵαται ἧδε ἦμαι, εἵατο α') πρτ. τοῦ ἦμαι. β') ὑπρσ. τοῦ ἐννυμι.

εἵατο=ἧσαν.

εἴδω, -εις κλ. πρτ. εἶδον, ε (ἐκ τοῦ λείδω) «ὀάκρυον» θ 531 στάζω, χύνω ὀάκρυον, ἐνίοτε μετὰ τῆς «κατὰ» Π 11.

εἰ γάρ α')=διότι ἐάν, Ν 276. β')=εἴθε, μετ' εὐκτ. Θ 538.

εἴ γε=ἐὰν δηλαδή, ἂν τάχα Δ 393. «εἰ ἐτεόν γε»—«εἴγε μέν»—«εἴ γ' οὖν—γε».

εἰ δὲ α') ἐὰν ὅμως (δ'=δή) π 387. εἰς πλήρεις προτάσεις ἢ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ῥ. ἐννοουμένου, ἐν ἀντιθετικαῖς κώλοις Ι 46. β') **εἴ δ' ἄγε** (ἄγετε) συνήθως κατ' ἔλλειψιν τοῦ «βούλει» ἐξηγεῖται=εἰ δὲ βούλει, ἄγε, εἶτα δ' ἐγένετο μόριον παρακελευσματικόν=ἔλα δέ· Τὸ εἰ = εἶα, ὡς παρ'ἡμῖν =ἔτα. Συντάσ. μετὰ προστακτικῆς Α 302, ὑποτακτικῆς (ἢ μέλ. ὁριστ.) ι 37.

εἰδάλιμος (ᾰ), **εἰδαλίμᾱς**=εὐειδεῖς, ω 279 †

εἶδαρ, τό, -ᾰτᾰ (ἐκ τοῦ ἐδ(Fαρ, ἔδω) φαγητόν, τροφὴ λ 123, α 140· δόλωμα μ 252, «—ἄνθινον»=τρυφερὰν τροφήν.

εἰδέω, εἰδήσεμεν ἴδε εἶδω.

εἰδο-θέτη, Θ. τοῦ Πρωτέως· δ 366 †

εἴδομαι, εἰδον ἴδε εἶδω.

εἶδος, δοτ. -εῖ, οὐδ. (Fεἶδος, εἶδον) ὄψις, μορφή· μετ' ἐπιθέτ. ὡς αἰτ. τοῦ κατά τι, συνάπτεται μετὰ τοῦ «φυήν, δέμας, μέγεθος» λέγεται πάντοτε περὶ ἀνθρώπων, ἐκτὸς ρ 308 περὶ κυνός.

εἴδω) ἐκ τοῦ Fεδ, βλέπω, διακρίνω· α') ἐνσ. (εἴδημι), ἐξ οὗ ἡ ὑπ. εἰδέω, εὐκ. εἰδείη ἀνάγονται εἰς τὸ οἶδα· καὶ μέσ. εἴδεται (Fεἰδόμενος) η, φαίνομαι Α 228, μετ' ἀπαρ. Ω 197, ι 11. Μετ.=ὅμοιος, δέμας» κατὰ τὸ σῶμα· φέγγω, λάμπω Θ 559, Ν 98. β') ἀόρ. εἰσάμην, ἐείσαο, -σω, (ἐ)είσατο, (ἐ)εισάμενος, η = ἐφαινόμην Μ 103, «ὡς ὅτε» προσεποιήθη (ἐφάνη) ὅτι. Ω 281· βλέπω, στοχάζομαι, μετ' ἀπ. θ 295, ε 320. «— ῥθογγήν» ἐγένετο ὅμοιος (ἐξωμοιώθη) κατὰ τὴν φωνὴν Β 791. Μετοχ. = ὅμοιος «τινί» Ν 45, 216, ζ 24, μετὰ τοῦ «τῷ» ἢ «τῇ μιν» ε 24. γ') μέλ. (F)εἰσομαι= θὰ γνωρίσω Κ 88, θὰ μάθω β 40, θὰ δοκιμάσω Θ 532, Χ 7 «αἴ κε» μεθ' ὑποτ. Θ 111, Π 243 «ἦ»· καὶ **εἰδήσεις**, ειν, ἐμεν=θὰ μάθῃς η 327, ξ 257=θὰ γνωρίσῃς. δ') Παρκ. οἶδα = Fοῖδα = ἠξεύρω, γινώσκω, ὑπ. Fιδέω Ξ 235 καὶ Fειδέω, -ομεν, -ετε, εὐκ. Fειδείη, ἀπαρ. ἴδμεναι, ἴδμεν, μετ. εἰδώς, ἰδυῖα (οὐχὶ εἰδυῖα), ἴδυῖησι, ὑπρ. ᾔδεα (Fᾔδεα), 2 ἑν. ᾔσθα, ᾔδεις, ᾔδησθα, 3 ᾔδη, ει, ᾖδειν, η, 3 πλ. ἴσαν, μέλ. (F)εἰδήσω. — «ἔκ τινος» Χ 280, συνάπτεται μετὰ τῶν «εὖ, (οὐ) σάφα, (ἐνὶ) φρεσί, (κατὰ) φρένα, (κατὰ) θυμόν»=ἠξεύρω καλῶς, κτλ. «περὶ ἐκείνου» Ξ 71, «παλαιά τε πολλά» η 157, «πλε(ονα» Τ 219. Μετὰ γενικῆς=εἶμαι ἔμπειρος τινός, Μ 229, Ο 412, Ρ 5, «μάλιστα εἰδώς»=εἰδήμων Β 718. Μετὰ ἐξηρτημένης προτάσεως· «ὅ, ὅττι, ὅτ' ἄν, ὡς, εἰ»· «τίς δ' οἶδεν εἴ(κε)» «οὐδείς οἶδεν εἰ» Μετὰ ἐρωτηματικῆς προτάσ. Α 653, μετὰ ἕλξεως Β 409, Ν 275, μετὰ μετοχ. Ρ 402, μετ' ἄπαρ. Η 238, μετ' οὐδ. ἐπιθ. ἢ οὐσιαστ. «ἤπια, αἴσιμα, ἀθεμίστια, μήδεα, δήνεα, κέρδεα», «—χάριν τινί» = γνωρίζω χάριν, «εὖ εἰδώς»=ἐμπειρότατος, εἰδημονέστατος· «θούριδος ἀλκῆς, θήρης, μάχης, οἰωνῶν, θεοπροπίων» κτλ.). «—ἰδυίησι πραπίδεσσι, περὶ τοῦ Ἡφαίστου=μὲ τὰς ἐμπείρους φρένας του. ε') Ἀόρ. εἶδον, (ἔFιδον Fίδον, ὑπ. Fίδωμι), πρσ. Fίδε, μέσ. (ἐ)Fιδόμην, 3 πλ. εἴδονθ' = ἐFίδοντο, ὑπ. Fίδηαι, εὐκ. Fιδοίατο Δ 275, Χ 25, ξ 29, ἀντιτ. πυθόμην ψ 40, νοῆσαι Ε 475, ὀφθαλμοῖσιν (ἄνευ τῆς ἐν)=μὲ τοὺς ὀφθ., μὲ τὰ 'μμάτιά μου—ἐννοῶ, καταλαμβάνω Δ 249. «αἴ κε» μεθ' ὑπ., μετὰ μετχ. κατ' αἰτ. Τ 283. 292, γ 221. μανθάνω λ 94, ἐπισκέπτομαι α 3, προσβλέπω «εἴς τινά τι(ὀφθαλμοῖσιν π 477), πρός, ἄντα, ἐσάντα, ἀντίον, κατενώπια»,

«ἀχρεῖον, ὑπόδρα ἰδών». — Μέσ. βλέπω μετὰ μετ. Δ 374, 516, (ἐν) ὀφθαλμοῖσι (Σ 135), Ο 600, «ἑνὶ φρεσί» = ἐγνώρισε. Φ 61, ς 159. «—ἰδέσθαι» Γ 194 = ἰδεῖν, εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων. «θαῦμα—» θ 366. «εἰς ὦπα»=κατὰ πρόσωπον τ 383.

εἴδωλον, τό, φ, α, ων (εἶδος) εἰκών, Ε 449, φάσμα, σκιὰ «καμόντων», αἱ σκιαὶ τῶν τεθνειώτων. Ψ 72.

εἶεν εὐκ. τοῦ εἰμί.

εἴθαρ (ἦθμα, εἶμι) ἐπίρ. παρευθύς.

εἴθε=αἴθε, εἴ, μετ' εὐκ. ἢ 33=ἄμποτε (εἴθ' γ 90=εἴτε).

εἰ καί=ἄν καὶ Ψ 832, μεθ' ὁρ. ν 6 καὶ εὐκ. θ 217 Β (367 ἢ καί).

εἴ κεν ἴδε εἰ.

εἶκε πρτ. α') τοῦ εἴκω = ὑποχωρῶ. β') τοῦ εἴκω=ἔοικα.

εἴκελος, η, ον (εἰκελος) εἴκω 2, ὅμοιος, τινὶ λ 207, «αὐδὴν»=κατὰ τὴν φωνήν.

εἰκοσάκις=εἴκοσι φορὰς Ι 379.

εἴκοσι, ἐείκοσι (Fεἴκοσι, ἔFεικ.) = εἴκοσι.

εἰκοσίν-ήριτος, εἰκοσιν-ήριτα (πρβ. ἐρι-ήρης) ἁρμόδια δι' εἴκοσι Χ 349 † (ἄλλοι εἰκοσι-νήριτα=εἰκοσαπλάσια).

(ἐF)εἰκοστόν, ῷ=εἰκοστόν.

ἕἵκτο, τον, την, εἰκυῖα ἴδε 2 εἴκω.

1. εἴκω (Fεἰκω), εἶκετε προσ., -ων, πρτ. ἔFεικε, ἀόρ. α'. εἶξε, αν, αι, ας, θαμ. Fείξασκε, ὑπείκω «τινί» =εἴς τινα· «χάρμης (=ἀπὸ τῆς μάχης) «τὸ ὂν μένος» «θυμῷ, ὕβρει, πενίῃ κλ. εἴκων»=ἐνδίδων, κατεχόμενος· Fείξας=ἀκολουθήσας Ι 598. «—τινός» = ἀποσύρομαι· ἐκ τινος σ 10, χ 91· ἀπολείπομαι, εἶμαι κατώτερος· «—τινί» (πόδεσσι ξ 221)· Χ 321=ὅπου δὲν θὰ ἀνθίστατο, θὰ ἦτο τρωτόν· Ψ 337 μετθ. = ἀφῆκε, ἐχαλάρωσε τὰ ἡνία.

2. εἴκω (j:κ:) πρτ. εἶκε (ἔjικε), πρκ. ἔοικα (jεjοικα), 3 δυϊκ. ἴκτον, μετ. ἐοικὼς καὶ jεικώς, ἐοικυῖα καὶ εἰκυῖα, ἐκ τοῦ jεjικυῖα (∪–∪–), ὑπρ. ἐῴκειν, εις, ει(ν), ἴκτην, ἐοίκεσαν, μέσ. ὑπρ. ἴκτο, ἵκτο. α') ὅμοιός εἰμι «τινί τι» Υ 371, Ψ 379, α 208, τ 380· «ἄντα» Ω 630, «εἰς ὦπα»=κατὰ τὸ πρόσωπον, «ἄγχιστα»=μάλιστα, «πάντα» =κατὰ πάντα. β') φαίνεται, ἁρμόζει, πρέπει. «ἔοικέ τοι οὗτοι ἀεικὲς» Ι 70, «οὐδὲν μὲν οὐδὲ ἔοικε» (προσωπ. χ 348=νομίζω, δοκῶ) Κ 440 μετ' αἰτ. καὶ ἀπ. Β 190, 233, α 278 (χ 196 δηλ. καταλέχθαι, ω 273 δηλ. πορεῖν). γ') ἁρμόζει Σ 520, Ι 399. —**ἐοικώς** (εἰκὼς) α') ὅμοιος «τινί» Α 47, ψ 430, γ 124. β') ἄξιος, α 46. γ') ἁρμόζων, πρέπων ὃ 239.

εἰλαπινάζω, εἰλαπινάζων, ουσι μετ. καὶ 3 πλ. (εἰλαπίνη) εὐωχοῦμαι δ 57.

εἰλαπιναστής (εἰλαπινάζω) ὁ, ὁμοτράπεζος Ρ 577 †

εἰλαπίνη, ἡ(Fελπω) εὐωχ(α,ἑστίασις α 226.

εἴλαρ, τό, (Fείλαρ, εἰλέω) ἀσφάλεια, προφύλαξις Η 338, ε 257.

εἰλάτινος, ον, ατσι, αι (ἐλάτη)=ἐξ ἐλάτης, δ 424, Ξ 289.

εἶλε ἀόρ. αἱρέω.

Εἰλείθυια, ἡ (ἑλύω) Θ. τῆς Ἥρας τ 188, συνήθως πλ. αἱ εἰς τὸν τοκετὸν παριστάμεναι Τ 119, Λ 270.

Εἰλέσιον, τό, πόλις ἐν Βοιωτίᾳ Β 499 †

εἰλεῦντο ἴδε εἰλέω.

εἰλέω, ἐνσ. (εἰλεῦντα μετ.), πρτ. εἴλει, ἐFείλεον, παθ. εἰλεῦντο καὶ ἐξ ἐνσ. εἴλω (Fελ.) παθ. εἰλόμενοι, ἀόρ. ἔλσαν 3 πλ., ἀπαρ. Fέλσαι καὶ ἐέλσαι Σ 294, μετ. ἕλσας· παθ. πρκ. ἐFέλμεθα, -μένος, ἀόρ. ἐFάλη (ᾰ), 3 πλ. Fαλεν, ἀπαρ. Fαλήμεναι, -ῆναι, μετ. Fαλείς· ἀπείργω Ν 524, κρατῷ μακράν, ἐμποδίζω Β 294, διώκω, συνελαύνω λ 573, συνωθῶ Φ 295, ἐγκλείω, κρατῶ κλειστὸν μ 210, περικλείω Σ 447· η 250.=κτυπήσας μὲ τὸν κεραυνὸν ἐβύθισεν εἰς τὴν θάλασσαν·—παθ. συνωθοῦμαι Ε 782, ἐνεδρεύομαι, εἶμαι εἰς στενοχωρίαν Ε 203, ἐγκλείομαι, συγκεντροῦμαι Μ 38, Σ 287, Ε 823, Π 714 «ἁλὲν ὕδωρ»=συρρεῦσαν· Ψ 420· συστέλλομαι, συστρέφομαι Π 403, Υ 168. Ἀλλὰ Φ 571, Χ 308 = συγκεντρώνων τὰς δυνάμεις (εἰς ἄμυναν).

εἰλήλουθα, -μεν, ει = ἐλήλυθα, ἴδε ἔρχομαι.

εἰλίπους, εἰλιπόδεσσιν, -ποδας (εἰλέω, πούς) συνελίττων, συστρέφων τοὺς πόδας (ἰδίως τοὺς ὀπισθίους)· ἐπίθ. τῶν βοῶν, ἀντιτίθ. τῷ ἀερσίποδες.

εἱλόμενοι ἴδε εἰλέω.

εἶλον, -όμην ἴδε αἱρέω.

εἰλύαται πρκ. παθ. εἰλύω.

εἴλυμα, (ῡ) (Feιλ.) περιτείλιγμα, ζ 179 †

εἰλῠφάζω, εἰλυφάζει 3 ἐν. καὶ μετ. εἰλυφόων (εἰλύω) συστρέφω Υ 492, Λ 479 †

εἰλύω, μέλ. **εἰλύσω** (ῡ), παθ. πρκ. εἴλῠμαι, 3 πλ. εἰλύαται, μετ. -μένος, ὑπρσ. εἰλῦτο (εἰλέω, Fελ.) περικαλύπτω, περιτειλίγω Ε 186, υ 352. περιβάλλω Π 640.

εἴλω ἴδε εἰλέω.

εἷμα, τό, -τι, -τα, σι (Fεῖμα, ἐκ τοῦ Fέσμα,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ἔννυμι) ἱμάτιον, ἔνδυμα· Χ 154, πλθ. ζ 214=πρὸς ἐνδυμασίαν.
εἶμαι=ϝεϝεσμαι, πρκ. πθ· ἴδε ἔννυμι.
εἴμαρται, πρκ., -το ὑπρ. τοῦ μέρω.
εἱμένος=ϝεϝεσμένος ἴδε ἔννυμι.
εἰ μή, ἐὰν δέν, πλήν, «ἄν μη» μετὰ τὸ «ἄλλος» μ 326.
εἰμί (ἐσμί) πλὴν τῶν ἀττικῶν τύπων καὶ οἱ ἑξ. παρ'Ὅμ. 2 ἑν. ἐσσί(ν) ἢ εἶς, εἶς(οὐχὶ εἶ), πρὸ φων. πλὴν ρ388,πλ.εἰμὲν οὐχὶ ἐγκλιτ., 3 ἔασι, Ὑπ. ἔω, εἴω, 3 (εἴη Η 340, Ι 240), ἔῃ, ἔῃ, ἔῃσι ἦσι 3πλ. ἔωσι, ὦσι, εὐκ. ἔοις, 3 ἔοι, ἀπ. ἔ(μ)μεν(αι), μετ. ὤων, ἐοῦσα, ἐόν, πρτ. 1 ἔα (ἔα ἐν ξ 220=ἐὰν· ἔᾶ Δ 321, Ε 887, ἦα, ἔον (ἔην ἐνίοτε, ἤην· Ο 82), 2 ἔησθα ἦσθα, 3 ἔην ἤην ἦεν, δυϊκ. ἤστην πλ. ἔσαν ἦσαν (μέσ. ἐνσ. προσ. ἔσ(σ)ο, εἵατο (διόρθ. εἵατο υ 106), θαμ. ἔσκον, ε' μέλ. ἔσσομαι, -σεαι, -σεται, σεῖται, σάμεθα, σονται καὶ ἔσεαι, σεται, ἐσόμεσθα, μετ. ἐσσόμενος κτλ. (ἐγκλίνεται ὁ ἐνσ. ὀρ. ἐκτὸς 2 ἑν. εἶ καὶ ἔασιν). Σημαίνει Α' ὡς ὑπαρκτικὸν α') ὑπάρχω Α 70, πάρειμι, ζῶ Β 131· «αἰὲν ἐόντες» =αἰώνιοι. β') ἔστι = ἔξεστι, ἐπιτρέπεται ο 392, οὐκ ἔστι Μ 327, «οὐ θέμις» Ξ 386 = ἀνόσιον εἶναι. γ') ἔστι μοι=ἔχω Κ 170.—Β'. συνδετικὸν= εἰμαι α') μετὰ κατηγορ., ἐπιρ. «ἀκέων, ἀκήν, ἐγγύς». β') μετὰ γεν. κτητικῆς ἢ τῆς καταγωγῆς· «αἵματος εἶς ἀγαθοῖο». γ') μετὰ κατηγ. μετοχῆς· «τετλήτες εἰ μέν» = τετλήκαμεν, καὶ μετὰ τῆς προθ. «ἐκ» Ξ 113.
εἶμι, 2 ἑν. εἶσθα, ὑπ. ἴῃσθα, 3 ἴῃσι, ἴομεν. εὐκ. εἴην εἴη, ἰείη. ἀπ. ἴμ(μ)εν(αι), ἴμεναι (ῑ), μετχ. ἰὼν θ' = ἰόντα με, πρτ. ἤιον ἦια, ἦιες, ἔες, ἦιεν, ἦει, ἦε, ἔε, ἴομεν ἦισαν, ἴσαν, ἦιον, ἀόρ., μέσ. μέλ. εἴσομαι, εται, ἀόρ. ἐείσατο, ϝείσατο, άσθην (ἐν συνθ. διά, κατά, ἐπὶ) ἐϝείσατ' Ο 415, 544, χ 89, εἴσατο Ν 191. ὑπάγω, ἔρχομαι, πορεύομαι· ὁ ἐνεσ. εἰς σημασίαν μέλ. ξ 526, μετὰ μετχ. μέλ. «μαχησόμενος» καὶ Γ 383, Ξ 200, Ο 136, καὶ μετ' ἀπαρ. μέλ. Ο 544· Ρ147 «ὁδὸν»· (τὸ τέρμα τῆς κινήσεως κατ' αἰτ. «δῶ χορόν», πεδίοιο=διὰ τοῦ π., ἄστυ, Οὔλυμπον, Αἴγυπτον, πόλεμον, ἤπειρον, -δέ,πρὸς Ὄλυμπον,παρά τινα, μετά τινα·-ἐς δαῖτα, ἐπὶ δόρπον, ἐπὶ δεξιά, ὑπόγαῖαν=εἰς Ἄιδος, ἄντα θεάων, ἐπὶ νηός, ἐν νηΐ) καὶ μετ' ἀπαρ. μεταφ. πετῶ, ἵπταμαι Η 756, χ 304, θ 87, πλέω «ἐπὶ νηὸς ἰέναι». (τὸ ῑ, τοῦ ἴομεν, ὁτὲ μὲν μακρόν, ὁτὲ δὲ βραχύ).
εἰν = ἐν.
εἰνά-ϝετες (ἔτος) ἐπίρ. ἐπὶ ἐννέα ἔτη γ118.
εἰνάκις=ἐνάκις, =ἐννεάκις ξ 230 †
εἰν-άλιος, εἰναλίω, ίη, αι (ἅλς) ἐπίθ.=θαλάσσιος ὁ 443, υ 478, ε 67.
εἰνά-νυχες (ἀ ῡ) (-νύξ, νυχ) ἐπθ. πλ.=ἐπὶ ἐννέα νύκτας Ι 470 †
εἰναετέρες, ων, αἱ, =σύννυμφαι Ζ 378.
εἴνατος = ἔννατος Β 295.
εἴνεκα = ἕνεκα.
εἰνί = ἐν.
εἰν-όδιος, εἰνοδίοις (ὁδὸς) ὁ κατὰ τὴν ὁδὸν Π 260 †
εἰν-οσί-γαιος = ἐννοσίγαιος.
εἰν-οσί-φυλλον αἰτ. (ὠθέω, ϝοθ·) τὸ σεῖον τὰ φύλλα, διὰ τὸ αὐγδενδρον, ὄρος Νήριτον Β 632, ι 22, καὶ Πήλιον Β 757, λ 315.
εἴξασκε θαμ. ἀόρ τοῦ εἴκω.
εἷο – οὗ – ἑαυτοῦ. Δ 409, χ 19.
εἰοικυῖαι πρκ μετ. ἴδε 2 εἴκω.
εἷος = ἕως.
εἶπα, -έμεν(αι) ἴδε εἶπον.
εἴ περ α') ἂν ἄλλως Ω 667. β') ἀντιθετικὸς ἄν καί, καὶ ἄν α 167, μεθ' ὁρ. ἀορ. ζ 282, Κ 225, Χ 86. μέλ. Κ 115, ὑπ. ἐνσ. Μ 245, εὐκ. Ν 288.
εἶπον (ἔϝεπον, ϝέπος) ἀόρ. ἐπ. ἔειπον, ες, ε(ν) ἐκ τοῦ ἐϝέϝεπον, θαμ. εἴπεσκεν, ὑπ. εἴπωμι, ῃσθα, ὁρ. 1 ἑν. εἶπα, 2 πλ. εἴπατε (ἔσπετε), προσ. εἰπέ, εἴπατε·—λέγω, ὁμιλῶ «τινί» (τι, κελεύω γ 427· Τινί μετ' ἀπ. Ζ 110, Ο 57, α 37, γ 427) = πρός τινα· μετ' αἰτ. προσώπ. α') προσαγορεύω Μ 210, β') ὀνομάζω, ἀποκαλῶ τ 334, Θ 373 (καθ' ἕλξιν τ 219), ω 337. γ') (εὖ) τινὰ—=καλῶς περί τινος ὁμιλῶ α 302, περί τινος, ἀμφί τινι ἔν (μετά) τισι. ἔπος Δ 108, 543, «μῦθον, ἀγγελίην, θεοπρόπιον, θέσφατα, δίκην,ὑπέροπλον, σάφα», «καὶ ποτέ τις εἴπῃσι»=θὰ εἴπῃ τις περὶ αὐτοῦ.
εἴποτε = ἄν ποτε· εἴ ποτ' ἦην γε = ἄν ποτε ὑπῆρξε· ἄλ. γρ. «ἦ ποτ'».
εἴ που = ἄν που γ 93.
εἴ πως = ἄν ἴσως Κ 206.
εἴργω ἴδε ἔργω.
εἴρερος, εἴρερον, τὸν (σϝερσϝερος σειρὰ) δουλείαν, δεσμωτήριον θ 529 †
εἰρεσίη, ης, ἡ (ἐρέσσω), κωπηλασία. Ὅτ. Εἰρέτρια, αν, πόλις τῆς Εὐβοίας Β 537 †
εἴρη, εἰράων, τῶν (ϝερ. εἴρηκα) ἀγορά, βουλευτήριον Σ 531 †
εἴρηαι ἴδε ἔρω.
εἴρημαι κλ. ἴδε α') εἴρω. β') ἔρω.

εἰρήνη, ης, ἡ (εἴρημαι) εἰρήνη· «ἐπ' εἰρήνης» Β 797. Ἰλ. ω 486.
εἴριον, πλ. -α, γεν. ἑν. ἐρίου (Fερ.) ἔριον Μ 434, Γ 388. «ξαίνειν».
εἰρο-κόμος, εἰροκόμῳ, τῇ (κομέω) = τῇ ἐριουργῷ Γ 387 †
εἴρομαι ἴδε 3 ἔρω.
εἰρο-πόκος, εἰροπόκων, οις γεν., δατ. πλθ. (πέκω) πολύμαλλος ι 443 καὶ Ε 137.
εἶρος, τό (εἴρια)=ἔριον δ 135 καὶ ι 426.
εἰρύαται, -το κτλ. ἐρύομαι καὶ ἑρύω.
εἴρυτο ἴδε ἐρύομαι.
1. εἴρω (Fερ), μελ. ἐρέω, ἐεῖ, ἐουσι, ἐων, ἐουσα, πθ. πρκ. εἴρηται, -ημένα, ὑπρ. εἴρητο (μέλ. εἰρήσεται), ἀόρ. ῥηθέντι.—λέγω Α 297, ἐξαγγέλλω «ἔπος, ἀγγελίην» Β 49, ἀναγγέλλω «φρὸς Ζηνὶ» Ψ 226, «πάρεξ» ψευδῶς ψ 16.
2. εἴρω, (ῥίζ. σερ, σειρά, ὅρμος) μόνον κατὰ μετ. πθ. πρκ. ἐερμένον (ἐF-ερμένος) σ 225 «ὅρμον χρυσὸν συμπεπλεγμένονἐξήλεκτρου» καὶ ὑπρ. ἔερτο (ἔFερτο) ο 460. Εὐστ. συνεπέπλεκτο ἢ συνεκέκλειστο. Σχολ. εἰργασμένος ἦν.
εἰρωτάω, ᾷς ἐνσ., πρτ. εἰρώτα (εἴρομαι) ἐρωτῶ ο 423. Ὀδ.
εἰς πρὸ φωνήεντος καὶ τοῦ βαίνω, ἐς (εἰν, ἐν), πρόθ. μετ' αἰτ. σημαίνει α') κίνησιν· «εἰς ἅλα, ἅλαδε, λαύρην», εἰς τὸ κατέθηκεν υ 96, «τρέπεσθαι εἰς»=εἰς νέαν κατάστασιν, «ἐς θήρην, ἐς μάχην, ἐς πόλεμον». μετὰ γεν. ἑνν. τοῦ (δόμον), κ 512, ἀλλὰ καὶ «ἐς Ἄϊδαο» δ 581 (ἑνν. ῥοὰς, ἐκτὸς ξ 258) εἰς ἔκφρασιν μέτρου· «ἐς δίσκουρα»=ὅσον εἶναι τὰ δ. «ἐς ὦπα»=κατὰ πρόσωπον, εἰς ἅντα» ε 217· εἰς ἔνδειξιν διαιρέσεως=κατὰ «ἐς δεκάδας» Β 126, σκοποῦ=πρός, διὰ «εἰπεῖν, (μυθεῖσθαι ψ 305) «εἰς ἀγαθόν» Ι 102, «εἰς ἄτην» μ 372, «ἐς πόλεμον» διὰ πόλεμον Ε 737. β') χρονικῶς = ἕως, μέχρι «εἰς ἐνιαυτόν» δ 595, λ 356, «ἐς τί»=ἕως πότε, «εἰς ὅτε κεν» μεθ' ὑπτ.=μέχρις ὅτου β 99 «αὔριόν ἐς» κατ' ἀναστροφὴν η 318. Ἐν συνθέσει σημ. κίνησιν εἴς τι ἢ προσθήκην.
εἷς (ἑ̄ς)=ἔσσι ἴδε εἰμί.
εἷς, μία, ἕν· ἐπιτείνεται διὰ τῶν «ἕνα οἷον, μία μούνη, μὶ' οἵη» δ 412· «ἕνα αἰεί» τ. ἕ. ἕνα καὶ ἄλλαν.
εἶσα ἴδε ἕζω.
ἐς ἀγείρομεν, πρτ. ἐσαγείρετο,ἀόρ. -ατο Α 142 (κατ'ἄλ. γρ. ἐν δ') συνάγω, συναθροίζω ξ 248, Ο 240=ἀνέλαβε τὰς δυνάμεις του.
εἰσ-άγω, κανονικῶς, ἀόρ. ἐνίοτε ἐν τμήσει «ἐς δ' ἄγαγε»· εἰσάγω, φέρω· Ζ 252 «εἰσάγουσα», ὡς Α 778· ὁδηγῶ εἰς «προτέρω, Κρήτην ἑταίρους, δόμον.
εἰσάμενος, -ατο α') ἐκ τοῦ εἴδομαι. β') ἐκ τοῦ εἶμι=εἰσατο.
εἰσ-ανα-βαίνω, εἰσαναβαίνοι εὐκ. ἐνσ., πρτ. -ἔβαινον, ἀόρ.—ἐμβαίνω ἐπάνω, ἀναβαίνω εἰς, Θ 291, «ὑπερῷα, λέχος», «Ἴλιον»=ἐστράτευον πρὸς τὸ Ἴλιον, (κατὰ τμῆσιν τ 602).
εἰσ-αν-άγουσι,=ἀναδιδάζουσιν, ἀπάγουσιν θ 529 †
εἰσ-αν-ιδών μετ. τοῦ εἶδον=ἀναβλέψας εἰς· μετ' αἰτ. Π 232 καὶ Ω 307.
εἰσ-αν-τῶν (εἶμι) μετ' αἰτ.=ἀναβαίνων εἰς Η 423 †
εἰσ-άντα=ἀπέναντι, ἀντικρύ· ἴδε ἄντα.
εἴσατο ἀόρ., α') τοῦ εἶμι. β') τοῦ εἴδω.
εἰσ-αφ-ικάνω, εἰσαφίκανεν πρτ. = ἦρχετο ἐντὸς—πρὸς—«Λῆμνον πατέρα» χ 99. ἴδε ἐπόμενον.
εἰσ-αφ-ικόμην μόνον ἀόρ. = ἔφθασα εἰς· μετ' αἰτ. μ 84=ἐπέτυχον (ῥίπτων ἐντὸς εἰς)' ψ 66, Υ 336.
εἰσ-βαίνω, πρτ., ἀόρ. βάντες, βαίη· ἐμβαίνω, ἐπιβιβάζομαι «τι» ι 103, δ 48· ἄνευ προσδιορ. Μ 59· «ἐς δ' -βῆσε» «ἑκατόμβην» μετθ. εἰσεβίβασε,Α 310 ἐν τμήσει.
εἰσ-εῖδον ἴδε εἰσοράω.
εἴσ-ειμι, πρτ. ἐς δ' ἦιεν, ἴτην· εἰσέρχομαι «μετ' ἀνέρας»=εἰς ἄνδρας, Ω 463 εἰς ὄψιν (ς' τὰ μμάτια) θὰ ἔλθω.
εἰσ-ελάων = ἐλαύνων, ὁδηγῶν ἐντὸς κ 83, «εἰσέλασαν» = προσώρμισαν ν 113, «ἐλάσαντες»=ὡθήσαντες Ο 385.
εἰσ-ερύω, εἰσ-ερύσαντες ἀόρ. μετ.=ἑλκύσαντες ἐντὸς εἰς τὸ «σπέος» μ 317 †
εἰσ-έρχομαι, -εται, ονται, εἰσέρχεο πρσ. ἐνσ., μέλ. ἐσελεύσομαι, ἀόρ. εἰσήλυθον, -εν, εἰσῆλθε, ἐς δ' ἦλθε, ἔσελθε κλ. ἔρχομαι ἐντός· «τι» ρ 275, «ἔς τι» δ 802. «εὐνὴν» δ 338 καὶ μεταφ. προσβάλλω, ἐπέρχομαι Ρ 157, ο 407, Β 798.
εἶσαν, ης, ην, αι (ἐFίσFη, ᾱ--, θηλ. ἐκ τοῦ ἔFισFος=ἴσος)· σημαίνει ἴσος (οὐχὶ μαθηματικῶς) ἐν ταῖς φρ. α') «δαιτὸς» (δαῖτας λ 185) = ἴσου (ἢ ἀναλόγου) μεριδίου. β') «νῆες, νῆας. νηὸς» =ἰσόμετροι, κανονικῶς ναυπηγηθεῖσαι. γ') «ἀσπίδα πάντοσ' ἐίσην»= κυκλοτερῆ Ν 405. δ') φρένας ἔνδον ὀρθαί, ἀγαθαὶ (=ἐναίσιμοι σ 220).
εἶσθα = εἰς ἴδε εἰμί.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

εἰς ἴημι, ἐνσ. μετ. μέσ. **εἰσ-ιέμενκι** = ἐπιθυμοῦσαι νὰ εἰσορμήσωσι χ 470 †

εἴσ-ιδμη, ἡ (εἶμι) εἴσοδος ζ 264 †

εἴσκω, ἐνσ ὁρ., πρτ. ἤισκε, -ομεν, εἴσκομεν (ἐκ τοῦ ϳεϳίσκω, ἴκελος) παρομοιάζω· α') κάμνω ὅμοιον· μετ' ἀντων. ἀνταναπλ. καὶ ὁοτ. δ 247, ν 313. β') θεωρῶ ὅμοιον «τινά τινι», ἄγχιστα, πάντα (=καθ' ὅλου), ἐνωπαδίως ψ 94· «νυκτὶ εἴσκει» ὁμοιάζει μὲ νύκτα· ι 321 εἰκάζομεν τόσον — ὅσος. γ') νομίζω, μετ' αἰτ. καὶ ἀπ. Ν 446· = ἆρα κρίνομεν ἄξιον;

εἰσ-νοέω, μόνον ἀόρ. **εἰσενόησα**, -ε.=παρετήρησα, κατενόησα, μετὰ μετ. Ω 700.

εἴσ-οδος, ἡ, εἴσοδος «ἀραιή» κ 90 †

εἰσ-οιχνέω, **εἰσοιχνεῦσι**, -εῦσαν 3 πλ. ὁρ. καὶ μετ. (οἴχομαι) εἰσέρχομαι μετ' αἰτ. «χορόν, νῆσον» ζ 157.

εἰσ-όκε (ν)=εἰς ὅ κε, ἕως ὅτου, μεθ' ὑποτ. ἢ εὐκτ. ἐωσοῦ Γ 409, θ 318. ἐν ὅσῳ Ι 609.

εἴσεται μέλ. α') εἶμι, β') οἶδα, εἶδω.

εἰσ-οράω, ἐνσ. **εἰσορώωσι**, εὐκ. -ορόῳτε, μετ. -ορόων καὶ -ῶν, ἐσορῶν, ἐσορῶσ'(α), μέσ. ἐνσ. πρασ. ὁράασθε, ἀπ. ἀασθαι, πρτ. ὁρόωντο· ἀόρ. εἰσεῖδαν, εἰαιδον, θαμ. εἰσίδεσκεν ψ 94. Μέσ. ἐσόψομαι, -εται, -ἰδοντο, -ιδέσθην, -ἰδηται (ἐνίοτε κατὰ τμῆσιν σ 219, 320)—προσβλέπω, ἀποβλέπω «ὀφθαλμοῖσιν» π 477, «ἐνωπαδίως» ψ 94. Πολλάκις μετά τινος σημασίας θαυμασμοῦ Γ 342, Δ 79, Η 214, τιμῆς ἕνεκα· «—θεὸν ὡς»=σεβόμενοι ὡς θεόν· μετὰ μετ. Σ 235· βλέπω κατ' ἐμαυτὸν (Μέσ.) Ψ 448. Πολλάκις τὰ μέσ. οὐδόλως διαφέρει τοῦ ἐνεργ Ψ 495, Ξ 345 «ὀξύτατον ὁράασθαι» =(κατὰ) τὴν ὄψιν.

ἔϊσος ἴδε ἴσος.

εἰσέπτατο μόνον ἀόρ. τοῦ εἰσπέτομαι, μετ' αἰτ.=ἐπέταξε μέσα εἰς Φ 494 †

εἴσω, ἔσω (εἰς) ἐπίρ. πρὸς τὰ ἔσω, μετ. αἰτ. Π 364, ο 40, Ζ 284 (ἐνν. δόμον·) μετὰ γεν.=ἐντός, ἔνδον η 135, θ 290.

εἰσωποὶ ἐγένοντο νεῶν = ἦλθον κατὰ πρόσωπον (εἰς ὦπα) τῶν νεῶν, ἀντίκρυσαν τὰς ναῦς Ο 653 †

εἵταγε φέρεσται ἴδε ἐννυμι.

εἴ τε—εἴ τε, μεθ' ὁριστ. Δ 65 κ. ὑποτ. Μ 239.

εἶτε=εἴητε εὐκτ. ἴδε εἰμί.

εἴῶ=ἐάω, εἴων πρτ. τοῦ ἐάω.

εἴω = ὦ ὑποτ. τοῦ εἰμί.

εἴωθα πρκ. τοῦ ἔθω.

εἴως = ἕως.

ἐκ, πρὸ φωνήεντος **ἐξ**, πρόθ. μετὰ γεν. α') τοπικῶς· ἀπό. Ι 344, Κ 15, Λ 239, σ 28, «ὕπνου» Ε 413, Κ 107, ζ 224 «ἐκ ποταμοῦ ἐνίζετο» λαμβάνων ὕδωρ ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἐνίπτετο· οὕτω καὶ «ἐξ ἵππων, ἐξ ἔδρης, ἐκ θρόνου», «ἐκ θυμοῦ»=ἀπὸ τὴν καρδίαν του. εἰς ἔνδειξιν χωρισμοῦ Δ 96, Ο 680, Ω 397, «ἐκ πάντων μάλιστα» Β 433. τοῦ ποιητ. αἰτίου=ὑπό· η 70. α 313· «ἐκ βελέων» = ἐκτὸς—ἀπό. β') χρονικῶς· εὐθύς μετά, ἀμέσως μετὰ Ι 290, Ω 535, Ξ 86· «ἐξ οὗ, ἐκ τοῦδε, ἐκ τοῖο», «ἐξ ἔτι πατρῶν» ἀμέσως ἐκ τοῦ χρόνου τῶν π. γ') αἰτιολογικῶς=ἀπό· (γένος Ψ 347) εἶναι ἔκ τινος Υ 106, α 207 «γενέσθαι, γενεὴ ἐκ γαίης, ἐκ νυκτῶν, ἐξ ἔριδος, ἐκ Διός»· «κλύειν ἐκ—» = παρά τινος τ 93. Κατ' ἀναστροφὴν Ε 865, Ξ 472, Ω 743, ρ 518.

Ἑκάβη, Δύμαντος θυγάτηρ, γυνὴ τοῦ Πριάμου Ζ 203, Π 718. Ἰλ.

ἑκά-(ϝ)εργος, ον, ε ἐπίθ. μόνον τοῦ Ἀπόλλωνος· α')=ἀλεξίκακος, (εἴργω, οὐχὶ ἔργον) β') ὁ βάλλων μακρόθεν, ὁ γονεύων διὰ τῶν βελῶν του.

ἑκάεν ἀόρ. πθ. τοῦ καίω.

ἑκαθεν (ᾱ. ἑκὰς) α') μακρὰν ρ 25. β') μακρόθεν Β 456.

Ἑκα-μήδη, ἡς. Θ. Ἀρσινόου Α 624.

ἑκὰς (σϝε-κάς, ὡς ἀνδρα-κὰς) μακρὰν· συνήθως μετὰ τῆς ἀπό Σ 256· μετὰ γεν. Ν 263. καὶ μετὰ κινήσεως σημ. ῥ. Ν 592· μετὰ γεν. Ι 246. συγκρ. ἑκαστέρω η 321 † ὑπρθ. ἑκαστάτω Κ 113 †

ἑκάστυθι ἐπίρ. ἑκασταχοῦ γ 8 †

ἕ-καστος, η, ον (σϝε ἄντων., καστος = ποστος ὑπρθ. εἷς σϝεκάτερος, σϝεπότατος, τοῦ σϝ ἀποβαλλομένου) καθεὶς· α') ἀντὶ ἐπιθ. «ῥῶτα ἕκαστον» β') ἀντὶ οὐσιαστ. κατὰ σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος Ε 195, Κ 473.

ἑκάτερθε(ν) = ἑκατέρωθεν· «—ὁμίλου» ἐξ ἑκατέρου τοῦ ὁμίλου Γ 340, α 335, ζ 19.

ἑκατη-βελέτης, ἑκατηβελέταο Δ 75 † = τῷ ἑπομ.

ἑκατηβόλος, ου (ἑκατος βάλλω) ὁ πόρρωθεν βάλλων διὰ τῶν βελῶν, ὁ εὔστοχος τοξότης Α 370, θ 339. ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.

ἑκατόγ-χειρον=τὸν ἑκατὸν χεῖρας ἔχοντα (Βριάρεων) Α 402 †

ἑκατό(ν)-ζυγος (ζυγόν) μετὰ 100 ζυγῶν, (ἐδωλίων), μὲ 100 κώπας Γ 247 † (ἔκφρ. ὑπερβολική).

ἑκατόμ-βη, ἡ, (βοῦς), **ἑκατόμβης**, ης, ας,

θυσία 100 βοῶν· εἶτα δὲ ἐξαφανισθείσης τῆς σημασίας ἑκατέρου συνθετικοῦ μέρους σημαίνει ἐξαιρέτως θυσίαν πολυτελῆ· ἐκ ταύρων, αἰγῶν, κριῶν, (δαμάλεων). Ζ 73, 115, Β 321, Ψ 146, α 25· λέγεται δ' αὕτη «ἱρή, (ἁγα)κλειτή, ἕξαιτος, τελήεσσα».

ἑκατόμ-βοιος, ον, α, ὁ ἔχων ἀξίαν 100 βοῶν τ. ἕ. ἀκριβώτατος Β 449. Ὡς οὐσιαστ. ἀξία 100 βοῶν Φ 79. Ἰλ.

ἑκατόμ-πεδον, κάλλιον ἑκατόμποδον=100 πόδας μακρὸν Ψ 164 †

ἑκατόμ-πολις, 100πόλεις ἔχουσα Β649 †

ἑκατόμ-πυλοι, 100 πύλας ἔχουσαι «Θῆβαι Αἰγύπτιαι» Ι 383 †

ἑκατόν ἄκλιτ. ἀριθμ. Ι 85· ἐνίοτε ὡς ἀόριστος πληθύς· = πολλοί· Β 448, Ξ 181· οὕτω καὶ ἐν τοῖς συνθ. μετὰ τοῦ «-βης, -πόλις, πύλοι».

ἑκατος, ἑκάτοιο=τοῦ μακρόθεν ἀκοντίζοντος Δ 385. Ἰλ.

ἐκ-βαίνω, **ἐκβαίνοντα** ἐνσ. μετ., πρτ. καὶ ἀόρ. ἐνίοτε κατὰ τμῆσιν· «ἐκ δ' ἔβαν» Γ 113· ἀποβαίνω, ἐξέρχομαι «πέτρης», ἀόρ. α'. ἀποβιβάζω Α 438, α 244.

ἐκ-βάλλω, **ἐκ-βάλλων** μετοχ. ἐνσ., πρτ., ἀόρ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τμήσει· ῥίπτω ἔξω Ε 39. ἀποσπῶ ἐκ τῶν χειρῶν τινος, ἐκτινάσσω β 376. Μεταφ. χύνω «δάκρυα», ῥίπτω «ἔπος», ἐκκόπτω «δοῦρα» ε 244.

ἔκ-βασις, ἡ, ἀπόβασις, ἀποβάθρα ε 410 †.

ἐκ-βλώσκω, μόνον ἀόρ. **ἔκμολεν** = ἐξῆλθεν Λ 604 †.

ἐκγεγάμεν, αῶς, ἀονται ἴδε ἐκγίγνομαι.

ἐκ-γελάω, **ἐκ-γελάσας** μετ. ἀόρ. Ζ 471 ἐξεσπάσας τὰ γέλοια, γελάσας δυνατά· «-ᾗδύ» π 354, σ 35.

ἐκ-γίγνομαι, ἀόρ. **ἐξεγένοντο**, πρκ. γεγάασι, ἀπ. -ἄμεν, μετ. -αῶτι, αυῖα, ἐνίοτε κατὰ τμῆσιν, ὑπρσ. -γάτην· γεννῶμαι ἐκ «τινὸς» Φ 185, Ο 641, ζ 229· καὶ μετὰ δοτ. Ξ 115.

ἐκ-γονος, ον. ὡς οὐσ. γόνος, υἱὸς Ε 813, θυγάτηρ λ 236.

ἐκ-δέρκομαι, **ἐκδέρκεται**, γρ. καὶ «ὅσσε κεφαλῆς ἔκ δέρκεται» = οἱ ὀφθαλμοὶ βλέπουσιν ἔξω ἐκ τῆς κεφαλῆς Ψ 477 †.

ἐκ-δέρω, μόνον μετ. ἀόρ. **ἐκδείρας**=ἐκβαλὼν τὸ δέρμα κ 19 †.

ἐκ-δέχομαι, **ἐξεδέχοντό** οἱ σάκος=ἐλάμβανον (ἔπαιρναν) τὴν ἀσπίδα του Ν 710 †.

ἐκ-δέω, πρτ. **ἔκδεον** ἡμιόνων Ψ 121, =προσέδενον ἐκ τῶν ἡμ., ἀόρ. ἀπ. ἐκδῆσαι «σανίδας» Χ 124 = νὰ δέσωσι (κλείσωσι) τὰς θύρας.

ἔκ-δηλος, περιφανής, ὑπερέχων «μετὰ πᾶσιν» Ε 2 †.

ἐκ-δια-βαίνω, **ἐκδιαβάντες** «τάφρον»=διαβάντες ὅλην τὴν τάφρον, ἐξελθόντες τῆς τάφρου Κ 198 †.

ἐκ-δίδωμι, **ἔκδοτε** προσ. ἀόρ.=ἀπόδοτε Γ 459 †.

ἐκ-δύνω, πρτ. **ἔκδυνε**=ἀπέβαλλε «χιτῶνα» α 437, ἀόρ. ξ 341 ἔδυσαν = ἐξέβαλον τὸν χιτῶνα.—Μέσ. **ἐδύοντο**=ἐξεδύοντο τὰ ἑαυτῶν «τεύχεα» Γ 114, «ἐκδὺς χλαῖναν» ξ 460. ἐκφεύγω, ἐξέρχομαι κρύφα «ἐκ μεγάροιο»· μεταφ. Π 99 (=ἐκδυίημεν) «ὄλεθρον» ἠθέλομεν ἀποφύγῃ τὸν ὄ., εὐκ. «ἐκδῦμεν (=ἐκδυίημεν)».

ἐκεῖθι = ἐκεῖ φ 10 †.

ἐκεῖνος καὶ κεῖνος, η, ον, μετ' οὐσ. ἀνάρθρως καὶ μετ' ἄλλων ἀντωνυμιῶν «κεῖνος ἀνήρ, κεῖνος δ' αὐτὸς ἐγώ». **κείνῃ** ἐπίρ.= δι' ἐκείνων (τῶν θυρῶν)· ν 111.

ἐκέκαστο ὑπρσ. τοῦ καίνυμαι.

ἐκέκλετο ἴδε κέλομαι.

ἔκηα ἴδε καίω.

ἐκη-βολίαι (ἐκ τοῦ ἑκηβόλος), αἱ μακρόθεν τοξεύσεις Ε 54.

ἑκηβόλος, ου (βάλλω), ὁ μακρόθεν βάλλων (τοξεύων ἐπιτυχῶς)· καὶ οὐσ. Α 96. Ἰλ.

ἑκηλος, ον, οι καὶ **εὐκηλος**, οι (ἑκηλος, ἐξέκηλ., ἐκών) ἥσυχος, ἀμέριμνος, ἀκώλυτος Ε 805, Ζ 70, 6 311, λ 184, φ 289, ξ 479.

ἑκητι (ἑκητι), χάριτι (θεοῦ) γεν. τ 86. Ὀδ.

ἐκ-θνήσκω, μόνον ἀόρ. 3 πλ. **ἔκθανον** (ᾰ) γέλῳ, ἀπὸ τὰ γέλοια ἀπέθανον σ 100 †.

ἐκ-θρώσκει, ἀόρ. ἐξέθορε, ἔκθορε, ἐνίοτε ἐκ θόρε· πηδῶ ἔξω, ἐκπηδῶ Η 182, μετὰ γεν. «προμάχων, εὐνῆρι», Κ 95 ἡ καρδία πηδᾷ ἀπὸ τὰ στήθη, τ. ἔ. πολὺ πάλλεται.

ἐκ-καθαίρω, **ἐξεκάθαιρον** πρτ. =ἐκαθάριζον Β 153 †

ἑκκαιδεκά-δωρα οὐδ. πλθ.=16 παλαμῶν (μῆκος ἔχοντα) Δ 109 †

ἐκ-καλέω μόνον μετ. ἀόρ., καὶ μέσ. **ἐξεκαλεῖτο**, **καλεσσάμενος**'=ἐκάλεσεν ὡς ἑαυτὸν τ 15, ω 1.

ἐκ-καλύπτω, **ἐκκαλυψάμενοι** μέσ. ἀόρ.= ἀποκαλύψαντες ἑαυτοὺς κ 179 †

ἐκ-κατέ-παλτο· οὐρανοῦ ἔκ κατ. (πάλλομαι), ἐτίναξε κάτω ἐκ τοῦ οὐρ. Τ 351 †.

ἐκ-κατ-ιδῶν, Περγάμου ἔκ κατ.=ἀπὸ τῆς Π. ἰδὼν κάτω Δ 508 καὶ Η 21.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

ἐκ-χίεν πρτ. ἴδε χίω=ἐξήρχετο ω 492 †.
ἐκ-κλέπτω, ἐξ-έκλεψεν ἀόρ.=κρυφίως ἐξήγαγεν Ε 390 †.
ἐκ-κυλίω, ἐξεκυλίσθη ἀόρ. πθ.=ἔπεσε κυλισθεὶς ἐκ τοῦ — Ζ 42 καὶ Ψ 394.
ἐκ-λανθάνω μόνον **ἐκλέλαθον** κιθαριστὴν Β 600=ἔκαμον αὐτὸν νὰ λησμονήσῃ τὴν τέχνην τοῦ κιθαρίζειν. Μέσ. ἀόρ. **ἐκλελάθοιτο**, οιντα, έσθαι μετὰ γεν. — λάθετο, ουτα μετὰ γεν. Π 602, ἀπαρ. κ 557· ἐντελῶς λησμονῶ.
ἔκλε' παρτ. παθ.=ἐκλέεο ἴδε κλείω.
ἐκ δέ με πάντων ληθάνει=ἐντελῶς λησμονεῖ η 221 †.
ἔκ-λησιν, τὴν(λήθω), ἐντελῆ λήθην ω 485 †.
ἐκ-λύω, ἐκλύσομαι μέλ., μετὰ γεν.=ἀπαλλάξω κ 286 †.
ἐκ-μολεν ἀόρ. τοῦ ἐκβλώσκω.
ἐκ-μυζάω, ἐκ-μυζήσας ἀόρ. μετ. = ὅλαν βυζάσας τὸ «αἷμα» Δ 218 †.
ἔκ-παγλος, ον, α, οις, ὑπρ. -ὰτατ', ἐπίρ. -ως (πάγος, πρβ. ῥιγεδανὴς καὶ καταριγηλὰ) ἐκπληκτικός, φοβερός, «χειμὼν» ξ 522, Λ 589, Δ 146, κ 448. Οὐδ. ἐνικ. καὶ πλ. ἐπίρ.=δεινῶς, σφόδρα, μόνον εἰς ῥ. φιλίας καὶ ἐχθρας σημαντικά Γ 415, Ε 423.
ἐκ-παιφάσσειν (φάος) =ἐκλάμπειν, ἐνθουσιᾶν Ε 803 †.
ἐκ-πάλλω, ἔκ-παλτο ἀόρ. μέσ. μετὰ γεν. =ἐξετινάχθη Υ 483 †.
ἐκ-πάτάσσω, ἐκ-πεπαταγμένος πρκ. πθ. «φρένας» κτυπημένος τὰς φρ., ἐκπεπληγμένος, ἀνόητος σ 327 †.
ἐκ-πέμπειες, πρτ., μέλ., ἀόρ. ά. (καὶ μέσ.) ἐνίοτε κατὰ τιμῆσιν. ἐκπέμπω, στέλλω ἔξω Ω 381, συνοδεύω ἔξω Ω 681, ῥίπτω (εἰς τὰ κύματα) Μ 28. Μέσ. υ 361 = ἀποπέμψατε αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας.
ἐκ-πέπαται πρκ. τοῦ ἐκπίνω.
ἐκ-περάω, 3 ἑν. **ἐκπερᾷ**, -ὰωσι, ἀόρ. -ησεν— «ἀντικρυ»=ἐξεπέρασεν εἰς τὸ ἄλλο μέρος· «μέγα λαῖτμα» (ἁλὸς θ 561)=διέπλευσε τὸ μέγα χάος τῆς θαλάσσης.
ἐκ-πέρθω, μόνον μέλ. καὶ ἀόρ. ά. (καὶ θ'. ἔξ ἐπράθομεν) καὶ κατὰ τιμῆσ. Ζ 415· **ἐκπορθῶ**, μόνον περὶ πόλεων· Δ 125 «—πολίων» ὅσας ἐκ τῶν πόλεων ἐξεπορθήσαμεν. (Ἰλ.).
ἐκ-πεσέειν ἐκ-πεσεῖν ἴδε πίπτω.
ἐκ-πεφυυῖαι πρκ. τοῦ ἐκφύω.
ἐκ-πίνω, ἀόρ. ἔκπιε, πθ. πρκ. **ἐκπέποται** =ἐξεκένωσαν, ἄδειασαν χ 56. Ὀδ.
ἐκ-πίπτω, ἔκ-πιπτον 3 πλ. πρτ., μέλ. -πεσέειν, ἀόρ. ἔκπεσε, ον καὶ κατὰ τμῆσιν· καταπίπτω «δίφρου, ἁμάξης» = ἐκ τοῦ ἅ. μετὰ δοτ. «οἰ—χειρὸς» τοῦ ἐξέπεσεν ἐκ τ. χ. Χ 448, «ἄκρυ» Β 266. ἰδίᾳ περὶ ἐκείνων, ἃ ἐκπίπτουσιν ἐκ τῆς «χειρὸς» Δ 493, χ 17. «ἐκ δὲ πεσών»=ἐκβληθείς.
ἐκ-πλήγδην ἴδε ἐμπλήγδην.
ἐκ-πλήσσουσαι, ἀόρ. πθ. -πλήγη, 3 πλ. ἐκπλῆγεν = ἐξεπλάγησαν· θορυβῶ, ἐκπλήσσω (Ν 394 φρένας), Σ 225=ἐθορυβήθησαν (τάχασαν).
ἐκ-πωτέωνται 3 πλ. ἐνσ.=ἐξίπτανται, πετῶσιν ἐκ (Διός) Τ 357 †.
ἐκ-πρεπής, ἐκ-πρεπέ(α) αἰτ. (πρέπω) ἐν πολλοῖσι=διαπρέποντα μεταξὺ πολ. Β 483†
ἐκπροκαλέω, ἐκ-προ-καλεσαμένη ἀόρ. μέσ.=προσκαλέσασα ἔξωπρὸς ἑαυτὴν Β 400.
ἐκ-προ-λείπω, ἐκ-προ-λιπόντες λόχον ἀόρ. μετ =ἐξελθόντες ἐκ τῆς ἐνέδρας θ 515 †.
ἐκ-πτύω, ἐξέπτυσεν ἀόρ. ἀπέπτυσεν (ἐκ τοῦ στόματος) ε 322 †.
ἐκ-πυνθάνομαι, ἐκ-πεύσεται μέλ., ἀόρ. πυθέσθαι· ἐξετάζω, ἐρωτῶ Κ 308 καὶ 320 (θεῶν ἔκ- Υ 129).
ἐκρέμω 2 ἑν. πρτ. τοῦ κρέμαμαι.
ἐκ ῥέε πρτ. = ἔσρεFε = ἐξεχύνετο ἴδε ῥέω.
ἐκ-ῥFήγνυμι, ἐξ-έρρηξε ἀόρ., διαρρηγνύω Ο 469, «ὁδοῖο»=παρέσυρε τὴν ὁδὸν Ψ 421.
ἐκ-σαόω, ἐξ-εσάωσε ἀόρ.=ἔσωσεν ἐκ (θαλάσσης) δ 501.
ἐκ-σεύαμαι, ἐσσεύυντο πρτ., ἀόρ. ἐξέσσυτο (Β 809, Θ 58 κατὰ τμῆσιν), παθ. -σύθη, ἐξορμῶ, τρέχω ἔξω ἐκ τῶν «πυλέων» ι 438, μ 366 ἔφυγεν ὁ ὕπνος ἐκ τῶν βλεφάρων, ι 373 ἐκ τοῦ φάρυγγος ἐξεχύθη ὁ οἶνος· Ε 293 διῆλθεν ἔξω.
ἐκ-σπάω, ἐκ-σπάσεν = **ἐξέσπασε**, μέσ. -σπάσ(σ)ατο, -σσαμένω ἀόρ. — ἐξελαύνω, ἀποσπῶ τι τῶν ἐμῶν· περὶ ἔγχους, μετὰ γεν. «στέρνοιο» Δ 530. (Ἰλ.).
ἐκ-στρέφω, ἐξ-έστρεψε ἀόρ. ἀνέτρεψε (τὸ δεύτερον) τοῦ «βόθρου»,=ἐξερρίζωσε Ρ 58 †
ἔκτα ἀόρ. ἐνεργ., ἔκταθεν πθ. τοῦ κτείνω.
ἐκταδίην=μακράν, μεγάλην «χλαῖναν» Κ 134 †.
ἔκταμε προστ. ἀόρ. τοῦ
ἐκ-τάμνω, ἐκ-τάμνησι ὑπ., τάμνοντε μετ. ἀόρ. ἔταμον, ἔκταμε προσ. — ἀποκόπτω «μηρούς ἐξέταμον» μ 360, ἀποσπῶ «ἰούς, ὀϊστόν» ἀπὸ τοῦ «μηροῦ» τοῦ θύματος Λ 829, Μ 149=σύρριζα ἐκκάπτοντες, ἐξερριζώνοντες (οἱ κάπροι) πρὸ τῆς ἐφόδου.
ἔκταν=ἔκταμαν, ἀόρ. τοῦ κτείνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ἐκ-τανύω, μόνον ἀόρ. ἐτάνυσσα, ύσας μετ., πθ. -ετανύσθη. — ἐκτείνω, ἐξαπλώνω «ἐν κόνι» (τὸ σῶμα τοῦ τεθνεῶτος) Ω 18. τὸ παθ. Η 271=ἠπλώθη, Ρ 58 ἐξήπλωσε κατὰ γῆς τὸ δένδρον.

ἐκ-τελέω, τελέει (καὶ μέλ.), πρτ. -ετέλειον, μέλ. -έσω, ἀόρ. -εσσε, ὑπ. έσωσι, πρκ. πθ. τετέλεσται, μέλ. τελέεσθαι· ἐκτελῶ «ὑπόσχεσιν» Β 286, τελῶ «γάμον», χαρίζω, δίδω παῖδα «γόνον», εἰς πέρας φέρω, ἀποτελειώνω «ἔργον, ἀέθλους, φᾶρος» Σ 97, διανύω «ὁδόν», χ 5 ἄβλος ἐκτετέλεσται.

ἐκ-τίθημι μόνον ἀόρ. ἐκ θῆκε καὶ **ἐκθεῖσαι**, ἔθηκεν ἔξω υ 97, ψ 179.

ἐκ δ' ἐτίναχθεν = ἐξετινάχθησαν, ἐπετάχθησαν «αἱ ὀδόντες» Π 348 †.

ἔκ-τυθεν=ἔκτοσθεν ἀ) ἐπίρ. ν 100, ι 239· τὸ αὐγῆς γεν. διαιρετ. ᾗ γραπτέον ἔντοσθεν. β') πρόθ. μετὰ γεν.=ἐκτός, μακράν α 132.

ἔκτυθι (ἐκτὸς) ἔξωθεν «νηῶν» Ο 391, «πυλάων» Χ 439.

ἔκ τ' ὀνόμαζεν ἴδε ἐξονόμαζεν.

Ἕκτόρεον χιτῶνα Β 416=τοῦ Ἕκτορος.

Ἑκτορίδης='Αστυάναξ Ζ 401.

ἕκτος (ἑκ-τος) ἔξω Δ 151, μετὰ γεν. = μακρὰν Ψ 424, καὶ ἀπὸ Κ 151.

ἕκτος, ον=ἕκτος Β 407.

ἕκτοσε (ἑκτὸς) ἔξω «χειρός» ξ 277 ‡.

ἕκτοσθε(ν) (ἑκτὸς) ἔξωθεν Η 341, μετὰ γεν. «τείχεος, αὐλῆς».

ἔκ-τυπε ἀόρ. τοῦ κτυπέω.

Ἕκτωρ, ος, Υ. τοῦ Πριάμου (Ω) καὶ τῆς Ἑκάβης Χ 80, 405, 430, Ω 747, σύζυγος τῆς Ἀνδρομάχης Ζ 390, Ω 724, πατὴρ τοῦ Ἀστυάνακτος, ὁ ἄριστος τῶν Τρώων τὴν ἀνδρίαν, τὴν φρόνησιν καὶ τὸ εὐγενὲς ἦθος, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως Χ 5, 78.

ἑκυρή, ῆς (ῠ) πενθερά Χ 451, **ἑκυρός**, ὁ =πενθερός Δ 172 (σϝεκυρ).

ἐκ-φαίνω, μέλ. ἐκφανεῖ = θέλει φέρει εἰς φῶς Τ 104, ἀόρ. ἐξεφάνῃ, 3 πλ. ἐκ ἔφανεν καὶ ἐξεφάανθη=φανερὸν ἐγένετο Σ 248, Θ 557, ἀπέβη, ἐγένετο Ν 278 «-φάανθεν» ἔλαμψεν, ἐξήστραψεν Τ 17.

ἐκ-φάασθαι ἴδε ἔκφημι.

ἐκ-φένω πρκ. πθ. κατὰ τμῆσιν «-πέφαται» =εἶναι πεφονευμένος Τ 27 †.

ἐκ-φέρω, -ήμεν (ἀπ.) πρτ. καὶ ἔκφερε, ον· —ἐκφέρω νεκρὸν πρὸς ταφήν, κηδεύω Ω 786, ὑφαρπάζω, φέρω τι ἔξω κρυφίως ο 470, λαμβάνω «ἄεθλον» Ψ 785, «πολέμοιο» μετέφερον ἐκ τοῦ π. Ψ 450, Ἀμετ. πρῶτός εἰμι εἰς τὸ τρέχειν (περὶ ἵππων) Ψ 376.

ἐκφεύγω, ἀόρ. καὶ ἔκφυγε, ομεν καὶ κατὰ τμῆσιν, ἀπ. -έειν· διὰ τῶν ποδῶν φεύγων ἀπομακρύνομαι, διαφεύγω «ἀλός» ἐκ τῆς θαλάσσης, περὶ τῶν ῥιπτομένων βελῶν «βέλος» (χειρός)=ἐπέταξε τὸ βέλος ἐκ τῆς χειρός· μεταφ. μετ' αἰτ. ἀποφεύγω «κῆρα, ὁρμήν, θάνατον».

ἐκ-φημι, μέσ. -φάσθαι=νὰ ἐκβάλῃ ἀπὸ τὸ στόμα, νὰ προφέρῃ κ 246 καὶ ν 308.

ἐκ-φθέγξατο=ἐξέβαλε φωνὴν ἐκ τῆς β. δ. Φ 213.

ἐκ-φθίνω, ἀόρ. μέσ. μετὰ παθ. σημασ. **ἐξέφθιτο**, νηὸς=εἶχε τελειώσῃ, εἶχε καταναλωθῇ ὁ οἶνος ἐκ τῆς νηός ι 163, μ 329.

ἐκ-φόρεον πρτ. ἐνεργ. (φέρω) «οἴκων»= ἐξέφερον τὰ σώματα τῶν φωκῶν, καὶ παθ. **ἐκφορέοντο** μετεφέροντο ἔξω τῶν «νηῶν».

ἔκ-φυγε, ἀόρ. τοῦ ἐκφεύγω.

ἐκ-φύομαι μόνον παρκ. **ἐκπεφυυῖαι** γεγεννημέναι (φυτρωμέναι) ἐκ τοῦ «αὐχένος» Δ 40 ‡.

ἐκ-χέω, πρτ. **ἔκχεον**=ἔξω χύνω, ἀόρ. μέσ. ἐκχεύατο ἔχυσε δι' ἑαυτὸν ἢ πρὸς χρῆσίν του «ὅτοτοῦ» Χ 3. πθ. πρτ. ἐχέοντο, ὑπρσ. ἐκέχυντο, ἀόρ. ἐχύθη καὶ μέσ. ἀόρ. ἔχυτο, ἔκχυτο, ὑμενοι, μένοιο· χύνομαι ἔξω, ἐκρέω τ 470· «σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο»=ἀθρόως ἐξίεσαν θ 279· «μελαθρόφιν» μετὰ γεν. ἦσαν διακεχυμένα, ἐξήρτηντο ἐκ τῆς ὀροφῆς.

ἑκών (ἀρχ. μετ. ϝεκών), θελητικῶς Γ 66, αὐθορμήτως Δ 43· ἐπίτηδες Ζ 523, Κ 372.

ἐλάαν ἀπαρ. τοῦ ἐλάω.

ἐλαίη, ης, ἡ ἐλαία τὸ δένδρον «πανύφυλλος, θαλεθόωσα, ἱερή».

ἐλάϊνος, η, ον (ᾱ) καὶ **ἐλαΐνεος**, εον (ᾱ) ὁ ἐκ ξύλου ἐλαίας «στειλειόν, μοχλός, ῥόπαλον» Ι 320, 236, Ν 612.

ἔλαιον, ῳ, τὸ ἔλαιον «λίπ'(α) ἐλαίῳ» ἠλείφοντο μετὰ τὸ λουτρὸν Κ 577, ζ 96, ἐτίθετο «ἐν ληκύθῳ» ζ 79. «εὐῶδες, ῥοδόεν».

ἔλασ(α), ἔλασσε, ἐλάσσασκε ἴδε ἐλάω.

Ἔλασος, ον, εἰς τῶν Τρώων Π 696 †.

ἐλάσσων, **ἔλασσον**, μικρότερον Κ 357 †.

ἐλαστρέω, 3 πλ. πρτ. **ἐλάστρεον** (ἐλάω) = ἤλαυνον, ἐζευγηλάτουν Σ 543.

ἐλάτη, **ἐλάτης**, ην, ά) τὸ ἔλατον Ε 239. β') κώπη Η 5, μ 172.

ἐλατήρ, ὁ, **ἐλατῆρι**, -α, ες (ἐλάω) ἡνίοχος Δ 145 (Ἰλ.).

Ἔλατος, ον ἀ) εἷς τῶν Τρώων Ζ 33. β') μνηστὴρ τῆς Πηνελόπης χ 267.

Ἐλατρεύς, εἷς τῶν Φαιάκων θ 111, 129.

ἐλαύνω ἴδε ἐλάω.

ἐλαφη-βόλος· ἀνήρ, ὁ βάλλων ἐλάφους, κυνηγός Σ 319 †.

ἔλαφος, ἡ, -οιο, -οισιν, -ους, ἡ ἔλαφος Γ 24. τύπος δειλίας Δ 225.

ἐλαφρός, ά!, όν, ά· -ότερος, οι, -ότατος, οι, ην· ἐπίρ. -ῶς ε 240.—ἐλαφρός, ταχύς, «πόδας»=κατὰ τοὺς πόδας· «θεῖειν» εἰς τὸ τρέξιμον.

ἔλαχε, ον ἀόρ. τοῦ λαγχάνω.

ἐλαχύς, θηλ. ἐλάχεια=μικρὰ ι 116, κ 509. ἄλλοι γρ. λάχεια.

ἐλάω, ἐλάᾱν ἀπ., ἐλαύνω ἐνσ., πρτ. ἔλαυνες κτλ. καὶ ἔλων, μέλ. ἐλάσω, ἐλῶ, 3 πλ. ἐλόωσι, ἀόρ. ἔλα(π)σα. ἠλασάμεσθα, θαμ. ἐλάσασκε, ὑπ. ἐλάσῃσθα, πθ. πρκ. ἐλήλαται, ὑπρ. ἠλήλατο ἐληλάατο ἐληλάδατο ἢ ἐληλέδατο.—ὁδηγῶ, βάλλω εἰς κίνησιν «ἅρμα, ἵππους, νῆα»—πλήττω «πόντον, γαλήνην» «ἐλαύνοντες=κωπηλατοῦντες» γ 22· — πληγώνω «ξίφει», «οὐλὴν λευκῷ ὀδόντι» προξένησε πληγὴν μὲ τὸν λευκὸν ὀδ.—κτυπῶ «χθόνα μετώπῳ», ῥίπτω μεθ' ὁρμῆς «πρὸς γῆν κάρη τινός», «κολωφόν»=ἔσυρε θόρυβον (ρωνήν). — ἐκτείνω «ἕρκος, τεῖχος», σφυρηλατῶ «ἀσπίδα, πτύχας»· Π 518 = ἡ χεὶρ ταλαιπωρεῖται ὑπὸ ὀξέων πόνων.

ἔλδομαι (F-ελδ.), ἐλδεαι, εται, όμεναι καὶ ἐέλδομαι—θέλω, ἐπιθυμῶ, ἐρῶ «τινός, τινά», ἐελδομένοισιν=ἐπιθυμοῦσι, μετ' ἀπαρ. Ν 638. παθ. ἐελδέσθω Π 494 = ἔστω ἐπιθυμητός, Ἡσύχ. ἐν ἐπιθυμίᾳ γενέσθω.

ἐλε=εἷλε, ἀόρ. τοῦ αἱρέω.

ἐλεαίρω, ἐνσ. ἀπ. ἐλέαιρεν, θαμ. ἐλεαίρεσκον (ἔλεος)· εὐσπλαγχνίζομαι «τινά», μετὰ μετ. Η 27, Ι 302, «οὐκ-» μετ' ἀπαρ. υ 202.

ἐλεγχής, ἐλεγχέες. (ἔλεγχος), ἐπονειδιστοι, κατησχυμένοι Δ 242· ὑπερθ. «ἐλέγχιστος» οὐ Β 285.

ἐλεγχείη, ην (ἔλεγχος), ὄνειδος, καταισχύνη, «τινὶ ἀναθήσει, κατέχευας» Χ 100, ξ 38.

ἔλεγχος, τό, -εα, ὄνειδος, αἶσχος· «ἐλέγχεα» περὶ ἀνθρώπων· φαῦλοι, δειλοὶ Β 235, Ω 260.

ἐλέγχω, ἐλέγχεε, ἀόρ. ὑπ. ἐλέγξῃς· ὀνειδίζω, ἀτιμάζω φ 424· Ι 622=μὴ καταστήσῃς ματαίους.

ἐλέειν=ἐλεῖν ἀόρ. αἱρέω.

ἐλεεινός, όν, ά, ότερος, οτάτῳ (ἔλεος) ἄξιος ἐλέους Φ 273, οὐδ. συμπαθητικῶς Θ 531, καὶ πλ. Χ 37, Β 314.

ἐλεέω, μόνον μέλ. ἐλεήσεε, ἀόρ. ἐλέησε, ὑπ. αἴ κ' ἐλεήσῃ καὶ μετ. (ἔλεος), εὐσπλαγχνίζομαι, πογῶ «τινά» Π 431 καὶ «τι» Ζ 94· μετὰ μετ. Ο 44, Ρ 346, ε 336.

ἐλεήμων = εὐσπλαγχνος ε 191 †

ἐλεητύς, ύν, ή = ἔλεος, εὐσπλαγχνία ξ 82 καὶ ρ 451. Οδ.

ἔλεκτο ἴδε λέγω.

ἐλελίζω, ἀόρ. ἐλέλιξε, μέσ. ἀόρ. ἐλελιξάμενος, παθ. ἀόρ. ἐλελίχθη, 3 πλ. ἐλέλιχθεν (Fελ Fελίζω)· διασείω Δ 530, «γυῖα» ἐσείσθη τρόμῳ Χ 448. τρέπω εἰς φυγὴν Ρ 278· συνέστρεψε «περὶ σχεδίην» τὸ κῦμα Θ 199. ὁμοίως καὶ τὸ παθ. Ζ 109 = συνεστράφησαν μ 416 «—ναῦς».

ἐλέλικτο ἴδε ἑλίσσω.

Ἑλένη, γυνὴ τοῦ Μενελάου, κόρη Διὸς Γ 199, 426 καὶ Λήδας, ἀδελφὴ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους Γ 238. Ἀργείη Β 161. πρβ. Γ 91, 121. Ζ 290, 343. Ω 761. δ 12, 279. 250. 290.

Ἕλενος, ου ἀ) Υ. τοῦ Πριάμου, ὀνομαστὸς μάντις Ζ 76, Ν 576, Ω 249—β') Οἰνοπίδης Ε 707 †

ἑλεό-θρεπτον, τὸ εἰς ἕλη φυόμενον «σέλινον» Β 776 †

ἔλεος, ἔλευν, αἴτ.=εὐσπλαγχνίαν Ω 44 †

ἐλεός, ἐλεοῦσι, μαγειρικὴ τράπεζα, κρεατοκόπος Ι 215 καὶ ξ 232.

ἔλεσκον ἀόρ. θαμ. τοῦ αἱρέω.

ἐλετή, ἐπίθ. ἐκ τοῦ ἑλεῖν· Ἡσ. ληπτή, αἱρετή· δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὥστε νὰ ἐπανέλθῃ Ι 409 †.

ἐλεῦ=ἔλου, προστ. τοῦ αἱρέω Ν 294.

ἐλεύθερον κρατῆρα = τὸν ἐπὶ ἐλευθερίᾳ ἱστάμενον, πληρούμενον Ζ 528· «—ἦμαρ» = ἐλευθερίαν, ἀντιτ. δούλιον ἦμαρ Ζ 455.

ἐλεφαίρουντας 3 πλ., καὶ μετ. ἀόρ. ἐλεφηράμενος, ἀπατῶ, βλάπτω τ 565 καὶ Ψ 388.

ἐλέφας, ὁ, ἐλέφαντος, ι, α, ἐλεφαντόδους ἢ ἐλεφάντινον ὀστοῦν, ἐξ οὗ φημίζονται τὰ κοσμήματα Δ 141, Ε 583, δ 73, θ 404, σ 191, ψ 200.

Ἐλεφ-ήνωρ, ορος, Χαλκωδοντιάδης, ἀρχὸς Ἀβάντων Β 540, Δ 463.

Ἐλεών, ῶνος πόλ. ἐν Βοιωτίᾳ Β 500.

ἐληλάδατο, ἐλήλαται, -ατο, ἐληλέδατο ἴδε ἐλάω.

ἐληλουθώς, ἐλθέμεν (αι), ἴδε ἔρχομαι.

Ἑλικάων, ονος, Υ. τοῦ Ἀντήνορος, ἀνὴρ τῆς Λασθίκης Γ 123.

Δημόσιο Κεντρικό Βιβλιοθήκη Κρήτης

Ἑλίκη πόλ. ἐν Ἀχαΐᾳ μετὰ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος B 575, Θ 203.

Ἑλικώνιον ἄνακτα=Ποσειδῶνα Υ 404.

ἑλίκ-ωψ, ἑλικ-ῶπες (σ † ελικ)-ας, -ώπιδα ὁ στρογγύλους (λαμπρούς) ὀφθαλμοὺς ἔχων· Γ 190, Δ 98.

1. ἕλιξ, ἕλικες, ας (σέλικες, σέλας) «-βόες» ἐπίθ. βοῶν, καὶ οὐχὶ ταύρων· λαμπρὸς· κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἑλίσσω καμπύλος, ἑστρημμένον ἔχων τὸ κέρας (καμπυλόκερως), ἢ εἰς τὸ βάδισμα ἑλίσσων τοὺς πόδας.

2. ἕλιξ, Fελίκες, ἕλικες γναμπταὶ Σ 401 κόσμοι (ψέλλια, ἐνώτια, ὅρμοι) ἐξ ἑλικοειδῶν σωληνίσκων.

ἑλίσσω, ἐλισσέμεν ἀπ., μετ. ἀόρ. ἑλίξας, καὶ μέσ. ἐνσ., πρτ. εἱλίσσετο, ἑλίσσετο, ἀόρ. ἑλιξάμενος, πθ. ὑπρ. ἐλέλικτο, ἀόρ. ἑλιχθέντων (F † ελισσ)· — στρέφω, γυρίζω «ἵππους» Ψ 466, «περὶ τέρματα» Ψ 309. Παθ. συστρέφομαι, κυλίομαι Φ 11, ἑλιχθεὶς = ἐπιστραφείς M 74. Μέσ. περιστρέφομαι «εἱλίσσετο» M 49 (ἄλλ. γρ. ἑλίσσετο = παρεκάλει) Σ 372, P 283· συσπειρώμενος «-περὶ χειῇ» ὁ δράκων X 95. «ἑλισσόμενος» περιστρέφων (κουλουριάζων) N 204.

ἑλκεσι-πέπλους (ἕλκω πέπλος) Τρωάδας = τὰς μακροπέπλους Τρ. Εὐστ. γυναικῶν βαρβάρων ἐπίθετον.

ἑλκε-χίτωνες. Ἰάονες μακροχίτωνες· Ἡσ. ποδήρεις χιτῶνας ἔχοντες· N 684 †.

ἑλκέω, ἕλκεον, πρτ., μέλ. ἑλκήσουσι, ἀόρ. ἧλκησε, παθ. ἀόρ. ἑλκηθείσας (ἕλκω), ἑλκύω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ «νέκυν» P 395· X 336 σπαράττουσι «κύνες». X 62 = αἱχμαλωτισθείσας· λ 580 = ἐβιάσατο, ἠτίμασε.

ἑλκηθμοῖο γεν. τῆς βιαίας ἀπαγωγῆς (τῆς Ἀνδρομάχης) Z 465 †.

ἕλκος, τό, -εος, εϊ, εα, πληγή Τ 49, «ὄδρου» = τραῦμα, ὃ ὁ ὕδρος ἐπήνεγκε Β 723.

ἑλκυστάζων μετ. ἐνσ. = ἕλκων· Ἡσ. παρασύρων Ψ 187 καὶ Ω 21.

ἕλκω, ἕλκες κ ἀ. π., ἑλκέμεν(αι) ἀπ. μόνον ἐνσ., πρτ. ἄνευ αὐξήσεως, ἐνεργ., μέσ. καὶ παθ. (παρδ. ἑλκέω). σύρω, καθέλκω «ἅλαδε» B 165, K 353, Γ 405. Ω 52 = σύρει κατὰ γῆς· ἀπὸ τοῦ «ποδός» σ 10, Π 406· ἀνέλκω Δ 122. φ 414· Θ 486 = ἐρελκύων, ἐπιφέρων τὴν «νύκτα». M 398, ἀνεσήκωσε (ἐνν. τάλαντα = πλάστιγγα), ο 219, Ψ 715 = ἄγῃ, φέρῃ· παθ. E 665. Τὸ μέσ. συχνὰ ἀντὶ τοῦ ἐνεργ. Α 194 «—ξίφος» — ἐξείλκυσε. K 15 = ἐτράβηξε, ἐμάδησε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς· τ 506 = ἐπλησίασε περισσότερον εἰς τὸ πῦρ. P 136 «ἕλκεται» (περὶ λέοντος).

ἔλλαβε = ἔλαβε ἴδε λαμβάνω.

Ἑλλάς, ἄδος, ἡ, πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος, ἕδρα τῆς ἐπικρατείας τοῦ Ἀχιλλέως· ἔτι δὲ καὶ ἡ μεταξὺ Ἀσωποῦ καὶ Ἐνιπέως χώρα, παρὰ τὴν Φθίαν Ι 395, λ 496, ἣν ἀπετέλει τὸ κράτος τοῦ Πηλέως· «Ἑλλὰς καὶ μέσον Ἄργος» = πᾶσα ἡ Ἑλλάς· «εὐρυχόροιο, καλλιγύναικα».

ἑλλεβόκνοῖσι, τοῖς (ἅ. εἰλέω) = διὰ δεσμῶν ἐξ ἀχύρου Σ 553 †.

Ἕλληνες, οἱ, B 684 οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἑλλάδος (ἐν Β 530 Πανέλληνες).

Ἑλλήσποντος, ῳ, ον, ὁ πόντος τῆς Ἕλλης. B 845, M 30 «πλατύς, ἀγαρρόος».

ἐλλισσάμην, ἐλλίσσετο ἴδε λίσσομαι.

ἐλλιτάνευε ἴδε λιτανεύω.

ἕλλοῦ, τόν, ἔλαφον νεογνὸν ζ 228 †.

ἕλομαι, ἑλών κλ. ἴδε αἱρέω.

ἕλος, εος, τό (Fέλος) βάλτος, λειβάδιον Δ 483, ξ 474.

Ἕλος (Fέλος) ἀ) πόλ. παράλιος τῆς Λακωνικῆς B 584. β') πόλ. τῆς Ἠλιδος B 594.

ἑλόωσι ἴδε ἑλάω.

Ἑλπ-ήνωρ, ορος, εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως κ 552, λ 51, 57.

ἐλπίς, ἐλπίδος, τῆς (Fελω, ἔλπω) ἡ ἐλπὶς τ 84. Ὀδ.

ἔλπει, (Fελπει), μέσ. ἔλπομαι, πρτ. ἔλπετο, ἤλπετ(ο), ἐ(F)έλπεται, -το, πρκ. ἔολπα, ε, ὑπρ. ἐώλπει.—κάμνω νὰ ἐλπίζῃ Θ 91, ν 380. Μέσ. προσδοκῶ, νομίζω, πιστεύω· «ἐνὶ φρεσί, κατὰ θυμόν, θυμῷ», ἀλλὰ καὶ «Τρωσὶν ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου» Ο 701, 288, P 395. ἐν παρενθέσει Σ 194· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. γ 375, ἀπαρ. μέλ., ἐνσ., ἀόρ., παρκ.

ἐλπωρή (Fελπ ἴδε ἔλπω) = ἐλπίς. Ὀδ.

ἔλσαι, ἔλσας ἴδε εἰλέω.

ἑλύω ἀόρ. πθ. ἐλύσθη, εἰς (Fελυ), συνεστράφη, ἐκυλίσθη Ψ 393, Ω 510, συσταλεὶς ι 433.

ἕλχ' = ἕλκε ἴδε ἕλκω.

ἕλων ἴδε ἑλάω.

ἕλωρ, α, οὐδ. (Fελωρ, Fελεῖν) ἄγρα, λεία, λάφυρον Ε 488, γ 271, Σ 93.

ἑλώρια, τά, = ἕλωρα Δ 4 †.

ἐμβαδόν (ἐμβαίνω) διὰ τῶν ποδῶν. πεζῇ Ο 505 †.

ἐμβαίνω, ἐμβαίνων μετ. ἐνσ., πρτ. ἐμβαίνον, ἀόρ. (καὶ ἐν τμήσει) ἔμβη, ητον, ὑπ.

Δημόσιο Κεντρικό Βιβλιοθήκη Βόλου

ἐμβήη, πρκ. ἐμβεβῶτα, υῖα, ὑπρ. βέβασαν «—ἐν νηΐ» = ἐπέβη τῆς νηός· «ἅρμασιν ἐμβεβῶτα»=ὀχούμενον δι' ἁρμ. Ψ 403 «ἔμβητον» τρέχετε ἐμπρός. κ 164 «τῷ ἐμβαίνων» ἐρείδων τὸν πόδα (ἐπὶ ταῦ λαιμοῦ). Π 94. Σχ. ἐμποδὼν στῇ. λ 4 «ἐβήσαμεν» =ἐνεβιβάσαμεν.

ἐμβάλλω. ἐνσ., πρτ., ἀόρ. ἐνεργ., μέσ. «τί τινι»—ἐμβάλλω, ῥίπτω, ἐπιθέτω, στρώνω «ῥήγεα» ξ 298. ὡς Ε 317, περιβάλλω Ι 394, «οἱ χειρί, χερσίν» ἐγχειρίζω, φέρω εἰς τὰς χεῖρας. Μεταφ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς· ἐμποιῶ, ἐμπνέω, διεγείρω «θυμόν, ἵμερον, σθένος, ἄτην, φόβον»· «νηῒ πῦρ, κεραυνόν» ἔρριψαν πῦρ εἰς τὴν ναῦν, «κώπης» νὰ πιάσωσι τὰς κώπας, νὰ κωπηλατῶσι ταχέως. Σ 85 Εὐστ. συγκατεύνασαν.

ἐμ-βασίλευεν πρτ. μετὰ δοτ.=ἦτο βασιλεὺς ἐν τῇ πόλει Β 572, ο 413.

ἐμ-βέβασαν, -βεβαώς, βήη, βῆ ἴδε ἐμβαίνω.

ἐμ-βρέμεται ἐστίω=ὁ ἄνεμος μετὰ ἤχου εἰς τὸ πανὶ πνέει, συρίζει Ο 627 †.

ἔμ-βρυον=τὸ νεογνὸν ἀρνίον ι 245. Ὀδ.

ἐμέθεν, ἐμεῖο, ἐμέο, ἐμεῦ=ἐμοῦ.

ἐμέμηκον ἴδε μηκάομαι.

ἔμεν(αι)=εἶναι.

ἔμεν(αι)=εἶναι. ἴδε εἰμί.

ἐμέων=ἐμῶν, ξερνῶν=«αἷμα» Ο 11 †

ἔμικτο ἀόρ. τοῦ μίγνυμι.

ἔμμαθε ἀόρ. τοῦ μανθάνω.

ἐμ-μαπέως (μαπέειν, μάρπτω) ἀμέσως, εὐθύς Ε 330 καὶ ξ 485.

ἐμ-μεμαώς, υῖα, ἴδε μέμαα· ὁρμητικός, ὀξὺς Ε 330 Ἰλ.

ἔμ-μεν(αι)=εἶναι.

ἐμ-μενὲς αἰεὶ (μένω) πάντοτε σταθερῶς, διηνεκῶς Ν 517.

ἔμμορε παρκ. τοῦ μέρω.

ἐμ-μορέω (μόρος) μέτοχοι «τιμῆς» θ 480 †

ἐμός, ή, όν, ἄνευ χλητ. **6** 96. «οὐμός»=ὁ ἐμὸς (τῷμῷ, τήμῃ).

ἐμ-πάζομαι, ἐνσ. καὶ πρτ. ἐμπάζετο (ἔμπαιος;) ἀναλογίζομαι, φροντίζω «τινός» (αἴτ.) π 422· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετ' ἀρνήσεως, ἐκτὸς τῆς προστ. α 271, 305.

ἔμπαιος, -παῖον, κάτοχος, ἔμπειρος «ἔργων» υ 378.

ἐμπάσσω, ἐν-έπασσε, πρτ. = ἐνύφαινεν Γ 126 καὶ Χ 441.

ἔμ-πεδος, ον (ἐν πέδῳ) ἑδραῖος, στερεός, ἀμετακίνητος· οὕτω «ἵς, μένος, νόος, φρένες», βέβαιος, σταθερὸς τ 250. οὐδ. ἀντὶ ἐπιρ. «ἔμπεδον μένει» = σταθερῶς στηρίζεται, στέκει, «αὖθι, αὐτόθι» ἑστάθη· καὶ μετ' ἐπιτάσεως «ἀσφαλέως ἔμπεδον» (θέει, στηρίξαι).

ἐμ-πεσεῖν ἀόρ. τοῦ ἐμ-πίπτω.

ἐμ-πήγνυμι, ἐν πήξεις μέλ. καὶ ἀόρ. «τινι μεταφρένῳ (ὕπατι) ὄρυ (βέλος), ἐμπήγω Ε 40 (χ 83).

ἔμ-πης, ἀττ. ἔμπας ἀ| ἐπίρ. ἐν πᾶσι, ἐν γένει, πάντως· δ'| ἐναντιωματικὸς σύνδεσμος μετὰ τοῦ ἀλλὰ ἢ δὲ· «ἀλλ' ἔμπης»=ἀλλ' ὅμως καὶ δι' ἐπιτάσεως διὰ τοῦ καί· «ἀλλὰ καὶ ἔμπης» καὶ μετὰ μετοχῶν προσλήψει καὶ τοῦ περ. «ἀχέουσά περ ἔμπης», καὶ «τεθνεῶτά περ ἔμπης».

ἐμπίπλημι, ἐμ-πίπληθι προστ. ἐνσ. -πίμπλαντο, πρτ. μέσ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἐκ τοῦ -πλήθω· μέλ. ἀπ. ἐμ-πλησέμεν, ἀόρ. (3 πλ. καὶ -πλῆσαν)· πληρῶ—«ὕδατος, ὑδυνάων». μέσ. ἀόρ. ἐμπλήσατο, ἐνιπλήσασθαι» (ἐνν. γαστέρα) η 221, κορέννυμαι, «—μεγάλην νηδύν»=τὴν κοιλίαν του ι 296, μεταφ. «θυμόν» ἐγέμισε τὴν καρδίαν του· παθ. πληροῦμαι, ἀόρ. 3 πλ. ἐν-επλησθεν, ἐνιπλησθῆναι=ἐπληρώθησαν, ἐκορέσθησαν, καὶ μέσ. ἀόρ. ἔμ-πλητο, -πλητο.

ἐμ-πίπτες, ων, ἐνσ., πρτ. -πίπτε, μέλ. -πεσέεσθαι, ἀόρ. -ἔπεσε κ. ἅ. π. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τμήσει.—μετὰ δοτ. -πίπτει μέσα, «οἴστός, ἰός» ε 318, ο 375, τ 499, «ἔμπεσε»=εἰσώρμησεν, εἰσέδυσε, κατέλαβε· Φ 385 «χόλος, δέος» «ἔμπεσε» Π 81 (ἐνν. Τρωσίν) νὰ ἐπιπέσῃς· «ἔπος μοι -θυμῷ» ὁ λόγος ἐπῆλθέ μοι (εἰς τὸν νοῦν) μ 266.

ἐμ-πλείην καὶ **ἐνίπλειος**, -ον, = ἔμπλεος, πλήρης, μετὰ γεν. σ 119, τ 580. Ὀδ.

ἐμ-πλήσθην (πλήσσω) ἀνοήτως, ἀκρίτως υ 132 †.

ἔμ-πλην (πέλας) ἐγγύς, πλησίον· μετὰ γεν. Β 526 †.

ἐμ-πλήσατο, ηντο, ητο ἴδε ἐμπίπλημι.

ἐμ-πλήσσω ἴδε ἐνιπλήσσω.

ἐμ-πνέω, ἐμ-πνειόντε μετ. ἐνσ., ἀόρ. ἔμπνευσε, ἐνέπνευσε καὶ κατὰ τμῆσιν ὑπτ. -πνεύσῃσι — «τινί» φυσῶντες πλησίον (οἱ ἵπποι) Ρ 502, μεταφ. ἐμβάλλω, ἐμπνέω «μένος ποιμένι» Ο 262, «μένος, θάρσος»· καὶ ὀλίγῳ διαφόρως «ῥᾳδίως μοι ἐνέπνευσε φρεσί», ὑφαίνειν τ 138.—παθ. ἐμ-πνύνθη =ἀνέπνευσεν, ἀνεθίωσεν Ε 697, Χ 475.

ἐμ-ποιέω, μόνον πρτ. ἐν-εποίεαν = ἐνέθετον, ἔκαμνον «πύλας ἐν πύργοις» Η 438.

ἐμ-πολάω, ἐμ-πολόωντο, πρτ. ἠγόραζον ἑαυτοῖς «βίοτον» ο 456.

ἔμ-πορος, ὁ (ἐν πόρῳ ὤν) =ἐπιβάτης δ 319 καὶ ω 300. Ἀπ. ὁ μὴ ἰδίας νεὼς πλέων, ἀλλὰ μισθοῦ.

ἐμ-πλήθω ἴδε ἐνι-πρήθω.

ἐμ-πυρι-δήτην, τρίποδα=τὸν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἐπιτιθέμενον, τὸν εἰς πῦρ χρήσιμον Ψ 702 †.

ἐμ-φορέω, ἐμ-φορέοντο, πρτ. κύμασιν=ἐφέροντο ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἐπέπλεον μ 419 καὶ ξ 309.

ἔμ-φυλον, τόν, (φυλή, ῠ) =τὸν ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ἐγχώριον «ἄνδρα» ο 273 †.

ἐμ-φύομαι, πρτ. ἐμφύοντο, ἐν χείρεσσιν ω 410, ὡς «ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ (ἀόρ.) χειρί» =ἰσχυρῶς ἐκράτησεν, ἔσφιγξε τὴν χεῖρά του. πρβ. κ 397, ἔρυν «ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες» α 381 ἰσχυρῶς δαγκάσαντες τὰ χείλη, «ἐμπεφυῶτα» προσκεκολλημένη, ἰσχυρῶς κρατοῦσα, «ἐμπεφύασι»=ἐρύτρωσαν ἐπὶ ἡῦξησαν, Χ 348 μετδ. «ἐνέφυσε» = ἐνέβαλεν, ἐνέπνευσεν.

ἐν, εἰνί, ἐνί, εἰν ά) ἐπίρ. ἐντός ρ 270, Ω 472· πολλάκις ἐνν. ἔστι, εἰσί, ἦν δ 358, Ε 740. β') πρόθ. μετὰ δοτ. ἑνίοτε κατ' ἀντιστροφὴν ἢ κατὰ τμῆσιν· πρὸ τοῦ ῥήματος, ὡς «ἐστί» Σ 419, «ἔασι» ν 105. ἐντός, ἐν «προθύροισι, νεῶν ἐν ἀγῶνι»—ἐπί τινος· «οὔρεσι, ἵπποισι καὶ ἅρμασι, ἀγκαλίδεσσι, νηυσὶν ἔδη»· ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη κλ.—μεταξύ Γ 31, Κ 127, «ἀνθρώποισι, Τρώεσσι, τοῖσι»—ἐνώπιον «πᾶσιν, ὀφθαλμοῖσιν»·—εἰς μετ' αἰτ. μετὰ τῶν «πεσεῖν, βαλεῖν, βῆναι, ἔδυνον, θῆκε (ἐν χερσίν, βαλεῖν, λαβεῖν =νὰ βάλῃ, νὰ πάρῃ εἰς τὰς χεῖρας), κάθιζον, εἶσε, ἧσαν. — τοπικῶς ὡς «χαμαί, πεδίῳ πέσε». — ἐν μετὰ γεν. ἐνν. δόμοις Ζ 47, η 132, κ 282. Ἐπὶ καταστάσεων «πολέμῳ, δηϊοτῆτι, φιλότητι=(φιλικῶς), πένθει, θαλίῃ, θυμῷ, ὀνείρῳ, δοιῇ = (ἐν ἀμφιβολίᾳ), μοίρῃ (=δικαίως, κατὰ μοῖραν), αἴσῃ (=τυχαίως), ἐν καρὸς αἴσῃ».—χρονικῶς «ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ» = κατὰ τὴν ἄνοιξιν· μεταφ. «θεῶν ἐν γούνασι κεῖται» ἐκ τῆς θελήσεως τῶν θεῶν ἐξαρτᾶται Η 102.

ἐν-αίρω, ἀπ. -έμεν, μέσ. ἐναιρόμενος. ἀόρ. ἐνήρατο (Ἄρης) φονεύω, διαφθείρω· «ἄνδρας» ἐν τῇ μάχῃ Κ 381 = ἄνελε, φόνευε Ν 483. ζῶα ἐν τῇ θήρᾳ Φ 485. Ὡσαύτως καὶ τὸ μέσ. ἐνήρατο· ἀπέκτεινε, ἐναιρόμενος=φονεύων.

ἐν-αίσιμος, ον, οι, α (ἐν αἴσῃ), προσήκων, ἐπιεικής, δίκαιος «ἀνήρ, φρένες, νόος, δῶρα». «ἐναίσιμοι ὄρνιθες» = μαντευτικοί, δ 182, «ἐναίσιμα» πεπρωμένα δ 159· τὸ οὐδ. ἀντὶ ἐπιρ.=πρεπόντως, ἐν δέοντι.

ἐν-αλίγκιος, ον, οι, α, ὅμοιος, παραπλήσιος «τινί» Ε 5, Ξ 290 «ὄρνιθι—» ὁ ὕπνος. Προστίθεται κατὰ τί τις εἶναι ὅμοιος «θεῷ-αὐδῇ» Τ 250, «θεῷ-ἄντην» ὁ Τηλέμαχος. Ἡ δοτ. πάντοτε πρὸ τοῦ ἐπιθ.

ἐν-άλιος ἴδε εἰν-αλίῳ.

ἐν-άμελγεν πρτ. = ἤμελγεν ἐντὸς ι 223 †

ἐναντα (ἐν ἄντῃ) τινὸς=ἐνώπιον, ἀπέναντι Γ 67 †.

ἐν-αντί-βιον ἐπίρ. ἐναντίον, ἐξ ἐναντίας, μετὰ τῶν «μαχέσασθαι, πολεμίζων, στάντες, μεῖναι» ξ 270, ρ 439, «—ἐλθεῖν ἐν» Υ 130.

ἐναντίος, ον, ῳ, οι, η (ἀντί), ὁ ἀντικρὺ ὤν, Εὐστ. ἀντιπρόσωπος «στῆναι, ἐλθεῖν» ζ 329, κ 89· τὸ οὐδ. ἐναντίον=ἀντικρύ, κατὰ πρόσωπον Λ 129, Υ 106· μετὰ δοτ. Ο 304, «νεικεῖν» Υ 252· ἐνώπιον, ἐμπρὸς ρ 544, χ 65, ψ 107· κατὰ «τινός» Δ 534, Υ 97.

ἔναξε ἀόρ. τοῦ νάσσω.

ἔν-αρα, τά, ων (ἀρηρῶς) σκῦλα, ἀπὸ φονευθέντος ἐχθροῦ ἀφαιρεθέντα Ν 268, «βροτόεντα»=καθημαγμένα Ο 347, Κ 570· λάφυρα ἐν πολέμῳ ληφθέντα Ι 188.

ἐν-αργής, ές, εῖς (ἀργὸς) φανερός, πρόδηλος δ 841, τ 201· Υ 131 «χαλεποὶ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς» = δύσκολον τὸν θεὸν ὀφθαλμοφανῶς ἰδεῖν.

ἐν-άρηρος (ἄ) μετ. πρκ. (ἀραρίσκω) ἐνηρμοσμένος ε 236 †.

ἐναρίζων (ἄ), εὐκ. -οι, πρτ. ἐνάριζε, -ον, ἀόρ. ἐνάριξα, ε (ἔναρα), α') σκυλεύω, ἁφαιρῶ «τινά τι» Ρ 187· β') ἀναιρῶ, φονεύω, μάλιστα ἐν τῇ μάχῃ Ι 530, Λ 337.

ἐν-αρίθμιος, ον (ἐν ἀριθμῷ), καταριθμηθεὶς μ 65. Σχ. τὴν πλάνην τῶν ζῴων ταῖς πλαγκταῖς ρησι πέτραις ἐναρίθμιον εἶναι, ἤτοι συγκατατεταμένην καὶ ἀχώριστον. Μεταφ. Β 202 λογιζόμενος, τιμῶμενος.

ἔνασσαν ἀόρ. τοῦ ναίω.

ἐνάτη, εἴνατος (ἄ) ἔνατος Β 313, 295.

ἐν-αυλος, οι, ους, ὁ (αὐλὸς) χειμάρρους Φ 283· τάφρους, διώρυχας Π 71.

ἐν-δείκνυμι, ἐν-δείξομαι μέλ.=διαλέξομαι, ἀπολογήσομαι Τ 83 †.

ἔν-δεκα=ἔνδεκα ξ 103.

ἐνδεκά-πηχυ, ἔνδεκα πήχεων μακρὸν Ζ 319 καὶ Θ 494.

ἐνδεκάτῳ, η, ῃ, τῇ ἑνδεκάτῃ (ἐνν. ἡμέρᾳ) ὁ 588, Ω 666.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ἐν-δέξιος, ἐνδέξια (ἐν δεξιᾷ), δεξιά, αἴσια «σήματα» Ι 236 καὶ ἐπιρ.=πρὸς δεξιὰν ρ 365, Α 597 ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ μέρους ἀρξάμενος.

ἐν-δέω, ἐν-δεύντων πρστ. ἐνσ., ἀόρ. ἐνέδησε (-δῆτε), παθ. ὑπρ. -δέδετο· δένω ἐντός, προσδένω «νευρὴν» εἰς τὸ τόξον Ο 469, «—ἐν» ε 260· μεταφ. Β 111, Ι 18 = ἐνέβαλε, περιέπλεξε.

ἐν-δίημι, ἐνδίεσκε ἀόρ. (=ἐνεδίεσαν)=ἀπεδίωξαν, ἐπώτρυνον «κύνας» (κατὰ τῶν λεόντων) Σ 584 †.

ἔνδινα, ἐνδίνων (ῑ), τῶν (ἔνδον) Ε. Μ. ἢ ἁπλῶς τῶν μελῶν (δηλ. τῶν ἐντοσθίων), ἢ παρὰ τὸ ἐντὸς εἶναι τῶν ὅπλων (δηλ. τῆς πανοπλίας) Ψ 806.

ἔν-διος, υι (ῑ)=μεσημβρινός, -οί δ 450 καὶ Α 726.

ἔνδοθεν (ἔνδον) ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους «ὑπακούειν» δ 293, 283, 467· μετὰ γεν. Ζ 247=ἐντὸς τῆς αὐλῆς, πρβ. Ω 161 (καθημένοι).

ἔνδοθι (ῑ. ἔνδον) ἔνδον, ἐντός (ἀντιτ. θύρηφιν) χ 220· μετὰ τοῦ «θυμός, μῆτις, νόος» Α 243, Ζ 498=οἰκαδε· μετὰ γεν. Σ 287.

ἔνδον (ἔν) ἐντός, ἰδίως ἐντὸς τῆς οἰκίας, τῆς σκηνῆς Σ 394, «ἔνδον ἐόντων» = τῶν εἰς τὸν οἶκον χρημάτων (περιουσίας) Τ320, η 166, μετὰ γεν.=εἰς τὴν οἰκίαν Υ 13, Ψ 200, εἰς τὴν ψυχὴν μεταφέρεται τὸ «τοῦ ἔνδον ὑλάκτει» ἡ καρδία τούτου ὑλ. υ 16.

ἐν-δουπέω, ἐνδούπησα, ε, ἀόρ. ἐνέπεσα μετὰ κρότου (εἰς τὸ ὕδωρ) μ 443 καὶ ο 479.

ἐν-δυκέως (ῠ) (δεῦκος, δύκος = τὸ πρέπον) πρεπόντως, ἐπιμελῶς Ω 158· προθύμως κ65 «κομίζειν, λοῦσεν, φιλεῖν, ὁμαρτεῖν», μὲ ὄρεξιν «ἐσθίει» ξ 109, περὶ ξενίας ψ 90, η 256.

ἐν-δύνω, ἔνδυνε (=δῦν') ον πρτ., ἀόρ. ἐνέδυτην, προσ. -δύτω, μετ. δῦσα καὶ μέσ. ἐδύσετο· ἐνδύομαι «χιτῶνα περὶ στήθεσσι» Κ 131, κατὰ τιμῆσιν μετὰ δοτ. Κ 254, μεταφ. Τ 367 ἡ καρδία του περιεβλήθη «ἄχος» λύπην.

ἐν ἔηκε ἀόρ. τοῦ ἐν ἵημι.

ἐνεῖγαι ἀόρ. ἀπ. τοῦ φέρω.

ἔν-ειμι, ἔνεστι, -ειμεν, -εισιν Β 131 ἐνσ., ενκ. -είη, πρτ. -ἔην = ἦεν 3 ἐν., -εσαν 3 πλ.—ἐνυπάρχω «τινί», Α 593=ἐνυπῆρχεν, ὑπελείπετο ἐν ἐμοὶ (ἔνδον ἐν φρεσί) κατὰ τιμῆσιν Σ 419 (οὐχὶ ὅμως δ 345, η 291, μ 320, ν 438, σ 293)· ἔνι, δηλ. εἰσὶ Σ 53, ἐν, δηλ. ἐστὶ Φ 569, ι 134.

ἕνεκα, ἕνεκεν, εἵνεκα (Fέκητι) προθ. ἕνεκα, ἐξ αἰτίας, μετὰ γεν. προτασσομένης ἢ ἐπιτασσομένης Α 49, 152, «ἐμεῖο, σεῦ, ἔθεν»· ἥδε οὕνεκα.

ἐν-έκυρσε ἴδε ἐγκυρέω.

ἐνενήκοντα=ἐννῆντα Β 602.

ἐνένῑπεν ἀόρ. τοῦ ἐνίπτω.

ἐνέπω (ἐκ τοῦ ἐν-σέπω), ἐνέπαιμι, πρτ. ἔννεπε, μετ. ἐνέποντα, -ες, -έπουσα, μέλ. ἐνίψω, ἐνισπήσω· ἀόρ. ἔνισπες, ε ἔννεπε 3 ἑν., ὑπ ἐνίσπω, η, εὐκ. ἐνίσποι, οι, ἀπ. ἐνισπεῖν, προσ ἐνίσπες=ἐνίσπε· — λέγω, ἀφηγοῦμαι: θ 412, Β 80, α 1· Α 643 = ψ 301· διαλεγόμενοι, λέγοντες πρὸς ἀλ.

ἐν-ερείδω, ἐν-έρεισαν=ἐνέπηξαν «τινί τι» ε 383 †.

ἔνερθεν, ἔνερθε, νέρθεν, νέρθε (ἔνεροι) κάτωθεν, ἀπὸ κάτω, ἀντιτίθ. τῷ «ὑψόθεν» Υ 57 τῷ «ὑπερθε» Ν 75· «οἱ ἔνερθε θεοί» οἱ καταχθόνιοι, οἱ τοῦ κάτω κόσμου Ξ 274, ι 385, Η 212, Υ 500. Μετὰ γεν. ὑποκάτω Ξ 204, λ 302, Θ 16, Α 252.

ἔνεροι, -ων, οισι, οἱ (ἐνί) οἱ κάτω, οἱ καταχθόνιοι Ο 188, συγκ. «ἐνέρτερος οὐρανιώνων»=καταχθονιώτερος τῶν θεῶν, κατ' εὐρημισμὸν Ε 898, πλ. θεοὶ Ο 225, Τιτῆνες.

ἔν-εσαν=ἐνῆσαν, πρτ. τοῦ εἰμί.

ἐν-εστήρικτο ὑπρ. τοῦ ἐνστηρίζω.

ἐν-ετή, ἐν-ετῆσι, ταῖς (ἐνίημι) =ταῖς περύσαις, ταῖς πόρπαις Ξ 180 †.

Ἕνετοί, ῶν, ἔθνος τῶν Παφλαγόνων Β852 †.

ἐν εὐδειν, πρτ. ἔνευδεν = ἐκοιμᾶτο ἐντός, (—ἐπί τινος) γ 350, Ὀδ.

ἐν-εύναιος, ἐν-ευναίων γεν. πλ. ἀρ. (εὐνή) =προσκεφάλαιον π 35· ἀλλ' ἐνεύναιον οὐδ. τὸ ἐφ' οὗ τις κλίνεται, στρῶμα ξ 51.

ἐν-ηείη, ἐν-ηείης γεν. πραότης, φιλανθρωπία Ρ 670 †. Ἐκ τοῦ

ἐν-ηής, ἐος, ἑα, πρᾶος, φιλάνθρωπος Ψ 252, θ 200.

ἔν-ημαι, ἐν-ήμεθα=καθήμεθα ἐντὸς δ 272†.

ἐνήρατο, ἀόρ. ἀ. μέσ. τοῦ ἐναίρω.

ἐνήνοθε πρκ. μετ' ἀττ. ἀναδιπλασιασμοῦ τοῦ ἀνέθω, καὶ ἀνήνοθεν (ἀνέθω, ἄνθος) ἀναβαίνει, ἀνέρχεται ρ 270 †.

ἔνθα (ἄ, ἐν) α') τοπικόν, δεικτικὸν καὶ ἀναφορικόν· ἐνταῦθα, ἐδῶ, ὅπου, σπανιώτερον=ἐκεῖσε. «ἔνθα ἢ ἔνθα» = τῇδε ἢ κἀκεῖσε· «ἔνθα καὶ ἔνθα» ἐδῶ κ' ἐκεῖ.—β') χρονικόν, μόνον δεικτικὸν =τότε λοιπόν· ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «αὖ, ἔπειτα».

ἐνθάδε α') ἐνταῦθα, ἐκεῖ, ἐδῶ Β 203, Α 171, β') ἐκεῖσε, εἰς τοῦτον τὸν τόπον Ζ 256.

Δημόσια Κτηματική Βιβλιοθήκη Κέρκυρα

ἔνθεν (ἐν) α') αὐτόθεν, ἐκεῖθεν Δ 58, κ 108, ἀπ' ἐκείνου (τοῦ ἄλλου) τοῦ μέρους μ 230, ἐξ αὐτῶν ξ 74. β') ὅθεν, ὁπόθεν Η 472, Ω 597, δ 220, τ 62. γ') ἔκτοτε, μετὰ ταῦτα Ν 741.

ἐνθένδε=ἐντεῦθεν, ἐκεῖθεν Θ 527.

ἐν-θρώσκω, μόνον ἀόρ. ἔνθορ(ε) (κατὰ τμῆσιν Ε 161, Υ 381) εἰσεπήδησε, εἰσώρμησε, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ δοτ. «ὁμίλῳ, πόντῳ» «λάξ»=μὲ τὴν πτέρναν (μὲ τὴν κλοτσιάν) ρ 233.

ἐν-θύμιος (ῠ, ῐ,=ἐν θυμῷ) εἰς τὴν ψυχήν· «μή-τοι ἔστω»=μὴ ἐνθυμοῦ ἐκεῖνον ν 421 †

ἐνί=ἔν.

ἔνι=ἔνεστι.

ἐνιαύσιον (ἐνιαυτός)=ἑνὸς ἔτους, ἐτήσιον «σῖτον» π 454 †

ἐνιαυτός κλ. ὁ,=ἔτος· «περιπλομένων—»=παρελθόντων ἐτῶν, μετὰ παρέλευσιν χρόνου α 16.

ἐν-ιαύω, ἐνίαυε πρτ. διέτριβε, ἐκοιμῶντο ι 187. Ὀδ.

ἐν-ίημι, ἐνίησι κτλ. ἐνσ., πρτ., μέλ., ἀόρ. -ἔηκε, ἐνῆκας, -εν, εἶσα (ἐνίοτε κατὰ τμῆσιν) α') -πέμπω εἰς- Ξ 131 (εἰς τὴν μάχην), Ψ 177. «νῆα πόντῳ» καθελκύω εἰς τὴν θάλασσαν. β') ἐμβάλλω, ῥίπτω εἰς—«τινί τι» κ 317, Μ 441. μεταφ. ἐμπνέω «θυμόν, θάρσος, κότον» τινί.

Ἐνιῆνες-Αἰνιᾶνες Β 749 †

ἐνι-κλάω, ἐνικλᾶν=κατακόπτειν, ματαιώνειν Θ 408.

Ἐνιπεύς, ῆος, ποτ. ἐν Φθιώτιδι λ 238.

ἐν-ιπή, ῆς, ῆ, ἠν, ὰς (ἴπτομαι), ὕβρις υ 266, ἀπειλή ε 446, ἐπίπληξις Δ 402.

ἐνί-πλειος, ον ἴδε ἔμπλειος.

ἐνι-πλησθῆναι, -πλήσωσι: ἴδε ἐμπίπλημι.

ἐνι-πλήσω, -πλήξωμεν, ωσι, αντες ἀόρ. εἰσορμῶ, πλησιάζω· μετὰ δοτ. «ἔρκει» χ 469. Ἰλ.

ἐνι-πρήθω, πρτ. ἐνέπρηθον, μέλ. -πρήσω, ἀόρ. -ἐπρησεν κλπ. α') ἐμφυσῶ, ἐφύσησε δ 427. β') ἀνάπτω, καίω Ι 589, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ «πυρὶ» Θ 182, «πυρός» Π 82.

ἐν-ίπτομαι (ἴάπτω), ενκ. «-μέ» Ω 768, ἐπιτιμῶ, ὀνειδίζει· «—μὲ θυμὸν ὀνείδεσι» Γ 438, «τινὰ μύθῳ» (κακῷ καὶ ἄλ.) Β 245=προσβάλλω τινὰ διὰ λόγου, ἀόρ. ἐνένιπε αἰσχρῶς» Ψ 473, καὶ ἠνίπαπε μύθῳ=ἐνεθάρρυνε υ 17.

ἐνι-σκίμπτω, ἐνι-σκίμψαντε ἀόρ. μετ.= προσηλώσαντες, νεύσαντες κάτω Ρ 437· καὶ ἀόρ. παθ. -σκίμφθη (σκήπτω) ἐνεπέλασεν, ἐκαρρώθη· πάντοτε «οὔδει» Π 612.

ἔνι-σπες, ε ὁριστ. ἀόρ. ἐνί-σπε(ς) προστ. ἀόρ. τοῦ ἐνέπω.

Ἐνίσπη πόλ. ἐν Ἀρκαδίᾳ Β 606.

ἐνι-σπήσω, μέλ., ἐνί-σπον, ες κλ. ἀόρ.

ἐνισσέμεν, -ων, -όμενος, πρτ. ἐνίσσομεν (ἐνίπτω), ἐκτὸς ἐν Χ 497, πάντοτε μετὰ τοῦ «ἐπέεσσιν» κλ. ἐπιπλήττω, προσβάλλω τινὰ λόγοις.

ἐνι-χριμφθεὶς ἴδε ἐγχρίμπτω.

ἐν-ίψω μέλ. τοῦ ἐνέπω.

ἐννέ(F)α ἄκλ. ἐννέα· ὁ ἀριθμὸς οὗτος δηλοῖ ἀόριστον ποσόν, καὶ εἶχέ τι ἱερόν Β 96, Ζ 174, γ 7.

ἐννεFά-θοιος, ἐννεαθοίων, ἐννέα βοῶν ἄξιον Ζ 236 †

ἐννε(F)α-καί-δεκα=δέκα ἐννέα Ω 496 †

ἐννε(F)άχιλοι=9 χιλιάδες Ε 860.

ἐννε-όργυιαι=9 ὀργυιῶν τὸ μῆκος λ 312 †

ἐννέ-(F)ωρος, οιο, οι, οισι, (νέα ὥρα μετ' ἐπιτ. διὰ τῆς ἐν) νεαρός, ἀκμαῖος λ 311, Σ 351, κ 19.

ἔννεον πρτ. τοῦ 1 νέω,

ἐν-νεπέ, ἐκ τοῦ ἐν-σεπε ἴδε ἐν-έπω.

ἐν-νεσίη (ἐκ τοῦ ἐν-jεσίη, ἴδε ἵημι) ἐννεσίῃσιν=κατὰ τὰς συμβουλάς, παρακελεύσεις Ε 894 †

ἐννήκοντα=εἰνήκοντα (ἐκ τοῦ εἰνενήκοντα). ἐνενήκοντα τ 174 †

ἐνν-ῆμαρ=ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας Δ 53

Ἔν-νομος α') οἰωνιστὴς ἐκ Μυσίας Β 858, Ρ 218. β') εἷς τῶν Τρώων Λ 422.

ἐνν-οσί-γαιος, ω. ον, ε (ἡ εἰνοσ.-, ἐκ τοῦ ἐν-Fοθ, ὠθέω) ὁ σείων τὴν γῆν, ὁ Ποσειδῶν· παρὰ τῷ «κλυτός, γαιήοχος, εὐρυσθένης».

ἔννυμι (Fιενν ἐκ τοῦ Fεσ-νυμι, Fεσθής) μέλ. ἕσσω, ἀόρ. ἔσσα, -σσον, σσαι, σσας, Μέσ. ἐννυσθαι, ὕτο, ἀόρ. α'. ἔσατο, ἑέσατο, αντο, παθ. ἐνσ., πρτ. εἶμαι, ἔσσαι, εἶται, εἵμενος, ὑπρ. ἐν. ἔσσο, ἔστο. ἕεστο· δυϊκ. ἔσθην, πλ. εἵατο (ἐκ τοῦ ἑ-Fέσ-ατο) α') ἐνδύω «εἵματα» «τινά τι» η 265, π 475. Μέσ. καὶ παθ. ἐνδύομαι, φορῶ «φᾶρος» Κ 334, Ξ 350, «εἵματα» ἢ ἁπλῶς «κακά, ἀεικέα, καλά», «(περὶ) χροΐ, ἀμφ' ὤμοισι καὶ ὤμοιιν νεφέλην», Ο 308 «εἵμενα χαλκῷ»=ἐνδεδυμένα μὲ χαλκόν, τροπ. «ἀλκὴν φρεσίν» ἐμπεφορημένος ἀνδρείαν Υ 381, «λάϊνον ἕσσο χιτῶνα» Γ 57 = λιθόλευστος ἐγεγόνεις, λίθοις βληθείς.

ἐν-νύχιος, οι, αι = ἔν-νυχος (νύξ)=διὰ νυκτὸς Δ 715 †

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ἐν-οινο-χοεῦντες = χοέοντες (οἰνοχόος) = χύνοντες οἶνον ἔν— γ 472 †

ἐν-οπή μόνον ἑνκ. (ὄψ) α', -ήν, φωνὰς κ 147. β') ἀλαλαγμὸς Π 782· παρὰ τῷ «μάχη».

Ἐνόπην αἰτ., πόλ. Ἀγαμέμνονος ἐν Μεσσηνίᾳ Γ 150, 292.

ἐν-ορνυμι, μόνον ἀόρ. **ἐν-ῶρσας**, ε ὄρσῃ, τινί (Αἴαντι Λ 544) τι, ἐμβάλλω, διεγείρω ἐντός τινος «σθένος, γάνος, θυμόν, φῦζαν» **ἐν-ῶρτο** ἀόρ. μέσ. «-γέλως θεοῖσι» διηγέρθη γέλως ἐν τοῖς θεοῖς, θ 326 (θ 343 ἐν τμήσει).

ἐν-ορούω, μόνον ἀόρ. **ἐνόρουσε**. σαν, σας, σῃ, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ «τινί» Λ 149, Φ 182 (καὶ κατὰ τμῆσιν)

ἐν-ορχα «μῆλα» τὰ ἔχοντα ὄρχεις Ψ 147 †

ἐν-οσί-χθων (ἀντὶ εἰνοσ.)=ἐνν-οσίγαιος Υ 13, η 35, μετὰ τοῦ «κρείων» Θ 208, ε 282 «εὐρυκρείων, κυανοχαίτης» ὡς προσῴ. τοῦ «Ποσειδάων» Η 445, α 74 κ. ἄ.

ἐν-σκίμπτω ἴδε ἐνι-σκίμπτω.

ἐν-στάζω, **ἐν-ἑστακται** ὑπρ. πθ. =εἶναι ἐνσταλαγμένον ῆ 271 †

ἐν-στηρίζω, **ἐν-εστήρικτο** ὑπρ. πθ. (σταυρός, στῆναι)=ἔμενε ἐμπεπηγμένον Φ 168†

ἐν-στρέφεται ἰσχίῳ=στρέφεται ἐντὸς τοῦ ἰσχίου Ε 306 †

ἐν-τᾰν-ύω (ῡ), **ἐντανύουσιν**, μέλ. -τανύεν φ 97, 127, 174, ἀόρ. ἐντά-νυσε ἐτάνυσσε· τεντώνω· «ἱμάντα βοός» ἐπὶ τῆς κλίνης ψ 201, καὶ ἀεὶ μετὰ τοῦ «νευρήν, τόξον, βιόν» (ἴδ. εἰκ.)

ἐνταῦθα, πρὸς τὰ ἐδῶ Ι 601 †

ἐν-ταυθοῖ, = ἐδῶ «ἥσο, κεῖσο» Φ 122.

ἔν-τεα - εσι, οὐδ. σκεύη «δαιτὸς» η 232, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὅπλα Γ 339, «—ἀρήϊα» ψ 368, Κ 407.

ἐν-τείνω μόνον πθ. πρκ., ὑπρ. **ἐντέτατο**, -το Κ 263=ἦτο ἐντεταμένη διὰ τῶν ἱμάντων (ἡ κυνέη)· Ε 728 = εἶναι ἐντεταμένος (προσδεδεμένος) εἰς τὸν ἄξονα «ὁ δίφρος». **ἔντερον**, α (ἐντός), α' ἔντερα ν 507. β') χορδὴ «οἷος» φ 408.

ἐντεσι-ἐργούς (ἔντεα) ἡμιόνους, οἱ μὲν τοὺς ὑποζυγίους, οἱ δὲ τοὺς ἑτοίμους εἰς τὸ ἔργον νοοῦσι Ω 277 †

ἐντεῦθεν, ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐκεῖ τ 568 †

ἐν-τίθημι, πρτ. ἐν-ετίθει, μέσ. μέλ., ἀόρ. 1.2 (-θέμεναι=ἐνθεῖναι), ἐνεργ. μέσ. μόνον ἀόρ. β' ὁριστ. καὶ πρσ. 2 ἐν. ἔνθεο (=ἔνδου) (ἐνίοτε κατὰ τμῆσιν)—ἐνθέτω· ἔβαλε «—σῖτον» εἰς τὸ πλοῖον του· ἅπλωσε «χλαίνας» ἐπὶ τῆς κλίνης· μεταφ. «μὴ πατέρας ὁμοίᾳ ἔνθεο τιμῇ»=μὴ βάλῃς ἐν ὁμοίᾳ τιμῇ π. Δ 410. Μέσ. καὶ «θυμῷ» = ἐν τῇ ψυχῇ· «μῦθον θυμῷ» ἐνεθυμήθη τὸν λόγον· «ἓν στήθεσσι θυμόν».

ἐντο ἀόρ. β'. ἴδε ἐξ-ίημι.

ἐντός, ἔνδον, Μ 8, μετὰ γεν. ἐντὸς Δ 432 οὐχὶ καὶ περὶ κινήσεως Μ 374.

ἔντοσθε(ν) (ἔντοθεν τ 239, 338 διόρθ.) = ἐντὸς Μ 296, Ζ 367, κ 92.

ἐν-τρέπεται πθ. Ο 554 καὶ α 60=δὲν κάμπτεται.

ἐν-τρέχω γυῖα=ἐὰν ἐκινοῦντο τὰ μέλη (ἐν τῇ πανοπλίᾳ) Τ 385 †

ἐν-τροπαλιζόμενος, η, ην, μεταστρεφόμενος Ζ 496, Λ 547, Ἰλ.

ἐν-τύνω, **ἔν-τυνον** (ῡ) πρτ. καὶ ἀόρ. α'., προσ. (ἴδε ἐντύω), μέσ. ἀόρ. μετ. ἐντύνασαν, μέσ ἐνσ., πρτ., ἀόρ. (ὑπ. ἐντύνεαι, ἐντῦνῃαι) εὐτρεπίζω, ἑτοιμάζω «δεῖπνα» Ι 203, «ἑαυτήν» καὶ μέσ. κοσμοῦμαι Ξ 162. ἑτοιμάζω, εὐτρεπίζω ἐμαυτῷ «δαῖτα, ἄριστον» γ 33, ο 500, Ω 124, ἀρχίζω «ἀοιδήν» μ 183 Μέσ. παρασκευάζομαι ζ 33.

ἐν-τυπής ἐπίρ. (τύπτω) σφιγκτὰ σκεπασμένος, Ἀριστόν· «—ὥστε διὰ τοῦ ἱματίου τὸν τοῦ σώματος τύπον φαίνεσθαι» Ω 163 †

ἐντύω, πρτ. **ἔντυεν** -ον (ἔντεα), ὡπλιζε «ἵππους» Ε 720, ἔστρωνον «εὐνήν» ψ 289.

Ἐνυάλιος (ῡ) ἑνκ. (Ἐνυώ) ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως Ρ 211, καὶ οὐσιαστ. Β 651. (συνίζ. ὑᾶλίῳ 'νδρειφόντῃ Ρ 259). Ἰλ.

Ἐνυεύς (ῡ), ῆος, βασ. τῆς Σκύρου Ι 668 †

ἐν-ὑπνιον οὐδ. ὡς ἐπίρ.=καθ' ὕπνον Β 56.

Ἐνυώ, ἡ (ῡ), πρόσωπον πλαστόν, θεὰ τοῦ πολέμου, σύμμαχος τοῦ Ἄρεως Ε 333, 592.

ἐν-ωπαδίως (ᾰ), ἐπίρ. (ἐν-ῶπα) ἀσκαρδαμυκτί ψ 94 † (ἄλ. ἑρμην. πραδήλως).

ἐν-ωπῇ δατ. (ἐν-ῶπα) ἐπίρ. φανερὰ Ε 374 †

ἐν-ώπια (ῐ, ᾰ, ἐνῶπα) Σχ. οἱ ἐναντίοι κατὰ τὰς εἰσόδους τοίχοι· ἐκοσμοῦντο δὲ λαμπρῶς, ὅτ' ὁ «—παμφανόωντα». Ἐνταῦθα ἠρείδοντο τὰ «ἅρματα» ὁ 42, τὰ «δούρατα» Ν 261· λαμπρῶς τὸ «τόξον» Χ 121, ὁ Κράτης παρ' Ἡσ. τὰς φλιὰς παρέδωκεν.

ἑξ πρόθ =ἐκ.

ἔξ (ἐκ τοῦ σρέξ), Ε 270, μ 90.

ἐξ-αγγέλλω, μόνον **ἐξήγγειλεν** = ἐμήνυσεν ἔξω εἰς Ε 390 †

ἐξ-άγνυμι, μόνον ἐξ ἔαξεν καὶ ἄξῃ = συνέτριψε, ἔσπασε Λ 175.

ἐξ-αγόρευεν πρτ. διηγεῖτο λ 234 †

ἐξ-άγω, **ἔξαγε** προστ. ἑνσ., πρτ., ἀόρ., ἐνίοτε ἐν τμήσει· φέρω ἔξω· Α 337, τινὰ (τινὸς=ἐκ τινος τόπου, Σκυρόθεν) ξ 264, Ν 379· περί τοκετοῦ Π 188, ἤγαγεν εἰς τὸ φῶς, ἐξεγέννησε Η 336, «τύμβον» ἐξελθόντες ἐσύρσαμεν, (κατεσκευάσαμεν) τύμβον.

Ἐξάδιος εἷς τῶν Λαπιθῶν Α 264 †

ἑξά(F)ετες (ἔτος) οὐδ. ἐπὶ ἑξαετίαν γ115†

ἐξ-αίνυτο (ῠ) παρτ. (αἴνυμαι) κ. τμῆσιν Δ 531, «θυμὸν» = ἀφῄρει τὴν ζωήν· ο 206 (ἐκ τῆς ἁμάξης) ἐλάμβανε καὶ ἔθετεν εἰς τὴν ναῦν.

ἐξαίρετοι (αἱρεῖσθαι) ἐπίλεκτοι ὃ 643, ἔξοχοι Β 227.

ἐξ-αιρεύρην πρτ. μέσ. ἴδε ἐπόμ.

ἐξ-αιρέω, μόνον πρτ. καὶ ἀόρ. ἐνεργ. μέσ., ἐξαιρεύμην· πρτ. καὶ κατὰ τμῆσιν. ἀ) ἐνερ. ἐκφέρω Ω 229. ἐκλέγω ι 160, ἐξαίρετον ἔδωκαν «γέρας» Σ 444. β') μέσ. ἐκφέρω ἐμαυτῷ (πρὸς χρῆσίν μου) «ὀϊστὸν» ἀφαιρῶ π 218 «τέκνα, θυμὸν» τὴν ζωήν, «μελέων»· τινά, Π 58, τινί υ 61, τινὸς Φ 112, ξ 232=ἐξαίρετα ἐλάμβανον.

ἐξαίρω, μόνον ἀόρ μέσ. **ἐξήρατο**=ἔλαβεν ὡς «μισθὸν» ὃ 690, ὡς «λάφυρα» ἐκ τῆς «Τροίης» ε 39.

ἐξ-αίσιον αἴτ. (αἶσα), ἁπρεπῆ ὃ 690, «ἀρήν» Ο 598, ἔξω τοῦ δέοντος ρ 577.

ἐξ-αίσσω, (ῐ) μόνον ἀόρ. α'. **ἀείξαντε**=ὡρμήσαντες ἔξω Μ 145, καὶ παθ. ἀόρ. ἠίχθη =ἐξέφυγε τῶν χειρῶν Γ 368.

ἐξ-αιτον, ους (αἴνυμαι;), ἐξαίρετον «οἶνον» Μ 320, «ἑκατόμβας, ἑρέτας» ε 102, ϛ 307.

ἐξ-αίφνης (αἰπύς), ἐπ|ρ. ἔξαφνα. Ἰλ.

ἐξ-ακέονται Ι 507, ἐντελῶς ἰατρεύουσι· Σχ. ᾗ ἐκείνη (ἡ Ἄτη) βλάπτει· ἐξακέσαιο «χόλον»=θεραπεύσειας· «-καιτο» γ 145.

ἐξ-ἀλάᾱω, **ἐξ-αλάωσας**, -σε, -σαι, ἀόρ. ἀπετύφλωσας, ἐστέρησας «τινὰ ὀρθαλμὸν» ι 453. Ὀδ.

ἐξ-ἀλαπάζω, **ἐξ-αλαπάξειν** μέλ. καὶ ἀόρ. -αλαπάξαι ἐκκενῶ, ἀναστατῶ, ὃ 176, πόλιν, μόνον Ν 813, ἐξολοθρεύω «νῆας»·

ἐξ-αλέομαι, πρτ. **ἐξ ἀλέοντο**=ἀπεσύροντο Σ 586 †

ἐξ ἄλλεται καὶ μετ. ἀόρ. -άλμενος = πηδήσας ἔξω τῆς «αὐλῆς» Ε 142· «τινῶν» ἀντὶ τῶν ἄλλων, οἱ ἐμάχοντο Ψ 390. ἀπολ. Ο 571 «ἐξάλμενος» ἐκ τῆς θέσεως.

ἐξ-ἄνᾰ-βαίνω, **ἐξ-αναβᾶσαι**, μετ. ἀόρ. πάλιν ἐξελθοῦσαι εἰς τὴν ἀκτὴν Ω 97 †

ἐξ-ἀνᾰ-δύομαι, **ἐξ-ανα-δὺς** ἀόρ. β'. μετ., «κύματος» = ἐκ τοῦ κύματος ἀνελθών, ε 488, θηλ. -δῦσαι δ 405.

ἐξ ἀνᾰ-λύω, **ἐξ-ἀνα-λῦσαι** ἀόρ. «θανάτοιο» ἐξ ὁλοκλήρου νὰ σώσῃ ἐκ τοῦ θανάτου Π 442. Ἰλ.

ἐξ-ανα-φανδόν (φαίνω) ἐνώπιον ὅλων, ἀπροκαλύπτως υ 48 †

ἐξ-αν-ίημι, **ἐξ-αν-ιεῖσαι** μετ.=ἐκπέμπουσαι Σ 471 †

ἐξ ἀνύω, μέλ., ἀόρ. **ἐξ-ήνυσε** = ἐξετέλεσε Θ 370, φονεύσω Λ 365.

ἐξ-απατάω, **ἐξαπατήσειν** μέλ. καὶ ἀόρ. -ησε, ἐντελῶς ἀπατήσειν· Χ 299, κατὰ τμῆσιν Ι 375.

ἐξ-απ-ᾰ́ρίσκω μόνον ἀόρ. **ἐξήπαφε** καὶ μέσ. ἀόρ. ἐξαπάφοιτο,—ἐξαπατῶ Ι 376.

ἐξ-απίνης (αἰπύς) αἰφνιδίως, ἐξαίφνης ξ 29, Ε 91.

ἐξ-απο-βαίνω, **ἐξαπέβησαν**=ἀπέβησαν ἔξω «νηός» μ 306 †

ἐξ-απο-δίωμαι ὑποτ. (δίω) «μάχης» (μάχης ἔξ ἀπ.) = ἀποδιώκω ἐκ τῆς μάχης Ε 763 †

ἐξ-απο-δύνω, **ἐξ-απέδυνε** πρτ. ἐξεδύετο ε 372 †

ἐξ-απόλλυμι, πρκ. **ἐξαπόλωλε** = ἐντελῶς ἠφανίσθη ἐκ τοῦ «οὐρανοῦ, ὤρων» ἀόρ. ἐξαπολοίατο Ζ 60.

ἐξ-απο-νέασθαι (ᾰ) (ἄλ. μάχης ἔξ ἀπο-) ἐπιστρέφειν ἐκ τῆς μάχης Π 252, Υ 212. Ἰλ.

ἐξ-απο-νίζω, **ἐξαπένιζε** πρτ. = ἐκ τούτου συνήθως ἔνιπτε τ 387 †

ἐξ-απο-τίνω, **ἐξαποτίνοις** εὐκ. ἑνσ. Σχ. τιμωρίας ἀποδοίης τῇ Ἥρᾳ. Φ 412 †

ἐξάπτων, πρτ. **ἐξῆπτε**, μετ. ἀόρ. -άψας (ἅπτω) δένων, ἐξαρτῶν «τινὸς» Μέσ. θ 20 ἐξάπτεσθε=ἐξαρτᾶσθε.

ἐξ-αράσσω, **ἐκ ἄραξε** ἀόρ. = συνέτριψε, ἐν τμήσει μ 422 †

ἐξ-αρπάζω, **ἐξήρπαξε**, ἀόρ. -ξασα μ 100, ἥρπασε ἐκ. ἐν Ἰλ. ὑποκ. εἶναι θεὸς Γ 380, Υ 443.

ἐξ-άρχους αἴτ. πλ. (ἄρχω) τοὺς κάμνοντας ἀρχὴν «θρήνων», οὕτως ἐκάλουν τοὺς ῥυθμίζοντας τὴν θρηνῳδίαν Ω 721.

ἐξ-άρχων, πρτ. ἐξ-ῆρχε καὶ μέσ. ἐξήρχετο (ἄρχω) βουλὰς Β 273. ἐξάρχω, κάμνω ἀρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

χήν, ἀρχίζω τι, ὅπερ ἄλλοι μετ' ἐμὲ πράττουσι. Μέσ. «βουλῆς» μ 339, «τινὸς «γόοιο» Χ 430.

ἐξ-αυδάω, ἐξαύδα (ᾰ) προσ.=λέγε φανερὰ Π 19. Ἰλ.

ἐξ-αῦτις, πάλιν, ἐκ νέου Α 223, ὀπίσω Ε 134, δ 213.

ἐξ-αφ-αιρέω, μέσ. ἀόρ. ὑπ. ἐξαφελήσθε ψυχάς = ἀφαιρέσητε τὰς ψυχὰς (ἐκ μελέω), φονεύσητε πάντας χ 444 †

ἐξ-αφύοντες μετ.=ἀντλοῦντες ὅλον ξ 95 †

ἐξιδεν ἴδε ἐξοράω.

ἐξειης, γεν. ἐκ τοῦ ἐξείη=συνέχεια, ἀπαντῶσα ἐπιρρ. ἐφεξῆς, εἰς τὴν σειρὰν (ὀπίσω ἢ πλησίον) δ 449, Ο 137, Χ 240.

1. ἐξ-ειμι (εἶναι) μόνον «ἐμῆς ἔξεισι γενέθλης» ν 130 † (ἄλλοι γρ. ἐμῆς ἐξ εἰσι).

2. ἔξ-ειμι, -εισθα, ἀπ. -ίμεναι λ 531 ἴδε ἐξ ἴημι· πρτ. ἤτον (ἦειαν),—ἐξέρχομαι «θύραζε», ἐκ «μεγάρων» δ 135.

ἐξ-είπω, ῃς, ῃ ὑπ., -οι εὐκ. ἀόρ., ἐξ-ερέω μέλ. κάλλιον «ὥδε γὰρ» ρ 337 καὶ «ἐκ (μὲν δ 376, γὰρ ο 318) τοι ἐρέω» φανερὰ εἴπω, διακηρύξω Ι 61.

ἔξ-εισθα 2 ἐν. τοῦ 2 ἐξ-ειμι.

ἐξ-εκυλίσθη ἀόρ. τοῦ ἐκκυλίω.

ἐξ-ελαύνω, μόνον πρτ. ἐξ-ήλαυνε, ἐνσ. ἐλάων, μέλ. -ελάᾱν καὶ ἀόρ. -ήλασε, σσαν, -ελάσε κλ.ἐκδιώκω, ἐξάγω ἐκ—α')ζῶα «ἵππους, μῆλα, ἄρνας» Α 562, «ἄρμα» Ω 323 β') ἀνθρώπους «ἡμέας, μνηστῆρας».

ἐξ-ελεῖν ἀόρ. τοῦ ἐξαιρέω.

ἐξ-ελκωυσα μετ., πρτ. ἕλκεν, πθ. ἐνσ. ἐξελκομένοιο (ὀηλ. ὀἰστοῦ),=σύρουσα ἔξω «μίτον» Ψ 762, «πολύπους» ἐκ τῆς φωλεᾶς ε 432.

ἐξ-ἐμεν=ἐξ-ἔμεναι, ἀπ. ἀόρ. ἴδε ἴημι.

ἐξέμεν=ἐξειν μέλ. ἀπ. τοῦ ἔχω.

ἐξ-εμέω, ἐξ-εμέσειε εὐκ. ἀόρ.=ἐξεμῶ, ξερνῶ μ 437. Ὀδ.

ἐξ-ἐμμορε = ἐγένετο μέτοχος κάλλιον γρ. «θεῶν ἐξ ἔμμορε» ε 335, ἴδε μέρω.

ἐξ-ενᾰρίζειας, ων, πρτ. -ιζεν, μέλ. -ίξεις, ἀόρ. -ενάριξε κλ. (ἔναρα) σκυλεύω «τινὰ» Ε 151· μετὰ τοῦ «τεύχεα» Ρ 537 (Ἰλ. καὶ λ 252. χ 264).

ἐξ-ερεείνω, ε, ων, ἐνσ., πρτ. ἐρέεινεν, -ον (ἐρέω), ἐρωτῶ Κ 543, ἐξετάζω, ἐξερευνῶ, τί μ 34, τινὰ ψ 86. Μέσ. πρτ. -ετο Κ 81= τῷ ἐνεργ.

ἐξ-ερέεσθαι ἐνσ., πρτ. -είρετο, -ερέοντο (ἐρέω), ἐρωτῶ, ἐπερωτῶ τί· Υ 15, τινὰ γ 24.

ἐξ-ερείπω,=ἐκπίπτω· μόνον ἀόρ. ὑπ. -ἐξερρίφη=καταπέσῃ, ἐξεριποῦσα Ρ 440. Ἰλ.

1. ἐξ-ερέω μέλ. ἴδε ἐξείπω.

2. ἐξ-ερέω, ἐξ-ερέουσι, ἐνσ. ὑπ. «ἐησι, -ἐοις, μετ. -ἐοντες, -ἐουσα, Μέσ. ἐνσ. -ἐῃ· ται, ἐρέοιτο, πρτ. ἐρέοντο (ἐρέω). α') ἐρωτῶ Ι 671, γ 116, η 17, ἐξετάζω τινὰ γ 24, «ἕκαστα, κνημούς». β') Μέσ. ἐρωτῶ α 416, Ε 756.

ἐξ-ερύω, ἐξ-ερύσι εὐκ. ἐνσ., ἀόρ. -ἐρυσε, -εἰρυσε, -εἰρυσσαν, θαμ. -ερύσασκεν, (ἐρύω),—ἐκσαρῶ χ 386, ἐκσπῶ σ 86. χ 476, «τί τινος», σύρω τινὰ ἐκ· «ποδὸς, ῥυμοῦ, χειρὸς» Υ 323, Κ 490,505.

ἐξ-έρχομαι, μόνον ἀόρ. ἐξ-ῆλυθε, ἦλθε κλ. ἀπαρ. ἐξελθέμεναι, ἐξελθεῖν· ἐξέρχομαι ἐκ· «μεγάροιο, κλισίης, τείχεος, δόμων».

ἐξ-ερωέω, μόνον ἀόρ. ἐξ-ηρώησαν «ἵπποι» ἀρηνίασαν Ψ 468 †

ἐξ-εσίην αἰτ. (ἵημι) ἐλθεῖν=κατὰ πρεσβείαν ἑλ. Ω 235 καὶ φ 20.

ἐξ-έτης, ἐξ-ετε(α) αἰτ. (ἔτος) = ἐξαετῆ Ψ 266. Ἰλ.

ἐξ-έτι, μετὰ γεν. ἀφ' ὅτου ἦδη Ι 106, «ἐξέτι πατρῶν» ἀφ' ὅσον ἐνθυμοῦνται οἱ πατ., ἀπὸ τὸν καιρὸν τῶν πατέρων θ 245.

ἐξ-ευρίσκω, ἐξ-εὑρωι εὐκ. ἀόρ.=ἤθελεν ἀνακαλύψῃ Σ 322 †

ἐξ-ηγέομαι, ἐξ-ηγείσθω τῶν—προσ.=ἔστω ἡγεμὼν τούτων ἔξω Β 806 †

ἐξήκοντα, ἑξήντα Β 587.

ἐξήλασε, -ασσαν ἀόρ. τοῦ ἐλαύνω.

ἐξ-ήλατον αἰτ. (ἐλαύνω) Σχ. ἐξ ἐλασμάτων κατασκευασθεῖσαν Μ 295 † ('Αρίσταρχ. ἐξήλατον=ἐξάπτυχον).

ἐξ-ήμαρ, ἐπὶ ἐξ ἡμέρας ξ 249 †. Ὀδ.

ἐξ-ημοιβα=ὅτ' ἄλλαγμα «εἵματα» θ 249 †

ἐξ-ήπαρε, ἀόρ. τοῦ ἐξαπαφίσκω.

ἐξηράνθη ἀόρ. παθ. τοῦ ξηραίνω.

ἐξ-ήρατο ἀόρ. τοῦ ἐξαίρω.

ἐξηρώησαν ἀόρ. τοῦ ἐξερωέω.

ἐξῆς=ἐξείης μ 147. Ὀδ.

ἐξ ἵημι, μόνον ἀόρ. β'. ἀπ. ἐξέμεν(αι) τινὰ =νὰ ἐξέλθῃ τις λ 531, κάλλιον «ἐξίμεναι, τινὸς ἔρον» (εἶην, εἶναι) = ἐξέβαλον τὴν ἐπιθυμίαν τινὸς Ν 638, Ω 227· καὶ μόναν μέσ. «πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο» ἐξέβαλον ἀφ' ἑαυτῶν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ποτοῦ καὶ τοῦ φαγητοῦ, ὀηλ. ἀφ' οὗ ἔπιαν καὶ ἔφαγαν καλὰ Α 469, α 150.

ἐξ-ιθύνει (ῐ, ῠ)=ἴσον ποιεῖ Ο 410 †

ἐξ-ικνέομαι, ἐξικόμην, ἵκετο, (ῐ) ἀόρ. μετ'

αἰτ. πηγαίνω, φθάνω εἰς (τόπον), πρὸς— (πρόσωπον) ν 206, μ 166.

ἐξ-ίμεναι λ 531, κάλλιον ἐξέμεναι ἴδε ἐξ ἴημι.

ἐξ-ίσχει=κρατεῖ ἔξω μ 94 †

ἐξ-οίσουσι ἴδε φέρω.

ἐξ-οιχνεῦσι (οἰχνέω)=ἐξέρχονται Ι 384 †

ἐξ-οίχεται=ἐξῆλθε Ζ 379, ἐν τμήσ. δ 665.

ἐξ-όλλυμι, ἐξ ὤλεσαν, -ὀλέσειε ἀόρ. τινὰ= ἐξωλόθρευσαν ρ 597, «τινὶ φρένας» τοῦ ἔβλαψαν τὰς φρένας Η 360.

ἐκ τ' ὀνόμαζεν (συχνὰ μετὰ τοῦ ἔπος τ' ἔφατ')=κατ' ὄνομα εἶπε (προσηγόρευσε) Α 361, ε 302.

ἐξ-ονομαίνω, ἐξ-ονομήνῃς ὑπ καὶ -ονομῆναι ἀπαρ. ἀόρ. ὀνομαστὶ (κατ' ὄνομα) καλῶ Γ 166, νὰ εἴπῃς τὸν γάμον ζ 66.

ἐξ-ονομα-κλήδην ἐπίρ. (ὄνομα καλέω)— ὀνομαστί, ἐξ ὀνόματος Χ 415, μ 250.

ἐξ-όπιθεν ἐπίρ.=ἐξόπισθεν Δ 298, ὀπίσω «κεράων». Ἰλ.

ἐξ-οπίσω (ῑ̆) ἐπίρ. α') ὀπίσω Ρ 108· «νεκροῦ» Ἰλ. 6') κατόπιν, μετέπειτα δ 35. Ὀδ.

ἐξ-οράω, μόνον ἀόρ. ἐξίδεν Υ 342 †

ἐξ-ορμάω, μόνον ἀόρ. ἐξορμήσασα μετ. ἀόρ. «—λάθησι» (νηῦς)=μὴ λεληθότως ὁρμήσῃ (πλεύσῃ) ἔξω, μ 221 †

ἐξ-οφέλλω, μόνον πρτ. ἐξ-ώφελλεν=πολλὰ προσέφερε ο 18 †

ἔξοχος, οι· ον, α (ἔχω), ἔξοχος, ἐξαίρετος μετὰ γεν. Ξ 118, μετὰ δοτ. φ 266, Β 483. οὐδ. ἔξοχον, ἔξοχα = ἐξαιρέτως ι 551, «—ἄλλων», πλθ. «ἔξοχ'(α) ἄριστοι»=ἐξόχως ἄριστοι.

ἐξ-ὑπ-αν-έστη, ἀόρ. «μεταφρένου»=ἐκ τοῦ μεταφρένου κατ' ὀλίγον ἀνεσηκώθη ὁ «σωῒξ». Β 267 †

ἔξω, ἐπίρ. ἔξω, εἰς ξένην γῆν Ρ 265, ξ 526, μετὰ γεν. πρὸς τὰ ἔξω χ 378.

ἔξω μέλ. τοῦ ἔχω.

ἑο, ἑοῖ ἴδε οὗ.

ἔοι=εἴη.

ἔοικα ἴδε Ϝ εἴκω.

ἑοῖο=ἑοῦ ἴδε ἑός.

ἔοις=εἴης.

ἔολπα ἴδε ἔλπω.

ἔον=ἦν.

ἔοργας, ε, ὡς ἴδε ἔρδω.

ἑορτή, (κοινῶς γιορτὴ) «ἀγνὴ» φ 256. Ὀδ.

ἑός, ἑή, ἑὸν κλ. πτώσεις (=ὅς, σος) —ἰδικός του Δ 83, αὐτοῦ Κ 204, δ 643· μετὰ ἀντ. τὸν Ψ 295, τὸ Κ 256.

ἐπ-αγάλλόμενος = χαίρων, ὑπερηφανευόμενος διὰ —«πολέμῳ» Η 91 †

ἐπ-αγγείλῃσι (ἀγγέλλω) ἀόρ.=ἀναγγείλῃ δ 775 †

ἐπ-αγείρειν=συναθροίζειν Α 126. Μέσ. ἐν τμ. λ 632.

ἐπάγη ἀόρ. τοῦ πήγνυμι.

ἐπ-αγλαΐεσθαι (ἀγλαΐζομαι) =ὅτι δὲν θέλει χαρῇ Σ 133 †

ἐπ-άγω ἐνσ. καὶ ἀόρ. ἐπιφέρω, ὀδηγῶ Α 480. μεταφ. (ξ 392) ἐκεῖσε, ἵνα πιστεύσῃς· (ἐν τμήσ.), ἐρεθίζοντες (ἵππ. οἱ, ἄνδρες κύνας) ἐπήρχοντο τ 445· «τινί τι» Ψ 188.

ἐπ-αείρω, μόνον ἀόρ. ἐπ-άειραν=σηκώσαντες ἔθηκαν ἐπὶ —(τοὺς νεκρούς) Η 426, Ι 214 (τὰ κρέατα), Κ 80 τὴν κεφαλήν (ἐπ' ἀγκῶνος ὀλ.) Ἰλ.

ἐπὶ ἀέξῃ ὑπτ. ξ 65 † ἴδε ἀέξω.

ἔπαθες -ον ἴδε πάσχω.

ἐπ-αιγίζων, οντα (αἰγὶς) λάθρος=σφοδρότερον πνέων Β 148, ο 293.

ἐπ-αινέομεν ἐνσ., πρτ. ἐπήνεον, μέλ., ἀόρ. -ήνησαν—ἐπαινῶ, ἐπιδοκιμάζω, συγκατατίθεμαι· η 226, Δ 380. Β 335 «τινί» καὶ ἐν τμ. Γ 461.

ἐπ-αινῃ (ἐπ-αίω) ἐξακουστή, ἔνδοξος, μόνον ἐν. καὶ μόνον μετὰ τοῦ «Περσεφόνεια», κατ' εὐφημισμὸν Ι 457, κ 491.

ἐπ-αΐσσω, ἐνσ., πρτ. ἤϊσσον, μέλ., ἀόρ. -ήϊξα, θαμ. ἀΐξασκε, αἴξαι—ἐφορμῶ, ἐπιπνέω, ἀπολύτ. χ 137, Β 146, Ν 687· «τινός, νεῶν, ἵππων, Αἰνείαο»· Ἰλ. «τινί» κ 295, Ψ 64· ἀμετβ. «δουρί, ἔγχει, μοι μελίῃσι» ξ 281. Ὀδ. «—τινά, τί» ἐπέρχομαι, προσβάλλω, καὶ «κατά» Σ 159. Ἰλ. Μέσ. «χεῖρες ὤμων — ἐπαΐσσονται» =κινοῦνται ἀπὸ—, «ἐπαΐξασθαι ἄεθλον» Χ 773 =νὰ λάβωσι βραβεῖον.

ἐπ-αιτέω, ἐπ-αιτήσειας εὐκ. ἀόρ. ἐπιζητῶ Ψ 593 †

ἐπ-αίτιοι (αἰτία) αἴτιοι, πταῖσται Α 335 †

ἐπ-ακούει ἐνσ., ἀορ., -άκουσα «ἔπος, πάντα, βουλήν»· εἰς ἀπάντησιν ἀκούω Υ 250. Σ 63· βουλῆς» Β 143, Σχ. ἤσθοντο τῆς τοῦ Ἀγ. γνώμης. Μετὰ πλαγίας ἐρωτ. Σ 63.

ἐπ-ακτήρ, πλ. ἐπ-ακτῆρες (ἄγω)=κυνηγοί, Σχ. ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας Ρ 135.

ἐπ(ι)άλάομαι, ἐπὶ ἀλήθην, -θείς μόνον ἀόρ. ἀποπλανῶμαι «πόλλ'»=πολλὰς πλάνας δ 81· μετ' αἰτ. δ 83· ἐν τμ. ξ 120, 380.

ἐπ-αλαστέω, ἐπ-αλαστήσασα (ἄλαστος) ἀγανακτήσασα, δεινοπαθήσασα α 252 †

ἐπ-αλέξω, ἐπαλαξήσων μόνον μέλ.—παρίσταμαι εἰς τὴν μάχην, βοηθῶ «τινί»—ἀ-

Ἀκαδημία Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

ποκρούω «τινί τε» Υ 315. ἐν τμ. ('Ιλ.).
ἐπ-αληθεὶς ἴδε ἐπ(ι)-αλάομαι.
ἐπ-αλλάσσω, ἐπ-αλλαξάντες=συμπλέξαντες (δι' ἐναλλαγῆς)· τὸ «-πολέμοιο-πείραρ» ἐπ' ἀμφοτέρων ἐξαπλώσαντες Ν 359 †
ἐπ-άλμενος, ἐπᾶλτο ἴδε ἐφάλλομαι.
ἔπ-αλξις ἡ, ἐπάλξεις, ιν, ιες, εσιν, εις (ἀλέξω), προπύργιον, προμαχών Μ 263. 'Ιλ. 'Επάλτην. ἕνα τῶν Λυκίων Π 416 †
ἐπ-άμάω, ἐπ-αμήσατο=ἐπεσώρευσεν «εὐνὴν» ἐκ φύλλων ε 482 †
ἐπ-αμείβω. ἐπ-αμείψομεν μέλ., ἀνταλλάσσω «ἀλλήλοις πρός τινα». Μέσ. «—ἄνδρας» ἐναλλὰξ μεταβαίνει Ζ 339. 'Ιλ.
ἐπ-αμοιβαδίς, ἐπίρ. ἀμοιβαίως «ἀλλήλοισι» ἐφύτρωνον (ηὔξανον) ε 481 †
ἐπ-αμύντωρ αἰτ. βοηθόν π 263 †
ἐπ-αμύνειν, μόνον ἐνσ., καὶ προστ. ἀόρ. ἐπάμῦνον.—ἔρχομαι βοηθός, φέρω βοήθειαν καὶ ἀπολ. Ε 685· «τινί» Θ 414. 'Ιλ.
ἐπ-ανέθω, πρκ. ἐπ-ενήνοθε ἴδε ἀνήνοθε.
ἐπ-αν-αθέμεναι (τίθημι) ἀπαρ. = ἐπαναθεῖναι, πάλιν κλείειν «σανίδας» Φ 535 †· κατ' ἄλ. γρ. ἐπ' ἄψ θέμεναι.
ἐπ-αν-ίσταμαι, ἐπ-αν-έστησαν ἀόρ.=συγχρόνως πάντες ἠγέρθησαν Β 85 †
ἐπ-αοιδῇ θηλ. ὀστ. (ἀείδω)=τῇ ἐπῳδῇ, τῇ δι' ᾠδῆς θεραπεία (δι' ἐξορκισμοῦ) τ 457 †
ἐπ-απειλέω, μόνον ἀόρ. ἐπηπείλησε καὶ μετ. = ἐροδέρισε «ἀπειλάς» «τινί τι» Ν 582.
ἐπ-αραρίσκω, ἀόρ. ἐπ-ῆρσε «τινί»=προσήρμοσε καλῶς Ξ 167· -αρήρει ὑπρ. = ἦν προσηρμοσμένη Μ 456.
ἐπάρη, ἐπαρας αἰτ. πλ. κατάρας Ι 456 †
ἐπ-αρήγειν, μόνον ἐνσ. καὶ ἐν τμ. μέλ. ἀπαρ. Α 408, βοηθῶ «τινί» Ψ 783.
ἐπ-άρῑρει, -αργρώς ἴδε ἐπαραρίσκω.
ἐπ-αρκέω, μόνον ἐπ-ήρκεσε ἀόρ., ἀποτρέπω «τινί τι», βοηθῶ ρ 568.
ἐπ-άρουρος (ἄρουρα) ἀγρότης, γεωργὸς λ 489 †
ἐπ-αρτής, ἐπ-αρτέες, -έας (ἀρτύω), ἀπηρτισμένοι, ἕτοιμοι τ 289. 'Οδ.
ἐπ-αρτύω, μόνον πρτ. ἐπ-ήρτυε, ἐπέθετε «πῶμα» ἐπὶ τῆς χηλοῦ θ 447, ἡτοίμαζεν, ἐν τμ. γ 152. ('Οδ.).
ἐπ-άρχομαι, ἐπ-αρξάμενος, -μενοι, -ξάσθω μετ., πρσ ἀόρ. «—δεπάεσσι» ἐγχύνω πρὸς σπονδήν· ῥ. σύνηθες περὶ σπονδῆς, ἢ μετὰ τὸ δεῖπνον γίνεται· Α 471, Ι 176, γ 340. ἀρχὴν τῆς σπονδῆς ποιήσαντες (σπείσαντες τοῖς θεοῖς) διένειμαν εἰς τὰ ποτήρια· —«ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν» σ 418, Σχ. ἀρχὴν τοῦ διανέμειν ἡμῖν ποιήσασθε.
ἐπ-αρωγος (ἀρήγω), βοηθός Α 498 †
ἐπ-ασκέω, μόνον πρκ. πθ. ἐπήσκηται (δια) κεκόσμηται, «τοίχῳ» ρ 266 †
ἐπ-ασσύτεροι, ους, αι· (ἄσσον τὸ ο αἴλ. υ) Α 383 ἀλλεπάλληλοι. Ἡσυχ. ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις· Εὐστ. πυκνοί. Οὐδ. ἐπασσύτερον=τὸ ἓν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο Δ 423.
ἔπ-αυλος, ὁ, ἐπαύλιος=σταθμούς, αὐλάς, μάνδρας ψ 358 †
ἐπ-αυρίσκω, μόνον ἀόρ. ἐνεργ. (ἐπαύρω, ῃς, ῃ, εἶν, έμεν), μέσ. (-ηαι, -ωνται) καὶ μέσ. ἐνσ. (-ίσκονται), μέλ. (-ήσεσθαι)· ψαύω, πλήττω «χρόα» τινός Λ 573, προσκρούω, ἐπιτυγχάνω «λίθου» Ψ 340, κακόν (σε) σ 107=μή σε εὕρῃ κακόν. Τὸ μέσ. κατὰ Σχ. καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ· τινός ρ 81, ἀπολαύω, ὠφελοῦμαι Ν 733, καὶ εἰρωνικῶς Ο 17, Ζ 353.
ἐπὶ ἄυσε ἀόρ. ἐν τμ.=ἐπὶ τούτῳ ἀνέκραξεν Ε 101. 'Ιλ.
ἐπ-αὐσσω, ἐπήψυσε ἀόρ.=ἀντλῶν ἐπέχυσεν ὕδωρ τ 388 †
ἐπ-έγειρε προσ. ἐνσ. καὶ (ἐν τμ.) πρκ., ἀόρ. μέσ. -έγρετο χ 431=μὴ ἐξυπνήσῃς ἐπίτηδες, Ο 567. Μέσ. ἐξυπνῶ· υ 57, Κ 124.
ἐπέδραμεν ἀόρ. τοῦ ἐπιτρέχω.
ἐπ-έην πρτ. τοῦ ἔπειμι.
ἐπ-έθηκ'=ἐπέθηκε, ἀόρ. τοῦ τίθημι.
ἐπ-εἰ σύνδ. Α') χρονικός· α') μεθ' ὁριστ. παρωχημ. χρόνου=ἀφ' ὅτου· Α 57, Γ 99, κ 414· «πρῶτα, τὰ πρῶτα, τὸ πρῶτον». β') μεθ' ὑπ. υ 85, συνήθως μετὰ τοῦ «ἄν» (ἐπήν), «κεν» Τ 402, Ζ 412· γ') μετ' εὐκτ. ω 254, Ω 14, μετὰ τοῦ «ἄν» Ι 304. Β') αἰτιολογικός=ἐπειδή, ἀφ' οὗ· μεθ' ὁριστ. Ζ 333, Ο 228. Γ') Συνημμένος μετ' ἄλλων μορίων· «αὐτὰρ ἐπεί, ἐπεὶ ἄρ, ἐπεί ῥα, ἐπεί γε, ἐπεὶ δή, ἐπεὶ ἦ (ἐπειή ««-), ἐπεὶ οὖν, ἐπεὶ περ, ἐπεί τοι, αὐτὰρ ἐπεί τε». «ἐπεὶ οὐ» ἐν συνιζήσει ἐκτὸς ε 364, θ 585.
'Επειγεύς, Υ, τοῦ 'Αγακλέους, Μυρμιδὼν Π 571.
ἐπείγω, μόνον ἐνσ. καὶ πρτ. ἔπειγεν (ἄνευ αὐξ.) ἐνεργ. παθ., μέσ. (αἰγίς)· α') πιέζω Μ 452· στενοχωρῶ Ζ 85, Ψ 623, Α 157· διώκω, ὠθῶ Ο 382, μ 167· τὸ παθ. ο 297, μ 205=δὲν ἐκίνουν μετὰ τάχους, δὲν ἐπετάχυνον· ἐπισπεύδω ο 445. Μέσ. φέρομαι μεθ' ὁρμῆς· Ε 501, Ξ 519 «ἔσσυτ' ἐπειγομένη»=σπεύδουσα·—ἐνασχολοῦμαι, ἐπιθυμῶ πολύ· μετ' ἀπαρ. «ἐπειγόμεσθ' ἐπι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σέρρες

δῆναι» ε 399=σπεύδων νὰ—, ἄλλως ν 30 «δῦναι ἐπειγόμενος»=ἐπιθυμῶν νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος, μετὰ γεν. «—"Αρηος» Τ 142=σπεύδων (ποθῶν) εἰς τὸν πόλεμον, «—ὁδοῖο» ο 49, «περὶ νίκης» Ψ 437 καὶ ἄνευ πτώσ. δ 97=περιμένετε τοὺς γάμους μου, ἂν καὶ ἐνδιαφέρεσθε (ἐπισπεύδετε ὅτ' αὐτούς).

ἐπ-ει-δάν (ἐπεὶ δὴ ἄν)=ἀφ' οὗ Ν 285 †

ἐπει-δή, ἐπει-ή ἴδε ἐπεί.

ἐπ-είη ἴδε ἔπειμι.

1. ἔπ-ειμι (παρῶ, ἐπὶ=ἔπι) -εἶη εὐκ., πρτ. 3 ἐν. -ἐην -ἦεν, 3 πλ. -εσαν, μέλ. -ἐσσεται· εἶμαι ἐπί—, παρὰ— Β 259, μεταφ. δ 344· περὶ χρόνου· ὁ 956=θὰ μείνῃ κατόπιν.

2. ἔπ-ειμι (ἴέναι) ἐνσ., μετ., πρτ. ἤϊεν, -ήϊσαν, -ᾖσαν, μέλ. ἐπιείσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπιεσαμένη Φ 424—ἐπέρχομαι εἰς—, «τινὰ» Δ 29 πρὶν ἐπέλθῃ εἰς—, (πρὶν καταλάβῃ—), «τί» προσέρχομαι, πλησιάζω ψ 359, Ρ 741, Σχ. πρωθύστερον· ἔχει δὲ ἐνταῦθα τὸ ἔπεισι δύναμιν μέλ., ὡς καὶ ἐν Δ 29· προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι Δ 367· μετὰ δοτ. Γ 15, Υ 176, Ν 482, ὃ 411 τ. ἔ. ἵπποι καὶ ἄνδρες κατὰ τούτων ἐπήρχοντο.

Ἔπειτα κατοικοῦσι τὰς Ἐχινάδας νήσους καὶ μέρος τῆς Β. Ἤλιδος Α 742, Ν 686.

Ἐπειός, Υ. Πανοπῆος κατεσκεύασε τὸν δούρειον ἵππον σὺν τῇ Ἀθηνᾷ θ 493, λ 523.

ἐπεί περ=ἀφ' οὗ πλέον ἴδε ἐπεί.

ἔπ-ειτα (ἐπί, εἶτα) μετὰ ταῦτα· α') γενικῶς ἐπὶ τῶν μελλόντων Α 35, 48, 121, α 88, 84, 186 «αὖτίκ' ἔπειτα» ἀμέσως μετὰ ταῦτα· «καὶ ἔπειτα, αὐτὰρ ἔπειτα» ἐνίοτε καὶ «πρῶτον μέν» δ') εἰς παρενθετικὰς προτάσεις· «δὴ ἔπειτα» α 84·—«εἰ μὲν . . ἔπειτα» α 84· γ') λοιπόν· «πῶς ἂν ἔπειτα» α 65, καὶ ἄλλας προτάσεις Ο 49, Σ 357.

ἐπ-εκέλετο ἀόρ. τοῦ ἐπικέλομαι.

ἐπ-έκερσε ἀόρ. τοῦ ἐπικείρω.

ἐπ-ελαύνω, ἀόρ. ἐπῆλασε (ὡς ἄγδοον ἔλασμα) ἤπλωσεν, ἐπέθηκεν· «ἐπ-ελήλατο» ὑπρ. παθ. Ν 804 ὀηλ. τῇ ἀσπίδι ἐπέκειτο· Εὐστ. ἔξω περὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐλατός ἔκειτο. Ἰλ.

ἐπ-έλησε ἀόρ. τοῦ ἐπι-λήθω.

ἐπ-εμβαίνω, ἐπ-εμ-βεβαώς πρκ. «οὐδοῦ» πατήσας ἐπὶ τοῦ κατωφλίου Ι 582.

ἐπ-ενείκαι ἄπαρ. ἀόρ. τοῦ ἐπιφέρω.

ἐπένειμε ἀόρ. τοῦ ἐπινέμω.

ἐπ-ενήνεαν πρτ. τοῦ ἐπενηνέω.

ἐπ-ενήνοθε πρκ. ἐπ-ανέθω.

ἐπ-εν-ταυύω, ἐπεν-ταύσας μετ. ἀόρ. τεντώσας ἐπάνω ὀηλ. τὸ πεῖσμα χ 467 †

ἐπ-εντύνονται ὑποτ. (ῠ), παρασκευάζονται διὰ τὰ ἅρματα ω 89.

ἐπ-εντύω, προσ. ἐπ-έντυε (ῠ. ἔντεα) ὡπλιζε, εὐτρέπιζε Θ 374. Ἰλ.

ἐπ-έοικεν πρκ. καὶ -εώκει ὑπρ. (ϳεικω) ἁρμόζει, πρέπον ἐστὶ υ 293, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. λ 186, Α 126 «τινί τι» Ω 595, ἁρμόζει αὐτῷ (ταιριάζει) Ι 392.

ἐπέπιθμεν ἀ. πλ. ὑπρ. τοῦ ἐπιπείθω.

ἐπέπληγον γ'. πλ. ἀόρ. τοῦ ἐπιπλήσσω.

ἐπ-έπλως δ'. ἐν. ἀορ. τοῦ ἐπιπλώω.

ἐπεποίθει ὑπρ. τοῦ ἐπιπείθω.

ἐπ-έπταρε ἀόρ. τοῦ ἐπιπταίρω.

ἐπ-έπτατο ἀόρ. τοῦ ἐπιπέτομαι.

ἐπέπυστο ὑπρ. τοῦ πυνθάνομαι.

ἐπ-ερείδω, ἐπέρεισε ἀόρ. ἐστήριξε, κατέβαλε «ἐν'» ι 538· ἐνέπηξε, ὦθησε «ἔγχος» Ε 856, καὶ ἐν τμήσ. Λ 235.

ἐπ-ερέφω, ἐπὶ ἔρεψα, ἐστέγασα, ᾠκοδόμησα Α 39 †

ἐπ-ερρώσαντο ἀόρ. τοῦ ἐπιρώομαι.

ἐπ-ερύω, ἐπέρυσσε ἀόρ. ἔσυρε κατόπιν, ἔκλεισε· Σχ. ἐπεσπάσατο «θύρην» α 44. ἐν τμήσ. ἐρύσαντες = ἑλκύσαντες ἐπάνω, στήσαντες μ 14, «ἠπείροιο» Δ 485. (ῠ).

ἐπ-ερχομαι, ἐπέρχεαι 2 ἐν. ὁρ. ἐνσ., προσ. -εο, μετ., μέλ. ἐπελεύσομαι, ἀόρ. -ήλυθε, -ἦλθε, καὶ Ὑπ. παρκ. -ελήλυθα, ἐνίοτε ἐν τμήσ. α') ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω Ο 406· β') εἰσέρχομαι «εἰς ποταμόν» η 280· περιέρχομαί τι δ 268, διέρχομαι Σ 321, Ψ 251, πηγαίνω εἰς «ἄγρόν» π 27, ἐπανέρχομαι ρ 170· ἐπὶ χρόνου καταλαμβάνω, ἀπροσδοκήτως φθάνω «νύξ, κνέφας, ὕπνος» «τμήδην αὐχέν'» = κοπτερὰ ἔψαυσε τὸν αὐχ., ἔτρωσε τὸν αὐχ. γ') «τινί» ἔρχομαι ἐναντίον τινός, προσβάλλω, Δ 251, Υ 91, Ο 84. ἐνέσκηψε «ὕπνος, νοῦσος, νύξ».

ἐπεσ-βολίη, ἐπεσβολίας (ῐ) αἰτ. πλ. Σχ. βολὰς λόγων. «—ἀναφαίνειν»=νὰ λέγῃ (βίπτῃ) φλυαρίας δ 159 †

ἐπεσ-βόλος, ἐπεσβόλον αἰτ. ἀρσ. φλύαρον, ὑβριστήν, βλάσφημον Β 275 †

ἔπεσον ἀόρ. τοῦ πίπτω.

ἐπέσπον ἀόρ. τοῦ ἑφ-έπω.

ἐπ-έσσεται μέλ. α'. ἔπειμι.

ἐπ-έσσυται παρκ. παθ. τοῦ ἐπισεύω.

ἐπ-έστη ἀόρ. τοῦ ἐφίσταμαι.

ἐπ-έσχον ἀόρ. τοῦ ἐπέχω.

ἐπ-ετήσιος (ἔτος)=ἐπέτειος, ὁ ὅτ' ὅλου τοῦ ἔτους διαρκῶν, διαρκὴς «καρπὸς» η 118 †

ἔπευ προσ. τοῦ ἕπομαι.

ἐπ-ευρημέω, ἐπ-ευφήμησαν 3 πλ. ἀορ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σουίδ. μετ' εὐφημίας συγκατέθεντο. — δι' εὐνοϊκῆς ρωνῆς ἔδειξαν, ἐπήνεσαν Α 22, 376.

ἐπ-εύχομαι, ἐπ-εύχεται, ἐνσ., μέλ. καὶ ἀόρ. α' προσεύχομαι, ἱκετεύω «τινί» κ 533, φ 203· καὶ μετ' ἀπαρ. ξ 423. β') καυχῶμαι, ἀπολύτως χ 286, Φ 428. τινί Λ 431, Π 829, Σ 478.

ἔπεφνον ἀόρ. ἴδε φεν—.

ἐπέφρᾰδον ἀόρ. τοῦ ἐπι-φράζω.

ἐπ-έχω, ἐπ-έχεις ἐνσ., πρτ. εἶχε, εχεν, ἀόρ. -έσχον, ὑπρ. πθ. 3 πλ. -ώχατο Μ 340 = κεκλεισμέναι ἦσαν· μέσ. ἀορ. ἐπι-σχόμενος — παρέχω «οἶνον, μαζὸν» Χ 83, «τινί» ἐπιθέτω, βάλλω ἐπί τινος ρ 410, Ξ 241, ὁρμῶ, διευθύνω κατά τινος τ 71 (ἐν τμήσ. χ 75), «τι» κατέχω, ἐκτείνομαι Φ 407, Ψ 190, Φ 238 ὅσον ἔφθασε, σταματῶ Φ 144, υ 266 τὴν καρδίαν ἐκράτησεν ἀπό., φ 186 ἐκράτησεν ἑαυτόν, ἐβράδυνε.

ἐπ-ήβολος (ἐπι-ἄβολέω) μέτοχος, κύριος «οὐ νηὸς οὐδ' ἐρετάων» δ 319 ÷

ἐπ-ηγκενίς, ἐπ-ηγκενίδεσσιν δοτ. πλ. (ἐπεν-εγκεῖν) = ταῖς μακραῖς καὶ ἐπεκτεταμέναις σανίσι, αἳ ἀποτελοῦσι τὸ χεῖλος τοῦ σκάφους (ἴδ. εἰκ. ε)· κατ' ἄλλους αἱ μακραὶ σανίδες, αἱ προηλούμεναι ἔξωθεν εἰς τὰ ἐκρία (τὰ πλευρὰ) καὶ τὰς σταμῖνας (δοκούς) καὶ ἀποτελοῦσαι τὰ πλάγια τοῦ σκάφους· ε 253 ÷

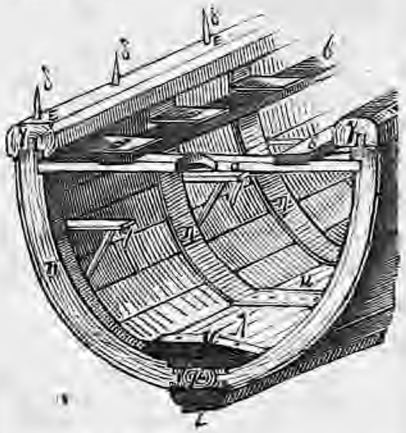

ἐπ-ῆεν ἴδε 1 ἔπ-ειμι.

ἐπ-ηετανός, οἱ, οὐς. (αἰεί), ἀέναος, παντοτεινός· ὀ 89. Τὸ οὐδ. αἰωνίως, ἀφθόνως κ 427. Ὀδ.

ἐπ-ήεν ἴδε 2 ἔπειμι.

ἐπ-ηλύθον = ἐπανῆλθον ἀόρ. τοῦ ἐπέρχομαι.

ἐπ-ημοιβός (ἀμείβω), ἐπημοιβοί = ἀντικείμενοι ἀλλήλοις· «-οχῆες» Ἡσύχ. δύο φησὶ μοχλοὺς εἶναι ἐπὶ τῆς πύλης, ἐξ ἑκατέρας φλιᾶς ἕνα, ἐπαλλασσομένους κατὰ μέσον καὶ ἐπὶ τοῖς ἄκροις ἐπικλειομένους διὰ τὴν συμβολήν μιᾶ κλειδί· παρθ. Σχολ. (ἴδ. Εἰκ.), «-χιτῶνες» ἐνδύματα, ἃ δύναταί τις νὰ ἀλλάξῃ, ἐνδύματα πρὸς ἀλλαγήν ξ 513.

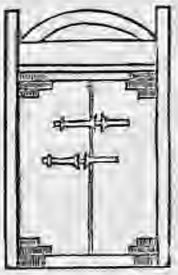

ἐπὶ τ' ἠμύει = ἔκλινε πρὸς— Β 148 ÷ ἴδε ἠμύω.

ἐπην ἐκ τοῦ ἀπε-ήν = ἐπεὶ ἂν (Ζ 412), ἀφ' οὗ, ὅταν· α') μεθ' ὑποτ. 1) ἐπὶ μελλούσης πράξεως δ 414, Ο 147, α 294· 2) ἐπὶ προσδοκωμένης θ 553, ξ 130, Τ 223. β') μετ' εὐκτ. 1) εἰς πλαγίας προτάσ. Ω 226 2) εἰς ἐπανάληψιν πράξεως εἰς τὸ παρελθόν δ 222.

ἐπ-ήνεον ἴδε ἐπαινέω.

ἔπηξεν ἀόρ. τοῦ πήγνυμι.

ἐπ-ηπύω, ἐπ-ήπυον, πρτ «—ἀμφοτέροισι» ἀμφοτέρωθεν ἐπεβόων, ἐπεδοκίμαζον Σ 502 ÷

ἐπ-ήρατος, ου, ον, α (ἐράτὸς) ἀξιέραστος, θελκτικός ὀ 606, Χ 121, Ι 228, θ 366.

ἐπ-ήρετμος, ἐπήρετμοι (ἐρετμός) (ἀττ. ἐπίκωποι) κωπηλάται· μόναν ὀ 403 ἐπὶ τῆς κώπης· β') αἱ κώπαι ἔχουσαι «νῆες» ε 16, Ρ 145.

ἐπ-ηρεφής, ἐπ-ηρεφέες, -έας (ἐρέφω) ἐπιστεγάζων· «—πέτραι» ἐπικείμεναι πέτραι μ 59, «—κρημνοί» ὑψηλοί Μ 54.

Ἐπ-ήριτος, ὁν Ὀδ. προσεποιήθη ω 306 ÷

ἐπ-ῆρσε ἀόρ. τοῦ ἐπ-αραρίσκω.

ἐπ-ῆσαν ἴδε 2 ἔπειμι.

ἐπ-ητής, ῆ (ἐπαΐω) συνετός, σώφρων· ν 332, σ 128. Ὀδ.

ἐπ-ήτριμος, ἐπ-ήτριμοι, -α, ἐπάλληλοι, πυκνοί «πυρσοί» Σ 211. «ῥάγματα—» Σ 252. Ἰλ.

ἐπ-ητύς, ἐπ-ητύος (ὕ) θηλ. (-ητής) φιλοφροσύνη φ 306 ÷

ἐπὶ ἐπίρ. καὶ πρόθ. μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ. Ι. ἐπίρ. ἐπάνω, πλησίον, προσέτι· Ο 321, Κ 466, γ 9, Π 612, καὶ κατὰ μετατύπω-

σιν· ἔπι=ἔπεστι θ 563, ὑπάρχει, ἔστι λ 367, Γ 45, Ε 178, Ν 104, ἐπικρέμαται Φ 110 «θάνατος».
Π. πρόθ Δ'. μετ' αἰτ. 1) ἐπὶ τόπου· ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον=εἰς, ἐπάνω· «χεῖρας ἄλλον, ἄλτο, ἴων, νῆας, θέων»· «ἐπ' ἀριστερά, ἐπὶ δεξιά»· ἐπὶ στάσεως «ἔπι—πέλεθρα»· 2) εἰς δήλωσιν σκοποῦ α') ἐπὶ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥ. φ 395 «ἐπὶ δόρπου»=ἵνα δειπνήσῃ, ω 394, ξ 455, «Ἐπὶ κοῖτον» ἵνα κοιμηθῇ· «ἐπ' ἔργα» ω 406= εἰς τὰ ὅπλα· β') ἐπὶ τῶν αἰτητικῶν ῥ. γ 421 «ἐπὶ βοῦν» ἵνα αἰτήσῃ βοῦν· Ν 453· 3) ἐπὶ μέτρου ἐκτάσεως α') τοπικῶς, «πόντον, γαῖαν, νῶτα θαλάσσης, ἄρουραν, χθόνα, ἄστεα, νῶτα»· (πάντας) ἀνθρώπους «=καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τ. ἀνθ.», «ὅσσον, τόσσον, ἧμισυ, πολλά»· β') χρονικῶς «ἐπὶ δηρόν, ἐπὶ χρόνον». 4) ἐπὶ συμφωνίας= κατά «ἐπὶ ἴσα, ἐπὶ στάθμην», Β'. Μετὰ δοτ. 1) τοπικῶς ἐπάνω· ἐπὶ στάσεως· «ἐπὶ βωμοῖς, χθονί, πύργῳ»· ἐπ' ἰσχάρῃ καὶ ἐσχαρόφιν=πλησίον, παρά, «ἐπὶ κτεάτεσσι,=ἐπάνω εἰς τὰ κτήματα,» «νηυσί, φάτνῃ, ῥηγμῖνι, θίνι» κλ. «ἐπὶ ὁμωῇσι ἐπὶ βουσί». Οὕτω καὶ «βαίνειν ἐπὶ νηυσὶ» καὶ ἐπὶ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥ. «πίπτω, χέω, τίθημι, (καὶ μεταφ. ἐπὶ φρεσί) ἔζομαι, καθίζειν». Συχνὰ ἐπὶ ἐχθρικῆς κινήσεως «ἐπὶ Τυδείδῃ»· εἰς ἔκφρασιν ἐπισωρεύσεως, ἐπαλληλίας «ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ» η 120· ὡσαύτως τοῦ ἐκτὸς «ἐπὶ γαστέρι» η 216· «ἐπὶ τῷδε ἀνέστη»=μετὰ τοῦτον Η 163· «θέειν ἐπὶ εἶδεϊ» ρ 308.—πρὸς τῇ μορφῇ. 3) εἰς δήλωσιν αἰτίας σκοποῦ· «ἐπὶ δόρπῳ, ἐπ' ἀρωγῇ»· «ἐπὶ Πατρόκλῳ»=πρὸς τιμὴν τοῦ Π. «γελᾶν ἐπὶ—» Β 170. 4) χρονικῶς· «ἐπὶ ἥματι» ἐπὶ μίαν ἡμέραν· δ 284 καὶ Η 163, Ψ 401, 514, Γ'. Μετὰ γενικῆς 1) τοπικῶς=ἐπάνω «ἐπὶ νηός, ἠπείρου, ἀγροῦ, νευρῆφιν, ἱκριόφιν, ἵππων, πύργου»· καὶ εἰς ἔκφρασιν τῆς μετὰ τὴν κίνησιν ἠρεμίας· «βαίνω, ἵζω, ἕζομαι, τίθημι, ἑρύω» ἱκριόφιν, δεξιόφιν, ἀριστερόφιν «ἑῶν ὑμείων»· «καθ' ἑαυτούς Η 195. 2) χρονικῶς· «ἐπὶ εἰρήνης» ἐν καιρῷ τῆς εἰρήνης Ψ 332, Ε 637.— Ἐν συνθέσει ἡ ἐπὶ ἔχει τὰς αὐτὰς σημασίας, ἃς ἐν συντάξει.
ἔπι 1) ἔπεστι. 2)=ἐπὶ κατ' ἀναστροφήν.
ἐπι-ἄλλω, ἐπὶ ἄλλοντα, πρτ. ἄλλε, ἀόρ. ἐπίηλε, -ιῆλαι· ἐπιρρίπτω «τινί τι», ἐπιπέμπω θ 316, ο 475, χ 49· ἐνήργησεν, προὐξένησεν (ἰ. μετ' αὖξ. ξ).
ἐπι-ἅλμενος μετ. τοῦ ἐφάλλομαι.
ἐπι-ανδάνει ἴδε ἐρανδάνω.
ἐπ-ιάχω, ἐπίαχον, ἐν τμήσ. ἴαχε, παρτ. 1)=ἐπευφήμουν, ἐπεβόων (συμφωνοῦντες, εἰς σημεῖον εὐαρεσκείας) εἰς Η 403, 2) ἐκραύγαζον «ἐν πολέμῳ» Ε 860, Ρ 723.
ἐπί-βαθρον (ἐπι-βατήριον) ναῦλος ο 449 †
ἐπιβαίνω, ἐπιβαινέμεν, -ειν ἐνσ., πρτ., μελ. -βήσομαι, -εαι, ἀόρ. -έβην, 3 πλ. -ησαν, -αν· ὑπτ. βείομεν, ἀπ. βήμεναι μέσ. ἀόρ. -εβήσετο, προσ. -βήσεο καὶ μετ. βησόμενος Ε 46, ἐνίοτε ἐν τμήσει· βαίνω ἐπὶ α') ἀπολύτως· στέκω ὄρθος, στέκω ἐπάνω, πατῶ ἐπάνω, μ 434, Ε 666, βέβηκε Π 69. 1) Μετὰ γεν. «—γαίης» ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, μ 282, ἐπιβαίνω, ἀναβαίνω ἐπὶ «ἵππων, ἅρματος, πύργων, νεῶν, ὀχέων», καὶ μεταφ. «ἐπιβάντα πυρῆς»=τεθέμενον ἐπὶ τῆς πυρᾶς Δ 99. 2) ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας μετὰ γεν. ὀνομάτων χωρῶν, πόλεων=ὁρμῶ, ἐπέρχομαι εἰς—«Τροίης, γαίης»· 83· «πόλιος—» ἔρθασαν εἰς τὴν πόλιν. 3) μετ' αἰτ. «—Πιερίην» πατήσασα εἰς τὴν Π. 250. β') Μεταθ. (μόνον ὁ μέλ. ἐπιβήσετε, -σέμεν καὶ ἀόρ. α', ἐπέβησε, ὑπ. βήσομεν, -ετε, προσ. -βησαν.) 1) ἐπιβιβάζω, κατορθώνω ὥστε νὰ ἀναβῇ· «τινὰ τινός» ἐμὲ — πάτρης» η 223, «Ἀχαιοὺς νηῶν—» σχολ. ἐπιβῆναι ποιῆσαι. 2) μεταφ. «πολλοὺς πυρῆς—»=πολλοὺς ἀνεῖλεν, «τὸν εὐκλείης—» =κλέϊσον Θ 285. οὕτω «—σαοφροσύνης»= ἔκαμαν ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν σωφροσύνην.
ἐπι-βάλλω, ἐπὶ βάλλων. παρτ., ἀόρ. ἐνερ., μέσ. σύνηθες ἐν τμήσει, ῥίπτω τι ἐπάνω· ἐνεργ. τινί τι· «χλαῖναν αὐτῷ» ξ 520, «ἵπποις ἱμάσθλην—» ξ 320=ἐπέθηκεν αὐτοῖς μάστιγα, ἐμάστιξεν· «(νῆας) Φεὰς ἐπέβ.» ε 297· ἔπλεε (σχολ. προσῆκε) πρὸς τὰς Φ. Μεσ. μετὰ προθυμίας ῥίπτομαι· εἴς τι Ζ 68 «ἐπιβαλλόμενος—ἐνάρων»=τρεπόμενος ἐπὶ τὰ λάφυρα. Σχ. ἐπιθυμῶν, ἀντιποιούμενος· ξ 209 «ἐπὶ κλήρους—» ἔρριψαν κλήρους πρὸς ἀλλήλους.—Παθ. τ 58.
ἐπι-βασκέμεν (ἴδε ἐπιβαινέμεν) β'.) οἷας Ἀχ κακῶν=νὰ φέρῃ τοὺς Ἀχ. εἰς δυστυχίας, νὰ κατορθώσῃς ὥστε νὰ γεύωσιν οἱ Ἀχ. μέτοχοι δυστυχιῶν Β 234 †
ἐπιβήμεναι ἀόρ. τοῦ ἐπιβαίνω.
ἐπι-βήτωρ, ἐπιβήτορα, ας αἰτ. «—ἵππων»=ἀναβάτας ἵπ., ἱππέας σ 263. «—συῶν» ὀχευτὴν συῶν, κάπρου λ 131.
ἐπι-βλής, ὁ (βάλλω) σύρτης, μοχλὸς ἐπιβαλλόμενος ἀπὸ τοίχου Ω 453 † (ἴδ. Εἰκ.)

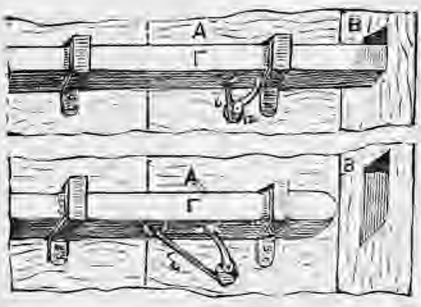

ἐπι-βοάω, μόνον μέσ. μέλ. ἐπι-βώσομαι καὶ -μεθα (Κ 463 κατὰ διόρθ. βωσάμεθα ἀόρ.) ἐπικαλοῦμαι εἰς βοήθειαν τοὺς θεούς α 378, Κ 463.

ἐπι-βου-κόλος (κέλομαι) βοῶν—ἀνήρ=ὁ βουκόλος. Εὐστ. ὁ ἐπὶ βουσὶ τεταγμένος, ἤγουν ὁ ἐπὶ τῶν βοῶν ὡς ἐπιστατῶν αὐταῖς γ 422. Ὀδ.

ἐπι-βρέμει ἴς ἀν.=ὁ σφοδρὸς ἄνεμος μετὰ κρότου διαρρηγνύει τὸ πῦρ, ψοφεῖ Ρ 739†

ἐπι-βρίθω, μόνον ἀόρ. ἐπέβρισαν (ῐ), ὑπτ., εὐκ. μετὰ δυνάμεως καὶ βάρους ῥίπτω, ἐπιβαρύνω Ε 91, Μ 414. =μετὰ βάρους ὥρμησαν ω 344 «ὁππότε—ἐπιβρίσειαν» =ὁπόταν—ἤθελον πληρώση (σταφυλῶν).

ἐπι-βωσόμεθα μέλ. τοῦ ἐπιβοάω.

ἐπι-βώτωρ, ἐπιβώτορι δοτ. «-μήλων, ποιμένι ἐπὶ τῶν προβάτων τεταγμένῳ, ποιμένι ν 222 †

ἐπὶ ἐγδούπησαν ἀόρ. ἀντὶ ἐπεδούπησαν=ἐπάνω ἐβρόντησαν Δ 45 †

ἐπι-γίγνεται=ἐπέρχεται Ζ 148 † (Ο 358 διορθοῦται ὅσον τ' ἔπι).

ἐπι-γιγνώσκω, μόνον ἀόρ. ὑπ. ἐπιγνωῇ=ἐννοῇ ω217, ἐπιγνώωσι σ 30=θεάσωνται. Ὀδ.

ἐπι-γνάμπτει ἀόρ., -ἐγναμψε'—κάμπτω, λυγίζω Φ 178· μεταπείθω «νόον τινός», πραύνω «κῆρ» Α 569.

ἐπιγνώῃ ἴδε ἐπιγιγνώσκω.

ἐπι-γουνίς, ἡ, ἐπι-γουνίδα (γόνυ) θεῖτο=θὰ ἔκαμνε μέγαν μηρόν, θὰ ἐλάμβανε μεγ. (εὐξίφων) ρ 225 (ῐ), σ 73. Ὀδ.

ἐπι-γράβδην ἐπίρ. (—γράφω) βάλε χειρὸς =ἐκτύπησε (ζουγρανιστὰ) ἐπιπολαίως τὴν χεῖρα Φ 166 †

ἐπι-γράφω, μόνον ἀόρ. ἐπέγραψε, ἔξυσεν ἐπιπολαίως, ἐπλήγωσε «χρόα» Δ 139, Ν 553 ἐχάραξε, ἐσημείωσε «κλῆρον» Η 187.

Ἐπίδαυρος, πόλ. ἐν Ἀργολίδι Β 561 †

ἐπι-δέδρομε παρκ. τοῦ ἐπι-τρέχω.

ἐπι-δέξια, οὐδ. πλ. ἐκ τοῦ δεξιοῦ μέρους φ 141, πρὸς τὰ δεξιά, αἰσίως (εἰς σωτηρίαν) Β 353.

ἐπι-δευής πλθ. -έες, εῖς (δεΓής. δέομαι) ἐνδεής, χρῄζων· «οὐκ ἐπιδευεῖς (ἐσμὲν)» μετὰ γεν.=δὲν στερούμεθα, δὲν μᾶς λείπει «κρειῶν, λώβης, δαιτὸς ἕίσης», «βίης—» ὑποδεέστεροι ὡς πρὸς τὴν δύναμιν· ω 171 ἐνν. βίης· τὸ οὐδ. ἐπι-δευὲς ἔχησθα. (μετὰ γεν.) = ἵνα μὴ ἔνδειαν ἔχῃς, στερῆσαι τὸ δικαιόν σου Τ 180. Ἐκ τοῦ

ἐπι-δεύομαι, πρτ. ἐδεύετο (δεῖ) στεροῦμαι, μετὰ γεν., ὑποδεέστερος (κατώτερος) εἶμαι Ε 636, «—μάχης» = ἐν τῇ μάχῃ, ἀλλὰ Ω 385 εἶσαι ἀσθενέστερος ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τῶν Ἀχ. Σ 77 χρῄζοντας σοῦ, ἐπιθυμοῦντας σοῦ.

ἐπι-δημεύεες (δῆμος)=ἐπιδημεῖς, ἐν πόλει διάγεις π 28 †

ἐπι-δήμιος, ου, αν, οι (δῆμος), ὁ ἐν τῇ πατρίδι ὢν α 194· ἐγχώριος Ω 262, ἐμφύλιος «πόλεμος» Ι 64

ἐπι-δίδωμι, μόνον μέλ., ἀόρ. α', ἐπὶ πλέον δίδω Ψ 559, ἐπέκεινα τῶν προϋπαρχόντων δίδω (ἐπὶ προικὸς) Ι 148 (ἐν τμήσ.)—Μέσ. μέλ. -δωσόμεθα Κ 463=δώροις τιμήσομεν, καὶ ἀόρ. ὑπ. -δώμεθα = μάρτυρας ἡμῖν ἂς παράσχωμεν, Χ 254.

ἐπι-δινέω (δίνη), ἀόρ. -δινήσας, περιστρέφω τ 538· παθ. ἓ 151 ἐπιδινηθέντες = συστραφέντες περὶ ἀετοῦ, περιπτάμενοι· μεσ. μεταφ. εἰς τὰ στήθη μου ὁ λογισμὸς πολλὰς στροφὰς λαμβάνει, πολλὰ σκέπτεται.

ἐπι-διφριάς, ἐπι-διφριάδος (δίφρος) ἐκ. = ἐκ τῆς περιφερείας τοῦ ἅρματος Ε. Μ. ἧτις καὶ ἄντυξ καλεῖται· Κ 475 †. Ἐκ τοῦ

ἐπι-δίφρια, οὐδ. (δίφρος) θεῖναι = ἐπὶ δίφρῳ, μόνον ο 51, 75.

ἐπ-ιδόντα ἀόρ. τοῦ ἐφοράω Χ 61.

ἐπι-δραμέτην, εἶν ἀόρ. τοῦ ἐπιτρέχω.

ἐπί-δρομον (δρόμος) οὐδ. = εὐπρόσιτον Ζ 434 †

ἐπὶ δῦναι, ἀόρ. ἀπαρ. (ἐν τμήσ.) =νὰ δύῃ ἐπάνω Β 413 † ἴδε δύω.

ἐπι-δωσόμεθα, -δώμεθα ἴδε ἐπιδίδωμι.

ἐπι(ϳ)είκελος, ον, ε (ἴκελος) πολὺ ὅμοιος «θεοῖς, ἀθανάτοισι»· οὕτω πρὸς τοὺς θεοὺς παραβάλλονται οἱ ἄνθρωποι. Ἀεὶ ἐν τέλει τοῦ στίχου Δ 60, ρ 37, ω 36.

ἐπι-(ϳ)εικής, ἐπι-εικέα αἰτ., καὶ—κές οὐδ. (-εικής, ἔοικε) πρέπων, κατάλληλος, δίκαιος Ψ 246. Τὸ οὐδέτ. «(ὡς) ἐπιεικές (ἐστι)» =

ὡς εἶναι πρέπον, ὡς πρέπει Α 548, Ε 207.
ἐπι-(ϝ)εικτός, ἐπιεικτόν, -ά. οὐδ. (εἴκω) ὑποχωρῶν· ἀεὶ μετὰ ἀρνήσ. «οὐκ ἐπ.»=ἀμετάβλητον, ἀρόητον θ 307, Π 549 ἀκατσμάχητον, ἀκατάβλητον. Ἴλ.
ἐπι-(ϝ)ειμένος μετ. πρκ. τοῦ ἐπιέννυμι.
ἐπι-εἰσομαι μελ. τοῦ 2 ἐπ-ειμι.
ἐπι-(ϝ)έλπομαι, ἐπι-έλπεο, προσ. ἐνσ., -εται (ἐν τμήσ.), -όμενος ἐλπίζω εἴς τι Δ 545.
ἐπι-έννυμι (-ϝεσ-), ἀόρ. α'. ἐπιέσσαμεν, πρκ. μετ. πθ. ἐπι-ειμένος, οι, ἐπενδύω, ἀπλώνω ἐπάνω «χλαῖναν» υ 143. Μεταφ. ὁ πρκ. τῆς μετ. μετ' αἴτ.=ἔχων τι, ἐνεχόμενος εἴς τι· «—ἀλκὴν» ἔχων δύναμιν, δυνατὸς Θ 262 ι 215 «—ἀναιδείην» =ἀναίσχυντε Α 149.
ἐπι-ζά-φελος (ζα=διά, ὀφέλλω) πολὺ ηὐξημένος, σφοδρὸς «χόλος» Ι 525. Ἠπίρ.
ἐπιζαφελῶς = σφόδρα, λίαν ὁρμητικῶς· μετὰ τοῦ «χαλεπαίνει, μενέαινεν».
ἐπι-ηλε ἴδε ἐπιάλλω.
ἐπι-(ϝ)ηνδανε ἴδε ἐφανδάνω.
ἐπε-(ϝ)ηρα ἴδε ἦρα.
ἐπι-(ϝ)ήρανος, ἐπι-ήρανα οὐδ. πλ. (αρ, ἦρ. αἴτ. ἦρα) θυμῷ=εὐάρεστα, ποθητά = 343 †. Σχ. προσηνῆ, ἀπὸ τοῦ ἐράν.
ἐπιθαρσύνων (ῠ) μετ. (θάρσος) = ἔτι μᾶλλον ἐνθαρρύνων, προτρεπόμενος Δ 183 †.
ἐπι-θεῖτε εὐκ. ἀορ. τοῦ ἐπιτίθημι.
ἐπι-θήματα οὐδ. πλ. (τίθημι) πώματα τῶν κιβωτίων Ω 228 †.
ἐπι-θρέξαντος ἀόρ. τοῦ ἐπιτρέχω.
ἐπι-θρώσκω, ἐπι-θρώσκουσι καὶ μετχ., ἀόρ. ἀεὶ ἐν τμήσ θόρον— (τόσσον ἔπι Ε 772)· ἐπιπηδῶ· «—νηὸς» ἐπιβαίνω, «—τύμβῳ» χοροπηδῶ ἐπὶ τοῦ τάφου, πηδῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ τάφου πρὸς ὕβριν Δ 177, προσέρχομαι, πλησιάζω θ 252, χ 303.
ἐπ-ιθύω, (ἰθύς) **ἐπιθύουσι** ἐνστ. ἐφορμῶσι Σ 175, ἀόρ. -ιθύσαντες=ἐπιπεσόντες π 297.
ἐπι-(ϝ)ίστωρ, **ἐπίστορα** αἴτ. (οἶδα) = ἔμπειρον, εἰδήμονα φ 26 †. (ἄλλοι συνένοχον).
ἐπι-καίω, μόνον παρτ. = ἐπὶ μηρί' ἕκαιον =κατέκαιον ἐπὶ τοῦ βωμοῦ γ 9 καὶ ἀόρ. ἔκηε, αν.
ἐπι-καρ ἴδε 2 κάρ.
ἐπι-κάρσιος, ἐπι-κάρσιαι πλθ. ἐπθ. (ἐπὶ κάρ, καὶ τῆς καταλήξ. -σιος) ἐπὶ κεφαλὴν προκλινεῖς· Ἀππ. ἐπικάρσια πλάγια, οὐ κατ' εὐθύ· οὕτω δὲ=πλάγιαι ι 70 †.
Ἐπι-κάστη μήτηρ Οἰδίπου λ 271 †.
ἐπί-κειμαι, ἐπ-έκειντο πρτ. «θύραι» ξ 19 ἦσαν κεκλεισμέναι καὶ μέλ. «ἐπικείσετ'» βιάσει, στενοχωρήσει Ζ 458.
ἐπι-κείρω, ἐπὶ κείρει, πρτ. κεῖρεν, ἀόρ. -κέρσε, περικόπτω Π 394. = ἀπέτεμε τὰς «φάλαγγας»· μεταφ. ἐν τμήσ. «μήδεα—» κωλύω τὰς ἐπιβουλάς, ματαιώνω Ο 467.
ἐπι-κελαδέω, **ἐπι-κελάδησαν** ἀόρ. ἐπερωτήσαν, ἐπεδοκίμασαν Θ 542. Ἴλ.
ἐπι-κέλλω, μόνον ἀόρ. **ἐπέκελσεν** κτλ. προσπελάζω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν· μετὰ τοῦ «νῆας» ι 148 καὶ ἄνευ αὐτοῦ ι 138· ἐρώρμισε, προσήγγισεν, ἐκάθισεν, ν 114. Ὀδ.
ἐπι-κέλομαι, μόνον ἀόρ. **ἐπεκέκλετο**=ἐπεκαλέσατο, προσεκάλει Ι 454 †.
ἐπι-κεράννυμι, ἀπ. ἀόρ. **ἐπι-κρῆσαι**=ἀναμίξαι· Σχ. πρὸς τῷ ὄντι ἕτερον ἐπιχέαι η 164 †.
ἐπι-κερτομέων μετ. (κέρτομος) τινὰ=ἐπισκώπτων, χλευάζων· μόνον Ω 649 ·ἀστεῖζόμενος.
ἐπι-κεύθω, **ἐπίκευθε** προστ. ἐνσ., μέλ. -κεύσω, ἀόρ. ὑπτ. -κεύσῃς κρύπτω, μόνον μετ' ἀρνήσεως. Συντάσ. ὁστ. Ἀντιτίθεται δ' εἰς ἄλλα ῥ. «ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω», (δὲν θὰ κρατήσω μυστικόν), «ἔπος φάο μηδ' ἐπικεύθε»· δ 744 τὸ πρᾶγμα οὐκ ἀποκρύψω σε.
ἐπι-κίδναμαι, **ἐπικίδνατε** = διασκορπίζεται, διαχέεται ἐπὶ Β 850, Η 451. Ἴλ.
ἐπι-κλείω, **ἐπικλείουσι** (κλέος)=ἐπαινοῦσι, μετ' ἐπαίνου ἀποδέχονται α 351 †.
Ἐπικλῆς, -ῆα, ἑταῖρος τοῦ Σαρπηδόνος, ὃν Αἴας ἐφόνευσε Μ 379 †.
ἐπί-κλησις, **ἐπίκλησιν** αἴτ. καλεῖν τινὰ= μὲ τὸ ἐπώνυμον = ἐπονομάζειν Σ 487, Η 138, Χ 506· ἐν Π 177=ὀνόματι, ἀντιτίθεται τῷ ἀληθεῖ.
ἐπι-κλίνω, **ἐπικεκλιμένας**, πρκ. πθ. σανίδας=ἐπικειμένας, ἐπικεκλεισμένας εἰς τὰς θύρας Μ 121 †.
ἐπί-κλοπος, -ου (κλέπτω) καὶ —μετὰ γεν. εἰδήμων τοξευτής, ἐμπειρότατος φ 397· δόλιος, ἀπατεών λ 364, ν 291.
ἐπι-κλύω, **επ-έκλυε** (ῠ) πρτ.=ἐπακούω, ἀκούω «ἀγγελιάων» ε 150, «αἴνων» Ψ 652.
ἐπι-κλώθω, μόνον ἀόρ. **ἐπέκλωσε**, -σαν, -σαντο, -σωνται, κλώθω ἐπί τινος, προσδιορίζω· ὑπόκ. οὐ μόνον αἱ Μοῖραι, ἀλλ' ἐν γένει οἱ θεοί, ἀντικ. «ὀιζύν, ὄλεθον, ὄλεθρον» ἢ ἄπαρ. καὶ «ὡς» (Ὀδ. καὶ ἅπαξ ἐν Ἴλ. Ω 525).
ἐπι-κόπτω, **ἐπικόψων** μετ. μέλ.=μέλλων νὰ φονεύσῃ «βοῦν» γ 443 †.
ἐπι-κουρέω, **ἐπι-κουρήσοντα** μέλ.=ἐρχό-

μενον εἰς βοήθειαν, βοηθήσοντα Ε 614 †

ἐπί-κουρος, οι, ων, ους, οἱ ἀπὸ ξένης χώρας βοηθοὶ τῶν πολεμουμένων Ε 478· ὑπερασπιστής Ψ 431, πληθ. ἐπικουρία (οἱ σύμμαχοι τῶν Τρώων) Β 130, Σ 229.

ἐπι-κραίνω. πρτ. **ἐπεκραίαινε**, ἀόρ. κρήνειε, καὶ πρστ. κρήνηον·—ἐκτελῶ, φέρω εἰς τέλος (μάλιστα περὶ τοῦ Διὸς) Β 419, Γ 302, καὶ περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος «ἐέλδωρ» Α 455. Ἰλ.

ἐπι-κράτέω, **ἐπικρατέουσι**, ὁρ. καὶ μετ. μόνον ἐνσ. (κράτος)·—νικητὴς εἰμί, ὑπέρτερός εἰμι Ξ 98, ἐξουσιάζω, ξ 60, ἄρχω «νήεσσιν» Κ 214, «νήσοισι» τ 130.

ἐπι-κρατέως (ᾰ ᾱ, ἐπικρατής), σφοδρῶς, ἰσχυρῶς Π 67, 81. Ἰλ.

ἐπικρήηνον, -κρήνειε ἴδε ἐπικραίνω.

ἐπικρῆσαι ἀόρ. ἀπ. τοῦ κεράννυμι.

ἐπ-ίκριον=ἡ κεραία (ἀντέννα)· Σχ. τὴν κεραίαν, τὸ πλάγιον ξύλον τοῦ ἱστοῦ, ᾧ προσθέτεται τὸ ἄρμενον· μόνον ε 254, 318.

ἐπι-κυρέω, ἐπὶ κ ρε, ἀόρ. -κύρσας = ἐπιτυχών (τὸ ἐπιχείρημα Ψ 821).

ἐπι-λάμπω, **ἐπέλαμψε** ἀόρ.=ἔλαμψε πάλιν «ἠέλιος» Ρ 650 †

ἐπι-λανθάνω ἴδε ἐπιλήθω.

ἐπιλέγεσθε, ἐν τμήσ. = συλλέγετε πρασέτε «ξύλα» Θ 507 †

ἐπι-λείβω, ἐπὶ ἔλειβε, -ον καὶ ἀόρ. λεῖψαι, ἐπιχύνω σπονδὴν «ἱεροῖσι» μ 362.

ἐπὶ λέλειπτο ὑπρ. πθ- 0 475.

ἔπι λεύσσει καὶ «τόσσον τίς τ'—» τόσον μακρὰν βλέπει τις Γ 12 † (οὐχὶ ἐν συνθέσει).

ἐπι-λήθω, οὐδ. (-λήθω) κακῶν (φάρμακον), λήθην ἐμποιοῦν· Σουίδ. λανθαστικόν, ἐπιληστικὸν δ 221 †

ἐπι-λήθω, μόνον ἀόρ. γνωμικὸς· **ἐπ-έλησεν** πάντων υ 85=ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ πάντα —Μέσ. μέλ. -λήσομαι, ἀόρ. -ελήθετο· ἐπιλανθάνομαι, λησμονῶ «τινὸς» (καὶ ἐν τμήσει λάθωνται).

ἐπι-λήκέω, **ἐπ-ελήκεον** (λακεῖν) πρτ.=κραυγῇ καὶ ῥόθῳ ἐκρότουν εἰς τὸν χορόν, ἐπεκρότουν θ 379 †

ἐπι-λίγδην (πῐ-) βλῆτο ὦμον=ἐπιπολαίως, ζουγρωτιστὰ Ρ 599 †

ἐπ-ελλίζουσί μοι = νεύουσιν εἰς ἐμὲ λοξοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς σ 11 †

ἐπ-ελώθευον πρτ. (λώθη) = ἐπέσκωπτον ϛ 323 †

ἐπι-μαίνομαι, ἀόρ. **ἐπεμήνατο**, τῷ=ἐτρελλάθη διά τι, ἐπεθύμησε μανιωδῶς τὸ (ἢ τὸ τῷ εἰς τὸ μιγῆμεναι) Ζ 160 †

1. ἐπι-μαίομαι, ἐπι-μαίεσθαι πρστ. ἐνσ., πρτ. (μέμαα) μετὰ γεν. ἐπιζητῶ· «σκοπέλων» μ 220=προσπάθει κωπηλατῶν νὰ φθάσῃς πρὸς τὸν σκόπελον· «δώρων» Κ 401 ἐπεθύμει· «νόστου» ε 344· Σχ. ἐφίεσο τοῦ νόστου τῆς γῆς.

2. ἐπιμαίομαι, πρτ. **ἐπιμαίετο**, μέλ. -μάσσεται, ἀόρ. ἐμάσσατο, -σσάμενος (μασ.) μετ' αἰτ. ἐπιψαύω, ψηλαφῶ· «τι χεῖρ'=χειρὶ τ 302 ἐραψάμενος χειρί· «ξίφεος κώπην» λ 531=ἥπτετο τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους· Ε 748 «μάστιγι—ἵπποις» μὲ τὴν μάστιγα (ἤγγιζεν) ἐκτύπα τοὺς ἵππους.

ἐπι-μάρτυρος (ῠ), οἱ, μάρτυς (θεὸς)· (περιττὴ ἡ ἐπί) Η 76 καὶ α 273.

ἐπι-μάσσεται κλ. ἴδε 2 ἐπι-μαίομαι.

ἐπι-μαστον (μαίομαι), αἰτ. «ἀλήτην» ῥυπαρὸν υ 377 †

ἐπι-μειδάω, **ἐπιμειδήσας** μετ. Δ 356=μειδιάσας· Κ 400 σκωπτικῶς διά τε μειδιάσας.

ἐπι-μείλια, τὰ=ἐπίφερνα Ι 147.

ἐπι-μέμφομαι, **ἐπιμέμφεαι**, -εται, παραπονοῦμαι διά τι «τινί» π 97, «τέῳ» Β 225, μετὰ γεν. αἰτίας «εὐχωλῆς» Δ 65=ὀργίζεται, αἰτιᾶται· λέγεται καὶ «ἕνεκ' ἀρητῆρος».

ἐπι-μένω, μόνον πρστ. ἀόρ. **ἐπιμεῖναι** = πρόσμεινον, καρτέρησον α 309, καὶ δι' (ὥρα δ 587) ὑποτ. Ζ 340 «—τεύχεα δύω» ἕως ἐνδυθῶ τὰ ὅπλα μου.

ἐπι-μήδομαι, **ἐπ-εμήδετο**, πρτ. παρεσκεύαζεν, ἐμηχανᾶτο «δόλον πατρί» δ 439 †

ἐπι-μήνις, ὀργὴ κατά τινος· Ἀρίσταρχ. γράφει ἐπὶ μήνις Ε 178 †

ἐπι-μηνίω, **ἐπ-εμήνιε** (ῐ) τινί=ἐπεμέμφετο, ὠργίζετο κατά τινος Ν 460 †

ἐπι-μιμνήσκομαι, μόνον ἀόρ. μέσ. **ἐπι-μνησαιμεθα** καὶ μετ. -μνησθείς, «παίδων, χάρμης, σείο» — ἀναμιμνήσκομαι, μνείαν ποιοῦμαι Α 65, α 31 †

ἐπι-μίμνω, ἐνδιατρίβω, ἐμμένω ξ 66. Ὀδ.

ἐπι-μίξ, ἐπίρ.=ἀναμίξ Ψ 242, λ 587.

ἐπι-μίσγομαι, μόνον ἐνσ. = ἐπιμίγνυμαι, κοινωνῶ «τινί» ζ 205, ἔρχομαι πρός τινα ζ 241, ἔρχομαι εἰς χεῖρας πρός τινα.

ἐπι-μνησαίμεθα ἴδε ἐπιμιμνήσκομαι.

ἐπι-μύζω, μόνον ἀόρ. **ἐπέμυξαν** (μουρμουρίζω), γογγύζω, διὰ κεκλεισμένων τῶν χειλέων ἦχον μῦ εἰς σημεῖον δασαρεσκείας ἐκβάλλω· μόνον Δ 20, Θ 457, Ἰλ.

ἐπι-νέμω, ἀόρ. ἐπ-ένειμε «σῖτον τραπέζῃ» ἐπέθηκεν ἄρτον τῇ τρ., διένειμεν ἄρτον Ι 216, Ω 625, υ 254.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ἐπι-νεύω, πρτ. ἐπίνευε, ἀόρ. -ένευσα, κάμνω νεῦμα· X 314 «κόρυθι» ἔνευε διὰ τῆς κόρυθος κλίνων τὴν κεφαλήν· «καρήατι, ὀφρύσι» συγκατένευσε διὰ— (ἐν τιμήσει) Α 528, ρ 431) (εἰς σημεῖον συγκαταθέσεως ἢ προσταγῆς).

ἐπι-νεφρίδιον, ἐπθ. αἰτ. (νεφρὸς) «ὑμήν» τὸ ἐπὶ τῶν νεφρῶν λίπος Φ 204 †

ἐπι-νέω, μόνον ἀόρ. ἐπένησε=ἔγνεσεν ἐπάνωθεν, ἐπέκλωσεν (ἡ μοῖρα) Υ 128, Ω 210.

ἐπι-νηνέω, επ-ενήνεων, πρτ. (νέω, νηέω) νεκροὺς πυρκαϊῆς=ἐπεσώρευον τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τῆς πυρᾶς Η 428, 431.

ἐπί-ξυνος=ἐπίκοινος, ἐπιξύνῳ «ἀρούρῃ=ἐπικοίνους ὅρους ἐχούσῃ Μ 422 †

ἐπι-ορκήσω μέλ. πρὸς δαίμονος=θὰ ὁμόσω ψευδῆ ὅρκον δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ Τ 188 †

ἐπί-ορκον οὐδ. ψευδῶς δι' ὅρκου βεβαιωμένον Τ 264. Οὐσ. ἐπιορκία Γ 279, (ὅρκον μάταιον Κ 332 'Αριστόν· τοῦτο ἔξωθεν ἐπιφωνήσαι, ὅρκον ἐπίορκον ὤμοσεν, οὐχ οἷον ἑκουσίως, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ ἀποτελεσθῆναι τοῦτο, ὅπερ ὤμοσεν.

ἐπι-όσσομαι, ἐπιωσσομένω μετ. δυϊκ.= θεωροῦντας, προσβλέποντας Ρ 381 †

ἐπί-ουρα ἴδε οὖρον.

ἐπί-ουρος, -ον (οὖρος) Κρήτη=διοικητής, φύλαξ ἐν Κρ.('Ιλ.), «ὗων» χειροδοσκός.'Οδ.

ἐπι-όψομαι ἴδε ἐροράω.

ἐπι-πάσσειν, -ων καὶ πρτ. -πάσσε (ἐν τμ.) ῥάμμακα=πασπαλίζειν φ. ἐπάνω Δ 219.'Ιλ.

ἐπι-πείθομαι, ἐπι-πείθεται, -εο, πρτ. -ετο, μέλ. -σόμαι, -σεαι, -σεται, καταπείθομαι, ὑποτάσσομαι «τινί» (ἐπέεσσι Ο 162), μύθῳ· ὑποκ. θυμός τινί.

ἐπὶ-πελεμίζω, ἐπὶ πελεμίχθη=συγχρόνως ἐτινάχθη Η 612. 'Ιλ.

ἐπι-πέλομαι, ἐπὶ πέλεται, -ονται, μετ. -πλόμενον ἐπέρχομαι,καταλαμβάνω·«ἔτος» η 261, «τινὶ θάνατος, γῆρας, νοῦσος». 'Οδ.

ἐπι-πέμπω, ἀόρ. επὶ πέμψαι=προσέτι πέμπω Β 6.

ἐπι-πέτομαι, ἀόρ ἐπέπταμεν (ᾱ), ἐπιπτέσθαι, ἐρίπταμαι, πετῶ πρός τι Ν 821, ο 524.

ἐπι πίλνασαι (ᾱ. πέλομαι) προσπελάζει ζ 44 †

ἐπι-πλάζω, μόνον ἀόρ. πθ. ἐπιπλαγχθείς πόντον=πλανηθεὶς ἐπὶ τῆς θαλάσσης θ 14 †

ἐπὶ πλέων=πλείων, πλεῖν, πρτ. -έπλεον «ὑγρὰ κέλευθα, ἁλμυρὸν ὕδωρ», Δ 312, δ 474 ἐν τμήσει.

ἐπι-πλήσσω, ἐπιπλήσσεις, ων, μέλ. -πλήξειν, κτυπῶ διὰ— Κ 500· ὀνειδίζω, ἐπιτιμῶ Μ 211, Ψ 580.

ἐπι-πλώω, ἐπιπλώσας μετ. ἀόρ. ᾱ., ἀόρ. συγκεκομ. ἐπέπλως, μετ. -πλώς Ζ 291 «πλέων» πόντον=διαπλέων τὴν θάλασσαν γ 15.

ἐπι-πνέω, επι-πνείῃσι ὑπτ., πνείουσα μετ., ἀόρ. ὑπ. πνεύσωσι· πνέω, φυσῶ ἐπί τινος Ε 698, «νηΐ» δ 357.

ἐπι-ποιμένες=ποιμένες ἐπὶ τοῦ ποιμνίου, ἀρχιποιμένες μ 131 †

ἐπι-πρέπει τοι=δῆλον φαίνεται ἐπὶ σὲ ω 252 †

ἐπι-προ-έμεν ἀπ. ἀόρ. -προΐημι.

ἐπι-προ-ιάλλω, ἐπιπροΐηλε. ἀόρ. (σφῶϊν) πρὸ αὐτῶν παρέθηκε Λ 28 †

ἐπι-προ-ϊημι, επι-προέηκα, -εν καὶ ἀπ. -έμεν πέμπω εἰς «τινί τινα ἤ τι» Ρ 708, Σ 439, «νηυσί»=εἰς τὰς ναῦς, Δ 95 ἐξετόξευσε βέλος κατὰ τοῦ Μ' 2) διευθύνομαι «νήσοισι» πρὸς τὰς νήσ. (ἐνν. ναῦν) ο 299.

ἐπι-πταίρω, ἀόρ. ἐπ-έπταρε (ᾱ) μοι πᾶσιν ἔπεσσιν=ἐβεβαίωσε διὰ τοῦ πταρνίσματος πάντας τοὺς λόγους μου ρ 545 †

ἐπι-πτέσθαι ἀπ. ἀόρ. ἴδ. ἐπιπέτομαι.

ἐπι-πωλέομαι, ἐπιπωλεῖται = παρέρχεται (ἐπιθεωρῶν) Γ 196, «ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδ.» Δ 231=ἐπήρχετο διατάσσων (ὡς βασιλεύς, ἔτι δὲ μαχόμενος «ἐπεπωλεῖτο στίχας»=διήρχετο ἵνα εὕρῃ κατάλληλον προσβολὴν Λ 264. 'Ιλ.

ἐπι-ῥρέζω, ἐπιρρέζεσκον πρτ. θαμ. ἔθυον ἐπί τινος ρ 211 †

ἐπι-ῥρέπω, ἐπιρρέπῃ ὑπ. ἡμῖν=ἐπιβαρύνῃ, ἐπικρέμαται Ξ 99 †

ἐπι-ῥρέω, ῥέω, ἐπιρρέει=ῥέει ὑπεράνω τινός (ἐπιπολαστικῶς) Β 754· ἐπέρρεεν=ἐπεχύνετο εἰς Λ 724. 'Ιλ.

ἐπι-ῥρήσσω, ἐπιρρήσσεσκον πρτ θαμ.= μετὰ τριγμοῦ ἔσυρον ἐπὶ, ἐπέκλειον Ω 454.

ἐπι-ῥρίπτω, ἐπέρριψαν μοι=ἐπ' ἐμὲ ἔρριψαν ε 310 †

ἐπίρροθος (ῥέθος;) ὁ μετὰ ῥόθου βοηθῶν, βοηθὸς Δ 390, θηλ. Ψ 700.

ἐπι-ρώομαι μόνον πρτ. ἐπερρώοντο «μύλαις» υ 107 = ἐρρωμένως ἐνήργουν, μετὰ σπουδῆς ἐκινοῦντο περὶ τὰς μύλας· ἀόρ. ἐπερρώσαντο=ἐρρωμένως ἐπεσείσθησαν, ἐκυμάτισαν εἰς Α 529

ἐπι-σῆμος, ἐπισείων, -σείῃ, «αἰγίδα πᾶσιν»=πάλλων αἰγ. καθ' ὅλων Δ 167. 'Ιλ.

ἐπι-σεύω, ἐπι-σεύῃ, πρτ. -έσευε, (συγγνὰ σσ ἐκ τοῦ σϜ) κινῶ ταχέως, παρορμῶ κατά τινος «τινί»· μεταφ. ἐπιπέμπω «κῆτος, κακά, ὀνείρατα, ὀμῶας». Παθ. φέρομαι μεθ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ὁρμῆς, τρέχω, σπεύδω· ἐνσ., πρτ., πρκ. ἐπέσσῠται, ἐπεσσύμενος,=σπεύδων, ὑπρ. -έσσυτο «πεδίοιο» διὰ τοῦ π., «τι» ζ 20=ἐπέπεσεν αἰφνιδίως Β 150, «ἔς τινα» Ν 757, περὶ πολεμίου «τινί» Ο 347. «—δε» Χ 17· Σ 575, ἐν τμήσει· «ἀγορήν δε, νομὸν δε». Μεταφ. «θυμὸς ἐπέσσυταί μοι» μὲ παρορμᾷ, ἐπιθυμεῖ καὶ ἐπὶ βιαίας ὁρμῆς πυρὸς καὶ ὕδατος Ρ 737. "Ετι διὰ τοῦ «ὄφρα» Ζ 361, δι' ἀπαρ. Φ 601, διὰ τοῦ ὥστε καὶ ἀπαρ. Ι 42.

ἐπί-σκοπος, -ον, οι (σκέπτομαι) κατάσκοπος· Κ 38 «Τρωσὶν» δοτ. ἠθική· «τινός» ἐπιστάτης θ 163, ἐπιτηρητής, προστάτης Ω 729, Χ 225.

ἐπι-σκύζομαι, **ἐπισκύζωνται** ὑπ., ἀόρ. εὐκ. ἐπισκύσσαιτο—ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι «τινί» η 306 καὶ Ι 370.

ἐπι-σκύνιον (ὔ,σκῦτος) Ἡσ. τὸ ἐπάνω τῶν ὀρθαλμῶν ὀρρύδιον ἢ τὸ μεσόφρυον· τοῦτο κινεῖται διαφόρως κατὰ τὰς διαφόρους τῆς ψυχῆς διαθέσεις· ἐνταῦθα ἐπὶ λέοντος ὀργιζομένου καὶ ἠγριωμένου Ρ 136 †.

ἐπισ-υγερῶς, (ῠ, μόγις), ἀθλίως, ἐπιπόνως γ 195, δ 672. 'Οδ.

ἐπί-σπαστον (σπάω) κακὸν=ὅπερ τις καθ' ἑαυτοῦ ἐπισύρει, ὧν αὐτὸς αἴτιος σ 73. 'Οδ.

ἐπι-σπεῖν ἀπ. ἀόρ. τοῦ ἕρπω.

ἐπι-σπέρχω, ἐπισπέρχουσι 3 πλ. καὶ μετ. -ων· ἐπιταχύνω Χ 451· παρορμῶ Ψ 430, ε 304 μεθ' ὁρμῆς ἐπιπίπτουσι.

ἐπι-σπέσθαι, -σπων ὅδε ἕρπω.

ἐπι-σσείης κ. λ. ἴδ. ἐπι-σῆω.

ἐπι-σσεύη κ. λ. ἴδ. ἐπισεύω.

ἐπί-σσωτρα, ων, οις, ἐνικ Ψ 519 (σᾶω, σεύω), τὰ ἐπὶ τῶν τροχῶν σίδηρα, ἃ ἐπὶ τὴν γῆν κυλίονται καὶ κανθοὶ καλοῦνται Ε 725, Υ 394. Ἰλ.

ἐπι-σταδόν (ᾰ) ἐπίρ. (ἵσταμαι) ἐκ τοῦ πλησίον, προσερχόμενοι μ 392, ν 54· κατὰ τὸ ἑξῆς, ἐφεξῆς π 453.

ἐπ-ίσταμαι, ἐνσ., πρτ. καὶ μέλ. -ιστήσονται (στῆναι) α' καταναῶ, δύναμαι· 1) μετ' ἀπαρ. Β 611, Π 245· προστίθεται ἐπὶ πνευματικῆς ἐμπειρίας «ἦσι φρεσί» Ξ 92, ἐπὶ δὲ σωματικῆς «χερσίν» Ε 60· 2) μετ' αἰτ. «ἔργα» δ 117, η 111· 3) ἡ μετοχὴ μετ' ἀπαρ. ἢ γεν.=ἔμπειρος, εἰδήμων «φόρμιγγος» φ 406, «—ἀνδρὸς ἐπισταμένου» ἀνδρὸς ἔμφρονος ξ 359, Σ 599 «ἐπὶ πάδεσσι» ἐξησκημένοις ποσί, ἔτρεχον πηδῶντες· «ἄκοντι» μὲ τὸ ἀκόντιον (ἐνν. μάρναθαι) Ο 282. β') ἠξεύρω «σάφα θυμῷ» δ 730.

ἐπ-ισταμένως = ἐμπείρως, φρονίμως, Η 317. «εὖ καί—» ψ 197 (ᾰ)

ἐπι-στάτης δοτ.=τῷ προσερχομένῳ, τῷ ἐπαιτοῦντι ρ 455 † (ᾰ).

ἐπὶ δὲ στενάχοντο πρτ. (στενάχω, στένω) =ἐστέναζον οἱ ἑταῖροι δι' ὅσα ὁ Ἀγ. εἶπεν Δ 154, Τ 301. Ἰλ. (ᾰ).

ἐπὶ δ' ἔστενε πρτ. ἐστέναζε διὰ Ω 776 †

ἐπι-στερής, ἐπιστερέας αἶναι κρ. = μέχρι στερέννης (ἕως ἐπάνω) πλήρεις κρατῆρας Θ 232 καὶ δ 431.

ἐπι-στέρομαι, μόνον ἀόρ. ἐπ-εστέψαντο ποτοῖο· ἐπλήρωσαν (ἐγέμισαν) καλῶς ἀπὸ ποτοῦ Α 470, α 148.

ἐπι-στήμων (ἐπίσταμαι)=συνετὸς π 374 †

ἐπ.-στιον (ἵσταμαι) τόπος ὅπου ἵσταται τὸ πλοῖον νεωλκήμενον εἰς τὴν ξηράν, ἐπιστέγασμα διὰ τὰ πλοῖα ζ 275 † (ῐ)

ἐπι-στονάχεω, **ἐπ-εστονάχησε**, ἀόρ. (στενάχω) λίμνη=ἐστέναξε διὰ Ω 79 †

ἐπι-στορέννυμι, **ἐπὶ ἐστόρεσεν** ἀόρ. ἤπλωσεν ἐπάνω ξ 50 †

ἐπι-στρέφω, **ἐπιστρέψας** μετ. ἀόρ.=στρέψας πρὸς ἑαυτόν, ἐπιστραφείς Γ 370 †

ἐπι-στροφάδην ἐπίρ. (στρέφω)=μετ' ἐπιστροφῆς, τῇδε κἀκεῖσε στρεφόμενος· μετὰ τοῦ «κτείνειν, τύπτειν» Κ 483 (ᾰ).

ἐπί-στροφος (στρέφω) ἀνθρώπων=κοινωνικὸς πρὸς τοὺς ἀνθ., ἐπιμελής α 177 †

Ἐπί-στροφος 1) ἀρχηγὸς τῶν Ἀλιζώνων Β 856 †. 2) Υ. τοῦ Εὐμαίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως Β 692 †. 3) Υ. τοῦ Ἰφίτου, ἀρχηγὸς τῶν Φωκέων Β 517 †

ἐπι-στρωφάω, **ἐπιστρωφῶσι** (=ἀουσι) πόλης=περιέρχονται (ροιτῶσιν εἰς—) πόλεις ρ 486 †

Ἐπίστωρ εἷς τῶν Τρώων Π 695 †

ἐπι-σφύριον,

ἐπι-σφυρίοις (ῠ) δοτ. πλ. (σφυρόν) ἁρμονίας = ἐφαρμοζομένας διὰ πορπῶν κατὰ τὰ σφυρὰ (τοὺς ἀστραγάλους) Γ 331. Ἰλ. (ἴδ. εἰκ.)

ἐπι-σχερώ ἐπίρ. (ἐπέχω) = κατὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

σειρὰν, ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἅλλου Ψ 125. Ἰλ.

ἐπι-σχεσίην αἰτ. (ἐπέχω) μύθου=πρόφασιν ρ 71 †

ἐπ-ίσχω, ἐπίσχεν (ἔχω) 1) νὰ κρατῇ «ἵππους»=νὰ ἡνιοχῇ Ρ465. 2) ἀναστέλλω «θυμὸν ἐνιπῶς» υ 266. Μέσ. εἰς μετ. χ 15.

ἐπι-τανύω, ἐπῐ-τάνυσε, -σαν (καὶ -σσ) μόνον ἀόρ.=ἐπιτείνω, ἐξαπλώνω «τινί» Ν 359, Π 567· ἐπιβάλλω «κληῖδα» α 442.

ἐπι-τάρροθος, ον, ω, οι = ἐπίρροθος, ἐπίκουρος, βοηθός, μόνον ἐπὶ θεῶν. Ε 808, Φ 289, Ρ 339, Μ 180. «μάχης» ἐν τῇ μάχῃ· (Ἰλ. καὶ ω 182).

ἐπι-τείνω, μόνον πθ. πρκ. **ἐπιτέταπαι** ὑπρ. -τέτᾶτο—τινί=εἶναι ἠπλωμένα ἐπί—λ 19, Ρ 736.

ἐπι-τέλλω ἐνσ., παρκ., ἀόρ. α'. καὶ μέσ. ἀνατίθημι βάρος, παραγγέλλω, δίδω ἐντολὴν 1) «τινὶ τάδε» Ι 179, 2) «τι» μῦθον (κρατερόν), ἔφετμάς, Ε 818, συνθεσίας, πολλὰ (ἐν Ε 198 ἀντὶ ἐπιρ.), μετ' ἀπαρ. Β 84, 3) «ὧδε, ὡς, εὖ, εὖ». —Μέσ. 1) ὡς τὰ ἐνερ. παραγγέλλω, προστάττω· Β 802, α327, λ 622, Ρ 382, συνάπτεται μετὰ τοῦ «μύθῳ τῷδε κελεύεις» Κ61. ἐντέλλομαι «ἄλλοισι ταῦτα—»=ἐντέλλου. «ἐπιτειλαμένου»=ἐπιτάξαντι ρ 21· Παθ. ὑπερ. «ἐπὶ ἐτέταλτο» λ 524, ἦσαν ἐντεταλμένα, ἦσαν ἐπιτεθειμένα.

ἐπι-τέρπεται ἔργοις = εὐχαριστεῖται ἀπὸ τὰ ἔργα ξ 228 †

ἐπι-τέτραπται, -τετράφαται ἴδε ἐπιτρέπω.

ἐπι-τηδὲς (τείνω) ἐντόνως, ἱκανῶς ο 28, ἐπὶ τούτῳ Α 142.

ἐπι-τίθημι, ἐνσ., πρτ., μέλ. ἀόρ. (3 πλ. -έθηκαν. ὑπ. -θείω, εὐκ. -θεῖτε, προσ. -θές, ἀπ. θεῖναι, θέμεναι) ἀόρ. μέσ. -έθετο, -θέμενος (συχνὰ ἐν τμήσ.)—1) ῥίπτω ἐπάνω, ἐφαρμόζω «τινί τι» Η 364, 391, Ψ 796. 2) ἐπιθέτω· ι 314 «φαρέτρῃ πῶμα» Δ 190 μεταφ. παρέχω «τέλος» = ἐκτελῶ Υ 369, πρβ. Τ 107, «θωήν, κράτος, κῦδος». 3) παραθέτω, προσφέρω τροφήν. ο 140, ρ 95, εἴδατα ἐπιθεῖσα». 5) πλησιάζω, κλείω τὴν θύραν Ξ 169, ι 24 θυρεόν, πέτρην θύρῃσιν». Γ 751, Θ 395 «ἡ μὲν ἀνακλῖναι νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι» νὰ ἀνοίξωσι καὶ κλείσωσι τὰ νέφη (τοῦ οὐρανοῦ) λ 525 «λόχου—» 5) τινός τι «τὸν λεχέων—» Ω 589 τὸ σῶμα τοῦ τεθνεῶτος κατέθηκεν ἐπὶ τῆς κλίνης. «φρένα ἱεροῖσι»—Κ 46 ἔστρεψε τὴν προσοχὴν εἰς τὰ ἱερά· — Παθ. «πᾶσι ὀνόματα» ψ 554. — Μέσ. ἀόρ. «χεῖράς τινι» ἐπιθέτω τὰς ἐμαυτοῦ χεῖρας ἐπί τινος.

ἐπι-τιμήτωρ=προστάτης τῆς τιμῆς, ἐπόπτης ι 270 †

ἐπι-τλήτω προστ. ἀόρ. (-τλῆναι)=ἂς ὑπομένῃ «μύθοισιν» Ψ 591.

ἐπι-τολμάτω προστ. ἐνσ., ἀόρ -ετόλμησε, ἐπιμένω καρτερικῶς, καρτερῶ α 353, ρ 238.

ἐπί-τονος (ῐ, τείνω) τὸ σχοινίον τὸ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἱστοῦ εἰς τὴν πρύμνην διῆκον, καὶ τὸν ἱστὸν κρατῶν ἵνα μὴ πρὸς τὴν πρῴραν πέσῃ· ἀντιτίθεται τῷ πρότονοι μ 423 †, ἴδ. ἐν λ. ναῦς.

ἐπι-τοξάζομαι, ἐπ-ετοξάζοντο (καὶ—τῷ) πρτ. ἔρριπτον κατ' αὐτοῦ τὰ τόξα, ἐτόξευον ἐπ' αὐτόν Γ 79 †

ἐπε-τραπέω, ἐπι-τραπέουσι, ἐνσ. (ἐτράπην) Τρωσὶ=ἐπιτρέπουσι διαρκῶς Κ 421 †

ἐπι-τρέπω, πρτ. **ἐπέτρεπε**, ἀόρ. 1 (-ἔτρεψεν κλ.), 2 (-ετράπομεν), πθ. πρκ. -έτραπται, 3 πλ. -τετράφᾶται)—παραχωρῶ, παραδίδω «τι», μετ' ἀπαρ. Κ 116· ὑποκύπτω ὑποτάσσομαι «γήρᾳ» Κ 79, καταλείπω, ἀφίνω η 149, ἐμπιστεύομαι ο 24, «νεκρὸν» (πρὸς ὑπεράσπισιν) Ε 750. Ἄγευ αἴτ. ἐννοουμένης Κ 59 «ταῖσιν—» (ἐνν. φυλακὴν ἐκ τοῦ φυλάκεσαν). «θεοῖσι (μῦθον)—» χ 289=νὰ ἀφήσῃ εἰς τὴν θέλησιν τῶν θεῶν· «σοὶ θυμὸς—» μετ' ἀπαρ. ι 12 = ἡ ψυχή σου ἐπεστράφη νὰ—

ἐπι-τρέχω, πρτ. **ἐπέτρεχον**, ἀόρ. 1 -θρέξαντος, 2 -έδραμεν κλ., πρκ. -δέδρομεν — προστρέχω Δ 524, ξ 20· κινῶ ἀπ' ἐπάνω, ἐγγίζω «ἐπιθρ. ἔγχεος»=μόλις ἐγγίσαντος (ἐπιξύσαντος) Ν 409· τρέχω κατόπιν τινὸς ψ 504, Κ 354· «ἐπιδέδρομεν αἴγλη» ξ 45 διεχύθη, ἐπεπόλασε· «—ἀχλὺς» υ 357 ἐπεκάθησεν.

ἐπιτροχάδην ἐπίρ. συντόμως, ταχέως «ἀγόρευεν» Γ 213, σ 26.

ἐπι-φέρειν ἐνσ., ἐνεργ., μέσ., μέλ. -οίσει, ἀόρ. -ένεικα, -ενεῖκαι, συχνὰ ἐν τμήσ. φέρω τι κατά τινος, ἐχθρικῶς· «—τινὶ ἄρηα»=ἐκίνησε πόλεμον, «κῆρα» ὄλεθρον· «χεῖράς σοι—» θὰ ἐπιτεθῇ, θὰ μετέλθῃ βίαν π 438· «κούρῃ—χεῖρ' ἐπενείκαι» Τ 261 νὰ προσβάλῃ τὴν κόρην.

ἐπι-φθονέοις εὐκ. ἐνσ.«ῳ—»=ὃν ἀποκρούοις λ 149 †

ἐπι-φλέγει, ῃ ἐνσ. καταφλέγει «ὕλην» Β 455, «τοῦτον» Ψ 52.

ἐπιφράζω μόνον ἀόρ.

ἐπ-έφραδον, ε (ν) (φράζω) ἐνερ. 1) ἐπενό-

ησα, παρεσκεύασα ο 424· 2) ἐγνώρισα, εἶπα Λ 795, Π 37, 50· 3) «τινί» κ 549, Κ 127 — Μέσ. ἀόρ. ἀ. -ἐφράσατο, ὑπ. ἐπιφράσσεται, εὐκ. φρασσαίατο καὶ πθ. ἀόρ. ἐν σημ. μέσ.· ἐπεφράσθης· γνωρίζω σ 94, ἐννοῶ. καὶ μετὰ τοῦ «νόησεν» θ 94· παρατηρῶ Ε 665· μελετῶ, σκέπτομαι «βουλήν» Β 282, Ν 741, μηχανῶμαι «τινὶ ὄλεθρον» ε 183=ἐπενόησας, ἐπῆλθέ σοι.

ἐπι-φρονεουσ(α) μετ. ἐνσ. (-φρων) = φρόνιμος οὖσα τ 385 †

ἐπι-φροσύνη, -ας αἰτ. (-φρων), φρόνησιν ε 437· «ἐπιφροσύνας ἀνέλοιτο» π 22 = φρόνιμος γενήσῃ. Ὁδ.

ἐπί-φρων, ἐπιφρονι, α (φρήν) συνετός, φρόνιμος κατὰ «βουλὴν» π 242· ἀντιτίθ. τῷ «ἄφρων» ψ 12. Ὁδ.

ἐπι-χειρέω, ἐπ-εχείρεον πρτ., μέλ. -ήσειν (χειρέω τινί, φέρω τὴν χεῖρα ἐπάνω, ἁπλῶν ἐπί— «δεῖπνον» ω 386, 395.

ἐπιχεῦσαι ἄπαρ. ἀόρ. ἴδε ἐπόμ

ἐπι-χέω (ἄνευ τμήσ.), ἀόρ. ἀ. ἔχευα (χεF), -χεε, ἀπ. -χεῦαι, μέσ. πρτ. -χέοντο, ἀόρ. -χεύαντο. ἀόρ. β'. -έχυντο, πθ. πρκ. κέχυται, ἀόρ. εὐκ. -χυθείη—χύνω ἐπί τινας α 136 «χερνίβα»—ἐπέχευε» ἐνν. χερσίν Ω 303 «χερσὶν ὕδωρ—», Ἰδίως ἐπὶ ῥευστῶν «ὕδωρ, χυτὴν γαῖαν, ἀντμένα» μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων ἐφορμῶ· «Δαναοὶ ἐπέχυντο νῆας» Ρ' 295. Ο 654· οὕτω καὶ «ὕπνον»· ὁ μέσ. ἀόρ. ἐπεχεύατο = ἐπεσώρευσεν ε 297, ε 487· «τινὶ βέλεα» Θ 159

ἐπι-χθόνιος, ἀρ. πλ. (χθών) ἐπὶ τῆς γῆς ὢν συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἀνήρ, βροτός, ἄνθρωπος». Καὶ οὐσιαστ. Ω 220 «ἐπιχθόνιοι»=οἱ ἐπίγειοι, οἱ ἄνθρωποι, ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ «οὐρανίωνες» Α 266.

ἐπι-χράω, πρτ. **ἐπέχραον** (ᾰ) = προσέβαλλον, ἐπέπιπτον «ἄρνεσσιν» Π 352, παρηνώχλουν ε 50.

ἐπι-χρίω, ἐπι-χρίοντες μετχ. ἀόρ. -χρῖσα. Μέσ. ἀπ. ἐνσ. ἀλείφω τι (μέσ. ἐμαυτὸν) ἀπ' ἐπάνω (τόξον, παρειάς) «ἀλοιφῇ» σ 172. Ὁδ.

ἐπι-ψαύω, ἐπιψαύῃ ὑπ. ἐνσ. μεταφ. «ὅστις ὀλίγων—πραπίδεσσι». Σχ. ἅπτηται ὀλίγον τοῖς φρεσὶν ἀντὶ τοῦ φρόνιμός ἐστιν· ἄλλοι τὸ πραπ. δὲν ἀναφέρουσιν εἰς τὸ ῥ ἐπιψ. ἀλλὰ συντάσ. οὕτω τὸ ὁλ. ἐπιρ. ἐπὶ=ἐπάνω, πραπ.=δοτ. ὀργανική = ὅστις δύναται καὶ ὀλίγον μὲ τὴν καρδίαν του νὰ ἐγγίζῃ (νὰ αἰσθάνηται). θ 547 †

ἐπ-ιωγαὶ πλθ. (FιFωγή; ἐκ τοῦ ἄγνυμι) σταθμὸς τῶν πλοίων παρὰ τὴν παραλίαν, ὅστις στερεῖται λιμένος· ἑπομένως τόπος, ὅπου τὰ πλοῖα προφυλάττονται ἀπὸ τοῦ ἀνέμου, ὅρμος ε 404 †

ἐπιὼν ἴδε 2 ἔπειμι.

ἔπλε ἀόρ. τοῦ πέλω.

ἔπλεο, εω, ετο ἀόρ. τοῦ πέλομαι.

ἐπλήντο ἀόρ. τοῦ πελάζω.

ἐπ-οίσει μέλ. τοῦ ἐπιφέρω.

ἐπ-οίχομαι, ἐποιχέσθαι, -όμενος, πρτ. -ῴχετο, ἐν τμήσ. Ξ 381. — 1) προσέρχομαι «πάντοσε, πάντῃ, ἀνὰ—»· 2) «τινὰ»=πρός τινα· ὑπάγω πρὸς «μνηστῆρας» ρ 346, α 324 ἐπέρχομαι Β 330, Δ 50. ἐπιθεωρῶ «στίχας» Ο 297.—3) «τί» περιέρχομαι Ο 676 ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο μέρος ἐπορεύοντο ὑραίνουσαι· ὅθεν «ἱστὸν ἐποιχομένην» ἀσχολουμένην εἰς τὸν ἱστόν, ὑφαίνουσαν Α 31. «ἔργον — » α 358, φροντίζω, κυττάζω τὸ ἔργον μου, πηγαίνω εἰς τὸ ἔργον μου, λέγεται περὶ τῶν ἔργων τῶν ὑπηρετριῶν, ἀλλὰ ἐν ρ227, ο 363 περὶ οἱουδήποτε=ἠσχολεῖτο· «δόρπον» ν 34. 3) «τοῖσιν» ἤρχετο πρὸς—α 143·ἡ δοτ. οὐχὶ εἰς τὸ οἰνοχοεύων.

ἐπόμεθα ἀόρ. ἴδε ἕπω.

ἐπ-όμνυμι, μέλ. **ἐπομοῦμαι**, ἀόρ. ὄμοσσεν (ἐν τμήσ.) ὁρκίζομαι, κάμνω ὅρκον Ι 274.

ἐπ-ομφάλιον οὐδ.=ἐπ' ὀμφαλῷ (δηλ. εἰς τὸ μέσον τῆς ἀσπίδος) Η 267 †

ἐπ-οπίζομαι, ἐποπίζευ πρστ. ἐνσ. (ὄπις) σέβομαι ε 146 †

ἐπ-οπτάω, μόνον πρτ. **ἐπώπτων** ἔψηνον ἔγκατα ἐπὶ τοῦ πυρός, ὃ θυσιάζοντες ἤναψαν μ 363 †

ἐπ-οπτεύσκε πρτ. θαμ. (ὀπτεύω) = συνήθιζε νὰ ἐπιτηρῇ π 140 †

ἐπ-ορέγω, μόνον ἀόρ. ὑπ. ὀρέξῃ καὶ μέσ. ἐπορέγομαι ἀόρ. μετχ. -ορεξάμενος=ἐκτείνας, ἐφορμήσας Ε 335 †

ἐπ-ορνύω, πρτ. **ἐπόρνυε**, ἀόρ. -ῶρσε, εὐκ. -σειαν, πρστ. ἔπορσον (ἄνευ τμήσ.),—διεγείρω κατά τινος (μένος Υ 93), ἐπιστέλλω, περὶ θεῶν «ἄνεμον, θύελλαν, ὕπνον, ὀτρύνω, μόσιμον ἦμαρ (θάνατον)»· 2) «τινὰ τινί» παρορμῶ Μ 253, ε 366. — Μέσ. πρτ. ὤρνυτο, ἀόρ. -ῶρτο, ἐγείρομαι, ἐφορμῶ «τινί» Φ 324· μετ' ἀπαρ. γ 176.

ἐπ-ορούω, ἀόρ. **ἐπόρουσε**, σαν, σας, μεθ' ὁρμῆς ἔδραμε (ὡς ἐχθρός)· α') «τινί» = κατά τινος (ὡς ἐχθρὸς) Ε 432. β') «τινί»= πρός τινα (οὐχὶ ὡς ἐχθρὸς) Ε 793. «δουρὶ» μὲ τὸ δόρυ. Μεταφ. = κατέλαβεν ὁ ὕπνος

Δημόσια κατάστιση βιβλιοθήκη Πειραιώς

γ') μετ' αἰτ. μόνον «ἅρμα—» ἀναπηδήσας ἐπὶ τὸ ἅρμα Ρ 481.

ἔπος οὐδ. (ἐν πάσαις ταῖς πτώσ. πλὴν τῆς γεν. τοῦ ἑνικ.), ἔπεϊ μόνον Ε 879 (Ϝεπ.). α') λόγος. «ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν» (32 φορ.), «καί μεν φωνήσας(-ήσασ') ἔπεα πτερόεντα προσηύδα» (52 φορ.)· συνέχεια τῶν λόγων καὶ τὸ πρᾶγμα, ὅπερ διηγεῖταί τις ὅθεν ἡ διήγησις τῶν ὅσα εἰδέ τις καὶ ἔπαθε· μῦθος δὲ ὁ λόγος, ὅτ' ὂν ὅπα αἰσθάνεται τις, ἐκφαίνει καὶ ἀνήκει εἰς τὸ διανόημα τοῦ λέγοντος. Συνάπτεται δὲ τὸ «ἔπος καὶ μῦθος» δ 597 «μύθοισι ἔπεσσί τε—τέρπομαι» λόγοις καὶ πράγμασι, λ 561 «ἔπος καὶ μῦθον» τῶν Σειρήνων· οὕτως ἀντιτίθεται καὶ λόγος πρὸς τὸ ἔργον· «ἔπεσι» καὶ χερσίν, ἢ ἔπει ... ἢ καὶ ἔργῳ»· καὶ εἰς τὸ «βίᾳ» Ο 106. δ') συμβουλή Ι 100. γ') ἅσμα ἀοιδοῦ θ 91, ρ 519. δ') πρᾶγμα, εἴδησις Α 108, 419.

ἐπ-οτρύνω (ῡ) ἐνσ., πρτ., ἀόρ. -ὄτρυνας καὶ -ώτρυνας κλ. -παροτρύνω· 1) ἐπὶ προσώπων·—ἐνθαρρύνω, παρακινῶ, προστάζω Ζ 439, ι 488, 561· «τινὰ» μετ' ἀπαρ. (τινί μόνον κ 531 καὶ Ο 258· Π 524 εἶναι δοτ. ἐκ τοῦ κεκλόμενος, εἰς δ 422 εἰς τὸ κέλευσεν ξ 36, ξ 498· ἐρεθίζω τινὰ θ 185, 2) ἐπὶ πραγμάτων· διεγείρω «πόλεμόν τινι» Χ 152· πέμπω «ἀγγελίας πόλεσσι» ω 355. Μέσ. ἀόρ. «ἐποτρυνώμεθα πομπὴν» θ 31 =προθύμως ποιήσωμεν (ξεκινήσωμεν) πομπήν.

ἐπ-ουράνιος μόνον πλθ. (οὐρανὸς) μετὰ τοῦ θεός Ζ 129· ἀντιτίθ. ἐπιχθόνιοι ἄνθρωποι.

ἐπ-οχέομαι, μέλ. ἐποχήσεται, -φέρεται ἐπὶ— Κ 330· «ἵπποις καὶ ἅρμασι» Ρ 447. Ἰλ.

ἐπ-ὄψεαι, -ὀψόμενος μέλ. τοῦ ἐφοράω.

ἔπραθον ἀόρ. τοῦ πέρθω.

ἑπτά (ᾰ) ἄκλ. ἀριθ. Β 719 καὶ ἀλ.

ἑπτάβοειον σάκος= ἐξ 7 δερμάτων βοός, ἑπτάδιπλον Η 220. Ἰλ.

ἑπτα-ετές οὐδ. ἐπίθ. ἀντὶ ἐπιρ. ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη γ 305.

ἑπτα-καί-δεκα=δεκαεπτὰ ε 278, η 267.

ἑπτα-πόδην (ᾰ) αἴτ. ἑπτὰ ποδῶν «θρῆνος» Ω 729 ÷

Ἑπτά-πορος ποτ. ἐν Μυσίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀδραμυτηνὸν κάλπον Μ 20.

ἑπτά-πυλος, ἑπταπύλοιο = τῆς ἑπταπύλου «Θήβης» Δ 406.

ἔπταρεν ἀόρ. τοῦ πταίρω.

ἕπτατο ἀόρ. τοῦ πέτομαι.

ἕπταχα = εἰς ἑπτὰ μέρη «διεμοιρᾶτο» ξ 434 ÷

ἕπω Α' ἐνεργ. ἐνσ. καὶ πρτ, ἕπον μ 209 ἐνασχολοῦμαι, καταγίνομαι· (μετὰ τῆς προθ. περὶ Ο 555) Ζ 321 «τεύχεα» περιποιοῦνται, (καταγίνονται μὲ—) τὰ ὅπλα, «μετὰ υἱοῦ» Κ 516=ἐνεργοῦσα περὶ τὸν υἱὸν ἢ περὶ τοῦ υἱοῦ. — Β' Μέσ. ἐνσ. πρτ. εἵπετο, καὶ ἄνευ αὐξήσ. ἐπόμην κτλ. ἕποντο (75 φορ.), μέλ. ἕψομαι, ἀόρ. ἑσπετο κτλ. (ἀναδιπλ. σεΣΕΙΠ) ἑπόμαι, ἀκολουθῶ Α 424, «τινί» ζ 276, «ἅμα» Γ 447 (τινὶ Μ 87, ε 11)· «μετά τινι» Σ 234 «σύν τινι» η 304· πρατέρῳ Σ 387· «τινά» Ν 492, εἶναι παροῦσα «ἀλκή» Θ 140· «τινί» Ο 204, δ 643, υ 307, μετέχουσιν αἱ «χεῖρες» υ 237· «πομπῆες, πομπόν».

ἐπ-ώνυμον (ὄνομα) πρόσθετον ὄνομα Ι 562· καὶ «ὄνομα ἐπώνυμον». Ὀδ.

ἐπῶρτο ἀόρ. μέσ. τοῦ ἐπορνύω.

ἐπ-ώχατο 3 πλθ. ὑπρ. πθ. τοῦ ἐπέχω=ἦσαν ἐπικεκλεισμέναι Μ 340 ÷

ἔραζε (ἔρᾱ=κατὰ γῆς Ρ 619, χ 20.

ἔραμαι (ᾰ), -ται καὶ ἐκ τοῦ ἐράομαι, πρτ. ἐράασθε, ἀόρ. ἠρᾰσάμην, (-(σ)σατο), ἐράσσατο (ἔρως τινός (πολέμου Ι 64) ἀγαπῶ, ποθῶ Γ 446, λ 238, Ι 64.

ἐραννός, -ήν θηλ. (ἐρατός, τινός) ἐρασμίας, τερπνὸς ἐπίθ. πόλεων· Ι 531, η 18.

ἔρανος (ᾰ), φ. ἀρσ. γεῦμα συντροφικὸν (δι' ἐράνου γινόμενον) α 226. Ὀδ.

ἐρᾰ(σ)ατο ἀόρ. τοῦ ἔραμαι.

ἐρατὸς οὐδ. πλθ. (ἔραμαι) ἀγαπητά, ποθητὰ «ὥρα» Γ 64 ÷

ἐρατεινός, ῆ, ήν, ᾶς, ᾰ (ἐρατὸς) ἀγαπητός, τερπνὸς «ὁμηλικίη, ἡνορίη, ἀμβροσίη, δαὶς φιλότης» καὶ ἐπὶ προσώπων δ 13.

ἐρᾰτίζων μετχ. «κρειῶν»=ὀρεγόμενος, ἐπιθυμῶν) κρεῶν Λ 551. Ἰλ.

ἐργάζεσθαι, Ϝεργ. μόνον ἐνσ. καὶ πρτ. εἰργάζετο, ἐργάζοντο (Ϝέργον) ἐνεργῶ, κατεργάζομαι Σ 469 τ. ἐ. τὰς φύσας· «σρίσιν ἐργ.» =δι' αὐτοὺς ξ 272· φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, κατασκευάζω «ἔργα» υ 72, ρ 321, Ω 733, ω 210· κατεργάζομαι γ 435.

ἔργαθεν καὶ **ἐξέργαθεν** πρτ. (Ϝέργω) τί ἀπό τινος=ἀπεχώρισεν Ε 147.

ἔργνυμι (Ϝεργ) μόνον πρτ. ἐξέργνυ κ 238 καὶ ἔργω ἐνεργ. ἀόρ. ἔρξαν, πθ. ἐνσ. ἐργομένη, ἀόρ. ἐρχθέντα, 3 πλ. πρκ. ἔρχαται, ὑπρ. ἔρχατο καὶ ἐνερ. ἐνσ. ἐξέργει, -ουσι, ων, πρτ. ἔεργε, ον, μετ' ἐνσ., μετ. πρκ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ἐεργμένος, 3πλ. ὑπρσ.ἐϜέργατο· ἁπαντᾷ καὶ ἐκ τοῦ ἔργω τύπος «εἴργουσι» μόνον Ψ 72. α') περικλείω, περιφράττω «ἐντὸς (μετὰ γεν.) τι» ξ 411 (κλείω εἰς τὴν μάνδραν τὰ ζῷα)· Φ 282, κ 283, «σάπεσι — ἔρκατο» Ρ 354=ἦσαν περικεκλεισμένοι (σκεπασμένοι) διὰ τῶν ἀσπίδων.—«ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔργεν» Θ 213=ὅσον τόπον πρὸς τὸ μέρος τῶν νηῶν ἐχώριζεν ἡ τάφρος ἀπὸ (τὸν τόπον τὸν περὶ) τὸν πύργον. (ἴδ. πίν. Ι ὁ τόπος ὁ μεταξὺ τοῦ ΒΒ καὶ ΔΔ). β') ἀποκλείω, διαχωρίζω, ἀποκωλύω· «ἀμφὶς» ἑκατέρωθεν, «τῆλε» μακράν, «τινός», Ν 525, ἀπό τινος Δ 130 ἐκτὸς μ 219=ἀπωθεῖν ἐκτὸς τοῦ κύματος. Μεταφ. «ἀπό τιμῆς» λ 503 ἀποκλείω τινὰ τῆς τιμῆς, παραβλάπτω τὴν τιμήν του· «ἐργόμενοι πολεμοῖο» Ν 525 ἀπομακρυνόμενοι τῆς συμπλοκῆς τοῦ πολέμου. «αἰετὸς ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔεργων» Μ 201 (διεπτάμενος μεταξὺ τῶν δύο στρατοπέδων) ἔχων πρὸς τὰ ἀριστερὰ τὸν λαὸν (τῶν Τρώων) κεχωρισμένον (ἀπὸ τοῦ πρὸς δεξιὰν στρατοῦ τῶν Ἀχαιῶν)· στενοχωρῶ Π 395-481 «ἔρχαται ἀμφὶ κῆρ» εἶναι κλεισμένον ἐντὸς περὶ τὴν καρδίαν. Ε 89 ἐεργμέναι = συνδεδεμέναι, ἤτοι γέφυραι ὠχυρωμέναι μὲ χώματα καὶ πάλους.

ἔργον (ϜἐΤέργ.) ἑνκ. καὶ πλθ. α') ἔργον, πρᾶξις, ἐπὶ καλῆς καὶ κακῆς σημ. Μ 366, Ι 443, α 338. ἀντιτίθ. «βουλάς, ἔπος» Ι 374, κακοῦργημα γ 265, 275, π 346, φ 26, ω 426· «μέγα» τ 92. 2) ἐργασία, ἀσχολία Μ 271. Συνήθως ὁρίζεται ὑπὸ τῆς συνεχείας ἢ τοῦ προσδιορισμοῦ· «πολεμήια -», «θαλάσσια-»=ναυτιλία Β 614, καὶ-λιεία ε 67.«φιλοτήσια»=ἐρωτικὴ ἀπόλαυσις Α 246. 3) Τὰ κατ' ἀγρούς ἔργα «ἔργα ἀνδρῶν, βοῶν» π 140, 144· «ἔργον»=ἡ καλλιέργεια ξ 226, «ἔργα βοῶν, ἀνδρώπων, αἰζηῶν»=οἱ ἀγροὶ Β 751· «πίονα» εὔφοροι ἀγροί· « — πατρώια» θ 127 ἡ πατρικὴ περιουσία πρβ. ζ 65, ο 372· τὰ ἀγαθὰ «ἀέξεται» ξ 66. 4) τὰ ἔργα τοῦ πολέμου· Δ 470, Μ 281, χ 149, «μέγα ἄρηος» Α 734, «μάχης» Ζ 522. 5) τὰ προϊόντα τῆς ἐργασίας· ἔργον, κατασκεύασμα Ν 432, Ι 128, 390, ζ 234· «—γυναικῶν» Ζ 289 «Ἡφαίστοιο» ο 117, ἡ δεξιότης, ἡ εὐστοχία θ 245. 6) πρᾶγμα, ὑπόθεσις (ὡς χρῆμα)· Α 294, Σ 77, Φ 19, δ 663. «ὅπως ἔσται τάδε ἔργα» ἐκ τοῦ φράζεσθαι Γ 421.

ἔργω ἴδε ἔργνυμι.

ἔρδω (ϜἐΤέργειω) ἑνσ. ἔρδωμεν, οι, ἔρδε, ειν, ουσα, πρτ. ἔρδομεν, ον, θαμιστ. -δεσκες, ε, πρκ. ἔοργας, εν, ώς, ὑπρσ. ἐώργει, μέλ. ἔρξω, -έμεν, ἀόρ. ἔρξε, αν, ῃς, αιμι, ον, αι, αντα· πράττω, ἐκτελῶ «ἔργα» δ 236, «φίλα» ο 360, παρὰ τὸ «τελευτᾶν» λ 80, α 293 «τι τινί» υ 314 μετὰ δύο αἰτ. «κακόν τινα» Ε 175 ἀπολύτως Δ 37, 29· τελῶ θυσίαν, θυσιάζω «ἑκατόμβας, ἱερὰ θεοῖς».

ἐρεβεννή, ῆ, ῶν (ἔρεβος) σκοτεινὴ «νύξ, ἀήρ, νέφεα» Ἰλ.

ἐρέβινθος πλ. τὸ ῥεβίθι Ν 589 ÷

ἔρεβος, γεν. ἐρέβεος, ἐρέβεσφι (-ευσφι) τόπος σκοτεινὸς ὑπὸ τὴν γῆν, μάλιστα ὅπου οἱ νεκροὶ διατρίβουσι καὶ βασιλεύει ὁ Ἅιδης· τὸ σκότος, τὸ ὑπὸ γῆν Θ 368. Ἐρέβοσδε=εἰς τὸ σκότος υ 356 ÷

ἐρεείνεις, ε, ἑνσ. καὶ πρτ. ἐρέεινεν (ἔρω) ἐρωτῶ, ἐξετάζω· ἀπολύτως Γ 191, η 31· (ἐπέεσσι) τινὰ ε 85, «τινά τι» α 220, «ἀμφί τινι»=περί τινος ω 262, πρτ. μέσ. ὡς ἀποθ. «μύθῳ» ρ 305.

ἐρεθίζω, μόνον ἑνσ., -ίζεμεν, πρτ. ἐρέθιζον (ἔρις) παροξύνω Α 32, Ω 560

ἐρεθω (ἔρις) μόνον ἑνσ., ὑπ. -ησιν ἐρεθίζω Γ 414, παράττουσι δ 813.

ἐρείδω, ἐρείδοντες ἑνσ., πρτ. ἔρεισε, ἀόρ. ἔρεισε, μέσ. -σατο, -σάμενος καὶ πθ. α') στηρίζω, ἐπαμκουμβίζω· «τί πρός (περί) τι, (ἐπί) τινι» πθ. πρκ. ἐρηρέδαται=πίπτουσιν. Ψ 284 «χαῖται οὔδει», ὑπρ. ἐρηρέδατο 495 = ἦσαν ἐνηρμοσμένοι περὶ τὸν τοῖχον, ἠρήρειστο. β') πίεζω Ν 131, Π 215 «τινὰ βελέεσιν». γ') Μέσ. στηρίζομαι «τινί»· «χειρὶ γαίης» = μὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς γῆς· ἐρεισθεί=στηριχθείς Ψ 735, ἐρεισάμενος Σχ. μετὰ πολλῆς δυνάμεως ἐπερεισθείς.

ἐρείκω, ἐρεικόμενις μετ. ἑνσ. πθ. καὶ ἀόρ. ἤρικε διασχιζόμενος, διαρρηγνύμενος «περὶ δουρί»· Ν 441, Ἰλ.

ἔρειο, ἐρείομεν ἴδε 2 ἔρω.

ἐρείπω α') Μετβ. ἑνσ. καὶ πρτ. ἔρειπε—καταβάλλω, διαφθείρω «τεῖχας» Ο 361. Παθ. ὑπρ. ἐρέριπτο. — β') ἀμετβ. πίπτω, ἐν τῷ ἀόρ. β'. ἤριπε, ἔριπ', ἐρίπῃσι, ἐριπών, οὖσα—«πρηνής, ἐξοπίσω, γυίῳ» ἔπεσε.

Ἐρεμβοί μυθικὸς λαὸς ἐν Ἀραβίᾳ, οἱ τρωγλοδύται δ 84 ÷

ἐρεμνή, ἤν (ἔρεβος)=σκοτεινὴ Μ 376, ω 106.

ἔρεξα ἀόρ. τοῦ ῥέζω

ἐρέουσι = ἠρώτων· ἴδε 2 ἔρω, ἐρέουσα μέλ. τοῦ εἴρω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ἐρεπτόμενοι, ους = τρώγοντες· περὶ τοῦ λωτοῦ, ὃν οἱ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσέως ἔτρωγον δίκην ζώων· ἔτι δὲ καὶ περὶ τῶν ἄλλων ζώων Θ 564, τ 553, Β 776.

ἐρέριπτο ὑπρ. πθ. τοῦ ἐρείπω.

ἐρέσθαι ἴδε ἔρω.

ἐρεσσέμεναι ἀπ. ἐνσ. καὶ πρτ. ἔρεσσον (ἐρετμὸν)=νὰ κωπηλατῶσι Ι 361.

ἐρέται πλθ. (ἐρετμὸς)=κωπηλάται Α 142.

Ἐρετμεύς εἰς τῶν Φαιάκων θ 112.

ἐρετμόν, πλ. ά, οῖς, κώπη· «εὐῆρες» λ 77.

ἐρεύγομαι, ἐνσ., πρτ. ἐρεύγετο, ἀόρ. ἤρυγε -ἐμῶ, (ξερνῶ) Π 162, τ 374. Μεταφ. «κύματα—ἤπειρόν δε» ε 438=ἐκβράζονται ρίπτονται ἔξω εἰς τὴν ἤπ. μετὰ πατάγου· «ἤρυγεν-ἐβρυχᾶτο, ἐμούγγριζεν (ὁ τετρωμένος) Γ 403.

Ἐρευθαλίων εὐγενὴς Ἀρκὰς Η 136.

ἐρεύθων μετ. ἀόρ. ἐρεῦσας (ἐρυθρὸς)=ἐρυθραίνων «αἵματι» Α 394. Ἰλ.

ἐρευνάω, **ἐρευνῶν** μετ. ἐνσ., πρτ. ἐρεύνα· —ἀναζητῶ, ἀνιχνεύω Σ 321· ζητῶ «τεύχεα» χ 180.

ἐρεύω, ἀόρ. **ἔρεψα**, -αν· ἐστέγασα. ὠρόφωσα· «καθύπερθεν» Ω 450 καὶ ψ 193 ἴδε καὶ ἐπ-ερεύω.

Ἐρεχθεύς ἐθνικὸς ἥρως Ἀθηνῶν Β 547.

ἐρεχθόων μετ.=βασανίζων,σπαράσσων ε83, πθ. ἐρεχθομένην=φερομένην τῆδε κἀκεῖσε, σαλευομένην Ψ 317.

ἐρέω ἴδε 1) εἴρω=ῥημί. 2) ἔρω=ἐρωτῶ.

ἐρήμη, -αν, ῃ, ην, α,= (ἔρημος) ἠρημωμένος, ἀκατοίκητος Ε 140, γ 270.

ἐρηρέδαται, -το, πρκ., ὑπερ. τοῦ ἐρείδω.

ἐρητύειν, πρτ. ἐρήτυε, πθ. ἐρητύεται, πρτ. -το (ῠ), ὑοντο. ἀόρ. ἐρητύσειε, θαμ. ἐρητύσασκε, πθ. ἐρήτυθεν 3 πλ. πάντοτε ἄνευ αὐξήσεως· παύω, κατέχω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω Α 567, Β 165. Μέσ. καὶ ἀόρ. πθ. κρατῶ, βαστῶ Ν 280· ἐμποδίζομαι Β 99. «θυμὸς» δαμάζεται, καταπραΰνεται, Ι 635 Μετθ. μόνον Ο 723 (ῡ πρὸ συμφώνου καὶ μακροῦ φωνήεντος, ῠ πρὸ βραχέος).

ἐρι ὡς τὸ **ἀρι**=πολύ, ἐπιτείνει τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως.

ἐρι-αύχενες (-χην), -ας = μεγαλαύχενες, μακρὸν τὸν αὐχένα ἔχοντες «ἵπποι», μεταφ. μεγάλοι Λ 159. Ἰλ.

ἐρι-βρεμέτης, -εω γεν. (βρέμω) ὁ πολλὰς βροντὰς παράγων «Ζεύς» Ν 624 ✝.

ἐρι-βώλαξ, **ἐριβώλακος**, ι, α = ἐρίβωλος, **-βώλου**, ον (βῶλος) ἡ μεγάλους βώλους ἔχουσα γῆ, χώρα εὔγειος, παχεῖα, εὔφορος ν 235, ε 34. Ἰλ.

ἐρι-γδούπους, ου, οιο, οι **ἐριδούπου**, ῳ, ων (δοῦπος) ὁ πολὺ βραντῶν, μεγαλόκτυπος, «πόσις Ἥρης»· θορυβώδεις, πολύκροτοι «ποταμοί, ἀκταί, θάλαμοι, πόδες» κ 515 Υ 50, 152.

ἐριδαίνεμεν μόνον ἐνσ. ἐνερ. καὶ ἀόρ. μέσ. ἐρίδήσασθαι Ψ 792 (ἔρις, ἐριδ.) = ἐρίζω, διαμάχομαι, «τινί, ἀντία πάντων, μετ' ἀνδράσι», ἕνεκά τινος, περὶ πτωχῶν θ 206, Π 765.

ἐριδμαίνωσε 3 πλ. ὑπ.=ἐρεθίζωσι «σφῆκας» Π 260 ✝.

ἐρι-δούπου κλ. ἴδε ἐριγδούπους.

ἐρίζω, -έμεν, ἐνσ., πρτ. ἔριζε, θαμιστ. ἐρίζεσκον, ἀόρ. ἐρίσσωσιν, ἐρί(σ)σειε, -ειαν, ἐρίσαντε καὶ μέσ. ἐνσ., ὁριστ., προστ. ὑπ. ἀόρ. ἐρίσσεται (ἔρις) — φιλονεικῶ, «τινί, τινί τι Ι 389, ε 213· μετὰ δύο δοτ. δ 80. Διαγωνίζομαι, ἀμιλλῶμαι Α 6, «περὶ ἴσης» Μ 423, «τινί» Ν 109.—ἀντιπαραβάλλομαι δ 78, θ 371. μετ' ἄπαρ, σ 38, «περί τινος» θ 225.

ἐρί-ηρος, ον, πλ. ες, ας (ἀρηρὼς) ἀγαπητός, πιστὸς «ἑταῖρος, ἀοιδὸν» Δ268, α 346.

ἐριθηλές, -έων, έας (θάλλω) πολὺ θάλλων, ἀκμάζων «ἔρνος, ὄζους» Ε 99. Ἰλ.

ἔριθοι, οισιν, οἱ θεριστὰὶ Σ 550, 560.

ἐρι-κυδής, **ἐρικυδέος**, -έα θηλ. αἰτ. (κῦδος), ἔνδοξος, περικλεής, περὶ θεῶν λ 631, «θεῶν ὥρα» Α 225 «ἥβης, δαῖτα» κ 182.

ἐρι-μυκος, -ων, ους, γεν., αἴτ. (ῡ, μυκάομαι) πολὺ μυκώμενος «βοῦς» ψ 775.

ἐ ινεός, ὁν (ῑ) ὀρνὶς ἀγριοσυκιὰ μ 103. Ἐν Ἰλ. χώρὸς τις παρὰ τὸν Σκάμανδρον Χ 145.

ἐριναν, (ῑ)=ἐρινεὸς ε 281 ✝.

Ἐρινύς, (ῠ), πλ. ύες, ύσιν, ύας=ῦς, ἡ Ἐρινύς, θεὰ τῆς ἐκδικήσεως Ι 571. ὡς οὐσιαστ.=κατάρα Φ 412.

ἔριον, ἴδε εἴριον.

ἐρι-ούνης καὶ **-ούνιος**, ον (ὀνίνημι), ὁ μέγα ὠφελῶν, σωτήριος «Ἑρμῆς» Υ 34, καὶ οὐσιαστ.=Ἑρμῆς Ω 440.

ἐρίπῃσι, ἐριπεῖσα ἀόρ. τοῦ ἐρείπω.

ἔρις (ῑ), -ίδος, ἴδι, ίδα καὶ ἔριν, πλθ. ἔρίδας, 1) φιλονεικία, μάχη, πόλεμος Ε 732. «ἔριδος νεῖκος» Ρ 384· Α 8 «ἔριδι ξυν. μ.» =συνέπλεξε, ὤθησεν εἰς ἔριν· πρβ. Υ 134, Χ 129. 2) ἅμιλλα, ἀγών «προφέρουσαι»= προκαλοῦσαι εἰς θ 210, Η 111· 3) προσωποιουμένη ἡ σωματοειδὴς καὶ πολεμικὴ θεά, ἡ Ἔρις Δ 440, Α 73.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ἐρισθενής, ἐρισθενέος γεν. (σθένος) μεγαλοδύναμος «Διὸς» Τ 355.

ἔρισμα (ἐρίζω) διαφορὰ Δ 38 †

ἐριστάφυλον (ᾰ, ῠ) αἰτ. «οἶνον» τὸν ἐκ μεγάλων σταφυλῶν γινόμενον, δυνατὸν ι 111, 358.

ἐρί-τῑμος, ἐριτίμοιο, ον (τῑμή) «χρυσὸς» μεγάλης τιμῆς, πολύτιμος, «αἰγὶς» ἔντιμος Β 447.

ἔρῐφος, ἐρίφων γεν. πλ., -οισι, ους, ὁ μικρὸς αἴξ ἢ ἡ μικρὰ αἴξ, ἐρίφιον ι 220.

Ἐρι-φύλη, Γ. Ἀμφιαράου λ 326 † (ῐ, ῠ)

Ἐριχθόνιος, Υ. τοῦ Δαρδάνου, Π. τοῦ Τρωὸς Υ 219, 230.

Ἐριῶπις, ἡ. Γ. Ὠτλέως Ν 697.

ἔρκεῖος, (ἀττ. ἕρκειος) ἐρκείου γεν. (ἕρκος) =ἑρκεστίου, προστάτου «Διὸς», οὗ βωμὸς ἦν ἐν τῇ αὐλῇ χ 335 † (ἴδ. ἐν λ. δόμος).

ἔρκῐον (ῐ. ἕρκος) αὐλῆς, περίφραγμα Ι 476, σ 102. Ἐκ τοῦ

ἕρκος, ἕρκεα, εσι (Fερύομαι) α') περίφραγμα, περίβολος, προαύλιον οἰκίας π 341, υ 164.—«-ὀδόντων» φραγμὸν τῶν ὀδόντων, =τοὺς ὀδόντας Δ 350, κ 328· «χαλκείῳ»=τῶν πολεμιστῶν ο 507. β') προπύργιον, προφύλαξις «—ἀπόντων, βελέων» καὶ περὶ τῶν ἡρώων «—Ἀχαιῶν, πολέμοιο» Α 284, Δ 299. γ') δίκτυον χ 469.

1. ἕρμα, πλ. -ατα (ΣΕΡ. ὅρμος, σειρὰ) ἑνωτία. (ἴδε Εἰκ.)

2. ἕρμα, πλ. -ατα, στήριγμα α') αἱ δοκοὶ, ἐφ' ὧν στηρίζεται τὸ πλοῖον ἀνελκυόμενον εἰς τὴν ξηρὰν Α 486. β') «-πόλης» ὁ προστάτης, ὁ στύλος τῆς πόλεως Π 549.

Ἑρμαῖος λόφος = τῷ Ἑρμῇ ἱερὸς λόφος, ὑπὸ τὸ Νήϊον π 471 †

Ἑρμῆς, αἰτ. ῆν καὶ Ἑρμείας, εἰαο=είω, έᾳ, είαν, εία—ἄγγελος τῶν θεῶν, υἱὸς τῆς Μαίας ξ 435· «—διάκτορος», ἐν Ὀδ. προστάτης καὶ χορηγὸς τῆς εὐδαιμονίας, τῆς προκοπῆς, τοῦ πλούτου, τῆς εὐπραγίας κτλ. φέρει δὲ χρυσῆν ῥάβδον, ὡς ψυχοπομπός. Λέγεται «ἀργειφόντης, ἐριούνιος, σῶκος, ἀκάκητα, χρυσόρραπις, εὔσκοπος».

Ἑρμιόνη, α'). Θ. Μενελάου καὶ Ἑλένης δ 14. δ') πόλις ἐν Ἀργολίδι Β 560.

ἑρμίς, ἑρμῖνα αἰτ. πλ. -ῖσιν (2 ἑρμ-α) στήριγμα, πους τῆς κλίνης θ 278, Ὀδ.

Ἕρμος, ποτ. Μυσίας Υ 392.

ἔρνος, δατ. εἴ, οὐδ. (ὄρνυμι) κλάδος, βλαστὸς «ἐριθηλὲς» Ρ 53 (ξ 175, ζ 163, Σ 46 ἐν παραβολῇ, περὶ τρυφερᾶς ἡλικίας).

ἔρξω, ἔρξαι ἴδε ἔρδω.

ἔρομαι ἴδε ἔρω.

ἔρος, ῳ, ον, ὀνομ. καὶ ἔρως· ἀγάπη «τινός»· ἐπιθυμία, ὄρεξις Α 469· «ἐξ ἔρον ἔντο πόσιος καὶ ἐδητύος» = ἐξέβαλον τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ποτοῦ καὶ φαγητοῦ ἤτοι ἔφαγον καὶ ἔπιον.

ἑρπετά=ζῷα, θηρία ζ 418 †

ἑρπύζων, οντα, μετ. (ἕρπω)=συρόμενος, βραδέως βαδίζων Ψ 225 ὑπὸ γήρατος ἢ λύπης.

ἕρπω, μόνον ἐνσ. καὶ πρτ. εἷρπον, σύρομαι, βραδέως κινοῦμαι ἀντιτ. τῷ «ᾄμενος» ρ 138, περὶ τοῦ Ὀδ. κρύφα ἐρχομένου εἰς τὴν πατρίδα, Ρ 447 «πνείει καὶ ἕρπει»=ἀναπνέουσι καὶ κινοῦνται, τ. ἔ. ζῶσι.

ἐρράδαται πρκ. πθ. τοῦ ῥαίνω.

ἔρρεῑγα, -ησε ἴδε ῥιγέω.

ἔρρω, ἔρρε, έτω, ετε, προστ. καὶ ἔρρων, -οντι (Fέρρω) πλανῶμαι περίλυπος ὁ 367, ἐπιπόνως βαδίζω Σ 421, ὡς ὁ Ἥφαιστος χωλαίνων καὶ κλονούμενος βαδίζει· «ἐνὐάδε ἔρρων» Θ 239=κατὰ δυστυχίαν ἐρχόμενος ἐδῶ. Προστ. «ἔρρε» κ 72=(πήγαινε 'ς τὴν ὀργήν, κρημνίσου).

ἔρση, -αι καὶ ἐέρση, αι, ας α') δρόσος ν 215, πλθ. σταγόνες δρόσου Ξ 351, Ψ 598 καὶ Λ 53 εἰς ἔνδειξιν θείας ὀργῆς καταπεσοῦσαι αἱματώδεις· «ἐέρσῃ» δατ. δ') νεογέννητα ἀρνία, ἔριφοι, τὰ ἁπαλὰ τῶν προβάτων ι 222.

ἐρσήεις, εντα (Fέρση) δροσερός, τρυφερός, «λωτὸς» Ξ 348, μεταφ. πρόσφατος περὶ τοῦ τεθνεῶτος Ἕκτορος Ω 419.

ἐρύγμηλον αἰτ. (ἐρεύγομαι) «ταῦρον»=δυνατὰ μυκώμενον Σ 580 †

ἐρυγόντα ἀόρ. μετ. τοῦ ἐρεύγομαι.

ἐρυθαίνω, ἐρυθαίνετο, πρτ πθ. (ἐρυθρὸς) =ἐγίνετο κόκκινος «αἵματι» Κ 484. Ἰλ.

Ἐρυθῖνοι, τόπ. ἐν Παφλαγονίᾳ Β 855.

Ἐρύθραι πόλ. ἐν Βοιωτίᾳ Β 499.

ἐρυθρός, ὁν, ὰς, κόκκινος «οἶνος, νέκταρ» Ι 365, ε 93.

ἐρυκακέειν, -ύκακον ἴδε ἐρύκω.

ἐρύκανε, κ 429 διόρθ· ἐρύκακε.

ἐρύκᾰνάω, **ἐρυκανόωσι** Ὑπ. ἐπ. = κωλύσωσι, ἐμποδίσωσι α 199 †

ἐρύκω, ἐνσ., πρτ. ἔρυκε, μέλ. ἐρύξω, ἀόρ. ἔρυξε καὶ ἀναδιπλασιασμῷ ἠρύκακε, ἐρύκακε, -ετε -κάκοι, -κακέειν, παθ. ἐνσ. ὃ 466, 373, Μ 285. (ἐρύομαι) — κατέχω κρατῶ ὀπίσω Ζ 217, λ 105 κωλύσει θ 317, ἐμποδίζω, ἀπωθῶ «τινὰ μάχης» Η 342. ἀποτρέπω «τινί τι» ε 166, Ο 450. ἀναχαιτίζω ο 68, Γ 113 «ἵππους» Ε 262— διαχωρίζει Κ 161. Μέσ. ἐνσ. χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ δ 466, ψ 443. Ἐν Μ 285=ἐνεργ.

Ἐρύλαος εἷς τῶν Τρώων, Π 411 †

ἔρυμα (ῡ, ἐρύομαι) χρῆσ=προφύλαγμα τοῦ σώματος «μίτρα» Δ 137.

Ἐρύμανθος ὄρ. Ἀρκαδίας ζ 103.

Ἐρύμας, -αντος α') ἐρονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως Π 345. β') ἕτερος ἐρονεύθη ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου Π 415.

ἐρύομαι (σρυ, σερF Ω 430, ξ 107, ο 35), **ἐρύεσθαι**, ἐνσ. καὶ εἰρύομεσθα, ἐνσ. συγκ. εἰρῦται, ἀπ. **εἴρῦσθαι**, πρτ. συγκεκομ. ἔρυσο, το καὶ εἴρῦτο, νντο, ῦατο, μέλ. σσοντται, ἀόρ. εἰρύσαο, ατο. μέλ. καὶ ἀόρ. σ καὶ σσ· νεώτερος τύπ. εἵρυ—(Fερ.) — σώζω, φυλάττω α') τινὰ Ρ 327. ἐπιτηρῶ κ 444, ρ 429, φ 229, 151, γ 268· (περὶ τοῦ χύλου Ω 584=δαμάζω), φυλάττω «ἔπος βουλὰς»—παρατηρῶ π 463. β') ἀποτρέπω «τι» Β 859, Ε 538, Ψ 819 κωλύω, ἐμποδίζω Θ 143, «τινὶ» (ῡ εἰς τὸν μέλ. καὶ ἀόρ. (ἐκτὸς ξ 279) διὰ σσ ἐν τοῖς συγκεκομμένοις τύποις διὰ συναιρέσεως).

ἐρυσ-ἅρματες, (ῡ) «τας (ἐρύω, ἅρμα)=ἅρματα ἕλκοντες «ἵπποι» Ο 354 Ἰλ.

ἐρυσί-πτολις, ἴδε ῥυσίπτολις.

ἐρύω, ἐρύων (ῡ. Fἐρύσω) αὐξ. εἰρ.— ἐνερ. ἐνεστ., παρατ., μέλ. (σσ καὶ ἄνευ σ. Χ 67, Ο 351, Λ 454), ἀόρ., παθ. παρκ. εἰρύαται (ῡ), -ῡμέναι, ὑπερσ. εἴρῦτο, -νντο. Μέσ. ἐνσ., μέλ. (καὶ ἐρύεσθαι), ἀόρ.—σύρω, ἑλκύω Λ 454, Ο 351, Μ 258, ξ 134· ἑλκύω πρὸς ἑαυτόν· «ἔθεν ἄσσον»=πλησιέστερον εἰς ἑαυτόν, «αὖ—» ἀνασύρω, «πάλιν» Ε 836, ἄνω χ 176· «νῆα» (ἐρύσσομεν, ὑποτ. ἀόρ. π 348, ῡ 34, τοὐναντίον ἐν Ξ 76. Φαίνεται ἐρέσσομεν, ὑποτ. ὀρθοτέρα) εἰς τὴν θάλασσαν καθέλκειν· ἀποσπῶ «νεκρὸν» Ω 16· τεῖνω τὴν νευρὰν τοῦ τόξου Ο 464.

(ἴδε Εἰκ.) ἐκβάλλω, ἐκσπῶ Φ 175, Ε 110 (αὖ Θ 325) «τινὰ χλαίνης»—Μέσ. ἀνταναγκ. (Ξ 79 πάντα τὰ ἡμέτερα) Γ 371= τὸ ἑαυτοῦ, χ 90, Ξ 422 = ἐπὶ ἑαυτὸν ᾧ 115· ἀνασπῶ «ξίφος, φάσγανον, ἔγχος» Χ 351, ζυγίζω, ζυγοστατῶ, κ 165 πρὸς ἐμέ· «νεκρὸν—μάχης»=ἑλκύω πρὸς ἐμαυτὸν τὸν νεκρὸν φονευθέντα ἐν τῇ μάχῃ,—ἐκ τῆς μάχης ἀνασύρω, ἀπομακρύνω Ε 456, Ρ 161· (ῡ καὶ ἐν μέλ. καὶ ἀορ.—ἅλλως ἐν Θ 21, Π863, Χ 351, δ 389. — μόνον διὰ σσ καὶ παρακ. ὑπερσ. παθ. ὑ ἐκτὸς Δ 248).

ἔρχαται, το, παρκ. ὑπερσ. παθ. ἴδε ἔργνυμι.

ἐρχατάω (κατὰ τὸ ἔρχαται), **ἐρχατόωντο**, παρατ. πθ.=περιεκλείοντο ξ 15 †

ἐρχθέντα ἴδε ἔργνυμι.

ἔρχομαι, ἐνεστ., προστ. καὶ «ἔρχευ», μέλ. ἐλεύσομαι, ἀόρ. ἦλθον (ὁρ. καὶ ἤλυθον κτλ. καὶ ὑποτ. ἔλθῃσιν, ἄπαρ. καὶ ἐλθέμεν, μεναι) παρκ. εἰλήλουθα, θας, θμεν, θεν, θὼς (ο 81 ἐληλουθὼς), ὑπερ. εἰληλούθει Δ 520 (δισύλλαβ. τύποι σπάνιοι ἐν τῇ Ἰλ.) α') Πηγαίνω, ἔρχομαι ε 448. «εἰς ἀγορήν, ἀγορήνδε», πορεύομαι Β457. «ἐπὶ παλλὴν γαῖαν» πολλὴν χώραν ταξιδεύω, γυρίζω. Β 208, ξ 334. ἐπιστρέφω ὃ 30, δ 670. «χαμαί»=ἐπὶ τῆς γῆς· πετῶ Ρ 755, Π478· εἰσέρχομαι Ω 82· «πεδίοιο»=διὰ τοῦ π. «μες' ἄεθλα»=εἰς ἀγῶνας, «μετὰ» (τι ὁηλ. εἴς τι, τινὰ=πρός τινα, διώκω), ἅμα τινί=παρακολουθῶ, «πρός τι, ἐπί τινα»=προσέρχομαι «ὁδὸν» Α 151· «ἀγγελίην, ἐξεσίην»=δι' ἀγγελίας, δι' ἀποστολῆν, προστ. ἔρχεο καὶ ὡς τὸ «ἄγεδὴ» ψ 254, ρ 529, 544. β') ἔρχομαι Κ 540, α 408 «παρά, ἀπό, ἐκ τινος, ὑπὸ Ἴλιον ἄντην· (ἀντικρύ, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν), ἀγχιμολόν τινι), σχεδόν, ἐγγύθεν, σχεδόθεν, (=πλησίον) ἄντιον=ἄντα τινός, (ἁπαντῶ)· ἀντίος=ἐναντίος. «ἄγγελος=ἀγγελίης» = ὡς ἄγγελος, «ἀμοιβοί»=ὡς διάδοχοι· «ἐπίρροθος, ἐπίκουρος» ὡς βοηθός, «φάος» = σωτήριος, «πρῆξις, ἐναργὴς» «μόρσιμος» = εἰς θάνατον ὡρισμένος. «ὑποχείριος»=ὑπὸ τὴν χεῖρα. «εἰς ὁρμὴν ἔγχεος», «ἐκ βελέων» = ἐκτὸς τῆς βολῆς βέλους. «θέων, -ουσα = μετὰ σπουδῆς τρέχων· «-σθάμενος» = πρότερον. «ἐλθὼν» συχνότερον ὡς προσθιορ. Β 147, 395. Π

Ελληνική Κεντρική Βιβλιοθήκη Αθηνών

521. —Ἐπὶ ἀψύχων· «θέρος, ἠώς, νύξ ἀστήρ, θάνατος, γῆρας, γάμος, ὄνειρος», ἐπὶ τρικυμίας μ 288, ἐπὶ αἵματος χ 18, σ 97, γ') ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, φεύγω Ρ 741, Φ 62, Ψ 737, ρ 599. «ἄλλη» Α120=ἀπέρχεται Ε 150, 198· ἐπανέρχομαι· (ἄψ Ο 350, Κ 211, πάλιν Ι 408, τ 533) Γ 428, Θ 12, Μ 225, π 23, 131, 206· = ἐὰν ἐπιστρέψῃ Σ 180· «ἄλγος» Χ 43. Καὶ μεθ' ἁπλῆς αἰτ. Δ 322, ὃ 82, ξ 167, «ἦ—δέ» ξ 373, κ 320· «λέχος δε» (εἰς τὴν κλίνην)—χορόνδε=εἰς χορόν· μετὰ τελικοὺς μέλ. μετοχῆς α 281, κ 284, Ξ 304, Ω 240.

ἘΡΩ, ἐρωτῶ· Α') Μέσ. ἀόρ. ὑπ. **ἐρώμεθα** εὐκτ. ἔροιτο, προστ. ἔρεο (ἐρεῖο εἰς Ἰλ.=ἔρου), ἀπ.-έσθαι. Β' ἐνεργ. **ἐρέων**, ὑπ. ἐρείομεν—εὐκτ. ἐρεοίμι, μεν. Μέσ. ἐν. ὑπ. ἐρέωμαι ἀπ. ἐρέεσθαι, παρτ. ἐρέοντο. Γ') Μέσ. ἐν. **εἴρομαι**, -εαι, (κρείττων γρ. προστ. εἶρεο) ὑπ. εἴρωμαι, ηαι, ηται, ὠμεθα προστ. εἶρεο, ἔσθω· ἀπαρ. εἴρεσθαι, μετ. εἰρόμενος, ῳ, ῃ, αι, παρτ. εἴρετο, οντο, μέλ. εἰρήσομαι, -εται, ὀμεθα, εἴρηαι α 188. — **ζητῶ**, ρ 31, **ἐρωτῶ** «τινὰ» Α 553, α 284, «τί» ρ 31, Η 128, «τινὰ ἔπος ἄλλο» γ 243., «τινὰ δίκας» ὅτι. ἠρώτων δίκας, ὅ ἐ. τὶς ἔχει δίκαιον. Ἐρωτῶ τινα δι' ἕνα «τινὰ τινα» Κ 416, Ω 390 «περί τι» ρ 571 «περί τινος» α 405· «ἀμφὶ πόσει» τ 95· Α 513 ἠρώτα προκαλῶν.

ἔρῳ ἴδε ἔρος.

ἐρωδιόν, (ἡ) ἀρσ. αἰτ. εἰδος ὀρνέου Κ274†

1. ἐρωέω (ἐρωή 1) ἐρωήσει=θὰ ῥεύσῃ Δ 303 καὶ π 441. Ε Μ. περιρρυήσεται τῷ δόρατι.

2. ἐρωέω, (ἐρωή 2), προστ. **ἐρώει**, εἰτω, μέλ. ἠσουσι, ἀόρ. ἀπαρ. ἦσαι. — **Παύω**, βραδύνω· ἀόρ. ἄρινα, ἀποσύρομαι· «μήτ' ἐρώει» μὴ παύσῃ, «τινός» Τ 170=ὑποχωρῆσαι· μετὰ τοῦ «ὑπίσσω» Ψ 433=ἀνεχώρησαν· ἐν Ν 57 μεταθ. ἀποτρέπω, ἀποπέμπω.

1. **ἐρωή**, ῆ, ἡν (ῥώομαι, ῥέω) ὁρμή, ῥοπὴ Ν 590, δύναμις Γ 62, «βελέων» βολή, ἀκόντισμα Δ 542. (ὡς μέτρον, «δουρὸς» Ψ 529).

2. **ἐρωή**, ἡ (ἐρωFῆ) παῦσις, διακοπὴ «πολέμου» Η 302, Ρ 761.

ἔρως ἴδε ἔρος.

ἐρωτάω ἴδε εἰρωτάω.

ἐσ- ἴδε καὶ εἰσ-.

ἐσ-αθρέω, ἀόρ. εὐκτ. **ἐσ-αθρήσειεν** = ἤθελεν ἴδει Γ 450 †

ἐσάκουσε ἀόρ. = εἰσήκουσε Θ 97 †

ἐσ-άλλομαι, ἀορ. **ἐσ-ήλατο** Π 558, καὶ συγκεκ. ἐσᾶλτο, -αλλόμενος — εἰσπηδῶ, «τεῖχος, πύλας» = εἰσώρμησεν, εἰσῆλθεν.

ἐσ-άντα=εἰσάντα ὅ. ἐ. εἰς ἄντα, κατὰ πρόσωπον, ἀντικρύ, «—ριδὼν» Ρ 334.

ἔσθην, εσεν ἴδε σθέννυμι.

ἐσ-δέρκομαι μόνον ἀόρ. **ἐσ-έδρακον**, εν—παρετήρησεν Ω 223. Ὀδ.

ἐσ-δύνω, μόνον παρατ. ἐς τεύχεα **ἔδυνον** καὶ ἀόρ δύντε, -ύομαι, μέλ. **ἐσδύσεαι**.-=θὰ εἰσδύσῃς, ἀναμιχθῇς εἰς «**ἀκοντιστύν**» Ψ622.

ἐσ-έρχεο ἴδε εἰσ-έρχεο.

ἐσ-ήλατο, ἀόρ. τοῦ ἐσ-άλλομαι.

ἔσθην ἀόρ. παθ. τοῦ ἔννυμι.

ἐσθής, ῆτος, ῆτι, ῆτα (Fεσθ.) ἐνδυμασία, «μαλακή, φαεινή» τὰ πρὸς πλῦσιν ζ 74. πρβ. ξ 83, η 6. Τὸ ἱμάτιον ω 67. Τὰ ἐφαπλώματα τὰ τῆς κλίνης στρωσίματα ψ 290.

ἐσθίω ἐνσ., παρτ. **ἤσθιον**, ε (μέλ. ἴδε ἔδω), ἀόρ. ἔραγον (φάγον)· ἀπαρ. φαγέμεν, γεῖεν κλ. παθ. ἐσθίεται—τρώγω «βρώμην, κρέατ', ἔγκατα»· «τινός» ι 102 ἀπό τινος καταναλίσκω, (καὶ ἐπὶ φθειρός) κατατρώγω μ 310· δειπνῶ ω 254, ρ 478· ὃ 318 κατατρώγεται.

ἐσθλ-ός, ή, όν κτλ. ἐπιδέξιος, λαμπρός, «κλέος, φάτις»· περὶ ἀνθρώπων, ἱκανὸς Δ 458, Ζ 443, Ι 319, η 73, Ν 733 (ἀντιτ!θ. κακός) γενναῖος, ἀνδρεῖος (ἐν μάχῃ) Π 837 Ω 167, εὐγενὴς Ι 514, Ο 203, ζ 182· καλός, χρηστός Δ 108, Ζ 489, θ 553. Οὐδέτ. τὸ εὐτυχές, τὸ αἴσιον, οὐ οἱ ἄνθρωποι ἀπολαύουσι Ω 530, ο 488 «παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκεν»· πολύτιμον Κ 213, κ 523 «ἐσθλά»=πολύτιμα πράγματα, δ 312, δ 96.

ἔσθος (F. ἔννυμι) οὐδ. ἐσθής, ἔνδυμα Ω94 †

ἐσ-θρώσκω ἀόρ. **ἐσ-θορε**=εἰσεπήδησεν, εἰσώρμησεν (μαχόμενος) Μ 462. Φ 18.

ἔσθω, ἀπαρ. **ἐσθέμεναι**, μετ. ἔσθουσ', πρτ. ἤσθε—=ἐσθίω Θ 231, ε 94, Ω 376, μεταφ. κατατρώγω «κειμήλια» δ75, βιβρώσκω ξ479.

ἐσ-ιδέσθην, -ίδεσκεν, ἴδε εἰσ-οράω.

ἐσ-ίεμεναι, (ἵ) μετ. ἐν Μ. (ἵημι) μεθ' ὁρμῆς εἰσερχόμεναι εἰς «αὐλιν» χ 470 †

ἐσ-ίζηται (ἵ) ὑποτ., (ἵζομαι) καταλαμβάνῃ ἔδραν, καθίζῃ ἑαυτὸν (ἐν ἐνέδρᾳ) Ν 285 †

ἐσ-καλέω, **ἐσ-εκαλέσσατο** ἀόρ. μέσ. ἐκάλεσεν εἰς ἑαυτὸν Ω 193 †

ἐσκαταβαίνων (ᾰᾰ) καταβαίνων ἐς ω222†

ἔσκον, εν ἴδε εἰμί.

ἐσ-μαίομαι, **ἐσ-εμάσσατο** ἀόρ.=εἰσήγαγε τὴν χεῖρα· ἐπὶ μετατ. «θυμὸν»=καθήψατο τῆς ψυχῆς, μοῦ ἤγγισε (ἐλύπησε) τὴν καρδίαν Γ 564, Υ 425.

ἐσ-όψομαι, εται, μέλ. ἴδε εἰσ-οράω.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Εσπέριος (ἑ),οι,ων, ους(Ἑσπερος),ἀείμετὰ τὸ ρ., «ἀπονεοίμην, ἀρίκοντο, ἦλθε» πρὸς ἑσπέραν,ἑσπερινός,δυτικὸς Θ29.Ὀδ.Ἐκ τοῦ

Ἑσπερος, ον (ἑσπέρα) περὶ ἀστέρος «ἀστὴρ» ὁ ἑσπέριος(ἑωσφόρος) ἀστερ. Χ318· «ποτὶ Ἑσπερα» οὐδ. = αἱ ἑσπερίναι ὧραι ρ 191.

Ἕσπετε, προστ. ἀόρ. διπλασ. ἐκ τοῦ ἔσπω (σισέπω, ἀορ. σέσεπον, σέσπετε)=εἴπατε, ἐξηγεῖσθε· ἐπίκλησις τῆς Μούσης πρὸς ἐμπνευσιν καὶ βοήθειαν τῆς μνήμης Β484.Ἰλ.

ἑσπόμεθα κτλ. ἀόρ. διπλ. ἕδ. ἕπομαι.

ἔσσ(ο) προστ. ἐνσ. μέσ. ἕδε εἰμί.

ἔσσα, -άμενος, ἀόρ. τοῦ ἕννυμι.

ἔσσαι, ἔσσας, ἀόρ. 1 ἕδε ἕζω· 2 ἕδε ἕννυμι.

ἔσσεαι, εἶται, ἐσσί, ἕδ. εἰμί.

ἐσσεύοντο ἕδε σεύω.

ἕσσο ἀόρ. μέσ. ἕδε ἕννυμι.

ἔσσυται παρκ. παθ. τοῦ σεύω.

ἐσσυμένως (σεύω) μετὰ σπουδῆς, βιαστικὰ Ψ 55, ι 73, ξ 347.

ἕσταμεν (ᾰ) ἀόρ. 1 πλ. ἕστᾰν· 3 πλ., **ἔσταμεν** (ᾰ) παρκ. 1 πλ., ἑστάμεν ἀπαρ., ἕστατον δυϊκ., ὑπρσ. **ἔστασαν** 3 πλθ. ὑπερσ. τοῦ ἵσταμαι=στέκομαι, προσέρχομαι.

ἔστο ὑπερ. πθ. τοῦ ἕννυμι.

ἑστρωμαι, -τό ἕδε στορέννυμι.

ἕστωρ, ἕστορι, ὅστ. ὁ πασσαλίσκος, ὁ ἐμπεπηγμένος, κατὰ τὸν Ἡσύχ. κατὰ τὸ ἄκρον τῶν ῥυμῶν, περὶ ὧν δεσμεῖται καὶ εἱλεῖται τὰ ζυγόδεσμα Ω 272 ☩. Ἐν τῷ μέσῳ, ἔνθα ἡ βελόνη, (ὁ ἕστωρ) διατρυπᾷ τὸν ῥυμὸν καὶ τὴν πέζην.(ἕδ. Εἰκ. ἐν λ.γλῶσσα), ἄλ. κρίκος.

ἐσ-φέρω, ἐσ-φέρεται ἐνεστ. μέσ.,παρτ. ἐνρ. **ἔσφερον**=φέρω εἰς, ἐντὸς η 6. Μέσ. φέρει μεθ' ἑαυτοῦ, συμπαρασύρει Α 495.

ἐσ-φορέω,ἐσ-φόρευν παρτ. εἰσεκόμιζον«κόρυβας» τ 32.«ὕδωρ»=τὰ ἱμάτια εἰς τὸ·Ὀδ.

ἔσχ' ὅ 346=ἔσχε ἕδ. εἰμί, ἄλ. Ἰλ. ἀόρ. ἔχω.

ἐσχάρη, ὅστ., αι, ὁριν·—ἑστία, παρασκιά· ε 59. Δί γυναῖκες νήθουσαι παρ' αὐτῇ κάθηνται, ὡς ἡ Ἀρήτη ζ 305, ὡς μαγειρεῖον υ 123, ὡς θυσιαστήριον ξ 420 ἐν τῷ οἴκῳ (ἕδε μέγαρον). Ἐν μονίμῳ θέσει, ὡς φαίνεται, στρογγύλον τι κοίλωμα τοῦ ἐδάφους (καίτοι πιθανῶς καθόλα δὲν ἦσαν ἄγνωστα φορητὰ πύραυνα (μαγγάλια) ὡς καὶ νῦν)· «πυρὸς ἐσχάραι»=τὸ πῦρ τῶν νυκτοφυλάκων ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Τρ. Κ418.

ἐσχατιή, ῆς, ῇ, ήν, (ἔσχατος) τὸ ἔσχατον μέρος, τὸ ὄριον, τὸ ἄκρον· οὐσ. ξ 104=εἰς τὸ ἀπόκεντρον μέρος (τῆς νήσου).

ἔσχατον (ἔξ) αἰτ. ☩ 9, = τὸν τελευταῖον, «ἔσχατοι ἄλλων» = οἱ τελευταῖοι τῶν ἄλ., Κ 434. **ἔσχατα**=εἰς τὰ ἔσχ., εἰς τὰ ἄκρα.

ἐσχατόωντα, ὁωσα, αν μετ. (ἔσχατος) Κ 206=περὶ τὰ ἔσχατα (τελευταῖα) μέρη διατρίβοντα· Β 506 ἐν τοῖς ἐσχάτοις κειμένην.

ἐσ-χέω μόνον ἀόρ. μέσ. ἐσ-εχύντο,=εἰσεχύθησαν, εἰσώρμησαν Μ 470. (Ἰλ.).

ἔσχον, εν, ετο ἕδε ἔχω.

ἔσω = εἴσω.

ἑταίρη, ἡ, καὶ **ἑτάρη** (ἕταρος) σύλη, σύντροφος, ὀπαδὸς «σύβου, δαιτὶ» Ι 2, ρ 271.

ἑταιρίζω, ἑταιρίσαι, ἀόρ. ἐνερ., **ἑταιρίσασθαι** μέσ. (ἑταῖρος) «τινὶ» εἶμαι ἑταῖρος, σύντροφος — μέσ. τινά, λαμβάνω τινὰ ὡς σύντροφον (συνεργόν) Μ 456. Ἰλ.

ἑταῖρος,ἄνευ κλητ.,κ. **ἕταρος**,οιο κτλ. δυϊ. ω, πλ. (σFε, ἕτης) ἐπίθ. βοηθός, σύντροφος, ὀπαδός, συνοδοιπόρος «ἀνήρ, λαοί», «Ἕκτορι» καὶ οὐσ. Σ 80· ἐν πολέμῳ, κινδύνοις, ἰδίως τοῦ Ὀδ. Ἰλ. «ἐρίηρος, κεδνός, φίλος».

ἑτεθήπεα ὑπερ. ἕδε Τ Α Φ.

Ἑτεο-κληείης, δίης=Ἑτεοκλῆς Δ 386 ☩ πρβ. 375, Υ «Οἰδίποδος καὶ Ἐπικάστης».

Ἑτεό-κρητες, Σχ. οἱ αὐτόχθονες Κρῆτες, ἢ οἱ ἰθαγενεῖς, κάτοικοι τῆς Κρήτης =176☩ ἑτεόν, οὐδ. (ἐστὶ) ἀληθές, ἡ ἀλήθεια Β 300, Ο 53· «ὡς ἑτεὸν περ»=ὡς βεβαίως ἀληθὲς εἶναι Ξ 125, «ἑτεὰ νεικεῖν» ἠτιολογημένας μομφὰς ποιῶ, φιλονεικῶ λέγων ἀληθῆ, —«εἰ ἑτεόν» (καὶ μετὰ τοῦ περ, γε, δή)= ἂν ἀληθῶς Ε 104, Μ 217. γ 122. Η 359. —οὐδ. ἐπιρ. Β 300 = ἀληθῶς.

ἑτερ-αλκής, ἑτερ-αλκέα (ἕτερος, ἀλκή)· αἰτ. «νίκην», τὴν εἰς τὸ ἄλλο μέρος (ὅπλ. τοῖς ἐχθροῖς) ἀπονέμουσαν. Σχ. οὕτως ἡ νίκη λέγεται ὅταν οἱ νικῶντες νικῶνται... «σῆμα—» Μ 171 διότι ἐνίκησαν οἱ Ἕλληνες· χ 236 (ἄλλως ἐν Ἰλ.) ὁ ἀποφασίζων περὶ τῆς νίκης· «δῆμον—» ὁ ἀπὸ τῆς πόλεως δίδων τὴν ῥοπὴν τῆς νίκης Ο 738.

ἑτερ-ήμεροι=οἱ ἡμέραν παρ' ἡμέραν ζῶντες (ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης, λ 303 ☩

ἕτερος, η, ον κτλ. (εἷς;) α') ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο, πλ. «ἕτεροι» οἱ ἐξ ἑνὸς τῶν δύο μερῶν, ἡ ἄλλη μερίς Α 71. (Υ 210 οἱ γονεῖς)· ἑτέρηφι=ἑτέρῃ=τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ γ 441, Η 734. Ἀντὶ τοῦ εἷς τῶν δύο Γ 103. ἢ ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὸ «ἄλλος» Ν 731, Ι 313· πρβ. η 123· μετ' ἀντωνυμ. «ὁ—» Χ 151, υ 132, ἑλλειπτ. Ω 528, Η 420· β') δεύτερος Μ 93, κ 354, ν 68· γ') ἄλ-

λος ; 302, ξ 325 ρ 266 τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἢ τὸ ἓν πλησίον τοῦ ἄλλου.
ἑτέρσετο ἴδε τερσαίνω.
ἑτερωθεν=ἀλλαχόθεν, ἐξ ἄλ. μέρους ξ 123.
ἑτερωθι=εἰς τὸ ἄλλο μέρος ε 531, Ο 348. ἀνταποκρίν. εἰς τὸ «ἔνθεν» μ 235· = μακρὰν τούτου Ε 351.
ἑτέρως=ἄλλως (κατ' εὐφημ.), κατ' ἄλλον τρόπον α 234 †
ἑτέρωσε = ἀλλαχόσε, εἰς τὸ ἄλλο μέρος Δ 492, τ 470· εἰς τὸ ἓν μέρος Θ 306. 308 πρὸς ἄλλο μέρος=ἀλλαχόθι Ψ 231, π 179.
ἑτέταλτο ἴδε ἐπι-τέλλω.
ἑτετεύχατο ὑπρσ. πθ. τοῦ τεύχω.
ἔτετμεν «ὃν γῆρας» ἴδε τέτμον.
ἑτέτυκτο ἴδε τεύχω.
Ἔτεωνεύς, θεράπων Μενελάου δ 22. Ὀδ.
Ἔτεωνός Βοιωτικὴ πόλις Β 497 †
ἔται, ησι, ας μόν. πλ. (σFέτας ἐκ τ. ἀντων. σFέ) οἱ ἀνήκοντες εἷς τινα, οἱ ἑταῖροι, φίλοι δ 3, ἐν Η 290 οἱ ὁμόφυλοι, Ζ 262 οἱ πολῖται.
ἐτήτῡμος, ον (ἔτυμος) ἀληθής, ἀληθινὸς «ἄγγελος, λόγος, λέξις, νόστος» ν 232, βέβαιος γ 241. Τὸ οὐδ. ἐτήτυμον ἀντὶ ἐπιρ. =τῷ ὄντι, ἀληθῶς Α 558, Σ 128. «εἰ δή καὶ πάμπαν ἐτ.»=ἂν καὶ ὅλως διόλου ἀληθῶς αἴτιος εἶναι Ν 111.
ἔτι=ἀκόμη (ἐκ α') χρονικ. διάρκεια, εἰσέτι Β 344. υ 12 «ἔτι τυτθὸν ἐόντα, ἔτι καὶ νῦν» =ἀκόμη καὶ τώρα Δ 455. ἔτι καὶ τοῦ λοιποῦ Β 344. «οὐ—ἔτι»=οὐχὶ πλέον, ἴδε οὐκέτι. β') ἐπιτακτικόν· «ἔτι καὶ» = ἀκόμη καὶ Β 229 «πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσί». Παρὰ τοῖς «μᾶλλον» καὶ «ἄλλος, ἕτερον» (ν, ν- πρὸ τοῦ δήν, δηρόν).
ἔτλην, ης, ητε, ἴδε τλῆναι.
ἑτοιμάζω, μόνον ἀόρ. πρωτ. ἑτοιμάσατε, ἄτω καὶ μέσ. ἀόρ. 1 -άσαντο καὶ ἐυκτ. -άσαιντο = -ασσαίατο· κάμνω ἕτοιμον, παρασκευάζω, ἔχω ἕτοιμον «γέρας, κάπρον» Δ 118, ν 184.
ἑτοῖμος, η, α (ἔτυμος). — ἐπιθ. ἀληθής· α') ἕτοιμος θ 384· βέβαιος Ξ 53. Σ 96· β') παρεσκευασμένος, εὐχερής «ὀνείατα», «μῆτις» εὔληπτος, φανερὸς (δὲν ἐξετελέσθη).
ἑτορε ἴδε τορέω.
ἔτος, εος, ει, ει, εα, έων (Fέτος) ἔτος, χρόνος, «—ἐπιπλόμενον» = παρελθόν, «περιτελλομένου» συντελουμένου, τελοῦντας τὸν γῦρόν του· ἐν γένει περὶ χρόνου «—προτέρων»=παρελθόντων Λ 691.
ἔτραφεν ἀόρ. πθ., «ἐτήν ἀόρ. ἐνερ. ἴδ. τρέφω.
ἔτ-υμον, α, οισι οὐδ. (ἐτεός) ἀληθὲς (=ἀληθὲς λέγειν Κ 534), πλ. =ἀλήθεια τ 203, 567 φέρει ἐπαλήθευσιν· οὐδ. ἀντὶ ἐπιρ. =ἀληθῶς ψ 26, «οὐ ἔτ.»=ψευδῶς Ψ 440.
ἑτώσιον, α (Fετώσ. πάντοτε κατὰ τρίτον τροχαῖον κεῖται), μόνον οὐδ. μάταιον, ἄσκοπον, ἀνωφελὲς «ἔγχος, βέλεα».
εὖ, ἐὺ (ἐκ τοῦ ἐσυ οὐδ. τοῦ ἐύς ἴδε κατωτ. ε') καὶ ἠύ, καλῶς (ἐν πλατυτατ. σημασίᾳ α') καλῶς, ἐπιτηδείως, ἐπιμελῶς= ν 20 μετὰ τοῦ «κατὰ κόσμον»=προσηκόντως, τακτικῶς, κατὰ τὴν προσήκουσαν τάξιν, «καὶ ἐπισταμένως, εἰδέναι, γιγνώσκειν κτλ.» φρονεῖν καλῶς, ὀρθῶς φρονῶ, εἶμαι συνετός· β') ἠθικῶς, καλῶς. χρηστῶς, τιμίως, «—βάζουσι, φρονεῖν» η 74· «ἔρδειν τινὰ·εὐεργετεῖν· γ') ὑγιῶς, εὐτυχῶς Δ 19. Β 253· δ') μετὰ τοῦ «ναιόμενος» = καλῶς κατοικούμενος, κατοικήσιμος, ὡς «ναιετάουσα» = ἐπιτατικὸν «—πάντες» σ 260· «μάλα—»· ε') ἐν συνθ. πρὸ διπλῶν ἢ δύο συμφώνων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον «εὐ —», ἄλλως εὐ—».
εὖ, ἐὺ (ἐο)=οὑ γ'. πρόσ. ἀντωνυμ.
εὐ-αγγέλιον (ἄγγελος)=ἀμοιβὴ διὰ καλὴν ἀγγελίαν διδομένη ξ 152. 166.
εὐαδε=εσFαδε ἀόρ. τοῦ ἀνδάνω.
Εὐαιμονίδης, Γ. Εὐαίμονος, ὁ Εὐρύπυλος ἔκγονος Ὀρμένου Ε 76. Η 167. Ἰλ.
εὐ-ανθής, -άνθεϊ δοτ. «λάχνη» = μὲ ὡραῖα ἄνθη, μὲ ἄφθονον βλάστησιν λ 320 †(μεταφ.).
Εὐ-άνθης, Π. τοῦ Μάρωνος ι 197 †
Εὐ-βοια, νῆσος Ἀβάντων Β 536, γ 174.
εὐ-βοτος νῆσος Συρίη=πλουσία ἀπὸ καλὰ κτήνη, ἢ καλὰ κτήνη ἔχουσα α 406 †
εὐ-γένειος ἴδε γύ-γ.
εὐγματα πλ. (εὔχομαι) κενὰ = μάταια καυχήματα χ 249.
εὐ-γνάμπτοις δοτ. πλ. (γνάμπτω) καλῶς ἐπικεκαμμέναις, παρεσκευασμέναις σ 294 †
εὐ-δείελος, ου, ον (δείελος, δῆλος) καλῶς φαινομένη, εὐδιάκριτος, λαμπρὰ· ἐπὶ τῶν νήσων, ἰδίως τῆς Ἰθάκης θ 167. Ὀδ.
εὐ-δικία, πλ. εὐ-δικίας αἰτ. (δίκη) ἀνέχησι=ἀπονέμη δικαιοσύνην τ 111 †
εὐ-δμητος, ου, οιο, ῳ, ον, ων, ους (δέμω)= καλῶς ὠκοδομημένος, «τεῖχος, βωμός, πύργος» Δ 448, η 100.
εὕδω, ἐνσ. ὑπ. 2. ἐν. εὕδῃσθα, παρτ. εὕδων, θαμ. εὐδεσκε (Fας, ἄεσα, ἑαύω) κοιμῶμαι, ἡδὺν ὕπνον· μεταφ. τὸν τοῦ θανάτου ὕπνον Ξ 482, ἡσυχάζω Ε 524.
Εὔδωρος, Γ. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πολυμέ-

Δημόσιο Κεντρικό Εκπαιδευτικό Βιβλιοπωλείο Θεσσαλονίκης

λης, ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων Π 186, 179.

εὐ-ειδής, εὐ-ειδέα αἰτ. (εἶδος), =τὸν καλὸν εἶδος (ὄψιν) ἔχοντα, τὸν ὡραῖον Γ 48 †

εὐ-εργεσίη, ας (ἔργον) ἡ εὐεργεσία χ 235, ἀγαθοεργία χ 374.

εὐ-εργής, ἐος, ἑα, ἑες, ἑων (ἔργον) ὁ καλῶς καὶ ἐπιμελῶς ἐξειργασμένος, ὁ καλοδουλεμένος «νηῦς, δίφρος, λώπη», «—χρυσοῦ» =τοῦ λεπτὰ ἐξειργασμένου, πληθ. οὐδ. «εὐεργέων» = τῶν εὐεργεσιῶν χ 319.

εὐ-εργὸς θηλ. (ἔργον) ὁ ἀγαθοεργός, ὁ χρηστός λ 434. Ὀδ.

εὐ-ερκής, εὐερκέος (ἕρκος) αὐλῆς=τῆς καλῶς περιπεφραγμένης, τῆς καλὸν περίβολον ἐχούσης ξ 472. ἐν ρ 267 = ἀσφαλείς διάφ. γραφ. εὐεργέες=μέστερεὰ θυρώματα.

εὐ-ζύγιος, εὐζύγιον γεν., πλ. -οι (ζυγὸν) = ἐχούσης καλὰ ἢ στερεὰ ζεύγματα «νηῶν», τῆς στερεῶς κατεσκευασμένης «116, ρ288.

εὐ-ζωνος, οιο, ους (ζώνη) ἡ ἔχουσα καλὴν ζώνην, ἢ καλῶς ἢ ὡραία ἐζωσμένη. Καὶ ἀπὸ τοῦ μέρους τὸν ὅλον καλλωπισμὸν δηλοῖ=ἡ καλή, ἡ ὡραία Ζ 467, Α 429. Ἰλ. ἐν Ὀδ. μόνον ε 23 † (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. εὐστέφανος).

εὐ-ηγενής, -ος, έων, (γένος) εὐγενὴς Λ427. Σχ. τοῦ τῷ σώματι εὐφυοῦς. (Ἄλ. γραφ. ψ 81 εὐηγενέων (ἄφενος) εὐ πλουτούντων = τῶν εὐδαιμόνων) Ἰλ.

εὐ-ηγεσίης (ἡγεῖσθαι) ἕξ=ἕνεκα καλῆς ἡγεμονίας· (διάφ. γρ. εὐεργεσίης) τ 114 †

εὐ-ήκης, εὐήκεος γεν. (ἄκων) αἰχμῆς=τῆς καλὴν ἀκμὴν ἐχούσης, κοπτερᾶς χ 319 †

Εὐ-ηνένη (ε), Θ. Εὐηνοῦ, Μάρπησσα 1557 †

Εὐ-ηνορίδης Γ. τοῦ Εὐήνορος, ὁ Λειόκριτος δ 242. Ὀδ.

Εὐ-ηνός, α΄) Γ. τοῦ Σελλήεντος Β 693. — β΄) Π. τῆς Μαρπήσσης.

εὐ-ήνωρ — ἠνορα αἰτ. (ἀνήρ), ὁ καλοῦ ἀνδρὸς φύσιν ἔχων ν 19, «—χαλκὸν, οἶνον», περιποιοῦντα δύναμιν, κατὰ μετωνυμίαν =τὸν ἀνδρεῖον, γενναῖον.

Εὐ-ήνωρ -ορος, Π. τοῦ Λειοκρίτου.

εὐ-ήρης, εὐήρες, ἑα οὐδ. (ἁρηρὼς) ἁρετμὸν=ἡ εὐάρμοστος κώπη, ἡ εὐμεταχείριστος (τὸ βολικὸ κωπί) λ 121, μ 15. Ὀδ.

εὐ-ηφενής, εὐ ηφενέων (ἄφενος) = εὐπλουτούντων (Ἡσυχ.), πλουσίων. (Ἄλλ. γραφ. ἐν ψ 81 ἀντὶ εὐηγενέων).

εὖ-ῃτῖ μόνον εὖ τριχας=τοὺς καλλίτριχας «ἵππους», τοὺς ἔχοντας καλὴν χαίτην ξ 13. (ἐ).

εὐ-θρονος, ον, «Ἠώς»=ἡ ἐπὶ καλοῦ θρόνου

ρας»=ὁμαλός, λεῖος. μόνον ε 237 «σκέπαρνον» λεῖον, ἐστιλβωμένον.

εὐ-ορμος, ον (ὅρμος), ὁ ἔχων καλὸν ὅρμον (τόπον πρὸς ἀγκυροβόλησιν τῶν πλοίων) Φ 23. Ὀδ.

εὐ-πατέρεια, εἴη, ειαν, (πατήρ) ἡ ἐξ εὐγενοῦς πατρός, ἡ εὐγενής «Ἑλένη καὶ Τυρώ» Ζ 292, λ 235.

Εὐ-πείθης, Π. Ἀντινόου α 383, ω 523.

εὐ-πεπλος, -ῳ, -ων θηλ. ἡ ἔχουσα καλὸν πέπλον, ἡ καλῶς ἐνδεδυμένη Ε 424, ζ 49.

εὐ-πηγης (πήγνυμι)=ὁ εὐπαγής, στερεός, εὐτραφὴς φ 334 † =

εὐ-πηκτος, ου, ῳ, ων (πήγνυμι) συμπαγής, καλῶς κατεσκευασμένος «νηῦς, κλισίη, μέγαρον, θάλαμος» Β 661, ψ 41· — «ξεῖνος» εὐτραφής.

εὐ-πλεἰην (πλεῖος)=πλήρη «πήρην» ρ 467 †

εὐ-πλεκής, ές, ἐας καὶ εὐ-πλεκτος, ον, ὁ καλῶς πεπλεγμένος «θύσανοι, ὅρμος» Ψ 335, Β 449, Ψ 115.

εὐ-πλοίην αἰτ. (πλόος)=εὔπλοιαν, Ι 362 †

εὐ-πλοκαμῖδες δ 119, τ 542, καὶ

εὐ-πλόκαμος, ῳ, ον, οι, οισι (ἄ, πλόκαμος) ἡ καλοὺς πλοκάμους ἔχουσα, εὐκοσμος, ἐπίθ. θηλυκῶν θεῶν καὶ γυναικῶν ε 125, 390, Ζ 380, υ 80, Χ 442. (ἴδ. Εἰκ. ἐν λ. ἐυστέφανος).

εὐ-πλυνές (ὐ, πλύνω) χάρος=τὸ καλοπλυμένον, καθαρὸν θ 392. Ὀδ.

εὐ-ποίητον, οιο, οισι, α, ἄων, ησι (ποιέω) τὸ καλῶς κατεσκευασμένον· ἐπὶ ἔργων τεχνητῶν «πύλης, βοῶν, φάλαρα, ὑρόνους».

εὐ-πρηστον (πρήθω) ἀὐτμήν, αἴτ. = εὐφύσητον, σφοδρῶς πνέοντα Σ 471 †

εὐ-πρυμνοι (πρυμνή), αἱ καλὰς πρύμνας ἔχουσαι «νῆες» Δ 428 †

εὐ-πυκτον (πτύσσω) ὃ 123=τὴν καλῶς ἐπτυγμένην «κλισίην» (διόρθ. ἀντὶ — εὐτυκτον).

εὐ-πυργον=τὴν καλοὺς πύργους ἔχουσαν, ἀπὸ μέρους=ὀχυρὰν Η 71 †

εὐ-πωλον, αἴτ. = τὴν καλοὺς ἵππους ἔχουσαν εὔιππον «Ἴλιον» Ε 551, δ 18.

εὐράξ=ἐκ πλαγίου Λ 251 καὶ Ο 541.

εὐ-ρεῖς ἴδε εὐ-ρρεῖος.

εὑρίσκω, μόνον ἀόρ. εὗρον κτλ. Μέσ. ἐνστ., προσ. εὕρεο, εὑκτ. οἱμην, παρτ. εὑρεσθο— εὑρίσκω, συναντῶ, ἐξευρίσκω, ἐπινοῶ. Μέσ. «τέκμωρ» τὸ τέλος α') μέσον—δ') τέλος· ὀνομά τι ἐπινοῶ, ἐπισύρω εἰς ἐμαυτόν, παρασκευάζω δι' ἐμαυτὸν ρ 304.

Εὖρος, ἄνεμος ΝΑ, σφοδρὸς Β 145.

εὖρος αἰτ. τὸ (εὐρύς), πλάτος λ 312 †

εὐ-ρρεὴς εὐ-ρρεῖος, γεν. καὶ Ἰλ. εὐ-ρρεί-ταο, ἠν (σρει-, ῥέω) τοῦ καλῶς ῥέοντος «ποταμοῦ» Z 508, ξ 257.

εὐ-ρραφὴς, -έεσσι (ῥάπτω) ὁ καλῶς ἐρραμμένος δ 354, 380.

εὐ-ρρους, αν (σρο-, ῥέω) ὁ καλὸν ῥοῦν ἔχων, ὁ καλῶς ῥέων Η 329, Φ 130.

εὐρυ-άγυια, αν (ῠ, ᾰ. ἀγυιὰ) ἡ ἔχουσα εὐρείας ἀγυιάς, ἡ μεγάλη «πτόλις, Τροίη» δ 246, Β 141.

Εὐρυ-άδης (ῠ. ᾰ.) μνηστὴρ χ 267 †

Εὐρύ-αλος α') Υ. τοῦ Μηκιστέως, Ζ 20, Ψ 677, δ') Φαῖαξ θ 115, 396.

Εὐρυ-δάτης (ῠ, ᾰ) κῆρυξ α') Ἀγαμέμνονος Α 320. δ') τοῦ Ὀδυσσέως Β 184, τ 247.

Εὐρυ-δάμας (ᾰ) α') Π. τοῦ Ἄδαντος καὶ Πολυΐδου Ε 149. δ') μνηστὴρ χ 283.

Εὐρυ-δίκη. Θ. Κλυμένου, «αἰδοίη παρά-κοιτις Νέστορος» γ 452.

Εὐρύ-κλεια, Θ. τοῦ Ὦπος α 429, ἡ πιστὴ οἰκονόμος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ ἡ τροφὸς του τ 357, δ 361.

εὐρυ-κρείων=ὁ εὐρὺ κρατῶν, ὁ εὐρὺ κρά-τος ἔχων, ἐπίθ. τοῦ Ἀγαμέμνονος Α 102. Ποσειδῶν Α 751.

Εὐρύ-λοχος, ἑταῖρος καὶ συγγενὴς τοῦ Ὀδ. κ 232, λ 23, μ 195, 339, Ὀδ.

Εὐρύ-μαχος, Υ. τοῦ Πολύβου α 399, μνηστὴρ ἐκ τῶν περιφανεστάτων χ 82. Ὀδ.

Εὐρυ-μέδουσα (ῠ), θεράπαινα η 8 †

Εὐρυ-μέδων α') Υ. τοῦ Πτολεμαίου, ἡνίοχος Ἀγαμέμνονος Δ 228. δ') τοῦ Νέστο-ρος ὑπηρέτης ἐν πολέμῳ Θ 114, Α 620. γ') βασ. τ. Γιγάντων, Π.τ. Περιβοίας η 58.

εὐρυ-μέτωπον, οι, ων, ους, ὁ ἔχων εὐρὺ μέτωπον, πλατυμέτωπος Κ 292, λ 289.

Εὐρυμίδης Υ. Εὐρύμου, μάντις ι 509 †

Εὐρυ-νόμη α') Θ. τοῦ Ὠκεανοῦ Σ 398· δ') Πηνελόπης οἰκονόμος ρ 495, τ 97.

Εὐρύ-νομος (ῠ) Υ. τοῦ Αἰγυπτίου ἐξ Ἰ-θάκης δ 22. Ὀδ.

εὐρύνω, εὐρυναν (ῠ) ἀόρ. μόνον=ἐπλάτυ-ναν (τὸν χῶρον τοῦ ἀγῶνος) θ 260 †

εὐρυ-οδείης, γεν. (ὁδὸς)=τῆς ἐχούσης πλα-τείας ὁδοὺς Π 635, γ 453.

εὐρύ-οπα (ῠ, ᾰ) ὀν., κλητ. ἐκ τοῦ -ὀπης, αἰτ. ἐκ τοῦ -ὀψ (ῥόψ) ὁ μακρὰν βροντῶν, ὁ βροντόφωνος μεγαλόφωνος ἀλλὰ καὶ κατ' ἄλλους ὁ μεγαλόφθαλμος, ὁ μακρὰν βλέ-πων, ὁ παντεπόπτης Ξ 203, Θ 206.

εὐρυ-πόροιο θαλάσ. = τῆς εὐρεῖς πόρους ἐχούσης, τῆς ἀναπεπταμένης Ο 381. Ὀδ.

εὐρυ-πυλὲς (πύλη) Ἄιδος δῶ=τὸ εὐρείας πύλας ἔχον, τὸ μεγαλόπυλον Ψ 74, λ 571.

Εὐρύ-πυλος (ῠ) Υ. τοῦ Εὐαίμονος, ἐκ Θεσ-σαλίας Β 736, Ε 76, Ζ 36, Α 580, 809. δ') (Υ. τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀστυπα-λαίας) Κῶος Β 677. γ') Υ. Τηλέρου λ 520.

εὐρυ-ρέεθρος (ῠ) = ὁ εὐρέα ῥεῖθρα ἔχων «Ἀξιὸς» Φ 141 †

εὐρύ-ρεων, ὁ εὐρὺν ῥοῦν ἔχων Β 849. Ἰλ.

εὐρύς, έος, έϊ, έα, ύν· θηλ. εὐρεῖα, οὐδ. εὐρύ· πλατύς, ἐκτενής, ἐπίθ. τοῦ οὐρανοῦ, γῆς, θαλάσσης, πόντου, χωρῶν (μόνον Β 575, πόλεως καὶ περιχώρων)· ἄλλως· πλα-τύς, συγκρ. εὐρύτερος, η Γ 194.

εὐρυ-σθενές = μεγαλοδύναμε «Ποσειδῶν» ν 140. Ἰλ.

Εὐρυ-σθεὺς ῆος, Υ. τοῦ Σθενέλου, βασ. ἐν Μυκήναις Τ 103, κύριος τοῦ Ἡρακλέ-ους Ο 639, Θ 363, λ 620.

Εὐρυ-τίδης (ῠ) Υ. τοῦ Εὐρύτου, ὁ Ἶφι-τος, φίλος τοῦ Ὀδυσσέως φ 14, 37. Ὀδ.

Εὐρυτίων α (ῠ) Κένταυρον φ 295 †

Εὔρυτος (ῠ), α') Υ. τοῦ Ἄκτορος, Ἐπειὸς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Κτεάτου, σύμμαχος τοῦ Αὐγείου Β 621, Μολίονε Α 709. δ') Υ. τοῦ Μελάνεως, βασιλεὺς Οἰχαλίας Β 730, φ 32, ἐφονεύθη ὑπὸ Ἡρακλέους θ 224.

εὐρυ-φυὲς κρῖ (ῠ, φύω) ἡ εἰς μεγάλην ἕκτα-σιν φυομένη, αὐξάνουσα κριθὴ ὃ 604 †

εὐρυ-χόρου, ω, ον, (ῠ. χορὸς, ὡς καλλί-χορος λ 581) τῆς ἐχούσης ἐκτεταμένους τόπους διὰ χορόν· ἄλ. ἐκ τοῦ χῶρος = εὐ-ρυχώρου, τῆς μεγάλης ὃ 635, Ι 478.

εὐρώεις, εὐρώεντα αἰτ. (εὐρὼς) τὸν εὐρω-τιῶντα (μουχλιασμένον), σαπισμένον ω 10, Υ 65, κ 512, ψ 322. Σχ. ἤτοι πλατύν, σκοτεινόν.

Εὐρώπη, Φοίνικος θυγάτηρ, Μ. τοῦ Μί-νωος καὶ Ῥαδαμάνθυος Ξ 321 †

ἐὺς, εὖν, καὶ ἠύς, ἠύν, οὐδ. ἠύ (μετὰ οὐσ. καὶ ἐν συνθ.), ἀλλὰ εὖ=εὖ, (εἴτε ἐπιρ. εἴτε ἐν συνθ.) (=ἐσύς, ἐσθλὸς) ἀγαθὸς, καλὸς, ἐπιδέξιος, χρηστὸς, γενναῖος, εὐτυχὴς Β 653, σ 127, Ζ 8 «ἐᾶ=τὰ ἀγαθὰ (ἐν καὶ εὖ, ἐῆος, ἑᾶων-ἀγαθῶν, -ῶν Δ 393, θ 325).

εὖσε, αν, ἀόρ. τοῦ εὔω=καψαλίζω.

ἐὺ-σκαρθμοι (σκαίρω) καλὰ πηδήματα ἔχοντες, εὐκίνητοι, ταχεῖς «ἵπποι» Ν 31 †

ἐύ-σκοπος, ω, ον (σκοπὴ) ἀργεῖφόντης=ὁ καλῶς σκοπεύων (σημαδεύων), «Ἑρμῆς» μόνον ἐν λ 198 ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.

ἐυ-σσέλμου, οιο, ω καὶ πλ. (σσέλμα) ἡ ἔχουσα καλὸν κατάστρωμα ναῦς· κατ' ἄλ.

Δημόσια Κτηματική Βιβλιοθήκη Βόρειου

ἡ εὐσανίδωτος, (σέλματα=αἱ σανίδες), ὅηλ. ἡ καλὰς καθέδρας τῶν ἐρεσσόντων ἔχουσα Β 170, δ 390. (ἴδ. Πίν. νηός, ἐν τέλει.)

Εὐ-σσωρος Π. Ἀκάμαντος, Θρᾴξ Ζ8 †

εὐ-σσωτρος εὐ-σσώτρου (σῶτρον ἐκ τοῦ σῴω, -σεύω) ἀπήνης = τῆς ἐχούσης καλὸν κύκλον τροχοῦ, τῆς εὐξέστου Ω 578 †

εὐ-σταθής, ἐος γεν. (ἵστημι) σταθερός, στερεὸς «μεγάροιο Σ 374, «θαλάμου» ψ 178.

εὐ-στέφανος, ου, ω (στεφάνη, ος). α′) ἡ ἔχουσα καλὸν στέφανον ἐπὶ τοῦ μετώπου (κόσμος γυναικεῖος)«Ἄρτεμις, Ἀφροδίτη» (ἴδ. Εἰκ.) β′) ἡ καλῶς περιτετειχισμένη» ὀχυρά, «Θήβη» Τ 99, «Μυκῆναι» δ 120.

εὐ-στρεπτος, -οισι, δοτ. πλ. (στρέφω) ὁ καλῶς ἐστρημμένος, εὔπλεκτος δ 426, ὡς **εὐ-στρεφὲς**, ἑα, ἑς, ἑεσσι Ο 463, καὶ **εὐστρόφῳ** Ν599. ἐπί0. ἱμάντων, λωρίων.

εὖτε (ἧοτε, ὅτε) α′) ὅτε, ἐν ᾧ, καθ' ὃν χρόνον, πάντοτε ἀσυνδέτ. ν 78, χ 182· ἡ ἀπόδοσις διαφόρως προαγγελλομένη, διὰ τῶν «τῆμος δέ, ἔνθα, καὶ τότε δέ, καὶ τότε δὴ ῥά, τότε δέ, ἔπειτα»μεθ'ὁριστ. ψ 62,Λ735, μεθ' ὑποτ. (η 202) καὶ «ἂν» ἡγουμένου μέλλοντος Α 242, προστακτικῆς Β 34, ἢ μεθ' ὑποτακτ. ἐπὶ προσδοκωμένου Β 228. ἐπὶ παρομοιώσεως = ὡς, καθὼς Γ 10.

εὐ-τειχής, εα θηλ. αἰτ. κατὰ μεταπλ. καὶ **-τείχεον** ὡς θηλ. (τεῖχος), καλῶς τετειχισμένη, εὐτείχιστος, ὀχυρός, Π 57, Α 129.

εὐ-τμητος, οισι, ους (τέμνω) ὁ καλῶς τετμημένος, ὁ καλοκομμένος ἐπὶ ἱμάντων Ψ 684, Φ 30. Ἰλ.

εὐ-τρεφής, ἐος, ἑς, ἑες (τρέφω) ὁ εὐτραφής, ὁ καλοθρεμμένος «ὄτες, αἴξ» ι425.Ὀδ.

Εὔ-τρησις, τόπος ἐν Βοιωτίᾳ Β 502.

εὐ-τρήτοισι (τιτράω)=τοῖς καλῶς τετρυπημένοις «λοβοῖσι» Ξ 182 †

εὐ-τριχας ἴδ. εὔθριξ Ψ 13, 301.

εὐ-τροχον (τροχὸς)=τὸ καλοὺς τροχοὺς ἔχον, εὐτροχον «ἅρμα, ἅμαξαν» Θ 438.

εὐ-τυκτον (τεύχω) τὸ καλῶς κατεσκευασμένον Γ 336, δ 123. διάφ. γρ. εὔπτυκτον.

εὐφημῆσαι ἀόρ. ἀπ. (φήμη) ὑμνῆσαι, εὐφήμους λόγους νὰ εἴπωσι. «Ἐπὶ θυσιῶν, σιωπῆσαι εὐσεβῶς Ι 171 †

Εὔ-φημος, Υ τοῦ Τροιζήνου, ἡγεμὼν τῶν Κικόνων Β 846 †

Εὐ-φήτης, βασ. τῆς Ἐφύρης Ο 532 †

Εὐ-φορβος Γ. Πάνθου, Τρὼς Π 806, Ρ59.

εὐ-φραδής, **εὐφραδέως** (φράζεσθαι) =συνετῶς, κοσμίως τ 352 †

εὐ-φραίνομαι, μέλ. -ανέω, -ανέειν, ἀόρ. εὐφρηνε,-ῆναι (φρένες)—εὐφραίνω, φαιδρύνω, εὐχαριστῶ «νόημα ἀνδρός». Μέσ. δ 311 εἶμαι εὐχαριστημένος, εὐφραίνομαι.

εὐ-φρονέων=καλῶς φρονῶν Β 73, δ 160.

εὐ-φροσύνη, ἐν. καὶ πλ. -ησιν· εὐφροσύνη, χαρά, εὐχαρίστησις ξ 156, υ 8.

εὐ-φρων, ονα (φρένες) εὐφρόσυνος, φαιδρός, εὔφρων, εὔνους «θυμός»Ο 99, Γ 246, εὐχάριστος «οἶνος».

εὐ-φυής, **εὐφυέα**, (ῠ) αἰτ. ἐν, ἐες=εὐθαλής, ὑψηλὸς «πτελέη, μηροί» Δ 147. Ἰλ.

εὐ-χάλκου, ον, ω ὁ ἐκ καλοῦ χαλκοῦ κατεσκευασμένος «στεφάνη, κυνέη, λέβης» Γ 322, μὲ καλὴν αἰχμὴν «μελίη, ἀξίνη».

εὐχετάομαι, εὐκ. **εὐχετῳμην**, ῳτο, ἀπ. -τάασθαι, πρτ. εὐχεταόωντο (εὔχομαι) εὔχομαι α′)προσεύχομαι»—μεγάλα»=δυνατά Θ 347· «τινί» Χ 394 β′) καυχῶμαι, κομπάζω «ἐπί τινι» χ 412.

εὐχῇσι δοτ. πλ. εὐχαῖς, ἱκεσίαις κ 526 †

Εὐχ-ήνωρ. Γ. Πολυίδος, βασ. ἐν Κορίνθῳ Ν 663. 671.

εὔχομαι, ἐνσ. πρτ. εὔχοντο, μέλ. ἀόρ. (ὑπτ. εὔξεαι) — εὔχομαι, ἐπιθυμῶ ξ 463· α′) παρακαλῶ «θεῷ» Γ 296. Σ 75 παρὰ τὸ «ἀράσσομαι, μέγα» = (δυναμ.), «πολλὰ» =κατανυκτικῶς δέομαι—«ὑπέρ τινος» καὶ «τινί» = ὑπέρ τινος· — β′) εὔχομαι ο 353 «τινί» τι· καὶ μετ. ἀπαρ. — γ′) διϊσχυρίζομαι, λέγω φανερά· Σ 499, περὶ ἐμαυτοῦ λέγω· ἰδίως μετὰ τοῦ εἶναι ἐν τέλει τοῦ στίχου=καυχώμενος λέγω· — δ′) καυχῶμαι Ν 447.

Δημόσιο Κεντρικό Βιβλιοπωλείο Κύπρου

εὖχος, τό (εὔχομαι) δόξα, καύχημα Ε 654.
εὐ-χροές, οὐδ. (χρώς, χρόα) τὸ ἔχον ὡραῖον χρῶμα, εὔχρουν ξ 24 †
εὐ-χωλή, ῆς, ἡν, αἱ, ἧσι (εὔχομαι) δέησις, προσευχή ν 357, εὐχή. τάξιμον Α 65, καύχησις, θρίαμβος Δ 450, Θ 229, ὑπερηφάνεια Χ 433.
εὕω, ἐνσ. ἐνερ. πθ., ἀόρ. εὗσε, σαν, καψαλίζω τὰς τρίχας τοῦ χοίρου Ι 468. Τὰ βλέφαρα τοῦ Κύκλωπος ι 319.
εὐ-ώδης, εῖ, ες (ὀδωδα) ὁ εὔοσμος, ὁ εὐωδιάζων «ἔλαιον, θάλαμος» δ 339
εὐ-ῶπις εὐ-ώπιδα αἰτ.=τὴν ἔχουσαν ὡραίαν ὄψιν, εὐπρόσωπον ξ 113. Ὀδ.
ἐφ-άλλομαι, ἀόρ. ἐπᾶλτο, ἐπ(ι)άλμενος (ἅλλομαι) — ἐπιπηδῶ, πηδῶ ἐπάνω ἐχθρῶν, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ—τινί Ν 643. «Ἵππων» ἐπάνω τῶν ἵππων πηδῶ· ω 320 ῥίπτομαι ἐπάνω.
ἔφ-αλον (ἐπί ἁλός) ἐπιθαλάσσιον Β538. Ἰλ.
ἔφαν ἴδε φημί.
ἐφ-ανδάνω, ἐπί-ἀνδάνει, παρτ. -ήνδανε (καὶ ἐρήνδ. Η 45) ἀρέσκω, εὐαρεστῶ.
ἐφ-άπτω, παρκ. παθ. ἐφῆπται, Β 15, ὑπρ. -ήπτο, ἀόρ. Μεσ. ὑπ. ἐφάψεαι— α') εἶναι προσηρτημένος, ἐπεκρέμαται, ἐπίκειται· «τινί» Φ 513· «Τρώεσσι κήδεα, ὀλέθρου πείρατα».—β') Μέσ. ἐγγίζω, πιάνω, καθάπτομαι «ἠπείροιο» ε 348.
ἐφ-αρμόζω, ἐφ-αρμόσειε, εἰ οἱ=ἂν ἥρμοζον, ἑταίριαζον αὐτῷ Τ 385 †
ἐφ-εζόμενος, ἡ μετ., ἀπαρ., ἐνικ. παρτ. ἐφέζετο, πρκ ἐφήμενος, ἀόρ. πρστ. ἔφεσσαι, ἀπαρμ. ἐφέσσαι. Μέσ. -εσσάμενος (τμῆσ. ξ 295) «κάθημαι, καθίζω ἐπάνω, «σίῤῥω, δενδρέω»· ἐπιδιβάζω, «τινί» δ509, πρκ. ζ 309. ἀόρ. ἐνερ. εἰς ἐμαυτόν λαμβάνω π 443, ἐπεκάθισεν ἐπὶ τῶν γονάτων του.
ἐφ-έηκα, ε, -είην, ἴδε ἐφ-ίημι.
ἐφ-έλκεται, μετ., παρτ. ἐφέλκετο, μέσ. εἰς ἐμαυτὸν ἑλκύω, πθ. συρομένοις Ψ 696.
ἐφ-έννυμι ἴδε ἐπι-έννυμι.
ἐφ-έπων Α'. ἐνερ. ἐνσ., παρτ. ἔφεπε, θαμ. -έπεσκον, μέλ. -έψεις, ειν, ἀόρ. ἐπ-έσπον ἐπί-σπεῖν (ἕπω)· α') καταδιώκω, «τινά» Α 177· δ') παρορμῶ κατά—«τινί» Π 178·—γ') ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι «τί, τινος» Υ 494, τ 121· — δ') τρέχω κατόπιν, ἐπιδιώκω, ἐπισπεύδω «—τί» μ 330, ξ 195· — ε') μέλ., ἀόρ. ἐπιζητῶ, προσελκύω εἰς ἐμαυτόν, εὑρίσκω «πάτμον, σῖτον, αἴσιμον ἦμαρ» κ. ἅλ.· γ 134, Τ 294, Φ 100· — Β'. μέσ. μέλ. καὶ ἀόρ. ἑπακολουθῶ «τινί» Δ 63, Ν 495, ἀκολουθῶ, ὑπείκω, ὑποχωρῶ γ215, ξ262. ἐφ-έσσαι, -έσσεσθαι ἴδε ἐφ-έζω.
ἐφ-έστιος, ον, οι, α')=ἐφ' ἑστίᾳ, παρὰ τὴν ἑστίαν του γ 234, ἐγχώριος, αὐτόχθων Β 125. β') = ἐφ' ἑστίαν ψ 55 = ἐπὶ ξένην ἑστίαν, η 248 ἐπὶ τὴν ἑστίαν.
ἐφ-ετμή, ἡν. έων, άς· (ἵημι) παραγγελία, ἐντολή, πρόσταγμα Α 495, Ξ 249.
ἐφ-εύρομεν ἀόρ. = κατελάβομεν, ἐπετύχομεν δ 109, Δ 88.
ἐφ-εψιάομαι, ἐφεψιόωνται, το, ἐνσ., πρτ. περιγελῶ, ἐμπαίζω «τινί» τ 331, 370.
ἐφ-ηγέομαι ἴδε ἐπί στίχας, στίξ.
ἐφ-ῆμαι ἴδε ἐφ-έζω.
ἐφ-ημέριος, α, (ἡμέρα) ὁ ἐπὶ ὅλης τῆς ἡμέρας, ὁ κατὰ μόνην τὴν σήμερον ἡμέραν δ 233. Ἀλλὰ φ 85 μόνον τὸ σήμερον, τὸ παρὸν σκοπούμενος.
ἐφ-ημοσύνης, ην, γεν. αἰτ. (ἵημι) ἐντολή, προσταγὴ π 340.
ἔφησθα ἴδ. φημί.
ἔφθης, ης, ἴδε φθάνω
ἐφθίατ' (-ίατο) ἴδε φθίω.
Ἔφ-ιάλτης, Υ. τοῦ Ἀλπέως (Ποσειδῶνος) ἀδελφὸς τοῦ Ὦτου, γίγας Ε 385, λ 308.
ἐφ-ίζανε, πρτ. (=ἵζω) κάθηται ἐπί—, μεταφ. «ἐπὶ βλεφάροισιν ὕπνος»,παρακάθηνται «ὀείπνῳ» Κ 578.
ἔφ-εζε (ῐ) πρβ. θαμ. -ίζεσκε, ἐκάθητο, ἐπεκάθητο τινί γ 411, τ 25.
ἐφ-ίημι, πρτ. ἐφίει μέλ. -ήσω, ἀόρ. -ῆκε -ένηκε, ὑπ. -είω, εὐκτ. -είην, προστ. ἔφες—πέμπω, στέλλω «τινά τινι» Ω 117, «τί τινι» Δ 382, Ο 444, τ 550. μεταφ. παρασκευάζω «τινί τι» «ἄθλον» τ 576, «χεῖρας» ἐπιθέτω, ἢ βάλλω χεῖρα κατά τινος, «νόστον», ἐπιφέρω βίαν Ψ 37, προξενῶ, παρορμῶ, ἐρεθίζω, μετ' ἀπαρεμ. ξ 464, Σ 108. παραγγέλλω τ 576 οὕτω καὶ μέσ. «ἑμένος» καὶ μέσ. «—ήσομαι. τινί τι» Ψ 82. (ῐ, ἀλλὰ τέμενος, τεῖς, τεῖ, ἐκτὸς ω 180).
ἐπὶ ἱκνέομαι, ἐπὶ ἱκνεύμεναι μετχ. ἐνεστ. (ἵκω). — μετ' αἰτ. καταφθάνω ι 128. Ἐφίκω μόνον ἀόρ. μέσ. «ἐφίκοντο ἀλλήλων»=κατελάμβανον Ν 613 †
ἐφίληθεν ἀόρ. πθ. 3 πλ. τοῦ φιλέω.
ἐφ-ίσταμαι, ἐφ-ίστατο α') παρτ. καὶ ἀόρ. 2. ἐπ-έστη, -στέκομαι ἐπάνω,ἵσταμαι παρά τινι προσελθών «—τινί» «κεφαλῇφι, θυρῇσιν, πύργῳ». β') παρκ.ἐφ-εστᾶσι,ἀπαρμ.-εστάμεν(αι) μετ. -εστάοτες,ὑπερσ. -εστήκει ἐστάσαν -παραστέκομαι, στέκομαι πλησίον «τινί» Ν 133 (οἱ φίλοι)· ἐν φ 703 περὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ἐχθρῶν Ζ 373, α 120, Σ 554 εἰς τὸ τεῖχος.

ἐφ-όλκαιον (ἕλκω) τὰ μέρος τοῦ πηδαλίου, τὸ ἀπὸ τῆς πρύμνης τῆς νηὸς μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, κατερχόμενον καὶ τὴν εἰς αὐτὸ προσηλωμένην πλάτην τοῦ πηδαλίου διευθύνον ξ 350 †

ἐφ-ομαρτέω, ἐφομαρτεῖτον, ε, προστ. ἐνεστ.=παρακολουθεῖτε (οἱ ἵπποι) Θ191. Ἰλ.

ἐφ-οπλίζω ἐφοπλίζωμεν ἐνσ., μέλ. -οπλίσσουσι, ἀόρ. μετὰ σσ (ἀπαρ. ἰ(σ)σαι), παρασκευάζω, ἑτοιμάζω «θαῖτα, δόρπον, δεῖπνον, ἄμαξαν, ναῦν». Μέσ. μέλ. -ισόμεσθα. (δι'ἡμᾶς) παρασκευάζομεν Θ503, Ι 66.

ἐφορᾷς, ἐνσ., μέλ. ἐπι-όψομαι, ἐπόψεαι, ἀόρ. ἐπιδόντα, ἰδεῖν—ἀκριβῶς βλέπω, παρατηρῶ, προσέχω, ἐπιβλέπω Γ 277. «τινά τι» διαλέγω, ἐκλέγω Ι 167.

ἐφ-ορμάω, ἀόρ. **ἐφ ὥρμησαν**=διήγειραν ἐναντίον μου Γ 165· ἄλλως μέσ. -ορμᾶται καὶ ἀόρ. -ωρμήθην· διεγείρεται, προτρέπει «τινά» (τινί· τιμήσ. κ 214). ὀρέγομαι μετ' ἀπαρ. Ν 74, λ 206· ἐπέπεσα, ἐχύθην, ἵνα διὰ τῶν χειρῶν περιλάβω.

ἐφ-ορμή, εἴσοδος, ἔξοδος χ 130 †

ἐφ-υβρίζων=ὕβριν ἐπιτέρων Ι 368 †

ἔφ-υδρος (ὕδωρ), βροχερὸς ξ 458 †

ἐφ-ύπερθε(ν)=ὑπεράνωθεν Ω 645, ι 383.

Ἔφυρη α') ἡ ἀρχαία Κόρινθος Ζ 152, 210, β') Πελασγικὴ πόλ. παρὰ τὸν Σελλήεντα ποταμὸν ἐν τῇ βορείῳ Ἠλείδι, ἕδρα τοῦ Αὐγείου Β 659, Ο 531, Λ 741. γ') Θεσπρωτικὴ πόλ. α 259, β 328. δ') Θεσσαλικὴ πόλ. (Κραννών), ἐν ᾗ ᾤκουν οἱ

Ἔφυροι (ῠ) Ν 301.

ἔχαδε ἀόρ. τοῦ χανδάνω.

ἔχεε, αν ἀόρ. τοῦ χέω.

ἐχέ-θυμος (ῠ), ὁ κρατῶν τὰς ἐπιθυμίας του, τὰς ψυχικὰς ὁρμάς, ἐγκρατής, «οὐκ—» ἐλαφρός, ἐπιπόλαιος θ 320 †

Ἐχε-κλῆς, ῆος, Υ. Ἄκτορος Π 189.

Ἐχε-κλος α') Υ. Ἀγήνορος Υ 474 β') Τρὼς Π 694 †

Ἐχ-έμμεων, ονα Υ. Πριάμου Ε 160 †

Ἐχέ-νηος, πρόκριτος Φαῖαξ λ 342. Ὀδ.

ἐχε-πευκές, οὐδ. (πεῦκος), ὀξύ, ἔχον πικρίαν «βέλος» Δ 51. Ἰλ.

Ἐχέ-πωλος α') ἀπόγονος Ἀγχίσου ψ296. β') Υ. τοῦ Θαλυσίου Τρὼς Δ 458.

ἔχεσκον θαμ. παρτ. τοῦ ἔχω.

Ἔχετος μυθικὸς βασιλεὺς «βροτῶν ὀλοήμονα πάντων» σ 85, φ 308. Ὀδ.

ἔχευα, ε, ατο ἀόρ. τοῦ χέω.

ἐχέ-φρων, ονι, ονα, νουνεχής, συνετὸς Ι 341 «Πηνελόπεια». Ὀδ.

Ἐχέ-φρων, Υ. τοῦ Νέστορος γ 413.

ἔχησθα ὑποτ. ἐνσ. τοῦ ἔχω.

ἐχθαίρω, -ουσι ἐνσ. μετὰ πρτ., ἀόρ. ἤχθηρε, (ἔχθος) μισῶ γ 215.

ἔχθιστος (ἔχθος)=μισητότατος Ε 890. Ἰλ.

ἐχθοδ-απέω. **ἐχθοδαπῆσαι** ἀορ. «Ἥρῃ»= νὰ γίνῃ ἐχθρὸς πρὸς τὴν Ἥρ. Δ 518 †

ἔχθεσραι ἐνσ., παρτ. ἧχθετο (ἔχθος)=εἶμαι μισητὸς ὁ 756. Ὀδ. †

ἔχθος, εα, μῖσος, ὀργὴ «λυγρὰ—» Ι 277.

ἐχθρός, θηλ. ῆς, αἱ, οὐδ. ὀν μισητὸς Ι312.

Ἔχῖναι σύμπλεγμα νήσων παρὰ τὸ Δουλίχιον Β 625 †

Ἐχῖος (ῐ) α') Π. τοῦ Μηκιστέως Θ 333. β') Λύκιος φονευθεὶς ὑπὸ Πατρόκλου Π416. γ') ἕτερος Λύκιος φονευθεὶς ὑπὸ Πολίτου Ο 339.

ἔχματα, πλ. (ἔχω) στηρίγματα, ἐρείσματα, ὑπόβαθρα. «νηῶν» οἱ λίθοι Ξ 410, Ν 139 κωλύματα, πρόχωμα, ὀχύρωμα «πύργων» Μ 260, Φ 259.

ἔχω (σεχ, ἐχ), ὑποτ. ἔχῃσθα, ἔχῃσι, ἀπαρ. ἐχέμεν, παρατ. εἶχον καὶ ἔχων, ον, θαμ. ἔχεσκον, ες, ε, ον, μέλ. ἕξω (ἀπαρ. ἑξέμεν), σχήσω, ἀορ. ἔσχον, ἀπ. σχέμεν=σχεῖν, μέσ. μέλ. ἕξεται, σχήσεσθε, αι, μέσ. ἀόρ. ἐσχόμην, εὐκ. σχοίατο προστ. σχέο. παρασχγμ. ἀόρ. (ἐ)σχεθον, ε, ον, ἀπαρ. σχεθέειν Ψ 466. Α') μεταβ. α') κρατῶ, ἔχω «τί, ὑψοῦ, (μετὰ) χερσὶ» πρόσθεν, «ἀπὸ ἑο» (=ἀπ' ἐμαυτοῦ), «ὄπισθεν» «τινά, τινὰ ποδός». «(ἐν) φρέσι» (ο 445) Β 33, «πένθος» σ 324· κατέχω, καταλαμβάνω, διατηρῶ ρ 81, Η 102 κρατοῦνται τὰ σχοινία τῆς νίκης· συγκρατῶ, συνέχομαι λ 219, «κλείω» Μ 456 «ὡς σχῆες εἶχον», χ 128· περικλείω Χ 322, ἀποκλείω ι 301, κρατῶ μακράν, ἐμποδίζω «τί τινι» Λ 96, «τί τινος» ε758, «τινά» Λ 820, Ν 51, 687, Υ 27, «τί τινι» κατακρατῶ, καθυστερῶ ο 230, «ἀμφίς» (χωριστὰ) α 54· κρατῶ, κωλύω, ἀποτρέπω Τ 119, Χ 412· δάκρυα π 191, ἐμποδίζω Τ 418, τ 438, ἡσυχάζω θ 537. ἀντέχω, βαστῶ Ε 492, Μ 433, Κ 264, διευθύνω, πηδαλιουχῶ, κυβερνῶ «νῆα, ἵππους» «ἐπί τινι» χ 75, Ε 240, «—δέ» Γ 263, Θ 139. «τῇ» Ψ 422. β') ἔχω ἐν εὐρυτάτῃ σημασίᾳ «ἔλκος, πόνον, παθήν, νόον» περίστασ. μετὰ μετοχ. ξ 416, Α 366, «—ἐπιδευὲς δίκης»=στεροῦμαι δικαιοσύνης — ἐν νῷ ἔχω ψ 46, πνευματικῶς ἐννοῶ Ρ 476, κατ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔχω α 402, Γ 282. κατοικῶ Ε 890, ζ 183, μ 76, «ὄμβρος» ἐπικρατεῖ ν 245, ὡς σύζυγον ἔχω δ 569.—Παθ. Ζ 389· κρατῶ, ἐπικρατῶ, οἰκῶ, ἐπιμελοῦμαι, ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου α 53, δ 22, ὁ 737, Ε 749 καὶ Ω 272, μ 76, γ 245· διὰ χειρὸς ἔχω, οἰκῶ Τ 43, κατέχω, «μένος» κ 160, ξ 239, στερεὰ κρατῶ, μένω παρά τινι Ι 609, ἐπὶ ψυχικῶν καταστάσεων «θάμβος, ἄγη, ῥύζα, ἔχει τινὰ» καταλαμβάνει, κατέχει α 95, Φ 543· «ὕπνος, οἶνος» σὲ περιμένει κοινὴ θεραπεία, — παθ. καταλαμβάνομαι, «κεκηδημῶ» θ 182, ἦσαν βεβυθισμένοι, κατείχοντο Χ 409· — «βαστάζω, φέρω» ρ 24. Τ 18, Β 872· «ὕβριν» = ὑβρίζω, εἶμαι ὑβριστής· παράγω, κάμνω Π 105, Σ 495, «σκοπιὴν» = κρατῶ τὴν σκοπιάν, κατασκοπεύω· δύναμαι Π 110, μ 433.

Β') ἀμεταβ. «μένω, ἀντέχω, βαστῶ» Ω 27, ω 245, καλῶς ἔχει· ἐξέχει· «ὑψόσε» τ 38.

Γ') Μέσ. ἀόρ. καὶ μέλ. καὶ παθητ. κρατιοῦμαι μ 433· «τινός» ε 429· «ἀνὰ ἀλλήλησιν» = πρὸς ἀλλήλας ω 8, ἀντέχω Η 501, Ρ 639, ἀπέχω «τινός» Β 98, ν 151, Ν 630· «στῆ σχομένη» ἐκρατήθη καὶ ἑστάθη ζ 141· ἔμεινε σταθεῖσα, ἐπιμένω, δεσμεύομαι, «ὦ ἄχεϊ» ἐπιμείνασα εἰς τὴν λύπην της λ 279, 344, ὁ 705. προσηλοῦμαι, προσκολλῶμαι «ἄχεϊ»· μὴ δυναμένη νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς λύπης λ 279, «πρὸς ἀλλήλησιν» συνέχονται πρὸς ἀλλήλας, ἐξαρτῶνται ἀπ' ἀλλήλων ε 329, «ἐκ» λ 346, ἐξαρτῶμαι ἀπό τινος ζ 198, παύομαι δ 70, Ι 235· μένω, φέρω, βαστάζω.

ἐψιάομαι, ἐψιάασθων (ῐ) προστ. κ. -ασθαι, ἀπαρ. ἐνσ. (ἐψία) διασκεδάζω, τέρπομαι ρ 530· μετὰ δοτ. «μολπῇ καὶ φόρμιγγι» ς 429.

ἐῶ, ἐᾷ, ὁρ. καὶ ὑπ. ἐν. τοῦ ἐάω.

ἔωθεν παρκ. ἴδε ἔθων.

ἐώκει ἴδε 2 εἴκω.

ἐώλπει ὑπερ. ἴδε ἔλπω.

ἔωμεν ὑπ., ἀπ. ἄμεναι νὰ εἴμεθα χορτασμένοι Τ 402=ἔδην ἔχομεν, † ἢ «χέωμεν» (ἴδε χάσκω, χῆρος, πρβ. στέωμεν, φθέωμεν) ἀόρ. ὑπ. ἂν ἀποχωρισθῶμεν· μετὰ γεν. ἐών μετ. τοῦ εἰμί.

ἐωνοχόει παρκ. τοῦ οἰνοχοέω.

ἐώργει ὑπερ. τοῦ ἔρδω.

ἕως (δ 78, συνίζ. Ρ 727, ε 123) εἶως καὶ εἷος (ἧος ;) δ 90, γ 315, ο 153· (ἐπίρ. ἔκτινος ἀντων. ἧος). Α') δεικτ. τόσον καιρόν· ἐπί τινα χρόνον (μέν) δ 148. Β') ἀναφ. ἐν ὅσῳ, ὅσον καιρόν, ὅτε ρ 358, ἀνταπ. «τέως, τόφρα, δέ» = μέχρις οὗ, μεθ' ὅρ. ε 123, μεθ' ὑπ. καὶ τοῦ «κέ». τελικ. Ρ 622, Ω 154, μετ' εὐκτ. καὶ παρωχ. ε386. μετὰ τοῦ «κέ» δ 78· καθαρῶς τελικ.=ἵνα ὁ 800, ι 376.

ἔωσι ὑπ. ἐνεστ. εἰμὶ

ἐῶσι, ἐάω.

Ἑωσφόρος, ὁ Αὐγερινὸς Ψ 226 † (Συνίζ. ἰωσφ).

Ζ, ζ

Ζα ἐκ τῆς διά, ἐπιτατικόν.

ζ-αής, αἴτ. ζᾶῆν, (ζα—, ἄημι) ὁ ἰσχυρῶς πνέων «ἄνεμος» μ 313.

ζά-θεος, ζαθέοισι, ην, ας, πολὺ θεῖος, ἅγιος· ἐπίθ. τόπων «Κίλλαν, Κρῖσαν» Ἰλ.

ζά-κοτον ἀ.τ. (κότος) τὸν λίαν ὀργίλον, πολὺ θυμωμένον Γ 220 †

Ζάκυνθος, νῆσος ἐν τῷ κράτει τοῦ Ὀδυσσέως α 246, Β 634 (ᾰ)

ζα-τρεφής, πλ. -έων, έας, (τρέφω) ὁ πολὺ εὐτραφής, παχὺς «ῥῶκαι, αἶγες, ταῦροι, σίαλοι» ξ 19.

ζα-φλεγής, πλ. -έες (φλέγω) μεταφ. εὐθαλής, μεγαλόφρων, πλήρης ζωτικῆς δυνάμεως Φ 465 †

ζα-χρηής, πλ. -εῖς, ειῶν, (χράϝω) ὁρμητικός, μεγάλως πνέων, ἀκάθεκτος Μ 360. Ἰλ.

ζάω ἴδε ζώω.

ζειὴ (ἐκ τοῦ ζεϝιή) ζειαί, ἁς, Ἡσ. «οἱ μὲν εἶδος σίτου, οἱ δὲ τὰς ὀλύρας», ἡ βρίζα, ἡ κριθὴ δ 41, 604.

ζεί-δωρος, ον, (ζεϝο-, ζειαί, δῶρον) ἄρουρα = ἡ γῆ ἡ δωρουμένη (ζειὰς) σῖτον γ 3.

Ζέλεια πόλ. ἐν Τροίᾳ Β 824. Ἰλ.

ζέσσεν ἀόρ. τοῦ ζέω.

ζεύγλη, ζεύγλης γεν. (ζευγνύναι) τὸ ζυγόν, ἡ ζεῦγλα, τὸ μέρος τοῦ ζυγοῦ, εἰς ὃ ἐμβαίνει ὁ τραχήλοστῶν ἵππων Ρ 440. Ἰλ. (ἴδε Εἰκ. ζεύγλης εἰς ἑπομένην σελίδα).

Ζευγνύμεναι, ὔμεν Π 145, ἀπαρ. μέτ., ἀόρ. ἔζευξαν, ζεῦξε· ζευγνύω, ξεύγω «ἵππους ὑπ' ὄχεσφιν, ὑφ' ἅρματα, ὑφ' ἅρμασιν» μόνον Υ 495· ἑνώνω, συνδέω καὶ μέσ. δι' ἐμαυτὸν ἢ διὰ τοὺς ἵππους μου ζεύγω· παθ. «σανίδες ἐζευγμέναι» Σ 276=ἀκριβῶς προσηρμοσμέναι σανίδες ἐπὶ τοῦ ἅρματος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θεσσαλ

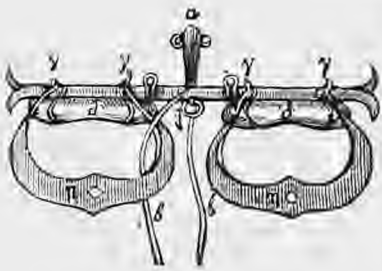

ζεύγλη, ζυγόν — (α ὄμφαλός—δ ζυγόδεσμον—γ οἴηκες—ὁ ζεῦγλαι — η λέπαδνα — ξ κρίκος.) Πρβ. κρίκος.

ζεῦγος, ζεύγεα πλ. οὐδ. τὸ ζεῦγος ἵππων ἢ βοῶν, τὸ ζευγάρι Σ 543 ÷

Ζεύς (Διαυς) Διϝός Διϝόθεν, Διϝί, Δίϝα, καὶ Ζήν, Ζηνός, Ζηνί, Ζῆνα, Ζῆν' (οὐχὶ Ζῆη). Ὁ πατὴρ ἀνδρῶν καὶ θεῶν «Ζεὺς καὶ ἀθάνατοι» καὶ ἁπλῶς «Ζεῦ πάτερ,—ὑψίζυγος», «αἰθέρι ναίων» ἐνταῦθα = ὁ κύριος τοῦ χρόνου, Β 134 τοῦ καιροῦ καὶ τῶν νεφῶν «Διὸς ὄμβρος» «εὐρύοπα, ἐριγδούπος, πόσις Ἥρης, αἰγίοχος, ὑψιβρεμέτης, νεφεληγερέτα, κελαινεφὲς, στεροπηγερέτα, τερπικέραυνος, ἀστεροπητῆ, ἀργικεραυνε, ἐριβρεμέτεω» ἐντεῦθ. ὁ πέμπων τέρατα, πανομφαίῳ=τῷ εὐθύνοντι τὴν τύχην, «Διὸς τάλαντα, βουλή, αἶσα, ὅσσα, θέμιστας, μητίετα, δοιοὶ πίθοι». Βοηθὸς τῶν βασιλέων «διοτρεφέων» ἴδε «διογενής»· προστάτης τῶν ἐπαιτῶν καὶ ἱκετῶν «ξείνιος, ἱκετήσιος», τοῦ οἴκου καὶ αὐλῆς «ἑρκείου», τοῦ ὅρκου, τοῦ πολέμου «—ταμίης πολέμοιο». «Διὸς υἱὸς» κατ' ἐξοχὴν ὁ Ἡρακλῆς, «κούρη-» = Ἀθηνᾶ. «κοῦραι» αἱ, αἱ Διταὶ Νύμφαι. Αὐτὸς οὗτος λέγεται «υἱὸς Κρόνου, Κρονίδης, Κρονίων, μέγας» τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτοῦ σχῆμα ἴδ. Α 530. Κύριαι πόλεις τῆς λατρείας του «Δωδώνη» Π 233. (Πρὸ Ὁμηρ. ἦτο ἡ προσωποποίησις τοῦ λαμπροῦ οὐρανοῦ. πρβ. δῖος).

Ζεφυρίη πνείουσα=ἡ πνοὴ τοῦ ζεφύρου η 119 ÷ Ἐπίθ. ἐκ τοῦ

Ζέφυρος, μόνον ἐνικ. (ζάω) ἄνεμος δυτικὸς ἢ βορειοδυτικὸς, ἀπὸ τῆς ἀντιθέτου χώρας η 119, δ 567. Κύριον ὄνομα Π 150, Ψ 200, 208.

ζέω, ζεῖ, πρτ. ζέεν, ἀόρ. ζέσσεν· βράζω, ζεματῶ «ὕδωρ» Φ 362, κ 360.

Ζηθώ, Γ. Διὸς καὶ Ἀντιόπης, θεμελιωτὴς τῶν Θηβῶν λ 262, Π. Ἰτύλου τ 523.

ζηλήμονες πλ. (ζηλεύω) ζηλότυποι, φθονεροὶ ε 118 ÷

Ζήν, Ζῆν, ἴδε Ζεύς.

ζήτεε παρτ.=ἐζήτει Ξ 258 ÷

ζόφος, ζόφου, ον (ὄνομ.) σκότος α') τὸ πρὸς ἑσπέραν, τὸ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου σκότος, ἐν ᾧ τὸ ἡλιακὸν φῶς δύει (καὶ πᾶν ζῶν ἐν τῷ θανάτῳ βυθίζεται υ 356, Ψ 51) γ 335· αἱ δυσμαὶ τ 26, μ 81, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ «ἠώς, ἠέλιος», καὶ τοῦ βορρᾶ περιλαμβανομένου· ἐν κ 190 αἱ ἐκφράσεις κεῖνται περιφραστικῶς μόνον ἀντὶ τοῦ οὐράνιοι ἢ μᾶλλον γήτνοι χῶραι.— β') τὸ κράτος τοῦ Ἅδου Ο 191.

ζυγὸν-δεσμὸν αἰτ. οὐδ. ὁ ἱμὰς, δι' οὗ ὁ ζυγὸς προσεδένετο εἰς τὸν ῥυμὸν Ω 270 «ἐννεάπηχυν» (ἴδ. εἰκ. ἐν λ. ζεύγλη).

ζυγόν, οῦ, ὀριν. ῷ, ὰ α') ὁ ζυγὸς πρὸς ζεῦξιν τῶν ἵππων ἢ τῶν βοῶν (ἴδ. εἰκ. ἐν λ. ζεύγλη). — β') ὁ ζυγὸς τῆς φορμιγγος, καθ' ὃν οἱ δύο βραχίονες (πήχεις) ταύτης ἑνοῦνται, καὶ οἱ κόλλαβοι (πάσσαλοι) ἔγκεινται, δι' ὧν αἱ χορδαὶ ἐντείνονται Ι 189. —γ') πλ. τὰ ἐγκάρσια ξύλα, τὰ συνάπτοντα τοὺς τοίχους τῆς νηὸς καὶ χρησιμεύοντα ὡς θρανία τῶν κωπηλατῶν (ἴδ. εἰκ. νηὸς).

ζω-άγρια, τὰ (ζωός, ἄγρα) ἡ ἁμοιβὴ ἡ πρὸς διάσωσιν τῆς ζωῆς διδομένη Σ 407, θ 462.

ζωγρέω, ζώγρει, εἶτε, πρασ. (ζωὸς-ἀγρέω) λαμβάνω ζωντά τινα, χαρίζω τὴν ζωὴν «—τινά» Κ 378· μόνον Ε 698, ζώγρει (ἐγείρω ;) ἤγειρε εἰς τὴν ζωήν, ἐζωογόνει.

ζωή, ἡν, θ. (ζάω) ἡ ζωή, παρ' Ὁμ. τὰ πρὸς τὸ ζῆν, τὰ ἐπιτήδεια, ὁ βίος ξ 96, 208. Ὀδ.

ζῶμα οὐδ. (ζώννυμι) α') διάζωμα ἐκ δέρ-

ματος ἢ ἄλλης εὐκάμπτου ὕλης ἀπὸ τῆς κοιλίας μέχρι τῶν γονάτων διῆκον πρὸς προφύλαξιν Δ 187 (ἴδε Εἰκ.). (ἴδε καὶ εἰκ. ἐν λ. ζωστήρ). 6') ποδιὰ περὶ τὴν κοιλίαν τῶν πυγμομάχων, καὶ καλύπτουσα τὰ αἰδοῖα (διάζωμα) (ἴδε Εἰκ.)

ζώνη, -ην (ζώννυμι) γυναικεία ζώνη α 231 (ἴδε Εἰκ. καὶ ἐν λ. ἐυστέφανος)· ὁ περὶ τὸν γαστέρα τόπος, ἡ μέση Β 479, Δ 234.

ζώννυσθαι. παρτ. ζώννυτο καὶ θαμ. ζωνύσκετο ἀόρ. ἐνερ. ζώσαντες, μέσ. ζώσατο, προστ. ζῶσαι. Ἐνεργ. ζώννυμι σ 76, ἄλλως μέσ. ζώννομαι— εἰς μάχην σ 30, «ζώνην» Ψ 130· ἀπὸ μέρους=ὁπλίζομαι, «τινί» Κ 78, σ 67, ζώννυνται ω 89 εἶναι ὑπτ. **ζωός**, μόνον ἀρσ. (ἐκτὸς λ 86, Σ 418) καὶ τῶς Ε 887, ζών Π 445 — ζωντανός.

ζωρότερον (ζωρὸς) κέραιε = ἀκρατώτερον κέρνα, βάλε εἰς τὸν κρατῆρα ἰσχυρότερον οἶνον Ι 203†

ζωστήρ, -ῆρος, ὁ (ζώννυμι) ὁ περὶ τὴν μέσην ζωστὴρ τῶν πολεμιστῶν, ἐκ δέρματος καὶ μεταλλίνων πλακῶν, ὅστις τὸ κατώτερον μέροςτοῦ θώρακος καὶ τὸ ἀπώτερον τῆς μίτρας καὶ τοῦ ζώματος ἐκάλυπτεν (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ζῶμα) ξ 72, ζώνη περισφίγγουσα τὸν χιτῶνα περὶ τὴν μέσην (ἴδ. εἰκ.). Ἰλ. «παναίολος, φοίνικι φαεινός, ὀαιδάλεος, ἀρηρώς».

ζῶστρα πληθ. οὐδ. (ζωστὴρ) ζώνη ζ 38 †

ζώω, (ἀττ. ζάω) ἀπαρ. ζωέμεν(αι) καὶ -ειν, μετ. ζώοντος (καὶ ζῶντος Α 88 ἴδ. ζάω) πρτ. ἔζωον— ζῶ παρὰ τὸ «ὁρᾶν φάος ἠελίοιο» ὃ 833, «ἔστιν» ω 263, «ἐεῖα ζώοντες» οἱ μακαρίως, εὐδαιμόνως ζῶντες.]

Η

1. ἦ διαβεβαιωτικὸς σύνδ., πάντοτε ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως (ἀρκτικός), ὡς ἔκφρασις τῆς ὑποκειμενικῆς βεβαιότητος· ἀληθῶς, βεβαίως, ναί, (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἄλλων μορίων) Δ 78. 229. 240. 254. 255. Μετὰ μορίων ἀντικειμ. βεβαιότητος· «γὰρ» =ἀληθῶς βέβαια Α 293, «δή»=φανερὰ βεβαίως Α 518, α 384, π 337. Τῆς ὑποκειμ. βεβαιότητος· «μάν, μέν» Α 77. 140· «μὲν (καί)» ἐπιτατ.=τῷ ὄντι (καί), βεβαίως (καί) Β 291, «μάλα (δή)» καὶ βεβαιότατα, Γ 204, ι 507, Ε 422, Ζ 255. «ἦτ' ἄν· ἴδ. ἦτοι)· «που»= βέβαια· «ἄρα, ἦ ῥά νυ» = τφόντι, χωρὶς ἄλλο.—Μ164 «θήν, νυ, τε, —κάρτα, μάλα» ὃ 328, υ 304.—Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ· «ἦ πού τ' ἔην γε»=καὶ (δυστυχῶς) ἦτο. καὶ παραγωγικ. κατόπιν «—ἐπεὶ ἦ πολὺ σέβτερος (μᾶλλα)» «πάντοτε ν.» = ὃ ἐ. ἐπεμβῆ) Δ 156, καὶ «τί ἦ» Δ 365, Ζ 55.

2. ἦ, ἦ ἦε (τονισμὸς κατ' ἀρχαίους γραμματικ.) (ἐρωτηματικός), ἐν εὐθ. ἐρωτήσεσι α 158 «ἦ καί μοι νεμεσήσεαι» Α 133· «ἦ μή που» μήπως, ἴσως κτλ. ζ 200· ἐν εὐθ. συνθετ. ἐρωτ. = πότερον ἆ 30. 32. (διαπορητικός, ἀπορηματικός) ἐν τῷ ἆ'. μέλει τῆς διπλ. ἐρωτήσεως (καὶ «ἦ, ἠέ»), ἆ 70, υ 130· εἰς πλαγ. α 175, λ 493 συχν. «ἦε καὶ οὐκί». «ἦ δή—ἦ». Μετὰ τοῦ καὶ Γ 215 «ἦ οὐχ» συχν. ἐν συνιζ. ὡς Ε 349.

ἦ ἦ ἠὲ (τονισμ. κατ' ἀρχαίους γραμματικ.) Α'. ἐρωτημ. α') ὡς «εἰ»=ἄν, ἁπλ. εὐθ. ἐρωτ. «πευσόμενος ἦ που ἔτ' εἴης» ν 415. — ἀντὶ πότερον πλαγ. διπλ. ἐρωτ. (καὶ «εἰ» Β 367). «οὐκ οἶδ' ἦ τις—ἠὲ καὶ» ὃ 712. — Β'. διαζευτικὸς α') διαζευγνύει ἢ ἀποκλείει 1) μόνον ἐν τῷ· ἆ'. ἦ ἑπομ. μέλει

Δημόσιο Κοινική Βιβλιοθήκη Βόλος

ἐννοίας (Η 62) ἢ προτάσεσι (Α 515), συχνότερ. ἐν ἐπισωρεύσει εἰκόνων ἢ παρομοιώσεων. 2) ἀδιαφόρως διαζευγνύονται ἢ κατ' ἀρέσκειαν λαμβάνονται ἔννοιαι «εἴτε—εἴτε» Α 138, δ 29, ξ 183, «—ἤ—τε» Β 289. 3) ἐν ἐρωτήσεσι α') ἁπλ. ἐρωτ. πρὸς ἀντιπαράταξιν α 391 ἢ νομίζεις, καὶ α 298. β') πρὸς ἐξακολούθησιν ἐρωτήσεων ἢ τυχόν δ 32, υ 167 (ἄμικτον ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἢ ὡς καὶ Ι 253, φ 197).—3) συγκριτ. ἐν παρομοιώσεσι ρ 37, μετὰ τὸ «τοῦ» ζ 183, «ἤ» = παρά, μετὰ συγκρ. Α 162, «ἄλλος, ἕτερος, βούλεσθαι (=προτιμᾶν) Α 112, «ἔφθης» λ 58 (ἢ οὐκ ἀποτελεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνίζησιν ὡς ἰουκ).

ἦ, ῥῆμ. ἐλλειπτ. ἀόρ. = εἶπε, πάντοτε μετὰ εὐθ. λόγον, μετὰ τοῦ «ῥα καί»=εἶπε καὶ δ 321 μεθ' ἑπομ. ὑποκειμ. Ζ 390· «ἦρ' ἅμα τε» σ 356.

ἦ (πτώσ. ἀναφ. ἥ), ἀνταποδ. «τῆ» Ν 53.

ἦ θέμις ἐστὶν (καθὼς εἶναι δίκαιον) ἀναφ. (ὡς ἦτε ι 268) Β 73 κ. ἄλ. δεικτ. ω 286 «ἦ γὰρ θέμις» ὡς 255 «ἦ γὰρ δίκη» (ἐντεῦθεν οὐχί: ἢ=ὡς).

ἦα=ἐά, ἦν ἴδε εἰμί.

ἦα = ἦια μόνον ε 266, ι 212 ἐν τέλ. στίχ.

ἦ-δαιόν, αἱ, πάντοτε εἰς τὸ τέλος τοῦ στίχ. μετὰ τὸ «οὐδ'»=οὔτε μικρὸν, ὀλίγον· ἄνευ ἄρν. ἐν τῷ στίχ.=ὀλίγον, μόναν Ι 462.

ἡδάω, ἡδῶμι, -ώοιμι, εὐκ. -ῶν, -ώοντες, -ώωσα, μετχ. ἐνσ., ἡδήσας, ῃ, ἀόρ. (ἥδη) — εἰμαι ἀκμαῖος, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεανικῆς ἡλικίας μου Η 157, ε 69 = κλῆμα εὐθαλές.

ἡδη, μόνον ἐνικ.—νεότης «ἥβης μέτρον»=εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν ἔβασε Α 225· ἡ νεανικὴ ἰσχύς, Π 857· ἡ δύναμις τῆς νεότητος Ν 484.

Ἥβη θυγ. Διὸς καὶ Ἥρας, γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους λ 603. Ἐν Ὀλ. θεάτης.

ἡβῶμι, ἡβώοιμι καὶ -ώωμι ἴδε ἡδάω.

ἡγάασθε ἴδε ἄγαμαι.

ἦγαγον, -ὁμην ἴδε ἄγω.

ἡγάθεον, ἠῆ, ἐην=ζάθεος, πολὺ θεῖον, παναγερον· ἐπὶ τόπων Ζ 133, δ 702.

ἤγειρα, ἀόρ. α') τοῦ ἀγείρω = συνήθροισα β') τοὺς ἐγείρω ἐξηγρέθισα.

ἠγάσσατο, ἀόρ. τοῦ ἄγαμαι.

ἡγεμονεύειν ἐνσ., παρτ., μέλ. (ἡγεμών) εἰμαι ἡγεμὼν τῆς ὁδοῦ, «τινί» ὁδηγῶ Χ 400, περὶ θαλασσίας ὁδοῦ ι 42, κ 141· «πρόσθεν» προηγοῦμαι, «-ὁδὸν» δεικνύω «τινί»—«ὁδὸν ὕδατι» διαχειτεύω.—δ') (Ὀλ.) εἶμαι ἀρχηγός, στρατηγῶ Π 92 «τινῶν» Β 527, «τισίν» μόνον Β 816.

ἡγεμών ἄνευ ὅτ. ἑνικ., ὅτ. πλ. -μόνεσσιν (ἡγέομαι) ἄρχων, βασιλεύς Ε 38, ὁδηγός (πηλότος) ο 310, κ 505, (Ὀδ.), στρατηγός, ἀρχηγός· ἀντιθ. «λαοί» Β 365, Ὀλ. ἡγέομαι, ἠγείσθω προστ., παρτ., μέλ., ἀόρ. α', συντ. καὶ σημαίνει=ἡγεμονεύειν· α') προηγοῦμαι ἀντιθ. τῷ «(ἅμ') ἕπεσθαι» (Μ 251) ϑ 46, δ 405, ὁδηγῶ ζ 300, «πρόσθεν» Ω 96, ὀϊ' ἀπάτης Χ 247, ἐν τῇ ἀφροσύνῃ του=ἀφρόνως.—δ') στρατηγῶ, ὁδηγῶ τὸν στρατὸν Β 687, δεικνύω «τὴν ὁδὸν Α 71, «τισὶν (τινῶν)», ἀλλὰ Ε 211 «Τρώεσσιν» ὅτ. ὠφελείας,—γ') πρῶτος κάμνω τι Μ 28, ω 468,

ἠγερέθονται, -εσθαι, πρτ. -οντο (ἀγείρω) συναθροίζονται, ἀγείρονται (ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, ὀλίγῳ κατ' ὀλίγον) Γ 231.

ἤγερθεν=ἠγέρθησαν, ἴδε ἀγείρω.

ἡγήλάζει, εις ἐνσ. (ἡγέομαι), ὁδηγεῖ, σύρει «κακὸς κακὸν—» ρ 217, λ 618 «κακὸν μόρον—»=ὑπομένεις κακὴν μοῖραν.

ἡγήτωρ, ἡγήτορι, α, ε, ες, ας (ἡγεῖσθαι), ἡγεμών, ἀρχηγὸς «—λαῶν—» συχνὰ μετὰ τοῦ «μέδοντες»=(σύμβουλοι) Β 79, οἱ γέροντες Γ 153, η 98, οἱ ἐξέχοντες, οἱ πρῶτοι α 105.

ἠγοράασθε, ἠγορόωντο ἴδε ἀγοράομαι.

ἠδὲ (ἀρχ. μετὰ τὸ ἠμέν· ὅθεν «ἦ μὲν—ἦ δὲ» καί, ἐπίσης Β 27, μετὰ τοῦ «ἔτε» Β 118· εἰς ἀμοιβαίαν σχέσιν πρὸς τὸ «καὶ» Α 334, Ο 663 «ἠδὲ—καὶ ἠδὲ». πρὸς τὸ «τὲ» Ζ 446, «—ἠδὲ—καὶ» Α 400· «καὶ» Ζ 420· ἴδε καὶ ἰδέ.

ἤδεα, ἤδη ὑπερσ. τοῦ οἶδα.

ἤδη (ἦ, δῆ) ἤδη, τώρα· σημαίνει τι, ὅπερ ἐγένετο, ἢ γίνεται ἢ θὰ γείνῃ·—τώρα πλέον Α 250, δ 89·—ἤδη, νῦν Α 456, εὐθύς, ἀμέσως υ 315, μετὰ ἐνσ. Ε 380, μέλ. α 303, μετ' ἀορ. Γ 98· συχν. πρότερον ἤ, μετὰ τὸ «νῦν» τώρα τέλος Α 456.

ἤδομαι, ἀόρ. **ἥσατο** (ᾱ) ι 353 †

ἡδὺς, τὸ (Ϝηδ, ἁδύς), ἡδονή, εὐχαριστγσις, πάντοτε ἀρνητ., «μὴ ὄνθ' οὐδέ τι, τί μοι (ἐστὶν, ἔσσεται τινος)»=ὀλίγον εἶναι· τὸ ὄφελος, τί ὄφελος θὰ εἶναι; Α 576.

ἡδυ-Ϝεπὴς (ἔπος)=ἡδυλόγος, ὁ γλυκεῖς λόγους ἔχων, ὁ γλυκύφωνος «Νέστωρ» Α 248†

ἡδύποτος, ἡδυπότοιο (ῡ, ποτόν), γλυκόπιοτος, γλυκὺς, «οἶνος» ϑ 346, Ὀδ.

ἡδύς, εῖα, ύ, εῖς, έες, έα, ώ, εῖαν, (σπαδ-Ϝγῆδ, εὐαδεῖ), γλυκὺς, ἡδὺς περὶ γεύσεως = 376·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

«ἠδὺ γέλασσαν» ἀνεκούφισαν τὴν λύπην γελῶντες· νοστιμος, εὐχάριστος, ἀτάραχος «κνώσσουσα» (πρᾶως) δ 809.

ἦε, ἠὲ ἆρ. ἦFε =ἦ. α 226, δ 712 πολλάκις ἐν τῷ θ'. μέλει τῆς ἐρωτ. ρ 197, δ 764, ε 284· ἰδίως ἐν χασμῳδ. Ι 230 ἐπίσης ἐν ἐρωτ.=ἦ, Α 139, «ἦF'=ἦ ἐθέλεις;»—Κατ' ἀναλογίαν τοῦ «τε» ἐτέθη εἶτα καὶ «Fε» εἰς τὸ «ἦ, ἤ», ἐνταῦθ. εἶτα καὶ «ἦε, ἠέ». ἦε ἴδε εἰμί.

ἠεῖδης, ης, ει, εν ἴδε εἰδ.

ἠέλιος, μόνον ἐν. (θ 281 Ἥλιος), ἥλιος. Περὶ τῆς ἀνατολῆς «ἠελίου ἀνιόντος, ἄμ' ἠελίῳ ἀνιόντι, ἠέλ. ἀνόρουσε,κλ. ἀντολαί», περὶ τῆς μεσημβρ. «ἠέλιος μέσον ἀμφιβέβηκεν», μετὰ μεσημβρ. «—μετενίσσετο βουλυτόν δε» Π 779, η 289. Περὶ τῆς δύσεως «—κατέδυ,δύσετο—», «ἐν δ' ἔπεσε ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος—»· ἡ πορεία τοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ τοξοειδοῦς (Ὑπερίονος α 8) λ 16, Η 421, Θ 68 κτλ. Ἐκφράσ. διὰ τὴν λάμψιν του Α 735 «ἐπέλαμψε, ἀκτῖσιν ἔβαλλε, ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν, φάος», ὡς εἰκὼν τῆς ζωῆς λ 93, Σ 11. 61, δ 540), αὐγή, ὑπ' αὐγάς, αἴγλη, μένος (=δύναμις, καῦσων Ψ 109, κ 160). Ἐπίθ. ἀκάμαντα, (λαμπρός, λευκός, παμφανόωντα, φαεσίμβροτος».—Ἥλιος, ὡς θεός, πάντα νοῶν Γ 277, Ξ 344, θ 271 (ἐκτὸς μ 375)· Π. τῆς Κίρκης κ 138, Φαεθούσης καὶ Λαμπετίας μ 133, —Θυσία Γ 104, Τ 197.—Ὅρκος Τ 259, «οἱ βόες καὶ μῆλα» μ 127. 323, τ 276.

ἦεν πρτ. τοῦ εἰμί.

ἠέπερ ἴδε ἤπερ.

ἠερεθονται, ἐνσ. -οντο πρτ. (ἀείρω) αἰωροῦνται, κρέμανται. πέτονται Φ 12, Γ 108, «ῥρέπες»=ἀβέβαιοι εἰσι καὶ ἄστατοι.

Ἠερι-δουσα. μητρυιή, τῶν Ἀλοαδῶν Ε 389.

ἠέρῐοι, ή, αι (ἀήρ) = πρωϊναὶ (ἄλ. ἐν τῇ πρωϊνῇ ὁμίχλῃ μεταφρ.) Α 497, ι 52.

ἠερο-ειδής, ειδέτ. έα, ές α') ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος, σκοτεινός, ὁμιχλώδης, «πόντον»=ἀναπεπταμένον, ὅσον τὸ βλέμμα φθάνει. β') ὁ ὁμιχλώδης «σπέος, πέτρην», καὶ ἕνεκα τῆς νεφέλης τ 4.

ἠερόεις, ἠερόεντος, τα, (ἀήρ), σκοτεινός, ὁμιχλώδης «ζόφος»· μόνον Θ 13 «Τάρταρον» καὶ υ 64 «κέλευθα»

ἠέρος ἴδε ἠήρ.

ἠερο-φοῖτις (πρθ. υ 64 φοιτᾶν) Ἐρινύς=ἡ (ἀοράτως)ἐν τῷ σκότει βαδίζουσα 1571. Ἰλ.

ἠερύ-φωνος, γεν. πλ. ων, (ἀείρω) ὁ ἐν τῷ ἀέρι φωνάζων· = μεγαλοφώνων Σ 505 ÷

Ἠετίων, ωνος, α, α') Π. τῆς Ἀνδρομάχης βασ. τῆς ἐν Κιλικίᾳ Θήβης Ζ 396, Α 366 β') Ἰμβριος Φ 43. — γ') Π. τῆς Ποδῆς Ρ 590.

ἤην ἴδε εἰμί.

ἠήρ, παρέχει τὰς πλαγ. πτώσ. εἰς τὸ ἀήρ ἠέρος, ι, α θηλ. ὁμίχλη, ἀχλύς, ἀτμώδης σφαῖρα λ 15· ἰδίως εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τι ἀφανὲς Γ 381, σκότος η 15, 143· «πολλὸν» ἀρσ. ἕνεκα μέτρου Ε 776.

ἠθεῖος, ἠθεῖον αἰτ., ἠθεῖε κλ., -εῖη (FἐτηFήθος σεFῆθος) προσφιλής, ἀγαπητός, ὃν τις ἀγαπᾷ διὰ τὴν πολλὴν συνήθειαν καὶ σέβεται ὡς πρεσβύτεραν ξ 147· «ἠθείη κεφαλὴ» ψ 94 προσφώνησις νέου πρὸς πρεσβύτερον Κ 37.

ἦθος, ἤθεα πλ. (Fἐτηθ) συνήθεις τόποι Ζ 512 ξ 411 σταῦλοι τῶν ζώων.

1. ἤια, τὰ (ιω), συνίζ. ἶja — τὰ πρὸς ὁδοιπορίαν ἐπιτήδεια, βρώματα, ἐφόδια, ἡ τροφὴ 266, ι 212, τῶν ζώων Ν 103. Ὀδ.

2. ἤια, ήιων, τῶν (ἄημι) συνίζ. ἤjων (--) τροφή, γεννήματα, πυροί. «ἠθημῶνα=ἀχύρων. Σχ. διότι καὶ τὰ ἄχυρα σιτία ζώων τινῶν εἶν. ε 368 ÷

ἤιε ἴδε εἰμι.

ἡίθεος, ον, οι, ἀπὸ 15—18 ἐτῶν ἡλικίας νέος ἄγαμος (ἐλεύθερος), νεανίας Σ 567 Χ 127. (ε)

ἤϊκτο ἴδε 2 εἴκω.

ἤϊξε ἀόρ. τοῦ ἀΐσσω.

ἠϊόεις, ἠιόεντι, δοτ. (ἠιών) ὁ τὴν ὄχθην μεταβάλλων, ἀμμώδης ε 36 ÷. ἐπειδὴ ὁ Σκάμανδρος, ὁτὲ μὲν διὰ τῆς ἀμμώδους κοίτης του κατὰ τὰς διαφόρους ὥρας τοῦ ἔτους. ὁτὲ δὲ τὰς ὄχθας διὰ κρημνῶν πολλαχῶς μεταβάλλει· κατ' ἄλλους, ὁ ἔχων ὄχθας, ὀχθώδης. ὀχθηρός.

ἦϊον ἴδε εἰμι.

Ἠιόνες (ε) ἐπίνειον ἐν Ἀργολίδι Β 561 ÷

Ἠιονεύς (ε) α') Π. τοῦ Θρᾳκὸς Ῥήσου Κ 435 ÷. β') Ἕλλην τις Η 11 ÷

ἤιος, μόνον κλητ. ἦιε Φυζέε, ἐν ἀποστροφῇ Ο 365, Υ 152 πολυσήμαντ. Ἐκ τοῦ ἰή= ὁ καλῶς ἡχῶν, ὁ εὐήχος ἢ ἐκ τοῦ (αὔως ἄFιε) ὁ φωτίζων· ἢ (ἐκ τοῦ ἴημι;) ὁ ῥίπτων, ὁ τοξεύων.

ἤισαν ἴδε εἰμι.

ἤϊχθη ἀόρ. πθ. τοῦ ἀΐσσω.

ἠιών, ἠιόνος, α, ες, ας (παρ-ήιον) θηλ. παραλία, αἰγιαλός, ἀκτὴ Μ 31, «προὔχουσαι, παραπλῆξ, βαθεῖα, μεγάλη»· τὰ ὑψηλότερα μέρη τῶν ὀρῶν τῆς Σχερίας ζ 138.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἧκα (Ϝἧκα), ἡσύχως, σιγά, πράως Γ155.
ἧκα, ες, αν· ἔπεμψα, ἀόρ. τοῦ ἵημι.
ἧκαχε· ἀόρ., ἴδε ἀκαχίζω.
ἡκέσατο· ἰᾶτρεύσε· ἀορ., ἴδε ἀκέομαι.
ἧ-κεστος ἠ-κέστας αἰτ. πλ. (κεντέω) = ἀδαμάστους Ζ 94. Ἰλ.
ἥκιστους (Ϝἧκα) ἀσθενέστατος Ψ 531 ÷
ἥκω, εεν=ἐλήλυθα Ε 478, ν 325.
ἡλάκατα, τά,

«στρωφῶσα, στροφαλίζετε»· «στρέφουσα τὸ νῆμα, κλώθουσα σ 315. Ὀδ. (ἴδε Εἰκ.) (ᾰ, ᾱ)
ἡλακάτη, ης, ην (ᾰ. ἐκ τοῦ ἐλάαν = τεντώνω, ἐκτείνω δηλ. ἀράχνην) — τὸ ξύλον, ἐν ᾧ περιελοῦσι τὸ ἔριον, ἡ ῥόκκα μετὰ τοῦ κολύμβου. Ζ 491. Ὀδ. (ἴδ. Εἰκ.)
ἧλασα, εν, αν, «ἄμεῦα», ἴδε ἐλάω.
ἡλασκάζει ἐνσ., -ων (ἠλάσκω) ἀποχωρεῖ, ι 457, ἐως κ' ἐκεῖ πλανώμενος, οὐκ ἀνύων ὁδόν Σ 281.
ἡλάσκω, -ουσι ἐνσ. καὶ μετχ. -ουσαι (ἀλάομαι), περιπλανῶμαι Β 470. Ἰλ.

ἠλᾶτο, ἴδε ἀλάομαι.
ἤλδανε, ἴδε ἀλδαίνω.
ἠλέ, ἴδε ἠλεός.
Ἤλειοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἤλιδος Λ671 ÷
ἤλεκτρον, ἠλέκτρου, οισιν (ἠλέκτωρ), τὸ ἤλεκτρον (χεχριμπάρι), πρὸς κόσμον τῶν τοίχων, ἢ ὡς κρέμασμα μετὰ χρυσῶν ὁμαλῶν καὶ ὡς ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα ἢ ὡς ποίκιλμα χρησιμεῦον δ 73. Ὀδ.
ἠλέκτωρ (συγγ. ἀργός)—λάμπων, λαμπρός, ἀκτινοβολῶν· μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ «Ὑπερίων» Τ 398, Ζ 513. Ἰλ.
ἠλεός, κλ. -εὲ καὶ ἠλὲ (ἀλαός) συγκεχυμένος, διεστραμμένος, «ἠλεὲ φρένας»=ἀνόητε· ξ 464· «οἶνος» ὁ διαστρέφων, ἀποπλανῶν (ὁ ζαλίζων).
ἠλήλατο ὑπερ· πθ. τοῦ ἐλάω.
ἠλίβατος, ον. οι (ᾰ, ἄλη, βάτος) ἀπόκρημνος, ὑψηλός, τραχύς Ι 243, Ο 273, 619, κ 88, ν 169, Π 35.
ἠλιθα πολλή(ν) (ῐ)=παρὰ πολύ Λ 677.
ἠλικίην (ε. ἦλιξ), ἡ ἡλικία, τὸ γῆρας Χ419, οἱ ὁμήλικες Π 808. Ἰλ.
ἥλικες (ῐ), οἱ ὁμήλικες, οἱ ἀκμαῖοι σ 373÷
ἥλιος ἴδε ἠέλιος.
Ἥλις, ιδος (ῐ)=ἡ Πελοπόννησος Β 615, Λ 673, 686, 698, δ 635.
ἧλιτε ἀόρ. τοῦ ἁλιταίνω.
ἠλιτό-μηνον (ῐ. ἁλιτεῖν, μήν)—πρόωρος, ὃς οὐχὶ ἐν τῷ πρέποντι μηνὶ γεννᾶται· (ἑπταμηνίτικον παιδί) Τ 117 ÷
ἤλκυσε ἀόρ.=ἐπήνεγκε βίαν, ἴδε ἑλκύω.
ἧλος, οισι—καρφίον, περόνη Λ 29. Ἰλ.
ἦλυθον, ες, ἀόρ. τοῦ ἔρχομαι.
Ἠλύσιον (ἠλύθειον) πεδίον = διαμονὴ τῶν μακάρων. Σχ. αἱ νῆσοι τῶν Μακάρων δ 563 ÷ (ῠ)
ἧλφον, ἀόρ. ἁλφεῖν=ἐπέρασον.
ἥλω ἀόρ. τοῦ ἁλίσκομαι.
ἡλώμην=περιεπλανώμην ἴδε ἀλάομαι.
Ἠλώνη, πόλις ἐν Φθιώτιδι Β 739 ÷
ἧμᾰ, οὐδ. ἥμασιν δοτ. πλ. (ᾰ. ἵημι)=ἀκοντίσμασιν Ψ 891 ÷
Ἡμαθίη (ᾰ) ἀρχ. ὄνομα Μακεδονίας Ξ226÷
ἡμαθόεντος, ι, α (ἄμαθος) = ἀμμώδους «Πύλου» α 93.
ἧμαι, σ(αι), σται, 3 πλ. (ἧνται), ἧσται, εἶσ-τ(αι), πρ. ἧτο, μετ. ἥμενος, πρτ. ἥμην, στ(ο), σθην, 3 πλ. ἧντο, ἕατο. εἵατο·—κάθημαι, ἥμενος ἢ ἕρπων ρ 158, λ 142. Καὶ μετὰ τῆς παρασημασίας τοῦ ἡσύχως, εὐαρέστως, ἄνευ βοηθείας, ἀξιολυπήτως, ἀνωφελῶς, ἐπὶ βλάβῃ κάθημαι Δ 134 μετὰ μετχ. Β 137, Δ 412.
ἦμαρ, ατος, ατι, ατα—ἡμέρα. α') ὡς ἀντιθ. τῆς νυκτὸς Ε 490 «μέμβλωκε» ρ 191. β') μέρος τοῦ ἔτους, χειμέριον· γ') περιγρ. μετ' ἐπίθ. ὡς «ἐλεύθερον»=ἡ ἡμέρα (ἡ κατάστασις) τῆς ἐλευθερίας· «δούλιον, ἀναγκαῖον»=ἡ δουλεία, «νόστιμον»=ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν πατρίδα Ζ 455, σ 137· «—ἤματα πάντα»=αἰωνίως· «ἐπ' ἤματι»=ἐπὶ μίαν ἡμέραν· «ἤματι τῷ ὅτε»=«τότε, ὅτε» Β351· «ἱερόν, αἴσιμον, νηλεές, μόρσιμον» κ. ἄλ.
ἡματίη (ᾰ), αι, ἐπίθ. (ἦμαρ) α') ἡμερινός Θ 804. β') ὁ καθημερινός ζ 72.
ἤμβροτον, ες=ἥμαρτον, ες.
ἡμᾶς (Ἰων. ἐκ τῆς ῥίζ. ἡμε-ι) καὶ **ἄμμες**, αἰολ. ἐκ ῥίζ. ἄμμε) ἡμείων, -έων, ἄμμι (ν), ἡμῖν, ἐγκλ. ἧμιν· ἄμμε, ἡμέας ἐν Θ 529,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κ 211· ἄλλως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρέπει νὰ προφέρ. ἡμᾶς· ἡμᾶς μόνον π 372.

ἡμὲν α') ἐκ τοῦ ἦ μήν, ἐπὶ ὅρκου Α 77=ἀληθῶς.—**β')** κατὰ τόσον—ὅσον, μεθ' ἑπομ. ἠδὲ Λ 8, (καὶ) Ε 128, δὲ Μ 428, τὲ ὁ 575 καί· «ἡμὲν ἠδὲ ἠδὲ» Δ 258 (καὶ Κ109, τε σ362) ζ 82 «τε, ἠδέ, τῆς τε, τε, ἠδέ» Α395.

ἡμέρη, πλ. αι (τὰ λοιπ. ἐκ τοῦ ἥμαρ)=ἡμέρα Θ 541, ξ 93.

ἡμερίς, ἡ (ἦμερος)—ἦμερον κλῆμα ἀμπέλου Ε 69 ÷

ἦμερον αἴτ. (ἦμερος) «χῆνα» ο 162 ÷

ἡμέτερος, τη, ον (ἡμεῖς) ὁ ἰδικός μου, οὐδ. οὐσιαστ. μετὰ τῆς «ἐπί—» «—δὲ καὶ ἐφ' ἡμέτερα» = οἴκαδε.

ἡμι-δᾱής (ἰ.ᾰ.δαίω)=ἡμίκαυστος «νηῦς» Π 294 ÷

ἡμι-θέων (ἐ) ἀνδρῶν=ἡμίσεων θεῶν Μ 23÷ (κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκ θεοῦ ἢ θεᾶς).

ἡμι-ονειαν, την ἐπίθ. (ἐ, ἡμί-ονος) = ἡ ὑπὸ ἡμιόνων συρομένη ἅμαξα· «ζυγὸν, ἅρμα».

ἡμί-ονος (ἰ), **ἡμίονον** αἴτ. κτλ. (ἄνευ ἄνομ., ὅτ. ἐντ.) κοινοῦ γέν. ὁ ἡμίονος, μουλάρι (ἐξ ὄνου καὶ ἵππου μητρός), καὶ ἐν Ψ καὶ Ω =οὐρεύς (πατρὸς ἵππου, μητρὸς δὲ ὄνου) Ψ 654, ἐπίθ. Ψ266· «ταλαεργός, ἀδμής, κρατερώνυξ, ἀγρότερος, ἐντεσιεργός».

ἡμι-πέλεκκα = πέλεκυς μὲ μίαν κόψιν, αἱ μονόστομοι ἀξίναι Ψ 851, ἀντίθ. «πέλεκυς». Ἰλ.

ἡμίσεες (ἰ), -εων οὐδ., υ = ἡμίσεις Φ 7, γ 155, οὐδ. ὡς οὐσιαστ.=τὸ ἥμισυ ρ 322.

ἡμι-τάλαντον=ἥμισυ τάλαντον (χρυσοῦ) Ψ 751, 796.

ἡμι-τελής (ἰ) = μισοτελειωμένος «δόμος». Πρωτεσιλάου· Σχ. διὰ τὸ μὴ γεγενηκότα παῖδας πλεῦσαι Β 765 ÷

ἦμος=ὅτε, ἀφ' οὗ· ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου, ἐκτὸς μ 439. ἐν τῇ ἀποδ. «τῆμος (ἄρα), δή, τότε (δή), καὶ τότ' ἔπειτα (ἦ δή) ἄρα) α') μεθ' ὁρ. παρωχημ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἀορ. καὶ ἐν τῇ ἀποδ. (οὐχ ἧττον τοῦ πρτ. Α 447, 6 1, γ 491 κτλ.)—**β')** ὑπρσ. Θ 68. —**γ')** μετὰ πρτ. Π 779, μ 312.—**δ')** μετ' ἐνσ.ἱστορ. Ψ226.—**ε')** ἄνευ ῥήματος Η433. —**ϛ')** μεθ' ὑποτ. πρκ. μόνον μ 460. Κεῖται ἐκτὸς μ 439 πάντοτε ἐν ἀρχῇ.

ἡμύει (ῡ), ἐνσ., ἀόρ. ἤμῡσε, σειε—(καρήατι=μὲ τὴν κεφαλὴν) κλίνω, κύπτω, καὶ μεταφ. καταπίπτω, καταστρέφομαι) Θ308, ἀποθνῄσκοντες ἐκ τῆς πληγῆς· Δ 290, Β 148 (κατακλίνεται μὲ τοὺς ἀστάχυς του τὸ γήτιον).

ἤμων, ἤμονες πλ. (ἴημι) ἄνδρες=οἱ ῥίπτοντες τὸ ἀκόντιον, οἱ ἀκοντισταί Ψ 886 ÷

ἦν (ἐκ τοῦ ἐὰν·=εἰ ἂν) Α') ἐάν, ἂν· α') καθ' ὑποτ. ἐν δὲ τῇ κυρίᾳ προτ. α') παρτ. φ 337. **β')** μέλ. ζ 394. γ) εὐκτ. μ 288. **β')** ἐνσ. ὑποτ. μ 121. — 2) μεθ' ὑποτ., ἐν δὲ τῇ κυρίᾳ προτ. ἐνσ. Α 166—συχνοτ. μετὰ τοῦ «περ» σ 318. — **Β')** μεθ' ὑποτ. ἂν α 282, 6 360, ε 417, Ο 32.

ἠναίνετο=ἠρνεῖτο, ἴδε ἀναίνομαι.

ἤνεικε, ἀόρ τοῦ φέρω.

ἠνεμόεις, -όεντα, -όεσσα, αν, ας (ἄνεμος) =ἀνεμώδης, ἀνεμώδης, εἰς τὸν ἄνεμον ἐκτεθειμένος «Ἴλιος, ὄρη, δένδρα, πτύχας».

ἠνία, τὰ (ἰ), τὰ ἡνία, χαλινάρια, πολλάκις πεποικιλμένα διὰ χρυσοῦ, ἢ ἐλέφαντος «λεύκ' ἐλέφαντι», «σιγαλόεντα» Ε 226.

ἡν-ίκα (ἴ. ἐκ τοῦ ὅς, ἥ)· ὅτε μεθ' ὁρ. χ198 ÷

Ἠνι-οπεύς, ῆα, Υ. Θηβαίου Θ 120 ÷

ἡνί-οχεύς, ἡνιοχῆα, ες, ας (ἐκ τοῦ ἡνισοχευς)=ἡνίοχος Ε 505. Ἰλ.

ἡνιόχευεν. πρτ. (ἡνίοχος) ἐκράτει τὰ ἡνία, διηύθυνε Λ 103, Ψ 641.

ἡνί-οχος, οιο, ῳ, ον, οι, οισι, ους (ἡνία, ἔχω) ὁ κρατῶν τὰ ἡνία, ὁ διευθύνων τὴν ἅμαξαν, «θεράπων» Ε 580 κ. ἄλ. Οὗτος ἵστατο συνήθως ἐν ἀριστερᾷ τοῦ **προμάχου** Θ 82.

ἡνίπαπε, (ᾰ. ἐκ τοῦ ἐ-εν-ἰπ-jαπ-ε), ἀόρ. ἐπλ. ἴδε ἐνίπτω.

ἦνις, ἦνιν, πλ. ἦνις, αἴτ. (ἂν ἐκ τοῦ ἔνος)= ὁ ἐνιαύσιος, (ἂν ἐκ τοῦ ΑΝ) = ὁ λαμπρός «βους» γ 382.

Ἠνοπίδης, (ἰ) Σάτνιος Ξ 444 ÷

ἠνορέη, ένῃ, ένην (ἀνήρ)=ἡ ἀνδρεία, δύναμις ἀνδρική Ζ 156.

ἦνοψ, ἤνοπι, ὅτ. (ΑΝ) λαμπρός, στιλπνός, πάντοτε «-χαλκῷ» Π 408, κ 360.

Ἤνοψ α') Π. τοῦ Σατνίου Ξ 445 ÷—**β')** Π. τοῦ Κλυτομήδους, ἐξ Αἰτωλίας Ψ 634.— **γ')** Π. τοῦ Θέστορος, ἐκ Τροίας Π 401.

ἤντεον ἴδε ἀντάω.

ἧντο ἴδε ἧμαι.

ἤνυτο ἴδε ἄνυμι.

ἠνώγεα, ει, ἴδε ἄνωγα.

ἠοῖον αἴτ., οι, ων, θηλ. ῃ, ην (ἠώς) πρωϊνός, οὐσ. πρωΐα δ447, ἄλ. ἀνατολικός θ 29.

ἦος ἴδε ἕως.

ἦπαρ, ατι, ὅτ. οὐδ. τὸ σικότι : 301

ἤπαφε, ἴδε παραπαφίσκω

ἠπεδανός (ᾰ), ἀσθενής, ἀδύνατος Θ 311, Θ 104.

ἤπειρος, ἠπείροιο, ου, ῳ, ον. θηλ. στερεά, κατ' ἀντίθ. τῆς θαλάσσης καὶ νήσων «ἐριβῶλαξ, μέλαινα» πρβ Β 635, ἡ μεσόγειος, ἀντίθ. πρὸς τὴν θάλασσαν ι 49, καὶ τὴν νῆσον ε 56. ἤπειρόνδε = πρὸς τὴν ξηράν.

ἤπερ=ἠέπερ, ἦ, παρὰ Ξ 48.

ἦπερ (ὅσπερ)=ἐκεῖ ὅπου, ὅπου μ 81, Φ 4.

ἠπερ-οπεύς, ἠπερ-οπῆα αἰτ. λ 364 † καὶ ἠπερωπευτά κλτ. τοῦ —τής, (Fοπ)—ἀπατεών, διαφθορεύς Γ 399 καὶ Ν 769.

ἠπερ-οπεύειε, ει, ειν ἐνσ., πρτ. ἠπερόπευον, ἀόρ.-εύσης, ἀπατῶ, διαφθείρω «φρένας γυναιξί, γυναῖκας ταῦτα».

ἠπιό-δωρος (ἐ. ἤπια)=πλήρης ἠπίων δώρων, ἀγαθός, ἐλευθέριος Ζ 251 †

ἤπιος, ου, ον, η, α, πρᾶος, γλυκύς, ἐπὶ προσώπου, ἐπὶ φαρμάκων (καταπραϋντικός) Δ 218, «δήνεα» Δ 361 = ἀγαθὰ φρονήματα ἔχεις.

ἠπύτα, -της ἀρ. (ὐ, ἠπύω)=μεγαλόφωνος «κῆρυξ» Η 384 †

Ἠπυτίδης, ὁ Περίφας ἐκ Τροίας Ρ 324†

ἠπύω, ἠπύει, πρτ. ἤπυε· α') ἀμετθ. δυνατὰ φωνάζω ρ 271, ἠχῶ Ξ 399, β') μεταφ. προσαγορεύω κ 83, συρίζω ι 399.

ἦρα (Fῆρα, βούλομαι) φέρειν τινί, καὶ· ἐπὶ ... ἦρα—»=χάριν, εὐχαριστησιν, βοήθειαν γ 164, Δ 572.

Ἤρα-κλείδης α') Τληπόλεμος Β 653. β') Θεσσαλὸς Β 679.

Ἥρα-κλέης, Ἡρακλῆος, ῆι, ῆα, τὴν ὀνομ. ὡς καὶ συχνὰ τὰς ἄλλας πτ. ἀντικαθιστᾷ ἡ περίφρ. «βίη Ἡρακληείη», κλητ. ἐλλείπει· Υ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης· ἡ γένησις του ἐν Τ98, οἱ «ἄεθλοι» Θ362, λ623, φ 26· καταστρέφει τὴν πόλιν Λαομέδοντος Τροίαν Υ 145, Ε 642· ἐκπορθεῖ τὴν Πύλον Λ 689. πρβ Ε 392, 403, Ε 397· ἴδε θάνατον Σ 117· «θρασυμέμονα, κρατερόφρονα, ὑπέρθυμος, θεῖοια». πρβ. φ 25.

Ἡρα-κληείη, ης, η, ην=ὁ Ἡρακλῆς.

ἠράμεθα ἴδε ἄρνυμι.

ἦραρε ἀόρ. τοῦ ἀραρίσκω.

ἤρατο ἀόρ. μέσ. τοῦ αἴρω καὶ ἄρνυμαι.

ἠρᾶτο ἴδε ἀράομαι.

Ἥρη, Θ. τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, καὶ γυνὴ τοῦ Διὸς Ξ 201 ἑξ. ἐχθρὰ δὲ τῶν Τρώων· τέκνα αὐτῆς εἶναι «ὁ Ἄρης, ὁ Ἥφαιστος, ἡ Ἥβη, ἡ Εἰλείθυια», πόλεις δὲ ἀγαπηταὶ «τὸ Ἄργος, αἱ Μυκῆναι, ἡ Σπάρτη» Δ 52. Λέγεται «Ἀργείη, βοῶπις, πότνια, πρέσβυ θεά» Ε 721. Διὸς κυδρὴ παράκοιτις, δολοφρονέουσα, ἠϋκόμοιο, λευκώλενος, χρυσόθρονος, χρυσοπέδιλου».

ἠρήρει ὑπερσ. τοῦ ἀραρίσκω.

ἠρήρειστο ὑπερσ. τοῦ ἐρείδω.

ἦρι (ἑ) τοπικ. ἐπίρ. (ἠέρι) — πρωΐ Ι 360, μετὰ τοῦ «ἠῶθεν» τ 320.

ἠρι-γένεια, ης, αν, ἡ πρωΐ γεννωμένη, ἡ ἑωθινή, ἐπίθ. τῆς «ἠοῦς» ὀ 195, καὶ οὐσιαστ. «—χρυσόθρονος»=Αὐγὴ χ 197. ἄλ. ἐνεργ. ἡ τὴν πρωΐαν γεννῶσα.

ἤρικε ἴδε ἐρείκω.

ἤρϊον, τό=τύμβος, μνῆμα Ψ 126 †

ἤριπε ἴδε ἐρείπω.

ἤρυγε ἴδε ἐρεύγω.

ἠρῶ, πρτ. ἴδε ἀράομαι.

ἠρώησαν ἴδε ἐρωέω.

ἥρως, ωος ξ 303 (---), ωϊ (ω Η 453), ωα, ω πρὸ φωνήν. πλ. ωες, ώων, ώεσσι, ας. Ἥρως ἐλέγετο πᾶς ἄνθρωπος, ὅστις ἐνίκησε «παλλικήκαι·» ἔπειτα δ' ἡ λέξις κατέντησεν ὡς προσηγορία ἐπαίνου· δυνατός, ἰσχυρός, γενναῖος, σεμνός, ἔντιμος· καὶ ἀπολύτως (Σ 56, θ 242 καὶ ἄλ.) καὶ περὶ βασιλέων, στρατηγῶν, μαχητῶν· «ἥρωες Ἀχαιοί, —Δαναοί». Ἥρωες καλοῦνται οἱ· «Μενέλαος, Αἰνείας, Σθένελος, Ἀγαμέμνων, Αἴας, Διομήδης, Νέστωρ, Ὀδυσσεύς, Ἀχιλλεύς, Τηλέμαχος, Πάρις, Ἀλκίνοος κ. ἄλ. Παλλάκις μετὰ τῆς ἀντωνυμ. ὅ, ἥτις κεῖται ἀντὶ ἄρθρου. Καὶ παρὰ τῷ «θεράποντες Ἄργος» Β110, «γέρων» η155.

ἦσ' = α') ὁριστ. ἦσαι Ο 245, β') προστ. ἧσο π 44, τοῦ ἧμαι.

ἦσαι, ἤσται=κάθησαι.

ἥσατο ἴδε ἧδομαι.

ἧσεν μέλ. τοῦ ἵημι.

ἧσθα ἴδε εἰμί.

ἧσκεν 3 ἑν. πρτ. τοῦ ἀσκέω.

ἧσσων, πλ. -ονας, κατώτερος, χειρότερος, οὐδ. -ον ο367 «ὀλίγον ἧσσαν»=ὀλιγώτερον.

ἦστην πρτ. τοῦ εἰμί.

ἡσυχίη (ῠ) = ἡσυχία, γαλήνη σ 22 †

ἡσύχιον (ὐ) αἰτ. ἀρσ.=ἀπράγμονα, ἥσυχον Φ 598 †

ἡσχυμμένος πρκ. τοῦ αἰσχύνω.

ἤ τ' = ἦ τε Γ 366.

ἤ τε = ἤ καὶ· καὶ «ἤ τε—ἤ τε» = εἴτε—εἴτε Γ 409, Γ 41.

ἦτιάσασθε, ὤοντο πρτ. τοῦ αἰτιάομαι.

ἦ τοι (α', ἦ καὶ 3 τοι) σημαίνει α') βεβαιωτικόν-βεβαίως, τῷ ὄντι· λέγεται μετὰ τοῦ μὲν «ἦτοι μὲν» ἑπομένου «δέ, ἀλλά» Δ 140, Γ 168· καὶ ἄνευ τούτου = μέν Α

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

68, ο 6, Π 188· = ἄν καί, καὶ ἐν τούτοις Χ 280· «ἀλλ' ἦτοι»=ἀλλὰ μέν Α 211, π 276· μετὰ τοῦ 1 ἑν. τοῦ μέλ. ὁρ. Γ 22, ἔπειμι ψ 359· οὕτω 1 πλ. Θ 35, ᾗ ὑπ. ἀόρ. μ 191, καὶ εἰς προστ. ὃ 238, καὶ «ὡς» ε 23, «ὄρρα» γ 418.

ἦτορ, τό, (ἐκ τοῦ ἄρετορ, πρβ. αὐτμή) α') τὸ ἦπαρ, ἡ καρδία, ἃ εἶναι μέλη τοῦ σώματος, μεταφέρονται δὲ εἰς τὴν ψυχήν. Προστίθεται δοτ. ἠθική· συνώνυμον τοῖς «κραδίη, κῆρ, θυμός» καὶ «ἑνὶ φρεσί, ἐν κραδίῃ» ἐνοικεῖ «ἐν στήθεσσιν» Α 188 = νοῦς· δ') ὡς ἕδρα τῆς ζωῆς, ψυχή Ν 84,= «ρίπτον ἦτορ» Ε250· «χάλκεον—» ἡ ζωϊκὴ δύναμις, ἥτις φωνὴν ἐκβάλλει, ὡς φωνὴ χαλκίνη Σχολ. φωνή, ψυχή· «στιβαρείων—, νηλεὲς—«δεδαϊγμένον—» «θεακεκαμμένων τὴν ψυχήν, τ. ἔ. καιρίαν πληγέντα.

ἠυ-γένειος (γένειον) = εὐγένειος· μετὰ τοῦ «λίς» Σ 318· «λέων» ὃ 456 = ὅσον γένειον ἔχων, εὔτονος.

ηὗδα ἴδε αὐδάω.

ἠύ-κομος, σιο (κόμη)=καλλίκομος, ἐπίθ. θεῶν καὶ γυναικῶν=καλή, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον Α 36, 178. Ζ 92.

ἠύς, ύν, ὑ ἴδε εὖς

ἤυσε=ἐφώνησε, ἴδε αὐω.

ἠΰτε (ὕ, ἠΡε τε) μόριον ὁμοιωματικόν· καθάπερ, ὥσπερ Α 359, Γ 3· τοῦ «ὅτε, ὡς» μεθ' ὁριστ. Β 87, μεθ' ὑποτ. Ρ 547.

Ἥφαιστος, ἄνευ δοτ., (σῆη = καθ' ἑαυτόν, φαίνων;), Υ, τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, θεὸς τοῦ πυρὸς καὶ τῶν διὰ τοῦ πυρὸς (ἐκ μετάλλων) μηχανικῶν τεχνῶν Α 606, Υ 12, Β 101. Σύζυγος αὐτοῦ ἡ «Χάρις» Σ 382 κ. ἑξ., ἐν Ὀδ. θ 267 ἡ «Ἀφροδίτη»· ρίλος τῶν Ἑλλήνων Υ36· ἐναντίος τοῦ Ξάνθου Φ342. Ἐκ Διὸς ἦν «ἀμφιγυήεις, κυλλοποδίων» Σ 395 ἑξ. Λέγεται «χαλκεύς, πολύφρονος, περίκλυτος, πολυμήτιος» — Μετωνυμικῶς=πῦρ Β 426.

ἦφι (σῆφι δοτ. θηλ. τοῦ ὅς) βίηφι=διὰ τῆς δυνάμεώς του Χ 107 ÷

ἠχή, ῆ· (Fηχή, ἴαχω, ἠχώ) ἦχος, θόρυβος, ἀλαλαγμός· «θεσπεσίη» Β 209· τῶν μαχομένων Θ 159· βοὴ πολλῶν ἀνθρώπων, ἀνέμων γ 150, λ 633· δένδρων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου δονουμένων Π 769.

ἠχήεις, ἠχήεντα οὐδ., -ήεσσα θηλ. (ἠχή =ἦχος· ἀποτελῶν, ἠχηρὰς ὃ 72· παραγώδης Α 157.

ἴχθετο πρτ τοῦ ἄχθομαι καὶ ἔχθομαι.

ἦχι ἐπίρ. (ἦ, ὅς)=ὅπου Α 607.

ἠῶθεν (ἠώς) γεν. χρόνου, ἐπίρ.=πρωΐ, ἅμα ἡμέρᾳ Η 381· σαίνεται δὲ ὅτι εἶναι=αὔριον πρωΐ Σ 136, μετὰ τοῦ «μάλ' ἦρι»= αὔριον λίαν πρωΐ.

ἠῶθι πρό. πρὸ τῆς αὐγῆς, πρὸ τῆς ἀνατολῆς Λ 50, ε 469.

ἠὼν ἀντὶ ἠῶν.

ἠώς, οῦς, οἵ. ᾧ (ἀFώς) τὸ πρῶτον φῶς, τὸ λυκόφως, ἡ αὐγή π 2· «ἠοῦς» γεν. χρον.— «ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε» Ε 267 εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην· περὶ τόπου = ἡ ἀνατολή «ὅπου ζόφος οὐδ' ὅπη ἠώς» κ 190· προσωπικῶς **Ἠὼς** ἡ θεὰ τῆς πρωΐας = ἡ Αὐγή· Μ. τοῦ Μέμνονος, γυνὴ τοῦ Τιθωνοῦ. Κατοικεῖ αὐτῆς μ 3, Λ 1, Τ 1, χ 197. Προηγεῖται αὐτῆς «Ἑωσφόρος» Ψ 226, ἐλαύνει ἐξ ἅρματος ψ 246· λέγεται «ἠριγένεια, ῥοδοδάκτυλος, δῖα, εὐθρονος, κροκόπεπλος, φαεινή, φαεσίμβροτος, χρυσόθρονος».

(-).

θαάσσεις, -έμεν. προστ. θάασσε Ο 124 = καθέζεσαι, κάθησαι.

θαιρός, θαιρούς αἰτ. πλ. (θύρα)=τοὺς στρόιγγας τῆς θύρας Μ 459 ÷. Ἡσύχ. ὁ διήκων ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω στροφεὺς τῆς θύρας, ἢ ἄξων. (ἴδε Εἰκ.).

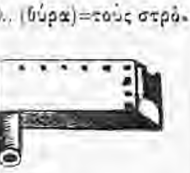

θαλάμη, ης γεν.— τρώγλη, θαλάμη, φωλεὸς θαλασσίων ζώων ε 423 ÷ (ἀᾶ)

θαλαμη-πόλος, ἡ (πέλεσθαι)=ἡ περὶ τὸ θάλαμον ἀναστρεφομένη, ἡ «καμαριέρα» η 8. Ὀδ.

θάλαμος, ὁ, ἄνευ δοτ. πλθ. οἶκος (ἐν ᾧ τιθέσει πρὸς τὴν «αὔουσαν, μέγαρον, δόμα)=οἴκημα τῆς δεσποίνης (δ 121· ἀποθήκη, ἔνθα ἐσθῆτες, ὅπλα, τροφαὶ διατηροῦνται (δ 337, φ 8, 38, 51, τ 17)· κοιτῶν Γ 423, α 425, γ 412, 443 (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. δόμος). Τὸ μέγαρον τοῦ Πριάμου εἶχε 50 θαλάμους Ζ 244, ἔνθα ἐκοιμῶντο οἱ παῖδές του, τὸ δὲ ἕτερον μέρος τὸ πρὸς τὴν εἴσοδον εἶχε 12· Ζ 248· «εὐρύς, πυκινὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ὑψηλός, ὑψηρεφής, ὑψόροφος, εὐπηκτος, εὐσταθής, πολύκμητος, πολυδαίδαλος, τέγεος, κεδρινος, εὐώδης, θηώδης, κηώεις».

Θάλασσα, ἡ, ἄνευ πλθ. (ταράσσω;) ἡ θάλασσα (ὡς στοιχεῖον) μ 12, δ 501, τ 113. Λέγεται δὲ «πολιή, πολυφλοίσβος, ἀτρύγετος, ἠχήεσσα, γλαυκή, εὐρύπορος»· θαλάσσης «κῦμα, οἶδμα, λαῖτμα, ἁμφαλός»=

Θαλάσσιος (θάλασσα) ἔργα = ἡ ναυτιλία Β 614, ἡ ἁλιεία ε 67.

Θαλέθων, -οντες μετχ. (θάλλω)=ἀκμάζοντες (κατὰ τὴν ἡλικίαν) ξ 63, «—ἀλοιφῇ» θάλλοντες ἐκ τοῦ πάχους.

θάλεια, ἡ (θάλος) πάντοτε μετὰ τοῦ «δαίς» πλουσία τράπεζα θ 76.

Θάλεια μία τῶν Νηρηΐδων Σ 39 ÷

Θαλερός (ᾰ), ᾱ, ὸν, ὼ, οἱ, ῶν, οὺς. ἡ, ὴν (θάλλω)—α') ἀνθηρός, εὔρωστος, ἄφθονος, δυνατὸς «μηρώ, χαίτη, γενύ, ἀλοιφή»· «—σίζηοί»· Σχ. ἀκμαῖοι τῇ ἡλικίᾳ· «πᾶσις, παρακοίτης, — τις». β') ὁρμητικῶς διαρρηγνύμενος, ἀναβλύζων· «—δάκρυ» τὸ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀεὶ θάλλον· «γόον—». γ') νεαρός, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας «γάμος». θαλέων ἔδε θάλος.

Θαλίη, Θαλίη, δοτ. πλ' ης (θάλλω) ἀσθονία Ι 143 ἐν πολλῇ εὐωχίᾳ. Πλ. ὁ χρόνος, καθ' ὃν τις ἔχει πάντα τἀγαθά, πέρψις λ 603.

Θαλλός, Θαλλον αἰτ. ἀρσ. (θάλλω) κλάδος πράσσινος, φύλλα χλωρὰ ρ 224 ÷

θάλλω, μόνον πρκ. μετ. τεθηλώς, τεθαλυῖα, ῆ, ᾶν, ὑπερ. τεθήλει. πρβ. θηλέω· -ακμάζω· ἡ μετ.=ἀνθηρός, βρίθων, πλούσιος, ἀκμάζων ἐπὶ παντὸς πράγματος, συνήθως μετὰ δοτ. «ἔέρσῃ, σταφυλῇσιν, ἀλοιφῇ».

Θάλος, (ᾰ) αἰτ. τὸ (θάλλω) βλαστός· ἀεὶ ἐν μεταφ. σημ. περὶ παιδῶν καὶ νέων μετὰ χάριτος αὐξανόντων (κοινῶς βλαστάρι, φυτάνι) Χ 87, ζ 157, 163. **Θαλέων** ὡς ἐπίθ. οὐδ. ἐκ τοῦ θάλυς, ἀντὶ οὐσ. Χ 504 = τῶν τέρψεων· Σχ. παντοδαπῶν τροφῶν καὶ ἐδεσμάτων.

Θαλπιόων μετ. = θαλπιάων «ῶν, θερμαινόμενος τ 319 ÷

Θάλπιος, Υ. τοῦ Εὐρύτου Β 620 ÷

Θάλπων, -οντες μετ. ζεσταίνων τὸ «τόξον» φ 246. Ὅθ.

Θαλπωρή, ἡ=ζέστα· ἀεὶ μεταφ. χαρά, ἐλπίς Ζ 412.

Θαλύσια, τὰ (ῡ. θάλος, ἐνν. ἱερά), αἱ ἀπαρχαὶ τῶν καρπῶν. Σχ. ἑορτὴ ἐν ᾗ τὰς ἀπαρχὰς τοῖς θεοῖς ἐπιθύουσι τῶν καρπῶν 1534 ÷

Θαλυσιάδης, Υ. τοῦ Θαλῦσίου Δ 458 ÷

Θαμά ἐπίρ. (ἐκ τοῦ θαμέες) συχνά, συνεχῶς α 143, 209.

θαμβέω, μόνον πλ. πρτ. **ἐθάμβεον**, ἀόρ. θάμβησεν, -σαν, μετ. θαμβήσαντε, σασα (θάμβος) α') ἀποβ. ἐμένον ἐκθαμβοι κ 63, διότι οὐδὲν ἔπραττον· α 360, Γ 398· β') «τινά» θεωρῶ μετὰ θάμβους ρ 367, φ 155.

Θάμβος, εος οὐδ. (τάφος) θαυμασμός, διότι δὲν ἐννοοῦμεν πόθεν τι γίνεται, ἔκπληξις ω 394, Γ 342.

Θαμέες, ἐσι, ἐας, εἶαι, είας = συχνοί, πυκνοί «σταυροί» ξ 12, ε 252, Δ 52.

Θαμίζω, εις 2 ἐν. ὁρ καὶ -ίζων μετ. ἐνσ., πρτ. θάμιζε συχνὰ ἔρχομαι, συχνάζω ε 88, Σ 386· μετὰ μετ.=συνεχῶς, «—κομιζόμενος»=συνεχῶς περιεποιεῖτο θ 451.

Θάμνος, ῳ, καὶ πλθ. (θαμέες) χαμόδενδρον, καὶ ἐπὶ ἐλαίας ψ 190, Λ 156.

Θαμυρις (ῡ. ἀοιδὸς ἐκ Θράκης Β 595 ÷

Θάνατος, ἐνκ. καὶ -οι (θανεῖν) — θάνατος εἴτε φυσικὸς εἴτε βίαιος (χρόνος) ἅπαξ μ 341 πλθ = τὰ εἴδη τοῦ θανάτου· «—θάνατον» αἴτ. προσδιορ.=εἰς τὸν θ. Δ 155· **θανάτοιο κῆρες**=οἱ αἰρνίδιοι θάνατοι· «θ. καὶ κῆρα» ω 127, «τέλος, μοῖρα καὶ αἶσα»· ὁ χρόνος τοῦ θανάτου εἶναι πεπρωμένος Γ 309, καὶ ω 124 ὁ θάνατος, ὃς εἶναι τὸ τέλος τοῦ βίου· «πορφύρεος»=μέλαν νέφος, «ἀδηχρός, μαλακός, δυστυχής, λευγαλέος, δυσηλεγής, ταυλεγής, θυμοραϊστής, μέλας, ὑμοῖτος»· «θάνατόν δε»=εἰς τὸν θ. Π 693 (ᾰ. ᾰ)—ὡς κύριον πρόσωπον εἶναι ἡ θεὸς τοῦ θανάτου, ὃς εἶναι δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ Ὕπνου Ξ 231· πρβ. ν 80, 672.

θανέειν=θανεῖν.

θάομαι=θεάομαι (ἔδε ΘΑΕ) μόνον 3 πλ, ἐνκ, ἀορ. 1 **θησάσατο** (ἀντὶ -ντο)=μετὰ θαυμασμοῦ παρετήρησαν «Πηνελόπην» σ 191 ÷

θάπτω, ἐνσ., πρτ. 3 πλ. ἀόρ. **θάψαν**, ὑπο. πθ. ἐτέθαπτο—θάπτω. ἐνταφιάζω τὸ κακὸν σῶμα, «ὑπὸ χθονός», καταθάπτω λ 52.

Θερσαλέος, ον, οι, η, οὐδ. συγκρ. -ώτερον, ἐπίρ. ἐως (θάρσος) τολμηρὸς «πολεμιστής, ἀνήρ». ρ 449 αὐθάδης, θρασύς.

θαρσέω, ἐνσ., παρκ. τεθαρσήκασι καὶ ἀόρ. 1 (θάρσος), ἔχω θάρρος, λαμβάνω θάρρος, πολὺ ἐλπίζω. Ἡ μετ. συνήθης μετ' ἄλλου ῥήμ. Ε 124, Υ 338, γ 75. Μετ' αἰτ. θ 197 =λάβε θάρρος περὶ τούτου τοῦ ἀγῶνος.

Θάρσος, ους, εως, ει οὐδ. θάρρος, τόλμη α 321, γ 75. θρασύτης Ρ 570

Θάρσυνος ἐπίθ. (ῡ. θάρσος) θαρραλέος Π 70· πεποιθὼς «οἰωνῷ» Ν 823. Ἰλ.

θαρσύνω (ὑποτ.) ἔνσ., πρτ. 1 ἐν. θάρσυνον, θαμ. θαρσύνεσκε, 2 ἐν. ἀόρ. θάρσυνας (θάρσος) τὴν ψυχὴν τινὸς ἐνθαρρύνω, ἐμψυχώνω «ἦτόρ τινι ἐνὶ φρεσίν» Δ 233.

θαῦμα, τό (θάομαι), πρᾶγμα θαυμαστόν, ὃ παρατηροῦμεν μετὰ θαυμασμοῦ. θαῦμα λ 787, μετὰ τοῦ «ἰδέσθαι» — ἐκπληξις ρ 306, μόνον κ 306=θαυμασμός.

θαυμάζω, ἔνσ., πρτ. θαύμαζε. θαμ.-ζεσκον, ἀόρ. θαυμάσωσι, ειν, ων, αντες· μέσ. θαυμαζόμην, μέλ. θαυμάσσεται (θαῦμα)—θαυμάζω. ἐκπλήττομαι «τινά» Ε 601, σ 411 «τί» Ν 11, η 43 «τό» — Μετ' ἐξηρτημ. προτάσ. «—οἷον ἐτύχθη» Β 320, «ὅσος ἦεν» Ω 629. Μετ' αἰτ. καὶ ἀπ. Ε 601.

θαυμαίνω. **θαυμανέοντες** μετ. μέλ.=θεασόμενοι, θαυμάσαντες θ 108 †

Θαυμακίη, πόλ. ἐν Μαγνησίᾳ (Δωμοκὸ) Β 716 †

ΘΑΦ (ἐκ τοῦ θαF ἴδε θέα θηέομαι, θαῦμα, θάμβος) παρκ. **τέθηπα**, εν, ὡς, ὁτες, ὰτας, ὑπερ. ἐτεθήπεα, ἀόρ. μετ. ταφών.—ἐκθαμβοῦμαι, μένω ἐκστατικός· «θυμῷ» ζ 166, «τινά» ζ 168.

θάω, μόνον μέσ. ἔνσ. ἀπ. **θῆσθαι**, ἀόρ. θήσατο—θηλάζω Ω 58, ἀμέλγω ὀ 89.

θεά, ᾶς, ἀν, αἱ (**θέαιναι**), άων, ῆσι, ῆς, άς, θεὰ ἀντιτ. τῷ «γυνή» Ξ 315, συνάπτεται μετ' ἄλλου οὐσ. «μήτηρ, νύμφη».

Θέανω (ἀ. θεαίνω), Κισσηΐς, ἄλοχος Ἀντήνορος Ζ 302. Ἱέρεια Ἀθηνᾶς ἐν Ἰλίῳ.

Θέειον, μόνον ἑνκ. (θεῖον ἐκ τοῦ θύος), θεῖον (θειάρι) «κακῶν ἄκος» χ 481· «ἐκάθηρε θείῳ» Π 228 τὸ ποτήριον· περὶ τοῦ κεραυνοῦ ὅτι ὄζει θείου Ξ 415 μ 417 = ἡ ναῦς ἐγέμισεν ἀπὸ τοῦ κεραυνοῦ (βλ. τῆς ὀσμῆς καὶ τοῦ καπνοῦ).

θειόω, **θειώσω** μέλ. καὶ ἔνσ. μέσ. θειοῦται (θέειον), θειώνω, μὲ θεῖον καπνίζω τὴν οἰκίαν ψ 50.

θέεν 3 ἐν. πρτ. τοῦ θέω.

θείειν, ῃ, οιμεν, **θείειν** ἀπαρ. ἴδ. θέω.

θεῖεν, **θεῖμεν**, ἑνκ. ἀόρ. τοῦ τίθημι.

Θειλό-πεδον (θ' εἰλόπεδον;) τόπος, ἐφ' οὗ ξηραίνονται αἱ σταφυλαὶ η 123 †

θείνω, ἐμεν ἀπ., θείνῃ ὑπ. ἔνσ., πρτ. θεῖνε, ἔθεινε, μετ. ἀόρ. θείνας καὶ μετ. ἔνσ.—κτυπῶ, πλήττω, φονεύω «τινά τινι» (βουπλῆγι, μάστιγι, ἄορι, τόξοις) Φ 491· θεινόμενος=κτυπούμενος «οὖδει, ξίφεσι».

θείομεν ὑπτ. ἀόρ. τοῦ τίθημι.

θεῖος, ου, οιο, ον, ων, ῃ, ης, ην (θεός).—θεῖος, ἐκ θείου «ὀμφή», θεοποίητος «πύργος» καὶ=λαμπρὸς δ 341, ἱερὸς «ἀγών, χορός» (τὸ θει ἐν τῇ θέσει, μόνον πρὸ τοῦ ἀροτῆος, ὄνειρος καὶ ἐν τῷ ὃ ποσὶ ἐν ἄρσει).

θείω α')=θέω—τρέχω. β')=θέω, ἀόρ. τίθημι.

θέλγω, ἔνσ., πρτ. (ἐ)θέλγε, θαμ. θέλγεσκε γ 264, μελ. θέλξει, ἀόρ. 1, πθ. ἔνσ. εὐκ. θέλξαιτο, ἀόρ. ἐθέλχθης καὶ 3 πλ. ἔθελχθεν —γοητεύω ρ 521 διὰ διηγήσεως, ἀποπλανῶ Φ 276, παραλύω «τινά, τινὸς καὶ τινὶ θυμὸν» Ο 322, 594, θαμβώνω Ν 435.

θελκτήριον, α, τὸ (θέλγω) — θέλγητρον, τέρψις θ 509. Συχ. ἱλαστήριον εἰς τέρψιν θεῶν· (ἢ δούρειος ἵππος).

θεμεθλα καὶ **θεμείλια**, τὰ (θεῖναι) — θεμέλιον, βάσις Μ 28· αἱ βάσεις (ἡ ρίζα) τοῦ ὀφθαλμοῦ Ξ 493· ὁ λαιμός, ὁ φάρυγξ Ρ 47.

θέμεν(αι)=θεῖναι ἀπαρ. ἀόρ. τοῦ τίθημι.

θέμις, ιστος, ιστι, ιστα, ιστες (θεῖναι) α') νόμος φυσικός, νόμος ὑπὸ τῶν θεῶν τεθεὶς Α 238· δίκαιον Ε 761, ι 112, 115. β') ἐπὶ τοῦ ἁρμόζοντος καὶ καθήκοντος· ἐνικ. μόνον· «θ. ἐστὶ» εἶναι δίκαιον, «ἢ θ. ἐστὶν» τοῦτο εἶναι πρέπον· μετ' ἀπαρ., μετὰ γεν. «ξείνων», μετὰ δοτ. Ξ 386. γ') δικαστήριον Α 807. δ') δίκας π 387. ε') φόρος διδόμενος τῷ βασιλεῖ Ι 156.—**θέμις** ὡς κύριον ὄνομα, μόνον ἐν β 68, Υ 4, Ο 87, 93

θεμιστεύει, οντα (θέμις), νομοθετεῖ, κρίνει «τινί» λ 569· «τινός» ι 114 εἶναι δικαστής.

θεμόω, **θέμωσε** ἀόρ. μετ' ἀπαρ. ἤγγισε, ἠνάγκασε νὰ ἐγγίσῃ (τὸ κῦμα τὴν ναῦν) «χέρσῳ» ι 486 καὶ 542.

—Θέν προσχηματισμός, προστιθέμενος εἰς ὀνόματα καὶ ἀντωνυμίας, σημαίνει α') τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν· «πεδόθεν, Τροίηθεν, οὐρανόθεν», καὶ μετὰ τῆς «ἐκ, ἀπό» μετὰ τοῦ ῥ. «φέρειν, ἄγειν, μεδέων». β') τὸν θεὸν ἢ ἄνθρωπον, ἐξ οὗ τι γίνεται ἢ γεννᾶται «Διόθεν, θεόθεν, ἐμέθεν, σέθεν, πατρόθεν». γ') ὁ χρόνος, καθ' ὃν τι ἀρχίζει νὰ γίνεται «ἠῶθεν, ὄπισθεν». δ') ὁ τρόπος καθ' ὃν τι γίνεται «αἰνόθεν, οἰόθεν» (τὸ ν οὐδέποτε ἀποβάλλεται).

θένἄρ, **θέναρος** γεν. οὐδ. = τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς Ε 339 †

θέο πρστ. ἀόρ. α'. τοῦ τίθημι.

Θεο-δμήτων γεν. πλ. (δμητός, ἐκ τοῦ δέμω) «πύργων» ὑπὸ θεῶν ᾠκοδομημένων Θ 519 †

Θεο-ειδής, ἐα αἰτ. (εἶδος), θεοῦ εἶδος ἔχων, θεῷ ὅμοιος κατὰ τὸ σῶμα, καλός, ἐνειδής. «Πάρις, Πρίαμος, Τηλέμαχος».

Ψηφιακή Κεντρική Βιβλιοθήκη Ε.Μ.Π.

Θεο-ϳείκελος, ον, ε (ἴκελος), ὅμοιος τοῖς θεοῖς τὸ εἶδος Α 131.

Θεόθεν = ἐκ θεοῦ π 447.

Θευ-κλύμενος (ῡ), Υ. τοῦ Πολυφείδους, μάντις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀμφιαράου περίφημος ο 256, υ 350·

θέον 3 πλ. πρτ. τοῦ θέω.

Θεο-πρωπέων μετ. = προφητεύων Δ 109.

Θεο-προπίης γεν., ην, ας καὶ—πρόπιον, γεν. πλ. ίων (θεοπρόπος) — = θεόφαντον, πρόρρησις, χρησμὸς Α 385.

Θεο-πρόπος, αἰτ. -ον, ὁ τὰ ἐκ θεοῦ προλέγων, μάντις (Ν 70 οἰωνιστής) α 416.

Θεός, οῦ, οῖο, ῷ, ὸν· οἱ, ῶν, οἷσι, οἷς, γεν. δοτ. θεόφιν, Η 366, γ 110, ψ 347, οὺς, κοινοῦ γένους.—θεὸς (θεά) Δ 514, Σ 394· «σὺν θεῷ» μὲ τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ, «ἄνευ(νε) θεοῦ, ὑπὲρ θεόν, ἐκ θεόφιν»· θεῶν γένεσις Ξ 201, «—Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες» Δ 18, «Ὀλύμπιοι, ἐπουράνιοι»· ἀντιθ. «οἱ ἔνερθε, αἰεν ἐόντες, ἀειγενετάων, ἀθανάτοι, μάκαρες, ῥεῖα ζώοντων, θεῶν κέλευθος· μοῖρα γ 269· αἷμα—ἰχωρ.» Ε 339 (Συχνὰ ἐν συνιζήσει ξ 251· θῖ). Συγκρ. **Θεώτερος**.

Θεουδής, ἐα (θεο-βρής, δέδια)—θεοσεβὴς «νόος, θυμός, βασιλεύς» τ 364, Ὀδ.

Θεράπευον (ᾰ) πρτ. = ὑπηρέτουν ν 265 †

Θεράπων, οντι, ε, ες, ας (τρέφω;)—ὑπηρέτης Δ 843, δ 23· ἑταῖρος καὶ φίλος, συχνότερον δὲ ἐξ εὐγενοῦς γένους καταγόμενος καὶ ἐκουσίως μετὰ τοῦ ἡγεμόνος ἐν τῇ μάχῃ ἀκολουθῶν καὶ διευθύνων τὸ ἅρμα Δ 229, Ρ 651. Μεταφ. σύντροφος ἢ ὀπαδὸς «θ. Ἄρηος» =πολεμικοί, «θ. Διὸς» λ 254 ὁ Πελίας καὶ ὁ Νηλεύς,=βασιλεῖς.

θερέω ἴδε θέρομαι.

θερμαίνω, μόνον ὑπ. ἀόρ. **Θερμήνῃ** = θερμάνῃ (ζεστάνῃ) «λοετρά»· παθ. ἐνσ. εὐκτ. θερμαίνοιτο.

Θερμός, **Θερμόν** οὐδ.=ζεστόν· «ὕδωρ, λοετρά, αἷμα, μοχλόν, κρέα» — μεταφ. «δάκρυα».

θέρμω, **θέρμετε** προστ. ἐνσ. (θερμός) = θερμαίνετε «ὕδωρ», παθ. πρτ. 3 ἑν. θέρμετο = ἐθερμαίνετο «ὕδωρ» (διὰ τοῦ πυρός) Θ 437, «—μετάφρενον» διὰ τῆς πνοῆς τῶν ῥωθώνων Ψ 381.

Θέρομαι, -εσθαι ἐνσ., μέσ., μέλ. θερσόμενος π 64, 507· παθ. ἀόρ. (ἐθέρην), ἐν τῇ ὑπ. **θερέω**· θερμαίνομαι ἐκ· «—πυρός», οὕτω καὶ παθ. ρ 23 — καίομαι ὑπὸ «πυρός» Ζ 333, Λ 667.

Θέρος, ους, ει, ἡ ὥρα τοῦ ἔτους «τὸ θέρος», ἀντιτίθ. τῷ «ὀπώρῃ, χείματος» η 118, μ 76· καύσων λ 192.

Θερσί-λυχος, Παίων, Φ 209, Ρ 216.

Θερσίτης, ἀμετροεπὴς ἄκοσμα εἰδώς, — αἴσχιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε Β 212 κ. ἑξ. ἦτο δημαγωγὸς· ὁ Σχ. λέγει τὴν μητέρα αὐτοῦ Δίαν, τὸν πατέρα Ἄγριον, ὃς ἦν ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως.

Θὲς προστ. τοῦ τίθημι.

Θέσ-κελον, α(κέλεσθαι)=θεοκέλευστον· θεῖα, θαυμαστὰ «ἔργα» λ 374· οὐδ. Ψ'107 ἐπίρ. =κατὰ τρόπον θαυμαστόν(ἄλ.=θεοϝείκελος).

Θεσμός Θεσμόν αἰτ. (θεῖναι) τόπος, ὅπου τι κεῖται, θέσις ψ 296 †

Θέσπεια πόλ. Βοιωτίας Β 498 †

Θε-σπέσιος (θεὸς καὶ ἔσπον (σεπ), θέσπις). **Θεσπεσίοιο** γεν., ῳ, ον, η, ην, ἄων, ἐπίρ. -ως Ο637 (θεὸς καὶ ἔσπον) α') θεόρρητος, θεορρήμων «ἀοιδή, Σειρῆνες»· δοτ. Ὑλη, ἀντὶ ἐπιρ. **Θεσπεσίῃ**=θεία βουλῇ. β') θεῖος, θαυμαστός «βηλός, ἄντρον, νέφος, ἀχλύς»· μεταφ. ὑπερμεγέθης, ἰσχυρός, λαμπρὸς «βοή, πλοῦτον, ἰαχή, ὀδμή, ξυγή».

Θεσπι-δαὲς(δαίω)πῦρ στοδρῶς καῖον Μ177.

Θέσπις, Θέ-σπιν αἰτ. (σεπ. ἔπομαι) θεόπεμπτος, θεόπνευστος, ἐν γένει δὲ θεῖος, λαμπρὸς «ἀοιδήν, ἀοιδόν» α 328, ρ 385 (ἄλλ. παράγ. κατὰ τὸ θεσπέσιος=θεορρήμων. Ὀδ.

Θεσ-πρωτοί, λαὸς παρὰ τὴν Δωδώνην π 427, ὧν ἐβασίλευεν ὁ Φείδων ξ 316, Ὀδ.

Θεσσαλός, Υ. τοῦ Ἡρακλέους, Π. τοῦ Φειδίππου καὶ Ἀντίφου Β 679 †

Θεστορίδης, Υ. τοῦ Θέστορος α') ὁ Κάλχας Δ 69. β') ὁ Ἀλκμάων Μ 394.

Θέστωρ, Υ. τοῦ Ἤνοπος Π 401 †

Θέ-σφατος, ον, α, **Θέσφαθ'** πρὸ βασέος, (θεὸς, φάναι) ὁ ὑπὸ θεοῦ εἰρημένος, ὑπὸ θεοῦ ὡρισμένος· τὸ οὐδ. οὐσιαστ. χρησμός, θεῖον λόγιον Ε 64, λ 151· ἐν η 143 «ἀήρ», ὃν ἡ Ἀθηνᾶ εἰσέπεμψεν.

Θέτις, (ἰ), ῐ, ῖν, ῐ, Νηρηΐς, μήτηρ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκ τοῦ Πηλέως Σ431 ἑξ. Ω62, πρβ. Α 502 ἑξ. «ἁλοσύδνη, ἀργυρόπεζα, ἠύκομος, καλλιπλόκαμος, ταναύπεπλος».

Θεύσεαι, -εσθαι μέλ. τοῦ θέω.

Θέω, ἐνσ. (νεώτ. τύπ. Θύειν), θείῃ, -ειν πρτ. ἔθεον, ἔθει, θέε(ν), θαμ. θέεσκον, μέλ. θεύσεαι, σθαι (θεϝω)· τρέχω ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων. Ἡ μετχ. μετ' ἄλλων ῥ.=ταχέως, ὁρμαίως Μ 343, Ζ 394, χ 106. Καὶ ἐπὶ πλοίων, ἐπὶ βράχου, δίσκου, τροχοῦ. Καὶ περὶ πραγμάτων ἀκινήτων· διαθέω—

ἐκτείνομαι· «ἄντυξ» Ζ 118, «περί—πόρπης» 459 «ἀνὰ—νῶτα θέουσα» Ν 547 ἡ ὁλέθρῳ.

Θεώτεραι, θύραι=θεῖαι ν111 †

Θήβη καὶ **Θήβησι**, ας, πόλ. α') ὑπὸ τὸ ὄρος Πλάκον ἐν Τροίᾳ, ἕδρα τοῦ Ἠετίωνος Α 366, Ζ 397, ἣν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησε. β') ἑπταπύλοιο, εὐστερέμνῳ, πολυηράτῳ, ἱερὰ τείχεα» ἐν Βοιωτίᾳ, κτίσμα τοῦ Κάδμου.—**Θήβασδε**=εἰς τὰς Θήβας

Θῆβαι μόνον πλθ. «—ἑκατόμπυλοι» πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου παρὰ τὸν Νεῖλον (Διὸς πόλις) ι 126, Ι 381.

Θηβαῖος α') κάτοικος τῶν Θηβῶν κ 192—ἰδίως. β') κύρ. Π. τοῦ Ἠετιοπέως Θ 120.

Θήγω, ει, ων ἐνσ.—ἀκονῶ, ὀξύνω»δόντας» Λ 416 προστ. ἀόρ. μέσ. θηξάσθω «δόρυ» Β 382. Ἰλ.

Θηέομαι (ἀττ. θεάομαι), μόνον εὐκτ. **Θηοῖο**, πρτ. **Θηεῖτο**, **ἐθηεύμεσθα**, **θηεῦντο**=ἐθεῶντο, ἀόρ. **Θηήσαο**, -ατο, -αντο καὶ ἐθηήσαντο, εὐκτ. αιο καὶ **θησαίατο** 3πλ.(θαF,θέα)«πάντα θυμῷ». — **Θεῶμαι**, βλέπω μετὰ προσοχῆς, μετὰ θαυμασμοῦ, **θαυμάζω** Ω 418, η 133· τινὰ σ 191, μετὰ μετ. ρ 64, τὶ Κ 524, ο 132 «(ἐῷ) θυμῷ» ε 76. ϕ 265 μετὰ συνωνύμων «θαυμάζω, θαμβῶ, ἰδόντες» Ψ728.

θήης 2 ἑν. ὑπ. ἀορ. τοῦ τίθημι.

Θηητήρ (θηέομαι)—θαυμαστής, θεατήρ,ἔμπειρος φ 397 † (ἄλ. γρ. **Θηρητήρ**).

Θήϊτον=θέειον «θειάφι» χ 493 †

Θήλεας ἴδε **θῆλυς**.

Θηλέω, **Θήλεον** πρτ.=ἐθαλλον, ἦσαν κατάφυτοι ἐξ «ἴου, σελίνου» ε 73 †

Θῆλυς, (καὶ παρὰ θηλ.) υν, θηλ.-εια, αι, ας καὶ **θήλεας** Ε 269 καὶ **Θηλύτεραι**, άων, ησι α') **θηλυκὸς** Θ 7, Ε 267· «—αὐτή» γυναικεία φωνή· τὸ συγκρ. ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ θετικοῦ· ὡς νεώτερος ὁ νέος· = εὔτροφος, τρυφερὸς β') θρεπτικός, ὀροσερός, «ἔέρση» ε 467.

Θηλιῶν, ὦνα, τὸν (θεῖναι) «ἡίων»=σωρὸς ἀχύρων ε 368 †

Θήν, ὡς παρὰ πεζοῖς «ὅήπου» (εἰρων. θήν που Ν 813, οὔ θην=ὄχι δὰ Β 276) βεβαίως, δά. Καὶ ἦ—, οὐ—, (δή)· περὶ μέλλοντος πράγματος σχεδὸν Θ 448, Ο 288, Λ 365.

θηοῖο εὐκτ. τοῦ θηέομαι.

Θήρ, Θηρί, Θῆρε δυτκ. καὶ **Θῆρες, εσαν, ας**. ἀρσ.—θηρίον,ζῷον ἁρπακτικὸν ε473,Ο324.

Θηρευτής, ῆσι ὀστ. πλ. (θήρη), θηρευτικός, προσδιορ. τοῦ «ἀνδράσιν καὶ κύνεσσιν» Μ 41 Ἰλ.

Θηρεύοντα μετ. (θήρη)=κυνηγοῦντα ε465†

Θήρη, ης, ην (θήρ), κυνήγιον Ε 49, Κ360· ἐν ι1 58, ἄγρα, λεία.

Θηρητήρ, α, ες, ας καὶ **θηρήτορας** Ι 544 (θήρη)—κυνηγός· ἐν φ 397 ἀναγεννώσκεται θηητήρ.

Θηρίων, τὸ (θήρ) ζῷον, ἔλαφος κ 171, 180.

Θής, Θῆτες, πλ. ἀρσ. (θεῖναι, συνθεσία) οἱ ἐπὶ μισθῷ δουλεύοντες, μισθωτοί, ἐργάται δ 644 †. πρβ. Φ144, Η 453, σ357, λ 489 (ἀντιτ. τῷ ὁμῶες, ἔριθοι).

θησαίατο 3 πλ. εὐκτ. ἀορ. τοῦ θηέομαι.

θήσατο, θῆσθαι ἴδε **θάω**.

Θησεύς, αἰτ. -έα λ 631, ἀττικὸς ἥρως Α 265, λ 322, Υ. τοῦ Αἰγέως.

θητεύω, θητευέμεν ἀπ., -εύσαμεν 1 πλ., ἀόρ.(θῆτες)ἐπὶ μισθῷ δουλεύω«ἄλλῳ»λ489.

-θι προσχηματισμὸς εἰς βίζαν ὀνομάτων, ἀντωνυμιῶν καὶ ἐπιρρημάτων, σημαίνων τὸν τόπον, ἐν ᾧ τι γίνεται, καὶ μετ' ἐκβολῆς -θ'· «πόθι, αὖθι, ὄθι, ὑψόθι, Ἀθηνάθι, Ἰλιόθι, Κορινθόθι, κηρόθι, ἠῶθι, ἀπόπροθι, ἐγγύθι» κ. ἄ. π.

Θής, θενί, θῆνα ἀρσ. (θεῖναι;) α') σωρὸς «ὑστερόφιν» μ 45. β') ἰδίως σωρὸς ἄμμου, παραλία· «ἁλὸς, ψυκιόεις» Α 34, ι 46.

Θίσβη, πόλ. Βοιωτίας «πολυτρήρωνα» Β 502 †

Θλάω, μόνον ἀόρ. ἔθλασ-(ᾰ), θλάσσε—περιέθραυσεν,ἔσπασε «κοτύλην, ὀστέα»Ε307.

θλίβω (ῐ) μόνον μέλ. **θλίψεται** ὦμους = θὰ πιέσῃ (κατατρίψῃ) ρ 221 †.

Θνήσκω, Θνήσκων ἐνσ., ἀόρ. ἔθανεν, θάνον, ες, ε, ον κλ., ἀπαρ. θανέειν, μέλ. θανέεσθαι, πρκ. τέθνηκε(ν), μετ. τεθνηώς, ῶτος (καὶ ότος, ότα, ότας) κλ. τεθνηκυῖαν, πρκ. συγκεκ. τεθνᾶσι· αἴην, ης, η· τεθνάμεν(αι), τέθναθι, ᾶτω—ἀποθνήσκω, «ὑπὸ χερσὶ τινος» παρὰ τῷ «πότμον ἐπισπεῖν» Η 52, «οἰκειστῳ θανάτῳ» λ 412, πρκ. = εἶμαι ἀποθαμένος,«τεθναίη»=εἴθε νὰ εἶναι νεκρός, «τεθνεῶτες, καὶ θανόντες»=ἀποθανόντες.

Θνητός, ή κλ. (ἄνευ οὐδ.) θνητὸς Υ 41· «βροτὸν» π 212, πλθ. οὐσιαστ. = οἱ θνητοί, ἀντιθ. τῷ «ἀθάνατοι» Α 574.

Θόας, άντος α') Υ. τοῦ Ἀνδραίμονος Β 638, ἐξ Αἰτωλίας Δ 527. β') «θεῖος» Υ. τοῦ Διονύσου καὶ Ἀριάδνης, ἐκ Λήμνου Ξ 230. γ') Τρώς.

Θόη, Νηρηὶς Σ 40 †

θοινάομαι, θοινηθῆναι, ἀόρ. πθ. (θοινὴ=εὐωχία, θύω) = ἵνα εὐωχηθῶσι (γευθῶσι) δ 36 †

Θόλος, ου, οιο. μόνον γεν. ἐν. Ἡσ. οἶκος εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσαν τὴν στέγην κατεσκευασμένην· οἶκος τοῦ Ὀδ. ἐν ᾧ τὰ εἰς καθ' ἡμέραν χρῆσιν ἀπετίθεντο· ἀποθήκη χ 442 459, 466(ἴδε ἐν λ. δόμος).

Θοός (ᾶνυσ γεν. ἑν., γεν., δοτ., αἰτ. πλ.) θοή, ἀων, ῆσ(ιν), ἐπίρ. θοῶς (θοϝός. θέω) —ταχύς, ὠκύς. α') περὶ μαχομένων, οἱ μετὰ μεγάλης ὁρμῆς ἔρχονται καὶ ἐπιτίθενται τοῖς πολεμίοις Θ 215, Ν 295.=εὐκίνητος, ὁρμητικός· β') ἐπὶ πραγμάτων κινητῶν «ἅρμα, μάστιγι, βέλος, νῆας»· μετὰ τοῦ δαΐτα» προληπτικῶς, τὸ ἐν τάχει παρασκευασθὲν γεῦμα· «—νύξ» ἡ ταχέως ἐπιλαμβάνουσα τὴν γῆν· «—νῆσοι» αἱ εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσαι.

θοάω, (θοός), μόνον ἀόρ **ἐθόωσα** (ἄκρου—) =ὤξυνα ι 327 †

θόρε, ἀόρ. τοῦ θρώσκω.

θοῦρος, ον, θηλ. θούριδες, ἴν (θρώσκω=ἐπιπηδῶ)· ὁρμητικός, εὐκίνητος «Ἄρης, ἀλκῆς, ἀσπίδα, αἰγίδα» Ε 30, Δ 234, ἐν Ὀδ. μόνον ὃ 527.

θόωκος, οι=θῶκος, οι.

Θόων, ωνος· α') εἷς τῶν Φαιάκων θ 113. β') Υ. Φαίνοπος. ὃν ὁ Διομήδης ἐφόνευσε Ε 152. γ') εἷς τῶν Τρώων, ὃν ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεὺς Α 422. δ') ἅλ. Τρώς, ὃν ἐφόνευσεν ὁ Ἀντίλοχος Ν 545.

Θόωσα, Νύμφη, Θ. τοῦ Φόρκυνος, Μ. τοῦ Πολυφήμου α 71.

Θοώτης, κῆρυξ τοῦ Μενεσθέως Μ 342.

Θράσιος, εἷς τῶν Παιόνων Φ 210.

θράσος, τὸ Ξ 416=θάρσος, τόλμη.

Θρασύ-δημος, ἅλ. γρ. θρασύμηλος.

Θρασυ-κάρδιος (ῠ), θρασὺς τὴν καρδίαν, τολμηρός, ἄφοβος Κ 41. Ἰλ.

θρασυ-μέμνων (μίμνω) τὸν θρασέως μένοντα, τὸν ἀτρόμητον «Ἡρακλῆα» Ε 639. (ἅλ. ἐκ τοῦ μένος, μέμαα, τὸν θάρρος ἐμπνέοντα).

Θρασυ-μήδης, Υ. τοῦ Νέστορος Π 321.

Θρασύ-μηλος, ἡνίοχος τοῦ Σαρπηδόνος Π 463 †

Θρασύς, -ύν, -εῖάων—τολμηρός, ἰσχυρὸς "Εκτωρ, χεῖρε»—προπετὴς κ 436, Λ 559.

θρέξασκον, ἀόρ. θαμ. τοῦ τρέχω.

θρέπτρα, τὰ (=θρεπτήρια, ἐκ τοῦ τρέφω) ἀνταμοιβὴ διὰ τὴν ἀγωγήν, τροφεῖα «οὐδὲ τοκεῦσιν θρ. φίλοις ἀπέδωκεν» Δ 478, καὶ Ρ 302.

θρέψα, ἀόρ. τοῦ τρέφω.

Θρήϊξ, **Θρῄκα**, ες, ας καὶ Θρῆκες, ῶν, εσσι «—ἀκρόκομοι» Δ 533, ἦσαν ἐπίκουροι τῶν Τρώων Β 844.

Θρῄκη = Θράκη, «Θρῄκηθεν ἄητον» Ι 5 ὁ βορρᾶς καὶ ὁ ζέφυρος ἐκ Θρ. ἔπνεον. Κατῴκουν δ' αὐτὴν οἱ Παίονες καὶ Κίκονες. —Ἐπίθ. **Θρηΐκιον** «πόντον» Ψ 230.

θρηνέω, **θρήνεον**, ἐθρήνεον πρτ. ᾠδὸν ἆσμα λυπηρόν, (θρῆνος) Ω 722 ω 61.

Θρῆνυς ἐπικήδειον ἆσμα, ὀλυρμὸς Ω 721.

Θρῆνυς, υτ, υν (θρὰ—) α') θρανίον ὑποπόδιον, ἐφ' οὗ οἱ καθήμενοι ἐπέθετον τοὺς πόδας· «—ὑπὸ ποσὶν» Ξ 240. Συνήθως ἦν προσηρτημένον ἢ κείμενον (τ 85) εἰς τοὺς πόδας «θρόνου, κλισμοῦ, κλιντῆρος» (ἴδε Εἰκ., καὶ ἐν λ. κλιντήρ. κλισμός). β') τόπος τῆς νεώς, ἐφ' οὗ οἱ κυβερνῆται τοὺς πόδας ἐτίθεσαν Ο 729 (ἴδ. Εἰκ. νηός).

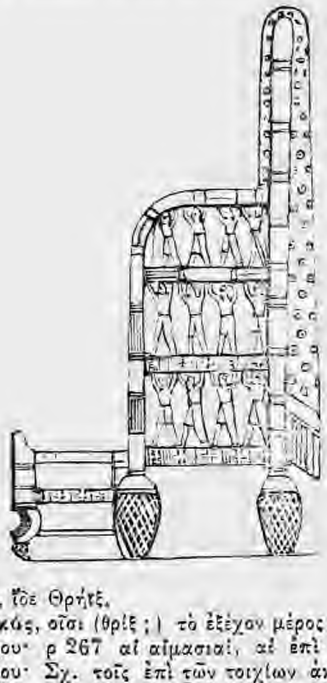

Θρῄξ, ἴδε Θρήϊξ.

θριγκός, οῖσι (θρίξ ;) τὸ ἐξέχον μέρος τοῦ τοίχου· ρ 267 αἱ αἱμασιαί, αἱ ἐπὶ τοῦ τείχου· Σχ. τοῖς ἐπὶ τῶν τοιχίων ἀκανθώδεσι περιφράγμασιν εὐ ἡσφαλισμένοις, η 87 ἡ στεφάνη τοῦ ἐξωτερικοῦ τείχους τῆς αὐλῆς, Ὀδ.

θριγκόω, μόνον **ἐθρίγκωσεν** ἀόρ.=διὰ θριγκοῦ ἐξησφάλισε (τὸν τεῖχον τῆς αὐλῆς) ξ10†

Θρινακίη (ῐ ᾰ ἴ) μυθικὴ νῆσος μ 135, εἰς ταύτην ἀπῴκισεν ὁ Ἥλιος τὰς θυγατέρας

του ἵνα φυλάττωσι τὰς βοῦς, αἳ ἐκεῖ ἐνέμοντο. πρβ. τ 275, λ 107. Οἱ ἀρχαῖοι ἐνόησῦσι τὴν Σικελίαν, ὡς ἔχουσαν τρία ἀκρωτήρια.

θρῖξ, τρῐχ-ός, ες, ας, θριξίν—ἡ θρίξ, ἡ κόμη α') ἀνθρώπων Ψ 135, β') ζώων Θ 83.

θρόνα, τά,—ἄνθη καὶ ἄλλα ἐκ χρωμάτων ποικίλματα, ἃ τῇ τέχνῃ γίνονται ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων Χ 441 †

θρόνιον, πόλ. Λοκρίδος Β 533 †

θρόνος, ου κλ. (θρα—) ἕδρα ὑψηλοτέρα, ἔχουσα ὑποπόδιον (θρῆνυν)· ἐλέγετο «περικαλλής, σιγαλόεις, φαεινός, δαιδάλεος, εὐποίητος, ξεστός, χρύσεος, ἀργυρόπλους, ὑψηλός», ἐφ' οὗ ἐρῆπλωνον «κώεα, λίτα, ῥήγεα, τάπητας, χλαίνας» α 130, κ 352, υ 150. (Ἴδε Εἰκ. ἐν λ. θρῆνυς).

θρόος, ὁ (θρέομαι) ψιθυρισμός, θόρυβος, Δ 437 †

θρῠλίζω, θρυλίχθη, ἀόρ. πθ. ἐθρυλίσθη «μέτωπον» Ψ 396 †

θρῦον, τό, φυτὸν τελματῶδες, παρὰ τὸν Σκάμανδρον «καὶετο» Φ 351 †. Σχ. εἶδος πάας, ὃ λεγόμενος θρύσιος.

θρῦον, τό, καὶ θρυόεσσα πόλις ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ Β 592, Α 711.

θρώσκω θρῴσκωσι, ων, ἐνσ., πρτ., ἀόρ. θόρε, θορὼν κτλ. πηδῶ Η 182, Ν 589· «ἀπό, ἐκ-» ἐφορμῶ «ἐπί, ἔν) τινι» «ἐπ' ὀρνίθεσσιν».

θρωσμῷ, πεδίοιο Κ 190· τόπος ὑψηλὸς ἐν τῇ πεδιάδι πρὸ τοῦ Ἰλίου, μεταξὺ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ τοῦ στρατοπέδου τῶν Ἑλλήνων. Ἰλ.

θυγάτηρ, ἔρος, ἐρι ἔρα, θύγατερ, -ερες, ἔρεσσιν καὶ συγκ. θυγατρός, ἰ, θύγατρα, τρες, τρῶν, τρας—ἡ θυγάτηρ Ο 197. (τὸ ῡ ἐκτείνεται ἐν ταῖς 3—καὶ 4 συλλ. πτώσεσι).

θυέσσιν, ἴδε θύος.

θύελλα, ῃ, αν, αι, ας (θύω, ἄελλα) ἀνεμοστρόβιλος, ἀνεμοζάλη υ 63, ὃ 515. «πυρός, ἀνέμοιο, κραιπνή, χαλεπή, δεινή».

θυέστης καὶ Θυέστ(α), ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως ὃ 517, Β 107, πατὴρ τοῦ Αἰγίσθου, ὃς Θυεστιάδης λέγεται ὃ 518.

θυήεις (θύος)=θυώδης, πλήρης θυμιάματος εὐώδης Θ 48.

θυηλή, -ᾶς, τὰς (ῡ. θύω), ἀπαρχαὶ τῶν θυσιῶν, αἱ θυσίαι Ι 220.

θυμ-αλγέος, έι, έα, ές (ῡ. ἄλγος) ὁ τὴν ψυχὴν λυπῶν, ἀλγεινός «χόλος, λώβη, μῦθος, ἔπος» π 69.

θυμ-αρής, έα, ές (ᾱ ᾰ) ὁ τῇ ψυχῇ ἀρέσκων, προσφιλής «ἄλοχος, σκῆπτρον» ρ 199, Ι 336

Θυμβραῖος, εἷς τῶν Τρώων Λ 320 †

Θύμβρη (θύω, μυρω) χώρα Τροίας, παρὰ τὸν Σκαμάνδρον Κ 430 †

θυμ-ηγερέων (ἀγείρω) μετ., διόρθωσ. θυμηγέρεων πρτ. = ἀνακτώμενος τὴν ψυχήν, ἀναλαμβάνων τὰς δυνάμεις μου η 283 †

θυμ-ηδής, θυμ-ηδέα οὐδ. πλ. (ῡ. ἁδεῖν) εὐχάριστος, γλυκὺς π 389 †

θυμ-ήρης, θυμ-ήρες κεράσασα (ῡ. ἐρίηρες) κ 362 †=καταθυμιον, ἡδύ.

θυμο-βόρος, θυμο-βόρον, οιο, ῳ (ῡ. βορά) ἔριδος=θυμοφθόρου, ὀλεθρίας Η 301. Ἰλ.

θυμο-δακὴς (ῡ ᾰ. δακεῖν) λυπῶν τὴν ψυχήν, ἀψικάρδιος Θ 185 †

Θυμοίτης, εἷς τῶν Τρώων Γ 146 †

θυμο-λέων, θυμολέοντα = λεοντόκαρδος, ἀνδρεῖος Ε 639, Η 228.

θυμορρᾑστής, εων (ῡ, ρᾰι)=θυμοφθόρος, καταστρεπτικὸς Ν 544. Ἰλ.

θυμός, οῦ, ῷ, ὸν (θύω) α') ψυχή, καρδία, ὡς ἕδρα τῶν ψυχικῶν δυνάμεων, ἐνοικεῖ «ἐν φρεσὶ καὶ ἐνὶ στήθεσι»· α') ἡ ζωή, ἡ ψυχή· «ἐλέσθαι, ἀποπνέειν, ὀλέσαι» — β') ψυχικὸν αἴσθημα «—ὀρίνειν» = συγχινεῖν τὴν καρδίαν· «ἀπὸ θυμοῦ ἔσεαι»=ἀποθύμιος, θὰ ἐβγῇς ἀπὸ τὴν καρδίαν μου. γ') βούλησις, ἀπόφασις ἐν ταῖς φράσ. «ἐν θυμῷ βαλέσθαι, ἐδαίζετο θυμός, φράζομαι θυμῷ». δ') ἓν γένει, ψυχικὴ διάθεσις, γνώμη, φρόνημα Ν 187, 704, Γ 32, «ἕνα θυμὸν ἔχοντες» καὶ τοπικῶς «(ἐν) θυμῷ» καὶ «κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν». Μετὰ πλείστων ἐπιθ. λέγεται «ἀγήνωρ, ἀψυχής, ἀπηνής, μέγας, σιδήρεος, ὑπερφίαλος, ἀναλκις, μελιηδής, νεοπενθής, θεοειδὴς» κ.ἄλ.π.

θυμο-φθόρος, ον, α (φθείρω) ὁ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου διαφθείρων, ψυχοφθόρος· α') ἐπὶ πραγμάτων «ἄγχος, κάματον, φάρμακα» θανατηφόρος Ζ 169. β') ἐπὶ ἀνθρώπου τ 323, ἐπίθ. ἀντὶ ἐπιρ.=πειρακτικά, οὕτως, ὥστε νὰ λυπῇ τὴν ψυχὴν τοῦ Ὀδυσ.

θύνων μετ. ἐνσ., προσ. θῦνε, πρτ. θῦνε, ον (ῡ, θύω) φέρομαι μεθ' ὁρμῆς, ὁρμῶ, τρέχω Δ 342.

θύος, θυόεν οὐδ. (θύος) νέφος=τὸ πλῆρες θυμιάματος, εὐῶδες, ἀπὸ τῶν ἀναδοθέντων ἀνθῶν καὶ τοῦ τῆς Ἥρας μύρου Ο 153 †

θύον, θύου γεν. οὐδ. δένδρον εὐῶδες ε 60†

θύος, μόνον γεν. πλ. θυέων οὐδ. (ῡ. θύω), ἀρώματα, ἃ πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν καίον-

ται· θυμίαμα, θυσίαι Ζ 270, Ι 499, ο261.

Θυο-σκόος, οι (σκοΓεῖν) εἶδος μάντεως, ὁ ἀπὸ τῶν θυομένων διὰ πυρὸς συνιεὶς τὰ μέλλοντα· Σχ. λιβανομάντις Ω 221, ϛ 145.

θῠόω, μόνον τεθυωμένων (θύος) ἀρωματικόν «ἔλαιον» Ξ 172 †

Θύραζε (ῠ) = πρὸς τὰς θύρας Σ 29,—ἔξω, ἐκτὸς Ε 694, ε 410.

θυρά-ωρος, **θυρα-ώρους** αἰτ. πλ. (ὄρομαι, ὥρα) θυρωρός, φύλαξ τῆς θύρας «κύων» Χ 69 †

θυρεός, **θυρεόν**, τόν, πέτραν, ἥτις ὠκλην θύρας ἐπετίθετο ἐπὶ τῆς ἐξόδου ι 240. Ὀδ.

Θύρετρα, τά, θύρα, αἱ σανίδες τῆς θύρας Β 415, αὐλῆς Χ137, παρὰ τὸ στόμα λαύρης.

θύρη, ἄνευ γεν., δοτ. ἐν., πλ. γεν. άων, δατ. ησι=θύρα (ἰδίως σανίδες)—ἡ εἴσοδος ν 370 «ἐπὶ θύρησι»=ἐπὶ ταῖς θύραις· λέγεται «φαεινή, πυκινῶς ἀραρυῖα, εὐκληΐς, εὐερκέες, πυκιναί, καλλῆναι, ὑψηλαί, χρύσειαι». — **Θύρηϕι** ξ 352=θύρησι, πρὸ τῶν θυρῶν, ἔξω, «θύραζε»=εἰς τὴν θύραν. (ῠ)

θυσανόεις, **θυσανόεσσαν** (θύσανοι), ἔχουσαν πολλοὺς θυσάνους (κρόσσια), κροσσωτήν Ε 738. Ἰλ.

Θύσανοι, οἱ (ῦᾰ. θύω), κροσσός (ροῦνται) Β 448, Ξ 181. Ἰλ.

Θύσθλα, τὰ (θύω), λαμπάδες βακχικαί, θύρσοι, οὓς ἔφερον οἱ τῆς λατρείας τοῦ Βάκχου Ζ 139 † (ἴδε Εἰκ.).

ι, θύω (ῠ), θύων μετ., προστ. θῦε α') μανιωδῶς πνέω Α 342, Π 699, Χ 270, τρελλαίνομαι Α 342 «περὶ πρὸ ἔγχεϊ»· μεταϕ. «—αἵματι» λ420=αἵμα ἐν τῷ δαπέδῳ μεθ' ὁρμῆς ἔρρει· «οἴδματι—» Ψ 230=ὁ ποταμὸς μεθ' ὁρμῆς ἐρέρετο.

ϐ. θύω (ῠ), θύοντα μετ., ἐνσ., παρτ. θύε, ἀόρ. θῦσε, -σαμεν, -σαι (θύος)—καίω, θυσιάζω, σπένδω ξ 446, ο 260.

θυώδης, **θυώδεος**, εα (ὄδωδα)=εὐώδης ἀπὸ τῶν θυμιαμάτων «θάλαμος, εἵματα, βωμός». Ὀδ.

θωή, **θωήν**, τήν, ποινήν, πρόστιμον δ 192, Ν 669.

θῶκος, **θώκους**, οι, **θῶκον**, ῳ, ους α') ἕδρα, ἐδώλιον δ 14. δ') συνεδρία δ 26· «θῶκόν δε» ε 3=εἰς συνεδρίαν.

Θῶν, ῶνος, εὐγενὴς Αἰγύπτιος δ 228.

θωρηκτής, **θωρηκτάων**, ῆσι (θώρηξ)=θωρακοφόρος, κοσμητ. ἐπίθ. Φ 429. Ἰλ.

θώρηξ, ηκος ἀρσ., ἄνευ δοτ. πλ.,=θώραξ, ὁ σιδηροῦς χιτών, προσυλάσσων τὸν κορμὸν τοῦ σώματος Λ 19. Ὁ θώραξ τοῦ Ἀχιλλέως ἦν ἐκ 5 πλακῶν μετάλ. Σ 474, Υ 271. Λέγεται «ποικίλος, πολυδαίδαλος, παναίολος» (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. γύαλος).

θωρήσσω., ἐνσ., πρτ., Μέσ. συτκ. θωρήσσεσθον Ν301 (θώρηξ), μέλ., ἀόρ. ἐνερ., μέσ. ὁπλίζω, διατάσσω τινα ἵνα ἐνδυθῇ τὰ ὅπλα, εἰς μάχην παρασκευάζω Π155, Β11. Ὁπλίζομαι «(τεύχεσιν) ἐς πόλεμον» Τ 77· «σὺν τεύχεσιν» Θ 376, Β 526=παρετάσσοντο.

θώς, θῶες, οἱ, θώων, «ϑαφοινὸς» θηρίον ἁρπακτικόν, ζῶον ἄγριον (τσακάλι) Δ474. Ἰλ.

I.

ἴα, ἴης, ἴδε ἵος.

ἰά, ἴδε ἰός.

ἰαίνω, **ἰαίνει**, ομαι, εται ἐνσ., πρτ. ἰαίνετο, ἀόρ. ἰήνατε, ἰήνῃ, ἀόρ. πθ. ἰάνθης, καὶ ὑπ. ᾖς, ᾖ — θερμαίνω, πθ. θερμαίνομαι κ 359—μεταϕ. εὐϕραίνομαι δ 549, Ω 119· «θυμὸν ἰήνῃ» = τὰ δῶρα εὐϕραίνῃ· (ἄλλοι ἑρμηνεύουσιν· εἰς οἶκτον κινοῦσιν)· ἔτι μετὰ τοῦ «κραδίην, ϕρένας».

Ἴαιρα Νηρηΐς Σ 42 †

ἰάλλω, **ἰάλλεεν**, ἐνσ, πρτ. ἴαλλον, ἐν. ἀόρ. ἴηλα, ε, ον, ἴῆλαι—πέμπω, ῥίπτω, μάλιστα μετὰ τῆς «ἐπί», μετὰ δοτ. ἢ αἰτ. «ἐπὶ σίτῳ, ἐπὶ ὀνείατα», «περὶ χερσὶ δεσμὸν» μεταϕ. δοτ. ἢ αἰτ. ν 142 «ἀτιμίῃσι = ἐμβάλλω εἰς ἀτιμίας.

Ἰάλμενος. Υ. τοῦ Ἄρεος Β 512.

Ἰαμενός, ἥρως ἐκ Τροίας Μ 139 †

Ἴανασσα. **Ἰάνειρα**, Νηρηΐς Σ 47 †

ἰάνθη, ἴδε ἰαίνω.

ἰάομαι, **ἰᾶτο** πρτ., μέλ. ἰήσεται, ἀόρ. ἰάσασθαι (ἰός,) — θεραπεύω «ὀϕθαλμόν» ι 525, «—τινά» Μ 2, τ 460. (ῑ).

Ἴαϝονες (ῐᾰ)="Ιωνες Ν 685 †

Ἰαπετός, εἷς τῶν Τιτάνων Θ 479 † (ῑ).

ἴαπτω=ῥίπτω, ἐν συνθ. κατιάπτω.

Ἰάρδανος, καὶ -ης ποτ. α') τῆς Κρήτης γ 292. δ') τῆς Ἡλιδος Η 135. (ᾰ)

ἴασι ἴδε εἶμι.

Ἰασίδης (ῑ), Υ. τοῦ Ἰάσονος α΄) ὁ Ἀμφίων λ 283. Β΄) ὁ Δμήτωρ ρ 443. (ῑ).

Ἰασίων, ωνος, ἐρώμενος τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθεὶς ε 125 ⏑ (ῑ).

Ἴασον Ἄργος σ 246 ⏑ ἡ Πελοπόννησος.

Ἴασος (ᾰ) α΄) Υ. τοῦ Σφήλου Θ332. Β΄) Π. τοῦ Ἀμφίονος. γ΄) Π. τοῦ Δμήτορος. δ΄) Υ. τῆς Ἰοῦς.

ἰαύω, ἐκυέειν, ἐνσ., ἀπ. ἔαυον, θαμ. ἰαύεσκον, εν, ἀόρ. ἰαῦσαι λ 260 καὶ ἄεσα, -σαμεν, -σαν, ἄεσαι, ἄσαμεν π 367 (Fας, ἄεσα, ἐF-αFεσω, ἰαύσω)—διανυκτερεύω, διὰ νυκτὸς ἄγρυπνος διατελῶ—, κοιμῶμαι· καὶ μετὰ τοῦ «νύκτα, νύκτας».

ἰαχή, ῆς, ἡ (FἰFαχή)—κραυγή, βοή (μαχομένων, προσερχομένων, κυνῶν, θηρατῶν, τεθνεώτων) Ξ1, Μ144, Ο384, Ρ166, λ 43.

ἴάχω, **ἴαχον**, οντα, ουσα μετ. ἐνσ., παρτ. ἴαχε, ον (FἰFάχω καὶ ἰάχω)—κραυγάζω, (ἐπευφημῶν, προτρέπων) Β 333, Σ 160 — ὑπὸ αἰφνιδίας λύπης καὶ ἐκπλήξεως συγκινηθέντες Ε 343, Α 463, Υ 63 —κροτῶ, ἠχῶ, πρήθω (ἐπὶ πυρὸς) Ψ 216.

Ἰαωλκός (Ἰαfο-fολκός;) πόλ. ἐν Θεσσαλίᾳ «εὐρυχόρῳ» λ 256, Β 712.

ἰγνύην, τήν (ἐν. γόνυ), τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ γόνατος Ν 212 ⏑ (ῠ).

Ἰδαῖος α΄) Υ. τοῦ Δάρητος, Τρὼς Ε 11. Β΄) κῆρυξ Γ 248, τῶν Τρώων, ἡνίοχος τοῦ Πριάμου Ω 470.

Ἰδαῖος, ἐκ τῆς Ἴδης α΄) Ζεὺς Π 605, Ω 291 Κρονίωνι.—Β΄) «ὀρέων»=Ἴδη Θ 170, Υ 189. (ῑ)

ἴδε=ἠδέ,=καὶ Γ 194. Συνδέει οὐσιαστικὰ μόνον (Β 511, Ζ 4 κ. ἄ. π.) καὶ ἐννοίας (Γ 318, Α 3). Κατ' ἔκθλιψιν γίνεται «ἴδ'».

ἴδε, ἰδέειν, ἴδεσκε, ἰδέω, ἴδε ΕΙΔ.

Ἴδη, ης (ῑ), ὄρος ἐν Φρυγίᾳ, ἔχον πολλὰς πηγάς· ὑψηλὴ κορυφὴ τὸ «Γάργαρον», ἀκρωτήριον, «Λεκτόν»· ὁ Ζεὺς «Ἴδηθεν»(=ἐκ τῆς Ἴδης Θ 397) μεδέων Γ 276.

Ἴδης, εω, Υ. τοῦ Ἀφαρέως, Π. τῆς Κλεοπάτρας, τοξότης Ι 558 ⏑

ἴδιον (⏑⏑), οὐδ., ίη (ἐκ τοῦ σFε ἀντωνυμ. σFίδιος, Fίδιος)=ἰδιωτικόν (ἀντιτ. τῷ δήμιον) δ 314. Ὁδ.

ἰδίω (σFιδjω), **ἔδιον** πρτ.—ἰδρόω υ 204 ⏑ Fίδμεναι=εἰδέναι.

ἰδύνω, **ἐδνώθη**. (ἀόρ. πθ. «—ὀπίσω») = ἐκάμφθη, ἐκυρτώθη Β 266, ἰδνωθεὶς=δεινηθεὶς χ 85.

ἰδοίατο, ἴδε ΕΙΔ.

Ἰδομενεύς, ῆος καὶ έος (Ψ 493, Fιδοδ.-j Υ. τοῦ Δευκαλίωνος, ἔγγονος τοῦ Μίνωος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης Δ265, Μ117, Β645.

ἰδρείη, δοτ. (ἴδρις)=ἐμπειρίᾳ «πολέμοιο» Π 359, Ἰλ.

ἴδρις, ιες (ἴδμεναι) ἔμπειρος, μετ' ἀπαρ. ν 108. Ὁδ.

ἱδρώοντα, -ας, -ουσα, ἱδρῶσαι μετ., ἐνσ. =ἱδρώω μάλιστα ἀπὸ κόπου, μετ' αἰτ. ἱδρῶ Δ 27, Β 388, Λ 119.

ἱδρύω, **ἔδρυε** προστ. ἐνσ., ἀόρ. ἵδρῦσε, σασθ — βάλλω νὰ καθίσῃ, καθίζω «λαούς» Β 191· ἀόρ. πθ. **ἱδρύνθησαν**=ἐκάθησαν Γ 78. (υ=).

ἱδρώς, δοτ. ῷ. αἴτ. ῶ (ἵδῐος), ὁ ἱδρώς, μετὰ τοῦ ἱδρόω Δ 27.

ἰδυῖα. ἴδω(μι), ἴδε ΕΙΔ.

ἴε, ἴεν ἴδε εἶμι.

ἴει ἴδε ἵημι.

ἰείη=ἴοι ἴδε εἶμι.

ἴεμεναι, ἀπ. ἐνσ., ἴδε ἵημι.

ἱέμενοι μετ., ἴων. πρτ. 3 πλ. ἀόρ. τοῦ ἵημι, ἵεντας χ 304 καὶ ἵεσθε Μ 274, ἄλλ. γρ. ἵενται ἴδε ἵημι.

ἱέρεταν (ἱερεύς), τήν, ἱέρειαν Ζ300 ⏑ (ῐ).

ἱερεύς, ῆα, ῆες, καὶ ἴρευς (ῐ) (ἱερός), ἱερόθυτης ὡρισμένου θεοῦ, ὁ τὰς θυσίας ἀναπέμπων τῷ θεῷ Α 23, 370.

ἱερεύω, **ἱερεύετε** ἐνσ., παρτ. ἱέρευον κτλ. ἀόρ. ἱέρευσεν, μέλ. ἱερεύετε ἐνσ., παρτ. ἱέρευον (ῐ), θαμ. ἱερεύεσκον υ 3, μέλ. ἱρευσέμεν, σειν κτλ., ἀόρ. ἱέρευσεν. Μέσ. ἱρεύσασθαι τ 198, πθ. ὑπερσ. ἱέρευτο Ω 125 (ἱερεύς) — σφάζω Ζ 174, θυσιάζω, προσφέρω θυσίαν «θεῷ, ξείνῳ».

ἱερήϊον, ήϊα (ἰων.=ἱερεῖον) σφάγιον, θῦμα «καλὸν» ξ 94.

ἱερός, ἡ, ὀν,—ταχὺς Π 407, ἀκμαῖος, ἀνθηρὸς Κ56, Δ378, Ρ464, παρὰ τὸ «ἴς, μένος, ἦμαρ, στρατός, πτόλις»—ἅγιος, ὃν οὐ δύναταί τις ἢ δὲν τολμᾷ νὰ βλάψῃ «—ἡ—κεφαλὴ» τοῦ Διός, ὃν ἡ Ἥρα προσαγορεύει· «βωμός, δόμοι, δώματα, ἑκατόμβη, δίφρος, ἅλφιτον, ῥόος»· ὁ εἰς θεὸν ἀποτεταμημένος τόπος «ἅλσος, πτόλις». πρβ. Π 658, φ 108, α 2. Τὸ ἱερὸς ἐπὶ τῇ πολὺ κεῖται πρὸ τοῦ ὀνόματος (Α 506, Η 20), τὸ δὲ ἱρὸς ἀεὶ μετὰ τὸ ὄνομα, πλὴν Π 658—Τὸ ἱερόν, ἁ καὶ ἱρὸν—καὶ ὡς οὐσ. δῶρον, ὃ τοῖς θεοῖς προσφέρεται Κ 571· πλὴν μόνον=θυσίας Α 147, Ψ 195 καὶ μετὰ τοῦ «ῥέζειν, ἔρδειν»=θυσιάζειν α 61.

ἰέσθην ὀυϊκ. πρτ. μέσ. τοῦ ἵημι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἵζάνει ἐνσ., πρτ. ἵζανεν, ον (ἵζω)· Κ 258 =διέταξε νὰ καθίσωσι (στήσωσιν) ἀγῶνα· κάθημαι, καθέζομαι ω 291, καὶ μεταφ. ἐπιπίπτω Κ 92.

ἵζει, ἐνσ. ἐνερ. καὶ μέσ. πρτ. ἵζον καὶ μέσ., ὁμ. ἵζεσκε (σβ̄ζω) α') ἐνερ. καὶ μέσ. κάθημαι «ἐπὶ θρόνου, ἐπὶ λίθου, εἰν ἀγορῇ»· —ἐνεδρεύω (καὶ μέσ. Γ 326, χ 335) Β 96, Ι 87, Τ 50.—β') καθίζω «τινὰ εἰς θρόνον» Ω353. «—βουλήν» συγκαλῶ βουλήν.

ἴηλε, αι, ον, ἀόρ. τοῦ ἰάλλω.

Ἰηλυσος, (ῑ ῡ) πόλ. τῆς Ῥόδου Β 656.

ἵημι· ἰδίως οἱ τύποι· 3 πλ. ἐνσ. ἱεῖσι, ὑπ. ἰήσιν. ἀπ. ἱέμεν(αι), μετχ. ἱείς, πρτ. ἵην, ἵεις, ἵου, ἵεν=ἔιεσαν Μ 33, μέλ. ἥσειν, ἀόρ. ἧκα, ἔηκα, ὑπ. ἥσιν — Μέσ. ἵενται, ἵεσθε (ἐν ταῖς ἐνεργ., ἐκτὸς Μ 33, μ 192· τ πάντοτε ἐν τῷ πρτ. καὶ ἐνίοτε ἐν τῇ μετ.) —ῥίπτω, (ἐκ)πέμπω, στέλλω κ 159, ο 457 (Π 152=ἐνεζεύξεν), ἀείνω ἐλεύθερον Ψ 33, «ἀπὸ εὖεν, χαμάζε, χέρεσθαι» — ῥέω, ἐπὶ ποταμοῦ λ 239, κυλίνδω η 130.—Μέσ. ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, σπεύδω μετὰ γεν. «πόλιος, νίκης, ὀστοῦ», μετ' ἀπαρ. Συνηθ. μετ' ἐπιρ. «Ἐρεβόζε, πρόσω, ἄστυδε», «ἱέμενος»=ἐπιθυμῶν.

ἵηται, ἀόρ. τοῦ ἰαίνω.

ἵησασθε, -σθαι, ἵεσο ἰάομαι.

ἵησι, ἵεσο εἶμι.

Ἰησονίδης=Εὔννηος, Υ. τοῦ Ἰάσονος μ 72, Η 469, Φ 41, (ῑ).

Ἰήσων = Ἰάσων, ἀρχ. τῶν ἀργοναυτῶν Η 469, μ 69.

ἰητήρ, ῆρος, ῆρα καὶ ἰητρός, οἱ, οἷς (ἰάομαι)=ἰατρὸς «ἀμύμων, ἀγαθός, πολυφάρμακος» ρ 384, Π 24 (ῑ).

ἰθαι-γενέεσσι, δοτ. πλ. (ἰθύς, γενής) = ταῖς ἐκ νομίμου γάμου γεγονόσι, γνησίοις τέκνοις ξ 203 † (ιθ.).

Ἰθαι-μένης, Π. τοῦ Σθενελάου Π 586 †

Ἰθάκη, ἡ νῆσος καὶ ἡ πόλις τοῦ Ὀδυσσέως, ὄρη αὐτῆς «Νήριτος, Νήϊος, Κόραξ», λιμὴν «Ῥεῖθρον». Λέγεται «ἀμφίαλος, εὐδείελος, ἐυκτιμένη, κραναή, παιπαλόεσσα, τρηχεῖα»—Ἰθάκηνδε = εἰς Ἰθ., Ἰθακήσιος=ὁ κάτοικος τῆς Ἰθ.

Ἴθακος, ὁ οἰκιστὴς ἥρως τῆς Ἰθάκης ρ 207 † (ῑ ᾰ).

ἴθι, προστ. τοῦ εἶμι. ἐνίοτε μετὰ τοῦ ἄγε.

ἴθματα, τὰ (εἶμι), βάδισμα, ἴχνη Ε778 †

ἰθύνταν, ὑπερθ. τοῦ ἰθύς.

ἰθύνει ἐνσ., πρτ. ἴθυνεν, ον· ἐνσ., πρτ.· μέσ. ἀόρ. πθ. ἰθυνθήτην (ἰθύς)—καθιστῶ τι εὐθὺ «ἐπὶ σάθμηεν» ρ 341, ἀνακαλῶ εἰς τὴν τάξιν ρ 121, μετ' αἰτ. Ε 200, ἐπί τινι Π 475=ἐστάθησαν κατ' εὐθεῖαν (κατὰ τὸν ζυγόν)—διευθύνω «ἡμιόνους, ἅμαξαν, βέλος» κατ' εὐθεῖαν ἔπεμψε τὸ βέλος ἄλλου Ε290· Μέσ. «ὀϊστόν, νῆα» = διηυθύνετο τὸ ἑαυτοῦ βέλος κατά— ε 270, Χ 8, Ζ 3 «—ἀλλήλων»=κατ' ἀλ. δόρατα. (ῑ ῡ).

ἰθυ-πτέωνα αἰτ. (πέτομαι Υ 99) μείζην= τὴν εἰς εὐθὺ πετομένην (ῑ ῡ τ).

1. ἰθύς, εῖα, ύ (εὐθύς), ὡς ἐπίθ.=εὐθὺς Ξ 404, μεταφ. δίκαιος Ψ 580, ὑπερθ. ἰθύντατα=δικαιότατα (– ⏑ –)

2. ἰθύς καὶ ἰθύ ἐπίρ.=κατ' εὐθεῖαν Υ 99, μετὰ γεν. Ε849, μετὰ τῶν ῥημ. «μάχεσθαι, φέρειν, βαίνειν, ἐλαύνειν» κ. ἄλ.

3. ἰθύς, ἰθύν, τὴν (ἴθμεν)—διεύθυνσις Φ303. μεταφ. προσδοκία, ἀπόπειρα ὀ 434, Ζ 79· κλίσις, τάσις π 304· «ἀν' ἰθὺν»=κατ' εὐθεῖαν ὁδόν (ῑ).

ἰθύω (ῑ ῡ, ἰθύς), μόνον ἀόρ. ἴθυσε, σαν = κατ' εὐθεῖαν ὥρμησεν ἐναντίον, ἐπετέθη Ρ 353, Λ332· μετὰ γεν. «—νεός», λ591, ἐφέρετο διὰ τοῦ πεδίου, προὔχώρησεν ἡ «μάχη», Ζ2. μετ' ἀπαρ. ρ408=ἡτοιμάσθη νά'

Ἰθώμη, πόλ. ἐν Θεσσαλίᾳ Β 729 †

ἱκάνω (ῑ ᾰ, ἐκ τοῦ Ἱκάνϝω ἵκω) ἐνσ., πρτ., ἀόρ. ἔνργ. καὶ ἐνσ. μέσ.,—α') ἔρχομαι, παραγίγνομαι «τινά, τι»—«εἰς τόπον καὶ πρόσωπον· ἐνίοτε μετὰ προθέσ. «(ἐς)Ὄλυμπον, (ἐς)φῆγόν, (ἐς)Χρύσην, Πηλείωνα». «—γοῦνα τινὸς» προσπίπτω, γονυκλιτῶς παρακαλῶ· — φθάνει «φλέψ, φωνή, κλέος» —καταλαμβάνω· ὑποκ. πρᾶγμα· «ὕπνος, μόρος», ἰδίως ψυχικὴ κατάστασις (ἄχος, πένθος, κάματος) «ἱκάνει τινὰ κραδίην, θυμὸν (τινί ἦτορι».

Ἱκάριος, Π. τῆς Πηνελόπης, ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρεω α 276, 329, δ 797 (ῑ ᾰ).

Ἱκάριος πόντος=τὸ Ἰκάριον πέλ. Β145 †

ἵκελος, φ, ον, αι, η (ἰ)κ, ἐοικα) ὅμοιος «τινί» Ν 53, Π 11, Β 478.

Ἱκετα-ονίδης, Υ. Ἱκετάονος Ο 546 †

Ἱκετάων α') Υ. τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου Γ 147, Υ 238. β') Π. τοῦ Μελανίππου Λ 576.

ἱκετεύω, ἱκέτευον πρτ., ἀόρ. ἱκέτευσα (ἱκέτης)—ἱκετεύω, παρακαλῶ—(εἰς) τινὰ (Π 574), η 292, ρ 573, μετ' αἰτ. καὶ ἀπ. λ 530. Ὀδ. (ῑ).

ἱκέτης, αο, εω, αι, άων, ησι, ἄνευ δοτ. ἐν., αἰτ. πλ. (ἵκω)—ὁ παρακαλῶν, ὁ δεόμενος περί τινος Φ 75, ε 265, π 67· εἶναι δὲ ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

λέξις μέση, λεγομένη καὶ περὶ τοῦ παρακαλουμένου, ὡς ἡ ξεῖνος π 422.

ἱκετήσιος, Ζεὺς=ὁ προστάτης τῶν ἱκετῶν ν 213 ✝ (ἱ).

ἵκηαι ἴδε ἱκνέομαι.

Ἰκμάλιος, τέκτων ἐν Ἰθάκῃ τ 57 ✝

ἰκμάς, ἡ, ἡ φυσικὴ ὑγρασία Ρ 392 ✝

ἴκμενον (μετ. ἐνσ. μέσ.) οὖρον=τὸν οὖροφόρον ἄνεμον, τὸν οὔριον ἄνεμον Α 479, Ὀδ.

ἱκνέομαι, μόνον πρτ. ἐκνεύμεθα (ἵκω) — δι' αὐτῶν=ἐρχόμεθα δι' αὐτῶν ω 338.

ἴκρια, ἰκριόφιν (ἄκρος) α') τὸ κατάστρωμα τῆς νηὸς (τὸ σανίδωμα τὸ ἐπὶ τῆς πρύμνης καὶ πρώρας), Ο 676, 685, γ 353, μ 229, 414, ν 74. Ο 283, 552. β') αἱ δοκοί, τὰ ὀρθὰ ξύλα (στραβόξυλα), αἱ σταμῖνες, ἐφ' ὧν προσηλοῦνται αἱ σανίδες, αἱ τῶν πλευρῶν καὶ αἱ τοῦ καταστρώματος (ἴδε Εἰκ. νηός).

ἵκω, πρτ. ἵκε, ἀόρ. ἷξες, ε, ον. Μέσ. ἐνσ. ἵξομαι, ὑπ. ἵκωμαι, ἀόρ. ἰκόμην, μέλ. ἵξεται, -σθαι· — ἔρχομαι, φθάνω, «τινά, τι», «τέκμωρ, τέλος μύθων, ἦβης μέτρον» καὶ μετὰ προσδιορ. «πρός, ἐπί, εἰς, μετά τι τινα», οἴκαδε, δεῦρο (τόδ' ρ 524, 444), «ὑπότροπον» = ἐπανερχόμενον· «μετὰ δοτ. ἠθικῆς «σφιν» Ζ 367, «οὐρανόν» Θ 192 καὶ «εἰς οὐ—» Θ 509. ὡς ὑποκ. «κνίσῃ, σέλας, ὁρμαγδὸς» «ἵκει τινὰ (φρένας) κατέχει τὰς φρένας· «δασμὸς χεῖρας». Καταλαμβάνω «χόλος, χρειώ». Καὶ ἱκετεύω «τινά» π 424, ρ 516· πρβ. τὰ σὰ γοῦνα ι 267 (ἱ, ἀλλ' ἱκετ' ξ 265).

ἵλαδον (ἄ) ἐπίρ.=σωρηδόν Β 93 ✝

ἱλάομαι, ἱλάονται Β 550 μιν (τὸν Ἐρεχθέα ἐξιλεώνουσι). **ἱλάσκονται**, εσθαι, πρτ. ἱλάσκοντο, μέλ. ἱλάσσομαι, σσεαι, ἱλασόμεσθα, ἀόρ. Ὑπ. ἱλάσσομαι, μετοχ. ἱλασσάμενος (ἵλαος) — ἐξιλεώνω, ἐξευμενίζω, ἱκετεύω «θεὸν ταύροισι καὶ ἀρίστοις, μολπῇ» Α 472. ἵληθι πρβλ. ἀόρ. γενοῦ ἵλεως· πρκ. ὑποτ. ἱλήκῃσι, εὐκ. ἱλήκοι, ρ 305 (ἱ-).

ἵλαος, ον (ἱλάω) = ἵλεως, εὐμενής Ι 639. Ἰλ. (ἱ, ᾱ ἐκτὸς Α 583).

Ἰλήϊον πεδίον, Φ 558 = τὸ πρὸς τῷ τάφῳ τοῦ Ἴλου, ὅπου κάλλιον ἦ πρὸς τὴν πόλιν ἔρευγεν ὁ Ἀγήνωρ, ὅστις ἀποχωρισθεὶς τοῦ πλήθους τῶν φευγόντων τὴν σωτηρίαν ἐζήτει.

ἵληθι, ἱλήκῃσι, ἴδε ἱλάομαι.

Ἰλιόθεν=ἐκ τοῦ Ἰλίου, **Ἰλιόθι** πρὸ=πρὸ τοῦ Ἰλίου, «Ἰλιόφι» = Ἰλίου.

Ἴλιον, τὸ Ο 71, καὶ **Ἴλιος**, ἡ α') ἡ πρ τεύουσα τῆς Τροίας μετὰ τῆς Περγάμ ἔνθα ἦσαν οἱ ναοὶ Ε 446, Ζ 297, Χ Γ Καλεῖται «αἰπεινή, αἰπύ, ἐρατεινήν, τείχεον, ἠνεμόεσσα, ἱερήν. ὀφρυόεσ πύργον»· β') ἡ χώρα καὶ ἰδίως «Ἰλ εἶσω» Α 71, τ 182 «Ἴλιον εἰσανέδαιν β 172.

Ἰλιονεύς, ῆος, Υ. τοῦ Φόρβαντος Ξ 489

Ἰλλάς, **Ἰλλάσι**, ταῖς (εἴλω) = τοῖς ἐξ ἰμ των σχοινίοις, Ν 572 ✝.

Ἴλος, α') Υ. τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλλ ῥόης, Π. τοῦ Λαομέδοντος, Υ 232, «σῆμ τύμβος, παλαιοῦ Δαρδανίδαο» β') Υ. Μερμάρου. ἐν Ἐφύρῃ α 259.

Ἰλύς, ἡ, **Ἰλῦος**, πηλός, ὑποστάθμη Φ 318

ἱμάς, ἀντι, α, ων, εσσι, ας, άρσ. — λωρ α') τὰ λωρία. ἀφ' ὧν κρέμαται ὁ δίφ τῆς ἁμάξης Ε 727. β') τὰ ἡνία Ψ 3 363· γ') Ο 544 τοὺς ἵππους διὰ λωρ (καπιστρίων) ἐκράτουν (εἰς τὴν φάτν Κ 475, 499, 567. Χ 397. δ') Ὁ ὑπογ θιος ἱμὰς τῆς περικεφαλαίας Γ 371. ε') δέρματα, δι' ὧν ὤπλιζον τὰς χεῖρας πυγμάχοι» Ψ 684· ς') ὁ κεστὸς τῆς φροδίτης Ξ 214—19· ζ') ὁ ἱμὰς τοῦ τ πάνου· (ἴδ. ἐν λ. τρύπανον). η') τὰ λω τῆς κλίνης, ἀφ' ὧν ἐπέκειντο τὰ στρώμα θ') ὁ ἱμὰς τῆς θύρας, ὁ διά τινος ὀπῆς

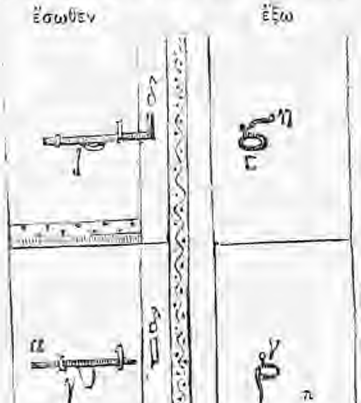

α ἡ κλειθρία. —γ ἡ βαλανάγρα. — θέσις τοῦ μοχλοῦ (βαλάνου). —ε ὁ κος ζ ἱμάς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

θύρας ἐξερχόμενος ἄξων· ὁ θέλων δὲ νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, ἐπέσυρε διὰ τοῦ ἱμάντος τὴν βάλανον (κληῖδα) πρὸς τὰ πρόσω καὶ προσέδενεν αὐτὸν εἰς τὴν κορώνην· ὁ θέλων δὲ νὰ ἀνοίξῃ ἔλυε τὸν ἱμάντα ἀπὸ τῆς κορώνης καὶ διὰ τῆς βαλανάγρας ἀπέσυρεν ὀπίσω τὴν βάλανον· α 442. (Ἴδ. Εἰκ. ἐν λ. ἐπημοιβούς, καὶ τὴν ἐν τῇ προηγουμένῃ σελίδι Εἰκ.)

ἱμάσθης γεν., ην (ἱμάς), ἡ μάστιγξ Ψ 582.

ἱμάσσω, ἐνσ. ὑπ. ῃ, ἀόρ. ἵμασα (ἱμάς) μαστίζω Ε 589, μεταφρ. πλήττω Β 782, Ο 17· «ἵππους, ἡμιόνους πληγαῖς».

Ἰμβρασίδης, Υ. τοῦ Ἰμβράσου, ὁ Πείροος Δ 520 ÷.

Ἴμβριος, α' ὁ κάτοικος τ. Ἴμβρου Φ43·β') Υ.τ. Μέντορος, γαμβρὸς τ. Πριάμου Ν171.

Ἴμβρος, νῆσος εἰς τὰ παράλια τῆς Θράκης Ξ 281, Ν 33.

ἱμείρω, ἱμείρετε, ων, μέσ. -εαι, -εται, -όμενος, -αιτο (ἵμερος)-παθῶ τι, ἐπιθυμῶ, μετὰ γεν. ἢ ἄπαρ. Ξ 269, 163 (τ).

ἵμεν(αι)=ἰέναι.

ἱμερόεις, όεντος, τα, όεσσα, όεν (ἵμερος) πλήρης ἐπιθυμίας, θελκτικὸς «γόος ἀοιδῆ», παθητ. ὁ κινῶν εἰς πόθον, ἐπέραστος Γ 397 Ξ 170, Ε 429.

ἵμερος, ον (ἵσμαρος), πόθος, ἐπιθυμία «τινός» Γ 139· πόθος θρήνου «διὰ πατρὸς γόοιο» Σ 570.

ἱμέρτον ἄρ. ἐπιθυμητόν Β 751 ÷

ἴμμεναι = ἰέναι.

ἔνα (ἀρχαία πτῶσις ἀναφ. ῥίζης ϳοινα). Α') ἐπίρρ. α') ὅπου, ἔνθα Κ 127, Γ 252· «ἵνα περ» 364, ζ 58 «ἵνα—ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς»· β')=ὅποι, ὡς ἀναφ. τοῦ ἐκεῖσε ξ 55, ὃ 821, γ') ὅτε ξ 27. Β') Σύνδεσμος τελικὸς=διὰ νά· α') μεθ' ὑποτ. ἀρκτικοῦ χρόνου ἠγουμένου Ξ 484, ψ 207 «ἵνα δῆ» Α 203, καὶ προστακτ. α 302, Α 363, η 165 (καὶ Α 410)· —καὶ ἱστορικοῦ χρόνου ἠγουμένου Η 26, Ι 99, 495, ι 103· β') μετὰ εὐκτ. καὶ ἱστορ. χρόνου γ 2, 77, εὐκτ. ξ 408— καὶ ἀρκτικοῦ χρόνου ἠγουμ. ρ250, γ') ὑποτ. καὶ εὐκ. ἀναμίξ Ο 598, Ω 584, γ 77.

ἐνδάλλεται, πρτ. -το (ϝενδ., εἶδος)—φαίνεται, δείκνυται «τίς τινι» μετὰ μετ., ἀλλὰ τ 224=πῶς φαίνεται ἐν τῇ φαντασίᾳ μου.

ἵνεσι. δατ. πλ. τοῦ ἵς.

ἰνίον, ου (ϝἰνίν), τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου Ε 73, Ξ 495, Ἰλ.

Ἰνώ ἴδε Λευκοθέα.

ἴξαλος, ἰξάλου αἴγὸς ἀγρίου Δ 105 ÷ = τοῦ πηδητικοῦ ἀγρ. (ἵξαι, ἅλλομαι).

Ἰξιονίη ὄλοχος, ἡ γυνὴ τοῦ Ἰξίονος Ξ 317.

ἰξύς, ἰξυΐ, τῇ, =τῷ λαγῶνι, τῇ μέσῃ ε231.Οδ.

ἰο-δνεφὲς (ι. ἴον, κνέφας) «εἶρος» τὸ ἔχον χρῶμα ἰώδες βαθὺ μαλλὶ (σκοῦρον μελιτσανί) δ 135. Ὀδ.

ἰο-δόκος, ον (ἰός-δένομαι)=ἰοδόχος, ἡ δεχομένη τὰ βέλη «φαρέτρη» φ 12. (ῑ).

ἰο-ειδής, ές γεν., έα (ἴον) ὁ ἔχων ὄψιν (χρῶμα) ἴου ε 56, «πόντου» = τῆς κυανῆς θαλάσσης. (ῑ).

ἰόεις, ἰόεντα (ἰός) σίδηρον=τὸν ἔχοντα τὸ χρῶμα ἴου, τὸν κυανοῦν· σίδ. Ψ 850 ÷ (ῑ).

ἰό-μωροι παρὰ τῷ «Ἀργείοι» Δ 242, Ξ 479=οἱ ἕμπειροι εἰς τὸ τοξεύειν ἢ «οἱ τοὺς ἰοὺς ὀξεῖς ἔχοντες». Ἀρίσταρχ.=εὔψυχοι.

ἴον, ἴου, γεν. κοιν. μανουσάκι ε72 ÷

ἰονθάς, ἰονθάδος «αἴγὸς»=δασυμάλλου ἢ πωγωνοφόρου ξ 50 ÷ (ῑ).

ἰός, ἰῷ, ὀν. πλ. ἰοί (ἰά Γ 68), ῶν, οῖσι, ούς, —βέλος Α 515· «ταχύς, ὠκύμορος, ἀθλίῃς, πτερόεις, τριγλώχιν, χαλκοβαρής, χαλκήρης».

(ἴος), ἰῷ, ἴα (ἄ), ἴῃς, ῇ=εἷς, ὁ αὐτὸς Ι 319, Δ 437, Ἰλ. (ῑ).

ἰότης, ἰότητι, τα, (ἀντὶ ἴσοτ. πρβ. ἵσμερος, ἵμερος) τινός—ἐπιθυμία, βούλησις, ἐντολή Ο 41, Ε 874, Σ 396.

ἴουλος, ἰούλους, τοὺς (Fιλ-Fολ-Fος, οὖλος) — αἱ πρῶται τρίχες αἱ ἐπὶ τῶν παρειῶν (χνοῦς) λ 319 ÷ (ῑ).

ἰο-χέαιρα, αν (ἰός, χέω). ἡ τὰ βέλη ἐκχέουσα, ἡ τοξότις, ἐπίθ. κοσμητ. τῆς Ἀρτέμιδος Ε 53.—ὡς οὐσιαστ. Φ 480, λ 198.

ἱππάζεαι, 2 ἐν. ἐνσ.=τοὺς ἵππους διευθύνεις Ψ 426 ÷

Ἱππασίδης, Υ. τοῦ Ἱππάσου α') ὁ Ἀπισάων. β') ὁ Ὑψήνωρ. γ') ὁ Χάροψ. δ') ὁ Σῶκος Λ 431.

Ἵππασος α') Π. τοῦ Σώκου καὶ Χάροπος. β') Π. τ. Ἀπισάονος, γ') Π. τ. Ὑψήνορος.

ἱππεία, ἱππείου, ον, είων, ῃ. ησι (ἵππος) -ἱππικός, «ζυγαῖ, φάτνη, κάπησι, γλάγος, ὁπλή», ὁ ἐκ τριχῶν ἵππου «λόφος» Ο537.

ἱππεύς, ἱππῆες, ήων, εῦσι, ῆας (ἵππος) ὁ ἀφ' ἅρματος μαχόμενος, ἀντιπ. τῷ «πεζοί» ω 70, Δ 297, ἡνίοχος Λ 52, 51, ἁρματηλάτης Ψ 262, 273, 287=ὃ δι' ἅρματος ἀγωνιζόμενος ἐν τῷ ἀγῶνι.

ἱππ-ηλασίη, (ἐλαύνω) ὁδὸς=ἁμαξιτὴ ὁδός Η 340 καὶ 439.

ἱππ-ηλάτα, ὁ (ἐλαύνω)=ἱππηλάτης, ὁ ἐλαύνει ἵππους καὶ ἐξ ἅρματος μάχεται. ἱπ-

πεύς· ἐπίθ. ἐξόχων ἡρώων Η 125, γ 436.
ἱππ-ήλατος=ὁ ἐπιτήδειος εἰς ἅρματα (ἱππασίαν) δ 607· «νῆσος, γαῖα».
Ἱππ-ημολγοί (ἀμέλγω) Σκύθαι νομάδες «ἀγαυοί» Ν 5.
ἱππιο-χαίτην, αἰτ. (χαίτη) λόφον ἐξ ἱππείου χαίτης κατεσκευασμένον Κ 467.
ἱππιο-χάρμην, αἰτ. (χάρμη), ὁ ἐφ' ἵπποις (ἐπὶ ἱππομαχίᾳ) χαίρων Ω 257, λ 259.
ἱππο-βότους, ῳ, ων (βόσκω)=ἱπποτρόφου, τοῦ βόσκοντος ἵππους. ἰδίως περὶ τοῦ Ἄργους Β 287.
Ἱππο-δάμας, Τρὼς Υ 401.
Ἱππο-δάμεια=Βρισηΐς— α'). Θ. Ἀγχίσου Ν 429. β') θεράπαινα Πηνελόπης σ 182. γ') κλυτὸς, γυνὴ Πειριθόου Β 742, ἐκ τοῦ ἱππό-δαμος, ἱπποδάμοιο, ου, ον, οι, ων, οισι, ους (δαμάω)=ἱπποδαμαστής, ἐπίθ. τῶν ἡρώων καὶ Τρώων γ 17, 181. Ἰλ.
Ἱππό-δαμος, Υ. τοῦ Μέροπος Α 335 †
ἱππο-δάσεια, ης, ας (δασύς) θηλ. μόνον, «κόρυς, κυνέη» μὲ δασεῖαν τρίχα ἐξ ἵππου, ἔχουσα λόφον ἐκ τριχὸς ἵππου Ν 714, Χ 115.
ἱππό-δρομος, δρόμας καταλληλος δι' ἵππους «λεῖος—ἀμαξὶς» Ψ 330 †
ἐππόθεν, ἐκ τοῦ ζουρείου ἵππου θ 515, λ 531.
Ἱππό-θεος α') Υ. τοῦ Πριάμου Ω 251. β') τοῦ Λήθου, τοῦ Πελασγοῦ Ρ 289.
ἱππο-κέλευθε Πάτροκλε=ἵπποις κελεύων, ἐφ' ἵπποις τὴν πορείαν ποιούμενε=ἁρματηλάτα, ἱππηλάτα Π 126. Ἰλ.
ἱππο-κόμος. ἱππο-κόμου, ον, οι, ων (κόμη) ὁ ἔχων λόφον ἐξ ἱππείων τριχῶν «τρυφάλεια, κόρυς, πήληξ» (συνών. τοῖς ἱππιοχαίτης, ἱππουρις κτλ.) Η 338.
ἱππο-κορυστά, ᾶς, οἱ ἵπποι καὶ ἅρματι πρὸς μάχην παρεσκευασμένοι (ὡπλισμένοι)· ἐπίθ. ἡρώων καὶ ἰδίως Μαιόνων καὶ Παιόνων Β 1, Ω 677.
Ἱππο-κόων, σύμμαχος τοῦ Ῥήσου Κ 518 †
Ἱππό-λοχος α') Υ. τοῦ Ἀντιμάχου Α 122. β') Υ. τοῦ Βελλεροφόντου, Π. τοῦ Γλαύκου Ζ 20, ἡγεμὼν τῶν Λυκίων.
Ἱππό-μαχος, Υ. Ἀντιμάχου Μ 189 †
ἱππό-μαχοι (ᾰ) = ἀφ' ἵππων μαχόμενοι «Φρύγες» Κ 431.
Ἱππό-νοος, Ἀχαιὸς Λ 303 †
ἱππο-πόλων, γεν. πλ. τῶν περὶ ἵππους τρεφόντων, ἱππικῶν «Θρηκῶν» Ν 4, Ξ 227.
ἵππος, ἐν., δυϊ. (-οιϊν) καὶ πλ. κοινοῦ γέν., ἰδίως θηλ. (ἄνευ κλητ.)· «ἄρσενες, θήλεες, καὶ θήλειαι». Οἱ ἵπποι ἦσαν εἰς μάχην ἐπιτήδειοι διὰ τὰ ἅρματα· οἱ ἥρωες οὐκ ἐχρῶντο τοῖς ἵπποις πρὸς ἱππασίαν Ο 679, ε 371, μόνον ἐν Κ 513 γίνεται μνεία καὶ πρὸς ἱππασίαν, συχνότατα δὲ εἰς τὰ ἅρματα καὶ δίφρους διὰ τὰς μάχας, καὶ εἰς ἀγῶνας Ι 123, Α 699. Δύο δυϊκ. καὶ πλ.=τὸ ζεῦγος τῶν ἵππων, τὸ σῦρον τὸ ἅρμα Δ 27, ο 182, Μ 120, 114, ἰδίως δὲ αὐτὸ τὸ ἅρμα Γ 265, Ε 163. Καὶ τρεῖς ἵπποι ἐζεύγνυντο εἰς τὸ ἅρμα, ὁ τρίτος ἐλέγετο παρήορος Ο 590. Ἔτι δὲ καὶ τέσσαρες ν 81. Ἀνεττ. οἱ ἵππεις πρὸς τοὺς πεζοὺς ξ 267, Σ 153, Β 554· («ἄλλος ἵππος», μεταφ. = αἱ νῆες δ 708). Ἀναφέρονται καὶ ἀγέλαι ἵππων, αἱ βόσκουσι Δ 500. Α 680· Υ 221 τρισχίλιοι ἵπποι βουκολέοντο· Τ 244 «δώδεκα ἵππους» ὁ Ἀγαμέμνων ἔδωκε τῷ Ἀχιλλεῖ. Μνεία γίνεται καὶ ἵππου ξυλίνου, δι' οὗ ἡ Τροία ἑάλω δ 272, θ 492, 508. «ἀεθλοφόρος, κέλης, ταχύς, ὠκύς, ἀερσίπους, κρατερώνυξ, μώνυξ, φυσιόων, καλλίθριξ, εὔθριξ, αἴθων, ξανθός, ἐριαύχην» κ. ἄλ.
ἱππο-πύνη, ἀων, ας, ἡ ἁρματηλασία, ἁρματομαχία ω 40. Ἰλ. (ῡ).
ἱππότα (ᾰ) = ἱππότης, ὀνομαστ. μόνον ἁρματηλάτης, ἁρματομάχος, ἐπίθ. ἡρώων καὶ ἰδίως τοῦ Νέστορος Β 336, 628.
Ἱππο-τάδης, Υ. τοῦ Ἱππότου, ὁ Αἴολος κ 36.
Ἱππότιων, Π. τοῦ Μόρυος Ν 792, Ξ 514.
ἱππ-ουρις, ιν (οὐρά), ἔχων ἵππου οὐράν «κόρυς, τρυφάλεια, κυνέη» Γ 337, Ζ 495.
ἵπτομαι, μόνον ἵφτεται, ἀόρ. ἴψαο (ἵπτω) πλήττω, μόναν ἐν μεταφ. σημασίᾳ πιέζω, βλάπτω, περὶ θεοῦ καὶ βασιλέως, «λαόν» Α 454, Β 293.
ἱρεύς, ῆος ἱερεύς.
ἱρεύσασθαι, ῆαι ἱερεύσασθαι.
Ἱρή, πόλ. ἐν Μεσσηνίᾳ Ι 150.
ἴρηξ, ᾰ, -ηκος, ι, ες, ων = ἀττ. ἱέραξ (γεράκι)· «ἐλαφρότατος πετεηνῶν, ὠκίστος π., ὠκύπτερος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος».
Ἶρις, -ιν, ι—(Fἴρις, ἐκ τοῦ εἴρω), Θ. τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἀγγελιαφόρος τῶν Θεῶν Θ 409, Ε 353, Γ 121, Ψ 198· ταχυτάτη δ' ἦτο Ο 172. Ἰλ.
Ἶρις, ιδος, ἡ, δοτ. πλ. ἴρισσιν, ἡ ἶρις, τὸ οὐράνιον τόξον «πορφυρέη» Λ 27, Ρ 547.
ἱρόν=ἱερόν.
Ἴρος (Fἴρος, παρθ. ἶρις), ἐπαίτης Ἀρναῖος ἐν Ἰθάκῃ, ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως σ 1—7, 72, 238 καὶ ἑξ.
ἷς, ἰν(α), ἶνες, ἶνεσι (Fἶς) νεῦρον λ 219, Ψ 191· δύναμις, ἰσχὺς ἀνθρώπου Η 269,

Δημόσια Κρατική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ε 245, λ 393. Διὰ τοῦ ἴς περιῤῥάζεται τὸ ὄνομα ἥρωος, ἐνίοτε καὶ μετὰ τοῦ «κρατερή, ἱρή» «ἱερὴ ἴς Τηλεμάχοιο» = ὁ ταχὺς καὶ ῥωμαλέος Τηλ., οὕτω καὶ ἡ ὁρμή, ἡ δύναμις πραγμάτων «ἴς ἀνέμοιο» = ὁ σφοδρὸς ἄνεμος, «ἴς ποταμοῖο, μεγάλη ἴς ἠέλιοιο».

ἰσάζω, ἐσάξουσα, ὁρ., πρτ. θαμ. μέσ. ἐσάσκετο (ἴ. ἴσος) ἐξισῶ, Μ 435 φέρουσα εἰς ἰσορροπίαν τὸ βάρος καὶ τὸ ἔριον (ζυγίζουσα)· ἐξομοιοῦμαι, ἀντιφιλοτιμοῦμαι Ω607. ἴσαν α') πρτ. τοῦ εἶμι β') τοῦ ΕΙΔ.

Ἴσ-ανδρος, Γ. Βελλεροφόντου Ζ 197. Ἴλ.

ἴσασι ἴδε ΕΙΔ.

ἰσάσκετο ἴδε ἰσάζω

ἴσθι ἴδε ΕΙΔ.

ἴσθμιον, τὸ (ἴσθμός), περιδέραιον, γυναικῶν κόσμος σ 300. (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ερμα).

1. ἴσκω, ἔσκε πρτ =ἔλεγε τ 203, χ 31.

2. ἴσκω (Fισκ. ἴσος), ἴσκοντες=(νομίζοντες) εἰκάζοντες ὁμοίον «ἐμὲ σοί» Π 41, ἴσκουσα = μιμουμένη «φωνὴν ἀλόχοις» ὀ 279.

Ἴσμ-αρος (ἰμερ.) πόλ. τ. Κικόνων ι 40, 198.

ἰσο-θεος ὅμοιος θεῷ, ἐπίθ. ἡρώων Γ 310, ἐν τῇ Ὀδ. ἐπίθ. τοῦ Τηλεμάχου α 324.

ἰσο-μορον, αἰτ., τὸν ἴσην μοῖραν ἔχοντα Ο 209 † (ἴ)

ἰσο-πεδον, αἰτ. τὸ ὁμαλὸν ἔδαφος Ν142 †

ἴσος, ον, οι, ης, ῃ, ην, ας, ον, α (Fἴσος, πρβ. εἴση) ἐπίθ.=ἴσος, α') ὁ ὢν τῆς αὐτῆς ἐκτάσεως, ἀριθμοῦ, μεγέθους, δυνάμεως· «—μάχῃ» Λ 72 ἡ μάχη ἦ καὶ εἰς τὰ δύο μέρη εἶχεν ἴσας κεφαλάς, ἤτοι ἰσαρίθμους μαχητάς)—ἴσος, ὅμοιος Δ163, «ἐμοί, Ἄρνεϊ, Ἄρηϊ, πυρί, ἀέλλῃ» «ἀντὶ οὐσιαστ. «ἀτεμβόμενος ἴσης» =(ἑλλ. μοίρας) στερούμενος ἴσης μερίδος.—β') τοῦ αὐτοῦ γένους· «ἴσον θυμῷ» =τὴν αὐτὴν γνώμην, «ἴσα φρονεῖν» = ὁμοφρονεῖν, «ἴσον ἐμοὶ φάασθαι» =νὰ ὁμιλῇ ὡς ἴσος πρὸς ἐμὲ (ἴσος μὲ ἴσον) — «ἴσα» (αἴσα;) δ 203 = ἀπαζημίωσις· ἡ αἰτ. τοῦ οὐδ. ἴσον καὶ πλ. ἴσα, ἑρμηνεύεται δι' ἐπιρ. «ἴσόν τινι» =ὡς, (κοινῶς ὡσάν) ξ 203 Ι 616 ὁλ. τόσον πολύ, ὡς τοὺς γονεῖς Ε 71. — «κατὰ ἴσα, ἐπὶ ἴσα» =ἐξ ἴσου, ἰσορρόπως, ἀντιτ. ἑτεραλκέα.

Ἴσος, Γ. υἱὸς Πριάμου Λ 101 †

ἰσο-φαρίζει, οι, ειν. ἐνσ. (ἐκ τοῦ φέρω, πρβ. φᾶρος, προσφερέστερος, φέρτερος) τινί= ἀντιπαραβάλλει ἑαυτὸν πρός τινα, ἁμιλλᾶται πρός τινα «μένος» Ζ 101, Ι 388. Ἴλ.

ἰσο-φόροι = οἱ ἴσον φέροντες, ἰσοδύναμοι «βόες» σ 373 † Ἴλ.

ἰσόω (ἴσος), μόνον ἰσωσαίμην ἀόρ. μέσ. τοῖσιν ἐν = ἤθελον ἐξισωθῆ πρὸς τούτους εἰς τὰς λύπας η 212 †

ἵσπω ἴδε ἔσπετε,

ἵστημι Δ') ἐνεργ. ἐνσ (προστ. ἵστη, ἀπ. ἱστάμεναι) πρτ. καὶ θαμ. ἱστασχ', μέλ. στήσειν, ἀόρ. 1 ἔστησε, στῆσα, ε, ἔστησαν (ἔστᾶσαν Μ 56, γ 182)—σταίνω, στηρίζω, ἐμπήγω «ἔγχος, τρίποδα, στίχας» — διεγείρω «φυλόπιδα, ἔριν, νεφέλας»—σταματῶ, ἐμποδίζω «ἵππους, ἡμιόνους, μύλην, νέας, λαόν»—ζυγίζω, «τάλαντα». πθ. ἀόρ. ἐστάθη ρ 463. Β') Ἀμετάβ. ἀόρ. ἔστην= στῆν, στῆ (ἦλθον καὶ ἐστάθην), θαμ. στάσκον, 3 πλ ἔστησαν, στῆσαν, ἔσταν, στάν, ὑπ. στῶ, στῇς, στέωμεν· ἀλλὰ στάομεν (διευλλ.), στείομεν (Ο 297) Λ 348 ἀπ. στημέναι, πρκ. ἑστηκα, (=στέκομαι) ὑπτκ. ἑστατον, πλ. ἑσταμεν, -ατε, -ηται, -ᾶσι, ὑπ. ἑστῶ, εὐκ. ἑσταίην, ἀπ. ἑστάμεναι, ἑστάμεν, μετ. ἑσταότος, α, εῶτες, ὑπρ. ἑστήκειν (=ἑστεκόμην) δυϊκ. ἑστατον, πλ. ἕστατε, ἕστασαν. — ἵσταμαι, προσέχομαι· «ἀντίοι» Α 535, «τινί», «ἄντα τινός» = ἀπαντῶ, «τινὸς καὶ τινὶ πράσθεν» =καλύπτω, σκεπάζω τ 307, Τ 117 — ἐγείρεται, σηκώνεται «μάχη, κονίη, νεῖκος», «τρίχες ἔστα»=ὡρθώθησαν· «μὴν ἱστάμενος»=ἀρξάμενος· μεταφ. «ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται»=τριχὸς ἤρτηται (ἀπὸ μίαν τρίχα ἐξαρτᾶται). Γ') Μέσ. στήσασθαι=νὰ στήσωσιν (δι' ἑαυτούς) «κρατῆρα(ς), ἱστόν»· «μάχην—» Σ 533, ι 54=συγκροτήσαντες μάχην.

Ἱστίαια (Ἱστ]αίαν), πόλις Εὐβοίας Β 537 †

ἱστίη, ἡ (Fιστίη, ἐκ τοῦ FΑΣ, ἴδε ἰαύω) = παρα πεζ. ἑστία, μέρος ἱεροῦ τῆς οἰκίας ξ 159, υ 231, πρβ. ἐσχάρη.

ἱστίον, ω, πλ. α (ἱστός),=τὸ ἱστίον, ἡ ὀθόνη, τὸ πανὶ τοῦ πλοίου Α 481, 433, ε 426, «λευκὸν» «—πρῆσεν μέσον ἰ.» =ἐξουσκωνεν εἰς τὸ μέσον, πλθ. περὶ μιᾶς νηὸς (τὸ πανὶ καὶ ἡ ἀντέννα) ι 70, 77· «ἀνερύω, ἕλκω (βοεῦσιν), (ἀνα)πετάννυμι» =ἁπλώνω τὰ πανία, «στέλλω, στέλλομαι, μηρύομαι, καθεῖναι, καθελεῖν» μαζεύω, καταιβάζω τὰ πανία (ἴδε Πίν. νηός).

ἱστο-δόκη, ἡ (δέχομαι) = ἱστοδόχη, μέρος τοῦ πλοίου ἔχον αὔλακα, ἐν ᾧ καταβιβαζόμενος ἐτίθετο ὁ ἱστός. -Ἀπ. τὸ διὰ μέσης τῆς νεὼς φράγμα, εἰς ὃ κατακλινόμενος τίθεται ὁ ἱστός Α 434 †. Σχολ. τὸ κατὰ

πρύμναν ἐξέχον ξύλον, καθ' οὗ κλίνεται ὁ ἱστός (ἴδε Πίν. νηός).

ἱστο-πέδη, (πέδη). ὅπή τις, ἐν ᾗ ἐστηρίζετο ὁ ἱστός. Εὐσ. ὁ ἐν μέσῳ τῆς νεὼς κοῖλος τόπος, ὃν τινες λινίδα καλοῦσιν, εἰς ὃν ὁ ἱστὸς ἐντίθεται μ51, 162, 179 (ἴδ. Εἰκ. δ).

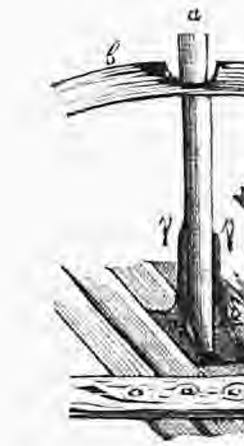

ἱστός, οῦ, ῷ, όν, οἱ, ῶν, ούς (ἵστημι) α')= ὁ ἱστὸς (κατάρτι) τοῦ πλοίου Ψ 878, 852. Τὸν τόπον τοῦ ἱστοῦ ὁρίζει ὁ Ὅμ. β 424, ο 289 «ἱστὸν εἰλάτινον ἔντοσθε μεσόδμης στῆσαν, κατὰ δὲ πρυτόνοισιν ἔδησαν». πρβ. κ 506. Ὁ ἱστὸς ἵστατο οὕτως, ὥστε εἰς τὴν πρῴραν ἐδένετο διὰ σχοινίων, ἃ ὅτε διερρήγνυεν ὁ ἄνεμος, ὁ ἱστὸς ἔπιπτε πρὸς τὴν πρύμνην μ 409—410, μ 422. Ἐξερχόμενοι δὲ τῆς νηός, αὐτοὶ Α 434 «ἱστὸν ἱστοδόκῃ πέλασσαν προτόνοισιν ὑφέντες», ο 496. β') ὁ ἱστὸς (ὁ ἀργαλειός). ἐν ᾧ ὁ στήμων ἵστατο ὀρθὸς (καθέτως) καὶ οὐχὶ ὁριζόντιος, ἐκ τούτου «ἱστὸν ἱστασθαι»= σταλνειν τὸν ἀργαλειόν (τὸ στημόνι), τὸ δὲ «ἱστὸν ἐποίχομαι»= περιέρχομαι τὸν ἱστόν, ὑφαίνω ρ 351, ν107 (ἴδε Εἰκ. μετὰ ἔρμ. ἐν τέλ.) «μέγας, ἀγλαός, λεκτός, περιμήκης». γ') τὸ στημόνι καὶ ἐν γένει ὕφασμα «—ὑφαίνειν» Γ 125, «ἀλλύεσκε» ϐ 104, 109, ω 145.

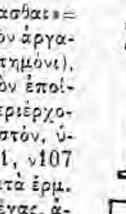

ἵστω, ἴδε εἶδ.

ἱστωρ, ἴστορι, α, δοτ. αἵτ. (οἶδα), διαιτητής, κριτὴς Σ 501 καὶ Ψ 486.

ἰσχαλέω, ω (ἄ), γεν.=ἰσχνοῦ, ξηροῦ τ233†

ἰσχανάω, ἰσχανάᾳς, ᾳ, μέσ. -άσθω, πρτ. ἤθαμ. ἰσχανάασκον, **ἰσχάνεις**, πρτ. ἴσχανε, -έτην καὶ **ἰσχανόωσι**, -όων, -όωσαν, μέσ. -όωνται, ὀωντο (ἴσχω)—ἀναχαιτίζω, κρατῶ ο 346, τείνω Ρ 747. Μέσ. ἐκρατῶντο, ἐκωλύοντο Μ38, καὶ βραδύνω Τ234· μετὰ γεν. ἢ ἀπαρ. ἐπιδιώκω Ρ 572, Ψ 300.

ἰσχίον, ῳ, α (ἰξύς), τὸ ὀστοῦν. ἐν ᾧ ἡ κοτύλη (γοφὸς) Ε 305, ἡ ὀσφὺς ρ 234, «ἰσχία τε γλουτούς» τοῦ λέοντος Θ 340. (ἰον).

ἴσχω, ἴσχωσι ἐνσ., ἀπ. καὶ ἰσχέμεν(αι), καὶ πρτ. ἐνργ. καὶ μέσ. (ἐνσ. ἀναϐ. ἀντὶ σισέχω, ἴδε ἔχω)—κρατῶ λ 82, ἐμποδίζω Ε 90. Μέσ. κρατῶ ἐμαυτόν, σταματῶ χ 367· ω 54=σταθῆτε· «—τινος» = παύομαι, «πολέμοιο, κλαυθμοῖο».

ἰτέαι (Fιτ), κοιν. ἰτιά. «ὠλεσίκαρπος». Φ 350 καὶ κ 510

ἴτην, ἴδε εἶμι.

Ἴτυλος, Γ. τῆς Ἀηδόνος τ 522 † (ῐ ῠ).

Ἰτυμονεύς (ῐ ῠ), ῆα, Υ. Ὑπερόχου Α 672 †

Ἴτυς, υν (Fιτέη) περιφέρεια (ὁ γῦρος) τοῦ τροχοῦ τοῦ δίφρου (=ἄντυξ) καὶ τῆς ἀσπίδος Δ 486, Ε 724, Ἰλ.

ἴτω, ἴδε εἶμι.

Ἴτων, ωνα, πόλ. Θεσσαλίας Β 696 † (ῐ).

ἰυγμός, ἰυγμῷ, δοτ. (ἰύζω)=κραυγή, φωνή (συνοδεύουσα τὸν χορόν) Σ 572 † (ῐ).

ἰύζουσιν, οντες (ῐ. ἰού), κραυγάζω (φωνάζω ἰού-χού) πρὸς ἐκφόβισιν θηρίου ο162 καὶ Ρ 66.

Ἰφεύς, έα, Λύκιος Π 417 †

Ἰφθίμη, Θ. Ἰκαρίου, Γ. Εὐμήλου ϱ 797†

ἴφθιμος, η, α κτλ. (φθῖ. ἐκ τοῦ ἴφι τιμή), ἔντιμος, πολύτιμος, καὶ μεταφ. δυνατός, ἀνδρεῖος Σ 204, Α 3, Ε 415.

ἴφι (Fῖ-φι, ἐκ τοῦ Fις, ἴς), οὐδ. αἵτ. ἐπιρ. ἰσχυρῶς, κρατερῶς· μετὰ τῶν «ἀνάσσω, μάχεσθαι, κταμένοιο». Ἐξ οὗ

ἴφια μῆλα (ἴφι)=ἰσχυρά, παχέα πρόϐατα Ε 556.

Ἰφι-Φάνασσα, Θ. Ἀγαμέμνονος Ι145 (ῐφ.)

Ἰφι-δάμας, αντος, Υ. τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς Λ 234, 240.

Ἰφι-κληείης, ῃ «βίης»=Ἰφικλείος, περιφρ.=

Ἴφικλος, Γ. τοῦ Φυλάκου Β 705, λ 289.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰφι-μέδεια, Γ. τοῦ Ἀλωέως καὶ Μ. τοῦ Ὄτου καὶ Ἐριάλτου λ 305. (- - -).
Ἰφί-νοος, Γ. τοῦ Δεξίου Η 14 †
Ἴφιος εὐζωνος ἐκ Σκύρου Ι 667 †
Ἰφιτίδης, Γ. Ἰφίτου = Ἀρχεπτόλεμος Θ 128 †
Ἰφιτίων, ωνα, Γ. τοῦ Ὀτρυντέως Υ 382.
Ἴφιτος, (Fιφ.) α') Εὐρυτίδης, ἀργοναύτης φ 14—37. β') Ναυβολίδαο, ἀργον. Ρ 306, Β 518. γ') Τρώς, Π. τοῦ Ἀρχεπτολέμου Θ 128.
ἰχθυάω, **ἰχθυάᾳ**, ἐνσ. καὶ πρτ. θαμ. ἰχθυ. ἀασκον (ἰχθύς) ἁλιεύω μ 95 καὶ δ 368-
ἰχθυόεντι, -τα (ἰχθύς) = πλήρει ἰχθύων «πόντος, Ἅλλος, κελευθα» ι83, Ι 14, δ381.
ἰχθύς καὶ πλ. ύες, ύσιν, ύας, ῦς—ὁ ἰχθύς Ε 487, Π 408 μόνον ἐν ἀνάγκῃ ἔτρωγον ἰχθῦς δ 368.
ἴχνια, πλ. ἴχνεσι (Fίκω)=ἴχνη (πατημασιὰ) δ 406.
ἰχώρ, αἰτ. ἰχῶ (ἰκμάς) Ε 340 καὶ 416, θεῖον αἷμα, ὑγρόν τι αἱματῶδες, ὃ οἱ θεοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἔχουσι. (ῑ).
ἴψ, πλ. ἶπες (Fισπ.), σκώληξ τις φ 395 †
ἴψαο, ἴψεται, ἀόρ. καὶ μέλ. ἴδε ἵπτομαι.
ἰωγῇ (Fαγνυμι), Βορέω ὑπ', ὑπὸ τῇ σκέπῃ (προφυλάξει τοῦ Βορρᾶ ξ 533 † (ῑ)
ἰωή, ῆς (αὐτή;) ἦχος Κ 139, τόνος τῆς «ὁρμιγγος» ρ 261· πνοή, συριγμὸς «ἀνέμοιο πυρὸς» = πρησμὸς Δ 308, Π 127.
ἰωκή, πλ. ὰς καὶ αἰτ. ἴδ. **ἰώκα** (διώκω) ἡ δίωξις ἐν μάχῃ, ὁ θόρυβος τῆς μάχης Ε 521. προσωποποίησ. Ε 740. Ἰλ. (ῑ)
ἰώῑ ἴδ. προηγ. λ.
ἰωχμόν (ῑ, ἰῶκα) ἀν' = ὁτωγμόν, θόρυβον κατὰ τὴν μάχην Θ 89, 158.

Κ

κ'= α') κέ, καὶ μετὰ τὸ εἴπερ Β 123.—β') «καὶ» ὅτε ὀρθότερον ἐν κράσει «κἀὐτὸς» Ν 734. πρβ. ζ 282.
κάββαλε,=κατέβαλε, ἴδε καταβάλλω.
Καβησσῆθεν, (ᾰ) = ἐκ Καβησσοῦ, (πόλεως Θρᾳκικῆς) Ν 363 †
κάγ γόνυ= κατὰ γόνυ Υ 458 †
κάγκανα οὐδ. (ἄνᾰ ἐκ τοῦ καίω, ὡς ξανὸς ἐκ τοῦ ξαίω), ξηρὰ «ξύλα» Φ 364.
καγχάλάω, καγχαλόωσι, ῶν, ὁωσα (χάσκω) ὑπὸ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, γελῶ δυνατά, καγχάζω· Εὐστ. ἐστὶν ἐπιτατικώτερον τοῦ χαίρειν· ψ 1, 59, Γ 43.
κάδ=κατὰ πρὸ τοῦ δ Φ 318.
καδδραθέτην ἀόρ. τοῦ καταδαρθάνω ο493
καδδύσαι, ἀόρ. μετ. = καταδύσασαι ἴδε καταδύω.
Καδμεῖοι, οἱ Θηβαῖοι Δ 391, λ 276 = **Καδμείωνες** Δ 385.
Κάδμος, Γ τοῦ Ἀγήνορος, θεμελιωτὴς τῶν Θηβῶν, Π. τῆς Ἰνοῦς ε 333 †
Κάειρα (ᾰ) θ. τοῦ Κάρ, ἐκ Καρίας Δ 142†
καήμεναι, ἀπ. ἀόρ. παθ. τοῦ καίω.
καθ-αιρέω, μέλ. **καθαιρήσουσι**, ἀόρ. -εἵλομεν, ὑπ -έλῃσι, μετ. -ελοῦσα καὶ ἐντμήσει πρτ. ἥρεε, εον, ἀόρ. ἕλον, ησιν, ἕειν—καταβιβάζω Ω 268, συστέλλω «ἱστία» ι 149. «ὄσσε» τοὺς ὀφθαλμοὺς (τὰ βλέφαρα) σὺν θανόντος οὐ κλείσουσι Ω 453, ω 296 (κατὰ τὸν Σχ. παλαιὸν τὸ ἔθος). «μοῖρα» καταδαμάσσῃ δ 100.
καθαίρω. καθαίρειν (καθαρὸς), πρτ. 3 πλ, κάθαιρον, ἀόρ. (ἐ)κάθηρε, κάθηραν, πρστ. κάθηρον, ατε· ἀπ. -ῆραι, μετ. -ήραντες—καθαρίζω, παστρεύω σ 194. στολίζω, κοσμῶ, ἀποπλύνω «χρὼ ὕδατι, θρόνους, τραπέζας»,—καὶ ἐπὶ θρησκευτικῆς ἐννοίας· ἐξαγνίζω «θεῖῳ» Π 228, Ξ 171, ζ 93, «Σαρπ. αἷμα» Π 667.
καθ-άλλομαι, καθ-αλλομένη Α 298, ἀόρ. **κατᾶλτο**, ἐν τμήσει Ε 111, ἐμπίπτω, καταπηδῶ.
καθ-άπαξ ὅλως διόλου, μία καὶ καλή, ἅπαξ διὰ παντὸς φ 349 † (ᾰ-)
καθ-άπτεσθαι ἐνσ. ἀπ.=προστακτ. Α 582, πρτ. καθάπτετο (ἅπτω)—ἐπὶ καλοῦ προσαγορεύω, ὁμιλῶ «ἐπέεσσι μαλακοῖσιν»—καὶ ἐπὶ κακοῦ· ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω. «ἀντιβίοις ἐπέεσσι» ω 323, καὶ μετ' αἰτ. κατ' ἐλλειψιν τοῦ ἐπιθέτ. Ο 127, συνήθ. ἀπολύτως (ἐνν. ἐπέεσσι) δ 39.
καθάρός, καθαρῷ, πλ. οὐδ. ἀ- ὁ καθαρὸς (ἀντιστ. ῥυπαρὸς) ρ 48, δ 750, ἐπὶ τόπου· Ἐν καθαρῷ ὄηλ. τόπῳ ἐν ἐλευθέρῳ τόπῳ Θ 491, Κ 199, ἔνθα ὁ Ὅμ. αὐτὸς ἑρμηνεύει τὸ καθ. λέγων «ὅθι νεκύων διεφαίνετο χῶρος» ὄηλ. καθαρὸς ἀπὸ τῶν νεκρῶν χ 462. «—θανάτῳ» τῷ ἐντίμῳ. Εὐστ. καθαρὸς μὲν ὁ διὰ ξίφους ἐδόκει θάνατος, μιαρὸς δὲ ὁ ἀγχονισμός.
καθ-έζω=καθίζω· ἀόρ. **καθεῖσε**, σαν, συχν. ἐν τμήσει, κάθημαι Η 57, Ψ 698· θέτω,

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στήνω δ 524. — Μέσ. «κατ' ἄρ ἔζεσαι» ὑπ. ἐζώμεσθα, προστ. ἔζευ, παρτ. καθέζετο, ἐξέσθην· «ἐπὶ θρόνου, ἐπὶ λίθοισι, ἐν λέκτροισι». «πρόχνυ» = ἐπὶ τῶν γονάτων στηριζόμενος 1570. συχν. ἐνταμήσει γ 406, χ 378, ο 46, κ 567.

καθέηκα=καθῆκα, ἴδε ἵημι.

καθείατο=καθῆντο ἴδε «κάθημαι.

καθ-εῖσε, εἶσαν ἀόρ. τοῦ καθ-έζω.

κάθεμεν 1 πλ. ἀόρ. τοῦ καθίημι.

καθέξει μέλ. τοῦ κατ-έχω.

καθ-εύδω, **καθεύδετον** δυϊκ., ἀπ. ἐν., πρτ. καθεῦδε, ἰδίως ἀνακλινομαι, κοιμῶμαι Α 611, δ 304, ζ 1. Ὀδ.

καθ-εφίαομαι, **καθιφιόωνται**=περιπαίζουσι, μὲ λόγους περιγελῶσι «σέθεν»τ 372 ÷

καθ-ήμαι, **καθ-ήμενος**, κτλ. προσ. κάθησο πρκ., ὑπερ. καθῆστο, πλ. καθείατο (ἦμαι) —κάθημαι· ἀπολύτ. Ξ 5, φ 89· μετὰ πρθ. «ἐν λεχέεσσι», «ἐπὶ ἀκτῆς, ἐπὶ πέτρῃ, θύρῃσι» (τοπικῶς), «παρὰ ἄμμι», καὶ ἄλ. καὶ ἥσυχος κάθημαι, εἶμαι ἥσυχος, ἀδρανὴς Δ 9, Ω 403 περὶ τῶν Ἀχαιῶν παρασκευαζομένων πρὸς μάχην Β 191, Δ 565.

καθ-ῆραι, αν ἴδε καθαίρω.

κάθ-ιδρύω, **καθ-ίδρυε** = ἔβαλλε (διέταττε) νὰ καθήσῃ Γ 257 ÷

κάθ-ιζάνω, **καθίζανον** (ᾰ) 3 πλ. παρτ. = ἐκάθιζον ἑαυτούς (ἐν ἐκκλησίᾳ) ε 3 ÷

κάθ-ιζω, **καθίζων**, ἐνσ., πρτ. καθίζε, ον, συχν. ἐν τμήσει. Α') Ἐνερ. καὶ Μέσ. κάθημαι, καθίζω «ἐπὶ κλισμοῖς, ἐπ' ὀρρύσι» ἐν τῇ Ὀδ. μόνον «ἐπὶ κλητῖσι καθίζον» δ 419, «ἐπὶ θρόνου» ε 195, μετὰ ἐπίρ. Γ426. Β') Ἐνερ. ἐνσ. πρτ., ἀόρ. κάθισαν· προσ. ἴσον, μετ. ἵσσας, ἴσασα—βάλλω, θέτω «ἐπὶ γούνεσσιν» Ι 488, διατάσσω νὰ καθίσῃ Τ 280, Ζ 360, Γ 68—καθίζουσον, καθεσθῆναι ποίησον· συγκαλῶ «ἀγορὰς» δ 69.

καθ-ίημι, μόνον **καθίεσε** (ῑ), ἀόρ. καθέηκα καὶ 1 πλ. κάθεμεν : 72 (ἀλλιῶς ἐν τμήσει)—ἐμβάλλω, ῥίπτω μέσα «λαυκανίης» (δηλ. εἰς γαστέρα·κατέβασα διὰ τοῦ φάρυγγος, κατέπιον Ω 642, Φ 132 «ζωοὺς ἐν δίνῃσι —» διότι οὕτως ἦν ἱερόν· — «ἱστία ἐς νῆας—» λύσαντες τὰς βοείας κατεβιβάσαμεν τὰ ἱστία : 72.

κάθ-ικόμην, μόνον ἀόρ. **καθέκετο**, ετο, (ῑ. ἵκω), ἐν μεταφ. μόνον σημ. περὶ πραγμάτων δυσαρέστων· = εὗρεν, κατέλαβε μετ' αἰτ. «μὲ πένθος» α 342, μετὰ 2 αἰτ. Ξ 104 = ἥψατο. Εὐστάθ. ἀντὶ τοῦ ἵκετο καὶ κατέλαβεν.

κάθ-ίστημι, **καθίστα** προσ. ἐνσ., ἀόρ. πρστ. στῆσον, ἀπαρ. στῆσαι. — σταίνω, βάλω νὰ σταθῇ· «κρητῆρα» Ι 202 = εὐτρέπιζεν, ἑτοίμαζε· «—νῆα» = προσώρμισον τὴν ναῦν σου [εἰς τὰς ἡμετέρας ὄχθας], συχνότερον τὸ ἱστάναι ν 274 = ἀπαγαγεῖν, ἀποκαταστῆσαι, ἰδρῦσαι.

καθ-οράω, ἐνερ. ἐνσ. μετ. **καθορῶν**. μέσ. ἐνσ. μετ **καθορώμενος** = ἐνεργ.—βλέπω ἀπὸ ὑψηλοῦ τόπου εἰς κατώτερον, βλέπω εἴς τι Α 337, Ν 4. «—τι» Ω 291

καθ-ύπερθε(ν)=ὑπεράνωθεν, ἀπ' ἐπάνω Γ 337, ἄνωθεν (ἀπὸ τοῦ τείχους)· Χ 196, ἄνωθεν τοῦ μελάθρου, ἐκ τῆς ὀροφῆς θ 279· ἐπιπολαστικῶς Β 754. ἄνω ὑπεράνω Μ 133, Σ 353. ἀνωτέρω, δηλ. ἐξ ἀνατολῆς Ω 545 (ἴδε Σχολ.) ἑνώσαν τὸ ἄνω μετὰ τοῦ εἴργει, τὸ καθύπερθεν μετὰ τοῦ Φρυγίη.

καὶ Α' | Σύνδεσ. συμπλεκτικός· συνδέει α') μόνον λέξεις, οὐσιαστ. ἐπίθετα, ἐπιρρήματα, ἀντωνυμίας, ἐμπροθέτους πτώσεις. β') προτάσεις καὶ ἐννοίας· α') δύο ὀνόματα (οὐσιαστ., ἐπιθ., ἀριθμ., ἀντων.) Ε 226, δ 212, Α 415, Ι 304, α 182, ω 63, φ 35, Κ 43, ο 52.—δύο ῥήματα, (προτάσεις ἐννοίας), ἄνευ μεταβολῆς ὑποκειμ. Α 15, α 3, Γ 352· δύο μετοχὰς Δ 31, δ 81, δ 24· καὶ μεταβαλλομένου τοῦ ὑποκ. Γ 310, Ε 899, Κ 332, Α 584, δ') τρία Α 267, Γ 17· εἰς τὸ δ'. μέλος προστίθεται «δή» εἰς τὸ γ' «καὶ ῥα — καί, καὶ — καὶ ῥα» καὶ πλείονα Β 593, Ν 685, Π 694. Συχνότατα συνδέονται πρὸς ἀλλήλας συνώνυμοι λέξ. «ἀγορήσατο καὶ μετέειπε, ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο» κ. ἄλ. π. «αὐτὴ καὶ πόλεμος, φυλόπις καὶ πόλ., μάχης καὶ ὀιζυοῦ τοιο, ἔρις καὶ πόλ., βίη καὶ κάρτος» κ.ἄλ π. Καὶ ἀντίθετα «ἔπεσιν καὶ χερσίν, ἤματα καὶ νύκτας, πόδες καὶ κορυφαί»—Μέρος καὶ ὅλον· «Τρῶες καὶ Ἕκτωρ, Ἰθάκην καὶ Νήριτον» πολλάκις ἐπαναλαμβάνεται Β 499, Γ 17, Κ 459, Β 592, Π 694. Ἐν τέλει τῆς ἀπαριθμήσεως = τέλος, καὶ ἐν γένει μ 96.—Συχν. παρατακτικῶς ἕνθα ἄλλα μόρια περιέμενές τις (α 434, σ 325, Ε 853, Μ 391), ἢ ἀναφορ. σύνδ. (Ζ 221, Τ 43, ζ 245·)—μετὰ τοῦ «πολύς» Β 213· διανεμητικῶς λ 417 «ἠμὲν — καὶ, ἐπίσης — ἠδὲ» ἐν τῷ μεταξὺ Κ 110, «μὲν — καὶ ἅμα — καὶ» ἀσυνδέτως. προστακτ. συνδέεται σ 171 «καὶ δὲ» = καὶ πρὸς τούτοις, «—δή» = καὶ ἤδη, καὶ μάλιστα Β 135, δ 314· «—

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

μέν»=καὶ ὅμως Α 269 «—τέ»=καὶ ἐπίσης Α 521 «καὶ οὐ» Δ 95 «—τόν» ἐν ἀρχ. τοῦ στίχου=καὶ τοῦτον βέβαια Ψ748—«τοι εἵλον ἔπλετο θυμῷ» Δ 17, ἢ=ἐπίσης Β 346 ἀντὶ «τέ» Β 49, «καὶ νύ κε» μεθ' ἑπομ. «εἰ μή» μετὰ παρωχ. (μὴ πραγματοπ.) Γ 373. ε 363 (ἀλλὰ ι 79, μ 71) ἢ ὑπνητ. εὐκτ. Ε 311. ξ 325 «—καὶ ῥα» καὶ φυσικά, καὶ βέβαια Δ 360, δ 362.— 2) ἐπίσης, πρὸς δήλωσιν τῆς φυσικῆς λογικῆς ἢ πραγματ. συμφωνίας ἢ συνεπείας Γ 184, «ὅς τε καὶ» πρὸς τούτοις Υ 165, Ε 62, λ 111, αἱ ἐν κυρ. προτ. καὶ ἀποδ. Ζ 476. ἴδε Β 367. Εἰσαγωγικὸς ἀποδόσεως «καὶ τότε δή, καὶ τότ' ἔπειτα, καὶ τότ' ἄρα, καὶ τότε δή». β') Μοναδ. «γάρ τε» Δ 63. παρατακτ. ἀντὶ ὑπαρ. Α 3 «—λίην» βεβαίως καὶ μάλιστα ἐξ ἁπάντων α 46· «—ἔπειτα» τέλος ἔτι Σ 357· «ἦ καὶ (οὐκί)» ἀλλ' ἤ, ἢ καὶ (οὐχί) «—νῦν» καὶ τώρα ἐπίσης, συνδέει πρὸς γενικὴν πρότασιν συγκεκριμένον τι Η 109 «καὶ νῦν» (πρὸς τὸ προηγ. αἰένι. καὶ ἄλλους, καὶ ἄλλοτε. καὶ ἄλλως (=καὶ ἐκτὸς τούτου) καὶ αὐτός, (=ἐκουσίως) καὶ αὖτως, (=καὶ οὕτως ἤδη)—3) καὶ ἐπιτατικ. «καὶ δέ», καὶ ἐπίσης, προσέτι δέ, πρὸς τούτοις, «—βούλομαι.—δέ τε—μᾶλλον (=ἔτι μᾶλλον),—4) καὶ, παραχωρητικ. μετ' εὐκτ. καὶ προστ. (ἂν οὕτως πρέπῃ νὰ εἶναι)· «καὶ ὅλεσσον. καὶ ἔμπης. καὶ λίην (ἐπιδοτ. καὶ μάλιστα)» α 10 «—περ» ἂν καὶ ἐναντιωμ.) καὶ μετὰ μετοχ. Ε 135. Δ 376· «καὶ ὡς»=καὶ οὕτως, καὶ μ' ὅλα ταῦτα, «μάλα περ» μετὰ μετοχ. Α 217, Ρ 571.—Ἐλαττωτικὸς=καὶ μόνον α 58. Ξ 173.—5) πρὸ τοῦ «δέ, γάρ, καὶ εἰ (=καὶ ἂν) εἰ καὶ (ἐναντιωμ.) — Ἐκτείν. ἐν τμήσει η 221· κατ' ἐκθλ. κ'. ἄμεινον κατὰ κρᾶσιν· χήμεῖς καὐτὸς Β 238.

καὶ γὰρ α') διότι καὶ, Β 377. Ζ 365. ν 24, χ 29. β') διότι, πρὸς τούτοις Γ 188, Δ 43, 58, δ 17, 169.

καί γε, οὐχὶ συναπτέα ὁμοῦ, καθ' ὅσον τό γε ἀναφέρεται εἰς ἄλλας λέξεις Θ 358. α 46. π 37, ρ 312, Δ 553.

καιετάειις, καιετάεσσαν (κείω), διόρθ. Ζηνοδ. ἀντὶ κειτώεσσαν δ 1, = τὴν καλαμινθώδη ἢ τὴν πολλοὺς ἔχουσαν καιετούς, ὅ ἐστι σχισμὰς καὶ ῥωγμοὺς ἀπὸ σεισμῶν· «εὔσειστος γὰρ ἡ Λακωνική». Εὐστάθ.

Καινεΐδης. Κύρωνος Β 746 † Γ. Καινεύς.

Καινεύς, βασ. τῶν Λαπιθῶν Δ 264 †

καίνυμαι, πρτ. **ἐκαίνυτο,** πρκ. κέκασσαι, -σται, -σθαι, -σμένος. ὑπρσ. (ἑ)κέκαστο, πρκ. καὶ ὑπρσ. μὲ σημ. ἐνσ. καὶ παρτ. ὑπερέχω, ὑπερτερῶ, ἐξέχω· μετὰ δοτ. πράγματος, καθ' ὃ τις ὑπερέχει «δόλοισι, ἱπποσύνῃ, μύθοισι. μαντοσύνῃ». μετὰ προθ. ἐπί, ἕνα σημάντ. τὸ διάστημα. καθ' ὃ τὸ «καίνυσθαι» ρθάνει· «ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπὶ αἶαν». Ἔτι δὲ μετὰ τῆς «ἐν» δ 725, τῆς «μετά» τ 82, μετὰ γεν. «τῶν» Ω 546· «ἐπί τινι» Γ 35· ὑπερέχω «τινά» κατά τε ἢ διά τι. διακρίνομαι «τινά τινι» Β 530, = 395. Ἐν Ἰλ. τὸ «καίνυσθαι»=ὑπερέχειν πάντα μετ' αἰτ. προσώπ. καὶ δοτ. ὀργάνου. ἐν Ὀδ. ἀντὶ τῆς δοτ. πράγματος μετ' ἀπαρ. δ 158, γ 282. Ἐτ. Μ. Σουΐδ. = κοσμέω, Ἀπολλ. = νικᾶν.

καί—περ=ἄν καί, μ' ὅλον ὅτι, μετὰ μετχ. η 224, Ε 135.

καίριος, μόνον **καίριον** (καιρός)—ὁ τόπος τοῦ σώματος, ὃς ἐστιν ἐπίκαιρος (κατάλληλος) πρὸς θάνατον· ἐπικίνδυνον, θανατηφόρον Λ 439 «τέλος κάτα τι»=τὸ ἀκόντιον δὲν εἶχε ῥθάσει θανατηφόρον Θ 84· «—οὐκ ἐν καιρίῳ»=οὐχὶ ἐν ἐπικινδύνῳ τόπῳ, οὐχὶ ἐν θανατηφόρῳ θέσει Δ 185. Ἰλ.

καιρυσσέων ἀντὶ καιροεσσέων, ἄμεινον **καιρυοστῶν** (Ε. Μ. καῖρος καὶ καίρωμα) = ἡ περιπλοκὴ τοῦ στήμονος, ἡ διαπλεκομένη ὑπὲρ τοῦ μὴ συγχεῖσθαι αὐτὸν ὄθεν ἢ καλῶς μεμονωμένων ἢ καλῶς ὑφασμένων, λεπτῶν (κρυοστῶν) η 107 †

καίω, καίουσι 3 πλ. ὁρ. ὑπ. -ωμεν. ἀπ. -έμεν, προστ., μετ. ἐνσ. πρτ. ἔκαιε. καῖε, ἀόρ. ἔκηα. ε. κῆε. ὑπ. κήομεν, εὐτ. κήαι, αιεν κτλ. Μέσ. κήαντο. -άμενος. αι, παθ. ἐνσ., πρτ. καίετο. ετο κτλ. (ε)κάη, ἀπ. καήμεναι—καίω. ἀνάπτω «πῦρ. πυρά, δᾷδα, κατακαίω «παιδὸς ὀστέα, νεκρούς, δημόν, μηρία, ἐπὶ σχίζης (ἔνν. μηρία ἢ μηρούς)». Μέσ. δι' ἑαυτὸν ἀνάπτω ζ88, 234. παθ. καίομαι = ἀμετβ. ε 59, Δ 52, μ 2.

κακ=κατά, ἀποκοπὴ πρὸ κ.

κακιζόμενον, μετ. (ἐκ κακός)=δειλόν, ἄνανδρον Ω 214 †

κακ-κεῖαι καὶ **κακ-κῆαι,** ἴδε κατακαίεμεν.

κακ-κείοντες. ἴδε κατακείω.

κακο(F)είμονας αἰτ. πλ. (ἀ. εἷμα)=κακὰ ἱμάτια περιβεβλημένους, κακοενδεδυμένους, Ἡσ. βακκοδύτους. σ 41 †

κακο(F)ιεργίης (ἀ) γεν. ἑν. (Fέργον) = κακουργίας, κακῆς πράξεως χ 374 †

κακο(F)ιεργός (ἀ.) (Fέργον)=κακοῦργος, κακοποιός ρ 54 †

Κακο(ϝ)ίλιον (ᾰ) αἰτ. Τροίαν, τὸ δυστυχὲς Ἴλιον, τὴν δυσώνυμον Τρ. οὐδὲ ὀνομάσαι καλὸν τ 260, 597, ψ 19.

κακο-μηχάνου. ε (μηχᾰνή) τοῦ κακὰ μηχανευομένου, κακοβούλου· περὶ ἀνδρώπου Ζ 344, π 418· περὶ πράγματος Ι 257.

κακόν. τὸ, ὅ,τι δήποτε κακὸν ἢ πάσχει ἢ κάμνει τις· δυστυχία Φ 92, Υ 450. ν 46, ἀντιθ. τὸ «ἀγαθόν» δ 237, δ 63, τὸ «ἐσθλόν» υ 86, ο 488· «κακὰ» (=δυστυχίας)· «μυθεύειν, μηχανᾶσθαι, ῥάπτειν, δυσσοδομεύειν, φρονεῖειν, ἔρδειν, ῥέζειν, φέρειν τινά».

κακο-ξεινώτερος (ᾰ, ξεῖνος). ὁ ἔχων κακοὺς ξένους, κακῶν ξένων ὑποδοχεύς υ 276 ÷

κακο-ῥαφίης, η, ησι (ῥάπτω), δολοπλοκία, κακοβουλία, δολιότης Ο 16, μ 26.

κακός, ή, όν κακός, πονηρός, κακὸς ἐν πλατυτάτῃ σημ. κατὰ τὴν ψυχὴν, τάξιν, χρησιμότητα, ἀνδρίαν, ἠθικήν, φρονήματα ὁθεν ἄσχημος, ταπεινός, ἄχρηστος, δειλός, φαῦλος, κοινός, ποταπός, βλαβερός, δυστυχής, ἰδίως κακόν, ἁ ἀντιτ. τῷ «ἐσθλός, ἀγαθός»· α') περὶ πράγματος· κακός, εὐτελής λ 191, ρ 24, δ 245, μόνον ἐν Ὀδ.— βλαβερός, ἄχρηστος ι 131, ὀλέθριος, βλαβερός, δυστυχής «αἶσα, -κήρ, κῆρες, μοῖρα, μόρος, οἶτος, θάνατος, πῆμα, πόλεμος, ἦμαρ». β') περὶ ἀνθρώπων· περὶ τῆς τοῦ σώματος μορφῆς, ἀντιτ. «εἶδος, ἀγητός» Κ 316, θ 134· ἄσχημος, δύσμορφος — ἀνωφελής, ἄτεχνος, ἄθλιος Ρ 487, ρ 246, ἀνόητος, δειλός, ἀντιτ. τοῖς «ἐσθλός, ἀγαθός, ἀναλκίς»—δυσγενής Ξ 126, 472, δ 64, ψ 66. Ἐπὶ προσωπ. δ 667, περὶ Σκύλλης μ 118. Ἐπίρ. **κακῶς**: Α 25, δ 203 = ἀτέχνως, ἀπείρως Χ 27· πρὸς ἐπίτασιν δ 768, συγκρ. **κακώτερος,** ον Τ 321, κατώτερος ὡς πρὸς τὴν δύναμιν, ἀσθενέστερος Χ 106· πονηρός γ 275. **κακίων, -ίονος, -ίονι, -ίονα** κάκιον μετ' ἀπαρ. σ 174, **κάκιστος,** ιστον—τὸ οὐδ. α 391· πτωχότερος ξ 56· ἀπονειδιστότερος Ι 601· χειρότερος σ 174, δ 277· ὁ χείριστος δ 199· προστίθεται εἰς ῥ. ἵνα τὴν σημασίαν τούτων ἐπιτείνῃ Ε 698, δ 203, δ 766·

κακό-τεχνος (ᾰ. τέχνη), ὁ κακὰ τεχναζόμενος Ο 14 ÷. Σχ. ὁ ἐπὶ κακῷ τεχνηθείς.

κᾰκότης, κακότητος, τι, τα—κακία, πονηρία, δειλία, κακουργία, δυστυχία, ἀγωνία. πόνος. στενοχωρία. πίεσις Ν 108, ω 455, Γ 366, ρ 318. Καὶ περὶ στενοχωρίας πολέμου Λ 382, Μ 332.

κακο-φραδὴς κλ. (ᾰ, φράζω, φρήν) ὁ κακὰ σκεπτόμενος ἢ μελετῶν, δυσμενὴς Ψ 483 ÷

κᾰκόω, προστ. **κάκου.** ἀόρ. κακῶσαι. πρκ. παθ. μετ. κεκακωμένος· οἱ (κακός)—κακοποιῶ, μετ. «τινὰ» βλάπτω. «βίη Ἡρακληείη» δ 751 «μή γέροντα κάκου». κακομεταχειρίζομαι υ 99· παθ. ξ 137 «ἄλμῃ»—παραμορφωμένου ἐκ τῆς ἅλμης.

κάκτανε, ἴδε κατακτείνω.

καλάμην αἰτ. Σχ. Εὐρ. Ἐπ. «καλάμη ὁ τοῦ σίτου κάλαμος, αἱ τῶν δραγμάτων ῥίζαι. αἱ μετὰ τὸν θερισμὸν· τὸ ὑπολειπόμενον ἄχυρον μετὰ τὸν θερισμόν. καλ. τῶν ἀστοχούντων. καλαμιᾷ Τ 222· τροπικῶς ἐπὶ τῶν πιπτόντων μαχητῶν, τὸ πλῆθος τῶν ἀποθνησκόντων ξ 214 (∪ ∪ –). Ἀπολλ. μεταφορικῶς τὴν καλάμην εἴρηκεν· «καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀμητοῦ τὸ πλῆθος ἰδόντα τῆς καλάμης καὶ τὴν εὐγένειαν ἔστιν ἐπιγνῶναι ὅσος καὶ οἷος ἦν ὁ καρπός· καὶ νῦν οὕτω λέγει, ἀλλ' ὅμως καὶ τὸ λειψανον σε ὁρῶντα τοῦ σώματος οἶμαι ἐπιγνώσκειν οἷος ἦμην· ἀκμάζων ἐγὼ καὶ εὐσθενῶν». Καὶ ἡ παροιμία «ἀπὸ τῆς καλάμης τὸν στάχυν».

κᾰλαῦροψ, καλα-ύροπα (ἐκ τοῦ κάλος καὶ ϝροπα,=καλάϝροψ, καλάδροψ) ἡ ποιμενικὴ ἢ βουκολικὴ ῥάβδος Ψ 845 ÷

καλέω (ᾰ) ἐνσ. πρτ. ἐνργ. παθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀσυναιρέτως καλέει, ἀλλ' ἀπ. καλήμεναι, μετ. καλεῦντες, πρτ **κάλεον,** πθ. καλεῦντο, θαμ. καλέεσκον, καλέσκετο, μέλ. καλέει, -έων, ἀόρ. ἐκάλεσσας καὶ κάλεσσαν, καλέσσας κ. ᾰ. π. (μετὰ σ καὶ σσ). Μέσ. καλέσσατο, πρκ. πθ. κέκλημαι, ὑπερ. κεκλήατο, μετ' ὀλ. μ. κεκλήσῃ—α') ἐνεργ. καλῶ, φωνάζω «ἄμυδις» σωρηδὸν μετὰ τῆς «εἰς—, —δε, εἰς ἔ, ἐπὶ οἱ, βουλὴν»(=εἰς σύσκεψιν), «θάνατόνδε» Π 693·—προσκαλῶ, καλῶ ἐξ ὀνόματος «τινὰ» Γ 117, μ 249. Κ 53 — καλῶ εἰς δεῖπνον, μόνον ἐν Ὀδ. δ 532, ρ 52 μετ' ἀπ. προτρέπω, οὐχὶ ἐν Ὀδ. Γ 250, Κ 197. προσκαλῶ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. Γ 390, Ο 54. καὶ μέσ. ὀνομάζω Α 403, Δ 477, Υ 74. πρκ. ἴδ. ὑπερσ. μετ' ὀλ. μ.—β') Μέσ. καλῶ τινα πρὸς ἐμαυτόν. μεταπέμπομαι, μόνον ὁ ἀόρ. θ 43, Ψ 427, Α 270.—γ') Παθ. ὀνομάζομαι Β 684, Ξ 279, Δ 293. ὥς τι εἶμαι. νομίζομαι ὡς τι Γ 138, Δ 61=εἰμί. «κεκλημένος εἴη(ν)» ζ 244 (Β 260) —καλέσκετο Ο 338, καλεόμην Ξ 210 καὶ «καλέω» ξ 147=εἶναι ὁ ἀγαπητός μου

Καλήσιος. (ᾰ) ἑταῖρος τοῦ Αἰνείου Ζ 18 ÷

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καλητορίδης, Υ. τοῦ Καλήτορος, ὁ Ἀμαρυγίδης Ν 541 †

καλήτωρ. **καλήτυρα** κήρυκα αἴτ. (καλέω) τὸν φωνάζοντα, τὸν καλοῦντα Ω 577 †

Καλήτωρ. (ᾰ) α΄) Υ. τοῦ Κλυτίου, Τρὼς Ο 419. 6΄) Π. τοῦ Ἀφαρέως.

καλλείπειν, καλλείψειν ἴδε καταλείπω.

Καλλι-(Ϝ)άνασσα καὶ **Καλλι-άνειρα.** Νηρηΐδες Σ 46, 44 † (-⏑⏑-).

Καλλίαρος πόλ. Λοκρῶν Β 531 † (-⏑⏑-).

καλλι-γύναικα (ῐ) μόνον αἴτ.ἐν.καὶ παντα-χοῦ ἐν τέλει στίχ.τὴν ἔχουσαν καλὰς γυναῖ-κας «Ἑλλάδα, Ἀχαιΐδα, Σπάρτην» ν 412.

καλλι-ζωνος, μόνον πλθ., γέν. θηλ. **καλλι-ζώνων** (ζώνη), ἡ ἔχουσα καλὴν ζώνην, ἡ καλῶς ἐζωσμένη Η 139.=εὐζώνων.

καλλι-θριξ, μόνον **καλλίτριχος**. α. ε, ες. ας (οὐχὶ ἐν τῷ ἐν. πλήν Ψ 525), ὁ ἔχων καλὴν (ὡραίαν χαίτην) τρίχα «ἵππου», τὰ ὡραῖα ἔρια ἔχοντα «μῆλα» ε 336.

Καλλι-κολώνη, ὁ καλὸς κολωνός. λόφος ἐ. Ἰλίῳ Υ 53 (ἐνταῦθα μετὰ—θεῶν) 151 (ἴδε Ὅμηρ. Γεωγρ.)

καλλι-κόμοιο (κόμη). πρν. ἡδυκόμοι.=τῆς ἐχούσης ὡραίαν κόμην Γ 449. ο 58.

καλλι-κρήδεμνοι (κρήδεμνον)=αἱ ἔχουσαι ὡραῖα κρήδεμνα (κεφαλόδεσμον). ἐπίθ. γυ-ναικῶν δ 623 †

κάλλιμος, ον, α, καλός, λαμπρός, περικαλ-λής λ 529. «ὥρα, χρόα, ὄπα, τεύχεα». Ὀδ. κάλλιον ἴδε καλός

καλλι-πάπνος, ῳ, ον (παρειά), ἡ ἔχουσα καλὰς (ὡραίας) παρειάς· ἐπίθ. ὡραίων γυ-ναικῶν καὶ θεαινῶν «Βρισηΐς, Χρυσηΐς, Θεανώ, Λητώ».

κάλλιπε.κάλλιρ'=κατέλιπε,-πέειν ἴδε καταλ.

καλλι-πλοκάμου, οιο, ῳ, ἡ ἔχουσα κα-λοὺς πλοκάμους, = καλλίτριχος, εὐπλόκα-μος, πρβ. ἐυπλοκαμῖδες (πλόκαμος)· ἐπίθ. θεαινῶν καὶ γυναικῶν Ξ 326.

καλλι-ρέεθρον μόνον, τὸν ἔχοντα καλὸν ῥεῖθρον, τὴν καλλίρρουν «κρήνην» κ 107. Ὀδ.

καλλι-(ρ)ρόοιο. ῳ, ον, ω (ῥόος, ῥόος) τὸ καλῶς ῥέον «ὕδωρ», ἡ καλὸν ῥοῦν ἔχουσα «κρήνη, κρουνὸν ποταμοῖο» Β 752, ε 441.

κάλλιστος ἴδε καλός.

καλλί-σφυρος, ου, ον (ῠ)· ἡ ἔχουσα καλὰ σφυρὰ (σφυρόν), ὡραίους πόδας, καὶ ἐκ τοῦ μέρους τὸ ὅλον=καλή, εὐπρεπὴς «Ἰνώ, Εὐηνίνη».

καλλί-τριχος ἴδε καλλίθριξ.

καλλι-χόρου (χῶρος) τῆς ἐχούσης καλὴν θέσιν, καλοὺς χώρους ἢ τόπους ἢ (ἐκ τοῦ χορός) ἐπιτηδείους πρὸς χορὸν πεδιάδας λ 581 †

κάλλος, εος, εἴ, ει, ἡ καλλονή, ὡραιότης (θῶρον θείου Ζ 165. ζ 18) σ 192 «κάλλει — καθῆρε». καλλωπιστικόν τε καὶ θεῖον ὑγρόν. Σχ. νῦν τὰ μύρα.

καλός, ἡ, ὸ· (ᾰ). ἐπίρ. καλῶς δ 63, συγκρ. καλλίονες -ιον, ὑπερθ. κάλλιστος, ον, ους, αι (ἐκ τοῦ καλϜός) —περὶ τῆς καλῆς μορ-φῆς ἀνθρώπων.ζώων τοῦ ὅλου καὶ τῶν μερῶν καὶ οἱωνδήποτε ἀψύχων λέγεται. Συχνὰ λέγεται «καλός τε μέγας» εἰς ὁ αὐτὸ τὸ «δολιχός τε καὶ οὐτιδανός καὶ ἄκικυς», καὶ ἐπὶ ὡραιότητος γυναικῶν «καλή τε μεγάλη τε» «αὐλή, ἅρμα, ῥόρμιγξ κλ.» «ὡραῖος «δέ-μας» ἐπὶ τοῦ σώματος, κατὰ τὴν ξυν.· εὐ-μορφος, ἐπιτήδειος, «λιμήν, ἄνεμος, οὖρος» ἱκανός, εὐνοϊκὸς «ἱερά», προσήκων, «τινί» — «εἰπεῖν, ἀγορεύειν», το οὐδ. «ἔειπε» πρεπόντως εἶπες, ὡς ἐπίρ. =ἐπίσης καλά, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στίχου καὶ «—καλόν» μετὰ τοῦ «—ἀείδειν», «ὀπὶ καλῇ ἀοιδιάειν».

κάλος (=ἀπτ. κάλως). κάλους, αἱ, πλ. σχοινίον ναυτικόν, τὰ καλώδια ἄπερ ἄνω-θεν παρὰ τὸν ἱστὸν διὰ τρύπας διερχόμενα κρατοῦσι καὶ στηρίζουσι τὴν κεραίαν καὶ τὸ ἄλλο αὐτῶν ἄκρον προσδένεται κάτωθεν τοῦ ἱστοῦ (ἢ τὸ ἀναβιβάζον καὶ καταβι-βάζον τὸ πανίον) ε 260. (ἴδε Εἰκ. ἐνταῦθα καὶ Εἰκ. νηός).

κάλπιν (ῐ) τὴν, ὑδρίαν, στάμνον η 20 †

Κάλυδναι (ᾰ), νῆσοι παρὰ τὴν Κῶ Β 677 †

Καλυδών, ῶνος, πόλ. παρὰ τὸν Εὔηνον ἐν Αἰτωλίᾳ «ἐρανεῖς, αἰπεινῆ, πετρήεσσαν» ζ 530. Ν 271. Β 640.

κάλυμμα, τὸ (κάλυπτω) «κυάνεον» σκέπα-σμα, καλύπτρα Ω 93 † (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ἐυστέφανος καὶ καλύπτρη).

κάλυξ, ἡ, **κάλυκας**, τὰς (ῠ. κάλυξ). περι-

κάλυμμα τὸ τῶν ἀνθέων. ἢ ῥόδων (μπουμπούκι). Μνημονεύεται κόσμημα γυναικεῖον. ὃ ὁ Ἥφαιστος ἐκ μετάλλου κατεσκεύασε. ἐμφερὲς ῥόδοις· ἐνώτια ἐν σχήματι κάλυκος Σ 401 † ἢ ἄλλα ἀντικείμ. κόσμου εἰς τὸ στῆθος ἢ τὴν ζώνην.

καλύπτρην, τήν (ἴδ. καλύπτω). κάλυμμα τῆς κεφαλῆς. τὸ κρήδεμνον. ἡ σκέπη Ε232. (ἴδε Εἰκ. καὶ ἐν λ. ἐυστέφανος)

καλύπτων μετ. ἐνσ., μέλ. καλύψω, ἀόρ. (ἐ)κάλυψε, ψαν, καὶ Μέσ. π0. πρκ. κεκαλυμμένος. ὑπερ. κεκάλυφθ'= (ἐ)κεκάλυπτο. ἀόρ. καλυφθείς·—καλύπτω «τι» θ 85, «τινὰ σκεπάζω Ψ 693. (Μέσ. καλύπτω μέρος τοῦ σώματος μου. σκεπάζομαι «θόνησιν. κρηδέμνῳ. χλαίνῃ» «τινί» Κ 29·—διά τινος σκεπάζω Σ 352 «πρόσθεν στέρνοιο (οἱ)» πρὸ τοῦ στήθους πρὸς κάλυψιν κρατῶ τι· «—σάκος ἀμφὶ τινι», «τινί τι καὐύπερθε» ἐπί τινος προβάλλω τι Φ 321. Π0. τυλίσσομαι α 443 (ἐντυπὰς = στερεά· καθ' ὅλον τὸ σῶμα δ 402, κρύπτομαι θ 503. Μεταφ. ἐν Ἰλ. μόνον περὶ θανάτου· «τὸν δὲ σκότος ὄσσε—» Δ 461, «κατ' ὀφθαλμῶν νὺξ» Ν 580=σκότος ἐκάλυψε, ἐσκίασε τοὺς ὀφθ., «—τέλος θανάτοιο» Ε 553. «τινὰ—ἐρεβεννῇ νυκτὶ» ἀναιρέσει Ν 425· περὶ ἐκείνων, οὓς ἡ φωνὴ καὶ ψυχὴ καταλείπουσι Χ 466. Λ 356. ἐπίσης περὶ ψυχικῶν αἰσθημάτων· «πένθος, ἄχεος, νεφέλη».

Καλυψώ, οῦς, ώ, (ἄ) Θ. τοῦ Ἄτλαντος (α 52. η 245) κατοικοῦσα ἐν Ὠγυγίᾳ (η 244, Ζ 47), περιγράφεται ἡ κατοικία της ε 57 καὶ ἑξ. Ἔνθα ὑποδέχεται τὸν ναυαγὸν Ὀδυσσέα καὶ κρατεῖ 7 ἔτη—η 259 μέχρις οὗ τῇ διαταγῇ τῶν θεῶν τὸν ἀφίνει ε 28, η 260. «δολόεσσα, δεινὴ θεός, ἐυπλόκαμος, αὐδήεσσα, ἠυκόμοιο, νύμφη πότνια».

Κάλυξ, αντος, Γ. Θέστορος, μάντις ὀνομαστότατος ἐν τῷ τῶν Ἑλλήνων στρατῷ Δ 86, «οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος» Α 69. «Θεότροπος οἰωνιστής» Ν 45, 70. Ἰλ.

κάμ=κατά, πρὸ τοῦ μ.

κάμαξ, κάμακος ὀστ. πλ. θηλ., στῦλος· ξύλον ὀρθὸν στηρίζον τὸ κλῖμα τῆς ἀμπέλου Σ 563 † (—◡◡)

κάμ-ατος, αιο, ῳ, ον (ἄ ἀ. κάμνω) κοπος ἐπίπονος ἐργασία, κούρασις «δεδμημένοι ἀρημένος» ξ 417 τὸν κόπον μας τρώγουσ Μετὰ τῶν ἐπιθ. «αἰνός, ἀργαλέος, θυμαλγής, θυμοφθόρος, πολυάϊξ».

κάμβαλε=κατέβαλεν ζ 172.

κάμε ἀόρ. τοῦ κάμνω.

Κάμειρος (ᾰ), πόλις πρὸς τὸ ὀυτικὸν μέρος τῆς Ῥόδου Β 656 †

κᾰμῑνώ, καμινοῦ, τῇ (κάμινος), τῇ γραίᾳ τῇ καμινευτρίᾳ, ἥτις δηλ. φρύττει κρ θᾶς πρὸς ἀλευροποίησιν· ἄλ. ἑρμην. τῇ ῥ παρᾷ, εὐτελεῖ (κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὴν σθῆτα), ἄλ. δὲ τῇ φλυάρῳ γραίᾳ σ 27 †

καμ-μίξας ἀόρ. τοῦ καταμίγνυμι.

καμ-μονίην, τήν (κατα-μένω) ἐπιμονή, καρτερία ἐν μάχῃ, ἡ νίκη Χ 257, Ψ 661

κάμ-μορον, ε (κατά-μορος) πολὺ δύστυχής, δυστήνος· μόνον περὶ τοῦ Ὀδ. ε 35

κάμνω, κάμνεις, ει, ἐνσ., πρτ., ἀόρ. ἔκαμον, κάμον ε, εσον, ἔτην. ὑπ. κάμω, γήσω, εὐκ. οιτε. μετ. καμόντα, ας, ων. πρκ. κέκμηκας, κεκμηώς, ῶτι, ῶτα. ὁτας, μέλ. καμεῖται, ἀόρ. καμόμεσθα, ἐκάμοντο.—Α') ἀμετβ. κοπιάζω, μοχθῶ, κουράζομαι Λ 802, κ 31. «κεκμηότι»=κεκοπιάκότι, «κλίνθη κεκμηώς»=μετὰ πολὺ κόπο ἔπεσεν εἰς τὸν ὕπνον Δ 27, κάμοιτε=πάθοιτε, μετ' αἰτ. τῆς ἀναφορ. «γυῖα. ὠμοὺς χεῖρα», «οὐδέ τι γυῖα κάμνεις»=πάνου οὐδέποτε λήγεις· μετὰ μετ. «πολεμίζων, θέουσαι, δάκρυ χέουσα»· λέγεται καὶ περὶ πραγμάτων ἤτοι μετὰ πραγμ. ὑποκ. «ὄσσε πόδες»·—κατ' εὐφημισμὸν «οἱ καμόντες =οἱ ἐν θανάτῳ ἀποκαμόντες, οἱ θανόντες ὡς τὸ παρ' ἡμῖν οἱ κοιμηθέντες.—Β') μετβ. μετὰ κόπου, ἢ ἐπιμελείας ποιῶ τι, κατασκευάζω, τεχνικῶς κατεργάζομαι τι (μόνο ὁ ἀόρ. ἐνερ. κάμεν) «πέπλον, ὅπλα, νῆας λέχος».—περὶ τεχνῶν· «κάμε τεύχων» κατεσκεύασε τεχνικῶς «σκῆπτρον, σάκος. θώρηκα» ἀόρ. Μέσ. «καμόμεσθα»=κοπιάσαντες ἐκτησάμεθα, μὲ τὸν κόπον μας ἀπεκτήσαμεν Σ341·«ἐκάμοντο»=κάμνοντες ποιήσαντο, ἐξημέρωσαν γεωργήσαντες ι 130.

κάμπτω μόνον μέλ. κάμψειν, ἀόρ. ἔκαμψεν, κάμψη.—Α') ἐνεργ. λυγίζω, κλίνω· «τύν» κυρτώσας κάμῃ, «—γόνυ» ἐλύγισα διὰ νὰ ἀναπαυθῶ· Η 118, Τ 72. ἴδε σχολ οἱ φεύγοντες τεταμένον ἔχουσι τὸ γόνυ,

δὲ καθήμενοι κεκαμμένοι, καθελεῖται τις τῶν φευγόντων, ὃς καὶ ἀναπαύσει αὐτὸν καὶ τὰ σκέλη· Ω 274, κλίνω, γέρω, «γούνατα χεῖράς τε»· ε 453, I 158, διαφ. γρ. **καμφύητω** ἀόρ. πθ.

καμπύλον, α οὐδ. (ὕ. κάμπτω) κυρτόν, (γυριστόν), ἐπικαμπές, «τόξα, κύκλα (τοῦ ἅρματος), ἅρμα».

καναχέω, κανάχησε ἀόρ. (καναχή)=ἔβρόντησεν, ἤχησεν ὁ «χαλκὸς» τ 469 ✝ (--/).

καναχή, ἠν—ἦχος, κρότος, κτύπος, βρόντος Π 105· «ἠμείναντο» τῶν ἡμ. σειόντων τὸν ζυγόν· τρεγμός, βρυγμός «ὀδόντων». «δεινὴ ἱμερόεσσα».

κἀναχίζω=καναχέω· **κανάχιζε** πρτ. (καναχή), ἤχον ἐξέβαλλον, ἐκρότουν Μ 36,=ἀντήχει «δῶμα» κ 399 (ννν).

κάνεον, ου, ειοι, εῳ, ἐν. καὶ πλ. κάνεια κ 355, εσσι (κάνη)—κάνιστρον, ἐν ᾧ ἀπέθετον τὸν ἄρτον α 147, I 217, ρ 343. Ἥτο δ' ἐν χρήσει ὡς σκεῦος καὶ διὰ τὰς θυσίας γ 442, ὁ 761· καὶ διὰ τὰ ὁστᾶ τὰ ἐκ τοῦ δείπνου υ 300. Τὸ κάνεον παρὰ τοῖς ἐπισημοτέροις ἦτο ἐκ χαλκοῦ ἢ χρυσοῦ Α 630, κ 355· «καλὸς, περικαλλής, χάλκειος, χρύσειος».

κἀν-νεύσας, μετ. ἀόρ. κατανεύω.

κανών, όνεσσι, όνας (κάνη). α') τὸ πηνίον τὸ καλάμιον, ἐφ' οὗ περιτυλίσσεται τὸ ὑφάδιον (ὁ μίτος τοῦ ἱστοῦ) καὶ εἰσχωρεῖ εἰς τοὺς στήμονας ἢ μᾶλλον ἡ κερκίς, ἢ κατ' ἄλλους τὸ ξύλον, ἐφ' οὗ τυλίσσεται τὸ στημόνιον τὸ κοινῶς «ἀντί» λεγόμενον Ψ 761· «κερκὶς σπάθη». (ἴδε Εἰκ. ἱστοῦ ἐν τέλ.) β') αἱ λαβαὶ τῆς ἀσπίδος· ἦσαν δὲ αὐτὰς δύο ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους. ἡ μὲν δι' ἧς εἰσήρχετο ὁ ἀριστερὸς βραχίων, ἡ δὲ ἣν διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἐκράτουν Θ 193, Ν 407. Ἰλ. (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ἄντυξ, καὶ ἐν λ. ζῶμα). κατ' ἀρχ. παρὰ τοῖς Ἀσσυρίοις. (ὡς ἡ Εἰκ. δεικνύει)

κἀπ=κατὰ πρὸ π καὶ φ.

Καπανεύς, ῆος, εἰς τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, Υ. τοῦ Ἱππωνόου, Π. τοῦ Σθενέλου. Ε 319 «ἀγακλειτοῦ, κυδαλίμοιο», Ἰλ.

Καπανηιάδης καὶ **Καπανήιος** υἱός=ὁ Σθένελος Ε 109, 108. Ἰλ.

κάπ-ετος, καπετοιο, ον (σκάπτω) τάφρος, χάνδαξ, τάφος, ὄρυγμα, λάκκος Σ 564, Ω 797. = εἰς βαθὺ ὄρυγμα. Ἰλ.

κάπησι δοτ. πλ. ἐν πάχναις, φάτναις ὁ 40, (-) 434.

κάπνισσαν 3 πλ. ἀόρ. ἤναψαν πῦρ Β 399.

καπνός, οῦ ἐν. Ἐνστ. πυρὸς ἀυτμή· καπνὸς μ 202· ὁμίχλη ἀτμώδης (ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν Πλαγκτῶν) Σ 110 = ὡς καπνὸς (καμαινόμενος καὶ ἐξαπλούμενος)· «αἰθοψ, κακὸς».

κάπ-πεσον, ἐν. ἀόρ. τοῦ κατα-πίπτω.

καπριος, ω, ον (κάπρος) ὁ κάπρος, ὁ ἄγριος χοῖρος Μ 42, καὶ «σὺς κάπριος Ρ 282. Ἰλ.

κάπρου, ῳ, ον, ω, οισι—ὁ κάπρος (Ρ 21), οὐ μόνον ὁ ἐν βάσει, ἀλλὰ καὶ ὁ ἄρσ. χοῖρος, ὁ ἐν τῷ οἴκῳ·—«σὺς κάπρος» Ε 783· κάπρῳ ἐχρῶντο καὶ ἐν θυσίαις Τ197, ζ278.

Κάπυς, -υος (ᾰ), Υ. τοῦ Ἀσσαράκου, Π. τοῦ Ἀγχίσου Υ 239 (Ἀσσύριος) ✝

1. κἀρ=κατά, πρὸ τοῦ ῥ.

2. κάρος ἐν — αἴσῃ (ᾰ, κείρω; αὐτὸς εἶπεν ὁρίζ) Ι 378. Τιμῶ (τὰ δῶρα) ἴσα μὲ μίαν τρίχα, τὰ ἔχω ὡς τίποτε· περὶ πράγματος εὐτελεστάτου = ἐν μηδεμιᾷ μοίρᾳ· ἢ παραγ. ἀβέβαια καὶ παρὰ τοῖς ἀρχ. γραμμ. μεγίστη διαφωνία.

3. κάρ, «ἐπὶ κάρ» = ἐπὶ κεφαλήν, κατακεφαλα ἤτοι ἀνωθεν (ἀντιτ. ἀνὰ κάρ) Π 392✝· λέγεται καὶ τὸ οὐδ. **κάρη**, ὃ σχηματίζεται κατὰ 3 ῥίζ. α') ἀπὸ τῆς κάρητ, καρήατ, τά· κάρητος, ητι καὶ **καρήατος**, τι, πλ. ηατα, κάρα (ἐκ τοῦ κάρατα, κάραα). ἴδε καὶ κάρηνον, β') ἀπὸ τῆς ῥ. κρατ, κράατ, γεν. **κρατός**, τί, κρᾶτα (αἰτ. θ 92), πλ. κράτων, κρασὶν καὶ γεν. **κράατος**, τι, τα καὶ κρᾶτα. γ') ἐκ τῆς ῥ. κράτες, κράτεσφι καὶ ὁ πλθ μετὰ σημ. ἐνικ. (κορυφή, κόρυμβος)—κεφαλή, ὡς μέρος σώματος, ἀνθρώπων καὶ ζώων, καὶ πλ. θ 92· «κινήσας κάρη» εἰς ἔνδειξιν θυμοῦ ε 376, υ 75, τὸ «ἐπένευσα καρήατι» ἀντιτίθ. τῷ «ἀνένευε καρήατι» (ἠρνεῖτο, ἀπηγόρευε)· μεταφ. ἐπὶ φυτῶν Θ 306, ἐπὶ κορυφῶν ὀρέων (συχν. κάρηνον) Υ 5, ἐπὶ «λιμένος» τὸ ἔσχατον ἄκρον, τὸ μυχιαίτατον τοῦ λιμένος. Ἰλ. ι 140.—κρῆθεν=ἀπὸ κεφαλῆς, κατὰ κεφα-

λῆς, ὑπεράνωθεν λ 588, καὶ μεταρ. **κατὰ κρῆθεν**=ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, τ. ἔ. πέρα καὶ πέρα Π 548· ἴδ. καὶ «κάρη κομόωντες»· «ἔρδιμος, πολιός, χαρίεις, ἀθάνατος». 4. Κάρ, πλ. **Κᾶρες**, οἱ κάτοικοι τῆς Καρίας Κ 428, «βαρβαροφώνων» Β 867. Ἰλ.

Καρδαμύλη, πόλις τῆς Λακωνικῆς Β 593(ἀϋ).

καρδίη, ἡ, ἴδε κραδίη=καρδία.

κάρη κομόωντες, ας, κυρ. κατὰ τὴν κεφαλὴν κομῶντες (ἔχοντες κόμην), οἱ μακρὰν καὶ πυκνὴν κόμην ἔχοντες Β 11, α 90· ἐπίθ. τῶν Ἀχαιῶν, οἵτινες μόνοι πρὸς θυσίαν «νεκρῶν, ἢ ὡς ἀνάθημα εἰς ποταμίους θεοὺς ἔκειρον τὴν κόμην των» Ψ 156. 151· (ἀντιτ. «ὄπιθεν κομόωντες» Β 542), ἐν ᾧ βαῖοι καὶ Ἀσιανοὶ ἐκείροντο.

κάρηνον, κάρηνα, ων, τὰ (3 κάρη α') κεφαλή, κεφαλαί (ἀνθρώπων καὶ ζώων)· ἰδίως περιγραφικ. «νεκύων ἀμενηνά—», «βοῶν ἴρθμα—» καὶ «ἵππων ξανθά—» — **β'**) μεταφ. κορυφαὶ Γ 58, τὰ ἀκρωτήρια Β 735, αἱ ἀκροπόλεις Β 117 (ἀ). Προσετίθεντο τὰ ἐπίθ. «ἀθάνατος, αἰπεινός, ἄκρος, ἀμενηνός, ὄϊος».

Κάρησος, ποτ. Μυσίας Μ 20 ÷ (ᾰ).

κάρκαιρε πρτ. ἐκραδαίνοντο, ἐσείοντο (ἀποτελοῦντα ἦχον).

κάρπ-άλιμος, καρπαλίμοισι δοτ. πλ., ἁρπακτικός, ὁρμητικός, ταχύς· ἐπίθ. τῶν ποδῶν Π 342· ἐπίρ. **καρπαλίμως**=ταχέως, ὁ Σχ. εἰς Α 359 «κραιπνῶς».

καρπός, ἀρσ. μόνον ἐν, καρποὶ (δένδρου) λ 588, τ 112, Γ 246 καὶ τῶν ἀγρῶν, μάλιστα ὁ σῖτος Ζ 142, η 104—τὸ ἄκρον τῆς χειρὸς «(χεῖρ') ἐπὶ καρπῷ» σ 258, Θ 328, ω 398. Μετὰ τῶν ἐπίθ. «ἀμείνων, μελιηδής, μήλωψ, φερέσβιος, χαρίεις».

καρρέξουσα, ἴδε κατα-ρέζω.

καρτε-ρόθυμος, ον, ων (κρατερὸς), ὁ καρτεραὸν ψυχος, **καρτερικός, πολεμικώτατος** Ε 227, Ξ 512, φ 25.

καρτερός, ἴδε κρατερός.

κάρτιστος, ον, ην, οι, οις (κάρτος), ἰσχυροτατος, δυνατώτατος, σρυδρότατος, ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων Θ 17, Α 267· ἐπὶ ἀετῶν Ψ 253, ἐπὶ μάχης Ζ 185—οὐδ. **κάρτιστον** (ἐστίν) = ἄριστον εἶναι, μετ' ἀπαρ. οὐσ. μ 120 ἡ γενναιοτάτη πρᾶξις.

κάρτος, ἴδε κράτος.

ἐκαρτύναντο ἀόρ. μεσ «—φάλαγγας» = ἐνίσχυον τὰς φάλαγγας Α 215, Ἰλ. (ῡ).

Κάρυστος, πόλ. Εὐβοίας Β 539 ÷ (ᾰ).

καρφαλέων, έων (κάρφω), ξηρὸς ξ 369· μεταφ. ἐπὶ ἤχου· ἀμβλύς, ὑπόκωφος· οὐδ. ἀντ' ἐπιρ. Ν 409.

κάρφω, μέλ. **κάρψω**, ἀόρ. **κάρψε**—συστέλλω, ζαρώνω, ξηραίνω, ἰσχναίνω» 398, 430.

καρχαλέοι (=καρ-χαρ-ος) δίψῃ=ξηροὶ ὑπὸ δίψης (περὶ τῶν Τρώων φευγόντων καὶ κεκμηκότων) Φ 541 ÷

καρχαρ-όδοντε, ων (ἴδε προηγ.), οἱ ἔχοντες ὀδόντας ὀξεῖς (σκληρούς), ἐπίθ. κυνῶν Κ 360, Ἰλ.

κασί-γνητος, οιο, ου, ε, Δ 155, Ε 359 κτλ. καὶ **κασιγνήτη**, ης, αι, ῃσι (ὁ, ἡ κάσις ἀδελφός, ἡ), ἀδελφός, ὁ αὐτάδελφος Ζ 430· ἀδελφὴ ὁ 155, συγγενὴς καὶ ἰδίως ἀνεψιός Ο 545.

Κάσσος, νῆσος παρὰ τὴν Κῶ Β 676 ÷

Κασσ-άνδρη, ἡ, Θ. τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ὁμοία πρὸς τὴν Ἀφροδίτην κατὰ τὸ κάλλος, Ἀγαμέμνονος αἰχμάλωτος, ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας φονευθεῖσα Ν 366, Ω 699, λ 422.

κασσ-ίτερος, οιο, ῳ, ον — ὁ κασσίτερος (καλλάϊ) ἦτο εἰς μεγάλην χρῆσιν ὡς κόσμημα τῆς ἁμάξης, τῶν ὅπλων Ψ 503, Α 25, 34, Σ 613· «χεῦμα» (ἀναλυόμενος ὁ κασσ. ἐχύνετο ἐπ' ἄλλου μετάλλου) Ψ561· «ἑανὸς, νεότευκτος, φαεινός».

Κασσι-άνειρα, καλὴ Αἰσύμνηθεν, Μ. τοῦ Γαργυθίωνος Θ 302 ÷

Κάστωρ α') Υ. τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδεύκους καὶ τῆς Ἑλένης Γ 237, λ 300—β') ὄνομα πλαστὸν Κρητὸς ξ 204.

κά-σχεθε ἀντὶ κατ-έσχεθε Δ 702.

κατὰ (καὶ **κατα'**, καὶ **κάτα**, **κατ' ἐν ἀναστροφῇ** καὶ τμήσει, καὶ **κατ' ρ** 246· **κατ'** ἀφομοίωσ. **καδ**, **καγ**, **καδ**, **κακ**, **καλ**, **καμ**, **καπ** (πρὸ π καὶ φ ἁλαρ'), **καρ**, **κάτ-θανε**—Α') μετὰ γεν. ἐπὶ τόπου· ἀπὸ ἄνω πρὸς τὰ κάτω «Ὀλύμπου, οὐρανοῦ, ὀφθαλμῶν, -κρῆθεν» = ἄνωθεν, «ἄκρης—» = ἀπὸ ἐπάνω ἕως κάτω = ἐντελῶς Ε 313, «ἵππων» ἀπὸ τοῦ ἅρματος κάτω, «ῥινῶν» ἐπάνω ἢ μέσα εἰς τὴν ῥῖνα, «χθονὸς» κάτω ὑπὸ τὸ ἔδαφος, «γαίης» = εἰσέδυσε κατὰ γῆς, χαμαί— Β') μετ' αἰτ. 1) τοπικῶς α') «ῥῖνας» διὰ τῶν ῥωθώνων, «ὕδωρ» εἰς τὸ ὕδωρ, «κέρας» = εἰς τὸ κέρας, περὶ τὸ ἄγκιστρον. **β'**) ἐντὸς τῆς περιφερείας διαφόρων σημείων, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, ἐν τῇ περιοχῇ, ἐν τῇ χώρᾳ τινός, ἔν τινι, κατά τι, παρά τινι, «—στρατόν» Δ 10· μετὰ κινησ. ῥ. «—ὁδὸν» = ἐν τῇ ὁδοιπορίᾳ, ἐν ὁδῷ, «νῆας, λα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Δάκκος

όν, ώλκα»· ἐντός, ἐν τῷ μέσῳ «Ἀχαιΐδα, Ἑλλάδα, μόθον, κλόνον, ὁμιλήν· ὕλην, ἄστυ, δῶμα, βωμόν», «θυμόν» = ἐν τῇ καρδίᾳ· ἔσωθεν «ρέεν ἐν τῷ ὠῷ», «—ρ. καὶ κατὰ θυμόν»—τέλος καί γ' ἔν τινι σημείῳ ἢ μέρει «—στόμα, αὐχένα, στῆθος, ἀσπίδα» —2) διανεμητικῶς· «στίχας» κατὰ τάξεις, σειράς, «φῦλα, σφέας» (καθ' ἑαυτούς), «ἑμ' αὐτόν»=αὐτός μόνος —3) ἔξ τι «κατὰ ὄσσε», καὶ· «κατενώπα ἰδών» = εἰς τους ὀφθαλμούς ἰδών, «ἐναντίον» συμφώνως, ἀναλόγως· κατά τι, «κῦμα, ῥόον», «θυμόν» (κατ' εὐχήν) Δ 136, πρβ. Ι 180 «αἶσαν» (ἀντιθ ὑπὲρ αἶσαν) μοῖραν (συχν. κατὰ Η 367), κατὰ τὸ προσῆκον, «—κόσμον» = κατὰ τάξιν, «οὐ κατὰ κόσμον» = κακῶς, κατὰ τρόπον τ 233 σκοπόν, πρόθεσιν, «πρῆξιν, δαῖτα, ληΐδα, χρέος τινός» (ἕνεκά τινος).

κατα-βαίνων ἐνσ., πρτ., ἀόρ. (3 πλ. ἔβησαν καὶ ἔβαν, ὑπ. βείομεν Κ 97, πρστ. βῆθι, ἀπ. -ήμεναι, βῆναι). Μέσ. ἐβήσετο (ὑπ. βήσεται, πρστ. βήσεο) — καταβαίνω (ἐπὶ ἀνθρώπων) «τινός» = ἀπό τινος, «ἐξ ὄρεος», «οὐρανόθεν» ξ 281, «εἴς τι, ἐπί τι, δόμον Ἄϊδος εἴσω», καὶ «θάλαμον»· ἀλλὰ ἐπὶ ἄλλης σημασ. μετ' αἰτ. «—κλίμακα» (διὰ τῆς κλ.), (καταβαίνω ὡς παρ' ἡμῖν τὴν σκάλαν), «—ἐρόλκαιον» παρὰ τὸ ἐρόλκαιον κάτω καταβαίνω· καὶ ἀπολ. Ο 382· μόνον σ 206, φ 85 «ὑπερῴα» ἀπὸ τῶν ὑπερ. κατέβαινε· καὶ ἐπὶ πραγμ. Ξ 19=καταπνεῦσαι.

κατα-βάλλων, ἐνσ., πρτ., ἀόρ. (ἀπαρ. βαλέειν) πάντοτε ἐν τμήσει· κατέβαλλε Ο 357, καὶ ἀόρ. κάββαλε (ἄμεινον τοῦ κάμβαλε)—ῥίπτω κάτω, κρημνίζω Ψ 125, μ 252· καταστρέφω Β 414.—καθαιρῶ Β 692, καταθέτω Θ 249, ἀποθέτω, χύνω «δάκρυ», ἀφίνω νὰ πέσῃ, ἀπορρίπτω Ε 343.

κάτα-βεῖομεν, ἴδε καταβαίνειν.

κατα-βλώσκοντα, μετ. ἐνσ. διερχόμενον, διαβαίνοντα π 466 †

κατα-βρόξειεν, αἰολ. ἀόρ. εὐκ. (βρόχω)= καταβροχθίσειε, καταπίοι ὃ 222 †

κατα-γηράσκουσαι ἐνσ., πρτ. -εγήρα — γηράσκομαι ἐντελῶς τ 360. Ὀδ.

κατ-αγίνεον πρτ. (ἄγω, ἀγτνέω)—ἔφερον κάτω, κατεβίβαζον κ 104 †

κατ-άγνυμι, μέλ. ἄξω, ἀόρ. ἦξε, ἔ-ραξε, -αμεν, ὑπ. ἄξῃς — κατασυντρίβω, κάμνω κομμάτια Ν 257.

κατ-άγων (ᾰᾰ) μετ., -ειν ἀπαρ. ἐν. πρτ κάτ-αγον (διάφ. γραφ. γ 10), μέλ. ἀπ. -αξέμεν, ἀόρ. -ήγαγε (καὶ τμησ.). Μέσ. πρτ. -ήγετο, -άγοντο, ἀόρ. ἠγαγόμεσθα — φέρω κάτω λ 164, ὃ 258, φέρω εἴς τι, καταβιβάζω, προσπελάζω τ 186. Μέσ. κ 140 «νηΐ». Σχ. τὸ ἀπὸ θαλάσσης εἰς λιμένα ἐλθεῖν καὶ ἀνάγεσθαι τὸ ἀνάπαλιν· «προσεγγίσαμεν, ἠράξαμεν περὶ νηῶν π 322, περὶ ναυτῶν γ 10.

κατα-δάσωνται (ὁαίω) μέλ. = πρὸς ἀλλήλους καταταμοῦσι, κατασπαράξουσι Χ 354.

κατα-δάπτεται παθ. ἐνσ., ἀόρ. ἐνεργ. «ἔδαψαν, δάψαι — μετὰ σπαραγμοῦ τρώγω, κατασπαράττω, περὶ κυνῶν καὶ οἰωνῶν. Χ 339, γ 259· μεταφ. π 92=ἐσθίεται.

κατα-δαφθήνω ἀόρ. 1 καὶ 3 πλ. -έδραθον, 3 δυϊ. καθράθέτην, ὑπ. δράθω—κοιμῶμαι «τοιόνδε»—τόσῳ ἡσύχως ἐκοιμήθην, ψ 18. Ὀδ.

κατα-δέρκεται αὐτούς, μεταφ. = βλέπει κάτω πρὸς αὐτούς, ἐπιλάμπεται «ἀκτίνεσσιν» λ 16.

κατα-δέω, κατ-έδευσα· ἀόρ. = κατέβρεξας Ι 490 †

κατα-δέω, πρτ. **κατέδει**, ἀόρ. (συχν. ἐν τμ.), κατέδησεν, σαν, ὑπ. δήσῃ—δένω καλὰ ρά—σ 498, ο 290, δ 40· «μὲ ἐν δεσμῷ» ῥίψῃ με εἰς τὰ δεσμὰ ο 443· ἐμποδίζω, ἀναστέλλω, «κελεύθους, -α, νόστον»=κατέπαυσε τὰς πνοάς η 272, κ 20=κατέχει.

κατα-δημο-βορῆσαι ἀπ. ἀόρ. (βιβρώσκω)=τὸν δῆμον, τὰ τῶν δυνατῶν ραγεῖν, καταβαπανῆσαι Σ 301 †

κατα-δύομαι, καταδύσεται, μέλ. δυσόμεθα, ἀόρ. ἐδύσετο (πρστ. δύσεο), κ. ἀ. π. ἀόρ. 2 ἐνεργ. ἔδυν, πλ. ἔδυν (ὑπ. δύω, ἀπ. δῦναι, δύμεναι, μετ. δύς, δύντος, τα, τες, θηλ. δῦσα, πλ. καδδῦσαι Τ 25)—Συχν. ἐν τμήσ. — α') καταπίπτω (δύνω), «ἠέλιος, φάος ἠελίοιο» —6') εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ, μετ' αἰτ. σημαινούσ. τὸν τόπον «δόμον, πόλιν, ὅμιλον, μάχην, μῶλον Ἄρηος», καὶ μετὰ προθ. «ἐς Ἄϊδαο δόμον, κατὰ ὠτειλας»—ἐνδύομαι «τεύχεα».

κατα-εἴδατο, ἴδε κάτ-ειμι.

κάτα-ἔννυμι (Γεσνυμι), ἀόρ. **καταείνυσαν**, καὶ διάφ. γραφ., πρτ. καταείνυον, ἐκ τοῦ Γέανυον—σκεπάζω Ψ 135 = κατεκάλυψαν τὸν νεκρόν· μεταφ. ἀπὸ τῶν ἐσθήτων «ὕδωρ (πρκ. παθ.) καταειμένον ὕλῃ» = κεκαλυμμένον δένδροις.

κατ-εζήνασκε, ἀόρ. βαμ. (ἀζη= ξηρασία, ἀζαίνω), ἀπεξήρανε, κατεξήρανε λ 587 †

κατα-θάπτειν, καὶ ἀόρ. ἀπ. κατθάψαι = ἐνταφιάζειν Ω 611. Ἰλ.

κατα-θείομαι, -θειομεν, ἴδε κατατίθημι.

κατ-έθελξε ἀόρ., κατεμάγευσε κ 213 †, ἐξ ἀνθρώπων θῆρας ἐποίησεν, ἢ κάλλιον τὰς ἀνθρωπίνους ἐνεργείας κατεπράυνε.

κατα-θνήσκων μετχ. ἐνσ., ἀόρ. ἐν τμήσ., 3 πλ. θάνον καὶ συγκεκ. κάτθανε, πρκ. τεθνήκᾶσι, εὐκ. τεθναίη, ἀπ. τεθνάμεν, μετχ. τεθνηῶτος, ῶτι, ῶτα, ώτων, ῶτας, τεθνηυίης ἄμεινον τοῦ -ηκυίης — ἀποθνήσκω, μετ. = ἀποθαμμένος, νεκρός, παρὰ τὸ νέκυς, λ 37 νεκροί.

κατα-θνητός, ῶν, οἷσι—ὁ θνητὸς «ἀνθρώπων, ἄνδρεσιν» Ζ 123 καὶ Κ 440.

καταθρώσκω, μόνον ἀόρ. κἀδ δ' ἔθορε=κατεπήδησε Δ 79.

κατα-θυμιος, ον—ὁ κατὰ νοῦν, κατὰ διάνοιαν, ἐν τῇ ψυχῇ Κ 383. Σχ.—ἐνθύμιος· «κ. ἔστω.»=μὴ συλλογίζου. (ῦ).

κατὰ χρόα καλὸν ἴάπτῃ, ὑπ. ἐνσ. πειράζῃ, βλάπτῃ, ἵνα μὴ χαλᾷ τὴν καλλονήν της δ 376. Ὀδ.

κατα-ϐατὰ θύραι, δι' ὧν δύνανται ἄνθρωποι νὰ καταϐῶσι ν 110 †

κατ-ήκιστα (αἰκίζω) παρχ. παθ. «τεύχεα» εἶναι κατασκωριασμένα, παραμεμορῳμένα π 290, καὶ τ 9.

κατ-αἴξαντα (ᾱ. ἄϊσσω) ἀόρ. μετ., τε. ασα —καταπηδῶ, ὁρμῶ μετὰ σπουδῆς Ω 488.

κατ-αισχύνειν, ὑπ. ητε, μετ. -όντα (αἶσχος!—καταισχύνω, ἐντροπιάζω, «γένος», «δαῖτα» μολύνω, ἀτιμάζω ω 512. Ὀδ.

κατἀ-ἴσχεται, ἴδε κατ-ἴσχει.

κατα-ῖ-τυξ (τεύχω) εἶδος περικεφαλαίας (ὡς ἐπιστέγασμα) ἢ περιγράφεται ἐν Κ 258 † λέγεται «ἄλλυδις καὶ ἄφαλος». (ἴδε Εἰκ.).

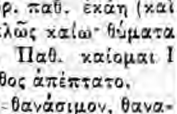

κατα-καιέμεν ἀπ. Η 408, καίων μετχ., πρτ. -έκαιον, ἀόρ. ἑκηα, ἑκηε, ὑπ. κήομεν, ἀπ. κῆαι (κακκῆαι), ἀόρ. παθ. ἐκάη (καὶ ἐν τμ.)—καταφλέγω, ἐντελῶς καίω· θύματα Β 425, νεκροὺς Ζ 418. Παθ. καίομαι Ι 212. Σχ. ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο.

κατα-καίριον (καίριος) θανάσιμον, θανατηφόρον Λ 439 †· ὀρθότερον «τέλος κ.» ὑποκ.=τὸ τέλος τοῦ θανάτου δὲν ἦλθεν αὐτῷ.

κατα-καλύπτει, οι, ἐνσ., ἀόρ. (ἐ)κάλυψε κτλ. ἐν τμήσ. — κατασκεπάζω, περικαλύπτω Α 460, Ρ 594, περὶ τῆς γῆς καλυπτούσης τὸν νεκρὸν Ζ 464, περὶ σκοτοδινίας, ἥτις καταλαμϐάνει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θνησκόντων Π 325, Ξ 438. Μέσ. ἀόρ. «κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος» θ 92=περιτυλίξας τὴν κεφαλήν του.

κατακεῖαι, μᾶλλον κῆσαι, ἴδε καίω.

κατα-κείρω, -ετε, πρτ. ἐκείρετε, ἀόρ. ἐκειραν — μόνον μεταφ. περὶ τῶν μνηστήρων καταδαπανῶ δ 686. Ὀδ.

κατἀ-κείω, κατακείομεν, ὑπ. πρστ. κεῖσθε (κεῖμαι)—κοιτομαι· ἐφετικοῦ σημ. ἔχει μόνον τὸ κακκειοντες= ἔβαν=ἐπορεύθησαν διὰ νὰ κοιμηθῶσιν (ἠθέλησαν νὰ κοιμηθοῦν) Α 606, α 424. — Μέσ. -κείαται 3 πλ. ὁρ. ἐν. κεῖσθαι, κείμενος, πρτ. ἔκειτο — κεῖμαι, εἶμαι πλαγιασμένος, «ἐπὶ πλευρὰς» (εἰς τὸ πλευρόν). Μεταφ. ἡσυχάζω Ω 523, Ω 527, ἐτέθησαν (εὑρέθησαν).

κατα-κῆαι, κτέμεν, κήομεν, ἴδε κατακαίω.

κατα-κλάω, μόνον πρτ. 3 πλ. -έκλων καὶ ἀόρ. παθ. -εκλάσθη — συντρίϐω (τσακίζω) Υ 227. Μεταφ. «τινὶ φίλον ἦτορ» δ 481 — ἐρράτσεν ἡ καρδία του (ὑπὸ λύπης), ἔλυπήθη (ἀντιτ. ἐάνθη) ε 549, μόνον ι 256—«δεισάντων» ὑπὸ φόϐου.

κατα-κλίνας (ῑ) μετ ἀόρ., «τὸ μὲν» (δόρυ ἔγχος) κλίνας κάτω, ἀποθέσας κατὰ γῆς κ 165 †

Κατακλῶθες, ἴδε Κλῶθες.

κἀτα-κοιμᾶσθαι, μόνον ἀόρ κατεκοιμήθημεν, πρστ. -ηθῆτω, ἀπ. -ηθῆναι—κοιμῶμαι, ἀποκοιμῶμαι Α 731. Ἰλ.

κάτα-κοσμέω, κατ-εκόσμει πρτ., ἀόρ. μέσ. ὑπ. κοσμήσησθε (κόσμος)—διατάσσω, βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ Χ 440, Λ 118=ἡρμοζε.

κατα-κρεμάννυμι, ἀόρ. κἀδ κρέμασεν(ἀ) θ 67, 105 «ἐκ πασσάλοιιν» ἐκρέμασεν, ἀνήρτησε ἐκ τοῦ πασ.

κατάκρηθεν, ἴδε 3 κάρ.

κατάκρης, ἴδε ἄκρη=ἐκ βάθρων, ἄρδην.

κατα-κρύπτουσι, ων, μέλ. κρύψει, ἀόρ. μετχ. κρύψας, ασα—κρύπτω ὅλως διόλου περικαλύπτω «τι» Χ 120· «τι ὑπό τινι» «τὸ— ὑπὸ κόπρῳ» ι 329, «τινά» ψ 372 ε 247 καὶ η 205 δὲν ἀποκρύπτονται, δὲν προσποιοῦνται.

κατα-κτείνει (κᾶ), ειν, ὑπ. η, ωσι, ἐνσ. μέλ. κτενεῖ, κτανέουσιν, ἀόρ. «εὐκ. κτεῖνειε, ἀπ. κτεῖναι, μετ. κτείνας, αντα, ἀόρ. 2 ἔκτανον, ες, εν (καὶ ἐν τμ· Ζ 416), ομεν ὑπ. κτάνῃ, ἀπ. κτόμεναι καὶ ἀόρ. συγκ. 3 ἑν. -έκτα, 3 πλ. ἔκταν, πρστ. κατάκτανε, κάκτανε, ἀπ. -κτάμεν(αι), μετ. κτάς, ἀόρ. πϑ. 3 πλ. ἐκτάθεν (ᾰ), μέσ. μετὰ παθ. σημ. μέλ. κτανέεσθε, καὶ ἀόρ. κτάμενος—

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

φρονεύω α 75, Ε 558, π 106. Μετὰ ὀστ. ὄργαν.· «ὀξεῖ χαλκῷ, νηλεῖ χαλκῷ, ἔγχει ἰῷ».

κατ-έκυψε(ῦ) ἀόρ. =ἔσκυψε κάτω Π611, Ὸ.

κατα-λαμβάνω, ἀεὶ ἐν τμήσ., ἴδε λαμβάνω.

κατα-λέγω (οὕτω καὶ -λέχω), μόνον μέλ. -λέξω καὶ ἀόρ. ἔλεξα. ας, εν (καὶ ἐν τμ. λ 151), ὑπ. λέξῃς, πρστ. λέξον, ἀπ. λέξαι —ἀπαριθμῶ, διηγοῦμαι· ἰδίως ὅπου πλείονα εἶναι, ἃ κατὰ τάξιν καὶ ἡσύχως μνημονεύονται· καταθέτω, τ 496, π 235, ἀναχωνώω, διηγοῦμαι, ἐνθέτω δ 256· μετὰ ὀστ. Ι 262, γ 80, γ 97· μετ' αἰτ. «ὄλεθρον, δόλον»· «ἄτας»=ἠρίθμησας· μετὰ οὐδ. ἀντων., καὶ ἐπιθ. γ 331, ὁ 231· μετὰ ὀστ. καὶ αἰτ. π 235, ξ 256, ι 14. Συχ. τὸ καταλέξω οὐχὶ ἁπλῶς ἐρῶ, ἀλλ' ἐς τέλος τοῦ λόγου ἀφίξομαι καὶ καταλέξω· λέγω «πᾶσαν ἀλήθειαν· ταῦτα ἀλήθειαν» (ὡς ἀλήθειαν)· «τρεχέως=οὐ ψευδῶς, εὐ κατὰ μοῖραν=ἐν μοίρῃ (προσηκόντως), «οἴκοι καὶ κατάλ.» Τ 186=ἱστόρησας ξ 192, ρ 154.

κατὰ-λεεθομένοιιν παθ. = καταρρέοντος, κατασταλάζοντος Σ 109 ÷

κατα-λείπω, στε, ειν, παρτ. -ελειπον, ε, ομεν, μέλ. λείψομεν, ουσι, ἐν τμήσ. (καὶ) λείπεις, πρτ. λεῖπε», ἀόρ. λίπον, ε' λίπω, -οιεν· λιπών, όντε, οῦσα, οῦσαν καὶ κατ' ἀρμοιῶσ. καὶ-λείπειν. μέλ. λείψω, εν, ἀόρ. λιπον, ες, ε (καὶ λιπ'), ἀπ. ἔειν—ἀρίνω τί Ζ 221, φύλακα «οὖρον» ο 89, -εῖην» λ 447, «ἀγκλίνας» χ 156· ἐγκαταλιμπάνω, ἀφίνω ὀπίσω Φ414, Ω383· παρέχω· ἀφίνω «ἐνχωλήν»· «ἔλωρ»· ἀφίνω τε νὰ γενῇ βορά, μετ' ἀπαρ. ἅπαξ γ 271, ε 344.

κατα-λέχω), μέλ. **κατα-λέξεται**, ἀόρ. 1 λέξατο, πρστ. λέξαι, ἀόρ. 2 συγκ. ἑλεκτο, ἀπ. λεχθαι, μετ. λέγμενος (λέχος)—καταλίνομαι ο 394.

κατ-αλέω, **κατὰ ἄλεσαν** ἀόρ., ἤλεσαν καλὰ, συνέτριψαν ἢ κάτω ἀλέθω (τὸν ἄνωθεν ἐγχεόμενον) υ **109** ÷

κατα-λήθομαι, κατα-λήθοντ(αι)=ὅλως διὰ ὄλου λησμονοῦσι Χ 389 ÷

κατα-λοφάδεια, (τὰ, φά, λόφος) φέρων = ἐπὶ τοῦ τραχήλου, ἐπὶ τῶν ὤμων· περὶ τοῦ Ὸδ., ὃς ἔφερε πελωρίαν ἔλαφον, ἧς οἱ 4 πόδ. συνδεδεμένοι ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἐκρέμαντο καὶ ἐκάλυπτον τὸ στῆθος κ 169 ÷

κατα-λύσομεν (ῡ) μέλ. (ἄλ. ὑποτ.) ἀόρ. ἔλυσε α') ἀπολύω, ἐκζεύγω «ἵππους» δ 28 ἀπὸ τοῦ ἅρματος, β') καταστρέφω, καταβάλλω Β 117.

κατα-λωφάω, ἐν τμ. ἀόρ. εὐκ. **κἀδ-λωφήσειε** — κακῶν, ἀναπαύομαι, ἀναλαμβάνω ι 459 ÷

κατα-μάρπτω, **κατ-έμαρπτε** πρτ., ἀόρ. (ἐν τμ. ἔμαρψε), ὑπ. μάρψῃ. — περὶ ἐκείνων, οἳ δεώκουσι τοὺς φεύγοντας.

κατα-φθάνω, ἐπιθιώκω, πιάνω Π 598, Ζ 364· ἐν τμ. μόν. μεταφ. ω 390=κατέλαβε.

κατ-αμήσατο (ἀμάω) μόνον ὁ μέσ. ἀόρ. ἐπισωρεύσεν, κατεπάσατο Ω 165 ÷

κάτ-αμυσσω, **καταμύξατο** ἀόρ. μέσ «χεῖρα» κατεσχίσθη, κατεξέσθη, «ἐγλάρη, ἐτσουγκρανίσθη» Ε 425 ÷

κατ-αμφι-καλύπτω, **κατὰ ἀμφικάλυψας** μετ ἀόρ. (καλύπτω) «κεφαλῇ, ῥάκος· περιβαλὼν (περιτυλίξας καλῶς) ὀλόγυρα περὶ τὴν κεφαλὴν» ξ 349 ÷

κατα-νεύων (ᾰ, ᾰ), μετ., μέλ. νεύσομαι, ἀόρ. ἔνευσα, σας, σε, ὑπ. σω, προσ σον, ἀπ. σαι, μετ. κανευσάς—κατανεύω, (ἀντιτ. ἀνανεύω), συγκατανεύω, συγκατατίθεμαι, παρέχω «τινί τι» Θ 175. συνάπτεται καὶ μετ' ἀπ. μέλ. ἐπὶ ταυτοπροσωπίας Κ 393, ὁ 6, καὶ μετ' αἰτ. καὶ ἀπ. ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας Β 112· διὰ νεύματος δηλῶ (συχν. ἐπινεύω) ι 490. παρὰ τὸ «ὑπέσχετο, ὑπέστην». Καὶ «κρατὶ, κεφαλῇ» συνομολογῶ (κατᾶν. ι 490).

κατα-νήσαντο (νέω) ἄσσα οἱ . . λίνω,= ᾧ,τε τῷ κατέκλωσαν, δηλ. ἔγραψαν, παρώρισαν η 197 ÷

κάτ-αντα, κατήφορον, κατωφερῆ Ψ116 ÷

κατ-άντηστιν ἴδε ἄντηστιν.

κατ-αντικρὺ ἴδε ἀντικρύ.

κάτ-ἄνω, **κατάνεται** (ᾰ), παθ.—τελειώνει, κατασπαταλᾶται δ 58. Ὸδ.

κατὰ πάτησαν, ἀόρ. μόνον μεταφ. καὶ μόναν ἐν τμ. κατεπάτησαν τὸν ὅρκον (τοῦτο ἐντονώτερον τοῦ «πημῆναι Γ 299, δηλήσασθαι Δ 67) Δ 157 ÷

κατὰ-παυμα (παύω), ἡ κατάπαυσις, τὸ τέλος «γόου» (παρηγοριὰ) Ρ 38 ÷

κατα-παύω, -στε, ἐμεν, ἀπ. ἐνσ μέλ. παύσω, σίμεν ἀπ., ἀόρ. ἔπαυσα, ε, αν, ὑπ σῃ καὶ σομεν'—τελειώνω δ 583· κατεπράυνα· κάμνω νὰ παύσῃ Π 618. Εὐστ. ἀνείλον ἀνεφόνευκα· δ 244=προτρέπων νὰ περιορισθῶμεν· «τινὰ τινός» Χ 457=ἀποτρέψῃ.

κατὰ ἐπέδησε (πεδάω) — ἐδέσμευσε, ἔβλαψε «Ἄτη, ἡ Μοῖρα» Τ 94, λ 292.

κατα-πέψῃ (πέσσω) μόνον ἀόρ. ὑπ. χωνεύσῃ· μεταφ. «χόλον» καταμαλάξῃ Α81 ÷

κατὰ-πετάσσας (πετάννυμι), ἀόρ. μετ.— ἐξαπλώσας Σχ. «καὶ καλύψας λιτῷ περι-

δολαίῳ». ἵνα μὴ τὸ ὡραῖον ἅρμα μιανθῇ Θ 441 †

κατα-πέρνων, πέρνη ἴδε κατα-πέρνω.

κατα-πῆξεν, αν, μόνον ἀόρ.=ἐνέπηξε κάτω Ζ 213, ἵνα μηκέτι πόλεμος εἶναι δοκῇ· καὶ ἀόρ. συγκεκ. μέσ. ἔπηκτο = κατεπήγη Λ 378. Ἰλ.

κατα-πίπτω, μόνον ἀόρ. ἐντμήσει: Π 469 ἄλλως «κάππεσον, ε, έτην, ον»—α') κατα-πίπτω Μ 386, Δ 503 περὶ τοῦ Ἡφαίστου ῥιφθέντος κάτω ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ· πίπτω κάτω (πρηνής, ὕπτιος) «ἐν κονίῃσιν, ἐπὶ γαίῃ, χαμάζε, ἁλί»· μεταφ. περὶ ψυχῆς· «θυμὸς παραὶ ποσὶ» = κατέπεσεν. παρέλυσεν ἐντελῶς Ο 280= τὰς ψυχὰς ἐταπείνωθησαν ἅπαντες Σχ.

κατ-επλέομεν πρτ. (ἀντιτ. ἀναπλέω)προσωρμιζόμεθα, προσηγγίζομεν Ι 142 †

κατ-επλήγη ἀόρ. πθ.—«φίλον ἦτορ» ἐτρόμαξεν, ἐφοβήθη τὴν ψυχὴν (συνειδὼς τὸ ἑαυτοῦ κακὸν ἔργον) Γ 31 †

κατά-πρηνής, καταπρηνεῖ, ἐσσι, ἐπίθ, τῆς χειρός'=μὲ πρατεταμένην χεῖρα (μὲ τὴν παλάμην) «χειρὶ» Π 792. ν 19 «πεπλήγετο—χερσὶ κ.», ὅπερ συνέβαινεν ἐν πένθει ἢ ἀγανακτήσει.

κατα-πτήσσω. κατά ἔπτηξαν ἀόρ., πτήξας καὶ συγκ. 3 δυϊ. πτήτην — συστέλλομαι, μαζεύομαι (ἕνεκα φόβου) «δείσαντες, ὑπ' ὀχεσφιν» (κάτωθεν τῶν ὀχημάτων) Θ 136. Χ 191=ὑποπεσών, κρυβείς.

κατα-πτώσσουσι. (κἄ), ἀπ. σσειν. μετχ. σσοντ(α), τες—ὑποστέλλονται, τρομάζουσι, ἀποδειλιῶσι Ε 254. Ἰλ.

κατα-πύθεται (κἄ. ῠ)=κατασήπεται· «ὄμβρῳ» Ψ 328 †

κατ-αρῶνται (κᾰ), πρτ. ηρᾶτο (ἀρά) — κατεύχονται, εὔχονται κακόν α') μετ' ἀπ. Ι 454· δ') «ἄλγεα τῷ» τ 330.

κατα(F)ριγλα (κάτᾰ.ρῐ) οὐδ. πλ. (Fρῖγος) —τρικαλέα, φοβερὰ ξ 226 †

κατα-ρέζω, καρρέζουσα κατὰ συγκ. μετ. ἐνσ., ἀόρ.1 κατ-ερεῖξε (ὀρέγω;)—καταψηλαφῶ, τρίβω ἡσύχως, χαϊδεύω· «χειρὶ τέμεν» ὃ 610.

κατα-ρρέω, κατα-ῤῥέον μετ. οὐδ. (ἄλλως ἐν τμ. ῥέοντες, πρτ. ἔρρεε, ῥέε (ῥρέω) — ῥέω κάτω, καταρρέω· α') ἀπολ. Ψ 715. δ') μετὰ γεν. καὶ ἐμπρ. «ἐκ πέτρης, ἐκ μελέων, ἐξ ὠτειλῆφι».

κάτ-αρχεσθαι, μόνον πρτ. κατήρχετο «χερνιβά τ' οὐλοχύτας τε» γ 445 †· «ἔχερνίζατο καὶ οὐλοχύτας (οὐλὰς) κατέχεε κατὰ τοῦ ἱεροῦ ἀρχόμενος θύειν». ὅτοι ἐκαμνε ἀρχὴν τῆς θυσίας, πρῶτος ἦρχε.

κατα-σαπήῃ ὑπ. ἀόρ. τοῦ -σήπομαι.

κάτα-σθέννυμι, ἀόρ. κατέσθεσε (ἐν τμ. Γ 293), σαν (τμ. Ψ 250), πρστ. σβέσατε—καταβύνω, ἐντελῶς σβύνω ω 791. Ἰλ.

κατα-σεύομαι. μόνον ἀόρ. κατέσσυτο (ὑ (ἔσρυτο) «ῥέεθρα»=κατὰ τὰ ῥ. ὥρμησε,μετὰ σπουδῆς εἰσώρμησε Φ 328 †

κατά-σαπήῃ ὑπ. ἀόρ. 2 πθ. (σήπομαι) = σαπίσῃ ἐντελῶς ὁ νεκρὸς Τ 27 †

κατ-εσκίαον (ἀ) πρτ (σκιάω)—κατεσκίαζον, ἐπεσκίαζον μ 436 †

κατα-σμῦξαι (σμύχω) ἀόρ. ἀπ.—νὰ κατακαύσῃ, νὰ ἐμπρήσῃ Ι 653.

κατα-στορέννυμι, μόνον ἀόρ. κατὰ στόρεσαν, στόρεσε(ν) καὶ -εστόρεσαν, μετ. ἐνσ συγκ. κάστορ-ῦσα ρ 32 — καταστρώνω στρώνω κάτω Ω 798· ἐπιστρώνω, σκεπάζω »—λάσσι».

κατα-στύγεω, κατ-έστυγε, ἐστύγον 3 πλ. ἀόρ. -ἔφριξεν, ἐλυπήθη Ρ 694, κ 113=ἐφοβήθησαν, κατετρόμαξαν.

κατα-σχεθεῖν, ἴδε κατέχω.

κατά τείνε. αν, ἀόρ. — ἔσυρεν ὀπίσω, ἐτέντωσεν ὀπίσω Γ 261. Ἰλ.

κάτα-τήκω μόνον ἀόρ. κατέτηξεν=ἀνέλυσεν, ἔλυωσε «χιόνα» τ 206, καὶ παθ. «κατατήκετ(αι) ὡς χιών» τ205 μεταφ. «τήκομαι» φίλον ἦτορ» (αἰτ.) = κατατήκεται ἡ καρδία μου «ἐκ τοῦ πόθου» τ 136· (μόνον ἐν τῷ τ 'Οδ.).

κατα-τίθημι, πρτ. ἐτίθει, τίθεσαν, μέλ. θήσω, ει, ἀόρ. -έθηκα, εν, έθηκ' 1 καὶ 3 πλ. αν (καὶ τμησ.), ἀόρ. 2 ὑπ. θείομεν, ἀπ. θεῖναι, μετ. θέντε. Μέσ ἀόρ. δ'. 3 πλ. -έθεντο, ὑπ. θείομαι, ἀπ. θέσθαι—συγκ. ἀόρ. δ' ἐνεργ. 1 πλ. κάτθεμεν, 3 θεσαν. προστ. θετε, ἀπ. θέμεν. Μέσ. ἀόρ. δ'. πλ. θέμεθα, θέσθην, θέμενοι—καταθέτω, βάλλω κάτω, τοποθετῶ «τι ἐπὶ γαίῃ, χθονί, νηί, ἀπήνῃ, ῥυμῷ, ὑπ' αἰθούσῃ· ἐν λεχέεσσι, δόμῳ, ψαμάθῳ, οἰσιν· ἐπὶ χθονός, θρόνου· ἐς μυχόν, μέγαρον, θάλαμον, εἰς Ἰθάκην»· ἀλλὰ «ἐκ καπνοῦ» ἐκβάλλω, ἀποσύρω ἐκ τοῦ καπνοῦ, «ἐπ' αὐτῷ» Ψ 381 ἐπάνω του θέσαντες, προσκολλήσαντες τὰς κεφαλάς. — Εὐνὴν διευθετῶ, στρώνω τ 317· βάλλω, προθέτω ὡς βραθεῖον «ἄεθλον» ἐπὶ σοί = (πρὸς τιμήν σου), ἀγῶνα διατάσσω.—Μέσ. καταθέτω χάριν ἐμαυτοῦ, ἢ τὸ ἐμαυτοῦ σ 45, Γ 114.

κατα-τρύχω (κἄ) ὀρ. καὶ ὑπ. ἐνσ —κα-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ταπονῶ, καταθλίβω ο 309, π 84, Ρ 225. Σχ καταπονῶ, ὑμῖν δωρεὰς καὶ τὰ ἐπιτήδεια παρέχειν ἀναγκάζω.

καταῦθι, καταυτόθι, ἴδε αὖθι καὶ αὐτόθι.

κατα-φαγέειν, ωσι ἀόρ. τοῦ ἔσθίω.

κατα-φένω, μόνον ἀόρ. 2 διπλ. **κατέπεφνον**, ε(ν), ον. ὑπ. πέρνῃ, μετ. πέρνων—φονεύω, ἀποκτείνω ψ 329.

κατα-φέρω, μόνον μέσ. μέλ. **κατοίσεται**, με "Ἀϊδος εἴσω λύπῃ κατάγοι ἔνδον τοῦ Ἅδ. Χ 425 †

κατα-φθίσει (φθίω) μέλ. θὰ διαφθείρῃ, ἐξαφανίσῃ «σε» ε 341. Μέσ. ἀόρ. ἐφθιτο = ἐξηντλήθη, ἐτελείωσε, «φθίσθαι» νὰ ἀπαλεσθῇ — φθιμένοιο, οισιν = καταφθαρέντος σου, ἀποθαμένου Χ 288.

κατα-φλέξω (φλέγω) μέλ. = θὰ κατακαύσω «πυρί» Χ 512 †

κατα-φυλάδην (φῦλον) = κατὰ φυλάς, κατὰ ἔθνη Β 668 †

κατα (δάκρυ) **χέω, χεύντα, τες, τας, χέουσα, σαν, σαι** χύνων (δάκρυα), πρτ. χέε, ἐν τμ. ἀόρ. -έχευα (ἐκ τοῦ ἔχεϝα), ας, εν, αν [ἐν τμ.], ὑπ. χεύῃ, ἀπ. χεῦαι, παθ. ὑπερ. κέχυντο. ἀόρ. μέσ. ἔχυτο, -έχυντο—καταχύνω, ἐκχύνω· μεταφ. «τινί τι» «κρῆθεν» (κατὰ τῆς κεφαλῆς) λ 588· «νιφάδας, πέπλον» ἀφίνω νὰ καταπέσῃ — «θύσλα, ἡνία» ἀφίνω· ἐπιχέω «ἠέρα τινί». «ἐλεγχείῃ» ἐπιρρίπτω, «πλοῦτον» Β 670—Μέσ. «ὀφθαλμῶν» ἢ «(οἱ) ὀφθαλμοῖσι» = ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν (αὐτοῦ) διεχύθη, «φλὸξ» διεχύθη, «ὅπλα» ὠλίσθησαν.

κατα-χθόνιος (χθών) (ἀντιτ. ἐπιχθόνιος) ὁ ὑπὸ τὴν γῆν «Ζεύς, Ἀΐδης» Ι 457 †

κάτ-ἔραξε, αμεν, ἴδε κατάγνυμι.

κάτ-ἔδει πρτ. τοῦ καταδέω.

κατ-έδουσι 3 πλ., έδων μετ. ἐν. πρκ. ἐδηλώς. μέλ. -έδονται—κατατρώγω Τ 31, μεταφ. καταναλίσκω, καταβαπανῶ, φθείρω «οἶκον» = βίοτον τ 159, «ὃν θυμὸν» = τρώγων τὴν καρδίαν του.

κατα (συρεσῖσιν) **ἐέργνυ**, πρτ. (ἑέργνυμι) —κατακλείω, ἐγκλείω κ 238 †

κατέθηχ' = κατ-έθηκα, κε, ἀόρ. 1 τοῦ τίθημι.

κατ-είδω, κατ-είδετον, μέσ. (κατὰ— Ξ 278, διάφ. γρ.)— -ειδόμενον, πρτ. -είδετο, ἄλλως ἐν τμ. «κατὰ (δάκρυον) εἴδεις εἰ, οι, ων, πρτ. εἶδε· χύνω, μέσ., καταστάλλω, παρέρχομαι ε 152.

κάδ' ἔ' εἴλυω, μέλ. εἰλύσω (ϝελϝοι) — περικαλύπτω, καταχύνω Φ 318 †

κάτ-ειμι, εισιν, ἀπ. ἴμεν μετ. ιοντα, ιοῦσα, ων, πρτ. ᾔειν, ἀόρ. καταείσατο Λ 358. κατέρχομαι. καταβαίνω, καταπίπτω, κατάγομαι. ἀράζω π 472, λ 358.

κατ-έκταθεν 3 πλ. ἀόρ. παθ. τοῦ κτείνω.

κατ-ενήρατο (ἐνείρω), μόνον ἀόρ. μέσ. — «χαλκῷ» ἀπέκτεινε λ 519 †

κατ-έναντίον (ἀντίος) οἱ ἔλθω = καταντικρύ αὐτοῦ ἔλθω Φ 567 †

κατ' ἐνέπλησεν ἀόρ. = ἐγέμισεν ἀπ' ἐπάνω Γ 470 †

κατ-ενωπα (ἰδών Δαναῶν) = κατὰ πρόσωπον ἰδών Δ. Ο 320 † (τὸ κατ. ἰδεῖν = κατ' ὄσσε ἰδεῖν Ρ 167).

κατ-επάλμενος, -ἄλτο, ἴδε κατ-εφ-άλλομαι.

κατά-έπειγε—σπεύδει, στενοχωρεῖ Ψ 623 †

κατέπεφνε, ἀόρ. μόνον διπλ. τοῦ καταφένω.

κατ-ερείπω, μόνον πρκ. **κατ-ερήριπεν** ἀμετ. = καταπέπτωκε, καὶ ἀόρ. -ήριπεν «ὑπ' αὐτοῦ» κατέπεσεν Ε 92.

κατ-έρεζε, ἴδε κατα-ρέζω.

κατ-ερήριπεν πρκ. τοῦ κατ-ερείπω.

κατ-ερητύεν, ον πρτ. — κατεκράτει, τ 545 ἐμπόδιζεν ἀπὸ τοῦ θρήνου.

κατ-ερύκω, ει, ετε, ὑπ. ῃ, πρτ. ε καὶ κατερύκανε Ω 218· πρτ. -έρυκες, ε· πθ. ἐνσ. -κομαι, εται—κρατῶ τινα ὅπου εἶναι, ἐμποδίζω, κατακωλύω, μετ' αἰτ. (τινά, τί)· ἐν τμήσ. Φ 63 = κατέχει· παθ. ἐμποδίζομαι, κατακρατοῦμαι. Συνών. συνδέονται «κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν».

κατ-ερύω, ἀόρ. **κατ-είρυσε**, πθ. πρκ. -είρυσται, ἀπ. -ειρύσθαι—καθελκύω, βίπτω ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν «νῆα» ξ 332. Ὅσ.

κατ-έρχομαι, κατέρχεαι, εται, μετ. ομένης, μέλ. ελεύσομαι, ἀόρ. -ήλυθον, ήλυθε, ε, ομεν, ον, ἀπ. -ελθέμεν, μετχ. ελθόντ(α) α') ἔρχομαι κάτω, καταβαίνω β') κατάγομαι σὺν νηΐ» (ἀπὸ πελάγους εἰς παραλίαν) α 303, ν 70 (= καταπλέω, καταίρω) —ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ εἰς τὴν πόλιν λ 188· μεταφ. περὶ λίθου (βυθιζόμενος κατέρχομαι ι 484).

κατ-εσθίει, πρτ. ήσθιε (καὶ ἐν τμ. ιο-, ἀόρ. ἐν τμ. φάγε, ωσι, ειν—τρώγω πάντα, κατατρώγω, καταβιβρώσκω ἐπὶ ζώων (Γ 25, Φ 24, α 8)· μεταφ. καταδαπανῶ Ο 12, γ 315.

κατ-έσσυτο, ἀόρ. τοῦ κατασσεύομαι.

κατ-ευνάω, ἀόρ. εὐκ. **κατευνήσαιμι**, πθ. ἀόρ. μετχ. -ευνηθέντα παρασχ. ὀρ. 3 πλ. -εύνασθεν Γ 448 — κάμνω ἵνα τις πλαγιάσῃ, κατακλίνω τινά, Ξ 245. Ξ 248 = κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατακοιμήσαιμι· παθ. κατακλίνομαι, κοιμῶμαι δ 414.

κατ-εφ-άλλομαι, μόνον ἀόρ. κατέπαλτο, μετ. -επάλμενος—(κατα)πηδῶ ἐπάνω, ἀπὸ τῶν ἄνω ἐναντίον τινός, εἰσορμῶ Λ 94, Ι 351 ἀπὸ ἐπάνω (κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως) κάτω πηδῶ ἵνα ὁρμήσω. Ἴσως «οὐρανοῦ ἔκ κατ.»

κατ-έχει (καὶ ἐν τμ.), ουσι, ὑπ. ἔχῃ κάτα, μετ. -έχων, ἐχούσας. πρτ. ἔχεν κάτα, -έχεν, μελ. καθέξει, ἀόρ. ἔσχε, ὑπ. σχῃ, ἀπ. σχέμεναι. Μεσ. πθ. ἐνσ. ἔχονται, πρτ. εἴχετο, -έχοντο, Μέσ. ἀόρ. ἐσχετο, πθ σχομένη, οις, παρασχ. ἀορ. ἐνρ. **κατεσχέθον** τμήσ. -ε. προστ. κάσχεθε.—κρατῶ ὄπίσω, ἀναχαιτίζω, ὑποτάσσω «ἵππους»,= ἐμποδίζω· κατ' εὑρημισ. περὶ ἐκείνων οἳ ἀπέθανον καὶ ἐτάφησαν Γ 243· «τινὰ γαῖα, αἶα» Β 699, Σ 332 = ἐκεῖ θὰ ἀποθάνω· κατέχε, εἶχον ἐντὸς· ἐκάλυφεν. «— τι»= κατέχει, πλήροι : 6, ω 242=κάτω κρατῶν, κύπτων «κεφαλήν». Μεσ. Γ 419, τ 341 καλύπτομαι, ἀμετ. πιάνω, προσορμίζομαι γ 248.

κατηπιώωντο πρτ. (ἠπιάω) = κατεπραύνοντο Ε 417 †

κάτ-ηρεφής, κατηρεφὲς, αἴτ. πλ. ἀρ. -ἐας (ἐρερω) ἐστεγασμένος, κατάστεγος, θολωτός. Μεταφ. «κῦμα» ε 367= καταστεγάζον (ὡς ὀροφὴ) τὴν κεφαλήν του.

κατ-ήρῑπε, ἀόρ. τοῦ -ερείπω.

κατ-ηφείη, ην, κατήφεια, καταισχύνη, ταπείνωσις Π 498.—αἴτιος αἰσχύνης. Ἰλ.

κατηφέω, ἀόρ. **κατήφησαν**, σας (κατηφείη)— ἐσκυθρώπασαν, ἐλυπήθησαν «ἐπὶ θυμῷ» π 342.

κατηφής, -έες (ἴδε προηγ.) ὁ ὑπ' αἰσχύνης κάτω νεύων, ὁ αἰσχυνόμενος ω 432 †

κατ-ηφών, -φόνες (ἴδε προηγ. ὡς ἐν Β 235 κάκ' ἐλέγχεα). — αἰσχος. ὄνειδος· ἀφηρ. ἀντὶ συγκεκρ. Ω 253 †

κάτ-θανε, ἀόρ. τοῦ θνήσκω.

κατ-θάψαι, ἀόρ. τοῦ θάπτω.

κάτ-θεμεν, -θέμεν ἴδε κατα-τίθημι.

κατ-ίμεν=ιέναι ἴδε —ειμι.

κατ-ίσχει 3 ἐν., ἀπ. ἐμεν(αι), μέσ. ἐν. -ίσχαι, εται. παθ. κατἴσχεται—κρατῶ, (ψ 321), διευθύνω, «νῆα» λ 456. Μέσ. κατέχω ὃι' ἐμαυτὸν Β 233. Πθ. κατέχεται «ποίμνησι», ἐπινέμεται, βόσκεται, «—ἀρότοισι» ἀροτριᾶται, καλλιεργεῖται : 122.

κατ-οίσεται, μέλ. τοῦ—φέρω.

κατ-όπισθε(ν)=ὄπισθεν, ὀπίσω, ὕστερον, ἔπειτα μετὰ γεν. «—λυποίμην» φ 116.

κάτω, (ᾰ. κατά), κάτω ψ 91.

κατ-ωθέω ἀορ. **καδ δ' ἔωσε** =ἔσπρωξε κάτω, κατέρριψε Π 410 †

κατ-ωμαδίοιο, γεν. (ᾰ. ὦμος) τοῦ ῥιπτομένου ὑπὲρ τοὺς ὤμους χιτῶνος, ἢ τοῦ ἀπὸ τοῦ ὤμου (ἀνατεινομένης τῆς χειρὸς) ῥιπτομένου Ψ431. (ἴδ.Εἰκ. καὶ ἐν λ. δίσκος).

κατ-ωμαδόν (ὦμος) «—ὑπὲρ τοὺς ὤμους» Ψ500=κατὰ τῶν ὤμων τῶν ἵππων ἐκτύπα μὲ τὴν μάστιγα. Ἰλ.

κάτ-ωρυχής, **κατωρυχέσσι** (ὀρύσσω) = ἐμπεπηγμένοις, κατορωρυγμένοις ζ267. Ὀδ.

Καύκωνες, ας, ἔθνος ἐν Παφλαγονίᾳ Κ 429, ἐν Ἤλιδι γ 366.

καυλῷ, όν, δοτ., αἴτ. ἀρσ. τὸ ἄκρον τοῦ ξυστοῦ τὸ παρὰ τὴν αἰχμὴν τοῦ δόρατος Π 115, τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ παρὰ τὴν λαβὴν (τὴν κώπην) Π 338.

καύματος γεν. (καίω)—τὸ καῦμα, ἡ ζέστη, μόνον ἡ ἐκ τοῦ Ἡλίου Ε 865 †

καύ-σ-τειρα, **καυστείρης** γεν. (καίω)=καυστικῆς, πεισματώδους «μάχης» Δ342. Ἰλ.

Καύστριος (ᾰ), ποτ. ἐν Ἰωνίᾳ Β 461.

καὐτός, ἡ=καὶ αὐτός, ἡ. Ζ 260.

ΚΑΦ. μόνον μετοχ. πρκ. κεκαφηότα (καπύω) ἐπίθ. μόνον τοῦ «θυμόν» ἐκπεπνευκότα τὴν ψυχὴν Ε698· «νίκη» «γαυριῶντα.

κε, κέν, (ἐκ τῆς ἀντων. ῥίζ. Κα) κεν Γ 243, — συχν. ἴσως. Ἐν τῇ χρήσει συγγ. τῷ ἄν. α') ἐγκλιτικῶς.—β') ἰδίως ἐν ἀναφ. προτ. «κὲν —γ'). Ἐνίοτε ἐπαναλαμβάνεται δ 733. δ') παρὰ τὸ «ἄν» Ν127. Συντάσσεται Δ', μέθ' ὁρ. α') ἐπὶ ὑποκειμ. εἰκασίας ὡς δ 546, μετὰ μέλ. Δ 176, ἐπὶ προσδοκίας μετὰ μέλ. Δ175, π297.ἐπαναλ. μετ'ἀορ. σ263· ἰδίως Β'. ἐν ὑποθ. μετὰ παρῳχ., ἐὰν ἡ ὑποθ. εἶναι ἐν τῇ φαντασίᾳ τοῦ λέγοντος Λ 231, Ε 898· ἡ ἀποδ. δύναται καὶ ἐν μετ. νὰ τεθῇ λ 418, ἢ νἀναπληρωθῇ Β 241 ξ 62. Β', μεθ' ὑποτ. α') ἐν τῇ κυρίᾳ προτ. σημ. τὸ προσδοκώμενον Δ 184, Ξ 234· ἰδίως ἐν ἀποδ. ὑποθ. Δ 324 δ') ἐν ἀποδόσει 1) εἰς ἀναφορ. ὑποτ. τ 403, 356. 2) ὑποθ. ἀναφ. (συχν. ἐλλείπει τὸ κεν) ἐξαρτώμ. ἐκ κυρ. προτ. μετὰ προστακτ. (Θ 548, α 316), μετ' εὐκτ. Α 294· μετὰ μέλ. Ὄρ. (φ 280), μετ' ἐνεστ. Ὄρ. (Ξ 416), μετὰ παρῳχ. (ἐπὶ ἐνεστ.) (λ 434) μεθ' ὑπ. (Φ 103). γ') Ἐν τῇ προτ. μεθ' ὑπ. 1) Τελικ. «ἵνα, ὅφρα, ὡς, ὅπως»· 2) χρονικ. (ὑποτ. τοῦ προσδοκωμ. «ὄφρα, ἕως» πάντοτε μετὰ τοῦ «κεν», «εἰς ὃ» πάντοτε μετὰ τοῦ «κεν», «ὅτε, ὁπότε» «εἰς ὅκεν», εἰ χ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

76, «αἱ» Θ282 «εἰ» (μελλ. προσδ.) «ἐπεί» ξ 153. Μετ' εὐκτ. Α'. ἐν τῇ κυρ. προτ. 1) παραχωρητικὸς Χ253. 2)ἐπὶ μελλοντ.εὐκτ. ο 306, Ι 157, (μετὰ τοῦ κεν ἢ ἂν) Ρ 103, Τ 218. Β'. ἐν ἐρωτ. «ἦ» Ο 300, «ἦ ῥα» ο 431, «πῶς» ο 195, «τίς» Κ 303, «ποῖοι» ρ 195· ῥητορ. Τ 90. Γ') ἐν παρενθ. προτ. α') ἀναφ. α 254, υ 368 (πρὸς τῷ ἅν Ν 127. β') ὑποθετ. ἀναφ. μόναν δ 600. γ') μετὰ συνδεσμ. «ὡς» (τέλικ.), «ἕως», «ὡς» (συγκρ. ψ 60)· «ὅτε, εἰ» (διστακτ. μ 112)· «εἰ γὰρ» (εὐχ. υ 236)· «εἰ» ὑποθ. πρὸ τῆς κυρ. προτ. (αὐτὴ μετὰ τοῦ κεν Ε 273 μετὰ τὴν κυρ. προτ. (κἠν) Τ 322.—Δ') μετ' ἀπαρ. Χ 110 =ἀντὶ κεν ὀλοίμην.

Κεάδης, γεν. **Κεάδαο**, Υ. τοῦ Κέου=Τροίζηνος Β 847 ÷ (-⏑⏑-).

κεάζω (ἴδ. κείω), ἀόρ. ἐνεργ. (ἐ)κέασ(σ)ε, σαν, σαιμι—σχίζω, ἰδίως ἐπὶ ξύλων διὰ τοῦ πελέκεως=κόπτω ξ 418. υ 161, πρκ. παθ. κεκεασμένα σ 309· — περὶ ἄλλων πραγμ. «ὀστέα» Π 347 = συνέτριψε· Ζεὺς τὴν «οἶη» (διὰ τοῦ κεραυνοῦ) διέσχισε, συνέτριψε ε 132, μ 388· ἀόρ. παθ. «κεφαλήν, ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη» διεσχίσθη εἰς δύο, ἐκλάσθη Π 412, 578, Υ 387.

κεασ(σ)ε, σαν, ἀόρ. τοῦ κεάζω.

κέαται, το=κεῖνται, ἔκειντο (κεῖμαι).

Κεβριόνης, Υ. τοῦ Πριάμου Θ318, Π738.

κεῦ-ἀνώνυμι, μόνον ἀόρ. **ἐκεύδασσε**, καὶ παθ. 3 πλ. ἐκεύδασθεν, μετ.-σθέντες, -σθείσης· παρασχ. τοῦ σκεδάνυμι, ἔνεκα μετρικῶν λόγων.—Διασκεδάζω, διασκορπίζω· «—γεώρας» διαλύω, διασπῶ Ε 88.

κεδνός, **κεδνοῖο**, ἡ, ῆ, ήν, οὺς, αἱ, ἁς, (α') καὶ ὑπερθ. -ὁτατος, οἱ (κεκασμένος)—ἔξοχος, περισπουδάστος, ἐξαίρετος, ἄξιος, συνετός, σώφρων· ἐπιθ. εἰς τὰ «ἄλοχος, μήτηρ, τοκῆες, ἀμφίπολος, ἄναξ, ἑταῖροι» «κεδνὰ εἰδυῖα» = συνετὰ (πιστὰ) φρονοῦσα τ 346. ἐν=Ι 586 σωφρονέστατοι.

κεδρινον αἴτ. (ι, κέδρος) «θάλαμον» τὸν ἐκ κέδρου θ. Ω 192 ÷

κέδρος, **κέδρου**, θηλ., ὁ κέδρος (τὸ δένδρον καὶ τὸ ξύλον) Ε 60 ÷

κειάμενος, κείαντες ἀντὶ κηάμ. ἴδ. καίω.

κείαται, ●ο=κεῖνται, ἔκειντο.

κεῖθεν, ἐπίρ. (κεῖνος) ἀπὸ ἐκεῖ Ο 234.

κεῖθι=ἐκεῖ Γ 402.

κεῖμαι, κεῖσαι κεῖαι, κεῖται, 3 πλ. κεῖνται, κείαται, κέαται κέονται. ὑπ. κῆται ἄμεινον· κεῖται Τ 32, Ω 554, δ 102, = 147· προστ. κεῖσο, σθω, ἀπαρ. κεῖσθαι, μετ. κείμενος, πρτ. (ἐ)κείμην, το, μεθ καὶ κειμην. μεθα, κεῖτο, θαμ. κέσκετο, 3 πλ. κεῖντο κέατο. κείατο, μέλ. κείσομαι, εαι, εται, ονται.—Λέγεται ἐπὶ ἐμψύχων(ἀνθρώπων καὶ ζώων), καὶ ἐπὶ πραγμάτων—κεῖμαι, κοίτομαι, κατάκειμαι· «κείμενον»=ἐξηπλωμένον (ἑστρωμένον) λ 577, Φ 407· περὶ κοιμωμένων ι 298, υ 6· περὶ ἀπρακτούντων· «μεγας μεγάλωστι, πολλὸς τις» (ὡς γίγας)· ἐπὶ καταστάσεως, ἥτις σημαίνεται διὰ μετοχ. ἢ ἐπιθ. «ἐκείμην πεπτηώς, ἄναυδος κεῖτον»· ἐπὶ φονευθέντων «κεῖται ἀνήρ»=ἀνήρηται Ε 467, Σ 20· ἐπὶ τόπων, 25 καὶ ἐπὶ πραγμάτων=εἶμαι, κεῖμαι, κύρίσκομαι (ἴδιως ἐπὶ οἰκιακῶν σκευῶν)· προβάλλομαι, τίθεμαι «ἄεθλον» Χ 163· συντάσ. μετὰ τῶν προθ. «ἐπί, μετά, ὑπό, παρά περί, πρό, πρός, ἐν, εἰν»· «ἐπὶ γαίῃ, χθονί· «ἐν ἄλγεσι, εἰν νεκύων ἀγύρει»=ὁμοῦ νεκύεσσι (=μεταξὺ τῶν νεκρῶν), θεῶν ἐν γούνασιν» (=ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς βουλήσεως τῶν θεῶν), «μετ' ἰχθύσι, ὑπὸ τεύχεσι, παρὰ νηί, ἀλόχῳ πρός, πρὸς ζόφον», καὶ μετὰ ὀνομ. ἁπλ. «ὀλέθρῳ, ὑπερκόπῳ».

κειμήλιον,α (κεῖμαι) πολύτιμα πράγματα, τὰ τοῖς ξένοις καὶ φίλοις διδόμενα πολύτιμα δῶρα θ 75, Ζ 47· τὰ σκεύη δ 381, Ι 330.

κεῖνος, η, ο. ἀρχαιότ. τύπος τοῦ ἐκεῖνος.

κενὸς (ἐκ τοῦ κενέος, ἴδ. κενεός), κεινή, ῆ: Γ 378· κείν'=κεινὰ Λ 160—κενός, ἄδειος, μάταιος, Ἰλ.

κείρω. κείρει 3 ἑν., προστ. ετε, μετχ. -οντες, τας, πρτ. ἐκείρετε, ον, μέλ. απ. κερέειν, ἀόρ. 1 (ἐ)κερσε, μετ. σαντες — α') κουρεύω, κόπτω κόμην, ἀποκόπτω Ψ 146, Ω 450. β') κατατρώγω Λ 560, λ 578. γ') καταδαπανῶ, φθείρω, μόνον ἐν Ὀδ. δ 312, σ 144, δ 143. Μέσ. κειρόμενοι. προτ. κείροντο, ἀόρ. ἀπ κειρασθαι=κείρω τὴν κόμην μου· «κόμην, χαίτας» (ἐν μεγάλῳ πένθει) Ψ 46, 136.

κεῖσε=πρὸς τὰ ἐκεῖ Ψ 461.

1. **κείων** μετ. (κε-ί-ω, κε-άζω, κεστὸς) σχίζων ξ 425 ÷

2. **κείω**, ἀπ. κειέμεν, μετχ. κείων (καὶ κέων), οντες, ουσα (ἐφετικ. τοῦ κεῖμαι)—ἐπιθυμῶ νὰ κοιμηθῶ· μετὰ ῥ. κινήσεως ξ 532.

κεκαδήσει, κεκαδησόμεθα, ἴδ. κήδω.

κεκαδών, οντο, ἴδ. χάζομαι.

κεκασμένος, σθαι, ἴδε καίνυμαι.

κεκαρηότα, ἴδε ΚΑΦ.

κέκλετο, •όμενος, ἀόρ. τοῦ κέλομαι.
κεκλήγω̃ς, κεκλήγοντες, ἴδε κλάζω.
κεκλήατο, ήσῃ, ἴδε καλέω.
κέκλυθι, τε, ἴδε κλύω (ἀκούω).
κέκμηκας, ηώς, ἴδε κάμνω.
κεκοπώς, ἴδε κόπτω.
κεκορήμεθα, μένοι, ήτε, ἴδε κορέννυμι.
κεκορυθμένα, ἴδε κορύσσω.
κεκοτηότι, ἴδε κοτέω.
κεκράανται, ντο, ἴδε κεράννυμι.
κεκρύ-φᾰλον, τὸν (κορυφὴ ἢ κρύπτω;) Χ 469 † κόσμος κεφαλῆς γυναικῶν (ἴδε Εἰκ. 6. ἐν λ. ἅρμα).
κεκύθωσι, ἴδε κεύθω.
κελᾰδεινή, ῆς, ὁν (κέλαδος)—θορυβώδης, πολυτάραχος· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος Π 183—κυνηγετικῆς· ἐδύθη αὐτῇ τὸ ἐπίθ., διότι εἶναι θεὰ τοῦ κυνηγίου· Οὐσ. Φ 511—κυνηγός.
κελᾰδέω, **κελᾰδήσαν**, ἀόρ. ἐπεβόησαν, ἐκραύγασαν, ἐθορύβησαν Ψ 869 †
κέλᾰδ-ον, τόν, θόρυβον, ταραχὴν πολεμούντων, θήρας, γενικῶς σ 402.
κελᾰδων, οντα, μετ. κατὰ μεταπλ. ἐκ τοῦ κελαδεω· ὁ θορυβῶν, εἶναι ἐπίθ. ποταμῶν· θορυβώδης «ποταμός, ῥόος», ἀνέμου «Ζέφυρος» Φ 16, 6 421.
Κελᾰδων, ποταμὸς ἐν Ἤλιδι Η 133 †
κελαινεφής, **κελαινεφέϊ**, εῖ, έα, ές (κελαι τοπικ. — νέφος, ὡς τὸ μεσαιπόλιος), εἶναι ἐπίθ. τοῦ Διὸς = ὁ μέλανα σύννεφα ἔχων, τ. ἑ. ὁ μὲ μέλανα σύννεφα περιβεβλημένος, μαυροσύννεφος, Ζεύς = οὐρανός, ὡς οὐσ. ν 147· καὶ τοῦ αἵματος· μέλαν, σκοτεινόν λ 36.
κελαινόν, ή, ῆ, σκοτεινόν, μέλαν (μετὰ τῆς παρασημ. τοῦ φοβερόν)· «αἷμα, νύξ, δέρμα, κῦμα, λαῖλαψ, χθών» Π 384.
κελαρύζει (ᾰ)· ἐνσ., πρτ. κελάρυζε· ῥέω μετὰ ἤχου, ἐπὶ ὑγροῦ ῥέμα ῥέοντος, ὡς εἰς τὰ ῥυάκια· ποιῶ ἦχον ἢ ψιθυρισμόν Φ 261· —«αἷμα» =μετὰ ἤχου ἐρέρετο Λ 813.
κέλευθος, κελεύθου, κέλευθον, οι, ους, θηλ. καὶ πλ., οὐδ. α —ὁδός, δρόμος Δ 483 «—βλάπτουσι» = κωλύουσι τῆς ἐπανόδου· τὸ πλθ. οὐδ. μεταφ. ὡς ὁρμαί, οἱ δρόμοι—«ἀνέμων (λαιψηρά—) =τὰς ὁρμὰς τῶν ἀνέμ., «ἰχθυόεντα, ὑγρά, ἠερόεντα»(=τὰ σκοτεινὰ τοῦ θανάτου)· ἐνεκ. καὶ πορεία· «πρήσσοντε κέλευθον» (=διατρέχοντες, διαπερῶντες ὁδόν)· «τιθέναι, θέσθαι» = γεφύρωσε τὸν ποταμόν, ἤτοι ὁδὸν ἐπὶ τάρρου ἐποίησε· κ 86 ὁρμαὶ τῶν ζώων.
κελευτάω, **κελευτάων**, ὁωντε, μόνον μετ. (κελεύω)παρακελεύων, παροτρύνων Μ 265, Ἰλ.
κελεύω (ἄνευ δυϊκ. καὶ 3 πλ.), ὑπ. ῃς, εύκ. οι, προστ. ε, ετε, μετ. ων, οντος, πρτ. ἐκέλευον, ες, ον καὶ κέλευον, ε, μέλ., σω, ἀπαρ. μέλ. ἢ ἀόρ. δ 274, -σέμεναι, ἀόρ. ἐκέλευσα, σε, σαν καὶ κέλευσα, σας, σε, σαν, προστ. κέλευσον, μετ. σας (κέλλω, κέλομαι.)—α') παρορμῶ (εἰς τὸ τρέχειν) Ω 626 «μάστιγι κέλευεν»=ἤλαυνε δ') προστάσσω, προτρέπω (εἰς τὸ ἔργον). Λέγεται οὐ μόνον ἀπὸ μείζονος (Ζ 324, α 357), ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἴσου (Β 151, Ψ 96), καὶ ἐλάττονος (κ 17). Συνδέεται καὶ μετὰ τῶν ῥ. «ὀτρύνων, ἐπιτέλλομαι, ἐπαινέω». Συντάσ. «—τινά, τινί, τινί τι, (παραγγέλλω Ζ 324), ἀπαρ. μετ' αἰτ., ἀπαρ. μετὰ δοτ., καὶ ἀπαρ. μετ' αἰτ. Ψ 129 :561, λ 44.
κέλης, **κέλητα**, τὸν «κέλης ὡς ἵππος» (ἐκ τοῦ κέλλω=βαδίζω, τρέχω) = τὸν κατὰ μόνας ἐλαυνόμενον ἵππον (ἄζυγον) ε 371 †
κελητίζειν ἀπ. (κέλης)—ἱπποισι ἱππεύειν, ἔριππον τρέχειν Ο 679 † ἔνθα πρὸς δεξιὸν ἱππέα παραβάλλεται τεχνίτης ἱππεύς.
κέλλω, ἀόρ. ἐκέλσαμεν, ἀπ. κέλσαι, μετ. κελσάσῃσι, μόνον ἐν Ὀδ. προσορμίζω εἰς τὴν παραλίαν· «νῆα= (ἐν ψαμάθοισι)=προσελκύσαμεν· ι 149 =ὁρμισθείσαις, ἤτοι ἀφ' οὗ ἐξώκειλαν.
κέλομαι (κέλλω), εαι (ἐνίοτε συνίζ.), εται ονται, εύκτ. οίμην, προσ. κελέσθω, εσθε, ἀπ. σθαι, πρτ. κελόμην, ετο, μέλ. κελήσεται, ἀόρ. ἐκέκλετο, οντο, μετ. κεκλόμενος, οι,—εἶναι συνώνυμον τοῦ κελεύω, καὶ λέγεται οὐ μόνον ἀπὸ μείζονος (ξ 71, η 335) ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἴσου (Θ 346, Ο 368, ε 812) καὶ ἀπὸ ἐλάσσονος (Ω 434, λ 71). Συνδέεται μετὰ τῶν ῥ. «ἄνωγα, εἶπε μῦθον, φώνησεν», μετὰ τῆς Μετχ «αὐσας, ὁμοκλήσας».-παρορμῶ, παρακελεύομαι, ἀναγκάζω· «τινὰ θυμός, ἵς· προστάσσω, παρακτῶ «τινί» Ζ 287, Σ 391=παρώρμα, ἄλλοι=ἐκάλει. Συντάσ. μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., μετ' ἀπαρ., μετ' αἰτ., μετὰ δοτ, μετὰ αἰτ. καὶ δοτ, καὶ ἀπολύτ. καὶ μετὰ τῆς προθ. ἐπὶ =παρακελεύομαι—κατά—
κέλσαι ἀπ. ἀόρ. τοῦ κέλλω.
κεμάς, κεμάδ-ε, τὴν· διετῆ ἔλαφον Κ 361 †
κὲν ἴδε κε.
κενε-αυχής, κενεαυχέες κλ. πλ. (αὐχέω) κενόδοξοι, διὰ μάταια καυχώμενοι Θ 230 †
κενεὸς (ἐκ τοῦ κενγός), **κενεάς**,=ἄβειος, αἰτ. οὐδ. κενεὸν μετὰ τοῦ «-νέεσθαι, εἶναι» κενὸν (ἄνευ λείας), ἄπρακτον, Β 298, ο 214 μὴ ἔχοντα δῶρα· «κενεὶ εὔγματα» χ 249=κενά.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

κενεῶνα, τὸν (κενεός), τὴν λαγῶνα, τὸν μεταξὺ τοῦ ἰσχίου καὶ τῶν πλευρῶν μαλακὸν τόπον, λαπάραν· χ 295, Ε 284 καὶ μετὰ τῆς «ἑξ» Π 821.

κέναατε (ἀντὶ κέντσατε) ἀπαρ. ἀόρ. τοῦ κεντέω—«ἵππους»=κεντῆσαι, πλῆξαι Ψ 337†

Κένταυρος, Εὐρυτίων φ 295, Χείρων Α 832, Πλθ. ἄγρια θεσσαλικὰ φῦλα φ 303, Α 268, μεταξὺ Πηλίου καὶ Ὄσσης, διωχθέντα ὑπὸ τῶν Λαπιθῶν.

κεντρ-ηνεκής, κεντρηνεκέας αἰτ. πλθ. (κέντρον, ἐνεικαι) τοὺς ὑπὸ κέντρου ἐλαυνομένους, κεντριζομένους «ἵππους» Ε 752. Ἰλ.

κέντρον, κέντρωιω, ω (ἀντὶ κεντητρόν, κεντέω) κέντρον, πτερνιστήρ. δι' οὗ πτερνίζονται οἱ ἵπποι Ψ 387. Ἰλ.

κέντωρ, κέντορες, οἱ (κέντρον) «—ἵπποι»=πλήξιπποι, ἱππόδαμοι, ἱππικοί'=οἱ κεντοῦντες τοὺς ἵππους, «Καδμεῖοι καὶ Τρῶες» Δ 391, Ε 102. Ἰλ.

κέονται, τὸ ἴδε κεῖμαι.

κεράασθε ἴδε κεράννυμι.

κερκίζεμεν ἀπ. Π 830· ἄμεινον κερκίζεμεν, μετ. -ζων, πρτ. κερκίζε, ζετον, πθ. ἐνσ μετ. κερκίζομένους, ην, (κείρω) —περὶ ἀψύχων· καταστρέφω, ἐρημόω Π 752, Ε 557· περὶ ἐμψύχων· ἀρανίζω, σφάζω, φονεύω Β 861.

κέραιε ἴδε κεράννυμι.

κεραμεύς, ὁ, ὁ κεραμιδᾶς Σ 601 †

κέραμος κεράμῳ, ων, ὁ, πτλίνον ἀγγεῖον, (λάγυνος, πίθος), ἐν ᾧ διεστήρουν οἱ ἀρχαῖοι τὸν οἶνον· τούτου τὸ κατώτερον μέρος ἦτο ἐν τῇ γῇ κεχωσμένον πρὸς στήριξιν δ 340, ψ 304. (ἴδε Εἰκ.)· Ι 469 ἦτο ἀντὶ δεσμωτηρίου, φυλακῆς Ε 387 «χαλκείου»· ὁ Σλίμαν εὗρεν ἐν Ἰσαρλὶκ εἰς τὸ βάθος τῆς γῆς ἐν τῇ δευτέρᾳ πόλει τοιαῦτα ὑπερμεγέθη ἐκ κεράμου ἀγγεῖα ἢ πίθους 4—7' ὑψηλὰ συχν. μετὰ διαμετρ. μέχρι 4 1|2' μετὰ παχέος τοίχου 5—6 1|2 ἑκ. μ.

κεράννυμι, κεράω, κεραίω, σχημ. ἐνσ. μετ. **κερῶντας**, πρτ. κέραιε, ἀόρ. 1 κέρασσε, μετ. κεράσασα, μέσ. ἐν. Ὑπ. κέρωνται, προσ. κεράασθε, παρτ. κερῶντο, ὠντο, ἀόρ. κεράσσατο, σσάμενος, πθ. παρκ. κεκράανται, ὑπερ. κεκράαντο.—ἀναμιγνύω, «οἶνον» ω 364, διότι τὸν οἶνον παρ' Ὁμ. ὕδατι μεμιγμένον ἔπινον· εἰς «κρητῆρα» λουτρόν. Μέσ. δι' ἑμαυτὸν κιρνῶ, ἀναμιγνύω, «κρητῆρα ἢ οἶνον κρητῆρσι» (τοπικ). Μεταφ. περὶ ἔργων τεχνικῶν ἐκ μετάλλου· συνδέω, συνάπτω, «χρυσῷ» δ 132.

κερασ-ξυος (ᾰ. κέρας, ξέω) «τέκτων» ὁ ἐργαζόμενος τὰ κέρατα, τοξοποιός Δ 110 †

κερασός, ὁν (κέρας) ἐπίθ. ἐλάφου· ὁ κερασφόρος Γ 24.—«κεραοὶ ἄρνες» δ 85 οἱ ἅμα τῷ γεννηθῆναι ἔχοντες κέρατα (ἄρνες τῆς Λιβύης).

κέρας, αἴ, ἡ, γ. πλ. α, ἀων, ᾶσι, ἄεσσι (κάρ) — κέρατον, ἰδίως ἐπὶ βοὸς Ψ 780, τῆς αἰγὸς «ἑκκαιδεκάδωρα—» Δ 109, ὕλη τεχνουργική, ἐξ ἧς ἔργα τινὰ κατασκευάζονται· λογοπαίγνιον ἐκ τοῦ κραίνω τ 563—6, καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον τὸ ἐκ κέρατος κατειργασμένον, τόξον φ 395· «κέραι (κέρα) ἀγλαὲ» σεμνυνόμενος διὰ τὸ τόξον, σύμβολον τῆς στερρότητος καὶ ἀκινησίας· μεταφ.=σκληροί τ 211· τὸ κέρας τοῦ ἁλιευτικοῦ ἀγκίστρου· δηλ. σύριγξ ἐκ κέρατος, ἧτις προσδένεται εἰς τὸ ἄγκιστρον, διὰ νὰ μὴ ἀποκοπῇ τὸ λίνον ἐπὶ τῶν ἰχθύων Ω 81· (οὐδ. πλ. κερᾶ, ἀλλὰ πρὸ φωνήεντ. βραχύ Δ 109, φ 395).

κεραυνός, ῶ, ὁν, ὁ κεραυνὸς τὸ ἀστροπελέκι Θ 133=δεινῶς βροντήσας, ἔρριψε λευκὸν κερ. Ο 117. «ἀργῆς, ψολόεις, χαλκεπός».

κεράω ἴδε κεράννυμι.

κερδαλέος, ον, οισιν, ης (ᾰ. κέρδος), συγκρ. **κερδίων**, = ὠφελιμώτερον, σεμνερώτερον) ὑπερθ κερδίστος. Ἐπικερδὴς Γ 41, δ 74· ὠφέλιμος Κ 44· συνετός, φρόνιμος «μῦθος» ξ 148· δόλιος, πανοῦργος ν 291, Ζ 153.

κερδαλεό-φρων (ᾰ) κλητ.=κερδοσκόπε Δ 149, πανοῦργε τὸ φρόνημα, δόλιε Δ 339.

κέρδος, εα, έων, εσι· α') κέρδος ὄφελος π 311· β') καλὴ συμβουλὴ ψ 140, Ψ 709 «κέρδεα ἐπίστασθαι, εἰδέναι· γινώσκω συνετὰ τεχνάσματα, «νωμᾶν, ἐξευρίσκειν καλὰ βουλεύματα (μηχανὰς) καλὰς συμβουλὰς σ 216.

κερδοσύνη (κέρδος) διὰ πονηρίας, δι' ἀπάτης, πανούργως ξ 31.

κερκίς, ίδα, θηλ. ἡ σπάθη, δηλ. τὸ ἐργαλεῖον ἐκεῖνο ἢ ἡ ῥάβδος ἡ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κινουμένη καὶ κρούουσα μεταξὺ τῶν στημόνων τὸ ὑφάδιον, ε 62 ἐκ χρυσοῦ,

ἢ εἶδός τι μακρᾶς καὶ ἀβρᾶς περόνης (βελόνης), εἰς ἣν στηρίζεται ἡ κρόκη Χ 448 (ἴδε Πὶν. ἱστοῦ).

κέρσε, αντες, ἴδε κείρω.

κερτομέω, ὑπ. **κερτο-μέωσι**, εὐκ. έοι, μετχ. έων. έοντες. έουσαν, πρτ. ἐκερτόμεον (-τόμος)—ὀνειδίζω Β 256, πρθ. στιχ. 255· πειράζω, περιπαίζω· «ἐπέεσσι» Π 261 = ἐρεθίζουσι.

κερτομίη, **κερτομίας**, αἰτ. πλ. Υ 202· σκῶμμα, πείραγμα.

κερτόμιος, **κερτομίοισι**, οι (κείρω, τέμνω) μετὰ «—ἐπέεσι» ω 240=λόγοις ὀκτικοῖς, ἐρεθιστικοῖς· καὶ οὐδ. πλ. οὐσ. (ὑπὸ «ἐπέεσσι»)=λόγοις, σκώμμασι Λ 539, 1474, Δ 6.

κέρωνται, ώοντο, ἴδε κεράννυμι.

κῆσκετο, ἴδε κεῖμαι.

κεστὸν (κείω) «ἱμάντα»=κεντητὸν ἱμ. Ξ 214· τῆς Ἀφροδίτης ἡ κεντητὴ ζώνη, οὐχὶ μαγικῶς ἐπῳδῶσα, ἀλλὰ διὰ τῶν θελγήτρων της θεᾶς, οὕτως εἰπεῖν, μεγάλης ἀξίας.

κευθάνω, **ἐκεύθανον** πρτ. ἔκρυπτον Γ 453 †.

κευθμός, **κευθμῶν** πλ. γεν.=φωλεῶν Ν 28 †.

κευθμών, **κευθμῶνας**, τοὺς (κεύθω) κρύπτας, κοίλους τόπους (κρυψῶνας) ν 367, χ 283=σπηλαίους.

κεύθω, οὐδ., **κεύθεσι** δοτ. πλ. (κεύθω) ὑπὸ —γαίης=εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς, εἰς τὰ καταχθόνια τοῦ Ἅιδου· ἀεὶ μετὰ τοῦ γαίης Χ 482, ω 204.

κεύθω, **κεύθει**, ετε, ὑπ. ω, ῃ, πρστ. κεῦθε, πρτ. ἔκευθε, κεῦθε, μέλ. κεύσω, ἀόρ. κύθε, καὶ ὑπ. κεκύθωσι, πρκ. κέκευθε, ὑπερσ. ἐκεκεύθει—κρύπτω, ἀποκρύπτω, «τινά, τί», παθ. «Ἀριδὶ κεύθομαι» ἐπὶ νεκροῦ=ἐνταφιάζομαι, γ 16 «ὅπου κύθε γαῖα» δηλ. = ὅπου ἀπέθανε καὶ ἐτάφη·—κρύπτω τι ἐν ἑαυτῷ (εἰς τὸ στῆθός μου)· μετὰ τῶν «—νόος, ἔνδοθι, θυμῷ, νόῳ, νοήμασι, ἐνὶ φρεσὶν» καὶ ἄνευ τούτων φ 194, Σ 74 —«τινά τι» ἀποκρύπτω· «—τινὰ» πάντοτε μετ' ἀρν. «—οὐδὲ σὲ κεύσω»=οὐδὲ θὰ σὲ ἀποκρύπτω, παρδ. λ 126 «οὐδέ σε λήσει»· σ 406 ὑμεῖς δὲν δύνασθε νὰ κρύψητε ἐντὸς ὑμῶν τὴν βρῶσιν καὶ τὴν πόσιν (ὅ,τι δηλ. ἐφάγετε καὶ ἐπίετε).

κεφαλή, ῆς, ῇ, ήν, αί, έων, ῆσι, ἄς· ἧφιν γεν., δοτ.· κεφαλὴ ἀνθρώπων· «—ἐκ κεφαλῆς, εἰς πόδας ἄκρους» Π 640· «κάκ—» = κατὰ κεφ., καὶ ἐπὶ ζώων Ι 548, Λ 39, Γ 373, Ψ 381· ἀντὶ τῆς ζωῆς, τοῦ βίου Δ 162· περιγραφ. ἀντὶ τοῦ προσώπου ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον Λ 55, Σ 82, Ω 276· ἰδίως ἐν πρασιαῖς. «Τεῦκρε, φίλη κεφαλή·» καὶ ὅρκος Ο 39· φράσ. «κεφαλὴν οὐδάσθε πελάσσαι» πρὸ τῶν ποδῶν κεῖσθαι· μεταφ. Α 72. Πρθ. φ 224, χ 499, Α 462. Π 77.

Κεφαλλῆνες, οἱ ὑπήκοοι τοῦ Ὀδυσσέως, ἐπὶ τῆς ἠπειρωτικῆς παραλίας Δ 330, Β 631 (φαίνεται ὅτι ἀναφ. εἰς τὴν Λευκάδα καὶ Ἀκαρνανίαν), καὶ ἐνῶ 355, 378, 429 περὶ ὅλου τοῦ κράτους τοῦ Ὀδυσσέως. Μετέπειτα ἐδόθη καὶ τοῖς κατοίκοις τῆς νήσου Κεφαλληνίας (ἡ ἐπὶ Ὅμ. Σάμη ἐκαλεῖτο) τὸ ὄνομα Κεφαλλῆνες τινὲς νομίζουσιν ὅτι ὅλη ἡ μέρος τῆς νήσου ὑπὸ τοῦ Ὅμ. ἐκαλεῖτο Δουλίχιον.

κεχάνδει, ὁτα, ἴδε χανδάνω.

κεχαρ-ησέμεν, ήσεται, ήώς, οίατο, οντο, ἴδε χαίρω.

κεχαρισμένος, ε, α, στο, ἴδε χαρίζομαι.

κεχηνότα, ἴδε χαίνω.

κεχολω—, ἴδε χαίνω.

κέων, ἴδε κεῖω 2.

κῆ-αι, άμενος, ἴδε καίω.

κήδειος, **κηδείους** (κήδω)=προσφιλεῖς, ἀγαπητούς Τ 294 †.

κηδεμόνες, οἱ (κήδω) κυρ. οἱ νεκροθάπται Ψ 163, οἱ πενθοῦντες, οἱ συγγενεῖς Ψ 674.

κήδειος=φροντίδος ἄξιος, κηδεύσιμος, πρὸς ταφὴν Ψ 160 †.

κήδιστος, οι (κήδω) προσφιλέστατος, συγγενὴς ἐξ ἐπιγαμίας κ 225.

κῆδος, εα, εσιν—τὸ δεινοπάθημα, ἡ συμφορά, ταλαιπωρία, «—τῶν ἄλλων οὐ—»= περὶ τῶν ἄλ. δὲν κοπιάζομεν καὶ εἴμεθα ἥσυχοι, λέγουσιν οἱ μνηστῆρες χ 254. Συναάπτεται μετὰ τοῦ «θυμός, φρένες»· λύπαι ψυχῆς ξ 197. λ 202, πένθος Ν 464. μετὰ τοῦ «πόνος» Χ 488, Κ 92, «πόλεμος», καὶ πλθ. Ε 186· παθήματα, ἀλλ' ἐν λ 542, Τ 302 = ἀντικείμενα τῆς φροντίδος των, τῆς ἀγάπης των.

κήδω, **κήδει** 3 ἑν., ὑπ. ῃ, εὐκ. οι· ἀπαρ. ειν, μετχ. ων, πρτ. ἔκηδε, κῆδε καὶ βαμ. κήδεσκον, μέλ. -ήσοντες, μέλ. διπλ. κεκαδήσει. Μέσ. κήδεαι, εται, ονται, εὐκ. οιτο, ἀπ. εσθαι, μετ. ὁμενος, ῳ, ον, οι, ῃ, πρτ. κήδετο, οντο, θαμ. -έσκετο, μέλ. κεκάδησόμεθα—λυπῶ, ἀνιῶ, βλάπτω Φ 369, Ε 404=ἐπλήγωσε «θυμόν», ὀλίβω, βασανίζω, λυπῶ ι 402, Ω 240=«λυπήσοντες» Ω 542· παθ. μετ. ἐνσ. ὀλιβόμενος· μέσ. εἶμαι περίλυπος διά τινα, «—τινὸς» φροντίζω, μεριμνῶ Α 56, Ζ 55,=οἰκτείρας Η 204· συνδ. καὶ μετὰ τοῦ «ἐλεαίρει, φιλέει».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κῆεν, ἴδε καίω.

κήκιε (ἡ) πρτ. (ἐκ τοῦ σκηκ) ἀνεβλυζεν, ἀνεπήδα ε 455 †

κηλέῳ (καίω) (Ο 744 κηλείῳ) μόνον δοτ., ἀεὶ ἐπίθ. τοῦ «πυρί» = καυστικῷ, φλογερῷ Θ 217.

κηληθμῷ δοτ. (κηλέω) = τέρψει, καταγοητεύσει ν 2=λ 334. Ὀδ.

κῆλα, οὐδ. = βέλη, θεῶν· «—θεσπέσια» Ἀπόλλωνος, τ. ἕ. ὁ λοιμός) Δ 53· τὰ βέλη τοῦ Διός, ἡ χιὼν καὶ ὁ ὑετὸς Μ 280. Ἰλ.

κηξ (κἀΓαξ= κήυξ) εἰναλίη, θαλάσσιον τι πτηνόν, γλάρος ο 479 †

κήομεν ὑπ., ἴδε καίω.

κῆπος, κῆπον, ω, ους ἀρσ., περιβόλι, παράδεισος Θ 306· Ψ 258, ὃ 737· ἐν τῷ κήπῳ μου διατρίβει, ἵνα αὐτὸν καλλιεργῇ· ω 237 ἴδε τί δένδρα εἶχεν αὐτός.

Κῆρ, ός, ί, α, δυΐ. ε, πλ. ες, ας (κείρω) — εἶδος θανάτου (ὁ θάνατος Μ 326)· ἀναρίθμα εἴδη θανάτου ὑπάρχουσι· «κῆρες θανάτοιο» ξ 207 = ἡ μοῖρα τοῦ θανάτου προσωποποιημένη· φθοράν, ὄλεθρον φέρουσα λ 171.— Ὡς ἡ Μοῖρα ἢ ἡ Αἶσα διὰ τὴν ζωήν, οὕτω καὶ Κὴρ ἦτο ὡρισμένη ὑπὸ τοῦ Διός, ἅμα γεννωμένου τοῦ παιδός, διὰ τὸ τέλος ταύτης Ψ 78. Ὅθεν καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ ἔδωκε «διχθαδίας κῆρας» Ι 411· πρβ. Ν665. Τὸ χωρίον τοῦτο δεικνύει ἅμα, ὅτι ἡ κὴρ (πρβ. κηρεσσιφορήτους) —ὡθεῖ εἰς τὸν θάνατον· ἂν εἰς ἐξόχους ἥρωας ἢ ἀγαπητοὺς τῷ Διΐ ἐγγίζει ἡ στιγμὴ αὕτη, ζυγοστατεῖ τοὺς τῶν ἐναντίων, ὡς Πάτροκλον καὶ Σαρπηδόνα, Ἀχιλλέα καὶ Ἕκτορα (ἴδε Εἰκ., ἧτις παριστᾷ τὸν Ἑρμῆν ἐν τῇ ψυχοστασίᾳ ταύτῃ. Συχνάκις συνδέεται μετὰ τοῦ «θάνατον, φόνον», καὶ μετὰ τῶν ἐπίθ. «μελαίνη, αν, βαρείας, βιαίους, κακήν, ὀλοήν, στυγερήν», ὡς ὁ θάνατος Π 687, ἐντεῦθ. θάνατος Λ 360, 362, Ε 652, Ι 411· τὸ κὴρ ἐπὶ τοῦ θανάτου τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν Ω 82 ἐπὶ τῶν ἰχθύων· σύμβολον τοῦ μίσους Α 228.

κῆρ, ος, ύν, ι, οὐδ.—καρδία, ὡς μέρος τοῦ σώματος (ἐν τῇ κυρ. σημ. σπανίως) Π 481· εἶτα μεταφ. εἰς ψυχολογικὴν σημασίαν, διότι ἔδρα πασῶν τῶν πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν δυνάμεων, παθῶν, αἰσθημάτων εἶναι ἡ καρδία, οὕτω α') τῶν ἀνθυμιῶν· χαρὰς Δ 272, α 310· λύπης, οἴκτου, φροντίδος Λ 400, ω 420, Κ 16. κ 485· ὀργῆς, «χωόμενος κῆρ, κεχολώτο κῆρ»· ψυχῆς γενναίας, θειλῆς Μ 45, χ 68· ἀγάπης, μίσους Ι 117. β') τῶν ἐπιθυμιῶν Δ 569, ὃ 539, Τ 319. γ') σπανιώτερον τῆς νοήσεως η 82, σ 344. Ξ 208. Ἐντεῦθ. αἱ τῆς ἀναρ. «κῆρ»=ἐν τῇ καρδίᾳ· εἶναι δὲ τὸ κῆρ «(ἐν) φρεσίν, ἐνὶ στήθεσσιν, ἐν θυμῷ» Χ 323· «(περὶ)κῆρι» Δ46=ἐκ ψυχῆς.ἀπὸ καρδίας· ἄλλοι τὴν περὶ ἔπειρ. (περισσῶς)=εἰς τὴν καρδίαν μου πολὺ η 69, ε 36· «ἀγρόθι, μᾶλλον»=ἐκ ψυχῆς, ἐκ θυμοῦ (ἐν τέλει τοῦ στίχου) ρ 458. Καὶ εἰς περιφράσεις ὡς τὸ «μενος» Πυλαιμένεος—κῆρ= ὁ Πυλ., Π 554, ὃ 270. Α 395· πάντοτε περὶ καρδίας ἀνθρώπου λέγεται, ἀλλὰ καὶ περὶ ἵππου Ψ 284, λέοντος Μ 45.—Λέγεται μετὰ τῶν ἐπίθ. «φίλον, κυδάλιμον, ἀδινόν, λάσιον, ὀλοὸν, ἀτέραμνον.

κηρεσσι-φορήτους (φορέω) τοὺς ὑπὸ τῶν Κηρῶν φερομένους, ὠθουμένους, προληπτ. εἰς τὸν θάνατον, ὥστε =«κήρεσσι φέρεσθαι» ὡς Β 302, καλεῖ οὕτω τοὺς Τρῶας, οἳ ἐπὶ κακῷ ἑαυτῶν ἡμῖν ἐπεστράτευσαν «κύνας» Θ 529 †

Κήρινθος, πόλ. παραλία τῆς Εὐβοίας Β 538 †

κηρόθι, ἴδε κῆρ.

κηρύς, οῖο, κηρί, μόνον «μελιηδέα».Ὀδ, μ

κῆρυξ, υκος, ι. α, ε, ες, ων, εσσι, ας—ὁ κῆρυξ· οἱ κήρυκες συνεκάλουν τὸν λαὸν εἰς ἐκκλησίαν Β 50, 6 6, εἰς πόλεμον Β 442, καὶ οἱ Φαίακες συγκαλοῦνται διὰ κηρύκων θ 8, οἱ κ. ἐτήρουν τὴν τάξιν (Β280) καὶ ἐν δικαστηρίῳ (Σ503)· ἐκράτουν εἰς τὴν χεῖρα ῥάβδον (κηρύκειον, σκῆπτρον), ἣν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐνεχείριζον τῷ ἀγορεύοντι (6 38, Ψ 567), εἰς ἔνδειξιν ὅτι ἔχει οὗτος δικαίωμα νὰ ὁμιλήσῃ· εἶναι ἄγγελοι καὶ βοηθοὶ τῶν βασιλέων ἐν ταῖς θυσίαις Γ 116, Γ 248, 268, 274· «θεῖοι, Διὸς ἄγγελοι, Διΐ φίλοι» (Ρ 324 κήρυκ' Ἠπυτίδη). Ἀποδίδονται αὐτοῖς τὰ ἐπίθ. διὰ τὴν φωνὴν «λεγύφθογγοι, ἠεροφώνοι, καλήτωρ, ἀστυβοώτης, ἠπυτα»·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

διὰ τὴν σύνεσιν εἰς τὸ ἔργον «ἀγαυοί, πεπνυμένα εἰδῶς» κ. ἄλ.

κηρύσσειν ἀπ., μετ. ων, οντες, πρτ. ἐκήρυσσον (κῆρυξ)—ὡς κῆρυξ φωνάζω, διὰ κήρυκος καλῶ, διαλαλῶ, συγκαλῶ «πόλεμόν δε, ἀγορήνδε» P 325, ε 510, εἰμὶ κῆρυξ, ἔχω τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος.

κῆται, ὑπ. τοῦ κεῖμαι.

Κήτειοι, ἔθνος Μυσίας παρὰ τὴν Πέργαμον, οἱ τοῦ Εὐρυπύλου στρατιῶται λ 521 †

κῆτος, εος, ει, εα, εαι, (ἰ κείω)—θαλάσσιον κῆτος, τέρας, ὡς φῶκαι κτλ. Υ 147, ὃ 446.

κητώεσσαν (κῆτος) Λακεδ.=τὴν φαραγγώδη Β 581, δ 1, ἴδε καὶ ἐν λ. καιτώεσσαν.

Κηφισίς, λίμνη, ἡ λίμνη (Κωπαΐς) Ε 709†

Κηφισός, ποτ. ἐν Φωκίδι Β 522.

κηώδης, ὁυτ. **κηώδει** (καίω, κῆος;) Ζ 483 †—ἐν τῷ εὐώδει κ., διότι ἦν ἐνδεδυμένη ἱματίοις εὐωδιάζουσιν ἢ διότι ἡ ἐσθής, ἧς μέρος ὁ κόλπος, ἦν ἐν κεδρίνῳ κιβωτίῳ.

κηώεις, εντι, α, εὐώδης, τεθυμιαμένος, ἀντιπιθ. τῷ δυσώδης Γ 382 (ἴδε κηΕ- κύτος, θολωτός), ἐπίθ. τοῦ θαλάμου Ω 191.

κίδνατο, πρτ. ἐκίδνατο (σκιδ, σκεδάννυμι) ἐξαπλοῦται, ἐκτείνεται «ἠὼς» Θ 1. (ᾰ)

κιθαρίζω. **κιθάριζε**, πρτ.=ἔπαιζε τὴν κιθάραν»—ὥρμιγγι» Σ 570· (ἴδε Εἰκ.)

κίθαρις, (κι,ᾰ), ιν θηλ. α') ἡ κιθάρα α 153. Φαίνεται ἔχουσα δύο πήχεις κεκυρτωμένους· συνείχοντο δὲ τὰ δύο μέρη τῆς κιθάρας διὰ ἐπικειμένου ζυγοῦ (πρβ. Ι 187)· ἀφ' οὗ μέχρι τοῦ κατωτέρου μέρους ἐτίθεντο αἱ χορδαί, αἵ ἐχαλαροῦντο ἢ ἐτανύοντο διὰ στροφέως (κόλλοπι) φ 407. Τέσσαρες χορδαὶ ἦσαν ἐπὶ Ὁμ. ἐν χρήσει, ἐπεκλίνετο δὲ ἡ κιθάρα ἐπὶ τῆς ὠλένης τῆς ἀριστερᾶς χειρός. β') ἡ τέχνη τοῦ παίζειν τὴν κιθάραν, ἡ κιθαρῳδική, τὸ παίξιμον τῆς κιθάρας, ἥτις δῶρον θεοῦ Ν 731, ὃ 248· ἦτο δ' ἐν χρήσει ἡ κιθάρα εἰς τὰ δεῖπνα θ 99, ρ 271. (ἴδε Εἰκ.) λέγεται «περικαλλής, φίλη».

κιθαριστύν, τὴν (ῐ, ᾰ, κιθαρίζω) τὴν κιθαρῳδικὴν ἐπιστήμην, τὸ παίξιμον τῆς κιθάρας Β 600. Ἴδε τὴν Εἰκ. ἀριστερά.

κικλήσκω, εις, ει, ουσι(ν), ἀπ.ειν, μετ. ων, οντος, ουσα πρτ. κίκλησκε, ον, π. ἐν. -εται, μέσ. πρτ. ετο (καλέω)—καλῶ, προσκαλῶ Β 404, Λ 606. «—κλήδην» ὀνομαστί Ι 11. ὀνομάζω Β 813, δ 355, σ 6. Μέσ. ἀνακαλοῦμαι ο 403.

Κίκονες (ῐ), ἔθνος Θρᾳκικόν, ἔχον πρωτεύουσαν τὴν Ἴσμαρον ι 47, Β 846.

κίκυς, ἡ, δύναμις, ἰσχὺς λ 393 †

Κίλικες, (ῐ. ῐ) ἔθνος ἀποτελοῦν δύο κράτη τὸ μὲν ἔχον πρωτεύουσαν τὴν Θήβην «ὑποπλακίην», τὸ δὲ τὴν Λυρνησσὸν Ζ 397,415.

Κίλλα ζαθέη, πόλις ἐν Τροίᾳ, ἔχουσα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Α 38, 452.

Κιμμέριοι, μυθικὸν ἔθνος, κατοικοῦν πρὸς Β. τῆς εἰς Ἅιδου καταβάσεως λ 14 †

κινέω, ἀόρ. **κίνησε**, ὑπ. -σῃ (καὶ σει μέλ.) ἀπ. σαι, μετ. σας, σαντος, πθ. ἀόρ. κινήθη, 3 πλ. ἐκίνηθεν, μετ. κινηθέντος—κινῶ, ἐκκινῶ α') ἐνεργ. μετ' αἰτ. Β 147· «—κάρη» ὃ ἦν σημεῖον ὀργῆς, ἀγανακτήσεως ε 285, υ 184. διασαλεύω χ 394. πρβ. Ι 583 «σείων σανίδας»· β') πθ. ἀμετ. κινοῦμαι, διαταράσσομαι Β 144. Π 280· Α 47 = συστρεφέντος, ὀργισθέντος.

κινύμενοι, οιο, ων, παθ. μετ (τοῦ κίνυμι), κίνυντο (κινέω)· κινοῦμαι Ξ 173, πορεύομαι εἰς πόλεμον Δ 281.

Κινύρης, βασιλ. τῆς Κύπρου Λ 20 †

κινυρή,=θρηνητική, κλαυθμηρίζουσα Ρ 5 †

κινυρίζων=ὀδειρόμενος, θρηνῶν Ι 612.

Κίρκη, Θ. τοῦ Ἡλίου, ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου, κατοικοῦσα ἐν τῇ νήσῳ Αἰαίῃ κ 136, 230 λ 1.

κίρκος ἵρηξ, Ἀπόλλωνος ἄγγελος ο 526, ν 87, εἶδος ἱέρακος (κιρκινέζι) Ρ 757, Χ 137.

κιρνάω, πρτ. ἐκίρνα· κίρνημι· μετ. **κιρνάς**, κίρνη πρτ. = νεώτ. τύπ. κεράννυμι, ἀναμιγνύω, «οἶνον» μετριάζω η 182.

Κισσηΐς, Θ τοῦ Κισσοῦ = Θεανώ, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς Ζ 299 †

Κισσῆς, (ἐκ τοῦ -σέας) βασ. τῆς Θρᾴκης, Π. τῆς Θεανοῦς Α 223 †

κισσύβιον, φ, κυκλικὸν ξύλινον, ἀγγεῖον στρογγύλον ἐκ ξύλου (μεῖζον ἢ ἔλαττον) ᾧ πρὸς πόσιν γάλακτος ἢ οἴνου ἐχρῶντο ι 343. Ὀδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

κίστη=κύτος, κιβώτιον, ἀγγεῖον εἰς ἀπόθεσιν βρωμάτων ζ 76 †

κιχάνω (ΧΔσκω), ει, ετε, εὐκ. ἀνοι, πρτ. (ε)κίχᾱν(ε) ἐκίχανον καὶ μέσ. **κιχάνομαι** εται, ὁμενοι, μέλ. κιχήσει, σεται, σόμεθα. ἀπ. σεσθαι, ἀόρ. κιχήσατο, ὑπ. ησόμαι καὶ νεώτ. τύπ. κίχημι, ὑπ. κιχείω (κιχήω κτλ.). ησι, είομεν, εὐκ. είη, ἀπ. ῆναι. ήμεναι, μετ. εἰς καὶ μεσ κιχήμενον. πρτ. κίχεις ω 284, εν, ήτην, (ε)κίχημεν, ἀόρ. ἔκιχε. ον, μετ. κιχών — α' ἐρικυδῦμαι, ρθάνω, μετ' αἴτ. προσώπου «σὲ βασιλῆα, Ἕλένην» μετ' αἴτ. πράγματος καταλαμβάνω «ἵππους, νῆα, ποσσί τινα βέλος»—«τυγχάνω Γ 291. Χ 303. δ') ἐντυγχάνω, κατὰ τύχην συναντῶ Β 188. μ 122, ξ 139. Ω μετὰ μετχ. Α 26, Τ 289, κ 60. Ἐπιθ. ὀ 546, ω 284.

κιχλαι=αἱ κίχλαι «πανυσίπτεροι» χ 468 †

κίων, κίηος ὑπ. ἐνσ., εὐκ. κίοι, οἴτην, οιτε, μετ. κιών, όντι, α, ε, ες, ας, οῦσα, ῆ, αι, πρτ. ἔκιε, ον, ἀλλὰ κίεν, κίομεν, κίον—πορεύομαι, πηγαίνω, ἔρχομαι μετὰ τῶν προθ. «ἐπί, εἰς, πρός, μετά, παρά, εἴσω, κατά, ἀνά, ἴθυς κ. ἄλ.» εἰς Ἀλκινόου (δόμον), λέχοσδε=εἰς τὴν κλίνην· πάλιν=ὀπίσω, ἐπὶ ἐμψύχων, σπανιώτερον δ' ἐπὶ ζώων, νηῶν κτλ. Ζ 422, ο 149, π 177. Μετὰ ὁοτ. ἡθικῆς «μοι» Α 705, μετὰ ὁοτ. ὀργανικῆς Ρ 27.

κίων, ίονος, ι, α, ες, ας ἀρ. θ. κίων, στύλος α 127 «μακρή, μεγάλη, ὑψηλή» «ὑψόσ' ἐχοντες τ 38· ἰδίως ἡ στηρίζουσα τὰς δοκοὺς τῆς ὀροφῆς· ὁ θρόνος τῆς οἰκοδεσποίνης, καὶ τοῦ οἰκοδεσπότου ἦτο κεκλιμένος πρὸς τὴν κίονα παρὰ τὴν ἐσχάρην, ὡς τοῦ Ἀλκινόου ζ 307, τοῦ Ὀδυσσέως ψ 90 ἴδε Εἰκ. μεγάρου.

κλαγγή, ῆς, ῇ (κλάζω) «κλαγγὴ καὶ ἐνοπὴ ἴχων ὀνόματα» Σουίδ., ἦχος, βοή, κραυγή, ταραχὴ ἐπὶ ἀνθρώπων (Β 100), «γεράνων, οἰωνῶν, συῶν» «κλαγγῇ» Γ 5 = **κλαγγηδόν** Β 463 —μετὰ κραυγῆς, Α 49 περὶ τοῦ ἤχου τοῦ ἀργυροῦ ὁίστοῦ καὶ τόξου. Λέγεται μετὰ τοῦ «ἐνοπή, κυδοιμός» καὶ τῶν ἐπιθ. «δεινή, καὶ ἄσπετος».

κλάζω, **κλάζοντε** μετ. δυϊκ., ἀόρ. ἔκλαγξαν, μετ. κλάγξας, αντος, πρκ μετ. κεκληγώς, ῶτες, ῶτας (ἐνσ. ἔχων τύπ. παρκ. κεκληγόντες, ας). Λέγεται ἰδίως περὶ κραυγῆς ἀετῶν (Μ 207, Π 429), καὶ τινων ἄλλων ζώων, (Π 429, Χ 141, Κ 276 ξ 30) μεταφ. δ' ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ ἐν τῇ ἐξάψει τῆς μάχης ἐξορμῶντες φωνάζουσι (Ε 591, Λ 168)· τινῶν «ἀψύχων — βοῶ, κραυγάζω, κροτῶ Μ 125· ἐν μάχῃ=ἀλαλάζοντες «οὐλον» ἐπὶ ἀγωνιώντων, περὶ ὁίστῶν (=ἐσύριξαν, ἤχησαν Α 46, Γ 2, περὶ ἀνέμου μ 408). Λέγεται μετὰ τοῦ «ὀξέα, μεγάλα, οὐλον, ὀξύ».

κλαίω, εις, ομεν, ετον, ὑπ (ησι), ωμεν. εὐκ. οισθα, οιμεν, ἀπ. εειν. μετ. ων κτλ. πρτ. ἔκλαιον, κλαῖον καὶ θημ. εσκε, μέλ. κλαύσομαι, σονται, ἀόρ. κλαῦσε, σας — κλαίω, ὀδύρομαι, θρηνῶ (φυσικῶς ἢ σεμνῶς)—ἰδίως ἐπὶ νεκροῦ Η 427, Τ 5· α') ἀμετβ. Α 362, Ι 564, ρ 184· «ἀμφὶ σέ»= διὰ σε, Σ 337, «πρὸς οὐρανὸν» ἔκλ. βλέπων πρὸς οὐρ. δ') μεταβ. «τινά» «Ὀδυσσῆα, ἐὸν ἄνδρα, μιν»—τι «ἐμὸν νόστον, μόρον». Μετὰ τῶν ἐπιρ. «ἀδινά, ἄμοτον, ἀσκελές, λιγέως, μάλα».

κλαυθμός, **κλαυθμοῦ**. οῖο, όν (κλαίω),—θρῆνος, ἐπὶ νεκροῦ συνάπτεται μετὰ τοῦ «γόος στοναχὴ· ἐν ρ 8 μετὰ τοῦ ἐπίθ. «στυγερός».

κλαῦσε ἀόρ. τοῦ κλαίω.

κλάω, **κλάσε** (ᾰ) ἀόρ. = ἔκοψε ζ 128, καὶ παθ. ἐκλάσθη=ἔσπασεν ὁ «δόναξ» Λ 584.

κλειτός, **κλειτῷ**, όν, οί, ῶν, ούς (κλέος)—ἔνδοξος, περικλεής· ἐπὶ ἀνθρώπων «βασιλῆες, Πανοπεύς», μάλιστα «ἐπικούρων» Γ 451· ἐπὶ πραγμάτων = ἱερός, ἔντιμος· ἐκ τούτου «δουρικλειτός, ναυσικλειτός, ἀγακλειτός, τηλεκλειτός»· «ἑκατόμβην» Α 447.

Κλεῖτος, α') Υ. τοῦ Μαντίου ο 249 — δ') Πεισήνορος υἱὸν Ο 445.

κλείω. α') ἴδε κλέ(F)ομαι, β') ἴδε κλη(F)ίω.

Κλε F)ύδουλος Τρὼς Π 330 †

κλέ(F)ομαι, πρτ. 2 ἐν. (ἔκλεο κατὰ συγκ. ἀντὶ ἐκλέεο) =φημίζομαι Ω 202, γ 200· εἶναι παθ. τοῦ κλείουσιν (α 338), ὑπ. κλείω (ρ 418) (κλέος)—φημίζω, δοξάζω. ἐπαινῶ «ἔργα».

Κλεο-πάτρη, Γ. τοῦ Μελεάγρου= Ἀλκυόνη Ι 556 †

κλέ(F)ος, πλ. α (κλύω)—ὅσα λέγω ἀκούονται· α') φήμη, εἴδησις Β 486· «σόν, ἐμόν»= περὶ σοῦ, «Ἀχαιῶν, πατρός, πολέμοιο» = περὶ Ἀ. λόγος. δ') δόξα, ἀγαθὴ φήμη. ἔπαινος Ε 3· «κλέος(σοι) πρὸς Τρώων εἶναι» =εἶναι πρὸς ἔπαινόν σου μεταξὺ τῶν Τρώων Χ 514· «οὐρανὸν ἵκει»· ἐν Ψ 280 «κλ. ἡνιόχοιο περιφ.=κλυτὸν ἡν.· πλθ. ἔ-

παινοι, εὐκλεᾶ ἔργα, ἀνδραγαθίαι Ι 524, Ι 189. «ἀνδρῶν». Ἀποδίδονται τὰ ἐπίθ. «ἄσβεστον, ἄφθιτον, ἐσθλόν, εὐρύ, ἐπουράνιον».

κλέπτῃ=τῷ κλέπτῃ Γ 11 †

κλεπτοσύνη, τῇ.=κλοπῇ, ἁπάτῃ Τ 396 †

κλέπτω, **κλέπτῃ** ὑπ., κλέπτε προσ. ἐνσ., ἀόρ. ἔκλεψε, ἀπ. κλέψαι (καλύπτω) — κλεπτῷ, κρύφα ἀφαιρῶ Ε 268· μεταφ. «νόον» = ἀπατῶ Ξ 217, «νόῳ» δολιεύομαι μὲ τὸν νοῦν, παραλογίζομαι τῇ διανοίᾳ Α 132. Ἰλ.

Κλεωναί, ὀς πόλ. μεταξὺ Ἄργους καὶ Κορίνθου κειμένη Β 570 †

κλήδην = ὀνομαστί, ἐξ ὀνόματος Ι 11 † κληηδόνα ἴδε κληδών.

κληθρη, δένδρον, ἐν τῇ νήσῳ τῆς Καλυψοῦς ε 64 καὶ 239. κοινῶς «(σ)κλῆθρο».

κληῖς, ῖδος, ι, α, ες. εσσιν. ῖσιν (κλαϝ) -πᾶν τὸ πρὸς κλεῖσιν χρήσιμον· α') σύρτης θωματίου, ἐπιβλής, μοχλὸς (σύρτης) τῆς αὐλαίας θύρας, ὃς ἦν πλατεῖα ἐλατίνη δοκός, ἣν δι' ἱμάντος προώθουν καὶ ἔκλειον ἔσωθεν α 444. δ 802, Ω 453· (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ἐπιβλής), Μ 121 «ὀχεύς»· ἐλέγετο καὶ «ζυγός». Ὁ ἱμὰς προσεδένετο εἰς τὴν κορώνην =241, α 442. β') κλειδίον ἐκ μετάλλου, ὃ εἶχεν εἰς τὸ ἄκρον χαλκοῦν ὀδόντα (α) καὶ ἐξ ἐλέφαντος κώπην (φ 6) (ἴδε Εἰκ.) ἐνέβαλον δὲ τοῦτο ἔξωθεν ἐν τῇ ὀπῇ τοῦ κλείθρου (φ 47) καὶ ἐξερχόμενοι μὲν περιέστρεφον πρὸς τἀριστερά, εἰσερχόμενοι δὲ πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ οὕτως ἔκλειον (φ 47. 50) ἢ ἤνοιγον τὴν θύραν (Ζ 89). ἐξωθοῦντες ἢ ἀπωθοῦντες δι' αὐτοῦ τὸν ὄπισθεν αὐτῆς προσηρμοσμένον σύρτην (ὀχέα) φ 46 (ἴδ. ἐπ. Εἰκ.) γ') μέρος τῆς πόρπης· αἱ ὀπαί, εἰς ἃς εἰσήρχοντο αἱ περόναι αὐτῆς σ 294=κατακλεῖσιν, εἰς ἃς καθίεσαν τὰς περόνας (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. περόνη). γ') Μεταφ. α') μικρὸς πάσσαλος, μόνον «ἐπὶ κληῖσι», εἰς ὃν δι' ἱμάντος συνάπτεται καὶ ἐν μέρει ἐπερείδεται ἡ κώπη (σκαρμὸς) θ 237, ἄλλοι καθίσματα τῶν ἐρετῶν· πάντοτε πλῆθ. καὶ μόνον ἐν Ὀδ., ἐν Ἰλ. Π 170 (ἴδε Εἰκ. νηός). β') ἡ κλείς, τὸ ὀστοῦν, ἄλ. ἡ σφαγή, ὁ λάκκος, ὁ μεταξὺ τοῦ τραχήλου καὶ τοῦ αὐχένος Θ 325, Χ 324, Ε 146· «εὐκαμπής, εὐκναμπτος, χαλκείη, καλή, μεγάλη, κρυπτή».

κληΐσταὶ (κληΐω)=κλεισταί σανίδες=αἱ θύραι δ 344.

κλη(ϝ)ίω, ἀόρ. **(ἐ)κλῆϊσε**, ἀπ. ῖσαι (κλῆϝις) = κλείω, κλειδώνω, ἀσφαλίζω «θύρας ὀχῆας» θέτω τοὺς ὀχ. καὶ οὕτω κλείω.

κλῆρος, ου, ῳ, ους (κλάω), ἰδίως α') ὁ κλῆρος (λαχνός), ψῆφος· ἦσαν δ' οὗτοι λίθοι ἢ ὄστρακα ἢ ξυλάρια ἔχοντα διακριτικὸν σημεῖον (κλῆρον ἐσημήναντο), δι' ὧν ἐγίνετο ἡ διὰ ψήφου ἐκλογή· ἐρρίπτοντο εἰς περικεφαλαίαν, μεθ' ὃ ἐκινεῖτο αὕτη (κλήρους ἐν κυνέῃ πάλλον), καὶ ὁ πρῶτος ἐκπηδήσας (ἔθορε κλῆρος ἐκ κυνέης), ἐδήλου τὸν λαχόντα ἄνδρα (πεπάλασθε κλήρῳ=κληρώθητε) Η 175, Γ 316, κ 206, Ω 400, ι 331. β') αὐτὸ τὸ διὰ κλήρου δοθέν, τὸ κληρωθὲν μέρος, ἡ κληρονομία, οὐσία Η 160, τὸ ἐκ κληρονομίας κτῆμα ξ 64, Ο 498.

κλητοί, οὐς (καλέω)=ἐκλεκτοὶ Ι 165, ἐπιζήτητοι. εὐπρόσδεκτοι ρ 386. Εὐστ. διότι καλοῦνται ποτε ἄλλοθεν.

κλίμακα αἰτ. (κλίνω) = κλῖμαξ (σκάλα) κ 558, φ 5· «μακρή, ὑψηλή». Ὀδ.«

κλιντῆρι ἐνί, δοτ. ἀρσ., κλιντῆρος, ἀνακλίντρου σ 190 (ἴδε ἑπομέν. Εἰκ.)

κλίνω, ὑπ. **κλίνησι**, μετ. -ων, ἀόρ. ἔκλινε, αν (κλῖναν), μετ. ας, ασα, αντες. α') κλίνω «τάλαντα», μετατρέπω τὴν πλάστιγγα εἰς τὸ ἕτερον μέρος, (ἐπιθέτων τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἕτερον μέρος) Τ 223. β') προσκλίνω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

στηρίζω «τί τινι, πρὸς ἐνώπια», «σάκος ὤμοισιν»=ἐπιθέντες, στρέφω, «ὅσσε πάλιν»· «μάχην» δίδω κλίσιν εἰς τὴν μάχην Ε 37, ι 57=ἔτρεψαν εἰς φυγήν. Ι10. ἀόρ. (ἐ)κλίνθη, ἐκλίθη, -ῆναι, κλινθήτην, ῆναι. ἀποκλίνω, στρέφομαι Κ 350, «ἑτέρωσ'» = ἔκλινε πρὸς τὸ ἕτερον μέρος· πρκ. κεκλίαται (ἐ), κεκλιμένος, ον, οι. ων, η, ὑπερσ κέκλιτο, «τινί»=εἶναι ἀνακεκλιμένος, ἐστηριγμένος «στύλῃ, κίονι, κλισμῷ, ἀσπίσι» Γ 135· ἦσαν κατακείμενα, ἦσαν κατὰ γῆς «φύλλα, ἔντεα, χθονί»·—ἐκτείνονται «ἀλί» εἰς τὴν θάλασσαν· «—λίμνῃ» κατοικῶν ἐν τῇ λίμνῃ ἢ παρὰ τὴν λ. Μέσ. κλινάμενος= ἀνακλιθείς «σταθμῷ»· περικεκαλλυμμένος «ἠέρι».

κλισίη, **κλισίης**, ᾱ, ην, αι, άων, ων, ῃσι, ῃς, ας (κλίνω)· ἰδίως τόπος, ἐφ' οὗ τις κατακλίνεται· α') σκηνή, παράπηγμα ξύλινον τῶν στρατηγῶν, τῶν στρατιωτῶν ἐν πολέμῳ Β 91, ἡ τοῦ Ἀχιλλέως περιγράφεται ἐν Ψ 254, τῶν βοσκῶν Σ 589, π 1, εἶχε καὶ θύραν π 159, εἶχεν αὕτη καὶ οἰκήματα Ψ 549, Ω 450· «εὐηγκτος, εὐτυκτος, κατηρεφής». **κλισίηθεν** (Ἰλ.) = ἐκ τῆς σκηνῆς, «κλισίηνδε» = εἰς τὴν σκην., «κλισίηφι» ἐν τῇ σκ. β') εἶδος θρόνου, τεχνηέντως εἰργασμένον τ 55, ἀνακλιντῆρον. Συνήθως «κλισμὸς» λεγόμενον (ἴδε Εἰκ. καὶ ἐν λ. κλ.σμός), «δινωτή, εὐποίητος, εὐτυκτος».

κλίσιον, τό, εὐτελὴς κατοικία (ἐργατῶν, ὑπηρετῶν) ω208† (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. δόμος). (λῐ)

κλισμός, **κλισμῷ**, ὀν. οἷσι, οὺς (κλίνω), ἀνακλιντήριον, εἶδος θρόνου, ὀλίγῳ ταπεινότερος τούτου, χρυσοκόλλητος α 132, Θ 436, καλυπτόμενος μὲ τάπητας Ι 200, ἐνίοτε ἔχον καὶ θρῆνυν (ὑποπόδιον) δ136. Συχνὰ συνάπτονται «κλισμὸς καὶ θρόνος» α 145 (ἴδε Εἰκ. χωρὶς ῥήγεα). Λέγεται «χρύσεος, ποικίλος, πολυδαίδαλος».

κλιτύς, **κλιτύν**, αἱτ. πλ. ῦς (κλίνω) κατωφέρεια ὄρους, λόφος ε 470, Π 390, Ο 360.

κλονέω, **κλονέει**, ωσι, μετ. έων, έοντα, τε, τας μετ' αἱτ. τρέπω εἰς φυγήν, καταδιώκω (τινά, Ἰλ.). «φάλαγγας»· «—ἀγέλην» οἱ λέοντες συνταράσσουσι τὴν ἀγ., καὶ ἀνευ πτώσ., ἐννοουμ. Λ 496, Ο 7=ἐμβάλλων εἰς ταραχήν, καταδιώκων· πθ. κλονέονται, εσθαι, πρτ. -έοντο = διαταράσσονται, θορυβοῦνται, στενοχωροῦνται Ξ 59, Ε 8· «ὁμίλῳ—ὑπό τινι» Φ 527. Ἰλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κλονίος (ί), Υ. τοῦ Ἀλέκτορος, στρατηγὸς τῶν Βοιωτῶν Β 495, Ο 340.

κλόνον, αἰτ. μόνον=κίνησιν, ὁποία τῶν ταρασσομένων, ταραχὴν Π 729, ὠθισμὸν «ἐγχειάων» Ε 167· ἐν Π 713, 789=πόλεμον, μάχην «κακός», Ἰλ.

κλοπιός, **κλοπίων** γεν. πλ. (κλόπ-ιος)=δωλίων, μὴ ἀληθῶν «μύθων» ν 295 ÷

κλυτυπεύειν=ἀνωφελῶς φλυαρεῖν, πολυλογεῖν, ἅλ. δολίως ἀναβάλλειν Τ 149 ÷

κλύδων, ὁ (ῦ, κλύζω) θαλασσοταραχή, τρικυμία μ 421 ÷

κλύζω, **κλύζεσκον** πρτ. θαμ. Ψ 61—ἐθραύοντο, ἐκτύπων τὰ κύματα (ἠχόν τινα ἀποτελοῦνται), ἀόρ. «ἐκλύσθη δὲ θάλασσα» Ξ 392 = ἐταράχθη ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἔκαμε κύματα, ἐκλυδωνίσθη.

κλῦθι, ῖδε κλύω.

Κλυμένη α' Νηρηΐς Σ 47, β') θεράπαινα Ἑλένης Γ 144, γ') Θ. τοῦ Μινύου (Ἶριος), Μ. τοῦ Ἰφίκλου λ 326.

Κλύμενος, Υ. τοῦ Πρέσβωνος, Π. τῆς Εὐρυδίκης, ἐν Θήβαις πληγωθεὶς γ 452 (ῦ).

Κλυσώνυμος, Υ. τοῦ Ἀμφιδάμαντος Ψ 88.

Κλυταιμνήστρη, Θ. τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδης, ἀδελφὴ τῆς Ἑλένης, γυνὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος Δ 113, γ 266, λ 422, 439.

Κλυτίδης, Υ. τοῦ Κλυτίου α') Δόλοψ Λ 302, β') Πείραιος ο 539.

Κλυτίος (ῦ), Υ. τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου, Π. τοῦ Καλήτορος Ο 419, 427, Γ 147, Υ 238, β') Υ. τοῦ Ἀλκμαίωνος, Π. τοῦ Πειραίου, Ἰθακήσιος π 327, γ') Π. τοῦ Δόλοπος.

κλυτο-(Ϝ)εργόν αἰτ. (Ϝέργον)=τὸν περίφημον διὰ τὰ ἔργα, τὸν ἀριστοτέχνην «Ἥφαιστον» θ 345 ÷

Κλυτο-μήδης, Υ. Ἤνοπος Ψ 634 ÷

Κλυτό-νηος, Υ. τοῦ Ἀλκινόου θ 119, 123.

κλυτο-πῶλος, **κλυτοπώλῳ** (πῶλος)=τῷ ἔχοντι καλοὺς (ἐνδόξους, ὀνομαστοὺς) ἵππους, ἐπίθ. τοῦ Ἅιδου Ε 654, τιμητικὴ προσφώνησις, ὁποία τοῖς διὰ πολεμικὴν ἀρετὴν ὀνομαστοῖς=«ἱππότα, ἱππηλάτα».

κλυτός, οῦ, όν, οἱ, ά· καὶ κοινοῦ γ. (ῦ. κλύω) ἀκουστός, ἀκουσμένος, περίφημος, λαμπρός, τίμιος· ἐπίθ. θεῶν, μάλιστα τοῦ Ποσειδῶνος «Ἐννοσίγαιος—», «κλυτὸς Ἀμφιτρίτη»—ἔτι ἐπὶ ἀνθρώπων, χωρῶν, τόπων, ζώων· «πατέρα, Ἄργος, λιμένα, μῆλα, τεύχεα, δῶματα, ἔργα, εἵματα»· «—ὄνομα—» τὸ ἐξάκουστον ὄνομά μου τ 183, ι 364· ἐν μεγάλῃ χρήσει καὶ ὡς α' καὶ ὡς β' συνθετ. μέρος. Συνάπτεται δοτ. «ἔγχει, δουρί, ναυσί», αἰτ. τῆς ἀναφορᾶς «αὐδήν».

κλυτο-τέχνης (=κλυτοεργός, ἀντιτ. κακοτεχνος), περιδόητος τεχνίτης, καλλιτέχνης «Ἥφαιστος» Δ 571.

κλυτό-τοξος, ῳ, ον=ὁ περίφημον τόξον ἔχων, ὁ τοξότης «Ἀπόλλων» Δ 101, ρ 494.

κλύω, ἀόρ. **ἔκλυον**, ες, ε, ον καὶ κλύον (ῦ), προστ. κλῦθι, κλῦτε καὶ ἀόρ. ἀναδ. κέκλυθι, τε'=α') αἰσθάνομαι διὰ τῆς ἀκοῆς, ἀκούω «ἔπος, ἀγγελίην, δοῦπον, αὐδήν» καὶ «ὀπὸς»=(φωνῆς), μετὰ μετ. «τινὸς αὐδήσαντος» Γ 86=ἤκουσα αὐτὸν νὰ ὁμιλήσῃ· ἀλλ' «ἐξ ἐμεῦ» = παρ' ἐμοῦ, καὶ ἄνευ πτώσ. «κλῦθι ἄναξ», «κλῦτε φίλοι» καὶ μετὰ γεν. μόνον ἀντων. «μεῦ, ἐμεῖο». β') εἰσακούω, ἀκροῶμαί τινος λέγοντος, δίδω ἀκρόασιν «τινὸς» Α 43, 218, καὶ «τινὸς αὐδῆς, μύθων», ὅτε ἡ γεν. τοῦ προσώπου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς τοῦ πράγματος κ 831· «τινὶ ἀρῆς», ἐνίοτε «τινί»(δοτ. χαριστική) Ω 335, Π 516.—Καὶ ἐπὶ πλατυτέρας σημασίας· αἰσθάνομαι, μανθάνω τι ζ 185, γ') ὑπακούω μόνον μετὰ τοῦ πείθομαι «τοῦ μάλα μὲν κλύων ἠῶ' ἐπίθοντο».

Κλῶθες, αἱ, Κλώστριαι, Μοῖραι η 197 ÷

κλωμακόεις, **κλωμακόεσσαν** (κλῶμαξ), πολλοὺς κλώμακας ἔχουσαν, πετρώδη, τραχεῖαν «Ἰθώμην» Β 729 ÷

κνάω, **κνῇ**, πρτ. **ἔκνη**, ἔξυεν, ἔτριβε «τυρὸν» Λ 639 ÷

κνέφας, -άος, ας (ἐνόφος), σκότος, τὸ σκοτάδι, ἑσπέρα «ἱερὸν» σ 370, Α 475.

κνήμη, ην, αι, άων, ηισιν, ας — τὸ ὀστοῦν τῆς κνήμης, καὶ μέρος τοῦ ποδός, τὸ γαστροκνήμιον (γάμπα) Δ 147, 519, ω 228.

κνημίς, ῖδος (κνήμη) — στρατιωτικὸν κά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

λυμμα τῆς κνήμης, συνιστάμενον ἐκ δύο μεταλλίνων ἐλασμάτων(ἐκ κασσιτέρου)συναπτομένων διὰ πορπῶν(ἐπισφυρίων) Τ369, ἢ σιδηραῖ διὰ κασσιτέρου γανωμέναι Ξ 613 (ἴδε Εἰκ. προηγ. σελ. καὶ ἐν λ. ἐπισφύριον). Μόνον ἐν Ἰλ., ἀλλ' ἐν ω 229 ἀσφέρει ὁ Ὅμ. «κνημῖδας βοείας», αἵτινες ἐδέοντο καὶ ἦσαν πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν «ῥαπτὴ, βοείη».

κνημός, **κνημοῖσι**, οὑς, ἀρσ.=ὀρεινοῖς τόποις· κνημὸς τὸ ἀνώτερον τῶν προποδῶν τοῦ ὄρους, αἱ νάπαι Β 821, Φ 449.

κνήστις, **κνηστι**, δοτ. (ῐ, κνῆν) = μαχαίρα τυροτόμῳ, τυροξύστη (ξύστη) Λ 640 †

κνισῃ (ῐ, κνῐ̓ζαι) μόνον ἐν. α') ὁ ἐν θυσίαις καπνὸς καὶ ἡ ὀσμὴ (ἀναθυμίασις). ἢ ἐκ παχέος ὀπτωμένου κρέατος ἀναδιδομένη Θ 548, Α 317· Λ 66 = θυμιάσεως. β') τὸ εἶπος, ἰδίως δὲ τὸ λιπῶδες ἐπίπλοον (σ 45, υ 20), ἐν ᾧ περιετυλίσσοντο τὰ πρὸς θυσίαν τεμάχια τοῦ θύματος, πρὶν ἢ τεθῶσιν ἐπὶ τοῦ πυρὸς Α 460, μ 360—«ἠδεῖα, ἄσπετος».

κνισήεν τὸ πλῆρες κνίσης «δῶμα», κ10 † τὸ εὐῶδες ὄ. τοῦ Αἰόλου, ἐκ τῆς ὀσμῆς τῶν ὀπτωμένων κρεάτων (ἴδε Σχολ.)

κνυζηθμός, **κνυζηθμῷ** (κνύζω), ἰδίωμα ἤχου φωνῆς, μινυρισμός, μόνον ἡ ἀσαρκὸς φωνὴ (ὑλακὴ) τῶν κυνῶν π 163 †

κνυζόω, **κνυζώων**, μέλ. καὶ ἀόρ. κνύζωσεν ν 401, 433=κακώσω, παραμορφώσω (θαμβώσω) «ὄσσε».

κνώδαλον (ᾰ) οὐδ., πλ. α ζωΰριον, θηρίον ρ 317 †

Κνωσός, «μεγάλη πόλις, εὐρεῖα» καθέδρα τοῦ Μίνωος ἐν Κρήτῃ Β646, Σ 591, τ178.

κνώσσουσα, μετ. ὑπνώττουσα ἐν βαθεῖ ὕπνῳ οὖσα δ 809 †

κοῖλος, **κοίλου**, ον, η, ης, ῃ, ην. μόνον χ 385 κοῖλον'—κοῖλος, βαθύς, βαθουλός, ἐπίθ. τῶν νηῶν. ἀλλ' οὐχὶ κοσμητικόν, ὁ ἑνικ. οὐδέποτε ἐν Ἰλ., ὁ πλ. μᾶλλον ἐν Ἰλ. Α 26, 89 "Ετι δὲ λέγεται «δόμος—»=ἡ σφηκιά, «δοῦρ—» ὁ δούρειος ἵππος· «φαρέτρη, σπέος», περὶ τόπων περιεχομένων ἀπὸ ὀρέων (ἢ λόφων) εἰς τὸ βάθος κειμένων· «ὁδὸς» στενή, «Λακεδαίμων, χαράδρη», «αἰγιαλὸν» Χ 385 διὰ τὴν κοίλην μορφὴν λέγει, ὡς καὶ τὸν λιμένα (κ 92).

κοιμάω, ἀόρ. (ἐ)κοίμησε, σατε, πρστ. σον, μετ. -σας, σασα (κεῖμαι)—Ἰδίως πλαγιάζω, κοιμίζω «τινά» Ξ 236, γ 397,—κοιτάζω «νεβροὺς» δ 336—Μεταφ. καταπαύω, καταπραΰνω «ἀνέμους, κύματα, ὀδύνας». Μέσ. ἐνσ. κοιμᾶται, πρτ. κοιμᾶτο, ῶντο, ἀόρ. (ἐ)κοιμήσατο, σαντο, ὑποτ. σωνται, πρστ. σασθε καὶ ἀόρ. (ἐ)κοιμήθημεν, εὐκ. θείη, ἀπ. θῆναι, μετ. θέντι, έ, ες—πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ, κατακλίνομαι, κοιμῶμαι, υ 4, Α 476, Η 482 — τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου, ἀπέθανε τὸν διὰ ξίφους θάνατον Α 241· «ὕπνῳ» ἀποκοιμίζω μ 372, καὶ περὶ ζώων ξ 411.

κοιρανέω, **κοιρανέουσι**, μετ. -έων, -έοντα (κοίρανος)—ἐπιτελῶ ἔργα κοιράνου ἐν πολέμῳ, εἶμαι ἀρχηγός, ἐξουσιάζω ἄρχω, κυβερνῶ Β 207, Δ 250 = βασιλικῶς διατάσσω· ἐν εἰρήνῃ Μ 318· «ἀνά, κατά, διά τινας» α 247, ἐπὶ τῶν μνηστήρων α 247, ο 520· » 377=καταδυναστεύουσι.

κοίρανος, ε, οι (ᾰ. κῦρος) ἄρχων, βασιλεὺς Β 204, μετὰ τοῦ «ἡγεμόνων» Β 487· «λαῶν» ἀρχηγὸς Θ 234· ἀναξ, κύριος σ 106, ἔνθα ὁ Ὀδ. διαλέγεται πρὸς τὸν πτωχὸν Ἶρον, ὅστις ῥέπει πρὸς τὸ ἄρχειν.

Κοίρανος β') Λύκιος Ε 677. δ') ἐκ Λύκτου τῆς Κρήτης Ρ 611, 614.

κοίτῃ, τῇ (κεῖμαι)=κλίνη, στρωμνῇ τ341†

κοῖτος, οιο, ου, ον, ἀρσ., κλίνη ξ 455, ὥρα τοῦ ὕπνου γ 383, τ 510, «ἡδὺς, στυγερός». Ὀδ.

κολεόν, οῖο, ῷ καὶ κουλεόν, ῷ οὐδ. ἡ θήκη (θηκάρι τοῦ ξίφους) ἣν ἐκ μετάλλου (ἀργύρου, χρυσοῦ Α 30) Α 194, 220 καὶ ἐλέφαντι (9 404) κεκοσμημένη.

κολλήεις, **κολλήεντα** οὐδ. πλ. (κολλάω) «—ξυστὰ ναύμαχα»=κοντάρια στερεῶς διὰ γόμφων συνηρμοσμένα (κεκολλημένα εἰς δήλωσιν ὅτι οὐκ ἦσαν μονόξυλα) Ο 389 †, τὸ αὐτὸ λέγεται «ξυστὸν ναύμαχον» Ο 678.

κολλητός, **κολλητόν**, οῖσι, ῇσι, ὰς (κολλάω), διὰ γόμφων καλῶς συνηρμοσμένος (εἰς δήλωσιν ὅτι οὐκ ἦσαν μονοκόμματα) συμπαγής, στερεός «ἅρρος, ἅλματα, ξυστόν, θῦραι, σανίδες».

κόλλοψ, δοτ. **κόλλοπι**, ἀρσ. (κέλλω)=κολλαβός, πασσαλίσκος, δι' οὗ ἐντείνονται αἱ χορδαὶ τῆς λύρας (στρόφιγξ) φ 407 †

κολοιός, πλ. ῶν, οὺς — κοραξ. καλιακοῦδα Π 583. Ἰλ.

κόλος, **κόλον** οὐδ. — κολοβόν, «δοῦρυ» (τὸ ἄνευ ἀκωκῆς) Π 117 †

κολοσσορτόν, τὸν=θορυβώδη συρφετὸν (ὄχλον, θόρυβον) περὶ θήρας Μ147, καὶ Ν472.

κολούει, πρσ. ετε (κόλος)—κολοβώνει, μόνον μεταφ. ἀποκόπτει, ἀτελείωτον ἀφίνει,

βλάπτει, καταστρέφει Υ 370· λ 340 ἐλαττώνετε. θ 211, βιαζόμενοι δηλ.

κόλπος, ῳ, ον, οι, ους (καλύπτω)—ὁ κόλπος (κόρφος) ὁ ἐκ τῆς περιζώσεως τοῦ ἐνδύματος, ὑπεράνω τῆς ζώνης σχηματιζόμενος Ι 570, Χ 30· τὸ στῆθος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος Υ 471· Ζ 400=τὰς ἀγκάλας, ο 467=ὑπὸ μάλης· ἡ μητρικὴ στοργὴ Ζ 136· κόλπος «ἁλός, θαλάσσης» Β 560· καὶ ἐν πλατυτέρᾳ σημ. τὸ βάθος Σ 140. δ 435. Συνάπτεται μετὰ τοῦ «βαθύς, κηώδης, εὐρύς, δεινός».

κολῳάω, ἐκολῴα (κολωός)=ἐφώναζεν, ὠνείδιζε Β 212 †

κολώνη (κέλλω) τόπος ὑψηλός, λόφος Β 811. Ἰλ.

κολωός, κολωόν αἱς. (-ῳόν;) ἐλαύνετον=ἐκάμνετε λογομαχίαν (θόρυβον) Α 575 †

κομάω, κομόωντε, τες, τας μετχ. (κόμη)· συχν. μετὰ τοῦ κόμην=φέροντες κόμην· «ὄπιθεν—Δάντες»=ὄπισθεν φ. κ. (δηλ. ἔμπροσθεν χειρόμενοι) Β 542· «—κάρη»=μὲ μακρὰν κόμην· «—ἐθείρησε»=μὲ μακρὰν χαίτην Θ 42, ἐπὶ ἵππων.

κομέω, κομέουσι, πρστ. εἴτων, ἀπ. ἐειν, πρτ. ἐκόμεε (καὶ θαμ. ἐεσκε), εἴτην—περιποιοῦμαι, ἐπιμελείας ἀξιῶ, παρέχω τινὶ τὰ χρειώδη «υἱούς, τέρεντα» λ 250, μ 450, καὶ ἐπὶ ζῴων «κύνα, ἵππους» (=τιμαρεύω).

κόμη, ης, ην, αι, ας—αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς Α 197, «οὖλαι—» αἱ εὐδιάθετοι ζ 231· μεταφ. τὰ φύλλα «ἐλαίας» ψ 195· τὴν κόμην ἔκοπτον μόνον ἐν πένθει δ 198. Ψ 46, Χ 406· λέγεται «ξανθή, ὑακίνθῳ ἄνθει ὁμοίαι, οὖλαι».

κομιδή, ῆς, ἡν—θεραπεία τοῦ σώματος, περιποίησις θ 232· τὸ. κομέω· ἐπὶ ἀνθρώπων (ξ 124), καὶ ἵππων (Θ 186), καὶ κήπων ω 245, 247 «πολλή, ἐπητανός, ἔμπεδος, ἀγαθή».

κομίζω, ει, ὑπ. ῃ, πρστ. κόμιζε, ἀπ. ειν, ἐμεν, πρτ. ἐκόμιζε, μέλ. κομιῶ, ἀόρ. ἐκόμισσα, (ἐ)κόμισσε, αν, ὑπ. ἴσσῃ, πρστ. ισσον (=κομέω)—α') θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι «ἔργα, κτήματα», «τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε»=φρόντιζε διὰ τ., κύτταζε τὴν δουλειά σου· «τινά, τί» περιποιοῦμαι, φιλοξενῶ κ 73, ρ 113· πρβλ. 111 «ἐνδυκέως ἐφίλει» καὶ μέσ. Θ 284, ξ 3 — ἀνατρέφω σ 322, «τινά τινι» υ 69· ὡσαύτ. πθ. -όμενος θ 451 = δὲν περιεποιεῖτο συχνά β') ἀποκομίζω, φέρω ψ 355, λαμβάνω Γ 378· μεταφέρω Ν 196, Β 183, Ξ 456 = ἔλαβεν, ἐβάστασεε (ἐπῆρεν) ἀκ. εἰς τὸ σῶμά του, Β 875=ἐπορίσατο, ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ· Ψ 599 =ἀπήγαγον, μετέφεραν τὸ «ἐέπας».—Μέσ. ἀόρ. (ἐ)κομίσσατο, ἰσσαντο, εὐκτ. ἰσαιο, πρστ κόμισαι· περιποιοῦμαι, ξενίζω Θ 284, ἀποκομίζω Α 594, παραλαμβάνω, Ε 359, ζ 278. Χ 286=εἶθε εἰς τὸ σῶμά σου νὰ λάβῃς ὅλον (τὸ δόρυ), εἶθε νὰ πληγωθῇς ὑπ' ἐμοῦ.

κόμπει πρτ. ἦχει, ἐκλάγγαζε Μ 151 †

κόμπος, ὁ (κόναβος), δοῦπος. πάταγος δ 380. κτύπος, βρυγμὸς «ὀδόντων» (κάπρου) Λ 417.

κοναβέω, κονάβησε, σαν ἀόρ., πρτ. κονάβιζε (κόναβος) — κροτῶ. ἠχῶ ἐπὶ μετάλλων «χθών, χαλκός». ἀντηχῶ «πῆς, δῶμα» (Ἰλ. καὶ ρ 542). Μετὰ τοῦ «σμερδαλέον».

κόναβος, κρότος, πάταγος κ 122 †

κονίη, ης, ἐν. καὶ ῃσι—α') κόνις, κονιορτὸς Α 151· ἐνίοτε πλ. «ἐν κονίῃσι»· μετὰ τοῦ «ὁμίχλη, στροφάλιγγι» — ἄμμος Ψ 502, 506·—ἡ τέφρα η 153 «αἰθαλόεσσα» (τ, ἐν τῇ ἄρσει τοῦ δ ποδός).

κόνις, ιος, ῑ, ιν θηλ. α') κόνις (σκόνη) Ν 335. δ') τέφρα Σ 23. λ 191. «αἰθαλόεσσα, αἱματόεσσα, πλείστη».

κονί-σαλος, ω (σϝαλ) κονιορτὸς Γ 13. Ε 503. Ἰλ.

κονίω (ῑ), **κονίοντες** μετχ., μέλ. κονίσουσι, ἀόρ. ἐκόνισε (κόνις)—α') ἐγείρω κονιορτόν «πεδίοιο» Ψ 372, τρέχοντες διὰ τῆς πεδ. ἐσήκωνον σκόνιν. δ') πληρῶ κάνεως, σκονίζω «χαίτας»· πθ. ὑπερσ. κεκόνιτο καὶ πρκ. κεκονιμένοι Φ 541 =κατεσκονισμένοι ἔφευγον, δηλ. ὁρμαίως.

κοντός, κοντόν. τὸν (κεντέω) μακρὸν ξύλον, κοντάρι (ναυτικὸν) ι 487 †

Κοπρεύς, Υ. τοῦ Πέλοπος, Π. τοῦ Περιφοίτου, κῆρυξ Ο 639 †

κοπρέω, κοπρήσοντες μόνον μετχ., μέλ.=ἵνα κοπρίσωσι (ἐπιβαλοῦντες κόπρον) ρ 299 †

κόπρος, ὁ, μόνον ἑνκ., α') κόπρος (ἀποπάτημα) ι 329. δ') βόρβορος, λάσπη Χ 414, Ω 164. γ') ὁ τόπος ἔνθαεή κοπρίαι κοπρών, σταῦλος, βουστάσιον Σ575. κ411.

κόπτων, οντες, μετ., πρτ. κόπτε, ον, ἀόρ. κόψε, μετ. κόψας, πρκ. 2 κεκοπώς. Μέσ. ἀόρ. κόψατο — κτυπῶ, τύπτω «παρήϊον» κατὰ τὴν παρειάν, «—ποτὶ γαίῃ»=συνέτριψε κατὰ γῆς· πλήττω, δάκνω Μ 204, σφυρηλατῶ (περὶ τοῦ Ἡφαίστου) Σ 379,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

η 274, «δεσμους»=ἐχάλκευε, κατεσκεύαζε τους ἥλους»—ἀποκόπτω, ἀκρωτηριάζω (ἐν τμ.) χ 477. Μέσ. Χ 33, ἔτυψε τὴν κεφαλήν του, ἤτοι ἐπένθησε.

Κόρακος πέτρη, τόπος ἐν Ἰθάκῃ.

κορεννυμι, μελ. **κορέσω**, ἐσι, ἀόρ. εὐκ. **κορεστε** — **χορτάζω**, πληρῶ· «σινὰ» Γ 241, «οἰωνοὺς ὀημῶ» Θ 379—«τινος (κατὰ θυμόν» Α 87=κατὰ τὴν καρδίαν της, ὅηλ. ὅσα ἤθελε. Μέσ. χορτάζομαι, μετὰ παρκ. ἐνεργ. καὶ παθ., καὶ ἀόρ. μέσ. καὶ παθ. «σφῶϊν, ποίης, ὅαιτος, ἀέθλων» ἢ μετὰ μετ. «σάμενοι κλαίουσα» γίνομαι χορτᾶτος ἀπὸ—, «χορτάσω μεταφ. «φυλόπιδος» ἀπὸ πόλεμον.

κορήσατε ἀορ. πρστ. (κορέω)=καθαρίσατε, σκουπίσατε «δῶμα» υ 149 ÷

κόρη ὅε **κούρη**

κορθύεται (κόρυς, κάρ 3)=κορυφοῦται, ὑψοῦται, αὔξεται Ι 7 ÷

Κορινθος ἀρνειός, πλουσία πόλ. ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ Β 570. Κορινθόϑι=ἐν Κορ. Ν 664, τὸ ἀρχαῖον ὄνομα ἦν Ἔφυρη.

κορμός, **κυρμών**, τὸν (κειρω)—στέλεχος, τμῆμα ξύλου ψ 196 ÷

κόσσος, ὁ, πλησμονή, χορτασμός, ἀηδία «σολόπιδος, γάοιο» Ν 636 καὶ ε 103.

κόρση, **κόρσῃ**, τὴν (κρύπτω) (τῆς κεφαλῆς) Δ 502. Ἰλ.

κορυθ-άϊξ, **κορυθ-άϊκι** (υϑτκ. κόρυθι ἀίσσοντι) δοτ.=τῷ σείοντι (ἐν τῷ πολέμῳ) τὴν κόρυθα, τῷ πολεμιστῇ Χ 132 ÷ =

κορυθ-αίολος (κόρυθα αἰόλων, ἴδε Γ 83) ὁ τὴν περικεφαλαίαν σείων πολεμιστής· ἐπίθετον ὁρμητικοῦ καὶ ζωηροῦ ἐν ταῖς μάχαις ἡγεμόνος, καὶ ἰδίως τοῦ Ἕκτορος Β 816, καὶ ἅπαξ μόνον Υ 38 τοῦ Ἄρεως. Ἰλ.

κόρυμβα, πλ. τὰ **κόρυμβα** (κορυφή, κάρα) ἡ κορυφή, αἱ ἄκραι τῆς πρύμνης τῶν νηῶν, καμπύλαι ἄκραι, αἵ ἐκοσμοῦντο ποικίλως καὶ μὲ ἀγάλματα καὶ εἰκόνας ϑεῶν ἴσως = ἄφλαστα ἢ μέρος τούτων Ι 241 ÷

κορύνη, ἡ (ὑ. κόρυς), Η 141 «σιδηρείη» ῥόπαλον ἔχον τὸ ἄκρον σιδηροῦν, κεφαλωτόν, ἐξ οὗ

κορυνήτης, ην, ὁ φέρων ῥόπαλον, ὁ κορυνηφόρος, (ῥοπαλοφόρος) στρατιώτης Η 9, 138.

κόρυς, υϑος, ϑι, ϑα, καὶ ὖν· ϑες, ϑων, ϑεσσι, ας, ϑηλ. (κάρα) — περικεφαλαία, κράνος, ἦτο δ' αὐτὴ ἐκ χαλκοῦ καὶ εἶχε φάλαρα (δ), σκεπάσματα τῶν κροτάφων, καὶ φάλον (α) ἐκ τοῦ μέσου τοῦ μετώπου μέχρι τοῦ τραχήλου διήκοντα, ἐπὶ τοῦ φάλου ἦτο ὁ κώμβαχος (γ), ἐν ᾧ ἐνεπήγετο ὁ λόφος (δ)· (ε) εἶναι ὁ ὀχεύς. (ζ) τὸ ἐπίκρανον πολὺ διαφερὲτῆς κωνεῆς, ἀλλ' ἐνεύρυτέρα σημ. «κωνέη» =κόρυς· «βριαρήν, ὀαιδαλέην, ἱπποδασείης, ἱπποκόμου, λαμπομένης, λαμπρῆς, παναίθῃσι, ϑαεινῇ, χαλκόρεος, χαλκοπαρήου, καλὴν κροτάτοις ἀραρυῖαν» Ν 131, 188 (ἴδε Εἰκ.)

κορύπσων μετ., πρτ. ἐκόρυσσα (κόρυς), κυρίως διὰ περικεφαλαίας ὁπλίζω, γενικῶς ὁπλίζω καὶ τέλος διεγείρω, σηκώνω. παρασκευάζω «πόλεμον, κῦμα» παθ. μεσ κορύσσεαι, σσεται, σσόμενος, ον, πρτ. κορύσσετο, σσέσθην. ἀόρ. κορυσσάμενος καὶ πρκ. μετ. κεκορυθμένος (μετὰ δοτ. χαλκῷ, ῳ, αι, α—ὁπλίζομαι, ἐγείρομαι εἰς μάχην· «τεύχεσι, χαλκῷ» τὰ μὲ χαλκῆν, αἱμάτῳ ἐστομωμένα ὅῶρατα Δ 442, πρϐ. 443, 424· πρϐ. κορθύεται.

κορυστός, **κορυστήν**, ὀυϊκ. τὰ -στά, κραναορος, ἐξοπλισμένος Δ 457, Ν 201. Ἰλ.

κορυφή, **κορυφῆς**, ῆ, ήν, αἱ. ῆς, ῆσι, ᾶς (κόρυμβος, κόρυς) κορυφὴ τῆς κεφαλῆς Θ 83· ἀκρώρεια Ε 554.

κορυφοῦται (κορυφὴ) = ἐξογκοῦται μέχρι κορυφῆς, ὑψοῦται Δ 426 ÷

Κορώνεια, πόλ. Βοιωτίας Β 503 ÷

1. κορώνη, ης, ῆ, ην, αι. ῆσιν α') — κρίκος ϑύρας (κοράκι), ὅι' οὗ αἱ ϑύραι ἐπεσπῶντο καὶ ἐφ' οὗ περιτυλισσόμενος προσεδένετο ὁ ἱμὰς τοῦ σύρτου· ἦν δ' αὐτὸς ἀργυροῦς ἢ χρυσοῦς Δ 441, κ 90 «καλὴ, ἀσσυρέη, χρυσέη» (ἴδε Εἰκ. ε ἐν λ. ἱμάς). β') τὸ ἐξωτερικὸν καμπύλον ἄκρον τοῦ τόξου, ὅϑεν ἡ νευρὰ ἁπτήρτηται (προσεδένετο) Δ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

111, περὶ κατασκευαστοῦ τοῦ τόξου «—ἐπέθηκε»=ἐτελείωσε φ 138 (ἴδε Εἰκ. δ).

2. κορώνη, **κορῶναι**, ησιν «εἰνάλιαι, ταχύγλωσσοι» ὄνομα πτηνοῦ θαλασσίου, κορώνη. ἄλλως λάρος καλεῖται ε 66. μ 418.

κορωνίς, **κορωνίσι**, μόνον δοτ. πλ. θηλ. (κορώνη), ἐπίθ. τῶν νηῶν α 170. αἱ ἑκατέρωθεν εἶναι καμπύλαι ἀπὸ τῆς πρώρας καὶ πρύμνης, ἄλλοι = ταῖς καμπύλαις πρύμναις ἐχούσαις. Μετὰ τῶν προθέσ. «ἐν, σύν, παρὰ» καὶ ἄνευ τούτων Ο 597.

Κόρωνος Καινείδης Π. τοῦ Λεοντέως, βασ. τῶν Λαπιθῶν Β 746 †

κοσμέω, **ἐκόσμει**, εον. ἀόρ. κόσμησε, ἀπ. ῆσαι, μετ. ἀόρ. 3 πλ. κόσμηθεν, μετ. θέντες (κόσμος) —περὶ στρατοῦ, παρατάττω, βάλλω εἰς τάξιν, ὁπλίζω Β 554, πῶ. Μ 87, Γ 1· ἐν πλατ. σημασίᾳ «δόρπον» η 13 = παρεσκεύαζε·—μέσ. «κοσμησάμενος πολιήτας»=τοὺς ἑαυτοῦ πόλ. παρατάξας Β 806.

κοσμηταί πρασσιαὶ=ἐν τάξει ηὐτρεπισμέναι, εὔτακτοι η 127 †

κοσμήτορι δοτ., «ε «λαῶν»=ἀρχηγῷ. ταξιάρχῳ, ἡγεμόνι· οἱ Ἀτρεῖδαι Α 16. καὶ οἱ Διόσκουροι Γ 236, μόνον σ 152 ὁ Ἀμφίνομος. Ἰλ.

κόσμος, ῳ, ον α') τάξις διάταξις· β') παρασκευὴ κατασκευή «ἵππου» θ 492, «κοσμῶ»=ἐν τάξει «ἕρχεσθαι, καθίζειν»· Συχν. «λίην, εὖ κατὰ κόσμον»=κατὰ τάξιν, καθὼς πρέπει «οὐ κ. κοσ.»=ἀπρεπῶς, ἄσχημα υ 181. γ') στολισμός, κόσμημα «γυναικῶν καὶ ἵππων» Ξ 187. Δ 145—«φαεινός, χαρίεις, πολύς».

κοτέω, **κοτέουσι**, μετ. ἐών, ἐοντος, τε, ἐουσ(α), πρκ. μετ. κεκοτηότι «θυμῷ» Τ 71. Μέσ. πρτ. κοτέοντο, ἀόρ. κοτέσσατο, ὑπ. ἐσσεται, μετ. ἐσσάμενος, η (κότος)—ὀργίζομαι, μνησικακῶ· α') ἀπολ. Α 181. β') «τινί» Γ 345, Β 223. γ') «τινός» πράγματος Δ 168 = διὰ τὴν ἀπάτην· καὶ «οὕνεκα»=ὅτι Ξ 191.

κοτέσσεις=πλήρης ὀργῆς, ὀργίλος Ε 191 †

κότος, **κότῳ**, ον. ἀρ. ὀργή, μῖσος Α 82. «τινί—»=δι' ὀργῆς ἔχω τινὰ Ν 517· ἀλλὰ Π 449=διεγείρω τινὶ κότον.

κοτύλη, **κοτύλην**, (ῠ) τὴν α') μικρὸν κοῖλον ἀγγεῖον (ποτήριον, φιάλη) Χ 294· Συνήθεια ἦν, ὡς φαίνεται, νὰ δίδωσι τοῖς ἐπαίταις ο 312, ρ 12 κοτύλην οἴνου· β') μέρος τοῦ ὀστοῦ τοῦ μηροῦ (τὸ κοίλωμα τοῦ ἰσχίου) Ε 306.

κοτυληδών, **κοτυληδόνι** φιν (κοτύλη) πρὸς (=κοτυληδόσι δοτ. πλ.) =πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς (τὰς μυζητικὰς θηλὰς τοῦ πολύποδος) ε 433 †

κοτυλ-ήρυτον (ρῦ. ἀρύω)=διὰ κοτύλης ἀρυόμενον, ὄθεν ἄρθονον, πολὺ «αἷμα» ψ 34 †

κουλεόν ἴδε κολεόν.

κούρη, ένκ. καὶ πλ. (γεν. άων, δοτ. ῃσι) θηλ. τοῦ κοῦρος.—α') παρθένος Π 7, ζ 15 β') θυγάτηρ. ἀεὶ μετὰ γεν. τοῦ πατρός· «—κούρη Διός» «—Βρισῆος», Χρυσηΐδος Α 111 = τῆς κόρης τοῦ Χρύσου. γ') οὐχὶ περὶ παρθένου. ἀλλὰ γενικῶς ἐν νεανικῇ ἡλικίᾳ· = «νεᾶνις, νέα» Ζ 247. καὶ περὶ παλακῶν τῶν ἡρώων Α 98, Π 56. Συνάπτεται «γλανκῶπις, ἐνῶπις, ἑλικῶπις, κυνῶπις· ἁγνή, αἰδοίη, ἀμύμων, βαθύκολπος, εὐπλόκαμος, ὁπλοτάτη, περικαλλής».

κούρητες, ας (κοῦρος) «Ἀχαιῶν, Παναχαιῶν» Τ 248. 193 οἱ νέοι στρατιῶται, οἱ νεανίαι.

Κουρῆτες, ἀρχαῖον ἔθνος ἐν Αἰτωλίᾳ Ι 529—599.

κουρίδιος, **κουριδίου**, οια, ω, ον, ης, ῃ, ην, ας, ἄλλοι ἄλλως ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν· οἱ μὲν «νεανικὸς» ὡς ἐπίθ. τῆς συζύγου. ἤτις παρθένος πρῶτον ἐνυμφεύθη τινὰ ἢ τοῦ συζύγου, ὅστις ἐνυμφεύθη παρθένον· (οἱ δὲ ὁ ἐν νεότητι διὰ γάμου συζευχθείς. οἱ δὲ ὁ διὰ νομίμου γάμου συζευχθεὶς σύζυγος, οἱ δὲ ἀναφέρουσιν εἰς τὴν τάξιν, οὐχὶ εἰς τὴν ἡλικίαν, οὕτως=εὐγενής, ἡγεμονικός). Ὁ Κούρτιος παράγων ἐκ τοῦ κουρὰ, ἐκ τοῦ κείρω, λέγει ὅτι ἦν ἀρχαῖον ἔθος, αἱ παρθένοι πρὸ τοῦ γάμου τὰς κεκαρμένας κόμας νὰ ἀφιερῶσι ταῖς θεαῖς, ὅθεν ἑρμηνεύει γαμικός. Συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἄλοχος» «γυνή, πόσις, ἀνήρ». (τὸ κουριδίης ἀλόχου μνηστῆς Ω 243, ἀντιτ. δουρικτητῆ παλλακίς). Ἀντὶ οὐσιαστ. ο 22 «κ. φίλοιο»=ἀνήρ, σύζυγος ἀγαπητός. Συνάπτεται καὶ μετὰ τοῦ «δώμῳ» εἰς ὃν τις νέον σύζυγον ὑπανδρευθεῖσα τὸ πρῶτον ἦλθεν.

κουρίζων μετ. (κοῦρος)=νεάζων, νέος ὤν, ἀκμάζων χ 185 †

κουρίξ (κουρὰ) ἐπίρ. «—ἔρυσαν»=ἀπὸ τῆς κόμης (μαλλιῶν) ἔσυραν χ 188 †

κοῦρος, ῳ, ον, ω, οι, ων, οισιν, ους α') νεανίας, νέος Δ 323· (πολεμιστὴς Ν 95). β') ὁ νήπιος παῖς (τὸ ἔμβρυον). ὃν ἔτι ἡ μήτηρ φέρει ἐν τῇ κοιλίᾳ Ζ 58. γ') υἱὸς «—Ζηθοῖο» τ 523· συγκρ. μόνον **κουροτέρους**, ὡς οὐσ. Δ 316. φ 310=νεωτέρους (κόρφος) — οἱ κατὰ τὰς θυσίας, εὐωχίας,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

παννηγύρεις θεράποντες Δ 470, α 148. νέοι «θητητῆρες», πολεμισταί, εὐγενεῖς· περιγρ. «—Ἀχαιῶν» = οἱ νέοι (παληκάρια) τῶν Ἀχ.· περὶ ἀγαλμάτων παίδων η 100. Ἀποδίδονται τὰ ἐπίθ. «πρωϊθήης, νέοι, αἰσυμνητήρ, ἡβητής, δαήμονες ὀρχηθμοῖο».

κουρο-τρόφος (τρέφω) ἀγαθή=καλὴ τροπὸς νέων ἱκανῶν, ἡ ἀνδρείους νέους ἐκτρέφουσα· περὶ τῆς Ἰθάκης ι 27 ÷

κυῦφα οὐδ. πλ. ὡς ἐπίρ.=ἐλαφρῶς, ταχέως N 158 ÷. Συγκρ. **κουφότερον** – μὲ ἐλαφρότεραν καρδίαν, παρρησιαστικώτερον (θαρρῶν τῷ φίλῳ καὶ τῇ νίκῃ Σχ.) θ 201 ÷

Κόων, Γ. Ἀντήνορος Λ 248. Τ 53.

Κόωνδ' ἴδε Κῶς.

κράατα, τι, τος ἴδε 3 κάρ.

κραδαινόμενον, ἡ (κραδαίνω) =παλλόμενον, σειόμενον (ἀπὸ τῆς ῥίψεως) Ν 504. Ἰλ.

κραδάων μετ. = σείων, πάλλων «ἔγχος, δόρυ» Η 213, τ 438.

κραδίη, ης, ἡ, ην καὶ καρδίη (κραδάω)—καρδία, ὡς ἕδρα τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος καὶ τῆς ψυχῆς Α 225, Μ 247. ὡς ἕδρα τῶν συναισθημάτων, ὀρέξεων καὶ παθῶν δ 548, σ 274, ὀργῆς Ι 646, υ 13 (υ 18, Λ 12, ἐπὶ θάρρους) Φ 547, φόβου Δ 225, λύπης ψ 47,—κλίσις, ἐπιθυμία συνδέεται μετὰ τοῦ «θυμός» Κ 220, Β 171, δ 548 κ. ἄλ. π. ὡς ἕδρα τῆς νοήσεως, ψυχὴ Φ 441, Π 435, νοῦς, λογικὸν ζ 260.

κραίνω καὶ κραιαίνω, **κραίνουσι**, πρτ. ἐκραίαινε, ἀόρ. πρσ. κρῆνον, κρήηνον, κρήνατ(ε), ἀπ. κρῆναι, κρήηναι, μέλ. μεσ. (ὡς πρὸ) κρανέεσθαι—α') ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ Δ 41=ἐκτέλεσον, τελείωσον ε 170, Ι 101= ἐπιτελέσαι Ι 626 = νομίζω ὅτι κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον (κατὰ ταύτην τὴν ἐπισκεψιν) δὲν θὰ ἐκτελεσθῇ· β') εἶμαι ἡγεμὼν κυβερνῶ, μόνον θ 391.

κραιπνός, κραιπνόν, οἷσι, αἱ, ά· ἁρπακτικός, ὁρμητικός· «Βορέης, θύελλα»—ταχὺς «πόδες» μεταφ. ὀξύς, σφοδρὸς «νοῦς» Ψ 590· οὐδ. πλ. ὡς ἐπίρ. –ὡς Θ 107=ταχέως συγκ. κραιπνότερος=ὀξύτερος, ταχύτερος.

Κρανάη, νῆσος παρὰ τὴν Ἀττικὴν Γ 445 ÷

κρανάη, κρανάης, ἡν, τραχεῖα, πετρώδης «Ἰθάκη» α 247.

κρανέεσθαι ἀπ. μέλ. ἴδε κραίνω.

κράνεια, είης, -αν, δένδρον «κρανιά», Π 767, ἡ ὁ καρπὸς χρήσιμος εἰς τροφὴν τῶν χοίρων κ 242.

κρανίον, κρανίῳ οὐδ. (κρᾶνον), τὸ τριχωτὸν μέρος τῆς κεφαλῆς Θ 84 ÷

Κράπαθος, ἡ νῆσος Κάρπαθος Β 676.

κρᾶτα, -τι ἴδε 3 κάρ.

κρατάι-γύαλοι (κρᾶ. γύαλον) οἱ δυνατὰ ἔχοντες γύαλα (δυνατὴν κοιλότητα), στερεοί, ἰσχυροί «—θώρηκες» Τ 361, (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. γύαλον).

κραταιΐς (κράτος) τὸ βάρος, ἡ δύναμις «ἀποστρέφασκε» (λᾶαν Σισύφου) λ 597 ÷

Κραταιΐν, μητέρα τῆς Σκύλλης μ 124 ÷

κραταιός, οῦ, ώ, ή (τῷ κρατερός)· ἰσχυρός ῥωμαλέος, περὶ ἀνθρώπου «μοῖρας –θηρός» Ε 83, Α 119 τοῦ λέοντος.

κραταιπέδον (κραταιὸς)«οὖδας»· τὸ ἰσχυρὸν ἔδαφος (πάτωμα) ἔχον ψ 46 ÷ Ε. Μ. λιθόστρωτον ἔδαφος.

κρατερός, οἷα, οὐ, ῷ, όν, ώ, οἷσι· ή, ῆς, ῇ, ῆσι (βίηφιν), ήν, αί, ῆσι, άς, όν (κράτος) καὶ παρασχημ. **καρτερός**, όν, οἱ (κάρτος) — ἰσχυρός, δυνατός, ἐπὶ προσώπων μεγάλης σωματικῆς ῥώμης Γ 179. Δ 401, μεταφ. βίαιος, σκληρὸς Ω 212· ἐπὶ ζώων δ 335· ἐπὶ πραγμάτων· σφοδρός, σκληρός, βαρύς· «βέλος, τόξον, ἰός, ὑσμίνη, ἔρις, πένθος». ἐπίρ. κρατερῶς=ἰσχυρῶς, δεινῶς, Θ 29, σταθερῶς (καλὰ) Π 501.

κρατερό-φρων, κρατεροφρονος, ὁ, ἡ (φρήν) κρατερὸν φρόνημα ἔχων, καρτερικός, εὐτολμος, ἐπίθ. ἡρώων Ξ 324, ρ 124, λ 290· καὶ τοῦ «θηρός» Κ 184 = τοῦ λέοντος.

καρτερ-ώνυξ, καρτερώνυχες, ας (ὄνυξ) = οἱ δυνατοὺς ὄνυχας (ὁπλὰς) ἔχοντες «ἵπποι, ἡμίονοι» καὶ «λύκοι, λέοντες» κ 218·

κράτεσφι ἴδε 3 κάρ.

κρατευταί, -έων, βάσεις, στηρίγματα οὐρανοῦ, (ἦσαν οἱ λίθοι ταῦτα), ἐφ' ὧν στηρίζομενος περιεστρέφετο ὁ ὄφελος Ι 214 ÷ (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. περιπώδακα).

κρατέω, κρατέες, εε, ουσι, ἀπ. έειν, μετ. έων (κράτος)—ἀνώτερός εἰμι, ἄρχω, εἶμαι κύριος· α') Ἀπολύτ. Ε 175. β') Μετὰ γεν. Α 79, 288 γ') δοτ. (μόνον ἐν Ὀδ. ἀνεράσι, νεκύεσσι)=μεταξὺ τῶν— λ 485.

κράτος, εἴ καὶ **κάρτος**, τι—ἰσχὺς, ῥωμη α 70, ἐξουσία Β 118, ἀρχὴ ε 359, νίκη ρ 280, «ἐρέεσθαι»=λαμβάνειν γν., νικᾶν.

κρατὸς ἴδε 3 κάρ

κρατύς = κρατερὸς ἀρηϊφάτοιντ Π 181, ε 49=ἰσχυρός, δυνατός,

κρέας· πλ. κρέατ'(α) γ 33, ι 162, γεν. κρεῶν κρειῶν, δοτ. κρέασιν (ἐν τοῦ κρεϜας) — καὶ τύπος ἑτερόκλ. τὸ κρεον — τὰ κρεας, πλ. τεμάχια κρέατος (μάλιστα ἐπὶ τῆς τραπέζης), (κρέα, ἐν συνιζ. ι 347,

ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κρεᾶ)· «ὀπτόν, ὀπταλέον, ὑπέρτερον».

κρεῖον (κρέας)=τράπεζα, ἢ ἄλλο τι, ἐφ' οὗ τὰ κρέας τέμνουσιν, ἐπικόπανον (κρεατοσάνιδον) Ι 206 †, ὃ ἔβαλε παρὰ τὴν λάμψιν τοῦ πυρός (ἐπεὶ νὺξ ἦν).

κρείσσων, ονες, οσιν, ον (κρατ-jων) ἀνώτερος κατὰ τὴν δύναμιν, ἰσχυρότερος, ὠφελιμώτερος Α 34, Π 688 «βίη» κατὰ τὴν δύναμιν, μετ' ἀπ. ρ 345.

Κρειοντιάδης, Γ. τοῦ Κρέοντος Γ 240 †

κρείων, οντα. κλ. κρεῖον, όντων, ουσα Χ 48 μετ.—ἄρχων, βασιλεύς «εὐρὺ κρ.»—ἰδίως ὁ «Ἀγαμέμνων. Ἀλκίνοος, καὶ ἄλ. —«ὕπατε κρειόντων» ὁ Ζεύς, ἐπὶ εὐγενοῦς, ἐξοχοντος «θεράποντος» ὀ 22.

Κρείων, α') βασ. Θηβῶν, Π. πῆς Μεγάρας ὁ 369. β') Π. τοῦ Λυκομήδους Ι 84.

κρεμάννυμι, μέλ. **κρεμῶ**, ἀόρ. κρέμασε, ἀσαντες—«τί ἔκ τινος» κρεμῶ, ἀναρτῶ Η 83. Μέσ. πρτ. ἐκρέμω ἐκρέμεσο Ο 18.

κρέων γεν. πλ., ἴδε κρέας.

κρήγυων (κῆρ καὶ γῦς) τὸ—εἶπας Δ 106 † ἐν 108 «ἐσθλὸν εἶπας»=ἀγαπητὸν τῇ καρδίᾳ, καλὸν, ἀγαθὸν, ὠφέλιμον.

κρηδέμνον, ῳ, α (κάρη, δέω)—κεφαλόδεσμος, γυναικεῖον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς μεχρι τῶν ὤμων καθῆκον καὶ παραπέτασμα πλατύ, ὃ καθελκόμενον καλύπτει τὰς παρειὰς α 334. Χ 470. (ἴδε Εἰκ.) Μεταφ. α') τὰ ὑπεράνω τῶν τειχῶν, ἐπάλξεις, ἄλ. τὴν ἀκρόπολιν ν 388· «ἱερὰ» β') σκέπασμα ἢ δεσμὸς ἀγγείου οἰνοφόρου γ 392. ἴδε Εἰκ. ἐν λ. κέραμος.

κρηῆναι ἀόρ. τοῦ κραίνουσι.

κρῆθεν ἴδε 3 κάρ.

Κρηθεύς, Γ. τοῦ Αἰόλου, θεμελιωτὴς τῆς Ἰωλκοῦ, ἀνὴρ τῆς Τυροῦς, ἀδελφὸς τοῦ Σαλμονέως λ 237, 258.

Κρήθων, Γ. τοῦ Διοκλέους, ἀδελφὸς τοῦ Ὀρσιλόχου ἐκ Φηρῶν, Ε 542, 549,

κρημνός, κρημνοῦ, οῖο, όν, οί, οὺς (κρέμαμαι)—τόπος ἐξέχων, ἀπόκρημνος, κατωρερὴς τόπος, ἡ ὄχθη τοῦ Σκαμάνδρου Φ 26. 175· καὶ περὶ τάφρου Μ 54.

κρηναῖαι ἐπίθ. (κρήνη) νύμφαι=αἱ νύμφαι τῶν κρηνῶν ρ 240 † ἴδε Σχ.

κρήνη, ης, ῃ, ην(δε)· αἱ, έων (κάρηνα) — πηγή, βρύσις ζ 292, ι 141 «καλλιρέεθρος τυκτὴ καλλίροος, μελάνυδρος».

Κρῆτες, Β 645. Γ 230, οἱ κάτοικοι τῆς Κρήτης τ 172, 175.

Κρήτη, ἡ νῆσος ἣν λέγει «ἑκατόμπολιν, εὐρείης» καὶ πλθ. Κρητάων ξ 199, π 62, τ 175. Κρήτηνδε τ 186, Κρήτηθεν Γ 233.

κρητήρ. κρητῆρι, ι, α' ες, σι, ας, ἀρσ. (κεράννυμι)· ἄγγειον εὐμέγεθες, ἐν ᾧ 2|5 οἶνου μετὰ 3|5 ὕδατος μιγνύονται πρβ. ι 210· «μίσγεσθαι»· στήσασθαι—», ἐν Ζ527 διὰ νὰ πίωσι ὅ 431· «κρ. στήσασθαι ἐλεύθερον» ἔστησαν εἰς τὸ μέσον κρ. εἰς τιμὴν τῶν θεῶν νὰ στήσωμεν κρ. ἐλευθερίας (ἀποδιώξαντες τοὺς Ἀχ.)· ὁ κρατὴρ ἦν ἀργυροῦς (α 121, ω 275) ἔχων τὰ χείλη κεχρυσωμένα, (δ615) ἢ πάγχρυσος (Ψ219,) κατεσκευάζετο μετὰ μεγάλης τέχνης καὶ ἦν μεγάλης τιμῆς ω 275, ψ 742, ἵστατο δ' ἐπὶ τρίποδος, ἀριστερὰ τῆς εἰσόδου, φ 241, χ 333, ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Ὀδ. ὁ κρατὴρ ἦν παρὰ τὴν ὀρσοθύρην (ἴδε Εἰκ.) «ἀνθεμόεις, ἀργύρεος, λάϊνος, χρύσεος, φαεινός».

κρῖ. τό, ἡ κριθή· Υ 496, καὶ ὡς τροφὴ ἵππων Ε 196, ὁ 41· «εὐρυφυές, λευκόν».

κριθαί. ῶν, ὰς (κρῖ), κριθάρι Λ 69 ι 110.

κρίκε (ἐ. κρέκω) ἀόρ. ἔτριτε Π 470 †

κρίκος, κρίκον. τὸν (κίρκος), κρίκος (καιν. κρικέλλα), δι' οὗ τοὺς ἵππους πρασέδενον ἐκ τοῦ «ἕστορος» εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ρυμοῦ Ω 272 † (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. γλωχίν).

κρίνῃ, (ῖ) ωσι ὑπ., οιμι εὐκ.. κρῖνε προσ., ων, οντες μετ. ἐνσ., ἀόρ ἔκρινε, αναν, ὑπ. ίνῃ, ίνωσι. μετ. κρίνας—(δια)χωρίζω, διακρίνω Β 362, διατάσσω Β 446, ἐκλέγω (τοὺς ἀρίστους ἐκ τῶν πολλῶν) Α 309. «λόχονδε» =πρὸς ἐνέδραν ξ 217. Π9. πρκ. μετ. κεκριμένοι, ους, η=ἐκλεκτοί (Ξ 19—αν=ὡρισμένον, βέβαιον), καὶ κρινθέντε, ες.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διαλύω, ἀποφασίζω «νείκος, σκολιὰς θέμιστας» προλήπτ. διαστρέψουσι τὸ δίκαιον (ἐκλίβαντες στρεβλὰς ἀποφάσεις) — Μέσ. κρίνονται, ὑπ. ὠμεθα, ἀόρ. ἐκρίναντο, ὑπ. ηται, ωνται, προσ. ἄσθων, ἀπ. ασθαι, μετ. άμενος· ὃι' ἐμαυτὸν ἐκλέγω «ἑταίρους», «ἀρηΐ· διακρίνομαι ἐν τῇ μάχῃ Β 385, π 260. ἐν τῇ μάχῃ φαινόμεθα ἀνδρειότεροι ω 507. «ὀνείρους»=ἐξηγοῦμαι Ε 150.

κριόν, ὁ, ἀρσ. = τὸν ἄρσενα τῶν προβάτων (κριάρι) ι 461, 447.

Κρῖσα, πόλ. Φωκίδος, «ζαθέη» Β 520 ✝

κρετός, οἱ (κρίνω)=ἐκλεκτός, ἐκλελεγμένος Η 434 καὶ θ 258.

κρο(F)αίνων μετ. (κρούω) = κρούων ταῖς ποσί, σκιρτῶν καλπάζων Ζ 507, Ο264, Ἰλ.

Κρῖσμος, Τρὼς Ο 523 ✝

κρυκώ-πεπλος (πέπλος), ἡ κροκοβαφῆ πέπλον ἐνδεδυμένη, ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς Θ 1, Τ 1. λέγεται οὕτω, ὅταν ἡ κατὰ τὸ πρῶτον φῶς ῥοδοδάκτυλος δὲ, ὅταν λαμπροτέρα τῷ φωτὶ τῆς ἡμέρας φαίνηται. Ἰλ.

κρύκον, τόν, αἰτ., φυτὸν χρήσιμον εἰς βαφὴν διὰ τὸ ἐρυθροκίτρινον χρῶμα· κρόκος (ζαφορᾶς) Ξ 348 ✝· ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης.

Κρυκύλεια, τά, νησίδιον παρὰ τὴν Ἰθάκην Β 633 ✝

κρύμνον (ῠ), οἰκ. τὸ κρομμύδι Α 630.

Κρονίδης, ὁ, ἡν, ἡ, Γ τοῦ Κρόνου, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ Ζεύς Α 552, α 45=**Κρονίων**, ωνος (τόνος Ξ 247, λ 620), ίωνα, Υ τοῦ

Κρόνος, οἰκ. ου, ον (κραίνω), Π, τοῦ Διός, Ποσειδῶνος, Πλούτωνος, Ἥρας, Δήμητρος καὶ Ἑστίας. Μετὰ τῶν Τιτάνων ἐξεθρονίσθη Θ415, 479, Ξ83, Ε721, φ415. Ἰλ.

κρόσσαι, **κροσσάων**, ας θηλ (κρότ-αρος), αἱ ἄκραι ἢ ἐξέχοντες (οἷκην στεφάνου) λίθοι τῶν πύργων Μ 258 (ἄλ. πολεμικὰς κλίμακας, ἐπιτηδείας πρὸς τειχομαχίαν).

κροτάλιζον πρτ. (κρόταλον) «ὄχεα»=ἔσυρον μετὰ μεγάλου κρότου τὸ ἅρμα Λ160 ✝

κρόταφος, **κρόταφον** αἰτ. ἀρσ., οιο, οισι, οις (κρᾶτα), μέρος τῆς κεφαλῆς, οἱ κρόταφοι (μηλίγγια), ἐνικ. Δ 502, Υ 397.

Κρουνοί, τόπος ἐν Ἤλιδι ο 295 ✝

κρουνός, **κρουνώ** δυϊκ., ῶν, οῖν, πηγή, βρύσις Δ 484· ὀχετοί, ἐκβολαὶ ὑδάτων τοῦ Σκαμάνδρου Χ 147, 208.

κρύβδα (ᾰ) Σ 168 ✝ = κρύβδην λ 455. (Ὀδ.) = κρυφίως.

κρυερός, **κρυεροῖο** (κρύος), ψυχρός, φρικαλέος Ν 48, ὃ 103 «τρόμος, γόος, ἰωκή».

κρυόεις, **κρυόεντος**, εσσα (κρύος) = κρυεροῦ, φρικτοῦ «ὁδοῦ, ἰωκή» Ι 2. Ἰλ.

κρυπτάδιος, **κρυπταδίῃ**, α (ῡ ἀ. κρύπτω) **κρύπτιος**, λαθραῖος· «κρυπτάδια φρονέων» Α 542=κρύφια βουλεύματα κατὰ νοῦν ἔχων.

κρυπτῇ κλητ. δι' κρυπτῆς κλειδὸς Ξ168 ✝

κρύπτω, **κρύπτων** μετ., πρτ. θαμ., κρύπτασκε, μέλ. κρύψω, ἀόρ. ἔκρυψαν, κρύψεν, ὑπ. ψω, ἀπ. ψαι. μετ. ψαντες, παθ. πρκ. κεκρυμμένον, α, ἀόρ. κρύφθη—κρύπτω, καλύπτω «τί» ν 304, «τί τινι» Ξ 372 ἀποκρύπτω, ἀποσιωπῶ· παθ. «ὑπό τινι», «τινά» Σ 397=ἀφανῆ ἐκ τῆς ὄψεως τῶν θεῶν καταστῆσαι. Καὶ μεταφ. δ350· «κρυπτὸν μυστικὸν ἔπος τινί» λ 443.

κρύσταλλος, ῳ, ἀρσ. (κρύος), τὸ διὰ τοῦ κρύους πεπηγὸς ὕδωρ, πάγος ξ 477, Χ 152.

κρυφιδὸν = κρύφα (ἀντιτ. τῷ ἀμφαδόν) ξ 330 καὶ τ 299.

Κρῶμνα, μέρος Παφλαγονίας Β 855 ✝

κτάμεν(αι), ός, ῶδε κτείνω.

κτανέοντα μόνον Σ 309 ✝ (πρβ. Ζ 409), μέλ. μετ. τοῦ κτείνω.

κτάομαι, **κτᾶσθαι**, ἀόρ. ἐκτήσω, (ἐ)κτήσατο, πρκ. ἐκτῆσθαι — προμηθεύομαί τι, ἀποκτῶ «κτήματα, οἰκῆας, ἄκοιτιν», «τινί τι»=διά τινά τι υ 265· πρκ.=κατέχω, ἔχω.

κτέαρ, **κτεάτεσσιν**, οὐδ. (κτάομαι) = κτήμασι, χρήμασι (τὰ ἀγαθὰ) Ε 154, α 218.

κτεατίζω, **κτεάτισσα**, εν, μετχ. ας, ἀόρ. (κτέαρ)—προμηθεύομαί τι «ἀγρόν, δουρὶ» Θ 102=πολλὰ σῶν ἀποκτήσας· πρβ. δουρικτήτη=δουρὶ=πολέμῳ Π 57, ἐκτησάμην ἐν πολέμῳ «πόλιν εὐτείχεα πέρσας». (ᾰ)

Κτέατος, Γ. Κτεάτου καὶ Μολιόνης Β 621.

κτείνω, **κτείνεις**, ει, ουσι, ὑπ. ωμι, ω, ῃς ἀπ. εἶν, μετ. ων, οντ(α), ες, πρτ. ἔκτεινε, ον, κτεῖνε, ον, θαμ. κτείνεσκε, μέλ. κτενέω, έεις(εῖ), έειν καὶ κτανέοντα, ἀόρ. (ἐ)κτεινε, εὐκ. αιμι, ἀπ. ναι, μετ. ναι, αντες, ασα. ἀόρ. 2 ἔκτάνον, ες, ε, ον, κτάνον, ε καὶ 3 ἐν. ἔκτα, αμεν, αν, ὑπ. κτέωμεν χ 216, ἀπ. κτάμεν(αι)—παθ. ἐνσ. κτεινώμεθα, εσθαι, όμενος, ῳ, ων, ους, πρτ. κτείνοντο, 3 πλ. ἀόρ. ἔκταθεν κ. ἄλ. 2 κτάσθαι, άμενος, οιο, ῳ, ον, ων, οισι, ῃς, μετ' ἀορ. σημ. μόνον Ν 262, Ο 554, Σ 337· — ἀποκτείνω, φονεύω (ἐν τῇ μάχῃ) α') «τινά» Β 701, Ρ 8, α 39, ἐνν. αἰτ. υ 50, ο 30. β') σπανίως περὶ ζώων· σφάζω, θυσιάζω α 108. Π9. φονεύομαι Α 410· Ε 465 «Ἀχαιοῖς» ὑπ' Ἀχαιῶν, «κταμένοιο»=ἀναι-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Κέρκυρας

ρεθέντος, σφαγέντος. Συνάπτεται μετὰ δοτ. ὀργαν. «χαλκῷ, ἔγχεϊ, ἄρητι, ὀλέθρῳ, δόλῳ», μετὰ δοτ. προσώπ. Ω 736, α 300.

κτέρας (κτᾶσθαι) κτῆμα Κ 216 καὶ Ω 235, πλ. **κτέρεα**, ἐων, τὰ πράγματα, ἃ τοῖς θαπτομένοις δίδονται, ἵνα μεθ' ἑαυτῶν φέρωσι, τ. ἔ. μεθ' ὧν ἐπὶ τῆς πυρᾶς καῶσι, μάλιστα δὲ ἐκεῖνα, ἃ αὐτοῖς προσφιλέστατα ἦσαν ἐν τῷ βίῳ μ 13, Ψ 166· ἔπειτα ἐν πλατυτέρᾳ σημ. αἱ τελευταῖαι τιμαί, αἱ τοῖς τεθνεῶσι παρέχονται, τὰ νενομισμένα τοῖς νεκροῖς, κηδεῖα ε 311 = τοιούτων ἠξιώθην ἐνταφίων· ἰδίως μετὰ τοῦ κτερείζειν.

κτερίζω, μέλ. **κτεριῶ**, ἰοῦσι, ἀόρ. εὐκ. ἰσειε, ειαν καὶ ἐνσ. πρατ. **κτερείϊζε**, ἀπαρ. ἐμεν, ἀόρ. -είξω, είξαι (κτέρας) — τελευταίαν τιμὴν παρέχω τῷ τεθνεῶτι· θάπτω, ἐνταφιάζω, κηδεύω, ἐκφέρω (τὸν νεκρόν). «ἀέθλοις» ὅτ' ἐπικηδείων ἀγώνων, «κτέρεα κτ.» = προσφέρειν ἐντάφια, τελεῖν τὰ νενομισμένα εἰς τιμὴν νεκροῦ α 291, Ω 38.

κτῆμα, πλ. **κτήματ'** = κτήματα, δοτ. ασιν (κτᾶσθαι), ἐν Ὀδ.=περιουσία, πλ. ἰδίως πολύτιμα, κειμήλια Η 350, Ι 382.

Κτήσιος, υἱὸς Ὀρμένου πατὴρ Εὐμαίου ο 414 †

Κτησίππος, Υ. Πολυθέρσου, ἐκ Σάμης, εἷς τῶν μνηστήρων υ 288, χ 279, 285.

κτῆσις, **κτήσιος**, σιν θηλ. (κτᾶσθαι) περιουσία, ἰδιοκτησία Ο 613.

κτητός, **κτητοί** (κτᾶσθαι) δυνάμενοι νὰ γείνωσιν ἰδιοκτησία, «τρίποδες» Ι 407 †

κτιδέην (ἡ κτίς=ἐκτίς) κυνέην=περικεφαλαίαν ἐξ ἐκτίδος (νυφίτσας) Κ 335 καὶ 458, Ἰλ.

κτίζω, ἀόρ. **κτίσσε**, ἔκτισαν—κτίζω, θεμελιόνω, ἱδρύω αἰτ. «Δαρδανίην, ἣν ὅτε Θήβης» Υ 216.

κτίλος, ον=κριός, ὁ προηγούμενος τῆς ποίμνης· πρὸς κτίλον παραβάλλεται ὁ Ὀδυσσεὺς Γ 196 καὶ Ν 492. (ῐ)

Κτιμένη, Θ. τοῦ Λαέρτου, ἀδελφὴ τοῦ Ὀδυσσέως, ὑπανδρευθεῖσα ἐν Σάμῃ ο 363.

κτυπέω, **κτυπέει**, έων, έουσα, ἀόρ. ἔκτυπε, κτύπε—κτυπῶ, ἠχῶ, βροντῶ· ἐπὶ τῆς βροντῆς «Ζεὺς μέγα, μεγάλα, σμερδαλέα» Η 479, Θ 170.

κτύπος, ου, ον (ῠ)—κρότος, ψόφος, δοῦπος (ἵππων, ποδῶν, μαχομένων) Κ 532, π 6, φ 237· ἡ βροντὴ Ο 379.

κύαμαι (ὐᾶ), εἶδος κουκίων (λούπινα) «μελανόχροες» Ν 589 †

κυάνεος, ον, οι, η, ην, αι, ῃσιν (κύανος) α') χαλύβδινος μόνον Σ 564. β') πάντοτε ἐπὶ χρώματος = κυανοῦς (γαλάζιον), βαθύχρους «κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι» μεταφ. σκοτεινός, μέλας Ω 94, «νεφέλη, νέφος, φάλαγγες, γαῖα» μ 243· ἐπὶ τῶν ἐπερχομένων πολεμιστῶν.

κυανό-πεζαν (ῠ) τράπεζαν, τὴν κυανοῦς πόδας ἔχουσαν, ἄλλ. διίσχυρίζονται ὅτι τὸ κυανο σημ. τὴν ὕλην, ἐξ ἧς οἱ πόδες τῆς τραπέζης, ἢ δι' ἧς εἶναι κεκοσμημένοι Α 629†

κυανο-πρώρειος, μόνον αἰτ. **κυανο-πρωρείους** «νέας» γ 239, ἄμεινον γεν. **κυανο-πρώροιο** (πρώρα) πάντοτε «νεὸς ἢ υηὸς»=τὴν κυανόχρουν, τὴν μέλαιναν πρῴραν ἔχουσαν Ο 693, ι 482.

κύανος, **κυάνοιο** γεν., χάλυψ Α 24, 35 καὶ η 87 (ῠ) — μέλας.

κυανο-χαῖτα = κυάνοχαίτης, δοτ. ῃ (χαίτη) μελανόθριξ, ὁ ἔχων μέλανας πλοκάμους (μαυρομάλλης) «ἵππος» Ν 563· ἰδίως ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος Υ 224.

κυαν-ώπιδος (ῦᾰ. ὤψ) — τῆς κυανοφθάλμου (μαυρομμάτας) μ 60 †

κυβερνῆσαι ἀόρ. ἀπ.=διευθῦναι «νῆα» γ 283 †

κυβερνήτης, εω, ην, κλ. κυβερνῆτα μ 217, αι,=κυβερνητῆρες Θ 557, ἡγεμὼν πλοίου, ὁ διευθύνων ναῦν Τ 43, Ψ 316. Ὀδ.

κύβιστάω, **κυβιστᾷ** 3 ἐν., πρτ. 3 πλ. κυβίστων (κύβη) πίπτω μὲ τὴν κεφαλὴν (κάμνω τούμπας), πηδῶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς Φ 354, Ἰλ.

κυβιστητήρ, **κυβιστητῆρε**, ες (κυβιστᾶν) α') κολυμβητὴς Π 750, Ἰδίως β') θαυματοποιὸς Σ 605, Ψ 18 οἱ μετὰ κυβιστήσεως ὀρχούμενοι.

κυδαίνων (ῠ), πρτ. κύδαινε, ον, ἀόρ. κύδηνε, ἀπ. ῆναι (κῦδος) α') δοξάζω, τιμῶ Ν 348, Ο 612. β') περὶ τοῦ σώματος· λαμπρύνω π 212, Ε 448. γ') «θυμὸν» τέρπω, εὐφραίνω ξ 438.

κῡδάλιμος, **κυδαλίμοιο**, ον, ω, οισι (κῦδος) — ἔνδοξος (εὐκλεὴς ἐπὶ ἡρώων καὶ ἐθνῶν)·—μετὰ τοῦ «κῆρ» εὐγενής.

κῡδάνω, **κυδάνει**, πρτ. ἐκύδανον (κῦδος) α') μεταβ.=κυδαίνω, τιμῶ, σέβομαι Ξ 73. β') ἀμετ.=κυδιάω, ὑπερηφανεύομαι, σεμνύνομαι Υ 42.

κυδι-ανείρᾳ, αν (ῦϊᾰ. κυδιᾶν) ἡ τιμὴν καὶ δόξαν προξενοῦσα τοῖς ἀνδράσιν, ἔνδοξος· «ἀγορή, μάχη» Α 490, Ζ 124, Ἰλ.

κῡδιάω, **κυδιόων**, τες (κῦδος) — καυχώμενος, ὑπερηφανευόμενος «οὔνεκα» Φ 519.

Ἰλ.περὶ ἵππου· γαυριῶν, τερπόμενος Ζ509.
κύδιστος, κύδιστε, η (ὁ.κῦδος)=ἐνδοξότατε, ὑπέρτιμε Α 122, Β 412, γ 378. ἐπίθ. εἰς τὸ «Ἀγαμέμνων, Ζεῦς, Ἀθηνᾶ» κ. ἄλ.
κυδοιμέω, κυδοίμεον. 3 πλ. πρτ. μέλ. ἠσων (κυδοιμὸς)—ἀμετβ. ἠγρίαινον, ἠλάλαζον, διηγείρετο τρόμον, Δ 324. Μεταθ. Ο 136 «ἡμᾶς»=ταράσσομεν, θορυβήσων.
κυδοιμός, οῦ, ὁν (ῡ) ταραχή, ἀλαλητὸς (ἐν μάχῃ) Α 52· ἔκπληξις Σ 218· ἐν Ε 593 εἶναι ὁ δαίμων τῆς ἐν τῇ μάχῃ ταραχῆς, ὡσαύτως «πολέμοιο τέρας» Α 4. Εὐστ. σωματοειδές τι ὅπλον. Προσωποπ. Σ 535, Ἰλ.
κῦδος, εἰ οὐδ. δόξα, εὔκλεια· συνδέεται μετὰ τοῦ τιμὴ «ἄσπετος, κακός». Π 84, Ρ 251· «κύδεϊ—» ἐπὶ τῇ δυνάμει του Α 405, «ἄσπετον, ὑπέρτερον»· «μέγα—Ἀχ.» προσῴν.—καύχημα τῶν Ἀχαιῶν γ 57, 79. «ὁρίξει, ὀπάζω, ἐγγυαλίζω», «ἠράμεθα»=ἀπηλαύσαμεν.
κῦδρός, κυδρή, ήν (κῦδος)—ἔνδοξος, ἔντιμος, σεμνή «παράκοιτις». ἡ «Ἥρα, Λητώ» Σ 184, λ 580, μόνον ἅπαξ εἰς ἄνθρωπον ἀποδίδεται ο 26.
Κύδωνες, ἔθνος κρητικὸν γ 292, τ 176.
κυέω, κύω, κυέουσαν μετ., πρτ. ἐκύεϊ, μετ' αἰτ. κυοφορῶ Τ 117 = ἐνεκυμόνει, ἐν γαστρὶ εἶχε Ψ 266 = ἐγεγκυοῦσαν, ἐπὶ τροβάδος. Ἰλ.
κυθέ ἀόρ. τοῦ κεύθει.
Κυθέρεια ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης θ 288 ἐκ **Κυθήρα**, τά, νῆσος ΝΔ. τοῦ Μαλέα ι 81, Ο 432. **Κυθηρόθεν** ἐκ Κ., ἐπίθ. **Κυθηρίω**, ου Κ 268, Ο 431.
κυκάω, κυκόωντι δοτ. μετ., πρτ. ἐκύκων, ἀόρ. κύκησε, πθ. ἐνδ. μετ. κυκώμενος, ου, η, ἀόρ. δυϊκ. κυκηθήτην, ήθησαν — ἀναμιγνύω, ἀνακατώνω Ε 903, πθ. συνταράττομαι, θορυβοῦμαι Υ 489· ἐπὶ τῆς Χαρύβδεως μ 238.
κύκεών, ῶνος, αἱτ. **κυκεῶ** εἰῶ (κυκᾶν), πολυμιγὲς ποτόν, μίγμα ἐξ οἴνου, τυροῦ καὶ ἀλφίτων παρασκευαζόμενον καὶ διδόμενον πρὸς πόσιν, λέγεται ὅτι ἦτο παυστικὸν δίψης Α 641· ὁ τῆς Κίρκης κυκ. περιγράφεται ἐν κ 234, 316· ἐν κ 235 καλεῖται «σῖτος»=τροφή.
κυκλήσομεν μελ. (κυκλέω) θὰ μετακομίσωμεν ἅρματι, ἐφ' ἁμαξῶν ἄξομεν «νεκροὺς» Η 332 †
κύκλος, κύκλου, ῳ, ον, πλ. οι καὶ α—κύκλος, γῦρος· «δίσκιον—» «κυνηγετικὸν δίκτυον δ 792=περικυκλώσουσι «ἱερῷ» Σ 504 τῷ μεγίστῳ τόπῳ τῶν συνελεύσεων, «κύκλοι» —ὁλόγυρα—«ὁ ὀμφαλός», ὁ κυκλοειδὴς γῦρος τῆς ἀσπίδος Α 33, Υ 280, τροχὸς Ψ 340, πλ. τὰ κύκλα. — **κυκλόσε** κύκλῳ = εἰς γῦρον Δ 212 καὶ Ρ 392.
κυκλοτερής, ές, (τείρω) — κυκλοειδὴς ρ 209, Δ 124 = ἐν εἴδει κύκλου, κυκλοτερὲς «ἄλσος, τόξον».
Κύκλωπες, λαὸς ἄγριος α 71, ζ 5, ι 166 ἑξ, ἔζη ἄνευ νόμων καὶ πόλεων κτλ. ι 166. Ὁ **Κύκλωψ** = Πολύφημος, ὁ ἰσχυρότατος πάντων ι 428· μονόφθαλμος ι 397, ἄξενος κ 200, οὗ τὸν ὀφθαλμὸν ὁ Ὀδ. ἐξώρυξε.
κύκνων «δουλιχοδείρων», γνωστὸν πτηνόν, οἱ κύκνοι Β 460 καὶ Ο 692. Ἰλ.
κυλίνδει. μετ. ων. ον, παθ. ἐνα. εται, εσθαι, όμενος, η, ην, α, πρτ. (ἐ)κυλίνδετο—κυλινδῶ, κυλίω· μεταφ. «πῆμά τινι»=μηχανῶμαι παρασκευάζω. Πθ ἀόρ. «κυλίσθη»=ἐκυλίσθη· περὶ ἵππου «περὶ χαλκῷ» κυλιόμενος περὶ τὸ βέλος δι' οὗ κατὰ τὴν κεφαλὴν ἐπληγώθη· περὶ ἀνθρώπου «κατὰ κόπρον—» εἰς ἔνδειξιν πένθους (ὁ Πρίαμος) ἐκυλίστο Χ 414. Μεταφ. «νῶϊ πῆμα» = καθ' ἡμῶν ἐπέρχεται (παρασκευάζεται) τὸ κακόν.
Κυλλήνη, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας Β 603 ἀφιερωμένον τῷ Ἑρμῇ, ἐξ οὗ ὠ Ι **Κυλλήνιος** λέγεται, ἐν Ο 518 ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Κυλλήνης, ἐν Ἤλιδι.
κυλλο-ποδίων κλ. -πόδιον (κυλλός, ποῦς), χωλὸς τοὺς πόδας, ἴδιως ὁ Ἥφαιστος Ψ 331, Ἰλ.
κῦμα, τος, τι, τα, σι οὐδ. (κύω)—σῖτημα ἰδίως θαλάσσης, καὶ ῥεῦμα Σ 66, Α 481, Β 396, ν 99 ὑπὸ ἀνέμων ἐγειρόμενον· «κατὰ κῦμα» = κατὰ τὸν ῥοῦν. Ἑνοῦται μετὰ γεν. «θαλάσσης, πόντου, ἁλός, ἀμφιτρίτης, ῥόου, ποταμοῖο, ἀνέμων» καὶ μετὰ τῶν ἐπίθ. «ἀργαλέον, δεινόν, πελώριον, καττερεές, κυρτόν, πηγόν, ἀνεμοτρεφές, τροχόεν, τρόχι, κυλίνδον, ἐπεσσύμενον, ἐρευγόμενον, κυκώμενον, ῥόθιον, παλιρρόθιον, φαληριόων, πορφύρεον, μέλαν, κελαινόν».
κυμαίνω, -οντα μετ. (κῦμα) πόντον = κυματίζομαι Ξ 229. Ὀδ.
κύμβαχος, ον (ἀ. κύβη, κύμβος=κεφαλή), ἐπίθ. (κατακέφαλα) Ε 586 = ἐπὶ κεφαλὴν πεσών οὐσιαστ. ἡ κορυφὴ τῆς περικεφαλαίας, ὅπου ἐμβάλλεται ὁ λόφος, καὶ αὐτὸς ὁ λόφος Ο 535. (ἴδε Εἰκ. α ε.)

Δημόσια Κοινωνική Βιβλιοθήκη Πάτρας

κύμινδιν, τήν (ῠ) Ξ 291, ὄρνεον νυκτόβιον (νυχθιέρας), ἀρχαῖον ὄνομα ἀντὶ «χαλκίς».

Κυμο-δόκη, καὶ **Κυμο-θόη**, Νηρηΐς Σ 39, 41 †

κυνά-μυια (ῠνᾰ), κυνόμυια (σκυλόμυιγα), ἡ λέξις ὡς ὕβρις ἀναιδείας γυναικὸς-ἀναιδεστάτη Φ 394, 421, Ε 858.

κυνέη, ης, ῆ, ην. ας (κύων)—δέρμα κυνὸς κάλυμμα κεφαλῆς Μ 183, Ρ 294, ἰδίως δὲ ἡ περικεφαλαία ἡ ἐκ δέρματος κυνὸς κατασκευασθεῖσα, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων ὑλῶν, (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ζωστὴρ) ὅθεν «αἰγείη, ταυρείη, κτιδίη, χαλκήρης, ἱπποδάσεια. εὔχαλκος, χαλκοπάρῃος, ἵππουρις, ἀμφίφαλος, τετραφάληρος»· ἡ κόρυς ἐν Η 793 κυνέη καλεῖται, ἐν 795 τρυφάλεια καὶ ἐν 797 πήληξ. πρβ. καὶ κυνέῃ Κ 257 καὶ καταῖτυξ 298. ἡ «—Ἄϊδος» εἶχε τὴν θαυμασίαν δύναμιν νὰ κάμνῃ ἀφανῆ τὸν φέροντα αὐτήν Ε 845.

κύνεος (κύων). ἀναιδής Ι 373 †

κύνέω, πρτ. **κύνει**, εον, ἀόρ. κύσα, (ἔ)κυσε, (ἔ)κύσσεν(ν), εὐκ. κύσειε, ἀπ. σσαι—ἀσπάζομαι, φιλῶ· α') μετ' αἰτ. «υἱόν», πάντα, (ἀρσ.) π 21, «γούνατα, χεῖρας», «κεφαλήν τε καὶ χεῖρας» «κεφαλήν τε καὶ ὤμους»· β') μετὰ 2 αἰτ. «μιν κεφαλὴν»· π 15 πρβ. ρ 39 «ἄρουραν» = τὴν γῆν τῆς πατρίδος, πρβ. δ 522.

κυν-ηγέται (ἄγω)=οἱ θηρευταὶ ι 120 †

κυνθάνω, πρτ. **ἐκύνθανον** = ἔκυθον μόνον διόρθωσις εἰς Γ 453.

κυνο-ραῖστής, έων(συνίζ.)γεν. πλθ. (ῥαίω) ὁ καταστροφεὺς τῶν κυνῶν (τσιμπούρι) ρ 300 †

Κῦνος ἐπίνειον τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν Β 531 †.

κύντερον, (κύων)=ἀναιδέστερον, χαλεπώτερον Θ 483· **κύντατον** Κ 503=φοβερώτατον διὰ τὴν ἀφορίαν.

κυν-ώπης, **κυνῶπα** μόνον κλ. ἐν Α 159 διὰ τί δὲ οὕτως ὁ Ἀχιλ. καλεῖ τὸν Ἀγαμ. λέγει ἐν 160—162, πρβ. 225 «κυνὸς ὄμματ' ἔχων»· μεταφ. = ἀναιδέστατε· **κυνῶπις**, ιδος θηλ., ἡ κυνόφθαλμος, μεταφ. ἀναιδὴς Γ 180, θ 319. «Ἑλένη, Ἀφροδίτη».

Κυπαρισσήεις, πόλ. ἐν Τριφυλίᾳ Β 593 †

κυπαρισσόω, ἐκ ξύλου κυπαρίσσου γενομένῳ ρ 340 †

Κυπάρισσος, ον, πόλ. ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, ἐν Φωκίδι Β 519 †

κυπάρισσος, ἡ, τὸ κοινῶς κυπαρίσσι ε64†

κύπειρον, τό, φυτόν τι πρὸς τροφὴν ἵππων δ 603, Φ 351.

κύπελλον, α οις, ποτήριον = δέπας πολλ. Ω 305. Τὸ «ἄλεισον, κύπελλον, δέπας ἀμφικ.» εἶναι ποτήρια πολύτιμα, ἀργύρεα, χρύσεια, τὸ δὲ «σκύφος, κοτύλη καὶ κισσύβιον» εἶναι ποτ. κοινῶν ἀνθρώπων, εὐτελοῦς τιμῆς «χρύσεια» α 142· πρβ. Εἰκ. ἐν λ. ἀμφικύπελλον

Κύπρις, ιν καὶ ῖδα ('Ιλ.) ἡ Ἀφροδίτη, ἧς ἡ λατρεία ἐκ Φοινίκης μετηνέχθη, μόνον ἐν Ε 330, ἐκ τῆς

Κύπρος, νῆσος θ 362,—Κύπρονδε=εἰς Κ.

κύπτω, ἀόρ. εὐκ. **κύψε'**, μετ. ψας, αντι—κλίνω εἰς τὰ ἔμπροσθεν, σκύπτω λ585. 'Ιλ.

κύρμα, τό (κύρω)—ἔρμαιον, εὕρημα, λεία Ρ 272, συνήθως μετὰ τοῦ ἕλωρ Ε 488.

κύρσας ἀόρ. ἴδε κύρω.

κυρτόν, ώ, ά, καμπύλος, καμαρωτὸς «κῦμα, ὦμω» Β 218. 'Ιλ.

κυρτόω, **κυρτωθέν** μετ. ἀορ. πθ =ἐξογκωθέν τὸ «κῦμα» λ 244 † παρθ. ε 367 «κῦμα κατηρεφὲς».

κύρω, πρτ. **κῦρε** = ἐνέτυχε, ἀπήντησε· α') μετὰ δοτ. «ἅρματι—»=προσκρούσας, συμβαλών· β') μετὰ τῆς ἐπὶ ἀόρ. μετ. «κύρσας ἐπὶ σώματι» = εὑρὼν τυχαίως νεκρόν, ἐπιτυχὼν· «αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε» = πάντοτε ἐπετύγχανε (ἐσκόπευε, ἐστοχάζετο) τὸν αὐχένα μὲ τὴν αἰχμὴν τῆς λόγχης Ψ 821. Μέσ.=ἐνεργ. Ω 530 «κύρεται κακῷ»=περιπίπτει εἰς δυστυχίαν.

κύστιν, τήν, τὴν οὐροδόχον κύστιν (τὴν φούσκαν) Ε 67. 'Ιλ.

Κύτωρος (ῠ) πόλ. Παφλαγονίας Β 853.

κυφός (ῠ. κύπτω), κεκυρτωμένος «γήρᾳ», καμπούρης δ 16.

Κύφος (ῠ) πόλ. καὶ ὄρος Περραιβίας ἐν Θεσσαλίᾳ Β 748 †

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κύω, ἴδε κυέω καὶ κυνέω.

κύων, κυνός, κύνα, κύον, κύνες, ῶν, σι(ν), καὶ κύνεσσι(ν), νας, ἀρ., ἐξάκις θηλ. — κύων· α') παρ' Ὅμ. δύο εἴδη κυνῶν «θηρευταί,τραπεζῆες»·—'Αΐδαο» (ὁ Κέρβερος) Θ 368, λ 263· παρὰ τὸ «οἰωνὸς» Δ 5. β') ὁ τοῦ 'Ωρίωνος Χ 29 ὁ Σείριος. γ') μ 96—κύων θαλάσσιος, ἰχθὺς (σκυλόψαρον)· δ') ὡς σύμβολον ἀναιδείας, ἀναισχυντίας Δ 225· κύνες λέγονται γυναῖκες ἀναίσχυντοι Ζ 344 τ 91· ἀναιδής, αὐθάδης· καὶ τὴν ἀναίσχυντον δειλίαν Ν 623, μετὰ τοῦ «λυσσητῆρι» παράτολμε, σκληρὲ Θ 299· «ἀργός,ἀργίπους, ταχύς, ἀγριόδους, καρχαρόδους, ὑλακόμωρος, θυραωρός, ὠμηστής».

κῶας, εα, εσιν οὐδ. (κεῖμαι) δέρμα μαλακόν, ὄερας, ὃ ἥπλωνον κατὰ γῆς, ἐπὶ κλινῶν, ἐπὶ ἑδρῶν, ἵνα μαλακώτερον κατακλίνονται ἢ κάθηνται (προβειὰ) π 47, ι 661, γ 38, υ 3.

κώδεια. αν, κεφαλὴ μήκωνος Ξ 499 ÷

κωκυτός, **κωκυτοῦ**, ῷ ἀρσ. (κωκύω) θρῆνος, ὀλολυγμός, ὀδυρμὸς Χ 409 καὶ 447.

Κωκυτός, ὁ, ποτ. ἀπὸ τῆς Στυγὸς πηγάζων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν 'Αχέροντα κ 514 ÷

κωκύω, **κωκύει**, πρτ. ἐκώκυον, ε, ον, ἀόρ. κώκῡσε(ν), σασα—ὀλολύζω, θρηνῶ μυρίοις γῶ ἐπὶ γυναικῶν Σ 37, ω 295.

κώλῃψ, κώλῃπα. τὴν (κῶλον,ἅπτω)=ἰγνύα ἢ ὄπισθεν τῶν γονάτων κοιλότης Ψ 726 ÷

κῶμα. τὸ (κοιμάω) ὕπνος βαθὺς «μαλακὸν» σ 201.

Κῶπαι. πόλ. Βοιωτίας παρὰ τὴν Κωπαΐδα Β 502 ÷

κώπη, ἡ, ην. ησι(ν), ης— α') λαβὴ ξίφους Δ 219. β') λαβὴ ἐρετμοῦ (κωπιοῦ) ε 489, καὶ συνεκδοχικῶς ὁ ἐρετμὸς (ἡ κωπηλασία) μ 214. γ') ἡ λαβὴ τῆς κλειδὸς ε 7. (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. κληΐς).

κωπήεις, **κωπήεντι**, τα (κώπη)=ἔχοντι λαβὴν Π 332, Ο 713. 'Ιλ.

κώρῡκος, **κωρύκῳ**, ἀρσ. πήρα, θύλακος, ἀσκὸς δερμάτινος, ἔνθα ἔθετον τὰ ἐφόδια ε 267, ι 213. 'Οδ.

Κῶς αἰτ., Κῴωνδε=εἰς τὴν Κ. Ο 28· νῆσος τοῦ 'Ικαρίου πελάγους.

κωφῷ, όν, ην (κόπτω) α') ἀβύσ· «βέλος» ἀνίσχυρον Λ 390· β') ὑπόκωφος, ἀβύρβους Ξ 16. γ') «γαῖαν» ἄλαλος γῆ, ἀναίσθητος Ω 54. 'Ιλ.

Λ.

λᾶ(F)ας, ᾶος, ᾶϊ, ᾶαν, δυϊκ. ᾶε, πλ. ᾶων, ᾶεσσι—ὁ λίθος, ἡ πέτρα Γ 12, Μ 445, λ 594, σκόπελος ν 163, ξ 10 ὁ ὄγκος ι 192.

Λάας, αν, πόλ. Λακωνίας Β 585 ÷

λαβρ-αγόρτην, τὸν (λάβρον) — τὸν θρασύστομον, ἀλαζόνα Ψ 479 ÷

λαβρεύεαι 2 ἐν. πρ. (λάβρος) = αὐθαδιάζεις, ἀμέτρως φλυαρεῖς Ψ 474 καὶ 478.

λάβρος, ον καὶ ὑπερθ. -ότατον (λάβω) — ὁρμητικός «οὖρος, κῦμα, ποταμός» Π 385.

λαγχάνω, πρτ. **ἐλάγχανον**, λάγχανον. ἀόρ. ἔλαχον, λαχ(εν), ομεν, ον, ὑπ. λάχῃσιν, ῃ, ἀπ. εἶν, μετ. ών, ὄντα — α') διὰ κλήρου λαμβάνω, κατὰ τύχην ἀποκτῶ· 1) μετ'αἰτ. «γέρας, μοῖραν», «λῆδος αἶσαν»μέρος λείας· «Κὴρ λάχε γεινόμενον» ἐκ γενετῆς ἡ Κ. (ὁ θάνατος) ἔλαβεν αὐτόν· ὁ ἀόρ. 6' ἀπολύτως=ὁ κλῆρος ἔλαχε(ἔπεσε) Η 171· 2) μετὰ γεν. πρκ. λελοχᾶσι=ἔχουσι λάθει. μόνον ὃς «ὤωρων, κτερέων». ἐ') ἀόρ. ὑπ. μετ' ἀναδ. λελάχητε, ωσι, μετὰ αἰτ καὶ γεν. καθιστῶ τινὰ μέτοχον τινός· «θανόντα πυρὸς» Η 80. γ') διὰ κλήρου ὁρίζομαι, κληροῦμαι· ι 160 καὶ 334=διὰ κλήρου ἔπεσαν.

λαγωών, ούς=λαγών Κ 361, ρ 292.

Λα-(F)έρκης α') Υ. Αἰμονος, Π. 'Αλκιμέδοντος, εἰς τῶν Μυρμιδόνων Π 197. β') «χρυσοχόος» ἐν Πύλῳ γ 425.

Λα(F)έρτης, Υ. 'Αρκεισίου, Π. 'Οδυσσέως, βασ. 'Ιθάκης α 430, ω 206. 498, δ 111, χ 185, δ 555.

Λα(F)ερτιάδης, Υ. τοῦ Λαέρτου ='Οδυσσεὺς Β 173, ε 203, ι 19, Γ 200.

λάζομαι, **λαζοίατο** 3 πλ. εὐκ. ἐνσ., πρτ. λάζετο (ἐλάζετο Ε 840) — α') «χερσὶ πιάνω, λαμβάνω «μάστιγα, ἡνία»· "—ἀγκὰς» ἐναγκαλιζόμενος· «γαῖαν ὀδὰξ» =τὴν γῆν μὲ τοὺς ὀδόντας, ἐν τῇ μάχῃ ἀποθνήσκω. β') «μῦθον πάλιν» = τὸν λόγον ἐμποδίζω ν 254, ἐν Δ 357 ἔλαβε τὸν λόγον του ὀπίσω, ἀνεκάλεσε.

λᾶϑι-κήδης, **λαθικηδέα** αἰτ. ἀρσ. «μαζὸν» τὸν λήθην τοῦ ἄλγους ἐμποιοῦντα τοῖς παισί, τὸν παυσίλυπον Χ 83 ÷

λάθρᾳ (λαθεῖν), λαθραίως, κρυφίως Β 515.

«τινός» =ἀπό τινος· ἀνεπαισθήτως Τ 165.

λάϊγξ, λάϊγγες, ας πλ. (λᾶας)—μικροί λίθοι (χαλίκια) ε 433 καὶ ζ 95 (ᾱ).

λαῖλαψ, λαίλαπι, α θηλ. θύελλα, καταιγίς, ἀνεμοζάλη μετὰ ὑετοῦ· παραβάλλονται πρὸς τὰς νεφέλας οἱ μαχόμενοι· μετὰ τοῦ «ἴσος» Μ 375, Υ 51· «ἐρεμνή, κελαινή, θεσπεσίη, πολλή, βαθείη, μεγάλη».

λαιμός, λαιμόν, τόν—φάρυγξ, τράχηλος Ν 388, Σ 34, Χ 15. Ἰλ.

λα(F)ίνεως καὶ λα(F)ινος, ου, οι (ᾱ. λᾶας)—λίθινος, ἐκ λίθου «οὐδός, κρηπῖδες» Μ 178 «τεῖχος»· μεταφ. «χιτών» Γ 57 = λιθόλευστος ἐγεγόνεις, ἐλιθάσθης.

λαισήϊα, τά (λάσιος;) πτερύγια—ἀσπὶς ἑλαφρὰ μετὰ περιζώματος κούρου Ε 453 καὶ 426 (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. λινοθώρηξ, καὶ Εἰκ. ἱσταμ. ἐν λ. κλισίη).

Λαιστρυγών, όνες, λαὸς μυθικὸς κ 106, 107· ἐπίθ. «Λαιστρυγονίη» κ 82, ψ 318.

λαῖτμα, τὸ (λαFιτμα; λάFω) — βυθός, χάος θαλάσσης· συχνὰ καὶ μετὰ τοῦ «θαλάσσης, ἁλός» Τ 267. Ὀδ.

λαῖφος, ε(α) οὐδ. Εὐστ. «πτωχικόν τι ἱμάτιον»· ἔνδυμα ῥακώδες ν 399, υ 206.

λαιψηρός, λαιψηρόν. οἷς, ὰ (λαῖλαψ) — ταχύς, εὐκίνητος «Ἀχιλλεὺς»=παῦρὸκης Φ 264· «λαιψηρὰ ἐνύμα» λίαν ταχέως Ο269· «γούνατα, κέλευθα, βέλεα».

λάκε ἀόρ. τοῦ λάσκω.

Λακεδαίμων, ονος, ἡ=Λακωνία «δῖαν, ἐρατεινὴν, εὐρύχορον, κοίλην, κοιτώσσαν», **Λακτίζων** μετ. (λάξ)—μὲ τὸν πόδα πλήττων, ὠθῶν σ 99 καὶ χ 88.

λαμβάνω, μόνον ἀόρ. 2 ἔλαβε καὶ ἔλλαβ(ε) κτλ., ἀόρ. μετ' ἀναδιπλ. λελαβέσθαι— α') λαμβάνω, πιάνω· 1) μετ' αἰτ. «δίσκον, δέπας, τεύχεα»· καὶ μετὰ δοτ. ὀργανικῆς «ἓν χειρί, χερσί, ὀδοῦσι». Ἡ μετχ. λαβών, ὡς παρὰ πεζοῖς τὸ ἔχων = μὲ λ 5, σ 269. 2) μετὰ γεν. διαιρετικῆς «γούνων, κόρυθος, πέτρης», «τινὰ ποδός»=ἀπὸ τοῦ ποδ., «ἀγκὰς χερσὶν» ἀγκαλιζόμενοι «τινός», καὶ μέσ. ἐλάβετ(ο) = συνέλαβε, καὶ μετ' ἀναδ. «λελαβέσθαι λοχησάμενοι» δηλ. αὐτοῦ δ 388. β') ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω «κλέος» α 298. γ') περὶ ψυχικῶν καὶ σωματικῶν καταστάσεων· ἐρεθίζει, καταλαμβάνει τινὰ «χόλος, ὀργή, μένος, σόβος, τρόμος, ἄχος, ἄλγος», καὶ μετ' αἰτ. τῆς ἀναφορᾶς «γυῖα», καὶ μετὰ δύο αἰτ. Ω 170. Δ 230. δ') λαβοῦσα=κομισσαμένη η 225 (ρητικῶς ὑποδεξαμένη, παραλαβοῦσα ἐκ τοῦ ναυαγίου οἴκοι). ε') δέχομαί τι διδόμενον Ζ 427.

Λάμος, βασ. Λαιστρυγόνων, θεμελιωτὴς τῆς πόλ. Τηλεπύλου κ 81 †

λαμπετάω, λαμπετόωντι μετ. ἐνσ.=λάμποντι, ἐξαστράπτουσι Α 104.

Λαμπετίδης, Υ Λάμπου=Δόλοψ Ο 526 †

Λαμπετίη νύμφη, Θ. τοῦ Ἡλίου μ 132, 375.

Λάμπος α') Υ. Λαομέδοντος, Π. Δόλοπος Γ 147, Ο 526. β') ἵππος τῆς Ἠοῦς ψ 246 τοῦ Ἕκτορος Θ 185.

λαμπρός, όν, οἷσι, ῆσιν, ὑπρθ. ότατος,—λαμπρός, στιλπνός· περὶ λάμψεως α') ἡλίου ἀστέρων Α 605, Δ 77. β') μετάλλου, ὅπλων Ρ 269, Ν 132. γ') χιτὼν τ 234. δ') λαμπρὸν ἐπιρ.=λαμπρῶς.

λαμπτήρ, λαμπτῆρων γεν. πλ., ῆρσι, ῆρας (λάμπω) πυρσός, φανός· ὑψηλὴ ἐσχάρα, ἐφ' ἧς, ξύλα ξηρὰ ἐτίθεντο ἀναμμένα πρὸς φωτισμὸν καὶ πρὸς θέρμανσιν σ307, τ63. (ἴδε Εἰκ.)

λάμπω, μόνον ἐνσ. καὶ πρτ. (ἔ) λάμπ(ε) καὶ λάμπ', ἀόρ. καὶ μέσ.—λάμπω· ἐξήστραπτε «ἠέλιος, χαλκός, τεύχεα, κόρυς»· μεταλλικῶν, ὅπλων Δ 432. Ν 245· καὶ «πεδίον λάμπετο χαλκῷ» Υ 156=ἤστραπτεν ἐκ τοῦ χαλκοῦ τῶν ὅπλων· (ἐνεργ. καὶ μέσ.) ὑποκ. πρόσωπον ἔχων λαμπρὰ ὅπλα «Ἕκτωρ, Πηλείων», «χαλκῷ, πυρί, τεύχεσι» περὶ ὀφθαλμῶν· «ὀφθαλμῶ, ὄσσε».

λανθάνω, πρτ. (ἔ) λάνθανε, ον, παρασχ. λήθω, πρτ. ἔληθον, λήθ(ε) καὶ λ.,θαμ λήθεσκε, μέλ. λήσεις, ἀόρ. (ἔ)λαθ(ε), λάθον, 3 δυϊκ. λαθέτην, μέσ. πρτ. λανθάνόμην, ἐνσ. λήθεται, πρτ. λήθετο, ἀόρ. λάθετ(ο), εὐκ. 3 πλ. λαθοίατο καὶ ἀόρ. ἀναδ. λελάθοντο, λελαθέσθω, πρκ. λέλασται, σμεθα, σμένος, ον—α') μένω κεκρυμμένος. διαφεύγω τὴν προσοχὴν 1) μετ' αἰτ. ἄνευ μετοχ. Α 561 αἰτ. μετὰ μετ. κατ' ὄνομ. Ν 273, μ 13. 2) μετὰ μετ. Ν 560, 721, π 156, φ 93, Ρ 89. 3) μετὰ τοῦ «ὅτι, ὅτε, ὅπως». «λαθὼν τινά» εἰς ῥ. ἀποδ.=λεληθότως κρυφίως «στῆ—, ἆλτο» δ') ὁ ἀόρ. μετ' ἀναδ. «λελάθη τινα ὀδυνάων» Ο 60 κάμνῃ (ὁ Ἀπόλλων τὸν Ἕκτορα) νὰ λησμονήσῃ. γ') Μέσ. ἐπιλανθάνομαι· «οὐ λήθετο ἐρετμέων», οὕτω «ἀλκῆς, χάρμης, νο-

στου, χόλου»· καὶ ἀπολ. «ἦ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν».

λάξ διὰ τοῦ ποδός, καὶ πλεοναστ. «ποδί» Κ 158 καὶ ο 45.

Λαύγυνος α΄) Υ. Ὀνήτορος Π 604. ϐ΄) Υ. Βίαντος Υ 460.

Λαυδάμας, αντος, κτλ.—δάμα· α΄) Υ. Ἀντήνορος. Τρὼς Ο 516. ϐ΄) Υ. Ἀλκινόου θ 119, 132, η 170, θ 117.

Λαυ-δάμεια, Θ. Ἰκελερεφόντου, Μ. Σαρπηδόνος Ζ 198.

Λαυ-δίκη α΄) Θ. Ἀγαμέμνονος (Ἠλέκτρα) Ι 145, 287. ϐ΄) Θ. Πριάμου, Γ Ἑλικάονος Γ 124. Ζ 252.

Λαύ-δοκος α΄) Υ. Ἀντήνορος Δ 87. ϐ΄) σύλος τις Ἀντιλόχου Ρ 699.

Λαυ-θόη, Θ. Ἄλτου, Μ. Λυκάονος Φ 85, Χ 48.

Λαυ-μεδοντιάδ|ης α΄) ὁ Πρίαμος Γ 250. ϐ΄) Λάμπος Ο 527

Λαομέδων, Υ. Ἴλου, Π. Τιθωνοῦ, Λάμπου, Πριάμου Υ 237, Ζ 23, Ε 296, 640. Ἡ ἀπιστία του Φ 443· τὴν θυγ. Ἡσιόνη· Ἡρακλῆς ἀπηλευθέρωσεν, αὐτὸν δὲ ἐφόνευσε Ε 638· ἐξ.

λα(ϝ)ός (ᾰ), κτλ.. ἄνευ δυϊκ. ἀρσ.—πλῆθος, ὅμιλος, ἰδίως στρατιῶται Δ 199, Ε 573, εἰς τὸ λαὸς περιλαμϐάνονται «πεζοὶ καὶ ἱππῆες» Β 809· κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸν ἄρχοντα ϐ 234 προστιθ. ὄνομα γένους «λαὸς Ἀχαιῶν», ϐασιλέως «Πριάμοιο». Συνήθ. πλῆθ. ἀνθρωποι, πλῆθος, κατ' ἀντιθ. πρὸς τοὺς πολεμιστὰς γ 214· ναῦται ξ 248, γεωργοὶ Α 676. συνεργάται τοῦ ϐυρσοδέψου Ρ 390. Ἡ γεν. λαῶν μετὰ τοῦ «ποιμένα, ποιμένι, ὄρχαμε, κοίρανε, κοσμήτορε»· κ. ἄλ.—οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὑπὸ ϐασιλεῖς ὄντες, λαὸς ὑπήκοοι, σπανίως ἐν Ἰλ., συχνότερον ἐν Ὀδ. Σ 497, Ω 28. ϐ 41, 13, γ 305, η 60, χ 133.

λα(ϝ)ο-σσόος, ον (ἀντὶ σϝόος ἐκ τοῦ σεύω) ὁ εἰς ἀγῶνα διεγείρων, παροτρύνων, ἰδίως «Ἄρης, Ἔρις, Ἀθήνη, Ἀπόλλων» Ν 128, χ 210. «Ἀμφιάραος» διότι τὴν χεῖρα τῶν μαχομένων κατὰ τ. Θηϐῶν ἐμποδίζει ο 244.

λα(ϝ)ο-φόρον, ὁδὸν=λεωφόρον Ο 682 ‡

λαπάρη, λαπάρης γεν., ἡν Θηλ. (σλαπ ;) Ὑστ. «ὁ κενὸς τῶν ὀστέων τόπος, ὁ ὑποκάτω τῶν πλευρῶν κείμενος»· λαγὼν Γ 359. Ἰλ..

Λαπίθαι· ἔθνος περὶ τὸν Ὄλυμπον καὶ τὸ Πήλιον ἐν Θεσσαλίᾳ Μ 128, 181, ῾ 297.

λάπτω, μόνον μέλ. μετ. **λάψοντες**=πίωσιν «—γλώσσῃσι ὕδωρ»· Σχ. «ἔστι μίμημα τῶν λύκων καὶ τῶν κυνῶν, τοῦ γεγαμένου ἤχου ἐν τῷ πίνειν» Π 161 ‡

Λάρισα, ης πόλ. τῶν ἐν τῇ Αἰολίδι Πελασγῶν παρὰ τὴν Κύμην Β 841, Ρ 301.

λάρναξ, λάρνακα, τὴν θήκην, κιϐωτὸν Σ 413, κάλπην νεκρικὴν Ω 795.

λάρος, λάρῳ, τῷ γλάρῳ ε 51 ‡ (ᾰ).

Λαρών (λαϝρών), ὑπερθ. -ώτατος —εὐχάριστος, τερπνός, ἡδύς, μόνον περὶ γεύσεως ϐ 350. «δεῖπναν, δόρπον, αἶνος, αἶμα».

λάσιος, ον, οισι, ην (ᾰ. λάχνη) — τριχωτός, ϐασύμαλλος «ἄξ, γαστήρ» «κῆρ, στῆθεα» εἰς ἐνδείξιν γενναίας ψυχῆς Α 189.

λάσκω, μόνον ἀόρ. **λάκε**—α΄) ἐπὶ ἀψύχων ἤχησε, ἐκρότησε «χαλκός, ἀσπίς, ὀστέα» ϐ΄) ἐπὶ ἐμψύχων φωνῆς πρκ. λελήκως, λελακυῖα μ 85=ὑλακτοῦσα, Χ 141 =κεκραγώς.

λαυκανίη, λαυκανίης, τῆς (λάϝω). = φάρυγγος, καιμοῦ Χ 325.

λαύρη, λαυρῆς, ὑηλ. στενὴ ῥύμη, στενὴ πάροδος ὑπαίθριος ἠνωμένη μετ' αὐτῆς τῆς πλευρᾶς τῆς οἰκίας καὶ διὰ τοίχου κεκλεισμένη χ 128, 137· ὁδὸς στενὴ ἦν (μεταξὺ τοῦ τοίχου τῆς οἰκίας καὶ τῆς αὐλῆς) δι' ἧς ἐκ τῆς αὐλῆς διὰ τῆς ὀπισθεν ϑύρας (ὀρσοθύρη) εἰς τὰ ἐνδότερα ἠδύνατό τις νὰ εἰσέλθῃ. (Ἴδ. Εἴκ. ἐν λ. δόμος)

λαφύσσει, ετον 3 δυϊκ. Σ 583 =καταρροφήσει. Θὰ πίῃ ὁ λέων «αἷμα, ἔγκατα» Δ 176· πρϐ. λάπτω.

λάχε, ἴδε λαγχάνω.

λάχεια=παπειν· «νῆσος, ἀκτή» ι 116 καὶ κ 509· ἄλλ. ἐκ τοῦ λάχνη,=ϐασεῖα. κατάφυτος· ἄλλ. ἐκ τοῦ ἐλάχεια=μικρά.

λάχνη, ἡ (χλαῖνα) χνοῦς, τρίχωσις Β 219 (ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Θερσίτου), Κ134 (ἐπὶ τῆς χλαίνης). λ 320 (ἐπὶ τοῦ γενείου).

λαχνήεις, λαχνήεντος, α, ας (λάχνη), ϐασύθριξ (μαλλιαρὸς) «φρῆρας» ὑηλ. τοὺς κενεαύρους, «στῆθεα» (τοῦ Ἡφαίστου), «ὄερματι» Ι 548. «ὄροϛον—» Ω 451· περὶ καλάμου, δι' οὗ ἐστέγαζον τοὺς οἴκους = καλαμωτή, ὀροφή.

λάχνος. λάχνῳ = λάχνη, ὑπὸ τοῦ ἑρίου ι 445. Ὀδ.

λά(ϝ)ων μετ. τοῦ λάε ἀόρ. (ἐκ ῥίζ. λα. ἐξ ἧς τὸ λάϐω, ἀπολαύω) = λαϐών, πιάσας τ 229· πρϐ. 254 «ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαϐὼν»· λάε κρατεῖ = 230.

λέβης ἐντκ. καὶ γεν. πλ. ἠτων α΄) σκεῦος χρήσιμον πρὸς ϐράσιν ὕδατος, ἐκ μετάλλου (κοιν. λεϐέτι) Φ 362, μ 237· λέβητες

συχνά δίδονται δῶρα εἰς τιμὴν Ι 123, ν 13, ὡς ἆθλον εἰς τοὺς ἀγῶνας Ψ 259, 267. δ') λεκάνη, εἰς ἣν ὕδωρ χύνεται πρὸς πλύσιν τῶν χειρῶν, ἐξ ἀργύρου τετορευμένη· νιπτῆρ, οὗτως ἐν τοῖς πλείστοις χωρίοις τῆς Ὀδ. α 137· «ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι» γ 440. «ἀργύλεος, αἴθων, ἄπυρος, παμφανόων». γ') ποδονιπτήρ, πρὸς πλύσιν τῶν ποδῶν, ἐκ χαλκοῦ τ 386, 469.

λέγω, λέγωμεν, λέγε, ειν, ων, οντες, πρτ. (ἔ)λεγ(ε), λέγομεν. ἀόρ. ἔλεξεν, μέσ. ἐνσ. λεγοίμεθα, εσθε, εσθαι, πρτ. λέγοντο, ἀόρ. λέξατο, αιτο, ασθαι, ἀόρ. 2 ἐλέγμην, λέκτο, παθ. ἀόρ. 1 ἐλέχθην· α') συλλέγω, συναθροίζω «ὀστέα, αἵματος, ἔντεα». δ') συγκαταριθμῶ εἰς «ἐν, μετὰ τοῖσι» Γ 188. γ') ἀπαριθμῶ (μόνον ἐν Ὀδ., πλὴν Β222) «τί» ξ 197, τ 203, «τί τινι» ε 5, λ 374 διηγοῦμαι, ἀφηγοῦμαι. Μέσ. συλλέγω ἐμαυτῷ (Β 125 Τρῶας = οἱ Τρ. νὰ ἀθροισθῶσι) : 335 ἐκλεχθείς, συνηριθμήθην· —ἀριθμῶ δ 451—διαλέγομαι, ὁμιλῶ Ν 292, γ 240, Β 435 «μηκέτι νῦν δήθ' αὖθι λεγώμεθα» ἂς μὴ διαλεγώμεθα πλέον (ἂς παύσωμεν τὸν διάλογον)· ν 296 «μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα» ἂς παύσωμεν διαλεγόμενοι. Ν 275 = τίς ἡ χρεία νὰ διαλέγηται περὶ τούτων;

λειαίνω, λειανέω, ἀόρ. 3 πλ. λείηναν, μετ. ας (λεῖος)—κάμνω τι ὁμαλὸν «κέρας αἰγός, κέλευθον». ὁμαλύνω «χορόν» Θ 260.

λείβειν, ων, πρτ. λεῖβε, ον, ἀόρ. λεῖψαι, μετ. ψαντε—α') χύνω «δάκρυα». δ')=σπένδω, περὶ θυσίας Ω 285=ποιήσαντες σπονδὴν μ 362, συχνὰ προστίθεται αἴτ. «οἶνον», καὶ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ, εἰς τιμὴν οὗ γίνεται ἡ σπονδὴ κατὰ δοτ. Ζ 266, Η 481.

λειμών, ῶνος, ι, α, ες, ας (λείβω)—τόπος ὑγρός, παρὰ τὴν ὄχθην ποταμοῦ ἢ θαλάσσης κείμενος, πλήρης χλόης, λειβάδι Β 461, ζ 292. «λειμωνόθεν» Ω 451 = ἐκ τοῦ λειμῶνος.

λεῖος, ω, η, ην, α—ψιλός, γυμνός «πετράων» ε 443 ἴσως «λεῖα δ' ἐπέπαστο Μ 280 = ἐφαίνετο ὡς λεῖα, ἐκ τοῦ μακρόθεν, ἐκ τοῦ ὄρους ὅπου ἦσαν οἱ Τρῶες, ἐπειδὴ ἐκ τοῦ πλησίον ἐφαίνοντο ὄχι λεῖα ἀλλὰ τραχέα, ἐκ τῶν πολλῶν λίθων τοῦ τείχους.

λείπω, ἀρίνω ἀπερχόμενος «τινά» Γ 174, Χ 213, «ἰοὶ ἄνακτα» ἔλειψαν τὰ βέλη. «τι» Β 396, Ι 447. Μεταφ. περὶ ψυχῆς «αἰών, θυμός, ψυχή» ἀπερχομένης ἐν τοῦ σώματος Ε 685, 696· «φάος ἠελίοιο» περὶ ἀποθνήσκοντος Σ 11, ξ 213. δ') καταλείπω, ἀφίνω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προστιθεμένου τοῦ τόπου ἔνθα τις ἢ τι καταλείπεται «τὸν λίπ' αὐτοῦ χώμενον» Α 428, Χ 483 «ἐν μεγάροισιν» καὶ ἄνευ τοῦ τόπου Δ 181, «τι» Α 235, «τινί τι» Β 106 = ἐκληροδότησε. Παθ. καὶ ἀόρ. μέσ. α') ὑπολείπομαι, μένω Γ 160, ι 316, Κ 256· μένω ὄπισθεν, ἐπιζῶ Μ 14, υ 67, γ 354. δ') ἀπολείπομαι «τινός», μένω ὄπισθεν, ὑστερῶ Ψ 407, θ 125 (αἴτ. τὸ ποσὸν τοῦ μέτρου· «δουρὸς ἐρωὴν») Π507=ἐπειδὴ τὰ ἅρματα ἔμειναν ἔρημα τῶν κυρίων.

λειριόεις, λειριόεντα, ὅεσσαν (λείριον) μόνον μεταφ. ἔχων χρῶμα λειρίου Ν 830 «χρόα» = κυανόχρους, δέρμα ἁπαλὸν καὶ λαμπρὸν (τοῦ Μενελάου), καὶ «ὄπα» λεπτὴν φωνὴν (τῶν τεττίγων) Γ 152. Ἰδ.

Λειώδης, Γ. Αἶνοπος, μάντις τῶν μνηστήρων φ 144, χ 310.

Λειώ-κριτος α') Υ. Ἀρίσβαντος Ρ 344. δ') Υ. Εὐήνορος θ 242, χ 294.

λείουσι, ἴδε λέων.

λε(Ϝ)ίστη, Ι 408=λητιστή.

λέκτο, ἴδε λέγω καὶ λέχω.

Λεκτόν, ἀκρωτήριον ἀπέναντι τῆς Λέσβου Ξ 284.

λέκτρον, οιο, ῳ, οισι (λέχω)—κλίνη, κοίτη, συνηθ. πλ. «παλαιοῦ θεσμόν»=εἰς τὴν θέσιν τῆς π. κλ.· λέκτρονδε (μετὰ τοῦ δεῦρο) «ἔναι» =εἰς τὴν κλίνην θ 292.

λελαβέσθαι, ῆσι ἴδε λαμβάνω.

λελάθη, οντο ἴδε λανθάνω.

λελακυῖα ἴδε λάσκω.

λελασμένος ἴδε λανθάνω.

λελάχητε ἴδε λαγχάνω.

Λέλεγες, ἔθνος ἀρχαῖον καὶ πολὺ μέγα, αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ὄχθης καὶ μέσα παραλίως τῆς

τράχηλου τῶν ἵππων Ε 730· «καλά. χρύσεα». (ἴδε Εἰκ. η, ἐν λ. ζεύγλη).

λεπταλέη=λεπτῆ, ἀδυνάτῳ Σ 571 †

λεπτός, λεπτῷ, ον, οἱ, ἡ, ῇ, ἁς, ὰ (λέπω), ὑπερθ. ὁτατος, η α') κυρ. ἐκλεπισμένος, τετριμμένος Γ 479. 6') λεπτός, τρυφερός, λαμπρός, μικρός «μήρινθος, ἀράχνια, κονίη, ὀδόναι, ἱστός, ῥᾶρος, εἰσίθμη»· μεταφ. «μῆτις» ἀδύνατος.

λέπω, ἀόρ. ἔλεψεν, ε—φύλλα=ἀφῆρεσε (τὰ φύλλα), ἀπελέπισε Δ 236 †

Λέσβος, νῆσος ἔμπροσθεν τοῦ Ἀβαρνητινοῦ κόλπου γ 169, Ω 544. Λεσβόθεν = ἐκ τῆς Λέσβου Ι 664. **Λεσβίδας** γυναῖκας Ι 129, 271.

λέσχη, -ην, τὴν (λεχ-) τόπος, ἔνθα πτωχοὶ καὶ ἄνθρωποι φυγόπονοι πρὸς συνομιλίαν καὶ διατριβὴν συνέρχονται σ 329 †

λευγαλέος, λευγαλέου, ῳ, οι, οισ(ι), η, ησι (λοιγός, λυγρὸς)—ἐλεεινός, ἄδοξος, ἀξιοθάκρυτος, «πτωχός, θάνατος, πόλεμος, ἔπεα, ῥρένες» Ι 119=ὀλέθριος, Ἤπ. λευγαλέως=οἰκτρῶς Ν 723.

λευκαίνω, λεύκανεν 3 πλ. πρτ. (λευκὸς) ἀσπρίζω, κάμνω ἀχρὸν μ 172 †

Λευκάς, ἄδος, μυθικὰς τὶς βράχος ἐντεῦθεν τοῦ Ὠκεανοῦ ω 11 †

λευκ-ασπίς, λευκάσπιδα «Δηΐφοβον» τὸν ἔχοντα λευκὴν ἀσπίδα Χ 294 †

Λευκοθέη=Ἰνώ, Θ. τοῦ Κάδμου ε 334, 461.

λευκός, λευκοῖο, ῷ, όν, οἱ, οὺς, ἡ, ήν, όν, α, συγκ. ότερος, οτέρην (λεύσσω, γλαυκὸς)—α') λάμπρος, στιλπνὸς Ξ 185 «κρήδεμνον—,ἠέλιος ὥς»· «αἴγλη,ὕδωρ, λίθοι». 6') λευκός, λευκόχρους «ἵπποι—χιόνος» Κ 437, «γάλα—, ὀδόντας, ἱστία, ῥάπος».

Λεῦκος, ἑταῖρος Ὀδυσσέως Δ 491 †

λευκ-ώλενος, ῳ, ον, οι (ὠλένη)—ἔχουσα λευκοὺς βραχίονας, ὅλη λευκὴ «Ἥρη» καὶ ἄλλαι γυναῖκες, «Ἑλένη, Ναυσικάα» καὶ «ὄμωαί,ἀμφίπολοι» Δ 55, Ζ 371, τ 60, χ 239.

λευρός, λευρῷ (λεῖος) = ὁμαλῷ «χώρῳ» η 123 †

λεύσσω, ἐνσ., πρτ. λεῦσ(ε) (λευκὸς) — α') ἀμετ. βλέπω· «ἄμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω» Γ 110, ἴδιον συνέτου καὶ πανθέρου.—«ἐπὶ τόσσον». 6') μετδ. μετ' αἴτ. Α 120, Γ 346, η 200. Συνώνυμ. τῷ ὁρῷ βλέπω.

λεχε-ποίην (λέχω, ποίη) — πρωτόγρ. ἐ-

«στορέσαι, πυκινόν, ἔμπεδον». 6') συζυγικὴ κλίνη, μετὰ τῶν στρωμάτων (ἐνκ. καὶ πλθ.) «εὐστρωτον» ψ 184, ψ 189, «ὁτινοτοῖσι, τρητοῖσι» γ') γαμήλιος κλίνη «—ἀντιόωσαν» Δ 31. Σχ. τῆς ἐμῆς κλίνης μεταλαμβάνουσαν. Ταυτὸν τῷ «λέχος πορσαίνουσαν» Γ 411. Λ 1. δ') νεκρικὴ κλίνη (νεκροκράββατον), μόνον πλ. Σ 233, Φ 124.

ΛΕΧΩ (λέχος). α') ἐνεργ. μόνον ἀόρ. ἔλεξα. πρσ. λέχω— «τινὰ» κατακλίνω, θέτω εἰς τὴν κλίνην Ω 635 ἀποκοιμίζω «Διὸς νόον»=Δία. 6') μέσ. μέλ. λέξομαι, εαι, ἀόρ. (ἐ)λέξατο, ἀσθην, ὑπ. λέξεται Δ 131, εὐκ. αἴμην, αιτο, πρσ. ἄσθων, ἀπ. ασθαι· μέλιστα συγκ. ἀόρ. 2 ἐλέγμην, λέκτο. πρσ. λέξο κ 320 καὶ λέξεο = πήγαινε νὰ κατακλιθῇς. 1) εἰς τὴν κλίνην «εἰς εὐνήν, ὕπνῳ λέξασθαι» = κοιμᾶσθαι· 2) στρατοπεδεύω «περὶ ἄστυ. ἐς λόχον».

λεῶν, γεν. κτλ. (ἑκτὸς οιν), δοτ. πλ. λείουσι, λέουσι Χ 262—λέων, συχνὰ εἰς τὰς παρομοιώσεις τῶν ἡρώων· Γ 23, Ε 136, Κ 485, Μ 43· «λέοντα γυναιξὶν» (ἀντὶ λεαιναι) ὡς τοῦ θανάτου (τῶν γυναικῶν) θεὰν (Ἄρτεμιν) Φ 483. Λεόντῃ ἐνδύονται ὁ Ἀγαμέμνων Κ 23, ὁ Διομήδης Κ 177. «κρατερός, σμερδαλέος, ὀρεσίτροφος, σίντης, ὀλοόφρων, ὠμοφάγος, αἴθων, ἠυγένειος, χαροπός».

λήγω, λήγειε, πρσ. λῆγ', ἀπ. -έμεναι, πρτ. ἔληγε. λῆγ'(ε). μέλ. λήξω, εαι, ἀόρ. 3 πλ. λῆξαν, εὐκ. αἰμι, ειεν—καταπαύω, παύομαι· μετὰ γεν. «χόλοιο, ἔριδος, φόνοιο, χοροῖο». ἡ μετχ. «—ἐναρίζων, ἀείδων». «ἐν σοί» Ι 97.—μετθ. κατευνάζω «μένος» εἰς τὴν μάχην· «χεῖρας φόνοιο» ἀπομακρύνω ἀπὸ τοῦ φόνου χ 63.

Λήθη, Θ. Θεστίου, Γ. Τυνδάρεω, Μ. Κλυταιμνήστρας καὶ ἐκ Διὸς Κάστορος καὶ Πολυδεύκους καὶ Ἑλένης λ 289, 300.

λῆθάνει, ἐκ . . πάντων = κάμνει ἵνα τις ἐντελῶς λησμονήσῃ η 221 †

λήθη (λήθω)=λησμονησία Β 33 †

Λήθος, Υ. Τευτάμου Β 843, Ρ 288.

λήθω ἴδε λανθάνω.

λη(ϝ)ίδες, λῃάδας (ἐ ἀ. λῃΐς) γυναῖκαι= ἐκ λείας (αἰχμαλώτους) γυναῖκας Υ 193 †

λή(ϝ)ιος, ἰου = ἐσπασμένος ἀνορ. ἀνὸρ

λη(F)ιστῆρες (ἐν α 426 ληΐστορες), ρσι (ληΐζομαι)—λῃστής, πειρατὴς γ 73. Ὀδ.
λη(F)ἴστοι, ἡ (ληΐζομαι) — λῃστευθέντες, ἀπὸ λείας κτηνοὶ Ι 406.
λη(F)ῖτις, λητιεῦσι, τῇ (τίν. λητίς)=τῇ λείαν ἀγούσῃ (διδούσῃ) (Ἀθηνᾷ) Κ 460 †
Λήϊτος Υ. Ἀλεκρύωνος, ἀρχηγὸς Βοιωτῶν Β 494, Ν 91, Ρ 602, Ζ 35.
ληκύθῳ, τῇ=ἐλαιοδόχῳ(ἀγγείῳ) ξ 79, 215.
Λῆμνος, νῆσος πρὸς Β. τῆς Τροίας, πόλις Θόαντος Ξ 230, 281, θ 283. «ἠγαθέη» ἱερὰ Ἡφαίστου.
λήσω. σομαι ἴδε λανθάνω.
Λητώ, οῦς. οῖ. κλ. οἱ, Θ τοῦ Τιτᾶνος Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, Μ. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἐκ Διὸς λ 580, Α 9 «ἐριαυδέος, ἠύκομος, καλλιπάρῃος».
λιαζόμενον, πρτ. λιάζετο, ἀόρ. λιάσθης, ῃ, εν, εἰς — ἐκφεύγω, ἐκτρέπομαι, «κῦμα, ὑπαιθα»,—ἐκ «τινὸς» ἢ μετὰ προθ. κλίνω κάτω, πίπτω Υ 418 «πρατὶ γαίῃ. πρηνής»· «πτερὰ» παρέλυσαν.
λιαρῷ. ὀν (ῑ ᾰ) = θερμῷ. χλιαρῷ «ὕδατι» Δ 477· γλυκὺς. ἥπιος «ὕπνος» Ξ 164.
Αἰβύη (ῑ ῠ), ἡ Λιβύα, πρὸς Δ. Αἰγύπτου ε 85, ξ 295.
λίγα (ῑ ᾰ. λιγυς) ἐπίρ. λιγυρῶς, μεγάλῃ φωνῇ «κωκύειν» θ 529, κ 254.
λιγαίνω, πρτ. 3 πλ. ἐλίγαιεν (λιγὺς) = μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐκήρυσσον Α 685 †
λίγδην, (λακίς) — ἐπιπολαίως, ἀκροθιγῶς «βάλλειν» χ 278 † = ἐπιψαῦσαι.
λιγέως ἐπίρ. ἴδ. λιγύς.
λέγξε, ἀόρ. (λίγγω ; λίζω) ἐβόμβησε Δ135 †
λιγὺ πνείοντος ἴδε λιγύς.
λιγύρός, λιγυρῇ, ήν, ῆσι—ὀξύς, ὀξέως ἠχῶν, συρίζων· λέγονται οὕτω· τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν Ξ 290· «πνοιή—, μάστιγι λιγυρῇ. ἀοιδή»· θ 257 «—φόρμιγγα» ἀντὶ γλαφυρήν. Ἐκ τοῦ
λιγύς, ύν, ύ, έων· λίγεια, είη, ειαν, ἐπίρ. λιγέως—λιγυρός, ὀξύς. ὀξύφωνος· α')περὶ φωνῆς «ἀγορητοῦ» Α 248 εὐγλωττος ῥήτωρ ω 62 «μοῦσα λίγεια» ὑψίφωνος μ. . β') ἐπίθ. τοῦ «οὖρος, ἄνεμος, φόρμιγξ». γ') ἐπίρ. «λιγύ»· «—πνείοντος» = τοῦ λιγέως πνέοντος (συρίζοντος) ζεφύρου ὁ 567, καὶ «λιγέως=δυνατὰ «—ρυσῶντες κλαῖε» «λιγέως ἀγόρευε» ὁ Μενέλαος μεγαλοφώνως (δεινῶς) ὠμίλει (ῑ).
λιγυ-φθόγγοισιν = ὀξυφώνοις, ἡδυφώνοις «κηρύκεσσι» Β 60, δ 6.
λιγυ-φώνῳ=ὀξυφώνῳ Τ 350 †
λίζω ἴδε λίγξε.
λίην (ἀντὶ λίλην, λιλαίομαι, λῆν). α') πολύ, πάνυ, ἄγαν, σφόδρα· παρὰ πολύ· μετὰ ῥημάτων. ἐπιθέτων,ἐπιρρημάτων·«λίην ἄχθομαι, λίην πολλοί, λίην οὕτω»· β') «καὶ λίην» ἐν ἀρχῇ στίχου, ἐπιβεβαιῶν τὴν γνώμην τοῦ ἀγγέλλοντος καὶ αὐξάνου τὴν δυναμιν τῆς βεβαιώσεως·=καὶ μάλα, καὶ μάλιστα, βεβαίως Δ 553, α 46, γ 203 (τὸ ι εἶναι φύσει μακρόν, καὶ ἐν τῇ θέσει συστέλλεται).
λίθαξ, λίθακι, δοτ. ἐν. (λίθος)—=τραχεῖα, τῇ ὀξείας γωνίας ἐχούσῃ «πέτρῃ» ε 415 †
λιθάς, λιθάδεσσι, ταῖς λίθοις ξ 36. Ὀδ.
λίθεος, λιθέῳ, εοι (λίθος)=λιθίνῳ ν 107.
λίθος, οιο, ου. ῳ, ον, οι, οισ(ι), ους καὶ (ὀῖς) θηλ. α') λίθος, πρὸς οἰκοδομὴν Π 212· «ξεστοὶ λ.» =πελεκητοὶ γ 406. β') πέτρα, βράχος γ 296, ν 156. γ') λίθος, ὃν ἀπὸ τῆς γῆς λαμβάνουσιν οἱ μαχόμενοι Ε 308, Η 264· λίθος = δίσκος θ 190· δ') μεταφ. περὶ σώματος στερεοῦ Δ 510, περὶ ψυχῆς ἀναισθήτου ψ 103, «λίθον ἔθηκεν»=ἐποίησε Ω 611. «στερεή, τρηχύς, ὀκριόεις».
λικμάω, λικμῶντων γεν. πλ. μετ. (λικμὸς)=καθαριζόντων τὸν σῖτον ἀπὸ τὰ ἄχυρα (λιχμιζόντων) Ε 500 †
λικμητήρ, λικμητῆρος, τοῦ (λικμάω), ὁ τὸν σῖτον καθαρίζων, ὁ λιχνίζων Ν 590
λικριφίς, ἐπίρ. (λέχριος) ἐκ πλαγίου, πρὸς τὰ πλάγια, Ξ 463 = πλαγίως ὁρμήσας.
Λικύμνιος, ἀδελφὸς τῆς Ἀλκμήνης, θεῖος τοῦ Ἡρακλέους, ὑπὸ Τληπολέμου ἀκοντος φονευθεὶς Β 663 †
Λίλαια, πόλ. ἐν Φωκίδι, παρὰ τὴν πηγὴν τοῦ Κηφισοῦ Β 523 †
λελαίομαι, ἐνσ., πρτ. λελαίετο (λιλασ)ομαι)—ἐπιθυμῶ, ἐρῶμαι, ὀρέγομαι. α') μεθ' ἑπομ. ἀπαρ. ἢ αἰτ. μετ'ἀπαρ Γ 399,Π89, α 15 «λιλαιομένη πόσιν εἶναι», Δ 574· ἅπαξ ἀπολ. λ 223 «—φόως δὲ» (ἐνν. ἐλθεῖν). β') μετὰ γεν. «πολέμοιο, ὁδοῖο, δόρποιο».
λιμήν, ένος, ένι, ένα, ες, έ(νεσ)σι, ας (λίμνη)—λιμήν, ὅρμος (μέρος λιμένος) Ψ 745 ν 96, ο 846, ο 497· «πολυδενθής, εὔορμος, πάνορμος, ναύλοχος, κοῖλος, γλαφυρός, κλυτός».
λίμνη, ης, ῃ. ην (λείβω)—α') λίμνη Β 711 Γ 709. β') ἕλος (λιμνάζον ὕδωρ) Φ 317. γ') θάλασσα καὶ (γ)ὠκεανὸς Ν 32, Ω 79 «περικαλλής, βαθεῖη».
Λιμν-ώνεια, Νηρηΐς Σ 41.
λιμός, ῷ, όν—πεῖνα Τ 166, ε 166, μ 342.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Λίνδος, πόλ. τῆς Ῥόδου Β 656 †

λινο-θώρηξ (ῑ) ὁ λινοῦν θώρακα ἐνδεδυμένος Β 529 (Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας) καὶ Ἄμφιος Β 830. (ἴδε Εἰκ.)

λίνον, σιο, ου, ῳ οὐδ. (ῑ. λῖτα) α') νῆμα, καὶ ἡ ὁρμιὰ (πετουσὰ) τῶν ἁλιέων Π 408· μεταφ. τὸ νῆμα τῆς ζωῆς (ὃ ἡ Αἶσα καὶ Κλῶθες ὁρίζουσι τοῖς ἀνθρώποις) Υ 128, Ω 210, η 198 (Περὶ χρήσεως ἴδε Εἰκ. ἐν λ. λινοθώρηξ) β') δίκτυον Ε 489. γ') ὕφασμα λινοῦν λεπτὸν Ι 161, ν 73· «παναρχύν».

λίνος, **λίνον**, «καλὸν» Σ 570 † ᾆσμα θρηνητικόν (ᾆσμα εἰς τιμὴν τοῦ θανόντος Λίνου, παιδὸς ἔτι ὄντος).

λίπ'=α') ἔλιπε. ἴδε λείπω. β') λίπα ἴδε ἐπ.

λίπα, ἀρχαία πτῶσις οὐσιαστ. ἡ αἰτ. οὐδ. ἐπιθ.· εἰς τὸ «ἀλείφω» προληπτικὸν ἐπίρ. ἐν χρήσει. πάντοτε δὲ «λίπ'»=λιπαρῶς ἀλείφω· (ἄλλ. δοτ. διότι προστίθεται «ἐλαίῳ» ἅπαξ δὲ ζ 227 ἄνευ τοῦ ἐλαίῳ Ε 577.

λιπαρο-κρήδεμνος (κρήδεμνον) ἡ ἔχουσα λαμπρὸν κεφαλόδεσμον Σ 382 †

λιπαρο-πλοκάμου κεφαλῆς=ἀπὸ τῆς κ. τῆς ἐχούσης λαμπροὺς πλοκάμους Τ 124† (ἱπά).

λιπαρός, **λιπαρῷ**, ὀν, οῖσι, οὺς, ήν, άς, ὰ (λίπα) α') λαμπρὸς ἐλαίῳ καὶ ἀρώματι, στιλπνὸς Ο 332. β') λαμπρός, περὶ ἰσχυροῦ σώματος, μόνον «—ποσσὶ» Β 44, ν 225. γ') ἐπὶ πραγμάτων· λαμπρός, ὡραῖος «καλύπτρην, κρήδεμνα». δ') μεταφ. 1) ἄφθονος Ι 156, Σχ. κατὰ τὸ δίκαιον λαμπροὺς φόρους τελέουσιν. 2) εὐτυχής, εὐδαίμων, ἄνετος «γῆρας» τ 368, λ 136.— οὕτω καὶ τὸ ἐπίρ. «λιπαρῶς—» ὁ 210 = εὐδαιμόνως, ἀνενδεῶς γηράσκειν.

λιπόω (ῑ. λίπα)=λαμπρὸς εἶμι τ 72.

1. **λίς**, ῖν (λῖς, ἐκ τοῦ λερ) = λέων Λ 239, 480 «σίντην, ἠγένειος».

2. **λίς**, λεπτὸν ὕφασμα στριωνόμενον ἐπὶ θρόνου· ἐπίθ. (λισσὸς) «πέτρη»=λεῖος, ὁμαλὸς μ 64, 79.

3. **λίς**; ἀρσ. δοτ. λιτέ. αἰτ. λίτα (ῑ. λίνον)— λινοῦν ὕφασμα α') σκέπασμα, κάλυμμα ἁπλοῦν, οὐχὶ βεβαμμένον καὶ πεποικιλμένον α 130 (τὸ «καλὸν καὶ δαιδ.» ἀπόδους εἰς τὸ θρόνον, οὐχὶ εἰς τὸ λῖτα) κ 353. β') περικάλυμμα ὀχήματος Θ 441. γ') σκέπη σώματος νεκροῦ Σ 351, ἢ τῆς χρυσῆς φιάλης, ἐν ᾗ τὰ ὀστᾶ τοῦ τεθνεῶτος ἐκρύπτοντο Ψ 254.

λίσσομ(αι) (ἐκ τοῦ γλιτ)ομαι) ἐνσ., πρτ. (ἐ)(λ)ίσσετο κλ. θαμ. λισσέσκετο, ἀόρ. α' ἐλλισάμην, ὑπ. λίσῃ, προσ. λίσαι, ἀόρ. β' ἐλιτόμην, εὐκ. ο�ίμην, ἀπ. λιτέσθαι—ἱκετεύω, δέομαι, παρακαλῶ. Συντάσ. α') μετ' ἀπ. Δ 283. β') μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπ. πράγματος Α 174, Ι 571. γ') «ὄπως, ἵνα δ 344, γ 329· δ') τινὰ γ 19. ε') «τι» «θάνατον οἱ» Π 47. ζ') «τινά τι» «ταῦτα ὑμέας» ε 210. ζ') αἰτ. καὶ δοτ. ὀργάνου· «τινὸ εὐχῇσι, εὐχωλῇσι λιτῇσί τε» «Ζηνός—» ἐν ὀνόματι τοῦ Δ. η') «—πρός. ὑπέρ τινος»=διά τινα· εἰς ἔνδειξιν θερμῆς δεήσεως καὶ ἱκεσίας μετὰ τοῦ «γούνων (λαβών, ἁψάμενος ἑλὼν Ι 451, κ 481.

λισσός, **λισσή** (τῆς αὐτῆς ῥ. καὶ τὸ λίς. λίτ-jος)=λεία, ὁμαλή, «πέτρη» γ 293. Ὀδ.

λιστρεύω, **λιστρεύοντα**, μετ. σκαλίζοντα, περισκάπτοντα «φυτὸν» ω 227 † Ἐκ τοῦ λίστρον. **λίστροισι**. ἐργαλεῖον. δι' οὗ ἀποξέονται τοῦ ἐδάφους αἱ ἀκαθαρσίαι· = ξυστῆρσι χ 455 †

λῖτα ἴδε 3 λίς.

λιτάνευω, πρτ. **λιτάνευε**=ἐλλιτάνευε. μέλ. εὐσομεν. ἀόρ. ἐλλιτάνευσα (λιταί). — ἱκετεύω, δέομαι, παρακαλῶ· α') ἀπολύτ. η 145· β') «τινὰ» Χ 414 «πολλὰ» =σφόδρα Ι 581. γ') «γούνων (ἁψάμενοι)»=λαβόντες ἀπὸ τῶν γονάτων· δ') μετὰ ἑπομένου ἀπαρ. Ψ 196.

λιτή, **λιταί**, ῆσι (λίσσομαι)· α') παράκλησις, ἱκεσία παρὰ τὸ «ἐλλισσάμην» λ 34· β') λιταὶ προσωπ. Ι 502—4 «Διὸς κοῦραι» παρακλήσεις μετανοίας αἱ παρίστανται ὄπισθεν τῆς ἀδελφῆς των Ἄτης «χω-

Δημόσιο Κεντρικό Βιβλιοθήκη Βόλου

λαί τε ῥυσαί τε παραβλῶπες». Λιταὶ ἦν καὶ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα ἀντὶ τοῦ ἅρμα Ι.

λιτὶ ἴδε 3 λίς.

λό=λόε πρτ. τοῦ λούω.

λοβός, λοβοῖσιν ἁρσ. ὁ λοβός, τὸ κάτω μέρος τοῦ ὠτὸς «ἐυτρήτοισι» Ξ 182 †

λόγος, λόγοισ(ιν) (λέγω)· —διήγησις, συνδιάλεξις Ο 393. «μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι».

λόε, ἔσσαι, ἴδε λούω.

λοετρά, λοέτρ', ὦν, τὰ (λούω)· —λούσιμον λουτρὸν Ψ 44, Ξ 6· «—'Ωκεανοῖο» ε 275.

λυ(F)ετρο-χόω, ον,(χέω)—=λουτροχόος· ὁ χύνων λουτρὸν, ὕδωρ πρὸς λοῦσιν· α') «τρίπους λ.» τὸ σκεῦος, ὁ λουτρικὸς λέβης, ἐν ᾧ τὸ πρὸς λοῦσιν ὕδωρ ἐθερμαίνετο Σ 346, θ 435· ἀλλὰ δ') υ 297. θηλ. ἡ λουτρὸν παρασκευάζουσα (ἡ λουτράρισα) θεραπαινίς.

λοέω ἴδε λούω.

λοιβή, λοιβῆς, ἡ, ἦν (λείβω)—τὸ στάλαγμα, σπονδή, ἐν θυσίαις καὶ θρησκευτικαῖς τελεταῖς Δ 49, Ω 70· ἅπαξ ἐν 'Οδ. : 349 ὁ 'Οδ. λέγει τῷ Κύκλωπι «προσέρρον οἶνον (ὡς σπονδὴν θεῷ) ἐλπίζων ὅτι θὰ μὲ πέμψῃς οἴκαδε».

λοίγι(α) (λοιγὸς) ὀλέθρια, καταστρεπτικὰ Φ 533· «ἔργα» Δ 518.

λοιγός, ὁν ἁρσ. — ὄλεθρος. καταστροφή, θάνατος, ἕνεκα ἀσθενείας (Α 69) ἢ ἐν πολέμῳ ἢ οὑτινος δήποτε κακοῦ (Δ 398)· —«ηῶν» Π 80· «ἀεικής».

λοιμός, οῖο (λῦμα)—λοιμικὴ νόσος, πανώλης Α 61· καὶ 97 «λοιμοῖο θ. χ. ἀρέξειε» =ἀεικέα λοιγὸν ἀπώσει.

λοισθήιον, ἐπίθ.=ἔσχατον, τελευταῖον «ἄεθλον» βραβεῖον Ψ 785.=λοισθήι(α) οὐσιαστ. Ψ 751.

λοῖσθος Ψ 536 † (λοιπὸς)=τελευταῖος, ἔσχατος.

Λυκροί ἔθνος παρὰ τὸν Εὔριπον ἀμφοτέρωθεν τοῦ ὄρους Κνημοῦς Β 527, 535, Ν 686.

λοπός, λοπόν, τὸν (λέπω) τ 233 † =ρλοιόν «χρομμύου».

λούω ἐκ ῥ. λοϝ καὶ λοϝε. Α') **λόϝω**, πρτ. λο'=λόϝε, λοῦον, ἀόρ. λοῦσ(εν), αν, ὑπ. λούσῃ, ἀπ. λοέσσαι (λοῦσαι), προστ. λόεσον, λούσατε, μετ. λοέσασα. Μέσ. ἐν. λούεσθαι, λοῦσθαι, ἀόρ. λούσαντο, σαιτο, ασθαι, σαθ' πραν λελουμένος. Β') λόεσκον (παρασχ. λοϝέσω) — σημ. λούω, πλύνω «τινὰ» καὶ παρασκευάζω λουτρὸν Ε 905· κ 361=λοετρὰ ἔχεεν. Μέσ. λούομαι, πλύνομαι δ 48· προστίθ. γεν. θιαιρ. «ποταμοῖο, ὠκεανοῖο» = ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ· περὶ σώματος νεκροῦ Π 669. Συχνὰ «λούειν καὶ χρίειν ἐλαίῳ» συνδέονται δ 49.

λοφιή, λοφιῆν, τήν, (λόφος) = τὴν λοφιάν, τὴν χαίτην τοῦ τραχήλου τ 446 † ὄηλ. ὁ σῦς.

λόφος, ου, ων, ἁρσ. — α') τῆς περικεφαλαίας ὁ λόφος, ἡ φοῦντα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξ ἱππείων τριχῶν Ε 743, τοῦ 'Αχιλλέως δὲ ἡ περικεφαλαία ὑπὸ τοῦ 'Ηφαίστου κατασκευασθεῖσα ἦτο χρυσῷ λόφῳ κεκοσμημένη Χ 316· τὸ χρυσοῦν λ. θεωροῦσι κρίκον μεταξὺ τῶν τριχῶν· (ἴδε Εἰκ.) «ἱππιοχαίτην, ἵππειον, χρύσεον». β') ὁ αὐχὴν «—ἵππων» Ψ 508 καὶ ἀνθρώπων Κ 573. γ') λόφος, ὕψωμα λ 596.

λοχάω, ἐν. **λοχώωσι**, ῶσι, ὠοντες, ἀόρ. λοχῆσαι, ήσας. Μέσ. μέλ.-ήσομαι, ἀόρ. ησάμενος (λόχος)—ἐνεδρεύω. (ἐνεργ. καὶ μέσ.) ν 268, χ 53· «τινὰ» ν 425, ἐπίσης καὶ μέσ. δ 670

λόχμη, λόχμῃ, τῇ· (λέχος) κοίτη ἀγρίου ζώου, ὅθεν καὶ τόπος πλήρης δένδρων καὶ θάμνων, δάσος πυκνόν, λόγγος τ 439 †

λόχος, ου, ῳ, ον, οι (λέχω)· α') τόπος ἐνέδρας, καρτέρι Δ 379· «πυκινὸν» λ 225, καὶ «κοῖλος» δ 277 περὶ τοῦ δουρείου ἵππου πρὸ τῆς Τροίας. —β') ἐνέδρα (ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνεδρεύειν), λόχῳ Σ513, «λόχονδε» Α 227. γ') τὸ ἐνεδρεύειν, αὐτὸ τὸ ἔργον τοῦ λοχᾶν, ὡς μέσον τοῦ συλλαμβάνειν δ 395. δ') ἐν πλατυτ. σημασ. οἱ τὴν ἐνέδραν ἀποτελοῦντες ἄνθρωποι, τὸ πλῆθος τῶν ἐνεδρευόντων Θ 522, πολεμιστῶν υ 49, «πυκινὸν»=πολυάριθμοι· «εἶσε» Ζ 189.

λύγος, λύγοισι, ους, θηλ. λυγαριά, καὶ οἱ κλάδοι τῆς λυγαριᾶς ι 427· «—μάσχοισι»

γαλέος)—ἄθλιος, θλιβερός, ἐλεεινός α') περὶ πραγμάτων, ἀ προξενοῦσιν λύπην «γῆρας, οὖλε θρον, ἄλγεα, κήδεα, πένθος, ἕλκος», καὶ ἐν πλατυτ. σημ. εὐτελής, δυστυχής π 457 «εἵματα» Ρ 642 «ἀγγελίης»· οὐδ. «λυγρά» αἱ ἀθλιότητες Ω 531, σ 134, ἀλέθρια ὀ 230, λ 432. δ') περὶ ἀνθρώπων· δεινός, ἐλεεινός Ν 110, 237, ι 454, σ 107. ἐπίρ. λυγρῶς=αἰσχρῶς Ε 763.

λύθεν=ἐλύθησαν ἴδε λύω.

λύθρος, λύθρῳ, τῷ,=τῷ ἐκ πολέμου αἵματι Λ 169. Εὐστ. τὸ μετὰ κονιορτοῦ αἷμα· καὶ μετὰ τοῦ «αἵματι πεπαλαγμένον» μεμολυσμένον Ζ 268, πρβ. χ 402.

λυκάβας, λυκά-βαντος, τοῦ (κἄ. βαίνω), τὸ διάστημα τοῦ ἔτους, ὁ ἐνιαυτός, ἔτος ξ 161 καὶ = 306.

Λυκαστος, (ῠ) ἡ, πόλ. ἐν Κρήτῃ Β 647 ÷

Λυκάων Δ') Π. τοῦ Πανδάρου ἐκ Λυκίας Ε 197, 95.—δ') Γ. τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Λαοθόης Γ 333, Φ 114.

λύκεη, λυκείην, τὴν (λύκος), θορὰ λύκου Κ 459 ÷ (παρδ. 334 «ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο»).

λυκη-γενέϊ,τῷ ῥωτογενεῖ «Ἀπόλλωνι», ὡς θεῷ τοῦ Ἡλίου (φωτὸς) Δ 101, 119.

Λυκίη, (ῠ ῐ), α') χώρα ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ Ε 479. Λυκίηνδε = εἰς Λ. Ζ 168, Λυκίηθεν Ε 105· οἱ κάτ. Λύκιοι, ὧν «Γλαῦκος καὶ Σαρπηδὼν ἦρχε» Β 877. δ') χώρα παρὰ τὸν Ἀΐσηπον βορ. τῆς Ἴδης, πόλ. Ζέλεια Β 824, Ε 173. Οἱ κάτοικοι ταύτης Τρῶες καλοῦνται πρβ. Ε 200.

Λυκο-μήδης,Υ.Κρέοντος Ρ 346, Ι 240.(ῠ).

Λυκό-(F)οργος, α') Υ. τοῦ Δρύαντος Ζ 134.—β') Ἀρκὰς Η 142—148. (ῠ).

λύκος, **λύκοιο**, οι, ων, ους, (Fλύκος), ὁ λύκος Κ 334. Εἰκὼν τῆς ἁπληστίας καὶ αἱμοδιψίας Δ 471, Λ 72. «ὠρέστερος, σίντης, ὠμοφάγος, καρτερώνυξ, πολιός».

Λυκο-φόντης, Τρὼς Θ 275.

Λυκό-φρων, Υ. τοῦ Μάστορος ἐκ Κυθήρων, ἑταῖρος τοῦ Αἴαντος Ο 430.

Λύκτος, πόλ. Κρήτης Β 647, Ρ 611.

Λύκων, Τρὼς Π 335, 337.

λῦμα, **λύμᾰτ(α)**, τά, ἀκαθαρσία Ξ 171, ἀποπλύματα, τὸ μετὰ τὸν καθαρισμὸν ἀκάθαρτον ὕδωρ Δ 314.

λυπρη (λύπη) = ἀθλία, πενιχρά, εὐτελὴς ν 243 ÷

Λυρνησ(σ)ός, πόλ. Μυσίας, ἐν τῷ κράτει τῆς Θήβης (ὑποπλακίη) Β 690, Τ 60. Υ 92, 191.

Λύσανδ. ος (ῠ), Τρὼς Λ 491 ÷

λῦσι-μελής, ὁ τὰ μέλη τοῦ σώματος λύων «ὕπνος», ὁ τὰς μερίμνας λύων ψ 343.

λύσις, λύσιος, ιν (λύω), λύτρωσις, ἀπαλλαγὴ Ω 655 «—θανάτου» (σωτηρία, ἀπαλλαγὴ) ι 421.

λύσσα, αν θηλ. (λύκος, λύκ-ja|—ἡ λύσσα, ἡ ἐν πολέμῳ ἀκάθεκτος ὁρμὴ Ι 239, Φ 542.

λυσσητήρ. λυσσητῆρα, τὸν (λύσσα) λυσσασμένον «κύνα» Θ 299 ÷ = ὁρμητικὸν "Εκτ.

λυσσώδης (λύσσα)=μανιώδης, ὁ λυσσασμένος «Ἕκτωρ» Ν 53 ÷

λύχνον, τὸν (λευκός)=τὴν λυχνίαν τ 34 ÷

λύω, λύων ἐνσ., πρτ. (καὶ λῦε. ομεν, ον). μέλ., ἀόρ. [καὶ λῦσεν, σαν, σασ(α)]· παθ. πρκ. λέλυται, υνται, εὐκ. ῦτο, ὑπρσ. υντο, ἀόρ. λύθη. 3 πλ. λύθεν, καὶ ἐν παθ. ἐνν. ἀόρ. μέσ. λύτο, λύντο — α') λύω, λύνω τι, ὅπερ εἶναι δεδεμένον (πρᾶγμα ἢ πρόσωπον) Δ 215, ι 188, θ 22· ξεζεύγω «ἵππους» Ψ 27, προστίθεται καὶ «ἐξ ὀχέων, ὑπ' ἀπήνης, ὑφ' ἅρμασιν» Ν 35, ἐλευθερώνω «τινος»= ἀπό τινος — ἀφίνω «τινά τινι» (ἀποίνων γεν. τῆς τιμῆς ἀντὶ λύτρων ἐλευθερώνω, καὶ μεταφ. «λύειν τινὰ κακότητος». — β') διαλύω, ξεχωρίζω Β 135· μεταφ. «ἀγορήν, νείκεα». — γ') τινὸς ἢ τινί «γυῖα, μένος, ψυχήν» καταστρέφω, φθείρω. φονεύω· καὶ ἐπὶ ζώων καὶ ἐπὶ ὅπλων «πέλεκυς» γ 450 ὡς ὑποκείμ. — δ') παραλύω, ἐξασθενίζω, ἀδυνατίζω τὰ μέλη «γυῖα, γούνατα» (τοῦτο γίνεται ἕνεκα θανάτου ἢ βαρείας πληγῆς, κόπου, χαρᾶς, φόβου, ὕπνου· καὶ ἕνεκα ἐκπλήξεως σ 212) «βίην», ἐπὶ ὕπνου «λύθεν δέ οἱ ἄψεα πάντα»=παρέλυον ὅλα τὰ μέλη. — ε') λύω «κάρηνα, κρήδεμνα» καταστρέφω, καταλύω, περὶ ἐκπορθήσεως πόλεων· «μελεδήματα θυμοῦ»= ἀποδιώκει ὁ ὕπνος τὰς φροντίδας. — Μέσ. λύω ἐμαυτόν, ἀπολύομαι ι 463· ἐνσ. «λυώμεθα ἵππους» ἂς ξεζεύγωμεν, πρτ. λυόμην, οντο, μέλ. λύσομαι, μενος, ἀόρ. ελύσα, ατο, σασθ(αι), ἐν. μέσ. σημ. ἀόρ. 2 λύμην, λύτο, λύντο· λύω τι ὀΐδων λύτρα, ἐξαγοράζω Α 13, ὅθεν ἐλευθερώνω κ 284 (ῠ πρὸ τοῦ σ ἐκτὸς τούτου τρὶς ἐν τῇ ἄρσει· ἄλλως ῡ).

λωβάομαι, ἀόρ. **λωβήσασθε**, εὐκ. λωβήσαιο — ὑβριστικῶς φέρομαι α' | ἀπολ. Α 232. β') «λώβην λ. τινά»=προσβάλλω, ἀτιμάζω, ὑβρίζω Ν 623.

λωβεύω, εις (λώβη)—σκώπτω, καταισχύνω ψ 15 καὶ 26 — περιπαίζω, γελῶ.

λώβη, ης, ην—α') ὕβρις, προσβολή, σκῶμμα, ἐμπαιγμός, περίγελως Η 97, ω 433.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

β') ἀδικία, ἐκδίκησις «τίσαι, ἀποδοῦναι» (τιμωροῦμαι, δίδωμι δίκην ἕνεκα ὕβρεως), «τίσασθαι» λαμβάνω ἐκδίκησιν διὰ τὴν ὕβριν Σ 180. γ') ὡς συγκεκριμ. ὁ ἐπονείδιστος, τὸ κάθαρμα Γ 42.

λωβητήρ. **λωβητῆρα** (λώβη) ἐπισβόλον α') ὑβριστήν, κακάγλωσσον Β 275. β') «λωβητῆρες, ἐλεγχέες» οἱ αἴσχη μηχανώμενοι, αἰσχροί, ἄτιμοι.

λωβήτων (λωβάομαι) ἔθηκε=περιύβρισε Ω 531 †

λωΐτερον (καλλίτερον. ὠφελιμώτερον) οὐδ. Α 220 = **λωΐτερον** α 376, ἐπαρκέστερον, ἀρθονώτερον ρ 417. (ἀπο-λαύω).

λώπη, **λώπην** (λέπω), μανδύας, περίβλημα, ἔνδυμα ν 224 †

λωτόω, **λωτοῦντα** μετ., λωτὸν ἔχοντα, παράγοντα. τ. ἑ. ἀγροὶ κατάφυτοι ὑπὸ λωτοῦ Μ 283 † (τινὲς αἰτ. τοῦ λωτόεις, ἀλλ' ἄμεινον μετχ.).

λωτός, οῖα, όν, ἁρσ. α') εἶδος τριφυλλίου, ὃ φαίνεται χρήσιμον πρὸς τροφὴν ἵππων Β 776, δ 603, Ξ 348. — β') δένδρον Λιβύας καὶ ὁ τούτου καρπός, ἴσον τὸ μέγεθος μὲ τὸ δένδρον τῆς μαστίχης, ὅμοιον τὴν γεῦσιν πρὸς τὸν φοίνικα (ἐν τῇ Βαρβαρίᾳ), ὃ παρὰ τοῖς λωτοφάγοις ἐν χρήσει ὡς τροφὴ ι 91 κ. ἄ. π. πρβ. Ἡρόδ. β'. 177, Πολύβ. ιβ'. 2.

Λωτο-φάγοι (ἄ. ἴδε λωτὸς 2), οἱ τρώγοντες καρπὸν λωτοῦ· κατῴκουν δ' οὗτοι παρὰ τὰ λιβυκὰ παράλια· οὗτοι τὸν Ὀδ. πλανώμενον μετὰ τῶν ἑταίρων εὐμενῶς ὑπεδέξαντο ι 84—96, ψ 310.

λωφάω, μέλ. **λωφήσει**, ἡσυχάζω, παύω (λουφάζω) Φ 292 †

λωφήσειε, ἴδε κατα-λωφάω.

Μ.

μ' συνήθ.=με, σπανιώτερ.=μοι Ζ 165.

μὰ (Ξ, ἐκ τοῦ μάν) — α') ὁμοτικόν· ἀληθῶς, μετ' αἰτ. τοῦ θεοῦ (Α 86, Ψ 43) ἢ τῶν ἐπικαλουμένων μαρτύρων (ὅ.ἐ ὅμνυμι). β') βεβαιωτικόν· πρὸ αὐτοῦ τὸ «ναὶ» Α 234, ἢ «οὐ», ὅπερ πάλιν μετὰ τοῦ «ἦ» ἢ «οὔ» ἀναλαμβάνεται.

Μάγνητες, οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας Β 756.

μαζός, **μαζοῦ**, ῷ, όν, ἁρσ. ἡ θηλή, εἶτα ὁ μαστὸς (ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν) Δ 123, Ε 393· τὸ τῆς μητρὸς στῆθος «λαθικηδέα» = παυσίλυπον, «ἐπέχειν»= παρέχειν. «ἀνέσχεν· ἐσήκωσε», ἔδειξε) πρὸς ἱκεσίαν.

μαῖα, κλητ. μῆτερ προσφ. λεστάτη, μητερίτσα, καὶ μετὰ τοῦ «φίλη» προσφώνησις· καλοῦνται οὕτως ἡ Εὐρύκλεια υ 129, ψ 11, καὶ ἡ Εὐρυνόμη μόνον ρ 499.

Μαιάς, Θ. Ἄτλαντος ξ 435 †, **Μαιάδος** υἱός=Ἑρμείας.

Μαίανδρος, ποτ. ἐκβάλλει παρὰ τὴν Μιλήτην Β 869 †

Μαιμαλίδης, Υ. τοῦ Μαιμάλου = ὁ Πείσανδρος Π 194 †

μαιμάω, μόνον ἐνσ. **μαιμώωσι**, ῶσι, ώων, ώωσα καὶ ἀόρ. μαίμησε· σφόδρα ἐπιθυμῶ Ν 75, ὀξέως φέρομαι, προθυμοῦμαι· «—χεῖρες»=αἱ χεῖρές μου ἐπιθυμοῦσι νὰ πολεμήσω Ν 78.

μαινάς, **μαινάδι**, τῇ (νἀ. μαίνομαι)=μανιώδει Χ 460 † = μαινομένη εἰκυῖα Ζ 389.

μαίνω, μέλ. **μαίνεαι** κτλ. ἐνσ., πρτ. 3 ἑν. μαίνετο (μαν)—εἶμαι μανιώδης, εἶμαι παράφορος· ἐπὶ πολεμικῆς ὁρμῆς, ἐπὶ ὀργῆς τῶν μαχομένων καὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων Ε 717, Φ 5. Μεταφ. ἐπὶ τῶν ὁρμητικῶς καὶ ἀπαύστως κινουμένων χειρῶν τῶν μαχομένων, δοράτων Π 75, ἐπὶ ὠργισμένων Θ 360, ἐπὶ τῆς μανιώδους σκληρότητος τοῦ Πολυφήμου ι 350, ἐπὶ πυρὸς ἐν τῷ ὄρει, μανιωδῶς ὁρμῶ Ο 606, παραφρονῶ Ο 128, ἐξίσταμαι τῶν φρενῶν Ζ 132, ἐπὶ μεθυόντων (τῶν μνηστήρων) σ 406.

1. μαίω ἐνσ. τοῦ πρκ. μέμαα, συγγενὲς τῷ ἑπομένῳ.

2. μαίομαι, **μαίεσθαι**, μέλ. μάσσεται (μασ)ομαι) — ζητῶ, ἐξετάζω, αἰτῶ α') ἀπολ· ξ 356. β') μετ' αἰτ. διερευνῶ ξ 367, προσπορίζω (ἐκλέγω) τι διά τινα Ι 394.

Μαῖρα (μαρμαίρω) α') Νηρηΐς Σ 84 † — β') Θ. τοῦ Προίτου καὶ τῆς Ἀντείας, ἡ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, Μ. τοῦ Λοκροῦ, ἣν ὁ Ὀδ. εἶδεν εἰς τὸν Ἅιδην λ 326 †, πρβ. Παυσ. ι'. 30, 5.

Μαίων, Υ. τοῦ Αἵμονος Δ 394, 398.

μάκαρ, αρος, αρες, άρων, άρεσσι, ὑπερθ. μακάρτατος—μακάριος α') ἐπίθ. θεῶν εὐδαίμων, καὶ μετὰ τοῦ θεοί· «μάκαρες θεοί» καὶ «θεοὶ μάκαρες» ε 7, μ 61· ἀντιθ. «δειλοί, διζυροί, βροτοί»—β') ἐπίθ. ἀνθρώπων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1) εὐτυχὴς λ 483, Γ 182. 2) εὔπορος, πλούσιος α 217, Α 68.

Μάκαρ, βασ. τῆς Λέσβου Ω 544 †

μακαρίζοι εὐκ. ἐνσ. (μᾶκᾰρ)—εὐτυχίζω, καλοτυχίζω «τινά» Ο 538. Ὀδ.

μᾰκεδνός, **μακεδνῆς** γεν. θηλ. (μακ—ρός) = μακρᾶς, ἐπιρήκους η 106 †

μάκελλαν, τήν=σκαπάνην (τσαπί) Φ259 †

μᾰκρός, ῶ, όν, οἱ, αἳσι, ἡ, ἥν, αἱ, ῆσ(ι), ᾶς, όν, ά, συγκρ. μακρότερον, ην. **μάσσων**, ὑπερθ. μακρότατ(α), τη, πρθ. μήκιστον—ὁ μακρὸς α') μακρός· «δόρυ, ἔγχος, ξυστόν, πέλεκον, ὄζοι, ὀχεύς» τὰ μακρὰν ἐκτεινόμενα (ἐπὶ τόπου) «κύματα» Β144, Ι 147, ὕψηλός καὶ βαθύς «Ὄλυμπος, οὔρεα, δένδρεα, αἴγειροι, κίων, κλίμαξ, ῥεῖαται» ἰδίως τὸ οὖδ. «μακρόν, ά» ὡς ἐπίρ. = μακρά. ὄνυκα· μετὰ τοῦ «ἄυσεν» μεγάλως ἀνέκραξε Γ 81, «—ἄυτει» Υ 50, καὶ μετὰ τοῦ «βιβάς, βιβῶν».—δ') ἐπὶ χρόνου· μακρούς, μόνον ἐν Ὀδ. «ἤματα, νύξ, ἐέλδωρ» ψ 54. (ᾰ)

μᾰκών, ῖδε μηκάομαι

μᾶλα ἐπίρ. (ᾰ ἄ. μαλερός;), ὑπερθ. μάλιστα.—ἔπιταπ. πολύ, σφόδρα α') μετὰ ῥήμ. «ἐσθίειν, ἔκλυον» (προθύμως), πολύ, λίαν, σφόδρα· «—φεῦγε»=φεῦγε ὅσον θέλεις. — δ') μετ' ἐπιθ. «ἄφνειός, μύρειν» καὶ «—πάντες»=ὅλοι ἀνεξαιρέτως, συχνὰ «μάλα πολλά», συχν. τὸ πολλὰ ὡς ἐπίρ. Δ 156, ν 6. —γ') μετὰ δεικτ. ἀντων. καὶ οὐσ. «—μάλα τοῖον» (ἐντελῶς), «μάλα κνέφας»=ὅλως διόλου σκότος, καθ' ὁλοκληρίαν σκότος· «χρεὼ» = πολλὴ ἀνάγκη. — δ') προστίθεται εἰς ἐπίρ. ὡς «μάλ' ἐγγύς, εὖ, πάγχυ», «αὐτίκα» εὐθὺς τώρα, «εἰ, καί, καὶ ἢ οὐδ'», «εἰ μάλα» = καὶ ἂν εἶναι λίαν, «μάλα περ» 1) μετὰ μετχ.—ἂν καὶ ἐπίσης μὲ τὸ «καίπερ» Α 217. 2) βεβαιωτικὸν τῶν προηγουμένων· ναί, βέβαια Γ 204, Ι 40· παρὰ πολὺ μετὰ τοῦ «ἦ, ἔπει» : 135· συγκρ. μᾶλλον, μόνον «—κηρύθει» ἐν τῇ καρδίᾳ Β 80, Ε 284, καὶ μετὰ τοῦ «πολύ, ἔτι, καί»· ὑπερθ. μάλιστα μετὰ γεν. διαιρετ. Ζ 77, «—ἐκ» δ 433 ἐξόχως, τὰ μέγιστα, πλεῖστον· παρὰ τὸ ὑπερθ. Β 57, Ω 334 (μᾶλᾰ ἐν ἄρσ. συχν. --).

μᾰλᾰκός, οῦ, ῷ, όν, οἱ, αἳσι· ῆς, ῇ, ήν· συγκρ. «ώτερος — μαλακὸς Β 42, υ 58, τρυφερὸς Σ 541, Ξ 349· μεταφ. πρᾶος, ἤπιος «—ἐπέεσσιν, λόγοισιν», γλυκὺς «ὕπνος, θάνατος». Ἐπίρ. **μαλακῶς** — μαλακά, γλυκὰ γ 350.

Μάλεια, ῶν, ἄων, ἀκρωτήρ. τῆς Πελοποννήσου: ι 80, τ 187, γ 287—ὁ Μαλέας, Καβομαλιᾶς.

μᾰλερός, **μαλερο**ῦ. ῶ — σφοδρός, ἰσχυρός, μόνον μετὰ τοῦ «—πυρός, πυρί» Ι 242. Ἰλ.

μαλθᾰκός, μαλακός, δειλὸς «αἰχμητὴς» Ρ 588 †

μάν = (μὴν) ἀληθῶς, τῷ ὄντι, βεβαίως Θ 373, Π 14 καὶ Ε 765 μετὰ τοῦ «ἦ» ναί, τῷ ὄντι, «—δή, —οὖν—», «—αὖτε»=καὶ ὅμως πάλιν ὄχι, «μή—» ὄχι βέβαια· μετ' εὐκ. ἀόρ. (ἐν εἴδει ὅρκου) Ε 373 — «—θην» ἀλλ' ὅμως βέβαια ὄχι ε 221 (ᾰ).

μανθάνω, ἀόρ. **μάθον**. ἔμμαθες, ἐν — μανθάνω, εἰξεύρω α') μετ' ἀπαρ. «ἔμμεναι ἐσθλὸς» Ζ 444. δ') «τι» «ἔργα κακά».

μαντεύομαι ἐνσ., πρτ. μαντεύετο, μέλ. μαντεύσομαι (μάντις) — μαντεύω, προφητεύω, προλέγω α') ἀπολ. Β 300. δ') «τινί» δ 178, «ἀτρεκέως» ρ 154. γ') τι Α 107, «κάκ'—». δ') «τινί τι» κακά.

μαντῆϊα, τὰ (μαντεύομαι) προφητεία μ 272 †

Μαντινέη, πόλ. ἐν Ἀρκαδίᾳ Β 607 †

Μάντιος. Υ. Μελάμποδος, ἀδελφὸς Ἀντιφάτου ο 242, 249.

μάντις, ιος (μάντης, ἐν ἀρσ. κ 493 ἦ μάντιος ἀλαοῦ), ι, ν, ιες (μαίνομαι)—προφήτης, γενικὴ ἔκφρασις ἐπὶ τῶν οἰωνοσκόπων, ὀνειροπόλων καὶ τῶν προλεγόντων ἐκ τῶν σπλάγχνων· τῶν Ἱερείων· τὸ ὦῤῥον τοῦ προφητεύειν ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Τειρεσίας. Κάλχας, Μελάμπους, Θεοκλήμενος Ω 221, α 62. Ὁ μάντις καταλέγεται ἐν τοῖς δημοσίοις λειτουργοῖς ρ 384 — «ἀμύμων».

μαντοσύνη, ην. ας (μάντις)· τὸ ὦῤῥον τῆς προφητείας, ἡ μαντικὴ τέχνη Α 72.

μάομαι, ῖδε μαίομαι.

Μᾶ, ᾶθῶν (μάραθον), πόλ. Ἀττικῆς τ 80 †

μαραίνομαι, ἐμάρᾱνέτο πρτ., ἀόρ. ἐμαράνθη—μαραίνομαι, σβύνομαι Υ 228. Ἰλ.

μαργαίνειν (μάργος) μαίνομαι, τρελλαίνομαι· «—ἐπὶ θεοῖσιν»=κατὰ τῶν Θ. Ε882†

μάργος, μάργε κλητ., καὶ ῃ. ην — ὁ παράφρων ψ 11· σ 2. Εὐστ. εὐπρεπὴς ἡ γαστριμαργία, εἴτουν ἀπληστία. Ὀδ.

Μάρις (ᾰ), Υ. τοῦ Ἀμισωδάρου, λύκιος Π 319.

μαρμαίροντες, ας, α (μαρ-μαρ-jω)=στίλβοντες, ἀστράπτοντες, λάμποντες α') ἐπὶ λάμψεως μετάλλων, ἐξαιρέτως ὅπλων Μ

Δημόσιον Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

195, «χαλκῷ» N 801. δ') ἐπὶ ὀφθαλμῶν Γ 397.

μαρμάνεος, ην (μαῖρα), στιλβων, γυαλιστερος «ἀσπίς, αἰγίς, ἄντυξ, ὅλος» P 594.

μάρμαρος, μαρμάρω, ον (μάρναμαι) ἐπίθ. «—πέτρη» στιλβων Π 735· οὐσιαστ. λίθος λευκὸς M 380=λίθῳ τραχεῖ 499—«ὀκριόεις».

μαρμαρυγάς, τὰς (μᾶρ. μαρμαρύσσω)—«ποδῶν» αἱ ἐξαστράπτουσαι (τρομώδεις) κινήσεις τῶν ποδῶν τῶν ὀρχουμένων θ 265 † λαμπηδών, ἀστραψις.

μάρναμαι, μάρνασται, ἐν. (εὐ. οἰμεθα), πρτ. (ἐμάρναο, ατο, ἀμεθα, ἄλλως ἄνευ αὔξ. ἀόρ. ἐμαρνάσθην—μάχομαι, πολεμῶ. α') ἀπολ. Σ 1, ω 41, περὶ ἔριδος, (ἕνεκα ἔριδος) ἐπὶ πυγμῆς = γρονθοκοποῦμαι σ 31 διὰ λόγων Δ 257. δ') προστίθεται 1) ὁ τόπος, ὅπου γίνεται μάχη «περί τι, τινί, ἀμφί τινι». 2) Τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ ἡ μάχη γίνεται· «περί τινος, ἀμφί τινι, εἵνεκα» Γ 85, «σὺν σοί»· «περί τινος» Π 497. γ') ἐναντίον τινὸς μάχομαι «τινί» Γ 307, ι 50· «ἐπί τινι» I 317.

Μάρπησσα Θ. τοῦ Εὐήνου, σύζ. τοῦ Ἴδου ὅστις παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἁρπαγεῖσαν ἔλαβεν αὐτὴν πάλιν, Μ. τῆς Κλεοπάτρας 1557.

μάρπτω, ὑπ. **μάρπτησαι**. πρτ. ἔμαρπτε, μάρπτε μέλ. μάρψει, ἀόρ. ὑπ. μάρψῃ ἀπ. -σε, μετ. ας.—λαμβάνω, καταλαμβάνω κ 116=συλλαβὼν «ἀγκὰς—«ἐναγκαλίζομαι «ποσί—» = καταθάνω Χ 201· ἐγγίζω Ξ 228, Θ 405· ἀφύνω, ἐκ κτυπήματος «ἔλκε'). ἄκεν μάρπτησι κεραυνός», — Μεταφ. καταλαμβάνω, πιάνω—«ὕπνος» υ 56.

μαρτυρήσαι, ταῖς (μάρτυρος)=μαρτυρίαις ἐντολαῖς λ 325 †

μάρτυρος, οι (μέριμνα), ὅστις ἀναμιμνήσκεται, ὁ μάρτυς π 423, Α 338.

Μάρων, (ᾰ) Υ. τοῦ Εὐάνθους, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν Ἰσμάρῳ ι 197 †

Μάσης, ητος, πόλ. ἐν Ἀργολίδι Β 562 †

μάσσεται μέλ. ἴδε μαίομαι.

μᾶσσον ἴδε μακρός.

μάσταξ, μάστακ(α), τήν, (στᾶ. μαστάζω) — α') Τὸ κοῖλον τοῦ στόματος δ 287, ψ 76 δ') βρῶμα, τροφή, ἣν διὰ τοῦ ῥάμφους προσφέρουσι τὰ πτηνὰ εἰς τοὺς νεοσσούς Ι 324.

μαστίζω, ἀόρ. **μάστιξεν**. (μάστιξ)—κτυπῶ διὰ τῆς μάστιγος· α') μετ' αἰτ. «ἵππους», δ') μετ' ἀπ. «ἔλαον» διὰ νὰ κινήσουν Θ 45, ζ 82.

μάστιξ, μάστιγι, α, ας, θηλ. (τί.ἰμὰς, στίζω,) μάστιξ (καμτσίκι) ζ 316· «φαεινή, λιγυρή, θοή, ἀραρυῖα»· μεταφ. «μάστιξ Διός» Μ 37, Ν 812—τιμωρία, ποινή.

μάστις, μάστι. ιν, θηλ.=μάστιξ Ψ 500. (ῑ)

μαστίω, μάστιε. (ῑ) προστ. μαστίζω Ρ 622. Μέσ. ἐν. μαστίεται «πλευράς» Υ 171.

Μαστυρίδης, Υ. τοῦ Μάστορος· α') ὁ Ἀλιθέρσης Β 158, ω 452.—δ') ὁ Λυκόφρων Ο 438, 430.

μάτᾱω, οὐκ ἐμάτησεν (μάτη)—ματαιώνω, ἀποτυγχάνω, χάνω καιρόν, παύω Π 474, Ψ 510· «μὴ ματήσετον» = μὴ ἀμελήσωσι μὴ βραδύνωσι.

ματεύω, ματεύσομεν μέλ. ζητήσομεν Ξ 110 †

ματίῃ, τῇ (μάτην)=ματαιοπονία, κ 79 †

μαχαίρη, ας, ας, θηλ. (μάχη) —ἡ οἱ ἥρωες παρὰ τὸ ξίφος ἑρεμάμενον, Γ 271, Σ 597· ἡ πρὸς σφαγὴν τῶν ἱερείων μάχαιρα Α 843· ἴδε Εἰκ. ἐν λέξ. σκῆπτρον.

Μαχάων, «λ. ᾶον, Υ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, βασ. τῆς Τρίκκης καὶ Ἰθώμης ἐν Θεσσαλίᾳ, ἰατρὸς Α 512, 613, Δ 200, Β 732 πληγωθεὶς ὑπὸ Ἕκτορος Α 506, 598, 651.

μαχειόμενος, -εούμενον ἴδε μάχομαι.

μάχη, ης, ῃ, ην, αι, ας—ἡ μάχη, ὁ πόλεμος. α') ἐπὶ ὅλου τοῦ στρατοῦ Ε 167. ἐπίθ. «ἀλίαστος, κυδιάνειραν, καυστειρῆς, ῥθισίμβροτος, ἀλεγεινή, ἔριμεία», καὶ μετὰ τοῦ πολέμοιο «μάχης ἠδὲ πτολέμοιο». δ') ἀγών, ἅμιλλα Η 158. γ') ἔρις, ῥῆξις Δ 177 «—μάχη (ἐνί)» ὃ 497. «—στήσασθαι» παρατάττεσθαι ι 54· συνάπτω «—μάχεσθαι, τίθεσθαι, ἐγείρειν» (παροτρύνω, παρορμῶ εἰς μάχ. Ν 778—«ὀρνύμενοι» ἀτρύνειν, καὶ μεταξὺ δύο· δ') καὶ τὸ πεδίον τῆς μάχης Ε 355.

μαχήμων, (ᾰ. μάχη)=φιλοπόλεμος, ἰσχυρὸς Μ 247 †

μαχητής, ήν, αί, ᾶς (ᾰ. μάχομαι) ὁ πολεμιστής α') οὐσιαστ. Ε 801. δ') ἐπίθ. μετὰ τοῦ «ἀνήρ» σ 261.

μαχητόν (ᾰ. μάχομαι), τὸν δυνάμενον νὰ πολεμηθῇ μ 119 †

μαχλοσύνην, (μάχλος) = φιληδονίαν, αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν, ἀκολασίαν Ω 30 †

μάχομαι, μάχονται, ὁμεσθ(α), πρτ. ἐμάχοντο, μαχόμην, οντο, παρασχ. μαχέομαι ἐν. μαχέοιτο, -εοίατο, Δ 344· μαχαιόμενος ρ 466·—εούμενον, οι, πρτ. θαμ. μαχέσκετο Η 140, ὁ μέλ. αἰωρεῖται μεταξὺ μαχήσομαι καὶ μαχέσσομαι καὶ μαχεῖται, ἐσν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

καὶ ἀόρ. μαχήσασθαι, καὶ ἐσασθαι, ἐσσάμεθ(α), αἰμην, ἄμενον, (μάχη) ιέμεῶ α'). ἀπολ. ἐπὶ στρατοῦ καὶ ἀ- Α 153, Ν 135. 1) προστιθεμένου ποῦ ἔνθα ἡ μάχη γίνεται «μετὰ ισι, παρὰ νηυσί, ἐπὶ πρύμνῃσι». 2) τινος (τινί, ἀμφί τινι), εἵνεκα· πρό μετά τινος». 3) προστιθ. δοτ. τοῦ ὀρ- «χερσίν, ἐγχείῃσι, τόξοισι». 4) Συν- : «πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι» Η 3, . 5) σύστοιχ. αἰτ. «μάχην» Σ 533. ντίον τινὸς μάχομαι «τινί, ἐπί τινι, ινα, ἀντία, ἐναντίον τινός». γ') ἐπὶ «πύξ», μεταξὺ ζώων Γ 171, υ ἐν γένει καὶ ἐκτὸς μαχῶν, ἐν φιλο- ἀμίλλῃ· ὡσαύτως—«ἐπέεσσι» Α 8 . ἀντιλέγω Ι 32. — «ἄνδρεσι περὶ περὶ πόλιος».

ἐμμαπέως)—α') ὁρμητικῶς, βιαστι- ερισκέπτως, ματαίως. «ὀμόσαι, ἀ- κατὰ κόσμον» ἀνυπήτως, αὐθαδῶς, . Ε 759, γ 138. πρβ. Β 120, Ν 214. β') εἰς μάτην Β 120, ἐπίσης ζως. Ε 374=ἀσκέπτως· ἐ 58=ἀναι- 75=ἀσκόπως.

ης. Γ. τοῦ Μέγα. Περίμος Π 695 †

υμος, ου. ον, ε, οι, ων (θῦμος).— λόψυχος, εὔθυμος ἐπίθ. γενναίων , (δὶς Ἀθηνᾶς), καὶ λαῶν, ἅπαξ Β 53, Α 123, Π 488.

ω. ἀόρ. μεγῆρε, ὑπ. μεγήρῃς, μετ γας.—α') φθονῶ· «Δαναοῖσι μεγή- ρας» = φθονήσας τοὺς Δαν. Ο 473. «τινί τι» Ψ 865· μετὰ δοτ. ἑπομένου ἀπαρ. γ 55. β') ἀρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι ὅηλ. ὅτι φθονῶ· «τινὶ βιάτοιο» Ν 563=ἀρνηθεὶς Ἀδ. μὴ τὴν ζωὴν Ἀντ. ἁρπάσῃ· μετ' ἀπαρ. «οὔτι μεγ.»=δὲν ἀρνοῦμαι.

μεγᾰ-κήτης, μεγα-κήτεος, εἰ, εα (κῆτος) ὁ ἔχων μέγα χάσμα, μεγάλην κοιλίαν, α') «δελφίν» Φ 22 β') «πόντος», «νηῦς»=εὐρεῖα, ὡς ἡ τοῦ Ὀδ. Θ 222, Λ 3 πρβ. Εἰκ. ἐν λ. πρότονος.

μεγαλ-ήτωρ, μεγαλήτορος, ι, α, ες, ας, —μεγαλόψυχος, μεγαλόκαρδος, ὑπερήφανος. Ἐπίθ. γενναίων ἀνδρῶν καὶ ἐθνῶν, καὶ τοῦ θυμός Β 547, Ν 302, τ 176, Σ 5.

μεγαλίζομαι, προστ. εο, (μέγας).—μεγαλύνομαι, ὑπερηφανεύομαι, «θυμῷ» Κ 69· μὴ ἐπαίρου.

μεγαλωστί (μεγάλως) πάντοτε οὕτω· «μέγας μεγαλωστί» = ἐν μεγάλῳ διαστήματι (πλατύς σαρδὺς καθ' ἡμᾶς) Σ 26, ω 40.

Μεγα-πενθής, Υ. τοῦ Μενελάου ο 100, 103.

Μεγάρη, Θ. τοῦ Κρέοντος βασ. Θηβῶν. Γ. Ἡρακλέους λ 269 †

μέγαρον, ου, ου. (ἀ. μέγας) Α') ἐν. ἡ πλῆθ. αἴθουσα «μεγάροιδε» εἰς τὴν αἴθουσαν. α') συνήθ. ἀνδρωνῖτις, ἡ αἴθουσα τῶν ἀνδρῶν μετὰ ὁροφῆς στηριζομένης ἐπὶ κιόνων, ἀνάκτορον· τὸ χῶς εἰσέρχεται διὰ τῶν θυρῶν καὶ τῶν καπνοδόχων καὶ τῶν πλαγίων (ὀπαίων)· (ἴδε Εἰκ. ἐν ᾗ φαίνεται

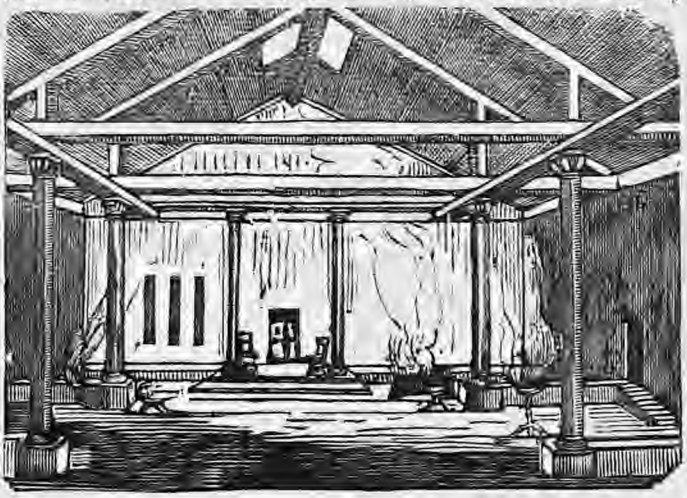

τὸ ὄπισθεν ἥμισυ τῆς αἰθούσης τοῦ Ὀδυσ.). δ') αἴθουσα γυναικῶν, γυναικωνῖτης, ὄπισθεν τῆς αἰθούσης τῶν ἀνδρῶν η 65 (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. δόμος). Ἐνταῦθα εἰργάζοντο (ϛ 94) αἱ νεώτεραι θεραπαινίδες ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς οἰκονόμου καὶ ἐκοιμῶντο ἐπίσης ἐκεῖ (χ 396, 420—3, τ 60, υ 6—8), αἱ δὲ πρεσβύτεραι εἰργάζοντο καὶ ἐκοιμῶντο ἐν τοῖς θαλάμοις τῆς αὐλῆς. Β') ἐνικ. α') τὸ δωμάτιον τῆς οἰκοδεσποίνης ἐν τῷ ὑπερῴῳ ϛ 94· —δ') τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου λ 374.—γ') ἐν γένει οἰκία ἐν πληθ. Δ 396, — δ') ἐν φ 229, αἱ διάφοροι οἰκοδομαὶ (οἶκος καὶ αὐλὴ)—περὶ τῆς κλισίας τοῦ Ἀχιλλέως Ω 647, καὶ τῆς καλύβης τοῦ Εὐμαίου π 165. περὶ τῆς ἐπαύλεως τοῦ Λαέρτου ω 354 καὶ τοῦ ἄντρου τῆς Καλυψοῦς ε 14. Ἐπίθ. —«αἰθαλόεν, εὔπηκτον, εὐσταθές, εὐναιετάοντα, σκιόεντα».

μέγας, αν, α, (μεγ'), μεγάλου, φ, ω, οι, ων, οισι, ους· η, ης, ῃ, ην, ῃσι, ας, α, συγκρ. **μείζων**, ονι, ονα, ονες, ον, ὑπρθ. **μέγιστος**, ον, ε, ους, αι, ον. α,—μέγας· α') κυρίως περὶ ἐκείνου, ὃ ἐκτείνεται εἰς μέγα διάστημα, περὶ μεγέθους ἀνθρώπων, ζώων, πραγμάτων ἀψύχων· μεγάλος καὶ ὑψηλός. μακρός, πλατύς, εὐρύς Β 816, Μ 97, Δ 194, Ψ 40· καὶ οὕτω «ἡὺς τε μέγας τε, καλός τε μέγας». « — ἔργον» λαμπρὸν ἔργ. Η 444, κακούργημα γ 261· — ἄνευ οὐσιαστ. ὡς «—εἰπεῖν» (μέγαν), ὑπεραπτικὸν λόγον, εἰπεν· «— φρονεῖν» (=ὑπερήφανον εἶναι)—«σὺν μεγάλῳ ἀπέτισα»·«ἐπλήρωσαν μὲ μεγάλην ζημίαν· μεγάλης τιμῆς «δῶρον, γέρας, ἆεθλον». δ') Μεταφ. μέγας, ἰσχυρός· περὶ θεῶν Σ 292, Θ 200, ἐπίθ. εἰς τὸ «κράτος, σθένος, ἴς, βίη»· ἁρμητικός, βιαίας ἐπίθ. τοῦ «ποταμός, κῦμα, ζέφυρος, ἄνεμος», καὶ περὶ ψυχικῆς καταστάσ. «πτῶθος, ἄχος, θυμός, μένος»—«κῦδος, κλέος, εὐχος». Ἐπίσης τὸ οὐδ. μέγα ἐπιτείνει θετικά, συγκριτ., ὑπερθ. καὶ ῥῆμ.ψυχικῆς διαθέσ. καὶ ἔχου σημ.«—χαῖρε, ἐγήθεον, ἴαχον, ἄνσιον»·«μεγάλ(α)» ἰσχυρῶς, δυνατά, πολὺ· παρ' ἐπιρ.—μάλα, λίαν. Ἐπίρ. **μεγάλως** π 432.

μέγεθος, τό (μέγας)· μέγεθος, ἀνάστημα (ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν). συνάπτεται μετὰ οὐσ. ὁμοίας σημασ. «εἶδος, φυήν» Β 627, ε 217.

Μέγης, ητος, αἴτ, ην. Υ. Φυλέως Ε 69, Ο 520, 535, Π 313, Β 627, Τ 239.

μεδέων μετ. (μῆδος) ὁ βουλευτικὸς ἄρχων, καὶ κυβερνῶν, φροντίζων· «Ἰδηθεν»=ἐκ τῆς Ἴδης (ὁ Ζεύς) Γ 276.

Μεδέων. ωντος, πόλ. Βοιωτίας Β 501 †

μέδομαι, μέδεσθαι, ἐνσ., πρτ. μέλ. μεδήσομαι (μεδέων)—α') «τινός» βουλεύομαι, φροντίζω, σκέπτομαι «ἀλκῆς, πολέμοιο, σίτου, νόστου, δόρποιο» Ε 718.—β') μηχανῶμαι, παρασκευάζω «κακά τινι» = κακὰ (=κατά τινος) Δ 21.

μέδων, οντες (μέδομαι) μετ. ἐπέχουσα θέσιν οὐσ.· ὁ κύριος, ὁ ἄρχων, «—ἁλός» α 72· ὁ πληθ. ἀεὶ αὖτω «ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες» βουληφόροι Β 79, ϛ 11.

Μέδων, οντος, α') Υ. Οἰλέως, ἑτεραθαλὴς ἀδελφὸς τοῦ Αἴαντος Ν 693, 695, Π 727, Ο 332.—β') Λύκιος Ρ 216.—γ') κῆρυξ ἐν Ἰθάκῃ (5677) προδίδει τοὺς μνηστῆρας ἐπὶ βουλευόντας τὴν ζωὴν τοῦ Τηλεμάχου, ὑφ' οὗ καὶ σώζεται ρ 172, χ 357, 361, ω 439.

μεθ-αιρέω, μόνον ἀόρ. θαμ. **μεθέλεσκε** = τρέχων ἐλάμβανε (ἔπιανε)·«πορφυρέην σφαῖραν» θ 376 †

μεθ-άλλομαι ἀόρ. μετ. **μετάλμενος**—πηδῶ κατά τινος Ε 336, Μ 395· πηδῶ κατόπιν (ἐπακολουθῶν) Ψ 345. Ἰλ.

μεθείω ὑπ. ἴδε **μεθ-ίημι**.

μεθ-έλεσκε ἀόρ. θαμ. **μεθαιρέω**.

μεθ-έμεν ἀόρ. ἀπ. **μεθίημι**.

μεθ-έπω, μεθέπεις, πρτ. **μέθεπε**, ἀόρ. μετ. **μετασπών** (ἕπω). — ἀκολουθῶ· α') ἀπολ. «ποσσίν—» ταχέως ἀκολουθῶ α 175 παραγίγνη, προσέρχῃ· β') «τινά» ἐπακολουθῶ Κ 516, καταδιώκω, ἐλαύνω κατόπιν τινός—«ἵππους Τυδείδης». γ') ⇔ 126 ζητῶ, ἀνερευνῶ τινά τι. — Μέσ. ἀόρ. «μετασπόμενος»=ἀκολουθήσας, πρτ. «μεθέπετο».

μεθ-ίημι, **μεθήμενος** μετ. (ἧμαι)—«μνηστῆρσι» ἐν μέσῳ (μεταξὺ) τῶν μνηστήρων καθήμενος α 118 †

μεθ-ημοσύνη, ης, (μεθήμων) = ἀμέλεια, ῥᾳθυμία Ν 108, 121.

μεθ-ήμων, ονα (ἧμαι) — ἀμελής, ῥάθυμος Β 241, ξ 25.

μεθ-ίημι, **μεθείεις**, ἰες (ἄμεινον τοῦ ἧς, ἧ, ἧσι, ἑῖ), ἐνσ. καὶ πρτ. ἐν. ἀπ. ἐέμεν(αι), ὑπ. **μεθεῖῃσι** (ἄλλοι -ἧσι). πρτ. 3 πλ. μεθίεν, μέλ. μεθήσω, κ. ἄλλ. ἀπ. ἡέμεν(αι), ἀόρ. μεθέηκα, εν) καὶ μεθῆκεν. ὑπ. μεθείω, ἧῃ (ἧ εἴη, ἄμεινον εὖκ. εἴη, ε 471), ὦμεν. ἀπ. ἑμέν (ἵημι) — Α'. Μεταθ. α') κυρίως στέλλω, ῥίπτω τι, ὅπερ ἐκράτουν· ῥίπτω «τί ἐς ποταμόν»—ἀφίνω, ἀπολύω «τινὰ» Φ 72, «ὀν χόλον» α 77, καταλείπω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γ 414· καὶ μεταφ. «βίγός με», «χόλον τινός»=καταπαύω τὴν ὀργήν, «—τινί» = χάριν τινὸς Δ 283, καὶ «νίκην» = παραχωρῶ, «τοῦτον, ἐρύσαι».—β') ἀμετ. παύω, ἀφίσταμαι τινος, ἀπέχω μετὰ μετχ. Ω 48 «τινός»· «ἀλκῆς, μάχης, πολέμοιο, χόλοιο»=ἀπὸ τῆς ὀργῆς παύω· «χόλοιό τινι» χάριν τινός· ἅπαξ μετὰ γεν. προσ.= «σεῖο τειρομένοια»=παραμελήσω, παύσω· καὶ μετ' ἀπαρ. Ν 234.

μεθ-ίστημι, μέλ. **μεταστήσω** — α') ἐνερ. «τινί τι» μεταβάλλω, τ. ἐ. ἀλλάσσω ὃ 612. β') Μέσ. πρτ. «μεθίστατο ἑτάροισι»=μετέβαινε πρὸς τοὺς ἑτ., ἀπήρχετο Ε 514.

μεθ-ομίλεον πρτ. «τοῖσιν»· συνανεστρεφόμην Α 269 ÷ = ἐχρώμην αὐτοῖς.

μεθορμηθείς μετχ. ἀόρ. καταδιωχθείς Υ 192, ε 325.

μεθύ, τό — μεθυστικὸν ποτόν. οἶνος ε 9, η 179. Συχνὰ μετὰ τοῦ «ἡδύ, γλυκερόν».

μεθύω, μεθύοντι, ὑουσαν μετ. (μέθυ) — μεθῶ, εἰμαι μεθυσμένος σ 240· μεταφ. «ἁλοιτρῆ»=δέρμα βοὸς διάβροχον τῷ λίπει.

μειδάω, ἀόρ. **μείδησεν**, ῆσαι, ήσας, ασα Α 596· καὶ **μειδιάω**. μετχ. **μειδιόων**, ὁωσα (αμειδ-)—μειδιῶ, χαμογελῶ Α 595.

μείλανα· μέλανα (μαύρω) Ω 79 ÷

μείλια, τὰ (μῖλι) — δῶρα εὐχάριστα. χαρίσματα, ὡς διαλλακτικὸν μέσον Ι 147 καὶ 289.

μειλίγματα, τὰ (μειλίσσω) — τὰ καταπραϋντικά, τὰ κατευναστικὰ ἡδύσματα (τῆς πείνης) κ 217 ÷

μείλινον, ἴδε μέλινος.

μειλίσσω, μειλισσέμεν ἐνσ. ἀπ., μέσ. ἐνσ. πρστ. ἰσσεο (μείλιχος)—καταπραΰνω. ἐξευνάω, γλυκαίνω (νεκρόν) Η 410. Σχολ. Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· οὐ γὰρ τις σειδῶ γίγνεται τοῖς τεθνεῶσι νέκυσι χαρίζεσθαι· τοῦτο γὰρ ἦλοι τὸ μειλισσέμεν, ἐπεὶ γλυκεῖα καὶ χάρις φησὶ δὲ ὅτι οὐδέν ἐστι κέρδος τοὺς τῶν πολεμίων νεκροὺς ἀτάφους εἶναι· τὸ «—πυρός» οἱ μὲν (γεν. διαιρ.) ὡς «χαρίζεσθαι παρεόντων» κατ' ἀναλογίαν τοῦ «λελαχεῖν πυρός»· οἱ δὲ γεν. τῆς αἰτίας ἀντὶ δοτ., ὁ δὲ Εὐστ. ἔχει ἔλλειψιν τῆς διά. Μέσ. γ 96=φαίνου μειλίχιος, ὁμίλει πρὸς ἀρέσκειαν.

μειλίχη, μειλίχιος)=χαλαρώσει (τοῦ πολέμου) Ο 741 ÷

μείλιχος, μειλίχιον. ἰσισ(ιν), ῃ, (ὁ τύπ. οὗτος πολλάκις) καὶ **μειλίχιος** (μείλια), μόνον μετὰ τοῦ «ἔπος, ἔργον, δῶρα» — προσηνής, φιλόφρων, γλυκύς. μαλακὸς περὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων Ω 739· «—μῦθος, ἔπεσι—» τὸ οὐδ. πλ. «μειλιχίοισι» ἀντὶ οὐσιασ.-ἐπέεσι μειλ. υ 165· «αἰδοῖ μ.» θ 172· μὲ ἀξιέραστον αἰδῶ.

μείρεο, ἴδε μερμ.

μείς, ὁ Τ 117, (Σχ. ἰωνικὸν ἐστι καὶ κλίνεται τῷ μὴν ὁμοίως) μηνός, ί, μῆνα, ες, ας, ῶν· ὁ μήν·"—σθίνοντος" κυρ. τῆς φθινούσης σελήνης=τοῦ τελευτῶντος μηνός.

μείων, ἴδε μικρός.

μελαν-χροιής (χροιά, χρώς), ὁ ἔχων μέλαν χρῶμα (ὄψιν), ὁ μελαγχροινός, ὁ μελαψός π 176 ÷

μέλαθρον, ου, ω, ῳ, τὸ (κμέλαθρον) — α') ἡ διάμεσος δοκὸς ἡ ὑποβαστάζουσα τὴν ὀροφήν, τὸ μέσον τῆς στέγης ξύλον τ 544 = δηλ. ὁ ἀετός. ὃν ἡ Πηνελόπη καθ' ὕπνους εἶδεν, ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς προεξεχούσης ἄκρας τοῦ μελάθρου (ἴσως ἄνω παρὰ τὴν καπνοδόχην· χ 239 = εἰς τὴν στέγην τῆς αἰθαλώδους αἰθούσης ὡς γελειῶν ἑκέατο [ἡ Ἀθηνᾶ] ἐκεῖ, ἵνα οὗ λέγεται, ἴσως ἐπί τινος τῶν διὰ μέσου δοκῶν, αἵτινες ὑπεβάσταζον τὴν στέγην· [ἴδε Εἰκ. ἐν λ. μεγαρον]. β') = οἶκος Ι 204, 640, σ 149.

μελαίνομαι, μελαίνε=(ο) πρτ. (μέλας) Ε 354 = ἐπελιδ-οῦτο, ἐγινετο μαῦρον (ἐπὶ αἵματος) Σ 548. δηλ. ὁ νεκός, ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλ. Σχ. σκιὰν οὖν εἰκὸς ἐγκεῖσθαι τῷ χρυσοῦ.

Μελάμ-πους, ποδος, Υ. τοῦ Ἀμυθάονος, περιφημότατος προφήτης, ἐκ Πύλου, ἦλθεν νὰ λάβῃ χάριν τοῦ ἀδελφοῦ του Βίαντος τὴν ὡραίαν Πηρώ, καὶ ἕνεκα τούτου νὰ κλέψῃ τὰς βοῦς τοῦ Ἰφίκλου, τὰς αὐτὸς εἶχεν ἁρπάσει ἐκ τῆς Τυροῦς, Ἀλλ' ἐν φυλακῇ, ὡς αὐτὸς εἶχε προφητεύσει, συλληφθείς ἐρρίφθη ἐπὶ ἐνιαυτὸν εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ ἔπειτα ἔνεκα καλῆς συμβουλῆς πρὸς τὸν Ἰφίκλου, ἔλαβεν ὅλας τὰς βοῦς ἀφεθείς. Ἐπανελθὼν εἰς Πύλον ἐτιμώρησε τὸν Νηλέα, ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε δημεύσει τὰ κτήματά του, καὶ ἔδωκε τὴν θυγατέρα του Πηρὼ εἰς τὸν ἀδελφόν του, μεθ' οὗ μετῳκίσθησαν εἰς Ἄργος λ 287, ο 225.

μελαν-θέτα (τέω) «σάσγανο»=ξύρη μὲ μέλαιναν λαβήν (μαυρομάνικα) Ο 713 ÷

Μελάνευς, Π. τοῦ Ἀμφιμέδοντος ω 103.

Μελανθεύς=Μελάνιος α') Υ. τοῦ Δολίου, αἰγοβοσκὸς τοῦ Ὀδυσ. ρ 212, υ 173, φ 181. χ 135, 182. β') Τρὼς Ζ 36.

Μελανθώ. ὑπηρέτρια Ὀδ. σ 321, τ 65.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Μελάν-ιππος α') Ἀχαιὸς ἡγεμὼν Ι 240. 6') Τρώς, Υ. τοῦ Ἱκετάονος Ο 547—582. γ') Τρὼς Θ 276. δ') Τρὼς Π 695.

μελανό-χροος=μελανοχροιής· 246· πλ. -χρυες (χρώς) N589=μελαχροινός, μέλας.

μελάν-ὑδρος (ὕδωρ)· «—κρήνη» = μέλαν ὕδωρ ἔχουσα (ἕνεκα τοῦ βάθους), πολύυδρος Ι 14, υ 158.

μελάνω, μελάνει ἐνσ. μελανίζει, μαυρίζει (ἡ θάλασσα) ὑπὸ τῆ ῥρ. (ἄλλ. γρ. μελανεῖ) Η 64 †

μέλᾱς, αινα, ἂν κτλ. πλ. μελανες, αιναι, ανα, δοτ. ἐν. μείλανι Ω 79, δοτ. πλ. ἀρ. οὐδ. ἐλλείπει· συγκρ. μελάντερον — ζοφερός, σκοτεινός, μαῦρος (ἀντιθ. τοῦ λευκός), καὶ ἐπὶ χρώματος καὶ ἐπὶ ἄλλων περιστάσεων· λύπης, θανάτου κτλ. α') ἐπὶ χρώματος· «νῆες— —αἱ πισσόχριστοι, αἱ ἀλτλεμμέναι μὲ μέλαιναν πίσσαν· «γαῖα, ἄρνα, οἶν, αἷμα, οἶνος»· τὸ χρῶμα τοῦ ὕδατος «ὕδωρ, ῥρῖξ, κῦμα, πόντος, κύανος» καὶ ἄλλα «λίθος (ὡς πίσσα μαῦρος), τέρψη, κισσός»· ἐπὶ τῆς κινουμένης θαλάσσης ὁ 359, «μέλανι πόντῳ» Ω 79· οἱ ἀρχαῖοι ἑρμηνευταὶ ἐχαρακτήριζον ταῦτα ὡς ἴδιον ὄναμα τοῦ Καρδιανοῦ πόντου πρὸς β. τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου. — 6') μέλας, σκοτεινός, ὁ στερούμενος φωτός «νύξ· Ξ 439, «ἕσπερος, νέρος» Δ 277. — γ') μεταφ. λυπηρός, σκυθρωπός, σκοτεινός, ζοφερός· ἐπὶ θανάτου καὶ μάλιστα περιέχει-

μέλι, τος, τι, τό· μέλι, ἐπίθ. προστίθ. «γλυκερόν, χλωρόν»—ὡς τροφὴ υ 69, καὶ μετὰ οἴνου μεμιγμένον· μέλι καὶ πάχος ἑκάτερθε ὁμοῦ μετὰ τοῦ νεκροῦ Ψ 170, ω 68· μετὰ γάλακτος «μελίκρητον»· ὡς χοὴ ἐπὶ νεκρῶν, ὡς εἰκὼν τοῦ γλυκέος, τερπνοῦ Δ 249, Σ 109· πρβ. μελίγηρυς.

Μελί-βοια, πόλ. τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας Β 717 †

μελί-γηρυς αἰτ. (γῆρυς), γλυκύφωνον μ 187 †

μελίη, ης, ῃ, ην, ῃσι α') δένδρον· ἡ μελίη Ν 178, Π 767. 6') μετωνυμ. τὸ κοντάρι τοῦ δόρατος, τὸ ἐκ τοῦ ξύλου τῆς μελίης κατεσκευασμένον, τὸ δόρυ αὐτό, ἰδίως τὸ τοῦ Ἀχιλλέως· «—Πηλιὰς» (τὸ ἐκ τοῦ ὄρους Πηλίου)· «ὃ ἐδωρήσατο ὁ Χείρων τῷ Πηλεῖ Π 143· «δεινὴ ἰθυπτίων, ὀρεκτή, εὔχαλκος, χαλκοβάρεια, χαλκογλώχιν».

μελιηδής, ές, έα (ἡδύς) — γεῦσιν μέλιτος ἔχων, γλυκὺς ὡς μέλι· ἰδίως περὶ γεύσεως Σ 545, Κ 569, ι 94. Μεταφ. «ὕπνος»· «νόστον, θυμὸν» ἀγαπητόν.

μελί-κρητος, μελι-κρήτῳ (κεράννυμι)· μίγμα μέλιτος καὶ γάλακτος ὡς προσφορά, σπονδὴ εἰς νεκρους κ 519, λ 27.

μέλινος ρ 339 καὶ **μείλινον**, α (μελίη)· ἐν τῇ Ἰλ. ὅπου μείλινος ἀναγινώσκεται, ὁ ἐπίθ. προστίθ. τοῖς «ὄβριμος καὶ ἔγχος», ἐν Ὀδ. «μέλινος αὐδός» (ρ 339) — ὁ ἐκ ξύλου μελίης κατεσκευασμένος Ε 665, Ἰλ.

ρ 285· τὸ μεμαὼς συνάπτεται μετὰ ῥ. σημ· κίνησιν=ὁρμαίως· «—ἦλθες, ἔλκε, ἄλσο, βῆ»· καὶ μετ' ἄλλων ῥ. σημαίνων προθυμίαν καὶ ζέσιν εἰς ὅ,τι τις πράττῃ Δ 40, Β 818.

μεμακυῖαι, ἴδε μηκάομαι.

μέμβλωκε, ἴδε βλώσκω.

μέμβλεται, το, ἴδε μέλω.

μεμηκώς, ἴδε μηκάομαι.

μέμηλε, ει, γ, ἴδε μέλω

μεμνώμεθα, έωτο, ἴδε μιμνήσκω.

Μεμνων, ονος, Υ. τοῦ Τιθανοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς λ 522. πρβ. δ 188.

μέμονας, εν, πρκ. τοῦ μένω, ὡς μέμαα. —διανοοῦμαι, θέλω, ζητῶ. ἐπιθυμῶ, συντ. α') μετὰ ἀπ. ἐνσ., μέλ., ἀόρ. (Ι 247. Η 36. Ε 482). β') μετ' αἰτ. πράγμ.—«ἴσα θεοῖσι» (ὡς φρονέειν ἴσα)=ἔχει ἐπιθυμίας ἴσας πρὸς τὰς τῶν θεῶν Φ 315· γ') ἀπολ «ὄιχθα. .» ταλαντεύεται ἡ καρδ. πρὸς δύο ἐπιθυμίας.

μέμυκε ἴδε α') μυκάομαι β') μύω.

μέν (ἐκ τοῦ μήν, μεν ε μακρὸν Η 77, 389 Υ 243, Δ 442, Χ 482· πρβ. μα), Δ') ἐπίρ. βεβαιωτικὸν ὅλης τῆς προτάσεως, = ἀληθῶς, βεβαίως Η 89, συνηθέστερον μετ' ἄλλων μορίων «καί, ἀτάρ, ἦ, ἦτοι οὐ οὐδέ, μήν»· «μὲν δή» μετὰ προστ., «νῦν μέν» = τώρα βέβαια· «εἰ μέν»=ἂν ἀληθῶς· «ἦ μέν»· 1) ἐπὶ ὅρκου· ἀληθῶς ξ 160. 2) βεβαιωτ. κ 65, λ 447. 3) ἀντιθετικὸν ὅταν ἀποδίδεται εἰς ἄλλην πρότ. ἔχουσαν «δέ» ἢ ἄλλο ὅμοιον μόριον Ω 416 Β') Συνδετικόν. α') ἄνευ τοῦ «δέ», καὶ «οὐ μὲν δὲ»=ἀλλ' ὅμως οὐχί· «—τοι» = ἀλλ' ἀληθῶς ὄχι, «οὐ μὲν —οὐδέ». β') ἑπομένου «δέ» καὶ—καί, δέ—ἀλλά, ὅσον—τόσον Α 53, α 22· ἀνακεφαλαιώνων πρὸς ἔμφασιν· ἐπαναλήψεως ἀναφορᾶς λ 147—49, ὑποθετ. μορ. Α 135—37 καὶ μετ' ἄλλων λέξεων ι 319, Α 258, 288 —Ἀντὶ «δὲ» ἕπεται «ἀλλά, ἀτάρ, αὖ, αὐτάρ, αὖτε» «μὲν οὖν» «μέν που» «μέν τ'=τοι», «ῥά».

μέντοι (ἀλλ' ἐν δ 294, δ 836 τοι = σοί), α') βεβαιωτ. ἀλλὰ βέβαια δ 157, π 267. β') πρὸ τοῦ «αὐτάρ, δέ». δ 411, δ 294. γ') ἐναντιωμ. σ 233, Θ 294.

μενεαίνω, εις, ει, ομεν, ετε, ων. πρτ. μενεαίνομεν ἀόρ. μενεήναμεν (μέμονα, μῆνις) —σφόδρα ἐπιθυμῶ. α') μετὰ ἀπαρ. ἀόρ., ἐνσ. (μέλ.) Ν 307, υ 36, Η 88· ὀργίζομαι Τ 68, Ω 22. β') μετὰ δοτ. ὀργανικ. «ἔριδι» ὀργίζομαι ἐξ ἔριδος. γ') μετὰ δοτ. προσωπ. ἐχθρεύομαι. α 20 = κακιόω. δ') ἀπολ. Π 491=φυσιούμενος ὠργίζετο.

μενε-δήιος ὁ μένων ἐν τῇ μάχῃ, ὁ ἀνδρεῖος Μ 247 καὶ Ν 228.

Μενέ-λα(F)ος Υ. τοῦ Ἀτρέως, ἀδ. τοῦ Ἀγαμέμνονος, σύζ. τῆς Ἑλένης Γ 27, βασιλεὺς τῆς Λακεδαίμονος, φονεύει τὸν Σκαμάνδριον, Πυλαιμένην, Πείσανδρον, Δόλοπα, Θόαντα, Εὔφορβον κλπ. «ἀρήϊος ἀρηΐφιλος, διοτρεφές, δουρικλειτὸς κυδαλίμοιο, ξανθὸς». Τὸν ὁκταετῆ οὖστον αὐτοῦ ἴδε ὁ 82.

μενε-πτόλεμος, ου· ὁ ἐν πολέμῳ μένων, ὁ καρτερικὸς ἢ ἐπιθυμητὴς πολέμου γ 442, Ἰλ.

Μενε-σθεύς, Υ. τοῦ Πετεοῦ, Β 552, Μ 331 ἀρχηγὸς τῶν Ἀθηναίων Ν 195· «πλήξιππον» Δ 327.

Μενέ-σθης, Ἕλλην Ε 609 ÷

Μενέ-σθιος α') Υ. τοῦ Ἀρητθόου ἐξ Ἄρνης Η 9.—β') Μυρμιδὼν Π 173.

μενε-χάρμης, ην, αι καὶ **μενέχαρμος** Ξ 376 (χάρμη) — ὁ τὴν μάχην ὑπομένων, ὁ καρτερικός, εὐσταθής.

μενε-ῥεικής, μενε-εικέ(α), ες, εα (ἰ εἴκω) πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν ἀνάλογος, ἱκανός, ἀρκετός, ἁψιλής, ἐν χρήσει α') περὶ συγκεκριμένων, μάλιστα δὲ τροφῶν καὶ ποτῶν ε 166 «σῖτον, δαῖτα, ἐδωδήν, δεῖπνον». β') περὶ ἀφῃρ. «θήρην, χάριν», καὶ ἄνευ οὐσ.· εἰς οὐδ. πλ. Ι 227, Τ 144, «ὧρα».

μενοινάω (ἀντὶ ἄω), ᾷς, ᾷ = ᾶ, ῶν ἐνσ., πρτ. μενοίνα, εον, ἀόρ. -ησεν, ὑπ. ἡσῃ = ήσῃ (ἐκ τοῦ μενοινέω) Ο 82, ήσωσι (μένος, μεγεαίνω) — ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, ζητῶ· μετὰ τῶν «θυμῷ, φρεσί, νόῳ»· «φρ. μενοινᾶς» Ξ 221 = μεριμνᾷς, λογίζεσαι. α') ἀπολ. = διενοεῖτο η 59. β') «τινὶ κακὰ» παρασκευάζω λ 532. γ') αἰτ. πράγμ. «πολλὰ» Ο 82.

Μεν-οιτιάδης, αο καὶ εω Υ. τοῦ Μενοιτίου = Πάτροκλος Α 307, Π 554, Σ 93, Ι 211.

Μεν-οίτιος (οἶτος) Υ. Ἀκτορος Α 785, ἐν Ὀποῦντι Σ 326, Π. τοῦ Πατρόκλου Λ 605, Τ 24.

μένος, εος, εϊ, ος, εα, έων Θ 361, εα οὐδ. (ΜΕΝ, ΜΑ, μῆνις). Ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς, ἡ εἰς ἐνέργειαν ὠθεῖ· ὅθεν ἡ δύναμις ἐκείνη, δι' ἧς ζῶμεν, κινούμεθα καὶ ἐσμέν· ἕδρα τοῦ μένεος, «εἶναι ῥηνέων» Α 103, α 89, «θυμὸς» α 321, «στῆθος» Ε 513, καὶ ἐν ο 451, ἐκδήλωσις ὁρμῆς, ψυχικῶν δυνάμεων, ἐκδήλωσις σφοδρὰ ω 319, Τ 202, Ρ 503. α') δύναμις σώματος, (ἀνθρώπων καὶ ζώων) Κ 479, η 2. β') πάθος, δύναμις Η 210, «ἐν γούνεσσι» Ρ 451, συχν. μετὰ τοῦ «χεῖρες, κρατερόν» Η 38· πρὸς τὸ «ἀλκὴ» Ι 706, Ζ 265, χ 226· ἔτι δὲ πραγμάτων καὶ ἀνέμων καὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος Ν 60 «μένος μέγα» = ἡ προθυμία· «πυρὸς, ἀνέμων» Ε 524. Συνώνυμα· ζωϊκὴ δύναμις Ρ 298, παρὰ τὸ «ψυχή» Ε 286, «θυμὸς» Θ 358, Ἐντεῦθεν συχν. περιγραφικῶς· «μένος Ἀτρείδαο» = ὁ ἰσχυρὸς Ἀτ., «ἐμῷ μένει» = ἐμοί, «ἱερὸν μένος», «μένε' ἀνδρῶν» = αἱ δυνάμεις (ἡ ψυχὴ) τῶν ἀνδρῶν, «λύσε μένος» = ἐξέπνευσε Δ 447, Θ 61, ϖ 363· καὶ ἐπὶ ζώων (ἡμιόνων) καὶ «πυρὸς», ὁ ὁρμασμός, βούλησις ἐνεργὸς πρὸς τὸ «θυμὸς» Ε 470, «θάρρος» Φ 151, Π 529 «πολύθαρσες» Ρ 156, μετὰ τοῦ «θάρσος» Ε 2, Γ 8. «μένος πνείοντες» = ἐπιθυμοῦντες μάχης. γ') Ὀργὴ ☉ 361, Α 207· μανία, λύσσα «ἔριδος» Α 103, «δάμασσε» λ 562, νοῦς τ 493, Ε 892. — Γενικῶς «ἐν φρεσί» Φ 145, Α 103· «ἐν θυμῷ» Ρ 451, Ψ 468, Χ 312.

Μέντης α') ἀρχηγὸς τῶν Κικόνων Ρ 73. β') Υ. τοῦ Ἀγχιάλου α 180, ἡγεμὼν τῶν Ταφίων α 105. Φίλος τοῦ Ὀδυσσέως ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ ὁποίου ἡ Ἀθηνᾶ παρουσιάζεται εἰς τὸν Τηλέμαχον.

μέντοι ἴδε μέν.

Μέντωρ, ορος α') Υ. τοῦ Ἀλκίμου, φίλος τοῦ Ὀδ. ὑπὸ τὴν μορφήν, τοῦ ὁποίου ἡ Ἀθηνᾶ συνοδεύει εἰς Πύλον τὸν Τηλεμ. καὶ προστατεύει τὸν Ὀδ. κατὰ τῶν μνηστήρων δ 225, 243, γ 22, 340, χ 206, 208, ω 446.—β') Π. τοῦ Ἰμβρίου, οὗ τὴν μορφὴν ἔλαβεν ὁ Ἀπόλλων παρορμῶν τὸν Ἕκτορα Ν 171.

μένω, ἐν. καὶ πρτ. ἔμεν(ε), ον, θαμ. μένεσκον, μέλ. μενέω, εις, ουσι, εν, ων, ἀόρ. ἔμεινα, ας, ε, αμεν, αν, καὶ μεῖν(ε), αμεν, ατ', αν, ῃ, ειας. α') μένω συχνὰ ἐπίρ. τόπου «αὖθι, αὐτόθι, αὐτοῦ, ἔνθα» ἢ μετὰ προθ. «ἐπί, παρά, ἐν, μετά» μετὰ δοτ. καὶ ἄπαξ «οἴκοι» μακρὰν μένω «ἀπὸ ἧς ἀλόχου ἀπὸ πτολέμοιο»· διαμένω, διατρίβω μετ' ἀπ. ἔνθα τὸ «τὸ» εἰς τὸ ἄπαρ. Ο 599, «εἰσόκε» Ι 45, μένω καρτερικῶς ἐν πολέμῳ Π 659, στερεᾷ ἵσταται «στήλη». — β') μεταθ. «τί· προσδοκῶ, περιμένω» Ο 709· μετ' αἰτ. καὶ ἄπαρ. α 422, «εἰσόκε» μεθ' ὑπ. = μέχρις οὗ. Περιμένω «τινά», ἀναμένω Ο 346, Ζ 126, Α 535, Φ 609· προσμένω «τινά» Υ 480, 346. Φ 571. «ἥω» = δέχομαι ἰδίως (Ὀδ. μόνον ι 57, ἐπερχ. πολέμιον) Ο 406· Ι 355. Χ 93, Μ 169.

Μένων, Τρὼς Μ 193 ÷

Διμοδοσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μερμερίδης, Υ. Μερμέρου, Ἴλος α 259 †

μέρμερος, μέρμερ(α), τά (μέριμνα) ἄξια μερίμνης, περίεργα, ἀξιοπαρατήρητα (ἔργα πολεμικά), ἀλλ' ἐν κακῇ σημ.=ἐκπληκτικά Κ 48 (Κ 524, Θ 453). Ἴδ.

Μέρμερος, Μυσός τις Ξ 513 †

μεριμνήριζω, εις, ει, ων, πρτ. μεριμνήριζε, ον, ἀόρ. μερμήριξα, ε(ν), ὑπ. ω, ἀπ. -αι (μέρμερα). — α') σκέπτομαι, διανοοῦμαι, φροντίζω «ἐνὶ (μετὰ) φρεσί, κατὰ φρένα (θυμόν)» καὶ μετὰ πλαγίας ἐρωτ., μετὰ τοῦ «ἢ (ἠὲ)—ἤ (ἦε)» (=πότερον—ἤ), «ὡς, ὅπως, εἴπερ», μετ' ἀπ. Θ 167, ω 235, «διανδιχα». — β') μεριμνῶ, μεριμνῶμαι, ἐφευρίσκω. — «τινὰ ἀμύντορα, φόνον, ἀεικέα».

μερμίς, μέρμιθος φαεινῇ, ἀργυρέᾳ=σχοινίῳ ἢ νήματι λαμπρῷ, ἀργυρῷ ἔδησε χ 23 †

μέροψ, μέροπες, ων, εσσι—οἱ θνητοί «ἄνθρωποι, ων» καὶ «βροτοῖσιν» Β 285, πρβ. η 210.

Μέροψ, κύριος καὶ προφήτης τῆς Περκώτης παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον, Π. τοῦ Ἀδρήστου καὶ Ἀμρίου Β 831, Λ 329.

ΜΕΡΩ (ἀρχ. σμερ—, ἴδε διεμοιράτο) διαμοιράζω. Α') Μέσ. πρστ. ἐνσ. «μείρεο τιμῆς» = λάβε μέρος (ἴσον, ἴσου) Ι 616. πρκ. ἐνεργ. «ἔμμορε τιμῆς» Α 278, ε 335. — Β') παθ. εἵμαρτο (ἐκ τοῦ ἐσέσμαρτο), ὑπερσ.=ἦτο ὡρισμένον, μετ' ἀπαρ. καὶ αἰτ. Ε 312=ἦτο προωρισμένος, πεπρωμένον.

μεσαι-πόλιος (λέ. μέσαι δοτ. τοπ.)=μιξοπόλιος, ὁ ἔχων λευκὰς τρίχας, (ψαρὸς) Ν 361 †

Μεσ-αύλιος, δοῦλος Εὐμαίου ξ 449, 455.

μεσηγύ(ς), ἴδε μεσσηγύ.

μεσήεις, (μέση) μεσαῖος, μέτριος Μ 269 †

μεσό-δμη, μεσο-δμής (δέμω), μέρος τῆς νηὸς καὶ οἴκου. α') ἡ δοκός, ἡ ἐγκαρσίως ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ πλοίου εἰς τὴν ἄλλην διήκουσα καὶ ἔχουσα κατὰ τὸ μέσον ὀπήν, ἐν ᾗ προσηρμόζετο ὁ ἱστός· λέγεται «κοίλη» διὰ τὴν ἐν τῷ μέσῳ ὀπήν· ἄλλοι ἐνν. ὀπήν, ἥτις ἔχει μορφὴν κυλίνδρου καὶ συνίσταται ἐκ δύο ξύλων, ἐκ τῆς κοιλίας τῆς νηὸς ἐξερχομένων, ἔνθα ὁ ἱστὸς κρατεῖται, ἀντὶ τοῦ ἱστοῦ β 424 (ἴδε Εἰκ. νηός, καὶ ἐν λ. ἱστοπέδη). — β') «μεσόδμαι» τὰ μεσόξυλα, ἢ αἱ ἐγκάρσιοι δοκοί, αἵτινες στηριζόμεναι ἐπὶ στηλῶν, κατὰ πλάτος, διέτεμνον τὸν χῶρον τῆς αἰθούσης ὑπὸ τὴν στέγην (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. μέγαρον) τ 37.

μέσον ἴδε μέσσος.

μεσσάτιος, ὑπερθ. τοῦ μέσσος, ἐν=ἐν αὐτῇ τῇ μέσῃ Θ 223 καὶ Λ 6.

μέσσ-αυλος, μεσσαύλιος, ον (αὐλή)—τόπος ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς, περίβολος Ρ 112· «βοῶν ἀπὸ μ.» ἀπὸ τοῦ βουστασίου Λ 548, κ 435=τὸν οἶκον τοῦ Πολυφήμου, πρβ. Ω 29.

Μέσση, πόλις καὶ λιμὴν παρὰ τὸ Ταίναρον «—πολυτρήρωνα» =μὲ πολλὰς περιστερὰς Β 582 †

μεσσ-ηγύ(ς) καὶ μεσ-ηγύ(ς) (μεσάκις;) ἐπίρ. τόπου=ἐν τῷ μέσῳ. α') ἀπολ. Λ 573, Ψ 521. Τὸ ἐν η 195, περὶ χρόνου. = ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ· ἐν τῷ μέσῳ, ἐν τῇ μεταξὺ ὁδῷ Υ 370. β') μετὰ γεν. «ὤμων» πρβ. Ν 568. (ῡς, ῠ).

Μεσσηΐς πηγὴ παρὰ τῇ θεσσαλ. Ἑλλάδι Ζ 457 †

Μεσσήνη χώρα παρὰ τὰς Φερὰς φ 15, κατ. **Μεσσήνιοι** ξ 18.

μεσσο-παγές, μεσοπαγές, (πήγνυμι) «—ἔθηκεν—ἔγχος» =ἐνεπηξε τὸ ἔγχος εἰς τὴν ὄχθην μέχρι τοῦ ἡμίσεος Φ 172 (διορθ. «μεσσοπαλὲς» = ὅτι ἐκ τοῦ μέσου κραδαίνεται.)

μέσσος (ἄνευ ὀν., γεν. πλ. δοτ. -οισ(ιν), η (ἄνευ γεν.ἑν., ὀν., γεν., ἐν. πλ.) δοτ. ῃσ(ιν)· ον, α καὶ μέσῳ, ον, οισι (μεθ' ὁς)—μέσος. τὸ μέσον τοῦ σώματος Δ 531, Α 252, α') ἐπίθ. ὁ ἐν μέσῳ μεταξὺ πολλῶν μ 481, «ἐν μέσσοισι»=ἐν τῷ μέσῳ· «—ἦμαρ» μεσημβρία. β') Τὸ οὐδ. συχν. οὐσιαστ. (ἐνν. πάντοτε τοῦ ὀνόμ.) «(ἐν) μέσσῳ, ες (κατὰ) μέσ(σ)ον» μεταφ. «ἐς μ. δικάζειν»=ἀμεροληπτως) Ψ 574. «ἐς μ. θεῖναι»=(θέτειν ἐν τῷ μέσῳ ὡς βραβεῖον) «—μέσον ὑπὲρ — αἴολος»=εὐκίνητον ἔχοντες τὴν μέσην.

μέσφ(α) (μέσφατος;) «ἠοῦς»=μέχρι τῆς ἠοῦς Θ 508 †

μετὰ α') ἐπίρ. μεταξύ, ὁμοῦ, μαζί, ἐν μέσῳ Β 446, Σ 525· ὄπισθεν Ψ 133, μετὰ ταῦτα, ὕστερον α 400.—β') πρόθεσ. 1) μετὰ δοτ. ἐν τῷ μέσῳ π 336, «μετὰ χερσὶν» προστιθεμ. τοῦ «ἔχειν, ἐρύσαντο, εἵλοντο, ἐνώμα». καὶ «—μετὰ νηυσὶν» Ν 668 καὶ μεταξὺ (ἐπὶ δύο ἰδίως κατὰ ζεύγη πραγμ.) «γένυσσι, ποσσί» (πέσῃ μετὰ π. γυναικὸς= μεταξὺ τῶν ποδῶν, γεννᾶται). «μετὰ φρεσὶ»=(ἐν τῷ νῷ), κυρ. μεταξὺ τοῦ διαφράγματος τῶν φρενῶν Δ 245.—«πνοιῇς, στροφάλιγγι», «—πύματον» ἔσχατον ἐκ τῶν ἑταίρων του. Μετὰ τῶν ῥ. «ἀγορεύω, ἀνάσσω κλ.»=ἐν.— 2) μετὰ γεν. = ἐν μέσῳ, Ν 700 ἐμάχοντο μετὰ Β.=(μαζῆ μὲ τοὺς Β. ἐμ., σύμμαχοι ὄντες τῶν Β). —3) μετ' αἰ-

Δημοσία Εθνική Βιβλιοθήκη Ελλάδος

τιατ. μεταξύ, σπανίως Β 143. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διεύθυνσιν εἴς τι κατόπιν, ὕστερον ἢ εἰς πληθύν τινα Γ 264, Η 35. παρὰ τὴν «ἐς» Δ 70, «ἐπὶ» Π 534· καθ' ἕκαστον Κ 73, ζ 115, καὶ ἐχθρικῶς «ὁρμᾶσθαι»· ἐν τόπῳ Δ 423, ἐν χρόνῳ, ὕστερον ὡς πρὸς τὸν βαθμόν, ἀκολουθίαν τάξεως ἢ ἀξίας, ἰδίως μετὰ ὑπερθ. ἐννοιῶν ὡς «ἀριστῆες, μετέπρεπε» Π 195· θ 583 μετὰ τοὺς ἐξ αἵματος καὶ γένους. Τέλος εἰς ῥημ. κινήσεως σημ. καὶ σκοποῦ = ἐπί, πρός, εἰς· «πλεῖν μετὰ χαλκόν» (=διὰ χαλκόν), «αἴχνατα μετὰ δεῖπνον» (=εἰς δεῖπνον, ἵνα δειπνήσωσι)· —ἀναλογίαν συμφωνίαν «—μετ' ὄγμον»=κατὰ τὸν ἄγμον.—Ἐν ἀναστροφῇ· «μέτα» ὅπερ καὶ=μέτεστι φ 93.

μετα-βαίνω, ἀόρ. πρστ. βᾶθι=μεταβαίνω, ἀλλάζω τόπον, στρέφω «μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει» μ 312=μετέβησαν τὰ ἄστρ., μετεκινήθησαν, εἶχον κλίνει πρὸς δύσιν μ 312· μεταφ. εἰς ἄλλο μέρος τοῦ λόγου, ἐπὶ ἀοιδῶν «—καὶ ἄεισον» θ 492

μετὰ νῶτα βαλών ἀόρ.=στραφεὶς τὰ νῶτα, εἰς συγχὴν τραπείς Θ 94 †

μετ-εβούλευσαν ἀόρ. «—ἄλλως» = μετέγνωσαν, μετέβαλον ἀπόφασιν «ἀμφ' Ὀδυσσῆι» ε 286 †

μετ' ἄγγελος, πάντοτε περὶ Ἴριδος (οὐχὶ μία λέξις), ἀλλ' ἡ «μετὰ» ἀνήκει ἐν μὲν Ο 144 εἰς τὸ «θεοῖσι», ἐν δὲ Ψ 199 εἰς τὸ «ἦλθεν ἀνέμοισι». Ὁ Εὔστ. ἐν μιᾷ λέξει ἡ δὲ μετά, ὡς ἐν τῷ ἐπιβουκόλος ἡ ἐπί.

μετα-δαίνυμαι, μετα-δαίνυται ἐνσ., μέλ. δαίσομαι, σεται (δαίνυμαι, δαῖς) — εἶμαι μέτοχος δείπνων, συνδειπνῶ, συνευωχοῦμαι, συντρώγω· μετὰ δοτ. δυνάμει τῆς μετά· «ἡμῖν»=μεθ' ἡμῶν Χ 498· μετὰ γεν. ὡς ἐρετικὸν Ψ 207.

μετα-δήμιον, οι (δῆμος—α')=ἐν τῷ δήμῳ ν46. δ')=οἶκος· 0293=οὐκ ἔστιν ἐν τῷ οἴκῳ.

μετα-δόρπιος (δόρπος) ἐπίθ.=μετὰ τὸ δεῖπνον δ 194 † (πρβ. 213, 218).

μετα-δρομάδην (μᾶ. δρόμος) — τρέχω κατόπι· Ε 80 †

μετα-ἵζειν (ἵζω) ἐν τῷ μέσῳ κάθησθαι, ὁμοῦ κάθησθαι π 362 †

μετ-αἰσσων ἐνσ. μετ. ἀΐξας ἀόρ. μετ.—ἐφορμῶν, ἐπιτιθέμενος Φ 564.

μετα-κιάθω, μετ-εκιᾶθε, ον πρτ.—ὑπάγω κατόπιν, ἐπακολουθῶ, διώκω, καταδιώκω «τινά» Σ 581· α 22 = πρὸς τοὺς Αἰθ. μετέβη· Α 714 «—πεδίον» παρεγένοντο, διήρχοντο.

μετα-κλαύσεσθαι μέλ. = ὅτι θὰ κλαύσῃ κατόπιν Λ 764 †

μετα-κλίνω, μετα-κλινθέντος μετχ. ἀόρ. πθ.=κλίνω πρός τι (ἐπὶ μάχης) Λ 509 †

μετα-λλήξετε=μεταλήξειε αντι ἀόρ. (λήγω· σλήγω;) «—χόλοιο» = παύσαι Ι 157 (μόνον Ι).

μετ-αλλῶ, ᾷς, ᾷ, ῶσι, πρστ. ἄλλα, ἀόρ. -άλλησαν, ῆσαι (λάω γ 243)—ἐξετάζω, ἐρευνῶ, πυνθάνομαι α') ἀπολ. Ε 516, ο 362. β') μετ' αἰτ. 1) προσώπ. ἐρωτῶ νὰ μάθω, ἀνερευνῶ Κ125, Ν 780, Α553. 2) πραγμ. οὐδ. ἀντων =ἀναπυνθάνομαι Π 465, ξ 128. 3) αἰτ. προσώπ. καὶ πράγματος οὐδ. ἀντ. τ 6· προστιθεμ. προθ. «ἀμφὶ πόσι» ρ 554. Συνάπτ. μετ' ἄλλων συνωνύμων ῥ. ἐρωτήσεως σημαντ. Α 550, γ 69, ψ 99· «ἐρέσθαι, εἴρομαι, ἀνείρεται, ἐξερέεινε»· μετὰ τοῦ «μέμνημαι» ο 23.

μετάλμενος ἀόρ. μετ., ῥδε μεθάλλομαι.

μετα-μάζιον οὐδ. (μαζός)=μετὰ μαζῶ, ἢ κάλλιον μετὰ μαζὸν (εἰς τὸ μέσον τοῦ στήθους, τὸ μεταξὺ τῶν μαστῶν) Ε 19 †

μετα-μίσγω, μετ-έσμιγεν πρτ.—μίξομεν, συναμίγνυμι σ 310.

μετα-μώνια οὐδ. (ἀντὶ -ἀνεμώνια;) εἰς τὸν ἄνεμον «—βάζειν» μάταια, ἀνωφελῆ, «θεῖεν» Δ 363, ω 133 «ἄλῆται»· διάφ. γραφ. μεταμώλια.

μενᾶ-νάστην, τὸν (ναίω) — τὸν μέτοικον, ξένον, «—ἀτίμητον» διότι ἐστερεῖτο πολιτείας Ι 648, Ἰλ.

μετα-νίσσομαι, μετ-ενίσσετο πρτ. «—βουλυτόνδε»=μετέβαινεν, ἐπορεύετο (ἐκλινε) πρὸς τὴν δύσιν Π 719.

μεταξύ (ξύν;) = ἐν τῷ μεταξύ, ἀνὰ μέσον Δ 156 †

μετα-παύομαι, μετα-παυόμενοι μετχ. = ἐκ διαδοχῆς ἀναπαυόμενοι (ἀμείβοντες ἀλλήλους) Ρ 373 †

μετα-παυσωλή (παύω) διανάπαυλα, ἡσυχία, ἡ μεταξὺ τῶν κόπων γιγνομένη «πολέμοιο» Τ 201 †

μετα-πρεπής, μετα-πρεπέ(α), τὸν (πρέπω) «—ἀθανάτοισιν»=διαπρεπῆ, εὐπρεπῆ (δόμον) μεταξὺ τῶν ἀθανάτων Σ 370, †

μετα-πρέπω, ει, τμήσ. θ 172 πρτ. -επρεπον, ε(ν), ον (πρέπω)=διαπρέπω α') ἀπολ. ἐν τμήσ. σ 2. β') μετὰ δοτ. πλθ. ἐκείνων Π 596, ἐν οἷς τις διαπρέπει Β 579, προστίθεται καὶ δοτ.ὀργάνου «πλούτῳ—Μυρμ.» μετ' ἀπ. Π 194.

μετα-(σ)σεύομαι, πρτ. μετ-εσσεύοντο, ἀν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

όρ. ἔσσυτο (σεύω, σρυ) ἀκολουθῶ μεθ' ὁρμῆς, ἐφορμῶ α') ἀμετθ. Ζ 296. β') μετθ, μετ' αἰτ. Ψ 389.

ετα-σπών, ῆδε μεθ-έπω.

έτασσαι, αἱ (μετακῆαι, μετὰ) — τὰ μεσαῖα, τὰ ἁρνία τὰ μεταξὺ πρωΐμων καὶ ὀψίμων γεγεννημένα (τὰ θερινὰ ἁρνία) τ221 †πρβ. δ 86 «τρὶς γὰρ τίκτει (Λιβύη) μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν».

ετα-στένω, μετ-έστενον πρτ.= μετέπειτα ἔκλαιον «ἄτην» δ 261 †

ετα-στοιχί (ῑ. τοπ. τοῦ στοίχος) ἑστα» =ἐπὶ στοίχου, ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον ἑστάθη Ψ 358 καὶ 757.

ετα-στρέφω, μεταστρέψεις μέλ., ἀόρ.. ὑπ. στρέψῃ, ωσι, εὐκ. ειε' μεταστρέφω. α') κυρίως στρέφω τὰ ὦτα (τὸ σῶμα) μόνον μετ' ἀορ. πθ. μεταστραφείς, ἐντι, τα, σε Λ 795, Λ 447. β') μεταφ. μετ' αἰτ. Ο 52· μεταβάλλω, μετατρέπω, γυρίζω Κ 107· καὶ ἀπολ. Ο 203 = μεταθήσεις· δ 67 μὴ καθ' ἡμῶν τὰ κακὰ στρέψωσιν οἱ θεοί, μὴ μεταβάλωσι τὰ πράγματα.

ετα-τίθημι, μετ-έθηκεν, κε = ἐνέβαλε, προὐξέννησε «κέλαδον» σ 402 † (γ 136 ἐν σημασ.).

ετα-τρέπομ(αι), ῃ, εται «—τινός» κυρ. γυρίζω πρός τι, στρέφομαι εἰς τι, φροντίζω, προσέχω· «σιλότητος—, τῶν» πάντοτε ἀποφατ. Α 160, ἐκτὸς «μετὰ δ' ἐτράπετο» ἀόρ. ἐτράφη, ἔστρεψεν ὀπίσω τὰς ὄψεις του Δ 199.

ετα-τροπαλίζομαι, μετα τροπαλίζευπρτ. =μετετροπαλίζετο. ἐστρέφεσο πρός με, ἐγύριζες Γ 190 †

ετ-αυδάω. μόνον πρτ. μετ-ηύδων, α (αὐτή) — μεταξὺ πολλῶν ὁμιλῶ, ἀγορεύω «(τοῖσιν) ἔπεα» Θ 496, α 31, Β 109.

ετά-φημι, ἀόρ. μετ-έφη καὶ μετ-έειπον. ειπ(εν) καὶ ἐειφ', πάντοτε μετὰ ὁστ. «τοῖσι, τῆσε, θεοῖσι» μεταξὺ τούτων εἶπεν Δ 68, Ε 202, ζ 24· ἐν τμήσ. «μετὰ ἔειπ.» Γ 303. κ 561.

ετα-φράζω. μετα-φραζόμεσθα 1 πλθ. ενσ., σκεπτόμεθα κατόπιν (ἀπὸ κοινοῦ) μετά τινος Δ 140 †

ετά-φρενον, ου, ῳ, καὶ πλ. α (ἐπὶ ἑνὸς) Μ 428 (φρένες) — τὸ ἀνώτερον μέρος τῆς φάγεως, τὸ ὀπισθεν, τὰ μεταξὺ τῶν φρενῶν Ε 40, Β 265.

ετα-φωνέω, πρτ. μετ-εφώνεον, ε(ν) (φωνῆ) — τοῖσι μεταξὺ τινων ἢ πρός τινας, φωνάζω, ὁμιλῶ κ 67, ὑπλ. τοῖσι.

μετ-έασι, ῆδε 1 μέτ-ειμι.

μετ-έειπ., ῆδε μετάφημι.

1. μέτ-ειμι (μετα=μέτεστι ρ 93) 3 πλ.. μετέᾶσι, ἐμμεναι=εἶναι, ἐών (τμ.) λ 78, ὑπ. ἑω εἴω, ἐῃ, μέλ. ἔσσομαι (τμ. ἔσσεται Ι 131) — α') μετὰ δοτ πλ. εἶμαι μεταξύ τινων, β') ἀπολ. μόνον Β 386=διότι δὲν θὰ μεσολαβήσῃ παῦσις, ὑπλ. ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ πολέμου.

2. μέτ-ειμι, εισιν, πρτ. τμ. ᾖει, ἀόρ. Μ. εισάμενος (ἰέναι) πάντοτε ἀπολ. κεῖται Ζ 340—ἔρχομαι μετὰ ταῦτα, ἀκολουθῶ· μετεισάμενος=μετελθών Ν 90, Ρ 285.

μετ-είπον, ῆδε μετά-φημι.

μετ-εισάμενος, ῆδε 2 μέτ-ειμι.

μετ-είω, ἐμμεναι, ῆδε 1 μέτ-ειμι.

μετ-έπειτα—μετέπειτα, ὕστερα Ξ 310, κ 519.

μετ-έρχομαι, εται, ὁμενος, μέλ. ελεύσομαι, εὐκ. ελθοι, πρστ. εἴθε μετ. εἰθῶν—α') ἀπολ. ὑπάγω α 229, Φ 422· μετ. μετελθών Ε 456, ἔνθα τὸ «στίχας» ἐξαρτ. ἀπὸ τοῦ ὦτρυνε, β') μετ. δοτ. πλ.=ἐν μέσῳ (ἐν τῷ μεταξὺ) ἔρχομαι· α 134=ἐπελθών, ζ132· ἐπιπίπτω, «λέων ἀγελῃσι, μετ' ἐλάφους», γ') αἰτ. πρσ ζητῶ, ἐπιδιώκω «Πάριν» Ζ 280 = ἐλεύσομαι μετὰ σὲ εἰς τὸν Ἴλ. «πατρὸς κλέος» ἔρχομαι κατόπιν τῆς ἐπήνης τῆς περὶ τοῦ πατρὸς ὅπως ἐξερευνήσω· «—ἔργα μετερχόμενος»=ἐπισκεπτόμενος, «ἔργα γάμοιο» Ε 429=φροντίζω.

μετ-έσσυτο, ῆδε μετα-σσεύομαι.

μετ-έω, ῆδε 1 μέτ-ειμι.

μετ-ήορος, μετήορα οὐδ. πλ. (ἀείρω) Θ26· «—γένοιτο»· Σχ. «μετέωρα, ἐπ' ὕψους» τὰ μὴ στηριζόμενα κατὰ γῆς, τὰ εἰς τὸν ἀέρα ὄντα Ψ 369.

μετ-οίχομαι, μετ-οιχόμενος, η, πρτ. ᾠχετο, «ἀνὰ ἄστυ» θ 7 διέρχομαι α') ἀπολ. Κ 111, ἡ αἰτ. «τους» εἰς τὸ «καλέσειε», πρβ. τ 24, ἡ ὁστ. «τοι» εἰς τὸ «οἴσειν». β') μετ' αἰτ. προς τινα ἔρχομαι, καλῶ, ἀκολουθῶ, συνοδεύω Θ 47, Ε 148.

μετ-οκλάζει (ὀκλάζ=ἐπὶ γόνυ) ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας καθίζει· ἀμοιβαίως ὀκλάζει. τ. ἑ. πότε εἰς τὸν ἕνα πόδα καὶ πότε εἰς τὸν ἄλλον καθίζει (γονατιστί) Ν 281 †. περὶ δειλοῦ, ὅστις ὅταν κάθηται, δὲν μένει ἥσυχος.

μετ' ὀπάζω, μετ' ὀπασσα ἀόρ.=ἔδωκα (ὡς συναδόν, ἀρχηγόν) κ 204 †, ῆδε ὀπάζω.

μετ-όπισθ(εν) ὀπίσθεν α') ἐπὶ τόπου· ὀπίσω (πρὸς ὀυσμάς) ν 241, β') ἐπὶ χρόνου·

Χ 119 μετὰ ταῦτα, δηλ. μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Ἀχ., ω 84 «—λελειμμένοι»= οἱ ὀπίσω ἀφειμέναι· μετὰ γεν. «νεὸς, ἅρτης».

μετ-οχλίζω, μετοχλίσσειε εὐκ. ἀόρ. Ω 567, μετεκίνησε δηλ. τὸν ὀχέα (μοχλὸν) τῆς θύρας.

μετρέω, μετοήσαντες μετ. ἀόρ. μεταφ. = διαπεραιωσάμενοι, περάσαντες γ 179 †

μέτρον, (α) οὐδ. α' τὸ μέτρον, σκεῦος, δι' οὗ τὸν οἶνον ἢ ἄλφιτα μετροῦσι Μ 422· μέτρον χωρητικότητος Η 471· Θ 355=εἴκοσι μοδίους. β') μέτρον διαστήματος· Μ 422 Σχ. γεωργικοὺς καλάμους· δ 389 «κελεύθου» μῆκος ὁδοῦ. Μεταφ. μέτρον πλῆρες δηλ. σημεῖον ἕνθα συμπληροῦται τὸ μέτραν, ὅριον· «—ἥβης» Λ 225= ἡνδρώθη, «—ὥρμου» εἰς τὸ πέρας τοῦ ὥρ., δηλ. εἰς τὸ ἐπιτήδειον πρὸς ἀγκυροβόλησιν μέρος.

μετώπιον, ἐπίθ. οὐσ. λαμβανόμενον (μέτωπον) εἰς τὸ μέτωπον Α 95, Π 739.

μέτ-ωπον, ῳ, α οὐδ. (ὤψ) α') κυρίως τὸ μέτωπον, τὸ μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν ὑπεράνω τῆς ῥινὸς μέρος τοῦ προσώπου· ἐν γένει μέτωπον ἀνθρώπου Ν 615, καὶ ἵππου Ψ 454. β') μεταφ. τὸ πρόσθιον μέρος κόρυδος Π 70, τὸ πρὸς τῷ μετώπῳ τοῦ Ἀχιλ. κείμενον.

μεῦ=(ἐ)μοῦ, ὧδε ἐγώ.

μέχρι(ς) μετὰ γεν. α') ἐπὶ τόπου «—θαλάσσης» (=ἕως, μέχρι) Ν 143. β') περὶ χρόνου «—τέο—»=μέχρι τίνος; Ω 128.

μή, ἀπαγορευτ., ἀποφατικόν· Α') ἔνθα τὸ ὑποκείμ. θέλει νὰ φυλάξῃ τι· α') ἐπὶ ἀπαγορεύσεως μετὰ προστ. (ἐνσ., ἀορ.) «μὴ ἔρυκε, μὴ ἔρεθε» «μὴ—ἔνθεο, μὴ ἀκουσάτω» ἢ ὑποτ. ἀορ. «μὴ ἐάσῃς, μὴ ἐλέγξῃς» καὶ μετ' ἀπ. ἐνσ. «μὴ λιλαίεσθαι». β') ἐπὶ παρακελεύσεως ἢ ἀποτροπῆς ἵνα μὴ γείνῃ τι, ἰ. πλθ. «μὴ ἴομεν, μὴ ὀτρύνομεν»=ἄς μὴ (ὑποτ.) — γ') ἐπὶ εὐχῆς ἢ ἀπευχῆς μετ' εὐκ. «μὴ τοῦτο—γένοιτο» Γ 160, Κ 26, Β 259· πρβ. υ 344, μετὰ τοῦ «ὕφελες» ἀδύνατος εὐχὴ Ι 698, ἐνσ. ἀπ. Β 413. δ') ἐπὶ βεβαιώσεως μεθ' ὅρκου μέλ. ὁριστ. Κ 330. ἀπαρ. ε 187, ἐνσ. ὁριστ. Ο 41, ἀπαρ. Τ 261· μετὰ τοῦ μὰν Κ 330, ξ 254, — ε') σκοπόν, εἰς τὰς τελικὰς προτάσεις Δ 522, α 133. — Γ') μετὰ τὰ φόβου σημ. ῥ ἐπὶ ἀποτροπῆς μεθ' ὑποτ. Ν 649, Τ 10· ἐπὶ εὐχῆς, μετ' εὐκτ. Σ 34, πρβ. «εἰ μὴ» Ε 214. Π 102· μετ' ἀορ. ὁριστ. «δείδω—μὴ εἶπεν»· ἐν αὐθυποτάκτ. Α 587· ἐπὶ ἐξαρτ. ῥήμ. Κ 98, ἐρωτημ. Κ 101. — ζ') ἐπὶ ἀπειλῆς Ξ 46, Α 26 «μὴ —μάν γε» μετ' εὐκ.=ἀληθῶς δέν. — Θ 512 «μή που τις, μήπω(ς)» μεθ' ὑποτ. ἐπὶ ἀποτροπῆς —Β') ἔνθα ἐξ ὑποκειμένου ἡ ἄρνησις· α') ἐν ὑποθετ. μετὰ τοῦ εἰ «εἰ μή» Γ 347. β') ἐν παραχωρητ. προτ., πάντοτε «εἰ καὶ» καὶ «καὶ εἰ» μετ' εὐκ. α403 γ') εἰς ἀναφορικὰς ὑποθετ. δ 165. δ') εἰς χρονικὰς προτ. Π 197, Ν 319. ε') εἰς ἐρωτηματικὰς προτ. εὐθείας ἢ πλαγίας, ἐν αἷς πρωσδοκᾶται ἀπάντησις ἀρνητικὴ πάντοτε «ἦ μή» ζ 200, ι 405, 406.

μηδὲ — α') ἀλλὰ δὲν Γ 160. β') μηδὲ=καὶ μή, «μηδέ τι»=ὅλως διόλου (ἐν 1, 2, 3 ποδὶ) Δ 184, Υ 121, γ 96. 1) Μετὰ πρστ. ἐνσ. ἢ ὑποτ. ἀορ., μετ' ἀπαρ.=προστ. λ 442, Γ 434· 2) μετ' εὐκ. θ 414,—πω(ς) Δ 184.

μηδέν = τίποτε Σ 500 †

Μηδεσι-κάστη Θ. τοῦ Πριάμου, Γ. τοῦ Ἰμβρίου Ν 173 ‡

μήδομαι, μήδεαι, εται, σίμην, εο, πρτ. μήδε(ο), δονῦ' = δοντο. μέλ. μήσεαι, ἀόρ. (ἐ)μήσατ(ο) (μέδων) σκέπτομαι, διανοοῦμαι—πάντοτε σχεδὸν ἐπὶ κακῆς σημ., συχνότ. περὶ θεοῦ λέγεται· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον «κακά, ὄλεθρον», πλὴν τούτων «ἔργα, ἔργον, πομπήν, νόστον» προστίθενται. α') ἀπολ. «εὖ μήδεο» Β 360. β') «τινί τι» Ζ 157, = ἐπινοῶ, μελετῶ, μηχανῶμαι, Ξ 253, κακὰ Η 478, ξ 300, κ 115. γ') «τινά τι» ψ 24 = παρεσκεύαζε· λυγρὸν νόστον γ 132.—αἴτ. πράγμ. «νόστον, ἔργον» παρεσκεύαζε γ 160.

1. μῆδος, μόνον οὐδ. πλ. μήδεα, τὰ (μέδων)—ἐπινόημα, σχέδια, σκέψις. Συχνὰ ἐνοῦνται μετὰ τῶν ῥ. «εἰδὼς ἔχω» καὶ μετὰ τοῦ «φρεσί» «εὖ φρεσὶν οἶδεν» λ 445, πυκνὰ πεπνυμένα=σοφὰς σκέψεις, «ἄφθιτα» (=αἰώνια), «φίλα, κλυτά, ἐναλίγκια». Συνάπτεται μετὰ συνων. «βουλαί, ὄλους» καὶ μετ' ἄλλ. οὐσιαστ. «μύθους, ῥυήν».

2. μῆδος, μόνον πλ μήδεα (μαδᾶν) τὰ ἀνδρικὰ αἰδοῖα ζ 129, σ 87. Ὀδ.

Μηθώνη, πόλ. τοῦ Φιλοκτήτου Β 716.

μηκάομαι. μόνον πρκ. μεμηκώς, μεμάκυῖα, ὑπερ. (ἐ)μέμηκον ι 439 καὶ ἀόρ. μετ. μάκών. α') βελάζω, Δ 435 ὅτες «μεμακυῖαι, ἀκούουσαι ὅπα ἀρνῶν» ι 439. β') ὀξέως ῳωνάζω, ὁ ἀόρ. τῆς μετ. μακών· πάντοτε ἐπὶ πληγωμένων ζώων Π 469, κ 163, τ 454. σ 98· ἐπὶ λαγωοῦ ἐξαγριωθέντος ὑπὸ τῶν κυνῶν Κ 362.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Μάνης

ὀργήν, χολάζω Δ 422, Γ 401. ἴδε Β 864.
Μήονες κάτοικ., **Μηονίς** Γ, ἐκ Μηονίης **Μηονίη-Μαιονία** τ, ἐ, ἡ Λυδία Δ 142, Γ 401.
μή-ποτε α') ποτὲ δέν Ι 133. — β') ἵνα μή ποτε Χ 106.
μήπου, μή τυχόν, ἵνα μή τυχὸν Ξ 130, ὁ 775· «τίς» μετὰ ὑποτ. ἐπὶ ἀπειλῆς ν 123.
μήπω μετὰ προστ. μή ἀκόμη, μήν τύχῃ χ 431, ψ 59, Ρ 422· μετ' εὐκτ. ν 123.
μήπως, μεθ' ὑποτ. ἤ εὐκτ. διὰ νὰ μή τύχῃ καὶ ι 102, ἐπὶ σκοποῦ ἤ φόβου μήπως Ρ 95, ἐν ὑποτ. ἐν ἐρωτ. Κ 101, ἄν ἴσως δέν.
μῆρα ἴδε μηρία.
μηρίνθοιο, ῳ, ον θηλ. (σμήρινθος, μηρύω) =νῆμα, σπάγος Ψ 854 (μόνον Ψ).
μηρί(α) καὶ **μῆρια**, τά, (μηρός)—τεμάχια κρέατος, ἐκ τῶν μηρῶν—τῶν σφαγίων κοπτόμενα (μηρία τάμνον) ἃ περιετυλίσσοντο διὰ πάχους (κνίσσης ρ 241, γ 456) (πίονα ὠμοθέτησαν) τοῖς θεοῖς προσεφέροντο καὶ ἐπετίθεντο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ (ἐπιθεῖναι) καὶ ἐκαίοντο (μηρία κατῶν) Α 40, γ 456. Ἐπίθ. «πολλά, πίονα» προστίθ. γεν. «βοῶν, ταύρων, ὀΐων, αἰγῶν». ἴδε Εἰκ. ἐν πεμπώβολα.
Μηριόνης Υ. τοῦ Μόλου Ν 249, Κ 270 ἐκ Κρήτης, θεράπων τοῦ Ἰδομενέως Ν 246 «ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ» Η166, Ἄρηι Ν528.
μηρός, οῦ, όν, ώ, οί, ούς. ἄρσ. ὁ μηρὸς (τὸ μηρί, τὸ κωλομέρι) α') μῆρα, τὰ ὀστᾶ τῶν μηρῶν, μετὰ τῶν περὶ αὐτὸ σαρκῶν ν 26, γ 179. β') **μηρούς**, τοὺς μηροὺς ἀεὶ ἐν τῇ φρ. «μηροὺς ἐξέταμον» Δ 460. γ') **μηρός** ὁ μηρὸς τοῦ ἀνθρώπου Ε 305.— «μηρῷ πληξάμενος» κτυπήσας τὰ μηρία, ὡς σημεῖον σοβορᾶς καὶ αἰσχιδίας συγκινήσεως Π 125, Μ 162. «—ἐξέταμον» (ἔκοψαν τὰ ὀστᾶ τῶν μηρῶν ἀπὸ τῶν περισαρκωμάτων, ἀπέκοψαν τὰ μηρία.
μηρύομαι, **μηρύσαντο** ἀόρ. μέσ. (ὁ. μήρινθος) συνέστειλαν, ἐμάζευσαν (ἔδεσαν) μ 170 †
μήστωρ, -ωρα, ε, ες, ας ἀρ. (μήδομαι) κυρ. ὁ μηχανόμενος, ὁ παρασκευάζων, τεχνίτης. α') ἀπολύτ. Θ 22, Ρ 417. β') ὁ αἴτιος, ἐργάτης, προστιθεμένης γεν. «—φόβοιο» = ὁ προξενῶν φόβον (φυγήν), ἀλλὰ σύμβουλος Δ 328, Ε 272, ὁ εἰδήμων «αὐτῆς»=τῆς μάχης πρβ. «βοὴν ἀγαθὸς» ἄλλως· πρόβουλος, ὑπέρτατος διευθυντής, κλπ.
Μήστωρ, Υ. τοῦ Πριάμου Ω 257 †.

μήτε—μήτε, ἢ ἑπομ. ἁπλοῦ τε Ν 230, «μητέ τι» μετὰ προστ. καὶ ὅλως διόλου Κ 249, ξ 387.

μήτηρ, ερος, ἐρι, ερα, (—ἐρ' ἐμὴν καὶ ἐνὶ ψ 113), κλητ. μῆτερ, αἰτ. πλ. ερας καὶ συγκεκ. μητρός, ρί — ἡ μήτηρ ἐπὶ ἀνθρώπων Δ 136, Ο 562 καὶ ζώων κ 414. Ἐν ἀνθρώποις συχν. «πότνια, αἰδοίη, κεδνὴ» τούναντ. «—μήλων» = ἡ παράγουσα, πλουσία προβάτων «—θηρῶν» Λ 222, Θ 47

μήτι, ἴδε μήτις· μήτοι ἴδε μῆτις.

μητιάω 3 πλ. μητιόωσι, μετ. ὀωντι, ες, ωσι, ὁωσα. Μέσ. ἐν ἀασθε πρτ. μητιόωντο (μῆτις).—Περὶ θεῶν ἀεὶ λέγεται ἐκτὸς Σ 312, Α') ἀμετθ. α') ἀπολ. Η 45, βουλεύομαι, σκέπτομαι, συσκέπτομαι. β') μετ'ἀπ. Μ 17. Β') Μετθ. α') μελετῶ, μηχανῶμαι, αἰτ. πράγμ. «βουλάς, κακά». β') αἰτ. πραγμ. καὶ δοτ. πρόσ. «κακά, νόστον τινί» ζ 14, Σ 312 «κακὰ»=κακὰ συμβουλεύω.

μητίετα ὁν, καὶ κλ. (ἴ. μητίομαι μόνον ἐπίθ. τοῦ «Ζεὺς καὶ Ζεύ» καὶ ἐν τέλει στίχ. — σύμβουλος, πολύβουλος Α 175, 508.

μητίδες, μητιόεντα (μῆτις) «φάρμακα» δ 227 † τὰ βοηθητικὰ (ἀραστήρια) βότανα.

μητίομαι, μελ. ἰσομαι, ἀόρ ὑπ. ἰσομαι Γ 416, εὐκτ. ισαίμην, ἰσασθαι (μῆτις)—μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, «τινί τι, τινά τι» πρβ. μήδομαι (παρασκευάζω κατά τινός τι).

μητιόωσα, ὁωσι ἴδε μητιάω.

μῆτις, ῖος, ῖ, ῖν, θηλ. α') ἀφηρημ. φρόνησις, σύνεσις, βουλή «μῆτιν ἀτάλαντος» = (ὅμοιος, ἴσος τὴν σύνεσιν).—β') Συγκεκρ. σχέδιον, ἀπόρασις, μηχάνημα, «ὑφαίνειν» Η 324, δ 678. Προστιθ. ἐπίθ «ἀμύμων, ἀρίστη». Γενικ. «Ἀθήνης, Ὀδυσσῆος».

μήτις, μήτ' ἄντων, ἀντὶ μή τις, μή τι, μηδείς, μηδὲν Χ 120, ν 46.

μητρο-πάτωρ = ὁ τῆς μητρὸς πατὴρ Λ 224 † (ᾰ).

μητρυιή, ῆς=ἡ μητρυιὰ Ν 697. Ἰλ.

μητρῴον δῶμα=ὁ μητρικὸς οἶκος τ 410 †

μήτρως, αἰτ. ωα, ὁ ἀδελ. τῆς μητρός, ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος Π 717. Ἰλ.

μηχανάω, μηχανώωντας μετ. ἐν. (ἀντὶ ἀοντας). Μέσ. ἐν. -όωνται, εὐκ. ὀωτο, πρτ. μηχανάασθε, ὁωντο (μηχανή). Τὸ ἐνεργ. καὶ τὸ μέσ. μὲ τὴν αὐτὴν σημ. μηχανεύομαι· «τεύχεα», μηχανῶμαι «ἀτάσθαλα, ἀεικέα, λώβην, κακά»· ἐπινοῶ, ἐξευρίσκω, π 134 «ἐμοὶ κακὰ» = σοφίζονται δ 822 = ἐν τῇ ψυχῇ ἔχουσι.

μίνυνθα = μικρόν, ἐπ' ὀλίγον «—περ οὔτι μάλα σὴν» χ 473.

μινυνθάδιος, ω, ον, οι, συγκρ. -διώτερον Χ 54 (μίνυνθα) — ὁ ἐπ' ὀλίγον διαρκῶν, ὀλιγοχρόνιος α') περὶ ἀνθρώπων Τ 328, πρβ. Δ 358. β') περὶ ἀφῃρ. ἐννοιῶν «αἰὼν» (=βραχύβιος), ἄλγος»,

μινῡρίζω, μινύριζε πρστ. ἐν., πρτ. πλ. μινύριζον (μινυρός) — παραπονοῦμαι, προσκλαίομαι, ὀδύρομαι Ε 889 καὶ ὀ 719.

Μίνως, ωος, ωα καὶ ω, Υ. καὶ ἀγαπητὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἡγεμὼν τῆς Κνωσσοῦ ἐν Κρήτῃ Ν 450, Π. τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Ἀριάδνης λ 322, βασιλεύει ἐπίσης ἐν τῷ Ἅδῃ, τῶν ὑπηκόων του λ 568

μιαιγ-άγκειαν, τήν (ἄγκος)—κοιλάς, φάραγξ Δ 453 †

μίσγω. ἴδε μίγνυμι.

μισέω, ἀόρ. μέσησε Ρ 272 †· μισῶ, ἀποστρέφομαι, ἀποκρούω, δὲν θέλω.

μισθός, οῦ. ὀτο. ῷ, όν, οὺς—μισθός, ἀμοιβή σ 357, ἐλάμβανον ὡς μισθὸν «σῖτον, ἑπηετανὸν καὶ εἵματα καὶ ὑποδήματα», περὶ χρημάτων μόνον εἰς ὃ 525 λέγεται.

μιστύλλω, μίστυλλε(ν), ον πρτ. — διαδιαμελίζω, κομματιάζω (τὸ κρέας ἐν θυσίαις ἢ δείπνῳ), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πρότερον διηγεῖται ὅτι ἐγένετο τοῖς θεοῖς ἡ θυσία, ἥτις ἐντεῦθεν διεμελίζετο, ἵνα φάγωσιν οἱ ἄνθρωποι Δ 465.

μίτος, μίτον, τὸν, νῆμα, ὁ στήμων — παρὲκ μίτον «=διὰ τοῦ στήμονος Ψ 762 †, ἐντεῦθεν περιληπτ. = μίτους, ὡς στήμονα» στήμονες· (κατ' ἄλλους τὸ ὑφάδιον).

μίτρη, ης, τὴν θηλ. περίζωμα, καπάσαρκα φερόμενον καὶ ἐπικαλύπτον τὴν κοιλίαν· πλαγ. τοῦ «στατοῦ θώρακος» ἔξωθεν ἐκ μεταλλίνης πλακὸς (ὅθεν «χαλκῆες κάμον ἄνδρες»), ἔσωθεν δὲ μάλλινον (ἴδε Εἰκ, ἐν λ. ἀσπὶς) Δ 135, 216, Ε 857· πρβ. Σχ. εἰς Δ 133, πρβ. Λ 234, Π 419, Δ 137· πρβ. Β 262· μιχθείς, ἴδε μίγνυμι.

μνάομαι, μνᾶᾳ, ᾶσθαι καὶ ᾶται, ῶνται, ᾶσθω, ᾶσθαι, ώμενος, παρτ. μνώμεθ(α), ώοντο, θαμ. μνάσκετ(ο) — ζητῶ νὰ λάβω γυναῖκα, μνηστεύω, μόνον ἐν Ὀδ. ἐν χρήσει· προστίθ. αἴτ. «—γυναῖκα, ἄκοιτιν, δάμαρτα» ω 125, καὶ ἀπολ. π 77.—περὶ τοῦ μνωομένου κτλ. ἴδε μιμνήσκω.

μνῆμ(α), τὸ (μέμνημαι)—ἐνθύμημα, τ. ἐ. πᾶν ὅ,τι ἀναγκαλεῖ τι εἰς ἀνάμνησιν «—χειρῶν» ὁ πέπλος α 126, «φίλοιο» ξ 40 τὸ τόξον.

μνημοσύνη (μνήμων) πυρὸς γενέσθω=μνήμη ἄς γ., ἄς ἐνθυμηθῇ τις τὸ π., ὡς πθ. τοῦ μέ μνηται Θ 181 †

μνῆμων (μνῆμα) = ὁ ἐνθυμούμενος, μετὰ γεν. «—φόρτου»· ἀπολ. φ 95.

μνῆσαι, μνησάσκετο, ἴδε μιμνήσκω.

Μνῆσος. Παίων Φ 210 †

μνηστεύειν ἐνσ., ἀόρ. μετ. -εύσαντες (μνηστὴ) — ζητῶ εἰς γάμον (γυναῖκα)· ἀπολ. δ 684 καὶ μετ' αἰτ. σ 277.

μνηστῆρες, ήρων, ῆρσι καὶ ήρεσσι(ν), ας (μνηστὴ) — οἱ μνηστῆρες, οἱ ζητοῦντες νὰ λάβωσι γυναῖκα· μόνον ἐν Ὀδ., ἰδίως οἱ μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης 108 τὸν ἀριθ., μετὰ 10 θεραπόντων π 253· ἐκ τῶν μνηστήρων ὁ μὲν Ἀντίνοος καὶ ὁ Εὐρύμαχος ἦσαν «ἀρχοὶ μνηστήρων», οἱ δὲ Ἀγέλαος, Εὐρύνομος, Ἀμφιμέδων, Δημοπτόλεμος, Πείσανδρος, Πόλυβος» ὑπερεῖχον τῶν ἄλλων κατὰ τὴν ἀνδρείαν. Ἐπίθ. «ἀγαυοί, ἀγήνορες, ὑπερηνορέοντες, ὑπερφίαλοι, ἀντίθεοι».

μνῆστις, ἡ (μιμνήσκω), ἐνθύμησις «—δόρπου» ν 280 †

μνηστὸς, μόνον θηλ. **μνηστὴ**, ῆ, ἠν (μνάομαι), ἡ ζητηθεῖσα εἰς γάμον κόρη, ἐντεῦθεν ἡ νόμιμος σύζυγος «—ἄλοχος» ἀντιθ. εἰς τὸ «παλλακίς, δουρικτήτη» Ζ 246, α 38.

μνηστὺς, **μνηστύος**, ὁ γεν. αἰτ. (μνάομαι) μνηστεία, ἡ ζήτησις γυναικὸς β 199 «—ἀργαλέης». Ὀδ.

μνώομενος, μνώμενος, ώοντο. ἴδε μνάομαι.

μογέω, μογέοντες μετχ., ἀόρ. (ἐ)μόγησα, ας, αν, ἐμόγησε(ν), ὑπ. μογήσῃ, μετ. σας (μάλις) — μοχθῶ, κοπιάζω α') μετθ. «ἄλγεα, πολλά, ὅσσα». β') ἀμετθ. μετχ. τοῦ ἐνσ. ἀντὶ ἐπιρ. = μόγις, μετὰ μόχθου Λ 636· εἰμαι κεκμηκὼς μετὰ δατ. ὀργαν. Ε 224. καὶ «—ἐξ ἔργων» = ἐκ τῆς γεωργίας κεκοπιακότες· ὑπομένω, ὑποφέρω «—πολλά, εἰνεκά τινος» καὶ «ἐπί τινι».

μόγις=μόλις, μετὰ κόπου Χ 412 (ξ), Ι 355

μόγος, **μόγῳ**, τῷ, κόπῳ, μόχθῳ Δ 27 †

μογοστόκος, οι, ἡ τοὺς πόνους (τὰς ὠδῖνας) ἐπικουρίζουσα Π 187, ἡ εἰς τὴν γέννα» βοηθοῦσα «Εἰλείθυια» Α 270. Ἡλ.

μόθος, μόθου, ον ἀρσ. α') ὁ τῆς μάχης ἀγών Η 117, Σ 159, δ') ὁ ὅρυβος «—ἵππων».

μοι, ἴδε ἐγώ.

μοῖρ(α), ης, αν, αι, άων, ας (μέρω) — α') μέρος (ἐνικ. καὶ πλ.) «χώρης», β') ἡ μερὶς «χρεῶν»· «οὐδ' αἰδοῦς μ. ἔχουσιν» ἀμοιροί εἰσιν αἰδοῦς, οὐδὲ ὀλίγον αἰδοῦνται· περὶ λείας λ 534· μερίδιον ἐν γένει τ 592· τὸ ἀνάλογον μέρος «—κατὰ μοῖραν» = προσηκόντως, «—ἐν μοίρῃ» ἀξίως, ἀντιθ. «παρὰ (ὑπὲρ Υ 336) μοῖραν». γ') ἡ μοῖρα, τὸ πεπρωμένον, ἡ τύχη ἥτις κατὰ τὴν γέννησιν ἑκάστῳ προορίζεται· πάντοτε εἰς ἐνικ. λεγεται «βιότοιο, ὀλοή, θανάτου». δ') «μοῖρά ἐστιν» = εἵμαρται (εἶναι εἱμαρμένον) μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρεμφ. Η 52, μετ' αἰτ. καὶ ἀπ. Π 434· ἡ καλὴ τύχη, ἡ εὐδαιμονία, ἴδε ἀμμορίη· ἡ τύχη τοῦ θανάτου Ζ 488. Τέλος ἡ τύχη γενικῶς ὡς δύναμίς τις, ἣν καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ ἀναγνωρίζουσιν· ἐν πληθ. μόνον Ω 49.

μοιρη-γενές κλητ. = καλόμοιρε Γ 182 †

μοιχ-άγρι(α), τὰ (μοιχός—ἄγρα)—ἡ ποινὴ τοῦ φωραθέντος μοιχοῦ, τὸ πρόστιμον θ 332 †

μολεῖν, ἴδε βλώσκω.

μόλιβος, ἡ, τὸ μολίβι Λ 237 †

Μολίων, ονα α') ἑταῖρος τοῦ Θυμβραίου Λ 322. β') — **Μολίονε**='Ακτορίωνε (ὁ Εὐρυτος καὶ Κτέατος) Λ 709, 750, υἱοὶ τοῦ 'Ακτορος ἢ μᾶλλον τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μολιόνης.

μολοβρός, ὀν (μολύνω)=παράσιτος, βρωμερὸς· ὡς ὕβρις περὶ τοῦ Ὀδ. ἐπαίτου καὶ τοῦ Ἴρου σ 26, καὶ τοῦ Μελανθίου ρ 219.

Μόλος, Π. τοῦ Μηριόνου Κ 269, Ν 249.

μολπή, ῆς, ἡ (μέλπω)—παιδιὰ περὶ χοροῦ Σ 572, ἡ παιδιὰ μετὰ χοροῦ ζ 101, περὶ ᾠδῆς καὶ μουσικῆς Ν 636, υ 472, α 102.

μολυβδαινα, **μολυβδαίνη**, τῇ (μόλυβδος) σφαῖρα μολυβδίνη, ἡ τῷ δικτυῳ προσαρτᾶται ἵνα τοῦτο βυθίζῃ Ω 80 † (ἡ Ἶρις σὰν μολίβι πέλ.)

μονάω, μόνον **μονωθείς**, ἔντα μετχ. ἀόρ. πθ. καὶ **μούνωσε** π 117 τ. ἑ. ἐκαμεν ἵνα ἐκ μιᾶς μόνου γενεᾶς μόνοι υἱοὶ ὦσιν (ἐμονάχωσεν)· πθ. = μείνας μόνος, ἀπομονωθεὶς Λ 470.

μόριμον (μόρος) = μόρσιμον· τῆς μοίρας μοιραῖον, μετ' ἀπ. Υ 302 †

μορμύρων, οντα, μετ. (ὐ. μόρω) ὀνοματοποιία = μουρμουρίζων, ἢ σφοδρῶς ῥέων, περὶ ποταμῶν Σ 403 «ἀφρῷ». Ἡλ.

μορόεις, μορόεντα (μόρον) μόνον ἐν τῇ φρ. «ἕρματα — τριγλυφα» ἢ ἐξαστράπτοντα ἢ γλύφανα τριμερεῖς ἔχοντα Ξ 183, σ 298.

μόρος, ου ἀρσ. α') ἴδε μέρομαι· μοῖρα, εἱμαρμένον, ἡ τύχη· (πρὸ. μοῖρα, αἶσα) «ὑπὲρ μόρον» Φ 517, α 34, ἡ κακὴ τύχη·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

«τεύχειν, ῥάπτειν, ἀρτύειν, ὀλέσθαι». β') ἀφῃρ. τοῦ βροτός· θάνατος Σ 465, Χ 280, Ω 85. Συνάπτεται «θάνατόν τε, μόρον τε».

μόρσιμος, ον οὐδ. (μόρος) ἐστιν, ἦεν· πεπρωμένον, εἱμαρμένον μετ' ἀπ. Τ 417, Ε 674· καὶ περὶ προσώπ. ὁ εἷς τὸν θάνατον ὑποκείμενος, ὁ θνητὸς Χ 13, ἡ τύχη π 392 «—ἦμαρ» ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου Ο 613.

Μόρυς, υος. Υ. Ἱπποτίωνος Ν 792,Ξ 514.

μορύσσω, πθ. πρκ. μετ. **μεμορυγμένα** ἢ **-χμένα**=μεμολυσμένα, σκοτεινὰ ἀπὸ τοῦ καπνοῦ ν 435 †

μορφή, ἡν, μεταφ. μόνον ἡ χάρις τοῦ λόγου θ 170, λ 367. Ὀδ.

μόρσνος, **μόρφνον**=ὁρμητικός, ἁρπακτικὸς Ω 316 †

μόσχος, **μόσχοισι** = κλάδοις, ἄλλοι ἐπίθ. τρυφεροῖς «λύγοισι» Λ 150 †

Μούλιος α') γαμβρὸς Δύγειου, ἀνὴρ τῆς Ἀγαμήδης Λ 739. β') Τρὼς Π 696. γ') ἕτερος Τρὼς Υ 472. δ') κῆρυξ τοῦ Ἀμφινόμου σ 422.

μουνάξ. ἐπίρ. (μοῦνος) κατὰ μόνας, μόνους θ 371.

μοῦνος, ου, ω, ον, οι, η (μόνος), μόνος Α 467· μονάχος δ 365, μεμονωμένος, ἔρημος κ 157.

Μοῦσ(α), αι, ἀων (=μονσ)α, ὡς παντ)α = πᾶσα), Θ. τοῦ Διός θ 488, Β 598 καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἐν Ὀλύμπῳ Β 484· τέρπουσι τοὺς θεοὺς διὰ τῆς ᾠδῆς Δ 604, «λίγεια» ω 62 καὶ ἐμπνέουσι τὸν ἐπικὸν ποιητὴν Α 1, α, 1, Β 484. Π 112.

μοχθέω, **μοχθήσειν** μελ. (μόχθος), βασανίζομαι «κήδεσι» φροντίσιν Κ 106 †

μοχθίζω, **μοχθίζοντα** μετ. (μόχθος) =βασανιζόμενον, πάσχοντα «ἕλκεϊ» Β 723 †

μοχλέω, πρτ ἐμόχλεον (μοχλός), διὰ μοχλῶ, ἐκίνουν ἀνέτρεπον «στήλας» Μ 250· ἐκ τοῦ

μοχλός, ῶ, όν, οῖσι, ὁ μοχλὸς α') μέρος τοῦ ῥοπάλου τοῦ Κύκλωπος, ὃτ' ἧς τὸν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ ἐξώρυξεν ὁ Ὀδ. ι 332· «ἐλάτινον· ὄζων ἐπ' ἄκρῳ, πυρίπυκα, πεπυρμένον αἵματι». β') τὰ ὄργανα, ὅι' ὧν ὁ Ὀδ. ἔρριψεν τὴν ναῦν εἰς τὴν θάλασσαν ε 261.

Μύγδων, ονος βασ. Φρυγίας Γ 186 †

μυδαλέας αἰτ. πλ. ὑηλ. καθύγρους Λ 54†

Μύδων, ωνος α) Υ. Ἀτυμνίου Ε 580. β') ἐκ Παιονίας Φ 209.

μύελόεις, **μυελόεντα** οὐδ. (μυελός) = μυελώδη, πλήρη μυελοῦ «ὀστέα» ε 293 †

μυελός, οῦ, ἀρσ. μεδοῦλι· α') ἐν Ἰλ. κυρίως εἴτε περὶ ἀνθρώπων Γ 482, εἴτε περὶ «οἰῶν» Χ 501. β') ἐν Ὀδ. μεταφ. = τροφὴ «ἀνδρῶν» θ 290, τὰ ἄλφιτα καὶ ἀλείατα·

μυθέομαι, ἐνσ. καὶ πρτ. ἐμῦθεόμην (καὶ ἄνευ αὐξ.), θαμ. μυθέσκοντο = ἐν στόματι εἶχον Σ 289, μέλ. ἠσόμαι, σεαι, ἀόρ. ἠσατο κλ. (μῦθος) — α') ἀπολ. ὁμιλῶ, λέγω Η 76. β') μεταβ. «κερτομίας» =λ. ὕβρεις. «ἀληθέα, νημερτέα, αἰνέσιμα»· «ὄνομα μυθήσομαι» διηγοῦμαι, ἁπλῶς λέγω· «τε, τινί τι» μετ' ἀπαρ. Φ 462, Χ 184, λ 345· μετὰ τοῦ «οἷος» τ 245=θὰ σοὶ περιγράφω, ὁποῖος· διαλογίζομαι Ρ 200, ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ ὅσα εἶδον ἢ ἤκουσα Α 74, α 124, θ 202· μῆνιν Ἀπόλ. ὀνομάζω Γ 235, φημίζω Σ 289, συνάγω, συμβουλεύω «ἕκαστα» ν 191· ἀριθμῶ τ 500, λ 328.

μυθο-λογεύω, μόνον ἐνσ. «τί τοι» διηγοῦμαι μ 450. Ὀδ.

μῦθος, οιο, ου κλ. ὅστ. πλ. οισ(ιν) α') λόγος, (λόγια) (ἀντιτ. ἔργον) Ι 443, Σ 252· μετὰ ῥ. λεκτικῶν «μυθείσθην, ἔειπεν, φάτο, ἠμείβετο»· καὶ αἰσθητικῶν «ἀκοῦσαι, κέκλυτε, γνῶτε, ἐμπάζεο» καὶ μετ' ἄλλ. ῥ. «ποτιδέγμενοι, ἤνδανε». β') ὁμιλία δημηγορία α 358. γ') διήγησις «παιδὸς» =περὶ παιδ. λ 492. δ') ἀπόκρισις Η 406, ε') ἐπίπληξις, προσταγή, «νείκεε, ἠνίπαπε μύθῳ» «—δάκε φρένας» Ε 493. ζ') προτροπή, Κ 190. ζ') δέησις, εὐχὴ δ 647, «τελέσειας μῦθον ἐμόν» ο 196. η') ὁμιλίαι ξεναι δ 214, ψ 301. θ') διανόημα τ 502, υ 17. Α 545 «μὴ—ἐπιὲλπεο μύθους εἰδήσειν» = τοὺς στοχασμούς μου. Ἐπίθ. «μειλίχιος, πυκινός, κερδαλέος, χαλεπός, ἀπηνής, ὑπερφίαλος, στυγερός, θυμαλγής, ἤπιος, ἐτήτυμος, ἄκριτος» κ. ἄλ.

μυῖα, μυίης, μυῖαν, αι, ἀων, ας — ἡ μυῖα Δ 131· ἡ μυῖα τοῦ κρέατος Τ 25, αἱ καθήμεναι ἐπὶ τῶν πληγῶν γεννῶσι «εὐλάς», οἶστρος, εἰκὼν τῆς αὐθαδείας Ρ 570 «μυίης θάρσος».

Μυκάλη, ἀκρωτήριον ἀντικρὺ τῆς Σάμου Β 869 †

Μυκαλησσός, πόλ. Βοιωτίας Β 498 †

μυκάομαι, μετ. **μυκώμενος**, ἀόρ. 3 ἐνικ. μύκε, 3 πλ. μυκον, πρκ. μεμυκώς, ὑπερσ. ἐμεμύκει — α') μυκῶμαι ἰδίως περὶ βοῶν, κ 413. β') μεταφ. περὶ τοῦ ἤχου τοῦ Σκαμάνδρου Φ 237· βροντῶ, ἀντηχῶ. περὶ τῶν θυρῶν τοῦ οὐρανοῦ Ε 749 = ἠνεῴχθησαν· περὶ τοῦ δόρατος Υ 260, περὶ τῶν κρεάτων μ 395.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κέρκυρας

μυκηθμός, μυκηθμοῦ, ῷ, ἰδίως φωνὴ βοῶν μ 265 καὶ Σ 575, ἔνθα ἡ ἀσπὶς τοῦ Ἀχιλ. περιγράφεται.

Μυκήνη α΄) Θ. τοῦ Ἰνάχου δ 120. β΄) πλουσία πόλ. **Μυκήνη** (-ηθεν=ἐκ Μ.) καὶ -ῆναι, πρωτεύουσα τοῦ Ἀγαμέμνονας «εὐκτίμενον πτολίεθρον, εὐρυάγυια, πολυχρύσοιο»· οἱ κάτοικοι **Μυκηναῖοι**.

μύκομαι 3 πλ. ἀόρ. ἴδε μυκάομαι.

μυλάκεσσι, τοῖς (ὁ ἀ. μύλη) = τραχέσι λίθοις Μ 161.

μύλη, μύλης, ἡν, αι, μύλος υ 106, ἔνθα ἐν τῷ τοῦ Ὀδ. οἴκῳ 12 γυναῖκες ἤλεθον· δηλ. οἱ μύλοι τῶν ἀρχαίων ἐκινοῦντο διὰ τῶν χειρῶν (ὡς οἱ παρ' ἡμῖν χειρόμυλοι), συνέκειντο ἐκ δύο ἐπ' ἀλλήλων πετρῶν, ὧν ἡ ὑπερτέρα ὄνος ἢ ὄνος ἁλέτης ἐλέγετο καὶ ἐστρέφετο διὰ μοχλοῦ· (ἴδε Εἰκ.).

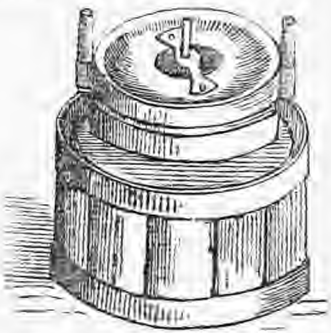

μυλή-φατος, μ. λη-φάτου (φένω)=ἀληλεσμένου δ 355 †

μυλο-ειδής, μυλο-ειδέϊ (μύλη), πέτρω=ὁμοίῳ πρὸς μυλόπετραν, ὑπερμεγέθει πέτρᾳ Η 270 †

μύνη, μύνῃσι, ταῖς=προφάσεσιν, ὑπεκφυγαῖς φ 111 †

Μύνης, ητος, Υ, Εὐήνου Β692 καὶ Τ296.

μυρίκης, ην, ἴκαι Φ 350· ησιν—τὸ μυρίκι, πλ. ἁρμυρίκια (εἶδος θάμνου) Κ 466,

μυρικίνω ὄζω=κλάδῳ μυρικίνης Ζ 39 †

Μυρίνη, Ἀμαζών, ταφεῖσα ἐπὶ τοῦ λόφου, ὅστις ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καλεῖται Βατίεια, ὑπὸ δὲ τῶν θεῶν «σῆμα Μυρίνης» Β814 †

μυρίον, ἰοι, ἴαι, ιον, ἰ(α) ἀνάριθμος, ἄμετρος α΄) πλ. περὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων=ἀνάριθμοι Β 468, θ 110· «ῥῦλα, ἕθνεα, ἔδνα, ὀνείατα, ὤωρα»· τὰ αὐτὰ ἀντὶ οὐσ. ε 16 «μυρία ἤδη», ο 367 «μυρί' ἔλοντο». β΄) ἐν. ἄμετρος, ἀνεκδιήγητος· 1)

N.

ναί (νή) τῷ ὄντι «—δὴ» ἀληθῶς βέβαια· καὶ μετὰ τοῦ «—μὰ» «ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον» ἐπὶ ὅρκου Α 234.

ναιετάω, μετ. ἀων, ὁωσα (-ἀουσα), ἀοντα ἐνσ. καὶ πρτ., θαμ. ναιετάασκον (ἄ. ναίω). α') περὶ ἀνθρώπων. 1) ἀμετβ. κατοικῶ, διαμένω «ἐν Ἤλιδι, ἐπὶ χθονί. Ἄρνῃ, Λακεδαίμονι, ἐνὐάδε». 2) μεταβ. οἰκῶ, ἐπὶ νήσων καὶ τόπων «Στύρα, Ἰθάκην, οἰκία». β') περὶ πραγμάτων, ὅτε πάντοτε κατὰ μετοχ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ «εὖ», ἐκτὸς Δ 45, ι 23, ἅπαξ μετὰ «ἔτι» α 404· «εὖ ναιετάων» = κείμενος, οἰκούμενος· «πόλιν, δόμους, οἶκον, μεγάρων, Ἰθάκης».

ναῖον ι 222, ἴδε νάω.

ναίω ἐνσ. (ἀπ. ναιέμεν) καὶ πρτ. (θαμ. ναίεσκε, ον), μέσ. ἐὺ ναιόμενον, ἡ, ἄων κλ., περὶ πόλεων (νασjω).—α') περὶ προσώπων 1) ἀμετβ. μετὰ ἐμπροθέτ. διορισμοῦ «ἐνὶ Θήβῃς, πρὸς ἠὼ, παρ' ποταμόν, παρ' αὐτῷ» ἢ ὅστ., τοπικ. «αἰθέρι ναίων» ἢ ἐπιρ. τοπικ. «τηλόθι, τόθι, πέρην». 2) μετβ. «Ἀμφιγένειαν ἔναιον», Γ 74, ι 49, ο 190. «οἶκον. δῶμα» τ 75, ὅτε προστίθ. καὶ ἐμπρόθ. διορισμὸς ἢ ἐπίρ. Ζ 15, Ν 664, α 51. 3) Παθ. πάντοτε μετχ. ἐνσ. μετὰ τοῦ «εὖ»· Ν 815 «εὖ ναιομένη πόλις» Ν 380, ν 285, ο 28. 4) ὁ ἀόρ. α'. ἐνεργ. «νάσσα» = ἔδωκα εἰς κατοικίαν, κατῴκισα ὃ 174, καὶ παθ. «νάσθη» = κατῳκίσθη, ἀποκατεστάθη Ξ 119. β') περὶ τόπων· εἰμί, κεῖμαι Β 626.

νάκηϊ, τὴν = δέρμα «αἰγὸς» ξ 530 † (ἄ)

νάπαι, αἱ (ἄ) = κοιλάδες, φάραγγες Θ 558 καὶ Π 300.

νάρκησε, ἀόρ. = παρέλυσε «χεῖρ» Θ 328 †

νάσθη, νάσσα ἴδε ναίω.

νάσσω, ἀόρ. ἔναξε «γαῖαν» = ἐστίβαξε, ἐπάτησε φ 122.

Νάστης, Υ. Νομίωνος Β 867 καὶ ἑξ.

Ναυ-βολίδης, Υ. Ναυβόλου α') ὁ Ἴφιτος Β 518, β') εἷς τῶν Φαιάκων θ 116.

ναύ-λοχον, ἀρ. αἰτ., οι (λεχ., λέκτο), ἐπιτήδειον εἰς ὅρμησιν νηῶν, ἀσφαλῆ «λιμένα, -ες» κ 141 καὶ δ 846.

ναύ-μαχον, -α, οὐδ. κατάλληλον εἰς ναυμαχίαν «ξυστὸν» Ο 677, 389.

ναῦς ἴδε νηῦς.

Ναυσί-θοος, Υ. Ποσειδῶνος, Π. Ἀλκινόου, ἡγεμ. Φαιάκων ἐν Σχερίᾳ η 56 ἑξ. ζ 4.

Ναυσι-κάα = Ναυσικᾶ, Θ. Ἀλκινόου ζ 17 ἑξ. η 12, θ 457, 464.

ναυσι-κλειτός, ναυσι-κλειτοῖο = ὀνομαστοῦ διὰ τὰς ναῦς ζ 22 † =

ναυσι-κλυτοί = τῷ προηγ. ὀνομαστοί εἰς τὴν ναυτιλίαν, περίφημοι θαλασσινοί· οἱ «Φαίακες καὶ Φοίνικες» η 39, ο 415. Ὀδ.

ναῦται, ἄων, ἐων, ῃσι(ν) ἀρ.—οἱ ναῦται. πολ.

Ναυτεύς, εἷς Φαίαξ θ 112 †

ναυτιλίῃ, τῇ (ἐκ τοῦ ἀρχ. ναυτις, ἐν συνθ. ναυσι-) = τῇ ναυτιλίᾳ, θαλασσοπλοΐᾳ θ 253 †

ναυτίλλομαι, ναυτίλλεται ὑπ., ἐσθαι ἀπ. (ναυτιλίη) — πλέω (ταξειδεύω) δ 672 καὶ ξ 246.

ναῦφι(ν), ἴδε νηῦς.

νάω, νάει, ουσι· πρτ. (νᾶον ἀρχ. γρ.) **ναῖον** (νέω)—ῥέω, στάζω (τρέχω) «κρήνη, ῥρεῖατα» «—ὀρῳ ἄγγεα» ι 222 = περιερρέοντα.

Νέαιρα νύμφη, Μ. τῆς Λαμπετίας καὶ Φαεθούσης μ 133 †

νεαροὶ = τρυφεροί, νέοι «παῖδες» Β 289 †

νεάτη, αι, ἔτι **νείατος**, ον, α (ἄ. νεFος) = νειώτατος, πάντοτε τοπικ. ἔσχατος «ἀνθερεών, κενεών, ὄρχος, πείρατα γαίης, ὦμος, ἀστράγαλος, πόλις, πέπλος» Ι 153· Β 824 «πόδα Ἴδης» τελευταῖον, κατώτατον· «νείατος ἄλλων» ἐνδότερος τῶν ἄλλων.

νεβρός, νεβρῷ, όν, οί, ούς, ἀρ. (νέFος, νεFρός), τὸ νεογνὸν τῆς ἐλάφου Θ 248, «ἐλάφοιο» Χ 189· ὡς σύμβολον δειλίας Δ 243.

νέες, εσσι, ἴδε νηῦς.

νέηαι, ἴδε νέομαι.

νεη-γενής, νεη-γενέας, τούς, = νεογνούς, νεωστὶ γεννηθέντας «νεβρούς» ὃ 336 καὶ ρ 127.

νε-ήκης, νεήκεσι (ἀκή), νεωστὶ ἠκονημένος Ν 391 καὶ Π 484.

νέηλυς, νεήλυδες (ἦλυθον), νεωστὶ ἐληλυθότες «Θρῄκες, ἵπποι» Κ 434 καὶ 558.

νεηνίης, νεηνίῃ, ίαι, ἀρ. νέος· «—ἀνδρὶ» ξ 524· θηλ. **νεήνιδι**, ισι η 20· Σ 418

νεᾶνις, κόρη.

νεῖαι, ἴδε νέομαι.

νειαιρα, νειαίρῃ, αιραν (ἴδε νεάτη, νέος)· τὸ ἔσχατον τῆς κοιλίας· «—γαστρὶ» = ἐν τῇ κάτω κοιλίᾳ Ε 539, Π 465. Ἰλ.

νείατος, ἴδε νεάτη.

νεικείω, ὑπ. είῃσι, είῃ, ἀπ. ειν, μετ. ων,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρτ. 3 πλ. νείκειον καὶ θαμ. νεικείεσκε, ον, πάντα τὰ ἄλλα ἐκ τοῦ νεικέω. 3 πλ. νεικεῦσ(εν), προστ. νείκεε, ει, ἀπ. εἶν, πρτ. νείκεε. (ἐ)νείκεον, θαμ. νεικείεσκε, μέλ. νεικέσω, ἀόρ. ἐνείκεσας, (ἐ)νείκε(σ)σ(εν).. (νεῖκος)—α') ἀμετβ. ἐρίζω, φιλονεικῶ 1) δοτ. προσώπ. «τινί εἵνεκά τινος—», «ἔριδας καὶ νείκεα ἀλλήλοισι» μὲ μομφὰς καὶ λογομαχίας νὰ ἐρίζωμέν πρὸς ἀλλ. Γ 252, 6') μεταβ. ἐπιπλήττω, ψέγω, ἀντιτ. «αἰνεῖν» Κ 249, Ω 29 «με κούρην»· ἐνίοτε προστίθεται καὶ δοτ. ὀργανικὴ «ἐπέεσσιν» καὶ ἐπίθ. «αἰσχροῖς, ὀνειδίοις, μειλιχίοις, ἐπέεσσιν» ρ 374· «μάλα, ἄντην».

νεῖκος, εος, ει, εα, σύδ. (νίκη)· α') φιλονεικία, «—ὄρωρεν» Δ 37, θ 75, λογομαχία Ι 448, ὕβρις Η 95. Συνάπτονται «ἔριδας καὶ νείκεα» ἔνθα νείκεα = δ') διχόνοιαι, ἔριδες Ξ 205. μ 440, Σ 497. γ') ἀγών, μάχη Μ 348, Γ 87 = ἐσηκώθη πόλεμος Χ 116. Συνάπτεται μετὰ συνωνύμ. «πόνος καὶ νεῖκος ἔρις καὶ νεῖκος» καὶ κατὰ γεν. «πολέμοιο, φυλόπιδος, ἔριδος»

νεῖμα=ἔνειμα ἀόρ. τοῦ νέμω.

νειόθεν (νειός, πρβ. νειαιρα) ἐκ χραδίης = ἐκ βάθους καρδίας Κ 10 † καὶ

νειόθι λίμνης=ἐν τῷ βάθει τῆς λ. Φ 317 †

νειός, νειοῦ, ῷ, ὸν θηλ. (νέος) — νέα γῆ, νέος. ἀγρὸς Σ 541. ε 127 «βαθείης, μαλακήν, τριπόλῳ».

νεῖται, ἴδε νέομαι.

νειφόμεν ἄλλ. γρ. ἀντὶ νιφόμεν.

νεκάς, νεκάδεσσιν, ταῖς (νεκρὸς) = ἐν σωροῖς νεκρῶν (φονευθέντων) Ε 886 †

νεκρός, οῖο, οῦ, οἶσ(ιν) κτλ. νεκρὸν σῶμα, πτῶμα· πάντοτε περὶ ἀνθρώπων ἐν πολέμῳ πεφονευμένων, ἐκτὸς τῶν ἐν Ὀδ. χωρίων φονευμένοι «νεκροὶ» Ρ 362· ὡς ἐπίθ. μ 10, 13· οἱ τεθνεῶτες, οἱ ἐν τῷ "Αδῃ κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τοὺς ζῶντας «ἔθνεα νεκρῶν». Ἐπίθ. «ἀφραδέες, (κατα)τεθνηῶτα(ς)».

νέκταρ, αρος (νη, κτείνω), ποτὸν τῶν θεῶν εὐῶδες Δ 3, πρὸς κώλυσιν σήψεως Ι 38· «οἰνοχόει, ἀφύσσων, κέρασσε»· «ἀποῤῥύῃ» σταλαγματία νέκ. τ. ἐ. ἐξαίρετος οἶνος ι 359· «γλυκύ, ἐρυθρόν».

νεκτάρεος, νεκταρέων, ῳ (ἀ. νέκταρ) «ἑανοῦ» Γ 385, «χιτῶνι» Σ 25 ὡς νέκταρ εὐώδης, θεῖος χιτών.

νέκυς, υος, υϊ, ύν, ύες, ύων, ύεσσι(ν), υσιν, υας, ῦς — νεκρός. ἀποθαμένος, σῶμα ἐν πολέμῳ πεφονευμένου Ψ 160, 168, 190, Ν 509 «ἠσχυμμένος, ἄκλαυτος, ἄθαπτος», ἐπίθ. «(κατα)τεθνηῶτες, κτάμενοι, κατα φθίμενοι». Νεκρὸς Ω 108 πργ. 137.

νεμέθω, νεμέθοντο (νέμω) πρτ.-ἐνέμοντ Λ 634 †

νεμεσάω, νεμεσῶ, ὑπ. ᾖαι, πρστ. α, ᾶτον ἀόρ. νεμέσησε, σαν, ὑπ. σήσῃ, σήσετ'. μέλ μέσ. ήσεαι, σήσετ(αι)· παρὰ τῷ νεμεσ σῶμαι, σσᾶται, πρτ. ἐνεμέσσα, ἀόρ. μέσ σσήσαιτο, ἀόρ. πθ. νεμεσσήθη, θητε, θε Β 223, θῶμεν, θείς, θεῖσα (νέμεσις).—Με ταξὺ ἐνερ. καὶ μέσ. ἢ πθ. τύπου οὐδεμί σχεδὸν διαφορὰ σημασίας· α') ἀπολ. ἀγα νακτῶ, λυποῦμαι, ὀργίζομαι, πειράζομαι περὶ ἀνθρώπων καὶ θεῶν· «μὴ νεμέσα» μὴ μέμφου Δ 507, Ο 103· μετ' αἰτ. κα ἀπαρ. α 119, ἀπαρ. Ο 115· ἀναφορ. πρὸ α 158, μετχ. τ 168, α 228. 6') δοτ. Δ 413 Ω 53· «τινι (τι)» ζ 286, Ψ 494. Μέσ. ἀ ποστρέφομαι, μισῶ (ἰδίως ἀόρ. πθ.) ο 69 μετ' αἰτ. «κακὰ ἔργα». Συνών. συνάπτον ται «κοτέοντα, χώεο»· ἐπίρ. προστίθ. «ὑ περφιάλως, μάλιστα, κρατερῶς».

νεμεσητός ἢ **νεμεσσητός** α') ἄξιος αἰ δοῦς, μόνον Α 649. 6') οὐδ. ἄδικον, ἀπρε πὲς Γ 410, μετ' ἀπ. Ι 523, χ 59, αἰτ. κα ἀπ. Ι 182.

νεμεσίζομ(αι), μόνον ἐν. ἐνσ. (προστ. ζέ σθω) καὶ πρτ. νεμεσίζετο (νέμεσις)· μετ αἰτ. προσ. αἰσχύνομαι, φοβοῦμαι «θεοὺς ἀγανακτῶ. ὀργίζομαι «τινί τι» Ε 757, αἰτ μετ' ἀπ. Β 296 ἢ μετ. Ε 872, ἐντρέπομα Ρ 254, 6 138.

νέμεσις, δοτ. ἐσσει, εσσι Ζ 335, ιν θηλ α') ὄνειδος μομφὴ Ν 122, Ζ 351· (ἐξ) ἀ θρώπων· 6') ἀγανάκτησις, ἀξιόμεμπτο «οὐ (τις) νέμεσις (ἦν)»=οὐχὶ ψεκτόν, οὐ ἀνάξιον μετ' ἀπαρ. Ξ 80, αἰτ. καὶ ἀπ. 156, δοτ. καὶ ἀπ. α 350. Συνάπτετ μετὰ συνων. «χόλῳ, αἴσχεα, αἰδῶ».

νεμεσσάω, σσητὸν ἴδε νεμεσάω.

νεμές(ε)ι, ἴδε νέμεσις.

νέμος, νέμεϊ, τῷ, σύδ. (νέμεσθαι) τόπος σύ δενδρος, ἄλσος «σκιερῷ» Λ 480.

νέμω, νέμει ἐνσ., πρτ. νέμε, ἔνεμον, ἀόρ ἐνείμε, νεῖμεν, αν, πρσ. νεῖμον α') διαιρῶ διανέμω «κρέα, κύπελλα»· «Ζεὺς ὄλβ ἀνθρώποισιν» ζ 188. 6') βόσκω, ποιμαίν ι 233· παθ. νέμοιτο μόνον Β 780, κατανε λίσκεται, πυρπολεῖται. Μέσ. α') βόσκομ τρέφομαι· νέμεαι, ονται, εσθαι Ε777 υ 16 6') καρποῦμαι· νέμεται, ὁμεσθ(α), ὑ ηαι, ευκ. οιτο Ζ 195, Ψ 177—«πατρώ τεμένεα» καλλιεργῶ Β 751. γ') κατοικ

μεταθ. νέμονται, ἐνέμοντο Υ 8, Β 496, 751, καὶ ἀμετθ. Β 499.

νένιπται ἴδε νίζω.

νε(ϝ)ᾱ-αρδέ(α) αἰτ. (ἄρδω), νεωστὶ ἠρδευμένην, νεοπότιστον «ἀλωήν» Φ 346 †

νε(ϝ)ᾱ-γιλός, νεᾱ-γελῆς (ἴ. γέγαα) =νεογεννήτου «σκύλακος» μ 86 †

νε(ϝ)ᾱ-δαρτον, (δείρω) νεωστὶ δεδαρμένον «δέρμα» χ 363 †

νε(ϝ)ᾱ-θηλής, νεοθηλέα αἰτ. (θάλλω) = νεοθαλῆ «ποίην» Ξ 349 †

νε(ϝ)αίη (νέος)=νεωτερικὸς τρόπος Ψ 604 †

νέομαι καὶ νεῦμαι, νεῖαι, νεῖται (ὁ ἐνσ. μέλλ. σημ. Σ 101, Φ 150, ὃ 633, ξ 152, ω 460)· ἐνσ. νέονται, ὑπ. νέηαι, ηται; ὠμεθ(α), εὐχ. νεοίμην, μεθα, οἵατο, προσ. νεέσθω, νεέσθων, ἀπ. μόνον ο 88 νεῖσθαι. Πρτ. νεόμην, νέεντο (νέσομαι, νίσομαι). —α') ὑπάγω, Υ 6, Ξ 335, ὃ 8, ξ 261· ἔρχομαι χ 484 (πρβ. νόστος), «ὑπὸ ζόφον» Ψ 51. β') ἀπέρχομαι φ 374. γ') ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω «οἰκόνδε (φίλην ἐς) πατρίδα γαῖαν» λ 176, ρ 72, σ 241, ω 460, Μ 32, «κὰρ ῥόον».

νεο-πενθής, νεοπενθέα (πένθος) «—θυμὸν ἔχουσαι» λ 39 † = νεωστὶ πενθοῦσαι.

νεό-πλυτος, νεόπλυτα (πλύνω) «εἵματα» ζ 64 † = νεωστὶ πλυμένα.

νεό-πριστος, νεοπρίστου (πρίω) νεωστὶ κεκομμένου «ἐλέφαντος» θ 404 †

Νεο-πτόλεμος Υ. τοῦ Ἀχιλλέως, ἐν Σκύρῳ ἀνατραφείς Τ 327· ἐπέστρεψεν ἐκ Τροίας εἰς Φθίαν, λαμβάνει γυναῖκα τὴν Ἑρμιόνην, Θ. Μενελάου γ 189, δ 5· λ 520.

νέ(ϝ)ος, αιο, ου κλ. ἄνευ δοτ. πλ. νέηνι, αι· νέον, α, συγκρ. νεώτερος· ου, φ, ον, πλ. ωι, ὑπερθ. νεώτατος, η· — νέος, ἀντιτ. τῷ παλαιὸς· νεανίας, νεανίσκος, νεαρὸς καὶ οὐσ. τ 433, Ι 36, θ 202. α') περὶ ἀνθρώπων· νέος Ι 57· προστίθ. οὐσ. «πάϊς, ἀνδρὸς», κλ. «κοῦροι, νέοι» Ν 95, «νύμφην, γυναῖκα, δμωάς». β') περὶ πραγμάτων· «ἔρνος, ὄρπηκας», «(νῆες) νέαι καὶ παλαιαί». Συνάπτονται «νέος καὶ παλαιός», «νέος καὶ γέρων», «νέον» = ἐκ νέου Β 88, ἐπίρ.=νεωστί, ἀρτίως π 181, 199· δίκαιον. κατάλληλον Ω 444.

νεός, ἴδε νηῦς.

νε(ϝ)ό-σμηκτοι, νεοσμήκτων (σμήχω, σμάω) νεωστὶ ἐστιλβωμένων «θωρήκων» Ν 342 †

νε(ϝ)οσσοί, οἵσι (νέος) = νεογέννητοι, ἐπὶ πτηνῶν Β 311, Ι 323.

νε(ϝ)ό-στροφον (στρέφω) = νεόστρεπτον, νέαν «νευρὴν» Ο 469 †

νε(ϝ)ο-τεύκτου (τεύχω) κασσιτέροιο = ἐκ κασ. νεωστὶ κατειργασμένου (ἐκ καινούργιου) Φ 592 †

νε(ϝ)οτευχής, πλ. νεοτευχέες (τεύχω)=νεότευκτοι «δίφροι» Ε 194 †

νεότης, νε(ϝ)ότητος, τῆς (νέος)=νεανικῆς ἡλικίας— «ἀτέμβονται» οἱ ἵπποι Ψ 445, «ἐκ νεότητος» Ξ 86.

νε(ϝ)ουτάτου, ον (οὐτάω)=νεωστὶ πληγωμένης «χειρὸς» Ν 539, Σ 536.

νέ-ποus, νέποδες (νέω) = νηπίοδες, τ. ἐ, τοῖς ποσὶ κολυμβῶσαι «φῶκαι» ὁ 404 † Εὔστ. ἀπόγονοι.

νέρθε(ν) ἐπίρ. (ἔνερθε α') ἀπολ. κάτω Η 212, Α 535. β') μετὰ γεν. ὑποκάτω «γαίης» λ 302, «Ἄϊδος» θ 16.

Νεστόρεος ἐπίθ.=Νεστόρειος Θ 192, Β 54.

Νεστορίδης, Υ. Νέστορος α') ὁ Ἀντίλοχος Ο 589. β') Πεισίστρατος ὃ 71, ρ 6, 44· πλθ. Ἀρχίλοχος κ. Θρασυμήδης Π 317.

Νέστωρ, ορος, Υ. Νηλέως καὶ Χλωρίδος, βασ. Πύλου, «Γερήνιος ἱππότα, ὦ γέρων, λιγὺς Πυλίων ἀγορητής»· πρβ. Δ 319, Α 669 ἑξ., Δ 262 ἑξ., Ψ 630 ἑξ., γ 17, 412 ἑξ.

νεῦμαι=νέομαι.

νευρή, ῆς, ηρι(ν), ῇ, ἠν θηλ. (σνευρή) = νευρά, χορδὴ (τοῦ τόξου) Δ 118, Θ 300.

νεῦρον, α οὐδ. (σνευρή) — α') τένων (τοῦ σώματος) Π 316. β') ἡ χορδή, ἡ νευρὰ τοῦ τόξου Δ 122.

νευστάζων μετ. ἐνσ. (νεύω) = νεύων Υ 162· «κεφαλῇ» κλίνων τὴν κεφ., «ὀφρύσι» μὲ τὰς ὀφρῦς νεύων μ 194.

νεύω, νεύσιεν, οντα, όντων, πρτ. ἔνευε καὶ νεῦον, ἀόρ. νεῦσι(ν)—κάμω νεῦμα Ι 223, «κεφαλῇ» π 283, κλίνων Ν 133, μετ' ἀπ. Θ 246, ἀλλὰ «κεφαλὰς» ἐκλιναν σ 237.

νεφέλη, ης, ῃ, ην, αι, άων, ησι(ν), ας θηλ. (κνεφ.) α') κυρίως σύννεφον «πυκινήν, κυανέην» ξ 303, μ 74, β') ἡ νεφέλη, ἣν οἱ θεοὶ ἢ ἑαυτοὺς Ε 186, «καλήν, χρυσείην, ἄρρηκτον» ἢ ἄλλους, ἵνα προφυλάξωσι, καλύπτουσι «κυανέῃ, πορφυρέῃ». β') μεταφ. «—ἄχεος» Σ 22· «κυανέη» Υ 417 τ. ἐ. ἀναπνοῆς ἔλλειψις, ἢ εἰς θάνατον πλησιάζοντα φέρει.

νεφελ-ηγερέτα ὁν. ἀγείρω) Ζεὺς = ὁ τὰς νεφέλας ἀγείρων, συνάγων Δ 511, α 63.

νέφως, εϊ, εα, έων, έεσσι(ν) οὐδ. (κνέφας, ὀνοφερὸς) α' κυρίως· 1) νέφος, νεφέλη Δ 275· ἐπίθ. «πυκινόν, σκιόεντα, ἐρεβεννῶν,

χρυσείοισιν». 2) ἡ νεφέλη, ἣν οἱ θεοὶ ἢ ἑαυτοὺς ὡς (ὁ Ἄρης νέφεσι κεκαλυμμένος ἀπὸ τῆς γῆς εἰς οὐρανὸν ἀνήρχετο) Ε 867, ἢ ἀνθρώπους καλύπτουσι Ψ 188 «τῷ (δηλ. τῷ νεκρῷ τοῦ Ἕκτορος)—νέφος ἦγ. Φοῖβος»· οὐχὶ ἵνα κρύψῃ, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον ὁρατὸς γένηται ὁ Ἀχιλ. καὶ τοῖς ἐχθροῖς φοβερώτερος φαίνηται· ἢ Ἀθηνᾶ Σ 205. β') μεταφ. Δ 274· «—πεζῶν», Ρ 755 «ψαρῶν ἠὲ κολοιῶν»· οὕτω καὶ «πολέμοιο, θανάτοιο μέλαν, ἀχλύος».

1. νέω, (σνέ|F(ω), νέων, πρτ. ἔννεον=νήχομαι Φ 11, ε 344.

2. νέω, ἀόρ. μέσ. νήσαντο. = ἐπέκλωσαν αἱ Μοῖραι η 198 †. Ἡ εἰκὼν ἐν λ. ἠλάκατα καὶ ἠλακάτη δείκνυσι πῶς ἐγίνετο ἡ κλώσις. Τὰ ἠλάκατα συνεκείντο 1) ἐκ τοῦ καλάμου. 2) ἐκ σφονδύλων (ἀγνύθες). (ἴδε Εἰκ.)

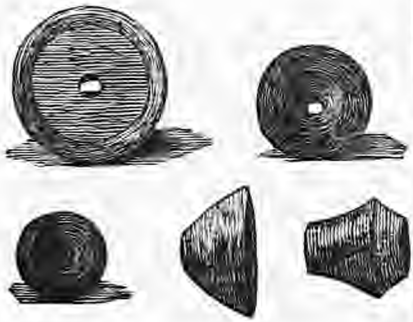

νη, μόριον ἀχώριστον, ἔχον στερητικὴν σημασίαν εἰς πολλὰς λέξεις· νήγρετος, νηλής, νημερτής, νήποινος κ. ἄλ.

νῆα, νηάδε, ἴδε νηῦς.

νηγάτεος, νηγάτεον, ῳ, νεωστὶ ποιηθείς, ἢ λαμπρὸς «χιτών, κρήδεμνον» Β 43 καὶ Ξ 185.

νήγρετος (νη, ἐγείρω) ἄνευ ἐγέρσεως· εὕδειν· «ὕπνος» ν 79 ἀνήγερτος· οὕτω καλεῖται ὕπνος, ἐξ οὗ τις δὲν ἠγείρετο εὐκόλως=βαρύς, βαθύς.

νήδυια οὐδ., πλ. δοτ. νηδυίοισι (νηδύς) = τοῖς ἐντοσθίοις Ρ 524 †

νη-δυμος, ον «ὕπνος»=βαρύς, διαρκὴς ὕπνος, ἐν Ἰλ. καὶ Ὀδ. πάντοτε ἐπίθ. τοῦ ὕπνου. Ὁ Βούτμ. ἐκ τοῦ ἦδυμος, ὁ Ἀριστ. νὴ δύω—ὃν οὐ δυνατὸν ἀποδύσασθαι, ἄλλοι ἐκ τοῦ νη-,ἀδέω=ἀκόρεστος (πρβ. ἄδην).

νηδύς, νηδύος, νηδὺν θηλ. α') ἡ κοιλία Ν 290. β') ὁ στόμαχος ι 296. γ') ἡ μήτρα Ω 496.

νῆες, νήεσσι, ἴδε νηῦς.

νηέω, πρτ. νήεις, νήεον, ἀόρ. νήησαν, ῆσαι, ήσας (νέω) α') συναθροίζω, σωρεύω «ὕλην, ξύλα, ἄποινα, σώματα» Ψ 139, «πῦρ»=ἐπιθεῖναι ξύλα ἕνεκα τοῦ πῦρ ποιῆσαι. β') ἐπιθέτω, πληρῶ «ἐπ' ἀπήνης» Ω 275. γ') φορτίζω, γεμίζω «νῆας» Ι 358 καὶ μέσ. νηησάσθω, σασθαι νῆα Ι 279, 137=ἂς πληρώσῃ (φορτώσῃ) τὸ πλοῖόν του.

Νηΐάς, άδες, κοῦραι Διὸς ν 104, 356.

Νήϊον, ὄρος Ἰθάκης α 186 †

νήϊον (νῆς)=ναυτικὸν α') ἐπίθ. «δόρυ, δοῦρα» ι 384, 498. β') οὐσιαστ. ὕλη (ξυλεία) ναυτικὴ Ν 390, Γ 62.

νηΐς, ἴδε Νηΐάς.

νη̄-(F)ίς, ῐδα (νη-ἴδμεναι), ἄπειρος, ἀβαὴς «ἀέθλων» Θ 179, Η 198.

νηκερδής, νηκερ.δέα, δὲς (κέρδος) = ἀκερδής· «ἔπος» ἀνωφελὲς ξ 509· «βουλήν—»

νηκουστέω, νηκούστησε ἀόρ. (νη ἀκουστὸς οὐδ'—θεᾶς=δὲν ἠπείθησεν εἰς τὴν θεάν, ἠκολούθησε τῇ θεᾷ Υ 14.

Νηλείδης Νέστωρ Ψ 652=Νηληϊάδης.

νηλειτιδες θηλ. τοῦ νη-(ἀ)λείτης,—ἀμέτοχοι ἐγκλήματος, ἀθῶαι π 316, χ 418, ἄλ. γρ. νηλίτεις.

Νηλεύς, ῆος, Γ. τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς, ἀνὴρ τῆς Χλωρίδος λ 254, 281, Π. τῆς Πηροῦς ο 233 καὶ Νέστορος· ἐλθὼν εἰς Μεσσηνίαν ἔκτισε τὴν Πύλον γ 4. Ἐκ τῶν 12 υἱῶν αὐτοῦ μόνος ὁ Νέστωρ ἐσώθη ἐκ πολέμου πρὸς τὸν Ἡρακλῆ Λ 692, ὅστις καλεῖται Νηληϊάδης Θ 100, Ο 378.

Νηλήϊος Ψ 514, Λ 597, Β 20.

νηλής, νηλέϊ, έα· έες (νη-ελεὴς, ἐκ τοῦ ἔλεος)=ἀνηλεής, ἄσπλαγχνος. α') κυρίως 1) περὶ τοῦ Ἀχιλλέως Ι 632, Π 33. 2) «θυμόν, ἦτορ». β') μεταφ. ἐνίοτε μετὰ τοῦ «δεσμῷ, χαλκῷ, ὕπνῳ», «ἦμαρ» = τὴν σκληρὰν ἡμ. τ. ἐ. τὸν θάνατον.

νηλιτεῖς ἴδε νηλείτιδες.

νῆμα, νήματος, α, οὐδ. (2 νεω)—νῆμα ὃ 134. Τινὲς ἐν ϐ 98, τ 143, ω 132=τὸ ὕφασμα.

νημερτής, έ(α), ές, ἐπίρ. έως (ἀμαρτάνω), ἀψευδής, ἀληθὴς «γέρων—» δ 349· «νόον»=λαμπρὸν φ 205 Γ 204 «ἔπος» οὐδ. «νημερτές, -έα» μετὰ «εἰπεῖν, εἶρω» κ. ἄ.· ἐπιρ. νημερτέως ε 98.

Νημερτής, ῆ, Νηρηΐς Σ 46 †

νηνεμίη, ης θηλ. τοῦ νήνεμος Φ 556 (νη ἄνεμος)—ἐπὶ ἀέρος· εὐδία, ἡσυχία ἀνέμου,

ἐπὶ θαλάσσης γαλήνη· καὶ οὐσ. Ε 523, «νηνεμίης» γεν. χρονικὴ ε 392.

νηός, ῷ, όν, ούς ἀρ. (ναίω) = ναός, οἶκος θεοῦ Δ 39, ζ 10 «νηοὺς ἐποίησε θεῶν» ὁ Ναυσίθοος βασ τῶν Φαιάκων.

νηὸς γεν. τοῦ νηῦς.

νηπενθές (πένθος) = ἀπενθής ὁ 221 † = τὸ στερίσκον πένθους, ὅ. ἐ. ἄλυπον· τί ἦν τὸ αἰγύπτιον τοῦτο φάρμακον, τὸ ἐμβαλλόμενον εἰς τὸν οἶνον καὶ παῦον τὰς λύπας ; ὄπιον ;

νηπιάας ἴδε νηπιέη.

νηπιαχεύων (νηπίαχος=παιδαριευόμενος, (παιδιαρίζων) Φ 502 †

νηπίαχον, οι, οις (ἀ. νήπιοις)=νήπιον. α') περὶ παιδὸς πτωχοῦ Ζ 408. β') περὶ παίδων, οἱ παιδιάτικα πράττουσι Π 262, Β 337.

νηπιέη, ῆσι(ν), άας (νήπιος)—ἡ τῶν νηπίων ἡλικία· α') νηπιακὴ ἀνατροφὴ Ι 491. β') παιδιά, ἀπειροκαλία (α Ο 362. γ') περὶ νέων, οἱ παῖδων δίκην μετ' ἐπιδείξεως ἀνοικείως πράττουσι· = μωρία. ἀφροσύνη Υ 411, ω 469.

νήπιος, ον, ε, οι, η, (α)—γη—πυ, [πι-ετ, ἀλ. νη ἐπ-ος)—α') νήπιος, ἀνήλικος παῖς Ρ 134, «τέκνα» καὶ ζῶα. β') μεταφ. 1) περὶ ἀγηρ. πραγμάτων· ἀδύνατος «βίη τε νηπίη» Λ 561. 2) περὶ παίδων μωρῶν=ἀνόητος σ 228, Ι 440, ε 32. 3) μωρός, ἁπλοῦς ρ 85, Β 38. Ρ 32· «βεχθὲν δέ τε καὶ νήπιος ἔγνω», ὃ κατήντησεν εἰς παροιμίαν. (ἄλ· ἐκ τοῦ βίη, ὅθεν ἀδύνατος, μωρός).

νηποινεί (ποινὴ) = ἀτιμώρητοι α 380, θ 145· «νήποινον» ἀτιμωρητὶ α 160, δωρεάν, χωρὶς λογαριασμὸν α 377.

νη-πύτιον, ιε), ιοι, ἰοισιν=νήπιος, ἀνόητος, μωρός· α') περὶ ἀνθρώπων μείζονος ἡλικίας Φ 410, 441, Ν 292, Υ 200. β') περὶ πραγμάτων Υ 211. (ὕτ)

Νηρεύς, καλεῖται μόνον ἅλιος γέρων Δ 538· αἱ θυγατ. αὐτοῦ **Νηρηΐδες** Σ 38, 49, 52.

Νήρικον πόλ. Κεφαλληνίας, ἐξ ἧς ἡ Λευκὰς ω 377 †

Νήριτον, ὄρ. Ἰθάκης ν 351, Β 632. ι 22.

Νήρητος, Ἰθακήσιος ρ 207 †

νήριτος ἴδε εἴκοσι—νήριτ'

Νησαίη, Νηρηΐς Σ 40 †

νῆσος, ου. ῳ, ον, οι, ων. οισι(ν), ους θηλ. (ἴ νέω), νῆσο α 85, Β 108.

νῆστις. **νήστεις**, ιας (νὴ ἔδω)=ἄσιτος, νηστικός· ἐπὶ ἀνθρώπων σ 370. Τ 156, 207.

νητὸς ἐπίθ. (νηέω) σεσωρευμένος ε 338 †

νηῦς, νεός, νηός, ἰ (πρβ. λ 161), ες, ῶν, εσσι καὶ νηυσί. ας. καὶ νηάδε· καὶ τὴν νέα (νῆα, νέα ι 283. ἐν ἄρσει ἰ συνιζ νῆε πλ. νέες, ῶν, εσσιν καὶ ναῦφιν νέας (ἴ νέω) —πλοῖον· «μέλαιναι» 634 ἕνεκα τοῦ ἐκ τῆς πίσσης περιχρίσματος· ἐνίοτε ἐκοσμοῦντο καὶ δι' ἄλλων χρωμάτ. ὅθεν «μιλτοπάρῃοι» Β 637, «φοινικοπάρῃοι» Δ 124. — Συνήθως λέγονται «νῆες» α') πολεμικὰ πλοῖα, «θοαὶ (ταχεῖαι)» β') φορτηγὰ πλοῖα «νηὸς—φορτίδος» ε 250, ι 323. Πλθ. νῆες α') τὰ πλοῖα Β 152, 154, Ι 221. Β 135. μ 69. β') ἐν Ἰλ. συχν.=τὸ στρατόπεδον, τὸ ἐκ νεῶν, ναυτικὸν στρατόπεδον· «νηῶν ἐν ἀγῶνι» Π 239· πρβ. Ω 141, Ν 723, Μ 156. Ο 428. Β 91· περὶ ἐπιβιβάσεως αἱ φράσ. «ἐν, σὺν νηΐ» θ 445, μετὰ τοῦ «ἐμβαίνειν» α210, «ἐν νήεσσι καὶ ἐπὶ ν, βαίνειν» Β688· περὶ δὲ κινήσεως ῥ. «ἐλαύνειν, ἔργειν, ἔχειν ἴέναι», περὶ δὲ προσορμίσεως «στῆσαι, καταστῆσαι, κέλσαι, ἐπικέλσαι, ἐρύειν, ὁρμίζειν κατιέναι». Ἀντὶ ἀγκυρῶν εἶχον «ξύνας» (πέτρας) Δ 436, Ι 137. Ἐν ε 243 ἐξ. περιγράφεται ἡ κατασκευὴ νηός. Τὸ σχῆμα καὶ τὰ μέρη τῆς νηὸς· ἴδε Εἰκ. εἰς ἑπομ. σελ. Ἐπίθ. «γλαφυρή, εὐεργής, κοίλη, ποντοπόρος, εὐκυκλος· εὐσέλμοιο, ἀμφιελίσσης, εὐπρυμνοι» καὶ ἄλ. πολ.

νήχω. **νηχέμεναι**, ἀπ. ἐνσ. πρτ. νῆχε. αν καὶ νηχόμενος, οι, οισι,. μέλ. νήξομ(αι) (σνήχω) — καλυμβῶ ε 375, ψ 233. Ὀδ.

νίζω, **νιζειν**, πρστ. νίζ(ε), πρτ. νίζε, ον καὶ μέσ. νίζετο, μέλ. νίψω ει, ἀόρ. νίψ(εν), πρστ.νίψον μέσ.ἀόρ.νίψατο, ασθαι, αμενος, οι (νιγ)ω·νιβ)—πλύνω, νίπτω· μετὰ διπλῆς αἰτ. α')κατὰ τὸ σχῆμα, καθ'ὅλον καὶ μέρος «σὲ πόδας» τ350. β')αἰτ. προσ. καὶ πράγμ. —χρόα, ἅλμην» = ἐκ τοῦ σώματος τὴν ἅλμην τῆς θαλάσσης ζ 224· τί ἀπό τινος (ἀποπλύνω). — Μέσ. νίπτομαι, πλύνομαι· αἰτ. προσ. ἢ «χεῖρας», ἐνεργ. καὶ μέσ. = τὰς ἐμαυτοῦ χεῖρας νίπτω· προστίθ. δοτ. ὀργαν. ἢ τοπικὴ «σπόγγοισι, ὕδατι» Η 425, Π 229· γεν. διαιρ. ξ 361 «ἁλὸς»=ἐκ τῆς θαλάσσης —Παθ. «νένιπται αἷμα» (τὸ αἷμα ἔχει ἀποπλυθῆ).

νικάω, **νικᾷς**, ᾷ ἐνσ., πρτ (ἐ)νίκα, (ἐ)νίκων, θαμ. νικάσκομεν, μέλ. νικήσες, ουσι, ἐμεν, ἀόρ. ἐνίκησα, ας, ε καὶ νίκησα· πθ· ἀόρ. νεκηθε(ς, θέντι (νίκη) —νικῶ α') —τινί»=εἷς τι ὑπερέχω, ὑπερισχύω. «ἔγχεϊ, δόλοισι» τινὶ καὶ ἐν δίκαις καὶ βουλαῖς, νικῶ. β') νικῶ τινὰ ἐν ἀγῶνι· «τινά, τινὶ

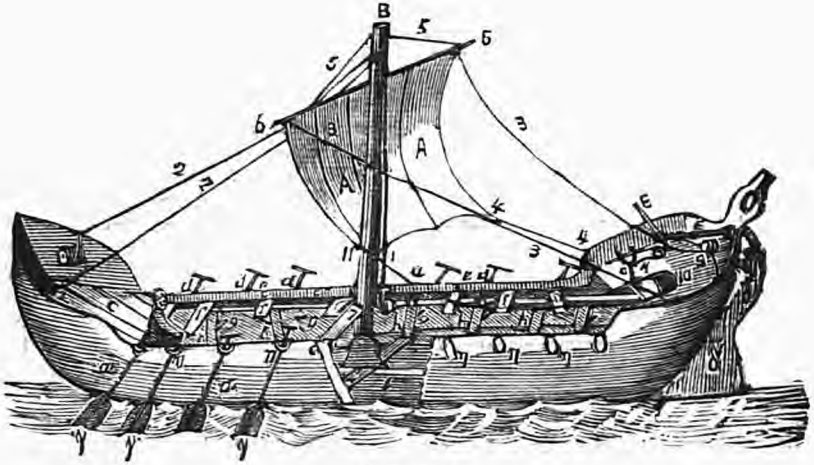

ΝΑΥΣ.

1. Ὁπλίσματα νεώς.

A ἱστίον (σπεῖρον)
1 ἐπίτονος
2 πρότονοι
3 ὑπέραι
4 πόδες
5 κάλοι.

2. Ὁ ἱστός.

B ἱστὸς
6 ἐπίκριον
7 μεσόδμη ἴδε ἐν λ.
8 ἱστοπέδη ἴδε ἐν λ
9 θρῆνυς, μετὰ τῆς ἱστοδόκης
10 ἡ θέσις τοῦ σιακιστοῦ.

3. Στέλεχος.

E ξ ἴκρια
a μεσόδμη=ἀρ. 7
b τοῖχος (ἐπηγκενίδες)
c ἐπηγκενίδες, ἴδε ἐν λ.
d κληῖδες
e σκαλμοί
f ζυγὰ
g θρῆνυς
h ἴκρια πρύμνης
i τρόπις ἴδε ἐν λ.
k ἁρμονίαι
l ἔδαφος.

ἄφλαστα (κόρυμβα), ἴδε ἐν λ.
ὄρυσχος, ἴδε ἐν λ.

4. Κώπη.

α ἐρετμὸν
β κώπη
γ πηδὸν
δ πηδάλιον
δ' ἐφόλκαιον
ε οἰήϊον
η τροποὶ δερμάτινοι.

5. Τὰ μεταξὺ τῆς νεώς.

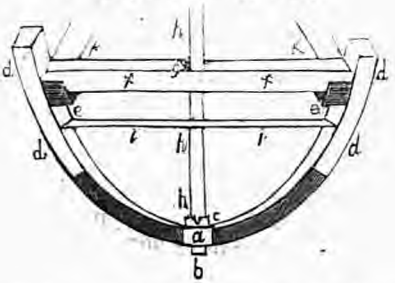

α τρόπις—β στείρη ἴδε ἐν λ.—γ ἱστοπέδη—δ ἴκρια (δοκοί)—ε σταμῖνες—ζ ζυγὸν—η μεσόδμη—θ ἱστὸς—ι θρῆνυς—κ ἴκρια (καταστρώματος)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πόδεσσι· πάντας ἐνίκα Υ 410· «πύξ. . . . Κλυτ. πάλῃ Ψ 643. γ') ὑπερέχω· «— κάλλει» Ψ 472. «ἀγορῇ» Ι 130. δ') αἰτ. «νόον» σ 319 δέν θά μέ νικήσωσιν εἰς τὴν ἀγρυπνίαν. ὅ ἐ. δὲν θὰ ἀποκοιμηθῶ. ε') μετ' αἰτ. συστοίχου «νίκην νίκησα» λ 545.

νίκη, μόνον ἑνικ. (συγγ. ἀνάγκη;)—ἡ νίκη, ἐν μάχαις καὶ δίκαις λ 544— νίκης πείρατα Η 102· ἐπίθ. «ἑτεραλκέα».

Νιόβη, Θ τοῦ Ταντάλου, Γ. τοῦ βασ 'Αμφίονος ἐν Θήβαις· ὑπερηφανευθεῖσα διὰ τὰ 12 τέκνα της, σκώπτουσα τὴν Λητώ, ἀπώλεσεν αὐτὰ φονευθέντα ὑπὸ τῶν τέκνων ἐκείνης καὶ ὑπὸ λύπης ἀπελιθώθη. Ὁ μῦθος συνεδέετο πρὸς μορφὴν ὄρους παρὰ τὸν Σίπυλον ἔνθα ἡ Νιόβη «ἠύκομος» φαίνεται ὁμοία πρὸς καθημένην γυναῖκα Ω 602. 605.

νίπτω. ἴδε νίζω.

Νῖρεύς, ῆος. Υ. τοῦ Χαρόπου καὶ τῆς 'Αγλαΐας ἐκ Σύμης, ὡραιότατος Ἕλλην μετὰ τὸν 'Αχιλλέα Β 671 καὶ ἑξ.

Νῖσα. τόπος παρὰ τὸν Ἑλικῶνα Β 508 †

Νῖσος, Υ. τοῦ 'Δρήτου, Π. τοῦ 'Αμφινόμου, κατῴκει ἐν Δουλιχίῳ π 395, σ 127, 413.

νίσσομαι, νίσσεται, ὁμηθ. ὁμενον, πρτ. νίσσοντο. μέλ. νίσομαι Γ. νέσομαι—πορεύομαι, βαδίζω, «—πόλεμόνδε» «ἀπέρχομαι Μ 119· ἐπανέρχομαι «οἶκαδε»· ὁ ἐνσ. μόνον σημασ. μέλλοντος ἔχει κ 42), δι' ὃ καὶ ἐν Ψ 76 γρ. νίσσομαι.

Νίσῦρος, μικρὰ τῶν Σποράδων νῆσος Β 676 †

νιφάς, άδες, άδεσσι θηλ. (σνιφ)—ἡ νιφὰς τῆς χιόνος, ἡ τολύπη «—χιόνος» Μ 278. Πάντοτε λέγεται ἐν παραβολαῖς καὶ ἡ ὁμοιότης ζητεῖται ἢ ἐν τῇ ταχύτητι Ο 170 ἢ ἐν τῷ πλήθει Μ 156. Γ 222. 'Ιλ.

νιφετός, ὁν (νιφάς) — πτῶσις χιόνος, τὸ χιονίζειν Κ 7, ὃ 516.

νιφόεις, νιφόεντος, τι, τα (νιφὰς)—χιονώδης, χιονοσκεπὴς Ν 754, τ 338 «Κρήτη· "Ολυμπος, Τμῶλος, Θρηκῶν ὄρεα».

νίφω, νιφόμενον ἀπ. (νιφάς)—χιονίζω Μ 280, διάφ. γρ. νείφεμεν.

νίψ'. νιψάμενος κτλ., ἴδε νίζω.

νοάω, εις, προστ. νόει, μετ. νοέοντι, σύσχ. πρτ. νόει, μέλ. νοήσω, εις, ει, ἀόρ. ἐνόησα, σας, σ(ε)ν καὶ νόησα, εν, ὑπ. σῃ, προστ. νόησον, ἀπ. νοῆσαι, μετ. σας. Μέλ. ἀόρ. νοήσατο Κ 501 (γεγνώσκω). —παρατηρῶ, α') διὰ τοῦ αἰσθητηρίου τῆς ὁράσεως· παρατηρῶ, βλέπω, μετὰ τοῦ «ἐν) ὀφθαλμοῖσιν» Ο 422. Ω 294. β') ἀντιλαμβάνομαι ἐννοῶ. Χ 136, Ο 453, Γ 396· μετὰ μετ. πολλάκις γ 367, Β 391, Γ 21, 30. Δ 200. Χ 463, ὃ 653. μετ' αἰτ. «ὀξύ, ὃ ἐπέχει θέσιν ἐπιρ. διαγινώσκω (καὶ νοητικῶς Γ 374) πρὸς τῷ «—θυμῷ φρεσίν» πνεύματι παρατηρῶ Δ 343, μετὰ συνωνύμων συνδέομ. «νοέω καὶ οἶδα», «ἐπεφράσατο ἠδ' ἐνόησεν» θ 94. 533. «ἀθρεῖν» τ 178. γ') σκέπτομαι «ἄλλα» ψ 140. ι 93. δ 393 «οὐ πρόσσω καὶ ὀπίσσω» Δ 343 ἀντίκ. «πεπνυμένα πάντα. ἐναίσιμον», προστίθ. συνώνυμα «περίοιδε νοῆσαι» Κ 247. «λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησε. νοέω καὶ φράσσομαι». δ') ἐπινοῶ. ἐξευρίσκω, προστίθ. οὐσιαστ. αἰτ. «νόον» Ι 104, ρ 576 «μῦθον», δ 122 «τοῦτο» δηλ. νόημα, τεχνήσομαι ἠδὲ νοήσω. ε') διανοοῦμαι, ἔχω κατὰ νοῦν (ἐν καὶ μετὰ γ 20, Υ 310), «φρεσὶ» Ο 81· «μετὰ φρ. καὶ κατὰ θυμόν» Γ 264· μετὰ τοῦ «ὄπποις» Ο 170. Κ 224· «νοέω» π 136, Ρ 193, εἶμαι συνετός, περιεσκεμμένος Α 577, Ψ 305.—ς') σκοπεύω. «φρεσὶ» μετ' ἀπ. Χ 235, Ω 560 «τὸ» Α 543.—ζ') σκέπτομαι νὰ κάμω τι μετ' ἀπ. Ε 665, ι 442· «οὐ νοῶ» μετ' ἀπ. δὲν σκέπτομαι τοῦτο. (Μέσ. μόνον Κ 501) Ι 537 δὲν ἐσυλλογίζετο (καθόλου) τοῦτο = λ 62, Β 807, Υ 264, Χ 445· δὲν ἐσκέφθη, δὲν ἐσυλλογίσθη τοῦτο.

νόημα, ατος, τι, τα, σι. (νοέω).—α') διανόημα, τὸ σκεφθέν, ἡ διάνοια «—ἐν φρεσίν, ἐν στήθεσσιν, δ 363· περὶ ταχύτητος τῶν νεῶν τῶν Φαιάκων η 36. β') σκοπὸς Ρ 409. γ') διάθεσις, ἐπιθυμία Κ 104, Σ 328. δ') συμβουλή, ἀπόφασις δ 121. ε') νοῦς, σύνεσις υ 346, Τ 218. ς') φρόνημα ζ 183, Ω 40, η 292, σ 215. ζ') γνώμη υ 82. Ἐπίθ. «γναμπτόν, κερδαλέοισιν, ὁμοῖα».

νοήμων, νοήμονες (νοεῖν)—ὁ νοήμων, φρόνιμος δ 282, ν 209. 'Οδ.

Νοήμων, ονος, α' Λύκιος Ε 678. β' Υ. τοῦ Φρονίου ἐν 'Ιθάκῃ ὁ 630, δ 386. γ') Πύλιος ψ 612.

νόθος, ον, ην (ἀνέθω), οὐχὶ νόμιμος. περὶ υἱῶν καὶ θυγατέρων. — α') νόθοι υἱοί Β 727, Δ 499, Λ 490, Π 738· καὶ θυγάτηρ Ν 173. συνάπτονται «νόθου καὶ γνησίου» Λ 102. β') ἀπόλ. Λ 103, Ε 70, Θ 284.

νομεύς, ῆες, ῆας, ἀρσ. (νέμω)—ὁ ποιμήν π 27. «—βοῶν» Ο 632, «μήλων» φ 19, «ἀνδρες» Ρ 65, «αἰγῶν» υ 175, «συῶν» π 3.

νομεύων μετ., πρτ. ἐνόμευε (νομεύς)=ποιμαίνων «μῆλα» ι 336, «νομόν» ι 217. 'Οδ.

Νομίων. Π. τοῦ Νάστου καὶ 'Αμφιμάχου ἐκ Καρίας Β 871 †

νομός, οῦ, ῷ, ὸν (νέμομαι) ὁ τῆς νομῆς (τῆς βοσκῆς) τόπος, ἡ βοσκή, α'· κυρίως κ 159. Β 475 καὶ ἀλ. β') μεταφ. «ἐπέων» Υ 249 ἐπὶ πληθυσμοῦ· ἐπὶ τῆς παραβολ. τῶν λέξεων πρὸς πτηνὰ (πτερόεντα) τόπος ἔνθα ὁ λόγος δύναται νὰ ἐκπηδᾷ· στάδιαν, πεδία λόγων Σ 587. «ὕλης» ὅσος ἔνθα βόσκουσι τὰ θηρία.

νόος, νοῦς κ 240, οισ, ου, ῳ, ον, (γιγνώσκω) α') ἡ γνῶσις, τὸ πνεῦμα, ἡ δύναμις τῆς πνευματικῆς ἀντιλήψεως, ὁ νοῦς ἐν γένει «μετὰ φρεσὶ» Σ 419, «ἐν στήθεσι» υ 366. «νόῳ» (μὲ νοῦν) Δ 132· μὲ γνῶσιν ζ 320 Ο 643 «πέπνυσαι νόῳ» Ω 377· μετὰ τοῦ «βουλὴ» μ 211, π 374, δ 267. — β') ὁ νοῦς, τὸ νοεῖν, τὸ νόημα Ο 80, τ 479.— γ') φρόνημα, διάθεσις «ὄρνυται» α 347. μενοινᾷ δ 92, Χ 382, δ 124· μετὰ τοῦ «θυμὸς» = θέλησις Δ 309, ὡς τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι καὶ φρονεῖν σ 136, Π 35, γ 147. ζ 121, θ 576, ν 202. «ἀνθρώπων νόον ἔγνω» α 3· ὡς νόημα Ι 104, θέλησις, ἀπόφασις, Διὸς Ο 242, Π 103. ε 23· ὡς ψυχή, καρδία «—κεῦθε νόῳ» ω 474, Δ 363. «ἴσχανε» τ 42. Πρβ. Γ 63, θ 78. σκοπός, σχέδιον Ψ 149, δ 256, «νόος καὶ μῆτις» σκέψις, φρόνησις, νοῦς Κ 226, Ψ 590, τ 326. Ἐπίθ. «ἀτάρβητος, ἐναίσιμος, κραιπνότερος, θεοειδής, ἀπηνής, ἀεικής».

νόσος, ἴδε νοῦσος.

νοστέω, μόνον μέλ. **νοστήσω**. ἀπ. σέμεν καὶ σεν καὶ ἀόρ. νοστῆσαι (νόστος).—α') ἐπιστρέφω· προστίθενται «φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, οἶκαδε, ἐς τόδε δῶμα, ὅνδε δόμονδε», καὶ καθ' ἑαυτὸ υ 332· «ἐκ—» (ἀπαλλάττομαι) «Τροίης, πυρὸς» Κ 247. β') ἐπανέρχομαι «ἐκ πολέμοιο, μάχης ἐκ». γ') ἔρχομαι, πορεύομαι «κεῖσε με νοστήσαντα» (ἐκεῖ ἐπανελθόντα).

νόστιμος (ἴ. νόστος) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νόστον. α') περὶ ἀνθρώπων ἡ ἐπιστροφή, ἐπάνοδος ν 333, δ 606. β') «νόστιμον ἦμαρ» = ἡ ἡμέρα τῆς ἐπανόδου εἰς τὴν πατρίδα α 9.

νόστος, οιο, ου, ῳ, ον, ἀρ (νέομαι)· α') ἐπάνοδος εἰς τὴν πατρίδα γ 241, Ι 413, ψ 64, α 13. προστίθ. καὶ ὁ τόπος δι' οὗ ἢ ὅθεν τις ἐπιστρέφει γ 142, Ι 622· καὶ γενικὴ «Ὀδυσσῆος, πατρός, Ἀχαιῶν»· β') ἄφιξις, εἴσοδος δ 346, ε 344. Εἰς τὴν χώραν τῶν «Φαιάκων», «Ἀχαιΐδος» γ 376. Ἐπίθ. «φίλον, γλυκερὸν».

νόσφι(ν) (νοτ.—) κυρίως ὀπισθεν. α') χωρὶς, ὀπισθεν, κατὰ μόνας, μεμονωμένος Β 346, Ρ 408, Ω 583. β') μακρὰν, «ἀπὸ» ἢ μετὰ γεν.=ἄνευ, «—θεῶν».

νοσφίζομαι, νοσφίζεαι, οἴμεθα, ἐν., ἀόρ. νοσφίσατο. (σ)σαμένη, ην, ἀόρ. μετ. νοσφισθείς (νόσφι). — α') στρέφω τὰ νῶτα, ἀπέρχομαι «τινός» Ψ 98. β') «τινὰ». Ὀδ. καταλείπω, παραμελῶ· γ') μεταφ. ἀπορρίπτω Ω 222, Β 81.

νοτίη, νοτίηαι,(τί), κυρ. θηλ. τοῦ νότιος— ὑγρασία, βροχὴ Θ 307 ÷

νότιος, ῳ (νότος), «ἰδρὼς» Ψ 715· ὑγρός· **νότιον** οὐδ. τὰ κατὰ τὴν παραλίαν ὕδωρ, κ. τὸ μέρος τὸ παρὰ τὴν ἀκτὴν δ 785, θ 55.

Νότος, οιο, ου. α') ὁ νότιος, ὁ μεσημβρ. ἄνεμος, ὅστις φέρει ὑγρασίαν. Β 145, γ 295. «Ἀργίσταο» Δ 306, Φ 334. β') μεταφ. τὸ μεσημβρινὸν μέρος, ἡ μεσημβρία ν 111, ἀντὶ «πρὸς βορέαο».

νοῦς, ἴδε νόος.

νοῦσος, ῳ, ον, θηλ. α') ἀσθένεια λ 172, ι 142. β') ὁ λοιμὸς Α 10, ε 407. Αἱ νόσοι πέμπονται ὑπὸ τῶν θεῶν ἢ τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ στυγερῷ δαίμονι (ι 411, Δ 20, ε 396), ἀπέρχονται δὲ πάλιν διὰ δεήσεων καὶ θυσιῶν (ε 397, ι 412, Δ 97). Ἐπίθ. «κακή, ἀργαλέη, στυγερή, δολιχή».

νῦ(ν) ἐγκλ. (οὐχὶ ἐν χρόν.) λοιπόν,« νυ περ» βεβαίως, φυσικά, ὡς ἑπόμενον Δ 382, 414, Γ 164. (πιστεύω, νομίζω, βεβαίως) «οὔνυ» οὐχὶ βέβαια, οὐχὶ ὅμως· «τί νυ»=τί τέλος.

νυκτερίς, ίδες, θηλ. (νύξ) —ἡ νυχτερίδα μ 433 καὶ ω 6.

νύμφη, ης, ῃ, ην, ᾳ, αι, άων, ῃς. ας — ἡ νύμφη, μνηστὴ Σ 492· νέα σύζυγος Γ 130 λ 447. Ἐπίθ. «ἀμύμων, εὐπλόκαμος, πότνια».

Νύμφη, ἡμίθεος, Νύμφη, ὡς ἡ Καλυψὼ ε 153, ἡ Κίρκη κ 543. Νηιάδες ν 107. ὀρεστιάδες Ζ 420, ζ 123. Πρβ. ρ 211, μ 318. Φαέθουσα καὶ Λαμπετὼ μ 132. «κοῦραι Διὸς» ζ 105.

νυμφίος, νυμφίου, ἰον, ἀρ. (νύμφη) ὁ νεαυπανδρευμένος η 68, Ψ 223.

νῦν, (ἐν θέσει) τώρα, ἐπὶ πραγματικοῦ ἐνεστῶτος χρόνου, μακροτέρου ἢ βραχυτέρου «νῦν δή» (πάντοτε ἐν ἀρχῇ), = τώρα δά, τώρα τέλος· «νῦν δ'»=δὴ ἐν δ 239 = ἀλλὰ τώρα. — Οὕτω καὶ «νῦν δ' ἄγετ'» μ 213· «ἔτι καὶ νῦν», «νῦν αὖ, αὖτε» τώρα πάλιν «νῦν δὲ»=τώρα ὅμως.

νύξ, νυκτός, τί, τ(α) καὶ νύχθ', νύκτες, ὧν ας—ἡ νύξ· ἡ νὺξ εἰς 3 μέρη ἐπὶ Ὁμ. πλάττεται ὅτι διαιρεῖται Κ 251, μ 312.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

μετὰ τοῦ «φυλάσσειν, ἰαύειν· νύκτας τε καὶ ἦμαρ»· «διὰ νύκτα» ἐπὶ διαστήματος ἐν χώρῳ καὶ χρόνῳ Β 57· «ἀνὰ νύκτα, νυκτός, ἐπὶ νυκτί», ἐν καιρῷ νυκτός· καὶ μεταφ. ἡ ἔλλειψις τῆς ψυχῆς Λ 356, Ξ 439, περὶ τοῦ θανάτου Β 659 πρβ Δ 461, Ε 310, λ 19, ὅσα ἐμβάλλουσι φόβον πρὸς νύκτα παραβάλλονται Μ 463, λ 606, υ 362. Ὡς δεὰ «Νύξ» Σ 259.

νυός, ν. νύον, οἱ, ούς, θηλ. (σνυσος,) α') νύμφη Ω 166, Χ 65. β'. μεταφ. γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ Γ 49, ἀναφέρεται εἰς μόνον τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸ δὲ ἀνδρῶν πρὸς ἐπίτασιν μόνον νοητέον· ἄλλοι συγγενῆ.

Νυσήιον, τό, ὄρος τῆς Νύσης, ἔνθα ὁ Διόνυσος ἀνετράφη Ζ 133 †

νύσσα, ης, ἡ, θηλ. (νύσσω). α') λίθος τις ἐν τῇ ἑτέρᾳ ἄκρᾳ τοῦ σταδίου, περὶ ὃν ἔπρεπε νὰ κάμψῃ τὸ ἅρμα, διὰ νὰ διελάσῃ πάλιν κατ' ἀντίστροφον διεύθυνσιν τὸ διάστημα τοῦ σταδίου μέχρι τῆς ἀφετηρίας Ψ 332. β') ἄλλως=ἡ ἀφετηρία, τὸ ὁρμητήριον.

νύσσω, νύσσων, οντες, παθ. ομένων, ἀόρ. νύξ(εν), ας. — α') ὠθῶ, σπρώχνω, κεντῶ· «ἀγκῶνι» ξ 485 ἔνθα ἐνν. αἰτ., «χείρεσσι— ἀσπίδα» Π 704. β') πληγώνω 1) ἀπολ. Ν 147, Λ 235, 2) μετβ. Η 260, Μ 395, προστιθ. καὶ ὁ τόπος, ἔνθα τις πληγώνεται «κατὰ ὦμον, ὑπ' οὔατος» Υ 395, «τινά τι» Ο 489, Λ 565.

νῷ ἴδε νῶι.

νωθής (νη-ὠθεῖν) νωθρός, ὀκνηρός, ἐπίθ. τοῦ ὄνου Λ 559 †

νῶι, μόνον Π 99 νῶιν, ὀνμ. νῶι(ν), γεν. δοτ. νῶι, νῷ Ε 219, ο 475. αἰτ. δυϊκ. = ἡμᾶς τοὺς δύο.

νωίτερον, ην, ἡμῶν τῶν δύο Ο 38 κ. μ 185.

νωλεμές (νη-ορεμές, ἠρέμα) ἄνευ διακοπῆς, ἀδιάκοπον, ἀκαταπαύστως Ξ 58· συχν. «νωλεμὲς αἰεί» ἐν τέλει τοῦ στίχου δ 288 καὶ χ 228.

νωλεμέως ἐπίρ. α') ἐπὶ χρόνου· διαρκῶς, αἰωνίως Δ 428. β') ἐπὶ τόπου· ἀδιακόπως, σταθερῶς λ 413

νωμάω, νωμᾶς, ᾷ, ῶν ἐνσ., πρτ. ἐνώμων, ας, α, νώμα, ἀόρ. -νώμησεν, σαν, σαι (νέμω). — α') κυρίως διανέμω, διαμοιράζω· μόνον ποτὰ καὶ φαγητά, προστίθ «πᾶσι» Δ 471, σ 425 καὶ ἄνευ τούτου ἐννοουμ. υ 252. β') κινῶ, διευθύνω «—πόδας καὶ γούνατα, ἄλεισον» χ 10. γ') πάλλω, μεταχειρίζομαι, διέπω, διευθύνω «πόδα, οἰήτα». δ') μεταφ. ἀνακινῶ, ἀναλογίζομαι, διαλογίζομαι, διανοοῦμαι· «ἐν ν. φρεσὶ κέρδεα» ν 255, «κέρδεα» υ 257.

νώνυμνος, ον, νωνύμνους (νη, ονυμανος, ἐκ τοῦ ὀνομαίνω) ἀτερούμενοι ὀνόματος, ἄσημος, ἀφανής, ἄδοξος α 222 Μ 70.

νῶροψ, ν. ωρωπι, α (ἀνήρ) ἐπίθ. τῶν ὅπλων· «ν. χαλκῷ», ὁ ἀνδρικός, ὡς ὅπλον ἀνδρὸς (κατ' ἄλλους λαμπρός, ἐξαστράπτων) Β 578, Η 206, ω 467.

νῶτον, ου, ῳ, α, οισι(ν), τὰ νῶτον, ἡ ῥάχη α') ἀνθρώπων Ε 145, Φ 69, καὶ πλ τὰ νῶτα, ἀντὶ ἑνικ. Ν 547, Θ 94. β') ζῴων Β 765 (ἵππους), ι 441 (μήλων, καὶ πλ. ἀντὶ ἑνικ. Β 308· μέρος νώτου (τῆς ῥάχης), ὃ τὸ κάλλιστον ἐν τῷ δείπνῳ ἐνομίζετο, καὶ ὅτ' οὐ οἱ ἀνδρειότατοι ἐτιμῶντο Ι 207, ὃ 65, Η 321. γ') μεταφ. ἐπὶ «θαλάσσης» Β 159, Θ 511.

νωχελίη, τῇ (νη-ώκυς) — τῇ νωχελείᾳ, τῇ ἀθρανείᾳ, βραδύτητι Ι 44 †

Ξ.

ξαίνω, ξαίνειν, (ξέω), ξαίνω, διαλύω «ἔρια» χ 423 †

ξανθός, ῶ, όν, ἡ, ῆς, ήν, άς, ά· α') ξανθός, ἐπὶ κόμης ἀνθρώπων· «κάρη», κόμη, τρίχες»· ἐπὶ ἀνδρῶν, οἷς ἀπὸ τῆς ξανθῆς κόμης τὸ ἐπίθ. τοῦτο δίδοται· «Μενέλαος, Ῥαδάμανθυς, Γανυμήδης»· ἐπὶ τῆς Δήμητρος Ε 500.—β') ἐπὶ ἵππων Λ 680, Ι 407.

Ξάνθος α') Γ. τοῦ Φαίνοπος, Τρὼς Ε 152. β') ὄνομα ἵππου τοῦ Ἀχιλλέως Π 149 καὶ Ἕκτορος Θ 185. γ') ποταμὸς 1) ἐν Λυκίᾳ Β 877. 2) ὁ Σκάμανδρος Φ 15, Ξ 434, Ζ 4· ὡς ποτάμιος θεὸς Υ 40, 74, Φ 146.

ξεινήϊον, ὰ (ξεῖνος), ξένιον, δῶρον ξενίας δεδόμενον εἰς τὸν ξένον «κυνέην, θώρηκα, φᾶρος, χιτῶν» Κ 269· μεταξὺ φίλων Ζ 48· φιλόξενος ἑστίασις, τὸ φίλευμα Σ 408· μεταφ. «τόδε τοι ξειν.» ι 370, σκώπτων ὁ Πολύφημος λέγει ὅτι τελευταῖον τοῦτον θὰ φάγῃ· ἀνταπόδοσις, ἀμοιβὴ χ 290. Ἐπίθ. μετὰ τοῦ «δῶρα» ω 273· (τὰ δῶρα, ἅπερ οἱ ξένοι ἀνταλλάσσουσι πρὸς ἀλλήλους).

ξενίζειν (ξεῖνος) φιλοξενῶ γ 355, μέλ. ξεινίσσομεν, ἀόρ. (ἐ)ξείνισσα, ε καὶ ξεινίσαι,

Δημοσια Χερσονησική Βιβλιοθήκη Πάρου

σας· μετ' αἴτ. Ζ 217, 264· συνδέονται «ἐξείνισσα καὶ ἐρίλησα».

ξείνιος, ου, ον καὶ αἴτ. ξείνιον· α') ὁ προστάτης τῶν ξένων Ζεύς Ν 625, ι 271· «τράπεζα» (φιλόξενος) ξ 158· ὡς οὐσιασ. (κυρ. ὦρον, -α). β') τὸ ἀμοιβαίως παρὰ τῶν ξένων διδόμενα δῶρα, «ξείνιον, ια, ξενίων» υ 296, ξ 404, ο 514, «παραθεῖναι, δοῦναι».

ξεινο-δόκος, ου, ῳ, ον, οι (δέκομαι) ἐπίθ. ὁ φιλόξενος «ἀνήρ» ο 55, ὁ ξενοδόχος θ 212, σ 64, Γ 354 «ξεινοδόκον . . . ὅ κεν φιλότητα παράσχῃ».

ξεῖνος, οιο, ου, ῳ, οι, ων οισ(ιν), ουσ(ξένFος) α') ὁ ἐκ ξένης χώρας, «ἄνθρωποι, πάτερ»· προστίθ. ἐπίθ. «δύστηνος, ἀλώμενος, φίλε, τάλαν, ταλαπείριοι». β') οὐσιαστ. ὁ ξένος, ὁ ξενιζόμενος, ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Διὸς «Ζεὺς ξείνιος»· ὁ φίλος (καθόσον οἱ τοιοῦτοι ἀνταλλάσσουσι καὶ δῶρα)· ἐντεῦθεν «πατρώιος»=ὁ πατρικὸς φίλος Ζ 215.

ξεινοσύνη, ης, τῆς, ξενία, φιλία φ 35.

ξενίη, τῇ.=φιλοξενία, ὑποδοχὴ φιλοξένῳ ω 286, «μίξεσθαι—» = ἀμοιβαίᾳ φιλοξενίᾳ χρήσασθαι ω 314.

ξενιος, ἴδε ξείνιος.

ξερόν, τό,=τὸ ξηρὸν Ε 402 †

ξέσσε ἀόρ. τοῦ ξέω.

ξεστοῦ, οῖο, ῷ, οῖσι, όν (ξέω)· ξυστοῦ α') ἐπὶ λίθου ἢ πραγμάτων ἐκ λίθου Ζ 244, θ 6· «οὐδὸς» καὶ ἐκ ξύλου ε 245, καὶ χαλκοῦ πλάττεται η 89, 93. β') ἐπὶ πραγμάτων ἐκ ξύλου «τράπεζα, θρόνοι, ἐφόλκαιον»·

ξέω, πρτ. ἔξεον, ἀόρ. ξέσσε(ν) ξύνω, πελεκῶ, λειαίνω, στιλβώνω «λέχος» ψ 199, «δοῦρα» ε 245. Ὀδ. ξηραίνω, μόνον ἀόρ. πθ. ἐξηράνθη Φ 345.

ξίφος, εος, εϊ, ει, έεσσ(ι) (ῥ. ξύω)· τὸ ξίφος, σπαθὶ Δ 530, λ 97· τὸ ξίφος ἦν δίστομον, μετάνδετον· συνδέεται (κώπῃ, ἀργυρόηλῳ) ἐντίθεται εἰς θήκην (κουλεόν)· τὸ ὅλον ἐκρεμᾶτο διὰ τελαμῶνος ἐπὶ τῶν ὤμων (λ 29)· πρβ. ἀόρ. (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ζωμα). Ἐπίθ. «ἄμφηκες, ἀργυρόηλον, χάλκεον, κωπήεντι, τανυήκεσιν».

ξύλον, α, τὸ ἀποκεκομμένον ξύλον, κορμὸς Ψ 327· πλθ. τὰ πρὸς καῦσιν ξύλα Θ 507, ο 322, ξ 418, καὶ πρὸς φωτισμόν τ 64, σ 308.

ξύλοχος, ξυλόχοιο, ῳ, αν (ῠ. ξύλον)—τόπος ἔχων πολλὰ ξύλα, δάσος, λόγγος Λ 415· Ε 162 φωλεὰ τῶν θηρίων.

ξυμ-, συνήθ. μετὰ τοῦ βάλλω, πᾶς καὶ πολ. ἄλλ. ἴδε ὑπὸ τὰ συμ-, συν-.

ξυν-εείκοσι=εἴκοσιν ὁμοῦ ξ 98 †

ξυν-ήκε, ήκ', ες, ἀόρ. τοῦ συν-ίημι.

ξυνήϊα (ξυνὸς)=κοινὰ χρήματα Α 124, Ψ 809.

ξυνίει, ιον, ἴδε συν-ίημι.

ξυνι-όντος, ξύνισαν, ἴδε σύν-ειμι.

ξυνός, ή, όν α') = κοινός Ο 193. β') μεταφ. «Ἐνυάλιος» κοινὴ ἡ τοῦ πολέμου τύχη.

ξυρόν, ξύραῦ (ξύω) «ἐπὶ— ἀκμῆς»=ἐπὶ τοῦ κοπτεροῦ τοῦ ξυραφίου Κ 173 †

ξυστόν, ῷ, οῖσι (ξύω) α') κονταρόξυλον, συνεκδ. καὶ αὐτὸ τὸ δόρυ Λ 565, Δ 469. β') «ναύμαχον»=καμάκιον Ν 497.

ξύω, πρτ. ξῦον, ἀόρ. ἔξυε (ξέω) α') κυρίως ξύνω, ἀποκαθαίρω «δάπεδον» χ 456. β') μεταφ. λειαίνω, στιλβώνω Ξ 179.

Ο.

ὁ- α') ἀθροιστικὸν = σα, σο, ὁ, ὁ = ὁμοῦ· «οἰετέας, ὅπατρος, ὑτριχας». β') πρόθεμα =ἁ· «ὁμίχλη, ὁμόργνυμι, ὀκρυόεις, ὄνομα, ὀτρύνω, ὀφρύς».

ὁ ἡ τό, γεν. τοῖο, τῆς πλ. ὄν, τοί, ταί, γεν. τάων, δοτ. τοῖσ(ι), τῇσι, δυϊκ. τοίτν ἔχει δύναμιν δεικτικὴν καὶ ἀναφορικὴν ἀντωνυμίας. Α') ὡς δεικτικὴ=οὗτος, αὕτη, τοῦτο· α') μετὰ τοῦ μὲν—δὲ Ε 46. Πολλάκις τίθεται τὸ «ὅ δε» ἄνευ τοῦ μέν· «ὁ δὲ»—αὐτὸς δέ. β') ὅταν ἄνευ οὐσιαστ. εἶναι = οὗτος Α 9, 12, Μ 43· «τοῖσι μετέφη», οὐδ. «καὶ τό» ἐνίοτε προτάσσεται τὸ «ὅ γε» Ν 53. γ') ὡς ἄρθρον, ὅταν συνοδεύῃ οὐσιαστ. ἐκ τῶν προτέρων γνωστά· «ὁ γέρων, τὸν ἀλήτην, ἡ νῆσος»· ἔτι ὅταν συνοδεύῃ ἐπίθ.=οὐσιαστ. «ὁ γηραιός, ὁ δύστηνος». Ὡσαύτως μετ' ἀριθμητικῶν, ἐπιρ., ἐμπροθέτων πτώσεων, «ἡ δὲ μία, τὸ πάρος, τὸ πρίν», δ') ἐπιρρηματικὴ χρῆσις «τὸ»=διὰ τοῦτο· «τῇ, τῷ» = διὰ τοῦτο, ὅθεν· τοῖσι = μεταξὺ τούτων· «ἐκ τοῦ»=ἔκτοτε. Β') ὡς ἀναφορική· ὅ, ἥ, ὅ = ὅστις, ἥτις, ὅ,τι, ἁπαντῶσι παρ' Ὁμ. μάλιστα οἱ ἀπὸ τ τύποι α 300, δ 262· οἵ—τοί, «ταί τε» μ 63· «ὅ τις» α 47, «τῇ περ» θ 510, «τὸ μὲν» Α 234.

ὄαρ, πλ. ὄάρων, ὥρεσσιν θηλ. (σρόσαρ)= σύζυγος, γυνὴ Ι 327, Ε 486.

ὀαρίζω, ὀαρίζετον, ζέμεναι, πρτ. ὀάριζε (FaFαρίζω; Ferέω) — ἐρωτικῶς συνομιλῶ, οἰκείως ἐπικροτῶ «τινί» Ζ 516, Χ 127 ἑξ.

ὀαριστής, ὁ (Foαριστής; ἐκ τοῦ ὀαρίζω), οἰκεῖος, ὁμιλητὴς τ 179 †

ὀαριστύς, ὑν θηλ. (ὀαρίζω) θελκτικὴ (ἐρωτικὴ) συνομιλία «πάρρασις» Ξ 216 (ἐν τῷ κεστῷ τῆς Ἀφροδ.) τὸ πάρρασις προσδ. τὰ τρία προηγούμ. οὐσ. Εἰρωνικ. χαρίεις συμπλοκὴ περὶ τῶν μαχομένων, ὡσανεὶ ἡ μάχη εἶναι οἰκεία τις συνδιατριβή, λέγεται» Ν 291 «προμάχων ὀαριστύν», Ρ 227 «πολέμου ὀαριστύν»=ἐνθα ὁ Σχ. αὕτη γάρ ἐστιν ἡ τοῦ πολέμου ὁμιλία, ὅ ἐστιν οὕτω δεῖ ἀναστρέφεσθαι ἐν τῷ πολέμῳ καὶ ἀριστεύειν· αὕτη γὰρ ἀρετὴ πολεμούντων

ὀβελιτ(σ)ι, ους ἀρ. (βέλος) =ὀβελοῖς (σούβλαις) Δ 465, ξ 77, ἴδε Εἰκ. ἐν λ. πεμπώβολα.

ὀβριμο-(F)εργός, ὀν (Fέργον), ὁ ἰσχυρὰ ἐργαζόμενος· ὁ μεγαλοπράγμων Ε 403 (ὁ Ἡρακλῆς) καὶ Χ 418 (ὁ Ἀχιλλεύς).

ὀβριμο-πάτρη, ης. ἡ Θ. ἰσχυροῦ πατρός, ἡ ἰσχυρὸν πατέρα ἔχουσα, περὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἣν ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐγέννησεν ὁ ἰσχυρότατος τῶν θεῶν Ε 747, γ 135.

ὄβριμος, ον, (ε) (ὁ προθετ. βρίθω) α') περὶ πραγμάτων· βαρύς, ὑπερμεγέθης «ἔγχος, ὕδωρ, ἄχθος, θυρεόν, λίθον», β') περὶ προσώπων· ὁρμητικός, σφοδρὸς «Ἄρης» Ο 112, Ν 444, «Ἕκτωρ» Θ 473, Τ 408.

ὀγδυάτῳ, ην γ 306, Τ 246=καὶ ὄγδοος ὀγδώκοντα Β 568.

ὄγε, ἦγε, τόνε (ἴδε γε), ἐνίοτε καὶ διῃρημένως· α') ἐν ἐναντιωματικῇ προτ. μετὰ τοῦ «αὐτάρ» Α 459, Μ 40, Ψ 35· τοῦ «δέ», «δ' ὄγε» Λ 226, «ἄρα» Η 169, «ὡς» Α 137, «οὐδέ» Ν 395, β') ἀναφέρεται εἴς τι προηγούμενον, ἐνίοτε καὶ εἰς ἑπόμενόν τι ἐπεξηγηματικῶς ἐπιφερόμενον Γ 328 καὶ μάλιστα ἐν διαζευτικαῖς προτάσ. «μερμήριζεν ἦ ὄγε—ἦε χόλον» Α 190, «ἀεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε. ἦ ἄλοχον ἦ ὄγε δούλην» Γ 409, γ') ἀπολύτ. «τῆγε» ἐδῶ μάλιστα, «τόγε» διὰ τοῦτο μάλιστα.

ὄγκιον, τὸ (ὄγκος), σκεῦος πλεκτὸν εἰς ἀπόθεσιν ὅπλων φ 61 † τῶν Ὀδ. πελέκεων.

ὄγκος, ὄγκοι, ους ἀρσ. αἱ ἀκίδες, τὰ ἄγκιστρα τοῦ βέλους Δ 151. Σχ. τοὺς τῆς ἀκίδος πώγωνας.

ὄγμος, ὄγμον, ους. ἀρσ. (ἄγω) — αὖλαξ, σειρά, ἡ διὰ τοῦ ἀρότρου ἀγομένη Σ 546 =ἐστρέφοντο διὰ τοῦ ἀγροῦ· Α 68 ἡ ἀντίθετος σειρὰ (ἡ πρασσιὰ) ἣν οἱ θεριστὰι κάμνουσι· Σ 557 «ἐπ' ὄγμου» πλησίον τῶν θεριστῶν.

Ὀγχηστός, πόλ. παρὰ τὴν Κωπαΐδα Β 506.

ὄγχνη, ἡ, ην, αι, ας θηλ. α') τὸ δένδρον, ἡ «ἀπιδιὰ» η 115· ω 247 «ὄγχνη οὐ» συνιζ. ὡς ὀγχνου. β') τὸ ἄπιον η 120. Ὀδ.

ὀδαῖον, ὀδαίων οὐδ. πλ. γεν. (ὀδὸς) τὸ φορτίον, τὰ φορτία θ 163 καὶ ο 445.

ὀ-δάξ, ἐπίρ. (δάκνω)=ὀιὰ τοῦ δάκνειν «λάζεσθαι, ἔλον, γαῖαν, οὐδας» δαγκάνειν τὴν γῆν, περὶ τῶν πεφονευμένων, οἱ δάκνουσι τὴν γῆν σφαδάζοντες, ὅθεν εἰκονικὴ φρ.=ἔπεσεν (ἀπέθανε) μαχόμενος Χ 17· «ἐν χείλεσι ἰὼν ἐπὶ γαῖαν ὀδάξετο· ὅπερ ἴδιον ὀργιζομένου, ἀγανακτοῦντος·=ἔδακον τὰ χ.· ἄλλ.=τοῖς ὀδοῦσι

ὄδε, ἥδε, τόδε, δοτ. πλ. τοῖσδε καὶ τοίσδεσ(σ)ι, εἰς ἣν τὸ δεικτικὸν δε μένει ἄκλιτον·=αὐτος ἐδῶ· Α') ἀντωνυμ. δεικτική, δι' ἧς τὰ παρόντα καὶ τὰ πλησίον κείμενα δείκνυνται α') ἄνευ οὐσιαστ. ὅδε=οὗτος ἐδῶ Γ 192, Φ 57, «345, Η 89, β') μετὰ οὐσιαστ. προτασσομένη ἢ ἐπιτασσομένη· «ὅδ' ἀνήρ, τόδε ἔργον», «χόλον τόνδε, ἄστυ τόδε», Β') δεικτικὴ τῶν ἑπομένων· τοιοῦτος Α 41, Γ 301, τ 10, Γ') Σπανίως περὶ ἀπόντων ο 388, τ 174, ω 426, Δ') Συχνότερον εἰς τὰ προηγούμ.=ἀναφορικὸν Ω 17, Ι 442·=οὗτος· ὃς ρ 22, Β 346, Τῆδε ἐπίρ.=ἐνταῦθα, ἐκεῖ ε 113, ζ 173, μ 186.

ὁδεύειν ἀπ. (ὁδὸς)=πορεύεσθαι, βαδίζειν, ἐπὶ νῆας Δ 569 †

Ὀδίος α') ἡγεμ. τῶν Ἁλιζώνων Β 856, Ε 39, β') κῆρυξ τῶν Ἀχαιῶν Ι 70.

ὁδ-έτης, αι, ἀων ἄρσ (ὁδὸς εἶμι)—ὁδοιπόρος λ 127 καὶ «—ἄνθρωπος» διαβάτης Π 263, «123.

ὀδμή, ἧν θηλ. (ὄζω ὦα)=ὀσμὴ Ξ 415 «—καλὴ» =εὐωδία (ἐκ τῆς πληγῆς) ι 210· «πικρόν, ὀλοώτατος, ἱμερόεσσα».

ὁδοι-πόρων ἀρσ. αἰτ.=συνοδὸν Ω 375 †

ὁδοι-πόριον οὐδ. ἐπιθ. μισθὸς διὰ τὴν συνοδίαν, ἀγώγιον (ἐν δείπνῳ) ο 506 † ταῦτα λέγει ὁ Τηλ. πρὸς τοὺς ἐθελοντὰς συνοδοιπόρους αὐτοῦ εἰς Πελοπόννησον.

ὁδός, οῖο. οῦ, ῷ, όν, οὺς θηλ. α') πορεία Δ 151 (ἐνταῦθα τὸ ὁδὸν τινὲς νομίζουσι=λόχον, ἐνέδραν, ἄλλ. πρεσβείαν)· «τῆδε ὁδῷ» Ι 626=τῆδε τῇ πρεσβείᾳ, στρατείᾳ γ 288, ξ 235, καὶ διὰ θαλάσσης δ 273· «ἦρχε δ' ὁδοῖο», «πρήσειν ὁδοῖο» ἡ γεν.=ἐν τῇ ὁδῷ, καθ' ὁδόν, β') ὁδός, δρόμος ὁ 389, Ζ 15 πρβ. π 138· «—ἱππηλασίη,

λαοφόρον», «πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο» Δ 382 = προὐχώρησαν εἰς τὴν ὁδόν. «στεινωπός. παιπαλοέσσῃ, λαοφόρον».

ὀδούς, ὀδόντι, α, ες, ων, οῦσι, όντας ἀρσ. ὀδοῦς (ἀνθρώπων) α 65, Ι 409, ζώων (κάπρου) Κ 263 οἱ χαυλιόδοντες (λέοντος) Λ 114. (Σκύλλης)μ90· «λευκῷ, ἀργυρόδους».

ὀδύνη, ῃ. αι, άων, ησι, ας (ῠ. δύη;)—λύπη· α') πόνος, ἄλγος σώματος Λ 398, Ε 417. 6') λύπη, θλῖψις ψυχῆς α 242, δ 79 Ο 25 «Ἡρακλῆος» διὰ τὸν Ἡρ. λύπη.

ὀδυνη-φατον, α (ῠ.φένω) τὸ φονεῦον(παῦον) τὰς λύπας.παυσίπονον «φάρμακον» Ε401, Ἰλ.

ὀδύρομαι, εαι, εται. εο καὶ μετ., πρτ. ὠδύρετο. οντο (ὀδύνη;) — α') ἀμετθ. θρηνῶ, κόπτομαι· ἀπολ. Ι 591, Χ 79· ε 13 «ὀδυρόμενος στεναχίζω· α 55, θ 577 «στοναχῇ τε, γόῳ τε», «—τινός» —διά τινα Ψ 224, ξ 40 «τινί»=πρός τινα δ 739· «ἀλλήλοισιν»=ἐνώπιον ἀλλήλων Β 290. 6') μεταθ. κλαίω. λυποῦμαι Ι 345, ὃ 100, ν 379.

Ὀδυσαήϊος, σ 353 ἐπίθ. ἐκ τοῦ

Ὀδυσ(σ)εύς. (σ)σῆος, σέος ω 398 σεῦς· σῆϊ, σεῖ· (σ)σῆα, σαέα, σῆ, Υ. τοῦ Λαέρτου καὶ τῆς Κτιμένης, βασ. τῆς Κεφαλληνίας. Ἰθάκης, Σάμης, Ζακύνθου, Αἰγίλιπος, Κροκυλείας καὶ τινων ἄλλων μικροτέρων νήσων, ἀνὴρ τῆς Πηνελόπης, Π. τοῦ Τηλεμάχου· περὶ τοῦ ὀνόματος τ 406.

ὀδύσσομαι, ἀόρ. ὠδύσσα, ατ(ο) καὶ ὀδύσαντο, μετ. σσάμενος τ 407, οιο. πρκ, ὀδώδυσται — ὀργίζομαι, μισῶ, περὶ θεῶν μάλιστα ἐν χρήσει Θ 37, Σ 292, α 62 «τινί» πρκ.πθ. εἶναι κατ' ἐμοῦ ὠργισμένος.

ὀδώδει ὑπερσ. τοῦ ὄζω, ἀνὰ νῆσον=εὐωδίαζε, ἐμύριζε ε 60 καὶ ι 210.

ὀδώδυσται, ἴδε ὀδύσσομαι.

ὅεσσι, ἴδε ὅς.

ὄζος, φ, ον, οι. οισιν, ους α') κλάδος, κλῶν Δ 234, Ζ 39, Κ 467, Π 768. 6') μεταφ. γόνος. τ. ἐ. ἀνὴρ ἰσχυρότατος «ὄζος Ἄρηος» Β 540, 745.

ὄθεν (ὅς), ὅθεν, ὁπόθεν Β 307, 852. Δ 58, η 131 καὶ ἐπὶ προσώπων γ 319.

ὀθ(ε) (ῐ. ὅς), οὗ, ὅπου Β 572, 722 καὶ μετὰ γεν. «αὐλῆς» μετὰ τοῦ «τε» α 50, μ 2—«περ» ξ 532, «καὶ—περ» μόνον ι 50 (ὄθι Δ 516).

ὄθομαι, εται, πρτ. ὄθετ(ο) (ὄθυρος) νόησον

ὀθόνη, πλ. ὀθονέων, ησιν, ας θηλ. (ἀρχ. Fοθ.) α') γυναικεῖαν ἔνδυμα λινοῦν Γ 141, Σ 595. 6') λινοῦν ὕφασμα η 107.

Ὀθρυονεύς. ῆος (ῠ.), εἷς τῶν ἐπικούρων Τρώων ἐκ Καθησοῦ Ν 363, 374, 772.

οἳ=αὐτῷ Δ 72, ἴδε οὗ.

Fοίγνυμι, ἀόρ. ᾠξε καὶ ὤιξε, αν, ὀΐξασα, πθ. πρτ. ὠΐγνυντο — ἀνοίγω «θύρας, πύλας» ἀλλὰ γ 392 «οἶνον» (ἐν Β 809 = Θ 58 καὶ ὤιξε ἄμεινον τοῦ ὀΡιγ.)· προστίθ. ὅατ. Ζ 298 «τῆσι».

οἶδα, ας, ε, ἴδε ΕΙΔ.

οἰδάνει (ᾰ. οἰδέω), φουσκώνει, μόνον μεταφ. «νόον» ἐρεθίζει Ι 553. Π6. οἰδάνεται κραδίη χόλῳ = πρήσκεται (φουσκώνει) ἡ καρδία μου ἀπὸ τὸν θυμὸν Ι 646.

οἰδέω, πρτ. ᾠδεε (οἴδος;) = ἐπρήσκετο (ὁ Ὀδ. ναυαγὸς) «χρόα» καθ' ὅλον τὸ σῶμα ε 455 ‡

Οἰδιπόδης. Οἰδιπόδαο, τοῦ Οἰδίποδος λ 270, Ψ 679· Υ. τοῦ Λαΐου καὶ τῆς Ἐπικάστης. Π. τοῦ Ἐτεοκλέους, Πολυνείκους καὶ Ἀντιγόνης.

οἴδμα, οἴδματι, τῷ (οἰδέω) φούσκωμα ὑδάτων Ψ 230 καὶ Φ 234.

οἰέτης (ἐκ τοῦ ὀ-Fέτης, ἔτος), οἰετέας αἴτ. πλ.=τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὁμήλικας «ἵππους» Β 765 †

ὀιζυρός, οῦ, οῖο, όν, οῖσι. αί, συγκρ. ώτερον Ρ 446, ὑπερθ. ώτατον ε 105 (ὀΐζύς) ἀξιοθάκρυτος, δυστυχής, λυπηρός, ἐπὶ ἀνθρώπων Δ 417, γ 95 καὶ ἐπὶ πραγμάτων Γ 112, θ 540.

ὀιζύς, ύος (ῡ), υῖ (η270), ν, ν θηλ. (οΐ-) ἀθλιότης, δυστυχία Ζ 285, Ξ 480, Ο 365, δ 35.

ὀιζύω. ὀιζυε, πρστ. πρτ. ὀιζύοσκεν, ἀόρ. μετχ. ὀιζύσας (ὀιζύς) — α') ἀθλίως μοχθῶ «περὶ τινα, ἀμφί τινι» διά τινα. 6') δυστυχῶ, πάσχω «κακά» Ξ 89.

οἰήϊον, α αὐδ. (οἴσω ἐν Τ 43 ροιήια) ἡ λαβὴ τοῦ πηδαλίου, καὶ συνεκδ. ὅλος ὁ οἴαξ ε 483, συχν. πλθ. μ 218.

οἰήξ, οἰήκεσσι ὅατ. πλ. (ἐκ τοῦ οἴσω) κρίκοι τοῦ ζυγοῦ, δι' ὧν διοικοῦνται τὰ ὑποζύγια, ἄλλ. κανόνες τοῦ ζυγοῦ πρὸς τὰ ἄνω καμπύλοι καὶ ὅμοιοι πρὸς τὴν λαβὴν τοῦ πηδαλίου, χρήσιμοι πρὸς κώλυσιν τοῦ πηδαλίου Ω 267 † (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ζυγός).

οἰκαδε, ροικᾶδε (ἐκ τοῦ οἶκος=οἶκόνδε), α')

οἰκέτας). 6') κατ' εὐφημισμόν = οἰκέτης, δοῦλος ὃ 245. ξ 4, ρ 533.

οἰκέω, οἰκέομεν (οἶκος) = κατοικοῦμεν ζ 204, πρτ. ᾤκει ι 200· ᾤκεον Υ 218. παθ. οἰκέοιτο Δ 18. ἀόρ. ᾤκηθεν Β 668=κατὰ φυλὰς κατῳκίσθησαν (κατῴκουν).

οἰκί(α), τὰ (Fϝοικ. οἶκος), κατοικία, «—ναίων»=κατοικῶν Ζ 15, Η 221· «Ἑλλάδι» Π 595, φωλεὰ Μ 167, Π 261, Μ 221· τὰ καταχθόνια τοῦ Ἅιδου Υ 64.

Οἰκλείης ο 244, Υ, τοῦ Ἀντιφάτου, Π. τοῦ Ἀμφιαράου.

οἴκοθεν (οἶκος) = ἐκ τοῦ οἴκου Δ 632· ἐκ τῶν ἰδίων ἐκ τῶν ἐμῶν Η 364, Ψ 558.

οἴκοθι (οἶκος) = ἐν τῷ οἴκῳ, ἐν τῇ πατρίδι Θ 513, φ 398.

οἴκοι=ἐν τῷ οἴκῳ, ἐν τῇ πατρίδι Δ 113.

οἰκόνδε πίτ.=οἶκαδε· εἰς τὸν οἶκον· «—ἄγεσθαι»=φέρειν σύζυγον εἰς τὴν οἰκίαν μου α 360, φ 354· εἰς τὴν πατρίδα Β 158, «φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν» ψ 221.

οἶκος, οιο, ου, ῳ, ον, οι, ων, ους ἀρ. (ἀρχ. Fοῖκος)—οἰκία, κατοικία Ο 498· τὸ σπήλαιον ε 478, ω 208· σκηνή Ω 471· ἡ γυναικωνίτης υ 105· αἴθουσα τ 598, φ 27, 188, 388. Τὰ οἰκεῖα θ 45, ν 68, ο 375. Ἡ περιουσία θ 48, ρ 455, ξ 101, θ 238.

οἰκτείρω, οἰκτείρων, ᾤκτειρε (οἶκτος), ἐλεεινολογῶ Ψ 548, Ω 516.

οἰκτιστος, ἴδε οἰκτρός.

οἶκτος, ἀρ. (ὀΐζω) ἔλε (τινὰς)=εὔσπλαγχνία κατέλαβε θ 81, ω 438.

οἰκτρός, συγκ. -ότερ(α), ὑπ. -ότατην καὶ οἰκτίστω, ον (οἶκτος)—ἐλεεινός, ἄθλιος Α 242, λ 381, 421, Χ 76. μ 258· οἰκτρ(ὰ) ὀλοφύρεσθαι = ἐλεεινὰ θρηνεῖν, κλαίειν κ 409· «οἰκτιστα θάνοιεν» ἀθλιώτατα ἤθελον ἀποθάνῃ χ 472.

οἰκ-ωφελίη (οἶκος, ὀφέλλω) ξ 223 † αὔξησις τοῦ οἴκου, ἐπιμέλεια πρὸς διατήρησιν τοῦ οἴκου, οἰκονομία.

Οἰλεύς, ῆος (ὀΡϝιλ ; ϝ) α') βασ. Λοκρίδος, Π. τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος Ν 697, Ο 333, Β 727. 6') ἡνίοχος τοῦ Βιάνορος Λ 93.

Οἰλιάδης=Αἴας ὁ Λοκρὸς Μ 365, Ν 712, Ξ 446, Π 330, Ψ 759.

οἶμα, ματ(α) οὐδ. (οἴσω), ἔφοδος, ὁρμὴ Π 752, Φ 252.

οἰμάω, ἀόρ. οἶμησε(ν) (οἶμα) = ἐφώρμησε Χ 308. ω 538. «μετὰ πέλειαν» Χ 140.

οἶμη, οἴμης, πλ. ας (εἶμι) — διήγησις, ᾆσμα θ 481, χ 374, θ 74 τ. ἐ. οὐ ᾄσματος ἡ δόξα.

οἶμαι πλ. ἀρ. (εἶμι), ὁδοί, ἀλλ' ἐν μεταφ. σημ. σειραὶ Α 24 †=ζῶναι κύκλῳ τῆς ἀσπίδος.

οἰμωγή, ῆς, ᾗ θηλ. (οἰμώζω)—στεναγμός, ὀλοφυρμὸς Χ 409. Συνάπτεται «οἰμωγή τε καὶ εὐχωλή, κωκυτῷ τε καὶ —, — καὶ στοναχῇ», «δέδηε» υ 353

οἰμώζω, ἀόρ. ᾤμωξε, εὐκ. οἰμώξειε, μετ. οἰμώξας (συχνὰ ἡ μετ. ἀποκ. Ε 68) (οἶμοι)—θρηνῶ, ὀδύρομαι, κλαίω. Προστίθεται καὶ αἰτ. οὐδετ. «μέγα, σμερδαλέον, ἐλεεινὰ» Μ 162, Κ 522, Χ 33, Ψ 12, ι 506.

Οἰνείδης Υ. Οἰνέως, Τυδεὺς Ε 813, Κ 497.

Οἰνεύς, ῆος Υ. τοῦ Πορθέως, βασ. ἐν Καλυδῶνι ἐν Αἰτωλίᾳ, ἀνὴρ τῆς Ἀλθαίας, Π. τοῦ Τυδέως, ὁ Μελέαγρος, φίλος τοῦ Βελλεροφόντου· ἡ Ἄρτεμις εἰς τὴν χώραν του ἔπεμψε τὸν ἄγριον κάπρον (Καλυδώνιον κάπρον) Β 641, Ζ 216, Ι 535, Ξ 117

οἰνίζομαι, οἰνίζεσθε (Fϝοιν., οἶνος) προσ., ἐνα., πρτ. οἰνίζοντο=ζητῶ τὸν ἐμὸν οἶνον, τ. ἐ. ἀγοράζω Η 472. Καὶ μετὰ τοῦ οἶνον Θ 506, 546 κατὰ ζεῦγμα εἰς τὸ σῖτον.

οἰνο-βαρείων μετ. (βαρύς)=οἴνῳ βεβαρημένος, μέθυσος ε 374, κ 555, ρ 304.

οἰνοβαρής, οἰνοβαρές, κλ. (βαρύς), μέθυσος, οἰνόφλυξ Δ 225 †

Οἰνόμαος (ἄνευ F) α') **Αἰτωλὸς** Ε 706. 6') Τρὼς Μ 140, Ν 506.

οἰνό-πεδον, οἰνοπέδοιο ἐπίθ. οἰνοφόρος, μετὰ τοῦ «ἀλωῆς» α 193, λ 193. σύσ.=ἀμπελὼν Ι 579.

Οἰνοπίδης Υ. Οἴνοπος. Ἕλενος Ε 707 †

οἰνοπληθής (πλῆθος) πολύοινος ο 406 †

οἰνοποτάζει, ζων (ποτὸν) = οἶνον πίνει, εὐωχεῖται ζ 309, Υ 84.

οἰνοποτῆρας, τούς (ποτὸν) = οἰνοπότας θ 456 †

οἶνος, οιο, ου, ῳ, ον (Fοῖνος)—οἶνος, ὃς πάντοτε ἀνεμιγνύετο ὕδατι ἐπὶ Ὁμ. (ἴδε κρητήρ. ἀμφιφορεύς. ἀσκός, πίθος, πρόχοος, γέμειν) αἴθοπα Δ 462. (ἴδε ἐρυθρόν, μελιηδέα, μελίφρονα. ἡδύν, ἡδυπότοιο, εὐήνορα, ἐριστάφυλον, γερούσιον) — ὀνομαστοὶ οἶνοι· τῆς Ἐπιδάμνου, Φρυγίας, Ἠδάσου, Συρίης, Ἄρνης, Ἰστιαίας, Λήμνου, Θράκης· ὁ πράμνειος καὶ ὁ κικόνειος. Τοῦ οἴνου ἐγίνετο χρῆσις καὶ ἐν τ. ὅρκοις Γ 300.

οἰνο-χοέω (Fϝοιν), πρτ. οἰνο-χόεε, ἐωνοχόει, μετ. οἰνοχοεῦντες, ἀόρ. χοῆσαι (χοή) καὶ οἰνοχοεύει, ειν, ων (χοεύς) — χέω οἶνον εἰς τὰ ποτήρια· εἰμαι οἰνοχόος «τινί» ἐν φ 142· νέκταρ Δ 3

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

οἰνο-χόος, ου, ὁ ἀρ.(ϝ=οιν., χέω), ὁ κερνῶν τὸν οἶνον, ὁ κεραστὴς Β 128. ι 10.

οἶνοψ, **οἴνοπος**, ι, α, ε (ϝοιν., οἶνος;), ὁ ἔχων τὸ χρῶμα (τὴν ὄψιν) τοῦ οἴνου, περὶ τῆς ἀνηύχου θαλάσσης· τῆς μελαίνης, τῆς κυανῆς, τῆς βαθὺ ἐρυθρὸν χρῶμα ἐχούσης Δ 348, Η 88, α 183.

Οἴνοψ, Ἰθακήσιος, Π. τοῦ Λεώδους φ144†

οἰνόω, μόνον μετ. ἀόρ. παθ. **οἰνωθέντες** = μεθυσθέντες π 292 καὶ τ 11.

οἶξασα ἴδε οἴγνυμι.

οἷο=οὑ γεν. ἴδε ὅς.

οἰόθεν (οἷος) μετὰ τοῦ «—οἷος» = μόνος πρὸς μόνον, κατάμονος Η 39, 226. Ἰλ.

οἴομαι ἴδε οἴω.

οἰο-πόλῳ, -οισιν=ἐν ἐρήμῳ τόπῳ Ν 473, λ 574, «χώρῳ, σταθμῷ, οὔρεσσιν».

οἷος, οἵη, μόνος· «οὐκ οἵη, ἅμα τῇγε κτλ.» Γ 143. Μετὰ τοῦ «εἷς, μία, οὐ(ο)· «μετὰ τοῦ νόσφι, ἄνευθε τινος, ἔν, μετά τισι»· «καὶ» Ω 456· μοναδικός, ἐξαίρετος Ω 499 ὁ Πρίαμος λέγει, ᾧ πολλοὶ ἦσαν ἀδελφοί. Μετὰ τῆς «ἀπὸ» = μακρὰν ἀπὸ — «οἷον» ὑπόλ. με=ἐμέ μόνον Ι 355.

οἷος, οἵη, οἷον ἀντων. ἀναφορ. ἀνταποδιδομένη εἰς τὴν δεικτ. «τοῖος» = ὁποῖος, α, ον. α') εἰς ἀνεξαρτήτους προτ., εἰς ἔκφρασιν θαυμασμοῦ, ἀπορίας Θ 230. ε 183, ὁ 611, ξ 292, π 93, Ζ 166, ἔνθα ὑπάρχει αἰτιολ. δύναμις=ὅτι τοῖον. β') εἰς ἐξηρτημένας προτ., προηγουμένης τῆς δεικτικῆς «τοῖος» τοιοῦτος, ἥ «ὁ, ἡ, τὸ» = ὁποῖος, καθὼς ζ 307, Σ 105, Ξ 592, α 371, σ 36, τῆς «ὅδε» Ι 104. Συχνότατα καὶ ἄνευ δεικτικῆς ἀντων. Δ 264, φ 106. καὶ κατὰ βραχυλογίαν σ 136 «τοῖος—οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι· ἀντὶ οἷον ἦμαρ, ὃ ἐπάγῃσι. Συχνότατα προηγεῖται ῥ. γνωστικόν, αἰσθητικόν, λεκτικὸν Β 192, ο 20. υ 237, Γ 53. ἅπαξ μόνον ἐνοῦται ἡ «οἷος» μετὰ τῆς ἀορίστ. «τις» ι 348· «οἷος» μετ' ἀπαρ. ἔχει δύναμιν ἐπιτήδειος, κατάλληλος Θ 58, 272, ξ 491. **οἷον**, οἷα καὶ αἰτ. πλ. ἀντὶ ἐπιρ.=ὡς, καθὼς· «οἷον δὴ» αἰτιολ. εἰρωνία Ε 601 καὶ σ 221. ι 128, ω 515, θ 160, ὁ 271. εἰς ἀναφωνήσεις α 32.

οἷος καὶ ὅιος ἴδε ὅς.

οἰο-χίτων(α), τόν, = μονοχίτωνα ξ 489 † τὸν χαλκοῦν θώρακα σημαίνει.

οἰόω, ἀόρ. μετ. **οἰώθη** = ἐμανώθη Ζ 1, (ἔμεινε χωρὶς θεῖον)· Λ 401 = ἔμεινε ἔρημος ἀπὸ τῶν οἰκείων.

ὄις, (ὄϝις), ὄιος καὶ οἰός, ὄϊν, πλ. ὄιες (οἴες, οἷες, οἷσι ἄλ. γρ.), ὀίων, ὀίεσσι καὶ ὄεσσι, ὄις — πρόβατον (ἀρ. καὶ θηλ.) μετὰ τοῦ «ἀρνειός, ἄρσην»=κριός, ἡ «θήλεια», προβατίνα κ 572, ι 425, Κ 214.

ὀίσατο ἴδε ὀίω.

οἴσετε, σέμεν(αι) ἴδε φέρω.

οἴσθα ἴδε ΕΙΔ.

ὀισθεὶς ἴδε ὀίω.

ὀιστεύω, ὀισσεύοντα, ἀόρ. προσ. ὀίστευσον, μετ. σας (ὀιστὸς)—ῥίπτω, τόξον, τοξεύω· «τόξῳ» μ 84· «τινὸς» Δ 100. (ἴδε Εἰκ.)

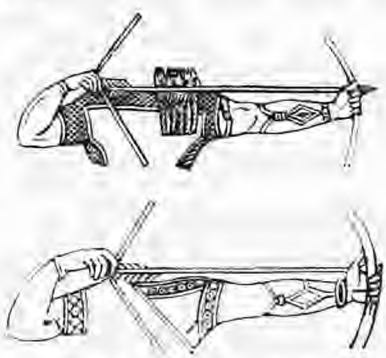

ὀιστός, οῦ, ῷ, όν, οἱ, ῶν, οὺς (ὀιστὸς) — τόξον, βέλος. Συνέκειτο ἐκ ῥάβδου ξυλίνης ἢ καλαμίνης καὶ ἀκωκῆς σιδηρᾶς εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον Ν 650, 662, ἐχούσης ἀγκιστρα Δ 139. Ἐνίοτε ἦν «τριγλώχιν» Ε 393, εἰς δὲ τὸ ἕτερον ἄκρον ἦν πτερωτὸν τὸ βέλος α 261, Ε 171. Ἐπίθ. «ὀξυβελής, πικρός, στονόεις, ταχέες, ὠκύς».

οἶστρος, ὁ, εἶδος μυίας, ἥτις πλήττει καὶ ἐρεθίζει τοὺς βόας καὶ ἵππους χ 300 †

οἰσύινος, **οἰσυΐνῃσι** (οἰσύα ἐκ τοῦ ϝοιτία=ϝιτέη) «ῥίπεσσι»=ἰτέινος ε 256 † διὰ καλαμωτῆς (πλέγματος) ἐξ ἰτέας ἔρραξε ἑκατέρωθεν περὶ τὰ χείλη τὴν σχεδίαν.

οἶτος, **οἶτον**, τὸν (εἶμι) — τύχη, μοῖρα, ὄλεθρος· μόνον ἡ αἰτ. Ι 563· καὶ μετὰ τοῦ «κακὸν—» θάνατον Γ 417, Θ 34, α 350.

Οἰτυλος, πόλ. ἐν Λακωνίᾳ Β 585 †

Οἰχαλίη, πόλ. ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, ἕδρα τοῦ Εὐρύτου Β 730, θ 224. **Οἰχαλίηθεν**=ἐκ τῆς Οἰ. Β 596. **Οἰχαλιεύς**=ὁ Εὔρυτος.

οἰχνέω, πλ. **οἰχνεῦσιν**, μετὰ σημ. θαμιστικῆς=συνήθως ἔρχονται, πρτ. θαμ. οἰχνεσκον, συνήθως ἤρχοντο, ὑπήγαινον Ε 790, γ 322.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οἴχομαι, οἴξεται κτλ., ἐνσ., ᾠχετο κτλ. πρτ. (ἐκ ῥιζ. Fικ)· ὁ ἐνσ. μετὰ πρκ. σημασίαν, α') ἔρχομαι, εἶμαι μακρὰν Ν 672, Ε 472, Χ 213, τ 47, α 242. Μετ. οἰχόμενος = ἀπών α 281. β') ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, φεύγω ἐπὶ ἀνδρώπων, ἀνέμων, βελῶν· «ὤχοντο»=ἀπῆλθον Δ 53, Ζ 346, υ 64. Τίθεται τὸ τέρμα τῆς κινήσεως μετὰ τῶν προθ. «ἀνά, ἐς, μετά, παρά, ἐπί, καθ', πρός» μετ' αἰτ., «κεῖσε, Πύλονδε»· «κατὰ γαίης, χθονός»· «μετὰ δουρὸς ἐρωήν»· «ὀδόν». Κατ' εὐφημισμὸν «ᾠχετο θυμὸς ἀπὸ μελέων» = ἀπέθανε. — Μετὰ μετοχ., ἥτις ἐκφράζει τὴν πρωτεύουσαν ἔννοιαν, τὸ δὲ ῥ. δευτερεύουσαν· «—ἀπιὼν»=ταχέως ἀπῆλθεν, ἢ κοινῶς «ἀνεχώρησε καὶ πάει» υ 63, Β 71.

οἰώ, (ῑ. ἀλλ' ~ ◦ | - Ε 894), οἴω. μέσ. οἶομαι (ῑ), εαι, ται κτλ., οἴοιτο, πρτ. ᾠίετο, ἀόρ. οἰσατο, πθ. ᾠίσθην, θη, ὀισθείς (καὶ υ 21, κ 258 Foιόμενον, Foισάμενος· ὄFιω;) — νομίζω, πιστεύω, συχνότερον χάριν μετριοφροσύνης ἢ εἰρωνείας, ἃς βεβαιοτάτας νομίζει ὁ λέγων Α 59, 78, Ε 284, Τ 64, α 173, γ 27· εἰκάζω, προσδοκῶ, ἐλπίζω Δ 11, υ 1, Ι 453, α 323. Παρενθετικῶς=νομίζω Χ 140. Συντάσ. α') μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. ἐνσ. εἰς ἔκφρασιν τοῦ παρόντος χρόνου «σ' οἰω—πάσχειν» Μ 73, ἢ τοῦ μέλλοντος Ν 273, α 223, τοῦ ἀορ. εἰς ἔκφρασιν τοῦ παρελθόντος Δ 558 «τῇ σ' οἰω κατανεῦσαι» α 173. β') μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. μέλ. Δ 59, 78, 204, συχνότατα. γ') μετὰ μόνου ἀπαρ. ἐπὶ ταυτοπροσωπίας Δ 296, «σύ—πείσεσθαι οἴω» Δ 12, Ε 341, Ζ 34, Ψ 92, τ 581, φ 91. δ') φοβοῦμαι μετὰ τοῦ «μὴ» καὶ εὐκ. τ 390 «οἰσατο κατὰ θυμὸν μὴ—ἀμφράσσαιτο». ε') μεταθ. μετ' αἰτ. προσδοκῶ, φοβοῦμαι, ὑποπτεύω ὃ 351 «κεῖνον—», χ 159 «τὸν περ οἴω», χ 168· ἄνευ ἀντικ. Δ 561 «αἰεὶ μὲν οἴεαι» Σχολ. διὰ παντὸς μὲ ὑπονοεῖς. Δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα τὸ ξ 363, ἔνθα ἐννοεῖται «εἰπέμεναί σε». ϛ') ἅπαξ ἀπρόσ. = 312 «ἀνὰ θυμὸν οἴεται ὡς ἔσσεταί περ».

οἰωνιστής, ἠν ἀρσ. (οἰωνὸς) οἰωνοσκόπος, ὃς ἐκ τῆς πτήσεως τῶν πτηνῶν ἢ τῶν φωνῶν μαντεύει Β 858 ὡς ἐπίθ., ἰδίως ὡς οὐσιαστ. Ν 70=ἔμπειρος τῶν οἰωνῶν.

οἰωνοπόλος, οἰωνο-πόλων γεν. πλ. (πολέω) ὅστις ἐνασχολεῖται περὶ τὴν ἑρμηνείαν τῶν οἰωνῶν, ὁ οἰωνοσκόπος Α 69 καὶ Ζ 76.

οἰωνός, ῷ, όν, οἱ, ῶν, οἷσι(ν), οὺς α') πτηνὸν σαρκοβόρον γ 271. Λ 453· συνάπτεται μετὰ τοῦ «κύων, θὴρ» Α 4, γ 259, ω 291. β') πτηνὸν μέγα γ 321, λ 605. γ') μαντικὸν ὄρνεον ο 532· «δεξιὸς» ἢ πρὸς ἀνατολὰς πτῆσις ἦν καλή. δ') αὐτὸ τὸ σημεῖον, τὸ προαιώνισμα «εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης» Μ 243.

ὀκνείω ἐνσ., πρτ. ὤκνειον (ὄκνος)—μετ' ἀπαρ. διστάζω, φοβοῦμαι Ε 255 καὶ Υ 155.

ὄκνος, φ, ἀρσ. δισταγμός, ἰδίως δὲ ἀργία ἀδράνεια, ἀμέλεια Ε 817 (κεκμηκότι ὑπὸ τοῦ πολεμικοῦ κόπου). Ἰλ.

ὀκριάω, ὀκριόωντο πρτ.μέσ.(ὀκριόεις) «—πανθυμαδὸν» = παρωξύνοντο, παρεφέροντο σ 33 †

ὀκριόεις, ὀκριόεντ, ται-θ' (ἄκρος), ὁ ἔχων τραχείας ἐξοχάς, γωνιώδης, τραχύς, ἄξεστος «χερμαδίῳ, λίθῳ, μαρμάρῳ (-ον)» Θ 327, Π 735, τ 499.

ὀ-κρυόεις, ὀκρυόεντος, οέσσης (κρύος), πλήρης κρύους, κρυερός, τρικώδης, φρικαλέος Ι 64 καὶ Ζ 344.

ὀκτά-κνημος, ὀκτά-κνημα (κνήμη), ὁ ἔχων ὀκτὼ κνήμας· μὲ 8 ἀκτῖνας εἰς τοὺς τροχοὺς «κύκλα» Ε 723 (ἴδε Εἰκ.)

ὀκτώ ἀριθ. ἄκλιτ. Β 313, χ 110· ὀκτωκαιδεκάτῃ=τῇ 18 ἡμέρᾳ ε 279, η 268, ω 65.

ὀλβιό-δαιμων κλ. (ὄλβιος) μακάριος, εὐδαίμων Γ 182 ÷

ὄλβιος, ου, ον, ε, οι (ὄλβος) — εὐτυχής, περὶ κτημάτων καὶ μάλιστα πλούτου, εὐδαίμων, πλούσιος· ἅπαξ ἐν Ἰλ. Ω 543, ἔνθα ἡ δύναμις καὶ τὰ πλούτη τοῦ Πριάμου περιγράφονται. Οὐσιαστ. ὄλβια = εὐτυχία, ἀγαθὰ η 148· ἄλλ. τὸ ὄλβια εἰς τὸ ζωέμεναι· ἴδε ἀρχ. σχολ. «ποιήσειαν—» = εὐλογήσειαν ν 42.

ὄλβος, ῳ, ὁ ἀρσ. εὐτυχία· συνάπτεται μετὰ τοῦ «πλούτῳ» Π 596, ζ 188, ξ 206· μακαριότης γ 208.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ὀλέσκεν πρτ. θαμ., διορθ. ἀντὶ ὀλέκεσκεν Τ 135.

ὀλέσθαι, ὀλέσκε, ἴδε ὄλλυμι.

ὀλέθριον οὐδ. ἐπίθ. (ὄλεθρος) ἦμαρ=καταστρεπτικὴ ἡμέρα (ἡ τοῦ θανάτου ἡμ.) Τ 294 καὶ 409.

ὄλεθρος, ου, ῳ, ον (ὄλλυμι), καταστροφὴ «αἴπυς», «—ψυχῆς· τῆς ζωῆς ἀφανισμός Χ 325 «πείρατα ὀλέθρου», περίφρασις τοῦ θανάτου, τὸ τέλος τοῦ ὀλ. Ω 735, αἰτιατ. ἐπεζηγ. προσδιορ.

ὀλεῖται, ἴδε ὄλλυμι.

ὀλέκω, ὀλέκουσε ἐνσ., μετχ., πρτ. ὄλεκον, θαμ. ὀλέκεσκεν, πθ. ἐνσ. ὀλέκονται, πρτ. ὀλέκοντο (ὄλλυμι)—καταστρέφω, ἐξαφανίζω, ἐπὶ ἀνθρώπων Θ 279, ἐπὶ πτηνῶν χ 305· πθ. ἀπόλλυμαι, ἀφανίζομαι Π 17, Δ 10 (ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ).

ὀλέσαι, ας, σσαι, σσας, ὀλέσθαι, ἴδ. ὄλλυμι.

ὀλετήρ, ὀλετῆρα, τὸν (ὄλλυμι) φονέας Ξ114†

ὀλιγη-πελέων, ουσα=λιποθυμῶν, ὀλιγοψυχῶν Ο 245· ἀδύνατος τ 356.

ὀλιγη-πελίης, τῆς (πέλομαι) ἀδυναμίας, λιποθυμίας ε 468.

ὀλίγιστος, ἴδε ὀλίγος.

ὀλιγο-δρανέων μετ. (ἀ. δρᾶν) ὀλίγον δυνάμενος, ἀδύνατος ὢν Ο 246. Ἰλ.

ὀλίγος, ου, ῳ, ον, οισι· η, ης, ῃ, ην, ον, ὑπερθ. ὀλίγιστος Τ 223· ὀλίγος, βραχύς, ἐπὶ διαστήματος Κ 161 «χῶρος» μικρός· «ἄρουρα—» Γ 115, Σχ. βραχὺ ἦν τὸ μεταξὺ τῶν στρατευμάτων διεῖργον αὐτοὺς χωρίον· ἐπὶ χρόνου Ι 157· ἐπὶ σωματικοῦ μεγέθους, μικρὸς Β 529, ὁ Αἴας ὁ υἱὸς τοῦ Ὀιλέως· ἐπὶ ψυχῆς Α 593 καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων Π 825 «πίδακος», «ὀπὶ» Α 801 = ὀλίγη περ ἐοῦσα ὅμως ἀνάπνευσίς ἐστιν. Οὐδ. ὀλίγον ἐπιρρ. μετὰ ῥημ.—ὀλίγον τι, ὄχι πολύ, προστίθ. εἰς συγκρ. —ὀλίγῳ Τ 217· ὀλίγου ξ 37 = σχεδόν, ἐγγὺς ὑπερθ. Τ 223, συγκ. ὀλίζων, πλ. Σ 519 †

Ὀλιζών, πόλ. τ. Θεσσαλ. Μαγνησίας Β717†

ὀλισθαίνω, ἀόρ **ὄλισθε**=ἔπεσε Ψ 774· μετὰ τῆς «ἐκ» Υ 470.

ὄλλυμι, μετχ. **ὀλλύς**, ύντων, τας, ὀλλῦσαι, μέλ. ὀλέσω, σσεις, σσει, ἀόρ. ὤλεσα, ας (εν), σαν καὶ ὄλεσσε(ν), σσαν· σσῆς, ῃ, σωσιν· σειε· σσον· σσαι· σσας, σαντ(α), τες, σασα—α') ἀπόλλυμι, καταστρέφω· ἐπὶ ἀνθρώπων φονεύω, ἐξαφανίζω· «θυμόν, μένας· στεροῦμαι, ἀποβάλλω Λ 83, Θ 449. β') Πθ., μέσ. ἐνσ. ὀλλύμενοι, ων, ους, ἄων, πρτ. ὄλλυντ(ο), μέλ. ὀλεῖται, ὀλέεσθε, σθαι, ἀόρ. ὀλόμην, ὄλε(σ)το, οντο καὶ ὤλεο, ὤλετο· ὄλωμαι, ὄληαι, ται, ωνται· ὀισθε· έσθαι καὶ οὐλόμενος — ἀπόλλυμαι, καταστρέφομαι «ὑπό τινι» Π 489, μετ' αἰτ. «μόρον, αἶτον» ἀλλὰ «ὀλέθρῳ»· ἕνεκά τινος «δόλῳ»· ἐνταῦθα καὶ ὁ πρκ. ὄλωλας, εν, η καὶ ὑπρσ. ὀλώλει=ἀπωλέσθης, κατεστράφης κτλ. Ω 729, Κ 187.

ὄλμον, τόν (Φολμ)—στρογγύλον λίθον Λ147†

ὀλοιός, ὀλοιή, ῆσι δοτ. πλ. (ὀλοός), ὀλέθριος Χ 5, Δ 342.

ὀλολυγῇ, τῇ (ὀλολύζω)=ὀλολυγμῷ, θρήνῳ Ζ 301 †· φωνὴ γυναικῶν εὐχομένων θεοῖς.

ὀλολύζω, ἀόρ. **ὀλόλυξε**, αν, αι, πάντοτε ἐπὶ γυναικῶν κλαιουσῶν· α') ὀλοφύρομαι, θρηνῶ δ 769 (ἡ Πηνελόπη θυσιάζουσα). β') ἀνακράζω, κραυγάζω χ 408, ἐξηγεῖται τὸ χωρίον τοῦτο, διότι ὅσων λέγει ὁ Ὀδ. Χ411.

ὀλόμην, ἴδε ὄλλυμι.

ὀλοιό-τροχος ἀρσ. (ΦολΓοι, τρέχω) μέγας στρογγύλος λίθος Ν 137 †

ὀλούς, οῖα, ῷ, ον, οῖς· ή, ῆς, ήν, ᾶς· ά· συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος, τε, δικατάλ. δ 442 (ὄλλυμι) — ὀλέθριος, σκληρός, ἐπὶ θεῶν «μοῖρα, Κήρ», ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων Γ 133, Ω 39, Χ 5, Π 849 «κῆρ» ἄγριον· ἀλλὰ κῆρ'=Κῆρα, ἀγρίαν· «πόλεμος, λύσσα, πῦρ, γάος, νύξ, δεσμός, φόβος, φρένες».

Ὀλοοσσών, όνος, πόλ. ἐν Θεσσαλίᾳ Β739†

ὀλο-όφρων, ονος (φρὴν ἐν τῇ Ὀδ.) α') ὁ ὀλέθρια φρονῶν (διανοούμενος), ἄγριος Β723. β') ἐπίβουλος α 52, κ 137.

ὀλοφυδνόν, οὐδ. (ὀλοφύρομαι)—θρηνητικόν, γοερὸν «ἔπος» Ε 683, τ 362.

ὀλοφύρομαι, εαι κτλ. ἐνσ., ἀόρ. ὀλοφύρασθε, ατο· α') ἀμετβ. ὀδύρομαι, θρηνῶ, ἀπολ. Π 450· παρενθετ. Ψ 75 = ἱκετεύω· προστίθ. «θυμῷ», συχνότ. κατὰ μετοχ. Ε 871· προστίθ. αἰτ. πλ. οὐδ. «πολλά, οἰκτρ(ά), αἰνὰ» ν 221, τ 543· ἐνίοτε μετὰ τοῦ «προσηύδα» Λ 815, λ 472, κ 265· πρβ. Ο 114· μετ' ἀπαρ. χ 238 (ὡς ὀκνεῖν) =διστάζεις. β') μετβ. θρηνῶ, κλαίω, ἐλεῶ, συλλυποῦμαι «τινά» Π 17, Ρ 648, κ 157.

ὀλο-φώϊα, ὀλέθρια «δῆνεα» κ 289. Ὁ πλ. οὐσ. πανουργίαι δ 410.

Ὀλυμπιάδες Β 491 † αἱ Μοῦσαι ὡς κάτοικοι τοῦ Ὀλύμπου.

Ὀλύμπιος, οι. α Δ 583, 389, 18 ὁ ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου οἰκῶν. Εἶναι δὲ ὁ **Οὔλυμπος** ἢ Ὄλυμπος «ἀγάννιφος, αἰγλήεντος, αἰπύν, θεῶν ἕδος, μακρὸς, πολυπτύχου, ἄ-

Δημόσιον Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Ξάνθη

κρος, μέγας, μέγαν, οὐρανόν»· τὸ παρὰ τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ Πηνειοῦ ὑψηλότατον (9160 ποδ.) ὄρος τῶν θεῶν, ὃ οὗ συχνὰ λέγεται «θεοί, θεῶν, θεοῖς, οἱ Ὄλυμπον ἔχουσιν» Ε 404, Ν 68, θ 331, τοὶ Ὄλ. ἔχουσιν σ 180). Αἱ πολλαὶ χιονοσκεπεῖς κορυφαὶ ἐφαίνοντο καὶ ἐκ τῆς παραλίας τῆς Τροίας (Ἔλυμπος) πρβ. ξ 42—6.

ὄλυραι, ὀλύραι, τάς, εἶδος κριθώδους καρποῦ Ε 196 καὶ Θ 564.

ὁμαδέω, ὁμάδησαν ἀόρ. (ὅμαδος) = ἐθορύβησαν α 365, Ὀδ.

ὅμαδος, ω, ον ὁ (ἀ. ὁμὸς Ρ 380 σομάδω·) τύρβη, πλῆθος ἀνθρώπων Η 306, Ρ 380=ἓν προμάχοις. Μεταφ. θόρυβος, ρωγὴ ἀδιάκριτος Β 96, Κ 13 ἡ βοὴ τῶν φευγόντων καὶ διωκόντων Μ 171, Π 394. Ἡ βοὴ τῆς μάχης συμπλοκῆς κ 356· ταραχὴ ἀνέμου Ν 797, «ἀνάστατος, θεσπέσιος».

ὁμαλὸν ποίησαν, = ἐλείαναν, ἀγλ. τὸ «πρόπαλον» : 327 ÷

ὁμ-αρτέων Ὀδ ἀμ-αρτέων.

ὁμαρτῇ = ἁμαρτῇ=

ὁμαρτήσην ἐπίρ. ὁμοῦ, ἅμα (κατὰ τὸ βάδην, καλήσην· ἀμείνων γραφὴ Ν 584 ἢ ὁμαρτήτην 3 ὀυϊκ. πρόσ. τοῦ παρατ. τοῦ

ὁμαρτέω ἀόρ. **ὁμαρτήσανθ'** ὁμαρτήσαντε εὐκ. ὁμαρτήσειεν, κάμνω τι μαζί, συναντῶμαι ἐχθρικῶς, συμπλέκομαι Ω 438, ν 87.

ὀμβρι-μος, ὁμβριμο-πάτρη, ἐσφαλμ. γρ. ἀντὶ ὑβρίμος Γ 357.

ὄμβρος, ω, ον, ὁ (μύρεσθαι;) α') βροχὴ ἐαρινὴ Κ 6· τὸ δὲ βρέχειν τοῦ Διός, ὅθεν «Διὸς ὄμβρος» β' ἐν Μ 280 «Διὸς ὄμβρος» ἡ χιών· «ἀθέσφατος, ἄσπετος, πολύς».

ὁμείτας, μέλ. τοῦ ὀμνυμι.

ὁμ-ηγερέτ-ης, ὁμηγερέες, ἐσσι (ὁμοῦ, ἀγείρω) εἰς ἓν συνηθροισμένοι Ο 84· οὐχὶ ταυτόλογον τὸ «ἐπεὶ ἠγερθεν—ὁμ. ἐγένοντο» Β 9.

ὁμ-ηγυρίζομαι, ὁμηγυρισασθαι ἀόρ.=συναθροίσασθαι, ὁμοῦ συναγαγεῖν π 376 ἢ ἐκ τοῦ

ὁμ-ήγυρις, ὁμηγυρίν, τὴν (ἄγυρις, ἀγείρω) ἐκκλησίαν, συνέλευσιν, συνάθροισιν Υ 142 ÷

ὁμ-ηλικίη, ης, ῃ, ην (ὁλλαμοῦ, ἥλιξ) ἡ αὐτὴ ἡλικία Γ 465, συγκεκρ. ἐν περιληπτ. σημ.=ὁμήλικες Γ 175, Ε 325, Ν 485 ἀλλὰ καὶ περὶ ἑνὸς=ὁμήλιξ γ 19, ξ 23, χ 209.

ὁμ-ήλιξ, ὁμήλικα, ες, ας (ὁμοῦ) ὁ τῆς αὐτῆς ἡλικίας, καὶ μετὰ γεν. ἡλικιώτης «σεῖο ἄνακτος» τ 358.

ὁμ-ηρέω, ἀόρ. **ὁμήρησε** (ἀραρεῖν) «μοί», ἦλθε μετ' ἐμοῦ, συνέτυχεν ἐμοὶ π 108 ÷

ὁμιλαδὸν ἐπίρ. (ἐξ ἀ. ὁμίλος)=κατὰ στίφη, καθ' ὁμάδας Μ 3, Ἰλ.

ὁμιλεῖν, πρτ. ὁμίλει, ἐομεν, εον, καὶ ὁμίλουν, ἀόρ. ὁμίλησα, ησωσι, ήσειεν, ήσαντες (ἐξ ὅμιλος), ἔρχομαι εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, συμπλέκομαι· «τισίν» Ν 779 =συγκρούομεθα, πολεμοῦμεν. Μετὰ τῆς «μετὰ—» Ε 834=μάχεται· «περί» Π 644 = συνηθροίζοντο. β') συναναστρέφομαι, ἀναμιγνύομαι «ἀνδράσιν—» Δ 260, «μνηστῆρσιν» 821, σ 167 μετὰ τῆς «μετὰ» Λ 502, «περὶ» ω 19.

ὁμιλος, ου, ῳ, ον, ὁ (ἐξ ὁμοῦ, εἴλεω) α') πυκνὸν ἄθροισμα «ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν», β') σωρός, «ὁμίλῳ» Φ 606 (δοτ. τοῦ τόπου· γ') συμπλοκή, στίφος μαχομένων Κ 231 ἐν τῷ στρατοπέδῳ καὶ ἔξω αὐτοῦ λ 514, δ') ἐν γένει συνάθροισις, πλῆθος Γ 340 (ἐνωχούντων α 225, θηρατῶν ε 791, παιζόντων Ψ 804, κλαιόντων Ω 712, ἐν Ὀδ. συχν., περὶ τῶν μνηστήρων ο 328, π 20, καὶ περὶ πραγμάτων· ἅπαξ θ 196).

ὁ-μίχ-λη, ην, νεφέλη Α 359, ὁμίχλη Γ 10, «—κονίης» νέφος κονιορτοῦ, Ἰλ.

ὄμμασ(α), σι, τὰ (πληθ. μόνου) (ὤμμαι) ὀφθαλμοί Α 614· ἐν παραδοξ. Α 225 «κυνὸς ὄμματ'»· « —καλὰ μαρμαίροντα». Ἐν Θ 340 ἄμεινον «οἴματ'».

ὀμνυμι, ὀμνύθι, καὶ ὀμνῦ, ὔετω, προστ. ἐνσ., πρτ. ὤμνυε, μέλ. ὀμοῦμαι, εἶται, ἀόρ. ὤμοσα, ε, σαμεν, ἄλλως ὀμ—, καὶ μετὰ σσ (Ὀμόσσαι, σομόσαι; Τ 187) ὀμνύω. Συντάσσεται α') «τινί» ἅπαξ Κ 328· σπανίως, «πρός τινα» ξ 331, β') «ὅρκον, ἐπίορκον—» μετ' ἀπαρ. μέλ. μετὰ τοῦ «ἦ μέν» Α 76, Ι 413, γ') αἰτ. πράγματος· ἐνόρκως ἐπιθεβαιῶ τι Τ 187, δ') Σχῆμα «ὤμν. ὅρκον» μετὰ τοῦ «μή, μήποτ'» καὶ ἀπαρ. μέλ. (Τ 127, ε 178), ἀόρ. (Τ 175) καὶ παρακ. (τ 288), κατὰ τὴν ἔννοιαν ε') αἰτ. προσώπ. ἢ πράγματος, ὃ τις ἐπικαλεῖται ἐν τῷ ὅρκῳ· Ξ 271 «ὤμοσσον Στυγὸς ὕδωρ». Ο 40 «λέχος κουρίδιον».

ὁμο-γάστριος, ον (γαστήρ) αὐτάδελφος Φ 95, «κασιγνήτης» Ω 47.

ὁμόθεν ἐξ ἀντὶ «ἐξ ὁμοῦ» = ἐκ τῆς αὐτῆς (ῥίζης) «θάμνοι» ε 477 ÷

ὁμόζυγος, ον, αι, η, ης, ῃ, ην, αι, ας (ὁμοῦ, ζυγόν), ὁ αὐτὸς π 182, μετὰ τοῦ «οὐ» Α 278· Μ 170 ὁμοῖος «τινι», εἷς τις ἐξ ἡμῶν ἢ ἐν πολέμῳ· ἢ «θέειν» καὶ ἀόρ. ἀπαρ. βραχυλογικὴ συγκρ. 6121, Ρ51· Ψ632, ἴσος, ἰσοδύναμος. Ἀλλὰ

ὁμοῖος, ὁμοίου (ἐξ ἀ. ὁμοῖος (πρὸ ξυγκρίσεως

ἐκ τοῦ ξυνός) — ἐξομοιῶν, ἐξισῶν, κοινὸς «πόλεμος, γῆρας, θάνατος, νεῖκος, δέμας»ω 543· (ἴσως ἀρχαία παραφθορὰ τοῦ ὁλοίτιος).

ὁμοιόω, μόνον ἀόρ. παθ. **ὁμοιωθῆμεναι** «ἄντην» Δ 187, ἀντιπαραβληθῆναι πρόσωπον πρὸς προσωπον, «μῆτιν» κατὰ τὴν σύνεσιν γ 120.

ὁμοκλάω, **ὁμόκλᾱ** πρτ.=ὁμοκλέω, πρτ. **ὁμωκλέομεν**, εον, ἀόρ. ὁμοκλήσειε κλ. καὶ θαμ. κλήσασκε (καλεῖν ξ 35· κελεύω), μεγάλῃ τῇ φωνῇ καλεῖν. προσρωνεῖν, παραινεῖν Σ 156, Υ 448, Ε 439 «δεινόν» Ω 248, προστάττειν τ 155· μετ' ἀπαρ. ω 173, αἰτ. μετ' ἀπαρ. Π 714.

ὁμοκλή, **ὁμοκλῇ**, ἡν, αἱ, ἡ (ὁμοκλᾶν)=προσφώνησις Μ 413, προσταγαὶ ρ 189.

ὁμο-κλητήρ, **ὁμο-κλητῆρος**, τοῦ (ὁμοκλῆ)=τοῦ μεγαλοφώνως προσκαλοῦντος· «ἀκούσας» κελευστοῦ, τοῦ ἀπειλοῦντος (="Εκτορος) Μ 273 καὶ Ψ 452.

ὁ-μόργνυμι, πρτ. **ὁμόργνυ**, μέσ. ὠμόργνυτο, ἀόρ. ὁμορξάμενος, ον, ἦν· ἀπομάσσω, σπογγίζω (ἐν τμ. Ε 417) «δάκρυα—παρειάων»=τὰ δ. ἐκ τῶν παρειῶν Σ 124.

ὁμός, ῆ, όν, ἡ, ᾗ, ἦν (ἅμα) α') ὅμοιος, ὁ αὐτὸς Δ 437, κ 41. β') κοινὸς Ο 291, ἴσος Ν333=ἰσοβαρές, ἰσορροπές· «λέχος, τιμή».

ὁμόσας κ. ἐξ. ἀόρ. μετχ. τοῦ ὄμνυμι.

ὁμόσε (ὁμὸς) = εἰς ταὐτὸν Μ 24 = εἰς ἓν μέρος ἔκαμε τοὺς ποτ. νὰ συρρεύσωσι, καὶ Ν 337 = συνῆλθε.

ὁμο-στιχάει (ἐ. ἀ. στείχω) «βόεσσι» συμβαδίζει, συμπορεύεται Ο 635 †

ὁμό-τιμον, τὸν (ἐ. τιμή) = ἰσότιμον, τῆς αὐτῆς ἀξίας καὶ τιμῆς Ο 186 †

ὁμοῦ (ὁμὸς) α')=ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ Δ 122, λ 573. Συχνὰ συνάπτει δύο οὐσιαστ. =ἐπίσης «ὁμοῦ πόλεμος καὶ λοιμός», «αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς», πρβ. Λ 245, μ 67, ι 75. β')=μετά· μετὰ ὀυτ. «ὁμοῦ νεφέεσι—» Ε 867, διότι κεκαλυμμένος νέφεσιν ἀπὸ γῆς ἀνήρχετο (τὸ «ὁμ. νεφ.» μετὰ τοῦ ἰών).

ὁμο-φρονέω, **ὁμοφρονέοις**, ἐοντε δυϊκ. μετ. (φρονέω), φρονῶ τὸ αὐτό, συμπαθῶ ι 456. Μετὰ τοῦ «νοήμασι» ζ 183 = συμφωνῶ κατὰ τὰ φρονήματα, ἔχω τὰ αὐτὰ αἰσθήματα καὶ φρονήματα.

ὁμο-φροσύνην, ησι, τὴν (ὐ. ὁμόφρων), συμφωνίαν, γνησίαν φιλίαν ἐκ ταὐτότητος αἰσθημάτων ζ 181· πλ. οἰκειότης ο 198. ἐκ τοῦ

ὁμό-φρων, ὁμόφρονα (φρὴν) «θυμὸν» σύμφωνος, ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ αἰσθήματα· Χ 263 †=ὁμονοοῦσι.

ὁμόω, **ὁμωθῆναι** ἀόρ. παθ. «— φιλότητι» συνελθεῖν ἐξ ἀγάπης, συγκοιμηθῆναι Ξ209.

ὁμφᾰλόεις, ὁμφαλόεν (ὀμφαλὸς) α') περὶ ζυγοῦ· Ω 269 «(ζυγὸν) πύξιμον, ὁμφαλόεν» τὸν ἔχοντα ὀμφαλόν. Εὐστ. τὸ ὑπεροχάς τινας ἔχον ἐν μέσῳ, αἷς οἱ ἱμάντες περιειλοῦνται, ἢ τὸ ἔχον μέσον ὀμφαλόν, ᾧ προσδεῖται ἱμᾶσιν ὁ ῥυμός. Σχ. ἕνα μόνον ἔχοντες ὀμφαλόν, ᾧ προσδεῖται ἱμᾶσιν ὁ ῥυμός'=τὸν ὀμφαλῷ κεκοσμημένον. β') ὁμφαλοέσσης, αν, αι, ας· «ἀσπίδας—» τ 32 τὰς δι' ὀμφαλοειδῶν ἐξοχῶν κεκοσμημένας ἢ λίαν κυκυρτωμένος, καμαρωτός. Ἡύστ. ὁμφαλοὶ δὲ ἀσπίδος βοὸς ἦλλαι τινες εἰς κόσμον ἐπικείμεναι καὶ μάλιστα κατὰ τὸ μέσον· ὅθεν καὶ εἴρηνται καθ' ὁμοιότητά τινα τοῦ ζωϊκοῦ ὀμφαλοῦ Λ 259. (ἴδε Εἰκ.). Ἰλ.

ὁμφαλός, οῦ, ὸν, οἱ.—α') ὀμφαλὸς Δ'525, Φ 180, Ν 568. β') ὀμφαλὸς τῆς ἀσπίδος, τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀσπίδος κύρτωμα, (βοῦλα) καὶ μετὰ κομβίου ἢ ἀκίδος τινός· οἱ «ὀμφαλοὶ» ἐχρησίμευον πρὸς διακόσμησιν τῆς ἀσπίδος· «ἐν δὲ οἱ (ἀσπίδι) ὀμ. ἦσαν ἑπτὰ δὲ κασσιτέροιο λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἦεν μέλανος κυάνοιο» Λ 34. γ') ὁ ὀμφαλὸς τοῦ ζυγοῦ ἤτοι ὁ ἐπὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ ἧλος· (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ζυγὸς α. δ') ἐν γένει τὸ μέσον, «θαλάσσης» α 50. Ἰλ. (ᾰ)

ὄμφακες, (ᾰ). αἱ ἄωροι σταφυλαὶ η 125 †

ὀμφή, ῆς, ῇ, ἡ (Fέπος) φωνή, μετὰ τοῦ «θείη, θεοῦ, θεῶν» Υ 129, γ 215, ὡσαύτως φωνὴ (τοῦ ὀνείρου) Β 41 (ἴδε πανομφαῖος)· πάντοτε περὶ προφητικῶν (μαντικῶν) φωνῶν. Σχ. ὀμφὴ ἡ θεία κληδὼν οὐ πᾶσα σήμη.

ὁμ-ώνυμοι πλ. (ὐ. ὄνομα) ἔχοντες ταὐτὸ ὄνομα Ρ 720 † (οἱ δύο Αἴαντες). Ἡ δὲ ἔννοια αὕτη· ἡμεῖς ἔχοντες τὸ αὐτὸ ὄνομα, μαχόμεθα ἴσῃ ἀνδρείᾳ.

ὁμῶς (ὁμός) α') ὁμοῦ «πάντες» δ 775. β') ὡσαύτως Ρ 644, κ 28, ν 405· μετὰ δοτ. «τέκεσσιν»=ἐξ ἴσου, ὁμοίως πρὸς τ. Ξ 72.

ὅμως (ὁμῶς)=ὅμως Μ 393 καὶ λ 565.

ὄναρ, τὸ (ἄ), μόνον ὀνμ. καὶ αἰτ. ἑνκ. ὄνειρον, ἁπλοῦν ἐνύπνιον, ἀλλ' ὡς τὰ πολλὰ ὑπὸ τῶν θεῶν πεμπόμενον «καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν» Α 63· ἀντίθετον τοῦ «ὕναρ» εἶναι τὸ «ὕπαρ» τ 547, υ 90· διαφορὰν ἴδε εἰς Ἀμμών. φάσμα καθ' ὕπνον (ἄλλως «ὄνειρος») μόνον ἐν Κ 496.

ὀν-ειάρ, ὀνειάτ'=ὀνείατα οὐδ. (ὀνίνημι) προστασία, ὠφέλεια, προστάτης (περὶ προσώπων) Χ 433· περὶ πραγμάτων· βοήθεια δ 444· ὁ πλθ. σημ. πολύτιμα πράγματα Ω 367, ρ 78, ἐν τοῖς ἄλλοις χωρίοις μάλιστα ἐδέσματα, βρώματα Γ 91, α 149, σ 316.

ὀνειδείων, οισ(τν) (ὄνειδος) ὑβριστικός, «μῦθον, ἐπέεσσιν» Φ 393, καὶ οὐδ. πλθ. ἄνευ ἐπ. ἐν οὐσιαστ. σημ. = ἐξανειδιστικοῖς λόγοις Χ 497.

ὀνειδίζων, ἀόρ. 2 ἑν. ὀνείδισας, πρστ. ισον (ὄνειδος), ὑβρίζων «ἔπεσιν»· «τινί τι» Ι 34, «ὅτι» Β 235· κατηγορῶν, μεμφόμενος σ 380.

ὄνειδος, εα, εσι, τό α') ὄνειδος, μομφή, ἐπίπληξις πλθ. «—μυθήσασθαι, —λέγ'»= μομφὰς (ἀπρεπῆ) διηγήσασθαι Δ 291, Β 221· «κατ'—χεῦαν μητέρι» χ 463=ἐπεσώρευσαν κατὰ τῆς μητρὸς ἐπιπλήξεις. β') συγκεκρ. ἀντικ. τῆς ὕβρεως, αἶσχος, ἀτιμία· Π 498 «κατηρείη καὶ ὄνειδος»· πρβ. Γ 242 «αἶσχε καὶ ὀνείδεα».

ὀνείρατα, ἴδε ὄνειρος.

ὀνειρεύειν, **ὀνειρεύσαι** θλ. ἐπίθ. (ὄνειρος), εἰς ὄνειρον ἀναφερόμενος, τοῦ ὀνείρου «ἐν —πύλῃσι»=εἰς τὰς πύλας τῶν ὀνείρων, τ. τ. ἐν τῷ ὀνείρῳ δ 809.

ὀνειρο-πόλος, **ὀνειροπολήματα**, αν α') ὁ ὀνειρομένηνῶν ὀνείρων» τ 562 κ. ἑξ. πρβ. τ 809.

ὀνήμενος, ὄνησα, ἴδε ὀνίνημι.

ὄνησις, **ὀνήσιμος**, ἡ (ὀνίνημι)—«ἀντάσειεν» ὠφέλεια, σωτηρία φ 402 ἠ· παροιμία σημαίνουσα κοινῶς «τόση» προκοπὴν νὰ ἴδῃ, τόσον καλὸν νὰ ἔχῃ».

Ὀνητορίδης γ 282 Θραντίς, Γ. τοῦ **Ὀνήτωρ**, Ἱερεὺς τοῦ Ἰδαίου Διός, Γ. Λαόγονος Π 604.

ὄνος, ου, αν ἀρσ., ἡ τῶν βοῶν κόπρος (βόλβιτον) Ψ 775 (μόνον ἐν Ψ').

ὀνίνημι. **ὀνίνησι**, μέλ. ὀνήσει, εἰν. ἄόρ. ὤνησας, εν, αν καὶ ὄνησα· μέσ. μέλ. ὀνήσεαι, εται, ὀμεθ(α), ἀόρ. 2 πρστ. ὄνησο, μετχ. ὀνήμενος — ἐνργ. λυσιτελῶ, ὠφελῶ α') ἀπολ. Θ 36, 467. β') «τινά ἤ τι» Δ 395, 503, ξ 67 = ὠφέλησας. γ') «τινί» διά τινος Δ 503. δ') «μέγα» μεγάλως, πολὺ Ω 45, «αὖ δὲ τοῦτο γῆρας ὀνήσει» τοῦτο, ὡς πρὸς τοῦτο. ε') «τινά τι» ψ 24. — Μέσ. εὐχαριστῶ· Ζ 260=ὠφελήθήσῃ· «ὃν θυμὸν» Η 172· μετὰ γεν. ἀπολαύω, καρποῦμαι «σευ» Π 31, τὸ «τι» αἰτ. τῆς ἀναφορᾶς· τ 68 «ἄλλοτε»· μετχ. ἐπιθ. ὀνήμενος (δηλ. «ἔστω, εἴη»), ἀναφώνησίς τις, ὁ εὐλογημένος θ 33.

ὄνυμ(α) καὶ **ὄνυμα**, ὀνόματ(α), τό· (ὀ-γνομα) α') ὄνομα, «καὶ τ'οὔνομα» Γ 235· ι 16 «μοί ἐστι», μετ' ὀνομαστικῆς «Εὐρυδάτης ὄνομα ἔσκε» τ 183, 347, σ 5, ι 366 (η 54, τ 400 «μετὰ τοῦ ἐπώνυμον», «τίθεσθαι»· «—ὅττι κεν εἴπω» τ 406, «εἶπ' ὄνομ' ὅττι σε κάλεσσι» θ 550. β') μνήμη δ 710. γ') σήμη. δόξα ν 248, ω 93.

ὀνομάζω, **ὀνομάζουσι**, ε, εν, ων, πρτ. ὠνόμαζες, εν), ον, ἀόρ. ὠνόμασας (ὄνομα) α') ἀριθμῶν. (ὀνομάζων) ὑπισχνοῦμαι Ι 513, Σ 449. β') ὀνομάζω, καλῶ, προσαγορεύω·

β') ἀναφέρω, ἀριθμῶ B 488, δ 240, Ι 121, (κατ' ὄνομα) ὡς μάρτυρας ἐκάλει Ξ 278. γ') ἐξ ὀνόματος καλῶ Χ 522. δ') προσαγορεύω, διορίζω Ψ 90. ε') μετ' ἀπαρ. ὑπισχνοῦμαι ω 311.

ὀνομακλήδην, ἴδε εἰονομακλήδην.

ὀνυμα-κλυτός (ὑ. κλύω) τῷ ὀνόματι ἔνδοξος, ὀνομαστός Χ 51 ✝

ὀνομαστός, **ὀνυμαστήν** (ὀνομάζω), πάντοτε μετὰ τοῦ «οὐκ» ἀκαταονόμαστος, ἡ ἀναξία ὀνόματος. ἴδιότι ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος (κακοΐλιος) εἶναι τρικαλέα διὰ τὰ ἐν αὐτῇ κακά τ 260. Ὀδ.

ὄνος, ὁ, «ὄνος ὠμῆς» Λ 558 ✝ παραβάλλεται ὁ Αἴας πρβ. Σχ.

ὀνόσασθε, αἰτο. ὀσσάμενος, ἴδε ὄνομαι.

ὀνυστά, χηματικὸν ἐπίθ. τοῦ ὄνομαι, μετὰ τοῦ «οὐκέτ'» οὐ μεμπτά, ἀμεμπτα Ι 164 ✝

ὄνυξ ὀνύχεσσι, ἀρσ. (ὀ-νύσσω), ὁ ὄνυξ τοῦ ἵππου Μ 202, ο 161.

ὀξυ-θελής (ὑ. βέλος) «ὀιστὸς» ὁ ἔχων τὸ ἄκρον ὀξύ· ἄλλ. ὁ ὀξέως βλήθεις, ὁ ταχέως ἐκτοξευθεὶς Δ 126 ✝

ὀξύεις, **ὀξύοεντα**, -τα (ὀξύ, ἄλλ. ἀπὸ ὀξύας δένδρου) ὁ ἔχων ὀξεῖαν αἰχμήν «δουρί, ἔγχει» Ξ 443, Ε 50· «ἔγχεα» τ 33, υ 306. Ἰλ.

ὀξύς, εῖ, ὑν, εῖς, ἐστί(ν)· εἶ(α) Ο 313, εἴη, εἶ(αι) Α 272, ῃς, ας· εἶα, ἑα. ὑπερθ. ὀξύτατον — ὀξύς, μυτερός, σουβλερός· ἐπὶ ὅπλων· «ἄκων, ἄορ, βέλος, δόρυ, δουρε, ἔγχος, μοχλός, ξίφος, ὄγκοι, πέλεκυς, φάσγανον», καὶ σκευῶν Γ 520, ἐπὶ δράκου «πάγοι» μ 73, ε 411, ἐπὶ λίθου Π 739, ἐπὶ τοῦ ῥωτὸς Γ 372 «αὐτῇ—» καὶ ἤκουν Ο 313, «αὐτῇ—» χαλεπή, δριμεῖα· «ὀξὺ νόησε— Γ 374 καθαρῶς, ὀξέως ἐθεάσατο· βοήσας, κωκύσασα, ἄκουσε, κεκληγώς», ἐπὶ λύπης, ὀδύνης Μ 269, «βέλος δξ.»=ἡ σφοδρὰ ὀδύνη 268. τ 517 «ἄκος μελεδῶνες» πικρός, ἀλγεινός· ἐπὶ τοῦ Ἄρεος· σφοδρός, βίαιος Α 836.

ὄν καὶ ὄνυ ἀντὶ ὠοῦ, ἴδε ὄς, ἡ, ὁ.

ὀπάζω, ὀπάζειν ἐνσ., πρτ. ὀπαζεν, ὤπαζε, ξαν. μέλ. ὀπάσσω, ομεν, ἀόρ. ὤπασα, ε, α· καὶ ὄπασσα, ε(ν)· εὐκ. σαιμι, σειαν· πρσ. σσον, ἀπαρ. σσαι, μετ. σσας, μέσ. μέλ. πάσσεαι, ἀόρ. σσατο, σσάμενος (ἀπᾴω, ὑπηδέω, ἕπω) α') ἀκολουθῶ δίδω, παρέχω ὀπαδὸν «ἡγεμόνα τινί» Ν 516, «ἅμα» Σ 452, ρ 310) καὶ «μετ' ἀμοτέσσασι· «πρωτόν, κύριον ἀπάγω, ὑπάγω, ἐπάγω, ἐπιφέρω, ἐπιβάλλω, ἐπιτίθημι· «ἐπὶ δ' ἄλγεα θῆκε· ἐπὶ δ' ἄλγεα ὄπασσε· ἐπὶ δ' ἄλγεα ὄπασσεν· ἐπὶ δ' ἄλγεα ὄπασσαν· ἐπὶ δ' ἄλγεα ὄπασσαν· ἐπὶ δ' ἄλγεα ὄπασσα

μοί τάξα» Γ 216 ἔχω, φέρω τὰ τόξα μετ' ἐμαυτοῦ (ἀνωμελῶς).

ὀπί ὅστ. τοῦ ὀΰ.

ὀπίζομαι, ἐο ἐνστ., πρτ. ὠπίζετ(ο) (ὄπις) παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, προσέχω, φοβοῦμαι τι» Σ 216· ἐν Ὀδ. μόνον περὶ σεβασμοῦ θεῶν ἐν χρήσει «Διὸς ἢ θεῶν μῆνιν» «σὺν θυμόν», «ἐμὲ» μόνον Χ 33· ἐντρέπεσο.

ὀπιθε(ν) ἴδε ὄπισθεν.

ὀπιπεύειs, ἤ (ἧττον ὀρθῶς) ὀπιπτεύειs, ἀόρ. μετ. εὐσας (ἐξ. ὄπις) Δ 371, περιβλέπω τί, προσβλέπω ἀκολάστως «γυναῖκας», καὶ ἀπόλ. Η 243=περιβλεψάμενος.

ὄπις, ἰδος, ἰδα καὶ ιν, ἡ (ὀπωπα)—ὄμμα, ὀφθαλμός, «—θεῶν», ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἐκδικητικῆς τῶν θεῶν ἐποπτείας ξ 88· ἔπειτα ἱερὰ τιμωρία, νέμεσις μόνον ξ 82 ἄνευ «θεῶν» ἐν Ἰλ. μόνον Π 388. Ὀδ.

ὄπι(σ)θε(ν) ἐπίρ. (ἀπὸ: α') «τὰ ὀπ.»· ὄπισθεν «πέμπειν, στῆ» Α197. β')ὀπίσω ρ201· «—σάκος βάλεν» Λ 545. γ') «οἱ ὄπ.»=οἱ καταλελειμμένοι. δ') «ὄπισθεν ἢ τὰ ὀπ.»=ἀπὸ 'πίσω, τὰ ὀπίσθια Σ 348, Δ 613. Φ 236. ε') ἐπὶ χρόνου· = μετὰ ταῦτα χ 55. ὕστερον, εἰς τὸ μέλλον Δ 362 = πρὸς πρόθ. μετὰ γεν. «μάχης, δίζηαι» Ν 536.

ὀπίσ(σ)ω (ἀπὸ: α') ἐπὶ τόπου πρὸς τὰ ὀπίσω Μ 272, Γ 218, ὀπισθεν ἑαυτοῦ κατέλιπε Χ 137. β') ἐπὶ χρόνου· ὕστερον, ὀπίσω Γ 160, 411, ἀντιτ. «νῦν» Ζ 352, «προπάροιθε» λ 482, εἰς τὴν ὀρ. «ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω» «κλεύσσειν, νοεῖν, ὁρᾶν» ἐμπροσθεν καὶ ὄπισθεν ἑαυτοῦ..., σημ. δὲ τὴν πρόνοιαν καὶ περίσκεψίν τινος Α 343, Γ 109· «λείπειν» =καταλείπειν· Ὑπερθετ. «ὀπίστατον» αἰτ. τὸν τελευταῖον Θ 342 καὶ Α 178 (ισ,τσσ).

Ὀπίτης Ἕλλην Λ 301 ÷ (ῑ).

ὁπλέω, ὥπλεον πρτ. (ὅπλον) παρεσκευάσαν, (ἑκτὸς) ἡτοίμασαν ζ 73 ÷

ὁπλεσθαι ἴδε ὁπλίζω.

ὁπλή, ὁπλέων γεν. πλ.=ὁπλῶν, Λ 536 καὶ Υ 501· αἱ ῥαιδίες αἱ ἀποπίπτουσαι ἀπὸ τῶν ὀνύχων τοῦ ἵππου ἕδαλλον.

ὁπλίζω, ἀόρ. **ὥπλισσε**, προστ. ὁπλίσσαν ἀπαρ. ἰσαι, πθ. Μέσ. ἐνσ. ὁπλίζονται, ὡμεθα, πρτ ὁπλίζετο, οντο, ἀόρ. ὡπλίσαθ'=ὡπλίσαντο, ἀμεσθα(ι), ὑπ. ὁμεσθα, ἀόρ πθ. ὁπλίσθεν=ὡπλίσθησαν α') ἐνεργ. ἑτοιμάζω, παρασκευάζω τροχὸς «κυκειῶ, ἧλα», «ἅρμα» Ω 190· «νῆες» ρ 288 = ἑτοιμάζονται πρὸς πλοῦν. β') Μέσ., Παθ. ὁπλίζεσθαι· — α5, Μέσ. παρασκευάζομαι «δεῖπνον, δόρπον» π 443, δ 20· ὡπλίσθαι Ι 172, Ψ 150· τοὺς ἑαυτοῦ ἵππους ἔζευξεν Ψ 301.

ὅπλον, «, ων, οισι» (α') (ἕπω)—ἐν γένει σκεῦος, α') ἐργαλεῖα σιδηρᾶ Σ 409, «χαλκήϊα» γ 433, β') σχοινία, ἱστία τοῦ πλοίου κλπ. ε 390, ξ 346, σχοινίον· πλὸν τὰ ἅρμενα θ 390, «ὅπλων ἀπτεσθαι» θ 423. γ') ὁπλισμὸς τοῦ στρατιώτου Κ 254, Σ 614.

ὁπλότερος, οι, ων, συγκρ., ὑπερθ. ὁπάτη, ην (ὅπλον)· ῥωμαλεώτερος, νεώτερος «γενεῇ, γενεῇφι» κατὰ τὴν ἡλικίαν Β 707 Ι 58, πρβ.Δ325· ἀπολ.=νέος, νέα γ 165 η 18.

Ὀπόεις, ὀεντος, ὁ, Ὀποῦς, πόλ. Λοκρῶν Ψ 85, Σ 326, Β 531.

ὀπός, ὁ, τὸ γαλακτῶδες τῆς συκῆς, χρησιμεῦον πρὸς πῆξιν τοῦ γάλακτος (ὡς πυτία) Ε 902 ÷

ὀπός τῆς, ἴδε ὀΰ.

ὀπποθεν (ὁκῆ-) ἐρωτημ. πόθεν α 406, ξ 47. Ὀδ.

ὁπποθι(ι) ἀναφορ. ὅπου Ι 677, γ 80.

ὁππότε, ρ 421, τ 77· ὁπποῖον, οἵης, οἵ(α) (ὁκῆοῖος)—ὁποῖος α') ἐρωτημ. α 171 «ὁππόθ' ἅσσα'»=ὁποῖά τινα τ 218· β') ἀναφορ. ρ 421, Υ 250.

ὁπου,=ὅπου γ 10. Ὀδ.

ὁππόσ' ἴδε τὸ ἑπόμ.

ὁππόσων, ὁπ(π)ο(σ)σ(α), αὐδ. ὁσα ξ 17 «ὁππόσα» ἐπὶ μεγέθους καὶ πλήθους Ω 7, ὅσον Ψ 238· «ἐπέλθω» ὁσονδήποτε μακρὰν καὶ ἂν πορευθῶ ξ 139· ἐνταῦθά τινες ἄνευ ἀνάγκης γράφ. «ὁππόσε»=ὅποι, εἰς οἱονδήποτε μέρος.

ὁπ(π)ότε Α') ἐπίρ ἐρωτημ. (ὁκῆότε), καθ' ὃν χρόνον, πότε, εἰς πλαγίας ἐρωτ. πρωτ. γομένου τοῦ ῥ. «μένω, δέχομαι». α') μεθ' ὁριστικῆς. ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου ὁ 633, υ 386. β') μετ' εὐκτ., παρωχημένου χρόνου ἡγουμ. Ι 191. β') σύνδεσμος χρονικός, ὅτε, ὁπόταν α') μεθ'ὁριστ. ὅταν σ 109. μετὰ μέλ. προστιθεμένου «κεν» π 282 ἄλ. γρ. «θῆσιν»· μετὰ παρωχημ. ὅτε Γ 173. Θ 230 ὅηλαδή, «ἦμεν». Ἀρχὴ τῆς προτάσεως ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στίχου Δ 351. β') ὑποθετικός, ἔνθα ὁ λόγος γίνεται οὐχὶ περὶ τοῦ ἤδη τετελεσμένου ὡς τοιούτου α') μεθ' ὑποτακτ. 1) ἐν ᾗ περιπτώσει, ὁπόταν, ἐπὶ προσδοκωμένων ἢ μελλόντων Α 163. Φ 112. 2) ἐπὶ προτάσεως γενικῶν καὶ ἀορίστων Ο 210, Π 53, Ρ 98· ἰδίως ἐπὶ παροιμιώσεων. Ο 382, δ 433· καὶ μεθ' ὁριστ.

παρόντι Δ 344 ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τοῦ «ἂν» ἢ «κεν», (παρωχημ. ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει Ξ 322, εὐκτ. ἐν τῇ ἐξαρτωμένῃ ω 344). δ') μετ' εὐκτ. 1) ἐπὶ περιπτώσεων, καθ' ἃς γίγνεταί τι κατ' ἐπανάληψιν ἐν τῷ παρελθόντι Τ 317, ἐν τῇ κυρ. πρατ. πρκ. ἢ ἀόρ. (στμ. τὸ πολλάκις γιγνόμεν.) Γ 233, Ο 284, Σ 544, ξ 217. 2) δι' ἀρομοιώσεως πρὸς τὴν ἔγκλισιν τῆς κυρίας προτ. Υ 148· σ 148. γ') ὑποτακτ. μετὰ τοῦ «κέν», ἐν τῇ κυρίᾳ προτ. προστ. κ 293 (ἐπαΐξαι ἀάπρμ. ἀντὶ προστακτ.) (ξ 303 «ἄν»), μέλλουσα πρᾶξις Χ 366, Ι 703, ϐ 358 («ἂν» α 40), ὁριστ. γ 238, υ 83 («ἄν» λ 17) ὑποτ. θ 445 «ἄν».

ὁππότερος, ᾱ, ον, οι, αι, ὁπότερος, ὅστις ἐκ τῶν δύο Γ 71, μ 57· πλθ. Γ 299

ὁπποτερωθεν = ἐξ οἱουδήποτε μέρους ἐκ τῶν δύο Ξ 59 †

ὁπτᾰλέα, ἑων (ὀπτὸς) ὀπτά, ψητὰ Δ 345, μ 396.

ὀπτάω, μόναν 3 πλθ. τοῦ πρτ. **ὄπτων**=ὤπτων, ἀόρ. ὤπτησε. σαν, ὄπτησαν, ῆσαι, ήσας, σαντες, πϐ, ἀόρ. ὀπτηθῆναι (ὀπτὸς) —ὀπτῶ, ψήνω (περὶ τὸν ὀβελόν) γ 33. «—περιτραϐέως—ἐρύσαντο», μετὰ τὸ ψήσιμον τὰ ἔχυναν «εἰν εἰλεοῖσιν» Ι 215, Α 460, «ἀρεῶν» γεν. ἐπιμεριστικὴ ο 98· ἔψηνον δὲ καὶ «γαστέρα, σπλάγχνα».

ὀπτήρ, ὀπτῆρας, τοὺς (ὄπωπα)=κατασκόπους ξ 261 καὶ ρ 430.

ὀπτός, ὀπτόν, ά (ποπ, πεπ) ὀπτός, ψητὸς π 443. Ὀδ.

ὀ-πυίω, ὀ-πυίσει, ἐμεν(αι), οντες, πρτ. ὤπυιε, ὄπυιε — νυμφεύομαι, λαμϐάνω γυναῖκα Ν 429, Π 178· «ὀπυίοντες»=οἱ ἔγγαμοι· «ὀπυιομένη» μεμνηστευμένη, ὑπανδρευμένη.

ὄπωπα, ἴδε ὁράω.

ὀπωπή, ὀπωπῆς, τῆς (ὄπωπα α') ὅρασις ι 512=στερηθῆναι τῆς ὄψεως. ϐ') ϐλέμμα «ὅπως ἤντησας—» ὅ,τι εἶδες ἰδίοις ὄμμασι.

ὀπώρη, ης, ῃ, ην (ὀπτός, ὥρη), ὁ μεταξὺ τοῦ θέρους (τέλους Ἰουλίου) καὶ φθινοπώρου καιρός, ἡ θερμοτέρα καὶ ὑγιαιτέρα ὥρα τοῦ θέρους, «τεθαλυῖα» διότι ἀκμάζει κατ' αὐτὴν ἡ ὡρίμανσις τῶν καρπῶν λ 192, ξ 384.

ὀπωρινός, ῶ (ἴ. ὀπώρη) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ὀψιαίτερον θέρος «ἀστὴρ» ὁ Σείριος Ε 5.

ὀπ(π)ως ἐπίρ. (ὀκ)ως, καθώς, ὅπως· Α') ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσ.=πῶς, προηγουμ. ὁριστ. ἢ προστ. «ἔρξον ὅπως ἐθέλεις» ἢ εὐκτ. ξ 171, Κ 545, Β 252, μετὰ μέλ. ὁριστ. ἐκφράζει πολλάκις σκοπὸν Ρ 634, Δ 14, α 57, μεθ' ὑποτ. ξ 329 καὶ τοῦ «κεν» ϐ 545, α 296, ἔτι δὲ = ἵνα, ὅπως γ 19, α 76· προκειμένου περὶ τοῦ παρελθόντος τίθεται εὐκτ. γ 319. Β') ἀναφορικ. ὡς, οἷον, μετὰ τοῦ «ὣς» α 111, «τοῖον» π 208· ϐ 109 =πῶς τόσον πολύ· ὑποθ. μεθ' ὑποτ. Ψ 324, «κεν» Υ 243. Γ') χρονικὸν μετὰ παρωχημ. Ε 27, Λ 459 γ 373 (κατὰ διάφορον γρ. «ἐπεὶ—», ἀλλ' οὐχ οὕτως ἐν χ 32 «ὅπως ἴδον».

**ὁράω, ὁρόω, ῶ, ᾷς, ᾷ, ῶμεν· ὁῶτε· ὁρᾶ· ὁῶν, ὁῶντες, ὁῶσα, ὧν, ὧντες, ὧσα. Μέσ. ὁρῶμαι, ᾶται· ὄρηαι, ηται· ὧτο, ᾶσθαι, ᾶσθαι, ὡμενος, οι. πρτ. ὁρᾶτο, ὧντο· πρκ. ὁπωπα, ας, ὑπερσ. ὁπώπει, ἀόρ. εἶδον καὶ -ὁμην. Μέλ. μέσ. ὄψεαι, ει, εται, εσθ(αι), ὁμενος, η. αι· ἀλλὰ ὄψεσθ(ε) Ω 704, θ 313, εἶναι ἀόρ. πρστ. (ἀρχαϊστὶ Fοράω) ϐλέπω, παρατηρῶ α'). μετϑ. «τινά, τι» Γ 234· («ἐν» πρὸ θ 459)· προστίθ. «ὀφθαλμοῖσιν—» Ω 391, γ 93. ϐ') ἀμετϑ. ἀποϐλέπω «εἰς, ἐπί, κατά τινα. ἢ εἴς τι» «κατ' ὄσσε» εἰς τοὺς ὀφθαλμούς Ρ 167· συντάσσεται καὶ μετὰ τοῦ «ὅτι» Η 448, «οἷος» Φ 108, μετὰ «καὶ εἰ», «φίλους ὁρόωτε καὶ εἰ» = εὐχαρίστως θὰ ἐϐλέπετε ἐὰν Δ 347. Μέσ. συμμετεχούσης τῆς ἐσωτερικῆς διαθέσεως. θεῶμαι. α') «τινά» Α 198. ϐ') μετὰ τοῦ «ἐς, κατά». γ') μετὰ μετχ. «θνήσκοντας ὁρᾶτο» Δ 56, ἤτο ἠναγκασμένη νὰ ϐλέπῃ θνήσκοντας τοὺς Δαναούς· τὸ μέσ. ὡς δ 47, Χ 166, «—φάος ἠελίοιο» = ζῆν καὶ ἐννοεῖν ρ 545. δ') (ἐν) ὀφθαλμοῖσιν Γ 306, ε') «ὅθ'=ὅτε» Υ 45.

ὄργυι(α), αν, ἡ, ὀργυιά, διάστημα, τὸ μεταξὺ τῆς δεξιᾶς καὶ ἀριστερᾶς χειρὸς ἐκτεινομένης Ψ 327. Ὀδ.

ὀρέγω, μετχ. **ὀρέγων**, οντος, παρασχημ. ὀρεγνυς(ῦ), μέλ. ὀρέξω, ομεν, ειν, ἀόρ. ὤρεξε, ὀρέξης, ῃ, ειαν, αι, ας. Μέσ. ὀρέγεσθαι, πρκ. 3 πλθ. ὀρωρέχαται Π 834, ὑπερσ. ὀρωρέχατο Λ 26, ἀόρ. ὠρέξατ(ο) καὶ ὀρέξατ(ο), άσθω, ασθαι, άμενος η. α') ἐνεργ. ἐκτείνω τὰς χεῖρας· ἐξέτεινον δὲ τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, τὴν ϑάλασσαν, τὴν γῆν τ. ἐ. πρὸς τὸ μέρος, ἔνθα ἐνομίζετο ὅτι κεῖται τὸ ἐπικαλούμενον ι 527, χ 37· ἢ ἐκτείνω πρός τινα Α 351· ι 527 παρέχω «κῦδος, εὐχος, τάχος». ϐ') μέσ. ἐκτείνομαι Λ 26=ἦσαν ἐκτεταμένοι· λαμϐάνω τι διὰ τῶν χειρῶν· «-ποσίν» ἐξ' ἵππων ταχέως τρέχω

ὃι' ἐκτεταμένων ποδῶν· ἐκτείνω τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν, διασκελίζω, (ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος) N 20· «ἔγχει» προτείνειν τὸ ἔγχος πρὸς προσβολήν· μετὰ γεν. Z 466 —ἐξέτεινε τὰς χεῖρας ἢ ἔπιασε· «τινός»=ἅπτεσθαί τινος ἢ σκοπεύειν κατά τινος, «δουρί»· μετ' αἰτ., ἡνωμένον μετὰ τοῦ «ἔφθη, φθῆσι» καὶ μετχ. = ἐπιτυγχάνειν τινός, «τινα» ἢ «τι»· ὁμοίως καὶ τὸ ἐνεργ. Ω 506=ἐκτείνειν τὰς χεῖρας πρὸς τὸ στόμα (τὸ γενειον) τοῦ φονέως τοῦ υἱοῦ μου· γενικὴ ἔκφρασις (ἀλλὰ προτιμοτέρα τοῦ «γουνοῦσθαι») ἀσχέτως πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν τρόπον τῆς συγκινητικῆς παραστάσεως ἐν 478.

ὀρεκτός, **ὀρεκτῆσιν**=προτεταμέναις «μελίῃσιν»=δόρασι B 543.

ὀρέομαι, **ὀρέοντο** πρτ., παρασχημ. τοῦ ὄρνυμι=ἔσπευδον, ὥρμων B 398 καὶ Ψ 212.

Ὀρέσ-βιος ἐξ Ὕλλης, Θηβαῖος E 707 †

ὀρεσί-τροφος ἀνατεθραμμένος ἐπὶ τῶν ὀρέων (περὶ λέοντος) M 299, ξ 130, ι 292.

ὀρεσ-κῴοισι, **οις** (κεῖμαι) = τοῖς κατοικοῦσιν ἐπὶ τῶν ὀρέων Δ 268 καὶ ι 155.

ὀρέστερος, αι (ὄρος, πρβ. ἀγρότερος) ὀρεινός. ἄγριος «δράκων» X 93, «λύκοι» κ 212.

Ὀρέστης α') εἷς τῶν Τρώων M 139, 193. β') Υ', τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὁ τοῦ Αἰγίσθου φονεὺς γ 306, καὶ τὴν ἰδίαν μητέρα Κλυταιμνήστραν ἀποκτείνας (ἴδε Εἰκ. ἐπὶ ἕλ-

λην, ἀμαρτόντος) καὶ βασιλεύσας λ 461, α

ὄρεσφι, ἴδε ὄρος.

ὀρεχθέω, **ὀρέχθεον** πρτ. (ῥοχθέω!=ἔρεγχον Ψ 30 † ἀλ. ἀποθνήσκοντες ἐξετείνοντο.

ὄρθαι ἴδε ὄρνυμι.

Ὀρθαῖος, εἷς τῶν Τρώων N 791 †

Ὄρθη, πόλ. τῆς Θεσσαλίας B 739 †

ὄρθιος, **ὄρθι(α)** οὐδ. πλ. (ὀρθός) μετὰ φωνῆς μεγάλης καὶ ὀξείας.

ὀρθό-κραιρος, ἡ, **ὀρθοκραιράων** μόνον γεν. πλ., (κέραα)· α') «βαῶν—» ὀρθὰ κέρατα ἐχόντων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα μ 348, Θ 231. β') «νεῶν» Σ 3, Τ 344 μετὰ πλοίων ἐχόντων τὴν πρῴραν καὶ πρύμνην των κεκυρτωμένην ὡς κέρας.

ὀρθός, ὀν, (ἀ), ῶν. α') ὀρθός, «στῆ», ὡς τρίχες ἵσταντο ἠνωρθωμέναι Ω 359 (περὶ ῥίκνης)· «ἀναΐξας—» ἐγερθείς μεθ' ὁρμῆς. ὀρθὸν (ὀρθός), ἀόρ. **ὤρθωσε**=ἀνώρθωσε Η 272· (συχν.) «ὀρθωθεὶς ἐπ' ἀγκῶνος»=ἀναστάς, ὄρθιος, ἱστάμενος Κ 21.

ὀρίνω, ει, ετον, ων, πρτ. ὄρινε(ν), ἀόρ. ὦρινας, ε(ν), ὄρινα, 2, 3 ἐν. καὶ μετ' αὖξ. ὠρ-, ας, ε, ῆς, ῆ, αις, Παθ. ἐνστ. ὀρίνονται, ὀρνυμένῳ, αν, οι, ους, η, παρατ. ὠρίνετο, ἀόρ. ὠρίνθη, ὀρίνθη· εἰη, ἐντες (ὄρνυμι). α') ἐγείρω, κινῶ «ἄνεμον» Ι 4, «ὁρυμαγδόν» Φ 313. «γόον» Ω 760 διήγειρε δ') ἐκπροβῶ Δ 208. γ') ταράττω, διασκορπίζω Ι 243, χ 23. Συχν. «θυμόν τινι» τὴν ψυχὴν συνταράττω, διαταράσσω, δι' ὀργῆς «ἐνὶ στήθεσσιν» θ 178, καὶ ἄνευ τοῦ «ἐνὶ στήθεσσιν» Α 792=συγκινῶ· καὶ ἐπὶ ἄλλων παθῶν Β 142, ρ 47, ο 87, χ 23· διὰ τόξου σ 75, ο 486· «ἐνὶ ὀρεσί», μετὰ τοῦ «κῆρ, ἦτορ» Π 509, Παθ. καὶ περιπλανᾶσθαι χ 360, ἐξαγριοῦσθαι, συνταράττεσθαι Β 294, Ο 7, Π 377.

ὅρκιον, ἅπαξ μόνον ἑνικ. Δ 158, ὅρκι(α) πλ. (ὅρκος) τὰ τεκμήρια τοῦ ὅρκου α') ὅρκος Δ 158, = 302. β') τὰ σφάγια, τὰ θυσιαζόμενα κατὰ τὸν ὅρκον Γ 245, 269· =μετὰ τοῦ «ταμεῖν—» =σφάζειν, θύειν τὰ ἐπὶ ὅρκῳ σφάγια Β 124, τ, ἐ. βεβαιῶ τὴν συνθήκην διὰ σφαγῆς ζώων· «— πιστὰ», ἀσφαλῆ, διότι αἱ συνθῆκαι διετέλουν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν θεῶν, καὶ κατ' ἐξοχὴν τοῦ Διός Γ 105, 107· Δ 155 «θάνατόν τοι—» ὡς θάνατον διὰ σὲ=συνῆψα μετὰ τῶν Τρώων τὴν περὶ μοναμαχίας σου συμ-

τοῦ ὁμνύοντος καλουμένη ἀνωτέρα δύναμις· ὡς μάρτυς καὶ ἐκδικήτρια Β 755 τὸ ὕδωρ τῆς Στυγὸς, ὁ ἀρχαῖος ὅρκος (τὸ ὅρκ. δεινοῦ προσδιορισμὸς) Ο 38. δ' ὁρκωμοσία «ἑλέσθαι τινὸς» λαμβάνειν παρά τινος Ξ 740, Δ 76· «κάρτερον, μέγαν» ἐπὶ πλουσίων, ἐπὶ θεῶν Τ 108 ἄλλως ἐν γένει, ἰσχυρός, «θεῶν» πρὸ τῶν θεῶν γενόμεθα Υ 313· «γερούσιον» τὸν ὅρκον τῶν γερόντων, τῶν ὑπὸ τῶν γερόντων προστατευομένων, τὸν ὑποχρεοῦντα πάντα τὸν λαὸν Χ 119· «ὅρκῳ πιστωθῆναι» ὑποχρεοῦσθαι δι' ὅρκου ο 130. γ') μετὰ τοῦ «ἑκάστοτε» τ 395 τοὺς πάντας ὑπερηκόντισε κατὰ τὴν ψευδορκίαν.

ὁρμαθός, ὁρμαθοῦ, τοῦ (2 ὅρμος) ἅλυσσις, «νυκτερίδων» εἰς ἓν ὅλον ἡνωμένων ω 8 ÷

ὁρμαίνων, ουσ. α) κ. ἑ. ἐνσ., μέλ., πρτ. ὥρμαινε, ἀόρ. ὥρμηνε. αν (ὁρμάω). α') στρέφω τὸν νοῦν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ Ξ 20. β') ἀναλογίζομαι, σκέπτομαι «χαλεπὰ ἀλλήλοις». μετὰ τοῦ «ἐνὶ φρεσί, κατὰ φρένα (καὶ κατὰ θυμόν), ἀνὰ θυμὸν» ὡς ὑποκείμ. καὶ τὸ «κῆρ» η 82· καὶ μετὰ τοῦ «ὅπως» Φ 137, ἢ «εἰ» ἢ ὀπτλῆς ἔρωτ. «ἦ—ἦ,—εἰ—ἦ».

ὁρμάω, μόνον ἀόρ. ὁρμήσαμεν, σαν. ὁρμήσω, σειε (ὁρμή, α') ἐνεργ. παροξύνω «τινὰ ἐς πόλεμον, πόλεμον» ἐντεῦθ. παθ. «ὁρμηθεὶς θεοῦ» Θ 499=ὑπὸ τοῦ θεοῦ παρορμηθεὶς (ἐμπνευσθείς) ὑπὸ τῆς μούσης. β') ἀμετ. ὁρμῶ, μετὰ ἀπαρ. τοῦ «στῆναι ἐναντίβιον» πρὸς ἀντίστασιν, «ἀΐξασθαι» Χ 194, μετὰ γεν. «τινὸς» κατά τινος Δ 335. Μέσ. παρατ. ὡρμᾶτ(ο), ὦντ(ο), ἀόρ. ὡρμήσατ(ο), ἠσωνται καὶ παθ. ὡρμήθη, ἤτην, ησαν καὶ ὁρμηθήτην, ῆναι, θεὶς, θέντος, ι, α, έ, ες = ὁρμῶ· μετ' ἀπαρ. «ἐξελθέμεναι, διώκειν, πολεμίζειν» Κ 359. γ') διώκω, τρέχω· «ἐκ—» ὁρόμῳ φερόμαι, «μετά τινος» ὁρόμῳ διώκω. «ἦτορ αἰ» = ἡ ψυχή του ἐπεθύμει· «τινος» («ἐπί τινι») ἐπιπίπτω κατά τινος «ἐπί τινος» ἔγχελυ κλπ. διὰ τοῦ ὁράτος κλπ., «σὺν τεύχεσι» ἐπαίσταμαι.

Ὁρμενίδης, αο. Υ, τοῦ Ὁρμένου, α') Ἀμύντωρ Ι 448. β') Κτήσιος ο 414. (ι)

Ὁρμένιον, τό, πόλ. τῆς Μαγνησίας Β 734 ÷

Ὁρμενος, α') Τρὼς Θ 274. β') ἕτερος Τρὼς Μ 187. γ') καὶ ὁ ἴδε Ὁρμενίδης.

ὅρμενον, ἴδε ὄρνυμι.

ὁρμή, ῆς, ἡ, ἦν (ῥέω), α') ἐπίθεσις (τῶν μαχομένων Ι 355, τῶν θηρίων Λ 119) «ἐς ὄρ. ἔγχεος ἐλθεῖν»=ἔρχεσθαι εἰς ἀπόστασιν βολῆς δόρατος Δ 460. β') ἡ ἐπιχείρησις, σπουδὴ ε 416=δὲν διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν, ματαία θὰ μοὶ εἶναι· «νώματος, πυρός». γ') Β 403 τὴν ἔξοδον· τὸ κίνημα μεταφ. θέλησις κ 123.

ὁρμήματα, τὰ (ὁρμᾶσθαι), ἀνησυχία καὶ φροντίδας τῆς Ἑλένης (ὑποκειμ. κατ' ἄλλ. ἀντικείμ. χάριν τῆς Ἑλένης) Β 350 καὶ 590.

ὁρμίζω μόνον ἀόρ. ὡρμίσαμεν, σαν, ὑποτ. ὁρμίσσομεν (ὅρματα)—προσορμίζω, σταματῶ τὴν ναῦν ῥίπτων τὰς ἀγκύρας. ἑβραϊκῶ τὸ πλοῖον «νῆα ὑψ' ἐπ' ἐὐναων» ῥιπτομένων εἰς τὴν θάλασσαν Ξ 77.

1. ὅρμος, ὄρμου, ον (ὁρμή;) τόπος, εἰς ὃν προσορμίζονται τὰ πλοῖα, ἀποβάθρα Δ 435, «μέτρον» εἰς τὸ ἄκρον (περιοχὴν) τοῦ ὅρμου ν 101

2. ὅρμος, ὄρμου, ους, ὁ (σειρὰ) περιδέραιον ο 460, Σ 401 «χρύσεον, πολυδαίδαλον». (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ἔρμα).

Ὄρνειαί, πόλ. Ἀργολίδος Β 571 ÷

ὄρνεον, τὸ (ὄρνις) πτηνὸν (ἱεραξ) Ν 64 ÷

ὄρνις, ῖθος, (ι), ες, ων, εσσι(ν) καὶ ὄρνισι (ἀρχ. ἴσως Fόρνῖς πρβλ. Κ 277, Ψ 857, ε 51, ω 311, ις Μ 218, Ω 219) α') πτηνόν, λέγεται δὲ καθόλου περί τε τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων, ἐπίσης περὶ ἁρπακτικῶν (συχν. προσδ. «λάρῳ, αἰγυπιοῖσι») «ταχυσίπτερος, πετεηνός». β') μαντικὸν πτηνόν=οἰωνὸς Θ 251, Κ 277, ω 311, δ 155· μαντεία, πρόρρησις Ω 219. «δεξιός, ἐσθλός, ἀριστερός, κακός, ἐναίσιμος».

ὄρνυμι, προστ. ὄρνυθι, τε, ἀπαρ. ὀμεν(αι) πρτ. ὄρνυε. αν, μέλ. ὄρσομεν, ὄρσουσα, ἀόρ. ὦρσε, σαν, ὄρσῃ, ωμεν (καὶ ομεν) ητε, ὄρσας, ὄρσασ(α), ἀόρ. θαμιστ. ὄρσασκε, ἀόρ. 2 ὤρορε(ν), ὑποτ. ὀρώρῃ. α' ἐνεργ. παράττω «ἐξ εὐνῆς», καὶ ἐξεγείρω Κ 518, παροξύνω, ἐξωθῶ Δ 439, «τινὰ (ἐπὶ) τινί» ἢ «ἀντία τινος» παρορμῶ, περὶ καταστάσεων ψυχῆς καὶ σώματος διεγείρω, ἐξεγείρω «ἀυτὴν, γόον, γέλω, ἔριν, ἵμερον, κυδοιμόν, μένος, φύλοπιν, φόβον, πόλεμον, μάχην»· Ψ 14. υ 346. Τοὐναντίον πρακ. ὄρωρε, ῃ, ὑπερσ. ὀρώρει Α 477 ὀρθότερον τοῦ ὀρώρῃ (Ψ 112 «ἐπὶ» εἶχεν ἐξερεθίσει κατ' αὐτῶν), ὠρώρει καὶ μέσ. ὄρνυτ(αι), ὄρνυσθ(ε), μένοιο κ. ἑ., παρτ. ὀρνυθ'=ὄρνυτ(ο), ὄρνυτο, ὑντο, παρκ. ὀρώρεται, ηται, μέλ. ὀρεῖται, ἀόρ. ὄρετο, ὦρτ(ο), ὄροντο, ὄρηται, ὄροιτο, ὄρσ(ο) καὶ ὄρσεο, ευ, ἀπαρ. ὄρθαι, μετ. ὀρόμενον, α—, ἐξεγείρομαι, διεγείρω ἐπὶ ἀνέμου «θύελλαν, λαίλαπα» κα-

νιορτοῦ «κονίην» Λ 151, πολέμου, θορύβου Κ 523, πυρός· (μετ' ἀπαρ. η 14 «ὥρμησε, προεθυμήθη» «νύξ, ὀλέθρου» ἐπέρχεται)· ἐπὶ προσώπων, ἐγειρομένων ἐκ τῆς ἕδρας των ἢ ἐξορμώντων ἐκ τοῦ στρατοπέδου, ἢ πρὸς μάχην κατά τινος «χαλκῷ, πρόσω ... σπεύδοντα πρὸς τὰ πρόσω ὁδοῦσα»· περὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, «φίλα γούνατα» Ι 610 = κινηθῶσιν ἀναπηδᾶν Η 162, χ 364. Διεγείρεται, ἐξεγείρεται «βοή, αὐτή, ἀλαλητός, δοῦπος, ἔρις, κλαγγή, νόναλος, κτύπος, κυδοιμός, νεῖκος, πόλεμος, στοναχή»· ἔτι δὲ «θυμός, νόος» τ 377.

ὀρυθύνει ἔνσ., ἀόρ. ὠρθύνε, πρστ. «νον (ὄρνυμι σ 407) ἐξεγείρω, προτρέπω Κ 332· Φ 312 ἐξόγκωσον «ἀέλλας, ἐναύλους». (ὑ

ὄρομαι, ὄρονται, τα προομηρ. Ῥόρομαι, ὁρᾶν «ἐπὶ δ' ...· ἐπιθεωρῶ, ἐποπτεύω γ 371 (Ὀδ.), ὑπερσ. ὀρώρει, ἴδε ἐπὶ ὄρονται.

ὄρος, εος, εϊ, εα, έων, εσσ(ι), ώς γεν. καὶ δοτ. εσφι, καὶ **οὔρεος**, εϊ. εα, εσσ(ι)ν—ὄρος «Νήριτον» ι 21· «Παρνησσοῦ» τ 431 καὶ ἑτέρα. «οὔρεσι» δοτ. τοπικὴ Ε 52, Π 483. Ἐν παραβολαῖς Ν 754, γ 290. «αἰπύ, ὑψηλόν, μακράν, πεπαλόεν, ἀζαλέον, ἀκριτόφυλλον, ἀριπρεπές, εἰνοσίφυλλον, καταειμένον ὕλῃ ὄρεα νιφόεντα, σκιόεντα» κ.ἄλ.

ὀρός, ὀρῶ, όν, ὁ (βέω), ὁ ὀρός, τὸ ὑδαρὲς μέρος τοῦ πεπηγότος γάλακτος ι 222 κ. ρ 223.

ὀρούω. ὄρουσ(εν), σαν καὶ μετχ. σας, ἀόρ. ὄρνυμι)—ὥρμησε, περὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, βελῶν «ἐπί τινι, ἐν στήθεσιν, ἐς δίφρον» Α 359. Ν 505.

ὀροφή, ὀρυφῆς, τῆς (ἐρέφω) ἡ ὀροφή, ἡ ἔσω πλευρὰ τῆς στέγης χ 298 †

ὄροφος. ὄρυφον, τὸν (ἐρέφω) κάλαμος, ἐξ οὗ ἐπιστέγαζον τὰς οἰκίας Ω 451 †

ὀρόω, ἴδε ὁράω.

ὀρπηξ, ὄρπηκας, τοὺς, βλαστούς, κλάδους Φ 38 †

ὀρσ', ὄρσεο, ὄρσευ, ὄρσ., ἴδε ὄρνυμι.

Ὀρσί-λοχος α') Υ. τοῦ Ἀλφειοῦ Ε 547= Ὀρτίλοχος, Π. τοῦ Διοκλέους γ 489, α 187· πρδ. φ 16 —β') Υ. τοῦ Διοκλέους ἐκ Φερῶν Ε 549. γ') Τρὼς τις Θ 274. δ') νόθος υἱὸς τοῦ Ἰδομενέως ν 260.

ὀρσο-θύρη, ην, ἡ (χ 126), ὀπισθία θύρα, ἐν τῇ τῶν ἀνδρῶν αἰθούσῃ τοῦ οἴκου τοῦ Ὀδυσσέως, ἐν τῷ δεξιῷ πλαγίῳ τοίχῳ, ἐν τῷ μυχῷ, δι' ἧς ἀφικνεῖτό τις εἰς τὸν στενὸν διάδρομον (λαύρην χ 126, 132, 133· πρδ. 333 (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. δόμος).

Ὀρτυγίη (Ῥορτυξ=ὄρτυξ) μυθικὴ τις χώρα ἢ νῆσος παρὰ τὴν Συρίην ο 404, ε 123.

ὀ υκτ., ῆ, ἡν (ὀρύσσω) ἐσκαμμένη, ἐπὶ τῆς «τάφρου» Μ 72, ἐν Ο 344 κατὰ Σχ. ὑπερδατόν. Ἰλ.

ὀρυμαγδός, μόνον ἑνικ., πολυσύνθετος θόρυβος, συνενῶν πάταγον, ἀλαλαβόν, βαγὴν κρότον, ἰδίως θόρυβον ταραχὴν (μαχομένων, φευγόντων Ι' 424, Β 810, θηρευτῶν καὶ κυνῶν Κ 185, τῶν μνηστήρων α 133) «ἀζηχής, σιδήρειος». (ω)

ὀρύσσειν, ἀόρ. ὄρυξα, αν, ὑποτ. ομεν, ἀπαρ. αι, μετχ. ας—α') σκάπτειν «βόθρον» κ 517, «τάφρον». β') ἀνασκάπτειν κ 305.

ὀρφανικόν, οὐ (ἀ. ὀρφανός) ἀπορφανισμένος «παῖς», ἐστερημένος τῶν γονέων Ζ 432, «ἦμαρ»=ἡ ὀρφανία, ὡς «δούλ. ἦμαρ» =ἡ δουλεία Χ 490, τὸ πεπρωμένον τῆς ἀπορφανώσεως.

ὀρφάνικε=ἀπορφανωμένε υ 68 †

ὀρφναίην αἰτ. (ὄρφνη, ἔρεβος) σκοτεινὴν «νύκτα» ι 143. Ἰλ.

ὀρχαμός, οῦ, ε (ἀ. ἔρχομαι) ἄρχων, διευθύνων ἡγεμών, «ἀνδρῶν» (περὶ τοῦ Εὐμαίου, Πεισιστράτου, Φιλοιτίου, Ἀσίου, Πολίτου, Ἀχιλλέως, Πεισιστράτου) ὡς κλητ. μετὰ τοῦ «λαῶν» (περὶ τοῦ Μενελάου, Ἀγαμέμνονος, Πατρόκλου τεθνεώτος, Ἀχιλλέως, Ὀδυσσέως).

ὀρχατός, οῦ, ον, αι, ὁ (ἀ. ὄρχος σειρά, δενδροφυτεία. κῆπος δένδροις κατάφυτος η 112, «συτῶν» Ξ 123.

ὀρχέομαι, πρτ. ὠρχεῖσθην, ὠρχεῦντο, ἀόρ. ἀπ. ὀρχήσασθαι (ὄρχος χορεύω (ἐν σειρᾷ) Σ 594. Φ 371.

ὀρχηθμός, ὀρχηθμοῖο, τοῦ χοροῦ θ 263, Ν 637.

ὀρχηστής, ὀρχηστήν. ὀρχησταί = **ὀρχηστῆρες** (ὀρχεῖσθαι «κούροι» Σ 494 †. χορευτὴς Π 617 (Ἰλ.)· πρδ. Ω 261.

ὀρχήστυς, υἷ, ὑν, ἡ ὄρχησις α 152, 421.

Ὀρχομενός α') «Μινυηΐῳ» λ 283. «Μινύειον» Β 511, παναρχαία πόλις ἐν Βοιωτίᾳ παρὰ τὴν Κωπαΐδα λίμνην, μετὰ τοῦ θησαυροῦ τοῦ Μινύου. β') πόλ. τῆς Ἀρκαδίας Β 605.

ὄρχος, ὄρχον, ους, ὁ, σειρὰ κλημάτων η 127 καὶ ω 340.

ὄρωρε, ει, η, ηται, βλ. ὄρνυμι.

ὀρωρέχαται, το, ἴδε ὀρέγω.

1. ὅς, ἥ, ὅ (ἀμφίβολος σχηματισμὸς εἶναι γεν. «ὅου» Β 325. α 70 καὶ Π 208 «ἑης») οὗ, ἧς κ. ἕ. δοτ. πλθ. ἧσι(ν) Ε 54. Ἀρχικῶς δεικτική, εἶτα ἀναφορικὴ ὡς ἐν Ζ

59 «μεθ' ὃν τινα—μηδ' ὅς», καὶ κατόπιν ἐρωτηματ. λοιπόν.
α') δεικτική = οὗτος· μετὰ τοῦ «οὐδέ, μηδέ, γάρ, καί, ὡς» πρβ. α 286, «ἡ» = αὕτη ω 255, 286, ὃ 367. β') πολλάκις ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐν τῷ α' κῶλῳ ἀναφορικόν· «τὰ» Δ 125, δ 349, «ὃν» Σ 460.
2. ἀναφορική ὅστις, ἥτις, ὅτι· α') θέσει· μετὰ μονοσυλλάβους ἀλλὰ πρὸ πολυσυλλάβων προθέσεων· πρὸ ἥ (κεχωρισμένως) μετὰ γεν. διαιρετ. Ἡ ἀναφορικὴ πρότασις εἰσάγεται παρενθετικῶς χ 51, πολλάκις προηγεῖται τῆς δεικτικ. δ 349. Δύο ἢ πλείονες ἀναφορικαὶ προτάσεις ἐκφέρονται ἢ ἀσυνδέτως ψ 229, ἢ ἡ δευτέρα ἀναφορικὴ ἀντων. παραλείπεται ὡς δ 54, ὃ 737, ξ 86, ἢ ἀντικαθίσταται διὰ δεικτ. ἢ προσωπ. ὃ 26. β') σύνταξις· α') ἀναφέρεται πρὸς τὸ ἀναφερόμενον οὐσιαστικὸν 1) κατὰ τὸ σχῆμα τὸ κατὰ σύνεσιν, κατὰ τὸ γένος Κ 278 κατ' ἀριθμὸν πληθ. ἐπὶ περιληπτικοῦ: 96, 332, καὶ τοὐναντίον ὡς «οἷα» μ 97, Ζ 228· ἑνικ. κατὰ πληθ. γ 355. 2) τὸ ἀναφερόμενον ἐξυπακούεται σ 286, «τῶν» ὃ 177· ἀρμοιοῦται ὑπὸ τῆς πτώσεως τῆς ἀναφορ. ψ 649, ω 30· συχνότερον ἀρμοιοῖ πρὸς ἑαυτὸ τὴν πτῶσιν τῆς ἀναφορ. Κ 416· ἔλκεται εἰς τὴν ἀναφορ. πρότασιν (ἕλξις) Β 38. β') ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἔγκλισιν 1) μεθ' ὁριστ.· ὁτανσημαίνηται θετικόν τι καὶ πραγματικὸν Δ 37, ἰδίως ἐπὶ περιφράσεων, καὶ μετὰ τοῦ «κε» ὡς ὑποθετ. (ἀόρ. μετὰ τοῦ ἄν, κέ). 2) μεθ' ὑποτ. ὅταν σημαίνηται τὸ προσδοκώμενον· ἰδίως ἐπὶ προτάσεων γενικῆς ἐννοίας δ 165, παρομοιώσεων. 3) μετ' εὐκ. ἐπὶ εὐχῆς Η 342, ἐπὶ ἀορ. διὰ μεταβολῆς ἐξ ὑποτ. θαμιστ. «94 μετὰ τοῦ κέ, σχεδὸν ὡς κυρίας προτάσεως. Γ') εἴδη τῶν ἀναφορ. προτάσ. α') ἁπλῶς περιφράζουσαι Π 349, Ι 110, Κ 323. β') ὑποθετικαὶ α 72. γ') τελικαὶ ὃ 389 = πέμπει ἵνα εἴπῃ «ὅς (κεν) ἐρεῖ, (κεν) εἴπῃ, κεν εἴποι» καὶ κατ' ἀόρ. καὶ «ὃς εἶπεν». δ') αἰτιολογικαὶ Β 239, 275, σ 222. ε') κατ' ἐπίφασιν· ἐρωτηματικαὶ ὃ 740, ρ 383, Β 365, Δ'). συνδέσεις μετὰ μορίων «ὅς δή» αὐτὸς ἀκριβῶς, «—καί» καὶ αὐτός· «ἆρα, τε». Ε') μετρικῶς, «ὅς οἱ» [⏑ –]. Γ 372.
2. ὅς, ἥ, ὅν, (κυρίως σϝος, εἶτα ϝος. ϝοῖο κ. ἑ. μεταγενέστερον τὸ ϝ ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ δασ. πνεύμ.) κ. ἑ. καὶ «ἧφι» α') ἰδικὸς α 402. β') αὐτοπαθ. ἑαυτοῦ ὡς α 269 ὃ ἑαυτοῦ Π 753, σ 8, «ὄνδε δόμονδε» εἰς τὴν οἰκίαν του· συχνότερον μετὰ τῆς ἀντων. «τό, τά» «τὸ ὃν μένος, τὰ ἃ φρονέων, τὰ ἃ ἔργα». Ὅτε μὲν προτάσσεται τοῦ ὀνόμ. αὐτῆς «ἡ γαῖα», σ 8 (πρὸ τῆς προθέσ. «ᾧ ἐνὶ οἴκῳ»), ὅτε δ' ἐπιτάσσεται «φρεσὶν ἦσιν» Ε 71, γ 89 (μετὰ τὴν πρόθ. «μετὰ οἷς ἑτάροισιν»).
ὅσίη, οὐχ—=ἀθέμιτον (ἐστι) μετ' ἀπαρ. π 423. Ὅσ.
ὅσος, οι, η, ην, αι, ὅσον, α καὶ ὅσσος, σι, οισιν, ους, η, ης, ας, αν, (α)=ὅσος, ὁπόσος, πλ. ὅσοι. «τίς» ἥ «τέ»=τις, σχεδὸν ἐντεῦθεν «ὅσσον τε»=σχεδόν. Ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ γένος τοῦ δηλωθέντος ὀνόματος Β 845· «ὅσον ἔπι»=ἐφ' ὅσον (τοπικῶς)· ἄλλως «ὅσσον τ' ἔπι» Ψ 251· κυρίως ἐφ' ὅσον διάστημα, «ἐπὶ θ' ὅσσον» Ρ 368. «ὅσσοι νῦν βροτοί» δ 222, ἐν ι 322 ἀντὶ «τόσσον—ὅσσος τε ἐστιν» ἕλκεται.—οὐδ. ὅσ(σ)ον, ὡς πλεῖστον, καὶ α') ἐπὶ ἀποστάσεως Ι 354. β') πόσον, πρὸ συγκριτ. καὶ ὑπερθετ. Λ 186, 516.
ὅσπερ, ὅπερ, ἥπερ κ. ἑ. «τοί περ, τῶν περ»=ἀντων. ἀναφορ. μετὰ τοῦ πέρ (ὃ ἵζ.) α') ἀκριβῶς οὗτος, ὅστις Β 318. β') ὅστις ὅμως Β 286.
ὄσσα, η, αν (ἐκ τοῦ ἀρχαίου ϝοκϳα| ϝήμη α 282 «ἐκ Διός», ἐντεῦθεν προσωπ.» Ὄσσα» ἡ Φήμη Β 93, ω 413.
Ὄσσα, ὄρος τῆς Θεσσαλίας λ 315.
ὅσσα ἴδε ὅσος.
ὁσσάκι = ὁσάκις, Φ 265, ἑπομένου τοῦ «τοσσάκι» λ 585.
ὁσσάτιος, ὁσσάτιον, ὁ,=ὅσον Ε 758 †
ὄσσε, τώ (οκϳε) — ὀφθαλμοί. Προστίθεται διορισμὸς ὄυτκ. καὶ πλθ. ἀριθμοῦ «ὄσσε φαεινώ, ὄσσε φαεινά,—αἱματόεντα». Τὸ ῥῆμα τίθεται ἑνικ., δυϊκ. καὶ πλθ. «ὄσσε δεδήει, ὄσσε-εἴκτην, ὄσσε-δακρυόφιν πίμπλαντο».
ὄσσομαι, ὁσσόμενος, η, ον, η, μετ. ἐνσ., πρτ. ὄσσετο, οντο (ὄσσε) — θεῶμαι, βλέπω κατὰ διάνοιαν, προαισθάνομαι «κακὰ — θυμὸς» κ 374, «ὄσσοντο ἄλγεα θυμῷ» Σ 224· διανοοῦμαι κακά, ἀπειλῶ δ 152, Ξ 17· «ἐνὶ φρεσί» α 115, υ 81 ἀναπολῶ (ἐν τῷ νῷ), φαντάζομαι προσδέχομαι.
ὅσσος, ἴδε ὅσος.
ὅς τε, ἥ τε, τό τε (καὶ ἡνωμ. ὅτε=ὁστιδήποτε ὃ 207, μ 40, Π 54, «τάς τε» Λ 554, «τά τε»=οἷα «60 ἐν γένει ὁστιδήποτε Δ 361, Ο 130, ὃ 207, η 312· ὡς τὰ πολλὰ ἄνευ γενικεύσεως «ὅ τ'» ξ 366.
ὀστέον, ου. ῳ, ον, (α) «ὀφιν γεν. καὶ δοτ.

πλῆ. ὁστοῦν, καὶ ζώντων Π 310, καὶ τεθνεώτων «—πύσει ἄρουρα, ὁμὴ σόρος ἀμφικαλύπτει» «λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ» α 161, ψ 83, Ε 67 ἐνν. τὸ τῆς ῥῆξις ὀστοῦν· ἰδίως περὶ καέντων νεκρῶν λ 219, Η 334, Ψ 239.

ὅς τις ἥ ὅστις, ἥτις, ὅτι, ὅττι, οὑτινοσῆ ἥτινος, ἅντινα, οἵτινες, αἵτινες, οὕστινας, ἅστινας καὶ ἐκ τοῦ ὅστις ὅττ(ε)ι, ὅττεο—ὅτ(τ)ευ, ὁτέῳ, ὅτ(τ)ῳ Μ 428, ὅτινα, ὅ-τεων, ὁτέοισι, ὅτινα ἀνθ' οὗ καὶ ἄσσα ἴδε ὅστις. α') ὅστις ὁπότε Ν 234, ε 94. β') ἐπὶ πλαγίας ἐρωτ. Γ 167, θ 28 «οὐκ οἶσθ' ὅστις» δὲν εἰξεύρω τίς = ἄγνωστός μοι. γ') μετὰ τοῦ ὑπερθ. «ἄριστος, η, τάχιστα». Ἐκ τοῦ ἐν. οὐδ. γίνεται ὁ σύνδεσμ. ὅτι, ὅττι.

ὅτ' α') = ὅτε. β') = ὅτε, δηλαδή, ὅτι τε, γ') φαίνεται=τῷ ὅτι, ὅτε γραπτ. «ὅτ'»=ὅτι τε Δ 412.

ὅταν μᾶλλον ὅτ' ἄν, ἴδε ὅτε.

ὅτε ἴδε ὅστε Ο 468, ε 357.

ὅτε, οὐδ. τοῦ ὅστε. Α') ἀρχικῶς ἀοριστολογικόν=ἔστιν ὅτε, ποτέ, συνήθως μετ' ἀναλόγου τονισμοῦ (ὁτὲ) πλὴν τοῦ «ὡς ὅτε» καὶ ἄνευ ῥήμ.=ὡς, ὡσεί· ὡσαύτως ἐν παραβολαῖς «ὡς δ' ὅτε», ὡς τὸ ποτε, «ὡς ὅτε τε» ἄνευ ῥήμ. Μ 132, Ν 570· καὶ «ἕως ὅτε» ρ 358. Ἔπειτα δὲ συνήθως, Β') ἀναφορικὸν καὶ α') ἄνευ χρονικῆς σημασίας 1) ὡς ἀντωνυμ. «εἰς ὅτε κεν» θ 99, τ 144 (πρβλ. εἰς ὅ κε)· ἐπίσης ἐν τῷ «πρὶν γ' ὅτε» (ἴδε πρίν), ὅπου τὸ «πρὶν»=πρὸ προθ. 2) ὡς σύνδεσμος = ὅτι, «ἀναφορικῶς πρὸς τοῦτο, ὅτι»=α' εἰδικόν=ὅτι ε 357, Δ 32, β') αἰτιολογικόν, διότι Π 509, θ 78, γ') ἐπεξηγηματικόν, ὅτι Α 412 ἐν Ξ 72 ἀνάγνωθι ὅτε, ὡς 71, δ') μετὰ χρονικῆς σημ. σύνδ. «ὅτε» προηγεῖται ὄνομα «ἤματι τῷ, ἤματι (ὀπωρινῷ, χειμερίῳ), ἠὼς μοί ἐστιν, ὅτε». ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ «τότε, ἔνθα, ἔπειτα». Α') μεθ' ὁριστικῆς = ὅτε, ὅταν· «ὅτε δή» «ὅτε τε» Β 471, η 324 μετὰ μέλ. Α 518, ἡ προστίθεται καὶ τὸ «κεν» Υ 335. Συνηθ. ὅτε, ὁπότε, ὡς ἐνθυμοῦμαι ὅτε· «ἄ»κεν Ζ 448, (πρὶν—πρὶν γ' ὅτ' ἂν δ 478). μετὰ τοῦ «κὲν εἰς ὅτε κεν»=εἰς τὸν χρόνον, καθ' ὃν δ 99. 2) θαμιστ. α') γενικῶς η 72, π 72 μετὰ παρωχημ Ξ 522, μετὰ τοῦ «κεν, ἂν» Κ 130, λ 17. β') ἐπὶ γνωμῶν ε 6, σ 134, «κεν» λ 218. γ') συχνὰ ἐπὶ παραβολῶν «ὡς ὅτε» Β 147· ἰδίως «ὡς δ' ὅτε» πρὸ τῆς κυρίας προτάσεως (μετὰ τοῦ «τοῖοι, ὡς) Β 147, Χ 189, μετὰ τὴν κυρ. πρότ. Α 325, Δ 130· «ὡς δ' ὅτ' ἄν — ὡς» Κ 5. οὐχὶ σπανίως ἐνν. τὸ ῥ. ἐκ τῆς κυρίας πρότ. Β 394· «Ἀργεῖοι μέγ' ἴαχον, ὡς ὅτε κῦμα», Δ 462. Γ') μετ' εὐκτ. = ὅταν, ὁπόταν, ἐν τῇ κυρίᾳ πρότ. ἱστορικὸς χρόνος Α 610, Κ 11· ἢ εὐκτ. ὁ 31, 1) ὑποθετ. Ν 319, μ 114, καὶ «ὅτε μή» (ἄνευ ῥήμ. Π 227) π 197, Ξ 248. — 2) θαμιστ., ἡ κυρία πρότ. εἶναι θαμιστ. α') κατ' ἔννοιαν Α 610, Κ 78, Γ 233, ξ 220, μετὰ τοῦ «κὲν» Ι 525. β') κατὰ τύπον μετὰ παρωχ. θαμιστ θ 87, Γ 217.—Οὐχὶ ἀσυνδέτως Β 801.—«πρὶν γ' ὅτε», ἴδε πρίν.

ὁτὲ μὲν ἐπίρ. (=ὅτε)=ἐνίοτε· «ὁτὲ μὲν—ὄφρα κε Υ 40. «ὁτὲ μὲν—ὁτὲ δὲ» Δ 566 = τοτὲ μέν, τοτὲ δέ· «ὁτὲ δ'» μόνον ἐνίοτε Ρ 178.

ὁτέοισι, ὅτευ, ὁτέῳ, ἴδε ὅστις.

ὅτῑ, ὅττῑ (οὐδ. τοῦ ὅστις, οὐδέποτε ἐκθλιβόμενον Α 412, σ 317)· α') ὡς ἐπίρ. ἐπιτείνει τὴν ἔννοιαν τῶν ὑπερθ. Α 193. β') ὡς σύνδεσμος· 1) ὅτι Π 35, Φ 411=ἀναφορικῶς πρὸς τοῦτο, ὅτι· 2) ἐπεξηγηματ. ὅτι· μετὰ ῥ. αἰσθητικῶν, γνωστικῶν, παθηματικῶν «ἴστω τοῦθ' ὅτι—ἔστασε», —ἔειπε—ὄττι, γνῶσιν ὅτι, ὁράᾳς—, κήδετο —, ὀνειδίζων— χαίρων—, θῆκε κακόν—»· ἔπειτα μετὰ προτάσ. ὡς ἀντικ. τοιούτων ῥημ. Α 537, σ 131· «ὅττι ῥα», καὶ διότι· ὅ,τι, ὅ,τττι, ὅτινα, (ᾳ), ὅτις, ἴδε ὅστις.

ὀτραλέως ἐπίρ. (ὀτρηρὸς) ἐσπευσμένως, ταχέως Γ 260, τ 100.

Ὀτρεύς, ῆος, Γ, Δόμαντος, βασ. Φρυγίας Γ 186 ÷

ὀ-τρηρός, ὼ, οί, ούς, ἡ (τρέω) πρόθυμος, δραστήριος «θεράποντες, ταμίη, κύουκες» ρ 186, ξ 72, ο 319, ω 222· «ὀτρηρὸν κατὰ δῶμα

ὄτρυναν, ε(ν), θαμ. ὀτρύνεσκον, μέλ. ὀτρυνέω, έει, έων κ. ἑ, ἀόρ. ὤτρῡνα, (εν), ὀτρύνησι(ν), ῦναι καὶ ἄνευ αὐξήσ. (σύμφωνον τὸ πρῶτον γράμμα κατὰ τὸ Ο 695, Τ 205;) —παροτρύνω α') ἐνεργ. 1) «τινὰ» Δ 73, Θ 74, ο 14· ἐγγ. τῆς αἰτ. Δ 310, ἀντικ. «μένος» Ε 563, Ζ 72, «φάλαγγας, στίχας, λαόν»· «τινὰ εἰς (ἐπὶ, πρός τι, ἐς, εἴσω, —δὲ» Ω 143, ο 40, Τ 69. 2) μετ' ἀπαρ. ἐρεθίζω, διεγείρω Β 94, Ο 402. 3) Σπανίως ἐπὶ ζώων· «ἵππους, κύνας», καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιταχύνω «ἀγγελίην, μάχην, πομπήν»· «ὀδὸν τινι»=τὴν ἀναχώρησίν τινος ο 37· «γῆα καὶ ἔτα(ρους)»ἀποστέλλαι. β') Μέσ. ὀτρύνεσθε, ὠμεθ(α), πρτ. ὠτρύνοντό κ. ἑξ. =ἐπισπεύδει» κ 425· μετ' ἀπ. ρ 183.

ὅττι, ἴδε ὅτι, ὅ,τι, ἴδε ὅστις.

οὐ, οὐκί, οὐχί, πρὸ κλητ. οὖκ, πρὸ δασ. πνεύμ. οὐχ (συγγενὲς τῷ αὖ ;) ἀντικειμενικὴ ἄρνησις (τὸ πρᾶγμα εἶναι καθ' ἑαυτὸ ἀρνητικόν). σύ, ὄχι. Ἐπαναλαμβάνεται τὸ οὐ πρὸς μείζονα ἐπίτασιν τῆς ἀρνήσεως· «οὐ μὰ γὰρ—οὔτις» Α 86, «οὐ γὰρ δίω σε» γ 28· α') ἐπὶ αὐτοτελοῦς προτάσεως καὶ ὑποκειμενικῆς εὐκτ. μετὰ τοῦ «κε» Α 271 (ἄνευ κε μ 77)· ὑποτ. καὶ τοῦ «κε» Η 197, ἐπὶ παρελθόντος ω 61, ὑποθετ. Ε 22. 2) ἐν ἐξαρτωμένῃ προτάσει μετὰ τοῦ «ὡς, ὅτι, οὕνεκα» (οὐχὶ ἐπὶ ὅρκου) δ 377, ἐπὶ ἀπαρ. Ρ 174, μετὰ ὁριστικῆς καὶ ἀόρ. ἐν ἀναφορ. Α 234, Β 36. 3) εἰς αἰτιολογ. καὶ χρονικὰς προτ. μετὰ τῶν «ἐπεί, ὅτε, οὕνεκα» Α 129, Α 224, Α 111 καὶ ἑπομένην πρότ. 4) ὅπου ὀνόματα τίθενται ἀντὶ βεβαιωτικῶν δευτερευουσῶν προτάσεων δ 50, δ 534. 5) δίδει τὴν ἀντίθετον ἔννοιαν πρὸ τοῦ «φάναι, ἐῶ, ἐθέλω, τελέω, χραίσμῃ»· πρβ. καὶ Δ 57, ν 143, ω 251· «οὔτε» οὐδὲν καὶ οὐδαμῶς δ 292· τὸ ἐπιτεῖνον «πάμπαν, πάνυ, πάγχυ», «—πω»=οὐδαμῶς, τίθεται παρ' Ὁμ. ἤδη μετὰ τοῦ «οὐ» καὶ τῶν συνθέτων αὐτοῦ Α 422. 6) ἐπὶ ἐρωτήσεων, μεθ' ἃς ἀναμένει τις καταφατικὴν ἀπόκρισιν Κ 165, η 239, καὶ ἐπὶ εὐχῆς καὶ παρακλήσεως, ὅτε προστίθ. καὶ ὁ «ἄν» «οὐκ ἂν μείνειας, οὐκ ἂν—ἐφοπλίσαιτε» η 22· πρβ. Ε 32. «—ἦ καὶ οὐκί»· 7) «οὐ μα» ἴδε μά· «οὐχ ὧς» βραχυλογ. φ 427· «οὐ μάν, οὐδὲ» Δ 512.

οὖ, οἱ, ἑ (ἐκ τοῦ σφοῦ κ. ἑξ. πολλὰ ἴχνη τοῦ F ὑπάρχουσιν, ἀλλὰ συνήθως καὶ τὸ F ὀλιγωρεῖται)—ἀντωνυμ. ὡς αὐτοπαθ. 3 πρόσ. ὀρθοτονουμ., ὡς ἰδίως προσωπικὴ ἐγκλίνεται, συνήθως πρὸ τοῦ ῥήμ., ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ ῥῆμ. «αἶ ἔπορσαν, ἄγεε δὲ ἑ.»· ἐν τῇ γεν. «ἕο, εἷο», ἐγκλιτικ. «εὖ, ἕθεν (Fέο, Fεῖο, Fεῦ, Fέθεν) οὐχὶ «ἑοῦ—» αὐτοῦ καὶ ἰδίως ἑαυτοῦ (εὖ μόνον Υ 468 ἑαυτοῦ, ἄλλως αὐτοῦ καὶ ἐγκλιτικὸν. δατ. οἱ = αὐτῷ (ἑοί, ἄνευ F πρὸ τοῦ «αὐτῷ» = ἑαυτῷ Ν 495, δ 38) καὶ ἑαυτῷ· αἰτ. ἑ, καὶ (οὐχὶ ἐγκλ. ἄνευ F) ἔε μόνον Υ 171, Ω 124 — ἑαυτόν, οὐχὶ αὐτόν, ἡν, οὓς Β 196, Α 230. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «μιν» σημαίνει πρόσωπον ἢ πρᾶγμα μόνον κατὰ φαντασίαν δ 484. Μετὰ τοῦ «αὐτοῦ, ῷ, ὁν, ἧν» εἶναι «ἕο» Τ 384, θ 211· «ἑὲ» Υ 171, «ἑ» Ξ 162, Ρ 551. «οἱ» ἐνίοτε αὐτοπαθῆ.

οὐάσαι, ἀτα, ἴδε οὐς.

οὐδας, εος, ει (ὁδός, οὐδός)· α') ἔδαφος «ἄσπετον» = ἄπειρον, «πῖαρ» ι 135· «οὐδάσδε», καὶ «οὔδει» χαμαί· «ὁδὰξ ἔλον οὐδας» ἀπέθανον, ἴδε «ὁδάξ». β') πάτωμα· «ἐν οὐδεῖ» ἐπὶ τοῦ πατώματος τῆς οἰκίας Θ 385· «ἐν Διὸς οὔδει» Ω 527· «—κραταιπέδου» τὸ τραχὺ ψ 46.

οὐδέ (οὐδὲ) ἐπίρ. α') καὶ δὲν «τὸ (τὰ), ἤδη (εἶδεν) ὅ (ὅττι)» Β 38, ι 408, διαφορούμενον· εἰσάγει τὴν ἑπομ. πρότασιν Ε 789, αἰτιολ. (κατὰ παράταξιν) Β 873, δ 493· «οὐδὲ γὰρ οὐδέ» διότι οὐδαμῶς, ἐπιτατικώτερον τοῦ ἁπλοῦ οὐδὲ Ε 22, Ε 72, «οὐδέ τε» συνεχίζει εἴτε ἀρνητικὴν εἴτε καταφατικὴν πρότασιν=οὐδ' ἐπίσης, ὡσαύτως δὲν (Ρ 42, δ 182, Α 406)· «οὐδέ τι» καὶ οὐδόλως (κεχωρισμένως) Ν 521, Ρ 401, Χ 279)· ἰδίως πρὸ τῶν «οἶδα, χρή, χρεὼ» μετ' αἰτ., καὶ ἐπὶ ἄλλων ῥημ. Α 468, Ξ 66· «πολύς, λίην, πρίν»=ἀλλὰ δὲν Γ 215, ν 242· «οὐδὲ μὲν»=οὐδὲ μήν, οὔτε βεβαίως ι 408· διότι δὲν ο 246· «οὐδὲ μὲν—οὐδὲ»=ἀλλὰ καὶ οὔτω δέν, γ') οὐδὲ «ἤδαιόν» = ἀλλ' οὐδ' ὀλίγον, ἐπιβοτικὸς ἢ ἐλαττωτικὸς τῆς προηγουμένης ἀρνήσεως·=καὶ—δὲν· «οὐδὲ τυτθόν»· «—περ» λ 452 ἄλλως πάντοτε κεχωρισμένον «οὐδ' εἰ» = οὐδ' ἐάν, «—οὐδ' ὥς» οὐδ' οὕτως, καὶ ὅμως δὲν φ 427. δ') «—οὐδὲ» (ἀλλὰ δὲν)—καὶ δὲν Α 332, ο 77, ε') ἀλλὰ δέν, μετὰ τὸ «μέν» ὀρθότερον χωριστὰ «οὐ δὲ» Ε 138, καὶ ὅμως δέν, ἀλλὰ καὶ δὲν Γ 215. «—δὲ» (καὶ δὲν) —ἀλλὰ Γ 348.

οὐδείς, οὐδενί, τὸ θηλ. δὲν ἀπαντᾷ, τὸ δὲ ἀρσ. δίς· «—τὸ ὂν μένος»=ἐνδομύχως, ὡς πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν διάθεσιν, «οὐδενὶ εἴκων»=εἰς οὐδένα ὑποχωρῶν· ἄλλως ἢ αἰτ. τοῦ οὐδ. ἐπιρρ. οὐδέν, οὐδόλως Α

244, Χ332, ἡ ὀνομ. οὐδεν-ι 34, ἡ αἰτ. χ318.

οὐδενόσ-ωρα (ὥρα· οὐδ. πλθ. «τείχεα» εὐκαταφρόνητα, οὐδεμιᾶς ῥροντίδος ἄξια Θ 178 †

οὐδέ πη=κατὰ οὐδένα τρόπον, μ 433=οὐδέ-πῃ υ 114· οὐδέ **ποτε** = οὐδέποτε δ 26. «οὐδέ πω, —τ' πω» ἀκόμη δέν, οὐδόλως Δ 108.

οὐδετέρωσε=εἰς οὐδέτερον μέρος ξ 18 †

οὐδήεσσα=γηίνη· διόρθ. ἀντὶ «αὐδήεσσα».

1. οὐδός, οῖο, οῦ, ὁ (ἐκ τοῦ ὀδFος συγγεν. τῷ ὁδός) κατώφλιον, συνήθως ἐκ ξύλου μελίας «ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ» (ρ 339) ἢ ὄρυος «οὐδὸν ὀρύινον» (ρ 43). ἐπὶ τῆς εἰσόδου οἰκίας, ἐκ λίθου «λάϊνον οὐδόν» ἐνίοτε περικεκαλυμμένον δι' ὀρειχαλκίνων πλακῶν ρ 339 (περὶ τοῦ Ταρτάρου Θ 15 «ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός», πᾶν κατώφλιον, καὶ τὸ εἰς τὸν θάλαμον τῶν γυναικῶν ὃ 680 καὶ τὸ εἰς τὸν θάλαμον τῶν ὅπλων, ἦτο ἱκανῶς ὑψηλὸν («ὑπέρβη, κατ' οὐδοῦ»), ὑψηλότατον δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ὀδ. ἦτο τὸ κατώφλιον τῆς ὀπισθίας θύρας χ 127 τῆς αἰθούσης (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. δόμος), ὅπερ δύναταί τις νὰ φαντασθῇ ὡς χαμαλὸν τεῖχος ἢ προεξοχὴν θεμελίου, πρβ. λάτνος τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ Ι 404 (τὸ οὐδὸς ἀντὶ ὅλου τοῦ ναοῦ εἴρηται· τὸ κατώφλιον τῆς εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὀδ. εἰσόδου ἦτο ἱκανῶς εὐρὺ καὶ μακρὸν σ17 (τὸ ἀντίθετον «μυχός» η 87, 96)· «αὐλῆς οὐδός» εἶναι κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς αὐλῆς (ἴδε Εἰκ. ἐνλ. δόμος. 2) τοὐναντίον «αὐλῆς καλὰ θύρετρα» ἐν χ εἶναι ἡ θύρα. δι' ἧς εἰσήρχετό τις εἰς τὴν αἴθουσαν (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. δόμος. δ.) (ἐναντίθεσει πρὸς τὸ ν τῆς ἐξόδου· περὶ τοῦ «γήρως οὐδός», μόνον ἅπαξ, ἴδε τὸ ἑπόμενον.

2. οὐδός, ῷ, ὁν, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ὁδός, μόνον ἅπαξ ρ 196· «γήρως οὐδὸν ἱκέσθαι»=εἰσέρχεσθαι εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ γήρατος. Οἱ ἀρχαῖοι καὶ οἱ νεώτεροι ἑρμηνεύουσι· κατώφλιον γήρατος, «=ἐπὶ τῇ τοῦ γήρως ἐξόδῳ, ἐπὶ τῷ τέρματι» Σχ. τοῦθ' ὅπερ δὲν ἁρμόζει πανταχοῦ.

οὖδος, ατα, οὖδ. α' πλθ. οἱ μαστοὶ ε 440. β' μεταφ. ἡ εὐρυχορος χώρα, τὸ κάλλιστον τῆς χώρας, τὸ κάρπιμον τῆς γῆς Ι 141. (ἄ).

οὐκ-αλέγων, οντα. εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ γερόντων Γ 148 †

οὐκ-έ-τι (ἐ) = οὐχὶ πλέον Η 357· πρὸ τοῦ «—πάμπαν — πάγχυ, ἀνεκτῶς, ὀνοστὰ»=διόλου πλέον δέν.

οὐκ-ί (ἰ) οὐκ ἐν τέλει τοῦ στίχ. ε 80.

οὐλαί, οὐλάς, θηλ., ὁηλ. κριθαί (ὅλος;) ὅς ὀπτῶντες ἀναμεμιγμένας μεθ' ἁλατος ἐπέχεον ἅμα ἀρχομένης τῆς θυσίας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μεταξὺ τῶν κεράτων τοῦ θύματος γ 441 † πρβ. οὐλοχύται.

οὐλαμόν, τὸν (ἄ. 2 οὖλος, εἴλέω) πάντοτε μετὰ τοῦ «ἀνδρῶν» ἐν ταραχῇ καὶ θορύβῳ διατελοῦν στῖφος ἀνδρῶν, ἀνὰ τὸν θόρυβον, κατὰ τὴν συνέλευσιν τῶν ἀνδρῶν Δ 251, Ἰλ.

οὖλε (οὖλος 1) ἐνεπτ. προστ. ὑγίαινε· «—καὶ μάλα χαῖρε»=ὥρα καλὴ καὶ χαρούμενος ω 402 †

οὐλή, οὐλῆς, ἡν, ἡ (ἕλκος;) ἡ ἐαθεῖσα σὰρξ ἐκ τραύματος, πληγὴ τ 391, φ 217· «οὐλὴν τὴν ποτέ με σῦς ἔλασε ψ 74, Ὀδ.

οὖλιος (3 οὖλος=ὁλέθριος, χαλεπὸς Α 62 †· ἐνν. τὸν ἀστερισμὸν «κύνα», ὃς χρεὶ πολὺν πυρετὸν τοῖς ἀνθρώποις.

οὐλο-κάρηνος (ᾰ. 2 οὖλος) ὁ ἔχων πυκνὰς τρίχας, ὁ καλῶς κομῶν τ 246 †

οὐλόμενον (ε, η, ης, ῃ, ην, ων, ᾱ, ἐνπ. μετοχ. τοῦ οὔλομαι = ὄλλυμαι — ἐπικατάρατος ὀλέθριος· πρβλ. δ 92, λ 410· ἀντίθ. ὀνήμενος.

1. οὖλος, οὐλῳ, ον (σολFος) ἰων. ἀντὶ ὅλος, ἀκέραιος, ὅλος, ὁλόκληρος «ἄρτον» ρ 343 καὶ «μηνί—» ν 118.

2. οὖλος, ων· η, ην, ας· ον (—εἶρος) α' θασύς, δασύμαλλος Π 224· «ταπήτων καὶ χλαίναν» τ 225, «οὖλας χλαίνας» Ω 646=δ 50, 299, ρ89· περὶ κόμης «οὖλας—κόμας» ψ 158, δ') ἡ αἰτ. τοῦ οὐδ. ἐπίρρ., μεταφ. = ῥώμην—μέγαθος, δεξὺ Ρ 756 (τὸ πτηνά). Ρ 759 (οἱ Ἕλληνες).

3. οὖλος, ον, ε (τ. ἐ. ὅλορος, ὄλλυμι) ὁλέθριος, καταστρεπτικὸς «—Ἄρης» Ε 461, «οὖλος ἀνήρ» (ὁ Ἀχιλλεὺς) Φ 536. Ὄνειρος Β 6. Εὐστ. τὸν ὁλέθρου αἴτιον τοῖς Ἕλλησι διὰ τὴν ἀπάτην· ἐν Β 8 ὁ Σχ. τὸ οὖλος=θεῖος.

οὐλο-χύται, τὰς (ὦ. οὖλας, χέω· κριθάς, αἵτινες ἐκ κανίστρου («ἐν ἔϐεϛ' κανέῳ» Β 761) διασκορπιζόμεναι ἐπὶ τῶν κεράτων τοῦ σφαγίου μετὰ τὴν εὐχὴν (Α 458) ἀπετέλουν τὴν ἀρχὴν τῆς ἱερᾶς θυσίας· «κατάρχεσθαι» ἄρχεσθαι τῆς θυσίας διὰ τῆς διασκορπίσεως τῶν κριθῶν.

οὔλυμπος, ἄλ. γρ. ἐν τῇ ἄρσ.="Ολυμπος.

οὖμός=ὁ ἐμός Θ 360 †

οὖν (ἐκ ταὐ ων;) μόριον, ὅπερ σ' ὀλίγοις κεῖται μόνον· λοιπόν, καὶ τὰ ὁμοια τούτων. α') ἀναλαμϐάνει τὴν συνέχειαν τῶν εἰρη-

μένων Γ 340, Ν 1. «ἐπεὶ οὖν». β') ἐπεκτείνει περαιτέρω τὴν ἀνάπτυξιν, προσθέτων νέον τι· α 414 διὰ τοῦτο· «μὲν οὖν» δ 780. γ') ἀναφέρεται εἰς τὰ προηγούμενα «ἐπεὶ οὖν» ἀφ' οὗ λοιπόν, «ὡς οὖν» ὅτε λοιπὸν Α 57 καὶ Γ 4. Ο 363, ρ 226. δ') ἐκφράζει συμφωνίαν, «μήτ' οὖν—μήτε» ρ 401, «οὔτ' οὖν—οὔτε» Ρ 20, Υ 7. πρβ. α 414, «οὔτε—οὔτε οὖν» (τοὐναντίον ε 147) «οὐδέ τις οὖν» ξ 254. ε') «γὰρ οὖν» διότι βεβαίως, «τόφρα γὰρ οὖν, εἴ γ' οὖν» ἐάν ποτε Ε 258, «δ' οὖν» Τ 94.

οὕνεκα = οὗ ἕνεκα α') δι' ὃ, διὰ τοῦτο Ι 505, γ 61, ἕπεται «τοὔνεκα δή». Γ 403. β') διότι Α 11, δ 569. γ') ὅτι «οἶδα—οὕνεκα» ε 216 «οὐκ ἐνόησε—οὕνεκα, ἐρέει δ' —οὕνεκα»· ἐν Ὀδ. καὶ ἅπαξ ἐν Ἰλ. Δ 21.

οὔνομαι ἴδε ὄνομαι.

οὔνυμα μεταγεν. γρ. (ἐν ἄρσει)=«ὄνομα».

οὔπαρ = ὅλως διόλου δὲν Ξ 416.

οὔπη α') οὐδαμῶς ε 410.—β') **οὔποθ(ι)** Α 278, Ν 309 οὐδαμοῦ.

οὐπότε=οὐδέποτε Ζ 124.

οὔπω, α') ἀκόμη δὲν Α 224, ε 118. β')= «οὔπως» Γ 306.

οὔ πω πώποτ(ε) μ 98 = οὐδέποτε ἀκόμη.

οὔ πως=οὐδαμῶς «ἔστι» μετ' ἀπαρ. ε 103, ε 411, ἀπρλύτως χ 136.

οὐρα ἴδε οὐρον.

οὐραῖαι θ. πληθ. (οὐρὰ) «τρίχες»=τῆς οὐρᾶς, αἱ ἐξωτερικαὶ τρίχες τῆς οὐρᾶς τοῦ ἵππου Ψ 520 †

οὐρανέωνες, ων (οὐρανὸς) α') ἐπίθ. τῶν ἀνωτάτων θεῶν οὐράνιοι Ω 547 καὶ μετὰ τοῦ «—θεοί» Α 570, ε 15. β') ὡς οὐσιαστ. πατρωνυμικόν, τὰ τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ, τ. ἐ. οἱ Τιτᾶνες Ε 373· καὶ Ε 898. ἀλλ. καὶ ἐνταῦθα περὶ τῶν ἀνωτάτων θεῶν.

οὐρανόθεν (ἀ. οὐρανὸς) =ἐξ οὐρανοῦ. καὶ μετὰ τῆς «ἐξ, ἀπὸ» Φ 199. **οὐρανόθι** πρὸ=ὑπὸ τὸν οὐρανὸν Γ 3 †

οὐρανο-μήκης (ἀ. μῆκος=μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ὑψηλὴ «ἐλάτη» ε 239 †

οὐρανός, οῦ, ῷ, ὸν, ὁ, οὐρανὸς α') νοούμενος ὡς χαλκοῦν καὶ σιδηροῦν στερέωμα «πολύχαλκος, σιδήρεος, χάλκεος»· ὑπεράνω τοῦ «αἰθέρος» Β 458· ὅθεν «οὐρανὸν ἔσχε»=ὑψοῦται μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ι 20 ἡ «αἴγλη, αὐτή, κλέος, καπνός, κονίσαλος, κνίση, ὁρμαγαδός, ὕβρις». β') ὡς κατοικία τῶν θεῶν «οἱ ἔχουσι»= κατοικοῦσι· ὁ Ὄλυμπος ὑψοῦται μέχρι τοῦ οὐρανοῦ Α πον»· καλεῖται καὶ ὡς μάρτυς κατὰ τὸν ὅρκον «εὐρὺς» Ο 36, ε 184.

οὖρεα ἴδε ὄρος.

1. **οὐρεύς** μόνον πληθ. **οὐρῆες**, εὖσι, ῆας, ἰων. ἀντὶ ὀρεύς, ἡμίονος Α 50 καὶ Κ 84 ἴδε ἐπομ.

2. **οὐρεύς** (ὁρᾶν=οὖρος), **οὐρήων** γεν. πλ.= φυλάκων, ἅπαξ ἐν Κ 84, ὃν στίχ. πολλοὶ νομίζουσι νόθον· ἄλλοι, ἑρμηνεύουσι κατὰ τὸ προηγ.

οὐρή, δοτ. **οὐρῇ** καὶ πλ. ῆσι, **οὐρά**· τοῦ λέοντος Υ 170, τῶν λύκων κ 215, τοῦ κυνὸς ρ 302.

οὐρί-αχος, ον (ἰ ἀ. οὐρὰ) τὸ ὄπισθεν ἄκρον τοῦ δόρατος, ὃ ἐν τῇ γῇ ἐμπήγνυνται, ὁ σταυρωτὴρ πάντοτε μετὰ τοῦ «ἔγχεος», Ν 443, Π 612. Ἰλ. (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ἔγχος).

1. **οὖρον**, α οὐδ. (ὄρνυμι), «ἡμιόνοιιν» θ 124, «ἡμιόνων» Κ 351, ὅρμημα ἡμιόνου, τ. ἐ. ὁρμή, ὅσον διάστημα δύναται ζεῦγος ἡμιόνων διὰ μιᾶς ὁρμῆς ἄνευ ἀναπαύλας νὰ ἀροτριάσῃ, βραδύτερον «πλέθρον» ἤτοι «πέλεθρον», ὅπου γίνεται ἡ στροφὴ κατὰ τὸ τέλος τῆς ἠροτριωμένης αὔλακος· διάδιάστημα ἡμιόνου, μῆκος αὔλακος· ἔτι δὲ «δίσκου» ψ 431, διάστημα, ὃ ῥιφθεὶς δίσκος φθάνει, δίσκου βολή, ὡς μέτρον μήκους θ 124.

2. **οὖρος**, ον, οι, ο, ἡ **οὖρα** ε 268· προληπτ. «ἱκμένεον»=εὐνοϊκόν, οὔριον ἄνεμον πέμπει θ 420· «κάλλιμος, λιγύς, λιαρός».

3. **οὖρος, οὔρου**, τὸν, πλ. ον σι, τ. ἐ. ὄρος, ἰων, ἀντὶ ὄρος = ὄρειον, τέρμα Φ 405, Μ 421.

4. **οὖρος**, ον, ὁ (Ῥόρος, ὁρᾶν) φύλαξ διὰ τὰ κτήματα ὁ 89, «Ἀχαιῶν» προστάτης τῶν Ἀχ., ὁ Νέστωρ, καλεῖται γ 414, Θ 80.

ὄ. οὖρος, εος, δοτ. πλ. οὔρεσι, ἴδε ὄρος.

οὐρός, οὐρούς, τοὺς (ὀρύσσω), τάφρος, διῶρυξ, δι' ἧς καθείλκοντο τὰ πλοῖα ἐκ τῆς γῆς εἰς τὴν θάλασσαν Β 153 †

οὖς αἰτ., ὠσὶ δοτ. πλθ., ἐν ταῖς ἄλλ. πτώσ. οἱ ἐπικοὶ τύποι **οὔατος, οὔατ(ι), ασι** α') τὸ οὖς, τὸ αὐτί· «ἀπ' οὔατος» μακρὰν τοῦ ὠτὸς Σ 272 =εἴθε μὴ ἀκούσαιμι. β') τὸ ὦτα, αἱ λαβαί, ὧν τέσσαρας εἶχε τὸ «δέπας» τοῦ Νέστορος Α 633 (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ἄμφωτον).

οὐτάζων ἐνσ. μετχ., πρτ. οὐτάζον, παθ. -ζοντο, ἀόρ. οὐτασε(ν). ηʼ αι, πρκ. παθ. οὐτασται, μένας· ἐκ τοῦ οὐτάω, ἀόρ. οὔ-

οὖτα, θαμ. οὔτασκε, ἅπαρ. οὐτάμεν(αι) καὶ πρκ. παθ. οὐταμένην, ἀμενοι· ἐπιταχύνω διὰ πλήξεως ἢ ὥσεως «αὐτοσχεδίην· καὶ «αὐτοσχεδόν» τινά, καὶ μετ' αἰτ. τοῦ πληγέντος μέρους «ἄκρην χεῖρα. στῆθος»· προστίθ. καὶ πρόθ. «παρ' ὁμαλόν, κατὰ λαπάρην, ἐς κενεῶνα, πρὸς στῆθος»· ὁμοίως καὶ «ἀάκος, κατ' ἀσπίδα», μετὰ διπλῆς αἰτ. «μιν μετάφρενον, τὸν—στῆθος» Δ 467. Λέγεται καὶ «ἕλκος οὐτάζειν» = τραυματίζειν· ἐντεῦθεν «οὐταμένην ὠτειλήν» Ρ 86. Συχνὰ προστίθεται «δουρί, ἔγχει, ἰθέσιν, ξυστῷ, χαλκῷ, φασγάνῳ»· ἀντιτ. «βάλλειν» Π 24, Λ 662, Φ 576.

οὔτε, οὔτε, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ «οὔτε—οὔτε», «οὔτε—οὐ, οὔτε—οὐδέ, «οὔτε—τε (καὶ, δὲ)· «οὔτε—οὔτε τι» ὃ 264.

οὐτήσασκε, ἴδε οὐτάζων.

οὔτι, ἴδε οὔτις.

οὐτιδανός, οῖο, οἷσιν, πρᾶγμα ἢ ἄνθρωπος (οὐτ. δαίω=ἐν οὐδενὸς μέρει), οὐδενὸς ἄξιος Δ 231, Ι 209· «τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν οὔτις» ι 460(παρονομασία τις). (Ι. ᾱ)

οὔτις, (=), τινι, τιν(α), τινες, τι, συχνάκις ἐν διαστάσει, οὐδείς, οὐδ. οὔτι, ὡς ἐπίρ.=οὐδαμῶς, μετὰ ῥημ. ϐ 411, Β 338· μετ' ἐπιθ. Θ 81, Δ 153· ἐπίρ. ὃ 819· «οὔ μέ τι, οὐ νύ τι» Γ 361.

Οὖτις, τιν, πλαστὸν ὄνομα τοῦ Ὀδ., Οὐδείς· ι 366, 369· πρϐ. οὐτιδανός.

οὐ-τοι=ϐεϐαίως οὖχι α 203, ι 27, ι 211

οὗτος, αὕτη, τοῦτο-. οὗτος α') ἀναφερόμενον εἰς γνωθέν, ὀνομασθέν. γνωσθὲν Γ 178, Τ 8. Ἀντιτίθεται εἰς α' καὶ ϐ' προσ. Χ 485, σ 57. Γίνεται ἔλξις λ 218, τ 143. Μετ' ἄρθρου ὡς παρ' Ἀττικοῖς σ 114 «τοῦτον τὸν ἄναλτον»· τίθεται εἰς διορισμὸν οὐσιαστικοῦ ἢ δεικτικῆς ἀντων. Κ 82. Κ 477, η 48· συχνάκις μετὰ τοῦ «γε» «οὗτός γε, τοῦτό γε» κτλ. ϐ') ἀναφέρεται εἰς ἑπόμενόν τι κ 431, α 267, ε 23, φ 200· τοῦτο ὅμως εἶναι ὡς τὰ πολλὰ ἐπεξηγηματικόν, ἢ τὸ οὗτος ἀναφέρεται εἰς προηγούμενον ἢ γνωστόν.

οὕτως πρὸ συμφ., οὕτω (οὗτος)—οὕτω· α') ἀναφερόμενον σχεδὸν εἰς πράγματα, ἃ προηγοῦνται Δ 307, Η 407, σ 255· ἐπὶ ϐ' καὶ γ' προσώπ. κ 378, Κ 37, Γ 42, Ε 717· 1) προηγουμένου τοῦ «ὡς» ξ 440, ο 344, ὃ 148, ἑπομένου τοῦ «ὡς, τύτε» σ 236, Δ 243. 2) οὐχὶ σπανίως προστίθεται εἰς μέλ. καὶ πρατ. Α 131, ε 146. 3) Συνάπτεται μετὰ τοῦ εἶναι· «εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστίν, ἔσσεται οὕτως, οὐχ οὕτως ἔσται». 4)=αὕτως Β 120 «μᾶψ οὕτω». 5) ἐπὶ εὐχῆς ἢ ϐεϐαιώσεως ο 180· προηγουμ. τοῦ «αἴθε, αἲ γάρ» π 99· «εἰ γάρ» Δ 178. ϐ') τόσον πολύ, μετ' ἐπιθ. καὶ ἐπιρρ. Γ 169, ὃ 544, σ 12. Μετὰ μορίων «δή, που, γε»=οὕτω λοιπόν, οὕτω ϐέϐαια. ϐ') ἀναφερόμενον εἰς ἑπόμενον Ν 825, Ξ 69.

οὐχί=δὲν Ο 716, π 279, ἴδε οὔ.

ὀφείλω, ὄφειλον πρτ. τῆς ὀρ. πλ. καὶ παθ. πρτ. ὀφείλετο—χρεωστῶ, μετὰ τὸ «χρεῖος» =χρέος Α 688, 686, 698. ἐν Ὀδ αἰόλ. 1 ὀφέλλω.

Ὀφελέστης, αο. α') Τρὼς Θ 274. ϐ') εἰς τῶν Παιόνων Φ 210.

1. ὀφέλλω (ὀφείλω), **ὄφελλες**, ει, ετε, πρτ. ὄφελλον, ὤφελλον, ες, ε, ἀόρ. ὄφελον ες, (ἐν) καὶ ὤφελε, εσ(ε), παθ. ἐνσ. ὀφέλλεται —ὀφείλω «χρεῖος» χρέος· ἐν τῷ πρτ. καὶ ἀόρ. ὤφειλον=ἔπρεπε Δ 353, ἐπὶ ἀνεκπληρώτου εὐχῆς, ἐπιθυμίας μετ' ἅπαρ. ἐνσ. ἢ ἀόρ. Ζ 380, Τ 49· συχνάκις μετὰ τῶν «αἴθε, εἴθε, ὡς=εἴθε, καὶ «μή» Δ 415, Γ 40, Λ 380.

2. ὀφέλλω, ὄφελλες, ει, ωσι· ειν, ουσα πρτ. ὤφελλον, ες, (ε). ὄφελλε(ν), αἰολ. ἀόρ. ὀφέλλειεν, παθ. ὀφέλλετο, (ραι, ρλα)· μόνον ἐν τῷ ἐνσ. καὶ πρτ. αὐξάνω, προάγω «ὀφέλλει (πέλεκυς) ἀνόρος ἐρωήν» Γ 62 «Ζεὺς τιμήν—ὀφέλλει τε μινύθει τε» Υ 242, Β 420 ἠύξησε τὸν λυπηρὸν πόνον, προλγπτ., Ψ 524=αὐξάνεσθαι Π 631 «μῦθον»=μακρολογεῖν, παλυλογεῖν, ληρεῖν.

ὄφελος=ὄφελος, μετὰ τοῦ «εἶναι, γενέσθαι» =ὠφελεῖν Ν 236, Χ 513.

Ὀφέλτιος α') Ἕλλην τις Λ 302. ϐ') Τρώς τις Ζ 20.

ὀφθαλμός, οῦ, οῦ, ῷ, όν, ώ, οῖν· οἱ, ῶν, οῖσ(ιν), οὺς (ὤπωπα)—α') ὀφθαλμὸς Δ 587· «βολαὶ» δ 150= βλέμματα, (Ἰμματιαῖς). ϐ') ὄψις πρόσωπον «ἐς ὀφθαλμούς»—εἰς ὄψιν· «ἐν ὀφθαλμοῖσι»=πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, κατὰ πρόσωπον θ 459. Συχνότατα τὸ «ἐν ὀφθαλμοῖσιν» προστίθ. εἰς ῥ. ὁράσεως σημ. «ἰδεῖν ἢ ἰδέσθαι, ὁρᾶσθαι, ἀνέδρακεν, νοεῖν»· ἄνευ τῆς ἐν Γ 28.

ὄφιν, αἰτ., ὄφιν «αἰόλον» Μ 208 ‖ [ὀφιν ἴσως ἐκ τοῦ ὀκεῖν πρϐλ. ὄσσε καὶ ὄρακων].

ὄφρα [ἴσως ὄφι—ρα, ἐκ τοῦ ὅς) α') χρονικὸν 1) ἐπί τινα χρόνον Ο 547. 2) ἐν ὡς α) μεθ' ὁριστ. περὶ θετικοῦ Β 769 (ἐπεται «τόφρα» Θ 66, Μ 10). ϐ) μεθ' ὑποτ. περὶ προσδοκωμένου 1) ἐφ' ὅσον Ε 524, (ἐν πα-

ραβολῆ| Ψ 47, Λ 477, σ 132· μετὰ τοῦ «κεν, ἄν, κ' ὅρρ' ἂν μὲν κε—τόρρα» ε 361, 2) ἕως, μέχρι α') μεθ' ὁριστ. (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παρελθόντος) Ε 537, ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ «τόρρα» ε 57, λ 22. β') μεθ' ὑποτ. (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀορ.) τ 16, μετὰ τοῦ «κεν, ἄν» Ζ 258, «τόρρα» Θ 134, μετὰ τοῦ «ἤν» Σ 409. Υ 24. Β') τελικὸν ἵνα (σίονει ἐκ τῆς βουλήσεως τῆς μοίρας Β 359) «ὄφρα τάχιστα» Δ 269· «ὄφρ' εἴπω πά τε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει» φ 276, «ὄφρ' εὖ εἰδῆς» α' μετὰ μέλ. ὁριστ. δ 163, ρ 6. β') μεθ' ὑποτ. (πολλάκις) «κεν, ἄν», ἐὰν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει εἶναι ὑποτ. (ψ 83, κεν Β 440), εὐκτ. (Ω 75), προστ. ἢ ἀπαρεμφ. ἐπέχουσα θέσιν προστ. δ 27, χ 391· (κεν Γ 182, «ἄν» ρ 10) Ι 370, («κεν» κ 298). γ') ὁριστ. μέλ. Ζ 365· («κεν» τ 45), ἐνεστ. Δ 133, π 31· «μὴ, ἄν» παρωχημ. γ 15· «ἄν» κ 65. Γ') μετ' εὐκτ. μετὰ παρωχημ. κ 65, μετ' αὐτοποτάκτου Η 340 προστ. π 297, μετὰ μέλ. ὁριστ. ν 402. εὐκτ. ξ 407· ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ προηγ. ῥῆμα υ 80, καὶ μετὰ χρόνους ἀρχικούς, μετὰ τοῦ «κε» κ 24. Γ') ἀμφίβολο· ἂν εἶναι χρονικὸν ἢ τελικόν· μεθ' ὑποταντικῆς Ζ 258 («ἄν» Υ 24, «κεν» Ω 431).

ὀρρυόεις, ὀφρυόεσσα (ὁ, ὀφρύς) ἡ ἐπὶ λόφων ἐκτισμένη, λοφώδης Χ 411 †. Σουΐδ. ὑψηλὴ καὶ ἀπόκρημνος.

ὀρρύς, ὀφρύος. υσι, υας, ῦς συνηρημ. α') ὀρρὺς Ι 610. β') Υ 151 αἱ ὀρρύες. ἤτοι τὰ ἐπάνω μέρη ὀρέων, ὑψηλῶν καὶ ἀποκρήμνων, λοφώδεις, ὑψηλοὶ τόποι.

ὄχ(ᾰ) (πρβ. «ἔξοχα», συγγεν. ὄσσα, ὀχθη) ἀεὶ πρὸ τοῦ «ἄριστος, α»=ἐξόχως Δ 69.

ὄχεσφι. ἴδε ὄχος.

ὀχετ-ηγός (ὀχετός, ἄγω), ὁ ὀχετοὺς (τοῦ ὕδατος) ἀνοίγων, ἢ καθαίρων, ὁ διοχετεύων ὕδατα, ὑδραγωγὸς Φ 257 †.

ὀχεύς, ῆα, ῆες, ας, ῆ (ἔχω), ὁ συνοχεὺς α') ἵμας τῆς περικεφαλαίας, ὁ συγκρατῶν καὶ συσφίγγων αὐτὴν Γ 372. β') αἱ τὸν ζωστῆρα συνέχουσαι πόρπαι «χρύσειαι» Δ 132. γ') οἱ μοχλοὶ τῆς θύρας, δι' ὧν κλείονται αἱ πύλαι Μ 121· «ἐπαμοιβοὶ» Μ 450 (οἱ τοῦ στρατοπέδου). Οἱ μοχλοὶ ἐσύροντο ἐντὸς μιᾶς ἐπιμήκους ἀπεναντίας καὶλότητος ἐν τῇ παραστάδι ἄλλως μετεχειρίζοντο αὐτοὺς ὡς τὰς κληῖδας (ἴδε Εἰκ. ε, λ. ἐπιβλὴς), κατὰ τὸν ἄνοιξιν τῶν πυρείτα μετοχλίσσειε» Ω 566) ἐντὸς τοῦ ἑτέρου τῶν τοίχων.

ὀχέω, ὀχεειν, ἐοντας· παθ. ἐεσθαι, πρτ. 3 εν. ὀχέϊτο, πρτ. θαμ. ὀχεεσκον, μέσ. μέλ. ὀχήσονται, ἀόρ. ὀχήσατο· φέρω μαζί μου. ἔχω, «νηπιάας «ἔχειν τρόπους νηπίου α 297, ὑπομένω «μόρον» τύχην λ 619, δίκην» ρ 302—Παθ. φερομαι Ρ 77, ε 54.

Ὀχήσιος, Δίτωλός, Η. Περιφάντος Ε 843 †.

ὀχθέω, ὤχθησαν. ὀχθήσας (ἄχθος) βαρυθυμῶ· Δ 370=περίλυποι ἐγένοντο, «γαλάκτησαν» «θεοί», «μέγ'—» σφόδρα ἀγανακτήσας ὁ 30, ψ 182.

ὄχθη, ὀχθης γεν., ᾗ, ην, ας, ησιν, αις, ῆ, ὀχθη, τοῦ ποταμοῦ τὰ χείλη Φ 17, τῆς θαλάσσης ι 132.

ὀχλέω, ὀχλεῦνται=ἐονται (ὀχλεύς) ὑποκινοῦνται, ἀναμοχλεύονται Φ 261 †.

ὀχλίζω, ὀχλισσειαν 3 πλ. ἀορ. (ὀχλεύς) =ἀποκινήσειαν» τοῦ ἑδάφους· Μ 448, ι 242 =θὰ μετεκίνουν

1. ὄχος, ὄχεα, ἐων, ἐεσσι· εσφι, εα, οὖς, πλ. (ἀρχικῶς μὴ ὁμηρικὸν) (Ὄχος ἐκ τοῦ Fεχ.) σχῆμα Λ 160, Δ 297.

2. ὄχος, ὄχοι πλ. (ἔχω) «νηῶν» φύλακες, οἱ «λιμένες» λέγονται ε 404 †.

ὀψ. πλὴν τοῦ Λ 137, Υ 98, ε 61 μετὰ τοῦ ἀρχικοῦ γράμματος F. Fοπός, ὀπί, Fόπα α') φωνή, θεῶν καὶ ἀνθρώπων Β 182. «ὄπα ἐκ στήθεως ἰεῖ» Γ 152. «ὀλίγη ὀπὶ» μετὰ χαμαλῆς φωνῆς ξ 402· περὶ ὠδῆς Α 604· περὶ ὁλοφυρμοῦ, θρήνου λ 421, υ 92· «μελίγηρυν, λειριόεσσαν· καὶ ἐπὶ ζῴων Δ 435. β') λόγος, ἔκφρασις Δ 53, Φ 98· «ἀμείλικτον».

ὄψε (ὄπισθε) α') ὕστερον, μετέπειτα Ρ 466, Δ 161. β') τὴν ἑσπέραν ε 272, Φ 232.

ὀψείω, ὀψείοντες μετ., ρ. ἑρετικὸν τοῦ ὄψομαι=ποθοῦντες ἰδεῖν, μετὰ γεν. Ξ 37 † =ὀπτικῶς ἔχοντες.

ὀψί-γονος, ων (ὁ, ἡδέ, γόνοι), οἱ ἀπόγονοι, οἱ μεταγενέστεροι Π 31, Γ 353.

ὄψιμον (ὁ, ὀψέ) ἀργὰ ἐρχόμενον, βραδύχρονιον «τέρας» Β 325 †.

ὄψις, ὄψει, ἡ (ὄψομαι) α') ὄψις Υ 205 «ὄψει οὔτ'—ἴδοις» =διὰ τοῦ βλέμματος (διὰ τῶν ὀφθαλμῶν· δὲν εἶδες ψ 94. β') ἐξωτερικὴ ὄψις, ὅλα ὅσ τὰ σχῆμα Ζ 468, Ω 632.

ὀψι-τέλεστον, τὸ ἀρνὸ τελεσθησόμενον (ἐκπληρωθησόμενον) Ι 325 †.

ὄψον, ου, τὸ (ἕψω) τὸ μετὰ τοῦ ἄρτου τρωγόμενον, προσφάγιον γ 480, κυρίως κρέας Ι 489· κρόμμυα Α 630. «—πατῶ» (κρεῶν

Π.

πάγεν=πάγησαν, πάγη, ἴδε πήγνυμι.

πάγοι ἄρσ. (πήγνυμι) βράχοι, αἱ ἐξοχαὶ τῶν ὀρέων Ε 405 καὶ 411.

πάγ-χαλκος καὶ **παγ-χάλκεος**, ον (χαλκὸς ὅλος χαλκοῦς θ 403· «ἄορ, κυνέη, ῥόπαλον». Μεταφ. «—εὔχεται εἶναι» (ὁ Ἀχιλλεὺς = ὁλοσιδήρεος, οὗ δηλ. τὸ αὖμα δὲν δύναται νὰ πληγωθῇ, ἢ οὗ αἱ δυνάμεις οὐ λείψουσι (ὅλος ἐκ λίθου) Υ 102.

παγ-χρύσεος (χρυσὸς) «θύσανοι» ὅλοι χρυσοῖ Β 448 ÷

πάγχυ (ὑ. οἱονεὶ παν-χοῦ) καθ' ὁλοκληρίαν. μετὰ τοῦ «μάλα» (ἅπαντα ἐπισωρεῦον), ὅλως δι' ὅλου ρ 217.

πάθε. ἔεν, ησθαι, ἴδε πάσχω.

παιδνός (τ. ἐ. παιδινός, ἐκ τοῦ πάις) παῖς, νεογνός, πολὺ νέος φ 21 καὶ ω 337.

παιδο-φόνοιο (φεν. φόνος) τοῦ φονέως τοῦ υἱοῦ του, δηλ. τοῦ Ἀχιλ., ὃς ἐφόνευσε τὰ τέκνα τοῦ Πριάμου Ω 506 ÷

παίζω, παίζουσι, μετ. όντων, ούσας, ἀόρ. πρστ. παίσατε (πάις), παίζω καὶ ἐπὶ ὀρχήσεως θ 251 = ἀγωνιζόμενοι χορεύσατε ψ 147, «σφαίρῃ» διὰ τῆς σφαίρας ζ 100.

Παιήων, ονος λέγεται ὅτι εἶναι αἰγυπτιακῆς καταγωγῆς· Πα-ιάων = ἀνὴρ τῶν νόσων), ὁ ἰατρὸς τῶν θεῶν Ε 401, 899, ἐξ οὗ κατάγονται οἱ Αἰγύπτιοι ἰατροί, οἵ ἦσαν ἐμπειρότατοι τοῦ ἰᾶσθαι οὐ μόνον τραύματα, ἀλλὰ καὶ πάσας τὰς νόσους δ 232. Ἐντεῦθεν καὶ

παιήονα = παιᾶνα, ὕμνον πρὸς δόξαν ἢ εὐχαριστίαν (εἰς Ἀπόλλωνα;) Δ 473· παράδειγμα· Χ 391 ἑ. ἑξ.

Παίων, ονες, φυλή τις ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ παρὰ τὸν Στρυμόνα καὶ Ἀξιὸν παρὰ τὴν Ἀμυδῶνα· σύμμαχοι τῶν Τρώων Π 291, ἀπόγονοι τῶν Τεύκρων καὶ Μυσῶν· «ἀγκυλότοξοι, δολιχεγχέες, ἱπποκορυστάς»· ὁ ἡγεμὼν αὐτῶν Πυραίχμης Π 287, καὶ ἕτερος ἡγεμὼν Ἀστεροπαῖος Φ 155.

Παιονίδης Ἀγάστροφος, Υ. Παίονος Λ 339.

Παιονίη (ἡ), ἡ εὔφορος χώρα τῶν Παιόνων Ρ 350, Φ 154.

παιπαλόεις, παιπαλόεντος, έσσης, ῃ, αν (πάλλω) ἴσως ἀνώμαλος, τραχύς Ν 17, 33, Ρ 743, κ 97· «ὁδός, σκοπιή, ὄρος, Ἰμβρος, Χίος, Σάμος, Ἰθάκη».

πάις (ἄ ἐ ἤ τὶ ἐν θέσει 1 «παῖς» π 337, -δός, δί, (α) πάϊ· (ε)· ες, ων, σι καὶ -θέσσι(ν), (πάϊς puer)—παῖς σ 216, ὁ 688 «πατρῶν ἀκούετε παῖδες ἐόντες», κοράσιον δ 13 ὡς θυγάτηρ η 313, α 278, ὡς υἱὸς Δ 512, Ι 31. ἐπίθ. νεανίσκος «συῳρδός» Φ 282 μετὰ τοῦ «νέος» ὁ 665.

Παισός πόλις παρὰ τὴν Προποντίδα Ε 612 ἴδε Ἄπαισός.

παιφάσσουσα, παιφάσσουσα (ἐπεκτετ. ἀντὶ τοῦ ῥακ—, ῥάσ) λάμπουσα, ἀπαστράπτουσα Β 450 ÷ = ἐνθουσιαστικῶς σπεύδουσα σὺν τῇ αἰγίδι.

πάλλω, μέσ. πρκ. πρστ. πεπάλασθε, ἄπαρ. ἄσθαι (πάλλω), κινῶ «κλῆρω», μετὰ τοῦ κλήρου τὴν περικεφαλαίαν καὶ τὰ παρόμ. κληροῦμαι, λαγχάνω, δι' ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω νὰ πληρώσωσιν ἄλλοι Η 171 καὶ ι 331.

πάλαι (ᾰ. πάρος) = πάλαι ποτὲ Δ 310 ἐκ πολλοῦ χρόνου, διότι μείζων ἡ τοῦ πρεσβυτέρου ἐμπειρία· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «νέον» Ι 527, «νῦν» Ι 105· πρὸ πολλοῦ χρόνου ρ 366, υ 293, ψ 29.

πάλαι-γενής, παλαι-γενεΐ, ές, δοτ. καὶ κλ. (γένος) πρὸ πολλοῦ γεννηθεῖσα· «γρηῒ» Γ 386, «γρηῢ» χ 395.

παλ-αιός, οῦ, ῷ, οί, ἡ, αἱ, ῶν, ά, (πάλ-αι, α') γέρων Ξ 108, «ἡ νέος ἠέ—» α 395· «ῥωτὶ» Ξ 136=πρεσβύτης γεγονότι. β') παλαιὸς ὃ 293 «νῆες νέαι ἠὲ—» = διερρυηκυῖαι· συγκρ. «παλαιοτέρους»=πρεσβυτέρους Ψ 788. γ') ἀρχαῖος Ζ 215, ω 51.

παλαισ-μυσύνη, ης (πάλαιω) πάλη Ψ 701, θ 126· «ἀλεγεινή».

παλαίσταὶ πλ. ἄρσ. (ᾰ=παλαίσταὶ θ 246÷

παλαί-φατος, παλαίφατου, α (φᾶ. ῥημὶ) πρότερον, ἐκ παλαιοῦ χρόνου εἰρημένα, «—θέσφατα» χρησμοί· «—δρυὸς» μυθώδους, ἐν τῇ μυθολογίᾳ γνωστῆς τ 163.

πάλαιω, πρτ. **ἐπάλαιον**, μέλ. παλαίσεις, ἀόρ. ἐπάλαισεν (πάλη)· παλαίω Ψ 621, δ 343.

παλάμη, ἀων, ησ(ιν), ηφιν, ἡ παλάμη, (ἀνοικτή, ὑπτία) ἡ χεὶρ Γ 338, α 104, δ 10, γρόνθος Γ 128, Θ 111, (ᾰᾰ)

πάλάσσω, μέλ. παλαξέμεν, πρτ. παθ. (ἐ)-παλάσσετο, πρκ. πρστ. πεπάλαχθε, ἄπαρ. -χθαι (ἀντ' ἀμφοτέρων νῦν «ασθε, άσθαι», ἴδε παλάζω), μετ. πεπαλαγμένον, αι, ὑπρσ. πεπάλακτο (πάλλω) α') περὶ ὑγρῶν· περιρραίνω, μολύνω «αἵματι» ν 359· «λύθρῳ» Λ 169, «χεῖρας» εἰς τὰς χεῖρας-

δ') περὶ ξηρῶν· χ 184 «ἄζῃ»=τῇ ξηρότητι· παθ. Λ 98 «ἐγκέφαλος» διεσκορπίσθη, διότι ἀπέθανε.

πάλη, ἡ (ἀ. πάλλω) πάλη Ψ 635 καὶ θ 206.

παλίλ-λογα (πάλιν, λέγω) οὐδ. ὡς ἐπίρ. πάλιν ἠθροισμένα, εἰς τὸ αὐτὸ πάλιν συνηγμένα Δ 126.

παλιμ-πετὲς οὐδ. ὡς ἐπίρ. (ἀ. πέτομαι), κυρίως ὀπίσω ἱπτάμενον, πίπτον εἰς τὰ ὀπίσω Π 395, ε 27.

παλιμ-πλάζω, μόνον παθ. ἀόρ. μετχ. παλιμ-πλαγχθέντα, ας, κυρίως ὀπίσω ἀπωσθέντα, ἀποκρουσθέντα ν 5, κακῶς ἔχοντας, ἀποπεμφθέντας οἴκαδε Α 59.

πάλιν (ἀ ιε.πάρε) ὀπίσω Δ 59, «ποίησε»τὸν μετεμόρφωσε πάλιν· καὶ μετὰ γεν.=μακράν τινος «—τρέπεν» Γ 439· μετὰ τοῦ «αὐτις» =πάλιν ὀπίσω, «ἄψ» μακράν· «ὀπίσω» ἐπιτείνει τὴν ἔννοιαν, «λάζετο» ἔλαβεν ὀπίσω· «ἔρεε» Ι 36.

πάλιν-ἄγρετον (ἄγρα) μεταφ. μετακαλούμενον Δ 526 †

πάλιν ὁρμένω δυτκ. μετχ. ἀορ. μέσ. τοῦ ὄρνυμι=ὀπίσω ὁρμήσαντες Λ 326 †

παλίν-ορσος (ἀ.ὄρνυμι) δραμαίως ὑποχωρῶν, πάλιν ὑποστρέψας Γ 33 †

πάλιν-τίνα (τίνω) οὐδ. ἀνταποδιδόμενα, τὰ εἰς τιμωρίαν ἀντιστρόφως εἰσπραττόμενα α 370 καὶ δ 144.

πάλιν-τονον, α (τείνω) τὸ εἰς τοὐπίσω ἑλκόμενον, ἐλαστικόν, κυρίως εὔκαμπτον. ταχέως βαλλόμενον «τόξα» Θ 266, φ 11.

παλι-ρ-ρύθιον (ἀ. ῥόθος), τὸ εἰς τοὐπίσω βέον, τὸ ἀποσυρόμενον μετὰ φλοίσβου καὶ πατάγου «κῦμα» ε 430 καὶ ι 485.

παλί-(ι)ωξις, ιν (λτ. ἴωξις, διώκω) δευτέρα ἐπίθεσις, ἀπώθησις ὑπὸ τοῦ φεύγοντος ἐχθροῦ Μ 71. Ἰλ.

παλλακίς, ίδος, (ὅτ. ἡ, παλακὶς Ι 449, ξ 203 (λᾰ.)

Παλλάς, άδος, ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς, παρθένος, κατὰ τοὺς ἀρχαίους ὅμως Παλλὰς καλεῖται ἡ Ἀθηνᾶ ὡς πάλλουσα τὴν αἰγίδα καὶ τὸ δόρυ Κ 275, ὁ 828, Α 200, Ε 1.

πάλλειν, ων ἐνσ., πρτ. πάλλον, ε(ν), ομεν καὶ μέσ. ἐνσ. πάλλεται, όμενος, η, ων, ἀόρ. 1 πῆλε, πῆλαι, μέσ. ἀόρ. 2 πάλτο — α') ἐνεργ. 1) κινεῖν, σείειν «ἓν χερσὶν δόρυ, λίθον». 2) τινάσσειν «κλήρους». 3) ἐκίνει εἰς τὸν ἀέρα ἐῶ καὶ ἐκεῖ ἐχόρευε) τὸν «ὑῖόν» Ζ 474. β') μέσ. πρὸς ἀλλήλους περὶ ἑαυτῶν κληροῦν, Ο 191 = κληρουμένων, βάλλειν ὅπλα, Ο 645 «ἐν ἄντυγι» προσέκρουσεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀσπίδος· μεταφ. Χ 461=μετὰ τρεμούσης, παλλομένης καρδίας· Χ 452 ἡ καρδία τινάσσεται μέχρι τοῦ στόματος (ὑπερβολικὴ ἔκφρ.).

Πάλμυς, ὕος, ἡγεμών τις τῶν Τρώων Ν 792.

πάλτο=ἔπαλτο, ἴδε πάλλω.

πᾰλύνειν, πρτ. ἐπάλυνε, πάλυνε, ον, ἀόρ. μετχ. παλύνας (ῡ, πάλλη), ἐπιπάσσειν κρέας δι' ἀλεύρου ἐκ κριθῆς (Σ 500, ἦν ἔθος τὸ ὀπτηθὲν κρέας τὸ πρὸς δεῖπνον ἐπιπάσσειν)· «ἀλφίτου ἀκτῇ» ἐπιχέειν «ἄλφιτα»· Κ 7 «χιὼν—ἀρούρας».

παμ-μέλαν(α), μέλανας, ὅλος μέλας, γ 6 «ταύρους» κ 525 «ὄτν». Ὀδ.

Πάμμων, Γ. τοῦ Πριάμου Ω 250 †

πάμ-παν (πᾶν πᾶν) — ἐντελῶς, ὁλοτελῶς μετὰ ῥημ. Τ 334, ἐπίθ. γ 348, Ω 65· συνήθως μετ' ἀρνήσ. «οὐ, οὔτι, οὐκέτι, οὐδὲ»=ὅλως διόλου δέν, «μὴ» βεβαίως ὄχι σ 141.

παμ-ποίκῐλος πλθ., ἐξ ὁλοκλήρου πεποικιλμένος, κεντημένος «πέπλοι» Ζ 289 καὶ ο 105.

πάμ-πρωτος πρῶτος πάντων Η 324, Ι 93, -πρωτον δ 780 (Ὀδ.), καὶ -πρωτα Δ 97, 568 πρώτιστα.

παμφαίνω, **παμφαίνησι** ὑποτ. καὶ -ων, ονθ'=οντα, οντας, αἴνον μετ. ἐν., πρτ. 3 πλ. πάμφαινον (φαίνω, κατ' ἐπέκτασιν δι' ἀναδιπλασ.), ῥέγγω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ ἔκτινος «ἦλοι χρύσεοι» Α 30, «—ὥς τ' ἀστέρα» Χ 26· ὑοτ. «τεύχεσι» Ζ 513, «χρυσῷ» Ξ 11· «στήθεσι» μετὰ λάμποντος στήθους, περὶ γυμνῶν νεκρῶν.

παμφανάω, **παμφανόωντος**, α, όωσα, όωσαν (δι' ἀναδιπλ. ἐπιτεταμένος τύπος ἐκ τοῦ φανός), ἀκτινοβολῶν, ἀστράπτων, λάμπων Ε 619, ὁ 42. «αἴγλη, κόρυθα, φλόγα. ἐνώπια, δούρατα, θέσφατα, λέβητα, ἠέλιον».

πάν-αγρος, **πανάγυιος**, γεν. (πᾶ. ἄγρα) πάντα ἀγρεύοντος, συλλαμβάνοντος «λίνον» Ε 487 †

πάν-αιθος, **παναίθησι** ὑοτ. πλ. θηλ. (αἴθω) ὅλως λαμπρᾶς, ὁλολαμπέσι «κορύθεσσι» Ξ 372 †

παν-αίολος, ον (πᾶ. αἴολος) ὅλος ἀστράπτων, παμποίκιλος Δ 186, Κ 77 «ζωστήρ, θώρηκα, σάκος».

πᾰνά-παλος, **παναπάλω** ὑοτ. ὅλως ἀπαλῷ, ἁβρῷ «ἀνδρὶ» ν 223 †

παν-ά-πτωμος (ἄᾰ. πάτμος) παντελῶς δυστυχής, δυστυχέστατος Ω 255 καὶ 493.

παν-άργυρον=ὅλον ἀργυροῦν «κρητῆρα» ι 203 καὶ ω 275.

Λημνιακὴ Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Ἄθω

παν-αφ—ήλικα (ἄᾱϊ. ἥλιξ) ὅλως ἄνευ ἡλικιωτῶν «τίθησι» ἔρημον ὅλων τῶν ὁμηλίκων ποιεῖ, ἀποστερεῖ π. τ. ὁ. Χ 490 †

Παν-αχαιοί, ῶν, ὅλοι οἱ Ἀχαιοὶ Β 404.

πᾰν-ᾰ-ώριος, παναώριον αἰτ. ἀρσ. «παῖδα», ὅλως ἀθέατον, ἀφανῆ, περὶ τοῦ Πηλέως. ὅστις δὲν εἶδε τὸν υἱόν του, ἀρ' οὐ χρόνου ὁ Φοῖνιξ ἐπαιδαγώγει αὐτὸν παρὰ τοῖς Δόλοψιν Ι 484 κ. ἑ. Ω 540 †

παν-δαμάτωρ (ᾰᾰ. δαμᾶν) ὁ πάντα δαμάζων ὕπνος Ω 5 καὶ ι 373.

Πανδάρεος, ου, (δᾰ) φίλος τοῦ Ταντάλου, οὗτινος θυγάτηρ ἦν ἡ Ἀηδὼν τ 518. ἁρπαγεῖσα ὑπὸ τῶν Ἅρπυιῶν υ 66.

Πάνδαρος, Υ. τοῦ Λυκάονος, ἡγεμὼν τῶν Τρωικῶν Λυκίων. δάλιος τοξότης Δ 88, Ε 168, 171, 795, Β 827. Ε 296.

παν-δήμιος, (ᾰ. δῆμος) πάγκοινος, διὰ πασῶν τῶν πόλεων ἐπαιτῶν σ 1 †

Παν-δίων, Ἕλλην τις Μ 372 †

Πάν-δοκος, τῶν Τρώων τις Λ 490 †

Παν-ἑλληνες, (ᾰ) ἅπαντες οἱ Ἕλληνες ἤτοι οἱ κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς βορείου Ἑλλάδος Β 530 †

παν-ήμαρ, (ᾰ), ἐπίρ. δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ν 31 †

παν-ημέριος, ον, οι, οις. ίης, ίη (ᾰ. ἦμαρ) ὅλην τὴν ἡμέραν, δῆλα δή, α') δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ἀπὸ πρωΐας μέχρι ἑσπέρας δ 356. λ 11. β') τὸ ὑπόλοιπον ἐτι τῆς ἡμέρας Δ 472, δ 434, Δ 592. γ') δι' ὅλης τῆς ἡμέρας μέχρι ὡρισμένου χρόνου Ρ 384. Σχ. ἐν τῷ λειπομένῳ παντὶ μέρει τῆς ἡμέρας.

Πανθ-οίδης, Υ. τοῦ Πανθόου, α') Εὔφορβος. Ρ 70, δ') Πολυδάμας Ξ 454.

Πάνθ-ο(Ε)ος, ου, ῳ, Υ. τοῦ Ὄθρυος, Π. τοῦ Εὐφόρβου, καὶ Πολυδάμαντας, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν Δελφοῖς, εἶτα ἐν Τροίᾳ εἷς τῶν γερόντων Γ 146, Ρ 9, Ο 522.

παν-θυμαδόν. (ῡ) ἐπίρ. «πάσῃ τῇ ψυχῇ, ἐκθύμως, ὀργίλως, μεθ' ὅλης τῆς ὀργῆς σ 33 †

παν-νύχιος, ον, οι, η καὶ **πάννυχος**, ον, οι (ῠ, νύξ), δι' ὅλης τῆς νυκτός, ὅλην τὴν νύκτα, τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς ἑ 434. «ὕπναν, ψυχή». «παννύχιαι ἐγρήσσοντες» Ρ 660.

πᾶν-ομφαῖος, **πανομφαίῳ**, δοτ.(ὀμφή) κυρ. ὅστις ἔχει ὅλας τὰς φήμας, ὁ πάντα εἰδώς, ἐπίθ. τοῦ Διός, ὅστις ἐπιστέλλει τὰ σημεῖα εἰς αἰωνοὺς Θ 250 †

Παν-υπεύς, (ᾰ) α') Π. τοῦ Ἐπειοῦ Ψ 665. β') πόλ. Φωκίδος παρὰ τὸν Κηφισὸν Β 520. Ρ 307, λ 581.

Παν-ὀπη, Νηρηὶς Σ 45 †

πάν-ορμοι, (ᾰ εἰς προσόρμισιν ἐπιτήδειοι, ἀσφαλεῖς «—λιμένες» ν 195 †

παν-ὄψιον, (ᾰ. ὄψις), οὐδ. πᾶσι ὁρατόν, πάντων ἐν ὄψει. λαμπρὸν «ἔγχος» Φ 397 †

παν-συδίῃ, (ῠ. σεύω κατ' ἄλλ. γρ. πασσυδίῃ = μετὰ μεγίστης σπουδῆς, ὡς τάχιστα Α 709.

πάντῃ (καὶ—ῃ, ἐκ τοῦ πᾶς) πανταχοῦ, παντοῦ μ 233, Ρ 354.

πάντοθεν, (πᾶς) = πανταχόθεν, ἐκ παντὸς τόπου, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη Π 110.

παντοῖος, παντοίου, αι, ων, οισι(ν), ους· η, ης, ην, αι, ης, ας, (πᾶς) παντὸς εἴδους, κάθε λογῆς Β 397, ἐν μορφῇ παντὸς εἴδους ρ 486. «ἀρετή, ἐδωδή, δόλοι, μῦθοι».

πάντοσε (πᾶς) (ἐν ἀρχ. στίχ. καὶ ὁ ποδ.) εἰς ὅλα τὰ μέρη Ε 508· ἄλλως «πάντοσ' (εἰσιν)»=ὁλόγυρα ἴσιν Γ 347.

πάντως ἐπίρ, τ 91, ἐξ ἅπαντος, βεβαίως, μετὰ τοῦ «οὐ» Θ 450, υ 180.

παν-υπερτάτη, ἡ ὑπερτάτη πάντων, ἡ ἐξέχουσα ι 25 †

παν-ύστατος, ὁ πάντων ὕστατος, ἔσχατος ι 452, Ψ 547.

παππάζουσι, (πάππας) τινά, ὀνομάζουσί τινα πάππα (πατέρα) Ε 408 † λέξις τῶν νηπίων ψελλιζόντων

πάππα, κλητ.=ὦ πάτερ, παπᾶκι, ὡς τὰ μικρὰ παιδία καλοῦσι τὸν πατέρα ζ 57 †

παπταίνω. πεπταίνεσθον 3 δυϊκ. ὀρ. -ων, οντι, ες. ε, ἀόρ. πάπτηνε, μετχ. -ας, αντα, ασ(α) (ρ. σκεπ—,) περιβλέπω, βλέπω τριγύρω «—ἀμφὶ ἕ, —τινά,—ἀνά, κατά τι·» κατὰ δόμον», ζητῶ, κυττάζω (ὅπως εὕρω) τινὰ Δ 200 «—δεινὸν» φοβερὰ βλέμματα ῥίπτων.

πάρ α')=παρά· ἐν ἀναστροφ. «ὄχθας πάρ» Α 499, β') = πάρεστι Ι 43, = πάρεισι Δ 174, γ 325.

παρά. (ᾰᾰ. ρᾰ κ 242), ἀρχ. πτῶσ. προθ. πάρος· ὡς τοπικὸν παραί Β 711. μετὰ γεν. Ο 175, αἰτ. Β 711. Γ 359· δοτ. Ο 280. κατ' ἀποκοπὴν «πάρ»· ἀρχ. ὡς ἐπίρ. πλησίον Α 64. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρόθ. α') μετὰ γενικ.—ἀπὸ μέρους «τινός» Ο 5, ἐκ τοῦ πλησίον τινος. «ναῦφι» ἴδε ἐν ἐκφρ. τοῦ λαμβάνειν, εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀρχῆς ἐξ ἧς προέρχεταί τι· «πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε» β') μετὰ δοτ. πλησίον «ἄχεσφιν. ναῦφιν, ναῦσιν» Π 281· συνηθ. ἐν ἐκφρ. τοῦ ἱσταρίδειν, ἀλλὰ καὶ ὡς τοπ. ἐν ῥήμ. (θεῖναι, εἶσε κτλ. ο 448 «πεσεῖν, κυλίνδεσθαι» λ

175· «παρὰ ποσὶ—» Ο 280 μεταφ. = ἡ σωτηρία ἐν τοῖς ποσὶν ἦν, τ. ἐ. ἐν τῷ τρέχειν·—ἐν τῷ οἴκῳ τινος «πὰρ πατρὶ γήρασκεν, θητευέμεν ἀνδρὶ παρ', ναῖε παρ' Πριάμῳ»·—ἐνώπιον α 154. γ') μετ' αἰτ. α') πλησίον, πρός, Ζ 34· ἰδίως μετὰ τῶν κινήσεως σημ. ῥημ. μετὰ τῶν «πλήττω, βάλλω» (Δ 463) πλαστικῶς ἀντὶ τοῦ ἐν τίνι. β') συμῤῥώνως κατά, κατὰ μῆκος. ἢ κατ' ἔκτασίν τινος Β 522, Δ 34, Μ 352. γ') πέραν, ἐναντίον, παράβασιν, ἐκτός· Λ 167· «δύναμιν, μοῖραν». δ') ἐν ἀναστροφῇ **πάρα** Σ 400, Ω 429, **παρ'** (ἕνεκα τῆς σαφηνείας **πάρ'** Σ 191) καὶ **πὰρ** καὶ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ πάρεστι π 45, Ε 603, Τ 148,= παρὰ σοί ἐστι. ἢ τοῦ πάρεισιν ὁ 559. ε') ἐν συνθέσ. ἔχει πλὴν τῶν ἀνωτέρω σημ. καὶ τὴν τῆς μεταβολῆς. παρομῤῥώσειος μετὰ τοῦ «τιθέναι» = (ἐξακολουθησιν) Ε369, Ι 90.

παρα-βαίνω, παρ... βαινέτω, πλησίον τινὸς βαίνω, ἀναβαίνω (ἐπὶ ἀμάξης) Λ 512. παρκ. μετ. παρβεβαώς, ὥστε, στέκων πλησίον τινός. «Ἕκτορι—» ἐποχούμενος, παροχούμενος Λ 522 (ὁ ἡνίοχος Κηβριόνης), «—ἕστασαν ἀλ.» ἐν 708· (οἱ πεζοί, οἱ μαχόμενοι). Ἴδ.

παρὰ βάλλετε προστ. ἐνσ. καὶ ἀόρ. (ἐ)βάλεν, ἔβαλον, ῥίπτω ἐμπρός τινος, εἰς τινα Θ 504, Ε369, ὁ 41. Μέσ.—βαλλόμενος=παρατιθέμενος, ἐμβάλλων τὴν ζωήν μου εἰς κίνδυνον, παραβόλως μαχόμενος Ι 322. «ψυχήν»

παρα-βᾶσκω, παρ-έβασκε = ἵστατο παρ' αὐτῷ (ὡς πολεμιστής, παραβάτης) Λ104†

παρα-βλῆδην ἐπίρ. (πᾶ. βάλλω) «ἀγορεύων» ῥίπτων πλαγίως λόγον. ὑπαινισσόμενος Δ 6 † διότι ὁ Ζεὺς δὲν ἤθελε νὰ γείνῃ εἰρήνη, ἠρέθιζε δὲ τὴν Ἥραν, διότι ἄλλο ἠσθάνετο καὶ ἄλλο εἶπε.

παρα-βλώσκω, πρκ. **παρμέμβλωκε** μετὰ σημ. ἐνσ. παραστέκει, παραμένει Δ 11, καὶ Ω 73.

πᾰρα-βλώψ, παραβλῶπες (βλέπω), πλαγίως βλέποντες (αἰδημόνως), μετ' αἰτ. τῆς ἀναφορᾶς Ι 303 †

παρ-εγίγνετο=παρεκάθητο «δαιτὶ» ρ 173†

παρα-δαρθάνω, μόνον ἀόρ. 2 **παρ-έδραθεν** (ᾰ)=ἐκοιμήθη παρ' ἐμοί (υ 88), καὶ Ξ 163 «—δραθέειν φιλότητι» = συγκοιμηθῆναι ἐν ἔρωτι. «φιλότητι ἢ χροιῇ».

παρα-δέχομαι, ἀόρ. παρ-εδέξατο = παρέλαβε «γαμβροῦ» Ζ 178 † παρὰ τοῦ Βελλεροφόντου.

παραδραμήτην ἴδε παρατρέχω.

παρᾰ-δράω μόνον **παραδρώωσι**, ὑπηρετοῦσι, ἐργάζονται παρὰ «ἀγαθοῖσι» ο 324 †

πάρα-δύω, παρα-δύμεναι ἀόρ. ἀπ. παρεισδύω, χώνομαι, κρύφα καὶ ταχέως διέρχομαι Ψ 416 †

παρ-ειδέειν σοί,=ψάλλειν παρά σοι ἢ ἐνώπιόν σου χ 348 †

πᾰρ-ειρω ἀόρ. παθ. **παρηέρθη**=ἐξηρτήθη ἐκρεμάσθη «κάρη» Π 341 †

παραί, ἴδε παρά.

παραι-βάται πλ. (βαίνω) οἱ παρὰ τὸν ἡνίοχον ἐπὶ τοῦ ἅρματος ἱστάμενοι (ὀχούμενοι) διὰ νὰ πολεμήσωσι, οἱ μαχηταὶ Ψ 132 †

παραι-πεπίθησι, «πίθων ἴδε παραπείθω.

παρ-αίσια (πᾶ. αἶσα) τὰ ἀπαίσια, ἀπρεπῆ «σήματα» Δ 381 †

πᾰρ-αίσσω, παραΐσσοντες μετ. ἐνσ. ἀόρ. ἤϊξεν, αν (αἴσσω) παρέρχομαι ὁρμητικῶς, παρατρέχω «τινὰ» Λ 615, «ἐπὶ νῆας»

παραι-φάμενος ἴδε παράφημι.

παραί-φασις, (φᾶ. φημί) παραίνεσις, προτροπή, συμβουλία Λ 793 καὶ Ο 404.

παρα-κάβ-βαλεν ἀόρ. (παρὰ-κατα-βάλλω) ον, καταβάλλω πλησίον, ῥίπτω ἐμπρός, «ὕλην, ζῶμα δὲ οἱ» ἵνα τὸ λάβῃ Ψ 127, 683.

παρα-κατα-λέγω, ἀόρ. μέσ. **παρ-κατ-έλεκτο** (λέχος) «τῇ» ἐπλαγίασε πλησίον της Ι 566 †

πᾰρά-κειμαι, παρὰ κεῖται, πρτ. -έκειτο, θαμ.—εκέσκετο· — συχνὰ ἐν τμήσ. κ 9, ν 424, Κ 75, 77·—ἔκειτο παρὰ τῇ τραπέζῃ αὐτοῦ «οἱ» φ416, πρὸ αὐτοῦ ἵστατο Ω476· μεταφ. ἀπρόσ. ἐπιτρέπεται ὑμῖν, κεῖται εἰς τὸ χέρι σας (ἢ νὰ πολεμήσητε ἢ νὰ φύγητε) χ 65.

παρά-κιών, παρερχόμενος, διερχόμενος Π 263 †

πᾰρα-κλῖδόν ἐπίρ. (κλίνω), μεταφ. παρεκκλίνων, παρεκτρεπόμενος, ὅπλ. ἀπὸ τῆς ἀληθείας ὁ 348 καὶ ρ 138.

πᾰρα-κλίνας ἀόρ. μετ. (τ. κλίνω)=παρεκκλίνας μετθ. υ 301· «κεφαλὴν» ἀμετθ. εἰς τὸ πλευρὸν κλίνας, παραμερίσας Ψ 424.

πᾰρᾰ-κοίτης, ας αἰτ. πλθ. (κοίτη) ὁ σύνευνος, ὁ σύζυγος, ὁ ἀνὴρ Ζ 430, καὶ Θ 156 «θαλερός».

πᾰρά-κοιτις, ῐ. ιν (κοίτη), ἡ σύνευνος, ἡ σύζυγος, ἡ γυνὴ Γ 53, Φ 479· «εὐζώνου, ἰφθίμη, κυδρή, αἰδοίη, θαλερή».

πᾰρα-κρεμάννυμι, παρακρεμάσας ἀόρ. μετχ., κρεμάσας εἰς τὸ πλάγι «χεῖρα» Ν 597 †

παρα-λέχομαι, πᾰρ-ελέξατο ἀόρ. ὑπ. λέ-

ξομαι (λέχος) — κατακλίνομαι πλησίον τινός, πλαγιάζω, κοιμῶμαι παρά τινι· «— τινί—(ἐν) φιλότητι» ἐν (ἐρωτικῇ συνουσίᾳ Ξ 237, λ 242.

πἀρ-αμείβω, παρᾰ-μειψάμενος ἀόρ. μετ., παρελθών, διελθὼν «τὸν» ζ 310 ÷

πάρα-μένω, παραμένῃ ὑποτ., -μένετε, μενούντων πρστ. μενέμεν ἀπαρ. ἐνσ., πρτ. μένον, ἀόρ. μεῖνα, ἔμεινεν· καὶ ἐνσ. μίμνων, πρτ. ἐμίμνεν· μένω πλησίον τινός γ 115, ἐν τῇ μάχῃ Ν 151, ἐνν. ἐμοὶ Λ 402· «αὐτῷ» Ο 400, ἐγκαρτερῶ δ 297.

παρά-μῡθέομαι, παραμυθησάμην εὐκ., σασθαι ἀπαρ. ἀόρ. (μῦθος) — παρηγορῶ, ἐνθαρρύνω, «τοῖς ἀλλήλοισιν ἀποπλείειν» μετ' ἀπαρ. Ι 864, Ο 45.

παρα-νηνέω, πρτ. παρ-ενήνεεν, ου (νέω) = παρεσώρευαν «σῖτον ἐν κανέοισι» α 147 καὶ π 51.

πἀρᾰ-νήχω, παρανήξυμαι μέλ., κολυμβῶν προχωρήσω εἰς (τὴν γῆν τῶν Φαιάκων) ε 417 ÷

πάρ-αντα (πά. ἄντᾰ)=τὰ πλάγια Ψ 116÷

παρ-απᾰΐσσω, ἀόρ. παρῆπαφε, ἐξηπάτησε, παρέπεισε (τὸν Δία) Ξ 360 (μετ' ἀπαρεμφ. «φρένας ἐπέεσσιν»τμήσ. ξ 488.

πάρα-πείθω, ἀόρ. 2 διπλ. παραιπεπίθησι (πί) ὑποτ., πεπίθοῦσα, οὐδ. παρ-πεπιθών, όντες—παραπείθω, παρασύρω, ξεγελῶ (δι' ἀπατηλῶν λόγων) Ψ 606· Η 129=ἐγύρισε τὰς φρ. τοῦ ἀδελφοῦ, μετ' ἀπαρ. χ 213.

πἀρᾰ-πέμπω, ἀόρ. παρέπεμψε, συνώδευσε μ72 †, ἡ Ἥρα τὴν Ἀργὼ παρὰ τὰς πέτρ.

πάρα-πλᾰζω, ἀόρ. παρέπλαγξε, παραφέρω «τὸ κῦμα Κυθήρων» ι 81, «Μαλειάων» ε 187 = παρέσυρε (τὸν πλέοντα) ἀπὸ τῶν... μεταφ. ἀπετύφλωσε, παρεπλάνησε τὸν νοῦν (τῶν μνηστήρων ἡ Ἀθηνᾶ) υ 346, Παθ. ἀόρ. παρεπλάγχθη=παρεξετράπη, παρεκρούσθη «ἰὸς» Ο 464.

πάρα-πλήξ, αἰτ. πλῆ. παραπλῆγας (πλάζω) τὰς ἐκ πλαγίου πληττομένας «ἠϊόνας» ἑπομ. χαμηλὰς ἀκτάς ε 418 καὶ 440.

πάρα-πλώω, 3 ἑνικ. ἀόρ. συγκ. παρέπλω (πλέω) παρέπλευσε μ 69.

πάρα-πνέω, ὑποτ. ἀόρ. παραπνεύσῃ, μικρὰν πνοὴν ἐξαγάγῃ, μὴ ξεψυχήσῃ κ 24 ÷

πᾰρα-ρρητός, οἷσι (ῥητοί) α') μετάπειστοι διὰ λόγων «ἐπέεσσι», εὐπρόσιτοι Ι 526. β') οὐδ. τὰ πρὸς παρηγορίαν εἰρημένα, παραινέσεις Ν 726.

πᾰρα-στᾰδόν ἐπίρ. (παρίστημι) παριστάμενος ἐγγύθεν, ἐκ τοῦ πλησίον Ο 22. Ὀδ.

πάρα-σφάλλω, ἀόρ. παρέσφηλεν=ἔκαμε νὰ ἀπατύχῃ (νὰ ἀποπλανηθῇ) «ὁιστόν» Θ311÷

παρα-σχεμεν ἀόρ. ἀπαρ. τοῦ παρέχω.

παρα-τανύω, ἀόρ. ἐτάνυσσεν (τά. τεἰνω)= παρέθηκεν «τράπεζαν» α 138. Ὀδ.

παρα-τεκταίνομαι, ἀόρ. εὐκ. παρατεκτήνασθαι, αἰτε. (τέκτων) μεταποιῶ, μεταβάλλω Ξ 54, μετὰ τοῦ «ἄλλως»· «ἔπος» ἄλλως παριστῶ τι, ἐξευρίσκω τι ξ 131.

παρα-τίθημι, 3 ἑνικ. παρτιθεῖ α 192· πρτ. παρ(ά), τίθει, ἐτίθει πάρα ε196, μέλ. παραθήσομεν, ἀόρ. παρέθηχ' = παρέθηκεν), πάρ ἔθηκεν, θῆκεν, παρέθηκαν ε 199, ἀόρ. 2 πάρθεσαν, πάρ καὶ παρά θέσαν, πὰρ ἔθεσαν, ὑποτ. -θείω, εὐκ. θεῖεν, πρστ. -θές, θεῖς υ 259. Μέσ. ἀόρ. πάρ θέτο, εὐκ. παραθείμην, -θεῖτο, μετχ. παρθέμενοι—θέτω πρό τινος, βάλλω. (προθέτω) φαγητὰ καὶ ποτὰ ὁ 57, α 192 «τράπεζαν δαῖτα», δίδω Ε 91. Μέσ. παραθέτω χάριν ἐμαυτοῦ, παραβάλλω, θέτω κάτω, διακινδυνεύω «κεφαλάς, ψυχὰς» δ 237, γ 74, ι 255.

πάρα τρέπω, ἀόρ. παρα-τρέψας, παρεκκλίνω, στρέφω πλαγίως, «—ἔχε»=διηύθυνε παρεκτρέψας Ψ398· «παραὶ δὲ οἱ ἔτράπετ'» πλησίον, πλαγίως αὐτοῦ ἐτράπη τὸ ὄρυ.

πάρα-τρεχω, ἀόρ. ἔδραμον, εν, έτην. α') τρέχω παρά τινι, παρερχομαι τρέχων Κ 350, Χ 157, 6') ὑπερβαίνω, νικῶ τινα τρεχων «πόδεσσι» Ψ 636.

παρα-τρεω, παρ-έτρεσσαν ἀόρ.—ὑπὸ φόβου παρεκκλιναν, ἐξιππάσθησαν Ε 205 ÷

παρα-τρωπέων μετ. ἐν. (τροπή) παρεκκλίνων, μεταφ. ὑπεκφεύγων, πρασποιούμενος δ 465 ÷

πάρα-τρωπάω, παρατρωπῶσι (τρέπω) = γυρίζουσι τὸν νοῦν, παραπείθουσι τῆς ὀργῆς Ι 500 ÷

παρα-τυγχάνω, παρ-επύγχανε πρτ.=κατὰ τύχην ἦτο παρών» τοῖς «μαρναμένοισι» Λ 74 ÷

πἀρ-αὐδάω, παρᾰύδα πρστ., -ῶν μετ. ἐνσ., ἀορ. -αυδήσας (αὐδή) —α') παραινῶ, παρηγορῶ, «μύθοις» δ') συμβουλεύω «—ταῦτα»· γ') ἀφαιρῶ τι διὰ λόγου λ 488»—θάνατόν τινι» μὴ ἀπατῶν με παρηγόρει διὰ τὸν θάνατον (ὅτι ὁ θάνατος δὲν εἶναι κακόν), Ὀδ.

παρ-αὐτε, (ἄ) Ψ 163 ÷ καὶ παρ' αὐτόθι Ψ 147 ÷ ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ τόπῳ.

παρα-φεύγω, ἀπ. ἀόρ. παρφυγέειν, παρερχόμενος διαφεύγω «τῆ» (Σκύλλη) μ 99÷

παρά-φημι (ᾰ̀) α') «τινί» πείθω Δ 577,

ἀόρ. μέσ. παρφάσθαι — φάμενος «ἐπέεσσιν»=παραπείσας, παραπλανήσας, ἀποτρέψας, παραιφάμενος Ω 771. β') μεταθ. παραινέσαι, συμβουλεῦσαι τ 6.

πάρα-φθαίω, ὑπ. ἐν Κ 346 φθαίησι,=παραβράμοι, μετ. ἀόρ. φθὰς ἀόρ. μέσ. φθάμενος =προπεράσας, νικήσας, ἐν τῷ δρόμῳ Χ 197, Ψ 515 «τάχει, πόδεσσιν».

παρ-βεβαώς, ἴδε παραβαίνω.

παρ-βολέη, ην, (βάλ) δέρμα τῆς παρβάλεως (ὃ Μενέλαος) ἔφερεν «ὤμοισιν, μετάφρενον» Γ 17 καὶ Κ 20.

πάρβαλις, ἴδε πόρβαλις.

παρ-ἕζω, (ἑ) ἀόρ. εἷσαν=πλησίον ἔστησαν ἢ κοντὰ ἐποποθέτησαν γ 416. Μέσ. ἐνσ. παρέζεο πρσ., μετ. -εζόμενος, πρτ. -έζετο (τμησ.), ξ 448 παρεκάθητο, ἐκάθητο πλησίον Α 407, Α 557 φαίνεται ὅτι ἐκάθητο πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Διός· δ 738=παρακαθήμενος.

πάρ-ειή, παρ-ειαί, ᾶων, ῶν, ᾶς, —ἡ παρειά, τὸ παρὰ τὸ οὖς μέρος τὸ μάγουλον ἀνθρώπων Γ 35, α 334, Λ 393, υ 353, ἀετοῦ δ 153.

παρ-είθη ἀόρ. παθ. τοῦ παρ-ίημι.

1. πάρ-ειμι, πάρεστι, εστε, ἔασιν, εὐκτ. εἴη, ἀπ. ἔμμεναι καὶ εἶναι, μετ. ἐών, πρτ. 2. ἦσθα, 3 ἦεν, παρῆεν παρῆν, 3 πλ. εσαν, μέλ. ἐσσομαι, ἔσσεται, ἔσται (εἰμὶ)—εἶμαι παρών, ἀπολ. θ 491 «τινί» συναναστρέφομαι μέ τινα, διατρίβω παρά τινι, παραγίγνομαι, παρίσταμαι ρ 457· «τινί» καὶ προσφέρομαι, εἶμαι εἰς τὴν διάθεσιν τινός, ξ 80, «δύναμις» ψ 128, μετ. οὐδ. «παρεόντων» α 140=ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, ἐκ τῶν εὑρισκομένων.

2. πάρ-ειμι, παριών παρερχόμενος ὁ 527, διαβαίνω πλησίον, περνῶ ρ 233, τμησ. Α 558, ἴσαν, ἦσαν ω 11, 13.

παρ-εῖπον, ὑπ. εἴπῃ, μετ. εἰπών, σῦσ(α)—α') παρέπεισα, Α 555, Ζ 337· (πᾶρ ἐν ἄρσει). β') συνεβούλευσα Ζ 62, «αἴσιμα».

παρ-έκ, παρ-ἐξ. α') ἐπίρ. παρέξω, παρέκει ε 439· πλησίον Λ 486. Ἐκτὸς τοῦ σκοποῦ, παρὰ τὸ πρέπον, «ἀγορεύειν, εἰπεῖν» Μ 213· θέλω νὰ ἔχω ἰδιάζουσάν τινα γνώμην. Ἐκτὸς τούτου ξ 168. β') πρόθ. 1) μετὰ γεν. ἐκτός, ἔξω, καὶ παράμερα «παρὲξ ὁδοῦ» Κ 391. 2) μετ' αἰτ. πέρα, παρέκει, ἀπ' ἔξω Ψ 762, μ 276. «—νόον» παρὰ πᾶσαν φρόνησιν, «ἄτησιν» μετὰ ἀφρόνων λόγων, «Ἀχιλῆα», ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Ἀχ.

παρ-εκέσκετο πρτ. θαμ. ἴδε παράκειμαι.

πάρ-εκ-προ-φεύγω, παρεκπροφύγῃσιν, ὑπ. ἀόρ.=ἐκφύγῃ τῶν χειρῶν Ψ 314 †

πάρ-ελαύνω, μέλ παρελάσσεις, ἀόρ. ἐλασσ(ε) = ἤλασσε, ἤλασαν — τρέχω πλησίον τινός, περνῶ τινά· α') ἐρ' ἅρματος Ψ 382, ἐν τῇ ὁδῷ Ψ 427. β') ἔφιππος Ψ 638. γ') διὰ τῆς νηός· παραπλέω μ 186, «τινά» μ 197 ὑπερβαίνω τινὰ ἐλαύνων.

πάρ-ελκετε πρστ. ἐνσ. ἑλκύετε πλησίον. σύρνετε κοντά. Μέσ. ἑλκύω πρὸς ἐμαυτόν, ἔσυρεν εἰς ἑαυτὸν «ὥρᾳ» σ 285 =ἀνέβαλλεν, ἐβράδυνε φ 111.

παρέμμεναι, ἴδε 1 πάρειμι.

πάρ-ενήνεεν, ον πρτ., ἴδε παρα-νηνέω.

παρέξ, ἴδε παρέκ.

πάρ-εξ-λάαν ἀπαρ. ἐνσ. (ἐλαύνω) παρέρχομαι τρέχων μ 109 (ἀντὶ προστακτ.) = παρέρχεσθε τὴν ναῦν πλέοντες, ἀόρ. ἐν τμ. ἔλασσαν μετ' αἰτ. Ω 349· ὑποτ. -ελάσησθα (δρόμῳ) Ψ 344.

πάρ-εξ-έρχομαι, ἀόρ. παρεξελθεῖν, μετχ. -ελθοῦσα α') ἐξέρχομαι πλησίον, παρέρχομαι λάθρα κ 373, Κ 344 (ἐν τῇ πεδιάδι). β') μεταφ. παραβαίνω, ἀπατῶ «νόον Διός» (δηλ. ἄνευ τῆς θελήσεως τοῦ Διὸς πράττω τι).

παρ-έπλω, ἴδε παραπλώω.

παρ-έρχεσθε, -ερχομένην, μέλ. ελεύσεαι, ἀόρ. -ῆλθεν, ὑποτ. ἐλθῃ, εὐκ. ἐλθοι, ἀπαρ. ἐλθέμεν — α') παρέρχομαι, περνῶ, τόπον ε 429, μ 62. β') «τινα» ὑπερβαίνω, περνῶ εἰς τὸν δρόμον Ω 230, Ψ 345, μεταφ. ὑπερβάλλω ο 291. γ') ὑπερβαίνω τινὰ διὰ πανουργίας, παραλογίζομαι Α 132.

πάρ-εσαν, ἴδε 1 πάρειμι.

πάρ-ευνάζομαι, πρτ. παρευνάζεσθε (εὐνή) = παρακαταχλίνεσθε, κοιμᾶσθε παρὰ ταῖς γυναιξὶ χ 37 †

πάρ-έχει, ουσιν, ὑπ. ἔχωσι, εὐκ. ἔχοιμι, μετχ. ἐχουσαι, πρτ. εἶχον, 3 πλ. ἔχον, μέλ. ἕξω, ει, ἀόρ. ὑπ. σχῃ, ἀπ. σχέμεν, σχεῖν, τμήσ. Ψ 50· παράγω Σ 556 (καλάμους)· παρέχω, δίδω, προσφέρω δεῖπνον θ 39, τροφὴν καὶ τοιαῦτα προσφέρω α 133, 36, τ 113, Ψ 835, μετ' ἀπαρ. δ 89· «παρεχέσκετο» ξ 521 μᾶλλον -εκέσκετο, ἴδε παράκειμαι· (πᾶρσέχῃ ἐν ἄρσ. τ 113).

παρηέρθη, ἴδε παρ-αείρω.

πάρ-ῆιον, α οὐδ. (παρειὰ) α') ἡ παρειά, μάγουλον (λέοντος) χ 404, (ἀνθρώπου) Ψ 690, τ 208 (τῆς Πηνελόπης) Π 159 (τοῦ λύκου). β') κόσμημα καλύπτον τὰς παρειὰς τῶν ἵππων, παραγναθίς, τὸ παρὰ τὰς παρειὰς χαλινάριον Δ 142.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

παρ-ήμενος, ον, ῳ, οι, μετχ. τοῦ ἧμαι «τινί» παρακαθήμενος «—ᾶσιτί»· καὶ ἀργῶς διατρίβων παρά τινι Δ 421, ν 407· καὶ ἀπολ. ν 411, ἐπὶ ὀχληρᾶς παρουσίας Ι 311.

παρ-ηορίη, παρηωρήησι, ας πλθ. θηλ. (παρήορος) ὁ ρυτήρ, δι' οὗ ὁ σειραφόρος ἵππος (ὁ παρήορος) ὑποζεύγνυται Θ 87, Σχ. οἱ ἔξωθεν παρατεταμένοι ἱμάντες Π 152, οἱ παρὰ τὸν ζυγὸν τοῦ κυρίου ἵππου (πλ. τὰ κοινῶς χάμουρα).

παρ-ήορος, ον ἁρσ. (ἀείρω) ὁ πλησίον κρεμάμενος, ὁ παραρτώμενος· α') (συγ. σειρὰ) ὁ πλησίον παρελαύνων, ὁ πλησίον τρέχων, ὁ ἵππος ὁ προσδεδεμένος πλησίον τοῦ ἐζευγμένου, ἵνα ἐν ἀνάγκη χρησιμεύσῃ πρὸς ἀναπλήρωσιν Π 471, 474. Ἡσύχ. ὁ παράσειρος, ὁ ἐκτὸς τοῦ ζυγοῦ τρέχων, καὶ δὴ ὁ προσδεδεμένος τρίτος ἵππος· (ἴδε Εἰκ.). β') ἐξηπλωκένος πλησίον τινος Η 156 = παρηρτημένος. γ') μεταφ. οὗ τινος ὁ νοῦς ἀποπλανᾶται ἀπὸ τοῦ δικαίου, παράφρων, ἐλαφρόνους Ψ 603, πρβ. Γ 108.

παρ-ήπαφε, ἴδε παραπαρίσκω.

πάρ-θειμι, θέμενοι, ἴδε παρατίθημι.

παρθενικός, παρθενικῇ, αἱ (παρθένος) λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ πρωτοτύπου· ἡ παρθένος, νέα (νεῆνις ἡ 20), τὸ κοράσιον λ 39.

παρθένιος, παρθενικός· «παρθενίην ζώνην» λ 25, ζώνην ἀνήκουσαν εἰς παρθένον· Π 180 υἱὸς παρθένου, τ. ἐ. ὁ ἐκ παρθένου νομιζομένης γεννώμενος.

Παρθένιος, ποτ. ἐν Παφλαγονίᾳ Β 854 †

παρθεν-οπίπης, παρθενοπίπα, κλητ. (ὀπιπτεύω) ὁ προσβλέπων, περισκοπῶν τὰς παρθένους Λ 385 †

παρθένος, οι θηλ. ἡ παρθένος, ἡ ἄγαμος κόρη Χ 127, Σ 593, ζ 33 «ἀταλή, ἀδμής, αἰδοίη» «—ἁλφεσίβοιαι».

πάρ-θεσαν ἀόρ. τοῦ παρατίθημι.

παρ-ιαύων μετχ. καὶ πρτ. 3 πλθ. ἴαυον— ὁ κοιμώμενος παρά τινι, πλησίον τινος Ι 336, 470, ξ 21.

πάρ-ιζω, πρτ. παρίζεν, «τινὶ» παρεκάθητο πλησίον δ 311 †

παρ-ῖημι ἀόρ. πθ. παρείθη = ἐξηρτήθη, ἐκρεμάσθη, ἀφέθη Ψ 868 †

παρά-ῑθύνετε, ἐν τμήσ. ὑπ. ἐνσ. πλησίον τινος διευθύνητε μ 84 †

Πάρις Γ 437, Ζ 503, 280, 512, Υ. τοῦ Πριάμου, ἀπαγωγεὺς τῆς Ἑλένης, ἴδε Ἀλέξανδρος.

παρ-ίσταμαι, μετχ. παριστάμεναι η 341, ἀόρ. ἔστης καὶ -έστης, η, ὑπ. παρστῆτον, εὐκ. παρσταίης, παρσταίη, πλθ. παρασταῖεν, πρστ. πάρ-στητε, μετχ. παραστάς, παρστάς, ᾶσα, πρτ. παρέστηκεν, ἀπ. παρεστάμεναι, 3 ὑπερσ. παρέστᾰσαν· μέσ. ἐνεστ. παρίσταμαι, σαι, ται, σθ. μενος, ας, η, πρτ. ἵστατο — α') μέσ. ἔρχομαι νὰ σταθῶ πλησίον τινός· «—τινὶ» Β 244, Ε 570, βοηθῶ 301. β') ἐνερ. ἀόρ., πρκ., ὑπερ. 1) παραστέκομαι σ 344, α 335, ὑπερ. ἦσαν παροῦσαι (ἦλθον) «νῆες ἐκ Λ.» Η 467, ἀόρ. «νῦν δεῦρο παρέστης» πρός με, ἐσῶ ἦλθες, προσῆλθες Γ 405, Ε 116. 2) ἐχθρικῶς Χ 371, « 52. 3) βοήθειαν ξένων προσέρχομαι, βοηθῶ Κ 290, Ο 442· Ε 116 =βοήθειαν ἤνεγκας μετχ. ψ 87, Λ 261, ἐν τέλει τοῦ στίχ. υ 190. γ') μεταφ. ἐνσκήπτω, ἐπιπίπτω « 52· ἐπίκειται, ἐπικρέμαται «θάνατος» Π 853, «αἴσιμον ἦμαρ» π 289.

παρ-ίσχω, παρίσχομεν α') παρέχομεν Ι 638. β') ἀπαρ. ἰσχέμεν=νὰ κρατῶμεν ἑτοίμους, ὑπὸ τοὺς ἵππους Δ 229.

παρ-κατ-έλεκτο, ἴδε παρακαταλέγω.

παρ-μέμβλωκε πρκ., ἴδε παραβλώσκω.

παρ-μένω, ἴδε παραμένω.

Παρ-νησός, οῦ, ὄνδε, ὄρος ἐν Φωκίδι· ἐν τινι τῶν φαράγγων αὐτοῦ ἔκειντο οἱ Δελφοὶ ε 394, φ 220, ω 332.

πάρoιθ(εν) (τοπ. παροι, ὡς παραὶ ἐκ τοῦ πάρος) α') ἐπὶ τόπου· ἔμπροσθεν Υ 437, ἐμπρός, ἀπ' ἐπάνω· πρόθ. μετὰ γεν. ἀντικρύ, ἐνώπιον, ἐμπρὸς Δ 360, Ο 154. β') ἐπὶ χρόνου· πρότερον, πρὸ τούτου Ψ 20, καὶ μετ' ἄρθρου ἐν τῇ Ὀδ. μόνον· «—τὸ πάροιθεν» δι' ὅλον τὸν παρελθόντα χρόνον α 322, β 312.

πάρoιτεροι, αι (πάρος), οἱ πρότεροι (ἐμπροστότεροι κατὰ ὄρομον) Ψ 459, 480.

πάρ-οἴχομαι, πρτ. παρῴχετο, πρκ. -ῴχηκε—παρέρχομαι περνῶ Κ 252 = παρῆλθεν ἡ νύξ· ἄλλ· γρ. οἴχωκε. σχεδὸν 2|3 τῆς νυκτὸς παρῆλθον.

πάρος (παρὰ) α') ἐπίρ. χρόνου· πρότερον, μετ' ἄρθρου πολλάκις «τὸ πάρος» ε 82.

Δημόσιον Κεντρικὸν Βιβλιοθήκη Μίκρας

θ 31, καὶ μετὰ τοῦ «περ, γε (μεν), ὡς τὸ πάρος περ»· «τί πάρος λαβρεύεαι» Ψ 474 πρὸ τοῦ χρόνου, ἀναρ. μετὰ τοῦ «τό π. περ» Μ 346. β') πρότερον, ἄλλως, ἄλλοτε μετ' ἐνσ. ζ 811, ε 88, η 201· ἀρνήσ. ἑπομένης «πρίν γε» Ε 218· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀόρ.=πρίν, πρὸ τοῦ νά Ζ 348, Ψ 764, α 31, π 218. Ἐν βεβαιωτ. κυρίως προτάσει ἐκτὸς ψ 309· «—π. σχέμεν» (πρό, ἐμπρός, πρό τινος, ἡ γεν. ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ πρότερος) Θ 254.

παρ-πεπιθών ἀόρ. τοῦ παρα-πείθω.

Παρράσιη, ης πόλ. Ἀρκαδίας Β 608 †

παρ-σταίην, στάς, στήτον, ἴδε παρίστημι.

παρ-τιθεῖ, ἴδε παρατίθημι.

παρ-φάμενος, φάσθαι, ἴδε παράφημι.

πάρ-φᾰσις (φημί) «ὑάριστος» Ξ 217† παράπεισις, προτροπή. Εὐστ. οἱ μὲν ἐν ἀσυνδέτῳ σχήματι δύο νοοῦσι πράγματα, ἰδίᾳ μὲν ὑάριστον, ὃ ἐστιν ὁμιλ(αν' ἰδίᾳ δὲ πάρφασιν τ. ἑ. πειθὼ τὴν ἐξ ὁμιλίας· ἕτεροι δὲ τὸ μὲν ἓν ὡς κύριον, τὸ δὲ ἕτερον λαμβάνουσιν ὡς ἐπίθετον.

παρ-φῡγέειν ἀόρ. ἀπαρ., ἴδε -φεύγω.

παρῳχηκα πρκ., ἴδε παροίχομαι.

πᾶς, πᾶσα, πᾶν (παντ-ς, ἐκ τοῦ παραντ) ὡς τὸ ἀττικ. νῦν ἧττον (πρὸς τῷ πᾶσι) πάντεσσι, γεν. πλθ. θηλ. πασέων, πασάων (ᾱ) — πᾶς α') ὅλος, ἅμα, ὅλοι ὁμοῦ· »—ὁμῶς, —μάλα«=πάντες ἀνεξαιρέτως, «εὖ»· μετ' ἀριθμοῦ ἐν ὅλῳ ἢ ὅλοι ὡόεκα ε 244, θ 258, ξ 103, 60· ἐν ὑπερθ. ὅλοι οἱ— π 251. β') ὁλόκληρος Β 809, «ἀληθείην» τὴν ὅλην, πλήρη τὴν ἀληθ. ρ 549, «νημερτέα». γ') πλθ. παντοῖος, παντοειδὴς (συλληπτ.) «αἰωνοῖσι τε πᾶσι» Δ 5, 15, Ε 52, 60, δ 279· ε 196, τ 475· «πάντα» δ 417. δ') πάντα οὐδ. πλθ. ἐπίρ. Β 643, ἐν Ἰλ. σχεδὸν μόνον ἐν φράσεσιν ὁμοιότητος, συγκρίσεως ('Οδ. μόνον ω 446)· μετ' ἐπιθ. μόνον θ 214, ν 209· ἐν παντὶ Ε 244, πανταχοῦ π 21, ρ 480.

Πᾶσι-θέη, ἡ νεωτέρα τῶν Χαρίτων Ξ 276.

Πᾶσι-μέλουσα (μέλει)· περὶ ἧς πάντες προνοίζουσιν, ἐνδιαφέρονται, ἡ περίφημος, περιώνυμος μ 70 †

πάσσαλος, **πασσαλόφιν** = πασσάλου, θοτ. ῳ (πήγνυμι) πάσσαλος, καρφὶ εἰς τὸν τοῖχον (εἰς ὃ ἐκρέμων τὰ τόξα, ζυγόν, χιτῶνα, φόρμιγγα) «κὰδ δ' ἐκ π. κρέμασεν» ἐκρέμασεν κάτω ἀπὸ τὸ καρφὶ θ 67 «ἀγκρεμάσασα πασσάλῳ»=θοτικ. ὄργαν.

πάσσασθαι, ἴδε πατέομαι.

πάσσειν, ων, πρτ. ἔπασσε(ν), πάσσε, μετὰ τῆς ἐπὶ πασπαλίζω, βαντίζω, πασαλείφω «φάρμακα» Ε 401, 900 καὶ «ἁλὸς— μετὰ γεν. μεριστ. ἀντὶ αἰτ. Ι 214.

πάσσονα-παχίονα (παχύς) παχύτερος.

πασσυδίη, ἴδε πανσυδίη.

πάσχω, ἐνσ. πρτ. ἔπασχον καὶ πασχόμην, μέλ. πείσομαι, εται, εσθαι, ἀόρ. ἔπᾰθον, ες, καὶ πάθον, ες, εν, ἀπαρ. ἐεῖν, πρκ. πέπονθα, ας, 2 πλ. πέπασθε. (πεπασθε ;) Γ 99, κ 465, ψ 53, μετ. πεπαθυῖη (ἀρχ. παραδ. διορθουμ. πεπαθόντα ἢ -ὼτα ρ 596), ὑπερ. ἐπεπόνθει (πάθος)—πάσχω, ὑποφέρω· τ 464, τί ἔπαθε καὶ ἔλαβε τὴν πληγήν'— «ἔκ τινος»=ὑπό τινος θ 134· «μή τι πάθω, ης» νὰ μὴ πάθω, νὰ μὴ πάθῃς, νὰ μὴ σοῦ συμβῇ τι (θάνατος)· «τί πάθω;» τί θὰ μοῦ συμβῇ; «τί παθὼν» μετὰ ῥημ. κατηγορ. Τί ἔπαθον καὶ (τί συνέβη) «κακῶς»=εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν π 275 «οἷς ἔπι πόλλ' ἔπαθον» = ἐκοπίασαν.

πάταγος, ῳ, ἦχος, κτύπος τῶν κυμάτων, βρυγμὸς τῶν ὀδόντων (ἕνεκα φόβου Ν 283) ὁ κρότος τῶν καταρρηγνυομένων δένδρων Π 769, Φ 9, οἱ φεύγοντες ἔπεσαν εἰς τὸν ποταμὸν μετὰ ψόφου. Σχ. ἐκ τριῶν γενόμενος ὅπλων, βοῆς, ὕδατος. Ἡ κλαγγὴ τῶν εἰς μάχην ὁρμώντων θεῶν Φ 387. Ἰλ.

πατάσσει, πρτ. ε(ν) (πᾰ. πάταγος), κτυπᾷ, πάλλει, «θυμός, κραδίη» Η 216. Ἰλ.

πατέομαι, ἀόρ. (ἐ)πασάμην (ᾰᾱ), (ἐ)πασσάμεθ(α), ἐπάσαντο, πάσσασθαι, σσάμενος ω, ὑπερσ. πεπάσμην—τρώγω «σπλάγχνα, ἀκτὴν» ἀπεγεύθησαν, ἄλλως «σίτου καὶ οἴνοιο, δείπνου, ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος» ἀπολαύω, γεύομαι, δ 61, «λιωτοῖο» ι 93.

πατήρ, ἔρος, ἔρι, ἐρ(α), ερ, (ἔκτετ. θ 408, σ 122, υ 199) ἔρων, ἔρας, καὶ συγκ. πᾱτρός, ί, ῶν, (πατρόθεν Κ 68 †). Ἐκ πατρὸς) —α') ὁ πατὴρ Π 33 κ. π. ἄ. β') μάλιστα πατὴρ ὅλων· «—ἀνδρῶν τε θεῶν τε» καλεῖται ὁ Ζεύς, συχν. ἐν προσφων. «Ζεῦ πάτερ». γ') καὶ τιμητικῶς οἱ νεώτεροι προσφωνοῦσι τοὺς πρεσβυτέρους· «πάτερ» Ω 362, «ξεῖνε πάτερ» η 28. δ') πλθ.=οἱ πρόγονοι Δ 405, Ζ 209. «φίλος, ἤπιος».

πάτος, ου, ον, ἀρ.—ὁδός, δρόμος, τρίβος, πάτημα Ζ 292 «—ἀλεείνων» ἀποφεύγων τὸ πάτημα (ἔνθα πατοῦσιν ἄνθρ.) δηλ. τὴν συνάντησιν τῶν ἀνθρώπων (ἐπίσης «πάτον θηρῶν»).

πάτρη, ης, ἡ θηλ. (πατήρ) α') ἡ πατρὶς Δ 30. β') ἐν Ν 354, τὸ πατρικὸν γένος. = ὁ αὐτὸς πατήρ.

πατρὶς, ἴδος, ἴδι, ἴδ(α) θηλ. (πατήρ). α') πατρικὴ «γαῖα» Β 140, α 407 «ἄρουρα» κ 29. β') οὐσιαστ. ἡ πατρὶς ψ 315, ω 266.

πατρο-κασίγνητος, οιο, ῳ, ον, ὁ τοῦ πατρὸς ἀδελφὸς Φ 469, Ὀδ. (κᾰ̄)

Πάτροκλος, οιο, ου, ῳ, ον, (ε) καὶ κλῆος, ῆ(α) κλ. (πρὸ τοῦ ἵππευ) εις.—Υ'. τοῦ Μενοιτίου Π 760 ἐξ Ὀποῦντος παλαιὸς φίλος τοῦ Ἀχιλλέως, νέος ἕνεκα ἀκουσίου φόνου καταφυγὼν πρὸς τὸν Πηλέα Α 765 ἑξ. Ὅτε οἱ Τρῶες εἰσέδυσαν εἰς τὰ στρατόπεδον φορέσας τὴν πανοπλίαν τοῦ Ἀχιλλέως ἀποκρούει αὐτούς, ἀλλὰ φονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος (Π)· ἡ κηδεία του ἐν Ψ. Τὸ μνῆμα αὐτοῦ ἐκειτο πλησίον τοῦ Ἀχιλλέως ἀριστερὰ τῶν ἐκρωῶν τοῦ ποτ. Ξάνθου, παρὰ τὸ Σίγειον.

πατρο-φονεύς, **πατροφονῆα**, τόν, τὸν φονέα τοῦ πατρὸς α 299, Ὀδ.

πατρο-φόνος, ἄρσ. (φόνος), ὁ φονεὺς τοῦ πατρὸς Ι 461 ÷

πατρῴ̈ος, ον, ιοι (πατήρ), ὁ πατρῷος, πατρικός, «σκῆπτρον, ἔγχος, τέμενος, δῶμα»· ἐκ τοῦ πατρὸς δ 286 (ἐληλ. τὸ βασιλεύειν), τὸ ἀπὸ τοῦ πατρὸς κληρονομηθὲν π 388, χ 61.

παῦρος, αι, οισι, ους, (ἄνευ θηλ.) α') μικρὸς ὀλίγος, «λαὸς» πλ. ὀλίγοι Ι 545, «παῖδες» δ 276. β') συγκρ. παυρότερον, οι, οισι(ν), ους, ὀλιγώτερον, οι· «λαὸν» Β 122, «Τρῶες» Θ 56.

παυσωλή, θηλ. (παύω) ἀνάπαυσις, τελευτὴ Β 386 ÷

παύω, ἐν., ἀπ. ειν, καὶ ἐμεναι, πρτ. θαμ. παύεσκον, μέλ. παύσομεν, ἀόρ. ἔπαυσας, ε, ἄλλως ἄνευ αὔξ. — α') παύω, ἀναχαιτίζω ἀποκωλύω ε 451, κ 22.— 1) «τιν' «χόλον, μένος, ὀδύνας, μάχην» Δ 282. 2) «τινά τινος» ἀποτρέπω, «Ἕκτορα μάχης» Φ 137, δ 801· ἀπεστέρησαν «Θ. ἀοιδῆς» Β 595, ἀπῆλλαξαν τοὺς «μνηστῆρας» δ 659. 801 καὶ 3) μετ' ἀπαρ. Α 442. 4) «τινά» «ἄνδρα, μνηστῆρα.» καὶ μετὰ μετ., υ 274. Λ 506, πρὸς τῇ γεν. δ 801, β') Μέσ. παύομαι, θαμ. παυέσκετο, μέλ. παύσεσθ(αι), ἀόρ. ἐπαύσατο, σάμεθα, ἄλλως ἄνευ αὔξ. 1 πλ. ὑπ. -ώμεσθα, πρκ. πέπαυμαι, τα', μένος, παύω, ἡσυχάζω, τελειώνω, ἀναπαύομαι Θ 295. «ἐν κλισίῃ» Υ 110. «αἷμα, ἄσθμα, ἄνεμος, φλόξ»· «τινὸς» (πράγματος)· «πόνου, φυλόπιδος, μάχης, μνηστύος» μετὰ μετ. «νηπιαχεύων» Χ 502. ἀπαλλάττομαι «γόοιο» θ 540.

Παφλαγών, όνος, ες, κατ. τῆς παρὰ τὸν Πόντον χώρας μεταξὺ Ἅλυος, Παρθενίου καὶ Φρυγίας Β 851, Ε 577, Ν 656, 661.

παφλάζοντα μετ. (ἐπιθ. φαλ.-παφλά-ζω. πρβ. πομφόλυξ) ἠχοῦντα, μετὰ ἤχου κυμαινόμενα Ν 798 ÷

Πάφος, θηλ., πόλ. Κύπρου θ 363 ÷

πάχετος, ον (ἀ. παχύς) παχύς, ψ 191 «δίσκος, θάμνος» θ 187=στιβαρώτερον.

πάχιστος ὑπερθ. τοῦ παχύς.

πάχνη θηλ. (πήγνυμι), ἡ πάχνη ξ 476 ÷ Σχ. πυκνότης ἀέρος ψυχρά.

παχνόω, **παχνοῦσαι** πθ. ἐνσ. παγώνει, μεταφ. λυπεῖται «ἦτορ» Ρ 112 ÷ (ταῦ λεοντος).

πάχος οὔδ. (ἀ. παχύς) τὸ πάχος ι 324 ÷

παχύς, έος, ύ, εῖ, συγκρ. πάσσων, ὑπερθ. πάχιστος. — παχύς, πηκτός, γονδρὸς, εὔσαρκος· α') ἐπὶ αἵματος (Ψ 697) σώματος καὶ μερῶν σώματος· «—μηροῦ, αὐχένα, χειρί». β') ἐπὶ λίθου Μ 446, σκήπτρου Σ 146, αὐλοῦ χ 18.

πεδάω, **πεδάᾳ**, πρτ. θαμ. πεδάασκον, ἀόρ. ἐπέδησε(ν) πέδησε, ῆσαι (πέδη)—δεσμεύω ψ 17, κρατῶ ν 168—κωλύω «κελεύθου» δ 380· «ἀπο—» Ψ 585· «ὀλίγ' ἄρμα—»· ἀποδένω, περιδένω, «Μοῖρα» Δ 517, ἐπειδὴ κατὰ τὸν πόδα ἐβλήθη· μετ' ἀπαρ. Χ 5.= ἵνα μείνῃ, γ 269 ὥστε νὰ ὑποκύψῃ.

πέδη, **πέδας**, τὰς (ποὺς) δεσμά, (τὰ σχοινία περὶ τοὺς πόδας τῶν κατὰ τὴν βοσκὴν ἵππων) Ν 36 ÷ «χρυσείας».

πεδ-ίλα, πέζιλ' ν 225 (πέδον), (αἱ τ. πλ. μόνον)· ὑποδήματα, σανδάλια φορούμενα ὑπὸ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν Β 44, Ξ 186, ἐκ δέρματος βοὸς ξ 23. Οἱ θεοὶ ἐρόρουν «ἀμβρόσια, χρύσεια» ἔχοντα πτητικὴν δύναμιν Ω 340.

πεδίον, οιο, ου, ῳ, ία, (πεδον)—α') ἡ πεδιάς, «Ἠλύσιον», «πυροφόρον» Θ. Ψ 518. β') Τὸ ναυτικὸν στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων Β 465, Κ 11. πολλ. «πεδίονδ(ε)» πρὸς τὴν πεδιάδα Γ 263. Ζ 393 διὰ τῆς Σκαιᾶς πύλης· «πεδίοιο» διὰ τῆς πεδιάδος, «—διώκειν, ῥέβεσθαι, θέειν, ἔρχεσθαι» Ε 222, Κ 344. γ') ἡ γῆ, ἡ πεδιάς· ἐπὶ τῆς γῆς Ε 82, γ 260, Θ 21, Ψ 189, γ 431=ἐκ τοῦ ἀγροῦ.

πέδον, **πεδόθεν**, = ἐκ τοῦ ἐδάφους, μεταφ. ἐκ γενετῆς, ἀρχῆθεν «φίλος» ν 295 ÷ **πέδονδε**=εἰς τὸ ἔδαφος, χαμαὶ Ν 796, λ 598.

πέζη, τῇ (πέζα ἐκ τοῦ πέδ)α,—πεδη, κυρ. ὁ πους τὸ ἐξωτερικὸν μέρος (ἄκρον) τοῦ ῥυμοῦ, (ταῦ τιμονιοῦ τῆς ἁμάξης) ὃ μὲ σι-

δηρον περιεβάλετο ἵνα μὴ τὸ ξύλον συντρίβηται Ω 272 ‡ 'Οδ. λέγει «ἐπὶ πρώτῃ» διότι ἔχει δύο τὴν μὲν πρὸς τὴν γῆν, τὴν δὲ πρὸς τὸν ζυγόν (πρώτη). Ὁ Εὐστ. λέγεται πέζα, ἐπὶ κάτω ἐπὶ γῆς γίνεται ὅτε λυθῇ ὁ ῥυμός. (Ἴδε Εἰκ. ἐν λέξ. γλῶσσα.)

πεζός, ὁν, οί, οὺς ἀρσ. (πέζα) ὁ πεζὸς α') ἀντιτ. πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ ἅρματος ὀχούμενον Β 59, ι 50· πρβ. λ 341· μὲ τὰ πόδια Ε 204. β') ὁ κατὰ γῆν πορευόμενος ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν ἐπὶ πλοίου φερόμενον Ι 329, Ω 438.

πείθω κλ., πρτ. ἔπειθον, (εν), ἄλλ. ἄνευ αὐξ., μέλ. πείσεις, σει, σεν, σέμεν, ἀόρ. πεῖσῃ, σεις, σε, ἀόρ. διπλ. πεπίθωμεν, οιεν, εἶν, οὖσα.—πείθω, παραπείθω «τινὰ» Δ 132 «τινὸς φρένας, τινὶ φρένας, θυμὸν» καταπείθω—ἔτι ἐξευμενίζω Α 100. πρκ. πέποιθα, ε, ασι, ὡς, ότες, ότας. ὑπ. πεποίθω, ῃς, ομεν, ὑπερσ. πεποίθεα, 1 πλ. ἐπέπιθμεν — ἐμπιστεύομαι, ἔχω πεποίθησιν, «τινί», μετ' ἀπ. Ξ 55. Μέσ. πείθομαι, πειθεσθ' = θεται. 3 πλ. εὐκτ. πειθοίατο, πρτ. ἐπείθετο, πείθοντο, μέλ. πείσομ(αι), πείσεαι, εται, ονται, ἔσθαι ἀόρ. 2. ἐπίθοντο, ἄλλως ἄνευ αὐξ. πιθόμην, ἀόρ. διπλ. εὐκτ. πεπίθοιθ'=θοιτο. ὑπακούω «τινί μύθῳ, δαιτί» παραδίδομαι εἰς τὸ δεῖπνον· «πάντα» κατὰ πάντα, «τί» κατά τινα τρόπον· «ἄτιν' οὐ πείσεσθαι δίω», εἰς ἃς δὲν πιστεύω νὰ πεισθῇ τις· πιστεύσας, θαρρῶν «τεράεσσι, οἰωνοῖσι, ἀλκί, ποδωκείῃσι» «τινί» υ 45.

πείκετε=ξαίνετε ἴδε πέκω.

πεινάω, ἀων, οντα, οντε, ἀπαρ. ήμεναι (πείνη)—ἔχω πεῖναν, πεινῶ «τινός» υ 137.

πείνη, ἡ (πενία) ἡ πεῖνα, ἡ σιτοδεία ο 407 ‡

πειράζειν, ων ἐνσ. (πειρᾶν) δοκιμάζειν, πειράζειν «ἀνδρῶν ἐμέθεν» π 319.

Πειραΐδης, ᾶο, Υ. τοῦ Πειραίου, Πτολεμαῖος Δ 228 ‡

Πείραιος, ἑταῖρος τοῦ Τηλεμάχου, Υ. τοῦ Κλυτίου ο 544, ρ 55.

1. πειραίνω, μόνον ἀόρ. μετχ. πειρήναντες (1 πεῖραρ) συνάπτω χ 195 καὶ 192.

2. πειραίνω, μόνον 3 ἑνικ. πρκ. παθ. πεπείρανται (2 πεῖραρ) τελειώνω μ 37 ‡

1. **πεῖραρ**, ατα σχοινίον, κάλως μ 51, καὶ μεταφ. «ὀλέθρου» (τὰ σχοινία τοῦ ὀλέθρου =τέλειον ὄλεθρον) «ὀιζύος» (τῆς δυστυχίας, ταλαιπωρίας) ε 289· «πολέμοιο, νίκης».

2. **πεῖραρ**, ατα, ασι, αθ'=ατα (πέρας) τέλος, πέρας, τὸ ἄκρον τῆς γῆς, τοῦ ὠκεανοῦ, τῆς θαλάσσης ψ 248, «ἐλέσθαι» Σ 501 νὰ λάβωσι τὸ τέλος, τὴν ἀπόφασιν· σκοπός, ὅριο Ψ 350—τὰ ὄργανα τῆς τέχνης «πείρατα τέχνης» γ 433.

πειρᾶν, πρστ. -άτω (πεῖραρ) α') δοκιμάζω «τινός» Ι 345. β') ἐπιχειρῶ, προσπαθῶ, μετ' ἀπαρ. Θ 8. γ') «ὅπως» δ 545· «ὡς κεν, ὡς» Δ 66, Ι 181. δ') ἁπλ. Δ 302= πεῖραν λαμβάνει· Μέσ. πειρᾶ (ἀμείν. γραφ. πρστ. ἑνσ. πείρα), πειρᾶται, πρτ. ἐπειρᾶτο, ῶντ(ο), μέλ. πειρήσομ(αι), ἀόρ. ἐπειρήσαντ(ο)-ανθ', ἄλλως ἄνευ αὐξ. ὑπ. πειρήσεται Σ 601, πρκ. πεπείρημαι, ἀόρ. παθ. πειρήθη κτλ., ὑποτ. πειρηθέωμεν, ἀμείνον θῶμεν—ἐπιχειρῶ α') μετ' ἀπαρ. ἀόρ. β 184· «ἐντανύσαι, ἁλύξαι», ἑνσ. «ἐρευτιζέμεν» καὶ μετὰ τοῦ «μή, εἰ». β') δοκιμάζω, ἀποπειρῶμαι «τινός», «ἀνδρῶν, ἐμεῦ, τόξου, ἀέθλου» Β 193, ν 336. γ') αἰτ. «ἀέθλους, ἕκαστα» Ω 23, μετὰ τοῦ «εἰ» Ν 806· διαγωνίζομαι (ἀντίδιον = ἐναντίον, περί). Ἐπὶ πραγμάτων· «σθένος» τὴν δύναμιν δοκιμάζω Ψ 432, καὶ «τί» (κάμνω δοκιμήν, δοκιμάζω τι)· ἐξετάζω, διερωτῶ· μετὰ δοτ. ὀργαν. «—μύθοισιν» τινί=εἶμαι δεδοκιμασμένος ἐν λόγοις· γ 23 «πόδεσσιν, σφαίρῃ, ἔπεσιν».

πειρητίζων μετχ., πρτ. πειρήτιζε(ν), ον (πειράω) δοκιμάζω, ἀποπειρῶμαι α') «τόξου τινός»· ἐξετάζω, διερωτῶ, διαγωνίζομαι. β') αἰτ. «στίχας ἀνδρῶν» προσβάλλω Μ 47. γ') ἁπλ. ω 221. δ') μετ' ἀπαρ. Μ 257. ε') μετὰ πλαγ. ἐρωτήσεως «ἦ—ἦ, εἰ—ἤ».

Πειρί-θο(ϝ)ος, Υ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δίας, συζύγ. τοῦ Ἰξίονος, βασ. τῶν Λαπιθῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, φίλος τοῦ Θησέως, σύζυγ. τῆς Ἱπποδαμείας. Κατὰ τὸν γάμον αὐτῶν ἐπῆλθεν ἡ ἔρις πρὸς τοὺς Κενταύρους Μ 129, 182, φ 298, Ξ 318, Α 263.

πείρινος, πείρινθα θηλ., πλέγμα, ἐν εἴδει κιβωτίου ἐπὶ τῆς ἁμάξης ἐπιτιθέμενον [ὁρμαθὸν] ο 131, Ω 190 «δῆσαι ἐπ' αὐτῆς» τ. ἐ. τῆς ἁμάξης.

Πείρους ὀρθότερ. Πείρως, γεν. Πείρω ἢ Πείρεω, Υ. τοῦ Ἰμβράσου, Π. τοῦ Ῥίγμου Δ 520, 526, Β 844.

πείρων, τος, πρτ. ἔπειρε(ν), ον, πεῖρε(ν), ἀόρ. ἔπειραν, πεῖραν, πρκ. παθ. μετχ. πεπαρμένος, η, ον (πειρᾶν)—α') διαπερῶ Υ 479, δηλ. αἰχμῇ· διατρυπῶ Π 405 δηλ. ἔγχει. β') διαπερονῶ, περνῶ εἰς τὸν ὀβελὸν κρέας γ 33, δηλ. κρέατα· κ 124 οἱ ἄνθρωποι ὡς ἰχθῦς διὰ τῶν ὀβελῶν περασθέντες καὶ παθ. Φ 577· ἄλλως Α 276 «πε-

παρμένον ἤλοισι» πεποικιλμένον. γ') μεταφ. κατέχομαι, διατρυπῶμαι Ε 399=ὑπὸ διαπεραστικῶν πόνων κατεχόμενος. δ') διέρχομαι, διαπλέω, διανύω, μάλιστα ἐν Ὀδ. ϑ 434, Ω 8.

πεῖσα, πείσῃ (πείθομαι) «ἐν πείσῃ κραδίῃ μένε» ἐμείνεν ἐν ὑπακοῇ υ 23 ✝

Πείσ-ανδρος α') Υ. τοῦ Ἀντιμάχου Α 122. 143. β') Τρὼς Ν 601. 619. γ') Υ. τοῦ Μαιμάλου, ἀρχηγὸς τῶν Μυρμιδόνων Π 193. δ') Υ. τοῦ Πολύκτορος, μνηστὴρ τῆς Πηνελόπης σ 299. χ 268.

Πεισ-ηνορίδης, Υ. τοῦ Πεισήνορος, Ἰθακήσιος α 429, ϐ 347, υ 148.

Πεισ-ήνωρ α') Π. τοῦ Κλείτου Ο 445. β') Π. τοῦ Ὠπός. γ') κῆρυξ Ἰθακήσιος ϐ 38.

Πεισί-στρᾰτος, νεώτατος Υ. τοῦ Νέστορος, συνοδεύσας τὸν Τηλέμαχον εἰς Σπάρτην καὶ Φερὰς γ 36, δ 155. ο 46, 48, 131.

πεῖσμα, ᾰτος, ατ(α) οὐδ. καλώδιον, σχοινίον, δι' οὗ δένεται τὸ πλοῖον ἐκ τῆς πρύμνης εἰς τὴν ξηρὰν καὶ κρατεῖται ἐν ἀγκύρᾳ ζ 269. κ 96. ν 97. ἐκ λύγων πεπλεγμένον σχοινίον κ 167. Ὀδ.

πείσομαι, ἴδε πάσχω καὶ πείθω.

(πέκω), πέξετε πρστ. ἐνσ.=κτενίζετε. ξαίνετε (εἴρια) σ 316, ἀόρ. μέσ. «πεξαμένη χαίτας»=κτενίσασα τὰς ἑαυτῆς χ. Ξ 176.

πέλᾰγος, ει, πλθ. εσσι(γ) οὐδ. (πλάζω) τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἡ ἀνοικτὴ ϑάλασσα, τὸ πέλαγος. ε 335, Ξ 16 «δεινὸν μέγα».

Πελάγων α') ἀρχηγὸς τῶν Πυλίων Δ 295. β') ἑταῖρος τοῦ Σαρπηδόνος Ε 695.

πελάζειν (πέλας), ἀόρ. ἐπέλασσα, ε(ν), αν καὶ πέλασ(σ)εν, σαν. ὑποτ. πελάσω, (σ)σῃ, σσομεν, πρστ. σσετον, ἀπ. πελά(σ)σαι—α') μεταϑ. πλησιάζω, προσεγγίζω. προσάγω «τινὰ (τί) τινι», τοπ. ὁστ. «χθονί, οὖδει» (κατὰ γῆς ἔπεσε), «ἱστὸν ἱστοδόκῃ», «οὐδὲ νῆσι»=ἐμϐάλλω εἰς ὑ. καὶ ('Οδ.) «εἴς τι, ἔν τινι. οὐδάσδε». Μέσ. μόνον 3 πλθ. εὐκτ. ἀόρ. νηυσὶ πελάσαι ἄτο Ρ 341. β') προσέρχομαι, προσεγγίζω «—νήεσσι», παθ. ἀόρ. πελάσθη. καὶ 3 πλθ. πέλασθεν, καὶ ἐκ τοῦ πελάω, πρκ. πεπλημένος, ποδὶ τῷ συγκ. ἀόρ. λίᾳ, Βοιωτία, Ἀττικῇ, ἄλλοι περὶ τὴν Κύμην Β 840. Ἐκ μέρους τῶν Τρώων Κ 429, Ρ 301, ἄλλοι ἐν Κρήτῃ τ 177.

πέλεθρον, πέλεθρα τὰ (πέλομαι;) τὸ ἕκτον μέρος τοῦ σταδίου (32,5 μ., μέτρον 100 ποδ.), (ἀττ. πλέθρον) μέτρον ἐπιφανείας, περίπου στρέμμα Φ 407. λ 577, ἴδε οὖρον.

πέλεια, αν, αι, καὶ πλθ. πελειάδες, ἄσιν ϑηλ. (πέλειος) εἶδος περιστερᾶς, ἀγρία περιστερὰ Φ 493, Λ 634.

πελεκκάω ἀόρ. **πελέκκησεν** ἔκοψε διὰ πελέκεως ε 244 ✝ «χαλκῷ δοῦρα», ἐκ τοῦ

πέλεκκον, πελέκκω οὐδ. ὁστ. (πέλεκυς) ὁ στειλεὸς (τὸ στειλάρι) τοῦ πελέκεως Ν 612 «λάϊνον, ἐύξεστον, μακρόν».

πέλεκυς, υν' εις, εων, εσσι, εας — α') πέλεκυς πρὸς ἀποκοπὴν δένδρων, διάφορον τοῦ σκεπάρνου Ψ 114. ι 391, ἤτο καὶ δίκοπος «ἀμφοτέρωϑεν ἀκαχμένον» Ε 234· ὡς σύμϐολον τῆς εὐσταθείας Γ 60. β') ὁ ϑυτικὸς πέλεκυς (δι' οὗ ἀπεκόπτοντο αἱ τραχηλίαι τῶν ϑυμάτων) Ρ 520. γ 449. γ') ὅπλον πολεμικὸν ἐν ἀνάγκῃ Ο 711· τοιοῦτοι εἶναι καὶ οἱ διὰ ϐραϑείᾶ ἐκείνων. οἱ διὰ τόξου ἠγωνίζοντο ἐν τ 573 (ἴδε Εἰκ.)· ἡ ἀνωτέρα καμπὴ τῶν κεραλῶν τῶν πτερύγων παραϐάλλεται πρὸς τοὺς «ὀρυόχους», μεταξὺ τούτων (διὰ τῶν ὀπῶν τῶν πρὸς ὑποδοχὴν τῶν στειλεῶν) ἠδύναντο νὰ διατοξεύσῃ Φ 421 «χάλκεος, ὀξύς, ἀτειρής, ὑλοτόμος».

πελεμίζω, πελεμιζέμεν, ἀόρ. πελέμιξεν, ἴξαι (πέλω) σείω, πάλλω, κραδαίνω Π 766, Ξ 125, κάμνω νὰ τρέμῃ· παθ. πρτ. πελεμίζετο), ἀόρ. πελεμίχθη—πάλλομαι, σείομαι, κραδαίνομαι. ἀπωθοῦμαι Θ 443, Δ 535.

πελέσκετο, πέλεν, ἴδε πέλω.

Πελίης, ᾱο, Υ. τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς Λ 254. 256. ϐασ. τῆς Ἰωλκοῦ, ἐξεδίωξε τὸν ἀδελφόν του Νηλέα, καὶ ἠνάγκασε τοῦ Αἴσονος τὸν υἱὸν Ἰάσονα νὰ πλεύσῃ εἰς Κολχίδα. Π. τῆς Ἀλκήστιδος Β 715.

πέλω, πέλει, πρτ. πέλε(ν), ἄόρ. ἔπλε, ἄλλως μέσ. πέλεται, ονται, ηται, ώμεθ(α), ωνται· αἐτο· ευ· πρτ. πέλοντο, θαμ. πελέσκε. συγκ. ἔπλευ = εο, ἔπλεθ' = ἔπλετ(ο) (συγγ. πάλλω)—στρέφομαι, κινοῦμαι, ἐγείρομαι Α 392, τ 192, ἐπίκειμαι «ἐπί τινι» ν 60, πρβ. ο 408· ἐπαπειλῶ, στρέφομαι περ' τι, ὑπάρχω ἔπικρατῶ· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Μέσ. Θ 64, Γ 287—πέλε=ἐξήρχετο Ε 729, πέλονται Ν 632, μεταφ. κατάγονται. Εἶμαι ἰδίως μετὰ ἐπιθ. «ὡς—τοί φίλον ἔπλετο (ἐγένετο) θυμῷ» Θ 556, Ξ 345, πέλει=ὑπάρχει Γ 3, «κακῶς οἱ αὐτῇ»κακῶς ἔχει αὐτή, ταλαιπωρεῖται Ι 324.

πέλωρ οὐδ. τέρας, τεράστιόν τι, πράγμα φοβερόν, ὁ Κύκλωψ ι 428, Σκύλλα μ 87, Ἥφαιστος Σ 410, καὶ αἱ πλάγ. πτώσ. ἐκ τοῦ πέλωρον, ου Γ 741, πέλωρα Β 321.

πελώριος, ον, α, (πέλωρ) καὶ πέλωρον τεράστιος,μέγας, δεινός «ἄνδρα, Περίφαντα Ἕκτορα, Ἀχιλῆα, ἔγχος, κῦμα, θαῦμα»· «—τεύχεα» Σ 82 τοῦ Ῥήσου,κατὰ τὸ κάλλος τεράστια. πρβ. Μ 202. ο 161, : 257.

πεμπάζομαι, ἀόρ. ὑπ. 3 ἑν. πεμπάσσεται (πέντε) ἀριθμήσῃ κατὰ πεντάδας (ἐπὶ τοὺς 5 δακτύλους) ω 412 †

πεμπταῖοι, πλ. (πέντε) τὴν ᾱ ἡμέραν ξ 257†

πέμπτος, φ, ον, ης, πέμπτος ι 335, Π195.

πέμπω κτλ. ἔνσ., πρτ. ἔπεμπε, αν, καὶ πεμπ(ε), ον, μέλ. πέμψω, ἐμεναι=ειν· ἀόρ. ἔπεμψ(εν), αν, καὶ πέμψεν, αν.—α') ἐκπέμπω, ἐξαποστέλλω α 38 «ἐπί) τινι, εἰς, ἐπί, προτί τινα» καὶ μετὰ τοῦ·—δε,—ζε», μετ' ἀπαρ. Π 454, ν 206, Γ 116.—β') «τινὰ» ἀρίνω, διατάττω τίνα ἀπέλθῃ Α 184, ψ 315, υ 48· «π. ὅπῃ σε θυμὸς κελεύει» Ο 339.—γ') συνοδεύω τ 461.

πεμπ·ώβολα οὐδ. πλ. (πέμπε=πέντε, ὀβολός) ἐργαλεῖον μαγειρικὸν εἰς ὄπτησιν τῶν κρεάτων, συνιστάμενον ἐκ πέντε ὀβελῶν, Δ 463, γ 460. «ἔχον πεμπώβολα χερσὶν» ποιοῦντες θυσίας. πρβ. τὴν ἑπομ. Εἰκ. συντεθειμένην ἐκ πολλῶν ἀρχ. ἑλλην.

πενθερός, ῶ, ἀρ. ὁ πενθερὸς θ 582 κ. Ζ 170.

πενθέω, πενθήμεναι ἀπ., 3 δυτκ. ὀρ. πενθείετον. ἀόρ. ἀπ. πενθῆσαι (πένθος).—ἔχω πένθος καὶ πενθῶ τινα σ 175, Τ 225, ψ 283. «νέκυν γαστέρι» (διὰ νηστείας).

πένθος, εος, οὐδ. (πενία) πάθημα, πένθος, λύπη Σ 73. Δ 197, «παιδός» (διὰ τὸν παῖδα) Α 249, «ἀέξειν» τρέφω αἰσθάνομαι.

πενίη, (ἐ. πένεσθαι) εἶκων = ὑποχωρῶν τῇ πενίᾳ (πτωχείᾳ) ξ 157 †

πενιχρ
τελοῦ
πένομα
πρτ.
«περί
ζω «δ
πεντα
ἔτη γ
πεντα
403,
πέντα
πένθε
= πεντ
πεντηκ
τα Ι
πεπάθυ
πεπάλα
πεπάλα
πεπαρμ
πεπάσμ
πεπείρ
πεπερη
πέπηγε
πεπιθεῖ
σω, ἴδ
πέπληγ
πλήσσ
πεπλημ
πέπλως
ους, κ
πτεται
θρόνος
κρικη
ἐπενδύ
λοπρε
πτυχά

ρικαλλής, ποικίλος, ραεινός» κλ. ἴδε Εἰκ. ἐν λέξ. ζώνη καὶ ἐν λέξ. ἄμπυξ.
πεπνυμένος, ἴδε πνέω.
πέποιθα, ἴδε πείθω.
πεπονθα, πέποσθε, ἴδε πάσχω.
πεποτήαται, ἴδε ποτάομαι.
πεπρωμένον, πέπρωται ἴδε (ἐ)παρον.
πεπταμένας, πέπταται, ανται, ἴδε πετάννυμι.
πεπτεώτ(α), ἴδε πίπτω.
πεπτηώς, ῶτα, ἴδε πτήσσω.
πεπύθοιτο, πέπυσμαι, ἴδε πυνθάνομαι.
πέπων, πεπον κλητ., πλ. ονες, (πέσσω) κυρ. ωρίμος, πάντοτε μεταφ. μαλθακός, ἀγανητός Σ 55, Ρ 120. «κριὲ πέπον» καὶ ἐπὶ ὄγου=ὦ δειλοί Β 235, Ν 120.
πέρ (περί) ἐγκλιτ. πολύ. —α') ἐπιταστ. καὶ βεβαιωτ. πολύ Δ 416, Γ 201, Ξ 295, Η 204· βεβαίως Α 211, Β 236, ρ 13· ἐξ ἅπαντος, τοὐλάχιστον Θ 242, ω 7, 181, Ι 301, Δ 353· μάλιστα Α 260, γ 236, πολλῷ μᾶλλον Τ 200.—β') παραχωρητ. μετὰ μετοχ. = καίπερ Δ 241, (καὶ πρὸ Δ 131), μετὰ τοῦ ἔμπης, «καὶ» καὶ—περ = ἂν καὶ Θ 126, Ι 247, Ε 73.—γ') μετὰ ὑποθ. μορίων· εἰ ἄλλως Α 81, μάλιστα Η 117, ἂν ὀηλονότι α 188· καὶ μετὰ τοῦ «κε» ὡς «αἴκε περ» Η 387.—δ') μετὰ χρονικ. μορίων «ὅτε περ, πρίν».—ε') μετὰ ἀναφ. (καὶ Γ 33) διηρεμ. δεικνῦον ὡς τι σταθερῶς ὑπάρχον, γνωστόν, γενικεῦόν τι, ἴσα ἴσα, ἀκριβῶς, σωστά ν 284.
Περαιβοί, πελασγ. φῦλον, περὶ τὴν Δωδώνην καὶ περὶ τὸν Τιταρήσιον Β 749 ✝
περαιόω, μόνον ἀόρ. πθ. περαιωθέντες· (πέραν)=διαβιβασθέντες ω 437 ✝
περάτη, περάτῃ, τῇ (ἀ πέραν) τὸ πέρας, τὰ πέρατα, τὸ ἔσχατον μέρος ψ 243 ✝
1. περάω, 3 πλ. περόωσι, ἀπαρ. περάαν (ᾱᾶ), μετχ. περῶντα, πρτ. 3 πλ. πέρων, θαμ. περάασκε, μέλ. περήσω (ὀρθότερ. τῆς ὑποτ. ἀόρ.) ησέμεναι=ήσειν, ἀόρ. ἐπέρησε, πέρησε, σαμέν, ὑπ. ήσω Ψ 71. (πέραν) «ἐπὶ πόντον ἐρ' ὑγρήν»,—α') διέρχομαι Ζ 10, «ὀδόντας, διὰ κροτάφοιο, ὀστέον εἴσω». β') διαπλέω Β 613. γ') διαβαίνω Ε 646.
2. περάω, ἀπ. περάαν, ἀόρ. ἐπέρασσα, ας, εν, αν· καὶ πέρασαν, ἄσητε, ἄσειε, πρκ. παθ. μετ. πεπερημένος (πέραν, πράσσω, πιπράσκω)—διαπερνῶ ἵνα πωλήσω, πωλῶ—«μίγ(ἐς) Δῆμνον» Φ 40, «πρὸς δώματα κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους» ο 453.
Πέργαμος (ᾰ) θηλ. ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἰλίου Δ 508, Ε 446, Ζ 512, Η 21.
Περγασίδης (ᾰ), Γ. τοῦ Περγάσου, Δηϊκόων Ε 535 ✝
πέρην (πέραν) ἐπίρ. πέραν, ἐπέκεινα μετὰ γεν. Β 626· ἀντίκρυ μετὰ γεν. Β 535.
περησέμεναι, ἴδε περάω 1.
περθω, πέρθοντε μετ. ἐν. μέλ. πέρσειν, ἀόρ. ἔπερσεν πέρσα, σε(ν), σειαν, σας, σαντες, καὶ ἀορ. 2 ἔπραθον (ἐπράθομεν Δ 125).—Πορθῶ, λεηλατῶ, καταστρέφω Σ 342 σχεδὸν μόνον ἐπὶ πόλεων. παθ. ἐν. περθομένη, πρτ. πέρθετο Μ 15, μέλ. πέρσεται Ω 729, ἀόρ. 2 συγκεκ. πέρθαι Π 708· καταστρέφομαι, ἐρημώνομαι, λεηλατοῦμαι.
πέρι, τοπ. (ὡς πάρος αἰτ. τοῦ πάροι, τοπικ. ἐν ἀνωτέρῳ (βαθμῷ, μέτρῳ), Α') ὡς ἐπίρ. α') μᾶλλον, περισσότερον, ἐντεῦθ. συχν. πρὸς τῇ γεν. συγκρ., ἔπειτα λίαν, πολὺ Ι 100, Σ 548, 153, Π 180, συχν. μετὰ ῥημ. «δοῦναι» κλ., πρὸ τῶν τοπικῶν «κῆρι, φρεσί, θυμῷ» ἢ ἐν ἐπιθετ. («ἄσπετον» Π 157) β') ἀλόγυρα, τριγύρω Γ 384. Ἐντὸς ὡρισμένου τινὸς χώρου, «αὐλῇ» (ἐν τῇ αὐλῇ), «καπνῷ» (ἐν τῷ κ.), «χειρί» (ἐν τῇ χειρὶ) Χ 95—εἰς ῥημ. ἀνήκουσα. Ἐντεῦθεν μεταβαίνει εἰς σημ. Β') προθέσ. συχν. ἀπαρατηρήτως. «περὶ» (ἐν ἀναστροφ. πέρι) α') μετὰ γεν. 1) ἐπάνω, ἐπὶ· «σπείους» (ἐπὶ τοῦ σπηλ.), «τρόπιος» (ἐπάνω, διάσκελα περὶ τὴν τρόπιν καθήμενος). 2) κυρ. κύκλῳ, εἶτα ἐπάνω, ἐπὶ (ἴδε περιδέδηκεν). ἐν ῥημ. σημ. μάχεσθαι, ἀμύνεσθαι, σπουδάζειν κλπ. 3) μετὰ τῶν ῥημ. λέγω, μανθάνω κλπ. α 135, ρ 563. 4) ἐν Η 301 βεβαίως οὐχὶ πέρι=ἐξ, ἀλλὰ εἰς τὸ θυμοβόρος = πολὺ, λίαν, ἀλλ' εἰς τὴν γεν. ἔριδος=ἐξ ἔριδος· (αἰτίαν σημαιν.) 5) αἱ γενικαὶ ἐν ῥήμ. ὡς «περὶ ἐμμεναι», ἐν ἐπιθετ. ὡς «καρτερὸς» εἶναι συγκριτικαὶ «πέρι» (=μᾶλλον) ἐν ἀνωτέρῳ μέτρῳ Δ 257, δ 190, α 66, Ρ 279, πρὸς τούτῳ δοτ. (ἐν τίνι;) ϑ 101, ψ 318.—δ') μετὰ δοτ. 1) τοπικ. συχν. «περὶ» ὡς ἐπίρ. ἀνήκον τῷ ῥημ. «χροΐ, στήθεσσι» (περὶ τὸ σῶμα, τὸ στῆθος). Μετὰ ῥημ. «μάχεσθαι»= περί, ὑπέρ Ρ 133, καὶ πέριξ Β 389, λ 424 (περὶ τὸ ξίφος). 2) πρὸς ὠφέλειαν, συμφέρον, (πολὺ χάριν τινος φροντίζω) Κ 240. γ') μετ' αἰτ. 1) κύκλῳ, περί τι δ 368, Ζ 256, Ω 16, Λ 609, Δ 448. 2) κατὰ μῆκος Μ 177, πλησίον ἐν τῇ περιοχῇ Γ 408, Β 757, γ 107· «πονεῖν περί τι» κυρίως πέριξ· τουναντίον Φ 11 (κύκλῳ ἐντὸς τοῦ στροβίλου). (πέρι, = περίεστι Κ 244, μ 279).
περι-ράγνῦμι, περιάγνυτας, πέρις συντρί-

δω, ἀντηχῶ πέριξ Π 78 † Ἐν τμήσ. Α 559.

περὶ ἄγω, ἄγωσιν, ὑπ. «μίν» περί τινα ὀδηγῶσι (φέρωσι) δ 792 †

περὶ βαίνω, βαῖνε πρτ., ἀόρ. περί(βη, ησαν ῆναι, βάντα, πρκ. βεβαῶτα, ῶσα. ὑπερ. βεβήκει. βέβασαν. α') (περὶ) «τινί» Ρ 80 καὶ ἀπολ. Θ 331, βαίνω πέριξ, περιτριγυρίζω, περιφυλάττω Ρ 137. β') «τινὸς» ὑπερασπίζω. ὑπερμαχῶ, «τρόπιος».

περι-βάλλει, ετον, πρτ. βάλλε. περίβαλλε, ἀόρ. βαλόντε(ς). — α') ῥίπτω πέριξ (σχοινίον) «—θόλιοι» (πέριξ τοῦ θόλου).—κτυπήσαντες γύρω, περικτυπήσαντες τὰ πτερὰ Α 454. β') ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ Ψ 276, ο 17. Μέσ. βαλλομένους, πρτ. βάλλετο, ἀόρ. βαλόμην, βάλετ(ο) περιβάλλομαι, θέτω πέριξ, ἐνδύομαι «φᾶρος» Β 43. ζώνην ἑῦτ» κ 544. «τεύχεα, ξίφος ὤμοιιν».

Περὶ-βοια. α') Θ. τοῦ Ἀκεσσαμενοῦ, Μ τοῦ Τηλεγόνος Φ 142.—β') Θ. τοῦ Εὐρυμέδοντος, Μ. τοῦ Ναυσιθόου ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος η 57.

περι-γίγνεται, ὀμεθ(αι, εσθαι,—ὑπερτερῶ. ὑπερέχω—«ἡνιόχοιο» θ 102, Ψ 318.

περι-γλαγής, περιγλαγέας (γλᾶ. γλάγος)= πλήρεις γάλακτος Π 642 †

περιγνάμπτοντα (νᾶπος) Μάλειαν=περικάμπτοντα, περιπλέοντα ι 80 †

περι-δείδια, ἀόρ. περίδεισαν (ξ), σασ(α), σαντες, (ῥιζ. δῖ, ἐντεῦθ. θεσ. μακρ. ἄλλοι—δδεισαν) φοβοῦμαι «—τινί, νέκυος» Ρ 240, «μή» Ρ 242. Ἴλ.

περι-δέξιος (ῥ. ἡ περί = ἀμφί) πολὺ δεξιός, ἐπιτήδειος Φ 163 † Ἡσ. ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὡς τῇ δεξιᾷ βάλλων.

περι-δίδωμι, περιδώσυμαι· ὠμεθον, ὑπ. ἀόρ. μέσ. (δίδωμι) — δίδω (ὑπόσχομαι νὰ δώσω), στοιχηματίζω «—τινος» γεν. τῆς τιμῆς Ψ 485, ψ 78· τοὐναντίον «περὶ δῶκε» πολὺ ἔδωκεν, ἐν μεγάλῳ βαθμῷ ἔδωκε α 66, η 110.

περὶ-δῖνέω, περι-δεννηθήτην 3 δυτκ. ἀορ. πλθ. = περιεστράφησαν, περιετριγύρισαν «—πολιν» Χ 165 †

περὶ γαρ δίε (δῖ). -δίω (μετὰ δοτ.) «μή» ἀόρ. πολὺ φοβοῦμαι Ε 566, Ρ 666.

περὶ-δραμον, ἴδε περι-τρέχω.

περὶ-δρομος, οι (δρόμος) α') περιθέων Ε 726 «ἄντυγες» περὶ τὸ ἅρμα ἐκτείνουσιν, εἰ καὶ ἔμπροσθεν ἦν ἀνοικτόν· «πλῆναι» Ε 726, περιφερεῖς, στραγγύλοι «κολώνη» Β 812 = περιτρέχεσθαι δυναμένη. β') «αὐλὴ» ἐλευθέρα πανταχόθεν, περίοπτος ξ 7 Εὐστ. κυκλοτερής.

περι-δρύπτω, περιδρύφθη ἀόρ. παθ. ὀλόγυρα ἐξεγδάρθη, περιεξέσθη Ψ 395 †

περι-δύνω, περι-έδῦνεν Π 133, ἀόρ. δύσετο χ 113 ἐνέδυσε· ἀλλὰ ἀόρ. περίδῦσε= ἐξέδυσε ἀργύρου, «χιτῶνας» Λ 150 ἐξέβαλε, ἀπέδυσε, ἀφείλετο.

περι-δώσομαι, δώμεθον, ἴδε περιδίδωμι.

πέρι τ' εἰμί, περίειμι, εσσι, εστι, εστε, ἀπ. ἔμμεναι «τινὸς» εἶμαι ὑπέρτερος, ὑπερέχω «—τι» (ὡς πρὸς τι), «τόσσον» Θ 27· καὶ δοτ. Α 258.

περι-έρχομαι, ἀόρ. περι-ἦλυθεν καὶ ἦλθε(ν)· ἔρχομαι τριγύρω «τινά» ἐπὶ ἦχου Ρ 261, περικυκλώνω «αἰνός τινα φρένας» ι 362.

περι-έχομαι, ἀόρ. μέσ. **περιεσχόμεθα**, πρσ. -σχεο—ἐναγκαλίζομαι ἵνα ὑπερασπίσω, ὑπερασπίζω ι 199 = περιεσώσαμεν, ἐφυλάξαμεν· «τινὸς» Α 393 = ὑπερμάχησαι.

Περι-ήρης, εος, Π. τοῦ Βώρου Π 177 †

περί-ηχέω, περιἠχησεν ἀόρ. — περιηχῶ, περιβροντῶ Η 267 †

περι-ἴδμεναι, ἴδε περί-οιδα.

περὶ-ἵστημι, ἀόρ. **περιἔστην**, -στησαν, 3 πλθ. ὑπ. στείωσι, μέσ. πρτ. ἵστατο, παθ. ἀόρ. στάθη—ἵσταμαι ἐν κύκλῳ, στέκω τριγύρω Β 410, περικλείω, περιβάλλω Ρ 65· παθ. λ 243=ἔμεινε κύκλῳ ἱστάμενος.

περι-καλλὴς, έος, έϊ, έ(α), εας, ὲς (κάλλος) ὡραιότατος, θελκτικώτατος· πάντοτε κοσμητικὸν ἐπίθ. α') ἄνθρωποι Ε 289. β') πρᾶγμα «φόρμιγξ, αὐλή, πέπλος, τεύχεα, ἔργα» κ. ἄλ. «δῶμα, δέπας, ἄλεισον».

περὶ-καλύπτει, πρτ. κάλυπτε, ἀόρ. ἐκάλυψα, ε — «τινί τι» περικαλύπτω, περισκεπάζω, σκεπάζω ὁλόγυρα «κῶμα» (μὲ ὕπνον) Ξ 359, σ 201, Κ 201.

περὶ-κειμαι, περίκεισται, μενον. πρτ. -κειτο α') «τινί» κεῖμαι πέριξ, περικυκλώνω, περιβάλλω φ 54, ἐνηγκαλισμένον Τ 4. β') ὑπολείπομαι Ι 321 (δέν μοι περισσεύει σίποτε), οὐδὲν ἔχω κέρδος.

περι-κήδομαι, περικήδετο πρτ. φροντίζω διά τινα «Ὀδυσσῆος»· «οἱ βιότου» περὶ τῆς περιουσίας τινός.

περὶ-κηλος, περίκηλα οὐδ. πλθ. (κῆλαν) = περικεκαυμενα, κατάξηρα ε 240, κ. σ 309.

Περι-κλύμενος, Υ. τοῦ Νηλέως, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος λ 286 †

περι-κλυτὸς, οῦ, όν. ἀ (ὐ. κλύω) ἀκουστός, περιβόητος, πολὺ περίφημος, ὑπερένδοξος·

κοσμητικὸν ἐπίθ. α') ἀνθρώπων καὶ θεῶν Α 607, θ 287, α 325, Σ 326. β') πραγμάτων «δῶρα, ἄστυ, ἔργα».

περι-κτείνω, περικτεινώμεθα ἐνσ. ὑποτ., πρτ. κτείνοντο, τοὺς πέριξ φονεύω Δ 538 καὶ Μ 245.

περι-κτίων, περικτιόνων, εσσι, ας μετχ. (κτίω) οἱ περίοικοι, οἱ γείτονες α') οὐσιασ. Σ 212, Τ 104. β') ἐπίθ. Ρ 220, δ 65.

περικτίται, αἱ (ἴ. κτίω) αἱ περίοικοι, αἱ γείτονες λ 288 †

περι-λέπω, περὶ ἑ ἔλεψε ἀόρ. «φύλλα—» ἀφῆρεσε τὰ φύλλα (ἐξεφλούδισε) Α 236 †

περι-λείπω, ἀόρ. μέσ. περι-λιπώνται «—παλέμοιο» ὑπολειφθῶσι, μείνωσιν ἐκ τοῦ πολέμου ὑπόλοιποι, ἐπιζήσωσι Τ 230.

περί-μαιμάω, περι-μαιμώωσα μετχ.=μετὰ σπουδῆς ἐρευνῶσα περὶ τὸν «σκόπελον» μ 95 †

πέρι μάρναμαι,-μάρναο πρσ. ἐνσ. «ἐμεῦ» —περί τινα μάχου, ὑπὲρ σεαυτοῦ μάχου Π 497 †

περί-μετρος, περίμετρον (μέτρον) =ὑπέρμετρον, ὑπερμεγέθη «ἱστὸν» θ 95, Ὀδ.

Περι-μήδης α') ἑταῖρος τοῦ Ὀδυσσέως λ 23, μ 195. β') Π. τοῦ Σχεδίου Ο 515.

περι-μήκετον αἴτ. (μῆκος) μακροτάτην, πολὺ ὑψηλὴν «ἐλάτην» Ξ 287, ξ 103.

περῖ-μήκης, περιμήκεος, ει, εες, «μήκες, εα (ῑ. μῆκος) κοσμητικὸν ἐπίθ., μακρότατος, πολὺ ὑψηλὸς «πέτρης, δοῦρα, ῥάβδῳ, ὄρος, κάντος» ι 487, Ν 63.

περι-μηχάνομαι,περιμηχανόωνται ἐνσ., πρτ. ὁώντο (μηχανή). ἐπινοῶ. δόλῳ παρασκευάζω «τινί» (κατά τινος) ξ 340 κ.η200 Ἠέριμος. Τρώς, Υ. τοῦ Μέγα Π 695† (ἰ)

περί-ναιεταάω,περιναιετάουσιν ἐνσ.(ναίω) α') κεῖμαι πέριξ ὃ 177. β') κατοικῶ πέριξ ὃ 66· θ 551 ἐν τοῖς ἀγροῖς περὶ τὴν πόλιν

περί-ναιέτης, περιναιέται, οἱ οἱ περίοικοι Ω 488 †

περι-ξεστος, περιξέστῃ (ξέω) = περιεξεσμένῃ, πέριξ πελεκημένῃ μ 79 †

περί οἶδ'=περι-οἶδε, ἄμεινον πέρι οἶδε, ἀπ. ἴομεναι, ὑπερσ. ᾔδη (οἶδα), μετ' ἀπαρμφ. καλλίτερον γινώσκω (τι), καλλίτερον ἐνοῶ ἄλλων «βουλῇ ἄλλων, φρόνιν ἄλλων» τ 285, ἀκριβῶς γνωρίζω Ν 728.

περι-πέλομαι, περι-πλομένου, ων, ους μετ. ἀόρ. συγκ. (πέλομαι)—α') περικυκλῶ, πολιορκῶ «ἄστυ—δηίων» περιερχομένων Σ 220. β') παρέρχομαι, κατὰ τὴν παροδικὴν κίνησιν τοῦ «ἐνιαυτοῦ, ἐνιαυτῶν» α 16 = περιτελλομένων, περιερχομένων ἐνιαυτῶν,

περί-πευκες οὐδ. (πεύκ, πικ) πολὺ πικρὸν «ὀϊστὸν βέλος» Λ 845 †

περι-πλέκω, περιπλέχθη, θεὶς μόνον παθ. ἀόρ. = περιεπλέχθη, ἐντηκαλίσθη «—τῷ, γρηΐ» ξ 313 καὶ ψ 33.

περι-πλῆθής (πλῆθος) πολυάριθμος ο 405†

περι-πλομένων, ἴδε περιπέλομαι.

περι-πρὸ=ὁλόγυρα καὶ ἐμπρός, πέρα πέρα ἐμπρός, πολὺ ἐπὶ τὰ πρόσω Α 180 κ.Π 699.

περι-προ-χυθείς (χέω) μετχ. ἀόρ. παθ. μεταφ. περιπεσών. περιπλεχθείς Ξ 316 †

περί-ρρεε (ῥέω, ἐκ τοῦ σρεFε) πρτ. περιέβρεχε (τὸ αἷμα τὸν μοχλόν) ι 388 †

περι-ρρηδής (Fραδνός) τραπέζη = περιχυθεὶς ἢ κλονηθεὶς περὶ τὴν τράπεζαν χ 84 † κατ'Ἀρίστρχ. «στροβηθεὶς περιφερὴς ἔπεσε τῇ τραπέζῃ, ὡς περικλασθῆναι περὶ αὐτήν. Ε. Μ.=περιρραγής. Ἀπ. ἅμα τῇ πόσει περιρρεῖσθαι πεσόντα.

περι-ρρῦτος (ἐκ τοῦ ρυτός, ῥέω) = περιβρεχομένη «Κρήτη» τ 173 †

περι-σθενέων μετχ. (σθένος) πανίσχυρος· Χ 368. † μὴ χρώμενος τῷ αὐτῷ σθένει βλάψῃ με.

περι-σκέπτω (σκέπω) «ἐνὶ χώρῳ»τῷ παντοχόθεν ἐσκεπασμένῳ, ἐν ὁρατῷ α 426. Ὀδ.

περι-σσαίνω, μετχ. περισσαίνοντες καὶ μέσ. πρτ. -σσαίνοντο (σFανjω) κινῶ περί τινα, περιθωπεύω«τινὰ οὐρῇσι» κ215.Ὀδ.

περι-σσείοντο μόνον πρσ. παθ. (σείω, σFι) ἐκινοῦντο περὶ (τὴν περικεφαλαίαν τοῦ Ἀχιλ.) αἱ «ἔθειραι» Τ 383, κ. Χ 315.

περι-στάδον ἐπίρ. (ἵσταμαι)=κύκλῳ σταθέντες Ν 551 †

περι-στάθη, ἴδε περι-ἵστημι.

περι-στείχω, 2 ἐν. περιστείξας=περιῆλθες (τὸν δούρειον ἵππον) δ 277 †

περι-στέλλω, ἀόρ. μετχ. περιστείλασα = σιγουρίσασα ἐπιμελῶς ω 293 † (ἡ μήτηρ τὸν ἐκλαυσε).

περι - στενάχίζομαι, περι-στεναχίζεται, πρτ. -το, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἀντιχῶ «αὐλῇ» χ 10, «ποσσὶν» ὑπὸ τῶν ποδῶν ἢ βημάτων.

περι-στένω, περιστένεται=πολυ στενοχωρεῖται «γαστὴρ» (διότι ἀνεπλήσθη αἵματος) Π 163 †

περι-στέφω, περιστέφει 3 ἐν.=περικυκλοῖ, πληροῖ πανταχόθεν «νεφεσσι—οὐρανόν» ε 300, ἀλλὰ θ 175 ἡ χάρις του περιστέφεται ὑπὸ (ὡραίων) λόγων.

περί-στησαν, ἴδε περι-ἵστημι.

περι-στρέφω, ἀόρ. μετχ. περιστρέψας, περιστέφω, στρεφογυρίζω, περιβάλλω Τ 131, θ 189 (τὸν δίσκον ἔχοντα σχοινίον ἐκ τοῦ μέσου· παθ. «στρέφεται = παρακολουθεῖ, πάρεστιν, καλλίτ. τρέφεται, ὁ ἴδε, Ε 903.

περι-σχεσ, ἴδε περιέχω.

περι-τάμνομαι, περιταμνόμενοι, ους (τέμνω) περικόπτω ἐμαυτῷ, διαπράζω λ 402.

περι-τέλλω, περιτελλομένου, ων, ους «ἔτεος, ἐνιαυτῶν» = κυκλουμένων τῶν χρόνων, συμπληρουμένων τὴν περίοδον (τὸν γῦρον)· συντελουμένων κατὰ τὴν περιοδικὴν ἐπάνοδον τῶν ἐνιαυτῶν Θ 404, Β 551.

περι-τίθημι, ἀόρ. ἔθηκαν, θῆκαν, εὐκτ. 3 πλ. θεῖεν, περιθέτω, περιβάλλω, συσσωρεύω ξύλα (περὶ τοὺς λαμπτῆρας) σ 307. μεταφ. «δύναμίν τινι» = περιβάλλω τινὰ μὲ δύναμιν γ 205. Μέσ. ἀόρ. «θήκατο χροΐ» ἔθηκε, ἔβαλε περὶ τὸ σῶμα, ἐνεδύθη «θέτο κρατί, θέτ' ὤμῳ».

περὶ τρέπω, ἀόρ. ἔτραπον, περιεστράφην, συνεπλήρωσα τὴν περιοδόν μου κ 469 †

περι-τρέφω, περιτρέφεται, πέριξ πήγνυται Ε 903· πρτ. τρέφετο «σάκεσσιν» (περὶ τὰς ἀσπίδας) ἐσχηματίζετο πάγος) ξ 477.

περι-τρέχω, ἀόρ. ἔδραμε.—δραμον, τρέχω πέριξ Ξ 413, Χ 369.

περι-τρέω, ἀόρ. περίτρεσαν, ἔντρομοι διέφυγον Λ 676 †

περι-τρομέομαι, περιτρομέοντο πρτ., ἔτρεμο» ὁλόγυρα, «μέλεσσιν» σ 77 †

περι-τροπέων, έοντες μετ. ἐν. (τρέπω) περιεχόμενος, περιστρεφόμενος, γυρίζων Β 295, συχνὰ στρέφοντες «μῆλα» τὰ πολλὰ ἐπιρ. ε 465.

περί-τροχον, οὐδ. κυκλικὸν Ψ 455 †

περι-φαινομένοιο, ῳ. κύκλῳ περιορωμένου, ὁλόγυρα ὁρατοῦ «ἄρεος» Ν 179· οὐσ. = κύκλῳ, ἐν ὁρατῇ θέσει ε 476.

Περί-φας, αντος α') Υ. τοῦ Ὀχησίου Ε 842, 847. β') Υ. τοῦ Ἠπύτου, κήρυξ τῶν Τρώων Ρ 323.

Περιφήτης, α') Μυσός, Ξ 525.—β') Υ. τοῦ Κοπρέως ἐκ Μυκηνῶν Ο 638.

περι-φραδέως, ἐπίρ. προσεκτικῶς, ἐπιστημόνως Δ 466, ξ 431· λέξις καθιερωμένη περὶ θυσιῶν.

περι-φράζω, περιφραζώμεθα ὑπ. «νόστον» ἐπιμελῶς σκεπτώμεθα α 76 †

περίφρων, ονι, ἀρσ., θηλ. (φρήν) πολὺ συνετός, φρόνιμος, περίνους Ε412 α 339 «Περσεφόνεια, Εὐρύκλεια, Πηνελόπεια, Ἀρήτη».

περι-φύομαι, ἀόρ. περιφῦναι, φύς, φῦσ(α) περιβάλλω, ἐναγκαλίζομαι Τ 416· «τινα» π 21, Ὀδ.

περι-χέω, ἀόρ. ἔχευεν, χεῦεν, ὑπ. χεύῃ μετ. χεύας—«τινί τι» χύνω ἐπί τινος, περιχύνω Ε 776· «χρυσόν τινι» περιχρυσώσας, περιπάσας χρυσὸν γ 426. Μέσ. ὑπ. ἀόρ. χεύεται ἀντὶ ηται, «ἀργύρῳ» ἀργυρώνω, ὑπερ. κέχυτο = πέριξ εἶχε χυθῆ Β 19. Μεταφ. ψ 162 = περιέβαλε μὲ χάριν.

περι-χώομαι, περιχώσατο ἀόρ., ὠργίσθη πολὺ «τινός» (ἕνεκά τινος) Ι 449, Ξ 266·

περιωπή, περιωπῇ, ἡν (ὄπωπα) τόπος, ἐξ οὗ δύναταί τις νὰ περισκοπῇ πάντα, ἡ σκοπιά, ψήλωμα Ξ 8, Ψ 451.

περι-ώσιος, περιώσιον οὐδ. ἐνκ. ἀντὶ ἐπιρ. παρὰ τὸ προσῆκον, ὑπερμέτρως, πλέον Δ 359, π 203.

περκνον ἀρσ. αἰτ. μέλας, κατάστικτος Ω 316 †· ἄλλ. γρ. πέρκνον οὐσ. εἶδος πτηνοῦ.

Περκώσιος, κάτ. τῆς Περκώτης Β 831, Ζ 30.

Περκώτη, πόλ. ἐν Τροίᾳ Α 229, Β 835.

πέρνημι, μετ. περνάς, πρτ. θαμ. πέρνασχ' = πέρνασκε· παθ. ἐνσ. περνάμενα (πέραν) —πωλῶ Σ 292, = πωλούμενα Χ 45, πωλῶν τοὺς υἱοὺς τοῦ Πριάμου.

περονάω, ἀόρ. πάντοτε ἄνευ αὐξήσ. περόνησε (περάαν) διὰ τῆς περόνης συσφίγγω τὴν ἐσθῆτα τινός· μεταφ. εὐκόλως διατρυπῶ, περονιάζω, καρφώνω Η 145. Μέσ. πρτ. περονᾶτο, ἀόρ. ἤσατο, ἐκάρφωσε (κομβίοις συνέδησε), τὴν ἐσθῆτα ἐπάνω του Κ 133 «χλαῖναν ἐνετῆσιν».

περόνη, χ, ἡν θηλ. (πείρω) α') πόρπη, καρφίτσα «χρυσείη» Ε 425, δι' ἧς συνήγετο ὁ πέπλος· τῇ τοῦ Ὀδ. χλαίνῃ «περόνη

χρυσοῖο τέτυκτο αὐλοῖσι διδύμοισι» τ 225. β') πόρπη πρὸς κόσμον· καὶ μὲ νεώτερον σχῆμα, ὡς ἐν παρακειμ. Εἰκ. τὰ μικρότερα σχήμ. εὑρέθησαν ἐν Τροίᾳ· «φαεινή, χρυσείη».

περόωσι 3 πλθ. ἀντὶ περάουσι, ἴδε περάω.

πέρσα = ἔπερσα ἀόρ. τοῦ πέρθω.

Περσεὺς α') Υ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης Ξ 320. β') Υ. νοῦ Νέστορος γ 414, 444.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περσε-φόνεια, ης, ἡ (Φερσε-φόνη), Θ. τοῦ Διὸς λ 217 καὶ τῆς Δήμητρος, σύζυγ. τοῦ Ἅδου κ494, 509, λ213· «ἐπαινή» Ι 457.

Πέρση, Θ τοῦ Ὠκεανοῦ, σύζ. τοῦ Ἡλίου, Μ. τοῦ Αἰήτου καὶ τῆς Κίρκης κ 139 †

Περσηϊάδης, (ᾱ), Υ. τοῦ Περσέως Τ 116, Σθενέλου Π., πρβλ. Τ 123.

πεσεειν, ἐεσθαι, ἴδε πίπτω.

πεσσός, πεσσοῖσιν δοτ. πλθ. ἁρσ. ταῖς ψήφοις, τοῖς κύβοις, διὰ τῶν ἀστραγάλων· τὸ παιγνίδιον (οἷον τὸ Τάβλι ἢ ἡ Δάμα), ᾧ ἐπαιζον οἱ μνηστῆρες πρὸ τῆς θύρας α 107†

πέσσω, μόνον ἐνσ. α') η 119 ὡριμάζει, πεπαίνει. ὁ Ζέφυρος· β') μεταφ. «χόλον, μῆδεα» χωνεύει, καταπραΰνει Δ 13. γ') ἐγκρύπτω «κῆδεα, βέλος» εἰρωνικ. «γέρα»=κατέχειν, τρώγειν Β 237 δείκνυται ἡ πλεονεξία τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὃς ὅσον πλεῖστα ἁρπάσαι.

πεταλον, πεταλοισι δοτ. πλ. οὐδ.=φύλλοις Β 312, τ 520 «πυκινοῖσι».

πετάννυμι (ἴδε. πιτνάω, ημι). ἀόρ. πέτασ(ε) ἀν· ἁπλώνω, ἐκτείνω. κυρίως ζ 94, ε 269 «λῖτα, ἱστία»· «χεῖρε» ι 417, εἰς τὸ κολυμβᾶν ε 374, ἄλλως ἐκτείνω δεόμενος Ξ 495. — μεταφ. τὴν ψυχήν, ἐκπλήττω, θέλγω, «θυμὸν» σ 160· παθ. πέπταται, ανται, ατο, ἐκτείνεται «αἴθρη», «πεπταμένας»=ἀνοικτάς· ἀόρ. 3 πλ. πετάσθησαν φ 50, μετ. θεῖσαι.

πετεεινός, πετεεινᾶ, ηνῶν, οἷς (πέτομαι) πτηνός, πετούμενος Β 459· πτηνὰ Ο 238, Ρ 675· κάμνω πτερὰ π 218.

Πετεών, ῶνος ὁ, μέρος γῆς ἐν Βοιωτίᾳ Β 500 †

Πετεώς, ῶο, Υ. τοῦ Ὀρνέως, Π. τοῦ Μενεσθέως Δ 338, Μ 355.

πέτομαι, πέτεται, ανται, εσθαι, πρτ. πέτετ(ο), έσθην, οντο, ἐπέτοντο, ἀόρ. ἔπτᾱτ(ο), ὑπ. πτῆται, μετ. πτᾰμένη. — α') πετῶ Γ 55, Μ 207, Ν 62. β') φέρομαι ταχέως, κινοῦμαι μεθ' ὁρμῆς ε 49· πετῶ, πίπτω (κυρ. καὶ μεταφ. = τρέχω «ποτὶ πτόλιος» Χ 195) «ὀιστός, αἰχμή, βέλος»· ἐπὶ ἵππων «—οὐκ ἄκοντε πετέσθην» Ε 366, Θ 45. μεταφ. μετὰ τῆς «ἀπὸ, ἐκ» — διαφεύγω, ἐκφεύγει «ψυχή, θυμός».

πετραίην, αἱτ. θ. (πέτρη) = τὴν ἐν πέτρᾳ οἰκοῦσαν, τὴν πετροδίαιτον μ 231 †

πέτρη, ης, ἡ, ην· αι, άων, ησ(ιν), ας.—α') πέτρα μεγάλη, βράχος Ν 137, ι 243 «ἠλίβατος». β') σκόπελος, ἐπὶ τῶν παρὰ τὴν θάλασσαν πετρῶν γ 293, κ 4· βραχῶδες ὄρος ν 196, δ 501· σπήλαιον Β 88· ἀλλὰ Χ 127· «οὔπως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης», νὰ ὁμιλῶμεν οἰκείως ἀπὸ πέτρινον κάθισμα, πρβ. ἐνλ. δρῦς ἄλλ. ἑρμ. «γλαφυρός, λίς, λισσή, λίθαξ, προβλής, αἰγίλιψ, ἐπηρεφής, αἰπεῖα, ὑψηλή, περιμήκης. ἡρωϊκὴ — »· σύμβολον τῆς εὐσταθείας καρτερίας Ο 618· τῆς ἀναισθησίας Π 35.

πετρήεις, πετρήεσσα, ῆ, αν (πέτρη) πετρώδης, βραχώδης Β 496, δ 844.

πέτρος, πέτρῳ, ον, τεμάχιον βράχου, λίθος Η 270. «μάρμαρος, μυλοειδής, ὀκριόεις».

πεύθομαι, πεύσομαι, ἴδε πυνθάνομαι.

πευκαλίμησι(ν) = ὀξείαις, συνεταῖς, ἀγαθαῖς «φρεσί» Ξ 165, Ἰλ.

πευκεδανοῦ, φθοροποιοῦ, ὀλεθρίου, κατ' ἄλλ. πικροῦ, ὀδυνηροῦ Κ 8 †

πεύκη, πεύκης, ας, θ. ἡ πεύκη ἢ ὁ πεῦκος, τὸ δένδρον Λ 494, Ἰλ.

πέφανται, ἴδε α') φαινω. β') φένω.

πεφάσθαι, ἴδε φένω.

πεφασμένος, ἴδε φαίνω.

πεφήσεται μέλ. πθ. α') φαίνω.—β') φένω.

περιδέσθαι,—δήσομαι, ἴδε φείδομαι.

πέφνον, ἴδε φένω.

πεφράδον, δέειν, ἴδε φράζω.

πέφρικε, ἴδε φρίσσω

πεφύασι, ἴδε φύω.

πεφυγμένον, πεφυζότες, ἴδε φεύγω.

πεφυυῖα, ἴδε φύω.

πεφυρμένη, ον, ἴδε φύρω.

πῇ, (ἄλλοι γράφ. πῆ) α') ποῦ, ἐν τίνι τόπῳ δ 364, Ε 492, Θ 94.—β') πῶς, τίνι τρόπῳ Ν 307.

πῇ, (ἄλ. γράφ. πῆ) ἐγκλ. κάπου. α') εἴς τινα τόπον, εἰς κάποιον μέρος χ 25, μετὰ γεν. διαιρ. Γ 400.—β') κατά τινα τρόπον, κάπως Ζ 267, Ω 273. γ') μετὰ ἀρνήσ. ἐν οὐδενὶ τόπῳ Ν 191.

πηγεσι-μάλλῳ (πήγνυμι) πυκνομάλλῳ, παχυμάλλῳ «ἀρνειῷ» Γ 197 †

πηγή, πηγαί, έων, ῆς, άς, ἡ πηγὴ Φ 312, ζ 124.

πήγνυμι, μέλ. **πήξεις**, ἀόρ. ἔπηξε = πῆξε, αμεν, ῃ, αι, ας, αντ(α).—στερεώνω, χώνω, καρφώνω, ἐμπήγω, (ἐν μετὰ δοτ. τοπ.) χ 83, «ἐπὶ τύμβῳ» μεθ' ἁπλῆς τοπ. δοτ. λ 129· ἐμπήγω «ἀνὰ σκολόπεσσιν» Σ 177· «—νῆας» = ναυπηγῶ Β 664, «ὄμματα» = προσηλώνω.—παθ. ἐν. πήγνυται, πρτ. πήγνυτο, ἀόρ. 3 πλ. πῆχθεν, καὶ ἀόρ. 2 (ἐ)πάγη (ᾰ),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

3 πλ. πάγεν, πρκ. 2 πέπηγε, ὑπερ. ἐπεπήγει—εἶμαι ἐμπεπηγμένος, καρφώνομαι, «ἐν καιρίῳ» (εἰς θανατηφόρον θέσιν) Δ 185. Γ 135, Ν 442, Θ 298· Χ 453 μαργώνουσι, ναρκοῦνται, παγώνουσι.—Ἐν ε 163 πῆξαι δύναται νὰ εἶναι ἢ προστ. μέσ. ἀόρ. 1 ἢ ἀόρ. 1 ἀπαρ. ἐνερ. λαμβανόμενος ὡς προστ.= κατασκεύασον.

πηγός, πηγῶ, οὐς (πήγνυμι) παχύς, εὐτραφής· «ἵππους» Ι 124=ὑψαύχενας· «κύματι» ἐυμεγέθει φουσκωμένῳ ε 388.

πηγυλίς (ῐ. πάγος) παγετώδης, παχνώδης, ψυχρὰ «νύξ» ξ 476 †

Πήδαιον, τόπος τις ἐν Τροίᾳ Ν 172 †

Πήδαιος, Υ. «θεὸς τοῦ Ἀντήνορος Ε 69 †

πηδάλιον, ω, (α) (ἀ. πηδόν) τιμόνι, τὸ πηδάλιον γ 281, ε 255. 270· κυρίως τῆς κώπης τὸ πλατὺ (ἐπειδὴ τοῦτο παρὰ τὸ πηδάλιον ἀπατελεῖ τὸ κύριον μέρος). Τινὲς δέχονται ὅτι ἐπὶ Ὁμήρου ἦσαν γνωστὰ δύο πηδάλια.

Πήδασος α') πόλ. «αἰπεινή, αἰπήεσσα» τῶν Λελέγων ἐν Τροίᾳ Ζ 35, Υ 92, Φ 87. 6') πόλ. «ἀμπελόεσσα» τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἣν αὐτὸς ὑπισχνεῖται τῷ Ἀχιλλεῖ Ι 152, 294. γ') Υ. τῆς Ἀδαρβαρέης Ζ 21. δ') ἵππος τοῦ Ἀχιλλέως Π 152, 467.

πηδάω, πρτ. ἐπήδα. ἀόρ. πηδῆσαι· πηδῶ «—ὑφόσε ποσσίν» Φ 302, φέρομαι μεθ' ὁρμῆς, πετῶ Ξ 455. Ἰλ.

πηδόν, πηδῷ, τῷ, οὐδ. τὸ κάτω καὶ πλατὺ μέρος τῆς κώπης, περιληπτ. η 328. Ὀδ.

πηκτόν οὐδ. (πήγνυμι) συμπαγές, ἐπεὶ ἐκ πολλῶν μερῶν συνίσταται· «ἄροτρον» στερεὸν Κ 353, ν 32.

πῆλαι, λε, ἴδε πάλλω.

Πηλεγών, Υ. τοῦ Ἀξιοῦ, Π. τοῦ Ἀστεροπαίου Φ 140, 152, 159.

Πηλείδης, αο, εω καὶ **Πηληϊάδης**, αο, εω (συνιζ. καὶ Πηλείδεω, Δ 1, Ο 64. θ 75), καὶ **Πηλείων**, ωνος, ι, α = Υ. τοῦ Πηλέως, ὁ Ἀχιλλεύς Α 223, Ο 63, 74, Χ 58, Ψ 41. Δ 332, Ω 431, Υ 80, Α 197, ω 18, Ψ 249, Υ 27, 88. **Πηλειωνάδε**=πρὸς τὸν Πηλέα Ω 338 †

Πηλεύς, ῆος (ἑος παρὰ τῷ υἱός, ὀν), εῦ ὀστ. Υ. τοῦ Αἰακοῦ, ἐξ Αἰγίνης καὶ Φθίας· Θυγάτηρ τούτου ἡ Πολυδώρα Π 175, Υ. ὁ Ἀχιλλεύς Ι 147, 252, 289, Σ 87, Ω 61, Φ 188· ἐξ οὗ ἐπίθ. Πηλήϊος Σ 60.

πήλικης, ηκι, α ὑηλ. περικεφαλαία Θ 308, Ν 527, ἡ ἐν 530 καὶ τρυφάλεια καλεῖται· «φαεινὴ» Π 105, Ο 608, α 256 (Ἰλ.), Π 797 «ἱππόκομον πήληκα» ἥτις ἐν στίχῳ 793 «κυνέη» καλεῖται.

Πηλιάς, άδα μελίη, ην, ἡ ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους μελία (δόρυ) Υ 277· «Π. μελίη» τοῦ Ἀχιλλέως. «Πηλιάδα μελίην τὴν (τῷ Πηλεΐ) πόρε Χείρων Πηλίου ἐκ κορυφῆς» Τ 390, Π 143. Ἰλ.

Πήλιον, ὄρος ἐν Θεσσαλίᾳ Β 757, Π 144, λ 316 «εἰνοσίφυλλον».

πῆμ(α), ἄτος, ἄτ(α) οὐδ. (πάθος) α') τὸ πρᾶγμα, ὃ προξενεῖ τινὶ λύπην, οὐχὶ αὐτὴ ἡ λύπη Ο 701, πάθημα, δυστύχημα Ω 547, ε 179· «κακοῖο» τὸ πάσχειν κακόν, (περίφρ.) «—δύης» (τῆς λύπης, τοῦ πόνου)· ἐπὶ προσώπων· ὅλεθρος Κ 453. ρ 446. 6') ὡς διορισμός, αἰτ. ἐπεξηγηματική Γ 50, οὐχὶ αὐτὴν τὴν Ἑλένην, ἄτοπον γάρ, πῆμα καλεῖ ὁ Ἕκτωρ, περὶ οὗ λέγει Ω 767· πρβλ. Ζ 282 καὶ Χ 421. γ') πλθ. αἱ λῦπαι, ἄνευ ὀστ. «πήματα πάσχειν» (ὑποφέρειν πόνον, δεινὰ πάσχειν), π.χ. τὰ παθήματα τῶν Ἀχαιῶν πρὸ τῆς Τροίας, ἢ τὰς κατὰ θάλασσαν πλάνας τοῦ Ὀδυσσέως α 49, 188, ε 33.

πημαίνει, μέλ. πημανέειν, ἀόρ. 3 πλθ. εὐκτ. -ήνειαν (πῆμα) βλάπτω. κακοποιῶ α'). τινὰ Ο 42. 6') ἀπολ. Γ 299, δηλ. τοὺς ἄλλους· παθ. ὑπερσ., ἀόρ. παθ. πημάνθη, ανθῆναι, βλάπτομαι, διαφθείρομαι, «—τί» εἴς τι θ 563.

Πηνειός, ποτ. Θεσσαλίας Β 752, 757.

Πηνέ-λεως, εω, ἀρχηγὸς τῶν Βοιωτῶν Β 494, Ξ 496, 487, 489, Π 340, Ρ 599.

Πηνελ-όπεια, ης, «κούρη Ἰκαρίοιο» α 329, «Ὀδυσσῆος παράκοιτις» ρ 158· «μήτηρ Τηλεμάχοιο» φ 311, «ἐχέφρων» δ 111, «περίφρων» δ 787, ε 216, «δαίφρων», «ἄλοχος πολύϊδρος» ω 294. Περὶ τοῦ ὑφάσματός της θ 88, ν 139.

πηνίον, τό, κρίκη, ὑφάδι, ὅπερ διὰ τοῦ καλαμίου (μασουρίου) διέρχεται καὶ ἐξέρχεται, πρὸ τοῦ ὁποίου ἵσταται ἡ ὑφαίνουσα Ψ 762 †· πρβλ. ἱστός.

πηός, οὐς α') ὁ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενής, κηδεστὴς (συμπέθερος) Γ 163, θ 581. 6') οἱ πόρρωθεν συγγενεῖς ψ 120.

Πηρείη, ἡ, χώρα ἐν Θεσσαλίᾳ = Πιερίη Β 766 †

πήρη, πήρης γεν., ην θηλ., ἡ πήρα, τὸ ταγάρι ν 437, ρ 357, ἡ σακοῦλα, ἐφ' ἧς ἔτρωγεν ὁ ἐπαίτης στερούμενος τραπέζης παρθ. ρ 411.

πηρόν αἰτ., «θέσαν» τυρλὸν ἐποίησαν Β 599 †

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Πηρώ, οῦς, Θ. τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, σύζ. τοῦ Βίαντος λ 287 †

πῆχυς, πήχει δοτ., υν· δυϊκ. εε α') ὁ πῆχυς τῆς χειρός, ἡ ὠλένη, εἶτα τὸ ἀπὸ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς μέχρι τοῦ ἀγκῶνος Φ166, Ε314, ρ 38 (ὁ βραχίων). «χειρὸς, λευκὸς» δ') τὸ μέσον τοῦ τόξου, ἡ καμπὴ τοῦ τόξου, ἥτις συνδεει τοὺς δύο τούτου βραχίονας καὶ ἐν τῷ τοξεύειν ἐλαμβάνετο διὰ τῆς ἀριστερᾶς, ἐφ' ἧς ἅμα ἐτίθετο καὶ τὸ βέλος φ 419· (ἴδε Εἰκ. σελ. 238), Λ 375.

πῖαρ οὐδ. (πιεαρ, πίων) λίπος, πάχος «βοῶν» Λ 549· ὑπάρχει πάχος ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς ι 135.

πῖδαξ, πίδᾰκος, τῆς, πηγή, ἥτις ἐκπηδᾷ ἐκ τῆς γῆς Π 825 †

πιδήεσσης = πλήρους πηγῶν «Ἴδης» Λ 183 † (ῑ).

Πιδύτης, ην, Τρὼς ἐκ Περκώτης Ζ 30† (ῑῦ)

πίε, ἔειν ἀόρ. τοῦ πίνω. (ῑ)

πίεζω, πιέζειν, πρτ. ἐπίεζε, πίεζον, παθ. ἀόρ. πιεσθείς — πιέζω Π 510, σφίγγω, ζουλίζω μ 174 = ἐμάλασσον· «ἐν δεσμοῖς πιεσθείς» θ 336 δαμασθείς.

πίειρα θηλ. τοῦ πίων.

Πιερίη, χώρα παρὰ τὸν Ὄλυμπον ἐν Μακεδονίᾳ Ξ 226, ε 50· ἴδε Πηρείη.

πιθέσθαι, ἴδε πείθω.

πιθέω κατὰ τὸ φαινόμ. παρασχημ. τοῦ πείθω, μέλ. **πεπιθήσω** — πείθομαι, ὑπακούω (πείθω ἐνεργ. μετ' ἀπ. Χ 223), πιθήσεις = ὑπακούσεις φ 369, ἀόρ. μετ. πιθήσας μετὰ δοτ. «θεῶν τεράεσσι» πεπιθώς, θαρρῶν.

πίθοι, ων, μεγάλα πήλινα ἀγγεῖα ὅπου οἶνον, οἰνηρὰ ἀγγεῖα ψ 305, θ 340· ὧν τὸ κατώτερον καὶ στενώτερον μέρος ἐχώνετο εἰς τὴν γῆν, ἐτίθεντο δὲ κατὰ σειρὰν ἐν τῇ ἀποθήκῃ καὶ ἐστηρίζοντο ἐπὶ τοῦ τοίχου (πρβ. ἀμφορεύς), ἐχρησίμευον δὲ καὶ πρὸς ἐναπόθεσιν ἄλλων πραγμάτων Ω 527.

πικρό-γαμοι ἐν τῷ στίχῳ «πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε» ἤθελε γείνει διὰ πάντας (τοὺς μνηστῆρας) ταχὺς ὁ θάνατος καὶ πικρὸς (ἀδυνηρὸς) ὁ γάμος, ἐὰν ἤθελεν ἔλθῃ ὁ Ὀδ. α 266, δ 346, ρ 137.

πικρός, ὸν (θηλ. δ 406)· ήν, άς· όν, ὰ (πεύκη) α') ὀξύς, διαπεραστικός «—ὀϊστός, βέλεμνα» Δ 118, Χ 206. β') καὶ ἐπὶ γεύσεως δριμύς, πικρὸς «ῥίζαν» Λ 846, «ἅλμη». γ') δυσώδης «ὀδμὴ» δ 406, πικρὸς «ὠδῖνας» Λ 271. δ') μεταφ. μισητός ρ 448.

πίλνᾰμαι, πίλνανται, πρτ. πίλνᾰτο (πέλομαι) στρέφομαι, ἐγγίζω, προσέρχομαι, πλησιάζω Τ 92 = τῷ ἐδάφει προσπελάζει, Ψ 368 = προσήγγισεν εἰς τὴν γῆν.

πῖλος ἀρσ. τὸ συμπεπιλημένον ἔριον (ὁ κετσές), δι' οὗ ἐνέδυνον ἔσωθεν τὴν περικεφαλαίαν, ἵνα ἡ κεφαλὴ ᾖ ἁβρὲ. ἵνα οὕτω μὴ πιέζηται αὐτὴ Κ 265.

πιμπλάνω, παθ. **πιμπλάνεται** = πληροῦται «—μένος» Ι 679.

πίμπλημι, 3 πλ. **πιμπλᾶσι**, ἀόρ. 1 πλῆσε, σαν· σειαν· σασα.—α') ἐνεργ. πληρῶ, γεμίζω· 1) «τί» Ξ 35, Φ 23. 2) «τί τινος» Ε 93 «σίτου». Μεταφ. Ν 60, Ρ 573· οὐχὶ μετὰ δοτ (διότι ἐν Π 373 ἡ δοτ.=ὑπὸ τὰς συνοδευούσας περιστάσεις).—β') Μέσ. πρτ. πίμπλαντο, συγκεκ. ἀόρ. 1. εὐκτ. 3 πλ. πλησαίατο. σάμενος, οι, ὡς ἐνεργ. ξ 112». Ἐμαυτῷ, ἤ τι τῶν ἐμαυτοῦ ξ 87· «θυμὸν» χορταίνω τ 198. γ') Παθ. ἀόρ. ἐπλήσθη, 3 πλ. πλῆσθεν καὶ πρὸς τούτοις ἀορ. 2 μέσ. (πρβ. Γ 150) πλῆθ' = πλῆτο, πλ. πλῆντο (ἴδε καὶ πελάζω) πληροῦμαι, γεμίζομαι μεταφ. «μένεος» δ 662, υ 349· «δακρυόφι» δ 705· «φρένας» Ρ 499 (Χ 402. πίνανται).

πίναξ, πίνακι, (τᾰ) «πτυκτῶν», ξυλίνη σανίς· α') ἐκ δύο μερῶν συγκειτομένων Ζ 169·= ἐν πινακιδίῳ, ἐν δέλτῳ· σύμβολόν τι. ὃ σημεῖα θανατηφόρα ἐπιτηδείως ἐγκεχαραγμένα εἶχε. β') «πίνακας κρειῶν» πινάκια, σανίδας, ἐφ' ὧν παρετίθεντο τὰ ἐδέσματα α 141. γ') «νεῶν» μ 67 τὰ θραύσματα (τὰ σανίδια) τῆς νεώς.

πινύσσω, ἐπίνυσσε, πρτ. (πινυτὸς) ἐσωφρόνιζε, ἐδίδασκε Ξ 249 † (οὐχ' ἧττον ἡ γραφ. ἐνταῦθα εἶναι ἀμρίβολος).

πινυτῇ, (ῑ), ἡν, σύνεσις, φρόνησις Η 289 κυρ. θηλ. τοῦ

πινυτός, ούς, ή, ήν (ῡ. πινύσσω, πνέω), συνετός, σώφρων, φρόνιμος σ 299. Ὀδ.

πίνων (ῑ), ένος, ἀπ. ἐμεναι, πρτ. θαμ. πίνεσκεν, μέλ. μέσ. πῐόμενος, ἀόρ. ἔπιον, πίες, πίον, πίω, πίησθα, πίῃ, πίοιμι, πίοιεν) πιέμεν (ιε), πιεῖν, πιὼν. — πίνω· περὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων. α') ἀπολ. Ζ 260, η 177. β') «τι· οἶνον, ὕδωρ, αἷμα, γάλα, ὄρον, φάρμακα» Δ 262· καὶ μετὰ γεν. μεριστικ. «αἵματος, οἴνοιο» λ 96, χ 11. Ὀδ. γ') «κενώνω, ἀδειάζω.» —κρητῆρας· κύπελλα» καὶ δοτ. τόπου = ἐν ᾧ ἔπινεν ξ 112. (ῑ. ἐν ἀόρ. ἀλλ' ἐν ἄρσει καὶ πίεμεν).

πίομαι, ἴδε πίνω.

πιότατον ὑπερθ. τοῦ πίων.

πίπτω, πίπτει, ουσι, ωσι, ών, όντων Κ 200 ἐν σημ. παρωχ., πρτ. ἔπιπτε, ον, πίπτε(ν)

ον, μέλ. 3 πλ. πεσέονται, σέσθαι, ἀόρ. 2. ἔπεσ(εν), ον, πέσε(ν), έτην, ον· η(σιν), ητον, ωμεν, ωσι, οι, οιεν. έειν· ών, όντος, ντ(α) οῦσ(α), όντες, πρκ. μετ. πεπτεῶτα, ας (συν(ζ.) (ΠΕΤ.)—πίπτω, φέρομαι διὰ τοῦ ἀέρος Μ 278· «πεσόντα» Δ 594, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· καὶ μετὰ τοπικ. «χαμαί, Ἕκτορος μένος» (περιφρ.) ὁ δυνατὸς Ἕκ.· καταπίπτω «πεδίῳ», μετὰ προθ. οὐχὶ κινήσεως, ἀλλὰ στάσεως σημ. «ἐνί, ἐν» ἐμπίπτω, ἐφορμῶ,—«ἐπί, ὑπό, μετά»—«ἔραζε, χαμάδις, ἄλλυδις»—καταβάλλομαι, καταπίπτω Τ 227, Δ 243, «ἐν κονίῃσιν, ἐπὶ χθονί»· φανερόομαι ὑπό τινος (τινι), ὑποκάτω τινος, πίπτω ἐν τῇ μάχῃ Λ 158, χ 384· μεταφ. διευθύνομαι πρός τι, μεθ' ὁρμῆς φέρομαι Η 256, οἱ μαχόμενοι Φ 9· οἱ φεύγοντες ῥίπτονται· μετὰ τῆς «ἐν» Ν 742, Ψ 216, ξ 88, καταπαύω. κατευνάζομαι ἐπὶ ἀνέμου ξ 475, τ 202. μεταφ. «ἐκ», «θυμοῦ» = πεσεῖν ἐκ τῆς εὐνοίας τινός, μισηθῆναι Ψ 595.

πίσεα οὐδ. πλ. (πίνω)=λειμῶνες Υ 9, ζ 124.

πίσσα θηλ. (πικρός) — ἡ πίσσα Δ 277.

πιστός, όν, ά, ὑπερθ. πιστότατος, ὁ ἄξιος πίστεως, ὁ πιστεύομενος μετ' ἀπ. Η 147· «πιστὰ γυναιξί» =πίστις εἰς τὰς γυναῖκας, συχν. «ὅρκια» συνθήκας πιστάς.

πιστόω, ἀόρ. μέσ. ἐπισσώσανε(ω)=πιστώσαντο, ἀόρ. παθ. 2. δυϊκ. ὑπ. ωθῆτον, ἀπ. ωθῆναι, μετ. ωθείς (πιστός)—βεβαιοῦμαι, πιστεύω φ 218, ἐγγυῶμαι κάμνω πιστόν τινα, γίγνομαι δι' ὅρκου πιστευτὸς ο 436 = ὅρκον σοὶ δίδωμι. Μέσ. ὑπισχνοῦμαι ἀμοιβαίαν πίστιν Φ 280 = πίστιν ἐποίησαν, Ζ 233=πίστεις ἀλλήλοις ἔδοσαν.

πίσυνος, ον (ῦ, πείθω) πεποιθώς, ἔχων πεποίθησιν «τινί» Ε 205, Λ 9. «πατρὶ Διΐ, ἠνορέῃ, νόῳ, κάρτεϊ, χρησμῷ, τόξοισι».

πίσυρες, ας, (ῑ ῠ) αἰολ. = τέσσαρες ε 70, Ο 680.

Πιτθεύς, ῆος Βασ. ἐν Τροιζῆνι, Π. τῆς Δ΄θρης Γ 144 †

πιτνάς ένσ. μετ.=ἐκτείνων λ 392· πρτ. πίτνα «ἠέρα» ἐξέτεινε Φ 7, πρτ. μέσ. πίτναντο =ἐξετείνοντο, ἐξηπλοῦντο, ἐκυμάτιζον «χαῖται» Χ 402.

Πιτύεια, (ῦ) πόλ. ἐν Μυσίᾳ Β 829 †

πίτυς, υσσιν, (ῦ) δοτ. πλ. θηλ. ἡ πεύκη Ν 390, ι 186 «βλωθρὴ».

πίφαύσκω, πιφαυσκέμεν, ων, πρτ. πίφαυσκε, ον, Μέσ. πιφαύσκομαι, εαι, εται· εο, όμενος (πι-φαF-σκω, φάος) κάμνω ἵνα τι φανῇ, νὰ φωτίσῃ, εἰς φῶς ἄγω, φανερώνω· α΄) διὰ τῆς ἀκαῆς μ 165, λ 442, θ 32· «ἔπος—πάντεσσι, τι—τινί» β΄) διὰ τῆς ὁράσεως Μ 280=διασημαινόμενος, φανερώνων· ἐκφαίνω, «φλόγα» Φ 333· κάμνω νὰ λάμψῃ τι, τὰ βέλη ἐκπέμπω, δεικνύω θ 32 κάμνω σημεῖον, σημαίνω κάμνω νὰ ἐννοήσῃ, Ο 97=μηχανᾶται (ῑ. Κ 478, 502, Σ 500).

πίων, πίονος, ι, α, ες, θηλ. πίειρα, ῃ, αν, ας, ὑπρλ. πίοτατον (πῖαρ.) παχύς· α΄) ἐπὶ κτηνῶν—«μηρία, νῶτα, δημός, βοῶν, μῆλα, αἶξ». β΄) ἐπὶ ἀγρῶν Μ 283 τὰ γεωργικὰ «ἔργα». Ι 577 «ἀγροί, πεδίον». γ΄) ἐπὶ πόλεων πλούσιος, εὐδαίμων Ε 512.

Πλαγκταί, ὰς πέτρας, πληττόμενοι βράχοι, πρὸς οὓς πάντα ὑπὸ τῶν κυμάτων, καὶ τῆς θυέλλης προσαράσσουσι· μῦθος, κατὰ πρῶτον πιθανῶς ὑπονοῶν τούτους ἐν τῇ μαύρῃ θαλάσσῃ μ 61, ψ 327· ἀλλ' εἶτα καὶ παρὰ τὴν Μεσσήνην.

πλαγκτὲ κλητ. (πλάζω) ἐμβρόντητε, μωρέ, (δηλ. τὰς φρένας) ἢ καλλίτερον τυχοδιῶκτα φ 363 †

πλαγκτο-σύνης, τῆς (ῠ. πλαγκτὸς) = περιπλανήσεως ο 343 †

πλάγχθη, ῆδε πλάζω.

1. πλάζω, πρτ. **πλάζ(ε)** (πέλαγος) κατακλύζω, πλημμυρῶ Φ 269.

2. πλάζω, πλάζουσι, ων, πρτ. πλάζε, ἀόρ. πλάγξ(ε) (πλήσσω) — κτυπῶ πλήττω, α΄) ἀποθῶ, ἀπομακρύνω ἀπὸ τῆς ὁδοῦ α 75. συχν. μετὰ τῆς «ἀπό», «ἀπὸ πατρίδος», μετ' ἀπαρ. ω 307, «μέγα—» πολὺ ἀπομακρύνω, παραπλανῶ δ 132. παραγαλίζω, κάμνω νὰ πλανᾶται τις δ 396, Κ 91, ἀποθῶ Ρ 751. — Παθ., μέσ. πλάζομαι, ετ(αι), εσθαι, ομενος, ου, οι, πρτ. πλάζετ(ο), μέλ. πλάγξομαι, ἀόρ. πλάγχθη, θείς, θέντα, ες Ξ 120, ἀποπλανηθείς α 2.—πλανῶμαι ν 204, «κατὰ» μετ' αἰτ. ο 312, π 151· «ἐπὶ ὄημον» ξ 43, γ 252, ἀποκρούομαι Α 351, φέρομαι, κύματι ε 389.

Πλάκος, ὄρος ἐν Μυσίᾳ Ζ 396, 425, Χ 479. ᾰ.

πλᾰνάομαι, μέσ. **πλανόωντας**=πλανῶντας, ἄνευ σκοποῦ περιφέρονται ἐδῶ κ' ἐκεῖ Ψ 321 †

Πλάταια, πόλ. ἐν Βοιωτίᾳ Β 504 † (ᾰ)

πλάτᾰνιστος, πλατανίστῳ, ον θηλ., ἡ πλάτανος, τὸ δένδρον Β 307. (τᾰ)

πλάτυς, πλατέος, εῖ, έ(α), ὁ πλατὺς Η 86, Ν 588 «τελαμών, πτύον, Ἑλλήσποντος»· «αἰπόλια αἰγῶν»=σποράδην νεμόμενα καὶ ἐκτεταμένα ἀγέλαι αἰγῶν.

πλέες, ας, ἴδε πλείων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

πλεῖος, ου, αι· η, αι, ον, πλέον· πλείοις, συγκρ. πλειοτέρη—πλήρης, γεμᾶτος α΄) ἀπολ. Κ 579, Θ 162, 6΄) μετὰ γεν. δ 319, ο 446 «χαλκοῦ, εἰδώλων, δαιτυμόνων, ἀνδρῶν, οἴνου».

πλεῖστος, πλεῖστοτ, ους, η, ην, αι, ον, α (πολύς)—πλεῖστος Ε 8, π 77· «κτήματα, φάρμακα, φάλαγγες, ὅμιλον, λαός, οἱ» Ο 616. Τὸ οὐδ· ὡς ἐπίρ. μέγιστα, μάλιστα Δ 138, Τ 287.

πλείων, πλέων, πλέονες (πλέες), όνων, όνεσσι (πλείοσι), πλέονας (πλείους, πλέας)· οὐδ. πλέον, πλείον(α), συγκρ. τοῦ πολύς — περισσότερος, μεγαλείτερος μετὰ τοῦ ὁ, τό· δ 277, Κ 506, Δ 165 «τὸ πλεῖον πολέμοιο» τὸ περισσότερον τοῦ πολέμου, τὸν μεγαλείτερον ἀγῶνα, Κ 252 «νύξ» τὸ μεγαλείτερον μέρος τῆς νυκτός· (σ 247 συνίζ.=πλεῦνες).

πλεκτός, πλεκτοῖς, ἢν ἐπίθ. ῥημ. (πλέκω) πλεγμένος «σειρῆν, ταλάροισι, ἀναδέσμην» χ 175, Σ 568.

πλέκω, ἀόρ. ἔπλεξε Ξ 176· πλέκω «χερσίν»· ἀόρ. μέσ. πλεξάμενος κ 168, «πεῖρα» πλέξας σχοινίον (ἑαυτῷ), πρὸς χρῆσίν του (ἐκ λύγων), «πλοκάμους».

πλευρή, πλευραί, ῶν, ᾶς, ἡ πλευρὰ (τὸ παγίδι τοῦ ἀνθρώπου ἢ ζώου) Λ 437· πλευραὶ Ω 10, ρ 232· Υ 170 (τοῦ λέοντος). Ἐπίσης κατὰ μεταπλ. τὰ πλευρα πλθ. οὐδ. ἐπὶ μιᾶς πλευρᾶς Δ 468 † καὶ ἐν ρ 232 κατὰ διόρθωσιν.

Πλευρών, ῶνος, πόλ. ἐν Αἰτωλίᾳ Β 639, Ν 217, Ξ 116· ὁ κάτ. Πλευρώνιος Ψ 635.

πλείω, πλεῖθ' = πλεῖτε, πλείειν, πλέων (α 183 μετὰ συνίζ.), ουσα, σας, πλείοντες, πρτ. ἔπλεον, εες, ομεν, εον καὶ πλέεν, εομεν, πλέον, μέλ. πλεύσασθε (πλεΓω)—πλέω, ταξειδεύω ἐπὶ πλοίου «ἐπὶ πόντου, ἐνὶ πόντῳ», «ὑγρὰ κέλευθα» αἰτ. τόπου· ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς ὁδοῦ, τὴν ὑγρὰν ὁδὸν γ 71.

πλέων, εαν, ῆδε πλείων.

πληγή, πληγῆς, ῆ, έων, ῆσι(ν), θηλ. (πλήσσω)—κτύπημα διὰ ῥάβδου, μάστιγος, λωρίου Ο17, 3244· «Διός»· ὁ κεραυνὸς Ξ414.

πλῆθ'=πλῆτο, ῆδε πίμπλημι.

πλῆθος, δοτ. πλήθεϊ, ει Ρ 330, Ψ 639, δηλ. τῶν χειρῶν κατορθοῦντες, ἵνα οἱ ἵπποι μείνωσιν εἰς τὴν προτέραν θέσιν· καὶ πληθύς, ύος, υΐ, ύν (πλήθω) ἡ πληθύς, τὸ πλῆθος, ὁ ὄχλος, ῆδε κατ' ἀντίθ. τῶν ἀρχηγῶν Β 143, Λ 305, μετὰ πλθ. ῥήμ. Β 278 «φάσαν ἡ πληθύς» Ι 641, ὁ λαὸς ἐν γένει μετὰ τῶν ἀρχηγῶν Ο 305.

πλήθω, πλήθει, ουσι, ωσι, πρτ. πλῆθε. εἶμαι, πλήρης, γεμίζω, πληροῦμαι, μετὰ γεν. «σίτου καὶ κρειῶν». ἐπὶ ποταμ. ἐξογκοῦμαι, πλημμυρίζω, Π 389, μετ. πλήθων, οντ, ουσαν, ούσας «ποταμὸς»=πλήρης ι 8, πλημμυρισμένος Ε 87, Λ 492· «σελήνην —» πανσέληνον.

Πληϊάδες, αἱ Πλειάδες (ὁ ἀστερισμὸς ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων πλησίον τοῦ Ταύρου, ἡ πούλια) ἐκ τοῦ πλέω, διότι ἡ ἀνατολὴ καὶ δύσις αὐτῶν ἐδείκνυεν ἀρχὴν καὶ τέλος τῆς θαλασσοπλοΐας, κατὰ τὴν δημώδη ἐτυμολ. ἐκ τοῦ πελειάδες (περιστεραί) ε 272, μ 62, παρὰ δὲ τοῖς Ἕλλησι προσωποποιοῦνται ὡς 7 θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης «Μαῖη, Ταϋγέτη, Κελαινὴ, Μερόπη, Ἠλέκτρα, Στερόπη, Ἀλκμύνη». ἃς φευγούσας τὸν Ὠρίωνα ὁ Ζεὺς ἐποίησε. (ἰᾶ)

πληκτίζω, πληκτίζεσθαι (πλήσσω) κτυποῦμαι, μάχομαι, στασιάζω Φ 499 †

πλήμνη, αι θηλ. (πλήθω) πλήρωμα, πλήρωμα τροχοῦ, δηλ. ἡ κεραλὴ ἡ κατέχουσα τὰ μέσα τοῦ τροχοῦ τοῦ περιστρεφομένου ἀμέσως περὶ τὸν ἄξονα, εἰς ἣν ἐμπηγνύονται αἱ κνῆμαι, αἱ ἐνοῦσαι αὐτὴν πρὸς τὴν περιφέρειαν «περίδρομος» Ε 726 †

πλη-μμύρες θηλ. (πλήμμυρις)· ἡ πλημμύρα, ἡ ἐξόγκωσις τοῦ ὕδατος καὶ ἡ πρὸς τὴν ξηρὰν κίνησις αὐτοῦ, κλύδων ι 486 †

πλῆν (=πλέον) ἐπίρ. μετὰ γεν. ἐκτὸς θ 207†

πλῆντο α΄) ἐκ τοῦ πίμπλημι=ἐπληροῦντο. 6΄) ῆδε πελάζω.

πλῆξα, ε, ῆδε πλήσσω.

πλήξ-ιππος, πληξίππου, ον (πλήσσω), ὁ πλήττων τοὺς ἵππους καὶ δαμάζων, ὁ δαμαστὴς=ἱππότης, ἱππικὸς Β 104.

πλησίον, δυϊκ. ίω, πλ. ίοι, ίας (πέλας) ὁ πλησίον, ὁ γειτονικὸς α΄) ἐπίθ. Δ 81, κ 37, μετὰ δοτ. Ψ 732, 6 149 καὶ γεν. ε 71. 6΄) οὐδ. ὡς ἐπίρ. πλησίον, ἐγγὺς μετὰ γεν. Γ 115, μ 102, δοτ. η 171 καὶ ἀπολ. Δ 422, Σ 422.

πλησ-ίστιον (τί. πλήθω, ἱστίον) τὸν πληροῦντα ἢ φουσκώνοντα τὰ πανιὰ «οὖρον» λ 7 καὶ μ 149.

πλήσσω, ἀόρ. πλῆξα, ε. ἀόρ. διπλ. (ἐ)πέπληγον, ἀπ. πεπληγέμεν. πρκ. πεπληγώς, υῖα (πλαγ.) — πλήττω, κτυπῶ· α΄) σωματικῶς Ψ 694 (διὰ τῆς χειρός), Π 791 «ποδὶ, ῥάβδῳ, ἱμᾶσιν, χερσίν. σκήπτρῳ μετάφρενον». 6΄) δι' ὅπλων πληγώνω, μᾶλλον διὰ ξίφους Γ 362, Ρ 296· «ἄορι, ξίφει αὐχένα», υ 17 τὸ στῆθός του, χ 20 «ποδί».

γ') ἐπιτυγχάνω, κτυπῶ «κεφαλήν» μ 412· πλῆγείς Θ 12, Ψ 694, Ο 117, «κληῖδι» ρ 50· θ 264 «χορόν», Κ 89· μετὰ διπλῆς αἰτ. χ 101, λ 240. Μέσ. ἀόρ. 2 πεπλήγετο, οντο, (ἀνταναικλ. ἑαυτὸν ἢ τὰ ἑαυτοῦ) Π 125, Σ 31.

πλῆτο ἀόρ. συγκ. τοῦ πίπλημι καὶ πελάζω.

πλίσσομαι, πλίσσοντο πρτ.=ἐδημάτιζον, διεβαίνομεν ζ 318 †

πλοκάμους ἀρσ. (πλέκω) αἱ πεπλεγμέναι τρίχες (αἱ πλεξοῦσαι) Ξ 176 †

πλόος, πλόων ἀρ. (πλέω) = πλοῦς (ταξεῖδι) κ 169 †

πλοῦτος, οιο, ῳ, ον (πλήθω), ἀφθονία, πλοῦτος, συνάπτ. μετὰ τοῦ «ἄφενος, ὄλβος, εἰρήνη» Δ 171, Π 596· ξ 206 «θεσπέσιον».

πλοχμοί=πλόκαμοι Ρ 52 †

πλυν-οί ἀρ., τόποι καὶ ἀγγεῖον, ἐν οἷς πλύνουσι τὰ ἐνδύματα ζ 40. Ἦσαν λάκοι λίθινοι (ἑξαμενοὶ) παρὰ τὰς πηγὰς καὶ τοὺς ποταμούς ἐν τῇ γῇ πεχωσμένοι, δι' ὧν τὸ ὕδωρ ἔρρεεν, παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Σκαμάνδρου Χ 153, ζ 86.

πλύνω, πλυνούσῃ, πρτ. θαμιστ. 3 πλ. πλύνεσκον, μέλ. ἑουσα, αι, ἀόρ. 3 πλ. πλῦναν, μετ. ασα—πλύνω, καθαίρω «εἵματα» ζ 59. Χ 155· ἀποκ. ζ 31 καὶ 93 «πλῦναν τε κάθηραν».

πλωτός, πλωτῇ δοτ. ἐνικ.=προαπλεομένῃ νήσῳ (τοῦ Αἰόλου) κ 3 †

πλώω, πλώουσι, οιεν, ειν, πρτ. πλῶον (πλόϝω ἴδε πλέω), πλέω ε 240, Φ 302.

πνεύμων, πνεύμονι (πνέω) ἀρ. ὁ πνεύμων. Ἰλ.

πνεω, πνέει καὶ **πνεῖει, οντε, ες, ας, ουσα, αν** (πνέϝω) α') ἐνεργ. 1) πνέω (φυσῶ) περὶ πραγμάτων «αὔρη, ξεφυρίτη» η 119, «ἠδύ—· ὀσμὴν ἀποπνέει, ἀναδίδει ὃ 446. 2) ἀναπνέω, ἀσθμαίνω Ρ 447, σ 131 = ζῶσι, μεταφ. Τ 159—ἐμπνέει, καὶ ἀμετ. Γ 8· χ 203 «πν. μένος, μένεα»=ἐπιθ. τῶν πολεμιστῶν=θαρσαλέοι, δυνατοί. β') Μέσ. πρκ. 2 ἐν. πέπνῦσαι, ἀπ.-ῦσθαι, ὑπερ. 2 ἐν. πεπνῦσο, εἶμαι πεπροικισμένος ἀπὸ νοῦν κ 495 (τῷ Τειρεσίᾳ) ὄντι συνετῷ, ἔμφρονι, διότι οἱ ἄλλοι εἶναι σκιαὶ ἐν τῷ Ἅδῃ Ω 377 ἦσο φρόνιμος, εἶχες σύνεσιν· πρκ. μετ. πεπνῦμένος ἐπιθ.=συνετός, φρόνιμος, νοήμων. 1) μετὰ τῶν «Ἀντήνωρ, Εὐρύπυλος, Τηλέμαμος, Πολυδάμας, Ἀντίλοχος, Τηλέμαχος, Λαέρτης». 2) μετὰ τοῦ «μήδεα εἰδώς» θ 38. «πεπνυμένα βάζεις» = συνετὰ λέγεις, «μῦθον, ἀγορεύω, νοῆσαι».

πνοιή, ῆς, ῇ, ήν, αί, ῆσ(ιν), ἂς θηλ. (πνέω) α') ἀναπνοή, ἐπὶ ἐμψύχων Υ 439, ῥύαγμα Ψ 280. «πν. Ἥρ.» περίφρασις=ἡ ζώη Φ 355. β') πνοή, φύσημα «λιγυραὶ—ἀνέμου» ζ 20, κ 507. «ἀλεγεινὴ—», συχν. πλθ. Μεταφ. «ἅμα πνοιῇσι» Π 149 οἱ ἵπποι ἐπέτων ταχέως ὡς ὁ ἄνεμος, α 98.

Ποδα-λείριος, Υ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Μαχάονος Β 732, Δ 833. (ᾱ).

ποδά-νιπτρα οὐδ. (νίπτω), ὕδωρ πρὸς νίψιν τῶν ποδῶν τ 343 καὶ 504.

Ποδ-άργη, μία τῶν Ἁρπυιῶν Π 150, Τ 400.

Πόδ-αργος, ἵππος α') τοῦ Ἕκτορος Θ 185. β') τοῦ Μενελάου Ψ 295.

ποδ-άρκης (ἀρκέω) ὁ τοὺς πόδας ἀρκετός, ταχύς «Ἀχιλλεὺς» Δ 121. Ἰλ.

Ποδ-άρκης Υ τοῦ Ἰφίκλου, ἀδ. τοῦ Πρωτεσιλάου, ἦρξε τῶν ἐκ Φυλάκης καὶ Πυράσου Β 704, Ν 693

ποδ-ηνεκής, ποδηνεκέ(α), ές, (ἐνείκω) ὁ μέχρι τῶν ποδῶν διήκων, ποδήρης Κ 24.

ποδ-ήνεμος (ἄνεμος), μεταφ. ἡ ταχύτητα ποδῶν ἔχουσα Β 786 «—ὠκέα Ἶρις». Ἰλ.

Ποδῆς, ἦν Υ. Ἠετίωνος Ρ 575, 590.

ποδ-ωκείη, ποδωκείῃσι δοτ. πλ. θηλ. (ὠκύς)=ταχύτης ποδῶν Β 792 †

ποδ-ώκης, ες, εῖ, εα, εες, εσ, εας (ὠκὺς) ταχὺς τοὺς πόδας, ταχύς, ἐπίθ. «Ἀχιλλεύς, Δόλων, ἵπποι» Κ 316, Β 860, Ψ 249, λ 470, 538.

ποθέεσκε, ἴδε ποθέω.

πόθεν ἐρωτ. ἐπίρ. ἀπὸ ποῦ; χ 71, ο 423· μετὰ γεν. «τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν» ἀπὸ ποίου γένους Φ 150, α 170.

ποθέν ἐγκλ. ἀοριστίας σημαντ. ἐπίρ.=ἀπό τινος μέρους ω 149, συνήθ. μετὰ τοῦ εἰ· «εἴ ποθεν» Ι 380=ἐὰν ἀπό πουθενά.

ποθέω, έεις, ποθήμεναι ἀπ. ἐνσ., πρτ. πόθει, εον, ἀόρ. πόθεσαν, έσαι-ἐπιθυμῶ, «αὐτήν, μένος, νόστον, ἀρχόν, πόσιν» Ε 234 «τὸν σθένγον π.» οἱ ἵπποι τὴν τοῦ ἡνιόχου φωνὴν μὴ ἀκούοντες ι 453.

ποθή, ῆ, ήν (ποθέω) —α') πόθος, ἐπιθυμία «ἐμοῖο» Δ 240 ζήτησις τοῦ Ἀχ. θ 414, «σὴ ποθὴ»=ὁ πρὸς σὲ πόθος. β') ἔλλειψις δ 126 «—βιότοιο» ὀλιγ. ποιεῖ θ 414· «ξείφεος» ἵνα μήποτε στερῆσαι ο 546, ο 514· «οὐ ξενίων π.» ἡμεῖς ἔχομεν ἄφθονα

πόθος, ῳ ἀρσ. (ποθέω) ἐπιθυμία «οἴκου»· «σὸς—» ὁ πρὸς σὲ πόθος Ρ 439.

Ποιάντιος υἱός, Υ. τοῦ Ποίαντος, ὁ Φιλοκτήτης γ 190 †

ποιέω ἐνσ., πρτ. ἐποίει, ποίει, ποίεον, μέλ. ποιησέμεν. ἀόρ. ἐποίησα, σαν, ποίησε, σαν,

Δημόσια Κοινωνική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαι—ἐνεργ. ποιῶ, πλάττω, διὰ τῆς χειρὸς ἢ τῆς τοῦ σώματος δυνάμεως κατορθώνω ἕνα τι λάβῃ μορφήν· κατασκευάζω, οἰκοδομῶ Α 608. «σάκος, πόλεις, τύμβον, λεῖα, εἴδωλον(=πλάττω) φάος τινί»(παρέχω)«σάκος ταύρων» ἐκ ταυρείων δερμάτων, «ἀθύρματα»=κάμνω παιγνίδια, «ὁμαλὸν» ἐλείαναν τὸ ὁπάλον ι 327· «δίπτυχα π.» καθιερωμένη φρ. περὶ θυσιῶν=διπλώσαντες τὸ ἐπίπλοον· μετ' αἰτ. καὶ ἀπ. ψ 258, καταρθῶ, γίνομαι αἴτιος. Π9. πρκ. «πεποίηται εὐνή» τ 242, «σοὶ ἄρισται»=ὡραιότατα πράγματα ἐγείναν διὰ τὸν οἶκόν σου· (εἰρωνικῶς) Ζ 56. β') ἀναγορεύω, ἐκλέγω, διορίζω «τινά τι» (οὐσιαστ. ἡ ἐπίθ.) «ἄκοιτιν ποιήσεται» ὑπ. ἀόρ. = καταστήσῃ σύζυγον, «θνητῷ» συζεύξῃ μετὰ θνητοῦ, «ἄστον—» πράνισαν. «ὄλβια»=εὐλογήσειεν, «ἐνὶ φρεσὶ» ἐμπνεύσειεν, οὕτω νὰ σᾶς φωτίσῃ. Μέσ. ποιεῖται. πρτ. ποιεύμην, μέλ. ποιήσεται, ἀόρ. ποιήσατ(ο). σαντο, σασθαι, ποιῶ δι' ἐμαυτόν, «τινὰ ἄλοχον» λαμβάνω σύζυγον, «ἀκοίτην» ἡ θεὰ ἠγάγετο ἄνδρα ὑπανδρεύθη, «υἱὸν» υἱοθετῶ, «ῥῆτρην» συμφωνῶ, «ἀγορὴν» συγκαλῶ, «οἰκία» οἰκοδομῶ.

ποίη, ης, ῃ, ην (ποῖη)—πόα, χλόη σ 370, Ξ 347 «νεοθηλής».

ποιήεις, ποιηέντως γεν. **ποιήενθ'**=ποιήεντα ποιήεσσαν (ποῖηεις, ποίη), πάντοτε ἐπίθ. πόλεων καὶ νήσων = ποώδης, χλοερός Β 503, δ 337.

ποιητός, ποιητοῖο, οἷσι(ν), ήν, ῆστ. ας (ποιέω) μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ «εὖ»=εὖ ποιητὸς Κ 262 «σάκος», «κυνέην»=πεποιημένην ἐκ δέρματος κυνός, «πύκα—» α 333 =στερεῶς ἐκτισμένος. «πύλαι, τέγος, δόμος, θάλαμος».

ποικίλλω, ποικίλλε πρτ. (ποικίλος)=ἐποίει διὰ τῆς τέχνης, ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἐτεχνούργει «χορὸν» Σ 590.

ποίκιλμα, ποικίλμασιν, τοῖς (ποικίλλω) =κεντήμασι (ἐνυφασμένοις), δι' ὧν ὁ πέπλος ἦτο λαμπρότατος Ζ 294 καὶ σ 107.

ποικι-λομήτην, κλ. μῆτα (ἔ μῆτις) ὁ ποικίλα βουλεύματα ἔχων, ὁ ποικίλα βουλευόμενος, πολυμήχανος, πανοῦργος· πάντοτε ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως γ 163, ν 293.

ποικίλων, ου, ῃ, ον, (α), πεποικιλμένος, ἐπιμελῶς κατεσκευασμένος α') τεχνικῶς «τεύχεα, κεστόν, ἱμάντα, πέπλος» Ε 735, σ 293, Χ 441· ἐξειργασμένος περὶ μετάλλων «θῶρηκα, δίφρος», ἐν οἷς σειραὶ ἐντίθενται ποικίλων χρωμάτων· ὡσαύτως «κλεισμός, θρόνα, ἑλλόν». β') φυσικῶς Κ 30· μεταφ. ἐντεχνος, τεχνικὸς «δεσμὸς» θ 448.

ποιμαένων, οντ(α), αντ(ε), (ποιμὴν) μετχ. ἐνσ., πρτ. θαμ. ποιμαίνεσκεν α') ἐνεργ. ποιμὴν ὤν «ἐπ' ὄεσσι» Ζ 25, βόσκω «μῆλα» ι 188. β') Μέσ. πρτ. ποιμαίνοντο=ἐνέμοντο, ἐβόσκοντο Α 245.

ποιμήν, ένος, ένι, ένα, ένες, έσιν (πῶυ) — α') βοσκός, νομεὺς ἰδίως μὲν τῶν προβάτων Ε 137, ἀλλὰ καὶ γενικῶς Γ 14, 887. «ἄγραυλος». β') μεταφ. «λαῶν» ἡγεμών, ὁ βασιλεύς «Δρύαντα, Ἀτρέϊ, Ἀχιλῆϊ, Ἀγαμέμνονι» κτλ.

ποίμνη, ποίμνῃσιν, ταῖς (ποιμὴν) ὑπὸ τῶν ποιμνίων (κατέχεται) ι 122 †

ποιμνήϊον (ποίμνη) ἐπίθ. «σταθμὸν» ποιμενικὸν (μανδρί) Β 470 †

ποινή, ῆς, ἤν (ποῖνή)—τιμὴ α') ἐπὶ φόνῳ, ἤτοι ἀντίτιμον διὰ τὸν φόνον τινὸς διδόμενον τοῖς οἰκείοις, ἵνα μὴ πλέον τοῦ ἐνὸς αὐτοῦ φύγῃ· μετὰ γεν. ὑποχειμ. Ι 633 «κασιγνήτοιο—, οὗ παιδὸς—ἑδέξατο» καὶ ἀπολ. Ι 636. Φ 28 «δυωκαίδεκα λέξατο κούρους ποινὴν Πατρόκλοιο» διὰ τὸν φόνον τοῦ Π. «ἄειτος..» Ξ 483 (εἰρωνικῶς), «ἀπετίνυτο—» Π 398. β') ἀποζημίωσις, ἀνταμοιβή, ἐκδίκησις, δι' ἥντινα δήποτε βλάβην Ρ 207. Ε 266, μετὰ γεν. ἀντικειμενικῆς Γ 290.

ποῖον, οι, οίη, ῃ, ἐρωτημ. ἀντων. ἐπίθ. = ὁποῖον, ποῖον; «εἶτ' ἀμυνέμεν»; ποίαν διάθεσιν ἔχετε ὥστε νὰ βοηθήσητε; φ 195· «ποῖον σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων» φ 64= ποῖον λόγον εἶπες;. Σ 361 «ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;» ἂν καὶ ἤκουσε τὸν λόγον, ἐρωτᾷ ἡ Ἥρα, διότι δὲν πιστεύει ὅτι εἶναι ἀληθῆ· «ποῖον ἔειπες; ποῖον ἔρεξας;» τί εἶν' αὐτό, ὅπου εἶπες (ἔκαμες); εἶναι ἀλήθεια ἢ ψέμματα;

ποι-πνύω, ποιπνύοντα, ὑουσαι (ῡ), πρτ. (ἐ)ποίπνυον, ἀόρ. μετ. ποιπνύσαντι(ῡ. ἀναδ. ἐκ τοῦ πνέω) ἰδίως πνευστιῶ, ἀσθμαίνω, ἐπὶ τῶν σπευδόντων Δ 600· ὄθεν α') σπεύδω, τρέχω Ξ 155· «μάχην ἀνά», μετὰ σπουδῆς διακονῶ υ 149, «ὄμμα κορήσατε ποιπνύουσαι» ἰδίως περὶ τῶν ὑπηρετούντων Σ 421, Δ 600

πόκος, πόκον, τὸν (πέκω) τὸ ἔριον τοῦ προβάτου (ποκάρι) Μ 451 †

πολέες = πολλοί.

πολεμήϊος, πολεμηΐῃσι οὐδ. (πόλεμος) «ἔργα» = τὰ εἰς πόλεμον ἀνήκοντα, ἡ πολεμικὴ ἀρετή, ἡ τοῦ πολέμου ἐμπειρία, ὁ

πόλεμος, ἡ μάχη «οἶδε». «τεύχεα—» ὁ ὁπλισμός, τὰ ὅπλα.

πολεμίζω ἐνσ. καὶ πρτ. πολέμιζε, ον καὶ πτολεμίζω, εν, ων, μέλ. ἰξομεν καὶ πολεμίξομεν (πόλεμος) — πολεμῶ, ἀγωνίζομαι α') ἀπολ. «ἐπὴν κάμω πολεμίζων» Δ 168, Β 611. Ν 74 «πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι». β') μετὰ συστοίχου ἀντικειμ. «πόλεμον—» Β 121, «ἄλληκτον—» λ 21· μετὰ ὅστ. «τινί»=ἐναντίον τινος=ἅντα τινός, ἐναντίβιον Η 42, Ι 337, ἀντιτ. «μετά τισιν»· καταπολεμῶ Σ 258.

πολεμιστής, ήν, ά, αί καὶ **πτολεμιστής** (πολεμίζω), πολεμιστής, μαχητής, ἀγωνιστὴς Κ 549.

πόλεμος, οιο, ου, φι, ον, οι, ων, ους καὶ **πτόλεμος**, οιο, ου. ω, ον, ους (πελεμίζω) —πόλεμος, μάχη Δ 492, Δ 15, ἰδίως εἰς πλθ. ξ 225, χ 152· «πολέμοιο νέφος» Ρ 243=τὸ μέγα πλῆθος τῶν μαχομένων· περιφραστικῶς «ἔρις, νεῖκος, φύλοπις πολέμοιο» — «ἀφραδίῃ πολέμοιο, ἰδρείῃ -οιο, «π. ἐπιδημίου ὀκριόεντος» Ι 64 = τοῦ ἐμφυλίου πολέμου· «ἄγριος, αἱματόεις, αἰνός, ἀλίαστος, ἀργαλέος, δῆϊος, δακρυόεις, πολύδακρυς, δυσηλεγής, δυσηχής, θρασύς, λευγαλέος, ὀλοός, ὀκρυόεις, ὀτζυρός, ὁμοίτος, πευκεδανός, πολυᾶϊξ, στυγερός, φθισήνωρ»,—πόλεμόνδε=εἰς τὸν πόλεμον Θ 400.

πολεύειν (πέλεσθαι)=ἀναστρέφεσθαι, διατρίβειν χ 223 †

πολέων = πολλῶν.

πόληας, ες = πόλεις.

πολίζω, ἀόρ. **πολίσσαμεν** καὶ ὑπρσ. παθ. πεπόλιστο = ἔκτιστο, κτίζω «τεῖχος», τειχίζω τὴν πόλιν Γ 217 καὶ Η 453.

πολιήτης, πλθ. αἰτ. **πολιήτας** = πολίτας, ἀστούς· πλθ. μόνον (ἀντιτ. εἰς τὸ ἀρχὸς) Β 806 †

πόλινδ(ε) = εἰς τὴν πόλιν Ε 224, Ν 820.

πολιο-κροτάφους (ῐ) γέροντας = τοὺς ἔχοντας πολιὰς τὰς τρίχας τῶν κροτάφων Θ 518 †

πολιός, πολιοῖο, όν, οί, ῆς, ήν, ὰς (πελλὸς) — λευκός, ψαρὸς α') «τρίχες, κάρη, γένειον» Χ 74. β') ἐπὶ θαλάσσης, ἕνεκα τοῦ λευκοῦ ἀφροῦ «θῖνα ἁλὸς πολιῆς, ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο». γ') ἐπὶ σιδήρου, ω 168 «πολιὸν σίδηρον», διότι νεωστὶ ἐθράσθη καὶ ἔχει λαμπρὸν χρῶμα=λευκόν, λαμπρόν· ὡσαύτως Κ 334 «πολιοῖο λύκοιο» ἀπὸ τοῦ λευκοῦ μέρους τῶν τριχῶν.

πόλις, ιος (ῐ. καὶ ῐος Β 811, Φ 567), ει, εν, ιες, ίων, ίεσσι, ιας (συνηρ. ῖς, ῖας;), εις· πόλενδε καὶ συνήθως **πτόλις** Δ 514 κτλ. ιν Β 130 κλ., **πόληος**, ηϊ, ηες, ηας· πόλις· προσδιορισμὸς εἰς τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ὁμοιοπτώτ. «πόλιν Τροίην», καὶ μετὰ γεν. «—Πριάμου, Τρώων»· ἡ πατρὶς α 170, συνών. ζ 178· «πόλις καὶ ἄστυ» ἡ πολιτεία, ἡ κοινότης· «—ἄκρη»=ἡ ἀκρόπολις Ζ 88· οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Γ 50, Η 69· τὰ περίχωρα, α 185 «ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος».

πολῖται, ας = οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Χ 429, ρ 206, η 131. Ο 558.

Πολίτης, αο α') Γ. τοῦ Πριάμου Β 791, Ν 532, Ο 339, Ω 250. β') ἑταῖρος Ὀδυσσέως κ 224.

πολλάκι(ς) ἐπίρ. ἐκ τοῦ πολλὸς=συχνὰ Γ 232. Ν 666. τ 76. Ἐκ τοῦ πολλός, όν, ἴδε πολύς, ύ.

Πολυ-αιμονίδης, αο, Γ. Πολυαίμονος, Θ 276 † (ῠ).

πολύ-αινος, πολύ-αιν(ε) κλητ. «Ὀδυσσεῦ» ἐπαντικρὺς Ὀδ., ἔνδοξε Ι 673, Λ 430. (ῠ)

πολυ-άϊξ, άϊκος (ῦ. αἴσσω) πολυτάραχος, ἐπίπονος, «κάματος» τῆς μάχης Ε 811· ἰδίως «πολέμοιο» = τοῦ ἐπιμόχθου, σφοδροῦ πολέμου Δ 165.

πολυ-ανθής, πολυανθέος (ῠ. ἄνθος) = τῆς ἀνθηρᾶς «ὕλης» ξ 353 †

πολυ-άρητος (ᾶ. ἀράομαι) «θεός», πρὸς ὃν πολὺ τις ηὐχήθη, πολύευκτος, πολυπόθητος «υἱός» ζ 280 καὶ τ 404.

πολύ-αρνι, τῷ (ῠ. -ᾰρνα), τῷ ἔχοντι πολλοὺς ἄρνας (πρόβατα), τῷ πλουσίῳ «Θυέστῃ» Β 106 †

πολυ-δευδής, πολυ-δενδέος γεν. (δένθος)= τοῦ πολυβαθοῦς «λιμένος» Α 432, «ἄλσος» δ 406. Ὀδ.

Πόλυβος α') Γ. τοῦ Ἀντήνορος Λ 59. β') Αἰγύπτιος δ 126. γ') Ἰθακήσιος ο 519. δ') εἷς τῶν Φαιάκων θ 373. ε') εἷς τῶν μνηστήρων χ 243, 284.

πολυ-βότειρος, πολυ-βοτείρη, αν (βόσκω) τῇ τρεφούσῃ πολλούς, μόνον «χθονί, α» τῇ πλουσίᾳ Ζ 213, Λ 619, ἐκτὸς Λ 770 «Ἀχαιΐδα».

πολύ-βουλος (ῠ. βουλή) Ἀθήνη = ἡ πολυσυνετὴ Ε 260, π 282.

πολυ-βούτης, πολυβοῦται (βοῦς), οἱ ἔχοντες πολλὰς βοῦς, πλούσιοι «ἄνδρες» Ι 154 καὶ 296.

πολυ-γηθής, πολυ-γηθέες (γηθέω) Ὧραι= αἱ εἰς χαρὰν ἄγουσαι, αἱ χαροποιαὶ Φ 450†

πολυ-δαίδαλος, ου, ω, ον, οι (δᾰ) α') πολὺ τεχνικός, πολλὰ ποικίλματα ἔχων Γ 358 «ἀσπίς, θώρηξ, ὅρμος, κλισμός, θρόνος, θάλαμος, χρυσός». β') ἐπὶ ἀνθρώπων· τεχνῖται ἀριστοτέχναι, πολυμήχανοι, μόνον «Σισύφου» Ψ 743.

πολυ-δάκρυς, υ καὶ **-δακρύου** (κατὰ μεταπλ.) Ρ 192, ὁ πολλὰ δάκρυα προξενῶν «Ἄρης» Γ 132, ἰδίως «μάχη, ὑσμίνη, πόλεμος» πολυώδυνος Ρ 544.

πολυ-δάκρυτος, οιο (ῡῦ) πολύκλαυστος (Ἕκτωρ) Ω 620, πολύδακρυς «γόοιο» τ 213.

Πολύ-δαμνα, Γ. Θῶνος δ 228 †, αὐτὴ «φάρμακα μητιόεντα ἑσθλὰ» ἔδωκε τῇ Ἑλένῃ.

πολυ-δειράδος, γεν. τοῦ «δειρὰς (δᾰ. δειρή) τοῦ πολλὰς κορυφὰς ἔχοντος, τοῦ πολυκορύφου «Οὐλύμποιο» Δ 499. Ἰλ.

πολυ-δένδρεον ἀρσ. (δένδρον) «κῆπον, ἀγρὸν» πολύδενδρον δ 737, ψ 139, 359.

πολυ-δέσμου γεν. (-δεσμός) «σχεδίης» τῆς πολυδέτου, καλοδεμένης, Ἠσ. πολυγόμφου ε 33 καὶ 338.

Πολυδεύκης, αἰτ. εα, Γ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδης, ἀδελ. Κάστορος Γ 237, λ 300.

πολυ-δίψιον οὐδ. (δῖψα) ἄνυδρον, πολὺ ξηρόν· ἐπίθ. «Ἄργος» Δ 171 †

Πολυ-δώρη, Θ. Πηλέως, Γ. Σπερχειοῦ, Μ. Μενεσθίου Π 175 †

πολύ-δωρος (ῠ. δῶρον) ἡ πολλὰ δῶρα ἔχουσα «ἄλοχος» ἃ ἔλαβεν ὑπανδρευθεῖσα Σ 88· Ἠσ. πολύφερνος, πολύεδνος.

Πολυ-δῶρος α') ὁ νεώτερος Γ. τοῦ Πριάμου ἐκ τῆς Λαοθόης Γ 419, Φ 91, Χ 46, Υ 407. β') Ἕλλην Ψ 637.

Πολύ-ειδος ἄλλ. γρ. ἀντὶ Πολύϊδος.

πολυ-ζύγῳ (ῡῦ) «νηΐ» τῇ πολλὰ καθίσματα (κωπηλατῶν) ἐχούσῃ, τῇ πολυέρῳ Β 293 †

πολυ-ηγερής, πολυηγερεες (ῐ. ἀγείρω) ἡ, ἐκ πολλῶν τόπων συναθροισθεῖσα, πολυάριθμοι «ἐπίκουροι» κατὰ γρ. Ἀριστάρχ. Α 564 †

πολυ-ηράτου, πολυηράτῳ, ῳ, ον (ἔραμαι) = πολύευκτος, πολυπόθητος «εὐνή, γάμος, ἥβη, Θήβη» λ 275.

πολυ-ηχής, πολυ-ηχέϊ, έα. πολυηχὴς τ 521, ἡ πολλοὺς ἤχους καὶ μέλη ἔχουσα (ἀηδών) «φωνή» Δ 422 «αἰγιαλῷ» τῷ μεγάλως ἠχοῦντι, τῷ πολυταράχῳ.

πολυ-θαρσής, πολυθαρσέες «μένος» πολὺ τολμηρόν, ἐνθαρρυντικὸν Ρ 156.

Πολυ-θερσείδης, αο, Υ. τοῦ Πολυθέρσου, ὁ Κτήσιππος χ 287 †

Πολύ-ϝιδος (ῐ. ϝιδμεναι) α') Υ. τοῦ Εὐρυδάμαντος Ε 148. β') μάντις Κορίνθιος Ν 663, 666.

πολυ-ϝόρεϊη, μόνον πλ. **πολυ-ϝδρείῃσι(ν)** (ἵδρις) πολυμάθεια, μεγάλη φρόνησις δ 346 καὶ ψ 77.

πολύ-ϝδρις, ιν, ὁ πολλὰ εἰδώς, ἐμπειρότατος «ἀνήρ» ο 459 καὶ ψ 82 (Εὐρύκλειαν).

πολυ-ΐππου γεν. τοῦ πολλοὺς ἵππους ἔχοντος Ν 171 †

πολυ-καγκής, πολυκαγκέα (καίω, κάγκανος) πολὺ ξηραντικήν, διακαῆ «δίψαν» Λ 642 † (ῠ).

πολύ-καρπος, ου (ῡ. καρπὸς) εὔκαρπος, εὔφορος «ἀλωή» η 122 καὶ ω 221.

Πολυ-κάστη, Θ. Νέστορος γ 464 †

πολυ-κερδείῃσιν δοτ. πλθ. (κέρδος) = πανουργίαις ω 167 † ἐκ τοῦ

πολυ-κερδής, πολυκερδέα αἰτ. (κέρδας) δόλιον, πανοῦργον, «νόον» ν 255 †

πολυ-κεστος (κεντέω) πολυκέντητος «ἱμάς» Γ 371 †

πολυ-κηδής, πολυκηδέ(α) αἰτ. (κῆδος) πολυμέριμνον «νόστον» ι 37 καὶ ψ 351.

πολυ-κλῃΐς, πολυκλῃῖδι, ῖσι (κληΐς) ἡ πολλὰς κλεῖδας (σκαλμούς) ἔχουσα τ. ἐ. ἡ πολλὰς κώπας ἔχουσα, ἡ πολύκωπος Β 74, Η 88.

πολύ-κληρος, πολυκλήρων γεν. πλ., τῶν πολλὰ ἐκ κληρονομίας ἐχόντων, τῶν πολυκτημόνων ξ 211 †

πολύ-κλητος, πολύκλητοι = οἱ ἀπὸ πολλῶν τόπων κεκλημένοι, σύμμικτοι «ἐπίκουροι» Δ 438 καὶ Κ 420.

πολυ-κλύστῳ (κλύζω) = πολυκυμάντῳ «πόντῳ» δ 354. Ὀδ.

πολύ-κμητος, ου, ον (ῡ. κάμνω) ὁ πολὺ κόπον παρέχων «σίδηρος» Ζ 48, «θάλαμος» δ 718 ὁ μετὰ κόπου ξύλῃ εἰργασμένος.

πολύ-κνημον αἰτ. = δύσβατον, ὀρεινὸν «Ἐτεωνὸν» Β 497 †

πολυ-κοιρανίη (ᾰ. κοίρανος) πολυαρχία Β 204 †

πολυ-κτήμων (ῡ. κτῆμα) ὁ πολλὰ κτήματα ἔχων, πλούσιος Ε 613 †

Πολυ-κτορίδης, αο (ῡ) Υ. τοῦ Πολύκτορος, ὁ Πείσανδρος σ 299 καὶ χ 243.

Πολύ-κτωρ, ορος ά) πλαστὸν ὄνομα Ω 397. β') ἀρχαῖος ἥρως τῆς Ἰθάκης ρ 207. γ') Π. τοῦ Πεισάνδρου.

πολυ-λήϊος (ῡ. λήϊον) ὁ πολλὰ λήϊα ἔχων, πλούσιος Ε 613 †

πολύ-λλιστον αἰτ. ἀρ. (ῡ. λίσσομαι) πολυπόθητον (ποταμὸν Σχερίας) ε 445 †

Πολυ-μήλη, Θ. Φύλαντος, Μ. Εὐδώρου Π 180 †

πολύ-μηλος, πολυμήλου, ον (μῆλα) ὁ πολλὰ πρόβατα ἔχων, πολυπρόβατος, πλούσιος B 605, 705 «Ὀρχομενὸς» Ἰλ.

Πολυ-μήλος, Υ. Ἀργείου, Λύκιος Π 417†

πολύ-μητις, ιος (ῦ μῆτις) πολύβουλος, πολύτροπος «Ὀδυσσεύς» Δ 311 «Ἥφαιστος» Φ 355.

πολυ-μηχανίη (ῦ. μηχανὴ) σοφία, τὸ πανοῦργον, δι' οὗ τις πολλὰς τέχνας δύναται νὰ ἐπινοήσῃ, πολυμηχανία Ψ 321 †

πολυ-μήχανος, ε (ῦ ᾰ. μηχανή), ὁ πολλὰς μηχανὰς ἐπινοῶν, ἐπινοητικός, πολύβουλος α 205, B 173 «Ὀδυσσεύς».

πολυ-μνήστη, ης (μνάομαι) ἡ ὑπὸ πολλῶν μεμνηστευμένη, πολυζήτητος (Πηνελόπη) «βασίλεια» δ 770. Ὀδ.

πολύ-μυθος (ῦ ῡ) πολύλογος, φλύαρος Γ 214 καὶ δ 200.

Πολυ-νείκης, Υ. τοῦ Οἰδίποδος, ἀδελ. Ἐτεοκλέους Δ 377 †

Πολύ-νηος, Π. Τεύκτονος θ 114 †

Πολύ-ξεινος, Υ. Ἀγασθένους B 623 †

πολυ-παίπαλος (παιπάλη) πολυπανοῦργος, δόλιος «Φοίνικες» ἄλλοι ἑρμηνεύουσι πολύτροποι, πολυπλάνητοι, κοσμογυριαμένοι διότι οἱ Φ. ἦσαν ναυτικὸν ἔθνος ο 419 †

πολυ-πάμονος γεν. (ῦ ᾰ. πέπαμαι) πολυκτήμονος, πλουσίου Δ 433 †

πολυ-πενθής, πολυπενθέος γεν., ές, ές (πένθος), πολυπαθὴς «ἀλκυόνος, θυμὸν» «γέρον» ξ 386 ὦ Ὀδυσσεῦ.

Πολυ-πημονίδης, Υ. Πολυπήμονος ιε 305†

πολύ-πῑδαξ, πολυπίδακος, α, γεν. καὶ κατὰ μεταπλ. -πῑδάκου (πῖδαξ) τοῦ ἔχοντος πολλὰς πηγάς, εὐύδρου Υ 59, Ξ 157. Ἰλ.

πολύ-πικρος, πολύπικρα οὐδ. ἐπιθ. ἀντὶ ἐπιρ. = πολυπίκρως, πολὺ ὀδυνηρὰ π 255†

πολύ-πλαγκτος, πολυ-πλάγκτου, ῳ, οισι, ους (πλάζω) τοῦ πολὺ τῆδε κἀκεῖσε φερομένου, πολυπλανήτου Λ 308· ἄλλ. ἐνεργ. = τοῦ πανταχοῦ τὰ κύματα περιάγοντος· «ἄνθρωπος, λῃστήρ, ἄνεμος».

Πολυ-ποίτης, αο Υ. Πειριθόου B 740, Z 29. M 129, 182, Ψ 836, 844.

πολύ-πτυχος, πολυπτύχου γεν. (ῦῦ. πτύσσω) ὁ πολλὰς πτυχὰς ἔχων, πάντοτε μεταφ. ὁ πολλὰς κοιλάδας καὶ φάραγγας ἔχων Θ 411 «Οὐλύμποιο, Ἴδης». Ἰλ.

πολύ-πυρος, ον, φ, ον (ῦ. πῦρὸς) πολύσιτος ο 406· «Συρίη, Δουλίχιον, Ἄργος, Βουπράσιον».

πολύς, πολλή, πολύ (ῦ. ἀλλ' ῡ N 705), παρὰ τοὺς ἀττικοὺς τύπους (πλὴν τοῦ πολλοῦ) ἔχει ὁ Ὅμ. καὶ πολέος (πολjος υ 25), πλ. πολέες, εἷς Α 708· πολέων (δισύλ. Π 655), ἄων, ἐFων, δατ. πολέσι, ἐεσσ(ι), ἐσσ(ι) P 236, αἰτ. πολέας· οἱ μετὰ τοῦ ου τύποι μόνον πουλύς, ὐν (καὶ ὡς θηλ. K 27), ὐ. Καὶ πολλός, οὐδ. πολλόν· συγκρ. πλείων, ονες, οσιν, ους, ον(α), πλέων, πλέον, πλέονες, όνων, όνεσσι(ν), ονας, ὑπερθ. πλεῖστον, οι, ους, η, ην, αι, α — πολὺς· α') ἐπὶ πλήθους· = πολυάριθμος· ἐπὶ δυνάμεως, μεγέθους = δυνατός, μέγας, σφοδρὸς «ὄμβρος, λαῖλαψ, πῦρ, ὕπνος, ὅμιλος». β') ἐπὶ τόπου· μέγας, εὐρύς, ἐκτεταμένος, «πεδίον, κῦμα, γαῖαν». γ') ἐπὶ χρόνου = μακρός, πολὺς «χρόνον».—«πολλοί» = οἱ πολλοί, ὁ ὄχλος, οἱ πλειότεροι, καὶ μετὰ γεν. διαιρ. «—Τρώων, Ἀχαιῶν, ἡμέων» «τὰ πολλὰ» = τὰ πλεῖστα, «τόσον πολλὸν» εἰς μεγάλην ἔκτασιν Υ 178. Ἐνίοτε συνάπτεται μετ' ἄλλων ἐπιθ. διὰ τοῦ «καί, τε—καί, τέ—τε» δ 188.—Τὸ οὐδ. «πολύ, πολλόν, πολλὰ» ὡς ἐπίρ. συχνὰ πρὸ συγκρ. δ 180, Α 168, Λ 162. Ξ 467, πρὸ ὑπερθ. Δ 581, Δ 51, Η 162, Ξ 442. Μετὰ τοῦ «βούλομαι» προτιμῶ Α 112, πρὸ τοῦ «φθάνω» Ν 815 κ. ἄλλ. Ὡσαύτως «πολλὸν» Ζ 479, Ψ 587. ζ 39 «ἐπιδευέες»· πρὸ ῥήμ. Ε 636, Τ 218, Ψ 742, Τ 113. α 4, «πολλὰ» = πολλαχῶς, πολλάκις, πολὺν χρόνον, λίαν Α 35, ι 128, Ζ 458, Θ 22, Λ 557. (Συχνότ. δὲ ἐν συνθέσει ὡς πρῶτον συνθετικὸν μέρος).

πολύ-σκαρθμος, πολυσκάρθμοιο (ῦ. σκαίρω) ἡ πολὺ πηδῶσα, εὐκίνητος, ταχεῖα «Μυρίνη» B 814 †

πολυ-σπερής, πολυσπερέων, -έας (σπείρω) «ἄνθρωποι» λ 364, B 804 ὁ πολλὰ σπείρων.

πολυ-στάφυλον (ᾰᾰῦ) = τὴν πολυάμπελον «Ἄρνην, Ἰστίαιαν» B 507 καὶ 537.

πολύ-στονος, α (στόνος) πολυστένακτος, δυστυχὴς τ 118· ἰδίως ὁ στεναγμοὺς ἐμποιῶν, θλιβερὸς «Ἔρις, κήδεα, ἰός» Ο 451.

πολύ-τλας = πολυ-τλήμων (τλῆναι) ὁ πολλὰ ὑπομείνας, ὁ κακοπαθήσας· ἰδίως ὁ «Ὀδυσσεύς» = καρτερικὸς Θ 97, ε 171· Η 152, σ 313.

πολυ-τλήμων, ον «Ὀδυσσεύς, θυμὸς» ὁ πολλὰ ὑπομένων, καρτερικὸς σ 319, Η 152.

πολύ-τλητοι (τλῆναι) = πολυπαθεῖς «γέροντες» λ 38 †

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολυ-τρήρων, πολυτρήρωνα=τὴν πολλὰς περιστερὰς ἔχουσαν, τὴν πολυπερίστερον «Θίσβην, Μέσσην» Β 502 καὶ 582.

πολύ-τρητος, πολυτρήτοισι, ὁ ἔχων πολλὰς τρύπας, πολυτρύπητος «σπόγγοισι» α 111. Ὀδ.

πολύ-τροπος (τρέπω) οἱ μὲν ἑρμην. πολυπλάνητος (κοσμογυρισμένος), οἱ δὲ πολυμήχανος, πανοῦργος α 1 καὶ κ 330.

πολυ-φάρμακος, πολυφαρμάκου, οι, α΄) ὁ πολλὰ φάρμακα εἰδὼς Π 28. β΄) ἡ πολλὰς μαγείας εἰδυῖα κ 276 «Κίρκη».

Πολυ-φείδης, εος. Υ. τοῦ Μαντέου, ἔγγονος τοῦ Μελάμποδος ο 249 καὶ 252.

πολύ-φημος, ον (φήμη) α΄) ὁ πολλὰ ὄσματα (ὠδὰς) εἰδὼς «ἀοιδὸς» χ 376. β΄) πολυθόρυβος «ἀγορή» ζ 150.

Πολύ-φημος α΄) Υ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ Κύκλωψ α 70, ι 371, 407, 416. β΄) εἷς τῶν Λαπιθῶν Β 364.

Πολυ-φήτης, αο, Μυσός, ὃς ἐξ Ἀσκανίας ἦλθεν εἰς Τροίαν Ν 791 †

πολύ-φλοισβος, πολυφλοίσβοιο θαλάσσης = τῆς πολυταράχου Α 34, ν 85.

Πολυφόντης, Υ. τοῦ Αὐτοσθένου Δ 395 †

πολύ-φορβος, ου, ην (φορβὴ) ἡ πολλοὺς τρέφουσα, πολυτρόφος «πολυτόρβου πείρατα γαίης» Ξ 200· ἀλλὰ «γαῖαν πολυφόρβην» Ι 568. Ἰλ.

πολύ-φρων, πολύφρονος, α (φρένες) πολυσώφρων, πολὺ συνετός, περινούστατος Σ 108, θ 297· ἐπίθ. «Ὀδυσσέως, Ἡρα(ίστου)».

πολυ-χάλκος, ου, ον ὁ πολὺν ἔχων χαλκὸν α΄) μεταφ. «οὐρανὸς» στερεώτατος Ε 504, γ 2. β΄) πλούσιος «πόλις Πριάμοιο» Σ 289.

πολύ-χρυσος, οια, ου, ὁ ἔχων πολὺν χρυσόν, πλούσιος, ἐπὶ πρασώπων καὶ πόλεων Σ 289, Κ 315, γ 305 «Μυκήνης».

πολυ-ωπός, πολυωπῷ (ὀπή), τῷ πολλὰς ὀπὰς ἔχοντι «δικτύῳ» χ 386 †

πομπεύς, μόνον πλ. **πομπῆες**, ας (πομπός), συνοδός, ἰδίως ὁ καταρθῶν ἵνα ὑπάγῃ τις ἀβλαβής, ὁδηγὸς γ 325, ν 71. Ὀδ.

πομπεύω, πόμπευον πρτ. (πομπεύς)=ἐγὼ αὐτὴ συνώδευον, ὡδήγουν ἵνα σῶος ὑπάγῃ ν 422 †

πομπή, ῆς, ἡ, ἡν, (πέμπω) α΄) συνοδεία, παραπομπὴ η 193· «θεῶν—» Ζ 171 αἰσίοις οἰωνοῖς. β΄) ἀποστολή, ἀποπομπὴ ν 41, ε 233.

πομπός, όν, οἱ, οἷσιν (πέμπω) συνοδός, ὁδηγός, ὑπερασπιστὴς τινός, ὅστις πορεύεται Ν 416, καὶ θηλ. δ 826 (ἡ Ἀθηνᾶ).

πονέομαι, ὑπ. **πονεώμεθα**, εὐκ. ἐοιο, ἀπ. ἐεσθαι, μετχ. πονεύμενος, ον, πρτ. (ἐ)πονεῖτο, πονέοντο, ἀόρ. πονήσατ(ο), ὑπ. ἠσομαι, σάμενος, οι, ὑπρσ. πεπόνητο (πόνος) — α΄) ἀμετθ. κοπιάζω, ἀσχολοῦμαι, ἐργάζομαι, ἀπολύτ. Η 442 = ἐνήργουν υ 281 ὑπηρέτουν. ᾗ μετὰ προθ. «κατὰ δώματα, περὶ δόρπα». «τοῖς—» π 13 δοτ. ὀργαν. = δι' ὧν ὀργάνων ἐνήργει — Ἀγωνίζομαι, μάχομαι «κατὰ ὑσμίνην» πρβλ. Ν 288, Υ 359. β΄) μεταθ. μετὰ κόπου ἐκπονῶ τι, ἐπιμελῶς ἐξεργάζομαι· «μάλα πολλὰ»=κατειργάσατο Σ 380, «τύμβον—», «τὰ ἃ ἔργα» = τελειώσας· ἑτοιμάζω. Διευθετῶ «ὅπλα» λ 9, μ 151.

πόνος, οιο, ου, ον, ων, οισ(ι) (πένομαι) α΄) ἐργασία, κόπος Κ 164, λ 54· π 478 = θυσιάζοντες. β΄) μάλιστα τὸ κατὰ τὸν πόλεμον ἔργον, ἀγών, μάχη Μ 348, Υ 158, μ 117. γ΄) ταλαιπωρία, κακοπάθεια Κ 89. Φ 525.

Ποντεύς, εἷς τῶν Φαιάκων η 113 †

ποντόθεν = ἐκ τοῦ πελάγους Ξ 395. **πόντονδε**=εἰς τὴν θάλασσαν ε 498 καὶ κ 48.

Ποντό-νοος, κῆρυξ τοῦ Ἀλκινόου η 182, θ 65, ν 50, 53.

ποντο-πορέω, ποντοπορούσης (νηὸς) καὶ **πορευόμενας** (τὸν Ὀδυσσέα), -εύων, διαπλέω τὸ πέλαγος, θαλασσοπορῶ λ 11, ε 277.

ποντο-πόρος, οιο, οισ(ι), θαλασσοπόρος, ὁ διαπλέων τὴν θάλασσαν Η 72, μ 69· ἐπίθ. τῶν νηῶν.

πόντος, οιο, ου, ῳ, ον α΄) τὸ βαθὺ τῆς θαλάσσης ὁ 508, «ἁλὸς πολιῆς» Φ 59. β΄) συχνὰ ἡ θάλασσα ι 285, τὸ πέλαγος ὡς μέρος τῆς θαλάσσης, μετὰ τοῦ ἐπίθ. «Θρῃκίοις, Ἰκαρίοις» Β 145· «οἰνοψ, εὐρύς, ἰχθυόεις, ἀτρύγετος, μεγακήτης».

ὤ πόποι (παπαῖ) ἐκφράζει θαυμασμόν, ἀγανάκτησιν καὶ λύπην, καὶ τίθεται πάντοτε ἐπὶ ἀπροσδοκήτου τινος ἢ λυπηροῦ· ἐν Ε 272 δὲν σημαίνει χαράν, διότι οἱ Ἕλληνες λυποῦνται ἀπολέσαντες τὴν ἐλπίδα τῆς ἐπανόδου καὶ ἄκοντες ἐπαινοῦσι τὸν Ὀδυσσέα· ῥεῦ, ῥεῦ, ὤ ποπόι. ὤ δυστυχία, ἀλλοίμονον. Πολλάκις ἔπονται τὰ μόρια «ἦ μάλα δὴ (ῥα)» κτλ.

πόρδαλις, ιος, ιων καὶ πάρδαλις δ 457, Ν 103.

Πορθεύς, εἷς Π. τοῦ Οἰνέως Ξ 115 †

πορθέω, πρτ. (ἐ)πόρθεον (πέρθω) ἐκπορθῶ, καταστρέφω «πόλιας καὶ τείχεα» Δ 308, λεηλατῶ, ἐρημώνω «ἀγρούς» ξ 264.

πορθμεύς, πορθμῆες (πόρος) ὁ πορθμεύς,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Αθηνών

ὅστις ἔχων τοῦτο ἔργον διαβιβάζει τοὺς ἀνθρώπους (περαματάρτης) υ 187 † ἐν π 349, ω 419 «ἁλιεύς».

πορθμός, πορθμῶ ἀρ. (πόρος), στενὸν θαλάσσης δ 671 καὶ ο 29.

πόρτες, ἴδε πόρτιες.

πόρκης ἀρ. (πλέκω;) κρίκος, δακτύλιος, ὁ συνδέων τὴν αἰχμὴν πρὸς τὸ ξύλον τοῦ δόρατος Ζ 320 καὶ Θ 495· (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ἀμφιγύοισιν).

πόρος, πόρον, αἰτ., πλ. οι, οις, ους, (πείρω) πέρασμα, διαβατὸν μέρος ποταμοῦ Β 592, Ξ 433, πλθ. ὁδός, τρίβος μ 259.

(ἐ)πορον, (ἐ)πορ(εν), ἀόρ. πόρῃσι, πόρῃ, ωμεν, ωσι, οις, οι, όντες — παρασκευάζω, πορίζω, παρέχω, δίδω, χαρίζω, περιποιῶ τινί τι. Συχνὰ ἐπὶ τῶν δώρων τῶν θεῶν. α') μετὰ ἀναφορ πρότ. Δ 72 «τὴν οἱ πόρε Φ.», Δ 219, κ 394. β') ἀπολ. θ 186 «ξεινήῃα, δῶρα, ἑέδνα, ὅπλα»· ἐπὶ κακοῦ «σήματα λυγρά» Ζ 168 ἔδωκε, ι 460 προὔξένησε, πρβ. σ 202. Μετ' ἀπαρ. Ι 513. ταῖς θυγατράσιν τὸ ἀκολουθεῖν τιμήν· δὸς ὥστε αὐταῖς ἀκολουθῆσαι τιμήν—Παθ. πρκ. ὀρ. ἄπρος. πέπρωται,=ὥρισται, εἶναι προωρισμένον, εἶναι εἱμαρμένον, μετ' ἀπαρ. Σ 329, «τινί τι» Γ 309, μετ. πεπρωμένον μετὰ δοτ. «ὁμῇ—αἴσῃ» προωρισμένον, δεδομένον ὑπὸ τῆς αὐτῆς μοίρας.

πόρπη, πόρπας, τὰς (πείρω) κυρίως περόνη, καὶ συνεκδοχ. ἡ καρφίτσα Σ 401 † (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. περόνη).

πορσαίνω, σύνω, πρτ. πόρσυνε (ῡ), μέλ. μετ. πορσανέουσα (πορεῖν) παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, κοσμῶ η 347 «λέχος καὶ εὐνὴν» (κατ' εὐφημισμόν)· «ἄλοχος δέσποινα» γ 403, Γ 411.

πόρταξ, πόρτακι, τῇ (πόρτις), δαμαλάκι Ρ4 †

πόρτις, πόρτιος Ε 162, πόρις, πόριες κ 410 θηλ. δάμαλις.

πορφύρεος, ω, ον, οισ(εν), η, ην, ον, (α) (ῡ, πορφύρω), πορφυροῦς, χρῶμα ἐρυθρὸν κλίνον πρὸς τὸ μέλαν (ἅλικον, βυσσινῆ) α') ἐπὶ τοῦ κύματος τῆς θαλάσσης = μέλας Δ 482, δ 429, ἐπὶ τῆς θαλάσσης Π 391. β') ἐπὶ τῆς ἴριδος Ρ 547, 551 = ποικίλη, λαμπρᾷ. γ') μεταφ ἐπὶ τοῦ θανάτου, (τοῦ ἐν τῇ μάχῃ πεσόντος ὡς ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος) Ε83=χαλεπὸς θαν. δ') ἐπὶ τοῦ αἵματος Ρ 361 = μέλανι. ε') ἐν τῇ Ὀδ. μάλιστα ἐπὶ ἱματίων μόνον, πορφυροχρόων, (φύσει ἢ τέχνῃ)· «δίπλακα, φᾶρος, χλαῖναν, τάπητας, ῥήγεα, πέπλοισιν, σφαῖραν».

πορφύρω, πορφύρῃ (ῡ) ὑπ. ἐνσ., πρτ. πόρφυρε (φύρω) σφοδρῶς κινοῦμαι. α') ἐπὶ τῆς θαλάσσης Ξ 16 = ταράσσεται. β') μεταφ. εἰς τὴν διάνοιαν=κατὰ βάθος μεριμνῶ, ἀνησυχῶ, «μοι κραδίη» διενοεῖτο δ 427.

πόσε;=εἰς ποῖον μέρος; Π 422.

Ποσειδάων (πρβ. Ποτι-δαί-ποσι-δα-ϝων, Δη-μή-τηρ)· ὁ Ποσειδῶν, Υἱ. τοῦ Κρόνου, ἀδελφὸς τοῦ Διός, ἀνήρ τῆς Ἀμφιτρίτης, ἄρχων τῆς θαλάσσης Ο 189, κατοικεῖ παρὰ τὰς Αἰγάς, (Ν 21), ἀλλὰ καὶ ἐν Ὀλύμπῳ, εἶναι ἐχθρὸς τῶν Τρώων ἕνεκα τοῦ Λαομέδοντος Φ 443 ἑξ. τοῦ Ὀδυσσέως ἕνεκα τοῦ Πολυφήμου α 20· «ἐνοσίχθων, ἐννοσίγαιος, γαιήοχος, κυανοχαῖτα».

Ποσειδήϊον, ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος ζ 266, «ἄλσος» Β 506.

1. πόσις, τος, ιν θηλ. (ποτός), ἡ πόσις Α 469, κ 176.

2. πόσις, ιος, εῖ, ει, ιν, ιες, ἀρ. (δεσ-πότης), κύριος, ὁ σύζυγος, ἀνήρ Η 411, δ 137.

ποσσ-ήμαρ=ἐπὶ πόσας ἡμέρας Ω 657 †

πόσσον ἔτος; αἰτ. ποῖον ἔτος κατὰ τὴν τάξιν; πόσα ἔτη παρῆλθον; ω 288 †

ποταμός, οῖο, οῦ, ῷ, όν, ώ, οἱ, ῶν, ούς, ὁ, (ποτὸν ποταμός, «ἱερός, ὄσσε, λάβρος, ὠκύροος, δινήεις, ἀργυροδίνης, βαθυδίνης, κελάδων»· καὶ ὁ ποτάμιος θεὸς ὁ Ὠκεανὸς Ξ245, «δειπετής» ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεμφθείς.

ποτάομαι, ποτῶνται Β 462, ἀλλὰ ποτέωνται ω 7, πρκ. πεποτήαται (πέτομαι) ἵπταμαι, πετῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ Β 461, 90. ἐπὶ ψυχῆς λ 222=ἀνέπτη.

πότε;=πότε Τ 227, ποτέ,=ποτέ, μίαν φορὰν «ἤδη ποτε, ἦ ποτε» Ξ 45, Ζ 99, Δ192.

ποτέομαι, ἴδε ποτάομαι.

ποτέρωισι=ποτέροις Ε 85 †

ποτή, ποτῇ (πέτομαι)=πτῆσις ε 337 †

ποτής, ποτῆτος, τα θηλ. (ποτόν), ἡ πόσις, τὸ ποτὸν δ 788, Τ 306. Συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἐδητύς, σῖτος, βρώμη, βρωτύς».

ποτητά, τὰ (ποτάομαι)=πτηνὰ μ 62 †

ποτὶ καὶ ποτι-, ἴδε καὶ πρός, πρὸς-

ποτι-δέχομαι, ποτιδέγμενος ἀόρ. μετ. προσδεξάμενος, προσδοκήσας, προσμείνας «τινά, τί, εἰ» ψ91·«ὁππότ' ἄρ' ἔλθοι» Η415.

ποτι-δέρκεται = προσβλέπει Π 10, πρτ. προσεδέρκετο.

ποτι-δόρπιον, ἐπιθ. διὰ δείπνου ι 234.

ποτι-κέκλιται κτλ. μετ., ἴδε προσκλίνω.

ποτι-νίσσεται=προσέρχονται, εἰσέρχονται Ι 381 †

ποτι-πτήσσω, ποτι-πεπτηυῖαι, πρκ. μετ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«-λιμένος», προσκεκλιμέναι, προεξέχουσαι τοῦ λιμένος » 98 †

ποτι-πτυσσοίμεθα, ἴδε προσ-πτύσσομαι.

ποτι-τέρπω, πυτιτερπέτω = παραμυθείτω, ἂς διασκεδάζῃ Ο 401 †

πότμος, ον, ἀρ. (πίπτω) ἡ μοῖρα, τὸ πεπρωμένον, θάνατος. «ἔρίεναι τινί, (θάνατον καὶ) π. ἐπισπεῖν» = νὰ ἀποθάνῃς. ὅηλ. νὰ ἀκολουθήσῃς τὰ κοινὸν χρέος Β 359· «ἀεικής»·

πότνι(α), ποτνὰ (πόσις Δ 356), δέσποινα «θηρῶν» ("Αρτεμις), «θεά, σεπτή, σεβασμία, μήτηρ»· "Ηρη, "Ηβη, Ἐννώ, Κίρκη, Καλυψώ».

ποτόν, οῦ, ῷ, όν, οὐδ. (πίνω), τὸ ποτόν, πάντοτε περὶ οἴνου Δ 470, α 148 «ἄκρητον, θεῖον, ἡδύ».

πού; ποῦ; Ε 171· εἰς ποῖον μέρος; Β 339. —πού, ἔγκ. κἄπου· μετὰ τοῦ «ὅς, τις».

πουλυ-δότειρα, πουλυ-δοτείρη, ἀν Γ 89, 265=πολυδότειρα· «χθών, Ἀχαιίς».

Πουλυ-δάμας, αντος=Πολυδ. Γ. τοῦ Πάνθου Ξ 449, Π 535, Τρώς· «πεπυμένος» Σ 249, πρβ. Ξ 453, Ο 339, 518, 521.

πουλύ-πους, πουλύ-ποδος, τοῦ, ὁ θαλάσσιος πολύπους, ὁ ὀκτάπους ε 432 †

πουλύς θ 109=πολύς.

πούς, ποδός, ἰ, α, οἶτν· ες, ῶν, ποσ(σ)((ν), πόδεσσι(ν), ας, α') πούς, πόδι (ἀνθρώπου, ζώου (Ε 504) καὶ ὄρνέου Ο 526 τοῦ κίρκου, παρὰ τῷ «χεῖρες» χ 477, «λὰξ ποδί», «ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς» ἢ «ἐς π. ἐκ π.» Σ 353 = ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ὡς τὰ πόδια, ἀπὸ τὴν κορυφὴν ὡς τὰ νύχια· ἡ ταχύτης, τὸ τρέξιμον Ν 325· ἡ ὑπώρεια, οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους Γ 59· «ἀπαλός, λιπαρός, ἱερός, κραιπνός, λαιψηρός, καρπάλιμος» Μεταφ. Ο 280 = ἡ ψυχὴ κατέπεσεν, ἐταπεινώθη. β') τὸ καλώδιον, τὸ σχοινίον δι' οὗ πρὸς τὴν πρῴραν καὶ πρύμνην δένεται τὸ ἱστίον ε 260. (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. νηῦς, 4).

Πράκτιος, ποτ. τῆς Τροίας, ἐκβάλλων παρὰ τὴν "Αβυδον Β 835 †

Πράμνειος οἶνος=ὁ ἐξ ἀμπέλου Πραμνίας (δηλ. τῆς Πράμνης) Δ 639, κ 235· ἄλ. γρ. —νείας=οἴνος στυφὸς καὶ τραχὺς (ἐκ τοῦ πράμνος, πράμνη).

πραπίδες, πραπίδων, δεσσι(ν) = φρένες α') τὸ διάφραγμα Δ 579. β') καρδία, διάνοια Χ 43. γ') φρόνησις, νοῦς, ἰδίως «ἰδυίησι πραπίδεσσι» Σ 380, η 92=ταῖς ἐπιστημονικωτάταις βουλαῖς. (ἶ).

πρασιή, αί, ἡ πρασιά, τῶν φυτειῶν τεράγωνοι τόποι, οἱ λαχανοφόροι τόποι ω 247, η 127 «κοσμηταί».

πρέπω, πρτ. ἔπρεπε «διὰ πάντων» Μ 104† διέπρεπε, διεκρίνετο μεταξὺ πάντων. πρβ. μετα-πρέπω.

πρέσβα (ᾰ), θηλ. τοῦ πρέσβυς, ὡς τιμητικὸν ἐπίθ. α') σεπτή, σεβασμία, τιμία Ε 721 β') πρεσβυτέρα Ν 452· «θεά, Διὸς θυγάτηρ».

πρεσβήϊον, τὸ ᾧον, τὸ εἰς τιμὴν δεδόμενον τοῖς πρεσβυτέροις Θ 289 †

πρε-σβυγενής, ὁ πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν Λ 249 †

πρεσβύτερος, οιστν συγκ., -ύτατος, ον, η, ην, ὑπερθ. τοῦ πρέσβυς· γεραντότερος, ὄφειλε σεβάσμιος, Ο 204, ὁ μέγιστος κατὰ τὴν ἡλικίαν «γενεῇ» Ζ 24

πρήθω, ἀόρ. (ἔ)πρῆσα, σαι, α') ἐξερεύγομαι Π 350, μετὰ τῆς ἐν Δ 481· «αἷμα πρῆσε ἀνὰ στόμα»· ἔπνευσεν, ἐφύσησεν Ε 427, «ἱστίον» ἐφούσκωνε. β') πυρπολῶ, καίω «πυρί» Θ 217, καὶ «θύρετρα πυρός» διὰ τοῦ πυρὸς ἐνέπρησε Β 415, Ι 242, Π 81.

πρηκτήρ, πρηκτῆρα, τὸν (πράσσω) ἔργων ἐκτελεστής «ἔργων» Ι 443· πληθ. -ῆρες, ἐπιμεληταί, φροντισταὶ τῶν ναυτῶν, ὅηλ. προβλέπουσι τί τὸ ἑκάστοτε διὰ τοὺς ναύτας πρακτέον θ 162· ἄλλ. ἑρμ. ἔμποροι.

πρηνής, ἐα, ἐες, εῖς, ἐς (πρὸ ἢ προ-ηνής)= πρανής, ὁ ἐπὶ τὸ πρόσωπον πεπτωκώς, κατακέφαλα (προῦμνος) (ἀντιτ. τῷ «ὕπτιος» Ω 11). 'Επὶ ἀνθρώπων περιφρονευμένων, οἱ αἰσχρότερον ἐπὶ πρόσωπον πίπτουσι Ζ 43, Π 310· «ἤριπε, κάππεσε».

πρῆξις, τν θηλ. (περάω), α') ἀποτέλεσμα, ὄφελος Ω 524, κ 202 «μυρομένοισι». β') ὑπόθεσις, δι' ἣν ἐνδιαφέρεταί τις νὰ τελειώσῃ γ 82· «κατὰ πρῆξιν» δι' ἐπιχείρησιν, κατ' ἐμπορίαν ἢ ματαίως γ 72.

πρήσσω, πρήσσει κλ. ἐνσ., πρτ. θαμ. πρήσσεσκον θ 259, μέλ. πρήξεις, ει, ἀόρ. ἔπρηξας, πρῆξαι, αντα, πάντοτε ἐν τομῇ 4 ποδ. (πέρα) — περνῶ, διέρχομαι, διανύω «κέλευθον» Ψ 501, «ὁδοῖο» διαιρετ. Ω 264, γ 486, ο 47, 219· μέλ. καὶ ἀόρ. ἐξετέλεσας, κατώρθωσας, «ἔργον, οὖτι» τ 324.

πρίαμαι, πρίαπτο, 3 ἐν. ἀόρ. (ῑ.περᾶν), ἠγόρασε «κτεάτεσσιν» διὰ τῶν κτημάτων του α 430. 'Οδ.

Πριαμίδης, αο, εω, Υ. τοῦ Πριάμου Β 817, Υ 77. 'Ιλ. (ῑ).

Πρίαμος, Υ. τοῦ Λαομέδοντος Υ 237, βασ. τῆς Τροίας, ἀνὴρ τῆς 'Εκάβης, ἐξ ἧς 19,

Δημόσιον Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Αθηνῶν

ἐκ τῶν 50 υἱῶν εἶχε Ω 493, πρδ. Ν 368, Ω 217, 777. Ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ἀμαζόνων Γ 184· συνωμολόγησεν ἀνακωχὴν διὰ τὴν μονομαχίαν τοῦ Πάριδος καὶ Ἀλεξάνδρου Γ 261· ἐξαγοράζει τὸν Ἕκτορα διὰ πλουσίων λύτρων Ω 470.

πρὶν (συγκρ. ἐκ τῆς πρό, προιον, προιν, πρίν), ἐνίοτε καὶ μετὰ τῆς ἀντων. «τό»· α') ἐπίρ. 1) χρονικόν· ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ· ποτέ, πρότερον ζ 4· «πολὺ πρὶν» Ι 250, ἀντιτ. τῷ «νῦν» λ 484, Β 110, καὶ ἀρνητικῶς «οὐ πρὶν» Ε 288· Χ 266 ἑπομένου «ἤ» μετ' ἀπαρ. ἢ ἄλλη ἔγκλισις — τὸ πρὶν πρότερον, ἀρχήτερα Π 573, ὃ 578, μετὰ τοῦ γε «πρὶν γε» μόνον ἐν Ἰλ. Ε 54. Ἀντιτ. «τότε γε, νῦν γε, πρὶν περ»· β') ὡς σύνδεσμος χρονικός, συχνότατα ἀναφορικῆς προτ. ἡγουμένης, πρὶν ἤ, προτοῦ κ 384, Β 346· «πρὶν—πρὶν γε» Δ 97, «τὸ πρὶν—πρὶν» Ι 403, «τὸ πρὶν—πρὶν γε» Ο 72, «πρίν γε—πρὶν γε ἤ» Ε 288· καὶ ἐπὶ μεταθέσεως τῆς ἀναφορ προτ. «πρὶν—τόφρα» Φ 100· «πρὶν γ' ὅτε»=ἐφ' ὅσον, μέχρις ὅτου ν 322 προτοῦ, πρὶν ἤ Δ 97, Σ 282. Συντάσ. μεθ' ὁρ. ἀορ. Μ 437, μέλ. ἀντὶ ὑποτ. Δ 29, Σ 283, ν 427, μετὰ παρτ. ὁριστ. Ι 588· εὐκτ. μετὰ τοῦ «κε» Ω 551, γ 117· μετ' ἀορ. ὑποτ. (ἄνευ τοῦ ἂν ἤ κεν) Ω 551, ρ 9· μόνον ἅπαξ «πρὶν γ' ὅτ' ἄν» δ 374· (ῐ, ἀλλὰ καὶ ῑ, - καὶ - ἐν Ι 403 = Χ 156).

πρὶν γ' ὅτε α) μεθ' ὁριστ. μετὰ τοῦ «δή», ἀορ. Μ 437, ψ 43· προτ. Ι 587. β') μετὰ ὑποτ., ἀορ. μετὰ τοῦ ἂν δ 374, ὃ 477. γ') μετ' εὐκ. ἄνευ τοῦ ἄν Ι 488.

πριστός, πριστοῦ (ἐπίθ. ἐκ τοῦ πρίω) «ἐλέφαντος» κεκομμένου (πριονιστοῦ) ἐλεφαντίνου ὀστοῦ σ 196 καὶ τ 564.

πρό α') ἐπίρ. τοπικόν· ἐμπρός, ἐμπροστά· «οὐρανόθι, Ἰλιόθι», καὶ χρονικόν· «ἠῶθι πρό» πρὸ τῆς αὐγῆς· «πρὸ φῶωςδε»=εἰς τὸ φῶς Π 188. β') πρόθεσ. μετὰ γεν. 1) τοπικῶς· ἐμπρός, ἐνώπιον τ 435, Ω 734, «πρὸ ὁδοῦ—»=προὐχώρησαν Δ 382. 2) χρονικῶς· πρότερον, πρὶν ο 524. 3) ὑπεράσπισιν· ὑπὲρ «μάχεσθαι, ὀλέσθαι, πρὸ δ τοῦ» ἀντὶ «ὁ πρὸ τοῦ» ὁ εἰς ὑπὲρ τοῦ ἄλλου (ἢ πρὸ τοῦ ἄλλου), «πρὸ φόβοιο»=ὑπὸ τοῦ φόβου Γ 667.

προ-αλῆς, προαλέᾳ δοτ. ἑνικ. (ἅλλομαι;) προκλινεῖ, κατωφερεῖ «χώρῳ» Φ 262 †

προ-βαίνω, πρκ. προβέβηκας, ε. ὑπερσ. βεβήκει καὶ μετ. ἐνσ. βιβάς Ν 18 καὶ ὡς ἐκ τοῦ βιβάω· βιβῶντος Π 609, «τι» Ν 807, —τα Γ 22 — α') «τινὸς» προπορεύομαι, προηγοῦμαι Π 125 = ὑπερτερήσας, «κράτεϊ» κατὰ τὴν δύναμιν Π 54. β') προχωρῶ ρ 27, «ἄστρα» Κ 252 = ἐπλησίασαν.

προ-βάλλω, μόνον ἀόρ. προβαλόντες, θαμ. βάλεσκε — α') ῥίπτω ἐμπρὸς τὴν σχεδίαν ε 331· μεταφ. «ἔριδα» ὡς βραβεῖον, περὶ οὗ ἐν μέσῳ κειμένου ἀγωνίζονται, ἀρχόμενοι ἔρ. Λ 529. β') μέσ. ἀόρ. -βάλοντο = ἔρριψαν πρὸ αὐτῶν, διεσκόρπισαν «οὐλοχύτας» Α 458 = προεχέοντο. λέξις καθιερωμένη περὶ θυσιῶν· Ψ 255 «θεμείλια» πρὸ τοῦ μνημείου ἔρριψαν θεμ., εὐκτ. βαλοίμην Τ 218 «σεῖο—νοήματι» = κατὰ τὸν νοῦν ὑπερτέρησα σοῦ.

πρό-βασις, πρόβασιν, τήν, μετωνυμ. τὰ αὐτοκίνητα, τὰ κτήνη, ἡ περιουσία δ 75 †

πρό-βατ(α), τά (προβαίνω), τὰ βοσκήματα, τὰ κτήνη Ξ 124 καὶ Ψ 550.

προ-βέβουλα πρκ. (-βούλω) προτιμῶ, προκρίνω «ἀλόχου» Δ 113 †

προβιβάς, —βιβῶν, ἴδε προβαίνω.

προ-βλής, δοτ. προβλῆτι, πλ. -βλῆτες, ας προεξέχων «σκόπελος, πέτρη, ἀκταί», «στήλας» Μ 259 = ἀκροτάτας ἀντηρίδας.

προ-βλώσκω, προβλώσκειν, -έμεν, ἀόρ. -μολον, προσ. μόλ(ε), μετχ. μολών, οὖσα, προέρχομαι (ἐκ τοῦ οἴκου), ἐξέρχομαι τ 25, ο 468, Σ 382, Φ 37.

προ-βοάω, μετχ. προβοῶντε (βοή), φωνάζω, ἵνα ἀκούωμαι Μ 277 † = φωνάζοντες δυνατώτερα τῶν ἄλλων προέτρεπον.

πρό-βολος, προβόλῳ ἁρσ. (βάλλω) = προβλῆτι μ 251 † ἐπὶ ἐξεχούσῃ ἄκρᾳ πρὸς τὴν θάλασσαν.

(προγενής), προ-γενέστερος, οι (γένος) = πρεσβύτερος Β 555, θ 29· «γενεῇ» Ι 161.

προ-γίγνομαι, ἀόρ. προγένοντο = παρεγένοντο, ἦλθον εἰς φῶς Σ 525 † ἐν τμ. «ὁδοῦ» Δ 382.

πρό-γονοι ἁρσ. (γόνος) οἱ πρότερον γεγονότες, ἐπὶ προβάτων, τὰ ἄγοντα τὸ δεύτερον ἔτος, τὰ πρωτόγονα, οἱ πρώϊμοι ἄρνες, 221 †

προ-δακεῖς μετ. ἀορ. (ἄ. ἔδᾱην) = προμαθών, προαισθανθείς δ 396 †

προ-δοκή, προδοκῆσιν δοτ. πλ. (δέκομαι) «ἐν» εἰς τὰς ἐνέδρας, εἰς τὸ καρτέρι Δ 107 †

πρό-δρομος, προδρόμῳ, τῷ ἁρσ. α') τὸ πρὸ τῆς οἰκίας μέρος, δ ἐν Ι 472 «αὐθουσα αὐλῆς» (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. δόμος 3, 4). ἢ πρὸ τοῦ οἴκου στοὰ δ 302, η 339. β') τὸ ἐσώτερον μέρος τῆς οἰκίας ξ 5, 34, τοῦ Εὐμαίου· υ 1, 5 τοῦ Ὀδυσσέως· πρδ. 94,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

143. Σ 473 (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. δόμος α α). Ω 673=δ 302.

προ-ελών, ἴδε ἀποπροαιρέω.

προ-εέργω, προέεργε πρτ. = ἐκώλυε, ἐμπόδιζε, μετ' ἀπαρ. Λ 569 † ὁ Αἴας τοὺς Τρῶας ἀπεῖργεν· ἄλλοι ἐνν. τοὺς Ἕλληνας· Σχ. ἤτοι ἐκώλυε τοὺς Τρῶας ἐμπίπτειν ταῖς ναυσὶν ἢ προετρέπετο τοὺς Ἕλληνας ἀναχωρεῖν.

προ-ένηκα, ἴδε προ-ίημι.

προ-εῖδον, ὑπ. προϊδωσι, μετ. ἰδών, όντες μακρόθεν εἶδον, προεῖδον ε 393, ἰδωνται μέσ., διαρρεῖ τοῦ ἐνεργ. μόνον κατὰ τὸν τύπον ν 155· προιδών = διὰ τῆς ὁράσεως πρότερον μαθών.

πρό-ειμι, πρὸ ἐόντα=τὰ παρελθόντα Δ 70.

πρό εἶπομεν = προείπομεν α 37 †

προ-έμεν ἀπ. τοῦ προ-ίημι.

προ-ερέσσω, προ-ερέσσαμεν, σσαν. μόνον ἀόρ. (ἐρετμός) τὴν ναῦν, διὰ τῶν κωπῶν προσηγγίσαμεν Α 435, ι 73, ν 279, ο 497.

προ-ερύω, ἀόρ. μόνον προέρυσσεν Δ 308 τὴν ναῦν εἰς τὴν θάλασσαν καθείλκυσεν.

πρόες, ἴδε προ-ίημι.

προ-έχω, προὔχουσιν, μετχ. οντι, α, ουσιν, οὔσῃ, σας. πρτ. προέχ(ε)ν· α') ἐνερ. μ 11 προεῖχε, ἐξεῖχε, κ 90, ω 82, τ 544. β') μέσ. πρτ. προὔχοντο, εἶχον (ἐκράτουν) πρὸ ἑαυτῶν. προὐβάλλοντο γ 8 «δούρατα, ταύρους».

προ-ήκης, οὐδ. πλ. προήκεα (ἀκή) «ἐρετμὰ» μ 205 κώπας ἔμπροσθεν κοπτερὰς (πεπλατυσμένας),

προ-θέλυμνος, προθελύμνῳ, ους, α (θέλυμνον) α') ἄλλα ἐπ' ἄλλοις, πρόρριζα, σύρριζα Ι 541, Κ 15. β') ἐν δὲ Ν 150 «σάκεϊ προθελύμνῳ» = ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ, ἀλλεπαλλήλως φράξαντες σάκος πρὸς σάκον· ἄλλοι ἑρμηνεύουσι τῷ ἀλλεπαλλήλους πυκνὰς ἔχοντι, ὡς ἡ χελώνη.

προ-θέουσι=προτιθέασι, ἴδε προτίθημι.

προ-θέω. προθέησι ὑπ., πρτ. θαμ. θέεσκε, προτρέχω Κ 362, Ι 515. Δ 291 προπορεύονται τὰ ὀνείδη ἑαυτῶν.

Προ-θοήνωρ. ορος, Υ. τοῦ Ἀρητλύκου, ἀρχηγὸς τῶν Βοιωτῶν Β 495. Ξ 450, 471.

Πρό-θοος, Υ. τοῦ Τενθρηδόνος, ἀρχηγὸς τῶν Μαγνήτων Β 756, 758.

προ-θορών, μόνον ἀόρ. 2 τοῦ θρώσκω = προπηδήσας Ξ 363, Ρ 522, 525. Ἰλ.

Προ-θόωρος, ωνα, εἷς τῶν Τρώων Ξ 515 †

προ-θυμίησι δοτ. πλ. = προθυμίαις, ταῖς ἑαυτοῦ ὁρμαῖς Β 78 †

πρό-θυρον, ου, οιο, οισ(ιν) (ῠ. α')ἡ αὔλειος θύρα (αὐλόπορτα) α 113, 119, γ 493, ξ 20, η 4, κ 220, ο 146 (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. δόμος Δ). β') ὁ πρὸ τῆς οἰκίας ὕπαιθρος τόπος (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. δόμος Β) σ 10, 101, π 12, χ 474, υ 355.

προ-ιαλλε(ν) πρτ. (ι. ἰάλλω)=προέπεμπεν, ἐξαπέστελλεν Θ 365 «ἐπὶ νῆας, ἀγρόνδε, σίαλος, ἀπ' οὐρανόθεν».

προ-ιάπτω, μέλ. προιάψει,ειν, ἀόρ. -ίαψεν, ἀποστέλλω πρὸ τῆς ὥρας, προπέμπω Δ 3.

προ-ίημι, προίησι, 3 πλ. ιεῖσι. πρστ. ίει, μετχ. ιεῖσα, πρτ. ίειν, ίεις, ίει. ἀόρ. ἧκε, ἔηκα, εἵν), 3 πλ. πρόεσαν, πρστ. ες, έτω, ἀπ. ἑμεν· α') ἐπὶ προσώπων· ἐκπέμπω, ἀποστέλλω τινὰ ι 88, μετ' ἀπαρ. Κ 125. β') ἐπὶ πραγμάτων· κ 25 ἔπεμψέ μοι «οὖρον»· Α 125=ἄρες αὐτὴν τῷ θεῷ (χαριζόμενος τῷ θεῷ) «ὀϊστούς, βέλος, ἔγχος» ἐκτοξεύω, ἐξακοντίζω· μ 253 «κέρας βοός»· «ὕδωρ ἐς π.»=ἐκβάλλει, χύνει Β 752· «ἀγγελίας, ῥῆμιν» ἐξαγγέλλει· «κῦδος» δίδει Π 241, «ἔπος» ἐκβάλλει· «πηδάλιον» παρήτησεν, ἀφῆκεν.

προϊκτης, ῃ, ἀρ. (προΐξ), ἐπαίτης ρ 352. Ὀδ.

προΐξ. προικός, δωρεὰ ρ 413· ἄλλὸ ν 15, «χαρίζομαι προικὸς» ἀντὶ προικός. ἀντὶ δωρεᾶς, (ὡς καὶ εἰς τὰ πρήσσειν. ἐπείγεσθαι ὁδοῖο) κάμνω χάριν.

προ-ίστημι, ἀόρ. προστήσας = στήσας ἐν τῇ πρώτῃ θέσει, στήσας πρόμαχον Δ 136 †

Προῖτος. βασ. τῶν Ἀργείων Ζ 157, 177, σύζ. τῆς Ἀντείας Ζ 160.

προ-καϋ-ιζόντων γεν. πλ. μετ. καθημένων, ἀφ' οὗ ὀλίγον ἐμπρὸς πεπάξωσι. ἄλ. «—κλαγγηδὸν» πρὸ τοῦ καθίσαι βοώντων Β 463 † (ἄϊ).

προ-κάλεομαι, μόνον ἀόρ. προκαλέσσατο, ὑπ. έσσεται, πρσ. εσσαι—προσκαλῶ τινὰ εἰς ἀγῶνα Η 39, μετὰ δοτ. ὀργάν. «χάρμῃ» Η 218.

προ-κάλίζομαι, πρτ. προκαλίζετο. πρτ. καλίζετο (καλέω)—προσκαλῶ τινα εἰς ἀγῶνα Γ 19. «χερσὶ» σ 20 διὰ τῶν χειρῶν εἰς ἀγῶνα, εἰς πυγμήν· μετ' ἀπ. «μαχέσασθαι, τοξάζεσθαι, αὐλεύειν» θ 228, Δ 389.

προ-κείμενα μετ., τὰ παρακείμενα, τὰ ἐδέσματα α 149.

πρό-κλυτα (ῠ. κλύω) τὰ πρότερον ἀκουσθέντα, τὰ παλαιὰ «ἔπη» Υ 204 †

Πρόκρις, ίδος, Θ. τοῦ Ἐρεχθέως λ 321 †

προ-κρόσσας θηλ. πλ. (κρόσσαι) Ξ 35 †

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

κυρίως· ἐπάλξεις πρὸ ἑαυτῶν ἐχούσας, τ. ἐ. ἄλλαι ἐπ' ἄλλας ἦσαν, εἰς παραλλήλους σειρὰς τεταγμέναι, ἐπειδὴ ὁ χῶρος εἰς μίαν σειρὰν δὲν ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ· ὁ Ἀριστόν. τὰς κλιμακηδὸν νενειωλκημένας ἑτέρας πρὸ ἑτέρων, ὥστε θεαιροειδὲς φαίνεσθαι τὸ νεώλκιον.

προ-κυλίνδεται (ῠ) μέσ. προκυλίεται (τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης) Ξ 18 †

προ-λελεγμένοι πθ. πρκ. μετ. «ἐκλεκτοὶ» Ν 689 †

προ-λείπω, ἀόρ. **προλιπεῖν**, ὤν, όντες, πρκ. λέλοιπεν, καταλείπω, ἐγκαταλείπω γ 314, «νεκρόν, κτήματα», ἀπολείπω, φαίνω 6279.

προμαχίζω, **προμάχιζε** πρσ. ἐνσ. καὶ πρτ., μαχόμενος προτρέχω· «Ἀχιλῆϊ» πρὸς τὸν Ἀχ. Υ 376, καὶ ἦν ἐν τοῖς Τρωσὶ πρόμαχος Γ 16 = **προμάχεσθαι** τινος Λ 217 καὶ Ρ 358.

πρόμαχος, αιο, ον, οι, ων, οισ(ιν), ους (ἐκ προμάχομαι) ὁ πρὸ τῶν ἄλλων μαχόμενος, ὁ ἐν τῇ πρώτῃ τάξει μαχόμενος σ 379, ω 526. Ἰλ.

Πρόμαχος Γ. τοῦ Ἀλεγήνορος, ἀρχηγὸς τῶν Βοιωτῶν Ξ 476, 482, 503. (ᾰ).

προ-μιγῆναι παθ. ἀόρ. ἀπαρ. «παλλακίδι» νὰ ἔλθω πρότερον (δηλ. πρὸ τοῦ πατρὸς) εἰς μίξιν μὲ τὴν παλ. Ι 452 †

προ-μνη-στῖνος, αι, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, κατὰ τάξιν ἐρχόμενος, ἐπάλληλοι. ἀντιτ. τῷ «ἅμα πάντες» ρ 230 καὶ λ 233.

προ-μολών, ἴδε **προ-βλώσκω**.

πρόμος, ον (ὑπερθ. τῆς πρὸ) ὁ ἐν τῇ πρώτῃ τάξει τῆς μάχης ὤν, ὁ προηγούμενος, ὁ πρόμαχος «τινί» Η 75, Γ 44 = ἰσχυρότατον πρόμαχον.

προ-νοέω, **προνόησαν**, ῆσαι. α') Σ 526 = προηυθύνθησαν «δόλον». β') ε 364 = πρότερον νὰ ἐπινοήσωσι.

Πρό-νοος, εἷς τῶν Τρώων Π 399 †

πρόξ, αἰτ. πλ. **πρόκας**, εἶδος ὀρκάδος ἢ ἐλάφου ρ 295 †

προπάροιθε(ν) (ᾰ) ἐπίρ. ἐμπρός, ἔμπροσθεν, ἐνώπιον, μετὰ τῶν ρ. «κιών, ἰέναι, ἔρχεσθαι, παραρθάς, ἵριπε, ἔρχεν» Κ 476, Ο 260, Π 319, καὶ ὡς πρόθεσις μετὰ γεν. πάντοτε περὶ τοῦ τόπου, ὅπου τις εἶναι, οὐχὶ ὁπόθεν τις ἔρχεται· πρό, ἐμπρὸς Ο 66, Γ 22· «πύλης, πυλάων, θυράων, ποδῶν»· ἐπιτάσσεται «ἠῶνος πρ. ἐστιχόωντο».

πρόπας, **προπάσας**, -παν, ὅλος, «πρόπαν ἦμαρ» ε 161 τὸ ὑπόλοιπον μέρος τῆς ἡμέρας, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας Α 604, Β 493.

προ-πέμπω, **πρὸ ἔπεμψε** καὶ **προὔπεμψα** ε, **προαποστέλλω**, ἐξαποστέλλω Α 442, ρ 54.

προ-πέφανται, ἴδε **φαίνω**.

προ-πίπτω, ἀόρ. μετ. **προπεσόντες**, πάντοτε μεταφ. κλίναντες ἐμπρός, μετὰ σπουδῆς κλίναντες τὸ σῶμα «ἔρεσσον» ι 490 καὶ μ 194.

προ-προ-βλώσκων (πρός)=ἠρέμα καὶ εὐρύθμως βαδίζων Ν 158 καὶ 806.

προ-πρηνής, **προπρηνέα** αἰτ., ές, ἐπὶ τὰ πρόσω νενῦν Γ 218. Ἡσύχ. Ἐμπροσθεν κατωφερές, χ 98 κάτω νενευκότα.

προ-προ-κυλινδόμενος μετ. ἐχει θαμιστ. σημασίαν· μεταφ. ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν φερόμενος, ἐδῶ κ' ἐκεῖ περιπλανώμενος ρ 525· «Διὸς—» εἰς τοὺς πόδας τοῦ Διὸς κυλιόμενος, μετὰ πολλῶν δεήσεων τὸν Δία Ἱκετεύων Χ 221.

προ-ρέει, ρέων κτλ. ἐνσ. =ῥέων προχωρεῖ, χύνεται (ποταμὸς) Μ 19, ε 444 «ἅλαδε»· ἡ πηγὴ ἀναβλύζει Χ 151.

πρό-ριζος, οι (ῥιζόω, ῥίζα), ῥιζηβόλον, ἐκ θεμελίων Α 157 καὶ Ξ 415.

πρός, **πρὸτι**, ὃ καθιστᾷ τὴν πρὸ αὐτοῦ συλλαβὴν θέσει μακρὰν (πλὴν ω 347), **ποτὶ** (πρὸ)· α') ἐπίρ. μετὰ τοῦ «δὲ» προσέτι, ἔτι δὲ Ε 307, Κ 108. β') πρόθ. 1) μετὰ γεν. ἀπό τινος, παρά τινος θ 29· πρὸς τινος, ἀπὸ τὸ μέρος τινος Κ 428, Χ 198, ν 110, ρ 347· παρά τινος Α 160, 238· «Διὸς» παρὰ τοῦ Διὸς λαβόντες· ἐπὶ ὅρκου Δ 337, Χ 514, Π 85, λ 302, σ 162, «ἄλλης» ὑπὸ ἄλλης Ζ 456· «θεῶν» ἐπὶ ἐξορκισμῶν = ἐνώπιον τῶν θεῶν γ 324, Τ 188. 2) μετὰ δοτ. προσθήκην, πρὸς τούτοις, ἐκτὸς κ 68· ε 434 πρὸς ἀλλήλας, δηλ. ἡ μία πλησίον τῆς ἄλλης· «ποτὶ γαίῃ» κατὰ γῆς, παρὰ τὸ «βάλλειν» κ 279, λ 423, «ῥαίειν, τρέπεσθαι» Ξ 403 «ἰέναι, ἔρχεσθαι, βαίνειν, ἀΐσσειν» κ. ἄλ. «ἐλαύνειν, αὐδᾶν, οὐτάζειν, — ἰδεῖν, παπταίνειν—λέγειν, ἀγορεύειν, ὁμνύναι» κτλ. —ἐναντίον κατά τινος «μάχεσθαι,» Ρ 98, 104 καὶ εἰς δήλωσιν χρόνου ρ 191— πρὸς (κατὰ) τὸ ἑσπέρας.

προσ-ήγαγε=ἐπήγαγε, προὐξένησε «πῆμά τινι» ρ 446.

προσ-αΐσσω, **προσαΐξας** ἀόρ. μετχ. ἐφορμήσας, ἐπιπεσών χ 337, 342, 365.

προσ-αλείφω, **προσ-άλειφεν** πρτ., ἐπήλειφεν, ἤλειφεν ἕκαστον μὲ «φάρμακον» κ 392 †

προσ-αμύνω, **προσαμύνει**, **ομεν** ἀόρ. ἀπ. -αμῦναι (ᾰῦ) α') βοηθῶ «τινί» Β 238. β') ἀπολ. ἀποκρούω, ἐπαμύνω Ε 139. Ἰλ.

προσ-ἀραρίσκω, **προσαρηρότα** εὐδ. πλθ. μετχ. πρκ.=προσηρμοσμένα, προσκεκολλημένα «ἐπίσωτρα» Ε 725 †

προσ-αυδάω, προστ. **προσαυδάτω**, παρτ. ηὐδων, α, αυδητην, ων (αὐδή)—προσφωνῶ, λέγω (οὐδέποτε εἰς συνέλευσιν) Μ 353, ψ 208, ω 320· α') τινά Δ 192, Χ 7, δ 680. δ') «ἐπέεσσι» ο 440, «μειλιχίοις, κερτομίοισιν» γ') «ἔπεα πτερόεντα» Ε 871, Δ 92, δ 362, δ') μετά μετχ. Φ 367, χ 435, «φωνήσας, φωνήσασ' προσηύδα» Δ 201, α 122· μετά μετχ. ὡς ὑποκ. «ἀπαμειβόμενος προσηύδα» Ρ 38, ξ 79, Ο 114, Ε 30.

προσ-βαίνω, ἀόρ. **προσέβη**, έβαν, βάς, ἀόρ. μέσ. εβήσετο—προσέρχομαι, ὑπάγω, φθάνω εἴς τι — μετ' αἴτ. «κνημούς» Ψ 117, «Ὄλυμπον» Β 48, «κλίμακα, ὄρος» ἀνέβη. «οὐδόν—» ἐπάτησε, «ἄταρπον» ξ 1 ἠκολούθησε τὸν δρόμον ἢ ἀνέβη τὸν δρόμον ἐκ τοῦ λιμένος.

προσ-βάλλω, **προσέβαλλε** πρτ., ἀόρ. βαλών, όν, ἐν τμήσ. α' ἐνεργ. κτυπῶ, ῥίπτω «πέτρησι» ι 284 (ἡ δοτ. ἀντὶ αἰτ.). «ἠέλιος—ἀρούρας» (ἐηλ. «ἀκτῖσιν») ὁ ἥλ ἐκτύπα, ἔρριπτε φῶς, ἐρώτιζε Η 421. «τινὰ ἔπεϊ, ἔργῳ». δ') μέσ. μεταφ. «προτι-βάλλεαι» = ἐπιπλήττεις, σωφρονίζεις Ε 879.

προσ-βέρκομαι, **προσεβέρκετο** πρτ.=προσέβλεπε υ 385. Π 10· ἴδε ποτιβέρκεται.

πρόσ-ειμι, μετχ. **προσιόντι**, α = προσερχόμενῳ, πλησιάζοντι, α Ε 682, Κ 339. Ἰλ.

προσ-εῖπον, **προσέειπε**, ον, εὐκ. προτι-εἶπον (εἶπον), εἶναι ἔκφρασις ἠπιωτέρα τῆς τοῦ προσαυδάω· προσερώνησα, ὡμίλησα πρός τινα Ω 361, ω 350· «τὸν δ' αὖτε» Α 206, α 178. «τινά» Δ 441, δ 542· μετά μετχ. Α 105, Γ 386, ξ 56, ρ 405· «ἐπέεσσιν», «μύθοισι» Γ 437, 252, πρός τινα μῦθον δ 803

προσ-ερεύγεται «πέτρην» Ο 621 † μεταφ. μετά ἧχου πρὸς αὐτήν (τὴν πέτραν) φέρονται (ἐκβράσσονται).

πρόσθε(ν) α') ἐπίρ. (πρό). 1) τοπικῶς· ἐμπρός, κατὰ μέτωπον ε 452, «ἔχω» κρατῶ ἐμπρὸς Ρ 7· Υ 163 «στέρνοιο»· πρὸ τοῦ «εἶναι τινί, βάλλειν» προηγοῦμαι, ἐρεθίζω, κτυπῶ, Ψ 639 = προτερήσαντες. 2) χρονικῶς· πρότερον, πρὶν τινος Ν 440, πρὶν Ν 66, Ω 698· «οἱ πρόσθεν» = οἱ πρόγονοι, οἱ παλαιότεροι ἄνδρες. β') Πρόθ. μετὰ γεν. 1) = πρὸ «θυράων, πυλάων, πόλιος, ἵππων» κτλ. «τινὸς ἵστασθαι» πρό τινος ἵστ., προφυλάττειν τινά, ὑπερμαχεῖν. 2) = ὑπὲρ Φ 587, θ 524· τοπικῶς καὶ χρονικῶς Β 359 = εὐθὺς πρὸ πάντων, πρότερον τῶν ἄλλων· Ν 66 «τοῖιν» γεν. διαιρετική.

πρόσ-κειμαι, **προσέκειτο** πρτ.=ἦσαν προσκεκολλημένα Σ 379 †

προσ-κηδής, γεν. **προσκηδέος** (κῆδος) κατὰ μεταφ.=προσφιλοῦς, περισπουδάστου φ 35 †

προσ-κλίνω, πρτ. **προσέκλινε** (ῑ), πρκ.παθ. ποτικέκλιται—κλίνω, στηρίζω πλησίον τινός, μετὰ δοτ. «κορώνῃ» φ 138· εἶναι κεκλιμένος (στυλωμένος) πρὸς τὴν κίονα ζ 308.

προσ-λέχω, ἀόρ. συγκ. **προσέλεκτο** (λεχ) κατεκλίθη, ἐπλάγιασε πλησίον μ 34 †

προσ-πελάζω, ἀόρ. μετχ. **προσπελάσας** πλησιάσας «νῆα ἄκρῃ» ι 285 †

προσ-πίλνᾰμαι, πρτ. **προσεπίλνατο** (πέλομαι) = ἐπλησίαζε, προσήγγιζε ν 95 †

προσ-πλάζω, **προσπλάζων** μετχ. ἐνα. «κῦμα—», πρτ. προσεπέλαζε·—γενείῳ «προσπλήττω, κτυπῶ λ 583, καὶ Μ 285.

προσ-πτύσσομαι, εὐκ. ποτι-πτυσσοίμεθα, μέλ. προσπτύξεται, ἀόρ. πτύξᾰτο, ὑπ. πτύξομαι α') περιπτύσσομαι, ἐναγκαλίζομαι «πατέρα» λ 451. δ') μεταφορ. «μιν—» θ 478 φιλοφρόνως θὰ ὑποδεχθῶ αὐτόν, προσαγορεύω γ 22, «μύθῳ» ἐδεξιώσατο, μετὰ παρακλήσεων ἐζήτησε, ἐξελιπάρησε δ 77.

πρόσσωθεν = πρόσθεν, ἐπὶ τὰ πρόσω, ἐμπρὸς Ψ 533 †

προσ-τείχω, ἀόρ. πρὸς ἔστιχε «Ὄλυμπον» = ἐβάδιζε πρὸς υ 73 † (ἰ)

προσ-τίθημι, ἀόρ. **προσέθηκεν** = ἐπέθηκεν «λίθον» ι 305 †

πρόσ-φασθαι, ἴδε πρόσφημι.

πρόσ-φατος (ᾰ) = ὁ νεωστὶ πεφονευμένος Ω 757 †· πρβ. ποτιφωνήεις.

πρόσ-φημι, ἀόρ. **προσέφην**, ης, η, καὶ ἐνα. φάσθαι—προσαγορεύω, ὁμιλῶ πρός τινα Β 172. ρ 9. «ἔπος» ψ 106, «τινὰ» Η 405, Ν 46, ν 49· «ἀπαμειβόμενος» Δ 560, α 63. Δ 84. ε 214· μετὰ μετ. «ἰδών, χολωσαμένη, γελάσας» Δ 148. Θ 38, Ι 196.

προσ-φύω, **προσφυε(ν)** (φύομαι) προσηλωμένον «ἐξ αὐτῆς» δηλ. τῆς θρήνυος τ 58 † (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. θρῆνυς, κλισμός).

προσ-φύομαι, **προσφύς**, φῦσα ἀόρ. μετχ., προσκολληθείς, περιπλακείς «τῷ» μ 433, καὶ Ω 212 = προσηλωθεῖσα.

προσ-φωνέω, πρτ. **προσεφώνεε**, εον (φωνή) προσαγορεύω, ὁμιλῶ πρός τινα ε 159, «τινὰ» Γ 389, Α 346, 464, μετὰ μετχ.

Γ 413, σ 25· ἐν χ 69 διόρθ. μετεφώνες.
πρόσ(σ)ω=πρόσω α')πρὸς τὰ ἔμπρὸς Π265. 6') μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ μέλλον Δ 343.
πρυσ-ωπον, α καὶ κατὰ μεταπλ. ἄτα, τοπ. ἄσι, οὐδ. (ὄπωπα) πρόσωπον, ὄψις Σ 24, ὁ πλθ. καὶ ἐπὶ πολλῶν υ 352, καὶ ἐπὶ ἑνὸς συχνότ. Σ 414. τ 371.
προ-τάμνω, ἀόρ. μετχ. προταμὼν=ἀποκόψας Ι 489· κόψας τὸν «κορμὸν» (δηλ. τὴν κόμην καὶ τοὺς κλάδους)· κατ' ἄλλ. ἡ πρὸ σημ. χρόνου = πρότερον ἐκκόψας ψ 196. Μέσ. ἀόρ. εὐκ. προταμοίμην σ 375 «εἰ—ὦλκα—» ἐὰν αὔλακα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἤθελον πρὸ ἐμαυτοῦ διορύξῃ (ἀνοίξῃ διὰ τοῦ ἀρότρου).
πρότερος, οιο, ῳ, ον, οι, ων, οισι, ους, η, ῃ, ην, ης (συγκρ. τῆς πρὸ) πρότερος, Γ 140 «ἀνδρός, παίδων, ἀτέων, ἠοῖ, ἤματι» καὶ ἀντὶ τοῦ πρότερον Τ 183. 6 31. Δ 67, πρεσβύτερος «γενεῇ» Ο 166, μετ' ἄρθρ. = οἱ προγενέστεροι, οἱ πρόγονοι Δ 308· πρόσθιοι, ἐμπροσθινοὶ «πόδες» τ 228.
προτέρω = περαιτέρω, «ἄγειν, ἰθύειν, ἰέναι» δ 667, Γ 400, Κ 469, ε 417.
προ-τεύχω, πρκ. παθ. προτετύχθαι Π 60 = ὅτι ἔγειναν· Εὐστ. τὰ προγεγονότα καταλιπωμεν. Ἰλ.
προτί, ἴδε πρός· προτι ἴδε καὶ πρός.
προτι-άπτω, ἀπονέμω «κῦδός τινι» Ω110†
Προτιάων, ονος, (ᾱ) Π. Ἀστυνόου Ο 455 †
προτι-ειλεῖν (ϝελ) = ἀπαρ. ἀντὶ προστ. = ἀπομακρύνων ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου τρέπε «προτὶ νῆας» Κ 347 †
προ-τίθημι, 3 πλθ. πρτ. πρότιθεν = προὐτίθεσαν, ἀόρ. προὔθηκεν — παρατίθημι «τραπέζας» α 112, παραβάλλω, ῥίπτω «τι κυσὶν» πρὸς βορὰν Ω 409. τὸ «προθέουσιν» εἰς Α 291 μετὰ ἀντανακλ. σημ. (ὡς δίδη, διδώσομεν, φορῆναι) ἀντὶ τιθέασι· μεταφ. ἐπιτρέπουσι, συγχωροῦσι, προτρέπουσιν.
προτι-μῡθέομαι, ἀόρ. προτιμυθήσασθαι = προσαγορεῦσαι, προσφωνῆσαι λ 143 †
προτι-όσσομαι, πρστ. -έο, πρτ. ὀσσετ(ο) (ὄσσε) α') προσβλέπω «τινά» η 31, ψ 365. 6') μεταφ. προαισθάνομαι, προβλέπω ε 389, ξ 210. Χ 356 = προσβλέπω σε, ὁποῖον σὲ ἥξευρα (δηλ. βλέπω ὅτι εἶσαι ὁ αὐτὸς ἀεί).
προ-τμησις, πρό-τμηται αἰτ., κυρίως ὁ ὀμφαλὸς καὶ τὸ ὑπ' αὐτὸν μέρος τῆς κοιλίας, ἡ λαγών Λ 424 †
πρό-τονοι, προ-τόνοισιν, ους, πλθ. ἄρσ. (τείνω) τὰ δύο ἐμπρόσθια σχοινία, τὰ ἀπὸ τῆς ἀνωτάτης κορυφῆς τοῦ ἱστοῦ κατερχόμενα καὶ εἰς ἑκάτερα τῆς πρώρας προσδεόμενα δ 425, μ 409, Λ 434 «προτόνοισιν ὑρέντες» τοῖς σχοινίοις χαλάσαντες· (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. νηῦς 2), δι' ὧν καταβιβάζεται, ἀνεγείρεται καὶ κρατεῖται ὀρθιος ὁ ἱστός· ἀντιτ. «ἐπίτονοι», ἴδε τὴν ἐπομ. Εἰκ.

προ-τρέπομαι, 3 πλθ. πρτ. μέσ. προτρέποντο, ἀόρ. 2 ὑπ. τράπηται, εὐκ. τραποίμην, ἀπαρ. ἐσθαι — τρέπομαι, στρέφομαι «ἐπί τι, ἐπί τινος»· μεταφ. «ἄχεϊ» Ζ 336 παραδίδω ἐμαυτὸν εἰς τὴν λύπην.
προ-τροπάδην (ᾰ) ἐπίρ. τρέπω = ἐπὶ τὰ πρόσω (δηλ. στρέψαντες τὰ νῶτα) Π 304†
προ-τύπτω, ἀόρ. προὔτυψε, αν, προχωρῶ ἐμπρός, φέρομαι μεθ' ὁρμῆς ἐμπρός, ἐφορμῶ Ν 136· ω 319 «ἀνὰ ῥίνας δὲ οἱ ὀρεμὺ μένος» ἐξώρμησεν (ἐξέσπασε) εἰς τὴν ῥ. του ἡ ὁρμὴ (τοῦ νὰ κλαίῃ), ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ κλαίῃ.
προὔθηκε, ἴδε προτίθημι.
προὔπεμψε, ἴδε προπέμπω.
προὐχοντα, το, χοῦση κτλ., ἴδε προέχω.
προ-φαίνω, πρτ. προὔφαινε, ον α') ἐνεργ. 1) μεταβ. κάμνω ἕνα τι ἔλθῃ εἰς φῶς, δεικνύω, φανερώνω «τέρα» μ 394 = προεσήμαινον. 2) ἀμετβ. ἐκπέμπω φῶς, φωτίζω «σελήνη» ι 145 = ἔφεγγε. 6') παθητ. φαίνομαι ν 169, ἐφαίνετο (ἦν ὁρατὴ) μακρόθεν (ἡ ναῦς) ι 143, ἄνευ ὑποκ. = δὲν ἦτο φῶς, ὥστε νὰ βλέπῃ τις. Ξ 332—τὰ πάντα ἦσαν προφανῆ· ἀόρ. παθ. προφανέντα, τε, δυτκ. εἶσα Ρ 487, μετὰ τοῦ «εἰς, ἐν», «ἀνὰ» μετ' αἰτ. Θ 378.
πρό-φᾰσις, πρόφασιν αἰτ. ἀντὶ ἐπιρ.—διὰ ὄψιν, ἐπὶ προφάσει Τ 262 καὶ 302.
προ-φερής, μόνον συγκρ. καὶ ὑπερθ. προ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

φερέστερος, ον, οι, αι καὶ ὑπερθ. προφερέστατος, κυρ. ὁ μᾶλλον φερόμενος ἐμπρός, ἐπομ. ἐξαίρετος, ἔξοχος «τινός, τινί», «ἅλματι, βίῃ» φ 134, μετ' ἀπαρ. Κ 352 εἰς τὸ ἐλκύειν.

προ-φέρω, προφέρησι, ωμεν, οις, ε, ων, ουσα, αι α') ἀπάγω, ἀπομακρύνω· Ζ 346 ἡ δύναμις τοῦ ἀνέμου, υ 64 «ἡ θύελλα». 6') προσφέρω Ι 323, Ρ 121. γ') μεταφ. φέρω εἰς φῶς, ἐμφανίζω Κ 479 = φανερὸν ποιεῖ· «ὀνείδεα» Β 251=λέγοις ὀνείδη κατὰ πρόσωπον, ὀνειδίζοις· «τινὶ ἔριδα» ἐρίζω πρός τινα Γ 7, ζ 92 = ἁμιλλώμεναι· «μένος» ἀποδεικνύουσι. Μέσ. ἐνσ. ὑπ. -φέρηται ἔριδα = εἶναι ἕτοιμος εἰς ἅμιλλαν, προκαλῇ εἰς ἅμιλλαν θ 210, Γ 7.

προ-φεύγω, ἀόρ. ὑπ. προφύγῃ (ῠ), εὐκτ. φύγοισθα, ἀπ. φυγεῖν, μετχ. ών, ὀντα α') ἀπολ. φεύγω μακρὰν Α 340. 6') «χεῖρας, θάνατον» διαφεύγω Ψ 314, χ 325, λ 107.

πρό-φρασσ(α) (ἐκ τοῦ φράν-τα, πρβ. -φρων) πρόθυμος, εὐμενὴς ε 161· προθύμως, ἐξ ὅλης ψυχῆς κ 386, Φ 500.

πρό-φρων, ονι, ονες, ἐπίρ. προφρονέως (φρὴν) πρόθυμος, εὐμενὴς ἢ ἐξ εὐμενοῦς καρδίας· «θυμῷ» Θ 40 δὲν ὁμιλῶ σπουδαίως· Ξ 357, Ε 810, ξ 406 μετὰ προθυμίας, μετὰ θάρρους· ξ 54 καλῶς, π 257 φιλοφρόνως, φιλικῶς· δ 230 μετὰ χαρᾶς.

προ-χέω, προχέει, ειν = χύνει, ἐκβάλλει· μετασ. περὶ πολλῶν ἀνθρώπων. Πα0. -χέοντο πρτ. = διεχέοντο, ἐχύνοντο ἐξερχόμενοι Ο 360, Φ 6. Ἴλ.

πρό-χνυ ἐπίρ. (γόνυ, πρβ. πλοχμοί) ἐμπρὸς εἰς τὰ γόνατα. ἐπὶ γόνατα Ι 570· μεταφ. περὶ τῆς ἀπωλείας ἐκείνου, ὅστις, ἐπειδὴ ἐξέλιπον αἱ δυνάμεις, δὲν δύναται νὰ σταθῇ Φ 460 «ἀπολέσθαι» = νὰ ἀπολεσθῶσι παντελῶς.

προ-χοή, πλθ. προ-χοῇσ(ιν), ὰς θηλ. (χέω), στόμιον ποταμοῦ, ἐκβολαὶ υ 65, Ρ 263.

πρό-χοος, φ, ον θηλ. ἀγγεῖον (λάγηνος), δι' οὗ χύνεται ὕδωρ α') εἰς τὰς χεῖρας τῶν νιπτομένων Ω 304· ἦτο ἐκ μετάλλου δ 52 «χρυσείη». 6') δι' οὗ οἶνος ἐκ τοῦ κρατῆρος εἰς τὰ ποτήρια χύνεται σ 397 (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ἄμφωτον).

πρυλέες, ἐων, ἐεσσ(ι) (ῠ), οἱ πεζοὶ ὁπλῖται καὶ οἱ βαρέως ὡπλισμένοι, ἀντιτ. καὶ οἱ ἐκ τῶν ἁρμάτων μαχόμενοι καὶ ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι Α 49, Μ 77, Ο 517, Ε 744.

Πρυμνεύς, ῆος, εἰς τῶν Φαιάκων θ 112 ÷

πρύμνη, ης, ἐπίθ. θηλ. ἐκ τοῦ πρυμνός, ἀλλ' ἀντὶ οὐσ. ἡ πρύμνη, τὸ ὀπίσθιον τοῦ πλοίου, ὅπου ἵσταται ὁ πηδαλιοῦχος Α 409· καταλλήλως, διότι αἱ πρύμναι τῶν νηῶν ἐξαχθεισῶν βλέπουσι τὴν γῆν Σ 76, 447· Ξ 32 ἄμεινον «πρυμνῆσι». πρύμνηθεν ἐκ τῆς πρύμνης «λαμβάνειν» Ο 716 ÷

πρυμνήσι(α), τὰ, ἐνν. πείσματα, τὰ σχοινία, δι' ὧν ἡ πρύμνη τῆς νηὸς ἐξαχθείσης προσδένεται εἰς τὴν παραλίαν (πρυμάτσα) «πρ. κατέδησαν, ἀνάψαι» = προσορμίζεσθαι Δ 436, αἱ δὲ εὐναὶ ἐρρίπτοντο εἰς τὴν θάλασσαν ι 137· «πρ. λύειν» = ἀποπλέειν δ 418.

πρυμνός, οῖο, όν, οῖσι, ῆς, ῇ, ήν, ὸν (πρό, πρόμος) ἔσχατος, τελευταῖος (ὁ πρὸς τὴν ῥίζαν, τὴν ἄκραν)· τὸ ἀνώτατον τοῦ σκέλους Π 314, 124, «πρυμνὴν» ναῦν Π 286· πρβ. Μ 446· «πρυμνὸς παχύς» τὸ κατώτερον (τὸ ἐνδότερον) μέρος παχύς ἦτο, τὰ ἀνώτερα ὀξύς Ε 292, «γλῶσσαν» τὸ ἐνδότερον, ἡ ῥίζα τῆς γλ., Μ 149 «ἐκτάμνοντες—» ἐνν. ὕλην, σύρριζα ἐκκόπτοντες. Τὸ οὐδ. ὡς οὐσιαστ. «—θέναρος» τὸ ἔσχατον τοῦ θέναρος, (τὸ περὶ τὸν καρπὸν μέρος) Ξ 32. ὑπερθ. πρυμνότατον ρ 463=ἔσχατον.

πρυμν-ωρείη, τῇ (πρυμνὸς καὶ ὄρος), ἡ ἀκρώρεια, τὸ πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ ὄρους (ῥιζοβοῦνι) Ξ 307 ÷

Πρύτανις, ιος, εἷς τῶν Λυκίων Ε 678 ÷

πρώην ἐπίρ. (πρό πρώτος) πρότερον, νεωστί Ε 832. Ἴλ.

πρωθ-ήβαι, ας, ἀρ., θηλ. ην (ἥβη) οἱ ἐν τῇ πρώτῃ ἡλικίᾳ ὄντες, πρόσηβοι, ἔφηβοι Θ 518, θηλ. μόνον α 431· «ἀνήρ, παῖδες, κοῦροι».

πρῶι ἐπίρ. (πρό), πρωΐ ω 28 πρὸ τῆς ὥρας.

πρώϊζ' ἀντὶ πρωϊζὰ (πρῶι) πρώην Β 303 ÷

πρώϊον οὐδ. ἐπίρ. σήμερον πρωΐ Ο 470 ÷

πρών Ρ 747, πρώνες, ας, ἀρ. (πρό), ὕψωμα, μέρος ὄρους προέχον, ἀκρωτήριον, Μ 282. Ἴλ.

Πρωρεύς εἷς τῶν Φαιάκων θ 113 ÷

πρώρη, νηῦς ἐπίθ. κατ' ὀλίγον μεταπεσὸν εἰς οὐσ. (πρό, πρόερος πρῶρος) ἡ πρῶρα μ 230÷

Πρωτεσί-λαος Γ, τοῦ Ἰφίκλου, ἀρχηγὸς τῶν Θεσσαλῶν, ὁ πρῶτος ἀποβιβασθεὶς εἰς τὴν Τρωϊκὴν χώραν καὶ φονευθεὶς Β 698, 706· Ο 705, Ν 681, Π 286.

Πρωτεύς, Π. τῆς Εἰδοθέας πεφάτων τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ τὰς φώκας κυροῦ ἐν τῷ αἰγυπτιακῷ πελάγει συλάττων. Εἶχε τὴν δύναμιν νὰ προλέγῃ τὰ μέλλοντα καὶ μεταμορφώνηται εἰς ὁιανδήποτε πρᾶγμα δ 365, 385.

πρω-τίστος, ῳ ὑπερθ. τοῦ πρῶτος, ἐπιτεί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διὰ τοῦ πολύ) πρῶτος· οὐδ. πρώτιστον πρὸ κλητ. εἰς 3 πόδ. (Ὀδ.) καὶ (πρώτιστ' λ 160) —πρώτιστα πρὸ συμφώνου εἰς 3 πόδ., πρῶτον. πρότερον πάντων Ξ 295, γ 57, ι 224.

πρωτό-γονος, πρωτογόνων ἀρνῶν = τῶν πρωτοτόκων Δ 102. Ἰλ.

πριωτο-παγής, πρωτοπαγέα αἴτ. καὶ ἀρσ. «εἷς πλ. (πέπηγα) νεωστὶ πεποιημένος, νεοποίητος, νέος Ε 194 καὶ Ω 267 «δίφροι, ἅμαξαν».

πρωτο-πλόον (πλόος) «νῆα» ἐπίθ. = πρωτόπλουν (πρωτοτάξειδον) θ 35 †

πρῶτος, φ, ον, ω, οι, οισι(ν), ους, η, ης, ῃ, ῃν, αι, ας (ὑπερ. τοῦ πρό)—πρῶτος ἐπὶ τόπου ἀντιτ. τῷ «ὕστατος» Π 371, φ 421· «οἱ πρ.»—οἱ πρόμαχοι· «θύραι» = πρόθυρα (ἐνν. ἀθλα ψ 275), οὐδ. πρῶτον, πρῶτα ὡς ἐπίρ. καὶ μετὰ τοῦ «ἐπειδή, ὡς, ἐπεί», ἀρ' οὐ ἅπαξ, εὐθὺς ἀρ' οὗ, καὶ μετὰ ἀναρ. γ 320. «Τὸ πρῶτον» = κατὰ πρῶτον, καὶ «ἐπειδὴ ὡς, ἐπειδή»· «τὰ πρῶτα» κατ' ἀρχάς· «ὡς» θ 268· Δ 6 ἀπόδοσ εἰς τὸ διαστήτην = ἤρχισαν νὰ διαρρωγῶσι.

πρωτο-τόκος «μήτηρ» ἡ κατὰ πρῶτον τίκτουσα (ἡ πρωτάρα, πρωτόγεννη) Ρ 5 †

Πρωτεύς, οῦς, μία τῶν Νηρηΐδων Σ 43 †

πρώονες, ἴδε πρών.

πταίρω, ἀόρ. 2 ἔπταρεν μέγ'=πολὺ ἐπαρνίσθη ρ 541 † τοῦτο ἡ Πηνελόπη καλὸν οἰωνὸν ἐνόμισε.

πτάμενος, πτάτο, ἴδε πέτομαι.

πτελέη, πτελέην, αι, ας, ἡ πτελέα (φτελιὰ) Ζ 419. Ἰλ. ἐφύτευσαν αἱ νύμφαι περὶ τὸν τάφον τοῦ Ἡετίωνος.

Πτελεός α') Ἀχαϊκὴ πόλις τῆς Θεσσαλίας Β 697. β') ἀποικία τῆς προηγ. ἐν Ἤλιδι Β 594.

πτέρνη, πτέρνης, γεν. ἡ πτέρνα Χ 397 †

πτερόεις, πτερόεντες, τ(α) (πτερὸν) πτερωτὸς α') τὰ βέλη, ἃ κατὰ τὸ ὀπίσθιον ἄκρον ἔφερον πτερὰ Γ 68, Δ 117· «ὀιστοί, ἰόν, βέλη»ἐπτερωμένα,ταχέα. β') «λαισήϊα»ἐλαφρά,κοῦρα Ε 453 (ἴδε Εἰκ.ἐν λ. λαισήϊα) γ') μεταφ. «ἔπεα» οἱ πτερωτοὶ λόγοι, οἱ εὐκίνητοι,οἱ ταχεῖς· (Ἡρακλ. ὁ ποντικ. λόγους ταχεῖς, λόγου γὰρ οὐδὲν ταχύτερον). Οἱ λόγοι, οἱ εὐκόλως προφέρονται καὶ οἱονεὶ ἐκ τοῦ στόματος ἁρίπτανται Θ 496, Β 109.

πτερόν, ἀ οὐδ. (πέτομαι), πτερὸν Ο 527, πλθ. πτέρυγες. «πυκνὰ βάλλειν» κτυπᾶν τὰ πτερά· μεταφ. σύμβολον κουφότητος Τ 386 καὶ ταχύτητος η 36· αἱ κῶπαι τοῦ πλοίου λ 125.

πτέρυξ, πτέρυγος, εσσι(ν) (ὕ. πτερὸν) ἡ πτέρυξ (φτερούγα) Β 316.

πτήσσω, ἀόρ. πτῆξε α') μετβ. καταστέλλω, κατευνάζω «θυμὸν» Ξ 40. β') πθ. πρκ. πεπτηώς, ῶτες, ζαρωμένοι, κεκυφότες ξ 354, χ 362.

πτοιέω, μόνον 3 πλ. ἀορ. πθ. ἐπτοιήθεν= ἐπτοιήθησαν, ἐν φόβῳ ἐγένοντο χ 298 †

Πτολεμαῖος Υ. Πειραίου, Π. Εὐρυμέδοντος Δ 228 †

πτολεμίζω, ιστής, μος κλ. ἴδε πολεμίζω κλ.

πτολίεθρον, α (πόλις), πόλις, πάντοτε μετὰ γεν. ὀνόματος κυρ. «Ἰλίου», ἡ δὲ γεν. αὕτη ἢ εἶναι προσδιορισμὸς ἢ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ κατέχοντος α 2, ι 165· Ι 668. «Τρώων—» Δ 163 περὶ τινος τῶν περιχώρων πόλεων ὁ λόγος.

πτολί-πορθος, φ, ον καὶ «πόρθιον (ι 504, 530) ἀρ. θηλ. (πέρθω) — ὁ πορθητὴς τῶν πόλεων «Ἐνυώ, Ὀτλεύς, Ὀτρυντεύς, Ἄρης, Ἀχιλλεύς, Ὀδυσσεύς». Ἰλ. σ 356.

πτόλις, ἴδε πόλις.

πτόρθων, τόν, βλαστόν, κλάδον ζ 128 †

πτύγμ(α), τὸ, πτυχὴ «πέπλοιο» Ε 315 †

πτυκτῷ δοτ. (πτύσσω) διπλωμένῳ καὶ οὕτω κεκλεισμένῳ «πίνακι» Ζ 169 †

πτύξ, πτυχί, ες, ας θηλ. (πτύσσω) α') πτυχὴ (δίπλα) τῆς ἀσπίδος, εἰς ἣν δέρματα καὶ μετάλλινα ἐλάσματα ἐπάλληλα ἐτίθεντο· ἐν τῇ τοῦ Αἴαντος 7 δέρματα καὶ ὑπεράνωθεν ἔλασμα χαλκοῦ Η 247, ἐν δὲ τῇ τοῦ Ἀχιλλέως «πέντε ἔσαν σάκεος πτύχες» Τ 481, Υ 269 ἑξ. β') φάραγξ, κοιλὰς «Οὐλύμποιο» Α 77.

πτύον, πτυόφιν (πτύω) τὸ πτύον (φτυάρι) Ν 588 †

πτύσσω, ἀόρ. μετχ. πτύξασα ἐνεργ. διπλώνω «χιτῶνα, εἵματα» α 439, ζ 111· παθ. πρτ. ἐπτύσσοντο «ἔγχεα» εἰς τὸ αὐτὸ συνήγοντο, προσήγγιζον Ν 134.

πτύω, πτύοντα (ῠ) μετχ. ἐνσ. «αἷμα» ἐκβάλλοντα, ἀποπτύοντα Ψ 697 †

πτώξ, ῶκα ἀρσ. δειλὸς Χ310, λαγὼς Ρ676.

πτωσκαζέμεν ἀπ. (πτώξ) = δειλιᾶν, συστέλλεσθαι Δ 372 †. Ἐκ τοῦ

πτώσσω, πτώσσεις, ουσι κτλ. ἐνσ., πρτ. πτῶσσον Φ 26 (πτήσσω. πτώξ) εἶμαι περίφοβος (ζαρώνω) «τί πτώσσεις;» Δ 371. «ὑπό τινι» Η 129=δειλιῶντες ἐνώπιον τοῦ Ἐκτ., ἐπαιτῶ, περιέρχομαι μετὰ φόβου «κατὰ δῆμον» ρ 227· «ἀλλήλους» Π 427· «νέφεα» φοβοῦνται χ 304.

πτωχεύω, η, ειν, πρτ. θαμ. πτωχεύεσκ(ε),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

μέλ. εὑσων (πτωχός) ἐπαιτῶ «προτί, κατὰ ἄστυ, ἀνὰ δῆμον»· μετθ. «δαῖτα» ρ11, 17.

πτωχός, ῷ. ὸν. οἱ, ῶν, οὺς (πτώσσω) ἐπαίτης, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ «ἀνήρ» φ 327, ξ 400. Ὀδ. «ἀνιηρός, κακοείμων, λευγαλέος, πανδήμιος».

Πυγμαῖοι, μυθώδ. τι ναννικὸν ἔθνος (πυγμή) Γ 6 †

πυγ-μαχίη, πυγμαχίης ἡ διὰ πυγμῆς μάχη «ἀλεγεινή» Ψ 653 καὶ 665· ἐκ τοῦ

πυγμάχος, πυγμάχοι (ἄ. πυγμή) = οἱ πύκται, οἱ διὰ πυγμῆς μαχόμενοι θ 264.

πυγμή, πυγμῇ (ὁ γρόνθος τῆς χειρός), ἀγὼν πυγμῆς νικήσας Ψ 669 †

πυγούσιον αἰτ. ἀρσ. (πυγών, τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τῶν δακτύλων) ἑνὸς πήχεος μῆκος «ἔνθα καὶ ἔνθα» κ 517 καὶ λ 25= πηχυαῖον.

πύελον αἰτ. τὴν (ῡ. ἀντὶ πλύελον, ἐκ τοῦ πλύνω) ὄργυμα, σκάφη, ἐν ᾗ παραβάλλονται αἱ τροφαὶ τῶν ζώων τ 553 †

πυθέσθαι ἀόρ. ἀπ. τοῦ πυνθάνομαι.

πυθμήν, πυθμένι, α, ες ἀρσ. ὁ πυθμήν, τὸ κατώτατον μέρος α') ἀγγείου· ἡ βάσις, τὸ βάθρον Λ 635 «δύω δ' ὑπο π. ἦσαν» τοῦ ποτηρίου τοῦ Νέστορος· ὁ Σχ. ἑρμηνεύων λέγει. «πρὸς τὴν κατασκευὴν τοῦ ποτηρίου Ἀρίσταρχος τοιαύτην εἶναί φησι. πρῶτον μὲν περίμηκες αὐτὸ εἶναι καὶ δύο πυθμένας ἔχειν, οὐχ ἕτερον ἐξ ἑτέρου, ὡς τινες, ἀλλ' ἑκατέρωθεν τῶν τεσσάρων ὤτων οὐκ ἐξ ἴσου τὰ διαστήματα εἶναι, ἵνα μὴ κατὰ πόσιν ἐναντίον τοῦ στόματος λαμβάνηται, ἀλλ' ἑκατέρωθεν τοῦ ποτηρίου δύο καὶ δύο. Τούτων δὲ ἅπτεσθαι μικρὰν πε-

λειάδα μίαν ἑκατέρωθεν, ἀντεστραμμέναι δ' εἰσὶν αὐταῖς, ἀνὰ μέσον δὲ αὖ τούτων δύο· κατὰ γὰρ ἕκαστον τῶν ὤτων, τοσαύτας φησὶν (ὁ ποιητής). Εἶναι γὰρ ὡσεὶ φιάλην κοίλην, ὥστε ταῖς δύο χερσὶν ὑπολαμβάνοντας τῶν ὤτων προσλαμβάνεσθαι». Ἠδύνατο λοιπὸν νὰ ἀναστρέφηται ὡς «δέπας ἀμφικύπελλον»· (ἴδε Εἰκ. καὶ ἐν λ. ἄμφωτον). β') τὸ κατώτερον μέρος τοῦ δένδρου, ὃ ἐξέρχεται ἐκ τῆς γῆς ν 122, 372.

πύθω, μέλ. **πύσει** Δ 174=σαπίσει «ὀστέα», παθ. πύθεται, ομένων=σήπεται Λ395, μ46.

Πυθώ, οῦς, οἱ, ὦ καὶ **Πυθῶνα**, ἀρχαιότατον ὄνομα τοῦ μαντείου τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τὸν Παρνασσὸν θ 80, Ι 405, Β 219. Πυθῶδε = εἰς τὴν Πειθὼ λ 581.

πύκα (ῡᾰ) ἐπίρ. στερεῶς, δυνατῶς Ι 588· μεταφ. μετὰ πάσης ἐπιμελείας, ἐπιμελῶς, μετὰ τοῦ «φρονεῖν, τρέφειν» Ε 70.

πυκάζω, εὐκ. **πυκάζοιεν**. ἀπ. ἐνσ. εἰν, ἀόρ. πύκασε(ν), αι, ας, άσᾰσα, πρκ. παθ. μετχ. πεπυκασμένος, α (πύκα) — συγκαλύπτω, κατασκεπάζω «κάρη», «νέκυν», μετὰ δοτ. «νεφέλῃ» «ἅρματα—» ἐπιμελῶς κεκαλυμμένα μὲ—· «ῥάκεσιν ὤμους» μὲ ῥάκη κατὰ τοὺς ὤμους· «τινὰ φρένας» κατέλαθε τὰς φρ. (λύπη) Θ 124. λ 320 μεταθ., οὐ ὑποκ. τὸ ἰούλους = πρὶν οἱ ἴουλοι αὐξήσωσι καὶ σκεπάσωσι τὰς παρειάς· ἄλλ. ἀμετθ. πρὶν αἱ παρειαὶ σκεπασθῶσι.

πυκι-μήδης, γεν. **πυκιμήδεος** (μῆδος) συνετός, φρόνιμος α 438 †

πυκινός, ὴ, ὸν, οἱ, οἶσι(ν), ἡ, ῆς, ῇ, ήν, αἱ, ῆς, άς, ὸν, (ά) καὶ **πυκνόν**, οἱ, οἷσιν, ούς, ἡ, ἥν, αἱ, ῆσι, ά (πύκα)—κυρίως πυκνός, συμπαγής (περὶ ἀριθμοῦ καὶ πλήθους) «φάλαγγες, στίχας»· παχύς, ἀσφαλής (περὶ σώματος καὶ ὕλης) «—νέφος, θώρηξ, χλαῖνα»· καλῶς ἡρμοσμένος, οὗ τὰ μέρη πρὸς ἄλληλα καλῶς ἁρμόζουσι «λέχος, δόμος, χηλός»· τὸ ἐπιθ. ὡς ἐπίρ. «πτερά» θ 151=συχνά, πολλάκις ἐτίναξαν τὰ πτ.· «ὄζος, δρυμός, θάμνος, ὕλη· πυκνά, ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου· «βαρὺ ἄχος» Ω 480, βαρεῖα, μεγάλη «ἄτη» Π 599· (βαρύς), συνετός, φρόνιμος Β 55, Σ 216, Ξ 294, Ω 282. Ἐπίρ. πυκινόν, ά, πυκνόν, ά καὶ **πυκινῶς**, στερεῶς, συμπαγῶς, σφόδρα τ 95, Τ 312· συνετῶς Φ 293, α 279.

Πυλαι-μένης, εος, βασ. τῶν Παφλαγόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων Β 851, Ε 576. Αὐτοῦ Υ. ὁ Ἀρπαλίων Ν 643. Ἐν Ν658 ἀναφαίνεται ὁ Π. ἐν τοῖς ζῶσι.

Πυλαῖος, Υ. τοῦ Λήθου, ἀρχηγὸς τῶν Πελασγῶν Β 842 †

πῡλ-άρτης, πυλάρταο (τᾶ. ἀραρίσκω) ὁ φύλαξ τῶν πυλῶν, ὁ πυλωρός, ἰδίως περὶ τοῦ Ἅδου Θ 367, λ 277.

Πυλ-άρτης, Τρὼς Α 491, Π 696.

πῡλᾱ-ωρός, πυλαωρούς, τοὺς (ὅρομαι, ὥρα) = πυλωρούς, φύλακας τῶν πυλῶν Φ 530, Ω381 (τῶν φρουρίων τῆς Τροίας).Ἰλ.

πύλη· πύλαι, ἀων, ησ(ι), ας θηλ. (ῡ. πόλος;) πύλη· περὶ πύλεων Ι 145, τῆς Τροίας(ἧς μία μόνη μνημονεύεται),τοῦ ναυτικοῦ στρατοπέδου (μία μόνη ὑπῆρχε) Η 339, Κ 126, τοῦ Ἅδου = ὁ θάνατος Ι 312, τοῦ οὐρανοῦ Ε 749, τῆς Καλυδῶνος Ι 573. Μεταφ. δ 809 = ἐν βαθεῖ ὕπνῳ· αἱ πύλαι τοῦ ἡλίου ω 12, δι' ὧν ὁ ἥλιος δύει· «δικλίδες, ὑψηλαί, εὖ ποιηταί, εὖ. πύκα. στιβαρῶς ἀραρυῖαι».

Πυλη-γενής, ἰδε Πυλοιγενής.

Πυλήνη, πόλ. ἐν Αἰτωλίᾳ Β 639 †

Πύλιοι (ῡ̆), οἱ κάτοικοι τῆς Πύλου Η134.

Πυλοι-γενής, ὁ ἐν Πύλῳ γεννηθείς, Νέστωρ Β 54, ἵππος Ψ 303.

Πύλονδε=εἰςΠ.γ182. Πυλόθεν=ἐκΠ.π223.

πύλος, ἐν πύλῳ Ε 397 † = ἐν τῇ πύλῃ (δηλ. τοῦ Ἅδου)· ὅπερ ἐγένετο ἐν τῇ πρὸς τὸν Ἅδην μάχῃ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε οὗτος κατέβη νὰ μεταφέρῃ τὸν Κέρβερον, ἀλλ. γρ. ἐν Πύλῳ ἀναφέρεται εἰς τὴν πρὸς τὸν Νηλέα μάχην τοῦ Ἡρακλέους, καθ' ἣν ἐπλήγωσε τὸν Ἅδην.

Πύλος α') πόλ. ἐν Τριφυλίᾳ πρὸς νότον τοῦ Ἀλφειοῦ Α 671. β') πόλις τῆς Μεσσηνίας. «ἡγαθέῃ, ἱερῆς, ἡμαθόεντος, τι».

Πύλων, ωνος Τρὼς Μ 187 †

πύματος, ῳ, ον· η, ης, ην. ας· ον. α' ἔσχατος, ὕστατος Δ 254. Λ 759· ἀντὶ οὐσ. Λ 65 «ἐν πυμάτοις» ἀντιτ. τῷ «πρῶτοι»· περὶ χρόνου καὶ τάξεως=τελευταῖος Ψ 373 «ὄρομεν», δ 20 «ὄρπον». Τὸ οὐδ. ἐπίρ. Χ 203, δ 685, ἐν τέλει, τελευταῖον.

πυνθάνομαι, πρτ. πυνθανόμην, καὶ πεύθομαι, οἰαθ' = οἴατο 3 πλ. εὐκ., εσθαι, έσθω, όμενος, πρτ. (ἐ)πεύθετ(ο), ὁμεθ(α), μέλ. πεύσομαι, σεαι, σεται, σόμενος, ον, ἀόρ. ἐπύθοντο, καὶ 1 ἐν. πυθόμην, 3 δυϊκ. έσθην, ηαι, ηται, ησθε, οίμην, οιτο, οίατο καὶ ἀόρ. ἀναδ. εὐκ. πεπύθοιτ(ο), πλ. πεπυθοίατ(ο), πρκ πέπυσμαι, σσαι, ὑσθαι, ὑπερ. (ἐ)πέπυστο, 3 δυϊκ. πεπύσθην — μανθάνω· πληροφοροῦμαι δ 215 καὶ «τινὸς» παρά τινος Ι 408· ἰδίως ἀκούω «τί» κ 147, π 412. Ο 479· «τινὸς» ν 256, ξ 321, μόνον ζ 465 «βοῆς», «τί τινος» Ρ 408 = τι παρά τινος καὶ «ἔκ τινος»· «τινά» μετὰ μετ. Ζ 50, Λ 135. πρβ. Ε 702· ἤκουον ὅτι εἶναι, μετὰ γεν. λ 50, μετὰ μετ. Α 257, Υ 322· ἐρωτῶ, ζητῶ δ 360, ρ158· μετὰ πλαγίας ἐρωτήσεως Α 649.

πῦξ (ἐκ τοῦ πυξί) ἐν πυγμῇ, μὲ τὸν γρόνθον «ἀγαθὸς μάχεσθαι» Γ 237,θ 103, 130.

πύξινον ἐπίθ. οὐδ. (πύξος) τὸν ἐκ ξύλου πυξοῦ πεποιημένον «ζυγὸν» Ω 269 †

πῦρ, πυρός, ὁ, ἀ, τὸ πῦρ ζ 305· ἐφ' οὗ ἔκαιον τοὺς νεκροὺς Η 412, «ἐκ π. αἰθ.—» ἀβλαβεῖς ἐκ μέσου τοῦ κινδύνου Κ 246. πλ. τὰ πυρά. τὰ ὑπὸ τῶν νυκτοφυλάκων καιόμενα, οἱ πυρσοὶ Θ 509, 963. μεταφ. Β 340, Ζ 182 «πυρὸς μένος». Δ 104 «ὀλοόν. αἰθόμενον, κήλεον, μαλερόν».

πυρ-άγρην, τὴν (ῡ.ἄγρη)=τὴν πυράγραν γ 434 καὶ Σ 477.

Πυρ-αίχμης, ἀρχηγὸς τῶν Παιόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων Β 848, Π 287. (ῡ).

πῡρ-ακτέω, πρτ. ἐπυράκτεον = ἐπύρωνον ι 328 †

Πύρασος α') ἐκ Τροίας Α 491. β') πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ Β 695.

πυργηδόν ἐπίρ. (πύργος) στοιχηδόν, ἐν τάξει, ἀσφαλῶς Μ 43, Ο 618. Ἰλ.

πύργος, ου, ῳ, ον, οι, ων, οις, ους ἀρ. α') πύργος Γ 154, Ι 588. β') τὸ τεῖχος μετὰ τῶν ἐπ' αὐτοῦ πύργων ζ 262. γ') ὀχυρώματα Η 338, Θ 213 περὶ ὅλου τοῦ τείχους, κατὰ μεταφ. προπύργιον «—Ἀχαιῶν» ὁ Αἴας λ 556· τὰ πτώματα τῶν στρατιωτῶν Δ 347· συνηρισμένον στίφος Δ 334. «εὐδμητος, μέγας, προὔχων, ὑψηλός».

πυργόω, πύργωσαν 3 πλ. ἀορ. μὲ τεῖχος καὶ πύργους περιέβαλον, ὠχύρωσαν λ 264†

πυρετόν, αἰτ. πυρετόν, θέρμην Χ 31 †

πυρή, ῆς, ῇ, ήν, αἱ, ἡ πυρά, τὸ καιόμενον πῦρ—«νεκύων» Α 52, Δ 59· ὁ τόπος τῆς πυρᾶς «ἀλεγεινῆς» Ψ 110—177, 192—258, Ω 786—799.

πυρη-φόρον ἰδε πυρο-φόριο.

πυρι-ήκης, πυριήκεα αἰτ. (ῡ. ἀκή, -ήκης) τὸ ἄκρον ἔχοντα πεπυρωμένον (πεπυρακτωμένον) «μοχλὸν» ι 387 †

πυρί-καυστος (ῡ. καίω) ὁ πυρὶ κεκαυμένος Ν 564 †

Πύρις, ιν, εἷς τῶν Λυκίων Π 416 †

Πυρι-φλεγέθων ποτ. Ἅδου κ 513 † (ῡ).

πυρκαϊή, ῆς, ἠν (ᾱ. καίω), τόπος ὅπου πῦρ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

καίεται, πυρκαϊά, πυρὰ Ψ 158· «ἐμαραίνετο, σβέσατε».

πύρνον, ἀ, οὐδ. (πυρός). πύρινος (σιταρένιος) ἄρτος, ψωμὶ ο 311. Ὀδ.

πῦρός, πυρόν, οἱ, ῶν, οὺς, σῖτος ὡς τροφὴ ζώων Δ 69, Ε 196, τ 553, καὶ ἀνθρώπων ο 109. «μελιηδής, μελίφρων».

πυροφόρους, οι καὶ πυρη-φόρον, ὁ παράγων σῖτον, σιτοφόρον «ἄρουρα, πεδίον» Μ 314, γ 495.

πυρ-πολέω, πυρπολέοντας μετ.=καίοντας πῦρ κ 30 †

πυρσοί ἀρ. (πῦρ) καιόμεναι δᾷδες, φανοί, φρυκτωρίαι, ὡς σημεῖον νυκτερινὸν Σ211†

πώ ἐγκ. ἐπίρ. «οὔ πω» ἀκόμη δέν, ἀλλὰ καὶ οὐδαμῶς· καὶ «οὔ πώ ποτε» οὐδέποτε πλέον.

πωλέομαι, πωλέ(εαι), εῖται, εύμενος, πρτ. πωλεύμην, εῖτ(ο), θαμ. πωλέσκετο, μέλ. πωλήσεαι (πέλομαι) — περιφέρομαι, διατρίβω, φοιτῶ «εἰς, ἐπί, μετά τινας, δεῦρο» ι 189, δ 384, δ 55, Δ 490, χ 352, Ε350.

πῶλος, οισιν, ους, κοιν. νεογνὰ ἵππων (πουλάρια) Α 681, Υ 222, ψ 246. «ἀταλὴ»

πῶμ(α), δοτ. πλ. ασιν, οὐδ. σκέπασμα, βούλωμα «χηλοῦ» Π 221, «ἀμφορέως» δ 353, «φαρέτρης» Δ 116. (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. φαρέτρη).

πώποτε—ποτὲ ἤδη, πάντοτε μετὰ τοῦ «οὐ» οὐδέποτε μέχρι τοῦδε μ 98.

πῶς; πῶς; τίνι τρόπῳ; μετὰ τοῦ «ἄν, γάρ, γὰρ δή, δέ, δή, νῦν» μετὰ τοῦ «τ' ἄρα».

πώς,=ἐγκλ. κάπως, κατά τινα τρόπον «αἴκεν πως, οὐ μέν πως».

πωτάομαι, πρτ. **πωτῶντο** (πέτομαι) = ἐπέτων, ἐφέροντο (ῥιπτόμεναι) Μ 287 †

πῶυ Γ 198, εα, εσι, ποίμνιον «οἰῶν» ξ 100, μ 129, ω 112, «μήλων» δ 413.

Ρ.

Ῥά, ῥ', ἴδε ἄρα.

ῥάβδον, ω, οισι θηλ. (ῥέπω;) α') ἡ ῥάβδος. ἰδίως ἡ μαγικὴ ῥάβδος τοῦ Ἑρμοῦ Ω 343, τῆς Κίρκης κ 238, τῆς Ἀθηνᾶς ν 429. 6') ἡ ἁλιευτικὴ ῥάβδος (καλάμι) μ 251. γ') πλ. «ῥάβδοισι χρυσείης» Μ 297. Σχ. ἀντὶ τοῦ ἔρραψε τὰς βοείας ῥαφαῖς ῥαβδοειδέσιν ὡσανεὶ φλεψίν· τὸ δὲ περίκυκλον ἄμεινον δύο ποιεῖν, περὶ καὶ κύκλον, ἵνα ᾖ περὶ τὸν τῆς ἀσπίδος κύκλον. Εὐστ. ἕτεροι δὲ ῥάβδους τοὺς κανόνας ἐνόησαν, οἷς αἱ ἀσπίδες τότε ἀνείχοντο.

ῥαδαλόν. εὐκίνητον. ἀρχ. γρ. = ροδανὸν Σ 576. (ᾰᾰ)

Ῥαδά-μανθυς, υος (Ῥαδ) Υ. τοῦ Διός, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος Ξ 322, η 323, εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον δ 564 (ᾰᾰ).

ῥαδινήν, (Ῥαδ.), εὐλύγιστον «ἱμάσθλην» Ψ 583 †

ῥαθάμιγξ, ῥαθάμιγκες (Ῥαθ—| θηλ., πλθ. μόναν, ῥανίδες Λ 536· μεταφ. «κονίης—» μόρια κονιορτοῦ Ψ 502. Ἰλ.

ῥαίνω (ἐκ τοῦ ῥαδνjω), πρτ. πθ. **ῥαίνοντο** ἀόρ. ἐνερ. προσ. ῥάσσατε. πθ. ἐρράδαται, ὑπρσ. ἐρράδατο (ᾰᾰ)—ῥαντίζω «τί τινι» Α 282, υ 150, Μ 431 «αἵματι—».

ῥαιστῆρα αἰτ. ἀρ.=σφῦραν Σ 477 †

ῥαίω, ὑπ. **ῥαίηαι**, πρτ. ἔρραιε, μέλ. ῥαισέμεναι, ἀόρ. ῥαίσῃ, αι—θραύω, συντρίβω «τινὰ» ε 221 προξενῶ κακά· Παθ. πρκ. ῥαῖσται, ομένου, ἀόρ. ἐρραίσθη-θραύομαι, συντρίβομαι Π 339, «νῆα ζ 326 ἐκαραβοτσακίσθη· ι 459 ἐσκορπίσθη· τὸ δὲ «πρὸς οὖδει» ἀπόδος εἰς τὸ θειομένου.

ῥάκος, εα, έων, εσιν, έεσσι οὐδ. (Ϝρακ, λάκος) διερρωγὸς ἱμάτιον ζ 178, χ 1. Ὀδ.

ῥαπτόν, άς, ἐρραμμένον ω228 κ. 229 ἐκ τοῦ ῥάπτειν, πρτ. 1 πλ. ῥάπτομεν, ἀόρ. ῥάψε, ψαι (σραπ—)—ῥάπτω, συνάπτω «χρυσείοις ῥάβδοισι» Μ 296 πρβλ. ἐν λ. ῥάβδον· μεταφ. μηχανῶμαι, παρασκευάζω «κακά, φόνον τινί» γ 118.

ῥάσσατε προσ. ἀόρ. ἐκ τοῦ ῥαίνω.

ῥαφαί, αἱ (ῥάπτω), αἱ ῥαφαὶ χ 186 † (ᾰ)

ῥάχις, ῥάχιν θηλ. ῥάχη Ι 208 † (ᾰ)

ῥΡέα μονοσύλ. Ο 187, Ῥείης Ξ 203· (εὐρείης) Θ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, γυνὴ τοῦ Κρόνου, Μ. τοῦ Διός, Ποσειδῶνος, Ἅδου, Ἑστίας, Δήμητρος, Ἥρας.

ῥέα, ῥεῖα, μονοσυλ. ῥᾳ̈ ἢ πρὸ κλ. ῥεῖ· εὐκόλως, ῥᾳδίως, μόνον ἐν Ἰλ. «μάλα ῥέα» Υ 101 – πολὺ εὐκόλως, μετὰ ῥ. κινήσεως σημ. Ι 477. «ζώοντες» οἱ ἀπόνως ζῶντες θεοὶ ε 122.

ῥεεθρα, τὰ (ῥέω)=ῥεῖθρα, ῥεύματα (ὑδάτων) Β 461, ζ 317.

ῥέζω, ἐνσ. καὶ πρτ., πρτ. θαμ. ῥέζεσκον, μέλ. ῥέξω, ει. ομεν, ειν, ἀόρ. ἔρρεξε, ἔρεξα κλ. ῥέξ(ε) Π535. Παθ. ἀόρ. μετ. ῥεχθέν. ἐντος (Ϝρέγιω, ἐκ τοῦ Ϝεργίω)—πράττω, ἐκτελῶ· μετ' αἰτ. «εὖ ῥ.»=εὐεργετεῖν, «κακῶς ῥ.» =βλάπτειν, «ἔργον, κακά, αἴσυλα» θυσιά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζω, προσφέρω θυσίαν, «ἱερά, θαλύσια, ἑκατόμβην» γ 5, Ι 535.

ῥέθεα, ῥεθέων, μόνον γεν. πλ. (ὄρνυμι)=μέλη Π 856, Χ 68.

ῥεῖα, ἴδε ῥέα.

Ῥείη, ἴδε Ῥέα.

Ῥεῖθρον λιμὴν Ἰθάκης α 186 †

ῥέπω, πρτ. Ϝρέπε, κλίνω «αἴσιμον ἦμαρ» ἐβάρυνεν εἰς τὸ ἕτερον μέρος, ἀπεφασίσθη ἡ ὡρισμένη ἡμέρα Θ 72, Χ 212.

ῥερυπωμένα, ἴδε ῥυπάω.

ῥεχθὲν=τὸ πραχθέν, ἴδε ῥέζω.

ῥέω, ῥέων, κλ. (ἐκ τοῦ σρεϜω) ἐνσ., πρτ. ἔῤῥεε (ἐκ τοῦ εσρεϜε), ει, εον, καὶ ῥέε, ον, ἀόρ. ῥύη = ἐῤῥύη γ 455· ἐπὶ ὑγρῶν, ῥέω· «ὕδατι, αἵματι»· μεταφ. ἐπὶ λόγου Δ 249, ἔτρεχεν ὁ λόγος ἀπὸ τὴν γλῶσσάν του, κ 393 ἔπιπτον· ἐν Μ 159 ἔφευγον τὰ βέλη, ἐπέτων· «ἐκ ῥέε» Ν 655 ἐξεχύνετο.

ῥηγμίν, ῥηγμῖνος, ῖνι, ῖνα ἀρ. (Ϝρήγνυμι) ἐκρηγνύμενον κῦμα, Υ 229 ἀφρίζον κῦμα· ὁ αἰγιαλὸς δ 430.

ῥήγνυμι, πλ. ῥηγνῦσι, πρτ. θαμ. ῥήγνυσκε, μέλ. ῥήξω, ειν. ἀόρ. ἔρρηξ(ε)ν καὶ ἔῤῥηξ(ε)ν κλ. (Ϝρηγ.) ῥηγνύω, διαρρηγνύω, συντρίβω, κόπτω, διασχίζω, διατρυπῶ «στίχας, φάλαγγας, πύλας, σάκος, τεῖχος». Πθ. ἐνσ. πρτ. ῥηγνῦτο, υντο, μέσ. ἀόρ. ἐρρήξαντο, ῥήξασθαι, ἀμενος κλ. ὑπ. ῥηξάμεθα «κῦμα» ἐκρήγνυται Σ 67, γίνομαι αἴτιος νὰ διαρραγῇ «ἔρις» Υ 55· διασπῶ, διαρρηγνύω Μ 440.

ῥῆγος, εϊ, εα, εσσι (Ϝρηγ—, ῥάκος) σκέπασμα γ 349, προσκεφάλαια (ἢ καλύμματα προσκεφαλαίων) ζ 38, ρ 73· λεπτὸν ὕφασμα, ὁ ἥπλωναν ἐπὶ τοῦ «θρόνου, θρήνυος»· «καλόν, πορφύρεον, σιγαλόεν»· ἴδε Εἰκ. ἐν λ. θρῆνυς

ῥηθέντι (Ϝρηθ.) μετχ. ἀόρ. παθ. τοῦ ἐρῶ (εἰπεῖν)—διὰ τὸ σαφῶς ῥηθὲν δίκαιον «ἐπὶ ῥ.» σ 414, υ 322.

ῥηϊδίῃ, ιον, ΐ(α) (ἐξ. Ϝρηιδ-) εὔκολος α') προσωπικῶς· Μ 54 = εὐκολοδιάβατος· Υ 267. β') ἀπροσώπως π 211. Συγκρ. ῥηΐτεροι Σ 258, ἐπιτείνεται ἄλλου συγκριτ. προστιθεμένου Ω 243· ὑπερθ. ῥηΐτατ(α), ῥηΐστη Δ 390, φ 75· ἐπίρ. ῥηϊδίως Ε 808, φ 92.

ῥηκτός ἐπίθ. ῥημ. (Ϝρήγνυμι) — εὐδιάῤῥηκτος «χαλκῷ» Ν 323 † ὁ δυνάμενος νὰ πληγωθῇ (ἄνθρωπος).

Ῥῆνη, παλλακὶς τοῦ Οἰλέως, Μ. τοῦ Μέδοντος Β 728 †

ῥηξ-ηνορίην, τήν, τὴν δύναμιν, δι' ἧς τις διασπᾷ τὰς φάλαγγας τῶν μαχομένων, τὴν πολεμικὴν ἀνδρείαν ξ 217 †· ἐκ τοῦ

ῥηξ-ήνωρ, ῥηξήνορος, ι, α ὁ τὰς τάξεις (τὰς ἐχθρικὰς) ἢ τὰς φάλαγγας τῶν ἀνδρῶν διασπῶν, ἀνδρεῖος, πολεμιστής· «Ἀχιλλεὺς» δ 5.

Ῥηξ-ήνωρ, ορος, Υ. τοῦ Ναυσιθόου, ἀδελ. τοῦ Ἀλκινόου η 63 καὶ 146.

ῥῆσις, γεν. ῥήσιος θηλ. (ἐρεῖν) λόγος, ὁμιλία φ 291 †

Ῥῆσος α') Υ. τοῦ Ἠιονέως Κ 435, βασ. τῶν Θρακῶν Κ 474, 519. β') παραποτάμιον τοῦ Γρανικοῦ ἐν Τροίᾳ Μ 20 †

ῥήσσοντες μετχ. ἐνσ. τὸ ἔδαφος τῷ ποδὶ κτυπῶντες Σ 571 †

ῥητήρ, Ϝρητῆρ(α), τὸν (ἐρεῖν) ῥήτορα «μύθων» Ι 443 †

ῥητῷ (ἐπίθ. ῥημ. τοῦ ἐρεῖν) ὡρισμένῳ Φ 445 †

ῥήτρην, τὴν (ἐρεῖν) ὁμολογίαν, συμφωνίαν, συνθήκην ξ 393 †

ῥιγεδανὴ (ἴδε. Ϝριγέω) φρικτή, φρικώδης, στυγερὰ Τ 325 †

ῥιγέω, μέλ. ῥιγήσειν, ἀόρ. ἐῤῥίγησε, σαν, καὶ ῥίγησ(ε), πρκ. ἔῤῥῖγα, (ε)· ὑπ. ἐῤῥίγησι, ὑπερσ. ἐῤῥίγει (ἴ. Ϝρῖγος) — τρέμω, φρίττω α' ἀπολ. μ 259. β') φοβοῦμαι «πόλεμον, μάχην» Ε 351· «ἰδὼν—» Δ 279. γ') πρκ. ὡς ἐνσ. εὐλαβοῦμαι μετ' ἀπ. Γ 353. δ') μετὰ τοῦ «μὴ» ψ 216 ἐφοβήθην μή.

ῥίγιον (ἴ. συγκρ. τοῦ ῥῖγος) ψυχρότερον ρ 191· μεταφ. φοβερώτερον, βδελυρώτερον Α 325, υ 220· ὑπερθ. ῥίγιστα, φοβερώτατα, χείριστα Ε 873

Ῥῖγμος, Υ. τοῦ Πειρόου ἐκ Θράκης, σύμμαχος τῶν Τρώων Υ 485 † (ῑ)

ῥῖγος, τό, ψῦχος ε 472 †

ῥῑγόω, μέλ. ῥιγωσέμεν = κρυώσειν ξ 481 †

ῥίζα, ῥιζῆς γεν., ῆ, αν, αι, ῶν, ῆσι(ν) (Ϝριζ-ϳα) — ῥίζα ψ 196· Α 846 ὁ ἰατρὸς ἐπὶ τῆς πληγῆς ἔβαλε ῥίζαν πικρὰν· αἱ θέσεις, αἱ βάσεις τοῦ ὀφθαλμοῦ ι 390.

ῥιζόω, ἀόρ. ἐῤῥίζωσε — κάμω νὰ ῥιζωθῇ, φυτεύω στερεά, ἐμπήγω ν 163· (ὁ Ποσειδῶν τὴν ναῦν), πρκ. παθ. ἐῤῥίζωται = πεφύτευται η 122.

ῥίμφα (ἄ.ῥίπτω)—ἄνευ διατριβῆς, ταχέως, εὐκόλως εἰς ῥήμ. κινήσ. σημ. Ζ 511, θ 193.

ῥίν, ἴδε ῥίς.

ῥινόν, οῦ, οὐδ. δέρμα Κ 155· ἐν ε 281 ὡς ἀσπὶς ἐφαίνετο ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων· κατὰ τοὺς ἀρχαίους (κατὰ τοὺς Οἰνωτρούς) νέφος, νεφέλη· ἄλ. γρ. ἔρινον, ὃ ὁτὲ μὲν ἑρμηνεύεται οὕτω, ὁτὲ δὲ=ἐρινεόν.

ῥινός, (ῑ) οῦ, ῷ, όν, οί, οῖς, ους θηλ. (χ 278)

α') δορά, δέρμα ἐπὶ ζώων, μάλιστα βοῶν Κ 155, Υ 276, α 108, λύκου Κ 334. β') δέρμα ἀνθρώπων Ε 308=ἄπεσυρε τὸ δέρμα. γ') ἀσπὶς ἐκ δέρματος ποιηθεῖσα μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ «βοῶν» Ν 406, Δ 447· Π 636 «ῥινοῦ» = δέρμα βοῶν, ἀσπὶς.

ῥινο-τόρος (Ι. τορέω) ὁ τὰς ἀσπίδας (ῥινούς) διατρυπῶν, μεθ' ὃ τιτρώσκεται τὸ σῶμα, = ὁ τιτρώσκων «Ἄρης» Φ 392 †

ῥιον (ῑ) οὐδ. α') ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους ι 191, «Οὐλύμπιοι» Θ 25. β') ἀκρώρεια, ἀκρωτήριον γ 295.

ῥιπή, ῆς, ἡ θηλ. (ῑ. ῥίπτω) ὁρμή, ὠθησις, ῥίψιμον, ἡ ἀροδρὰ κίνησις Θ 355, δύναμις, δι' ἧς ῥίπτεταί τι· κτύπημα Μ 462, ἡ φορὰ τοῦ ἀνέμου Ο 171, τοῦ πυρὸς Φ 12.

Ῥίπη (ῑ), πόλ. ἐν Ἀρκαδίᾳ Β 606 †

ῥιπτάζων μετχ. (ῑ. θαμ. τοῦ ῥίπτω) ῥίπτων τῇδε κἀκεῖσε «θεοὺς κατὰ δῶμα» Ξ 257 †

ῥίπτω, πρτ. θαμ. **ῥίπτασκον**, μέλ. ῥίψω, ει, ἀόρ. ἔρριψε(ν) καὶ ῥῖψ(ε) (Fριπ-) — ῥίπτω, ἐκσφενδονίζω Α 591, Ω 735· «τὴν (περικεφαλαίαν) μετ' Ἀχαιοὺς — Γ 378. ἄνευ αἰτ. ἔρριψε (τὸν δίσκον) Ψ 842.

ῥῖπες, δοτ. **ῥίπεσσι** (ῑ) θηλ. «σισυήνησι» κλάδοις λυγαριᾶς, ψάθαις ἀπὸ λυγαριά, πλέγμασι. Τοιοῦτον πλέγμα ἐκ λυγαριᾶς ἢ ἰτέας κατεσκεύασεν ἄνωθεν καὶ ὁλόγυρα τοῦ κρασπέδου τοῦ πλοίου του ὁ Ὀδ., ὅπως μὴ εἰσέρχωνται τὰ κύματα σκάζοντα διὰ τῶν πλευρῶν ἐντὸς τοῦ πλοίου ε 256 †

ῥίς, ῥινός· ῥῖνες, ῶν, ας (Fρῑς) ἡ ῥίς, ἡ μύτη Ε 291, ὃ 445, Ν 616=τὸν ὑπὲρ τὴν ῥῖνα ἔσχατον τόπον· πλθ. ῥιῶνες Ξ 467, Τ 39.

ῥοδάνων, = κραδαινόμενον, εὐλύγιστον, λυγερὸν Σ 576 † (ᾰ)

Ῥόδιος, ῖδε **Ῥόδος**.

Ῥοδίος, ποτ. Τροίας, ἐκ τῆς Ἴδης Μ 20 †

ῥοδο-δάκτυλος (ῠ. Fροδ) ἡ ἔχουσα ῥοδίους δακτύλους, ἡ ῥοδόχρους «Ἠώς» ἐκ τοῦ φυσικοῦ φαινομένου, τοῦ παρατηρουμένου ἐν μεσημβριναῖς χώραις δ 1.

ῥοδόεντι δοτ. (Fρόδον)=τῷ ῥόδου ὑσμὴν ἔχοντι. τῷ ῥοδίνῳ Ψ 186 †

Ῥόδος θηλ. ἡ νῆσος Ῥόδος Β 654, 667· ὁ κατ. Ῥόδιος Β 554.

ῥοαί, **ῥοάων**, ῆσ(ι), ἁς. (ῥέω), τὸ ῥεῦμα, τὰ ῥεύματα Β 869, ζ 216, ω 11.

ῥόθιον (ῥόθος) «κῦμα» ταραχῶδες, ὁρμητικὸν ε 412 †

ῥοιαί, θηλ. ἡ ῥοδιά, δένδρον καὶ καρπὸς η 115 καὶ λ 589.

ῥοιβδέω, **ῥοιβδήσειεν** εὐκτ. ἀόρ. (ῥοιβέω) ῥοφῶ, καταπίνων ἐκβάλλω ἐκ τοῦ λάρυγγος ἦχον (συριγμόν) μ 106 †

ῥοιζέω, **ῥοίζησεν** ἀόρ. διὰ τῶν χειλέων ἢ ὀδόντων συριγμὸν ἀπετέλεσεν. ἐσύριξεν Κ 502 †

ῥοῖζος, **ῥοίζῳ**, ου θηλ. πεποιημένη λέξις συριγμός, καὶ τὸ σύρισμα, ἐπὶ τοῦ ταχέος ἤχου τῶν ἐκτοξευομένων βελῶν Π 361 ἐπὶ τῆς συριστικῆς φωνῆς τῶν ποιμένων ι 315=ἐξάγει τὰ πρόβατα συριγμῷ.

Ῥοίτειον, τὸ ἄκρωτ. δεξιὰ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ξάνθου ἔνθα ἦτο ὁ τάφος τοῦ Αἴαντος (νῦν Ἰντεπέ), σχηματίζον τὸ ἀνατ. ὅριον τοῦ λιμένος (ἴδε Σίγειον), ὅστις ἐπὶ τῶν Ὁμηρ. χρόνων ἦν μᾶλλον βαθύς.

ῥοός, όοιο, όον, ἀρσ. (σρόος, ῥέω) τὸ ῥεῦμα, τὸ ῥεῖθρον, ὁ ῥοῦς. «Ἀλφειοῖο, Ὠκεανοῖο». θαλάσσης Σ 402, Μ 25 «πρὸς ῥόον» Φ 303 ἐναντίον τοῦ ποταμοῦ. «κατὰ ῥόον» Μ 33 ὡσεὶ μὲ εὐνοϊκὸν τὸν ποταμὸν. Ρ 264 τὸ κῦμα (τοῦ ποταμοῦ) ἐκχυνόμενον εἰς τὴν θάλασσαν. «κὰρ ῥ' κατὰ τὴν κίνησιν τῶν ὑδάτων Ε 327.

ῥόπαλον, ῳ. (ᾰ). οισι οὐδ. (Fρέπω). τὸ ῥόπαλον (ματσοῦκα) Λ 559, ι 319, λ 575 «παγχάλκεον αἰὲν ἀαγές».

ῥοχθέω, **ῥοχθεῖ** ἐνσ., πρτ. ῥόχθει, (τὸ ὕδωρ εἰσελθὸν εἰς κοίλωμα πετρῶν ποιεῖ ἦχον ῥοχθ ῥοχθ) βράζει. κοχλάζει, παφλάζει μ 60 καὶ ε 402.

ῥύατο, ῖδε **ῥύομαι**.

ῥυδόν ἐπίρ. (ῠ. ῥέω) «ἀρνειοῖο» ἀρθόνως, ὑπερμέτρως. ἄγαν πλουσίου ο 426 †.

ῥύη ἔρρυη, ἀόρ. τοῦ ῥέω.

ῥυμός, οῦ, ῷ (ῠ. ἐρύω) «εὐξεστος» τὸ τιμόνι. Τὸ ξύλον ἑκατέρωθεν τοῦ ὁποίου ζευγνύμενα τὰ ὑποζύγια σύρουσι τὴν ἅμαξαν Ζ 40, Κ 505· ἡ ἐμπροσθία ἄκρα, πέζη· (ἴδε Εἰκ. ἐν ἐπομ. σελ. καὶ ἐν λ. πέζη καὶ ἐν λ. ἅρμα) πρβλ. περὶ τοῦ ἅρματος τοῦ Πριάμου Ω 268, ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ ἔδενον τὸν ζυγὸν Ε 729· (ἴδε Εἰκ.) ἡ ὄπισθεν τοῦ Ἑλλ. ῥυμοῦ. Θρασυαθέντος δὲ τοῦ ζυγοῦ ὁ ῥυμὸς ἔπιπτε Ψ 392 (ἔνθα τὸ ὁδοῦ ἐκ τοῦ ὁραμέτην, ὡς θεῖν πεδίοιο, πρησσειν ὁδοῖο). Ἡσύχ. τοῦ ἅρματος τὸ ἐκτεταμένον ξύλον παρὰ τοὺς ἵππους ἐως τοῦ ζυγοῦ μέσον ἀπὸ τοῦ ἄξονος.

ῥύομαι (ῠ. ἐρύεσθαι), **ῥύεται** κλ. ἐνσ. (ἀπ. καὶ ῥῦσθαι). ἀόρ. μετὰ διπλ. σσ, σ καὶ ῥύατο (ῠ), πρτ. θαμ. ῥύσκεν Ω 730 (σρυ)— σύρω πρὸς ἐμαυτὸν ἐκ τοῦ κινδύνου, προ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σόφιας

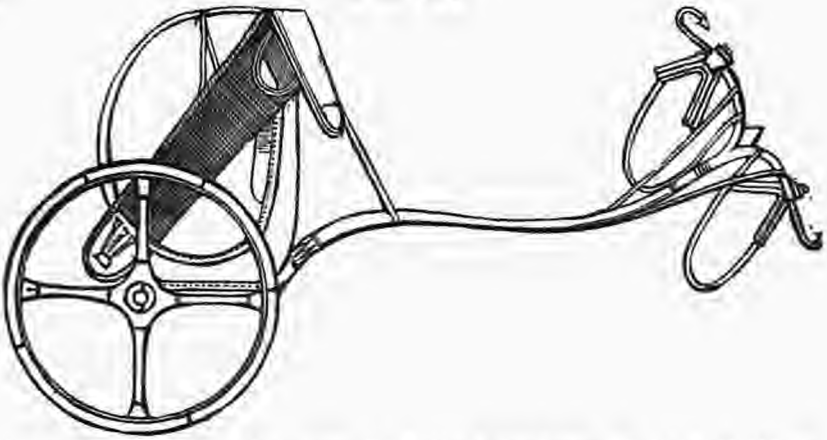

φυλάττω, α') σώζω «ὑπέκ, ὑπό τινος» Ρ 645, 224. β') σκεπάζω, καλύπτω, φυλάττω, «νῆας» Μ 8, (τὸ τεῖχος) ζ 129. γ') κρατῶ ψ 244. (ῡ μόνον ἐν ἀορ. καὶ ῥύατο (ῠ) ἀλλὰ καὶ ῥύσάμην Ο 29).

ῥῠπάω, ῥυπόω, ὠντα οὐδ. πλ.—εἶμαι ῥυπαρὸς ψ 115· πρκ. Παθ. ῥερῠπωμένα «εἵματα» ζ 59 (ἐκ τοῦ ῥυπόω).

ῥύπᾰ τὰ (ῡ. σρυπ κατὰ μεταπλασμ. ἐκ τοῦ ῥύπος) ὁ ῥύπος, ἡ ἀκαθαρσία ζ 93 †

ῥύσατ(ο) (ῡ. ἐρύκω) ἀόρ. ἐμπόδισε ψ 244 † καὶ τοῦ ἐρύομαι καὶ ἐρύω.

ῥῦσαι, ῖδε ῥύομαι.

ῥῦσι(α), τὰ (ῡ. Fερύω)—«ἐλαύνεσθαι» πᾶν ὅ,τι σύρῃ τις κατόπιν του ἀντὶ τοῦ ἀφαιρεθέντος, ὡς λάφυρον, ὡς ἐνέχυρον Λ 674 †

ῥυσί-πτολις Ζ 305 (ῡ. ἄλλ. γραφ. ἀντὶ ἐρυσίπτολις) ἡ προστατεύουσα, ἡ φυλάττουσα τὴν πόλιν (ῥύομαι).

ῥύσκευ, ῖδε ῥύομαι.

ῥῦσός, ῥυσαὶ (ῡ. ἐρύω) αἱ ἐπὶ τοῦ μετώπου ῥυτίδας ἔχουσαι, ζαρωμέναι, ἐρρυτιδωμέναι Ι 503 †

ῥυστάζω, ῥυστάζοντας αἰτ. πλθ. μετχ. ἐνσ. ῥυστάζεσκεν (θαμ. τοῦ ἐρύω) — σύρω μετὰ δυνάμεως, τραβῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ Ω 755. π 109. υ 319 «γυναῖκας» ἐλκύοντας διὰ τῆς βίας, κακοποιοῦντας.

ῥυστακτύς, ῥυστακτύος (ῠ) θηλ. (ῥυστάζω), ἡ διὰ τῆς βίας ἁρπαγή, ἡ κακομεταχείρισις σ 224 †

1. ῥῡτήρ, ῥυτῆρα ἀρσ. (ἐρύω) ὁ ἐντείνων τὸ τόξον, ὁ τοξευτὴς φ 173, σ 262.

2. ῥῡτήρ, ῥυτῆρα, τὸν (ῥύομαι) — ὁ φύλαξ. ὁ ὑπερασπιστὴς ρ 187 καὶ 223.

3. ῥῡτήρ, ῥυτῆρσι, τοῖς (ἐρύω) Π 475 τανυσθέντες οἱ ἵπποι, θηλ. ἔλαβον πάλιν τὸν δρόμον των (οἵτινες πρότερον εἶχον ἀποσπασθῆ εἰς τὰ πλάγια ἕνεκα τοῦ προσθετοῦ ἵππου) ἐντὸς τῶν ῥυτήρων, ἄρα αἱ ἡνίαι, οἱ ἱμάντες τοῦ χαλινοῦ.

Ῥύτιον, πόλ. ἐν Κρήτῃ Β 648 †

ῥῡτός, ῥυτοῖσι(ν) (ἐρύω, ῖδε ῥυτῆρα 1.) τοῖς ἑλκυστοῖς, τοῖς ἑλκυομένοις διὰ σχοινίων λίθοις, τοῖς μεγάλοις ζ 267 καὶ ξ 10· (πρβ. ἀντιθ. Μ 487, ι 243).

ῥωγαλέος, ῥωγαλέον, ἑήν, ἑᾶ ξ 443 (ῥῶγες) διερρωγώς, ξεχισμένος (τρύπιος) Β 417· «χιτών, πήρη» ἐκ τοῦ

ῥῶξ, ῥῶγας (Fρήγυμι), ῥωγμή, σχισμάδα, δρόμος στενός, στενωπὸς (ῥοῦγα)· μικρὰ δίοδος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ὀδυσσέως, ἀπὸ τοῦ γυναικωνίτου, μεταξὺ τῆς ὁπλοθήκης καὶ τοῦ ταμείου, ἄγουσα εἰς τὴν αὐλὴν χ 143. Ἐντεῦθεν ἠδύνατό τις περὶ τὴν ἐλευθέραν πλευρὰν τοῦ οἴκου, ἢ ἑτέρωθεν διὰ τῆς λαύρης νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν κυρίαν εἴσοδον, ἢ εἰς τὴν ὀρσοθύρην· ῖδε. Εἰκ. ἐν λ. δόμος.

ῥώομαι, πρτ. (ἐρ)ρώοντο, ἀόρ. ἐρρώσαντο — κινοῦμαι μεθ' ὁρμῆς, ταχέως «γούνατα, κνῆμαι, χαῖται» = ἐκυμαίνοντο· ὁρμῶ Λ 50, σπεύδω. τρέχω ω 69, χορεύω Ω 616, Σ 417 ἔτρεχον.

ῥωπήϊα οὐδ. (ῥώψ) «πυκνὰ» θάμνοι, κλάδοι, φρύγανα Φ 559, ξ 473, κ 166, π 47.

ῥωχμός, ἀρ. (ῥώξ) κοῖλος τόπος, χάσμα ψ 420 †

ῥώψ, αἰτ. πλθ. ῥῶπας θηλ. (ῥέπω) ὑλώδη φυτὰ κ 166, π 47.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σ.

σ' = α') σὲ Χ 351. 6') σοὶ Δ 170 (σοὶ οἷω γραπ. ἐνταῦθα) Φ 122. γ') σὰ α 356.

Σαγγάριος, οιο, ποτ. ἐν Μιθυνίᾳ. Φρυγία. ἐκβάλλει εἰς τὸν Πόντον Γ 187, Π 719.

σαίνω (ἐκ τοῦ σFανjω), σαίνωσ(ι), οντας, πρτ. σαῖνον «οὐρῇ»· ἐπὶ κυνῶν· κινῶ τὴν οὐράν. περισαίνω, θωπεύω (διὰ τῆς οὐρᾶς) π 6, ρ 302 (ὁ Ἄργος)

σακέσ-παλος (ἄ. πάλλω), ὁ πάλλων τὸ σάκος, πολεμικὸς «Τυδεύς» Ε 126 †

σάκος, εος, εΐ, εα, εσ(σ)ι(ν), οὐδ. ἡ μεγάλη ἀσπὶς ἐπιμήκης καὶ τοσαύτη τὸ μέγεθος, ὥστε ὅλον τὸ σῶμα νὰ καλύπτῃ «μέγα τε στιβαρόν τε» Π 136, «ποικίλον, τετραθέλυμναν»· ἐκρέματο διὰ τελαμῶνος Ξ 405, Ο 125. Τὸ σάκος κατεσκευάζετο ἐκ δέρματος βοῶν, ἡ δὲ ἐξωτερικὴ ὕυις ἐκαλύπτετο διὰ χαλκοῦ, ἵνα τὰς τῶν τιρῶν πληγὰς ὑπομένῃ Η 219. 222, τοῦ Αἴαντος ὀκτὼ πτυχὰς χαλκοῦ εἶχε Η 245. Ἀλλ' ὁ Ἥφαιστος διὰ τὴν ἀσπίδα τοῦ Ἀχιλλέως δὲν ἔκαμε χρῆσιν δερμάτων, ἀλλὰ μόνον χαλκοῦ Σ 481. Ἐν μέσῳ ἦν ὀμφαλὸς Η 266· «σάκος ἐπομφάλιον»· μεγάλου βάρους ἦν τὸ τοῦ Αἴαντος σάκος Π 107. (ἴδ. Εἰκ. ἐν λ. ζῶμα). Τοῦ Ἀχιλλ. περιγράφεται ἐν Σ 478—609· ἦτο κάπως κατὰ τὸ ἑπόμενον σχῆμα διηρημένη.

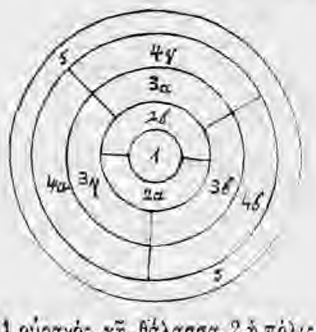

1 οὐρανός, γῆ, θάλασσα. 2 ἡ πόλις· α ἐν εἰρήνῃ, δ ἐν πολέμῳ, 3 ὧραι· α ἔαρ, ἄροτρον, δ θέρος, θερισμός, γ φθινόπωρον, τρυγητός, 4 α βοῶν ἀγέλη, δ ποίμνια, γ χορός· 5 Ὠκεανός.

Τὸ σάκος λέγεται «αἰόλον, παναίολον, παμφαῖνον, δαιδαλόεν, χάλκεον, σμερδαλέον» καὶ ἄλλα.

Σαλαμίς, νῆσος πλησίον τῆς Ἀττικῆς Β 557, Η 199. ὅθεν Αἴας ὁ Τελαμώνιος κατῆγετο.

Σαλμωνεύς, ῆος, Υ. τοῦ Αἰόλου, Π. τῆς Τυροῦς λ 236 †

σάλπιγξ, ἡ σάλπιγξ Σ 219 † (Εἰ καὶ γινώσκει τὰς σάλπιγγας ὁ Ὅμ., οὐδαμοῦ ὅμως λέγει, ὅτι ἐποιοῦντο χρῆσιν τούτων).

σαλπίζω, ἀόρ. **σάλπιγξεν** μεταφ. ὡς σάλπιγξ ἀντήχησεν ὁ οὐρανὸς Φ 388 †

Σάμη, νῆσος πλησίον τῆς Ἰθάκης ι 24, π 249. Κεφαλληνία ἢ μέρος ταύτης.

Σάμος α') = Σάμη Β 634, δ 671, 845. 6') Ω 78=Θρηικίη (Σαμοθράκη), νῆσος παρὰ τὴν Θράκην Ν 12.

σανίς, (ἴδος, ἴδες, ἴδων, ἰδεσσιν, ἴδας θηλ.— τὸ σανίδι α') θυρόφυλλα «—κολληταί, πυκινῶς «ἡ» εὖ ἀραρυῖαι, κληϊσταί, ἐὐξεστοι, ἐζευγμέναι»· Ι 583, Μ 121, Σ 275 δ') χ 174 = κλείσατε τὰς θύρας· ἔτι σανίδωμα ὀλίγον ὑψηλότερον τοῦ ἐδάφους (σορᾶς), ἐφ' οὗ ἦσαν «χηλοὶ» φ 51.

σάος = σῶος, ἀκέραιος, συγκρ. **σαώτερος** ἀκεραιότερος σωστότερος, Α 32 μᾶλλον σῶος, ἢ ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ σῶος.

σαο-φροσύνη, (ὐ), **σαυφροσύνης**, ὀστ. πλ. ησι φρόνησις, περίσκεψις ψ 30, 13 = ἦλθον εἰς τὸ λογικόν.

σαό-φρων, ονα, ὁ σώφρων, ὀέχων σώας τὰς φρένας δ 158 καὶ Φ 462. (ἄ)

σαόω καὶ **σάωμι**, ἐκ τοῦ ἀρχ. σάωμι. πρστ. σάω ἀντὶ σάωθι ν 230, πρτ. 3 ἐν. σάω Π 363. Φ 238. Ἐκ τοῦ σαόω· 3 ἐν. πρτ. σάου = ἐσάοε. μέλ. σαώσω, σέμεν, ἀόρ. ἐσάωσα καὶ σάωσε, μέλ. σαώσεαι, Πθ. ἀόρ. 3 πλ. ἐσάωθεν, καὶ (σώω) σώοντες, πρτ. θαμ. σώεσκον καὶ (ἐκ τοῦ σόω) ὑπ. σόῃς, ῃ, ωσι Ι 681, 424, 393 (Ἀρίσταρχ. σαῶς ἢ σόῃς, ἐκ τοῦ σῷς, καὶ σόῳ ἐκ τοῦ σῶ, 3 πλ. σοῶσι· ἄλλοι σαῶσι καὶ σάωσι· τέλος σώζων ε 490) (σάος) α' ἐνεργ. «τινὰ ἤ τι» σώζω, διαφυλάττω τὴν ζωὴν τινός, φυλάττω ἀβλαβῆ Α 83, ν 230, Ο 290, Χ 372, Ε 224, Ι 78. Παθ. σώζομαι, διαφεύγω τὸν ὄλεθρον Ο 503. «ἔνθεν» ὁπόθεν δὲν θὰ ἐκφύγῃς φ 309.

σαπήη=σαπῇ, ἀόρ. πθ. ὑπ. ἴδε σήπω.

σαρδάνιον (δᾶ. σαίρω;) σαρκαστικὸν «μείδησεν» υ 302 † Εὐστ. τὸ ἄκροις χείλεσι σεσηρέναι τὸν ἔσω δακνόμενον θυμῷ ἢ λύπῃ» Ο 101.

σάρξ. σαρκός τῆς, τὸ κρέας, ὁ ἑνκ. μόνον ε 450· ὁ πλ. σάρκες, εσσι, ας, περὶ τροφῆς· ἡ σάρκα, τὸ κρέας Θ 380, ι 293, σ 76, (τῶν τεθνεώτων) λ 219.

Σαρπηδών, όνος, καὶ οντος, οντι, κλητ. Σαρπῆδον, Υ. τοῦ Διός, ἀρχηγὸς τῶν Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρώων Ψ 800, Β 876, Ε658, 633, Μ392, 464, Π 480, 667.

Σατνιόεις, εντος, χείμαρρος ἐν Μυσίᾳ Ζ 34, Ξ 445, Φ 87.

Σάτνιος Υ. τοῦ Ἤνοπος Ξ 443 †

σαυρωτήρ, σαυρωτῆρος ἀρσ. (σαῦρος=οὐρά), τὸ κάτω ἄκρον τοῦ δόρατος (οὐριαχος) Κ 153 †. Ἡσύχ. τὸ ἔσχατον σιδήριον τοῦ δόρατος». Τὸ δόρυ εἶναι ἀμφίγυον, διότι ἀπὸ ἑκατέρου μέρους ἔχει χαλκόν, τὸ ἀμβλύτερον ἄκρον· ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ἀμφιγύοισιν·

σάφα ἐπίρ. (ἀπ. σάφης) σαφῶς, ἀκριβῶς, λαμπρῶς, βεβαίως «—εἶπον, ἴδμεν, ἐπιστάμεναι» ρ 106, Β 192.

σάω, σαῶσαι, ἴδε σαόω.

σαώτερος, ἴδε σάος.

σβέννυμι, ἀόρ. ἔσβεσε, σβέσαν, σβέσατ(ε), σβέσ(σ)αι, σβένω «πῦρ, πυρκαϊήν». μεταφ. καταπαύω «χόλον» Ι 678, «μένος», ἀόρ. β' ἔσβη = ἐσβέσθη Ι 471, κατέπαυσε «οὖρος» γ 182.

—σε, ὡς-δε, ὡς καταλ. (εἴς τι)—κυκλό—, ὑψό—πάντο—ὁμό—, πό—κεῖ-σε.

σεβάζω, σεβάσσατο «τόγε θυμῷ» ἀόρ. (σέβας) συστέλλομαι, φοβοῦμαι Ζ 167, 417 = σεβαστὸν ἡγήσατο, ἐσεβάσθη τοῦτο ἐν τῇ ψυχῇ του.

σέβας, τό, σέβας, αἰδὼς Σ 178, θάμβος, ἔκπληξις, θαυμασμὸς «μ' ἔχει εἰσορόωντα» γ 123=θαυμάζω. (ἄ)

σεβ-ομαι, προστ. ἐνσ «οὔ νυ σεβεσθε» Δ 242 † =δὲν ἐντρέπεσθε, δὲν συστέλλεσθε.

σέθεν=σοῦ, ἴδε σύ.

σεῖο) ἢ σεῦ=σοῦ, ἴδε σύ.

σειρή, σειρὴν, πλ. ἀς, θηλ. (σFειρ, ΣΕΡ) σειρά, σχοινίον, ἱμὰς Ψ 115, χ 175, ἅλυσις Θ 19 «χρυσείην».

Σειρὴν (συγγ. σύριγξ) Σειρήνοιιν, ἧνες· ὡραῖαι ἄδουσαι, μαγικαὶ παρθένοι, ὧν τὸ ἆσμα διέφυγεν αἰσίως ὁ Ὀδυσσεὺς μ 39, 42, 44, 52, 158, 167, 198, ψ 326. Οὐχὶ ὡς τερατώδεις μορφαὶ ὡς μεταγενέστερον ἐνομίζοντο. (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. πρότονοι).

σείω, σείων (σFείω), οντε, πρτ. σεῖον, ἀόρ. σεῖσ(ε), ασα, σείω, πάλλω, κινῶ. «ἔγχος, ἐγχείην, μελίην» Ι 582· κρούων, πράως κτυπῶν τὰς κολ. σανίδας τῆς θύρας γ 486. ἐτίνασσον «ζυγὸν» οἱ ἵπποι. Πθ. μέσ. ἐνσειόμενον (α), πρτ. σείετο, (ἐ)σσείοντ(ο), ἀόρ. σείσατο-σαλεύομαι, τινάσσομαι Υ 59, σείομαι Ν 558, Θ 199.

Σέλαγος, Π. Ἀμφίου ἐκ Παισοῦ Ε 612 †

σέλας, ἀτ, τὸ (ἀπ. σFελ. σείριος), λάμψις, φῶς, ἀπαύγασμα «πυρὸς» Θ 509· ἀντὶ τοῦ πυρὸς αὐτοῦ Ρ 739· τῆς ἀστραπῆς Θ 76· τῆς πυρκαϊᾶς Ο 600· τῶν ὀφθαλμῶν Τ 17· θαυμασία λάμψις Τ 379, Σ 214.

σελ-ήνη, ης, ῃ, ην, θηλ. (σFελ. σέλας), ἡ σελήνη ι 144· «πλήθουσαν» (=πανσέληνος) Σ 484· σύμβολον τῆς λάμψεως «ἠελίου αἴγλη ἠὲ σελήνης» δ 45, 84.

Σεληπιάδης, αο, Εὔηνος, Υ. τοῦ Σελήπιου Β 693 †

σέλινον, ου οὐδ. τὸ σέλινον (ἴ. γένος φυτῶν εἰς ὃ ὑπάγεται τὸ σέλινον, καὶ τὸ πετροσέλινον) Β 776, ε 72.

Σελλήεις, εντος, ἀρ. ποταμὸς α') ἐν Ἤλιδι παρὰ τὴν Ἐρύρην Β 659, Ο 531.—β') ἐν Τροίᾳ, παρὰ τὴν Ἀρίστην Β 839, Μ 97.

Σελλοὶ (σέλας;) ἱερεῖς τοῦ Διός, οἱ παρὰ τὴν Δωδώνην κατῴκουν Π 234 †

Σεμέλη Θ. τοῦ Κάδμου, Μ. τοῦ Διονύσου ἐκ τοῦ Διὸς Ξ 323, 325.

σέο=σεῦ=σοῦ, ἴδε σύ.

ΣΕΡ. (σFερ, ἐξ οὗ σειρά, ὅρμος) παθ. π. ἑρμένον, αι ο 295, ὑπερ. ἑρτο ο 460· Ε 89 ὁρμαθιασμένος, στερεὰ συνδεδεμένος.

σεῦα, ἀόρ. τοῦ σεύω.

σεύω (ου, σFυ), ἀόρ. ἔσσευα, ε, σεῦα, ε(ν), αν, ῃ, ας, Πθ. παρ. ἐσσύμαι μετ. ἐσσύμενος, οι,—ταχύς, ἐπιθυμῶν, ἑρμένος μετὰ γεν.—Μ. ἐν. σεύονται, πρτ. ἐσσεύετο, οντο, ἀόρ. σεύατ(ο), ἐσσεύαντο, σεύωνται, αιτο, ασθαι. ἁμένος, ἀόρ. 2 συγκ. ἐσσύμην, ὺο, ὑτ(ο). — κάμνω ἵνα τι ταχέως κινῆται, ῥίπτω, τινάσσω, ἐκσφενδονῶ Α 147 (ἡ κεφαλὴ τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ), Ξ 413· τὸν λίθον ἀπελαύνω, ἐξωθῶ Ζ 133, = ὅμοιε Υ 189· ἀποδιώκω «λέοντα» Γ 26, «ἡμιόνους» ζ 89, «κύνας» ξ 35, παρορμῶ «κύνας» Δ 292, 294· Ε 208· ἔκαμα ἀληθῶς διὰ τοῦ τοξεύματός μου νὰ ῥεύσῃ ἀπ' ἀμφοτέρων τὸ αἷμα. Μέσ. συχν.—ἐνερ. καταδιώκω Γ 26, ἀποδιώκω Υ 148· ἀλλὰ καὶ ὡς παθ. σπεύδω. ταχύνω τ 448, Ζ 518, ἐκφεύγω, ἐξορμῶ Φ 167, Ξ 519· «ἐσσύμενος»=ὀρεγόμενος δ 733, 416.

σηκάζω, σήκασθεν 3 πλθ. ἀορ. παθ.=ἐσηκάσθησαν (σηκὸς), εἰσάγω εἰς τὴν μάνδραν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θ 131 † = συνεκλείσθησαν εἰς τὸ μανδρί, ὡς πρόβατα.

σηκο-κόρος, σηκοκόρων αἰτ. ἀρσ. (σηκός, κορέω) ὁ σαρώνων τὸ μανδρί (ὑπηρέτης) ρ 224 †

σηκός, σηκῶ, οἱ, ῶν, οὺς ἀρσ. μάνδρα (μανδρὶ στάνη) ι 219· Σ 589· σταθμούς, οἰκίας, ἐν αἷς οἱ ποιμένες καὶ αἱ ἀγέλαι ὁμοῦ κατοικοῦσι· κλισίας, τὰς διὰ μόνους τοὺς ποιμένας, σηκοὺς διὰ τὰ θρέμματα.

σῆμα, ἄτ., ατ(α) καὶ σήμαθ' πρὸ ἄ, οὐδ. α') γνώρισμα, σημάδι ψ 188, Ψ 326, τ 250, τοῦ λαχνοῦ Η 189, τοῦ ἵππου Ψ 455. β') σημεῖον θεσπησία, βροντή, ἀστραπή ε 413, Ν 244· θαῦμα Β 308, υ 111· προμήνυμα «κακὸν σῆμα» Χ 30· ἡ ἀνατολὴ ἀστέρος φέρουσα δεινά. γ') τύμβος, τάφος Β 814, Η 86. δ') σημάδι (σκοποῦ, τέρματος) θ 195, ε') σημεῖον κεχαραγμένον, εἶδος γραπτῆς διὰ συμβόλων Ζ 168· ἀριφραδές, δέελον, ἔμπεδον, ἐναίσιμον, ἐνδέξιον, παραίσιον».

σημαίνει, ουσιν, (ει), ετω, ειν, ων, πρτ. σήμαινε, μέλ. σημᾰνέω, ἀόρ. σήμηνε (σῆμα) α') σημειώνω «τέρματα» Ψ 358. β') διὰ σημείου παραγγέλλω, ἐπιτάσσω Δ 289, Κ 58 «τινί» ὁδηγῶ, Ρ 250, «τινὸς» Ξ 85, «ἐπί τινι» χ 427· ἀποκ. Π 172. Μέσ. ἀόρ. «ἐσημήναντο κλῆρον» ἐσημείωσαν τὸν ἑαυτῶν κλῆρον Η 175.

σημάντωρ, σημάντορος, ι, ες, ας (σημαίνω) — ὁ ἀρχηγός, ὁ ἡγεμών, ὁ δίδων προσταγὰς Δ 431, ὁ οἰκοδεσπότης ι 21, τ 314, ὁ διευθύνων τοὺς ἵππους, ὁ ἱππηλάτης Θ 127, «βοῶν» = ὁ βουκόλος.

σήμερον (= τῇ ἡμέρᾳ) = σήμερον Α 431.

σήπω = σαπίζω, σήπεται, πρτ. σέσηπε = γίγνεται σαπρός, Β 135=ἐσάπισαν. Ἰλ.

Σήσαμος πόλ. ἐν Παφλαγονίᾳ Β 853 †

Σηστός πόλ. παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον, ἐν Θράκῃ.

σθεν-αρή (σθένος) ἰσχυρά, δυνατή «Ἄτη» Ι 505 †

Σθενέ-λαος (ᾰ), Υ. τοῦ Ἰθαιμένους Π 586.

Σθένε-λος α') Υ. τοῦ Καπανέως, τοῦ Διομήδους ἑταῖρος Β 564, Θ 114, ἀρχηγὸς πρὸ τῶν Θηβῶν καὶ Ἰλίου Ε 111, 108, 241, 835, Β 564, Δ 367, Θ 114, Ι 48, Ψ 511. β') Υ. τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, Π. τοῦ Εὐρυσθέως Τ 116, 123.

σθένος, εος, εΐ, ει (στα-) ἰσχύς, δύναμις σώματος, ποταμοῦ, Ὠκεανοῦ Ρ 751· θάρρος Ρ 212, 499. Ἐν περιγραφ. «—Ἰδομενῆος, Ὡρίωνος, Ἑτεώνεος» = ὁ ἰσχυρὸς Ἰδ., Ἑτ. (ὡς τὸ βίη, Ἴς) Σ 274· στρατιωτικὴ δύναμις καὶ ζῷων Ρ 22, 135.

σίαλος, σιάλοιο, ου, οισιν, ους (σῦς) παχύς, εὐτραφὴς σῦς Φ 363· 208 «—συός»· «ἀπαλοτρεφής, ζατρεφής».

σιγᾰλόεις, σιγαλόεντι, τα, πολὺ λαμπρός, πολὺ στιλπνὸς ε 86, ν 118· «εἵματα, ἡνία, χιτών, δέσματα, ῥήγεα, ὑπερῷα».

σιγάω, πρατ. σίγα (σᾰ. σϝιγ) σιώπα Ξ 90.

Σίγειον τό, ἀκρωτήριον ἀριστερὰ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σκαμάνδρου, ἐφ' οὗ κεῖται τὸ σῆμα τοῦ Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου, ἀποτελοῦν τὴν δυτ. ἀκτήν· «ἀκτὴ προὔχουσα» ω 80, μέχρι Ῥοιτείου, ἧτις κατεχώσθη εἰς μεταγενεστέρους χρόνους.

σίγη (σϝιγ), δοτ. σιγῇ, ἡ σιωπὴ Γ 134, Η 195, ο 391.

σιδήρεος (ῐ), ω, ον, α, ᾱ καὶ σιδήρειος (ῐ), ον, η, ῃ, αι (σίδηρος) ὁ σιδήρους. σιδηρένιος, ἐν κυρίᾳ σημ. Μεταφ. «ὁρμαγδὸς» ἀήττητος ὁ στερεός, ἄκαμπτος «καρδίη, θυμός» Χ 357, ἄτρεπτος «ἦτορ» Ω 205, ἀκαταπόνητος μ 280. ἀγνοεῖς νὰ ὑποχωρῇς· «δέσματα, κορύνη, πύλαι, ἄξων, οὐρανός».

σιδήρους, ου, ῳ, ον ἀρσ. (ῐ. σϝιδ) ὁ σίδηρος, «αἴθων» (κοκκινωπὸς) Η 473 ἠγόραζον οἶνον, διότι εἶχε μεγάλην τιμὴν ὁ σίδ. «πολιόν, ἰόεντα», κυανοῦς καὶ ἰοειδὴς-σκοτεινός, ἢ κυανόχρους (ὁ ἐστομωμένος σίδηρος) (κρβ. ι 391)· μετωνυμ. σύμβολον τῆς καρτερίας, τῆς εὐσταθείας, τῆς ἀκαμψίας ε 494· πολυκμήτος Ζ 48.

Σιδών, (ῐ) ῶνος, πόλ. ἐν Φοινίκῃ ν 285· οἱ κάτ. Σιδόνες Φ 743 «πολυδαίδαλοι» πολύτεχνοι· καὶ Σιδόνιοι δ 84, 618, ο 118, Ζ 290, ἡ χώρα «Σιδονίη» ν 285· «εὐναιομένη, πολύχαλκος». Σιδονίηθεν Ζ 291. Ἄλλως καὶ ἡ ἀρχ. Τύρος ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο συμπεριλαμβάνεται.

σίζω, σίζ(ε) πρτ. ἐσύριζε ι 394 = ἔκαμε σίζ.

Σικανίη (ῐ)=Σικελία ω 307· κάτ. Σικελοί, ή, υ 383, ω 366, 389, 211.

Σικυών (ῡ), ῶνος, ὁ καὶ ἡ, πόλ. παρὰ τὴν Κόρινθον Β 572, Ψ 299.

Σιμόεις (ῐ), μικρὸς ποταμὸς ἐν Τροίᾳ ἐκ τῆς Ἴδης ἐκπηγάζων, ῥέει εἰς τὸν Σκάμανδρον Ε 774, 777, Μ 22, Δ 475, Ζ 4, Υ 53. Ἐν Φ 307 ὁ ποτάμιος θεός.

Σιμοείσιος, Υ. τοῦ Τρωὸς Ἀνθεμίωνος Δ 474, 477, 488.

σίνομαι, **αἴνεται**, ῆαι, οιτο, πρτ. θαμ. σινέσκοντο—ἁρπάζω, διαρπάζω ζ 6 = ἔβλαπτον, ἐκάκουν· (βλάπτει ἐν μὴ γνησίῳ στίχῳ Ω 45).

σίντης, ην, αι (σίνεται) ἅρπαξ, ὅστις βλάπτει, βλαπτικός (ἐπὶ ἀγρίων θηρίων) Λ 481, Υ 165. Ἰλ.

Σίντιες, κάτ. τῆς Λήμνου «ἀγριοφώνους» θ 294, Α 594.

Σίπυλος (ῑ̆). κλάδος τοῦ ὄρους Τμώλου, παρὰ τὴν Μαγνησίαν, παρὰ τὰ Λυδικὰ ὅρια Ω 615 †

Σίσυφος, (ῑ̆ῠ. σορὸς) Υ. τοῦ Αἰόλου, Π. τοῦ Γλαύκου, θεμελιωτὴς τῆς Ἐφύρης καὶ Κορίνθου Ζ 123 «κρατὲρ' ἄλγεα πάσχων» (ἐν Ἅιδῃ) λ 593.

σιτέω, πρτ. θαμ. **σιτέσκοντο** (σῖτος) ἐσιτοῦντο, ἤσθιον, ἐτρέφοντο ω 209 †

σῖτος, οιο, ου, ῳ, ον ἁρσ. α') σῖτος, σιτάρι, καρπὸς δημητριακὸς ἐν γένει Τ 44. β') ἄρτος ἐκ σίτου Ω 602, τ 306. γ') ἐν γένει τροφὴ Ε 341, σ 360, ρ 533, χ 21· «γλυκερὸς, μελίφρων, ἐπηετανός».

σιτο-φάγῳ = τῷ τρώγοντι σῖτον, ψωμὶ ι 191 † (ῑ̆).

σιφλόω, **σιφλώσειεν** εὐκ. (σιφλὸς=τυφλὸς) τυφλώνω, ἀκρωτηριάζω, ἀφανίζω· ἀντιθ. δερκομ. 141. Ξ 142 †

σιωπᾶν ἀπ. ἐνσ., ἀόρ. εὐκ. ειαν, ἀπ. ῆσαι· σιωπῶ ρ 513, Ψ 568.

σιωπῇ (ῑ̆) δοτ. θηλ.=ἐπίρ. σιωπηλῶς Ι 190, ν 309, κυφίως Ξ 310 «ἀκὴν ἐγένοντο» σιωπῇ ἠσύχασαν, ἐσίγησαν.

σκάζων, οντε καὶ μέσ. σκάζεσθαι — χωλαίνων Τ 47, Λ 811. Ἰλ.

Σκαιαὶ πύλαι — πύλη τῆς Ἰλίου πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἑλλην. στρατοπέδου· ἐκ τοῦ ἐνταῦθα πύργου ἐθεᾶτό τις πᾶσαν τὴν πεδιάδα. Ἔκειτο πλησίον τῆς Βατιείας Γ 145, 149, 263, Ζ 237, 307, 393, Ι 354, Λ 170, Π 712, Σ 453, Χ 6, 360.

σκαιϝόν, ή, ῶν α') οὐσιαστ. ἡ ἀριστερὰ χεὶρ Δ 501, Φ 490. β') δυτικὸς, βλέπων πρὸς δυσμὰς γ 295 (ἀπὸ τῆς Γόρτυνος).

σκαίρουσι, οντες, πηδῶσι κ 412, χοροπηδῶντες Σ 572.

(σκαλμοὶ = οἱ σκαρμοί, ἐφ' ὧν προσαρμόζονται αἱ κῶπαι· ἴδε Εἰκ. ἐν λ. νηῦς).

Σκαμάνδριος α') πεδίον τοῦ Σκαμάνδρου καὶ λειμὼν Β 465, 467. β') ἐπώνυμον τοῦ Ἀστυάναξ Ζ 402. γ') ὄνομα Υ. τοῦ Τρωὸς Στροφίου Ε 49.

Σκάμανδρος καὶ **Ξάνθος** (ὁ Ξανθὸς), ὅστις ἐκ κλάδων τῆς Ἴδης Μ 21. κατ' ἄλλ. ἐκ δύο πηγῶν σχηματιζόμενος Χ 147 (πλησίον τοῦ σήμερον Μπουνάρβασχι), αἵτινες φαίνονται ῥέουσαι ὑπὸ τὴν γῆν.

Σκάνδεια, λιμὴν τῶν Κυθήρων Κ 268 †

Σκάρφη, τόπος ἐν Λοκρίδι οὐχὶ μακρὰν τῶν Θερμοπυλῶν Β 532 †

σκάφ-ίς, σκαφίδες (ῑ̆), θηλ. ποιμενικὸν ἀγγεῖον, καρδάρι ι 223 †

σκεδάννυμι, ἀόρ. (ἐ)**σκέδασ(εν)**, προστ. **σκέδασον** — διασκορπίζω, διαλύω Υ 341, Η 330 ἔχυσεν ὁ Ἄρ· μεταφ. θ 149· «λαόν, ἤερα, ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν, αἷμα».

σκέδασις, σκέδασαν θηλ. (σκεδάννυμι) σκορπισμὸς· «θεῖναι» = σκεδάσαι, ἐξωθῆσαι α 116 καὶ υ 225.

σκέλλω, ἀόρ. εὐκ. **σκήλειε** ξηραίνω Ψ 191 †

σκέλος, τὸ (σκαίρω) τὸ σκέλος Π 314 † «—πρυμνόν» τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ σκέλους, τὸ παρὰ τὴν κοιλίαν.

σκέπαρνον οὐδ. τὸ σκεπάρνι ε 237 κ. ι 391

σκέπας οὐδ. (σκέπω) σκέπασμα, προφύλαξις κατὰ τοῦ ἀνέμου «ἀνέμοιο» ε 443, τόπος ὑπήνεμος (προφυλαγμένος ἀπὸ ἀνέμους) ζ 210. Ὅδ.

σκεπάω, σκεπόωσι = προφυλάττουσι «—κῦμα ἀνέμων» (τὸ ὑπὸ τῶν ἀνέμων παραχθὲν) ν 99 †

σκέπτομαι, πρτ. ἐνσ. **σκέπτεο**, πρτ. σκέπτετ(ο), ἀόρ. σκεψάμενος — περισκοπῶ παρατηρῶ «μετά τινα», «αἴ κεν» (ἂν ἴσως μεθ' ὑποτ. Ρ 652· προσέχω Π 361· «ὀιστῶν, ῥοιζον».

σκηπ-άνιον, σκηπανέω οὐδ. (σκῆπτρον) ῥάβδος, βακτηρία ἢ σκῆπτρον Ν 59, Ω 247

σκηπτ-οῦχος, οι, ων (σκῆπτρον) ὁ κρατῶν σκῆπτρον δ 64.

σκῆπτρον, ου, ῳ, ον, α βακτηρία, ῥάβδος συνήθως εἰς τοὺς ὁδοιπόρους καὶ ἐπαίτας Β 265, Σ 416. σ 103. Σκῆπτρον τὸ σύμβολον, ὃ φέρει ὁ βασιλεὺς ὡς σημεῖον μεγαλείου Β 46, 186. (πρβ. Ἀγαμέμνονα)· ἔτι τὸ σκῆπτρον τῶν κηρύκων, ἱερέων, δικαστῶν Η 277, Α 15, λ 91 (ἴδε Εἰκ.)· Ὁ ὁμιλῶν ἐν τῇ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκκλησίᾳ ἐκράτει τοῦτο, λαμβάνων παρὰ τοῦ κήρυκος ἐν ὅσῳ ὠμ|λει. Εἶναι σύμβολον τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας Β 46, δ 37, λ 91· «πατρώϊον, ἄφθιτον ἀεὶ χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον».

σκηπτόμενος, ον, ἐρειδόμενος. στηριζόμενος «—τινί» σαρκαστικῶς Ξ 457 = διατρυπηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀκοντίου μου.

σκηρίπτεσθ(αι),όμενος=στηρίζεσθαι «χερσίν τε ποσίν τε» ρ 196, λ 595.

σκιάζω, ὑπ. ἀόρ. **σκιάσῃ** (ἐ. σκιά) = καλύψῃ διὰ σκιᾶς Φ 232 †

σκιάω, πρτ. **σκιόωντο** = ἐσκιάζοντο «πᾶσαι ἀγυιαὶ» δ 388, Α157· καὶ σκιόωνται· τὰ ῥίπτοντα σκιάν.

σκίδ-νᾶμαι, **σκίδναται**, ασθ(ε), ασθαι, πρτ. σκίδναθ'=σκίδνατο, πλθ. ἐσκίδναντ(ο)—διασκορπίζομαι, διαλύομαι «ἐπὶ ἔργα, κατὰ κλισίας», «πρός τι» μετ' ἀπ. Ω 2 «ὑψόσε», Π 375 ἔμπροσθεν τῶν νεφῶν· η 130 ἡ πηγὴ διαῤῥέεται (ῥέει) ἀνὰ πάντα τὸν κῆπον.

σκιερῷ, ὸν (ἐ. σκιά) **σκιερῷ**, κατασκίῳ «ἄλσει, μένος» Λ 480 καὶ υ 278.

σκιή, αί, ἡ σκιὰ λ 206· τὸ εἴδωλον τῶν θανόντων, ὡς σκιαὶ κ 495.

σκίοεις, **σκιόεντα**, **σκιερός**. κατάσκιος, ὁ παρέχων σκιὰν Ε 525, α 365· (ἐν Α 157 γράφει σκιόωντα ὁ Ἀρίσταρχ.· ἴδε σκιάω) «οὔρεα, νέφεα, μέγαρα».

σκιρτάω, εὐχ. **σκιρτῷεν** (σκαίρω) σκιρτῶ, πηδῶ «ἐπὶ ἄρουραν» Υ 226 καὶ 228

σκολιός, **σκολιάς**, μεταφ. ἀδίκους, στρεβλὰς «θέμιστας» (ἀντιθ. ἰθύντατα) Π 387†

σκόλοψ, **σκόλοπες**, εσσι(ν), ας ἀρσ. πάσσαλος, παλοῦκι, ὁ πάλος Σ 177, πρὸς ὀχύρωσιν Ο 344.

σκόπελος, **σκοπέλου**, ῳ, ον, οι, οισιν ἀρσ. λίθος προβεβλημένος τῆς θαλάσσης, βράχος Β 396, μ 73.

σκοπιάζεμεν, ων, πρτ. ἐσκοπίαζον (σκοπιή) ἐπισκοπῶ, παρατηρῶ Ξ 58· Κ 40 κατασκοπεύω.

σκοπιή, **σκοπιῆς**, ῆ, ήν, αί, άς (σκοπὸς) περιωπή, τόπος ὑψηλὸς πρὸς κατασκόπευσιν, ἐπὶ ὀρέων, βράχων Δ 275, Χ 145, «ἔχειν» ι 302 περισκοπεῖν.

σκοπός, οῦ, όν, οἱ ἀρ. (σκοπέω) ὁ περισκοπῶν. α') ὁ ἐν πολέμῳ σκοπὸς Β 792, Κ 324 φύλαξ, φρουρός. β') ἔφορος, ἐπιμελητὴς Ψ 359, χ 396, κατάσκοπος χ 156 (ἄλλος παρεφύλαττε ταῦτα καλλίτερα).— γ') Τὸ σημάδι, ὁ σκοπὸς χ 6, φ 425. δ') σχέδιον, πρόθεσις· «ἀπὸ σκοποῦ»=ἐναντίον τοῦ σκοποῦ, παρὰ τὴν πρόθεσιν λ 344 (ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοξευόντων).

σκότιος, **σκότιον**, μυστικός, ἐκ κρυφίου γάμου γεννηθείς, νόθος Ζ 24 † (οἱ αὐτοὶ καὶ «παρθένιοι» λέγονται).

σκοτο-μήνιος (σκότος, μὴν) σκοτοσέληνος, ἀσέληνος «νύξ» ξ 457 †

σκότος, ον ἀρ. (σκύτος;) α') σκότος, ζόφος, σκιά, μόνον ἅπαξ τ 389. β') μεταφ. τὸ τοῦ θανάτου σκότος, ὁ θάνατος «—μίν ὅσσε κάλυψε» Δ 461, «εἶλε» Ε 47. «στυγερός».

σκυβμαινέμεν (σκύζομαι) ἅπαρ. ὀργίζεσθαι «τινί» Ω 592 †

σκύζομαι, πρσ. **σκύζευ**, εσθαι, ομένῳ, η, ης. (σκυδρὸς) ὀργίζομαι, θυμώνω «τινί» ψ 209, Δ 23.

σκύλαξ, **σκύλακος**, εσσι, ας θηλ. κύων νεογέννητος, (κουτάβι) ι 289. Ὅθ. (ῦᾶ).

Σκύλλα καὶ ἡ, Θ. τῆς Κραταιΐδος, τὸ τέρας ἐν τῷ σπηλαίῳ ἀντικρὺ τῆς Χαρύβδεως μ 85, 235, 108, 125, 223. ψ 328· (φαίνεται ὑπονοούμενος πελώριος σκύλαξ, ὅστις παρὰ τὸ ἄνοιγμα τοῦ σπηλαίου οὕτω κεῖται, ὥστε μόνον ὁ μακρὸς αὐτοῦ λαιμὸς εἶναι ὁρατός, οὐχὶ δὲ τὰ σκέλη, ἃ ἐν τῷ σπηλαίῳ).

σκύμνους, αἰτ. ἀρ. τὰ νεογνὰ τοῦ λέοντος Σ 319 †

Σκῦρος, νῆσος ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει λ509, Τ 326· **Σκυρόθεν** Τ 332, ἡ πόλις Ι 668.

σκῦτος οὐδ. δέρμα Ξ 34 †

σκυτο-τόμος (ῠ) ὁ κόπτων δέρματα Η 224 †

σκύφος, **σκύφον** (ῠ) ἀρσ. εἶδος ποτηρίου (ἰδίως ποιμενικὸν ξύλινον) ξ 112 †

σκώληξ. ἀρσ. σκώληξ, σκουλῆκι Ν 654 † (διότι ἂν θίγῃ τις, ἀκινητεῖ).

σκωλοφάρ.=σκόλοψ, πάσσαλος, πάλος Ν564†

Σκῶλος τόπος ἐν Βοιωτίᾳ Β 497 †

σκώψ, **σκῶπες** εἶδος γλαυκός, ἢ νυκτοκόραξ ε 66 †

σμάραγέω, **σμαραγεῖ**. ἀόρ. ὑπ. ἠσῃ. (σμαρ. ὅθεν σμερδαλέος) παταγῶ, ἠχῶ, μυκῶμαι ἐπὶ θαλάσσης Β 210, ἐπὶ κεραυνοῦ Φ 199 = κτυπήσῃ, βροντήσῃ ἀντηχῶ (ἐπὶ λειμῶνος) Β 463.

σμερδαλέος, ῳ, ον. ω, ων, η, ην ἑ(α) φοβερός, καταπληκτικός, δεινός (κατὰ τὴν ὄψιν) ζ 137, λ 607. μ 91· οὐδ. ὡς ἐπίρ. ἐσ. (ἐᾶ μόνον πρὸ τοῦ ϝ καὶ κτυπέων) ἐπὶ ἤχου καὶ φωνῆς «κονάβησεν, ἐβόησεν, ὤμωξεν σμερδαλέα» ἰάχων=ἐν ἀρχ. στιχ. χ 81. Ἐπὶ βλέμματος Χ 95 «ἔβδορκεν» «κε-

φαλή, οἰκία, δράκων, λέων, χαλκός, αἰγίς, σάκος».

σμερδνός σμερδνή φοβερά, ἀποτροπαία, «Γοργείη κεφαλὴ» Ε742· σμερδνόν,ὡς ἐπίρ. μετὰ τοῦ βοᾶν Ο 687.

σμήχω, πρτ. ἔσμηχε = ἐσπόγγιζε, καθήρει «χνόον ἐκ κεφαλῆς» ζ 226 †

σμικρός, σμικρῇσι=μικραῖς Ρ 737 †.

Σμινθεύς κλητ. ἐπίθ. τοῦ 'Απόλλωνος Α 39, κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὡς καταστροφεὺς τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς μυῶν (σμίνθοι).

σμύχοιτο, ἴδε κατὰ σμῦξαι.

σμῶδιξ, διγγες θηλ. μώλωψ, τὸ ἐκ πληγῆς οἴδημα, πρῆσμα μαλακὸν Β 267 καὶ Ψ716.

σόη, ἴδε σαόω.

σό·λος, σόλων, ὁ δίσκος Ψ 826, 844, ἤτο ἐκ σιδήρου χυτοῦ, ἐν Ψ 826 «αὐτοχόωνον» ἴσως μετέωρον (λίθος).

Σόλυμοι (ὕ) ἔθνος τῆς Λυκίας Ζ 184, 204, ε 283.

σόος, ον, οι, οίς, η, σῶος, ἀβλαβής, ἀκέραιος (αἴτ. σῶν Ρ 367) Ο 497, Ω 382· «σελήνη, ὁλέθρου» ἐνχ 28 «σῶς» βέβαιος.

σορός Ψ 91 † θήκη ἢ κάλπη πρὸς διαφύλαξιν τῶν ὀστῶν τοῦ ἀποθανόντος.

σός, ή, όν· (σὺ) ἰδικός σου· παρὰ τῷ «πόθος, ποθῇ» οὐδ. «ἐπὶ σοῖσι» = (καθήμενος εἰς τὰ ἰδικά σου κτήματα) δ 369.

Σούνιον οὐδ. ἀκρωτ. 'Αττικῆς γ 278 †

σοφίης=σοφίας, τέχνης, ἐμπειρίας Ο 412†

σόως, ῳ, ἴδε σαόω.

Σπάρτη, θηλ. πρωτ. τῆς Λακωνικῆς, ἕδρα τοῦ Μενελάου καὶ τῆς 'Ελένης· —«εὐρείη, καλλιγύναικα» λ 460, Β 582, α 93. Σπάρτηθεν=ἐκ Σπ. δ 10. Σπάρτηνδε = εἰς Σπ. α 285.

σπάρτα, τὰ (σπεῖρα) σχοινίον Β 135 †

σπάω, ἀόρ. ἔσπασεν, σπάσεν (ᾰ). Μέσ. ἀόρ. (ἐ)σπάσατ(ο), σπασάμην, πρτ. σπάσασθε, σσάμενος, μετ. ἀόρ. πθ σπασθέντος. — α') ἐνεργ. καὶ παθ. ἀποσπῶ, ἐπισύρω **Α** 458, μετὰ τῆς ἐκ «χεῖρα ἑκ χειρός». β')μέσ.σύρω τι πρὸς ἑαυτόν, ἀποσπῶ, ἕλκω «ἔγχος, ἄορ, φάσγανα» κ 166 «ῥῶπας» ἐκριζῶ.

σπεῖο, πρσ. ἀόρ. τοῦ ἕπομαι.

σπείος=σπέος, σπήλαιον.

σπεῖρον, ου, α, ων, οὐδ. (σπείρω) α') ὕφασμα πρὸς τύλιγμα δ 245, ζ 179. β') σάβανον δ 102. γ') ἱστίον (πανὶ τοῦ πλοίου) ε 318· ἐν ζ 269 ἄλλ. γρ. σπείρας).

σπεῖσαι, σασκε, ἴδε σπένδω.

Σπειώ, Νηρηΐς Σ 40 †

σπένδω, ὑπ. ἐν, 2. πρτ. ἐν. **σπένδησθα**, η, ων, οντ(α), ες, ας, πρτ. θαμ. σπένδεσκε, ον, ἀόρ. 3 πλ. σπεῖσαν, ὑπ. σης, σομεν, άπ. σαι, μετ. σας, σαντες, ἀόρ. θαμ. σπείσασκε'—κάμνω σπονδήν, (χύνω πρὸ τοῦ νὰ πίω μέρος ἀκράτου οἴνου κατὰ γῆς ἢ κατὰ τῆς τραπέζης ἢ τοῦ βωμοῦ πρὸς τιμὴν θεοῦ τινος). α') ἀπολ. σ 151, ν 39 β') «Διὶ καὶ ἄλλοις, ἀθανάτοισιν» Ζ 259. γ') «οἶνον ἐπὶ—» Α 775. δ') δοτ. ὀργ. «δέπαϊ, δεπάεσσιν» ἐκ τοῦ ποτηρίου, «ὕδατι» μ 362 ἐν ἀνάγκῃ, διότι ἐστερεῦντο οἴνου.

σπέος, σπείους, σπῆι, σπέος, σπεῖος, σπέσαι, σπήεσσι (σπαFος;) σπήλαιον, ἄντρον Δ 279 «κοῖλον, κατηρεφές, ἠεροειδές, γλαφυρὸν, εὐρύ, ὑψηλόν, ἀργύφεον». 'Εν σπηλαίοις κατῴκουν τινὲς τῶν θεῶν οἱ Κύκλωπες, ἡ Καλυψώ, (οὐχὶ ἡ Κίρκη ἢ Μαῖα), ὁ Ποσειδῶν Σ 65, 50, μ 210, 130, 141.

σπέρ·μα, οὐδ. (σπείρω) σπέρμα, σπόρος «πυρὸς» ε 490 †

Σπερχειός ποτ. ἐν Θεσσαλίᾳ, ὁ υἱὸς τούτου Π. τοῦ Μενεσθέως Π 174, 176, ψ 144.

σπέρχω, ὑπ. ἐν. ωσιν, εὐκτ. οιεν, (διάφ. γρ. γ 283, μέσ. εὐκτ. ἐν. σπερχοίατ(ο), μετ. ὁμένος, οιό, ους, η, —τρέχω μεθ' ὁρμῆς, σπεύδομαι Ν 334· ἐπείγομαι ο 60· ἐφορμῶ λ 317· κωπηλατῶ μετὰ σπουδῆς, «ἐρετμοῖς» ν 22· μετ. σπερχόμενος=σπεύδων.

σπέσθαι ἀπ. ἀόρ. τοῦ ἕπομαι.

σπεύδω, σπεύδουσιν, πρ. ετον, ειν, =έμεν ων, όντεσσι, ουσ(α) ἀορ. 3. ἐν. σπεῦσε ὑπ. σομεν, πρσ. σατε, μέσ. μέλ. σπεύσομαι, σόμενος ν 412· — μετὰ σπουδῆς τρέχω, εἶμαι βιαστικὸς Σ 373 (ἐκ τῆς σπουδῆς, διὰ τὴν πολλὴν προθυμίαν). βιάζομαι «—εἴς τι, τινα» μετὰ μετ. ι 250· «περί τινος», (ἂς σπεύσωμεν ἵνα ἀγωνισθῶμεν διὰ τὸν νεκρὸν τοῦ Π.) Ρ 121· ἐπιταχύνω μετὰ ἐπιμελείας καὶ πόνου «τί, γάμον» τ 137.

σπῆι, σπήεσσι, ἴδε σπέος.

σπῖδής, σπιδέος, (σπάω) ἐκτενής, μακρός, μέγας «πεδίον» Α 754 † (διαφ. γρ. ἀσπιδέος).

σπιλάς, σπιλάδες, εσσι(ν), θηλ. βράχος, (εἰς τὴν θάλασσαν προέχων), σκόπελος γ 298, ε 401, 405 «προβλῆτες». 'Οδ.

σπινθῆρες=οἱ σπινθῆρες (σπίθαι) Δ 77 †

σπλάγχν(α), ων, οὐδ. τὰ σπλάγχνα, καρδία, ἧπαρ, σπλήν, ἄτινα ἐψήνοντο καὶ ἐτρώγοντο, ἐν ᾧ ἐκαίοντο τὰ πρὸς θυσίαν τεμάχια τοῦ κρέατος Β 426, Α 464, γ 9,40.

σπόγγος, σπόγγῳ, οισι ἀρ. (σόμ-γος) ὁ

σπόγγος, τὸ σφογγάριον πρὸς καθαρισμὸν τοῦ προσώπου Σ 414, τῆς τραπέζης καὶ ἑδρῶν α 111, χ 439.

σποδιῇ, τῇ=τῇ σποδῷ, τέφρᾳ ε 488 †

σποδοῦ, θηλ.=τέφρας. ἀνθρακιᾶς ε 375 †

σπονδαί, αἱ (σπένδω), αἱ σπονδαί, ὁ πρὸς τιμὴν θεοῦ χυνόμενος εἰς τὰς θυσίας οἶνος, (ἴδε σπένδω) = συνθήκη, ὅρκος Β 341 καὶ Δ 159 «ἄκρητος, -οι».

σπουδῇ, ῆς, ᾗ θηλ. ἡ σπουδή, ταχύτης, ἐπιμέλεια «ἄτερ σπουδῆς»=ἀκόπως φ 409, «ἀπὸ σπουδῆς» μετὰ σπουδαιότητος· δοτ. ἀντὶ ἐπιρ. «σπουδῇ»=σπουδαίως, ἐν τάχει, βιαστικά, ἐσπευσμένως ν 279, ο 209· μόνον γ 297 μετὰ κόπου, δυσχερῶς.

στάδιος (ᾰ), στᾰδίῃ, «ἐν ὑσμίνῃ» ἐν μάχῃ ἐκ τοῦ συστάδην, ἐκ τοῦ πλησίον Ν 314, ἀντιτ. «τοξοσύνῃ»· τὸ θηλ. ἀντὶ οὐσ. Η241, ἀντιτ. «μόθος ἵππων»· «ἐν στ. ἀμύνετο» ἀντιτ. «τρέσσαι» Ο 283. «ἐν σταδίῃ» ἀντιτ. «ἀκοντί».

στάζω, ἀόρ. στάξ(ε), προστ. στάξον σταλάζω, στάζω Τ 39, 348.

στάθμη, ης θηλ. (στῆσαι) ἡ στάθμη (στάφνη), τεκτονικὸν ἐργαλεῖον (σχοινίον λεπτὸν κεχρισμένον ἐρυθρῷ ἢ μέλανι χρώματι μετὰ βαρειδίου εἰς τὸ ἄκρον), δι' οὗ οἱ τέκτονες προσδιορίζουσι τὴν εὐθεῖαν γραμμήν, κανόνα «—ἐπι—ἰθύνει» στήνει κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν ε 245, «τάφρον» κατ' εὐθεῖαν ἄγω φ 121.

σταθμός, σταθμοῖο, ῷ, όν. οἷν, οἱ, ῶν, οἷσι(ν), οὺς (σταθῆναι) — α') σταῦλος, ἐν ᾧ οἱ ποιμένες καὶ αἱ ἀγέλαι ὁμοῦ καταλύουσιν, ἐν γένει δὲ τῶν ποιμένων ἡ μάνδρα (ἡ στάνη) Τ 377, ρ 20, «ποιμνήϊος, οἰοπόλος»· βουστάσιον Β 470 «σταθμόνδε»=εἰς τὸν σταῦλον (ἐν οἰκίαις τῶν κυρίων εὑρίσκοντο ἴσως σταῦλοι, δι' ἵππους καὶ ἡμιόνους παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς εἰσόδου εἰς τὴν αὐλὴν «ἕρκος αὐλῆς» καὶ παρ' αὐτοὺς τὰ δωμάτια τῶν ξένων, ὅπως οἱ ξένοι ὦσι πλησίον τῶν ἵππων των. Ὁ δὲ σταθμὸς τῶν χηνῶν ἢ ὁ ὀρνιθῶν καὶ ὁ κῆπος τῆς Πηνελόπης τοὐναντίον ὄπισθεν τῆς οἰκίας (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. δόμος). β') παρασάς, καὶ τῆς θύρας ὁ τοῖχος Ξ 167, α 333, η 89, κ 62, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ἀλκινόου ἐπηρυγωμένος. γ') τὸ βαρειδι τῆς πλόστιγγος (ὁλκή) Μ 434.

στάμεν(αι) ἀπ. ἀόρ.=στῆναι, ἴδε ἵστημι.

σταμίν,στᾰμίνεσσιν, ταῖς, τὰ ὀρθίως ἱστάμενα ξύλα τὰ ἀποτελοῦντα τὰ πλευρὰ τοῦ σκάφους τοῦ πλοίου,πρὸς ἃ αἱ σανίδες προσηλοῦνται, τὰ ἐγκοίλια καλούμενα (στρα-βόξυλα) «θαμέες» ε 252 †· (ἴδ. Εἰκ. ἐν λ. σχεδίην).

στᾶν 3 πλθ. ἀόρ. 2, στὰς μετχ. ἵστημι.

στάξ' ἀόρ. τοῦ στάζω

στα-τὸς (ᾰ. ἵστημι) ὁ ἱστάμενος ἵππος ἐν τῷ ἱππο στασίῳ, ὁ διαμένων ἐν τῷ ἱππο-στασίῳ· ἀντιθ. τοῦ εἷς «νομὴν τρέχοντος Ζ 506, Ο 263.

σταυρός, οὺς, οἷσιν (ἱστάναι) πάσσαλος, πάλος· Ἡσύχ. «ξύλα ὀρθὰ πεπηγότα» Ω 453 καὶ ξ 11.

σταφυλῇ, ῆ, αἱ, ῆσι θηλ. (ῠ. ἀ-σταφὶς) ἡ σταφυλή, τὸ σταφύλι η 121. ω 343.

σταφύλη, σταφύλῃ, τὸ μολύβδινον βαρεῖδι «—εἶσαι»=ἴσαι μὲ στάθμην Β 765 †

στάχυς, σταχύεσσιν (ᾰῦ) ἄρσ. ὁ στάχυς Ψ 598 †

στέαρ, στέατος (ᾰισύλλ.) οὐδ. (στῆναι) στερεόν, πηγμένον λίπος (ξύγγι) φ 178 κ. 183.

στείβω, στείβοντες, πρτ. στεῖβον (στεμφ) πατῶ, καταπατῶ «—εἵματα ἐν βόθροισι» ζ 92 καὶ «νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας» Λ 534.

στεῖλα(ν) ἀόρ. τοῦ στέλλω.

στειλειή, στειλειῆς, τῆς (στέλλω) ἡ ὀπὴ (ἡ τρύπα) τοῦ πελέκεως, εἰς ἣν ἐμβαίνει τὸ στειλεὸν (τὸ στειλιάρι) φ 422 † (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. πέλεκυς).

στειλειόν οὐδ. (στέλλω) τὸ στειλιάρι (τὸ ξύλον) τοῦ πελέκεως ε 236 †

στεῖνος, εἴ. ει (στενὸς α') στενὸς τόπος, στένωμα Μ 66, «ὁδοῦ κοίλης» Ψ 419. 6') μεταφ. στενοχωρία Ο426, Θ476 «μάχης».

στείνω, παθ. στείνοιτο, όμενος, παρ. στείναντο (στεῖνος) — εἶμαι στενός, στενοῦμαι, στενεύω, ἐγέναντο στενοὶ ὑπὸ τοῦ πλήθους, ἦσαν πλήρεις Φ 220 (ὁ ποταμὸς ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν νεκρῶν), ι 219· παρεμποδίζομαι, στενοχωροῦμαι Ξ 34, κατὰ μεταφ. πιεζόμενος, θλιβόμενος «ἀρνῶν» : 445· εἶμαι στενός, δὲν χωρῶ σ 386.

στειν-ωπός, ῷ, όν, ἐπίθ. (στεῖνος, ὀπὴ α') στενωπός, στενόχωρος, ἔχων στενὴν ἔξοδον, ἐν γένει στενὸς συνήθ. «ὁδὸς» Η 143 β') ἀντὶ οὐσ. «πόντου» μ 234=πορθμός.

στείομεν ὑπ. ἀόρ. 2 = στέωμεν, ἴδε ἵστημι.

στεῖραν ἐπίθ. θηλ. (στερεὸς) ἄκαρπος, ἄγονος, ἄτεκνος π 522, υ 186 «βοῦν». Ὀδ.

στεῖρα, στείρη, θηλ., (στῆναι) ἡ μεγάλη δοκός, ἡ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ πυθμένος

τοῦ πλοίου διήκουσα, ἡ τρόπις, ἡ καρίνα Α 482, 6 428· (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ὀρύοχος ε).

στείχω, στειχήσι, εἶν, ὼν, ὀντα, ες, πρτ. ἔστειχε, στεῖχεν, ἀόρ. ἔστιχον (στίχος, στίχες) — πορεύομαι ἐν τάξει, κατὰ σειρὰν τινα προχωρῶ Π 258, ι 444, πορεύομαι, βαδίζω «ἀνὰ ἄστυ, ἐς πόλεμον, πρὸς οὐρανόν», «ὀπίσω κάτα», «θύραζε» Β 833· Ι 86 ἤρχοντο· λ 17=ὁ ἥλιος ἀνατέλλει.

στέλλω, στέλλομαι, ὀντα, ας, ἐνσ., μέλ. στελέω, ἀόρ. στεῖλα, αν,—θέτω εἰς τάξιν, διατάττω Δ 294, ἑτοιμάζω = εἰς μάχην, «νῆα» 6 287 πέμπω, «—ἱστία» μαζεύω, συστέλλω.—Μέσ. στέλλεσθε = ἑτοιμάσθητε «—ἱστία» γ 11, καταβιβάζω, συστέλλω ἀφίνω νὰ πέσωσι κάτω (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. κάλος) Α 433.

στεμμα, ματ(α), οὐδ. (στέφω) — στέμμα, στεφάνι, ἡ μίτρα (τῶν ἱερέων)· ταύτην ὁ Χρύσης ἐν Α 14 ἀπέθηκε μόνον ὡς ἱκέτης. (ἴδε Εἰκ. ἧτις δεικνύει τὴν μίτραν. τὸ στέμμα περὶ τὴν κεφαλὴν (μόνον αἱ πλάγιαι ταινίαι κατέπιπτον).

στενάχεσχ'=στενάχεσκε, ἴδε στενάχω.

στεναχίζω (ᾰ), ων, μέσ. πρτ. στεναχίζετο — στενάζω, ἀναστενάζω, ἐκβάλλω στεναγμόν ι 13, Τ 304· ἀντηχῶ Β 95 «γαῖα, δῶμα».

στενάχω (ᾰ), ουσι, ων, πρτ. θαμ. στενάχεσκε Τ 132, μέσ. πρτ. στενάχοντο (στένω)—στενάζω Π 489 (ὁ ταῦρος), Φ 417, φρυάττω Π 393 (οἱ ἵπποι), βογκῶ Π 391· «τινά, τί» κλαίω, πενθῶ ε 467, Τ 301· μετὰ τοῦ «βαρέα, πυκνὰ μάλα, ἀδινά, μεγάλα». Μέσ. ὡς ἐνεργ.

Στέντωρ, ορος, Ἑλλην. ὅστις ἐρώνατε τόσον δυνατά, ὅσον πεντήκοντα ἄλλοι Ε785 ‡

στένω, στένει Υ 169, πρτ. ἔστενε(ν), κυρίως· εἶμαι στενός, στενεύω, εἶμαι πλήρης, μεταφ. πάντοτε στενάζω «κῆρ—» Κ 16 = ἀναστενάζω Ψ 230 = ἡ θάλασσα ἐβούιζε, ἀντήχει.

στερεός, στερεοῖς, ή, ῆσι, συγκρ. ἐωτέρη α') δυνατός, ἀσφαλής «—λίθος, βοείη». 6') σκληρὸς Μ 267· «ἐπέεσσι»· ἐν παραδ. «κραδίη, ἀμείλικτος, ἄκαμπτος», ἐπίρ. στερεῶς α') κυρίως=στερεῶς, ἀκλονήτως Κ 263, ξ 346. 6') μεταφ. ἰσχυρογνωμόνως Ψ 42.

στερέω, ἀόρ. ἀπ. στερέσαι = ἀποστερῆσαι τῆς «με-ληΐδος» ν 263 ‡

στέρνον, οιο, ων, οισι(ν) οὐδ. (στόρνυμι) —στῆθος, τὰ ὀστᾶ τοῦ στήθους Β 479, Α 842, Ψ 365, 508, Ο 542.

στεροπή, ῆς, ήν θηλ. (ἀστράπτω). α') ἀστραπὴ Α 66, 184. 6') λάμψις, λαμπηδὼν Τ 363, δ 72.

στεροπ-ηγερέτα (ᾰ, ἐγείρω) «Ζεύς» ὁ ἐκπέμπων, ἐπιφέρων, ἀστραπάς Π 298 ‡

στεῦται, πρτ. στεῦτο (στῆναι) σημαίνει πάντοτε βούλησιν συνοδευομένην δι' αἰσθητῶν μορφασμῶν καὶ ἔχει πάντοτε ἀπαρ. μέλ. (ἐκτὸς ρ 525, μετ' ἀορ.) — ἵσταμαι, παρίσταμαι ὡς, λαμβάνω ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ὄψιν, διαθεβαιοῦμαι Β 597, Σ 191 φαίνομαι μετὰ μετοχ. «—στεῦτο δι|ψάων» ἐστέκετο ὡς διψῶν, εἶχε τὴν στάσιν τοῦ διψῶντος λ 584. ἄλλως διατείνομαι, ἐπισχυρίζομαι ρ 525, ἀπειλῶ, καυχῶμαι ὑπισχνοῦμαι.

στεφάνη, ης, ην, ας θηλ. (στέφανος), ὁ γῦρος πᾶν τὸ περικυκλῶνον τὰ ἀνώτερα, τὰ ἄκρα παντὸς πράγματος. α') διάδημα περὶ τὸ μέτωπον, ὡς κόσμημα γυναικῶν μάλιστα Σ 597· (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ἀναδέσμην καὶ ἐν λ. ἔρμα δ. καὶ ἐυστέφανος). 6') ἡ στεφάνη τῆς περικεφαλαίας Α 96 καὶ μετωνυμ. αὐτὴ ἡ περικεφαλαία Κ 30, Η 12 — «χαλκείη, χαλκοβάρεια, εὔχαλκος». γ') ἡ ὀρύς, ἡ προεξέχουσα ἄκρα βράχου Ν 138.

στεφανος ἀρ. (ᾰ. στέφω) ὁ στέφανος, μεταφ. κύκλος «πολέμοιο» Ν 736 ‡ πόλεμος γίνεται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

στεφανόω, πθ. πρκ. ἐστεφάνωται, ὑπ. -το (στέφανος), θέτω περιξ ὡς στέφανον· περὶ νῆσον «—πόντος» περιλαμβάνει, περιθέει. «—Γοργὼ» = ἡ Γοργὼ περιέστεφεν ἐπ' αὐτῆς (τῆς ἀσπίδος) τοὺς ἐν τῷ μέσῳ ὀφθαλμούς, «νέφος» περιεκάλυπτεν, «—τὰ τ' οὐρανὸς» δι' ὧν εἶναι ὁ οὐρανὸς περιβεβλημένος Ε 739· περὶ ἣν παυταχόθεν χόβος περιστέφεται (εἰκονικῶς)· ἄλλ' ἄλλοι ἕρμην ὁ χόβος περιέστεφεν, περιέβαλλεν (ὡς γραφικὴ παράστασις).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

στέφω, στέψει (στεμφ.)—«ἐν πληθύϊ» παρέχω, συσσωρεύω α') »—ἀμφὶ-στέφε» Σ 205 περιέβαλλε. β') μεταφ. «μορφὴν» θ 170· κοσμεῖ τὴν μορφὴν τοῦ σώματος διὰ λόγων.

στεώμεν, στῆι, στήῃ, ὑπ. ἀόρ. ἴδε ἵσταμαι.

στῆθος, εος, εϊ, εα, εων, εσσι(ν) ἀντὶ γεν. εσφι, οὐδ. (στῆναι)—τὸ στῆθος ἐν. καὶ πλ. α') ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν Ε 19, Ψ 763, Β 218, Σ 51. β') ζώων Δ 108, Π 753. Ὁ πλθ. καὶ ἐπὶ ἑνὸς καὶ ἐπὶ πολλῶν Κ 90, Β 544. Ἀλλ' ἐπειδὴ «κῆρ, κραδίη, ἦτορ» κεῖνται ἐν τῷ στήθει, διὰ τοῦτο καὶ τὸ στῆθος εἶναι ἡ ἕδρα τοῦ θυμοῦ Ι 256, καὶ τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν παθῶν καὶ τῶν διανοημάτων Α 83, Δ 208, Ε 125, Ν 732, Ξ 316, Υ 20, τῆς φωνῆς Δ 430. τῆς ἀναπνοῆς Ι 610.

στήλη, ης, ας θηλ. (στῆναι).—α') ἡ στήλη (ἡ νεκρική) Λ 371, Π 457. β') στύλος, πρὸς ἀσφάλειαν τοίχου »προβλῆτας« Μ 259.

στημέναι ἀπ. ἀόρ. τοῦ ἵσταμαι.

στηρίζω, ἀόρ. (ἐ)στήριξε, ξαι, μέσ. ασθαι, ὑπερ. ἐστήριχτο (στερεός).—στηρίζω, στερεῶς ἱδρύω, στερεώνω, ἐπιβαίνω μ 434, Φ 242 ἀμετ. «ποσὶν, πόδεσσιν»· «κακὸν κακῷ» ἐπέβαινε, ἐπεσωρεύετο κακὸν ἐπὶ κακοῦ, διεδέχετο Π 111, «οὐρανῷ κάρη» ἀκουμβήσει, προσεπέλασε Δ 443.

στιβαρόν, ῷ, οἱ, οἷς· ῆς, ῆσι(ν), (ᾰ), συγκ. -ώτερον, ἐπίρ. -ῶς (στείβω) στιβαγμένος, συμπαγής, στερεός, πλήρης νεύρων καὶ δυνάμεως, δυνατός, βαρύς· ἐπὶ ὅπλων «σάκος, ἔγχος, φάσγανον» Ε 746, α 100· ἐπὶ ἀνθρωπίνων μελῶν «ὦμος, χεὶρ, αὐχήν, βραχίων Ε 400, σ 69.

στιβή, θηλ. (ἴδ. στείβω) παγωμένη δρόσος, πάχνη, ἡ τῆς πρωΐας παγωνιὰ ε 467 κ. ρ 25.

στιλβών, οντας μετχ. (συγγ. στεροπή) ὁ στίλβων, λάμπων «ἐλαίῳ» Σ 596 ἐξ ἐλαίου», «κάλλεϊ καὶ εἵμασιν» Γ 392 ἐκ κάλλους.

στιλπνός, στιλπναὶ (στίλβω) »—ἔρσαι«= λαμπραί, γυαλιστεραί Ξ 351 †

στίξ, στιχός, ες. αἰθηλ. (ἴδ. στιχ-, στοῖχος) σειρὰ α') ἰδίως τάξις πολεμιστῶν ἱσταμένων Π 173· Ε. Μ. ἡ τάξις τῶν 40 ἀνδρῶν «ἐπὶ στίχας» (προληπτ.) Β 687, Γ 113, »κατὰ στίχ.«=κατὰ τάξεις. ἕκαστος ἐν τῇ θέσει του Γ 326· «ἀνδρῶν, Τρώων Δαναῶν, οὐκ ἀλαπαδναί, κρατεραί, πυκιναί». β') χορευόντων Σ 602.

στιχάομαι, πρτ. ἐστιχόωντο (στίχες) α') ἐν τάξει ἐβάδιζον, προὐχώρουν Β 92, Δ 432. β') ἔπλεον »νέες« Β 516, 602.

Στιχίος (ῐ), ἀρχηγὸς Ἀθηναῖος Ν 195, Ο 329, 331.

στόμ(α), ατος, ατι, ατ(α), ων — τὸ στόμα α') ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων Β 489, «διὰ στ. ἄγοιτο»=εἶπαι, ἤθελε ξεστομίσῃ, «ἀνὰ στ. ἔχων» =ἔχων εἰς τὸ στόμα, συνεχῶς ἀναφέρων, «ἐπὶ στόμα» κατὰ κεφαλῆς. β') μεταφ. στόμιον (ποταμῶν, κιμένων, ὀχθῶν) ε 441, Ξ 36· Ο 389=κατὰ τὸ ἄκρον. «λαύρης» χ 137 τὴν ῥέρουσαν θύραν εἰς τὴν ἔξοδον.

στομάχος, στομάχοιο, ον, ους ἀρσ. (στόμα) φάρυγξ, λαιμὸς Γ 292. Ἰλ.

στοναχέω, ἀόρ. ἀπ. στοναχῆσαι = στενάξαι Σ 124 †

στοναχή (ᾰ), ῆς, ῆι, ῆσι, ᾶς, στεναγμός, ὀδυρμὸς »θήσει«, ὅσα« Β 256, ε 83.

στοναχίζω, ἴδε στεναχίζω.

στονόεις, στονόεντα, εσσα, αν (στόνος) — πλήρης στεναγμῶν· «κῆρες, εὐνή, αὐτή»· «ἀοιδὴ» πένθιμον ᾆσμα Ω 721· καὶ μετωνυμ. πολυώδυνος, ὁ προξενῶν θρήνους «βέλεα, ὀιστοί» Θ 259.

στόνος, ου ἀρσ. (στένω στεναγμός, βογκητὸς Φ 20, ψ 40, χ 308· Δ 445 ἐν τῇ μάχῃ.

στορέννυμι, ἀόρ. ἐστόρεσεν, σαν, στόρεσ(εἰ), αν, σον, σαι, σας· παθ. ὑπερσ. ἐστρωτο—στρώνω «λέχος, ῥῆγός τε λίνου τε, τάπητας δέμνια» Ι 621, ψ 171· ἀπολ. ἐκτείνω τ 599, Ι 213 ἁπλώνω «ἀνθρακιήν», γ 158 «πόντον» γαλήνην ἐποίησε, κατηύνασε.

Στρατίη, πόλ. ἐν Ἀρκαδίᾳ Β 606 † (ᾰ).

Στρατίος, Γ. τοῦ Νέστορος γ 413 κ. 439.

στρατός, οῦ, ῷ, όν, οί, ἀρ. (ᾰ. στρώννυμι) — Ε. Μ. τὸ πλῆθος τῶν πολεμούντων, ὁ δὲ τόπος στρατόπεδον. Ἐν Ἰλ.=τὸ στρατόπεδον, ἰδίως ἐνθα τὰ πλοῖα ἦσαν τῶν Ἑλλήνων Α 10, 53, Κ 82, ἐν ὅλῳ 1186 πλοῖα, ὥστε τὸ «μακρὸν στόμα» ἐλογίζετο 3200 μέτρα Κ 65. Αἱ σκηναὶ ἵσταντο παραλλήλως τῶν πλοίων ἐναλλὰξ Ο 655. Τὸ πρῶτον τεῖχος δὲν ἦτο ἀμυντικὸν ἔργον, ὁ Ἀχιλλεὺς μόνον ἦτο ὁ ἄριστος φύλαξ καὶ τεῖχος· ὅτε δὲ θυμωθεὶς ἀπεσύρθη, κατὰ συμβουλὴν τοῦ Νέστορος (Η 436—41) κατεσκευάσθη νέον ἰσχυρότερον τεῖχος μετὰ πύργων ἐν τῇ ἀριστερᾷ πτέρυγι (Μ 118—23, Α 397—615). Πρὸς τοῦτοις καλεῖται στρατὸς τὸ στράτευμα τῶν Ἑλλήνων ἢ Τρώων Β 50, Δ 70. «εὐρὺς, ἱερὸς, παυλύς».

στρατόομαι, πρτ. ἐστρατόωντο, (στρα-

τὸς]=ἐστρατοπέδευον, Γ 187, Δ 378 «πρὸς τείχεα».

στρεπτός, στρεπτυλο, οἱ, οἷσι, ἡ, αἱ (στρέφω) — α') πλεκτός, στριμμένος «χιτών» Σχ. ἀλυσιδωτοῦ, οἱ μὲν ἐπὶ ἱματίου = κλωστόν, οἱ δὲ ἐπὶ θώρακος κρικωτοῦ, οἷος ὁ ἐν Εἰκ. ἐν λ. 'Ορέστης, Ε 113. β') εὐκίνητος, εὐμετάτρεπτος, εὔπειστος «φρένες, θεοί» «γλῶσσα» εὔστροφος Υ 248.

στρεύγομαι, στρεύγεσθαι (στράγγω), στάγδην ῥέω, στραγγίζω· μεταφ. κατ' ὀλίγον τήκομαι, ἐκλείπω, ὅθεν ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ, βασανίζομαι «ἐν αἰνῇ ὀιζυστῇτι» Ο 512, «ἐν νήσῳ» μ 351.

στρεφε-δίνεω, στρεφεδίνηθεν = 3 πλθ. ἀόρ. παθ. (στρέφω, δίνη) στρεφογυρίζω, σκοτοδινιάω «ὄσσε» Π 792 † Σχ. τὴν βίαν τῆς πληγῆς παρίστησιν.

στρέφω, στρέφει, πρτ. ἔστρεφον, ε, ἀόρ. στρέψ(ε), αν, αι, ας, αντα, ες, ἀόρ. θαμ. στρέψασκον (τρέπω) α') ἐνεργ. στρέφω, γυρίζω, μετατρέπω, «ἵππους» Ψ 323 † ἢ μετὰ τοῦ ἀρότρου κάμνω στροφὴ» Σ 544, 546· «δινεὺς ἕρεβος», Σ 544 «στρέψαντες» δηλ. ζεύγεα. β') Παθ. ἐνσ. στρέφεται, ὀμεσθα, ὑπ. εται Μ 42, πρτ. ἐστρέφετ(ο), μέλ. στρέψεσθ(αι), ἀόρ. στρεφθείς, έντος, τι, τε, εῖσα(α) στρέφομαι, μεταστρέφομαι, γυρίζω εἰς φυγήν «ἔνθα καὶ ἔνθα», «—νωλεμέως» στρεφὰ ἐμπεπλεγμένος : 435, Π 598=ἐπιστραφεὶς δηλ. πρὸς ἐκεῖνον, ὃς τὸν ἠκολούθει.

στρέψασκον, ἴδε στρέφω.

στρόμβος, στρόμβου, τὸν (στρέφω) ὁ στρόμπος (σβοῦρα) Ξ 413 †

στρουθός, στρουθυλο, ἀρσ. ὁ σπουργίτης, στρουθὸς Β 311, 317. 'Ο.

στροφάλιγξ, στροφάλιγγι, τῇ (ἀ. στρέφω) = στροβίλω, συστροφῇ Π 775, ω 39.

στροφαλίζετε πρτ. (ἀ. στρέφω, στροφάλιγξ) στρογγυρίζετε, συχνὰ στρέφετε «ἡλάκατα» σ 315 †

Στρόφιος, Π. τοῦ Σκαμάνδρου Ε 49 †

στρόφος, ὁ (στρέφω) σχοινίον «—ἀορτὴρ» σχοινίον, ἐξ οὗ κρέμαται τι ν 438. 'Οδ.

στρώννυμι, ἴδε στορέννυμι.

στρωφάω, στρωφῶσιν, ῶσ(α) (στρέφω) — α') ἐνεργ. στρέφω συχνά, «ἡλάκατα» ζ 53 κλώθω. β') μέσ. ᾶσθ(αι), πρτ. στρωφᾶτ(ο), ἐστρέφετο Ι 463· Ν 557 ἀνεστρέφετο ἐνδιέτριβε, διῆγε.

στυγερός, οῦ, ῷ, ὀν. οἱ, ἡ, ῆς, ῇ, ἦν, ᾶς, ἐπίρ. στυγερῶς (ἔστυγον)—μισητός, ἀποτρόπαιος, λυπηρὸς Ψ 79, λ 201=ἄθλιος. «τῷ κε τάχα στυγερῶς» = στυγέοις, ἢ ἔστυξας ἄν· σκληρὸς μ 278· «δαίμων, μήτηρ, Ἄιδης, γάμος, πόλεμος, ἔπεα».

στυγέω, στυγέει, ἐουσι, ἐῃ καὶ ἀόρ. ἔστυγον, καὶ ἀόρ. ι εὐκ. στύξαιμι — α') μισῶ, ἀποστρέφομαι Θ 370, Υ 65. β') φοβοῦμαι, φρίττω Ο 167, κ 113. 'Ο ἀόρ. λ 502 = στυγητὸν ποιήσαιμι ἄν. Μόνον ἐνταῦθα μετ' αἰτ.

Στύμφηλος θηλ., πόλ. ἐν Ἀρκαδίᾳ Β608†

Στύξ, Στυγός, ποταμὸς ἐν Ἅιδῃ, ἐν ὀνόματι τοῦ ἀποίου οἱ θεοὶ ὠρκίζοντο τὸν φοβερώτατον ὅρκον· παραπόταμ. Τιταρήσιος καὶ Κωκυτὸς Β 755, κ 514. Θ 369. Ξ 271, Ο 37.

Στύρα, τά, πόλ. ἐν Εὐβοίᾳ Β 539 †

στυφελίζω, στυφελίζετε, εν, ἀόρ. (ἐ)στυφέλιξε(ν), η, αι· παθ. ἐνσ. -ομένους (στύφω) α') διασείω, ἐκτινάσσω Ε 437, Η 261. β') ἀποδιώκω Π 305, «ἐξ ἑδρέων» Δ 581 θεούς, γ') κτυπῶ, σκληρῶς διατίθεμαι, κακομεταχειρίζομαι Φ 380, σ 416, π 108.

σὺ (ὐ. ἐκ τοῦ τύ, τρέ) καὶ τύνη, γεν. τεῦ, σεῖο, σέο, ἐγκλ. σευ, σέθεν, δοτ. τοι ἐγκλ., τοί γε, σοί, τεῖν (ἐκ τοῦ τρέϊν Λ 201), αἴτ. σὲ ἐγκλ. καὶ ὀρθ., (δυϊκ. σφω(ε) καὶ πλθ. ὑμεῖς κτλ.) ἄντων. προσωπ. 2 προσ. —σὺ «ἄχος σέθεν» συχνὰ ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «γέ, πέρ» καὶ ὀρθοτονουμένη μετὰ τῶν πτώσ. τῆς αὐτός.

συ-βόσια οὐδ. (καὶ -βόσεια γραφή) (ὐ. βόσις) «συῶν» ἀγέλη χοίρων Λ 679 ξ 101.

συ-βώτης, εω, ῃ, ην, βῶτα ἀρσ. (ὐ. βόσκω)—ὁ βόσκων χοίρους, ὁ χοιροβοσκὸς ω 150, «—δῖος» ὁ λαμπρὸς ὃ 640. 'Οδ.

συγκάλεω, συγκαλέσας ἀόρ. μετχ., συγκαλῶ, προσκαλῶ εἰς τὸ αὐτὸ πολλούς, συναθροίζω, συγκροτῶ «βουλήν» Β55 κ. Κ302.

συγκαλύπτω, ἴδε σὺν κάλυψε.

συγ-κλονέω=συγκλονῶ, πρτ. σὺν-εκλόνεον =συνετάραττον Ν 722 †

συγ-κυρέω, συγκύρσειαν ἀόρ. εὐκ. συμπίπτω, Ψ 435 † = συγκρούσειαν.

συγ-χέω, πρστ. σύγχει, πρτ. -χει, ἀόρ. ἔχευε, αν, ἀπ. χεῦαι (ἐκ τοῦ χεF-αι) μετχ. χέας. Μέσ. 3 ἐν. ἀόρ. συγκ. -χῦτο—συγχέω, ἀναμιγνύω, ἀνακατώνω Ο 364· μεταφ. συγχίζω, ταράττω «θυμόν, νόον» Π 471· σύγχῦτο = περιεπλάκησαν, «—ὅρκια»=ἠθέτησαν Δ 269, «κάματον, ἰούς»=ματαιώνω, «—ἄνδρα» ἐξασθενίζω ἢ ζαλίζω θ 139·

σύγ-χυσις, ἡ (σῦ. συγ-χέω) ἡ σύγχυσις, παραβίασις «ὁρκίων» Δ 104.

συκέη (ῦ. συκῆ ω 246), έαι, έας (μετὰ συνιζ.)—ἡ συκῆ (τὸ δένδρον) η 116. Ὀδ.

σῦκον οὐδ. τὸ σῦκον «σῦκον ἐπὶ σύκῳ» (γηράσκει) η 181 ‡

σῦλάω ἀντὶ σκυλάω, πρτ. (ἐ)σύλα, συλήτην. μέλ. συλήσετε, σειν, σων, ἀόρ. συλήσω, σωσι, σειε, σας—α') σκυλεύω ἐχθρὸν φονευθέντα Κ 343. β') ἁφαιρῶ, ἐκβάλλω «τεύχεα» (ἀπό) «τινος» Ο 524, Λ 110, καὶ «τινά» καὶ «τινά τι» Ν 201. γ') ἁφαιρῶ «πῶμα» (ἐκ τῆς) φαρέτρας Δ 116, «τόξον» ἐκ γωρυτοῦ ἐξήνεγκεν, ἐξέβαλεν Δ 105.

σῦλεύω, συλεύειν, πρτ. ἐσύλευον (σκῦλα) —σκυλεύω ἐχθρὸν φονευθέντα Ε 48, ἁφαιρῶ, στερῶ «τινά τι» Ω 436.

συλ-λέγω, ἀόρ. συλλέξας συναθροίζω, Μέσ. μέλ. -λέξομαι καὶ ἀόρ. λέξατο. ὅι' ἐμαυτὸν ἢ τὰ ἐμαυτοῦ συλλέγω Σ 413, ε 292 = συλλέξουσιν ἀνθρώπους, οἵ μοι βοηθήσουσι.

συμ (συγκ. ξυμ) βάλλω, συμβάλλεσον, ἀόρ. συν ἔβαλον καὶ σύμβαλον, πρσ. ετ(ε), ἀόρ. 3 δυτκ. συγκ. ξυμβλήτην, ἀπ. -βλήμεναι. μέσ. μέλ. συμβλή(σ)εαι Υ 335, ἀόρ. συν ἐβάλοντο, ἀόρ. συγκ. ξύμβλητο. ηντο, ὑπ. ηται, μετ. ήμενος α') μεταβ. 1) συμμιγνύω. συμβάλλω, συνενώνω «ὕδωρ» Δ 453· 2) συγκρούω ἀνθρώπους, κάμνω ἵνα συγκρουσθῶσι Υ 55, Γ 70· 3) ἀμετβ. ἐχθρικῶς, Π 565 συμπλέκομαι, ἔρχομαι εἰς χεῖρας. β') ἐνεργ. ἀόρ. 2 καὶ μέσ. ἀμετβ. συντυγχάνω, (συναντῶμαι φιλικῶς Ξ 39, φ 15), ἐχθρικῶς Υ 335, συνήθ. συναντῶ, ἀνταμώνω «μάχεσθαι» συμπλέκομαι εἰς μάχην, (συμπλακέντες ἐμάχοντο) Μ 377.

Σύμη θηλ. νῆσος παρὰ τὰ παράλια τῆς Καρίας. Σύμηθεν=ἐκ Σύμης Β 671 ‡

συμ (ξυμ) μάρπτω, ἀόρ. συμμάρψας = συναρπάσας, συλλαβών ι 289. ἀλλὰ Κ 467 «δύνακας» συλλέξας, συνδέσας.

συμ- (ξυμ) -μητιάσθαι = συσκέπτεσθαι, συμβουλεύεσθαι Κ 197 ‡

συμ-μίσγω, πθ. ἐνσ. συμμίσγεται, ἀόρ. 3 πλ. σὺν ἔμιχθεν—συμμιγνύω, συνενοῦμαι, ἐπὶ ποταμῶν Β 753 ὁ Τιταρήσιος πρὸς τὸν Π., μεταφ. συνέρχομαι Ψ 687.

συμ-μύω, πρκ. σὺν μέμυκε (ὁ) «ἕλκεα» συγκλείομαι Ω 420 ‡ =ἔκλεισαν πάντα τὰ ἕλκη.

σύμ-(ξύμ) -παντες, ων, ασι, ας καὶ α δλοι ὁμοῦ Β 567, η 214.

συμ-πήγνυμι, ἀόρ. συνέπηξεν = ἔκαμε τὸ γάλα πηκτόν, τὸ ἔπηξε Ε 902 ‡

συμ-πίπτω, ἀόρ. σὺν ἔπεσε, ον συμπλέκομαι, συγκρούομαι ε 295, Η 256.

συμ-πλαταγέω, συμπλατάγησεν (ἀπ. πλάταγος)=ἐκτύπησε (συνέκρουσε) τὰς χεῖρας ὁμοῦ, «—χερσὶν» Ψ 102 ‡

συμ-φερτός, συμφερτὴ Ν 237 ‡ συνηγωμένος, συνηγμένος ἐν Ν 237· τὸ «ἀρετὴ» κεῖται ὡς κατηγορούμενον.

συμφέρω. συμφέρων, μέσ. πρτ. -φερόμεσθα, μέλ. -οισόμεθα· συνέρχομαι, συμπλέκομαι, συγκρούομαι «μάχῃ» Λ 730, «πτόλεμόνδε» Θ 400.

συμ-φράδμων, συμφράδμονες πλ. (φράζω) σύμβουλος Β 372 ‡

συμ-φράζομαι, συμφράσσομαι, ἀόρ. φράσσατο· α') συμβουλεύομαι, συσκέπτομαι, «—τινί» (βουλὰς) μετά τινος συσκέπτομαι, (δίδω γνώμας) Α 537, Ι 374. β') βουλεύομαι ἐν ἐμαυτῷ «θυμῷ», «—ὅπως» ο 202.

σὺν, ἐκ τῆς ξύν, κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου· (κοινὸς) κυρ. ὁμοῦ, συγκ. Κ 224, κ 42· ὡς πρόθ. μετά δοτ. «σὺν τινι» = μετά τινος Ρ 57· «σὺν Ἀθήνῃ» τῇ βοηθείᾳ τῆς Ἀθηνᾶς· ἐπὶ πραγμάτων Ε 220 «σὺν ἐντεσσι» καὶ «νηΐ» συγκ. μετὰ πολεμικῶν ὅπλων ὡς ὀργάνων «ἔντεσι, τεύχεσι»· παρὰ τὸ «ἀπέτεισαν» Δ 161 «αὐτῇ σὺν πήληκι» Ξ 498, Ι 194. Συγκ. καὶ ἐπιτάσσεται τῆς συντακτ. πώσ. ι 332, ν 303.

συναγείρω, συναγείρων (ξυν-), ἀόρ. ξυνάγειρα α') ἐνεργ. συναθροίζω, συσσωρεύω «βίοτον, κτήματα» ξ 90. β') πθ. -αγειρόμενοι, ἀόρ. 2 μέσ. συγκ. ἀγρόμενοι=συνελθόντες, ἀόρ. μέσ. -αγείρατ(ο) =συνήθροισε δι' ἑαυτόν, συνέλεξε» ξ 323.

συν (ξυν)-άγνυμι, ἀόρ. συνέ(F)αξε, αν, α: ἐν τμήσ. συνθραύω, συντρίβω Ψ 469· τμησ. «ἅρματα Fᾶξαι, νῆας, ἔγχος» συνθλῶ Α 114.

συν-άγω (ξυν-), ὑπ. ξυνάγωμεν, συασ' οντες, σὺν ἄγοιμι, πρτ. ξύναγον, ε.—συνάγω συνάζω. α') «νεφέλας», «νηόν» Ζ 87 = εἰς τὸν ναὸν συγκαλῶ. β') μεταφ. «ὅρκια» ἕτερον ἐπὶ τὸ αὐτό, ὡδήγουν· συνάπτω μάχην, συγκροτῶ, «ἅρπα, ἔριδα ἅρηος, ὑσμίνην» Ε 891, Η 764.

συν-αείρω, ἀόρ. σὺν ἦειραν α') σηκώνω ὁμοῦ (μετά τινος ἄλλου) Ω 590.—β') πρτ. ἤειρεν Κ 495. ἀόρ. ὑπ. ἀείρεται Ο 680= συζεύξει «ἵππους» (ΣFΕΡ, εἴρω, σειρά).

σὺν-αίνυμαι, συναίνυτο πρτ., λαμβάνω ὁμοῦ, συλλέγω Ψ 502 ‡

σὺν-αιρέω, ἀόρ. σύνελεν Π 740=συνήγα-

γεν. «ὀρρὺς» συνέτριψεν· «—ἔλων» υ 95 συμπτύξας «χλαῖναν, κώεα».

συν-αντάω, πρτ. δυϊκ. **συναντήτην**, μέσ. άόρ. ὑπ. **αντήσωνται**, «—τινί» ἔρχομαι εἰς συνάντησιν, **συναπαντῶ** Ρ 134 καὶ π 333.

σὺν-άντομαι, **συναντόμενος**, πρτ. ἠντετο, 3 δυ. ἀντέσθην, τρέχω εἰς συνάντησίν τινος, **συναντῶμαι**, α') «τινί» Φ 34 (ἐχθρικῶς) β') φιλικῶς Η 22, φ 31.

συν-αράσσω, μέλ. **σὺν ἀράξω**, άόρ. **ἄραξ(εν)**, παθ. ἀράχθη, πάντοτε ἐν τμήσει.—συγκρούω, συντρίβω Ψ 673, ε 426.

σύν-δέω (ξυν—), πρτ. 3 πλ. **δέον**, άόρ. **-έδησα**, ξυνέδησε, δῆσαι—**συνδέω** Α 399. χ 189· «σφενδόνῃ» Ν 599 αὐτὴν πληγωθεῖσαν εἰς τὴν χεῖραν **συνέδεσε** δι' ἐπιδέσμου.

συν-εδράομαι, ἴδε συντρέχω.

συν-εΡέργω πρτ. **συνέεργον** καὶ **ἐεργαθον**, συνάπτω, συνδέω ξ 72·=ἔχωσε, συνέσφιγξε «χιτῶνα ζωστῆρι» Ξ 36· περιέκλειον καὶ ἐκράτουν κεκλεισμένον ι 427, (τοὺς κριοὺς) συνέδεον μὲ λυγαριάς.

(συν=)ξυν-εείκοσι=ὅλα ὁμοῦ εἴκοσι ξ 98 †

§. σύν-ειμι μέλ. **συνέσεσθαι** (εἶναι)—εἶμαι μαζῆ, «δὲν ζῶ» νὰ διατρίψω ἐν ἀθλιότητι η 270 †

Ω. σύνειμι, ξύνειμι, **ξυνιόντες**, των, τας πρτ. ξύνισαν, δυϊκ. **συνίτην** (ἴσαν)—ἔρχομαι «ἐς χῶρον ἕνα», ἔρχομαι πρὸς τὸν ἐχθρὸν νὰ πολεμήσω Δ 446· συγκρούομαι «περὶ ἔριδος, ἔριδι».

συνελαύνεις (ξυν—), ἐμεν, άόρ. ἤλασ(ε), ελάσσαμεν, ὑπ. ελάσσομεν, άπ. σσαι.—α') συνάγω, «λεῖβα», «δόδντας» κτυπῶ ὁμοῦ, συσφίγγω σ 98. β') «τινάς ἔριδι» Φ 394. συγκρούω, φέρω τινὰ εἰς ἔριδα, ἀμετ. μόνον Χ 129 = συνερχόμεθα εἰς μάχην.

σύν-ελων, ἴδε συναιρέω.

συν-εΡοχμός, συνεοχμῶ ἀρ.=ἐν τῇ συναφῇ, ἐν τῷ συνδέσμῳ τοῦ ἰνίου Ξ 465 †

συν-ερείδω, ἐρεῖσαι άόρ. λ 426=καθελεῖν ὀφθαλμους στόμα τε συνερεῖσαι = νὰ συγκλείσῃ, νὰ συνθλίψῃ τὰ χείλη τοῦ στόματος.

συνέρῑθος, κοιν. γέν. (ῐ) συνεργὸς ζ 32 †

(συν) ξύν-εσις θηλ. (ῖημι) **συνέωσις**, συμβολή κ 515 †

συν-εχές (—σεχές, ἔχω) οὐδ. ἑνκ. ἀντὶ ἐπίρ.=συνεχῶς διαρκῶς· καὶ «—αἰεί» 174.

συν-έχω, (ξυν-) **συνέχουσι**, οντες, ουσαν (τμησ.), πρτ. εχον, συγκρατῶ· «ζωστῆρες —» συνεκράτοῦντο Δ 133, Υ 415. πρκ. «συνοχωκότε ὦμω» Β 218=συγκεκλιμένοι, συμπεπτωκότες.

σῦν-ημοσύνη, συνημοσύνας, τὰς (συνίημι) =συνθήκας, συμβάσεις Χ 261 †

συν-ήορος (σσF-ερ. σειρά. εἴρω) σύντροφος «ὁρμιγξ—ἑταῖτε» θ 99 †

συν-θεσέαι, ἀων, θηλ. (ἔ. συντίθημι)=αἱ συνθῆκαι, συμβάσεις Β 339· ἀλλὰ Ε 319=τῶν ἐντολῶν.

συν-θέω, συνθεύσεται μέλ., μεταφ. = συντελεσθήσεται υ 245 † = καλῶς θὰ ἀποβῇ.

συν-ίημι, (ξυν—), πρσ. ἐν **ξυνέει**, 3 πλ. πρτ. **ιον=ιεν**, άόρ. **-έηκεν**, άόρ. 2. πρσ. ξύνες, Μέσ. άόρ. 2. **ξύνετο**, ὑπ. **συνώμεθα**. α') συνάπτω, εἰς ἀγῶνα τινὰς πρὸς ἀλλήλους φέρω «—ἔριδι ξυνέηκε» Δ 8 = εἰς ἔριδα συνέπλεξε, β') ἐμμέσως ἀκούω, μανθάνω 1) ἀπολ. Ο 442, α 271. 2) μετὰ τοῦ «ὅπα θεᾶς, ἔπος» 3) «ἐμέθεν, βουλέων». Καὶ τὸ μέσ. ὡς τὸ ἐνεργ. ὅ 76· Ν 381 = συμβόλαια ποιησώμεθα.

συν-ίστημι, πρκ. **συνεσταότος** = πολέμου συνεπτῶτος καὶ οἱονεὶ ἀρταμένου Ξ 96 †

σὺν δὲ κάλυψεν=συνεκάλυψεν. ἐσχέπασεν ε 293. Ὀδ.

συν-οισόμεθα, ἴδε συμφέρω.

σὺν ὀρίνω, ὑπ. **ὀρένῃς** (ῐ)=διεγείρῃς, συγκινῇς «θυμὸν» Ω 467· **-ορινόμεναι**=συγκινούμεναι Δ 332.

συν-οχή, ξυνοχῇσιν ὁδοῦ (ἔχω)=εἰς τὰς συγκλείσεις, τὰς συνενώσεις, ὅπου δηλ. ἀπὸ εὐρυχωρίας εἰς στενὸν συγκλείουσιν αἱ ὁδοὶ ἢ εἰς τὰς διασταυρώσεις τῆς ὁδοῦ Ψ 330†

συνοχωκότε, ἴδε συνέχω.

συν-τάρασσω, άορ. **σὺν ἐτάραξε**, ὑπ. **ταράξῃ**—φέρω εἰς ἀταξίαν «ἵππους» Θ 86, (μόνον ἐν τμήσ.) «δαῖτα» Δ 579.

συν-τίθημι μέσ. άόρ. θέτο προστ. θέο, θέσθ(ε)—(θυμῷ) ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ, ο 27, Δ 76· σύνθεο «ὅπα, μῦθον»=ἄκουσον υ 92, ρ 153· προσέχω ο 317.

σύν-τρεις=ἀνὰ τρεῖς ι 429 †

συν-τρέχω, άόρ. **συνέδραμον** (ἄ) ὁμοῦ τρέχω Π 337 κ. 335 = ἔδραμον ὁ εἷς κατὰ τοῦ ἄλλου πολεμήσοντες.

συν-ώμεθα, ἴδε συνίημι.

σῦριγξ, σύριγγος, ων, ξι, θηλ. (ῦ. σFαρ-) αὐλός, α') ὡς δουρατοθήκη Τ 387. β') ὡς μουσικὸν ὄργανον, ὁ ποιμενικὸς αὐλὸς Κ 13, Σ 526.

Συρίη, ἡ (ῦρ), μυθώδης νῆσος, ἐκεῖθεν τῆς Ὀρτυγίας Ο 403 †

συ-ρρήγνυμι (Fρήγνυμι) πρκ. πθ. **συνέρρηκται**=εἶναι καταβεβλημένος, εἶναι συντετριμμένος θ 137 †

σύς, συός, ἡ, σῦν, σύες, ῶν, σί(ν), εσσι(ν), ας (κοιν.-γεν.)—χοῖρος, ἔτι «κάπρος» P 21. συχνὰ μνημονεύεται μετὰ τοῦ λέοντος Ε 783· ἄγριος Θ 338, Μ 146, ἥμερος ὡς οἰκιακὸν ζῷον ξ 108, ξ 27, 14, 107· τὸ θηλ. περὶ τῆς ἀγέλης μάλιστα, καὶ περὶ τῶν εἰς τροφήν, τὸ δὲ ἀρσ. περὶ τῶν εἰς θυσίαν μόνον (ἀλλὰ ἴδε ξ 25, π 3)· «σίαλος, θαλέθων ἀλοιφῇ, ἀκάμας, ἀγριόδους· σῦς κάπριος».

σύτο=ἔσσυτο, ἴδε σεύω.

συφειός, συφειοῦ κ 389, εοῖσιν, εοὺς ἀρσ. ἡ τῶν χοίρων μάνδρα ξ 13· συφεόνδε=εἰς τὸ χοιροτροφεῖον.

συ-φορβός, ὁν, ἐ, ῶν ἀρ. (ὑ. φέρβω)=χοιροβοσκὸς «παῖδα» Φ 282, καὶ οὐσ. ξ 504, καὶ κατὰ συνεκδοχὴν ὁ Εὔμαιος π 154, φ 189, Ὀδ.

σφ'=σφὲ καὶ σφί, ἴδε σφεῖς.

σφάζω, σφάζουσι, εἰν. πρτ. ἔσφαζον, ἀόρ. ἔσφαξαν, σφάξ(ε), πθ. ἐν. σφαζόμενοι, ων, πρκ. ἐσφαγμένα—ἀνοίγω τὴν κατακλεῖδα, ἀποκόπτω τὸν λαιμόν. α') ἐπὶ θυμάτων γ 454 (ὅπως λάθωσι τὸ αἷμα), (καὶ ἐπὶ ἐσφαγμένων γ 449)· ἴδε Δ 459, Β 422· δ') εἰς τροφὴν ἔσφαζον «μῆλα, βοῦν. ὄϊν, αἶγας, σῦς» ι 46, α 92.

σφαῖρα, ῃ, σφαῖραν. θηλ. ἡ σφαῖρα, ταύτῃ ἐπαίζον παρθενοι, ἄνδρες χορεύοντες ζ 100, θ 372. Ὀδ. σφαιρηδὸν ἐπίρ. = ὡς σφαῖραν Ν 204.

σφάλλω, ἀόρ. σφῆλε, κάμνω νὰ πέσῃ τις, καταβάλλω ρ 464· σφῆλαι Ψ 719.

σφαράγεομαι, 3 πλ. πρτ. σφαραγεῦντο (σφάραγος) ι 390 ἐψιθύριζον, ἔτριζον, ἐξέβαλλον συριγμόν, διότι ἐκαίοντο· ι 440 οἱ μαστοὶ ἐσφάραζον, ἦσαν πλήρεις.

σφεδ-ανον. ἐπίρ. (ἀ. σφαδάζω, σφόδρα) σφοδρῶς Α 165, Ἰλ.

σφεῖς, (σFε), ἀντ. προσωπ. γ'. δυϊκ. δοτ. σφ(ϊν) ἐκ τοῦ σFέφιν, αἰτ. σφ(έ), πλ. σφέας, σφᾶς σφ(έ), ἴδε κ. σφωέ. - γεν (ἀπὸ σφείων)σφέων, σφῶν, πρὸ τοῦ αὐτῶν Μ 155. Δοτ. σφίσι(ν) σφ(ϊν), αἰτ. σφέᾶς, οὐχὶ σφείας ν 213· (μονοσυλλ. σφᾶς Β 96, σφᾶς ἐγκλ. καὶ σφ(έ). α') αὐτοπ. = ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ ἑαυτῶν κλπ. «ἀπὸ σφείων, μετὰ σφίσιν, κατὰ σφέας» καὶ μετὰ τοῦ «αὐτῶν, οὺς». β') ἀντὶ αὐτῶν, αὐτοῖς, ἴδε σφί=αὐτοῖς Ι 303· (τοπικ.) ἐπὶ πραγμάτ. ι 70, κ 355.

σφέλας, α (ἀ. σFελ) οὐδ. ὑποπόδιον, μικρὸν μονοκόμματον. σκαμνάκι πρὸ τῶν ἑδρῶν (τῶν ἀνδρῶν σ 394 καὶ ρ 281.

σφενδόνη, τῇ, ἡ σφενδόνα, ταινία τις ἢ ἱμὰς πρὸς βολὴν τοῦ λίθου, συνήθ. ἐξ ἐρίου Ν 716· ἀλλὰ Ν 600 ἐπίδεσμοξδιὰ πληγάς.

σφέτερος, σφετέρου, ῳ, ον, ῃσι, ἄων, α, ἀντων. κτητικ. 3 πρ. ὁ ἰδικός των α 7.

σφηκόω ὑπερ. π. ἐσφήκωντο(σφηκός), = ἦσαν συνεσφιγμένοι (εἰς ἓν μόνον μέρος), ἦσαν δεδεμένοι Ρ 52 ÷

Σφήλος, Γ. Βουκόλου, Π. Ἰάσου Ο338 †

σφῆλε=ἔσφηλε, ἴδε σφάλλω.

σφῆξ, σφῆκες, εσσιν, ἡ σφῆκα Μ 167 κ. Π 259 «μέσον αἰόλος».

σφι, σφιν, ἴδε σφεῖς

σφυδρῶς ἐπίρ. (σφαδάζω) = ὁρμητικῶς, ἰσχυρῶς μ 124 †

σφονδύλιον, σφονδυλίων, τῶν. ἀρσ. Υ 482 † = ἐκ τῶν σπονδύλων», ἐκ τῆς σπονδυλικῆς στήλης.

σφός, (σFος) σφοῦ, σφούς, σφῆς, σφῇ, σφῆσι, σφάς, σφῷ, σφοῖς Σ 231· πάντοτε εἰς πληθ., καὶ μόνον περὶ ἀνθρώπων, ἰδικούτων.

σφῦραν. τὴν=τὴν σφῦραν, τὸ σφυρὶ «κρατερὴν» γ 434 †

σφυρόν, ὰ (ῠ) οὐδ., ὁ ἀστράγαλος, (τὸ κότσι) Δ 518, Ζ 117.

σφώ (ἐκ τοῦ τFο σFο) ἀντων. προσ. 2 δυϊκ. ὀνομ. μετὰ τοῦ δεικτικ. ι καὶ ὀν. καὶ αἰτ. σφωί (ἐσφαλμ. γραφ. σφῶιν ψ 52 καὶ αἰτ. σφῶε Η 280)—σεῖς οἱ δύο, γεν. δοτ. σφῶιν (μόνον ὁ 62 σφῶν).

σφωέ (ἐκ τοῦ σFο) ἀντων. προσ. 3 δυϊκ. ἐγκλιν. αἰτ. Ρ 531 «εἰ μήσφω» — τούτους τοὺς δύο· δοτ. σφωΐν.

σφωΐτερον, ἀντων. κτητ. 2 προσ. δυϊκ. = ὑμῶν τῶν δύο Α 216 †

σχεδίη, σχεδίης, ῃ, ην σχεδία, μικρὸν πλοῖον· ἰδίως τοῦ Ὀδυσσέως, ἀνάγκης πλοιάριον, ἄνευ τέχνης κατεσκευασμένον ἴδε τὴν κατασκευὴν ταύτης ε 234 καὶ ἑξ. (φράσεις· σχεδίη περάαν λαῖτμα—σχεδίης ἐπιβαίην, πέσε ἀπὸ σχεδίης, σχεδίης ἀποβῆναι, ἐπὶ σχεδίης φέρεσθαι»· ἴδε Εἰκ. ἔνθα α) αἱ δοκοί, διὰ τὸ ἔλαφρος (ἡ) περίπου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

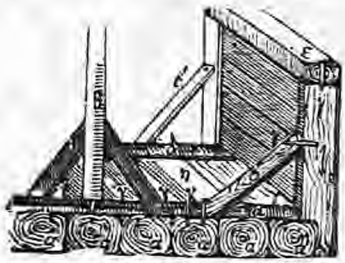

2' πλάτ. δ) «σταμῖνες» 1]2' πάχ. γ) «γόμφος» δ] «ἁρμονίαι» ε) «ἐπηγκενίδες» ζ) «ἴκρια» 5—7' ὕψ. 1'πλ. θ) «ἱστὸς»(ἴδ. ῥῖπες).

σχεδίην ἐπίρ. (ἔχω) ὁηλ. πληγήν, σύνεγγυς, πλησίον, (ἐν μάχῃ ἐκ τοῦ πλησίου) Ε 830 †

Σχεδίος α') Υ. τοῦ Ἰφίτου, ἀρχηγὸς τῶν Φωκέων Β 517, Ρ 306. β') Υ. τοῦ Περιμήδους, Φωκαεὺς Ο 515.

σχεδόθεν (ἔχω) = ἐκ τοῦ πλησίον Π 807· καὶ πλησίον Π 800 (τινὸς τ 447).

σχεδὸν ἐπίρ. (ἔχω) πλησίον, «πηὸς» συγγενὴς κ 441, κοντὰ πλησίον «—τινί» μετὰ ῥημ., συχν. «τινός», οὐδέποτε μετὰ προθ. Ν 268, Μ 53· καὶ χρονικ. ἐντὸς ὀλίγου ε 284 ξ 27.

σχεθέειν, ἴδε ἔχω, ἀόρ. ἔσχεθον.

σχεῖν, σχέμεν, σχέο, ἴδε ἔχω.

Σχερίη θηλ. ἡ χώρα τῶν Φαιάκων, κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἡ Κέρκυρα ε 34, ζ 8, 263, «ἐρατεινή, ἐρίβωλος».

σχέτλιος, ε, οι, η (ἀρχ. σχετλίη ἢ σχετλίη Γ 414) αι. (α) (ἐκ τοῦ ἔχω) κυρ. ὁ ὑπομένων μ 279· περὶ ἀνθρώπου ἀμελοῦντος ἑαυτοῦ Κ 164=δυστυχής· τάλας, τλήμων, μετὰ ἐλαφροῦ ψόγου, ἀλλὰ οὐχὶ ἄνευ θαυμασμοῦ· «οἱ ἑταῖροι τὸν Ὀδ. καλοῦσι σχέτλιε» ι 494, ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Ὀδ. θαυμάζων, διότι ἦλθεν εἰς τὸν Ἅιδην λ 474, μ 12· μεταφ. πονηρός, φοβερὸς Ι 19, ψ 150. Λέγεται δὲ ἐν γένει ἔνθα χαρακτηρίζεται ὕβρις καὶ κακουργία, ἔτι «—ἔργα»=ἀνόσια ξ 83, «ὕπνος» ὀλέθριος, κακὸς κ 69.

σχέτο ἀόρ. μέσ. τοῦ ἔχω.

σχίζη, σχίζης, ἡ, ης(ιν) θηλ. (σκιδ-) σχίζα, ξύλον κεκομμένον Α 462, «ὄρυὸς» ξ 425.

σχίζω ἴδε ἀποσχίζω.

σχοίατ(ο) εὐκ. ἀόρ. τοῦ ἔχομαι.

σχοῖνος, ῳ, ἀρσ. περιλ. τόπος ἐκ σχοίνων Ε 463 †

Σχοῖνος πόλ. ἐν Βοιωτίᾳ Β 497 †

σχόμενος μετ. ἀόρ. τοῦ ἔχω.

σώεσκον, σώζων, ἴδε σαόω.

σῶκος ἀρσ. (σώζων) ὁ σωτὴρ «Ἑρμῆς» Υ 72 †

Σῶκος Υ. τοῦ Ἱππάσου. Τρὼς Α 450—56.

σῶμα, τος, τι, τ(α) οὐδ. (σαόω;) σῶμα, νεκρὸν σῶμα Η 79, λ 53· «ἑρατὰ σώματα» Ψ 169 τῶν θυομένων ζώων.

σῶς (σόος τ 300), αὖτ. σάον, σῶν, (ἐκ τοῦ σάος, ἴδε σαόω)—**σῶος**, ἀκέραιος Χ 332, βέβαιος ε 305.

Τ.

τ' α')—τε. β')=τοί, σοί α 60, 347. γ')=τοι μετὰ τὸ «μέν, οὔ νυ».

ταγοὶ πλ. ἀρ. (ἄ. τάσσω) ἀρχηγοὶ Ψ160†

ταθείς, τάθη ἀόρ. πθ. τοῦ τείνω.

ταλα-Fεργοῦ, όν, οἱ (ἄᾰ. Fέργον) τοῦ ὑπομένοντος τὴν ἐργασίαν, τοῦ καρτερικοῦ, ἐπίθ. τοῦ ἡμιόνου δ 636, Ψ 666.

Ταλαι-μένης, ἀρχηγὸς τῶν Μαιόνων Β 865 † (ᾰ)

Ταλαϊονίδης, αο, Υ. τοῦ Ταλαοῦ Β 566, Ψ 678. (ᾰᾰ)

τάλαντον, τα οὐδ. (τλῆναι) α') πλάστιγξ Μ 433, Θ 69 «χρύσεια, Διός, ἱρά», ἐφ' ἧς ὁ Ζεὺς ζυγίζει τὰς τύχας τοῦ θανάτου (ἴδε καὶ Ἑρμῆς ἐν λ.) β') βάρος (ἴσως μιᾶς λίτρας) «χρυσοῖο» Ι 122, ι 202.

ταλα-πείριος, ον, οι (ἄᾰ. τλῆναι, πεῖρα) ὁ ὑπομένων δοκιμασίας, ταλαίπωρος, πολυπαθὴς ζ 193, η 24, ρ 84. Ὀδ. «ξεῖνος».

ταλα-πενθής, ταλα-πενθέα αἴτ. (ἄᾰ. πένθος) ὁ ὑπομένων λύπας· τὸν καρτερικὸν «θυμὸν» Ε 222 †

τάλαρος, οισι ἀρσ. (ἄᾰ. τάλαντον) καλαθίσκος, ἀργυροῦς δι' ἔρια δ 125, πλεκτὸς διὰ καρπους κτλ. Σ 568, διὰ πεπηγὸς γάλα ι 247.

τάλας, μόνον κλ. τάλαν (τλῆναι) αὐθάδης, τολμηρὸς σ 327, τ 68. (λᾰ)

τᾰλᾰσί-φρων, ταλασίφρονος, α = τλήμονα θυμὸν ἔχων, καρτερικὸς Δ 142· ἰδίως ὁ Ὀδυσσεύς.

ταλάσσης, η, ἴδε τλῆναι.

ταλαύρινον ἀρσ., (ῑ. ἐκ τοῦ Fρῖνον, Fρῖνος) ὁ φέρων τὴν ἀσπίδα (παρὰ τὸν τελα-

μῶνα ἴδε λ.), ἐν γένει ἰσχυρός, ἄφοβος, μάχιμος μετὰ τοῦ «Ἄρηα» πολεμιστὴν Ε289. -ούδ. «ον «πολεμίζειν».

ταλά-φρων, ταλάφρονα = ταλασί-φρονα, καρτερικὸν Ν 300 †

Ταλθύ-βιος (ῦϊ. θαλέθω. βία) κῆρυξ Ἀγαμέμνονος Η 276, Α 320, Γ 118, Δ 192, Τ 196, 250, 267, Ψ 897.

τἄλλα, τἆλλα, ἴδε ἄλλος.

τάμε, ταμέειν, ἴδε τάμνω.

ταμεσί-χρως, ταμεσίχροα, ας (ᾰ. τάμνω) —ὁ τὸ σῶμα (τὴν σάρκα) κόπτων, ὁ κοπτερὸς «χαλκόν, ἐγχείας» Ν 340. Ἰλ.

ταμίη, ης, ην, αι θηλ. (ᾰῑ. τάμνω) κυρίως ἡ οἰκονόμος (ἡ κελάρισσα) «ὀτρηρή» Ζ 381, γ 392, «αἰδοίη» ρ 94· μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ «γυνή, ἀμφίπολος» π 152, Ζ 390.

ταμίης ἀρσ. (ᾰῑ. τάμνω) ὁ οἰκονόμος (κελλάρτης), ὁ διανέμων Τ 44, κυβερνῶν, κύριος «πολέμοιο» (περὶ τοῦ Διός) Δ 84, «ἀνέμων» (περὶ τοῦ Αἰόλου) κ 21.

τάμνω, τάμνη, ετε, ων, πρτ. ἔταμνον, (ἔ)ταμνε· παρασχημ. τέμνειν καὶ τέμει Ν 707 (ἄλλ. μέλ. τεμεῖ), ἀόρ. τάμε, ον, ῆσιν, ωμεν, ητε, οι, έειν, ών, ταμόντ'=όντα, όντες—κόπτω κρέας, καταμελίζω «μελεϊστί», διαυλακώνω ἐπὶ ἀρότρου καὶ πλοίου, διασχίζω «χρόα», «ὅρκια» — σπένδομαι, σπονδὰς ποιοῦμαι Β 124, Γ 105, Δ 155, ἀποκόπτω «τρίχας, γλώσσας», «βέλος» ἐξάγω· κόπτω δένδρα «ἐρινεὸν ὄρπηκας», ἀποχωρίζω «τέμενος». Μέσ. παθ. ταμνομένη, ους, πρτ. τάμνετο, ον τ(ο). Μέσ. ἀόρ. ταμέσθαι, πρκ. πθ. τετμημένον ρ 195, ἀποκεκομμένον· τὸ μέσ. χωρίζω δι' ἐμαυτὸν Ι 580, Σ 528 «βοῶν ἀγέλας» διήρπασαν καὶ ἀπήλασαν τὰς ἀγέλας ἀμῷ (πρβ. περιτάμνω).

τανᾰ-ήκης, ταναηκέϊ δοτ. (ταναός, ἀκή) ὁ ἔχων μακρὰν αἰχμήν, ὀξεῖαν (περὶ ξίφους) Η 77, περὶ πελέκεως δ 257.

τανᾰ-ός, τανᾰοῖο (τείνω)=μακρᾶς «αἰγανέης» Π 589 †

τάναυ-πους, ταναύποδα (ταναὸς)=λεπτόποδα, λιγνόποδα «μῆλα» ι 464 †

τάν-ηλεγής, ταννηλεγέος (τείνω, ἄλγος) «—θανάτοιο» τοῦ πολὺ ἀλγεινοῦ θ. Θ 70.

Τάνταλος, Γ. τοῦ Διός, βασ. τῆς πόλ. Σιπύλου, Π. τοῦ Πέλοπος, πάππος τοῦ Ἀτρέως· προέδιδε τὰ μυστικὰ τῶν θεῶν καὶ ἐτιμωρήθη ἕνεκα τούτου ἐν Ἅιδῃ λ 582.

τανύ-γλωσσοι (ῦ. γλῶσσα) αἱ ἔχουσαι μακρὰν (λεπτὴν) γλῶσσαν «κορῶναι» ε 66 †

τᾰνυ-γλωχ τίν, ανυγλώχινας (ῑ), τοὺς ἔχοντας μακρὰν (λεπτὴν) αἰχμὴν «ὀϊστούς» Θ 297 †

τᾰνῦ-ήκης, τανυήκεας ηκες, -ήκεσιν (ἀκή) ὁ ἔχων λεπτὴν αἰχμήν, μακρὸς καὶ κοπτερός· «ξίφος, ἄορ», «ὀϊστούς» μακρούς Π 768.

τανύ-πεπλος, ῳ, ε ἡ μακρὸν πέπλον ἐνδεδυμένη, «Θέτις, Ἑλένη, Λαμπετίη, Κτιμένη» Γ 228, μ 375.

τᾰνύ-πτερυξ, τανυπτέρυγι, γεσσι, ὁ μακρὰς πτέρυγας ἔχων Μ 237 καὶ Τ 350 (ἢ ὁ ἀνοικτὰς πτέρυγας ἔχων).

τανυσί-πτεροι (τάνυσις πτερόν) οἱ τανύοντες ἢ ἐξαπλώνοντες τὰς πτέρυγας «κίχλαι, ὄρνιθες» ε 65 καὶ χ 468.

τᾰν-υσσᾰ, τανυσσάων θηλ. τάνυσμα (τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου) =112 (ἴδ. Εἰκ. ἐν λ. ἐρύω).

τάνυται, ἴδε τανύω.

τανύ-φλοιον, τὴν ἔχουσαν λεπτὸν φλοιὸν «κράνειαν» Π 767 † (ᾰ̆).

τανύ-φυλλος, ου, ἡ ἔχουσα μακρὰ φύλλα «ἐλαίη» ν 102 Ὀδ. (ᾰῦ).

τάνυμι, πθ. τάνυται (ᾰῦ. τείνω) τανύωP393†

τανύω (ᾰ), ουσι, ειν, ων, μέλ. τανύουσι (ῠ) φ174, ἀόρ. (ἐ)τάνυ(σ)σε(ν), τάνυσσαν, (σ)σῃ, σειε, σσαι, σσας, παθ. πρκ. τετάνυσται, ὑπρσ τετάνυστο, ἀόρ. 3 πλ. τάνυσθεν, σθεὶς (ταν, τείνω). — Τανύζω, ἐντείνω, ἐξαπλώνω, (τὶ κατὰ μῆκος ἢ κατὰ πλάτος θέτω), τοποθετῶ «τράπεζαν, βιόν, ἱμάντα, κρήδεμνον, χορδὴν (φόρμιγγος)» καὶ τοιαῦτα, πρβλ. «κανόνα» Ψ 761, (τὴν σαίταν τὴν ὑφαντικήν), ἣν μετὰ πολλῆς προσοχῆς (μετὰ τοῦ μίτου ἴδ. ἐν τέλει Εἰκ.) σύρει διὰ τῶν χειρῶν, (δ ἐ. ἐναλλὰξ τὸν μὲν π. χ. δ' διὰ τῆς ἀριστερᾶς, ἐν ᾧ αὕτη πρὸς τὰ δεξιὰ διέλκει τὴν κερκίδα, ἔπειτα λαμβάνει τὰ ἄκρα ταύτης διὰ τῆς ἀριστερᾶς καὶ ἕλκει διὰ τῆς δεξιᾶς τὸν κανόνα γ')· —ἵππους» θέτω εἰς μεγάλην κίνησιν· (ἐπὶ Διὸς καὶ ἄλλων θεῶν)· ὡς δίκτυον, ἢ παγίδα τεντώνω, ἁπλώνω, διεγείρω «ἔριδα, πολέμοιο, μάχην, πόνον, ἔριδος καὶ πολέμου πεῖραρ ἐπ' ἀμφοτέροις» Ν 359, ἐξήπλωσαν τὸν βρόχον τοῦ πολέμου. Παθ. ἐντείνομαι, ἐξαπλώνομαι π 175 ἐτεντώθησαν. Μέσ. πρτ. τανύοντο, ἀόρ. τανυσσάμενος καὶ ἀόρ. πθ. Π 475 ἔτρεχον τεταμένως (ὁρμαίως. Δ 112, ι 298 (ἐξηπλωμένος).

τάπης, ητα, ήτων, ησι, ητας ἀρ. ὁ τάπης, σκέπασμα ἐπὶ καθισμάτων καὶ κλινῶν «πορφύρεος, φοινός, οὖλος» κ 12, Ι 200 (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. θρῆνυς).

ταπρῶτα, ἴδε πρῶτος.

τἀράσσω (τραχύς), ἀόρ. ἐτάραξε, ταράξῃ πρκ. τετρηχυῖα, ὑπερ. τετρήχει, ταράσσω, ἐμβάλλω εἰς ταραχήν, πρκ. εἰμαι ἀνήσυχος, θορυβῶ Β 95, Η 346.

ταρβέω, ταρβεῖς, εἴ. πρστ. ει, πρτ. τάρβει, ἀόρ. τάρβησεν, σαν, σειεν, σας, σαντε, (τάρβος) — τρομάζω «θυμῷ», ἀόρ· «τινὰ» καὶ «τι» (Ἰλ.) ἐκπλήσσομαι, τρομάζω τινὰ Η 331, Ζ 469, καὶ μετὰ συνων. «φοβεῖται—» Μ 46.

τάρβος οὐδ. τρόμος, φόβος Ω 152 κ. 181.

ταρβοσύνη, τῇ· ὑπὸ τοῦ τρόμου σ 342 †

Τάρνη, Λυδικὴ πόλις (Σάρδεις) Ε 44 †

ταρπήμεναι=ταρπῆναι, ἴδε τέρπω.

ταρσός, ταρσοῦ, σοῦ ἀρσ. (τερσαίνω) α') πλέγμα τι, ἐφ' οὗ ξηραίνεταί τι, τὸ ἐφ' οὗ στραγγίζεται ὁ τυρὸς ε 249. β') τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων καὶ τῶν σφυρῶν μέρος. τὸ ἄκρον τοῦ ποδὸς Λ 377, 388.

Τάρταρος ἀρσ., τὸ δεσμωτήριον τοῦ Ἅδου, τόσον κάτω ὑπὸ τὴν γῆν, ὅσον ὁ οὐρανὸς ἀπέχει ἀπὸ ταύτης. Ἐνταῦθα οἰκοῦσιν οἱ Τιτᾶνες Θ 13, 481.

ταρφής, ταρφέες, έσιν, έας, εῖαι, ας, έ(α) (τρέφω) συχνοί, πυκνοί, οὐδ. καὶ ὡς ἐπίρ. συνεχῶς, πυκνῶς Μ 47.

Τάρφη, πόλ. ἐν Λοκρίδι Β 533 †

τάρφος, οὐδ. τάρφεσιν (τρέφω) λόχμη, πυκνὸν ρύλλωμα «ὕλης» Ε 555 κ. Ο 606.

ταρχύω, ταρχύσουσι (ῡ) μελ., ἀόρ. ὑπ. σωσι (τερσαίνω) καίω, ἐν γένει δὲ κηδεύω, ἐνταφιάζω «νέκυν, στήλη» Π 456. Ἰλ.

ταυρεῖη, ην (ταῦρος) τὴν ἐκ ταυρείου δέρματος «κυνέην, ἀσπίδα» Κ 258. Ἰλ.

ταῦρος, σιο, ου, ον, ων, αισι, ους, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ «βοῦς» ὁ ταῦρος Α 728, Ρ 389 «ἐρύγμαλος, ζατρεφής, κυάνεος».

ταφήϊος οὐδ. ἐπίθ. (ἀπ. τάφος) «φάρος» τὸ ἐνταφιον, νεκρικὸν φόρεμα (τὸ σάβανον) Ζ 99. Ὀδ.

Τάφιοι, κάτ. τῆς νήσου Τάφου α 417, α 105, 181, 419, ξ 452, ο 427, π 426.

1. τάφος, τὸ (τέθνηκα) ἔκπλῆξις ρ 122. Ὀδ.

2. τάφος, ου, ῳ, ον ἀρσ. (θάπτω) ἡ ταφή, ἡ κηδεία «τελέσαι» Ω 660· τὸ νεκρικὸν δεῖπνον «δαινύναι» γ 309.

τάφρος, αο, ου, ῳ, ον θηλ. (θάπτω) ἡ τάφρος, χάνδαξ, ὄρυγμα φ 120· ἡ τάφρος, ἡ περὶ τὰ πλοῖα τῶν Ἑλλήνων, ὡς ὀχύρωμα Θ 179. «βαθείη, εὐρείη, μεγάλη».

τᾶτών, ἴδε ΘΑΦ.

τάχ(α) ἐπίρ. (ἀπ. ταχὺς) ταχέως, εὐθύς, μετ' ὀλίγον Δ 205, σ 251.

ταχέως (ᾰ) ἐπίρ. ὠγλήγορα Ψ 365 †

τάχιστ'=τάχιστ(α) ὑπερθ. τοῦ ταχύς.

τάχος, ει οὐδ. (τἄχυς) ἡ ταχύτης, ἡ ὠγληγοράδα Ψ 406. Ἰλ.

ταχύ-πωλος, ων (ἄῠ. πῶλος) ὁ ἔχων ταχεῖς ἵππους· ἐπίθ. τῶν Δαναῶν καὶ Μυρμιδόνων Ψ 6.

ταχύς, ύν, ύ, έες, έεσσι, έας· εῖα, είης, έ(α), συγκρ. θάσσων, ονα, θᾶσσον. ὑπερθ. τάχιστ(α), τάχιστ' θ 561 — ὁ ταχύς, ὁ ὠγλήγορος «—πόδας» Σ 2, ἐπὶ ἀγγέλων (ὅμως Ω 310 ἀντὶ ταχὺν ἀρχ. ἐβῦ = σὺν) «ὀΐστός, —πόδες» μετ' ἀπ. δίεσεν Π 186· «οἰωνοί» ξ 133, «κύνες» Γ 26, «ἐλάφοιο, αἰχμή»· συγκρ. οὐδ. = ταχύτερον, ὠγληγορώτερον η 152, σχεδὸν = ὅτε τάχιστα.

ταχυτής, ταχυτῆτος, τα θηλ. ἡ ταχύτης Ψ 740 καὶ ρ 315. (ᾰῠ)

τὲ (συγγ. τῷ τίς, καί, κέ, κεῖνος, ἐκ βίζ. ΤΑ καὶ ΚΑ, ὡς συνδετ. πανταχοῦ τέ, ἐν ἄλλῃ σημασίᾳ διαλεκτικῶς καὶ κα, τα), πάντοτε ἐγκλ. ἐπιτασσόμενος· Α') σύνδεσμ. α') δὶς τιθέμενος, ἐν ἐννοίαις συγγεν. ἢ ἀντιθέτοις Ι 443, Β 58, Ι 177, Α 13, 157· ἐν βραχείαις προτάσ. Α 20, α 471, ἐν μακροτέραις μόνον μετὰ τοῦ «ἄρα» Λ 254, ἢ ἐν παραβολαῖς «τε—καὶ» Δ 417· ἐν τοῖς «—μέν, —δὲ» Ζ 147, Χ 304. β') τε, ἐν τῇ ἀποδ. μετὰ τοῦ «ἄρα, ἀλλά, μάλα, ἦ» Κ 522, Ο 397, μετὰ τοῦ «ῥα» ἐν προσδοκωμένῃ προόδῳ Λ 249, μετὰ τοῦ «δὲ ἡ αὐτάρ», ἂν ἐξυπακούηται ἀντίθεσίς τις Α 324· ἄλλως μετὰ τοῦ «τε ἦ καί». γ') μετὰ τὴν ἀναφ. ἀντων. εἰς ἀναφ. προτ. ὅστε, (καί, ὅθι, ὅθεν, ὅθι, ἵνα ὅπου, ἐνθα) ἀναφερ. εἰς ὄνομά τι· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. — Β') σύνδεσμ. = καὶ α') ἁπλῶς «καὶ» συνάπτων ἐννοίας διαφόρους Α 538, Ζ 476· β') προσθετικὸς πρὸς τῷ «δέ», συχν. ἄνευ «μέν» Α 494, οὕτω καὶ πρὸς τῷ «οὐδέ» (ἔτι καί, ἀλλ' οὐχί), «μηδέ, μή τε» Α 406, Β 179, παρὰ τὸ «καί, γάρ, ἦ, αἴψα, ἀλλά, αὖτε, αὐτάρ, ἀτάρ». γ') μετὰ ἀναφ. ἀντωνυμ. ἐν προηγ. ἀναφ. προτ., ἀλλ' οὐχὶ παρὰ τὸ «ἦμος, ἡνίκα, ἕως, ὅππη, ὅπως» καὶ οὐδέποτε μετὰ τὸ «ἵνα» τοῦ τελικοῦ. — Γ') ἀοριστολογ. α 50, ἰδίως α') μετὰ τοῦ «ὡς, ὡς ὅτε, ὡς εἰ, οἷα, ὅσον», «ἦ» (παρὰ) η 216, κατ' ἀντίθ. τοῦ ἀοριστολογικοῦ καὶ γενικεύονται «ὅς κεν» (οἱοσδήποτε), μεταβατ. «ὅς ῥα» ὅστις ῥά, ὅστις μάλιστα, περιοριστικὸν «ὅσπερ = ἀκριβῶς οὗτος, ὅστις» β') μετὰ τῆς ἀοριστ. «τις» =

Δήμοσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τις, οἷος ὁπότε ὅ 585, Γ 12, ἰδίως «τίς τε», μετὰ τὸ «γάρ, τόσον, εἴπερ, ὡς ὅτε, ὡς, καὶ μήν, εἰσόκε, μή, ἦν, ὅστις τε»· γ') μετὰ ἐρωτημ. ἀντων. «τίς, τίπτε, πῶς, πῇ, οὗ νυ, τ' ἄρα»· δ') ἡ αὐτὴ ἀοριστία ἐνυπάρχει ἐν τοῖς «ὅτι, ἠύτε, εὖτε, ὅσον τε» (πρὸ τῆς κυρίας προτ. Ξ 148), ὅππη, ὥστε», ἐν τοῖς ἐπιρ. «ὁπότε, ποτέ, τότε, ἄλλοτε». — Δ') δεικτ. βεβαιωτ. «μέν τε, ἦ τε» ἀληθῶς, «νύ τε καὶ οὔ νυ τ'», βεβαιωτικ. «περ τε» ἔτι τόσον πολὺ μετὰ ἀναφορ. «ὡς, ὅτε, ὅθεν, οἷος, εἰ» Α 81· ἰδίως τὰ «τ' ἄλλα περ» καὶ «ἄλλά τε πάντα» Ψ 483· πρβ. «τά τ' ἄλλα καί».

Τεγέη, πόλ. Ἀρκαδίας Β 607 ÷

τέγεος, τέγεϊ, πλ. (τέγος) ἐστεγασμένοι, ὑπερῷοι «θάλαμοι» Ζ 248 ÷

τέγος, τοῦ τέγεος, στέγη κ 558, ἐξωτερικ. μέρος τῆς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χαμηλῆς στέγης (ἰσογείου, ἀλλ' ὑπῆρχον καὶ ὑψηλαί, ἴδε ἀμείβοντες, κατ' ἐξοχὴν δὲ ἐπὶ τῶν ὑπερῴων, αἴθουσα α 333. Ὀδ.

τεεῖο = σοῦ, ἴδε σύ.

τεθαλυῖα, τέθηλε, ἴδε θάλλω.

τέθηπα, ὀτες, ἴδε ΘΑΦ.

τέθναθι, ἀμεν(αι), ᾶσι, εώς, ειώς, ηώς, ἴδε θνήσκω.

τεῖν=σοί.

τείνω, ὑπ. τείνῃ, ἀόρ. ἔτεινε, τεῖναν, εις, ας, παθ. πρκ. τέτᾰται. ὑπερ. τέτᾰτο, 3 δυϊκ. τετάσθην, 3 πλ. τέταντο, ἀόρ. τάθη, ταθείς — ἐκτείνω, ταινύω «τόξον, ἡνία ἐξ ἄντυγος=τεντώνων τὰ ἡνία προσδένω εἰς τὴν ἄντυγα· «ὀχεύς» = ὑπὸ τὸν πώγωνα τεντωμένος (δεμένος)· «ἐνὶ δεσμῷ», «φάσγανον» ἐτεντώνετο, ἐκρέματο· «—λαίλαπα» ἐξαπλώνω, «πολέμου τέλος ἴσον»=ἴσον ἐκτείνω τὸ τέλος τοῦ πολέμου, κάμνω ἰσόρροπον· οὕτω «μάχη ἐπὶ ἴσα, ἐπί τινι μάχη τέταται» (πρβ πείραρ)· περί τινα ἐξαπλοῦται ἡ μάχη· «δρόμος ἵπποισι» οἱ ἵπποι ἔτρεχον πᾶσῃ δυνάμει, μετ. ταθείς=ἐξαπλωθείς

τεῖος, ἴδε τέως.

Τειρεσίης, ᾶο. (τείρεα) μάντις ἐν Βοιωτίᾳ, ἀποθανὼν πρὸ τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου, εἶχεν ἐν Ὀρχομενῷ ἱερὸν καὶ μαντεῖον κ 537, λ 50, 89, 479, ψ 251, κ 524, λ 32, 139, 151, μ 267, ψ 323. Αὐτὸς μόνον ἐν Ἅιδῃ εἶχε συνείδησιν, ἀλλ' οὐχ ἧττον εἶχεν ἀνάγκην νὰ πίῃ αἷμα πρὸς ἀναζωογόνησιν.

τείρεα, τὰ ἄστρα (τέρας, ἀστὴρ) Σ 485.

τείρω ἐν. πρτ. (ἔτειρε, ετο, ἄλλως ἄνευ αὐξ.) ἐνεργ. καὶ παθ.—κατατρίβω, καταπονῶ, κατατρύχω Ρ 745, Ε 153, διαταράττω, βασανίζω, ἐνοχλῶ «ἀκωκὴ βέλεος, λιμός, ὁδμή, θυμός, κῆρ» Ν 251, Ζ 255, Η 510, καὶ Ζ 387 «τείρεσθαι» νὰ καταπονῶνται.

τειχεσι-πλήτης, τειχεσι-πλῆτα κλητ. ὁ ἐκπορθῶν τείχη «Ἄρης» Ε 31 κ. 455.

τειχίζω.ἐτειχίσσαντο ἀόρ.μέσ. κατεσκεύασαν ἑαυτοῖς τεῖχος Η 449 ÷

τειχιόεις, τειχιόεσσαν(ἀπ.τεῖχος)τὴν καλῶς τετειχισμένην «Τίρυνθα, Γόρτυνα» Β 559.

τειχίον (ῐ) οὐδ. ὑποκορ. τοῦ τεῖχος «μέγα αὐλῆς» π 168 κ. 348.

τεῖχος, εος, εϊ, ει, εα, εσσιν, τεῖχος πόλεως Δ 306, Ρ 558, χαράκωμα «—ἐλαύνειν» Μ 4 «ποιήσαντο», Η 436 «ἔδειμαν».—«ἀμφίχυτον, ἄρρηκτον, ἐὐδμητον, τετυγμένον, λάϊνον, αἰπύ, ὑψηλόν, εὐρύ, μέγα, ἀρήϊον· ἱερά, κλυτά, μακρά».

τείως, ἴδε τέως.

τέκε, τεκέειν, ἴδε τίκτω.

τεκμαίρομ(αι), εται, ἀόρ. τεκμήρατο, αντο (τέκμωρ) — ὁρίζω, διορίζω, διατάσσω, προορίζω Ζ 349, «(τινί) τε» η 317 καὶ διανοοῦμαι «τινὶ ὄλεθρον, κακά» Η 70.

τεκμωρ, τὸ (τέκτων, τεύχω)—τέρμα, ὅριο· τὸ κεκρυμμένον σημεῖον, τέλος Ν 20, τὸ ἐζητημένον (μετὰ τοῦ ὄφετε ἢ εὑρεῖν)· «Ἰλίου» ἔκβασις, ἡ ἀνατροπὴ Α 526 = ἡ ἐκπλήρωσις· πρβ. Η 30.

τέκνον, κλ. «φίλε τέκνον» Χ 84, α, ων, κλ. «φίλα τέκνα» Κ 192 (τίκτω). — τέκναν, παιδίον Σ 73· καὶ θωπευτικὴ προσρών. Κ 192, νεογνὸν Β 311, Λ 113· «ἀγλαά, νήπια».

τέκον, ἴδε τίκτω.

τέκος, εος, εϊ, έων, τέκ(έ)εσσιν, οὐδ. (τίκτω), τέκνον Φ 220, Ε 71· καὶ κολακευτικ. Γ 162, Θ 39, ψ 5, ζ 68, νεογνὸν «ἐλάφοιο» Θ 298.

τεκταίνομαι. ἀόρ. τεκτήνατο, αιτο, (τίκτω)—«μῆτιν» κατασκευάζω Κ 19 ἐπινοῶ, ναυπηγῶ Ε 62.

Τεκτονίδης, ᾶο, ὁ, τοῦ Τέκτονος, Πολύνεως θ 114 ÷ (ῐ)

τεκτοσύνη, τεκτοσυνάων (ᾶ) θηλ. πλ. τῆς τεκτονικῆς «εὖ εἰδώς» ε 250 ÷

τέκτων, ονος, ονα, ες ἀρ. (τίκτω, τεύχειν) πᾶς τεχνίτης, ἰδίως ξυλουργός, κτίστης, ναυπηγὸς Ζ 315, ἀμαξοπηγὸς «κεραοξόος —ἄνδρες» Ν 390.

Τέκτων, ονος Π. τοῦ Φερέκλου Ε 59 ÷

τελαμών (ᾰ), ῶνος, ι, α, ε, ων ἀρσ. (ταλ-)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

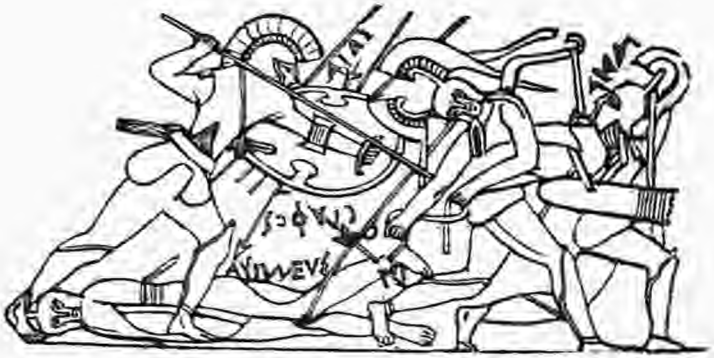

ὁ κρατῶν τι, (λωρίον) ἱμὰς βαστάζων τι, α') ὁ ἱμάς, ἐξ οὗ κρέμαται τὸ ξίφος (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ζῶμα) Η 304, ἐξ οὗ κρέμαται ἡ μάχαιρα (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. σκῆπτρον) Σ 598. ὁ ἱμὰς τῆς ἀσπίδος (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ὀμφαλόεις) Ξ 404. Β 388· συχν. τεχνικῶς ἐξειργασμένος λ 610 (ἴδε Εἰκ. ἐν τέλ.). β') λωρίον, δι' οὗ δένεται νεκρὸς καὶ σύρεται Ρ 290· ἀκριβῶς ὡς ἐν τῇ εἰκ., ἔνθα τοῦ πεσόντος Ἀχιλλέως τὸ σκέλος παρὰ τὰ σφυρὰ εἶναι διατετρημένον· «εὐτμητος, πλατύς, φαεινός».

Τελαμών, ῶνος (ᾰ) Υ. τοῦ Αἰακοῦ, ἀδελ. τοῦ Πηλέως, μετέσχε τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας, τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, καὶ τῆς τοῦ Ἡρακλέους στρατείας κατὰ τῆς Τροίας, ὅστις ἐδωρήσατο αὐτῷ τὴν Ἡσιόνην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον Θ 283. Ν 177, Ρ 284, 293, λ 553.

Τελαμωνιάδης, αο, (ᾰ) Υ. τοῦ Τελαμῶνος, Αἴας ὁ μείζων Ν 709.

Τελαμώνιος, Υ. τοῦ Τελαμῶνος, α') Αἴας ὁ μείζων Δ 563, 591. β') ὁ Τεῦκρος Ν 170, Ο 462.

τελέθω, τελέθει, ουσι, οντες, (τέλλω) «νυξ τελ» ἀρχὴν λαμβάνει, ἐπιγίγνεται Η 282. Ἐν γένει εἶμαι, ὑπάρχω «ἄρνες-, ἀνήρ» η 52, «μάλιστα κήδιστοι-» θ 583, Ι 441.

τελείων, γεν. πλ. (τέλος) ἄνευ σφάλματος, τέλειος. ἀνελλιπής· ἐπὶ θυμάτων Α 66· «ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων», ὑπερθ. «τελειότατον πετεηνῶν»=τὸν ἐντελέστατον (οἰωνῶν) Ω 247=ὁ ἀετὸς (τοῦ Διὸς οἰωνός)

τελείω, τελεῖει, πρτ. ἐτέλειον καὶ ἐν. πθ. εἴσεται, ἐτελείετο, (τελέω). Τελειόνω, ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ· (ἡ προτ. Α 5· οὐχὶ ἐν παρενθέσει, ἀλλ' ἐν παρατάξει) Ι 456, Ο 593· ξ 160, τ 305, 561· καταπράττω, κακασκευάζω ζ 234, ψ 161.

τελεσ-φόρον εἰς ἐνιαυτὸν=τὸν φέροντα εἰς τὸ τέλος (τὸ πλῆρες ἔτος) Τ 32. δ 86. Ὀδ.

τελευτᾷ. μέλ. ήσω, εις, ει ο 523, ουσι, ειν, ἀόρ. τελεύτησεν, σαν, σω, σῃς, σειε, σαι, σας, ἀόρ. πθ. τελευτηθῆναι, καὶ μέλ. μέσ. ήσεσθαι, ἐν παθητ σημ. (τελέω), τελειόνω, ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ, προσέτι τὸ παθ. «νοήματα» Σ 328, «ἐέλδωρ» φ 200. Ἐν γένει λ 80, γ 62· διεξάγω, φέρω εἰς πέρας δ 275, «ἔργα», «ὅρκον» (δίδω ὅρκον) Ξ 280 «κακὸν ἦμαρ τινι» πέμπω τινὶ κακόν».

τελευτή, ήν, (τελέω) τέλος, ἐκτέλεσις. ἔκβασις, πλήρωσις α 249, «βιότοιο, μύθοιο» σκοπὸς Ι 625 «κρανέεσθαι».

τελέω, έει, έωμεν, έοιεν, έοντες, πρτ. τέλεον, μέλ. έω, έει, έουσι, ἀόρ. ἐτέλεσσα, ας, ε, αν, καὶ τέλεσ(ε), σσαν, (σ)σω, σσῃς, (σ)σῃ, σωσι, σαιμι, σειας, σει(εν), σαιμεν, σον, (σ)σαι. Παθ. ἐν. εῖται, πρκ. τετέλεσται, σμένος, ον, α, ὑπερ. τετέλεστο, ἀόρ. (ἐ)τελέσθη, μέλ. εῖται, εῖσθαι, καὶ έεσθαι (τέλος).—φέρω εἰς τέλος, α') τελειόνω τί, «ὁρόμου, πόνον»· μετὰ μετοχ. Μ 222, ε 409.—β') ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ «ἔπος, μῦθον» Τ 107· «τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται» 6 176, «τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον (ἄλλως δυνάμενον νὰ τελεσθῇ, ἐνταῦθ. ἐκτετελεσμένον) ἔσται». γ') παρέχω, ἀπονέμω «—θέμιστας» Ι 156, «δῶρα, δωτίνην».

τελήεις, τεληέσσας, τὰς (τέλος), τέλειος, πλήρης, τελεσφόρος, ἀποτελεσματικὸς δ 352. Ἡσύχ. τεληέσσας ἑκατόμβας· τὰς ἐπιτελεστικὰς τῶν γιγνομένων εὐχῶν θυσίας ἢ τῷ ἀριθμῷ πλήρεις.

τέλος, τέλοςδε, τελέσσι(ν) οὐδ. (τέρμα). τέλος, πέρας α') ὁ ἐπιτευχθεὶς σκοπός, τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

τέλος· «μύθου» Π 630, «πολέμοιο» ἦ νίκη ἐν πολέμῳ, «ἐπέων» ἐν τοῖς λόγοις ρ 476. β') ἐκπλήρωσις, ἐκτέλεσις «γάμοιο, ἀρῆσιν», «θανάτοιο» ὁ ἀληθῶς ἐπελθὼν θάνατος, ὁ θάνατος εἶναι τὸ τέλος. γ') ἡ ἐντέλεια, τελειότης, ἐκτέλεσις Σ 378 «μύθων» (τοῦ λόγου, τοῦ ἀντικειμένου).— δ') «ἀνδρῶν» στίφος, ἀπόσπασμα στρατοῦ, τάγμα Λ 730, Κ 56, 470, Σ 298. Ἰλ.

τέλσον οὐδ. (τέλος) ὅριον ἀγροῦ, τέλος, καὶ τεμάχιον ἀγροῦ· «ἀρούρης» Ν 707, «νειοῖο» Σ 547.

τέμενος, ενεα οὐδ. (τέμνω) ἀποκεχωρισμένον μέρος γῆς, ὅπερ ἐδίδετο τῷ βασιλεῖ λ 185, Ζ 194, τεμάχιον γῆς ἀφιερωμένον θεῷ τινι θ 363, Θ 48· «πατρώιον» Υ391· «βαθυλήϊον».

Τεμέσση, θηλ. πόλις μετὰ μεταλλείων χαλκοῦ ἐν Κύπρῳ α 184 †

τέμνω, τέμει, τεμεῖ, ἴδε τάμνω.

Τένεδος μικρὰ νῆσος δυτ. τῆς Τροίας Α 38, Α 625, Ν 33, γ 159.

Τενθρηδών, ὀνος ἀρχηγὸς τῶν Μαγνήτων ἐκ Θεσσαλίας, Π. τοῦ Πριάμου Β 756 †

τένων, δυικ. τένοντε, πλ. τες, τας ἀρ. (τείνω).—ὁ τένων, μῦς τοῦ αὐχένος Κ 456· «αὐχενίους» γ450· ἀλλὰ Ε307 ἰσχίου μῦς.

τέξεις, εσθαι, ἴδε τίκτω.

τεο=τοῦ· τίνος, τευ=του=τινός, ἴδε τίς καὶ Ω, τεοῖο—α') γεν. τοῦ τεός=σός. δ') μόνον ἐν Θ, γεν. τοῦ συ ἴδε λ.

τεός, οῖα, τεῷ, τεόν, τεώ, τεοῖσιν, τεῇ, τεῆς, τεῇ, τεήν, τεῆς· τεόν, τεοῖσιν, ἰδικός σου Ω 739, γ 132, α 295, γ 94.

τέρας, τέρατα, άων, άεσσι, τέραα (ἀστήρ, ἴδε τείρεα), τέρας, σημεῖον, διοσημεία διά τινος φυσικοῦ φαινομένου, βροντῆς, ἀστραπῆς, οὐρανίου τόξου Δ 76, Λ 28. Ἐντεῦθ Διός, φαίνει, προαίνει, ἔησι (τοῖς ἀνθρώποις)· ὅθεν καὶ ἀνθρώπων τοὐναντίον ἡ Γοργὼ καλεῖται «Διὸς τέρας» Ε 742· Α 4 «πολέμοιο τέρας»=φοβερὸν σημεῖον ἐπικείμενον πολέμου.

τέρετρον, τερέτρῳ, α (τειρω)'=τρυπάνῳ ε 246, ψ 198.

τέρην, τέρενα, οὐδ. τέρεν, τέρεν(α) (συγγ. τείρω) ἴσως λάμπων, συνήθ. ἐξηγεῖται τρυφερὸς·χρόα·Δ237· ἀλλ.πομρολυγίζονται(ὡς μαργαρίται) ὄακρυα Γ142 «ἄνθεα, φύλλα».

τέρμ(α), πλ. τέρμαθ=τέρματ(α), οὐδ. (τέλος) τέλος, σκοπός, ἐν ἀγῶσιν νύσσα Ψ 309, Χ 162· σημεῖα ἐν δισκοβολίᾳ θ 193.

τερμιόεις, τερμιόεντα, οεσσα, (τέρμις) ὁ μέχρι ποδῶν διήκων, ποδήρης «χιτὼν» μετὰ παρυρῶν τ 242· «ἀσπὶς» θυσανωτή, κροσσωτὴ «τοῦ Πατρόκλου» Π 803· πρβ. Ο 645 «ἀσπίδα—ποδηνεκέα» (τοῦ Περιφήτου) Αἴας, ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ζῶμα, καὶ ἐν λ. λινοθώρηξ.

Τερπιάδης, (τᾶ) Υ.Τερπίου, Φήμιος χ330†

τερπι-κέραυνος, ω, ον, (ι. τρέπω) ὁ τοῖς κεραυνοῖς τρέπων τοὺς ἐναντίους «Ζεὺς» Α 419, υ 95· ἄλλ. ἑρμ. ὁ ἐπὶ τοῖς κεραυνοῖς τερπόμενος.

τέρπεεν, ένσ. καὶ πρτ. (ὁ ἐνεργ. καὶ μέσ. συχν. ἄνευ αὐξήσ.) μέσ. μέλ. τέρψομαι, ἀόρ. τερψάμενος, ἀόρ. 2 ὑπ. ταρπώμεθα δ 295, ἀόρ. διπλ. τετάρπετο, ὑπ. τεταρπώμε(σθα, όμενος, οι, ἀόρ. Π9. ἐτερφθητε, ησαν, τερφθείη, 3 ἐν. τάρφθη, 3 πλ. τάρφθεν, ἀόρ. 2. 3 δυικ, ἐταρπήτην ψ300 πλ. τάρπημεν, ησαν, ὑπ. τραπείομεν, ἀντὶ ταρπέωμεν, ἀπ. ταρπήμεναι καὶ ταρπῆναι (τρέφω). α') ἐνεργ. τέρπω, εὐφραίνω, εὐχαριστῶ τινά, διασκεδάζω, «τινά, θυμὸν=θυμὸν πεσοῖσι», μετὰ μετ. ρ 385. β') τὸ μέσ. καὶ παθ. χορταίνω, δροσίζομαι, εὐφραίνομαι, «—τινός· «ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, φιλότητος, σίτου» Ω 513, Ι 705, γ 70. Εὐχαριστοῦμαι. τέρπομαι «τινί» «σάρκεσσιν, αὐγῇς, κτήμασι, μύθοισιν, δαιτὶ, δισκοισι»· μετὰ μετ. «δαινύμενοι, ὀδυρόμενος, δαιτὶ παρήμενος» «θυμῷ σε, ἐνὶ φρεσίν» ἢ «θυμόν, φρένα»· τραπείομεν, «ἐν φιλότητι, (=ἐν τῷ ἔρωτι), «εὐνηθέντε» ἐν τῇ κλίνῃ», «λέκτρονδε» θ 292 μετὰ τοῦ δεῦρο ἐλλειπτικ. συνάπτεται· «—κοιμηθέντες» εὐχαριστηθῶμεν κοιμ. δ 295, «ὕπνου» νὰ χορτάσωσι μὲ ὕπνον Ω 3· πρβ. Ι 337.

Τερπωλήν, τὴν (τέρπω)=τέρψιν, διασκέδασιν σ 37 †

τερσαίνω, ἀόρ. τέρσηνε, (τέρσομαι) = ἐξήρανεν τὸ «αἷμα» Π 529 †

τέρσω, τέρσεται, πρτ. ἐτέρσετο, τέρσοντο, ἀόρ. 2 τερσήμεναι καὶ ῆναι, ξηραίνομαι, εἶμαι ξηρός, «ἕλκος — θειλόπεδον», ὅσσε δακρυόφιν»=ἐστέγνωνον ε 152.

τερψι-μβρότου, τοῦ (βροτὸς)=τοῦ εὐφραίνοντος ἀνθρώπους· «Ἠελίοιο» μ269 κ 274.

τεσσαρά-βοιον (ᾶᾶ. βοῦς) ἀξίας τεσσάρων βοῶν Ψ 705 †

τεσσαρά-κοντ(α)=τεσσαράκοντα Β 524.

τέσσαρες, ας=τέσσαρα Π 618, ξ 22.

τεταγών, ἀόρ. μετ. πιάσας, λαβών ἐκ τοῦ «ποδὸς» Δ 591 καὶ Ο 23.

τέταται, πρκ. πθ. τοῦ τείνω.
τετάρπετο, ώμε(σ)θα, όμενος, ἴδε τέρπω.
τέταρτος, ω, ον, ων, η, ης καὶ τέτρατος, ον = τέταρτος Ψ 301. 516· οὐδ. μετὰ καὶ ἄνευ «τὸν» = τετάρτην φορὰν Π 786.
τετάσθην, ἴδε τείνω.
τετεύξεται, τετεύχαται, ετον, ἴδε τεύχω.
τευχέω, ἀπ. πρκ. πθ. τετευχῆσθαι (τεύχεα) εἰμαι ὡπλισμένος χ 104 †
τέτηκα, ἴδε τήκω.
τετίημαι (ἐ. τίω), 2 δυϊκ. τετίησθον, ημένος, η, αι πρκ. μετ. ἐνερ. τετιηώτι, ότες, εἰμαι περίφροντις, λυπημένος, ἄθυμος Θ 447. Λ 555· ὑπερ (κατὰ τὴν ψυχήν).
τέτλαθι, αίην. ἄμεν, ἄμεναι, ηώς, ἴδε τλῆναι.
τετμημένον, ἴδε τέμνω.
τέτμεν, 3. πλ. ον· ὑπ. ῃς. ἀόρ. διπλ. ἑλλ. (τέμνω), εὗρεν, ἀπήντησε Ζ 374, α 218 κατέλαβε, ἔφθασε τὸ «γῆρας».
τετρά-γυος (ᾰῦ. γύης) = τετράπλεθρος, ὁ 4 πλέθρων χωρητικότητος «ὄρχατος» η 113, οὐσιαστ. «τὸ—ον» α 374 ἀγρὸς 4 πλέθρων.
τετρα-θέλυμνον (ᾰ. θέλυμνον) τετράπτυχον, τετράδιπλον «σάκος» Ο 479 χ 122.
τετραίνω, ἀόρ. τέτρηνε (τείρω) = ἐτρύπησε «τέρετρον» ε 247.
τετράκις = τέσσαρας φορὰς ε 306 † (ᾰ).
τετρά-κυκλον, οι τὸ ἔχον τεσσαρας τροχοὺς «ἀπήνην, ἅμαξαι» ι 242, Ω 324. (ᾰ)
τετρ-άορυι (ασFερ-, σειρὰ) τέσσαρες ἵπποι συνεζευγμένοι, τέθριππον ν 81 † (ᾰ)
τετρα-πλῆ = τετραπλασίως Α 128 †
τέτραπτο, ἴδε τρέπω.
τέτρατος, ον, ἴδε τέταρτος.
τετρα-φάληρον (ᾰᾰ) τὴν ἔχουσαν τέσσαρα φάλαρα «κυνέην» Α 41 (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. κύμβαχος καὶ ἐν λ. λόφος).
τετρά-φαλος, τετραφάλῳ, ον ἡ ἔχουσα τέσσαρας κρίκους πρὸς ὑποδοχὴν λόφων Μ 384, Χ 315 (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. τετραφάληρον)· κατὰ δὲ τὸν Σχολ. τὴν φάλους ἔχουσαν καὶ ἐξοχάς, οἵ εἰσιν ἦλοι λαμπροὶ περὶ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας κατακρουόμενοι. Κατ' ἄλλους 4 προβολὰς ἔχουσα πρὸς φύλαξιν πανταχόθεν τῆς κεφαλῆς. «κόρυθι, κυνέην»
τετράφατο, ἴδε τρέπω.
τετρα-χθά=τετραχῶς, τετραπλασίως ι 71.
τέτρηνε, ἴδε τετραίνω.
τετρήχει, υῖα, ἴδε ταράσσω.
τετρίγει, υῖα, ἴδε τρίζω.
τέτροφεν, ἴδε τρέφω.
τέττα κλητ. (ᾰ. ἡ παρὰ τισι νῦν τατᾶ), ὁ μπαμπᾶς, ὡς ὑποκορ. τοῦ πατὴρ Δ 412‡
τέττιξ, τεττίγεσσι, τοῖς, ὁ τέττιξ Γ 151 † (ῐ)
τετυγμένα, τετύκειν, εσθαι, οίμεθα, τέτυξαι, τετύχθαι, ἴδε τεύχω.
τετύχηκε, ἴδε τυγχάνω.
τεῦ, τευ = τίνος, τινός.
Τευθρανίδης, Υ. τοῦ Τεύθραντος, Ἄξυλος Ζ 13 †
Τεύθρας, αντος α') Π. τοῦ Ἄξύλου. β') Ἕλλην ἐκ Μαγνησίας Ε 705 †
Τεῦκρος, Υ. τοῦ Τελαμῶνος Ν 170 καὶ τῆς Ἡσιόνης, ἐκ Σαλαμῖνος, ἑτεροθαλὴς τοῦ Αἴαντος Μ 371, ὁ ἄριστος τοξευτὴς ἐν Ἰλίῳ Π 350, 372, Ζ 31, Θ 322, 273, Ο 484· πρβ. Αἴαντε.
Τευταμίδης, αο, Υ. τοῦ Τευτάμου, Λῆθος Β 843 † (ᾰ)
τεύχε(α), έων, ε|σ|σι(ν) οὐδ. α') ὄργανα τῆς νεώς, τὰ κωπία π 326, 360, ο 218. β') ὅπλα, ἡ πανοπλία Φ 301· Σ 137· «ποικίλα, κλυτά, καλά, πολυμήτα, παμφανόωντα».
τεύχω, τεύχωμι, ειν, ων, ούσῃ, ουσαι, πρτ. ἔτευχε(ν), τεῦχε, 3 δυϊκ. ἐτεύκετον (διαρ. γρ. τετεύκετον). Μέσ. τεύχοντ(ο), ἐνεργ. μέλ. τεύξω, ἀόρ. ἔτευξα, (εν), αν, τεῦξ(ε), ῃ, ειεν καὶ ἀόρ. διπλ. τετύκεῖν, μέσ. τετύκοντο, τετυκοίμεθα, εσθαι (τέχνη) — α') ἐνεργ. κατασκευάζω, ἐπὶ διαφόρων χειροτεχνημάτων «σκῆπτρον—κάμε τεύχων». «τρίποδας, θρόνον, θώρηκα, σάκος, χειροῖν ἄθυρμα», ἐπὶ οἰκοδομητικῶν ἢ ἐκ ξύλου ἔργων «δώματα, θάλαμον, βωμοί»· παρασκευάζω φαγητὰ καὶ ποτὰ «κυκειῶ, δεῖπνον». Γενικῶς «ἄλγεα-τεύχει, κήδεα, χάλαζαν», Α 110, Κ 6· «θάνατον, φόνον τινι, πομπήν, γάμον» 6 196, Θ 70· κάμνω ν— βοὴν» κ 118, καθιστῶ (ἑλώρια Α 11), «ἄγνωστον—». β') Μέσ., ἑ μόνον· ἐπὶ δείπνων· παρασκευάζομαι ἢ διατάσσω νὰ μοὶ παρασκευασθῇ «—δόρπον, δαῖτα» κτλ., παθ. καὶ εἰς μέλ. παθ. μέσ. τεύξεσθαι, πρκ. τετευχὼς μ 423, πρκ. πθ. τέτυξαι, τέτυκται, 3 πλ. τετεύχαται, τετύχθω, τετύχθαι, τετυγμένος, ον, α, ὑπερσ. (ἐ τετύγμην, ξο, κτο, (ἐ)τετεύχατο, ἀόρ. ἐτύχθη, μέλ. τετλ. τετεύξεται. γ') παθ. παρασκευάζομαι δ 392, γίγνομαι, φθειρόμαι «τινὸς (τινὶ τ 563)· εἶναι ἕτοιμα Ξ 53, δ 356· «τετυγμένος»= καλῶς ἢ τεχνικῶς κατεσκευασμένος Π 225, «αἰθούσῃσιν» μὲ αἴθουσας κατεσκευασμένος, «ἀγρὸς» καλῶς δουλευμένος, «νόος» ἀκέραιος — συχν. = γίγνομαι, εἰμί, συμβαίνω θ 544· «κέτυκται, ο» Ο 207, Δ 34, Χ 30, «ἐστί τινος», καὶ μετὰ τῆς «περί—

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

εἰ· ὑπερέχειν P279, «δίκη» ἦτο ἔθος σ275.
τέφρη θηλ. ἡ τέφρα, ἡ σποδός, (ἡ θερμὴ) στάχτη Σ 25, Ψ 251.
τεχνάομαι, μέλ. τεχνήσομαι, ἀόρ. τεχνήσατο, σαιτο, σάμενος (τέχνη) — ἐπιδεξίως ἢ τεχνικῶς κατασκευάζω, μηχανῶμαι Ψ 415, λ 613. Ὀδ.
τέχνη, γεν. τέχνης, ἡ, ην, ας θηλ. (τεκεῖν, τεύχω) ἡ τέχνη Γ 61 «πειρατα τέχνης» —μέσα (ὄργανα) τῆς τέχνης· πανουργία, δόλερὸν μεσον δ 455, θ 327.
τεχνήεις, εντες = τεχνικός· ἐπίρ. έντως ε 270, θηλ. τεχνήσσαι, ἐκ τοῦ -ήεσσαι, «ἱστὸν» ἐπιτήδειοι, ἱκαναὶ ἐν τῇ ἱστουργίᾳ.
τέῳ, τέων = τινί, τίνων.
τέως (μονοσυλλάθ. κ 348, ο 281, π 370), τεῖος Γ 42, Τ 189 «αὐτόθι, τέως» — ἐπὶ τοσοῦτον, μέχρι τοσούτου χρόνου, μετὰ τὸ «ἑως, ὕρα» ἐν τούτῳ, ο 127, σ 190, ἐν τοσούτῳ ο 231.
1. τῇ = κράτει, ἁπλωσον τὴν χεῖρα, λάβε (ἢ προστ. ἀντὶ τῆθι ἢ τάθι, παρασχ. τοῦ τείνω), συχν. μετὰ προστ. «τῇ πίε, τῇ πόρε» Ξ 219, ε 346.
2. τῇ (ἧττον ὀρθὸν τῇ, ἀρχ. δοτ.) ἐπίρ. α') δεικτ. ἐνταῦθα, αὐτοῦ, ἐδῶ Θ 556, δ') ἀναφορικ. καὶ μετὰ τοῦ «περ» οὕτως, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον θ 510, «τῇ ῥα» Μ 118.
τῇδε (ὧδε) ἐνταῦθα ε 113.
τῆθυς οὐδ., τήθεα, εἶδος θαλασσίων ὀστρέων, ὄστρεα, στρείδια Π 747 †
Τηθύς, ύος (ἐκ τοῦ Θητύς, μήτηρ), Θ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, σύζ. τοῦ Ὠκεανοῦ, Μ. τῶν ποταμίων θεῶν Ξ 302, πάντων τῶν θεῶν ἐν Ξ 201.
τηκεδών, τηκεδόνι, τῇ (τήκω) τῆξις, μαρασμός, λυώσιμον λ 201 †
τήκω, πρτ. τῆκε «θυμόν», τήκω, λυώνω, μαραίνω, κατατρώγω. Μέσ. τηκόμενος, της. πρτ. τήκετο, πρκ. 1 τέτηκα Γ 176, τ 207 «χιόνος».
τῆλε, μακράν ρ 312, εἰς μακρὰν ἀπόστασιν Κ 153, Σ 395, Υ 482· μετὰ γεν. μακράν τινος «Ἰθάκης, λοετρῶν», «ἀπ' αὐτοῦ, ἐξ Ἀσκανίης» Β 863.
τηλεδ-απός, ῶ, άων, ῶν (τῆλε, ἀπός) ὁ μακρὰν κείμενος Φ 454, ὁ μακρὰν οἴκων «ξένος» Χ 45.
τηλεθάω, τηλεθάοντας (ᾱ), άουσα (ώωσα), αν, ας, οῦν. άωντα (ᾰλλω) = πολὺ θάλλοντας, εὐθαλεῖς, θαλερωτάτους, ἀκμάζοντας, (ἐπὶ φυτῶν· ἄσσους, κόμης· «ὄλνη, ἐλαίη, ἔρνος, χαίτη»· δένδρεα· «παῖδας» ἀκμαιοτάτους Χ 423.
τηλε-κλειτός, όν, οί, ῶν. ά καὶ -κλυτός α 30 (κλύω, κλεΐω) — ὁ περιβόητος, ὁ μακρὰν ἐξακουστός, περίφημος· ἐπιθ. τῶν Τρώων συμμάχων Ι 233, Ε 491.
Τηλέ-μαχος, οιο, ου. Υ. τοῦ Ὀδυσσεως καὶ τῆς Πηνελόπης δ 112, α 156· ζητεῖ τὸν πατέρα του μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς (Μέντορος) εἰς Πύλον γ 1, εἶτα εἰς Σπάρτην δ 1, ὁ νόστος του ο 1, βοηθεῖ τὸν πατέρα του, ὅπως σονεύσῃ τοὺς μνηστῆρας Χ 92, 267, 284, 294· «ἱερὴ ἧς Τ.» ο—ω, περίφρ. 6 409, «πεπνυμένος» α 213, ω 510, κατὰ τὸ σχῆμα· «ἰσόθεος φώς». υ 124, Β 260, Δ 354. Ὀδ.
Τήλειμος. Υ. τοῦ Εὐρύμου, μάντις παρὰ τοῖς Κυκλώψι ι 509.
Τηλέ-πυλος, πόλ. τῶν Λαιστρυγόνων, ἐν ᾗ ὁ ἥλιος οὐδέποτε δύει· τινὲς ἐκλαμβάνουσι τοῦτο ὡς ἐπίθ. — ὁ ἔχων εὐρείας πύλας κ 82, ψ 318 (ῡ)
τηλε-φανής (ᾰ. φανῆναι) οἱ μακρόθεν φαινόμενοι, οἱ ὁρατοὶ μακρὰν «τύμβοι» ω83†
Τηλεφίδης, αο, Υ. τοῦ Τηλέφου, Εὐρύπυλος λ 519 (ῑ)
τηλίκος, ου (ῑ) ἐπὶ ἡλικίας μεγάλης ἢ μικρᾶς· τόσον γέρων, τόσον νέος Ω487, ρ20.
τηλόθεν (τηλοῦ) = ἀπὸ μακρὰν «ἥκειν» Ε 478.
τηλόθι (τηλοῦ) μακρὰν Π 233, α 22, μετὰ γεν. = μακρὰν ἀπὸ «πάτρης» Α 30.
τηλόσε (τηλοῦ) εἰς μακρυνὴν ἀπόστασιν, μακρὰν Δ 455 καὶ Χ 407.
τηλ-οτάτω ἐπίρ. = μακρότατα η 322 †
τηλοῦ, μακρὰν Ε 479, μετὰ γεν. μακρὰν ἀπὸ «αἴης» γ 249, ψ 68.
τηλύ-γετος, ω, ον, ην (ῡ. ἀταλός, τᾶλες, γέγαα) ἐν μικρᾷ ἢ τρυφερᾷ ἡλικίᾳ, ὁ μικρὸς παῖς, ὁ νεανίσκος, νεαρὸς ὃ 11, θηλ. κοράσιον. μόνον Γ 175, μικρὸς παῖς Ν 470.
τημος ἐπίρ. τότε, οὕτως, τότε, ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ ἦμος Η 434, «εὖτε» ν 96.
τηπερ. ἴδε τῇ 2.
Τήρεια, Τηρείης, ὄρος ἐν Μυσίᾳ Β 829 †
Τηΰγετον, ὄρος Λακωνίας πρὸς τὸ Ταίναρον ἀπολῆγον ζ 103 †
τηΰσιος, τηυσίην θηλ. αἱ = ἀνωφελὴ «ὀδύνη» γ 316, α 13 μάταιον ταξείδιον. (ᾱι)
τίεσκον, ἴδε τιω.
τίη καὶ τί ἧ (καὶ τί ἤ) τινος ἕνεκα, διατί, ἐ. τῷ 1 καὶ 3 πρβλ. μετὰ τὴν θήλειαν τομὴν (ἐντὸς α 326) Α 407, π 421, Ζ 145, ρ 375, μετὰ τοῦ «δὲ δή, ἀλλά».
τιθαιβώσσουσι (κληροποιοῦσι;) = 106 †

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

νεωτέρ. διόρθ. τιθαὶ (ἐργατικαὶ μέλισσαι) βωσσοῦσι = βομβοῦσιν.

τίθημι, τίθησθα, ησι, πλ. τιθεῖσι, ἀπ. τιθήμεναι, μετ. τιθείς, έντες, πρτ. τίθεσαν, μέλ. θήσω, εις, ει, ἀπ. θέμεναι, ἀόρ. ἔθηκα, ας, (εν), ἔθηχ' ἔθηκε, καν καὶ θῆκα, κ(εν), καν, καὶ θῆχ'=θῆκε· ἔθεσαν, θέσαν, ὑπ. θείω, ῃς, ῃ, ομεν, καὶ θήῃς, ῃ, Ψ 244 θείομεν=θέωμεν ω 485, ὀρθότερον θέομεν, εὐκτ. θείην, ῃς, ῃ, θεῖμεν, θεῖεν, πρσ. θές ἀπαρ. θεῖναι θέμεν(αι), μετ. θέντες, θεῖσα. —Μέσ. ἐνσ. πρτ. τίθεσθ(ε), μετ. τιθήμενον, μέλ. θήσονται, ἀόρ. θήκατο, ἀόρ. 2 ἐθέμην ἔθετο, θετο, ἔθεσθε, θέσθ(ε), ἔθεντο, ὑπ. θῆαι, εὐκτ. θεῖτο, πρσ. θέο, θέσθω θέσθ(ε) ἀπ. θέσθαι, μετ. θέμενος, η· πρὸς τούτοις ὡς ἀπὸ τιθέω, ἐνσ. τιθεῖ, (ἐνρ. τίθει), πρτ. (ἐ)τίθει, α') ἐνεργ. 1) θέτω, καταθέτω· «—θεμείλια» Μ 29, «οὖρον ἀρούρης» Φ 405· μετὰ τοπικῆς δοτ. καὶ «ἐν, ἐπί, μετά, ἀμφί, ἀνά, ὑπό», μετ' αἴτ. «εἰς, ἀνά, ὑπό», μετὰ γεν. «ἐπί, ἐν χερί» ἢ «χείρεσσι»—ἐγχειρίζω, παραδίδω Α 45, 441· «ἐπὶ γούνασι». 2) μεταφ. ἐμβάλλω, ἐμπνέω, «τινὶ ἐν θυμῷ, ἐν στήθεσσι, ἐν φρεσί», ἔπος, μῦθου τέλος, ἐμβάλλω εἰς τὸν νοῦν τὸν τελειωτικὸν λόγον Α 55. 3) προθέτω, διορίζω, ἐπὶ ἀγώνων «ἆεθλα» καὶ θυσιῶν ξ 436· ἐνταφιάζω Ψ 83. 4) κάμνω, «κέλευθον» ἀνοίγω ὁρόμον· καθιστῶ, προξενῶ «κακὰ» Π 263, Ο 721, «ἔριν μετά τισι» γ 136, Μ 413· «σῆμα τίνι» δίδω Θ 171· παρασκευάζω «φῶς σωτηρίαν, «ἄλγεα» Α 2, Π 96 «σκέδασιν» = σκεδαννύναι κάμνω τι, καθιστῶ, «αἰχμητήν, ἱέρειαν, ἄλοχον, λίθον»· μετ' ἐπιθ. «μεταμώνια, νώνυμνον, ἀμφήριστον, ἄκοιτιν μάργην». β') Μέσ. 1) θέτω ἐμαυτῷ, εἰς ἐμαυτὸν ἤ τι ἐκ τῶν ἐμαυτοῦ, βάλλω «ἆορ», «ἐν φρεσί» διαλογίζομαι, «ἐλέγχεα ταῦτα» ὡς ὄνειδος παρίστασθαι φ 333, «αἰδῶ ἐν στήθεσσι» Ν 121, Ο 561, 661. 2) παρασκευάζω δι' ἐμαυτόν, ἑτοιμάζω, κάμνω «ἐπιγουνίδα», «κότον» ἐμβάλλω, «δαῖτα, δόρπον, μάχην, ἀγορήν, πόνον», «θυμὸν ἄγριον» κάμνω ἀγρίαν τὴν ψυχὴν Ι 629· «τινὰ γυναῖκα» λαμβάνω σύζυγον.

τιθήνη, ης, ας θηλ. (θῆσθαι) ἡ τροφὸς Ζ 389. Ἰλ.

τίθησθα, ᾶδε τίθημι.

Τιθωνός, οῖο, Υ. τοῦ Λαομέδοντος, ἀπαχθεὶς ὑπὸ τῆς Ἠοῦς Υ 237. Α 1, ε 1.

τίκτων, τίκτει, πρτ. ἔτικτον, ε(ν), τίκτε, μέλ. τέξεις, ἀόρ. (ἔ)τεκον, τέκες, (εν), ομεν ῃ, ωσι· οι, οιεν, έειν· ὼν, οῦσα, μέσ. μέλ. τέξεσθαι, ἀόρ. τέκεθ'=τέκετ(ο), έσθαι (τέκτων, τεχ. τευχ.) — παράγω, γεννῶ, ἐπὶ θεῶν «τὸν τέκε Λητώ», ἀνθρώπων (Β 513), ζώων Β 317, δ 86· ἐπὶ ἀψύχων Π 34, Β 548.

τίλλω, πρτ. τίλλε, ον, μέσ. τιλλέσθην, οντο ἐκσπῶ, ἐκριζώνω, «κόμην, τρίχας» Χ 78, 406· μαδῶ «πέλειαν». Μέσ. μαδοῦμαι, ἀποσπῶ «χαίτας» κ 567.

τῑμάω, τιμᾷ, ῶσι, τίμα, ῶν, ῶσαι, πρτ. ἐτίμα, μέλ. τιμήσουσι, ἀόρ. τίμησας, τιμήσῃς, ῃ, ήσομεν, τίμησον, ῆσαι, ήσας, Μέσ. μέλ. τιμήσεσθαι, ἀόρ. ἐτιμήσασθ(ε), τιμήσαντο, πρκ. πθ. τετίμηται, ήμεσθα, ῆσθαι, (τιμή) — τιμῶ Δ 175. ἐνεργ. καὶ μέσ. «τινά, τινι» (διά τινος)· πρ. πθ. «τιμῆς» ἄξιος τιμῆς νομίζομαι ψ 649. Ι 608. (φρονῶ ὅτι ἀρκετὰ ἔχω τιμηθῇ).

τιμή, ῆς, ῇ, ἦν θηλ. (ῑ. τίω) — ἐκτίμησις, α') πρόστιμον, ἀποζημίωσις, «ἀρνύμενοι» ζητοῦντες νὰ λάβωσιν ἀποζημίωσιν Δ 159. τιμωρία, ποινή, ἐκδίκησις ξ 70. β') τιμή, σεβασμός, ἀξία ε 335, λ 338, Δ 410, Ι 514.

τιμήεις (ῑ), τιμῆς, ήεντος, α καὶ τιμῆντα, τιμήεσσα, συγκρ. τιμηέστερος, ὑπερ. τιμηέστατον (τιμή).—πλήρης τιμῆς, τιμημένος, α') πολύτιμος «χρυσόν, δῶρον». β') Ἔντιμος, ἀξιότιμος σ 161, ν 129.

τίμιος (μῖ. τιμή)—ἀξιότιμος κ 38 ✝

τινάσσων, (ῑ) οντας, πρτ. τίνασσε, ἀόρ. ἐτίναξε(ν), τινάξῃ, παθ. ἐν. τινάσσεται, πρτ. τινάσσετο, ἀόρ. 3 πλ. τίναχθεν· μέσ. ἀόρ. 3 ὑπτκ. τιναξάσθην—τινάσσω, σείω, πάλλω ὅπλα καὶ τοιαῦτα «ἆορ, δοῦρε, ἔγχος, φάσγανον» Γ 385=«κίνησε· »—θρόνον»=«ἀνέτρεπε· ἐξετινάχθησαν, ἐξεώσθησαν «οἱ ὀδόντες» Π 348.—Μέσ. ε 151 = ἐτίναξαν τελέως τὰ πτερά των.

τίνυμαι, τίνυσαι, υσθον, ύμενος (τῦ. τίω) τιμωρῶ διά τι, «τινά, λώβην» διὰ τὴν ὕβριν ω 326.

τίνειν, ων, μέλ. τίσω, ἀόρ. ἔτῖσ(εν), τίσειαν, τῖσον, τῖσαι, κλπ. (ῑ. κυρ. τίνεω)—πληρώνω, καταβάλλω «τιμὴν τινι» Γ 289, «τί» διὰ τι χ 218· μὲ τὸ κεφάλι σου, διὰ τῆς ζωῆς σου· πληρώνω, λυτρώνω, «ζωάγρια» τὸ ἀντίτιμον, λύτρα· ἀνταμείβω ξ 166.—μέσ. μέλ. τίσομαι, ἀόρ. ἐτισάμην, τίσαιτο, 3 πλ. τισαίατο, πληρώνομαι, ἀποζημιοῦμαι ν 15· τιμωρῶ α') «ἀλείτην, φῆρας, πατροφονῆα»· β') «φόνον, στοναχάς,

βλην. λώβην»· γ') «μνηστῆρας ὑπερβασίης» τοὺς μν. ἕνεκα τῆς αὐθαδείας των. δ') «ἔργον Νηλῆα» α 236.

τίπτε καὶ τίπτ' (τίφθ' πρὸ ὅας.) ἐκ τοῦ «τί ποτε»; διατί, διατί ἄρα γε; ἐν ἀρχ. στίχ. ἢ μετὰ κλητ. (ἐν 5 ποδ., τίπτε δὲ σε χρεὼ;)· μετὰ τοῦ «αὖτε, οὕτως, (τόσσο.) ὧδε», ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ κινήσεως σημ. ῥημ. Ζ 254, Ο 90 ἐν χειρετισμοῖς ε 87.

Τίρυνς, -νθος θηλ., ἀρχ. πρωτεύουσα τοῦ βασιλέως τοῦ Ἄργους, Περσέως, μετὰ κυκλωπείων τειχῶν «τειχιόεσσα» Β 559 ☩.

1. τι-, τεῦ, τεῦ, τίνα, τίνες τέων, (μονοσύλλ. ζ 119), οὐδ. τί·—τις; ἀντων. ἐρωτ. «τίς δ' οὗτος, τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν» = ποῖος εἶσαι καὶ πόθεν, «ἐς τί» πόσον πολὺν χρόνον, ἕως πότε; «τί μοι ἀρωγῆς (= τί ὄφελος ἐμοὶ ἐκ τῆς βοηθείας; Μετὰ τοῦ ἂν, πρὸς ἔκφ. εὐχῆς Ζ 281· καὶ ἐν ἐξαρτ. ἐρωτήσει ο 423· «τίς τ' ἄρ' εἰς τίς λοιπόν, «τί;» = πῶς; ἢ διατί; Δ 372, Κ 159, α 62· καὶ = πρός τί; Λ 606, Γ 87, ς 333.

2. τίς, τί, ἀντωνυμ. ἀόρ. ἐγκλιτ., τεῦ, τεο, τιν' τέῳ τῳ, τινὰ τί, τινέ τινάς, οὐδ. ἅσσα τ 218 = κάποια· εἰς οἱοσδήποτε Τ 71, ἕκαστος τ 265, πρβ. Α 289, «τις τε» ἀριστολογία, γενικὴ ἔκφρασις, οἱοσδήποτε, ἰδίως μετὰ τὸ «γάρ, τόσσ.» εἴ περ, ὡς, ὅτε, καὶ μήν, εἰσόκε, μή, ἦν». Ἐντεῦθεν καὶ «ὅστις τε» ὁστισδήποτε, πῶς ὅστις τ' οὐδὲ τί» (κἄτε) τρόπον τινά, ἐντεῦθ. «οὔ τι» οὐδαμῶς, «οὐδέ τι» καὶ ὅλως διόλου γ 184.

τίσις, ιν θηλ. (ι. τίω) ἀπότισις, ἀποζημιώσεις ἢ τό· ζημία, τιμωρία «—τινός» ἐκ τινος = ἐκ μέρους τινός α 40.

τιτά (ι. τίω) ἔργα = ἐκδίκησις Ω 213, ἄμεινον ἄντιτα.

τιταίνω, τιτανύω, πρτ. ἐτίταινε, ἀόρ. τιτήνας (τανύω, τείνω)—ἐκτείνω, τεντώνω τὸ τόξον, χεῖρας (ἁπλώνω)· «—τράπεζαν» ἑτοιμοθέτει, παρέθετε· «τάλαντα» τὴν πάστιγγα τείνω, κρατῶ τεταμένην· ἐπισύρω, τραβῶ «ἅρμα, ἄροτρον». Μέσ. τιταίναιτο, ὁμένος, ἐτιταίνετο — τανύω, τεντώνω (τὸ ἐμαυτοῦ τόξον)· φ 259 ἐτέντωσε· τανύζομαι, τεντώνομαι (ἐπὶ πολυμόχθου ἐργασίας)· «πτερύγεσσιν» ἐντείνω τὴν δύναμίν τῶν πτερύγων.

Τίτανος, οιο, τόπος ἐν Θεσσαλίᾳ Β 735 ☩ (ἄ).

Τιτηρήσιος, ποτ. ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὸν Ὄλυμπον, μεταγενεστέρ. Εὔροπος (νῦν Σαραντάπορος) Β 751 ☩ (ἰᾶ).

Τιτῆνες, οἱ (ι. πιθ. διπλασ. ἐκ τῆς ῥίζ. ταν, οἱ δαίμονες τῆς βροντῆς πρότερον ἐν Ὀλύμπῳ, εἶτα ἐν Ἅδῃ προξενοῦντες σεισμούς κτλ.)· οἱ Τιτᾶνες, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γένος θεῶν ἐκπεσόν τῆς ἀρχῆς, οἵτινες τῇ βοηθείᾳ τοῦ Κρόνου κατακρημνίσαντες τὸν πατέρα Οὐρανόν, ἐβασίλευον μέχρις οὗ ὁ πρῶτος κατακρημνίζει αὐτοὺς εἰς τὸν Τάρταρον· ἡ Γῆ ὑποκινεῖ τὸν Δία νὰ κατακρημνίσῃ τὸν Κρόνον, ὅστις ἐπίσης ἐγκλείεται εἰς τὸν Τάρταρον· Ξ 279 ὑποταρτάριοι· Οὐρανίωνες Ε 898.

τιτρώσκω, ἴδε τρώω.

τίτυος, ὁ, ὑπλ. τυ, ὁ γίγας· Υ. τῆς γῆς, ὁ ἐν Ἅδῃ ἐγκεῖα πλέθρα γῆς καλύπτων γίγας, οὗ τὸ ἧπαρ τρώγουσι γῦπες, λ 570, 576, 580, ν 324.

τιτύσκομαι, τιτύσκετο, ὁμένος, οι, ων, ηαι, πρτ. τιτύσκετο (τι-τύκ-σκω, τόξον, τυγεῖν) — σ' παρασκευάζω· πῦρ». «ἵππους ὑπ' ὀχεσφι» ὑποζευγνύω. β') ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, σκοπεύω (ὀϊστ.) Γ 80· «ἄντα» ἐναντίον, κατ' εὐθεῖαν· «τινός» κατά τινος, «ὀρεσσιν» προὐτίθετο· ἐσκόπευε· θ 556 «τιτυσκόμεναι ὀρεσσι νῆας» διευθυνόμεναι.

τίφθ' = τίπτε.

τίω ἐνσ. καὶ πρτ., ἐνεργ. μέσ. (ἐν. ι. ἐκτὸς Ι 238, ξ 81, ο 543, Φ 540· πρτ. ῑ ἐκτὸς Ν 176, Ο 551, α 432, τ 247, Ψ 705, οὕτω καὶ τίεσκον (ῑ), ἀλλὰ τίεσκε (ῐ), Ν 161, τιέσκετο Δ 46, μέλ. τίσω, ἀόρ. ἔτισε, πρκ. παθ. τετίμεικα, ον κτλ. — τιμῶ, ἐκτιμῶ «δυωδεκάβοιον· 12 βοῶν ἀξίας, ἐν καρὸς αἴσῃ» (περιεργοτητ. θεωρῶ τινὰ ὡς μίαν τρίχα). Ἐκτὸς τούτου = πολὺ τιμῶ «τέως ὡς» Ι 302.

τλήμων, ονα, ες (τλῆναι) ὑπομονητικός, ἀνεκτικός, καρτερικός «θυμόν», «—Ὀδυσσεύς» θρασὺς Φ 430.

τλῆναι ΤΑΛ, ΤΕΛ (ι), μέλ. τλήσομ(αι), ἀόρ. 1 ἐτάλασσα, ταλάσσῃς, ῃ, ἀόρ. συγκ. ἔτλης, ητ, η = τλῆ, τλῆμεν, ἔτλητε, ἔτλαν· τλαίην, ῃς, ῃ, τλαῖεν, τλῆθι, τλήτω, τλῆτε, πρκ. τέτληκας, εν, 1 πλ. τέτλαμεν, τετλάθι, ἄτω, αίη, ὁμεν(αι), τετληότι, ες, τετληυῖα — ὑπομένω, ὑποστέρνω, ἀνέχομαι, ἐγκαρτερῶ, ὑπισταμαι τ' ; «τινά» δέχομαι· τινα, ὑρίσταμαι τὴν ὁρμήν του, ἢ μετ' ἀπαρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ἀορ. ἐκφέρεται· μετχ. πρκ. τετληώς ἐνσταθής, καρτερικός Ε 873· ἀόρ. 1 = τολμήσῃς) Ο 164, Ν 829· δύναμαι Γ 166, μετὰ μετχ. Α 211.

Τλη-πόλεμος, ου α') Υ. τοῦ Ἡρακλέους

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ τῆς Ἀστυοχείας, λέγεται «υἱωνὸς Διὸς» φυγὼν ἕνεκα ἀκουσίου φόνου, βασ. τῶν Ῥοδίων Β 661, Ε 632, Β 653, Ε 628 καὶ ἀλλ. 6') Υ. τοῦ Δαμάστορος Π 416.

τληπὸν ἐπίθ. ἀρ. (τλῆναι) «θυμὸν»=ἐπιτήδειον εἰς τὸ ὑπομένειν, καρτερικὸν Ω 49 †

τμήγω, ἀόρ. παθ. 3 πλ. τμάγεν (ἄ. τέμνω) =ἐτμάγησαν-ἀπεχωρίσθησαν Π 374 †

τμήδην ἐπίρ. (τέμνω) τμητικῶς, κοπτερὰ Π 262 †

Τμῶλος, ὄρος ἐν Λυδίᾳ, παρὰ τὰς Σάρδεις Β 866, Υ 385.

τό οὐδ. τοῦ ὁ, ἐν ἰδιαζ. χρήσει)=ἕνεκα τούτου Γ 176, Μ 8, θ 330· Η 239, «τό μοι ἔστι»=ἕνεκα τούτου δύναμαι.

τόθι ἐπίρ.=ἐνταῦθα σ 239 †

1. **τοὶ** ὀνομ. πλ. τῆς δεικτ. ὁ καὶ ἀναφ. ὅ.

2. **τοί**=σοί, καὶ ἠθικ. δοτ. Ζ 211. ἴδε σύ.

3. **τοί** (ἐκ τῆς δοτ. τοὶ λ 252, π 187, Ν 770, Β 361· Ξ 243). Ἐγκλιτ. μόριον, βεβαιωτικὸν μετὰ πάθους (καὶ μετ' ἀρνήσ.) σοὶ λέγω, σὲ βεβαιῶ, πίστευσόν μοι. ἀναμφιβόλως Α 419. ο 72, π 187, βεβαίως, ἀληθῶς Β 298, Ε 873· ἀναντιρρήτως, ἐξ ἅπαντος, βεβαίως λοιπὸν Ι 654, Ο 45· ἀντιτίθ. πρὸς τὸ «ἀλλὰ» =ἀλλ' ὅμως, ἴδε καὶ «ἦτοι, μέν» (Ν 267 ἀνήκει τὸ καὶ εἰς τὸ ἐμοί, οὐχὶ εἰς τὸ καί τοι.)

τοιγάρ (ἐκ τοῦ τῷ) διὰ τοῦτο λοιπόν, ἀκριβῶς διὰ τοῦτο, πάντοτε ἐν ἀρχῇ, κατ' ἀναφορ. πρὸς παρακελευσ. μετὰ τοῦ ἐγὼ α') πρὸ λόγων Α 76, ρ 179. 6') πρὸ πράξεων δ612, η28· τὸ δεύτερον τοί=σοὶ α214.

τοῖος, ου, ον, οι, ους, τοίη, ην, αι, τοῖον, τοῖ(α) (το-)—τοιοῦτος, ἀνταποκρ. εἰς τὴν ἀναφ. «οἷος, (ὁποῖος, ὅς, ὅπως) τεύχεσι»=κατὰ τὰ ὅπλα, «δέμας, χεῖρας»· μετ' ἀπαρ. ἱκανός· μετὰ ἐπίθ. οὕτως, ἁπλῶς, τόσον δὰ α 209. πρβ. λ 135, δ 286. οὐδ. «τοῖον» οὕτως, τόσον πολύ, ἔτσι δὰ γ 321, Λ 241, Ψ 246. (ἰδίως ἐν Ὀδ.)

τοιόσδε, οἵδ(ε), ἥδ(ε), ὅνδε, ἅδε, ὡς «τοῖος» τοιοῦτος, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐγγύς, τῶν πρὸ ὀφθαλμῶν κειμένων, ἀνταποδ. «οἷος», μετ' αἰτ. τῆς ἀναφορᾶς· πρός, εἰς—ρ 313· οὐδ. τοιόνδε=τόσον καλῶς, τόσον κακῶς· μετ' ἀπαρ. Ζ 463.

τοιοῦτος, οὑτοσί, οὗτος, οὗτοι, οὑτωσί, τοιαύτη, τοιαῦτα, ὡς ἡ τοῖος=τοιοῦτος δ 650· «—Ἀχαιῶν» Ρ 643. Τόσον προέχοντες Β 372, Π 847. τόσον φαῦλα, ἀνόσια Ψ 494.

τοίσδεσ(σ)ι, ἴδε ὅδε.

τοῖχος, τοίχου, ψ, ον, οι, ων, ους, τοῖχος, (οἰκίας, αὐλῆς) Π 212, δ 342. χ 126· «ὁ ἕτερος» ὁ τῷ εἰσερχομένῳ ἀντίον κείμενος τοῖχος, ὅστις χωρίζει τὴν αἴθουσαν τῶν ἀνδρῶν ψ 90, Ω 598· «εὔδμητος» ὁ τοῖχος τῆς «νηὸς» μ 420, Ο 382.

τοκάς, τοκάδες θηλ. (τίκτω) «σύες» αἱ γεννῶσαι, αἱ χοίρων μητέρες ξ 16 †

τοκεύς, τοκῆε δυϊκ., πλ. τοκῆες, ἤων, ἑών, εὖσι(ν), ἦας (τίκτω) οἱ γονεῖς α 170, «ἴσα τοκεῦσιν ἑτίομεν» Ο 439· «ἐκ—εἶναι» Ω 387· γονεῖς ὃ 596, η 54.

τόκος, οιό, ον ἀρ. (τεκεῖν). — α') τοκετός, γέννησις Τ 119, Ρ 5.—6') γόνος, οἱ ἀπόγονοι Ο 141· νεογνὸν ο 175. γ') καταγωγὴ Η 128.

τολμάω, πρτ. ἐτόλμας, α, τόλμων, μέλ. τολμήσεις, ἀόρ. τόλμησεν, σειεν, σαντα, (τλῆναι).—ἐγκαρτερῶ, ἀνέχομαι μετὰ μετ. «βαλλόμενος» ω 162, εἶμαι τολμηρὸς Κ 232, Ε 670, τολμῶ Θ 424, Μ 51.

τολμήεις, ήεντι (τόλμη) τολμηρὸς Κ 205· καρτερικὸς ρ 284. «θυμός».

τολυπεύω, ειν, ἀόρ. τολύπευσα, σε(ν) (ῦ. τολύπη)—πλέκω, παρασκευάζω «δόλους»· διαπράττω, κατεργάζομαι ω 95, Ω 7.

τομή, τομήν, τὴν (τέμνω) τὴν τομήν, τ. ἐ. τὸ κεκομμένον μέρος τοῦ δένδρου, τὸν κορμὸν Δ 235 †

τοξάζομαι, 2 ἐν. ἐνσ. τοξάζεαι, εσθαι, οἱ« μεθ(α), 3 πλ. οἵατο, μέλ. ἀσσεται, ἀόρ. εὐκτ. ἀσσαιτο (τόξον) — μάχομαι διὰ τοῦ τόξου, κτυπῶ διὰ τῶν βελῶν χ 72, θ 220· «φωτῶν, ἀνδρῶν».

τοξευτής, τοξευτῆσι, τοῖς (τοξεύω) ὁ τοξότης Ψ 850 †

τοξεύω, τοξεῦσειν (τόξον)=τοξάζομαι, κτυπῶ διὰ τῶν βελῶν, «πελείης» Ψ 855 †

τόξον, ευ, ῳ. (α), ων, οισι(ν) οὐδ. (τιτύσκομαι ῥ. τυκ, τενχ, τεχ-) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν πλθ. καὶ ἐπὶ τόξου (ἢ ἐπὶ πάντων τῶν εἰς τὸ τοξεύειν ἀναγκαίων Φ 502· ἐντεῦθεν καὶ βέλος Ο 709), ἐπειδὴ τοῦτο συνίστατο ἐκ δύο κεράτων (ἀγρίας αἰγὸς Δ 109) διὰ μεταλλίνου τενὸς πήχεως συνδεδεμένων. Ἡ νευρὰ ἦτο προσδεδεμένη εἰς τὸ ἓν ἄκρον, εἰς δὲ τὸ ἕτερον βρόχῳ προσεδένετο διὰ τῆς κορώνης, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐνταθῇ· (ἐν)-τανύειν· τὸν τρόπον τοῦ ῥίπτειν «τιταίνειν, (ἀν-) ἕλκειν» δεικνύουσιν αἱ Εἰκ. ἐν λ. ὀτστεύειν κανών καὶ Φρύγες, «νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον» Δ 123· ὁ τοξότης πρὶν ῥίψῃ τὸ τόξον «μετὰ χερσὶν ἐνώμα» φ 245. Ἡ θήκη

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

«γωρυτὸς» (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. καὶ ἐν λ. φαρέτρη). Οἱ τοξόται δὲν ἐτιμῶντο ἰδιαζόντως (ἐν παραβολῇ πρὸς τοὺς προμάχους)· ἴδε «κέρατ' ἀγλαέ» Λ 385, «τοξόται»· «τόξων εὖ εἰδώς, —π(συνος»καὶ ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν, ἡ τοξικὴ Β 718, πρβ. 827. «ἄμυνον, μέγα, κρατερόν, ἀγκύλον, καμπύλον. παλίντονον, εὐξοον»· ἐξ οὗ

τοξο-σύνη, τῇ (ῠ. τόξον), κατὰ τὴν τέχνην (ἐμπειρίαν) τοῦ τοξεύειν Ν 314 †

τοξ-ότης, τοξότα κλητ. (ᾰ. τόξον) ὁ τοξότης, καταφρονητικῶς «λωβητὴρ» Λ 385 †

τοξο-φόρος, τῇ (φέρω) = τῇ φερούσῃ τόξον «Ἀρτέμιδι» Φ 483 †

τοπρίν, τοπρόσθεν, ἴδε πρίν, πρόσθεν.

(τορέω·) (τετραίνω), ἀόρ. ἔτορε = ἐτύπησε «ζωστῆρα» Α 236 †

τορνόω, μέσ. ἀόρ. τορνώσαντο, ὑπ. τορνώσεται (τόρνος) — διαγράφω ἐμαυτῷ κύκλον, κυκλοτερῶς διαγράφω, σημειώνω Ψ 255, ε 249 «ἔδαφος νηός».

τός, τοί κτλ., ἴδε ὁ καὶ ὅς.

τόσ(σ)ος, σ(σ)ον, τόσσοι, ων, ους, η, ης, ην, ησι· τόσσας, τόσ(σ)ον, τόσ(σ)α καὶ τόσ(σ)ονδε, σσηνδε, σσαδε καὶ τοσ(σ)οῦτον, τοσαῦτ(α) — τόσος· «τρὶς τόσοι» τρεῖς φορὰς τόσοι. Τὸ οὐδ. καὶ ἐπίρ. Δ 64, Θ 421, ἀνταποδ. «ὅσον, οὐ λίην τόσον» μετὰ τοῦ «ἀλλὰ» ο 405 ὄχι τόσον—ὅσον· «οὐ τόσσον, ἐθέλων δὲ» = οὐχὶ τόσον ὠργισμένος, ὅσον (ἐν παρατάξει) Ζ 305· «τόσσονδε» Χ 41 καὶ «τοσοῦτον» Ψ 476.

τοσσάκι, τοσσάχ' πρὸ δασ. (τόσος)—τόσας φορὰς Χ 197, μετὰ τοῦ «ὁσσάκι» Φ 268.

τόσσος, τοσσοῦτον, ἴδε τόσ(σ)ος.

τότε χρονικ. ἐπίρ. «τῶν τότε»=τῶν τότε ζώντων· ὕστερον μετὰ χρονικὰς πρότ. ἐν τῇ ἀποδ. «καὶ τότε δή, ῥά, ἔπειτα», ἰδίως «ὅτε, ὁπότε, ἦμος, ἐπεί, εἰ» κτλ. «τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών» Δ 182.

τοτέ, ἐκ τοῦ τότε (κυρ. μίαν ἄλλην φορὰν Λ 63, ἰδίως «τοτὲ μὲν—τοτὲ δὲ» = ἄλλοτε μὲν—ἄλλοτε δέ. Ὅδ.

τοῦ = γεν. α') τοῦ ὁ. δ') τοῦ ὅς. γ') τίνος.

του ἐγκλ. = τινός.

τοὔνεκα=κατὰ κράσ. ἐκ τοῦ «τοῦ ἕνεκα» ἕνεκα τούτου Α 291, γ 15.

τοὔνομα = τὸ ὄνομα.

τόφρα (τόφι-ρα;) ἐπίρ. — τοσοῦτον χρόνον Κ 498, ἐν τῇ ἀποδόσει μετὰ τὸ «ὄφρα, ἕως, ὅτε, πρίν, εὖτε», μετὰ τοῦ «δὲ» Δ 221, μέχρις ἐκείνου τοῦ χρόνου Δ 509, ἐντοσούτῳ Ν 83.

τράγος, τράγους, τοὺς, ὁ τράγος ι 239†(ᾰ)

τράπεζα, ης, η, αν, αι, ας (ᾰ. τετράπεζα) —τράπεζα, τραπέζι, «ξενίη» φιλόξενος τρ., σύμβολον τῆς φιλοξενίας ξ 158· οἱ ξένοι εἶχον συνήθως ἰδίαν τράπεζαν α 112. Ἐντεῦθεν οἱ μνηστῆρες ταύτας μετεχειρίσθησαν ὡς ἀσπίδας, ἦσαν δὲ ὀρθογώνιοι καὶ χαμηλαὶ χ 84· «ἀργύρεος, εὐξεστος, εὐξοος, καλός, κυανόπεζα, ξένιος, ξεστός».

τραπεζεύς, πλθ. τραπεζῆες, ῆας, «κύνες» οἱ παρὰ τὴν τράπεζαν ἑστάμενοι κύνες Ψ 173, Χ 69 ρ 309.

τραπείομεν ἀόρ. 2 πθ. ταρπῶμεν, ἴδε τέρπω.

τράπεω, τραπέουσι ἐνσ. (τρέπω) — πατῶ (σταφυλὰς εἰς τὸν ληνὸν) η 125 †

τραφέμεν, τράφεν, ἴδε τρέφω.

τραφερήν (τρέφω) στερεάν, ξηράν, Ξ 308 καὶ υ 98 = ἐπὶ γῆν καὶ θάλασσαν.

τρεῖς = τρεῖς Ι 144, δ 409, ἴδε σύντρεις.

τρέμε πρτ. «ὑπὸ δ' ἔτρεμε, ον» ἔτρεμε «γυῖα» Κ 390, «οὖρεα» ἐσείετο Ν 18.

τρέπω, προτ. τρέπε, πρτ. τρέπε(ν), ἀόρ. 1 (ἔ)τρέψε(ν), ψειε. ψας, ἀόρ. 2 (ἔ)τράπε(ν) — τρέπω, γυρίζω, στρέφω «κεφαλὴν πρός τι, ὅσσε ἔς τι, ἀπό τινος», «πάλιν ὄσσε» ὀπίσω στρέφω τὰ βλέμματα, ἀποκρούω Υ 439, «ἵππους» τρέπω ὀπίσω Θ 432, διευθύνω «νόον, θυμὸν κατὰ πληθύν»=πρὸς τὸ πλῆθος. «ὁμόσε» Μ 24· μετ' ἀπαρ. Μ 32, «φύγαδε» (ἵππους Θ 157) εἰς φυγὴν τρέπω Π 657· «τινὰ εἰς εὐνὴν» φέρω εἰς τὴν κλίνην.—Μέσ. παθ. ἐνσ. τρέπεται, ἀόρ. 1 τρεψάμενοι, ἀόρ. 2 τράπεθ' = (ἐ)τράπετ(ο), τράποντο, ωνται, πρκ. μετχ. τετραμμένος, ον, οι, αι, πρστ. τετράφθω, ὑπερ. τέτραπτο, 3 πλθ. τετράφαθ'=—ρατο, ἀόρ. παθ. τραφῆναι — στρέφομαι· «ἰθὺς» κατ' εὐθεῖαν, «πρὸς ἰθὺ οἱ»=κατ' εὐθεῖαν πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένοι Ξ 403, «ἐπὶ οἱ» Ν 542· «ἔς τι», «πάλιν τινος» ἀποστρέφω ἐμαυτὸν ἀπό τινος Σ 138, Φ 468, «ἑκάς τινος»=μακρὰν ἀπό τινος, «ἂν' Ἑλλάδα» διευθύνομαι, πορεύομαι ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα· μεταβάλλομαι «χρώς, νόος» μετ' ἀπ. δ 260.

τρέφω, τρέφε, πρτ. ἔτρεφον, ες, ε(ν), τρέφον, ε, ον, ἀόρ. 1 ἔθρεψε, θρέψ(εν), ἀόρ 2 ἔτραφ(ε), τράφ(ε), δυϊκ. ἐτραφέτην, ἀπαρ. τραφέμεν, μετθ. μόναν Ψ 90· πρκ. τέτροφε ἀμετθ., ἀόρ. 1 μέσ. θρέψαιο, ἀόρ. παθ. τράφη (ἀλλὰ ἐτράφημεν Ψ 84, διόρθ. τραφομέν περ), 3 πλθ. τράφεν (τέρπω) — κυρίως α') τρέφω, ψυχαγωγῶ, ἐπὶ ζώων Χ 69, ἐπὶ φυτῶν, περιποιοῦμαι, καλ-

λιεργῶ «χαίτην, ἀλοιφήν, ἄγρια, φάρμακα». β') πήζω, κάμνω τι πηκτὸν «γάλα, ἅλμη» ι 246. γ') ἐπὶ παίδων, ἀνατρέφω, μεγαλώνω ξ 223, Π 203· «πῆμα γενέσθαι» μετὰ δοτ. πρὸς βλάβην τινος τρέφω Χ 421· Α 414 «θρέψαιο» σαυτῷ ἀνέθρεψες. Παθ. καὶ πρκ., ἀόρ. 2 ἐνεργ. πήζω (ψ 237 εἶχε προσκολληθῇ, εἶχε πήξει), ἀνατρέφομαι, αὐξάνομαι Ε 555, ξ 201, Α 251 «οἱ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο» ὁμήλικες καὶ νεώτεροι.

τρέχω, τρέχει, ἀόρ θαμ. θρέξασκον, ἀόρ. 2 ἔδραμον, (ε) — τρέχω, ἐπὶ ζωϊκῶν ὄντων Σ 599, Ψ 520· ἐπὶ τρυπάνου ι 386.

τρέω, τρεῖ, εἶτ(ε), εἶν, πρπ. τρέε, ἀόρ. 1 ἔτρεσε, σαν, καὶ τρέσσε,σσαν,αι, άντων (τρήρων) — ἐν ἀορ. φεύγω (περιδεὴς) ζ 138· Ε 256 «τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη»· ἄλλως πτοοῦμαι, ροθοῦμαι Ρ 332· τρέμω, τρομάζω μετ' αἰτ. Λ 554, Ρ 663. Ἰλ.

τρήρων, τρήρωνα, ες, ωσι (τρεῖν) — περίφοβος, μόνον ἐπὶ περιστερῶν «πέλειαν» Χ 140, μ 63.

τρητός, τρητοῦ, οῖσι(ν), ἐκ τοῦ τιτράω— τετρυπημένος «λίθος» ὁ κατὰ τὴν ἀκτήν, περὶ ὃν προσεδένοντο τὰ παλαμάρια (τοῦ πλοίου) «—λεχέεσσι» (κλίνη καλῶς τετρυπημένη, ἵνα διαπερασθῶσιν οἱ ἱμάντες οἱ τὰ στρώματα ὑποβαστάζοντες) Ω 720.

Τρηχίς, ῖνα, πόλ. ἐν Θεσσαλίᾳ Β 682 †

Τρῆχος, Αἰτωλὸς πολεμιστὴς Ε 706 †

τρηχύς, ύν, εῖ(α), είης, εῖαν (τετρήχει)— τραχὺς α') ἀνώμαλος «λίθος» Ε 308. β') πετρώδης, «ἀταρπόν, ἀκτήν, γαῖαν, Ἰθάκην».

τρίαινα, τήν, κάμαξ ἔχων τριπλῆν αἰχμήν, δι' ἧς ὁ Ποσειδῶν ἀνακινεῖ τὴν θάλασσαν καὶ προξενεῖ σεισμούς. Ὀδ. καὶ Μ 27.

τρίβω, τριβέμεναι, ἀπ. ἐν., ἀόρ. τρῖψαι, πθ. ἐν τρίβεσθε (τείρω)—τρίβω, ἀλωϊζω, διὰ βοῶν (ἴδε Εἰκ.)· ἐμπήγω «μοχλὸν ὀφθαλμῷ» ι 333, κατατρίβω, καταναλίσκω ψ 735.

τρι-γληνος, τριγλήνα (γλήνη) ὁ ἔχων τρεῖς ὀφθαλμοειδεῖς λίθους (ἴδε Εἰκ. α ἀρχ. νομίσματος καὶ ἄλ.) «ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἦκεν εὐτρήτοισι λοβοῖσι τριγλήνα» Ξ 183 κ. σ 297.

τρι-γλώχιν, τριγλώχενι, δοτ. (γλῶσσα), ὁ ἔχων τρεῖς ἀκωκὰς ἢ ἄγκιστρα· «ὀϊστὸς» Ε 393 καὶ Λ 507.

τρί-(ϝ)ετες οὐδ. ὡς ἐπίρ. (ϝέτος, ἔτος).— ἐπὶ τρία ἔτη β 106. Ὀδ.

τρίζω, τρίζουσαι, πρκ. τετριγῶτας, υῖα, υῖαι, ὑπερ. τετρίγει·—τρίζω Β 314· τσιτσιρίζω, ἐπὶ νυκτερίδων, πτηνῶν, καὶ τῶν ψυχῶν τῶν ἀποθανόντων ω 5, 7, 9· ἐπὶ τῶν νώτων τῶν παλαιστῶν Ψ 714.

τριήκοντα=τριάκοντα Β 514. Ἰλ.

τριηκόσιοι, -ηκοσίοισιν, κόσι(α)=τριακόσιοι ν 390 καὶ Λ 697.

Τρίκ(κ)η, πόλ. ἐν Θεσσαλίᾳ Β729, Δ202.

τρί-λλιστος (λίτομαι), τρὶς εὐκτός, πολυπόθητος Θ 488 †

τρί-πλαξ, τρίπλακα,(ἄδ) τριπλοῦς «ἄντυξ» Σ 480 †

τρι-πλῆ=τριπλῶς, τριπλασίως Δ 128 †

τρί-πολον, τρὶς ἠροτριωμένος «νειὸς» ε 127

τρί-πος, (Χ 164), τρίπους, -ποδος, δι, δα, δες, δων, — λέβης ἔχων τρεῖς πόδας πρὸς θέρμασιν ὕδατος, πρὸς κρᾶσιν οἴνου καὶ ὕδατος καὶ πρὸς κόσμον, ὅθεν καὶ βραθεῖον ἐν ἀγῶσιν. Τὸν δελφικὸν τρίποδα «ἐμπυριβήτης, ἄπυρος, αἴθων, περικαλλής, εὔχαλκος, ὠτώεις, δυοκαιεικοσίμετρος»· (ἴδε Εἰκ.)

τρί-πτυχος = τρίφαλος ; ἡ τρεῖς ἔχουσα πτυχὰς «τρυφάλεια» Α 353 † (οὐχὶ ἡ λέξις σαφής).

τρίς, τρεῖς φορὰς Α 213, γ 245· παρ' Ὁμήρ. ἱερὸς ἀριθμός· πρβ. τρίλλιστος.

τρὶς μάκαρες, οἱ τρεῖς φορὰς μακάριοι, οἱ πανευδαίμονες ζ 154.

τρις-και-δεκα. δεκατρεῖς Ε 387· —και-δέκατον, τη, δέκατον τρίτον Κ 495.

τρι-στοιχί (χῖ) ἐπίρ. εἰς τρεῖς στίχους, εἰς τρεῖς σειρὰς Κ 473 † ἐκ τοῦ

τρί-στιχοι, οἱ ἀποτελοῦντες τρεῖς στίχους, τρεῖς σειρὰς μ 91 †

τρια-χίλιαι, τρεῖς χιλιάδες Γ 221 † (ῑῐ).

τρίτατος, η, ον, οισι, η, ῃ, ην=τρίτος.

Τριτο-γένεια ἐπώνυμ. τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ὄνομα Θ 39, Σ 183. Δ 515· ὠνόμασται οὕτω ἅτε παρὰ τὴν λίμνην Τριτωνίδα, (εἴτε ἐν Βοιωτίᾳ, εἴτε ἐν Θεσσαλίᾳ, εἴτε ἐν Λιβύῃ) γεννηθεῖσα. Κατ' ἄλλους εἴτε ὡς γενηθεῖσα ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς (διότι τριτώ, ἡ κεφαλὴ λέγεται κατὰ τὴν τῶν Κρητῶν γλῶσσαν) εἴτε διότι τρίτη μετὰ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἐγενήθη.

τρίτος, η, ον, ω, η, ης (ῐ) τρίτος Μ 95· τὸ τρίτον Γ 225=τρίτην φοράν.

τρίχα (τᾰ) τριχῶς, εἰς τρία μέρη, «τρίχα νυκτὸς ἔην», μόνον τὸ τρίτον μέρος τῆς νυκτὸς ὑπελείπετο, μ 312, «τρίχα — κοσμηθέντες» ε 157. Ὀδ.

τριχ-άικες (ᾰῐ. θριξ, ἄϊσσω) — οἱ μὲ κυματιζούσας περικεφαλαίας «Δωριεῖς» τ 177†

τριχθά (ᾰ) — τρίχα. τριχῶς, εἰς τρία μέρη Β 668, «ἑστία διέσχισεν ἶς ἀνέμοιο» ε 71.

Τροιζήν, ῆνος, πόλ. περὶ τὸν Σαρωνικὸν κόλπον ἐν Ἀργολίδι Β 561 †

Τροιζήνιος Υ. τοῦ Κέου Β 847 †

Τροίη 1) ἡ τρωϊκὴ χώρα Α 129, Ω 544 —546. Εὐστ. Τροία ἐλέγετο πᾶσα ἡ περιέχουσα τῆς Ἰλίου· ἡ Τροία ἦτο διηρημένη εἰς πέντε μέρη, ἃ εἶναι τὰ βασίλεια τοῦ Πανδάρου, Ἀδρήστου καὶ Ἀμφίωνος, Ἄσιον, Αἰνείου Β 816—839· πρὸς δὲ ἡ χώρα τῶν Λελέγων ὑπὸ τὸν Ἄλτην Φ 86 —87, τῶν Κιλίκων ὑπὸ τὸν Ἠετίωνα Ζ 369. Χ 479 καὶ Μύνητος Τ 296, καὶ Εὐρυπύλου λ 518. Ἴδε Ὁμηρ. Γεωγρ. σελ. 187 κ. ἑ. (ἴδε πίν. ἐν τέλ.). 6') ἡ πρωτεύουσα. ἄλλως Ἴλιος Β 237.

Τροιηθε(ν)=ἐκ Τροίας Θ 492, γ 257.·

Τροιηνδ(ε)=εἰς Τροίαν Η 390, Ω 764.

τρομέω, τρομέεις, έουσι, πρτ. ἐτρόμεον, μέσ. ἐν. εοίατο, έεσθαι, πρτ. τρομέοντο.— τρέμω Κ 10, Ο 627· «—φρένα» ἡ ψυχὴ ἢ ἡ καρδία τρέμει· «τινά, τι» φοβοῦμαι, τρομάζω π 446, υ 215. Ἐπίσης μέσ. «φρένες, θυμῷ».

τρόμος ἀρ. (τρέμω)—ὁ τρόμος, τρεμοῦλα, τρομάρα Γ 34, ω 49.

τρόπεον, 3 πλ. πρτ. (τρέπω) = ἔστρεφον, ἐγύριζον ὀπίσω «ὄχεα» Σ 224 †

τροπαί, πλ. θηλ. (τρόπος) «ἠελίοιο» ο 404 † ἡ τροπὴ τοῦ ἡλίου, ὅταν οὗτος δύῃ καὶ πάλιν ἐπιστρέφῃ μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὴν ἀνατολήν.

τρόπις, τρόπιος, εν. θηλ. (τρόπος) ἡ καρίνα τοῦ πλοίου ε 130. Ὀδ. ἴδε Εἰκ. ἐν λ. δρύοχος ἔνθα τὸ α δεικνύει τὴν τρόπιν.

τροπός, τροποῖς, ἀρ. (τρέπω) ἱμὰς, δι' οὗ αἱ κῶπαι παρὰ τὰς κληῖδας ἐστρέφοντο ἐν τῇ κωπηλασίᾳ· τὸ λωρίον λοιπὸν δι' οὗ προσεδένετο ἡ κώπη εἰς τὸν σκαλμὸν καὶ ἐν αὐτῷ ἐκινεῖτο δ 782, θ 53 «δερμάτινος»· ἄλλο εἶδος εἶχον μεταγενεστέρως.

τροφέω, πρτ. μέσ. τροφέοντο=ἐξοιδαίνοντο ἐξωγκοῦντο γ 290 †

τρύφι, οὐδ. τοῦ τρόφις (τρέφω) ἐξωγκωμένον. μέγα «κῦμα» Λ 307 †

τραφάεντα, ἐξωγκωμένα, χονδρά, μεγάλα, διάφ. γραφ. ἀντὶ τροφέοντο.

τροφό-, οῦ, όν, θηλ. (τρέφω)—ἡ τροφός, βυζάστρα. παρεμάννα «φίλη» ρ 31, τ 15· «Εὐρύκλεια, Εὐρυνόμη».

τροχάω, μετ' ἐν. τροχόωντα (τρόχος) «—ἅμα», ὁμοῦ τρέχοντα ο 450 †

τροχός, τροχοῦ, ὀν (τρέχω).—α') ὁ τροχὸς (καὶ κύκλος, α) τοῦ ἅρματος Ζ 42· ὁ τροχὸς τῶν κεραμέων Σ 600. 6') τὰ τυπάρια τοῦ κηροῦ μ 173, φ 178.

τρῠγάω, 3 πλ. τρυγόωσιν, εὐκτ. τρυγόφεν λαμβάνω τοὺς καρποὺς, τρυγῶ η 124, Σ 566.

τρύζητε, ὑπ ἐνσ. τσιτσιρίζητε, ἀπαύστως λαλῆτε Ι 311 † =μὴ μὲ βαρύνετε πολυλογοῦντες.

τρύπανον, τρυπάνῳ, τῷ (τρυπάω) τρυπάνι, οἷον οἱ ξυλουργοὶ δι' ἱμάντων κινοῦσιν, ἐν παναρχαίοις χρόνοις παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις (ἴδε Εἰκ.)· ὡς καὶ νῦν οἱ τραπεζοποιοὶ διὰ τοῦ τόξου μετὰ τῆς χορδῆς θέτουσι τὸ τρύπανον εἰς κίνησιν ε 385 †

τρυπῶ, «ὀόρυ» (ῡ. τρύπη, τείρω) τρυπῶ 3 ἐν. εὐκ. τοῦ τρυπάω ι 384 †

τρυφάλεια, ης, ἡ, αν, αι, ῶν (ῦᾶ. τρύω φάλος) ἡ ἔχουσα ποικίλους κρίκους ἢ κύκλους, ἡ περικεφαλαία Γ 376· πρβ. τὰς παραχ. Εἰκ. «αὐλῶπις, βριαρός, ἱππόκομος, ἵππουρις, καλός, κεινός, τρίπτυχος, φαεινός».

τρύφος, τὸ (ῡ. θρύπτω) θρύμμα, κομμάτι, δ 508 †=σύντριμμα.

τρύχουσι, (ῡ) μέλ. τρύξοντα, παθ. ἐνσ. τρυχώμεθα, ὁμενος, (τρύω) — φθείρω, τρίβω, βασανίζω α 288, κ 177· καταστρέφω «—οἶκον».

Τρωαί, Τρωὰς ἴδε Τρῳός.

τρώγειν, ἴδε τρώγειν «ἄγρωστιν» ζ 90 †

Τρῶες, ὠων, ωσί, καὶ εσσι(ν) κάτοικ. τῆς Ἰλίου καὶ τῆς χώρας Τροίας «Τρώων πόλις» = Ἴλιος· τοὐναντίον ἄλλως Δ 164 «πτολίεθρον».

Τρωτάς, άδος, ἴδε Τρώιος.

Τρωϊκός, κόν, ἰδίως πεδίον, ἡ τρωϊκὴ πεδιὰς μεταξὺ Ἰλίου καὶ θαλάσσης Ρ 724, Κ 11. Ἴδε ἐν λ. Τροίη.

Τρωίλος, Υ. τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης Ω 257 †

τρώκτης, αι, ἀρ. (τρώγω; ᾰ-τρακτος) — ὁ ἀπατεών, ἀγύρτης, πανοῦργος ξ 289 κ. ο 415.

Τρῳός, ἐπίθ. α') τοῦ Τρώς, Υ. τοῦ Ἐριχθονίου Π 393, Ψ 291. β') τοῦ Τρῶες= τρωϊκός. Τοῦ θηλ. «Τρῳαί, ῆσιν» Ρ 127, Ε 461, ἀλλὰ συχν. Τρῳαὶ Γ 384, Χ 430, 57· Ζ 380, δ 259 = Τρῳάδες Ζ' 442, Σ 118, Ι 139, Ω 704. Ἐκτὸς ν 263 ἔνθα εἶναι ἐπίθ. τοῦ «λῆδος».

τρωπάω, τρωπῶσα (τρέπω) φωνήν, μεταβάλλω τὴν φωνήν, ἀλλάσσω τὸ ᾆσμα τ 521. Μέσ. τρωπᾶσθαι καὶ «ῶντο, πρτ. στρέφω ὀπίσω «πάλιν», «φόβονδε»=φεύγειν.

Τρώς, ὠὸς α') Υ. τοῦ Ἐριχθονίου, Π. τοῦ Ἴλου, Ἀσσαράκου, Γανυμήδου Ε 265, Υ 230. β') Υ. τοῦ Ἀλάστορος Υ 463.

τρώσεσθαι, τρώσῃς, ἴδε τρώω.

τρωτός, ἐπίθ. ῥημ. τοῦ τρώω, ὁ δυνάμενος νὰ πληγωθῇ Φ 568 †

τρωχάω, μόνον τρωχῶσι, πρτ. τρώχων (τρέχω)—τρέχω Χ 163, ζ 318.

τρώω, τρώει (τορέω), κεντῶ φ 293, ἀόρ. ὑπ. τρώσῃ, ητε, πληγώνω, μέλ. μέσ. τρώσεσθαι, τυγχάνω, πρτ. τύγχανε, μέλ. τεύξῃ, εσθαι, ἀόρ. ἔτυχες, τύχε, ωμι, ῃς, ῃσι, ῇ, οιμι, οις, ων καὶ ἀόρ. 1 ἐτύχησε(ν), τύχησε, ἦσας, πρκ. τετύχηκε, κώς, (τυκ. τόξον, τεκ, τέχνῃ)— α') «τινὸς» ἐπιτυγχάνω 1) διʼ ὅπλου, συχν. τυχών, ήσας, μετὰ τοῦ «βάλλειν, οὐτα, νύξε», ἔνθα ἡ αἰτιατ. πάντοτε ἐξαρτ. ἀπὸ τοῦ κατηγ. ῥήμ.· «δῶκε» φ 13, καὶ «κατὰ» μετʼ αἰτ.—2) γενικ. ἐπιτυγχάνω, καταλαμβάνω, εὐστοχῶ τοῦ σκοποῦ Θ 430. 3) εὑρίσκω, λαχαίνω, «τινὸς» ο 158.— β') Εἶμαι τυχαῖος Α 116, μ 106· «τετυχηκὼς» τυχαίως εὑρίσκομαι Ρ 748, κ 88· μετὰ μετ. κατηγορ. «ἐτύχησε βαλών» Ο 581, ἀπροσώπ.=συμβαίνει Λ 684.

Τυδείδης, Υ. τοῦ Τυδέως. Οὗτος ἦν υἱὸς τοῦ Οἰνέως Ε 813, ἐν τῷ αἰτωλ. Καλυδῶνι, Π. τοῦ Διομήδους Ε 163, Ζ 96. Ἕνεκα τοῦ φόνου τοῦ θείου του φυγὼν εἰς Ἄργος παρ' Ἀδράστῳ νυμφεύεται τούτου τὴν θυγατέρα Δηιπύλην. Μετὰ τοῦ Πολυνείκους φονεύεται πρὸ τῶν Θηβῶν ὑπὸ Μελανίππου Δ 399.

τυκτόν, ῷ, ήν, ῆσι, (τεύχω) καλῶς καμωμένος, πεπονημένος (διὰ χειρὸς κατεσκευασμένος) «δάπεδον, κρήνη», «κακὸν-» (δηλ. ἐκ φύσεως εἶναι κακόν, ταράττον τὴν εἰρήνην).

τύμβῳ, ον, ἀρ. τὸ ὕψωμα ἢ ὁ σωρὸς τοῦ χώματος, ὁ ἐπὶ τῆς τέφρας τοῦ καέντος νεκροῦ, (κωνοειδὲς) πολλάκις πολὺ μέγας π. χ. τοῦ Αἰσυήτου (νῦν Οὐδσχεα-τεπέ 284' ὕψ.) (ἴδε Πιν.) Δ 177, Η 336· «ἀνδρόκμητος, εὐρύς, μέγας, ὑψηλός».

τυμβ-οχώης, τῆς (χέω) συσσώρευσις τύμβου, ἀντὶ τύμβος Φ 323 † (ᾶμεινον τοῦ τυμβοχοῆσ(αι) μετʼ ἐκθλίψεως).

Τυνδάρεος (ᾰ) ἐκ Σπάρτης ἐκδιωχθείς, καταφεύγει εἰς Θέστιον ἐν Αἰτωλίᾳ, οὗ τὴν θυγ. Δήϊδαν ἔγημε, καὶ ἀπεκατέστη ἐν Σπάρτῃ πάλιν ὑπὸ Ἡρακλέους, τέκνα Κλυταιμνήστρα ω 199, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης λ 298 (Ἑλένη θυγατ. τοῦ Διός).

τύνη (ῡ) = σύ.

τυπή, τυπῆσι, ταῖς (ῡ. τύπτω), κτύπος, κτύπημα Ε 887 †

τύπτω, τύπτετε, ουσι, ε, ων, πρτ. τύπτον,

ἀόρ. τύψ(εν), ῃ, ον, ας· παθ. ἐνσ. τυπτομένων, πρκ. τετυμμένω, ἀόρ. ἐτύπη, τυπείης, -εἰς — τύπτω, κτυπῶ, πλήττω, πληγώνω, «τινά φασγάνῳ, δουρί» (εἴς τι «τί, λαιμόν» ἢ «κατὰ γαστέρα, σχεδίην (ἐκ τοῦ πλησίον). Μεταφ. «τὸν ἄχος κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν» = τὸν εὗρε, κατέλαβε λύπη βαθεῖως εἰς τὴν ψυχήν] Τ 125· τύπη μετ' αἴτ. ὅσσα,-ὅσας πληγὰς ἔλαβεν· ἴδε «ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς» (ὁμοίως δὲ καὶ ἔτυπτον ἐν ῥυθμῷ, τὴν θάλασσαν δεῦ τῶν κωπῶν· Ψ 764 ἐβάδιζεν εἰς τὰ ἴχνη, «—λαίλαπι» (κτυπᾷ ὡς διὰ μάστιγος, διώκει τὰ νέφη).

τυρός, τυροῦ, ῷ, όν, δυτκ. ώ. πλ. ῶν ἀρσ. — τυρός, τυρί, «αἴγειος» δ 88

Τυρώ, Θ. τοῦ Σαλμωνέως, σύζ. τοῦ Κρηθέως δ 120, λ 235, Μ. τοῦ Πελίου καὶ Νηλέως, οὗ Π. ἦτο ὁ Ποσειδῶν.

τυτθός, όν, ά, μικρὸς Χ 480 καὶ α 435, νέος, μετὰ τοῦ «διατμήξας» καὶ «κεάσαιμι» (προληπτ.) μικρός, εἰς τεμάχια τέμνω, κομματιάζω· τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρ. μικρόν, ὀλίγον, τοπικῶς· μετὰ τοῦ «ὀπίσσω, μετόπισθεν, ἐδεύησεν» ι 483, 540· ποσοτικὸν «ἔτισεν,φθέγγεσθαι» (ἠσύχως)· χρονικὸν μόνον Τ 335.

τυφλός, τυφλόν, οῦ, ὁ τυφλὸς Ζ 139 †

Τυφωεύς, έος, ἑι Β 782 (τύφω)· τέρας, ἐν ᾧ συμβολικῶς παρίσταται τὸ ὑποχθόνιον πῦρ.

τυχήσας, ἴδε τυγχάνω.

Τυχίος ((ῦ. τεύχω) ἐξ Ὑλῶν τῆς Βοιωτίας Η 220 †, ὁ τῷ Αἴαντι κατασκευάσας ἀσπίδα.

τῷ (τῷ) α') ὕστερον, τότε α 239, γ 258, θ 467. β') διὰ τοῦτο θ 226, 548, ν 248, 331, ξ 67, π 445, σ 141, τ 259, Φ 190.

τῶς = οὕτως Β 330, Γ 415, τ 234.

Υ.

Ὑάς, μόνον πλθ. Ὑάδες (ᾰ. ῦω) ἀστερισμὸς πλησίον τῆς κεφαλῆς τοῦ Ταύρου, διὰ τῆς ἐπιτολῆς αὐτοῦ μηνύων τὴν ἀρχὴν τοῦ ὑετώδους τῆς ὥρας τοῦ ἔτους Σ 486 †· κατ' ἄλλ. ἠλέξις ἐκ τοῦ ὗς, διότι ἐφαντάζοντο τὸν ἀστερισμὸν ὡς ἀγέλην χοιριδίων.

ὑακίνθινον, ὑακινθίνῳ, τὸ ἔχον χρῶμα τοῦ ὑακίνθου ζ 231 καὶ ψ 158· ἄλλ. «ἄνθος ὑ.»=ὁ ὑάκινθος (τὸ ἄνθος). (ῠᾰ)

ὑάκινθος, ὑάκινθον ἀρσ. Ξ 348, τὸ κυανοῦν κρῖνον ἢ καπουτσῖνος Ξ 348 † ἀνεβλάστησεν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ὑακίνθου.

Ὑάμ-πολις, πόλ. ἐν Φωκίδι Β 521 †

ὑπ-βάλειν, ἴδε ὑπο-βάλλω.

ὑβρίζω, ὑβρίζεις, ων, οντες (ὕβρις) α') ἀμετβ. εἰμαι ὑβριστής, πράττω πᾶσαν βιοπραγίαν α 227. β') μετβ. ἀτιμάζω, φέρομαι ἀτίμως εἴς τινα «λώβην» υ 170, «ὑμέας» Λ 695, «ἀνέρας» υ 370.

ὕβρις, εος, ει, ιν θηλ. (ὑπέρ) ὑπερηφάνεια, αὐθάδεια, βία ρ 131, π 418· Α 203, 214 βιαιοπραγίας. Ὀδ.

ὑβριστής, ὑβριστάι, άων, ῆσι ἀρσ. (ὑβρίζω) ὑπερόπτης, αὐθάδης, θρασὺς «ἀνήρ» Ν 633· ἄδικος, ἀντιτ. τῷ «δίκαιος, φιλόξενος» ι 175.

ὑγιής, μεταφ. σωτήριος, λυσιτελὴς «μῦθος» Θ 524 †

ὑγρός, ὑγρόν, ᾗν, ά, ὑγρός, ῥευστὸς «γάλα, ἔλαιον, ὕδωρ», «κέλευθα»=ἡ θάλασσα· «ὑγρὴν» οὐσ.=τὸ πέλαγος, ἀντιτ. πρὸς τὸ τραφερήν, γαῖαν» Ξ 308, δ 709, ε 45· οὐδ. «ἀέντες»=ὑγρῶς πνέοντες, ἤτοι ὑγρασίαν ἐπιφέροντες ε 478.

ὑδατο-τρεφής, ὑδατοτρεφέων (τρέφω) — τῶν ὕδατι τρεφομένων «αἰγείρων» ρ 208 †

Ὑδη, πόλ. παρὰ τὸν Τμῶλον ἐν Λυδίᾳ (αἱ Σάρδεις;) Υ 385 † (ῠ)

ὑδραίνομαι, ἀόρ. μετχ. ὑδρηναμένη (ὕδωρ)=νιψαμένη, λουσαμένη δ 750. Ὀδ.

ὑδρεύομαι, πρτ. ὑδρεύοντο, (ὕδωρ) «ὅθεν —» ἦντλων ὕδωρ ἑαυτοῖς αἱ «πολῖται» η 131· ἐνεργ. ὑδρευούσῃ «κούρῃ» κ 105=ἥτις ἤντλει ὕδωρ.

ὑδρη-λοὶ (ὕδωρ) κάθυγροι, ὑδατώδεις «λειμῶνες» ι 133 †

ὕδρ-ος, ὕδρου ἀρσ. (ὕδωρ),ὅφις τοῦ ὕδατος, νερόφιδο Β 723 †

ὕδωρ, ατος, ι, τ(α) οὐδ. ὕδωρ «ἁλμυρὸν» τῆς θαλάσσης· «μέλαν» περὶ κρηνῶν (ἐξ οὗ μελάνυδρος Π 4), ποταμῶν Β 825, θαλάσσης μ 104· «ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε» Η 99 παροιμ. χῶμα καὶ νερὸ (ῡ, ἐν ἀρσ. ῠ) «ὄβριμον, γλυκερόν, ἄσπετον, ἀγλαόν, ὑγρόν, ἀενάοντα, ψυχρόν, ὀνοφερόν, λιαρόν».

ὑετός, ὑετόν, τὸν (ὕω) βροχὴ Μ 133 †

υἱός, δίκλιτ. ἐκ ῥίζ. ΥΙΟ-, οῦ, ῳ, όν, ἑ, ῶν, οἶσι· ἐκ ῥίζ. ΥΙ, γεν. ὑος· υἵ, υἷα. δυτκ. υἷε· υἷες, υἱάσι, υἱας· ἐκ ῥίζ. ΥΙΕΥΣ.

γεν. υἱέος, ἑΐ, ἑα, ἑες, ἑας, εἶς — υἱός· συχν. προστίθ. γεν. τοῦ πατρὸς Β 552, τῆς μητρὸς Π 340, τῶν γονέων Α 9, ἐν τῷ πλ. «υἷες Ἀχαιῶν» = Ἀχαιοί (υἱός, όν, έ ἐν θέσει. υἱός, όν, έ, κλ. υἷέ, μετὰ ε μακρ. Δ 338)· «γνήσιος, νόθος», ἐξ οὗ

υἱωνός, οῦ, οἱ ἀρσ. (υἱός) ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ, ἔγγονος Κ 631, ω 514.

ὑλαγ-μός. Ὕλαγμόν ἀρσ. (ὑλάω) ὑλακὴ (γαύγισμα) Φ 575 † (ῠ).

Ὑλακίδης. Κάστωρ, πλαστὸν ὄνομα τοῦ Ὀδυσσέως ξ 204 †

ὑλακο-μῶροι (ᾰ. ὑλάω) «κύνες» οἱ ὑλακοῦντες ξ 29 καὶ π 4. (ῡ)

ὑλακτέω, πρτ. ὑλάκτει, -εον α') ὑλακτῶ (γαυγίζω) Σ 586. β') μεταφ. «κραδίη» ἡ καρδία ἔπαλλε, ὑσμαναχέτει υ 13, 16 (ῠ)

ὑλάω, ὑλάει, ουσι, πρτ. (ὕλαον=)ὑλάοντο, ὑλακτῶ π 9, ὁμοίως καὶ τὸ μέσ. π 162· μετ' αἰτ. «ἄνδρα» υ 15, π 5 Ὀδ. (ῠ)

ὕλη, ης, ῃ, ην (ἐκ τοῦ σύλη) α') δάσος Ν 18, ξύλα (ξυλεία) ε 63, κεκομμένα ξύλα διὰ τὸ πῦρ ι 234, ξ 353. β') ἕρμα (σαβούρα) ε 257· Σχ. ἐπέρεισμα τῆς σχεδίας. (ῡ) «ἄξυλος. δάσκιος, βαθείη, πυκινή, πολυανθής, τηλεθόωσα»

Ὕλη, πόλ. ἐν Βοιωτίᾳ Ε708, Η221, Β500.

ὑλήεις, εντι, α = ὑλήεν θ', ήεσσα, ης. ῃ, αν (ὕλη) — δασώδης, κατάφυτος α 186 «νῆσος»· δικατάλ. «Ζακύνθῳ—» α 246· «χῶρος, βίον, Νήϊον».

Ὕλλος, ποτ. ἐν Λυδίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἕρμον Υ 392 †

ὑλο-τόμος, οι, ους (τομή) ξυλοκόπος «πέλεκυς» Ψ 114, οὐσ. ὁ ὑλοτόμος Ψ 123 (ῠ)

ὑμεῖς, είων, μετὰ συνιζ. ὑμέων· -ῖν, ὔμιν (ὑμίν), -ίας (δισυλ.)· ὔμμες, ὔμ(ιν), αἰτ. ὔμμε· ὑμεῖς (σεῖς). (ῠ)

ὑμέναιος ἀρ. γαμήλιον ᾆσμα Σ493 † (ῠ)

ὑμέτερος, ον, ον, ων, οισι(ν), ους· ης, ῃ. ησι, ον (Ψ 86 «ὀνδε = εἰς τὸν ἰδικόν σας οἶκον), ἰδικός σας, καὶ παρὰ τὸ «αὐτῶν, ἑκάστου» Ρ 226. (ῡ)

ὔμμε, ες, κλ. ἴδε ὑμεῖς.

ὕμνος, ὕμνον, τὸν (ὑφὴ) κυρίως ὑφασμένον. μεταφ. περὶ τῆς ᾠδῆς· = μέλος, μελῳδία, σκοπός, ῥυθμὸς θ 429 †

ὑμός μόνον ὑμὴ, -ὴν Ε489, -ὰ=ἰδικός σας. Ψ 300, ὡς ἀόρ. Ψ 294 ἤγαγεν—α') ἄγω ὑπὸ τὸν ζυγόν, ζευγνύω «ζυγὸν—ἵππους» καὶ ἄνευ τοῦ ζυγὸν ζ 73, «ἡμιόνους» Η148. β') ἐξάγω, ἀπάγω Α 163 «ἐκ βελέων—».

ὑπ-αρείδω, μόνον ὑπὸ ἄειδε καὶ ἀόρ. ἄεισεν Σ 570 συγχρόνως ἔψαλλεν «λίνον»· φ 411 ὑπήχησε «νευρή».

ὑπαί, ἴδε ὑπό.

ὑπαιθα α') ἐπίρ. ὑποκάτω Ο 520, Φ 271. β') πρόθ. μετὰ γεν. «ἄνακτος» Σ 421. (ῠ)

ὑπ-αίσσω, μέλ. ὑπαΐξει α') μετ' αἰτ. «ῥῖγ' = ῥῖγα Φ 126, θὰ τρέξῃ, θὰ κολυμβήσῃ ὑπὸ τὴν ἐλαφρῶς κυμαινομένην θάλασσαν. β') μετὰ γεν. «αἴξας βωμοῦ»=κάτωθεν τοῦ βωμοῦ ἀναπηδήσας (ὁ ὄφις) Β 310.

ὑπ-ακούει, ἀόρ. ἄκουσεν, σαι α') ξ 485= ἔδωκεν ἀκρόασιν (προσοχὴν) εἰς ἐμέ· (ἐν τιμῇ.) Θ 4 = ὑπήκουον τῷ Διΐ (ὡς κατώτεροι). Δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα τὸ π 10, διότι τὴν πρόθ. ἀπόδος εἰς τὸ ποδῶν. β') δ 283 = ἀπαντῆσαι. κ 83 = ἀποκρίνεται.

ὑπ-ᾱλέ(F)ομαι, ὑπαλευόμενος ἀόρ. μετχ. =ἐκφυγὼν «θάνατον» ο 275 †

ὑπ-άλυξις, ιν θηλ. (ᾰ. ἀλύσκω) ἀποφυγὴ Χ 270 καὶ ψ 287.

ὑπ-ᾱλύσκω, ἀόρ. ὑπάλυξε(ν), ύξαι, ας (ἀλεξομαι), ἐκφεύγω α') μετ' αἰτ. «Κῆρας», καὶ ἐν τιμῇ Ν 395, ψ 332· «χρεῖος—» ἀποφυγών, τ. ἐ. μὴ πληρώνων τὸ χρέος θ 355· (ἄλ. γρ. χρείως). β') ἀπολ. Λ 451, ἐνν. τέλος θανάτοιο.

ὑπ-αντιάω, ὑπαντιάσας (ᾱ) μετχ. ἀόρ.= πρὸ αὐτοῦ τοῦ Διομήδους ἐλθὼν Ζ 17 †

ὕπαρ (ᾰ) οὐδ. ἀληθὴς ἐμφάνισις τ 547 καὶ υ 90· ἀλήθεια, οὐκ ὄνειρος.

ὑπ-άρχω, ἀόρ. ὑπ. ὑπάρξῃ ω 286 † Εὐστ. δίκαιον ἀντιξενίζειν τὸν ὑπάρξαντα, δηλ. διότι οὕτως εἶναι δίκαιον νὰ ἀνταμείβηται ἐκεῖνος, ὅστις πρότερος κάμει ἀρχὴν νὰ φιλοδωρήσῃ.

ὑπασπίδια (ῑ. ἀσπὶς) αἰτ. οὐδ. πλ. ἀντὶ ἐπίρ. = ὑπ' ἀσπίδι, δηλ. ὑπὸ τὴν ἀσπίδα «προποδίζων» Ν 158 = εὐρύθμως βαίνων, «προβιβῶντος» Π 609.

ὕπατος, ον, ε, η (ᾰ) ὑπερθ. ὑπέρτατος, ὕψιστος. ἐπίθ. τοῦ Διός· «—κρειόντων» α 45 = ἐξοχώτατε τῶν βασιλευόντων· «—μήστωρα» σύμβουλον, «—θεῶν» ἴδε Ζεύς· «—πυρῆ» Ψ 165 ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου μέρους τῆς πυρᾶς· Σχ. ὑποτίθεται γὰρ τοὺς συγκαιομένους τῷ Πατρόκλῳ περὶ τὰ ἔσχατα μέρη τῆς πυρᾶς καιομένους.

ὑπέασι, ἴδε ὕπειμι.

ὑπ-εί(δ)δεισαν, ἴδε ὑποδείδω.

ὑπ-έδεκτο, ἴδε ὑποδέχομαι.

ὑπ-εθερμάνθη, ἴδε ὑποθερμαίνω.

ὑπ-είκω, ὑπο-ξείκειν, πρστ. ὑπόεικε, εὐκ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

είκας, ἐν τμήσ. πρτ. ϝεικον, μέλ. εἴξω, ομεν ἐν Δ 62 (δύναται καὶ ἀόρ. ὑπ.), ἀόρ. -ειξε, μέλ. μέσ. -είξομαι, εατ· πανταχοῦ ὑποϝ-, ἐκτὸς ὑπείξομαι μ 117 — ὑποχωρῶ α') μετὰ γεν. πράγματος Π 305 = ἀπεσύρθησαν ἀπὸ τῶν νεῶν· Λ 204 = ἀπομακρύνομαι τῆς μάχης· προστ(θ. καὶ δοτ. προσ. π 42 «τῷ ἔδρης» = παρεχώρησεν αὐτῷ τὴν ἕδραν. β') μετὰ δοτ. πράγματος, ἐν τμήσ. σ 374. γ') μετ' αἰτ. ἀποφεύγω «χεῖρας» Ο 227· ὁ Εὐστ. τὴν αἰτ. ὀρθότερον ἀποδίδει εἰς τὸ νεμεσσηθείς. δ') μετὰ δοτ. προσώπου· Δ 62 = παραχωρήσομεν, ὑποχωρήσομεν, Υ 266 δηλ. οὔτε εὐκόλως νικῶνται (τὰ ὅπλα τῶν θεῶν) ὑπὸ τῶν ὄντων οὔτε εἰς αὐτοὺς ὑποχωροῦσιν. ε') μετὰ μετχ., προστιθεμένης δοτ. περιποιητικῆς Ψ 602.

ὑπ-ειμι (εἰμὶ), 3 πλθ. ὑπ-ἔασι, πρτ. ὑπῆσαν, ἐν τμήσ. «ὑπὸ ἦεν ποσίν» α 131 = ἦτο ὑπὸ τοὺς πόδας· «πολλῆσι (ἵπποις)» Ν 681 πολλαὶ εἶχον καὶ πώλους τ. ἐ. ἐθήλαζον καὶ πώλους· εἶμαι ὑποκάτω τινός «μελάθρῳ».

ὑπείρ, καὶ ὑπειρ- ἴδε ὑπὲρ καὶ ὑπερ-.

ὑπειρ-οχος, ὑπειρ-οχον (ὑπερέχω) = ὑπερέχοντα, ἔξοχον, ἀνώτερον «ἄλλων» Ζ 208. Ἰλ.

Ὑπείροχος, Τρὼς Α 335 †

Ὑπειρ-οχείδης, Υ. Ὑπειρόχου Λ 673 †

Ὑπείρων, ονα, Τρὼς Ε 144.

ὑπ-ἐκ, πρὸ σωπ. ἐν. ὑπέξ, ἐπίρ. ὑποκάτωθεν· ἐνίοτε μετὰ γεν. «τείχεος» Ν 89, Ρ 581.

ὑπ-εκ-προ-θέει (-θέω), θέων, οντα — τρέχω ὀλίγον ἐμπρὸς «τυτθόν, τόσσον»· μετ' αἰτ. ρθάνω Ι 506.

ὑπ-εκ-προ-ἐλυσαν (-λύω) τ. ἐ. πρὸ (ἀπήνης) ἐκ (λεπάδνων), ὑπὸ (ζυγοῦ) ζ 88 † = ἐξέζευξαν τοὺς ἡμιόνους ἀπὸ τῆς ἀπήνης.

ὑπ-εκ-προ-ῥέει ζ 87, † Σχ. ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ εἰς τὸ ἔμπροσθεν πρὸς τοὺς πυέλους ῥεῖ· ἐχεχελίζει ῥέον ἐμπρός.

ὑπ-εκ-προ-φεύγω, ἀόρ. ὑπεκπροφύγοιμι, γών. ἐκφεύγω, διαφεύγω, οὐχὶ περὶ κρυφίας φυγῆς υ 43, «Χάρυβδιν» μ 113.

ὑπ-εκ-σᾶσθαι, ἀόρ. ὑπέξεσάωσε = ἐκ τοῦ κινδύνου ἔσωσε Ψ 292 †

ὑπ-εκ-φέρω, παρτ. ὑπέκφερων γ 496 καὶ ὑπέξέφερον, ε α') μεταθ. Θ 268 = κρυφίως πρὸ ἑαυτοῦ, πρὸ τοῦ στήθους του ἔφερεν (ὁ Αἴας) «σάκος» Ε 318. «υἱὸν πολέμιον» μετέφερε τὸν υἱὸν ἐκτὸς τοῦ πολέμου. β') ἀμετδ. γ 496 μετὰ σπουδῆς ἔτρεχον οἱ «ἵπποι»· καὶ ἐν τμήσ. Ο 628 «φέρονται» παθ.

ὑπ-εκ-φεύγω, ὑπέκφυγον, ες, ε[ν], η, ας, οιμεν, εειν καὶ ὑπεξέφυγον (ῠ), εν, διαφεύγω, ἀποφεύγω «τι», Π 687 «κῆρα, ῥέεθρα, κακότητα, ὄλεθρον»· καὶ «τινα» π 372· ἐν τμήσ. «τινός, τι» γ 175. Ἰλ.

ὑπ-εμνήμυκε, ἴδε ὑπ-ημύω.

ὑπ-ένερθε(ν), τοὐναντίον «καθ-ύπερθεν» ἐπίρ. ὑποκάτω Δ 186· εἰς τὸν κάτω κόσμον Γ 278· μετὰ γεν. = ὑπὸ «ποδῶν».

ὑπέξ, ἴδε ὑπέκ.

ὑπ-εξ-άγω, ὑπεξ-ήγαγον καὶ ἐν τμήσ. ἀγάγωμεν Υ 300· «οἴκαδε» σ 147 = εἴθε ὁ θεὸς νὰ σὲ ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ κινδύνου (νὰ σὲ γλυτώσῃ).

ὑπ-εξ-αλέομαι, ὑπεξαλέασθαι ἀόρ. ἀπ. «χεῖρας» = ὑπεκφυγεῖν, διαφυγεῖν Ο 180 †

ὑπ-εξ-ανα-δύομαι, -δῦς ἀόρ. μετ. = ὑποκάτωθεν ἐξελθών, ἐκ τῆς «ἁλὸς» Ν 352 †

ὑπέρ, ὑπείρ, κατ' ἀναστροφὴν ὕπερ α') μετὰ γεν. τοπικῶς· ὑπεράνω «οὐδοῦ, γαίης, κεφαλῆς»· πέραν «τάφρου»· — μεταφ. = ὑπέρ, χάριν «ῥίζειν τι» Η 449, πρὸς χάριν Ω 466· περί, διὰ Ζ 524. β') μετ' αἰτ. τοπικῶς· ὑπεράνωθεν, ἀπ' ἐπάνω, «ὑπὲρ ὦμον, ὑπὲρ οὐδόν, ὑπὲρ ἅλα»· πέραν «ὑπὲρ αἶσαν» ὑπὲρ τὸ δίκαιον, «ὑπὲρ μοῖραν, θεόν» ἐναντίον τῆς μοίρας, ἄκοντος τοῦ θεοῦ.

ὑπερ-αής, ὑπεραές, δοτ. (ἄημι) Α 297 † = τῇ σφόδρα πνεούσῃ «ἀέλλῃ».

ὑπερ-άλλομαι, ἀόρ. ὑπερᾶλτο, ἁλμενος ὑπερπηδῶ· «αὐλῆς» Ε 138 — τὸν λέοντα ὑπερπηδήσαντα ἐντὸς τῆς αὐλῆς· «στίχας» Υ 327.

ὑπερ-βαίνω, ἀόρ. ὑπέρβη, 3 πλ. βᾶσαν Μ 469, ὑπ. βήῃ, ἀόρ. ἐβήσετο ἐν τμήσ. ν 63· α') μετ' αἰτ. ὑπερβαίνω, ὑπερπηδῶ ψ 88· «τείχος, λάϊνον οὐδόν». β') ἀπολ. μεταφ. περὶ ἐκείνου, ὅστις τὸ δίκαιον καὶ τὸ θεμιτὸν παραβαίνει Ι 501, ἔνθα συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἁμαρτῇ».

ὑπερ-βάλλω, ἀόρ. ὑπέρβαλε (ᾰ), ἐειν, Ψ 637. πρτ. ὑπέρβαλον, μετ' αἰτ. ὑπερβαίνω Ψ 843 «σήματα» — ῥίψας ὑπερέβη τὰ σημεῖα ὅλων· μετὰ γεν. μόνον Ψ 847 — «—τινὰ δουρί» Ψ 637 = διὰ τοῦ ἀκοντίσματος ὑπερέβη, ὑπερηκόντισε.

ὑπέρ-βασαν 3 πλ. ἀόρ. τοῦ βαίνω.

ὑπερ-βάσιη, ὑπερβασίης, ῃ, ην, αι, ας (βαίνω) ὑπέρβασις, πάντοτε μεταφ. παράβασις τοῦ δικαίου. ἀδικία, ἀνοσιουργία, ἀσέβεια Γ 107, Π 18.

ὑπέρ-βιος, ον, ου (βία) ὑπερήφανος, αὐθάδης, θρασύς α 368 «ὕβριν, θυμὸν» σφοδρὸς ο 212. Τὸ οὐδ. ἀντὶ ἐπίρ. = ὑπερβολικῶς, ἀνοσίως, βιαίως π 315.

ὑπερ-δεής, **ὑπερδέα** (ᾰ) ἀντὶ δεέα (συνίζ. δjᾶ| (δέομαι) Ρ 330 † λίαν μικρὰς δυνάμεις ἄγοντας, λίαν ὀλιγάριθμον· Εὐστ. ἐκ τοῦ δέους· τὸν ἀπτόητον καὶ ὑπερκείμενον δέους.

Ὑπέρεια θηλ. α') ἡ παλαιοτέρα χώρα τῶν Φαιάκων πλησίον τῶν Κυκλώπων ζ 4. β') χρήνη τοῦ πελασγικοῦ Ἄργους Ζ457,Β734.

ὑπ-ερείπω, ἀόρ. **ὑπέριπε** (ῐ) «γυῖα· κατέπεσαν ὑποκάτω τὰ λαμπρὰ μέλη (τὰ γόνατα) Ψ 691 †

ὑπερ-ερέπτω, **ὑπερέρεπτε** πρτ. «κονίην ποδοῖτε» ὑπῆσθιεν, δηλ. ὁ ποταμὸς κάτωθεν τῶν ποδῶν παρέσυρε τὸ ἔδαφος Φ 271 †

ὑπερ-έσχεθον ἀόρ. τοῦ -ἔχω.

ὑπερέχω, πρτ. (ὑπείρ|εχε(ν), ον, ἀόρ. ἐσχε(θε), τε, σχῃ, σχοι. —α') μετθ. κρατῶ ὑπεράνω «σπλάγχνα—ἠφαίστοιο» Β 426= ὑπεράνω τοῦ πυρὸς εἶχον· μεταφ. «χεῖρα(ς) τινι καὶ τινὸς ὑπερασπίζομαι, ὑπερμαχῶ Ι 420 «ἔθεν Ζεὺς χεῖρα ὑπέρεσχε», Δ 249. β') ἀμετθ. ἔξέχω, Γ 210 μεταξὺ τῶν ἱσταμένων ἐξεῖχε (ὁ Μενέλαος τοῦ Ὀδυσσέως| κατὰ τοὺς εὐρεῖς ὤμους ν 93· «ἀστὴρ—» ἀνέτειλεν· πρθ. Α 735.

ὑπέρη, **ὑπέρας**, τὰς (ὑπέρ)=ὑπέρα, κάλως ναυτικὸς· τὰ καλώδια, δι' ὧν τὰ κέρατα (τὰ ἄκρα) τῆς κεραίας συνάπτονται πρὸς τὸ κατάστρωμα, καὶ δι' ὧν χαλαροῦνται καὶ διατείνεται τὸ ἱστίον ε 260 † (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. νηῦς. 3)

ὑπερ-ηνορέων, **ὑπερηνορέοντος**, τες, των, τας (ἠνορέη) ὁ τυραννικῶς φερόμενος, ἰδίως περὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης· ἁλαζών, ὑβριστὴς Δ 176, Ν 258. Ὀδ.

Ὑπερ-ήνωρ, Γ. Πάνθου Ξ 516, Ρ 24. (ῡ).

Ὑπερησίη θηλ. πόλις τῆς Ἀχαΐας Β 573, ο 254 (κατὰ Παυσ. Αἴγειρα) (ῡ).

ὑπερη-φανέοντες πλ. μετ. (φαίνω)=ὑπερηφανεύομενοι, ὑπερήφανοι Α 694 †

ὑπερ-θε(ν) ἐπίρ. ὑπεράνωθεν Υ 62, ὑπεράνω Μ 55· τοὐναντίον «ἔνερθε» Ν 75.

ὑπερ-θρώσκω, μέλ. **ὑπερθορέονται**, ἀόρ. θορον,—ὑπερπηδῶ «τάφρον» Θ 179, «ἕρκίον» Ι 476=ὑπηρεπήδησα.

ὑπέρ-θυμος, οιο, ου, ον. οι, οισι, ους (θῦμός) = μεγάθυμος, γενναῖος· ἐπίθ. τῶν ἡρώων (Πηλείωνος, Νέστορος, Κορώνου κ. ἄλλ.) Τρώων, Γιγάντων, θεραπόντων Ε 376, Ο135, Ζ111, η 59· «παῖδες» ξ 209.

ὑπερ-θύριον οὐδ. (θύρη) = ὑπέρθυρον, τὸ ἐπικείμενον ταῖς θύραις, τὸ ἀνώφλιον τῆς θύρας, τὸ ἀντίθ. «οὐδός» η 90 †

ὑπερ-ίημι, μέλ. **ὑπερήσει** = ὑπερβαλεῖ, ὑπερβήσεται θ 198 †

ὑπερι-κταίνω, **ὑπερι-κταίνοντο** πρτ. (ἴκταρ; (ἐκ τῆς ῥίζ. ἰκ, ἐξ ἧς ἵκτης| (τείνω) (περὶ τῆς Εὐρυκλείας) = καὶ πολὺ ἐπροθυμοῦντο, ἔτρεχον ψ 3 †· ἄλλ. ἑρμ. ἐκλονοῦντο ἢ ὑπερεξετείνοντο.

Ὑπερ-ιονίδης, αο μ 176 καὶ **Ὑπερίων**, ονος (ὕπερος) Γ. τοῦ Ὑπερίονος, ὁ Ἥλιος Θ 480, Τ 398, α 8, μ 176.

ὑπερ-κατέβησαν «τεῖχος» Ν 50, 87 ὑπερβάντες κατέβησαν, μέλ. ἐν τμ. μετὰ γεν. «ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται» Ο 382.

ὑπερ-κύδαντας (ῡ) αἰτ. πλ. οὐχὶ μετχ. ἀλλὰ τοῦ ἐπιθ.—κύδας (ὡς ἀκάμας, ἀδάμας) (ἐκ τοῦ κῦδος)=ὑπερενδόξους, πολὺ εὐκλεεῖς Δ 66, 71.

ὑπερ-μενέοντες=ἀγήνορες,ὑβρισταί,ὑπερόπται, περὶ τῶν μνηστήρων (μένος) τ 62 †

ὑπερ-μενής, **ὑπερμενέϊ**, έα, έων (μένος) μεγαλοδύναμος, παντοδύναμος, «Κρονίωνι Διί, βασιλῆι» Θ 236· «ἐπικούρων».

ὑπέρ-μορον, ὡς ἐπιθ. (ἄλ. γρ. ὑπὲρ μόρον, κατὰ τὸ ὑπὲρ αἶσαν| τινὲς ἐν Ἰλ. διηρημένως, ἐν Ὀδ. ἡνωμένως) παρὰ τὸ πεπρωμένον, ὑπὲρ τὸ προσῆκον, ἀλλὰ Β 155 ἐπιθ. **ὑπερμορα** ἀντὶ ἐπιρ.=ὑπὲρ μόρον.

ὑπερ-οπλίσῃσι δοτ. πλ.=ταῖς ὑπεροπλίαις, Α 205 † ταῖς ὑπεροψίαις, ταῖς αὐθαδείαις.

ὑπερ-οπλίζομαι, **ὑπεροπλίσσαιτο** ἀόρ. εὐκτ. ἀλαζονικῶς φέρομαι, προσβάλλω, ψέγω (τὰ δώματα τοῦ Ὀδυσσέως) ρ 268†

ὑπέρ-οπλον οὐδ. (ὅπλον) ὑπερήφανον, «εἰπεῖν»=ὑπεροπτικῶς Ο 185 καὶ Ρ 170· (κατ' ἄλ. ἀντὶ ὑπεράπαλος=ὑπερίσχυρος).

ὑπερ-πέτομαι, ἀόρ. **ὑπέρπταντο** = ὑπερίπτατο «ἔγχος» Ν 408· μετ' αἰτ. «σήματα» (ὁ λᾶας) ὑπερέβαλε, **ὑπερεπήδησεν** θ 192.

ὑπερ-πημαίνω, ἀόρ. εὐκ. ἐν τμ. **ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν**, διαλύω, παραβαίνω Γ 299 † ὡς «ὅρκια δηλήσεται» Γ 107· ἄλλοι λαμβάνουσι τὸ «ὑπὲρ ὅρκια» ὡς τὸ ὑπὲρ αἶσαν, ὑπὲρ μόρον, ἐντεῦθεν ἑρμηνεύουσι=ἐναντίον τῶν ὅρκων (τῶν συνθηκῶν) βλάπτουσι (προσβάλλουσι).

ὑπερρᾴγη, ἀόρ. τοῦ ὑπορρήγνυμι.

ὑπέρ-σχῃ, οι, ἴδε ὑπερέχω.

ὑπέρτατος (ᾰ), ὑπερθ. τῆς ὑπέρ, ἀνώτατος, ὑψηλότατος Μ 381 καὶ Ψ 451.

ὑπερτερέῃ, τῇ (ἴ. ὑπέρτερος). Εὐστ. τὸ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν τετράγωνον πλινθίον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐπιτίθενται» ζ 70 † (κόφα).

ὑπέρτερος, ον, α συγκρ. τῆς ὑπέρ «κρέα-»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

Ἀπολ. τὰ ὑπεράνω τῶν ἐντός· ὅθεν τὰ ἐξωτερικὰ ἀντιτίθεται «τοῖς ἔγκασιν» ὅηλ. πρὸς τὰ σπλάγχνα· ἄλλοι τὰ ὑπεράνω τοῦ πυρὸς γ 65. Ὀδ. Λ 290· «εὖχος· ὑπέρτερον τοῦ τῶν Ἑλλήνων ἢ οὐ πρότερον ἐκτήσασθε Σχ. Α 786=ἔξοχώτερος· Σχ. τῷ τοῦ γένους ἀξιώματι κρείσσων.

ὑπερ-φιάλ|ως· ον, οι, ων, οισι(ν), ους, (ἴδ. ἐκ τοῦ φύω = ΓιΟ, φυιαλος ὅθεν ὑπερφυής, πρβ.) βίαιος, θρασύς Ε 881 = θαρραλέον, εὐτολμον Δ., ἀλλὰ καὶ θρασύν· ἐπιρ. -λως Ν 293· ὑπερβολικῶς, στοδρῶς, δὲν ἐνυπάρχει ἔννοια ψόγου· θρασέως δ 663.

ὑπ-ερχομαι, ἀόρ. ὑπῆλυθε, ἦλθετε, ἔλθῃ, ἔρχομαι ὑπό τινα· μετ' αἰτ. ε 476=ὑπέδυ· μεταφ. εἰσέδυσε, εἰσῆλθε «Τρῶας (γυῖα) τρόμος» Η 215· ἀντὶ ἑκάστου τῶν Τρώων.

ὑπ-ερωέω, ἀόρ. ὑπερώησαν]=ὑπεχώρησαν ἀπεσύρθησαν ὀπίσω «οἱ ἵπποι» Θ 122. Ἰλ.

ὑπερ-ῴην, τήν]=τὸν οὐρανίσκον Χ 495 †

ὑπερ-ῷΐον, ἰῳ, ὠΐα καὶ ὑπερῳ(α) οὐδ. (ὑπερῴη) τὸ ἀνώγαιον τῆς οἰκίας, τὸ ἄνω πάτωμα· ἐνταῦθα διέμενον αἱ γυναῖκες καὶ ἐκοιμῶντο αἱ χῆραι καὶ ἄγαμοι Β 514, Π 184, ρ 101. Ἐνταῦθα διητᾶτο ἡ Πηνελόπη μετὰ τῆς Δηϊανείρας α 362, δ 356, ε 787, π 449, τ 600, ο 515, δ 94, τ 139· ὑπερωΐοθεν ἐκ τοῦ ὑπερῴου α 328.

ὑπ-έστην, ἴδε ὑφίστημι μέσ.

ὑπ-έχω, ἀόρ. ὑπέσχεθε = ἐκρατήσατε ὑποκάτω Η 188 «χεῖρα»· ὑπισχνοῦμαι=ὑποβαλὼν (τοῖς ἅρμασι τοὺς ἵππους) εἰς ὀχείαν Ε 269.

ὑπ-ημύω, πρκ. ὑπεμνήμυκε(ῦ) (τὸ ν παρένθετον ὡς ἐν τῷ νώνυμνος), «πάντα» (παντάπασι, παντελῶς) κάτω βλέπει Χ 491 †

ὑπ-ήνεικαν, ἀόρ. τοῦ ὑπο-φέρω.

ὑπ-ηνή-τῃ, τῷ (ὑπήνη)=πωγωνοφόρῳ, γενειῶντι κ 279 καὶ Ω 348.

ὑπ-ηοῖος, ὑπηοῖται, οἱ (ἠώς) ἑωθινός, πρωϊνός, ἐπίθ. ἀντὶ ἐπιρ. Θ530, ὃ656 «στίβη».

ὑπισχνέομαι, ἴδε ὑπόμ.

ὑπ-ισχυμ|αι, εται, ὁμεναι, πρτ. ἐσχεο, ετο, ὀσχωμαι, ηται, ωνται, εο, ἔσθαι, ὁμενος, αι (ἔχω) ἀναλαμβάνω· 1) ὑπισχνοῦμαι, ὁμολογῶ «μέγα ἔργον», «τινί τι», μετ' ἀπ. (ἑνὸς μόνον Κ 40) Ζ 93, 274 καὶ μέλ. Χ 114, «ὑπέσχετο καὶ κατένευσε» Δ 514· «θύγατρα» μνηστεύω, ἁρραβωνίζω Ν 368, δ 6, μετ' ἀπ. κατὰ χρόνον μέλ. «δωσέμεναι, ἐξελάαν»· εὔχομαι, τάζω μετ' ἀπαρ. καὶ αἰτ. θ 347, Β 112, Ι 16 μετὰ μετ. καὶ ἐλλειπούσης δοτ.

ὕπνος, οιό, ου, ῳ, ον ἀρ. (ἐκ τοῦ σροπνος), ὕπνος «νήδυμος, ἡδύς, μαλακῷ»· «ὕπνον ἀωτεῖς» Κ 159, προσωπ. "Ὑπνος ὁ ἀδελφὸς τοῦ θανάτου Ξ 231, «ἄναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τε ἀνθρώπων» Ξ 233.

ὑπνόω, μετ. ὑπνώοντας, τοὺς=ὑπνώττοντας, κοιμωμένους Ω 344, ε 48.

ὑπό, καὶ ὑπαί (Κ 376) καὶ πρὸ φωνήεντος ὑπ', ὑφ', ὑπό· Α'. ἐπίρ. α') τοπικ. ὑποκάτω Υ 37, Ε 74, Φ 270, Η 6. ἐν τῷ μεταξὺ Φ 364, Α 635, α 131, κάτω Α 434, Γ 217, Χ 491. β') αἰτίαν σημ. ἕνεκα τούτου, ἐξ αἰτίας κλπ. θ 380, Τ 362. Β'. πρόθεσ. α') μετ' αἰτ. εἰς ὁήλωσιν κινήσεως —ὑποκάτω, ὑπὸ τι «θρόνου»· μετὰ ῥημ. κινήσεως σημ. Δ279, λ 155, Χ 144, Ω274 (ὡς καὶ μετὰ γεν. Η 11, Ω 578, Ν 412) πλησίον, πρό τινος, ὑπὸ «—Ἴλιον, Τροίην» εἰς ὁήλωσιν τῆς ἐκτάσεως ὑποκάτω χ 362, Δ 463, δ 181· καὶ ἐπιχρονικῆς ἐκτάσεως· κατά, περὶ «νύχ' ὑπὸ τὴν δ' ὁλοήν». β') μετὰ δοτ. τοπικῶς· ἐπὶ ἠρεμίας, διατριβῆς=ὑπό τι «ὄρυϊ, Νηΐῳ», «τείχει» (=ὑπὸ τὸ τεῖχος) (συνηθ. γεν. ἐν τῷ -λύειν Θ543, δ 39), κίνησιν σημαίν. (κυρ. τοπικῶς τοῦ σκοποῦ) ἴδε «τιθέναι, πελάζω, ἐρείδω, κλίνω» Ὀργανικὸν αἴτιον Β 784, Γ 134, «χερσί τινος δαμῆναι» ω 97, Ο 289· «δουρί, πλῃγῆσι, σκήπτρῳ», «τινί» Ν 668, Π 490· φεύγω πρό τινος, Ε 93. Ἐν τῷ· «τίκτειν»= ἐκ τινος, «-λαίλαπι» Π 384, ὃ 295, λ 135, δ 401· χ 445 «-μνηστῆρσιν» ἀρχόντων τῶν μνηστήρων, η 68(δεσποζόντων τῶν ἀνδρῶν). Γ'. μετὰ γεν. ἐκ τῶν κάτωθεν η 5, κάτω ἔκ τινος Θ 543· (ἐκ τοῦ ζυγοῦ) δ 39, η 5. κάτω (ἐπὶ ἠρεμίας ἢ διατριβῆς Θ 14, Π 275, Α 501 «—ἀνθερεῶνος» καὶ ἐν ῥήμ. σημαίν. τιτρώσκειν Δ 106, Ν 412, 671, 177. αἰτίαν σημ. Π 465, Ξ 285 «—ἀνάγκης»· τὸ δι' οὗ ι 66, κ 78, μετὰ ῥημ. κινήσεως σημ. ἢ ἠχητικῶν·=ἕνεκά τινος Π 277, Γ 61, «—δαΐδων» = ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν δᾳδων τ 48, «—δεῖους» Ο 4· (συχνὰ εἰς ἀναστροφ. ὑπο ἐπιτασσομένη).

ὑπο-βάλλω, ἀπ. ὑβ-βάλειν, παρτ. -βάλλε, α') βάλλω, θέτω ὑποκάτω «λίτα» κ 353· β')-διακόπτω τὸν λόγον Τ 80, 81 (νὰ διακόπῃ)· διότι ὀχληρὸν εἶναι (τὸ διακόπτεσθαι) καὶ διὰ τὸν γινώσκοντα νὰ ὁμιλῇ.

ὑπο-βλήδην ἐπίρ. (-βάλλω) ὑπολαμβάνων, διακόπτων τὸν λόγον (τοῦ Ἀγαμέμνονος ὁ Ἀχιλλεύς), παρεμβαίνων εἰς τὸν λόγον «ἀμείβεσθαι» Α 292 †

ὑπό-θρυχα (αἰτ. ἐπιθ. κατὰ μεταπλ. ἐκ

τοῦ ὑπόβρυχος αἰολ.=ὑπόβροχος) (ὕδ. βρέχω) «θῆκε» ἡ θύελλα ἔθηκεν αὐτὸν ὑπὸ τὸ ὕδωρ, κατέστησεν αὐτὸν ὑποβρύχιον ε 319†

ὑπὸ δαίω, ἐν τμ. δαῖον πρτ. (δαΐς) ὑποκάτω ἀνάπτω Σ 347.

ὑπο-δάμνημι, μέσ. 2 ἐν. ἑνσ. δάμνασαι (ἄ) ὑποκύπτω, ὑποτάσσομαι γ 214 καὶ π 95.

ὑπο-δέγμενος, ἴδε ὑπο-δέχομαι.

ὑπο-δείδω (ἐκ τοῦ ὄρειδω), ἀόρ. ὑπέδ(ϝ)εισαν, πρσ. δείσατε, σας, ασα, ὑποδϝείσαντες Μ 413, πρκ. δείδια, ὑπερ-εδείδισαν—φοβοῦμαι α') ἀπολ. ι 377, η 296, (ἡ αἰτ. σὲ ἐκ τοῦ κελήσεται), =ἡ δὲ φοβηθεῖσα ὡς τρωθησομένη, β') μετ. αἰτ. «σέ, τὸν, ὄῆμον» Σ 199, «τί» «ὁμοκλήν, βίας, ἰωκάς, μῆνιν, ὄμιλον».

ὑπο-δεξίη, θηλ, (ἐ. ἕνεκα μέτρου δέχομαι) ὑποδεξίωσις φιλική, φιλοξενία Ι 73 †

ὑπο-δέχομαι, μέλ. ὑποδέξομαι, εαι, ἀόρ. ἐδέξατο, ἀόρ. συγκ. 2 ἐν. «ἔδεξο, 3 ἐν. ἐδέκτο, ἀπ. δέχθαι, μετ. δέγμενος. ὑποδέχομαι. α') περὶ ἀνθρώπων, οἱ ἄλλον εἰς ξενίαν δέχονται Ι 480, «πρόφρων» φιλοφρόνως, «οἶκῳ», «κόλπῳ», =εἰς τὸν κόλπον τῆς ὡς μήτηρ· β') περὶ πράγματος, ἓ ἀναλαμβάνει τινά, μένει χ 470, γ') ὑρίσταμαι, ἀνέχομαι, ὑπομένω· «βίας» ν 340. δ') ὑπισχνοῦμαι, ἀναλαμβάνω Η 93, ἓ 387.

ὑπὸ δέω, (μόνον ἐν τμήσ.) ἀόρ. ἐδήσατο, «ὑπὸ ποσσί—πέδιλα» ἔδεσεν ὑποκάτω τῶν ποδ. τὰ πέδιλά της (κοιν. ἐποδεῖθη) Β 44.

ὑπο-δήματα, τὰ (ὑποδέω), τὸ κάτω ὑποδενόμενον, (ὡς τὰ τσαρούχια) σανδάλιον ο 369 καὶ σ 361.

ὑπο-δμηθεῖσα, ἴδε δάμνημι.

ὑποδ-μώς (δάμνημι) ὁ ὑπό τινι δμώς, ὅθεν οὐδὲν διαφέρει τοῦ ἁπλοῦ· δοῦλος ξ 386 †

ὑπόδρα (ἔδρακον) σκυθρωπῶς, βλοσυρῶς, ἀγρίως «ἰδών» Β 245, «δεινὰ» Ο 13, θ 165.

ὑπο-δράω, ὑποδρώωσι=ὑπηρετοῦσι, θεραπεύουσι «σφίν» ο 333 †

ὑπο-δρηστῆρες, οἱ (δράω), ὑπηρέται, θεράποντες ο 330 †

ὑπο-δύομαι, μέλ. ὑποδύσεαι (ῡ), ἀόρ. ἐδύσετο (ῡ) καὶ -έδῡ, δῦσα, δύντε, ἐν τμήσ. ἔδυσαν, ἐδύσετο, καταδύομαι, βυθίζομαι κάτω. α') μετ' αἰτ. «θαλάσσης κόλπον» Σ 145, εἰσχωρῶ, εἰσδύω «θάμνους» ε 481. β') μετὰ δοτ. κύπτω ἢ ἐμβαίνω ὑποκάτω ὅπως ἐπὶ τῶν ὤμων ὑποδεχθῶ τι—«πᾶσιν γόος» ὑπεισῆλθε, κατέλαβε πάντας γόος. γ') μετὰ γεν. ἐξέρχομαι ὑπὸ· «θάμνων» «κακῶν» ἐκ τῆς δυστυχίας ἐξέλθῃς, ἀπαλλαγῆς.

ὑπό-εικε, ἴδε -είκω.

ὑπο-ζεύξω μέλ. τοῦ ζεύγνυμι = θὰ ζεύξω «ἵππους» ο 81 †

ὑπο-θερμαίνω, ἀόρ. πθ. ὑπεθερμάνθη = ὁπωσοῦν ἐθερμάνθη τὸ «ξίφος αἵματι» Π 333 καὶ Υ 476.

Ὑπο-θῆβαι, πόλ. ἐν Βοιωτίᾳ Β 505 †

ὑπο-θημοσύνησι, ταῖς, (ὑ. τίθημι)—διδασκαλίαις, παραινέσεσι, παραγγέλμασι Ο 412, π 233.

ὑπο-θωρήσσω, πρτ. μέσ. ὑπεθωρήσσοντο (θώρηξ) ὡπλίζοντο Σ 513 †

ὑπὸ κάμπτω. ἔκαμψαν ἀόρ., ἡ πρόθ. ἀνήκει εἰς τὴν λέξ. «γλωχῖνα» ἔκαμψαν ἢ ἐγύρισαν ὑποκάτω (τὰ ἄκρα τοῦ ἱμάντος κάτω, πέριξ ἔκαμψαν).

ὑπὸ κεῖται=κεῖται ὑποκάτω, ἡ πρόθ. κεῖται ἐπιρρ. Φ 364 †

ὑπο-κεκάδοντο, ἴδε χάζομαι.

ὑπὸ κινέω, ἀόρ. -κινήσαντος (αὐχὶ σύνθετον) «Ζεφύρου ὕπο» ὑποκινῶ (ὑπὸ Ζεφύρ. κινήσαντος) Δ 423 † (Ι)

ὑπο-κλίνω, ἀόρ. παθ. ὑπεκλίνθη σχοίνῳ = κατεκλίνθη (ἐπλάγιασεν) ὑπὸ σχοῖνον (τὸ βροῦλον) ε 463 †

ὑπο-κλονέεσθαι (κλονέω) Ἀχιλῆι = ἐνώπιον τοῦ Ἀχ. τρέπεσθαι εἰς φυγήν, φεύγειν Σ 556 †

ὑποκλοπέυετο εὐκ.τοῦ κλοπέομαι(κλόψ)= ἤθελε μένῃ ὑποκεκρυμμένος «δόμῳ» χ 382†

ὑπο-κρίνομαι, ὑπυκρίνονται. ἀόρ. κρίναιτο, πρατ. κρίναι, ἀπ. ασθαι — α') ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ «τι τινί» Η 407, ἓ 111, δ') ἑρμηνεύω, ἐξηγοῦμαι· ἀπολ. «ὧδε θεοπρόπος» Μ 228, μετ' αἰτ. «ὄνειρον» πρβ. ο 170, τ 535, Ε 150.

ὑπο-κρύπτω, ἀόρ. παθ. ὑπεκρύφθη = ἐκρύφθη, ἤτοι ἐξηφανίσθη ἐν τῇ ἄχνῃ (δηλ. ἐν τῷ ἀφρῷ τῆς θαλάσσης) Ο 626 †

ὑπό-κυκλον «τάλαρον» τὸν ἔχοντα ὑποκάτω κύκλα (τροχούς), τροχήλατον ἢ κυκλοτερῆ δ 131 †

ὑπο-κύομαι, ἀόρ. μέσ. ὑποκυσαμένη (ῡᾰ) = μείνασα ἔγκυος Ζ 26, ἐπὶ ζώων Υ 225.

ὑπολαμβάνω, πρτ. ἔλλαβε μετὰ τοῦ «τρόμος», οὐχὶ σύνθετον. ἀλλ' ἡ πρόθ. ἐπιρ. ὑποκάτω, ἢ διὰ (αἰτιολογ.).

ὑπό λείπω, πρτ. ἔλειπον α') καταλείπω, ἀφίνω ὑπόλοιπον «κρειῶν πίνακας» π 50· μέσ. ἐλείπετο, μέλ. λείψομαι. β') ἀναμένω, μένω ὀπίσω, θ 44, ρ 276 «αὐτοῦ».

ὑπο-λευκαίνωνται πθ. (λευκὸς) γίγνονται λευκοὶ ἐπὶ τῆς γῆς Ε 502 †, ἄμεινον κεχωρισμ. γίγνονται σχεδὸν ἢ ὑποκάτω λευκοί.

ὑπ' ὀλιζονες οὐχὶ σύνθετον, ἀλλ' ἡ πρόθ. ἐπιρ. ὀλίγον μικρότεροι, ὀλιγώτεροι «λαοί» Σ 519 †

ὑπο-λύω, πρτ. ἔλυεν Ψ 513, ἀόρ. ἔλυσα, σε (καὶ ἐν τμήσ.) ἀόρ. μέσ. ἐλύσαο, ἀόρ. 2 ἐλύντο — α') λύω ὑπό τι, ἀποζευγνύω ἐκ τοῦ ζυγοῦ ὁ 39. β') λύω, παραλύω (ὑποκάτω ὄργαν. διὰ τούτου) «γυῖα, γούνατα, μένος» διὰ πληγῶν ἔτι = φονεύω ἐν πολέμῳ· λαθραίως ἐλευθερώνω, ἀπολύω Α 401.

ὑπο-μένω, ἀόρ. ὑπέμεινα, ε(ν), αν, αι α') μένω ὀπίσω κ 232· προστίθ. ἀπ. Υ 410, μέχρις ἔγνωσαν αὐτόν. β') μετ' αἰτ. «ἐρωτὴν ἐμὲ, Πάτροκλον» ὑπομένω Ρ 25. γ') ἀπολ. ὑρίσταμαι, ἐγκαρτερῶ Ε 498.

ὑπο-μιμνήσκω, μέλ. μετ. ὑπομνήσουσα, ἀόρ. ἐμνήσεν «τινά τινος», ἐνθυμίζω, νουθετῶ Ο 3, α 321.

ὑπο-μνάομαι, πρτ. ἐμνάασθε (νᾶ) «—γυναῖκα» ἐπεζητεῖτε γυναῖκα, λεληθότως ἐμνηστεύεσθε χ 38 †

ὑπο-νήιον (-νήϊος) τῆς κειμένης ὑπὸ τὸ Νήϊον ὄρος «Ἰθάκης» γ 81 †

ὑπο-πεπτηῶτες, ἴδε πτήσσω

ὑπο-περκάζουσιν (περκνὸς) — κατὰ μικρὰν κοκκινίζουσιν ἐπὶ στραφυλῶν, ὡριμάζουσι η 126 †

ὑπο-πλακίη = τῇ κειμένῃ ὑπὸ τὸν Πλάκον (ὄρος) «Θήβῃ» Ζ 397 †

ὑπο-πετάσσας (πετάννυμι) ἀόρ. μετ.=ἐξαπλώσας ὑποκάτω «λίτα» α 130 †

ὑπο-πεπτηῶτες (πτήσσω) πρκ. μετ. ταπώσαντες, εἰσδύσαντες ὑποκάτω «πετάλοις» Π 312 †

υπ-ὀρνυμι, ἀόρ. 2 ὑπῶρορε «Μοῦσα» ἄρχεται (πένθος δηλ.) ω 62· τοὐναντίον ἀόρ. ὦρσε Ψ 108 = ἐξήγειρε, ἐκίνησε· ἀόρ. 2 μέσ. ὦρτο=ἐγένετο, ἠγέρθη «ἶμερος» π 215.

ὑπο-Fρήγνυμι = ρρήγνυμι, ἀόρ. ὑπερρᾶξη (ἐκ τοῦ Fραγη) — διαρρηγνύω, ἐκφαίνομαι «οὐρανόθεν αἰθὴρ» Π 300 -Ω 558 ἐγένετο αἰθρία· Σχ. τῶν νεφῶν διαρραγέντων ὤφθη ὁ αἰθήρ, ὡς φαμεν ῥαγῆναι τὸν ὑετόν.

ὑπό-Fρηνος, ὑπόρρηνων (Fρὴν)—ἡ ἔχουσα ἀρνίον ὑποκάτω της, ἡ θηλάζουσα Κ216†

ὑπο-σείω, -σσείουσι (σFε) σείω, κινῶ ὑποκάτω «τρύπανον» ι 385 †· ἐν Ξ 285 ἡ «ὕπο» ἀνήκει εἰς τὸ ποδῶν = ὑπὸ τοὺς πόδας.

ὑπο-σταχύομαι, ὑποστάχυιτο (στάχυς) ἐκφύομαι (αὐξάνω) ὡς οἱ στάχυς υ 212 †

ὑπό στενάχίζω, πρτ. ἐστενάχιζε «Διΐ» ἐστέναζεν (ἐκινεῖτο) ὑπὸ τὸν Δία Β 781 †

ὑπο-στορέννυμι, ἀόρ. ὑποστορέσαι — στρώνω ὑποκάτω «δείμνια τινί» υ 139· μέσ. «μόνον ἔστρωτο» εἶχε στρώσει ὑποκάτω του ῥινόν.

ὑπο-στρέφω, πρτ. ἔστρεφε, ἀόρ. ὑπ. στρέψωσι, εὐκ. ειας, μετ. ας. μέσ. μέλ. ψεσθαι, ἀόρ. πθ. στρεφθεῖς — στρέφω ὀπίσω, γυρίζω «ἵππους» Ε 581, 505· μεταστρέφομαι, εἰς φυγὴν τρέπομαι Λ 446, εἰς μάχην Μ 71, παθ. μεταστρέφομαι, ἐπιστρέφομαι σ 23, Μ 567.

ὑπο-σχέθω, ἴδε «ἔχω.

ὑπο-σχεσίησι, ταῖς Ν 369· ἄλλως =

ὑπό-σχεσις, ιν Β 349, 286 (ὑπίσχομαι) ἡ ὑπόσχεσις.

ὑπο-τανύω, ἀόρ. τάνυσσαν=ὑποκάτω ἐξήπλωσαν «ὁ ἕρματα» Α 486 †

ὑπο-ταρβέω, ἀόρ. μετ. ὑποταρβήσαντες κύπτω ὑπὸ φόβου, φοβοῦμαι «τινά» Ρ533†

ὑπο-ταρταρίους, τοὺς ἐν τῷ Ταρτάρῳ Ξ 279 †

ὑπο-τίθημι, ἀόρ. θῆκε (ἐν τμήσ.) μέλ. μέσ. θήσομαι, εαι, ὁμεθα, ἀόρ. θέσθαι, προστ. θευ, ὑποβάλλω Σ 375. Μέσ. συμβουλεύω, ὑποβάλλω εἴς τινα «βουλήν, ἔργον, ἔπος»· «εὖ, πυκινῶς» φρονίμως, συνετῶς Φ 293.

ὑπο τρέμω, ἀόρ. (ἔ)τρεμε = ἔτρεμον ὑποκάτω, ἐκλονοῦντο «γυῖα» Κ 390, λ 527.

ὑπο-τρέχω, ἀόρ. ὑπέδραμε, τρέχω ὑποκάτω Φ 68 καὶ χ 323.

ὑπο-τρέω, ἀόρ. ὑπέτρεσας, σαν, σαι τρομάζω, τρέπομαι εἰς φυγήν, «τινά» φεύγω Ρ 587.

ὑπο-τρομέω, ὑποτρομέουσι, μετχ. θαμ. τρομέεσκον (τρέμω) Υ 28 = ἐτρόμαζον, ἔφευγον αὐτόν· «τρομέει ὑπὸ» ἐπιρ. Κ 95 = τρέμουσι κάτω τὰ «γυῖα».

ὑπό-τροπος, ον (τρέπω) ἐπιστρέψας οἶκαδε, παλινοστήσας Ι 367, υ 332.

ὑπ-ουρανιων, ίων (αἱ. οὐρανὸς) τὸ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ὄν Ν 675, ι 264 «κλέος» εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον.

ὑπο-φαίνω, ἀόρ. ὑπέφηνε «—θρῆνυν τραπέζης» ἐκφέρων τὸ θρανίον ὑποκάτωθεν τῆς τραπέζης ἔδειξε ρ 409 †

ὑποφέρω, ἀόρ. 3 πλ. ὑπήνεικαν = ἐξήγαγον τῶν κινδύνων «πόδες με» Ε 885 †

ὑπο-φεύγειν-ἀπαλλάττεσθαι, Χ 200, ἀόρ. «φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ» Φ 57.

ὑπο-φῆται, οἱ (φημὶ) = οἱ χρησμολόγοι «Σέλλοι» Π 235 †

ὑπο-φθάνω, ἀόρ. μετ. ὑποφθάς, μέσ. φθάμενος=προλαβών Η144=πρότερος ἐπερόνησε), «τινά» ο171=προλαβοῦσα εἶπε, προεῖπε.
ὑπο-χάζομαι, ἀόρ. διπλ. ὑποκεκάδοντο «ἀνδρὸς» ὑπεχώρησαν ἕνεκα— ο 448 †
ὑπο-χείριος ο 448 † =ὃς ἂν ἔλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου.
ὑπο-χέω, ἀόρ. ὑπέχευε = ἐσκόρπισεν ὑποκάτω, ἤπλωσε ξ 49, Λ 843, «χεῦεν ὕπο ῥῶπας» π 47.
ὑπο-χωρέω, πρτ. ὑπεχώρει, ἀόρ. χώρησαν ἐν τμ. Δ 505, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι Χ96.
ὑπ-ούψιος (ὄψις) «ἄλλων» καταφρονούμενος ὑπὸ τῶν ἄλλων, ἀπεχθὴς τοῖς ἄλλοις Γ42.
ὑπ-τιος, ον, οι (ὑπὸ) ἀνάσκελα πλαγιασμένος, τουναντίον τοῦ «πρηνής» ι371, Δ108.
ὑπ-ώπια, τὰ (ὤψ) κατὰ τὴν ὄψιν, κατὰ τὸ πρόσωπον Μ 463 †
ὑπ-ωρείας, τὰς (ὄρος) τὰς ὑπωρείας (τοὺς πρόποδας) τοῦ ὄρους Υ 218 †
ὑπ-ώρορε, ἴδε ὄρνυμι.
ὑπ-ωρώρεσι (ὀροφή) = ὑπὸ τὴν στέγην, μεταφ. ὑπὸ τὴν φιλοξενίαν Ι 640 †
Ὑρίη θηλ. τόπος ἐν Βοιωτίᾳ Β 496 † (ῑ)·
Ὑρμίνη, παράλιος πόλ. Ἤλιδος Β 616.
Ὑρτακίδης, Υ. τοῦ Ὑρτάκου, ὁ Ἄσιος Β 837, Μ 96, 110, 163. (ᾰ ῑ)
Ὑρτακος, ου, Τρώς, σύζυγος τῆς Ἀρίσβης Ν 759 καὶ 771.
Ὑρτιος, Υ. τοῦ Γυρτίου ἐκ Μυσίας Ξ511†
ὗς, ὑός, ὖν, ὑες. ὕεσσι(ν), ὕας θηλ. (σῦς) ὁ χοῖρος (ἀρσ. καὶ θηλ.) ο 556, ὁ κάπρος ν 410. Κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. τὸ ὗς καὶ σῦς ξ 419, ν 405, Κ 264. (ῦ ἐν ταῖς διευλ. πτώσεσι).
ὑσμίνη (ῑ), ης, ῃ, ην. ἴναι, ἵνας καὶ κατὰ μεταπλ. ὡς ἐκ τοῦ ὑσμὶν δοτ. ἐν ὑσμῖνι (δοτ. τοπ.) ἐν Β 863 = ἐν μάχῃ, καὶ ὑσμίνηνδ' Β 477 = εἰς μάχην· λ 417, 612· συμπλοκή, μάχη· «—ἤρτυνον» Ο 303· «—δῃοτῆτος» συμπλοκὴ τῆς μάχης. Ἴλ. «—κρατερὴ» πεισματώδης, «ἀργαλέη, σταδίη, πολύδακρυς».
ὑστάτιος, ὑστατίησι (ἄϊ. ὕστατος) = ὕστατος, τελευταῖος Ο 634· «πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι» κατηγ. ἀντὶ ἐπιρ. ι 14· οὐδ. ὑστάτιον=ὡς ἐπίρ. ὕστατον, ἔσχατον, τελευταῖον.
ὕστατος, ον, οι, ον, α, ὑπερθ. (ἀ. ὕστερος) ἔσχατος, τελευταῖος α') ἐπὶ τόπου· «οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕ.» Β 281, πρβ. Ν 459, ι 444 «ἀρνειὸς μήλων». β') ἐπὶ χρόνου· Ε 703 = τελευταῖον. γ') ὕστατον, ὡς ἐπίρ. τὸ τελευταῖον, μετὰ τοῦ «πύματον» Χ 203. δ') ὕστατα ὡς ἐπίρ. χρονικὸν Α 232, Β 242, μετὰ τοῦ «πύματα» δ 685.
ὕστερος, ον, α π 319 συγκρ. «—γένει» νεώτερος κατὰ τὴν γέννησιν Γ 215· ἐν τοῖς ἄλλοις χωρίοις κατηγορ. ἀντὶ ἐπιρ. Ε 17 = ὕστερον· μετὰ γεν. «σεῦ» = κατόπιν σου, μετὰ σέ· τὸ οὐδ. ὕστερον ἐπίρ. = μετὰ ταῦτα Κ 450, ἀντιτ. τῷ «νῦν» καὶ «σήμερον» Α 27, Υ 127.

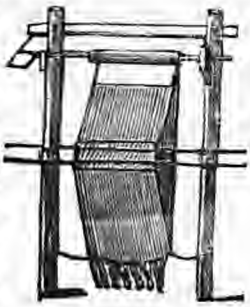

ὑφαίνω, ὑφαίνει κτλ. ἐνσ. (ὑπ. -ησι. εὐκ. -οι) καὶ πρτ. θαμ. ὑφαίνεσκε(ν), ον· ἀόρ. ὕφηνεν, ω, ον, ας, ασα, παρασχημ. τοῦ ὑφάω, ἐνσ. ὑφόωσι η 105, ὑφαίνω· α') κυρίως μετ' αἰτ. «ἱστόν, φάρεα». β') μεταφ. ἐξυφαίνω. μηχανῶμαι, κατασκευάζω, ἐπινοῶ «δόλον, δόλους, μῆτιν, μήδεα».
ὑπό αἱρέω, ἧρεον = κάτωθεν ἀφῄρουν «ἕρματα» Β 154· ἐν τοῖς ἄλλοις χωρίοις ἡ πρόθ. = ἐπιρ. ὡς ω 450 «—χλωρὸν δέος ἦρει», πρβ. Δ 421.
ὑφαντός, ὑφαντήν (ὑφαίνω) = ὑφασμένος «ἐσθής, εἶμα» ν 136 καὶ π 231.
ὑφάσματα, οὐδ. ὕφασμα γ 274 † ἐκ τοῦ ὑφάω, ἴδε ὑφαίνω.
ὑφ-έλκω, ὕφελκε πρτ. «—ποδοῖιν» εἵλκυε κάτωθεν ἐκ τῶν ποδῶν Ξ 477 †
ὑφ-ηνίοχος ἀρσ. ὁ ὑπὸ τῷ παραβάτῃ ἡνίοχος, ὥστε οὐδὲν διαφέρει τοῦ ἁπλοῦ ἡνίοχος Ζ 19 †
ὑφ-ίημι, μέλ. ἥσει, ἀόρ. ἧκεν (μετ. ὑφέντες Α 434 = καταβιβάσαντες, κατ' Ἀρίσταρχ. ἀφέντες) θέτω ὑποκάτω ι 309, Ξ 240 «ὑρῆνυν» = προσαρμόσει.
ὑφίσταμαι, ἀόρ. ὑπ-έστην, ης, η, ημεν, έσταν· σταίη, στήτω, στάς — α') ἀναλαμβάνω, ὑπομένω Φ 273. β') ὑπισχνοῦμαι, «τινί τι, ὑπόσχεσιν» μετ' ἀπ. Ι 445, Γ 195, Ψ 20, κ 483. Ἐν Β 286, Ε 715 ἡ πτῶσις τοῦ ἐκπέρσαντ' (ι ; α ;)· Ι 160 «μοι» παραχωρῶ, ὑπείκω, ὑποτάσσομαι.
ὑ-φορβός, ὁν, οἱ ἀρσ. (ὗς, φέρβω) χοιροβοσκὸς «ὀῖος, Εὔμαιος», μετὰ τοῦ «ἀνέρες» ξ 410. Ὀδ. (ῡ).
ὑφόωσι, ἴδε ὑφαίνω.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλος

ὑψ-αγόρης ην, η ἀρσ. (ὕψι, ἀγορεύω) = μεγαλορρήμων, κομπαστής Θ 85, α 385. Ὀδ.
ὑψ-ερεφὲς οὔδ. καὶ -ηρεφὲς Ι 582, ές, ἐα ἀρσ. ἐν συνιζ. ὃ 757 (ἐρέφω), ὁ ὑψηλὰ ἔχων τὴν στέγην, ὑψόροφος. «δῶμα. θάλαμος».
ὑψηλός, οῦ, οῖο, ῷ, όν, οἱ, ῶν, οἷσι(ν). οὺς· ή, ῆς, ῇ, ήν, αί, άων, ῆσι, ἀς· όν, ά (ὕψος) ὑψηλός «ἀκτή, αὐτή, ἀπήνη, θάλαμος, θρόνος, κλίμαξ, πύργος».
Ὑψ-ήνωρ. ορος α΄) Υ. τοῦ Δολοπίωνος Ε 76. δ΄) Υ. τοῦ Ἱππάσου Ν 411.
ὑψηρεφὲς κτλ. ἴδε ὑψερεφές.
ὑψ-ηχής, ὑψηχέες, έας (ἠχέω) ὁ ὑψηλὰ ἠχῶν, ὁ δυνατὰ χρεμετίζων «ἵπποι» Ε 772 καὶ Ψ 27.
ὕψι ἐπίρ. (ἐπίαρχ. τοπ.) α΄) = ὑψοῦ, ὑψηλὰ «ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν» Ξ 77· Ἡσύχ. μετέωρον αὐτὴν ἐπὶ ἀγκυρῶν ὁρμίσσομεν· ὁ δὲ Σχ. τὸ γὰρ ὑγρὸν ὑψηλότερον τῆς γῆς. δ΄) = εἰς ὕψος, πρὸς τὰ ἄνω Π 374, Ρ 723, Ν 140.
ὑψι-βρεμέτης (βρέμω) ὁ ὑψηλὰ βροντῶν «Ζεύς» Α 354.
ὑψι-ζυγὴς (ὁ. ζυγὸν) = ὑψίθρονος, ἐκ μεταρ. ἀπὸ τῶν ἐν ναυσὶ ζυγῶν, ἐφ' ὧν κάθηνται οἱ ἐρέσσοντες Δ 166. Ἰλ.
ὑψι-κάρηνος (ἡ κάρη) = ὑψικόρυφος, ὑψηλαὶ «ὄρυες» Μ 132 †
ὑψίκερως, ὑψικέρων ἀρσ. (κέρας) = ὑψηλόκερως «ἔλαφον» μὲ ὑψηλὰ κέρατα κ158†
ὑψι-κομος, ὑψικόμοιο, οισιν, ους (κόμη) ὁ ὑψηλὰ ἔχιον τὴν κόμην (τὸ φύλλωμα) «δρυὸς» Ξ 398, μ. 357.
ὑψι-πετήεις (πέτομαι) Χ 308 καὶ ὑψιπέτης Ν 822 «αἰετὸς» ὁ ὑψηλὰ πετῶν.
ὑψι-πέτηλον, α (ἡ. πέταλον) = ὑψιπέταλος, ὑψίφυλλος Ν 437, λ 587 «δένδρεον» τὸ ἔχον ὑψηλὸν φύλλωμα.
Ὑψι-πύλη, Θ. τοῦ Θόαντος, Γ. τοῦ Ἰάσονος Η 469 †
ὑψι-πυλον (ἰῦ. πύλη) = τὴν ἔχουσαν ὑψηλὰς πύλας «Τροίην» Φ 544, «Θήβην» Ζ 416.
ὑψό-θεν ἐπίρ. (ὕψος) ἐξ ὕψους Α 53· «ἐκρέμω» Ο 18.
ὑψό-θι ἐπίρ. (ὕ. ὕψος) ἐν ὕψει, ὑψηλὰ Ω 192, 317.
ὑψ-όροφος, οιο, ον (ὀροφὴ) ὁ ἔχων ὑψηλὴν ὀροφὴν «θάλαμος, οἶκος» Ω 192, Τ 376. Ἰλ.
ὑψόσε, ἐπίρ. (ὕψος) εἰς ὕψος, πρὸς τὰ ἐπάνω Κ 461, ϑ 375.
ὑψοῦ ἐπίρ. (ὕψος) ὑψηλὰ Α 486 «ἐν νοτίῳ τὴν γ' ὥρμισαν» ὑψηλὰ προσώρμισαν τὴν ναῦν.
ὕω, πρτ. ὗε Ζεὺς = ἔβρεχε· πθ. ὑόμενος = βρεχόμενος, ὑποκείμενος εἰς βροχὰς ζ 131.

Φ.

φᾰάνθη, θεν ἀόρ. πθ. τοῦ φαείνω.
φᾰάντατος ὑπερ. ἐξ ἐπιθ. φάϝας, πρβ. ἄτλας, ἐκ τοῦ φαίνω) λαμπρότατος ν 93 †
φάγον = ἔφαγον, «καρπόν, λωτοῖο» ἴδε ἐσθίω.
φά(ϝ)ε, ἀόρ. ξ 502 (φάϝος) ἔλαμπε, μέλ. ἀναδ. πεφήσεται Ρ 155.
φά(ϝ)εα, ἴδε φάος.
Φα-(ϝ)έθουσα Θ. τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νεαίρας μ 132 † Τὸ ἄρσ.
Φα(ϝ)έθων (φάϝος ἴδε φάϝε) ὁ Ἥλιος Λ 735.
Φαέθων ὁ ἵππος τῆς Ἠοῦς ψ 246· Φαέθοντ'-οντα.
φαεινός, οῦ, ῷ, όν, ώ, ῶν, ούς· ή, ῆς, ῇ, ήν, αί, ὰς (ἐκ τοῦ φαϝεσ-ινὸς) λαμπρός, στιλπνὸς λέγεται περὶ λάμψεως. α΄) φωτὸς Θ 555 «σελήνην» ὡς φύσει λαμπράν, «ἠοῦς», «ὅσσε φαεινὰ» Ν 435. β΄) μετάλλου «χαλκός, ἀσπίς, σάκος, ζῶμα, τρυφάλεια, πήληξ». γ΄) χρώματος ἢ λειώσεως «τάπης, πέπλος, ἐσθής», «ἱμὰς φοίνικι» μὲ λαμπρὸν φοινικοῦν χρῶμα, συγκ. φαεινότερον = λαμπρότερον Σ 610 λαμπρός, στιλπνός.
φαείνω = φαίνω, ὑπ. ῃ, οιεν, φάεινε· ων, πθ. ἀόρ. 1. φαάνθη, 3 πληθ. -θεν (πρβλ. φαάντατος) (φαεινὸς) φωτίζω, λάμπω, περὶ τοῦ ἡλίου μ 383, 385. Σχ. ἐνσ. ἀντὶ μέλ. = φανῶ· παρέχω, παρασκευάζω φῶς σ 343.
φα(ϝ)εσί-μβροτος, ου (ἄ. φαϝος) ὁ τοὺς βροτοὺς φωτίζων «ἥλιος» κ 138 = τοῦ τὸ φῶς τοῖς ἀνθρώποις φαίνοντος. «Ἠώς» Ω 785.
Φαίαξ, ἴδε Φαίηκες.
φαιδιμ-όεις, φαιδιμόεντες (φαιδιμος) = λαμπροί, ἐπιφανεῖς, «Ἐπειοί» Ν 686 †
φαίδιμος, ῳ, ον, (α) (ἡ. φαϝιδ-, φάος). α΄) κυρίως φωτεινός, λαμπρός, εὐπρεπὴς τὰ μέλη «γυῖα, ὦμος». β΄) μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ προσώπων· ἔνδοξος, εὐκλεής· «Αἴας, Ἕκτωρ, υἱὸς» Ζ 144, π 308.
Φαίδιμος (ἡ) βασ. Σιδωνίων ὃ 617, ο 117.
Φαίδρη Γ. τοῦ Θησέως λ 321 †
Φαίηκες, δοτ. ήκεσσιν καὶ ηξιν η 62, οἱ εὐδαίμονες κάτοικοι τῆς μυθώδους Σχερίας,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

φίλοι τῶν ἡδυπαθειῶν, εὐωχίας, ἄσματος, χοροῦ» κτλ. ϕ 244· κ. ἐ., πρότερον κατοικοῦντες ἐγγὺς τῶν Κυκλώπων· διὰ τῶν ταχυπλόων αὐτῶν νηῶν συνοδεύουσιν οἴκαδε ἀσφαλῶς τοὺς πρὸς αὐτοὺς καταπλέοντας ξένους ε 34, ζ 4, θ 248, 111. «ἀγαυοί, ναυσὶ κλυτοί, δολιχήρετμοι, μεγάθυμοι, ἀγχίθεοι».

φαινέσκετο κατομέν-ηριν, ἴδε φαίνω.

Φαῖνοψ, οπος, Υ. τοῦ Ἀσίου ἐξ Ἀβύδου, Π. τοῦ Ξάνθου καὶ Θόωνος Ρ 583, Ε 152.

φαίνω κ.ἑ. ἐ.σ. ἄπαρ. -έμεν, προσ. φαῖν(ε), πρτ. φαῖνε, ἀόρ. ἔφηνε, φήνωσι, εἰε, φῆναι (φάος) φέρω εἰς φῶς· α') ἐνεργ. 1) ἀμετθ. «τινὶ» νέοι φωτίζοντες κατὰ τὰς νύκτας «δαιτυμόνεσσιν» φέγγοντες η 102· 2) μεταθ. ἐμφανίζω, δηλῶ «τέρατα, σήματα, μηρούς»· δεικνύω «ὁδόν, γόνον, ἄκοιτιν», μεταφ. εἶδω, ὠροῦμαι, «νοήματα, ἀοιδήν», εἰκονίζω «ἀρετάς». δ') παθ. καὶ μέσ. πρκ. «μῦθον πεφασμένον» τὸν πεφανερωμένον, τὸν διατεθρυλημένον λόγον.— φαίνομαι ἀμετθ., ἐνσ., πρτ. θαμιστ. φαινέσκετο, μέλ. φανεῖσθαι, ἀόρ. 2 (ἐ)φάνη, θαμ. φάνεσκε· 3 πληθ. φάνεν· φανῇ = ἡῇ· εἰηθι, ἦτω, ἥμεναι=ἦναι· εἰς, ἔντα, εἶσα· πθ. παρκ. 3 ἐνικ. πέφανται μετ. κ. ἐ. 1) λάμπω «αὐγὴ (ὅηλ. πυρὸς) πυρά, ἄσσε, Ἠώς», 2) φαίνομαι, φανερὸς γίγνομαι «Ἴδη—Πριάμου πόλις, νέφος», «μάχη» γυμνὸς εἶμαι (κατὰ τὸν λαιμὸν Χ 324)· προσφέρω, παρέχω ἐμαυτὸν πρὸς τὸ πρᾶξαί τι Κ 236· ἐπιφαίνεσθαι ω 448 «σμερδαλέος, τοῖος, πῶς;» μετὰ ἐπιθ. ὡς κατηγορ. «ἄριστη φαίνετο βουλὴ» ω 52, ι 466, «νίκη φαίνετ'» Γ 457=φανερά ἐστιν οὖσα· ἐν Δ 278· φαίνεται αὐτῷ (τὸ νέφος) μελάντερον τῆς πίσσης, παρερχόμενον ὑπεράνω τῆς θαλάσσης μετὰ μετχ. δ 361, ω 448, μετ' ἀπαρ. ο 25, λ 336.

Φαῖστος, Υ. τοῦ Βώρου ἐκ Τάρνης τῆς Μαιονίας Ε 43 †

Φαιστός, πόλι τῆς Κρήτης παρὰ τὴν Γόρτυνα Β 648, γ 296.

φαλαγγηδόν, ἐπίρ. (φάλαγξ) κατὰ φάλαγγας, κατὰ τάξεις Ο 360.

φάλαγξ, φάλαγγα, θηλ. πλ. ες, γξιν, ας φάλαγξ, στρατιωτικὴ τάξις, εἰς μάχην παρατεταγμένος στρατὸς Ζ 6, Α 90.

φᾶλαρ(α), τά (φάλος) κυρίως στιλπνὰ τεμάχια, ἤτοι λόφοι ἢ μετάλλινοι κρίκοι ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας Π 106. Οἱ ἀρχαῖοι ἐνόουν ἐκεῖνα τὰ μέρη τῆς περικεφαλαίας τὰ καλύπτοντα τὰς παρειάς· ὁ Σχολ. οἱ ἐν ταῖς παραγναθίσι κρίκοι. Ὁ δὲ Γαΐδελ ἐνοεῖ ὄγκους πολλοὺς ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένους, οἵ ἄλλος ἐπ' ἄλλον τιθέμενοι κῶνον ἀπεργάζονται, οὕτω δὲ φάλαρα ἀπὸ τοῦ φάλος διαφέρουσι.

φαληριάω, φαληριόωντα μετχ. οὐδ. πλ. (φάλαρος, α)=ἐν εἴδει φαλάρων ἐξογκούμενα Ν 729 †· Σουΐδ. φαληριόωσα εἰς ὕψος ἐπαιρομένη· ἄλλ. ἐκ τοῦ φῶ = φαίνω. ὅθεν λαμπρά, λευκὰ ἅτε ἀφρίζοντα.

Φάλκης, ἡγεμών τις τῶν Τρώων Ν 791, Ξ 513.

φάλος, φάλου (ᾰ) τὸν, πλ. οισι—κύρτωμα, κρίκος Π 216, μετάλλινον τόξον ὑπὸ τὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας, ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ μετώπου μέχρι τοῦ τραχήλου διῆκον, ἐν ᾧ στηρίζεται ὁ λόφος Γ 362· ἐν στενοτέρᾳ σημασίᾳ, μετάλλινος ὄγκος ἐν εἴδει ἥλου ἕνεκα κόσμου, ἴδε Εἰκ. ἐν λ. αὐλῶπις.

φαίν, ἴδε φημί.

φάνεν, εσκε, ηῆ, ήμεναι, ἴδε φαίνω.

φά(F)ος (ᾰ) καὶ φῶς, δοτ. φάει· αἰτ. φάος, φόως, πλ. φάεα (ᾰ) (φάε)—α') κυρίως φῶς Θ 387, Β 49, καὶ μετὰ διορισμοῦ κατὰ γεν. «ἠελίοιο, σελήνης» φ 226, ν 94, ἢ ἐπιθ. Α 605· τοῦ λύχνου τ 24, 34· φῶς ἀντιτίθ. «ἀχλὺς» Ο 668—83· «φάωσδε» = εἰς τὸ φῶς (εἰς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς κόσμον), «ἐν φάεϊ» = πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, τὴν ἡμέραν, «ἐν φάει» ἀντιτ. τῇ νεφέλῃ Ρ 645. β') μεταφ. ὀφθαλμοί «φάεα» Δ 15, ρ 39· «γλυκερὸν φ.» γλυκὺ φῶς μου «Τηλέμαχε —» π 23· ἔτι σωτηρία, νίκη Ζ 6 = σωτηρίαν ἐποίησεν· Α 767, Π 95.

φαρέτρη, ης, ην θηλ. (ᾰ.φέρω) ἡ φαρέτρα, ἡ θήκη, δηλονότι τῶν βελῶν Α 45, φ 11· «ἀμφηρεφέα, ἰοδόκον, ἐμπλείην ἰῶν» (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. τελαμών, γωρυτός).

Φᾶρις, ιος, πάλ. τῆς Λακωνικῆς, δυτικῶς τῶν Ἀμυκλῶν Β 582 †

φάρμακον, (α), οὐδ. συγγεν. φόρβη· α') ἰαματικὰς βοτάνας δ 236. β') ἐνγένει φάρμακα δι' ὧν ἔπασσαν τὰς πληγὰς Δ 218, Ε 401· τὰ ἐπιφέροντα θεραπείαν Δ 191, Λ 741. γ') μαγικὰ βότανα ἢ μέσα, φίλτρου κ 392, 287, δ 220. δ') δηλητηριώδες βότανον, δηλητήριον Χ 94, α 261, «ἀνδροφόνον», δ 329.

φαρμάσσων μετ. τεχνικῶς ἐπεξεργαζόμενος, σκληρύνων (βάφων) ι 393 †

φᾶρος, ει, ε(α) οὐδ. (φέρω) α') μέγα τεμάχιον ὑφάσματος ε 258 «ἱστία ποιήσασθαι»,

τὸ νεκρικὸν σάβανον Σ 353, προστίθεται «ταφήϊον» Θ 97, «λεπτὸν καὶ περίμετρον» τ 138. γ') ἐπενδύτης (ἀνδρῶν) Β 43, γ 467, καὶ (γυναικῶν) ε 230· «ἀργύφεον, ἁλιπόρφυρον, καλόν, χαρίεν, πορφύρεον».

Φάρος, (ᾰ) τὸ πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Νείλου νησίδιον δ 355 †

φάρυγξ, φάρυγγος (ῠ) θ. φάρυγξ ι 373, λαιμός τ 480.

φάσγανον, ου, φ, α (γᾰ. σφάζω) ξίφος Β 81, π 295· λ 424 «ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ»=ἀποθνήσκων διατρυπηθεὶς διὰ φασγάνου. Ἐν τῷ τελευταίῳ χωρίῳ τὸ «βάλλον» ἀποδοτέον εἰς τὸ «χεῖρας»=ἄρησα τὰς χεῖρας νὰ πέσωσι, νὰ κλίνωσι. «ὀξύ, χάλκεον ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, ἄμφηκες, ἀργυρόηλον, καλὰ μελάνδετα κωπήεντα».

φάσθαι, ἴδε φημί.

φάσκω, παρτ. θαμ. ἔφασκον, ες, εν, εθ' = ετε καὶ φάσκ'=φάσκ(εν) ἐκ τοῦ φημί—ἔλεγον, διισχυριζόμην λ 306, ὑπισχνούμην μετὰ μέλ. ἄπαρ. ε 135, ἐνόμιζον Ν 100, χ 35.

φασσα-φόνῳ, δοτ. (φάσσα) τῷ πνίγοντι (φονεύοντι) περιστερὰς «ἵρηκι» Ο 238 †

φάτις, ιν θ. (ἴ. φημί) ὁ λόγος (καὶ ἡ κρίσις) «ἐσθλὴ» ζ 29, «ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν» μετὰ γεν. ἀντικειμενικῆς ψ 362 — ἡ φήμη περὶ τοῦ φόνου τῶν μνηστήρων.

φάτνη, τῇ (πατέομαι) φάτνη, ὁ τόπος ὅπου ἐσθίουσι τὰ κτήνη Ε 271· «ἱππείη, εὐξέστη».

Φαυσιάδης (ᾰ̄) ὁ Υ. τοῦ Φαυσίου Δ 578 †

Φεαί πόλις τῆς Ἠλιδος ο 297 †

φέβω, φέβωμαι, ὠμεθα, εσθαι. πρτ. (ἐ)φέβοντο, φεύγω α' Ἀπολ. Λ 404, προστίθ. καὶ ὁ τόπος χ 299. 6') προστίθεται ἐκεῖνος, ὃν τις φεύγει «ὑπὸ Ἀργείοισιν» Λ 121. γ') φεύγει τινὰ «Τ. υἱὸν» Ε 232. Π. Φερά, πόλ. παρὰ τὸν Ἰάρδανον ποτ. ἐν τῇ βορείῳ «Ἠλιδι Η 135.

Φείδας, αντος, Ἀθηναῖος Ν 691 †

Φειδ-ίππιος, Υ. τοῦ Θεσσαλοῦ Β 678 †

φείδομαι, φειδόμενος, ἀόρ. φείσατ(ο), ἀόρ. μετ' ἀναδιπλ. περιδοίμην, οιτο, ἔσθαι, μέλ. μετ' ἀναδιπλ. περιδήσεται—φείδομαι α') ἀπολ. Φ 101. 6') μετὸ γεν. ι 277, Τ 464 «ἵππων, ἀνδρός, ἡμέων, λαῶν, δέπαος».

φειδὼ θηλ. ἡ φειδὼ π 315 Η 409 οὐδεὶς δικαιοῦται νὰ φέρηται φειδωλῶς, ἤτοι φόνερῶς πρὸς τοὺς νεκρούς.

φειδ-ωλη θ. φειδωλία «δούρων» Χ 244 †

Φειδων, βασ. τῶν Θεσπρωτῶν ξ 316. τ 287.

φεν- καὶ **φα-** (πρβ. γεν- καὶ γα-, τεν καὶ τα καὶ πολλὰ ἄλλα) ῥίζαι ῥηματικῶν τύπων (ἐκ τοῦ φόνος), ἀόρ. ἀναδιπλ. ἔπεφνον, ες, (εν). ομεν, ετε καὶ πέρνε(ν), ὑπ. ῃς, ῃ, ἄπαρ. εμεν, μετ. πεφνόντα, παθ. πρκ. πέφατ(αι), 3 πλ. νται, ἀπ. ἄσθαι, μέλ. τετελεσμ. περήσεαι, -εται — φονεύω «θάνατος» λ 135.

Φενεός, πόλ. τῆς Ἀρκαδίας Β 605 †

Φεραί, ῶν, ῆς, πόλ. τῆς Θεσσαλίας ὁ 798, παρὰ τὴν Βαιβηΐδα λίμνην Β 711.

Φέρε-κλος (κλέος), Υ. τοῦ Ἁρμονίδου, ναυπηγὸς τοῦ πλοίου, δι' οὗ ὁ Πάρις ἀπήγαγε τὴν Ἑλένην Ε 59 †

Φέρης, ητος, Υ. τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυροῦς, Π. τοῦ Ἀδμήτου λ 259 †

φέριστον, ε, οι — βέλτιστον, ἰδίως ἐν τῇ κλητ.=βέλτιστε, ἐξοχώτατε Ζ 123, ι 269.

Φέρουσα, Νηρηΐς Σ 43 †

φέρτατος, (ε), αι ὑπερθ. ὡς καὶ τὸ φέριστος τοῦ φέρτερος, ον, οι, η, αι — ἰσχυρότατος, ὑπέρτατος, ἀμφότερα μετὰ τοῦ «πολὺ» (τὸ ὑπερθ. καὶ μετὰ τοῦ «μέγα») «χερσίν τε βίηφί τε, βίη»· τὸ συγκρ. μετ' ἄπαρ. προτιμότερον, καλλίτερον εἶναι Α 169, μ 109.

φέρτε = φέρετε πρστ. τοῦ φέρω.

φέρτρῳ, τῷ, οὐδ. (φέρω) φέρετρον, αὐτοσχεδία λάρναξ νεκροῦ Σ 236 †

φέρω, ὑποτ. φέρῃσι τ 111, πρστ. φέρτε, ἄπαρ. φερέμεν, πρτ. θαμ. φέρεσκον, κεν, μέλ. οἴσω, ων, μέσ. μέλ. οἴσεται, σόμενος κ. ἑ., ἀόρ. 2 πρστ. οἶσε, σέτω, σετε, ἄπαρ. -σέμεν(αι)· ἐκ τοῦ θέμ. ε-νεκ-, ἀόρ. 1 ἤνεικεν, καν καὶ ἐνείκας, ε(ν), αμεν, ατε, αν, ὑποτ. ἐνείκω, ῃ, εὐκ. κοι, προσ. -κατε, ἄπαρ. ἐνεῖκαι· ἡ εὐκτ. εἶκαι, μετχ. ἐνείκας, ἀόρ. 2 (ἤνεγκεν διάφ. γρ. χ 493), ἄπαρ. ἐνεικέμεν — α') ἐνεργ. 1) φέρω, βαστάζω ἐπὶ τῶν ὤμων ἢ χειρῶν· «τί» «παῖδα τιθήνη», «φέρω νέκυν, Πάτροκλον»· προστίθεται καὶ ὁ τόπος, ὁπόθεν τι φέρεται «ἐκ πόνου, ἐκ πολέμοιο»· ἐπὶ τοῦ πλοίου ν 323, 89· μετὰ δοτ. ὀργαν. «χερὶ» κ 171, χ 183· «ὀνύχεσσι» Μ 202 καὶ «ἐν λέβητι»· ἡ γυνὴ φέρει «ἐν γαστρὶ»· ἐν γαστρὶ φέρει τὸ ἔμβρυον, κυοφορεῖ Ζ 56· καὶ ἐπὶ τῆς γονίμου χώρας, γῆς, δένδρου τ 111, ι 131· φέρω, προσφέρω («θεὸν» προσάγω, ὀδηγῶ φ 196) «δῶρα, ἄποινα, τεύχεα, μῦθον, ἀγγελίην, ἔπεα» α 408, ε 565, «φόως» εὐτυχίαν, ζωήν· «ἦρα, χάριν» χαρίζομαί τινι· «κακόν, ἀ, κακότητα, φόνον,

δηϊοτῆτα, ἄλγεα». 2) μεταφέρω «τινά, τί» (ὑποκ. ἵπποι, ζῷα, «ἅρμα, πέδιλα» α 97), σύρω, ἑλκύω «πάντοσε κλ.», καὶ ἐπὶ ἀνέμου, ἐλαύνω, στρέφω «πῦρ, κονίην»· ἀπομακρύνω, ἀπάγω «νῆα» ι 285, ι 39· λαφυραγωγῶ, ἰδίως μετὰ τοῦ «ἄγειν» Ε 484. Ἡ μετχ. «φέρων» κεῖται πολλάκις χάριν μείζονος ἐναργείας καὶ παραστατικότητος Α 14· τὸ ἀπαρ. (καὶ παθ.) ἕπεται πολλάκις δηλοῦν τὸν σκοπὸν Π 668, Α 798 ἢ τὸ ἀποτέλεσμα ε 343, μ 442. δ') παθ. ἐν γένει φέρομαι ὑπό τινος Π 671, ἐπίσης ἑκουσίως ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ κατά τινος—Ο 743, «ἰθὺς» κατ' εὐθεῖαν Υ 172· ἀκουσίως φέρομαι, ἐλαύνομαι, ἐκσφενδονίζομαι Δ 592, «πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην»· περὶ ἀνθρώπων ἢ πλοίων, ἃ ὑπὸ τῶν κυμάτων καὶ τῶν ἀνέμων φέρονται Ο 628, ι 82. γ') μέσ. φέρω χάριν ἐμαυτοῦ, λαμβάνω, ἀποκομίζω, ἰδίως περὶ νίκης «μέγα κράτος» Ν 486, καὶ ἄθλα ἀγῶνος «κῦδος, δῶρον, τόξα, ἀγλαὰ δῶρα»· «τὰ πρῶτα», «ἕπας, ἡμιπέλεκκα, ἄθλα». φεύγω ἐνσ., ἀπαρ. «ἐμεν(αι), καὶ πρτ. (ἔ) φεῦγ(ε) καὶ θαμ. φεύγεσκε, μέλ. ξομαι, εσθ(ε), ονται, εσθαι, ἀόρ. ἔφυγες καὶ φύγον, ε(ν), θαμ. φύγεσκε, ὑποτ. γ(σι), εὐκτ. οιμι κ. ἑ. ἀπαρ. ἔειν = εἶν, μετ. πρκ. πεφεύγοι, ότες, ἄλλως πεφυζότες (ἐκ τοῦ πεφυγ-ότες τοῦ φύζω, πρβλ. φύζα) Φ 6, Χ 1 καὶ πεφυγμένος, ον (μετὰ τοῦ ἔμμεναι, εἶναι γενέσθαι) φεύγω· α') ἀπολύτ. Δ 173, Ω 356· «ὑπό τινος Φ 23· ἐκ θανάτου π 21 καὶ ἄλ. ἐνίοτε εἰς ἐξορίαν ἀπέρχομαι ν 259 = εἰμὶ ἐν φυγῇ, προστίθεται «ἐξ Ἄργεος, πατρίδα». β') μετβ. ἀποφεύγω «τινὰ» μ 157, Μ 322, διαφεύγω «τινά, τι» ζ 170, μ 260, κ 131, «ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων» = ποῖος λόγος διέφυγε τὸ στόμα σου! π. λ. ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόματός σου. γ') παθ. πεφυγμένος, μετὰ αἰτ.» «μοῖραν» Ζ 488· μετὰ γεν. «ἀέθλων» α 18 δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποφύγῃ τοὺς ἀγῶνας.

φῇ = ἔφη, τοῦ φημί.

φή, ὡσανεί, ὡς Β 144, Ξ 500.

Φηγεύς Υ. τοῦ Δάρητος, ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου ἐν Τροίᾳ Ε 11, 15.

φήγινος ἐπίθ. (φηγὸς) ἐκ δρυὸς Ε 838 †

φηγῷ, ὁν θλ. = δρῦς, παράγουσα καρποὺς ἐδωδίμους· τοιαύτη τις ἵστατο ἐγγὺς τοῦ Ἰλίου Η 22, 66, Ζ 237 «ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ φ. ἵκανεν» [σχῆμ. ὕστερον πρότερον, διότι ἡ δρῦς ἦν πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ Ἰλίου]· «περικαλλέϊ» Ε 693.

φήμη, ην θλ. (φάναι) φήμη ἰδίως λόγος πλήρης σημασίας, προφητεία ἐκ φωνῆς ἀνθρώπου παραχθεῖσα, οἰωνὸς υ 100, δ 35.

φημί (φα, φαίνω) πλὴν τοῦ 2 ἐνεστ. τῆς ὁριστ. ἐγκλίνεται, φησί, φαμέν, φατέ, φασ(ίν), ὑποτ. φῇ(σιν) καὶ φῶ, εὐκτ. φαίην, ης, η, φαῖμεν· φάς, φάντες, παρατ. (ἔ) φῆν, (ἔ) φῆσθα, (ἔ) φῆς η 239. (ἔ) φῆ ω 470, (ἔ) φάμεν, 3 πληθ. (ἔ)φά(σα)ν, ἄνευ ἀπαρ. μέλ. φήσει. Τὸ μέσον ταυτοσήμαντον τῷ ἐνεργ., ἐνσ. προστ. φάο, ἀπαρ. φάσθαι, μετ. φάμενος, η, πρτ. (ἐ)φάμην, (ἔ)φάτο, 3 πλθ. (ἔ)φάντο—ἐξαγγέλλω, φανερὸν ποιῶ, ἀντίθ. κεύθω «ἢ αὐτὸς κεύθω· φάσθαι δέ μοι θυμὸς ἀνώγει» ρ 194, «ἔπος τ' ἔφατ'» = μεγαλοφώνως εἶπε Γ 398, Ζ 253· «ἔπος» δ 370, «φάτο μῦθον» Φ 393· ἀναγγέλλω «φάτο ἀγγελίην» Σ 17 — ἀνήγγειλε· ο 377 ἐνώπιόν τινος ἐκφράζομαι. Τὰ «(οὐ) δέ κε φαίης» (=οὐδὲ) φαίη τις ἄν Γ 220 (δὲν) θὰ ἐνόμιζέ τις, οὐδέποτε κεῖνται ἐπὶ ὡρισμένου ὑποκ.· «ἴσον ἐμοὶ φάσθαι» = φαίνεσθαι ἴσος ἐμοί. Μέσ. (πλὴν τοῦ Ε 184 λέγω, ἔχω ἐν νῷ) νομίζω δ 664, χ 31, 35, λέγω ἐκ παραδόσεως ζ 42· Τὸ «οὐ φημί» = ἀρνοῦμαι ο 213, «ὡς φάτο, ὣς ἔφαθ'» = οὕτως εἶπε συντάσσεται κατὰ κανόνα μετ' ἀπαρ. καὶ ἐπὶ μὲν ταὐτοπροσωπίας (πλὴν τοῦ θ 221, ἔνθα κεῖται αἰτ. μετ' ἀπαρμ. «τῶν δ' ἄλλων ἐμὲ φημὶ πολὺ προφερέστερον εἶναι» πρβλ. Ν 269) τίθεται τὸ ὑποκμ. κατ' ὀνομ. Α 397· ἐπὶ δὲ ἑτεροπροσωπίας κατ' αἰτ. «ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν» Β 129, πρβ. Β 248, 15. Τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρ. ἐξυπακούεται κατ' αἰτ. Ι 35 «ὄφρ' ἔμεν ἀπτόλεμον» (ἔνν. ἐμέ), Δ 351. (ἔνν. ἡμέας, α 168 (ἔνν. μίν) δ 638 (ἔνν. Τηλέμαχον) καὶ τὸ ἀπαρέμφατον παραλαμβάνεται ἐκ τῶν προηγουμένων Ι 329 (ἐν. ἀλαπάξαι) ἢ καὶ ἔξωθεν Σ 126 «εἶναι».

Φήμιος ἀοιδὸς ἐν Ἰθάκῃ α 154, 337, ρ 263, χ 331, Υ. Τερπίου· «περικλυτὸς, ἐρίηρος ἀοιδός».

φῆμις, ιν, θλ. φήμη, λόγος (ο 468 «δήμοιο» ἐκκλησία, σύσκεψις τοῦ δήμου) Κ 207, ω 201 «χαλεπὴν φῆμιν ὄπασσεν».

φῆν = ἔφην, ἴδε φημί· φήνατε εὐκ. τοῦ φαίνω.

φήνη, αι θ. εἶδος ἀετοῦ γ 372 καὶ π 217.

φήρ, φηρσίν, τοῖς θηρίοις Α 268· ἀλλὰ φῆρας τοὺς Κενταύρους Β 743, «λαγνοέντας» = τοὺς δασεῖς.

Φηραὶ καὶ Φηρῆ Ε 543 πόλις τῆς Μεσσηνίας, τότε τῆς Λακωνικῆς Ι 151, γ 488.

Φηρητιάδης, ao Γ. τοῦ Φήρητος, ὁ Εὔμηλος Β 763 καὶ Ψ 376. (ᾰ̃).

φής, φῆς = ἔφης, φῆσθα = ἔφησθα ἴδ. φημί.

φθάν, ἴδε φθάνω.

φθάνω, φθάνεω, μέλ. φθήσονται, ἀόρ. ἔφθης, η καὶ φθῆ, 3 πληθ. φθάν, ὑποτ. φθῆ(σιν), φθήῃ, φθέωμεν, ἐωσιν (ὡς φθῇσθε, ἰῶσιν ἀναγνωστέον π 383, ω 437, ἄμεινον γραπτέον φθῶμεν), εὐκτ. φθαίη, ἄνευ ἀπαρμ. φθάμενος (ᾰ̆), μετ. ἀόρ. μέσ. ο 171 (ᾰ̆ κυρίως φθάνϝω)· —προφθάνω λ 58, πράττω τι πρὸ ἄλλου, προλαμβάνω «τινὰ» Φ 262=τὸ ὕδωρ προλαμβάνει εἰς τὸν ἅγοντα) μετὰ μετ. ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ πρότερον π 383 «φθέωμεν ἑλόντες» (τὸν Τηλέμαχον), καὶ ὅταν ἐνυπάρχῃ δύναμις συγκρίσεως, προστίθεται 1) «ἤ» λ 58 «—πεζὸς ἐὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηῒ»=καίτοι πεζὸς ἦλθες πρότερον, ταχύτερον ἢ ἐγώ. 2) γεν. συγκριτικὴ Δ 51 «φθὰν μέγ' ἱππήων—κοσμηθέντες» = παρετάχυνθησαν πολὺ πρότερον τῶν ἱππέων 3) «πρὶν» Π 322 «τοῦ Θρ. ἔρθην ὀρεξάμενος πρὶν οὐτάσαι ὦμον» ἐπρόφθασε πρὶν ἤ (ἤ γεν. τοῦ ἥ ἐκ τοῦ ὦμον ἤ, ὅπερ καὶ ἄμεινον, ἐκ τοῦ ἔρθη). Ἡ μετ. φθάμενος=πρότερον συνάπτεται δὲ μετὰ ῥ. παρεμφατικῆς ἐγκλίσεως Ε 116 «ἔβαλλε φθάμενος, οὐδέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς».

φθέγγομαι, ὑποτ. φθεγγώμεθα, πρστ. εο, μετ. ομένου, πρτ. (ἐ)φθέγγοντο, ἀόρ. φθέγξατ(ο), ὑπ. φθέγξομ(αι), μετ. ξάμενος, ου, η—φωνὴν (φθόγγον) ἐκβάλλω, πάντοτε ἐπὶ ἀνθρώπων Α 603, κ 228, Κ 457, χ 329 ἐν ᾧ ἔτι ἦχει ἡ φωνὴ τοῦ «ὀλίγῃ ὑπὲ» = τυτθόν, χαμηλοφώνως λαλήσας Ω 170· προστίθεται μετ. «καλεῦντες» μ 249—ἐκάλουν μεγάλῃ τῇ φωνῇ, «ἰάχουσα» Φ 341.

φθείρω, φθείρουσι=καταστρέφουσι ρ 246· παθ. φθείρεσθ(ε)=καταστρέφεσθε Φ 128.

Φθειρῶν, Φθερῶν, ὄρος Καρίας Β 868.

φθέωμεν, ἐωσι, φθῆ, φθήῃ, φθῆσιν, ἴδε φθάνω.

Φθίη, δοτ. Φθίῃφι Τ 323 α') πρωτεύουσα τῶν Μυρμιδόνων καὶ τοῦ Ἠλέως Β 683. β') ἡ χώρα αὐτῆς, τὸ κράτος τοῦ Ἀχιλλέως, μετὰ τοῦ «Ἑλλάς» Ι 395.

Φθίηνδε=εἰς Φθίαν Α 169, Τ 330.

φθίμενος, ἴδε φθίνω.

φθινύθω, φθινύθει, ουσι(ν), ὑπ. ω, πρτ. φθίνυθον καὶ θαμ. φθινύθεσκε· α') μετβ. καταστρέφω, φθείρω «οἶνον» ξ 95, «οἶκον ἐμὸν» α 250 «—φίλον κῆρ» Α 491 τὴν καρδίαν του κατέτηκε (ἄλλ. ἀμετ. τὸ δὲ κῆρ αἰτ. τῆς ἀναφορᾶς)· «μευ—φίλον κῆρ ἀμφ' ἐμὲ ὀδυρόμενοι» κ 485,—σπαράσσουσι τὴν καρδίαν μου κλαίοντες δι' ἐμέ, ἤτοι οἱ θρῆνοι αὐτῶν σπαράσσουσι τὴν καρδίαν μου. β') ἀμετβ. φθείρομαι, φθίνω, τήκομαι «τῆς—παρειαὶ» ρ 530, «φθινύθουσι μαρνάμενοι» Ζ 327 = καταστρέφονται πολεμοῦντες. μ 131 «οὐδέποτε φθινύθουσι» δηλ. οἱ βόες καὶ μῆλα.

φθίνω (ῐ. ἐκ τοῦ φθινϝω) παρασχημ. τοῦ φθίω, ὑπ. φθίῃς δ 368, παρτ. ἔφθιεν Σ 446, φθίνουσε (ῐ), φθινέτω, φθίνοντος, όντων. Παθ. μέσ. μέλ. φθίσονται, αθ(αι) παρκ. ἔφθιται, ὑπερσ. ἐφθίμην, 3 πλ. ἐφθίαθ'=ατο, ἀόρ. 2 συγκεκ. ἔφθιτ(ο), ὑποτ. ωμαι, ὀμεσθα, εὐκτ. ἰμην (ῐ), ῖτ(ο), ἀπαρ. ἰσθαι, μετ. ἰμενος (ῐ), ου, οιο, οισι, ἀόρ. παθ. 3 πληθ. ἔφθιθεν. — α') μεταβ. μόνον ὁ μέλ. φθίσει, ειν, καὶ ὁ ἀόρ. 3 πλ. φθῖσαν, ὑπ. ωμεν, ἀπ. ῖσαι· καταστρέφω, φθείρω, ἀφανίζω Π 461, «παῖδα» υ 67· «τοκῆας» π 428 «τὸν—»—κτείναι. β') ἀμετάβ. κατατήκομαι, καταστρέφομαι 1) ἐπὶ ἀνθρώπων Δ 251. «ὑπ' Ἀργείων» Θ 359· «κακὸν οἶτον»=ἀποθνήσκειν οἰκτρῶς, «φθιμένου ἑτάροιο» Π 581· 2) ἐπὶ χρόνου «φθίνοντος μηνός, μηνῶν» λήγοντος, τελευτῶντος ξ 162 κ 170· «φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἥματα» π 39 = διέρχονται, παρβ. λ 330, ε 161.

Φθῖαι, ων, κάτ. τῆς Φθίας Ν 686, 693.

φθῖσ-ήνωρ, φθισήνορα = τὸν τοὺς ἄνδρας καταστρέφοντα «πόλεμον» Β 833. Ἰλ.

φθισί-μβροτος, ον (φθῖ. βροτὸς) ἡ τοὺς βροτοὺς φθείρουσα «μάχη, αἰγίδα» χ 297.

φθογγή, φθογγῆς, ἡν θηλ. (φθέγγομαι) φθόγγος, φωνὴ Β 791, ε 167 «αὐτῶν τε (Κυκλώπων) φθογγὴν ὄϊῶν τε καὶ αἰγῶν» κατὰ ζεῦγμα μετὰ τοῦ ἐλεύσομεν συνάπτεται.

φθόγγος, φ, ον ἁρσ. (φθέγγομαι) ὁ ἦχος τῆς φωνῆς, ἡ φωνὴ· «φθόγγῳ ἐπερχόμεναι» σ 198, ἡ δοτ. ὀργανικὴ=μεγάλῃ τῇ φωνῇ, δηλ. λαλοῦσαι πρὸς ἀλλήλας εὐάδιζον.

φθονέω, έεις, έοιμι, έειν, έουσ(α) (φθίνω) φθονῶ, ἀπαγορεύω, κωλύω α') «τινί τινος» ζ 68, «οὔ τοι—ἠμὶ ὀνων». β') μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ ἀπαρ. λ 381, τ 348. γ') μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. α 346, δ') μετὰ γεν. σ 16 —οὐ χρή σε φθονεῖν τῶν ἀλλοτρίων. ε') μετὰ δοτ. προσώπ. ρ 400 «οὔ τοι φθονέω» δηλ. δόμεναί σὲ οἱ ἑλόντα.

-φι(ν) λείψανον πολλῶν ἀρχαίων πτωτικῶν προσχηματισμῶν ἀπασῶν τῶν κλίσεων· ἐν τῇ α' κλ. ηρι καὶ ῆρι, ἐν τῇ β' ὄρι, ἐν τῇ γ'

Δημόσια κεντρική βιβλιοθήκη Βόλου

εσφι(άλλὰ ναῦφι),ἐπὶ προσώπων μόνον«(ἐκ)θεόφι καὶ αὐτόφι«· ἐπέχει δὲ θέσιν γεν. καὶ δοτ. ἑνικ. καὶ πληθ. ἀριθμοῦ· α') ὡς γεν. «δακρυόφι πίμπλαντο»=δακρύων Φ 295, μ 45, Λ 350, Π 762, καὶ μετὰ προθ. «ἐξ εὐνῆφιν, ἀπ' αὐτόφιν, κατ' ὄρεσφι, ὑπὸ κράτεσφιν», καὶ εἰς τὸ ἐπίρ. ἶφι=ἐξ· χρονικῶς· μετὰ τοῦ «ἅμα» ἐν τῷ «φαινομένηφιν» ὃ 407, β') δοτ. ὡς κυρίως δοτ. Β 363, παρὰ τὸ «ἀτάλαντος», παρὰ ῥήματα Ν 700, Γ 338, ρ 4· «παλάμηφιν ἀρήρει», «θεόφιν»=θεοῖς, καὶ μετὰ προθ. «παρὰ ναῦφι»=παρὰ ναυσίν, «σὺν ὄχεσφιν», ἔτι καὶ μετὰ τῶν «ἐπί, ἀμφί, πρός, ὑπό»· ἀμφίβολον Μ 114, Ζ 500, ο 267, Χ 107.

φιάλη (ἴ), η, ην, ἀγγεῖον ἐκ μετάλλου κατεσκευασμένον· α') εἶδος λέβητος (ὡς τάσι) Ψ 270 «—ἀπύρωτον», ἧν ἐλάσσονος ἀξίας ἢ ὁ «λέβης ἄπυρος» Ψ 267, διότι πρόκειται ὡς πέμπτον βραβεῖον Ψ 616· λέγεται «ἀμφίθετον ὡς ἔχον δύο λαβάς, εἰς τοιοῦτον ἀγγεῖον μετὰ δύο λαβῶν ἐτέθησαν τὰ ὀστᾶ τοῦ Πατρόκλου· πρβλ. ω 74, ἔνθα τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ ὀστᾶ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου ἐτέθησαν λέγεται «χρύσεος ἀμφιφορεύς», β') πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν ὀστῶν Ψ 243 «χρυσέη», 253 «ἐς χρυσέην» τὸ αὐτὸ ἀγγεῖον ἐν Ψ 91 «σορός», ἐν Ω 75 «λάρναξ» καλεῖται=κάλπη.

φίλαι, φίλατο, ἴδε φιλέω.

φιλέω, φιλεῖ καὶ -έει, εὐκ. φιλοίη, ἀπαρ. φιλεῖν μόνον ο 74, μετχ. εὐντας, πρτ. (ἐ)φίλει, ἄλλως ἐν τῷ ἑνσ. καὶ πρτ. πάντοτε ἀσυναίρετον, ὑπ. ἐῇσι, εὐκ. ἔοι, ἀπ. ἡμέναι, πρτ. θαμ. φιλέεσκε, μέλ. ἀπ. ησέμεν, ἀόρ. ἐφίλησα, ε. αν καὶ φίλησα, σ(ε)· παθ. 3 πλθ. ἀόρ. (ἐ)φιλήθεν Β 668 καὶ ἐκ τοῦ μέσ. μέλ. φιλήσεαι — α') εὐνοῶ, ἐκτιμῶ, ἀγαπῶ 1) μετ' αἰτ. προσωπ. «ὃν Ζεὺς κῆρι—» Ι 117, πρβ. Δ 196, θ 63. Οἱ γονεῖς καὶ τὰ τέκνα, ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ σύζυγος, ὁ κύριος καὶ οἱ ὑπηρέται ἀγαπῶσιν ἀλλήλους Ν 430 «τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ μήτηρ», πρβ. Ι 481, Γ 388 (ἡ Ἑλένη τὴν γραῖαν θαλαμηπόλον), ξ 62 (ὁ Ὀδυσ. τὸν Εὔμαιον)· «ἐκ θυμοῦ» ἐγκαρδίως· καὶ μετ' αἰτ. πράγματος ξ 83 «σχέτλια ἔργα». 2) μετὰ διπλῆς αἰτ. ο 245 «τινὰ παντοίην φιλότητα»=ἐκδηλοῦν τινα παντὶ τρόπῳ τὴν ἀγάπην· «ἐφίλησεν ἐκ Διὸς»=ἠνοήθησαν ὑπὸ τοῦ Διός. β') φιλοφρόνως μεταχειρίζομαί τινα, περιποιοῦμαί τινα, ἰδίως ξενίζω. ἐπιμελοῦμαι ὃ 175, ε 135· παθ. «παρ' ἀμμι φιλήσεαι»=θὰ φιλοξενηθῇς παρ' ἡμῖν. Μέσ. ἀόρ. 1 (ἐ)φίλατο, πρστ. φῖλαι=εὐνοῆσαι «περὶ πάντων»=μᾶλλον ἢ πάντας τοὺς ἄλλους Υ 304.

φιλ-ηρέτμοισι(ν) δοτ. πλθ. (φί. ἐρετμόν) — φίλοις τῶν ἐρετμῶν, τῆς κωπηλασίας· καὶ ἀπὸ μέρους=φιλοναύταις, ναυτικοῖς «Ταφίοισι, Φαιήκεσσι» α 181, ε 386.

Φιλ-ητορίδης, Γ. τοῦ Φιλήτορος, ὁ Δημοῦχος Υ 457 †

Φιλ-οίτιος, ποιμὴν τοῦ Ὀδυσσέως υ 185, 254, ρ 240, 388, χ 268, 286, 359.

φιλο-κέρτομε κλητ. (κέρτομος) εἴρων, φιλοσκώμμων, ὁ φιλῶν σκώπτειν χ 287 †

φιλο-κτεανώτατε κλητ. (ἱεπ. κτέανον) πλεονεκτικώτατε, φιλοχρηματώτατε Δ 122 †

Φιλο-κτήτης, αο, Γ. τοῦ Ποίαντος γ 190, θ 219, Β 718, 725.

φιλο-μμειδὴς (σμειδὴς) ὁ φιλῶν νὰ μειδιᾷ, φιλόγελως «Ἀφροδίτη» Γ 424. Ἰλ.

Φιλο-μηλείδης, αο, βασ. τῆς Λέσβου, ἐξαναγκάζων τοὺς ξένους εἰς πάλην δ 343.

φιλο-ξεινοι=φιλόξενοι ζ 121. Ὀδ.

φιλο-παίγμων, φιλοπαίγμονες (παίζω) ὁ εὐχαρίστως παίζων, «-ὀρχηθμοῖο» ψ 134 †

φίλο-πτόλεμος, φιλοπτολέμων, οισι(ν), φιλοπόλεμος, πολεμικὸς Π 65. Ἰλ.

φίλος (ῐ), η, ον κ. ἐ., συγκρ. φιλίων τ 351 καὶ ω 268, καὶ φίλτερος, ον, οι, ὑπερθ. φίλτατος, ον, ε (φίλταθ'=ατε), οι, η, αι (σφε, σφί, σφίτερος, βεβαίως ἐκ τοῦ σφέ-ιλος, σφῶλος, φῖλε Δ 155, Ε 359) — ὁ ἑαυτοῦ, ὁ ἰδικός του, οὗτος «εἷμαι, αἰῶνος» καὶ ἰδίως ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος «χεῖρες γυῖα, γούνατα, βλέφαρα»· πλθ. οἱ ἑαυτοῦ, οἱ προσήκοντες αὐτῷ, δηλ. οἱ συγγενεῖς (οἱ φιλούμενοι) ὃ 475· ἔπειτα ἀρεστὸς («ἦδύς» Η 387), ἀγαπητὸς «τινί ἐστι» («εἴη, γένοιτο» Δ 17, «καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ»· μετ' ἀπαρ. Δ 372· πρβ. Δ 106, ἐν γένει συνήθως εὐνοϊκός, προσφιλής· ἐν προσφωνήσει «φίλος» α 301 καὶ «φίλε τέκνον» δ 363, «φίλη κεφαλή»=προσφιλέστατε, «φ. θάλος» καὶ ἀντὶ οὐσ. Ι 146· Β 56 φιλόφρων, φιλικός «μῆδεα, φίλα φρονεῖν τινι, εἰδέναι»=φιλικῶς διάκεισθαι πρός τινα· (φῖλε ἐν ἀρχῇ στίχου Δ 155). φιλότης, ότητος, τι, τ(α) θηλ. (ἴδ. φίλος) α') φιλία «τιθέναι»=συνάπτειν· «ἔταμον» μετὰ τοῦ «ὅρκια» κατὰ ζεῦγμα=τελεῖν θυσίαν φιλίας καὶ συμμαχίας. β') φιλοξενία ο 537, 55. γ') ἀγάπη, συνουσία, ἰδίως μετὰ τοῦ «ὁμωθῆναι, μίσγεσθαι, μιγάζοντο»=ἑνοῦ-

Δημόσιο Κοινωνικό Ιδρυμα Βάμος

σθαι πρὸς ἐρωτικὴν ἀπόλαυσιν Ξ 198, N 636, ῶ 267.

φιλοτήσια οὐδ. (φιλότης) «ἔργα» = ἐρωτικὴ ἀπόλαυσις, ἀφροδίσια λ 246 †

φιλο-φρυσύνη θηλ. (εὖ φρων) ἡ φιλία, προθυμία, δεξίωσις λ 246 †

φιλο-ψευδής (ψεῦδος) ὁ ἀγαπῶν τὸ ψεῦδος Μ 164 †

φίλως = εὐχαρίστως τ 461.

φιτρός, φετρῶν, οὺς ἀρσ. (φιτυρός, φῖτυ) παχέα ξύλα, κούτσουρο, σχίζα, κορμὸς Μ 29, (εἶναι γεν. τῆς ὕλης) μ 11. Ἰλ.

φλεγέθω, φλεγέθει, ουσι, οντι, παθ. εὐκ. 3 πλ. φλεγεθοίατο (φλέγω) α') ἀμετβ. καίω, φλέγω «πυρσοὶ» Σ 211, Φ 358. β') μετβ. πυρπολῶ «πόλιν» Ρ 738, καὶ παθ. Ψ197.

φλέγμα, τὸ (φλέγω) = φλὸξ Φ 337 †

Φλέγυες ἤ ύαι, ληστρικὸν φῦλον ἐν Θεσσαλίᾳ Ν 302 †

φλέγω, φλέγει, καίω Ψ 13 ἀληθ. τὰς ἀκρίδας· πρβ. παθ. φλέγετο=ἐκαίοντο.

φλέψ, φλέβα, τήν, ἡ μεγάλη ἀρτηρία, ἡ ἐπικαλευμένη ἀορτὴ Ν 546 †

φλίβω μόνον μέλ. μέσ. φλίψεται = θλίψεται «ὤμους» ρ 221 † θὰ ἀποτρίψῃ τοὺς ὤμους του.

φλιή, ῆσι, ἡ παραστάς, σταθμὸς ρ221 † (ἰ)

φλόγεος, φλόγεα οὐδ. πλθ. (φλὸξ) στίλβοντα Ε 745 καὶ Θ 389.

φλοιός, όν, ὁ φλοιός, τὸ λέπος τοῦ ξύλου Α 237 †

φλοίσβος, ου καὶ οια γεν. (φλύζω) κυματισμός, ὁ θόρυβος τῶν μαχομένων Ε 322.

φλόξ, γός, γί. γ(α) θηλ. (φλέγω) φλὸξ Θ135. «ἄσβεστος. παμφανόωσα, δεινή».

φλύω, ῦσε ἀναφλύω.

φοβέω, φοβεῖ, εἶτε, έουσι, ἀόρ. φόβησα, ἐφόβησας, (ἐ)φόβησε(ν), ῆσαι·ἐκφοβίζω, τρέπω εἰς φυγήν τινά· παθ. ἐνικ. φοβεῖται, έονται, έσθαι, εύμενος, πρτ. φοβέοντο, ἀόρ. 3 πλθ. (ἐ)φόβηθεν, «θησαν, θεὶς (πλὴν τοῦ π 163 μόνον ἐν Ἰλ.), πρκ. πεφοβημένος, οι, ὑπερσ. 3 πλθ, πεφοβήατο α') ἐνεργ. φυγαδεύω Ρ 177, Φ 267 — διώκουσιν. β') μέσ. καὶ παθ. φεύγειν «ὑπό τινος» ο 149 καὶ «ὑπό τινι» Ο 637· μέσ. μέλ. φοβήσομαι «τινα» Χ 250.

φόβος, οιο, ου, ον ἀρσ. (φέβομαι) φυγὴ «κρυόεντος» ρριχώδης Ι 2· «μήστωρα» ὁ ἐμπνέων τρόμον καὶ φυγήν, «πρὸ φόβοιο» ἕνεκα φόβου· «Αἴαντι ἐν—ὦρσεν»=ἐνέβαλεν εἰς τὸν Αἴαντα τὸ αἴσθημα τοῦ φόβου, τὴν ἰδέαν τῆς φυγῆς· ἡ ῥρίκη τῆς φυγῆς Ε 379. — φόβονδ(ε)=εἰς φυγὴν «τρωπᾶσθαι» = τρέπεσθαι, «ἔχε ἵππους» = στρέψον τοὺς ἵππους, «ἀγορεύειν» ἀποβλέπειν εἰς τὴν φυγὴν ω 57. (Ἰλ.) «ἀργαλέος, δυσκέλαδος, θεσπέσιος, κρυερὸς, κρυόεις, ὀλοός».

Φόβος, θεράπων τοῦ Ἄρεως Ο 119, υἱὸς Ν 299, Δ 440, Α 37.

Φοῖβος (φοϜος ἐκ τοῦ φαϜος) θεὸς τοῦ φωτὸς «Ἀπόλλων» Υ 68 προ, συνήθως ἐπιτασσόμενον, παλλάκις παραλειπόμενον, «ἀκερσεκόμης, ἄναξ, ἀφήτωρ, ἑκάεργος χρυσάορος, ἥιε, φίλε, δεινός.

φοινήεις -εντα (φοινὸς) αἵματος χρῶμα ἔχων. ἐρυθρὸς «δράκοντα» Μ 202 καὶ 220.

Φοίνικες, κάτ. τοῖς Φοινίκης δ 83, ξ 291, ἔμποροι, ναυτικοὶ καὶ πολυμήχανοι ο 415, 419, γνωστοὶ ὡς τεχνῖται καὶ πειραταὶ ξ 288, ο 473. Πρωτεύουσα αὐτῶν ἡ Σιδών.

φοινικόεις, όεντα, έσσαν, έσσαι (κατὰ συνίζησιν=ούσσ) (τ. φοῖνιξ) ἐρυθρὸς Θ 116, ψ 717. «χλαῖνα, σμώδιγγες».

φοινῖκο-πάρῃος, — παρῄους (παρειὰ) ὁ ἔχων πορφυρᾶς παρειὰς (ὁ ἔχων ἐρυθρῶς κεχρωματισμένα τὰ ἔμπροσθεν μέρη) ἐπὶ τῶν πλοίων, ὧν τὰ πλευρὰ εἶναι ἐρυθρῷ χρώματι κεχρισμένα λ 124 καὶ ψ 271.

Φοῖνιξ, ικος α') Π. τῆς Εὐρώπης Ξ 321. β') Υ. τοῦ Ἀμύντορος, σύμβουλος τοῦ Ἀχιλλέως, πρὸς τὸν πατέρα τοῦ ὁποίου καταρασθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ πατρὸς κατέφυγεν· ὁ Πηλεὺς καθιστᾷ αὐτὸν ἡγεμόνα τῶν Δολόπων καὶ παιδαγωγὸν τοῦ υἱοῦ του, ὃν καὶ συνώδευσεν εἰς Τροίαν Ι 223, 427· «διίφιλος, ἀντίθιος, γέρων ἱππηλάτα, διοτρεφὲς».

φοῖνιξ α') φοίνικος ὁ. φοῖνιξ (δένδρον) ζ 163 † β') χρῶμα φοινικοῦν «φοίνικι» μὲ ἐρυθρὰν χρωματιστικὴν ὕλην Δ 141, «φοίνικι φαεινὸς» Ζ 219, ἀπαστράπτων, καταπόρφυρος. γ') ἐπίθ. πορφυρόχρους, «ἵπποι» Ψ 454 †

φοίνιος, οὐδ. ον (φόνος) (αἱματόχρους) βαθὺς ἐρυθρὸς σ 97 †

φοινός οὐδ. ὀν (φοϜινός, φάϜος) στιλπνός, ἐρυθρὸς «αἵματι» Π 159 †

φοιτάω, φοιτᾷ, ῶσ(ι), ῶντι, πρτ. (ἐ)φοίτων, (ἐ)φοῖτα, 3 δυϊκ. φοιτήτην, 3 πλ. (ἐ)φοίτων, ἀόρ. φοιτήσασα—συχνάζω, ἔρχομαι ἐπαναλημμένως, περιφέρομαι, τρέχω ἐξῶ καὶ ἐκεῖ Ω 533· μετὰ διορισμοῦ τοῦ τόπου Ε 528 «ἀν' ὅμιλον», «ἐπὶ πολλὰ —ἴχρια νηῶν» «ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατὸν» = τῇδε κακεῖσε κατὰ τὸ στρατόπεδον,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

«ἄλλοθεν ἄλλος» ε 401, ἤρχοντο, «ἐς εὐνὴν «παντόσε» Μ 266· μεταφ. καὶ εἰς τὰ πτηνὰ Θ 182.

φολκὸς (κατ' ἀφαίρ. ἐκ τοῦ ἑφολκὸς) στρεβλόπους, στραβοπόδης (Θερσίτης) Β 217 †

φονεύς, φονῆος, ῆας, ἀρσ.=φονεὺς Σ 335.

φονή, φονῆσιν, ταῖς (φεν—) σφαγή, αἱματοχυσία, φόνος Κ 521· σπαραγμὸς Ο 633.

φόνος, οιο. ου, φ, ον, οι ἀρ. (φεν) α') φόνος μετὰ τοῦ «κῆρε» Β 352, «ἀνδροκτασίας τε»· «τεύχειν» προξενεῖν Ε 652, δ 771, «φυτεύει» δ 165, «μερμηρίζει» μελετᾷ, διανοεῖται «φέρει» Ρ 757· αἰτία θανάτου Π 144, Τ 391 = φονευθέντες Κ 298. 6') τὸ αἷμα τὸ ἐκ τοῦ φόνου ἐκχυθέν· «ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φ.»=ἐκειντο ἐν τῷ τόπῳ, ἐνῷ ἐφονεύθησαν Ω 610· πρβ. χ 376 τὸ φονικὸν αἷμα τῶν κατασπαραχθέντων θηρίων «ἐρευγόμενοι φ. αἵματος» (οἱ λύκοι) Π 162, περιέμενέ τις αἷμα φόνου.

φοξὸς (φώγειν) «κεφαλὴν» ὁ ἔχων τὴν κεφαλὴν ἔμπροσθεν μὲν συμπεπιεσμένην, ὄπισθεν δὲ εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσαν, οἱονεὶ πεπονοκέφαλος, ὀξυκέφαλος (ὁ Θερσίτης) Β219†

Φόρβας, αντος α') βασ. τῆς Λέσβου, Π. τῆς Διομήδης Ι 665. 6') εἷς τῶν πλουσίων Τρώων, Π. τοῦ Ἰλιονέως Ξ 490.

φορβή, ῆς, τῇς (φέρω) τροφὴ (ἐπὶ ζῴων) Ε 202 καὶ Α 562.

φορεύς, πλ. φορῆες, οἱ (φέρω) οἱ μεταφέροντες τὰς σταφυλάς, οἱ ἀμπελουργοὶ Σ 566†

φορέω, φορεέτε κ. ἑ, ὁ ἐνσ. πάντοτε ἀσυναίρετος, ὑπ. ἐησι, ἀπ. ἐειν, πλὴν τῆς εὐκτ. οἴη, ἀπ. ἦναι, ἧμεναι· παρτ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀσυναίρετος (ἐ)φόρει, (ἐ)φόρεον [ἐν χ 456 ἀνάγν. -ενν], θαμ. φορέεσκε(ν), ἀόρ. φόρησεν, μέσ. πρτ. φορέοντο (φέρω)—φέρω, κομίζω «σκῆπτρον» Α 238, «ἐφόρεον δμωαί» χ 456 δηλ. τὰ πρὸς καθαρισμὸν «ὅπλα—νῆες—φορέουσιν» Θ 390· φορῶ Ο 530 «θώρηκα, τεύχεα, ἱμάντας»· «θαρὸν—ἐρίφοισι»· καὶ μεταφ. ρ 245, «ἀγλαΐας, τὰς ὑβρίζων φορέεις»· τὴν ἀλαζονικήν σου συμπεριφοράν, «κλέος» τ 333· παραφέρω, παρασύρω «οἱ ἵπποι Πηλείωνα» Β 770, πρβ. Κ 323.

φορήμεναι, φορῆναι ἴδε φορέω.

Φόρκυς, υν. α') εἷς τῶν Φρυγῶν ἡγεμόνων Υ. τοῦ Φαίνοπος Β 862, Ρ 218. 6') Φόρκυς, ῦνος, ὁ θαλάσσιος γέρων, Π. τῆς Θοώσσης α 72, ν 96, 345. Φόρκυνος λιμὴν ἐν Ἰθάκῃ ν 96 καὶ 345.

φόρμιγξ, ιγγος, ι, α, ες θηλ. εἶδος κιθάρας, ὄργανόν τι ἔγχορδον ἔχον ζυγὸν καὶ στρόφιγγας «κόλλοπας», χρυσόμενον ὑπὸ τῶν ἀοιδῶν (ἡρώων, οἷος ὁ Ἀχιλλεὺς Ι 186 «τὸν δ' εὗρον φρένα τερπόμενον φ. λιγείῃ, καλῇ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν», ἀλλ' ἐξαιρετικῶς· ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος Ω 62) πρὸς συνοδείαν τοῦ ἄσματός των Α 603, θ 67. Περὶ τῆς χρήσεως πρβ. φ 406. Ἦτο δὲ ὁμοία τὸ σχῆμα πρὸς τὴν «κίθαριν». «γλαφυρή, περικαλλής».

φορμίζων = κρούων τὴν φόρμιγγα Σ 605· καὶ ἐπὶ τῆς κιθάρεως α 155 = τὰς χορδὰς ῥυθμίζων. Ὀδ.

φορτίς, φορτίδος, τῆς (φόρτος)—φορτηγὸν πλοῖον, ὁλκὰς ε 250 καὶ ι 323· ἴδε Εἰκ. λ. ἀμφιέλισσα.

φόρτος, ου, ον (φέρω) τὸ φορτίον τοῦ πλοίου θ 163 καὶ ξ 296.

φορύνω, παθ. παρτ. φορύνετο (ὑ. πορφύρω) ἐμολύνετο, ἐκαλινδοῦτο χ 21 †

φορύσσω, ἀόρ. μετ. φορύξας (πορφύρ-ω) ἀλείψας σε, μολύνας, αἱματόφυρτόν σε ποιήσας «αἵματι» σ 336 †

φόως, φόωσδε, ἴδε φάος.

φραδὴς, μόνον γεν. φραδέος (φράζω) «νόου ἔργα τέτυκται»=ὀφείλει τις νὰ ἔχῃ ἐνταῦθα φρόνησιν Ω 354 †

φράδμων (φραδὴς) προσεκτικός, συνετὸς Π 638.

Φραδμονίδης, ην, Υ. τοῦ Φράδμονος, ὁ Ἀγέλαος Θ 257.

φράζω (θέμα φραδ-jω), ἀόρ. φράσε, ἀόρ. μετ' ἀναδιπλ. πεφράδον, (ἐ)πέφραδε(ν), παφράδοι, δέμεν καὶ δέεν· μέσ. ἐν. φράζεαι, ὑπ. ὠμε(σ)θ(α), προσ. φράζεο καὶ ζευ, ἀπαρ. ζεσθαι, παρτ. θαμ. φραζέσκετο, μέλ. φράσομαι, σσομαι, σσεται, σσόμεθ(α), ἀόρ. (ἐ)φρασάμην, ἐφράσαθ' = (ἐ)φράσ(σ)ατ(ο), (ἐ)φράσ(σ)αντο, ὑπ. φράσσεται, πρσ. φράσαι· παθ. ἀόρ. ἐφράσθης (φραδὴς) Ξ 335. α') ἐνεργ. δεικνύω, φανερώνω· μετ' αἰτ. «δόμον ὃν—πεφραδέμεν» η 49, «πατρὸς—δῶ» ο 424· προστίθ. δοτ. τοῦ προσ. «κώδειαν—Τρώεσσι»=ἔδειξε τὴν κεφαλὴν τοῖς Τρ. Ξ 500, κ 549, θ 68· ὠδήγησεν αὐτὸν νὰ καταβιβάσῃ διὰ τῶν ἰδίων του χειρῶν τὴν φόρμιγγα· παραγγέλλω, ἐπιδεικνύω Κ 127, Ψ 138· «μῦθον» τὸ πρᾶγμα δηλῶ, ἐξαγγέλλω. 6') Μέσ. φανερὸν ἐμαυτῷ ποιῶ· 1) παρατηρῶ, αἰσθάνομαι (νοῶ) «Ἰδ. ἐφράσαθ' ἵππους»=ἐθεάσατο Ψ 450, δ 71· «ἑσάντα, ὀφθαλμοῖσι, τινά» μετὰ μετ. Κ 339, χ 129—(τὴν λαύρην) τὴν ὁδὸν ταύτην διέταξε τὸν ὑφ. νὰ φυλάττῃ (νὰ προσέχῃ).

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

2) διανοοῦμαι, σκέπτομαι «φράζεο, Δαρδανίδη» μετ' ἐφαρτωμένης προτάσ. «εἰ, ὅπως» μετὰ μέλ. Δ 83, ο 167, π 237, 257, ἢ ὑποτ. καὶ τοῦ «κεν, «ὅττι κεν» ψ 140, ἢ—ἢ» μεθ' ὑποτ. καὶ τοῦ «κεν» Ι 619, «ὡς κεν» «μὴ» Π 446, Ε 411 = βλέπε, πρόσεχε μή. 3) βουλεύομαι, μελετῶ «τινί τι» λ 624, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ βαρύτερον εἰς ἐμὲ ἀγῶνα» ὁρίζω τι τινὶ Ψ 75· προορίζω περί τινος, ἐπὶ τοῦ Διός.

φράσσω, ἀόρ. 3 ἐν. φράξε, μετχ. ξαντες, Μέσ. ἀόρ. φράξαντο, ἀόρ. παθ. φραχθέντος (φρακ-ίω)· α') ἐνεργ. φράζω ε 256 συνέφραξε τὰ μεταξὺ τῶν σανίδων τῆς σχεδίας κενὰ διὰ πλεγμάτων ψαθοειδῶν ἵνα μὴ διέρχηται τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης Μ 263, καλύψαντες τὰς ἐπάλξεις δι' ἀσπίδων βοείων «βύνοΐσι βοῶν» «δόρυ δουρί» Ν 130, προσεγγίσαντες δόρυ πρὸς δόρυ ἵνα ἡ φάλαγξ συνεχὴς γείνῃ. 6') μέσ. Ο 566 = περιέφραξαν τὰς ναῦς αὐτῶν διὰ χαλκίνου φραγμοῦ «ἔρκεϊ, χαλκείῳ», «φραχθέντες Ρ 268=ἀσφαλίσαντες ἑαυτούς.

φρέαρ, πλ. φρείατα οὐδ. φρέατα Φ 197 † φρήν Κ 45, φρενός, ἡ ζ 65, α, φρένες, ῶν, εσί(ν), ἑνας — α') ἐν πρώτοις μόνον πλθ. τὸ διάφραγμα τὸ διαχωρίζον τὰ λεπτότερα ἐντάσθια, καρδίαν καὶ πνεύμονας ἀπὸ τῶν λοιπῶν, ὡς καὶ τοῦ ἥπατος Π 481, Κ 10, ι 301· «ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν»· ἐντεῦθεν αἱ φράσεις «κραδίη, ἦτορ, θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ» καὶ αὐταὶ αὗται «ἀμφὶ μέλαιναι» ἀμφοτέρωθεν (πέριξ) μέλαιναι. Ἡ λέξις κυμαίνεται μεταξὺ τῆς κυρίας καὶ τῆς μεταφορικῆς σημασίας. 6') ὡς ἕδρα τοῦ νοεῖν, θέλειν, αἰσθάνεσθαι· αἴσθησις, νοῦς, καρδία, συνείδησις κ 493, «ἤσι φρεσὶ» Ρ 260 μόνον ἐξ ἰδίας μνήμης, καὶ ζωὴ Ψ 104, «θεῖναι ἐν φρεσίν» ἐνέκνευσεν εἰς τὸν νοῦν του· «μετὰ καὶ ἐνὶ φρεσίν»· νοῦς «ἐσθλαί, ἀγαθῇσι»· «βλάπτειν, ἐλεῖν, ἐξέλετο» ἐστέρησε· φρόνημα ὡς θέλησις «ἐτράπετο» συχν. περὶ αἰσθήματος καὶ παθῶν, καὶ «φρένα» ὡς αἴτ. τῆς ἀναφορᾶς δεικνύουσα τὸν τόπον, εἰς ὃν ἡ κίνησις τῆς ψυχῆς διήκει· «χαρείη δὲ φ. μήτηρ, γάνυται—φ. ποιμένι»· ἐνικ. περὶ πολλῶν θ 131· «κατὰ φρένα» καὶ «κατὰ θυμόν» ἐν τῷ νῷ καὶ τῇ καρδίᾳ Α 193· «αἰνέσιμοι, πευκαλίμῃσι, ἐσθλαί, ἔμπεδοι.

φρήτρη, ας, «ηριν ὡς δοτ. θηλ. (φράτηρ) φρατρία, μέρος φυλῆς Β 362—3. Ἰλ.

φρίξ, φρῑκός, ἡ, φρῖχ'=φρῖκα — φρικίασις, ἰδίως ἡ ἐλαφρὰ κίνησις τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης Η 66, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἐπιχέεται φρικίασις διὰ τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ Ζεφύρου· «μέλαινα».

φρίσσω, ει, συσι, ἀόρ. ἔφριξεν, ξας, πρκ. περφρίκασι, ὕδαι — α') ἀνορθοῦμαι, φρίσσω «φάλαγγες, στίχες, μάχη» Δ 282, Η 62, περὶ σταχυοφόρων ἀρούρων Ψ 599. 6') φρικιῶ, ἀνατριχιάζω· τὸ «νῶτον, λοφιὴν» εἶναι αἰτ. τῆς ἀναφορᾶς κατὰ τὰ νῶτα, τὴν λοφιάν, κάλλιον ὅμως (ἐν Ν 473 καὶ τ 446) τὸ ῥ. μεταβ. = ἔστησε τὴν χαίτην ὑπεράνωθεν· Ἡσύχ. τὰς τρίχας ὀρθοῖ τοῦ νώτου, ἤγουν ἐγείρει· γ') μεταρ. Λ 383 = δεδοίκασι, Ω 775 = βδελύττονται.

φρονέω, έεις, ὑπ. ἐῇσι, πρτ. φρόνεον κ. ἐξ. ἐνσ. καὶ πρτ. πάντοτε ἀσυναίρ. (φρῆν) α') ἀπολ. ζῶ Χ 59 = ζῶντα. 6') ἔχω συνείδησιν, αἴσθησιν, βουλεύομαι ξ 79, σκέπτομαι «ὣδε δέ οἱ φρονέοντι» ω 239· ἐννοῶ, ἔχω ὡς τὰς φρένας π 136, μετ' αἰτ. πράγματος «—ὀπίδα» ξ 82 = λογιζόμενοι· φρονῶ, νομίζω μετ' αἰτ καὶ ἀπ. Γ 98, Ι 608, προστίθεται ἐπίρ. «ἢ περ»=ἀκριβῶς ὡς— «ἅ τε περ»=ἀκριβῶς ταῦθ' ὅπερ· διανοοῦμαι, ἔχω ἐν νῷ Ρ 286, χ 51, «ἴθυς»=κατ' εὐθεῖαν προσέχειν, ἀτενίζειν Μ 124, Ν 135· «τὰ φρονέων ἦνα»=ἔχων τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ —Ε 564· «τὰ ἅ»=καθ' ἣν ἔχει γνώμην, κρίσιν Θ 430· «πυκινὰ»=συνετὸν εἶναι, «νομίζετν ἑαυτὸν «ἴσον τινί» ἔχειν φρονήματα «ἀγαθὰ» = εὐγενῆ, γενναῖα (α 43 καὶ Ψ 305 «εἰς ἀγαθὰ» = ὠφέλιμα συμβουλεύειν), «ῥίλα» = εὐμενῶς, «κακὰ» = δυσμενῶς Χ 264, «ἀταλὰ» = ἐν εὐθύμῳ, φαιδρᾷ διαθέσει, «μέγα φρονέων» μετὰ ὑψηλοῦ φρονήματος καὶ θάρρους Π 258, «ὅσσον»=ὅσον ὑπερηφανεύονται Ρ 23· «εὖ» φρονίμως, καλῶς σκέπτεσθαι Δ 73, κακῶς σ 168 «ἐφημέρια» κοινά, εὐτελῆ φρονήματα ἔχοντες.

Φρόνιος, ἰου, Π. Νοήμονος δ 386 κ. ὃ 630.

φρόνις, φρύνιν, τὴν (φρένες) α') φρόνησις γ 244 (ἡ γεν. ἄλλων οὐχὶ ἐκ τοῦ φρ., ἀλλ' ἐκ τοῦ ῥ.). 6') γνῶσις ὃ 258=πολλὴν γνῶσιν τῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων τ. ἑ. πολλὴν καταφρόνησιν τοῖς πολεμίοις.

Φρόντις, ίδος, Γ. τοῦ Πάνθου, Ρ 40 †

Φρόντος, ος, Υ. Ὀνήτορος, γ 282 †

Φρύγες, ας Κ 431, Β 862, Γ 185, οἱ κάτοικοι τῆς Φρυγίας. Ἡ ἑλληνικὴ τέχνη παρέλαβε παρ' αὐτῶν τὴν φρυγικὴν περικεφαλαίαν. Ἡ εἰκὼν παριστᾷ τὸν Ἀλέξαν-

Δημόσιο Κοινωνική Βιβλιοθήκη Κάρπος

δρον ὡς Φρύγα τοξότην, κατὰ τὸν ἀνδριάντα τῶν καλουμένων Αἰγινητικῶν.

Φρυγίη Γ 401, Π 719, Σ 291, χώρα τὸ μὲν παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον («καθύπερθε») Ω 545, τὸ δὲ παρὰ τὸν Σαγγάριον.

φῦ = ἔφυ ἐκ τοῦ φύομαι.

φύγαδ(ε) = εἰς φυγήν (κατὰ μεταπλ. ὡς οἴκαδε) Θ 157. Ἰλ. (ῡᾰ).

φυγή, ῆ, φυγῆ (ῠ) χ 306 καὶ κ 117 (ἐνωσον μετὰ τοῦ ἐκέσθην).

φυγο-πτόλεμος (ῠ) = φυγοπόλεμος, ὁ ἀποφεύγων τὸν πόλεμον, ὁ δειλὸς ξ 213 †

φύζα, αν θηλ. (ῠ. ἐκ τοῦ φυγ-ja φυγή,) ἰδίως ἡ μετὰ τρόμου φυγὴ Ι 2 — ἔκπληξις, ἄτακτος φυγὴ «ἐμβάλλειν» ξ 438.

φυζάκινος, δοτ. πλθ. φυζακινῆς, ταῖς = δειλαῖς «ἐλάφοις» Ν 102 †

φύη, φυήν, τὴν (φύομαι)=φύσιν, τὴν φυσικὴν κατασκευὴν τοῦ σώματος (τὸ ἀνάστημα) Β 58, θ 134· Α 115 «οὐ δέμας οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἄρ' φρένας· τὸ δι' ὅλου κάλλος.

φῦκιόεις, φυκιόεντι δοτ.=πλήρει φυκῶν Ψ 693 †

φῦκος οὐδ. φῦκος, χόρτος τῆς θαλάσσης, πόα παραθαλασσία Ι 7 †

φυκτά ἐπίθ. πλθ. ἐκ τοῦ φεύγω — μόναν «οὐκέτι» εἶναι ἀναπόφευκτον, δὲν ὑπάρχει ὑπεκφυγὴ Π 128, θ 299.

φυλακή, ῆς, αἱ, ὰς θηλ. (ῡᾰ. φυλάσσω) φύλαξις, νυκτοφυλακὴ Η 371 «φυλακὰς ἔχον» ἐφύλαττον φρουρὰν Κ 416, (ὅπου ἡ αἰτ. δὲν εἶναι τῆς ἀναφορᾶς, ἀλλὰ καθ' ἕλξιν ἀντὶ ὀνομ.)

Φυλάκη, πόλ. τῆς Φθιώτιδος περιεχομένη ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τοῦ Πρωτεσιλάου λ 290. ο 236, Β 695, 679, Ο 335.

Φυλακίδης, Γ. Φυλάκου, ὁ Ἰφικλος Β 705.

φυλακός, φυλακούς αἰτ. πλ. (φυλάσσω) = τοὺς φύλακας Ω 566 †

Φύλακος α') Π. τοῦ Ἰφίκλου ο 231. β') εἷς τῶν Τρώων Ζ 35 †

φυλακτήρ, φυλακτῆρες, οἱ (φυλάσσω) οἱ φρουροί, οἱ σκοποὶ Ι 66. Ἰλ.

φύλαξ, πλθ. φύλακες, ων, εσσι(ν), ας (φυλάσσω) φύλακες, φρουροὶ «ἄνδρες» Ι 467. Ἰλ.

Φύλας, αντος, Π. τῆς Πολυμήλας, βασ. τῆς ἐν Θεσπρωτίᾳ Ἐφύρας Π 181 κ. 191.

φυλάσσω ἐνσ. (πρστ. φύλασσε, ἀπαρ. σσέμεναι) καὶ πρτ. (ἐφύλασσεν καὶ φύλασσε), μέλ. ξω, εις, ων, ἀόρ. φύλαξε, ὑποτ. ξομεν, μέσ. φυλάσσονται, σσομένοισι—α') ἐνεργ. φυλάττω, γρηγορῶ «νύκτα» δι' ὅλης τῆς νυκτός· φρουρῶ «φυλακὰς» Κ 417, «στρατόν», παθ. Κ 309· μεταφ. «δῶμα» μὴ καταλείπειν τὸ δῶμα, οἰκουρεῖν, «χόλον» Θ 350 = μνησικακεῖς· Γ 280 «ὅρκια» = τηρεῖτε πίστιν· «νόστον» περιμένω τὴν πρὸς φυγὴν εὐκαιρίαν. β') μέσ. «νύκτα» Κ 188, παθ. ἀντὶ ἐνερ. ἀγρυπνῶ, φυλάσσω, «πεφυλαγμένος εἶναι» προφυλάττων ἑαυτόν.

Φυλείδης, εο καὶ αο (ῑ), Γ. τοῦ Φυλέως, ὁ Μέγης Δ 82, Ο 519, Π 213.

Φυλεύς, έος, ῆα (ῡ), Γ. τοῦ Δύγειου, ἐξ Ἤλιδος, ὅστις ἐργάσθησεν αὐτόν, διότι ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους Β 628.

φῦλίη, φυλίης, τῆς, ἀγριελαία ἢ ῥάμνος (ἡ κοινὴ τῶν ἀγρῶν ἄκανθα) ε 477 †

φύλλον (φυλjον, ἐκ ῥ. φυ-), πλθ. φύλλα, ων, οισι(ν) οὐδ. φύλλα Ζ 146, η 116.

Φυλο-μέδουσα, Γ. τοῦ Ἀρηιθόου Η 10 †

φῦλον, φῦλ(α), οις οὐδ. (φῦναι) α') ἔθνος Πελασγῶν, Γιγάντων. β') γένος, οἰκογένεια Β 362, φυλή, τάξις, εἶδος «θεῶν, ἀνθρώπων, γυναικῶν», «μυίας» Τ 30.

φύλ-οπις, ῐδος, ἰδα λ 313 καὶ ιν θηλ. (ῡ. φῦλον καὶ opus = ἔργον τῆς φυλῆς) μάχη, θόρυβος «πολέμοιο» λ 314, καὶ μετὰ τῶν λέξεων «πόλεμος, ἔργον, νεῖκος φυλόπιδος» Υ 141, «ἔστηκε» — ἔχει ἐξεγερθῆ, ὑφίσταται ἡ μάχη Σ 171. «αἰνή, κρατερή, ἀργαλέη».

Φυλώ, οῦς, θεραπαινὶς τῆς Ἑλένης ὁ 125, καὶ 133.

φύξηλις, φύξηλιν αἰτ. (φύξις) δειλὸν Ρ 143 † (Σχ. ὁ φεύγων τὰς ἥλας).

φύξιμον οὐδ. (φύξις) φυγὴ ε 359 †

φύξις, φύξιν αἰτ. (φυγεῖν) = φυγὴν Κ 311.

φύρω, πρτ. ἔφυρον (ῡ), μέλ. φύρσω—βρέχω «δάκρυσιν» Ω 162, «αἵματος» σ 21· παθ. πρκ. πεφυρμένον, η = βεβρεγμένον, μεμολυσμένον «αἵματι, δάκρυσιν» ρ 103, σ 173.

φύση, φύσας (ῡ) (πτύω) ὁ φυσητήρ, ἰδίως τοῦ χαλκέως Σ 412. (Σ).

φυσάω, φυσῶντες (ῡ) ἐνσ. μετχ., πρτ. ἐφύσων — φυσῶ Σ 470 καὶ Ψ 218.

φυσιάω, φυσιόωντας (ῡ. φῦσα)=πνευστιῶντας, ἀσθμαίνοντας Δ 227 καὶ Π 506.

φυσί-ζοος (ῡ. ζωὴ) ζωογόνος· «αἶα» Γ 243. Σχ. τὰ πρὸς τὸ ζῆν φύουσα καὶ ὠρουμένη.

φύσις, φύσιν (ῡ. φύομαι) τὴν φύσιν, τὴν κατασκευὴν (τοῦ φαρμάκου) κ 303 †.

φυταλιή, ῆς, τῆς (φυτάν) φυτεία ἀμπέλων ἢ δένδρων Ζ 195. Ἰλ. (ῡᾰ̆ί).

φυτεύω, εε, ουσι, ων, πρτ. φύτευεν, ἀόρ. ἐφύτευσαν, ὑπ. φυτεύσω, ἀπ. φῦσαι (ὑ. φυτόν) — α') φυτεύω «δένδρεα, πτελέας» σ 359. β') μεταφ. βουλεύομαι «κακὸν» Ο 134, σχεδιάζω, μηχανῶμαι «φόνον καὶ κῆρα, πῆμα» δ 165, ξ 668.

φυτεύν, ῶν οὐδ. (ῡ. φύω) α') πᾶν ὅ,τι φύεται ἐκ τῆς γῆς Σ 57, Ι 108. β') περιληπτικῶς· φυτεία ω 227, 242.

φύω, φύει, πρτ. φύεν, μέλ. φύσει, ἀόρ. ἔφῦσε α') παράγω, αὐξάνω «φύλλα» Ζ 148, Δ 235· «ποίην, τρίχας»· τοὐναντίον ἐνσ. μέσ. φύονται, πρτ. φύοντο, ἀόρ. ἔφῦν, ἔφυ=φῦ, φύντες, πρκ. πεφύκει (ῡ) η 114, πεφύᾶσι (ῡ), ὑπ. πεφύκῃ, μετχ. πεφῦῶτας, υυῖᾶ, ὑπρσ. πεφύκει· μεταφ. «ἐν δ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ» ἔδωκε τὴν χεῖρα, «ἐν χείλεσι φύντες» δαγκάσαντες. β') φυτρώνω Δ 484, Ξ 288· ψ 190 ἐξ ὁμόθεν· ἴδε καὶ ἐμφύομαι. Μόνον Ζ 149 φύει = φύεται.

Φωκεῖς, ήων, οἱ κάτ. τῆς Φωκίδος Β 517·

φῶκαι, ἀων, ῃσι, ας, αἱ φῶκαι «ἁλιοτρεῖς, μέλαιναι, νέποδες».

φωνέω, ἀόρ. (ἐ)φώνησα=φωνῶ, φωνάζω.

φωνή, ἡ (φα-) ἡ φωνὴ «λεπταλέη» Ρ 696.

φωριαμός, ῶν, οἴσι, ὁ, κιβώτιον (κασέλα) Ο 104 καὶ Ω 228.

φώς, τός, ἀρσ. (φυ) ὁ ἀνὴρ «παλαιός, δέκτης, κακός» μετὰ τοῦ «ἰσόθεος» Υ 345.

φῶς, φωτὸς οὐδ. ἴδε φάος.

Χ.

χάδε, έειν, ἴδε χανδάνω.

χάζομαι, ὑπ. χαζώμε(σ)θ(α), πρστ. ζεο, πρτ. ἐχάζετο, χάζετ(ο), οντ(ο), μέλ. χάσσονται, ἀόρ. χάσσατ(ο), ασθαι, άμενος· ἀόρ. διπλ. κεκάδοντο, ἰδίως μετὰ τῆς «ὑπὸ» — α') ὑποχωρῶ. ἀποσύρομαι, ἀπέχω «ἄψ, ὀπίσω» μετὰ γεν., «κελεύθου, πυλάων» καὶ «ἐκ, ὑπὸ» Π 736 = οὐδὲ ἐνέμεινε πολὺ (ὁ Πάτροκλος) εἰς τὴν ὑποχώρησιν τὴν πρὸ τοῦ ἀνδρὸς τοῦ (Ἕκτορος). γεν. «μάχης, δουρός». ἀόρ. μετ' ἀναδ. κεκαδὼνΛ344 «θυμοῦ»=ἀποστερήσας τῆς ζωῆς.

χαίνω, ἀόρ. ἐύκ. χάνυι, μετ. χανών. πρκ. μετ. κεχηνότα· χαίνω, χάσκω, ἀνοίγομαι· «γαῖα, χθών» Θ 150 = τότε ἡ γῆ θὰ ἀνοίξῃ. θὰ μὲ καταπίῃ· ἡ μετ.=ἔχων ἀνοικτὸν ἢ ἀνοίγων τὸ στόμα «πρὸς κύμα», ἵνα καταπίω καὶ ἀποπνιγῶ.

χαίρω κ. ἐ. ἐνσ., πρτ. (ἔ)χαῖρε(ν), χαῖρον, θαμ. χαίρεσκεν, κον, μέλ. χαιρήσειν, ἀόρ. ἐχάρη, ημεν, ησαν καὶ χάρη, είη, έντες, πρκ. μετ. κεχᾰρηότα. Μέσ. ἀόρ. χήρᾰτο, μετ' ἀναδ. μέλ. κεχαρησέμεν, μέσ. μέλ. κεχαρήσεται, ἀόρ. κεχάροντο, οιτο, 3 πλ. οίατο — χαίρω, ἔχω χαράν, καὶ μετὰ τῶν διορισμῶν «(ἐν) θυμῷ, φρεσίν, νόῳ»· «φρένα» Ζ 481 «νόῳ χαίρω» ἐνδομύχως χαίρω, τὸχω κρυφὴν χαράν. «χαίρων»=ὡς ἐπίρ. μετὰ χαρᾶς, χαρούμενος Α 446· καὶ ὡς ὑποκ. «ἦτορ, κῆρ, χαίρει μοι»· «μέγα»= πολύ. Συντάσσεται ἀπολ. ζ 112· προστίθεται ἡ αἰτία τῆς χαρᾶς κατὰ δοτ. «νίκῃ, φήμῃ, κλεηδόνι, ἄγρῃ» ι 357, β 249· μετὰ δοτ. καὶ μετ. «χάρη δ' οἱ προσιόντι» Ε 682· μετ' ὀνομ. ὡς διορισμοῦ τοῦ ὑποκ. «χαίρω ἀκούσας» Γ 76· μετὰ τοῦ «οὕνεκα, ὅτε» θ 200, ξ 52· «χαῖρε» τύπος προσφωνήσεως καὶ προσηγορίας χαιρετισμοῦ = «γεία σου», «χαῖρε Ἀχιλλεῦ, χαῖρε ξεῖνε» α 123, β 408, 413 καὶ ἐπὶ ἀποχωρισμοῦ «σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης» ε 205· λ 248 ἐπὶ ἀσπασμοῦ καὶ ἐπὶ εὐχῶν ν 359· ἐπὶ νεκρῶν «χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε»· «οὐ χαιρήσει» δὲν θὰ χαρῇς (θὰ τὴν πάθῃς) Υ 363.

χαίτη, ην, αι, άων ας θηλ. ἡ κόμη, αἱ κεχυμέναι κόμαι Κ 15, Ξ 175, Ψ 141· ἡ χαίτη τῶν ἵππων Ζ 509, Ψ 282, 284.

χάλαζα (χᾶ), ης, αν θηλ. χάλαζα Κ 6, Ἰλ. χαλεπ-αίνω, χαλεπαίνει, οι, ε, ειν, ων, πρτ. χαλέπαινε, ἀόρ. ὑπ. χαλεπήνῃ, ἀπ. ῆναι (χαλεπὸς) — εἶμαι βαρύς, ὀργίζομαι, δυσμενῶς φέρομαι· «τινί» π 114, Υ 133, «ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ»· «ἄνεμος—» Ξ 399 =ἀγριεύων, ε 485 = ἐπιπίπτει ἡ θύελλα.

χαλεπὸς, (ᾰ) οῖο, ῷ, όν, οἱ, ῶν, οῖσι, ούς· ή, ῆς, ήν, αἰ· ά, συγκ. ώτερον — χαλεπός, δύσκολος, ἐπίπονος· «χαλεπὸν ἐστι» μετ' (αἰτ. καὶ) ἀπαρ. = δύσκολόν ἐστι· καὶ προσωκικῶς ἀντὶ ἀπροσ. «χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι» = χαλεπὸν ἐστί σοι ἀντιφέρεσθαι μένος ἐμοὶ Φ 482· Τ 80 διότι εἶναι δύσκολον ἀξίως (ἐνν. ὑββάλλειν τινὰ — λέγειν) καὶ τῷ ἐμπειροτάτῳ. Ἰδίως δὲ λέγεται βαρύς, ἐπικίνδυνος, σκληρὸς «χε-

ραυνός, θύελλα, ἄλγος, γῆρας, δεσμός· «ὀνείδη, ἔπεα, φῆμις· ἐπὶ προσώπων = δυσμενής, ὀργίλος. Ἐπίρ. χαλεπῶς, δυσκόλως, ἐπιπόνως Η 424, Υ 186.

χαλέπτω, χαλέπτει ἐνσ. (χαλεπὸς) = βαρύνει, βλάπτει δ 423 †

χαλινός, αἱτ. τοὺς χαλινούς Τ 393 † (ἀτ).

χάλι-φρονέω, χλιφρονέοντα, μετ. (-φρων) ἀνοηταίνοντα, μωρὸν ὄντα ψ 13 †

χαλι-φροσύνατ, αἱ, πλ. (ἀΰ. φρων) μωρία, βλακεία π 310 †

χαλί-φρων (χᾶλάω, φρήν) ἀσύνετος, μωρός, μετὰ τοῦ «νήπιος» δ 371 καὶ τ 530.

χαλκεο-θώρηξ, χαλκεο-θωρήκων γεν. πλ. -τῶν χαλκοθωρήκων, τῶν φορούντων χαλκοῦς θώρακας Δ 448 καὶ Θ 62·

χάλκεος, ἐω, εον, εοι, εα καὶ χάλκειον, ῳ, ων, η, ῃ, ας (χαλκὸς) α') χαλκοῦς, χάλκινος «ἔγχος, δόρυ, ξίφος, ῥάσγανον, θώρηξ, ἔντεα»· χιτὼν «κύκλα» χαλκοσκέπαστα, «Ἄρης» ὡπλισμένος χαλκῷ, «αὐγὴ» λάμψις ἐκ χαλκοῦ προερχομένη. β') μεταφ. ὡς χαλκοῦς, τ. ἐ. στερεός, σκληρὸς «ἦτορ», «ὄπα» δυνατὴν φωνήν, ὕπνον, οὐρανόν».

χαλκεο-φώνῳ, τῷ (φωνῇ) χαλκοφώνῳ, ἰσχυροφώνῳ «Στέντορι» Ε 785.

χαλκεύς, ῆες (χαλκὸς) χρυσοχόος γ 432, σιδηρουργὸς ι 391 «ἀνήρ» Δ 187.

χαλκεύω, πρτ. χάλκευον (χαλκεύς) κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ Ξ 400 †

χαλκεών, χαλκεῶνα ἀρ. χαλκεὺς θ 273 †

χαλκήρης, εος, εϊ, ε(α), εσιν, εας (ἀρσ. καὶ οὐδ.) (ἀρηρὼς) χαλκοῦς «τεύχεα» Ο 544· ἐπίχαλκος, χαλκοσκεπὴς «κυνέη, κόρυθες, ὀϊστός, σάκεα, ξυστόν, δόρυ, ἐγχείη».

χαλκίς, ἰδᾶ, τήν = κύμινδιν Ξ 291 †

Χαλκίς, ίδος θηλ. α') πόλ. τῆς Εὐβοίας Β 537. β') πόλ. ἐν Αἰτωλίᾳ παρὰ τὸν Εὔηνον ο 295.

χαλκο-βαρής, ἐς (βάρος) ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ βαρύς, χαλκοῦς «ἰὸς, δόρυ»· ἐξ οὗ θηλ. χαλκοβάρεια «στεράνη» Λ 96, «μελίη» χ 259.

χαλκο-βατές, (ἀ. βάτος), τὸ ἔχον χαλκοῦν οὐδὸν «δῶ»· μεταφ. τὸ ἰσχυρὸν Δ 426.

χαλκο-γλώχιν, ινος (τ. γλωχίν) ἡ χαλκῆν αἰχμὴν ἔχουσα «μελίη» Χ 225 †

χαλκο-κνήμιδες (τ. κνημὶς) οἱ χαλκᾶς κνημῖδας ἔχοντες, οἱ ὡπλισμένοι· Ἀχαιοὶ» Η 41 †

χαλκο-κορυστής, ήν, (κορύσσω) = τῷ χαλκῷ ὡπλισμένῳ Ε 699. Ἰλ.

χαλκο-πάρῃος, χαλκοπαρήου (ἀ. παρειὰ) τῆς ἐχούσης χαλκᾶς παρειὰς (παραγναθίδας) «κυνέης, κόρυθος» Υ 397, ω 523.

χαλκό-ποδες, δυτκ. οἱ χαλκᾶ πέταλα ἔχοντες «ἵπποι» Θ 41 καὶ Ν 23.

χαλκός, οῦ καὶ οῦ καὶ ὁρι, ῷ, όν, ὁ χαλκός, ὀρείχαλκος Ζ 48, φ 10, καὶ σκεύη ἐκ χαλκοῦ λέβης, τρίπους Σ 349· ἔτι δὲ καὶ ὅπλα, καὶ ἄλλα καὶ οἶκος ἐκ χαλκοῦ μνημονεύονται καὶ «ἄγκιστρον, πέλεκυς, μάχαιρα» (θυτική), «κυνέη, κόρυς, ξίφος, τεύχεα»· μετωνυμ. τὰ ἐκ χαλκοῦ ὅπλα· «αἴθοπι, νώροπι, νηλεῖ, ταναηκεῖ, ἀτειρής, ἐρυθρός». Πολλαχοῦ μνημονεύεται ἡ λάμψις καὶ ὁ ἦχος τοῦ χαλκοῦ Β 457. Η 267.

χαλκο-τύπους (ὔ. τύπτω) «ὠτειλὰς» τὰς ὑπὸ χαλκοῦ κτυπηθείσας Τ 25

χαλκο-χίτων, χαλκοχίτωνες, ον, ας (τ. χιτὼν) οἱ φοροῦντες χαλκοῦν χιτῶνα «Ἀχαιοί, Τρῶες» Δ 371.

Χαλκωδοντιάδης (ᾰ̄), Υ. τοῦ Χαλκώδοντος, βασ. τῶν Ἀβάντων Β 541 †

Χάλκων, ωνος, τις τῶν Μυρμιδόνων Π 595 †

χαμάδις, ἐπίρ. (ἀᾰ̄. χαμαὶ) = χαμᾶζε, κατὰ γῆς Ζ 147, Ο 714, δ 114.

χαμᾶζε, ἐπίρ. (χαμαὶ) = κατὰ γῆς Γ 29.

χαμαὶ (ἀρχ. τοπικ. χαμα), κάτω Ε 442, κατὰ γῆς = χαμάζε μετὰ τοῦ «πέσε, βάλλω, χύντο» Δ 482, Ε 588, Φ 181.

χαμαι-εύνης, χαμαιεῦναι πλ. (ἀ. εὐνὴ) οἱ χαμαὶ εὐναζόμενοι (κοιμώμενοι) «Σελλοὶ» Π 235 †

χᾰμαι-ευνάς, χαμαιευνάδες πλ. θ. (εὐνάζω) «—σύες» οἱ χαμαὶ κοιμώμενοι χοῖροι κ 243 καὶ ξ 15.

χανδάνω, πρτ. ἐχάνδανον (ᾰ̄), χάνδανε, μέλ. χείσεται, ἀόρ. ἔχαδε, χάδε, ἐειν, πρκ. μετ. κεχανδότα, ὑπρ. κεχάνδει—περιλαμβάνω, περιέχω, χωρῶ ρ 344, Δ 24 δὲν ἐχώρει τὸν χόλον, τ. ἐ. δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ· «ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός» ὅσον ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνδρὸς ἠδυνήθη νὰ χωρήσῃ· τ. ἐ. ὅσον ἠδυνήθη νὰ ἀνθέξῃ.

χανδόν ἐπίρ. (χανδάνω) μὲ ἀνοικτὸν στόμα, τ. ἐ. ἀπλήστως φ 294 †

χάνοι, ῖδε χαίνω.

χαράδρη, χαράδρης γεν., πλ. αι (χαράσσω) χαράδρα· α') ῥευματιὰ Δ 454. β') χείμαρρος Π 390.

χαρείη, χάρη, ῖδε χαίρω.

χαρίεις, χάριεν, εντ(α), εσσαν, συγκ. ιέστερον, ὑπρ. ιέστατος, η (ἀΐ. χάρις) εὔχαρις,

εὐχάριστος, εὐάρεστος, θελκτικός, κομψὸς Α 39 «νηὸν», «εἵματα, ἀμοιβή, ἔργα, δῶρα»· θ 167 οὐδ. ὡς οὐσ.=χαρίσματα.

χαρίζομαι, χαριέζεαι, εο, εσθαι, όμενος, η, πρτ. χαρίζετο, αόρ. χαρίσαιτο, σασθαι (χάρις)—ἀποθ. μέσ. α') χαρίζομαι, εὐχαριστῶ 1) μετὰ δοτ. «τινί» Ε 71, ξ 387. 2) μετὰ αἰτ. δωροῦμαι (χαρίζω) Α 134· «δῶρα, ἄποινα» καὶ «παρεόντων» α 140 γεν. τοῦ ὅλου ἐξ οὗ τις μέρος μεταδίδει· «προικὸς» ι 15—παθ. ὑπρσ. κεχάριστο=ἦτο εὐάρεστος, ἦτο προσφιλής· πρκ. μετ. κεχαρισμένος, η, α=χαρίεις, εὐχάριστος· οὐδ. πλ. «μοι — θείης» χάριν εἰς ἐμὲ ἤθελες κάμῃ Ω 661.

χάρις, ῖν, ισιν θηλ. (ἄ. χαίρω)—χάρις. α') φιλοφροσύνη, εὐεργεσία «φέρω τινί»=παρέχειν τινὶ εὐχαριστήσαι, χαρίζεσθαί τινι. β') εὐγνωμοσύνη, εὐχαριστία «ἄρεσθαι—Τρώεσσι» παρὰ τῶν Τρ., «—εὐεργέων» διὰ τὰς εὐεργεσίας· «οὔτις ἦεν — » δὲν ὑπῆρχε χάρις, ἀχάριστον ἔργον ἦν Ψ 650 =τοῖς θεοῖς ἀνταποδίδω χάριν· «ἐδέω—» δμολογῶ. «χάριν Ἕκτορος» ἕνεκα τοῦ Ἕκτ. γ') ἡ ἐρασμιότης, ἡ γλυκύτης, θέλγητρον, ἰδίως τοῦ σώματος «κάλλει καὶ χάρισι στίλβων»· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, λόγων, ἔργων ο 320, Ξ 183.

Χάριες (ἄ), ἐν τῷ ἑνκ. ἡ Γ, τοῦ Ἡφαίστου Σ 382· ἐν τῷ πλ. Χάριτες, ων, εσσι εἶναι ὀπαδοὶ καὶ θεράπαιναι τῆς Ἀφροδίτης Ε 338, Ξ 267, Ρ 51, ξ 18, σ 194.

χάρμα, ατα ζ 185, οὐδ. (χαίρω) —χαρά, εὐχαριστήσεις τ 471, ἀντικείμενον χαιρεκακίας περίγελως Γ 51, Ζ 82.

χάρμη, χάρμης, ῃ θηλ. (χάρμαι) ἡ πρὸς πόλεμον ὄρεξις, πολεμικὴ χαρά, προθυμία χ 73, Ν 82, Δ 509 μὴ ὑποχωρεῖτε πρὸς τοὺς Ἀρ. ὡς πρὸς τὴν προθυμίαν, καὶ ἐπὶ θηρίων Π 823—διὰ τῆς πολεμικῆς του τόλμης καὶ αὐτὴ ἡ μάχη, ὁ πόλεμος «προκαλέσσατο χάρμῃ» Ρ 161.

χαροποί. (ἄ) φιλόμαχον ὄψιν ἔχοντες, θαρραλέοι «λέοντες» λ 611 ÷

Χάροπος, βασ. Σύμης Β 672.

Χάροψ, οπα, Γ. τοῦ Ἱππάσου Λ 426 ÷

Χάρυβδις, ιος, ιν (ἄ.χαράβρα) θηλ. προσωποποιία ἐπικινδύνου θαλασσίας δίνης, ἀπέναντι τῆς Σκύλλης μ 113 ψ 327 «δεινήν, δῖαν» μ 104, 235.

χᾶτέω, χατέουσ(ιν) καὶ μετ. έουσι, έουσα (χάσκω, κῆτος). α') δέομαι, χρειάζομαι γ 45 «πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι» (κατήντησεν εἰς παροιμίαν). β') ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι ο 376, Ι 518.

χᾶτ-ίζω, χατίζεις, ει, ων (χατέω) μετὰ γεν. δέομαι, χρειάζομαι, «σείο» Σ 392, «νόστοιο» λ 350, Ρ 221, δηλ. αὐτῆς ἐπιθυμῶ, καὶ ἀπολύτως χ 351.

χειῇ, τῇ (χάσκω) φωλεά, τρύπα Χ 93 κ.95.

χεῖλος, χείλει, εα, εσ(σ)ι(ν) (χειῆ)· τὸ χεῖλος Χ 495· «ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες» δαγκάσαντες τὰ χείλη α 381· τὸ ἄκρον τάφρου Μ 52, ποτηρίου δ 132, ο 116.

χείμα, ατος οὐδ. κακοκαιρία, χειμὼν η 118, λ 190· ψῦχος ξ 487, Ὀδ.

χειμά-ρροος (ἐκ τοῦ ρόος, ῥέω), -ρρῳ. Ε 88, -ρροι, ους — ὁ κατὰ τὸν χειμῶνα πληρούμενος, ὁ ὁρμητικῶς ῥέων «ποταμὸς» Ν 138.

χειμέριος, χειμερίῳ, ον, η, αι, ησιν (χεῖμα)=χειμερινὸς Γ 222, «ὕδωρ, νιφάδες, ὥρη, ἦμαρ» Ψ 420.

χειμών, ῶνος, ῶνι, ῶνα ἀρσ. (χεῖμα) χειμών, τρικυμία Γ 4· κακοκαιρία Φ 283, ξ 522. «δυσθαλπής, ἔκπαγλος».

χείρ, χειρός, ί, α, ε, ες, ῶν, εσσ(ιν), ας καὶ χερί, χερσ(ὶν) (χερ-) α') ἡ χεὶρ Ζ 81, α 238· «στιβαρῇσιν», «ἀνέχειν, τινί—» δέομαι· «κατέρεξε—» ἐθώπευσε, ἐχάϊδευσε· «ἐν χερσὶ τίθει». Κατὰ πλθ. ἰδίως δύναμις, ἰσχύς, ἐνέργεια, συνάπτεται τοῖς «μένος, δύναμις, βίη» — «ἐπιφέρειν, ἐφίεναι, ἰάλλειν τινί»=ἐπιτίθεμαι, «εἰς) χεῖρας ἱκέσθαι»=ἔρχομαι εἰς τὰ χέρια τινός. «βαρεῖα, στιβαρή, ἀπαλή, φίλη».

χειρίς, χειρῖδας, τὰς (χείρ), χειρὶς τοῦ χιτῶνος, μανίκι ω 230 ÷

χειρότερος, οισιν (χέρης) = χείρων, κατώτερος Υ 436 καὶ Ο 513.

χείρων, ονος, ι, α, ες (χέρης), χειρότερος, κατώτερος Ο 641, λ 621, Ρ 149, φ 325.

Χείρων, εἰς τῶν Κενταύρων, διδάσκαλος τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἰς τὴν ἰατρικὴν καὶ τοῦ Ἀχιλλέως «δικαιότατος Κενταύρων» Λ 832, Δ 219, Π 143, Τ 390.

χείσεται, ἴδε χανδάνω.

χεῖσθαι, ἴδε χέω.

χελιδών, χελιδόνι, ἡ χελιδὼν φ 411 καὶ χ 240.

χέραδος, τό, χαλίκια, ἄμμος «μυρίον» Φ 319 ÷

χέρειον, ἴδε χερείων.

χερειότερος, ον (χέρης) = χειρότερος, οὐτιδανώτερος Β 248, Μ 270.

χερείων, ονος, ι, α (χέρης) = χειρότερος, κατώτερος «δέμας, φυήν, οὔ τι χέρειον» =

δὲν εἶναι χειρότερον κατὰ λιτότητα = καλλίτερον μετ'ἀπαρ. ρ 176· «τὰ χειρείονα νικᾷ» αἰτία χειροτέρα Δ 576. σ 404.

χέρης, χέρηϊ, χέρεια· χέρηες, οὐδ. χέρεια (χείρ) κακός, εὐτελής, ἀδύνατος· «κρείσσων βασιλεύς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ» Δ 80· μετὰ γεν. ὡς συγκρ. «υἱὸν—εἶο χέρεια» Δ 400, Ξ 382, ξ 176.

χερμάδιον, ῳ, α, οισι(ν) οὐδ. (χείρ) λίθος χειροπληθής, πέτρα ἣν ἰδίως μετεχειρίζοντο εἰς τὸ βάλλειν Ε 302, Π 774 «ὀκριόεις».

χερνῆτις θηλ. (χείρ) «γυνὴ» ἥτις διὰ τῶν χειρῶν της ζῇ, ἡ ἐπὶ μισθῷ νήθουσα «γυνὴ» Μ 434 †

χέρ-νιβον οὐδ. (ἔ. χείρ, νίπτω) νιπτὴρ Ω 304 † ὁ ἄλλως λέβης λεγόμενος.

χερ-νίψαντο ἀόρ. μόνον (-νίπτομαι) ἔνιψαν τὰς χεῖράς των (πρὸ τῆς θυσίας) Δ 449 †

χέρ-νιψ, αἱτ. χέρνιβα θηλ. νίπτρον, ὕδωρ πρὸς νίψιν τῶν χειρῶν (πρὸ τῶν θυσιῶν, πρὸ τοῦ γεύματος), ἱερὸν ὕδωρ α 136. Ὀδ.

Χερσι-δάμας, Υ. τοῦ Πριάμου Λ 423 †

χέρσος, χέρσου, ῳ, ον θηλ. ἡ ξηρά, ἡ στερεά, ἀντιτίθ. πρὸς τὸ ὑγρὴν (=θάλασσαν) Δ 425, ζ 95· — χέρσονδε = πρὸς τὴν ξηρὰν (τὴν ἀκτὴν) Φ 238 †

χεῦαι, αν, ε, ἴδε χέω.

χεῦμα, τὸ (χέω) περιχεύμα «κασσιτέροιο» Ψ 561 †

χέω α΄) ἐνεργ. ἐνσ. καὶ πρτ. χέε(ν), χέον, μέσ. χέοντ(ο) κ. ἐ. πάντοτε ἀσυναίρ. ἐκτὸς χεῖσθαι κ 518. ἀόρ. ἔχεεν, εαν, (ἔ)χευ(εν), χεύαμεν, (ἐ)χεῦαν, ὑπ. χεύω «χεύῃ (ἄμεινον «χεύει», ὡς εὐκτ. Ξ 165), χεύομεν, ωσι, πρστ. χεῦον, άντων, ἀπ. χεῦσαι, μετ. χεύσας, αντες, άντων, ἀόρ. μέσ. (ἔ)χεύατο. β΄) παθ. πρκ. κέχυνται, ὑπρσ. κέχυτ(ο), (ἐ)κέχυντο, ἀόρ. χυθείη· μετὰ παθ. σημ. ἀόρ. συγκεκ. κ. (ἔ)χῦτο, (ἔ)χυντο, χυμένη (χεFω) — 1) χύνω, ἐπὶ ῥευστῶν· «Ζεὺς ὕδωρ—» βρέχει, Μ 281 χιονίζει· «σῆμα, τύμβον» ἐγείρω τάφον ἐπιχέων χῶμα (ἤτοι ἐκ χώματος), «χθονὶ—» κατὰ γῆς ῥίπτω, «καλάμην»—θερίζω· «ἔραζε» ἄφινε νὰ πέσῃ εἰς τὴν γῆν· μεταφ. «αὐτμένα» ἐξαπλώνω, «φωνήν, αὐδήν» διαχέει, ἐκβάλλει φωνήν. — Μέσ. χύνω «χαὴν— νεκύεσσιν» τὴν ἑαυτοῦ σπονδήν, τὰ ἐναγίσματα ἐπὶ τῶν νεκρῶν ἔρριπτε «κονίην». 2) Παθ. καὶ ἐχεύατο, χύνομαι, ἐκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι «πάλιν—»=ὀπίσω ἐχύθη, ἀπεσύρθη· πρκ. κεχυμένος = περικείμενος, κατακείμενος· μετὰ τῆς προθ. «ἐκ-», διαχύνομαι, διασκορπίζομαι· «ἐμὲ»—ἐχύθησαν πρὸς ἐμὲ κ 415, «ἀμφί τινι» ἐναγκαλισθεῖσα Τ 284.

χηλός (χάσκω), χηλοῦ, οῦ, ῷ, όν. οἱ, οἷσιν θηλ. κιβωτὸς (κασσέλλα) πρὸς ἐναπόθεσιν ἱματίων καὶ ἄλλων σκευῶν, ἔτι καὶ χρυσοῦ φ 51, Π 228, ν 10.

χήμεῖς = καὶ ἡμεῖς Β 238.

χήν, χῆν(α), ες, ῶν, ας, ἀρ. καὶ θηλ. (χαίνω;) χήνα ο 174, Β 460.

χηραμόν αἰτ. ἀρ. χάσμα, τρύπαν Φ 495†

χήρατο ἀόρ. τοῦ χαίρω.

χηρεύες (χήρη) στερεῖται, ἔρημος «ἀνδρῶν» ι 124 †

χήρη, ην, αι (χαίνω) = ἡ χήρα «μήτηρ, γυνή», ἔρημος «σοῦ» Β 289, Ζ 408.

χήρωσας, ε, ἀόρ. (χήρη) ἐστέρησας Ρ 36.

χηρωσταί, οἱ (χηρόω) οἱ ἐπίτροποι τῶν ὀρφανῶν, οἱ ἀλλότριοι τοῦ γένους κληρονόμοι, οἱ μακρυνοὶ συγγενεῖς Ε 158.

χῆτος, χήτεϊ, ει οὐδ. (χατέω) = δι' ἔλλειψιν, διὰ στέρησιν «ἀνδρός, υἱος» π 35.

χθαμαλή, αἱ (ἀᾶ. χαμαί), συγκρ. ώτερον, ὑπερθ. ώτατον — χαμηλός, ταπεινὸς «εὐνή, νῆσος, τεῖχος» λ 193, μ 101, Ν 683.

χθιζός, όν, ὰ (χθὲς) — χθεσινὸς Α 424· οὐδ. = χθὲς Τ 195, «χθιζά τε καὶ πρώτζ'» — χθὲς καὶ πρώην (ὀλίγαι ἡμέραι ἦτο, ὅτε, ἀρτίως) συνῆλθον τὰ πλοῖα ἐν Αὐλίδι, καὶ τότε ἐφάνη τὸ «μέγα σῆμα»· ἄλ. ἄλλως ἑρμ.

χθών, ονός, ἰ, α — ἡ γῆ, τὸ ἔδαφος Β 465· «ἐπὶ χθονί» ἐπὶ τῆς γῆς, «ἐπὶ χθόνα» εἰς τὴν γῆν· ἡ χώρα ν 352.

χίλι(α) = χίλια Η 471, Θ 562. Ἰλ.

χίμαιρα (ἔ. χίμαρος) ἡ αἴξ Ζ 181 †

Χίμαιρα θηλ. φοβερόν τι τέρας θείας καταγωγῆς ἐν Λυκίᾳ, τὸ μὲν ἔμπροσθεν λέοντος, τὸ μέσον αἰγὸς καὶ τὸ ὄπισθεν δράκοντος μορφὴν ἔχον (ἴδε Εἰκ.). Ἦτο δὲ πυρίπνουν καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Βελλεροφόντου Ζ 179, Π 328.

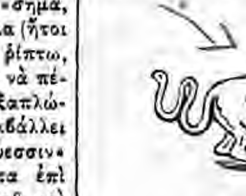

Χίος, οιο (ἴ) ἡ νῆσος Χίος γ 170, 172.

χιτών, χιτῶνος, νι, ν(α), νες, ων, ωσι, νας —χιτών, ἐπενδύτης Σ 592, ἤτο βραχὺ ἔν-

δυμα, ἄνευ χειρίδων, ὃ ἐρόρουν κατὰ σάρκα καὶ διὰ ζώνης περὶ τὴν ὀσφὺν ἔσφιγγον Ξ 72· (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ζωστήρ), μνημονεύονται ὅμως καὶ ἄνδρες «ἑλκεχίτωνες» Ὀρέστης καὶ γύαλον· τοιοῦτος ἐφορεῖτο καὶ ὑπὸ τὸν θώρακα Β 416, Λ 100· (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ζῶμα, λινοθώρηξ)· «λάϊνον» μετὰ σαρκασμοῦ, διὰ λίθων θὰ καλυφθῇς Γ 57· «μαλακόν, νηγάτεον, χάλκεον».

χιών, όνος, όνι — ἡ χιὼν ζ 44, Μ 278.

χλαῖνα, χλαίνης, ἡ, αν, αι, άων — ἐπενδύτης, χλαμύς· εἶναι δὲ «διπλῆ, δίπλακα, ἁπλοΐδας»· συχνὰ πορφυρᾶ· εἶναι δασεῖα «οὐλή, πυκινή» Χ 493, ξ 460· καὶ ὡς σκέπασμα (ἐράπλωμα) υ4. 95, γ349, δ 50.

χλούνης, χλούνην, τὸν ἐν χλόῃ εὐνὴν ἔχοντα, ἰδίως ἄγριον «σῦν» Ι 539 †

χλωρηΐς θηλ. (χλωρὸς) ὑπόχλωρος, κιτρινωπή, πρασινοκίτρινος «ἀηδὼν» τ 518 †

Χλῶρις, ιδος, Θ. τοῦ Ἀμφίονος. βασ. τοῦ Ὀρχομενοῦ, Γ. τοῦ Νηλέως. Μ. τοῦ Νέστορος, Χρομίου, Περικλυμένους καὶ Πηροῦς λ 281 †

χλωρός, όν, οἱ, ὰς (χλοFερὸς) πρασινωπός, ξανθὸς «μέλι»· «δένδρεα» χλωμός, κιτρινωπὸς Η 479.

χνόος, ὁ (κνάω, κόνις) ἀρρὸς «ἄλφος»· ξ 226†

χοάνον, χοάνυσιν οὐδ. (χέω) — χοάνης, χωνευτήριον Σ 470 †

χοή, χοήν, ὰς (χέω)— ἡ σπονδή, ἡ εἰς νεκρούς προσφορὰ ὑγρῶν οὐσιῶν κ 518 καὶ λ 26.

χοῖνιξ, χοίνικος, θηλ. μέτρον σιτηρῶν «ἅπτηται ἐμῆς—» τρώγει τὸν ἄρτον μου (τὸ ψωμί) τ 28 †

χοίρεος, χοίρε(α) (χοῖρος), — χο(ρ)ίνος «κρέα» ξ 81 †

χοῖρος, χοίρων, ἀρ. ὁ χοῖρος (τὸ χοιρίδιον) ξ 73 †

χολάς, χολάδες, θ. (ἅ. χορδή) τὰ ἐντόσθια, τὰ ἔντερα Δ 526 καὶ Ψ 181.

χόλος, οιο, ου, ῳ, ον. — ἡ χολὴ Π 203, ἰδίως ὀργὴ θυμός, τινὸς (τινὸς καὶ κατά τινος)· «μεθέμεν, κήσεσθαι»—τινί, ἡ δοτ. χαριστικὴ χ 94 λύσσα, ἐξαγρίωσις.

χολόω, (χόλος)· ἐνεργ. μέλ. **χολωσέμεν**, ἀόρ. ἐχόλωσεν, σατε, σης. Μέσ. ἐν. χολοῦμαι, οῦται, μέλ. ώσεαι, πρκ. κεχόλωται, ῶσθαι, ωμένος, ὑπ. κεχόλωσο, ωτα, 3 πλ. ώατο, μετ. ὀλ. μέλ. κεχολώσομαι, σεαι, σεται, ἀόρ. (ἐ)χολώσατο. χολώσαιτο, σάμενος, ἀόρ. παθ. (ἐ)χολώθη, χολωθῇς, θείς. — α') ὀργίζω, παροργίζω «ἄνδρα» Δ 78, Σ 111, θ 205, σ 20. β') Μέσ. παθ. ὀργίζομαι Δ 139· «θυμῷ, ἐνὶ φρεσί, κηρόθι, θυμόν, φρένα, ἦτορ»· «τινί»=κατά τινος «τινὸς» =ἕνεκά τινος (καὶ ἐξ ἀρέων, εἵνεκα, νίκης, ἀμφ' ἀστραγάλοισι) Ι 523, Ν 203, Ρ 710. «ἀσπερχές, αἰνῶς, ἄμοτον, μαψιδίως».

χολωτός, χολωτοῖσι, (χολέω) — ὀργίλος, «ἐπέεσσιν» Δ 241, χ 26.

χορδήν, τὴν (χολάδες)—τὴν χορδὴν (χόρδα τῆς φόρμιγγος) φ 407 †

χορεί-τυπίησιν, ταῖς (ὔ. τύπτω)—ἡ ὄρχησις, χορὸς Ω 261 †

χορός, χορεύω, ῶ, όν, (ὀνδε) οἱ, ἀρ. χορός α') ὁ τόπος, ἐν ᾧ χορεύουσιν «λείηναν χορὸν» θ 290, «καλοί» μ 318. β') ὁ χορὸς αὐτὸς «χορῷ καλῇ» Π 180, Σ 590.

χόρτος, χόρτῳ, οισιν ἀρ.—περίβολος, περίφραγμα Δ 774 καὶ Ω 640.

χραισμέω, χραῖσμ(ε) ἀόρ =ἔχραισμε, ῃ(σι) ωσιν, εῖν, μέλ. ήσει, ησέμεν, ἀόρ. 1 χραῖσμησε, ῆσαι, (χρήσιμος)—πάντοτε ἀρνητ. ἐν χρήσει· εἶμαι ὠφέλιμος, ὠφελῶ, βοηθῶ, ἀποκρούω. ἀπομακρύνω «σκῆπτρον» Α 28 «οἱ»=αὐτῷ Α 566, 589· Λ 117, 120, Φ 193.

χράομαι (χρέος)—μετ. **χρεώμενος**, 3 συλλ. Ψ 834, μεταχειρίζομαι, πρκ. κεχρημένος, ῳ, ον, μετὰ γεν. ἐπιθυμῶ α 13· Τ 262 (πρόφασιν) ὡς ἐπίθ. ἐνδεής, ρ 347, ὑπερ. «φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν»=εἶχε καλὴν γνώμην.

χρά(F)ω, ἀόρ. ἔχρασε, ἄετε, ὑπ. ἀόρ. 1. χραύσῃ, (χρώς).—α') ψαύω, ἐγγίζω, ἐλαφρῶς πληγώνω (τσουγρανίζω) Ε 138. β') ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ μετ' ἀπαρεμφ. τελικοῦ «κήδειν, ἐσθίεμεν» ρ 69. Ἀλλὰ «δαίμων τοι, οἱ» ε 396=θεός τις σοὶ προϋξένησε κακόν.

χράω, μετ. **χρείων**. α') ἐνεργ. δίδω χρησμὸν θ 79=χρησμοδοτῶν. β') ζητῶ νὰ λάβω χρησμόν, ἐρωτῶ μέσ. μέλ. χρησόμενος, ον, ους, θ 81, λ 165, χ 492.

χρεῖος, ἴδε χρέος.

χρείων, ἴδε χράω.

χρειώ, ἴδε χρεώ.

χρείως, ἴδε χρέος.

χρεμέτιζον πρτ.=ἐχρεμέτιζον(ἵπποι) Μ51†

χρέος, θ 353, λ 479, **χρείως** θ 355· ἄλλως **χρεῖος**, τό·—ἀνάγκη, χρεία «Τειρεσίαο κατὰ» δηλ. διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ δ 45, α 409· χρέος, ὀφειλή· ἔτι ὡς πληρωμὴ χρέους θ 353 «ἀποστήσωνται» ζητή-

Δημόσιο Κεντρικό Βιβλιοθήκη Μόσχας

σωσι νὰ λάβωσιν ὀπίσω τὸ χρέος, ἀπαιτῶσι Ν 745 (ἀποτίσωνται).

χρεώ, οὐσ. θηλ. (μονοσυλλ. ὡς βραχ. Α 606) χρεοῦς, χρειοῖ (χρέος, χράομαι) — χρεία, ἀνάγκη «ἐστίν, γίγνεται» Α 340· αἰτ. μετ' ἀπ. ψ 308, Σ 406· «σὲ χρεὼ» α 225, Κ85 μετ' ἀπ. Σ 406· «τινά τινος» Κ43, δ 634· παρασχ. **χρεὼ** ἱκάνει, ἐπαι, ἵκει «ἀνάγκη ἐπέρχεται, καταλαμβάνει «τινα» Κ 142—«τινὸς» (ἔχω χρείαν τινὸς) φ 322.

χρεώμενος, ἴδε χράομαι.

χρή, (ἴσως χρῆ) εἶναι χρεία, πρέπει ι 50, μετ' ἀπαρ. Δ 57. προσωπ. αἰτ. μετ' ἀπαρ. Η 331. πρβ. Α 216, κ 490 «οὐδέ τι (σε) χρὴ» ἐπομένου (ἢ καὶ ἀναπληρουμένου Π 721, Υ 133, τ 500) ἀπαρ. Ψ 478, α 296, τ 118· τινά τινος Η 109, α 124.

χρηΐζω, χρηΐζεις, ζων, οντι, οντα, ἐν. (χρή)—χρειάζομαι, ἔχω χρείαν· «τινὸς» ρ 558, Λ 835.

χρῆμα, μόνον πληθ. **χρήματ(α)**, (ᾰ) ασι, οὐδ. (χράομαι) πρᾶγμα χρήσιμον, περιουσία, κατάστασις δ 78, ξ 285, π 315. Ὀδ.

χρίμπτω ἀορ. πθ. **χριμφθεὶς** (συγ. χρέω) «πέλας» προσῳάσας, πλησιέστατά τινος διελθὼν κ 516 †

χρίω, πρτ. **χρῖον**, εν, ἀόρ. ἔχρισε(ν), **χρῖσεν**, σαν, σον, σαι· «ἐλαίῳ»·—α') ἐγγίζω, ἀλείφω, (μυρώνω) «—ἐλαίῳ» ὁ 252 καὶ ἐπὶ νεκρῶν Ψ 186· «ἀμβροσίῃ» ὁ Ἀπόλλων χρίει τὸν Σαρπηδόνα.—Μέσ. «χρίεται» εσθαι, μέλ. χρίσομαι, ἀόρ. σάμεναι, ἀλείρομαι· ἐλαίῳ, κάλλει· «ἰούς», «φαρμάκῳ» ἀλείφω τὰ ἐμαυτοῦ βέλη μὲ φάρμακον α 262.

χροιῇ, ῇ (χρώς), ἐπιφάνεια, ὄερμα τοῦ ζωικοῦ σώματος Σ 164 †

χρόμαδος, ἀρ. (ᾰ.χρεμετίζω).—ὁ τριγμός, ὁ βρυγμὸς Ψ 688 †

Χρομίος, οιο, α') Υ. τοῦ Πριάμου Ε 160, δ') Υ. τοῦ Νηλέως λ 286, Δ 295. γ') Λύκιος Ε 677. δ') Τρώς Θ 275. ε') ἀρχηγὸς τῶν Μυσῶν Ρ 218, 494, 534.

Χρομίτ(ι)ος—ὁ Χρομίος, ὃ ἴδ. εἰς εἰ. Β 858.

χρόνιον αἰτ. (χρόνος) — μετὰ παρέλευσιν πολλοῦ χρόνου «ἐλθόντα» = χρονίσαντα ρ 112 †

χρόνον, τὸν (χερ-, χραίνω;)—καιρός, χρόνος, χρονικὸν διάστημα «—πολύν, ὄηρόν», «τόσον»—τόσον πολὺν καιρὸν Ω 670 «ὀλίγον»· «ἕνα χρόν.» μίαν φοράν, μία διὰ πάντα· «ἐπὶ—» ἐπὶ μακρὸν χρόνον μ 407.

χροός, οῖ, όα, ἴδε χρώς.

χρῡσ-άμπυξ, χρυσάμπυκας αἰτ. πλ. (περὶ τὸ μέτωπον) τοὺς φοροῦντας χρυσῆν στεφάνην, **χρυσοστεφάνους** «ἵππους» Ε 358. Ἰλ.

χρυσ-άορος, χρυσαόρου, ον (ἄορ) ὁ χρυσῆν σπάθην φορῶν «Ἀπόλλων» ὡς θεὸς τοῦ ἡλίου, κυρίως ἀναφέρεται εἰς τὰς ἀκτῖνάς του Ε 509 καὶ Ο 256. (ᾰ)

χρύσεος, ου, ῳ, ον, οι, οισ(ιν), έῃ, ῇ, ην, αι, ῃσιν, εον, εα· παρασχ. **χρύσεον, ῳ, οι, οις, ῃ, ῆν, αι, ῆς, ας**, (ῠ) ἐκ τοῦ χρυσός—ὁ χρυσοῦς, ὁ χρυσῷ κεκοσμημένος· ἰδίως ἐπὶ παντὸς ὅ,τι οἱ θεοὶ φέρουσιν ἢ ἔχουσιν «Ἀφροδίτη» δ 14 ἡ χρυσῷ κεκοσμημένη (ἴδε Εἰκ ἐν λ. ἄμπυξ), ὁ χρυσοειδὴς «ἔθειραι, νέφεα». (ῡ)

Χρύση, λιμὴν καὶ πόλ. ἐν Τροίᾳ, ἔχουσα καὶ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Δ 37, 100, 390, 431, 451.

Χρυσηΐς, ΐδος, Θ. τοῦ Χρύσου, Ἀστυνόμη Α 111, 143, 182, 310, 369, 439.

χρυσ-ηλάκατος, ου, ῳ (ᾰᾰ. ἠλακάτη) ἢ ἔχουσα χρυσᾶ βέλη «Ἄρτεμις» δ 122.

χρυσ-ήνεος (ῠ.ἦνις)—ὁ χρυσᾶ ἠνία ἔχων ἢ ὁ χρυσαυγὴς Ζ 205 καὶ θ 285.

Χρύσης, αο, κλητ. η, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος (τοῦ Σμινθέως) ἐν Χρύσῃ, οὗ ἡ Θ. Ἀστυνόμη ἔλαχεν ὡς λεία τῷ Ἀγαμέμνονι, ὅστις ἀντὶ λύτρων δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ μέχρις οὗ πρὸς τιμωρίαν λοιμὸς ἐστάλη ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ ἠναγκάσθη νὰ τὴν ἀποδώσῃ Α 11, 370, 442, 450.

Χρυσό-θεμις, Θ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας Ι 145 καὶ 287.

χρυσό-θρονος, ου, ον (θρόνος)—ἡ ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου καθημένη, «Ἀφροδίτη», ἐπώνυμ. τῆς Ἥρας, Ἀρτέμιδος Δ 611, ε 123.

χρυσο-πεδίλου = τῆς χρυσᾶ πέδιλα ἐχούσης «Ἥρης» λ 604. (ῐ)

χρυσό-πτερον (πτερόν) ὁ χρυσοπτέρυγος Θ 398 καὶ Λ 185.

χρυσό-ῤῥαπις κλ. ι (ῠ. ῥαπ)—ὁ φέρων χρυσῆν ῥάβδον, ὁ «Ἑρμῆς» (μετὰ τῆς μαγικῆς του ῥάβδου κ 277, 331, ε 87.

χρυσός, οῖο, οῦ, ῷ, ὸν = ὁ χρυσὸς (ἀκατέργαστος καὶ κατειργασμένος) «τάλαντον» (περιληπτ.) ο 207.

χρυσοχόον αἰτ. ἀρσ. (ῠ.χέω) = τὸν **χρυσοχόον** γ 425 †

χρώς, ωτὸς, ῶτ(α) καὶ **χροὸς** γεν. οῖ, όα, (χραΓος, σκραν-) — κυρίως ἡ ἐπιφάνεια Ν 191, «χρὼς» ἀντὶ χροός· ἰδίως ἡ ἐξω-

τερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος, δέρμα τ 204· ἔπειτα τὸ χρῶμα δέρματος «τρέπεται» μεταβάλλεται· σῶμα, κατ' ἀναφ. πρὸς τὸ δέρμα «καλός, περὶ χροΐ» λ 191, χ 113.

χυμένη, χύτο, ἴδε χέω.

χύσις, ιν θηλ. (χέω) — ἡ χύσις, σωρὸς ε 483, 487, τ 443.

χυτλόω, εὐκ. ἀόρ. μέσ. χυτλώσαιτο (χύτλος) — ἀλείφομαι ἢ μεταχειρίζομαι λουτρὸν καὶ ἀλοιφὴν ζ 80 †

χυτή, ἠν (ῡ. χέω)—χυμένη, συσσωρευμένη «γαῖα» ἐπὶ τύμβων Ζ 464, γ 258.

χωλεύων μέλ. (χωλὸς) — χωλαίνων κουτσαίνων Σ 411, 417, Υ 37.

χωλός, όν, αἱ — ὁ χωλός, «ἕτερον πόδα» Β 217·

χώομαι, χώεται, εο, όμενος, οιο, πρτ. χώετο, ἀόρ. μὲ παθ. σημ. (ἐ)χώσατο, ὑποτ. σεται, μετχ. σάμενος, η (συγγ. χόλος) — αἰσθάνομαι ὀργήν, ὀργίζομαι «κῆρ, (κατὰ) θυμόν, φρεσίν» ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐν τῷ νῷ· Δ 44, 244, 429, Ε 215. Εἶμαι κακὸς θυμώνω, «τινί» ἕνεκα τινος, «τινὸς» καὶ μετὰ τοῦ «ὅτι» θ 238.

χωρέω, (χῶρος), μέλ. χωρήσουσι, ἀόρ. χώρησεν, (ἐ)χώρησαν, σειεν, σαντ(α), σαντες. — κάμνω τόπον, ὑποχωρῶ «Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι» Ν 324, «ἐπάλξεις» Μ 406, «ἀπὸ» Ν 724, «τόσον» Π 592. «πάλιν» (ὀπίσω).

χώρη, ης, ῃ, ας (χῶρος) — ὁ κατεχόμενος τόπος, θέσις Ψ 349, Π 352, διάστημα Ψ 521, θ 573, χῶραι (ἀνθρώπων).

χωρίς, ἐπίρ. (χῆρος). — χωριστά, κατ' ἰδίαν Η 470, Ι 221.

χῶρος, ου, ῳ, ον, (χερ-) χῶρος, θέσις Γ 315, 344· Θ 491. Ἔνθα μεταξὺ τῶν νεκρῶν ἦτο ὁρατὴ θέσις (τὸ ἔδαφος)· τόπος, χώρα Ν 473, Φ 262.

Ψ.

ψάμαθος, οιο, ου, ῳ, ον, οισι(ν), θηλ. (ᾰᾰ. ψάμμος) — α') ἄμμος τοῦ ποταμοῦ, ποταμιὰ Φ 202, 319. β') ἄμμος παρὰ τὸν αἰγιαλόν, ἡ ἀμμουδιὰ δ 426, Ο 362· ὡς σύμβολον τῆς ἀναρίθμου πληθύος Β 800 «φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν».

ψάμμῳ δοτ. θηλ. — ἄμμῳ, τῇ παραθαλασσία γῇ μ 243 †

ψάρ, πλ. ψαρῶν γεν., αἰτ. ψῆρας ἀρ., ψαροπούλι, ψαρῶνι Ρ 755 καὶ Π 583.

ψαύω, ψαύουσι, πρτ. ψαῦον, ἀόρ. 1. ὑπ. ψαύσῃ, (ψαϜω)—ψαύω ψηλαφῶ, «ἐπισσώτρου» Ν 132, Π 216. (αἱ περικεφαλαῖαι) ἔψαυσαν διὰ τῶν φάλων τοὺς φάλους τῶν ἄλλων, ὅτε οὗτοι ἔκλινον πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἢ πλαγίως).

ψεδνή (ψάω) — μαδαρά, ἀραιὰ Β 219 †

ψευδ-άγγελος, ὁ ψευδῆ ἀγγέλων Ο 159 †

ψευδής, ψευδέσσιν,=τοῖς ψεύσταις Δ235†

ψεύδομαι, ψεύδονται, πρτ. ε (ο), μετ. όμενα, μέλ. σομαι, ἀόρ. 1. σάμενοι, η, (ψεῦδος)—α') ἀποκ. ψεύδομαι, λέγω ψεύματα Δ 404· ἀπατῶ Κ 534. β') μετθ. «ὅρκια» =παραβάντες τὰς συνθήκας, ἐπιορκήσαντες.

ψεῦδος, εα, εασι(ν) οὐδ. ψύθος, συγγ. τοῦ πτύω)—ψεῦδος, ἀπάτη, «οὔ τι ψευδ.» ἐντελῶς ἀληθές. Β 349· τ 203 ἔλεγε πολλὰ ψεύδη, ἔπλασσε πολλὰ ἐν τῇ διηγήσει του.

ψευστέω, μέλ. ψευστήσεις (ψεύστης)=ἀπατήσεις Τ 107 †

ψεῦσται, οἱ (ψεύδομαι)—ψεῦσται, ἀπατεῶνες Ω 261 †

ψηλαφάω, ψηλαφῶων μετ.=ψηλαφῶν, ψαχουλεύων, ἐρευνῶν «χερσί» ι 416 †

ψῆρας, ἴδ. ψάρ.

ψηφῖς, ψηφῖδας, αἱ (ψῆφος) — μικρὸς λίθος, χιλίκι, πετραδάκι Φ 260 †

ψιάς, ψιάδας, τὰς = σταγόνας. ῥανίδας Π 459 † (ᾰᾰ)

ψιλόν, ήν, (ῑ. ψάω) — γυμνόν, μαδαρὸν ν 437. «ἄρουσις» ἄδενδρος, ἀφύτευτος· «τὴν (νῆα)» μ 421 ἄνευ τῶν ἑκατέρωθεν τοίχων.

ψολόεις, ψολόεντος, α, (ψόλος) — ἀτμώδης, θειώδης, κεραυνὸς ὡς ἐκπέμπων θειώδη ἀτμόν ψ 330 καὶ ω 539.

Ψυρίη, θηλ. μικρὰ νῆσος πλησίον τῆς Χίου γ 171 †

ψυχή, ῆς, ῇ, ήν, αί, έων, άς, θηλ. (ψύχω) — α') ψυχή, νοουμένη ὡς οὐσία, ἡ διαπνέουσα εἰς πᾶν τὸ σῶμα ζωϊκὴν δύναμιν, ζωὴν Χ 161, Ι 322, γ 74. Ἐξερχομένη δὲ κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου ἐκ τοῦ στόματος ἢ ἐκ τῆς πληγῆς Ι 408, Χ 362· καὶ ἐπὶ ζώων «τὸν σὺν δ' ἔλιπε» ξ 426· ἔτι ἡ ψυχὴ τοῦ νεκροῦ, εἴδωλον τούτου (ἀλλ' ἄνευ σώματος καὶ ἐπομ. ἄνευ φρενῶν) ἐντεῦθ. λ 207 «σκιῇ εἴκελον (εἴδωλον) ψυχὴ» 205. Οὐδέποτε ἡ λέξις ἐν χρήσει ἐπὶ καταστάσεων τοῦ ψυχικοῦ βίου· ἀντιτίθεται δὲ εἰς τὸ σῶμα. β') ὁ βίος, ἡ ζωὴ Ι 332.

Δημοσία Κοινωφελής Βιβλιοθήκη Βόλου

ψῦχος, ψύχεος, οὐδ. (ψύχω)=ἐπιθυμῶν τῆς αὔρας (τοῦ κρύους) κ 555 †

ψυχρός, ψυχρῷ, όν. ή, ῆ, αἱ (ψῦχος) — ὁ ψυχρός, κρύος Τ 358, Ο 171 (ὅπου ὑπὸ ῥ. ἔνωσεν μᾶλλον μετὰ τοῦ ῥήμ. ἦ τοῦ ἐπιθ.)· «χιόνι, αὔρῃ, ὕδωρ».

ψύχω, ἀόρ. μετ. ψύξασα, (ψῦ, πτύω) φυσήσασα «ἦκα» πράως ἀπέστρεψε τὸ δόρυ Υ 440 †

ψωμοί, ἄρσ. (ψάω) — τεμάχιον, δαγκανιὰ (ὅσον χωρεῖ τὸ στόμα τοῦ ἀνθρώπου, μπουκιά) ι 374 †

Ω.

ὦ κλητ. ἐπιφών. καὶ μεταξὺ ἐπιθ. καὶ οὐσ. δ 216· ἐν συνιζ. ρ 375.

ὤ ἐπιφ. σχετλιαστικὸν ἢ θαυμαστικὸν (ἐν τῇ καθωμιλ. ὦ, ὤχ) «ὤ μη ἐγὼ δειλός»· μετὰ γεν. τ 363, «ὤ πόποι».

Ὠγυγίη (ἐπιθ. ἐκ τοῦ Ὠγύ-γης ὁ ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ γεννηθείς) μυθικὴ νῆσος τῆς Καλυψοῦς α 85, ζ 172, η 244 κ. ἀλ. ἐνταῦθα ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπτὰ ἔτη ἄκων ἐκρατεῖτο α 48. Οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον ὅτι εἶναι ἡ παρὰ τὴν Μελίτην Γαῦδος νῆσος.

ὧδε ἐπίρ. τοῦ ὅδε· οὕτως· α') ὡς πρὸς τὸ πρὸ τῆς θεωρίας κείμενον Ω 398, ϐ 28, δ 141 τοσοῦτον, τόσον γ 125· μετὰ προστ. ἐλθέ, ἀμέσως α 182· εἰς προηγούμενα σπανιώρον ζ 39, Δ 308, μετ' ἐξηγήσεων διὰ τοῦ ὡς Θ 523, γ 221. β') εἰς τὰ ἑπόμενα π 117, Α 181, Ω 661, Θ 415. «ὧδε δέ τις εἶπεσκεν» δ 769 «γὰρ ἐξερέω» π 440. «δέ (μοι φρονέοντι) δοάσσατο κέρδιον εἶναι» κ 153. «ἔρξαι» Ε 342. ἐπιτέλλομαι ζ 289. Συχν. ἕπεται τὸ ἀναφορ. τῆς προτάσεως μέλος μετὰ τοῦ ὡς Γ 300, οὐδέποτε ἀντιστρόφως.

ὦδεε, ἰδ. αἰδέω

ὠδίνων, ουσαι, μετ. (αὖ ὀίνη;)—συστρεφόμενος ὑπὸ τῶν πόνων «ὀδύνῃσι»· μεταφ. γεννῶσσαν Α 269.

ὠδίς, ὠδῖνας, τάς, (τ. ὠδίνω) = πόνους τοκετοῦ Α 271 †

ὠδύσαο, σατο, ἰδ. ὀδύσσομαι.

ὠθέω, ὠθεῖ. πρτ. ὤθει. θαμ. ὤθεσκε, ἀόρ. ἔωσε, ὦσα, ας, (εν), αν, ῃ, αιμεν, αι, θαμ. ὤσασκε, ἀόρ. 1. Μέσ. ὦσατ(ο), ἀμεθ(α), αντ(ο), αιτ(ο), αισθε, ασθαι, (πρὸ Ὁμήρ. ροθέω) — ὠθῶ, σπρώχνω· «ἔθυς τάφροισ» ὤθησαν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν τάφρον λ 596 (ἐκύλισε τὸν λίθον)—«παρὲξ ἀπὸ τῆς ξηρᾶξείς τὴν θάλασσαν παρεξώθησα. Μέσ. Π 592 (ἀπ' ἐμαυτοῦ) ἀποκρούω, ἀπωθῶ, «τινά».

ὠίετο, δισθείς, ἰδ. οἴω.

ὦκ(α) ἐπίρ. τοῦ ὠκύς, ταχέως Λ 354, Α 447.

Ὠκαλέη, τόπος ἐν Βοιωτίᾳ Β 501 †

Ὠκεανός, οῖο, (ὁ εὐρύχωρος, οὐχὶ ἐκ τοῦ ὠκύς) α') ὁ τοῦ κόσμου ποταμός, ὁ περιρρέων τὴν γῆν ὁλόγυρα (ὡς ἴδε σελ. 299· ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως ὁ κύκλος 5), ἐξ οὗ οἱ ἀστέρες κατὰ τὴν ἀνατολὴν ἀναδύουσιν καὶ κατὰ τὴν δύσιν καταδύουσιν. Ἐκτὸς τῆς ἄρκτου Ε 275 παρὰ τὸ μεσημβρινὸν κράσπεδον κατοικοῦσιν οἱ Πυγμαῖοι· πρὸς δυσμὰς ἐντεῦθεν τοῦ ὠκεανοῦ ἔτι, ἀλλ' ἐκεῖθεν τῆς θαλάσσης εἶναι τὸ Ἐλύσιον δ 568. Ἐκεῖθεν τοῦ ὠκεανοῦ ἀρχίζει ὁ κάτω κόσμος, τὸ ἄλσος τῆς Περσεφόνης, τὸ βάραθρον, ἐν ᾧ κατακρημνίζονται τὰ ὕδατα κ 512· ἐκεῖ εἶναι ἡ εἴσοδος εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἅδου. — β') ὡς θαλάσσιος θεὸς Ὠκεανός σύζυγος τῆς Τηθύος, πάντων θεῶν δ 568, κ 139, Ξ 311, 201.

ὤκιστος, α, ἴδ. ὠκύς.

ὠκτειρε, ἰδ. οἰκτείρω.

ὠκύ-αλος, ου (ὕδ. ἅλς) ἡ ταχύπλους ναῦς Ο 705, μ 182.

ὠκύ-μορος, ω, α, ων, ὑπερθ. ώτατος Α 505 (ὐ. μόνος) — ταχυθάνατος, ὁ βραχύβιος Σ 95, Α 417· «ἵπποι» οἱ ταχέως φονεύοντες χ 75.

ὠκύ-πέτης, δυϊκ. ὠκυπέτα (ᾱ. πέτομαι)— ὁ ταχυπέτης, ὁρμητικὸς «ἵππος» Ν 24 καὶ Θ 42.

ὠκύ-πορος, ων, οισι(ν) (ὕ. πόρος) — ὁ ταχύπορος, ταχύπλους «νῆες» ε 176. δ 708, Α 421.

ὠκύ-πους, ὠκύποδες, ων, εσσι — ὁ ταχύπους «ἵππος» Ε 296, σ 263.

ὠκύ-πτερος, ὁ ταχύπτερος «ἶρηξ» Ν 62 †

ὠκύ-ρροος, ὠκυρρόῳ (ὐ. ῥόος) — ὁ ταχύρρους, ὁ ῥέων ταχέως, ὁρμητικὸς «ποταμὸς» Ε 598 καὶ Η 133.

ὠκύς, εῖ, ύν, έες, έας, έα, εῖαι, εἰάων, είῃσ(ιν), έας, ύ, έα, ὑπερθ. ὠκύτατον, ὤκιστος, οὐδ. α, ὡς ἐπίρ. ταχύτατα χ 77, 133—τα-

χύς, ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων, πραγμάτων «πόδας» = ὁ ταχὺς κατὰ τοὺς πόδας· τὸ ἐπιθ. κατηγορ. = ταχέως μ 374, Ψ 880.

Ὠλενίη πέτρη, Ὠλενία πέτρα, κορυφὴ τοῦ ὄρους Σκόλλιος Β 617, Λ 757.

Ὠλενος, θηλ., πόλ. ἐν Αἰτωλίᾳ παρὰ τὸν Ἀράκυνθον Β 639 †

ὠλεσί-καρπος (ὄλλυμι) — αἱ τὸν καρπὸν ἀποβάλλουσαι «ἰτέαι» κ 510 †

ὠλξ, ὦλκα, τήν, ἐκ τοῦ Ϝάλκα, ὅθεν Ϝῶλκα (Ϝέλκω)—αὖλαξ, αὐλάκι Ν 707 καὶ σ 375.

ὠμ-ηστής, αἱ, ῆσιν (ἀρχ. ὠμ-εσ-τής, ὠμός, ἐσθίω) — ὁ ὠμοφάγος, σαρκοβόρος, ἄγριος· «ἰχθῦς, κύνες, οἰωνοί»· σκληρὸς «ἀνήρ» Ω 207.

ὠμο-γέρων (ὠμὸς) — ὁ μὴ καταβληθεὶς γέρων, ἀκμαῖος, ζωηρὸς γέρων Ψ 791 †

ὠμο-θετέω, πρτ. ὠμοθετεῦτο, -θέτησαν ἀόρ. (ὠμά, θεῖναι) θέτω τεμάχια κρέατος (ἐπὶ τῶν διὰ τῆς κνίσσης περιτετυλιγμένων μηρίων) πρὸς θυσίαν τοῖς θεοῖς=καθιέρωσαν, ἔθυσαν (κρέας) Α 461, ξ 427. Μέσ. διέταξε τὰ ἑαυτοῦ.

ὠμος, οιο, ον, ῳ, ον, ω, οιιν, αι, ων, οισ(ιν), ους — ὦμος Ο 474, δ 3.

ὠμός, ὠμόν, αἰτ. ἀρ., οὐδ. ῶ, ά· ὁ ὠμός, ἄψητος, ἄβραστος, ἀντίθ. ὀπταλέα μ 396· «ὠμὸν βεβρώθοις» ἠδύνασο νὰ τὸ φάγῃς ὠμὸν—«ὠμὰ»=νὰ φάγωσιν ὠμῶς· «γήραϊ» πρώωρον γῆρας ο 357.

ὠμο-φάγοι, οισ(ιν)—οἱ τρώγοντες ὠμά, οἱ σαρκοφάγοι, ἐπὶ ἁρπακτικῶν θηρίων Ε782, Η 256 (Ἰλ.).

ὤμωξαν, εν, ἴδε οἰμώζω.

ὦνατο, ε, ἴδε ὄνομαι.

ὦνησας, σε, ἴδε ὀνίνημι.

ὠνητή, ἐπίθ. ῥημ. (ὠνέομαι)—ἀγοραστὴ ξ 202 †

ὠνος, ὦνον, τὸν (πρὸ Ὁμ. Ϝῶνον) — τιμή, ἀξία «ὀδαίων» (ἀνταλλαγῆ ἐμπορευμάτων) ο 445.

ὠνοσάμην, ἴδε ὄνομαι.

ὠνο-χόει, ἴδε οἰνο-χοέω.

ὦξε, ἴδε οἴγνυμι.

ὦρεσσιν, ἴδε ὄαρ.

ὦρετο, ἴδε ὄρνυμι.

ὥρη, ῃ, ην, αι, ας (ἐκ τοῦ ϳώρα)—α') ἡ τοῦ ἔτους ἐποχή, αἱ ὧραι Β 471, Ζ 148, ε 485, «περὶ δ' ἔτραπον» ἐξετέλεσαν τὴν περιστροφὴν τῶν αἱ ὧραι τοῦ ἔτους· «—ἐπήλυθον» = ἐπῆλθον κ 469, διότι ἐραντάζοντο αὐτὰς ὡς παρθένους ἐν χορῷ, «εἶαρος» ἢ «εἰαρινὴ» ἐαρινή, κατὰ τὸ ἔαρ Β 468. β') ἐν γένει ὁ ἁρμόδιος χρόνος «(καιρὸς) ἐν, εἰς» = ἐν καιρῷ, «κοίτοιο, γάμου κλ.», μετ' ἀπ. (καὶ αἰτ. λ 330) λ 373, ρ 426. γ') προσωπ. αἱ Ὧραι, αἱ θυρωροὶ τοῦ Ὀλύμπου, συνάμα θεαὶ τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους «πολυγηθέες» Φ 450, Ε 749, Θ 393, 433.

Ὡρεί-θυια, Νηρηΐς Σ 48 †

ὥρια, τὰ (ὥρη) — ἐγκαίρως εἰς τὴν ὥραν των ι 131 †

ὥριστος, ἐκ τοῦ ὁ ἄριστος.

Ὠριων, ωνος (ῑ. ὅαρ) ὁ ἰσχυρὸς καὶ ὡραῖος κυνηγὸς λ 572, 310, Σ 486, καὶ ἐν τῷ Ἅδῃ κυνηγῶν, ἐρώμενος τῆς Ἠοῦς ε 121· ὁ ἀστερισμός του Σ 488.

ὥρορε, ἴδε ὄρνυμι.

Ὦρυς, Ἕλλην φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος Λ 303 †

ὦρσε, το, ἴδε ὄρνυμι.

ὡς 1. ὡς πρόθ. μετ' αἰτ. πρός, εἰς «τὸν ὁμοῖον» ρ 218 †

2. ὡς ἀρχ. ἀφαιρ. τῆς ἀντων. ϳος, κυρίως ϳωτ ἐκ τοῦ ϳως· ἐν ἀναστροφῇ (ὡς), σχεδὸν πάντοτε (ἐκτὸς εἰς 15 χωρία ὡς Θ 94, Γ 196) ποιεῖ θέσει μακρὰν συλλαβὴν τὴν προηγ. ὡς «θεὸς ὡς, σύες ὡς, κακὸν ὡς» Β|780, ο 520· ἀρχ. δεικτικόν, συνήθως ὀξυτονούμενον (ἴδε 2. ὡς)·—τὸ ἀναφορικὸν ὡς (ἄτονον) χρησιμεύει α') ὡς ἐπίρ. τρόπου, τίνι τρόπῳ, πόσον· τίθεται πρὸ λέξεων, νοουμένου τοῦ ῥήματος, οἷον «ὡς τὸ πάρος περ» θ 31, τ 340· παρὰ τὸ «ἑοικώς» Ψ 330· ἰδίως ἐν ἀναφορ. προτάσει 1) τροπικὸν π. χ. ἐκέλευ(σ)εν χ 170· «ἢν ἐγὼ Ϝείπω πειθώμεθα» μ 213· ποιότητος Ι 528 καὶ μετὰ τοῦ «κέ», μετ' εὐκτικ. ψ 60. 2) συγκρ. προελθὸν ἐκ τοῦ τώς, ὡς, οὕτω, τόσσον ξ 441· ἐν παραβολῇ Β 475. Ι 323, Ε 161· οὕτως κατ' ἐξοχὴν «ὡς, ὅτε» πάντοτε σχεδὸν (ἐκτὸς Λ 305, 325, Δ 130, Ο 606, 624, Π 624)· «ὡς ὅτ' ἄν», «ὡς ὅτε» = καθὼς ὅτε (ἴδε ὡς εἰ) λ 398. 3) ἐπιφώνημα π 364, ω 194. — β') σύνδεσμος· 1) χρονικός· ὡς, ὅτε, πάντοτε μεθ' ὁριστ. Ψ 871· μετ' ἀορ. καὶ μετὰ τὰ αἰσθητικὰ ῥημ. τ 445. 2) ἐπεξηγηματικὸς μετὰ τὸ «τόγε» γ 346=ὅτι οὕτως. 3) σχεδὸν τελικὸς ν 402, δ 316· μετ' εὐκτ. καὶ τοῦ «κέν, ἄν» ψ 135, ν 404· μεθ' ὑποτ. Α 559 («κέν, ἄν» Α 32, π 868) Δ 182, Π 83. 4) εὐχετικός· μετ' εὐκ. Σ 107, α 47· μετὰ τοῦ «κεν» Ζ 271, μὴ ο 359.

Ψηφιακή Συλλογή Βιβλιοθήκη Βέμπη

1. ὡς ἀντὶ ὡς (καθώς), ὅταν κῆται ἐν ἀναστροφῇ, ἴδε ὡς 2.

2. ὡς (ὡς μετὰ τοῦ «οὐδ'» καὶ «καὶ») ἐπίρ. οὕτως, ἔτσι· καὶ ὡς=καὶ οὕτως (καὶ μ' ὅλα ταῦτα). «οὐδ' ὡς»· α') ὡς, ἐν ἀρχῇ— πάντοτε ἐν ἄρσει (π 28, 64), ν 184 κ. ἑ. δύο προτάσεις ἐπακολουθοῦσαι «ἔφατο, φάτο, φαμένη» εἰπών, φωνήσας, «ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ μ. μ.» Ο 220· «ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγ., ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλ. ἀγόρευον». β') ἀνταποδ. ὅπως ο 112, ὣς Δ 319. 3) ἐπεξηγητικὸν= ὅτι τοῖον Δ 157· ἐπαναληπτικὸν τ 85.

ὡς εἰ, ὡσεί, διὰ λέξ. χωριζόμενον η 36, Ι 314, ὡς ἄν, ὡς τυχὸν η 36, μεθ' ὁριστ. Ν 401, μεθ' ὑποτ. Ι 480, μετ' εὐκτ. κ 416, ὡς εἴ τε κ 416· καὶ μετὰ μετ. αἰτ. Π 192 (ὡς νὰ ἦτο) Σ 374, Ω 328, μετὰ γεν. ἀπολύτου Κ 150, τ 39, καὶ ἄνευ τοιαύτης= ὥσπερ η 36, Τ 16.

ὡς περ, ὥσπερ, συχν. κεχωρισμένον ἀκριβῶς ὡς, ὥσπερ, καθάπερ «ὡς ἔσεταί περ» ἀπαραλλάκτως, ἀκριβῶς ὡς Α 221· «ὣς περ ἂν εἴη» ἀκριβῶς, καθὼς θὰ ἠδύνατο νὰ συμβῇ ρ 586.

ὡς τε, ὥστε (ἐπίρ. τοῦ ὅς τε) ὡσάν, σάν, καθὼς Γ 23, 381. Καὶ ἐν παραβολικαῖς προτάσεσι συνήθως μεθ' ὁριστ., ὑποτ. Μ 278, Ο 381, Β 475. Ἐπεξηγηματικὸς καὶ ἐν ἀπαρεμφατικαῖς προτάσεσιν οὐχὶ=ὥστε Ι 42, ρ 21· ἐντεῦθεν μετέβη εἰς τὸ συμπερασματικὸν ὥστε, καὶ αἰτιολογικὸν ρ 21, ζ 122.

ὠτειλή, ὠτειλῆς, ἡν, έων, άς, θηλ. (οὐτᾶν) —πληγὴ τ 456, Σ 351.

Ὦτος α') Υ. τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας λ 308, Σ 385, γίγας. β') ὁ Κυλλήνιος, ἀρχηγὸς τῶν Ἐπειῶν Ο 518.

ὠτώεις, ὠτώεντα αἰτ. (ὦτα) — ὁ ἔχων ὦτα, λαβὰς Ψ 264 καὶ 513· ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ἄμφωτον.

ωὐτὸς = ὁ αὐτὸς Ε 396 †

ὤφελλον, ὤφελλες, ἴδε ὀφείλω.

ὠχράω, ὠχρήσαντα, μετχ. ἀόρ. (ὦχρος) — γίγνομαι ὠχρὸς λ 729 †

ὦχρος ἀρ. (Fὦχρος;), ἡ ὠχρότης, ἡ χλωμάδα Γ 35 †

ὤψ, μόνον εἰς ὤπα = κατὰ πρόσωπον «ἰδέσθαι»· «εἰς ὦπα ἔοικε» = ὁμοιάζει εἰς τὸ πρόσωπον Γ 158, Α 187· ἐκ τούτου ἐπίσης «ἐνῶψ, αἰτ. ἐνῶπα, κατένωπα, ἐνωπαδίως, ἐνωπιή».

Ὦψ, Ὦπος, Υ. τοῦ Πεισήνορος, Π. τῆς Εὐρυκλείας α 429, 6 347, υ 148.

ΤΕΛΟΣ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΟΝΟΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ ΟΜΗΡΙΚΟΝ

ΚΑΘ' ΥΛΗΝ

Α'. ΦΥΣΙΟΓΡΑΦΙΑ

α'. Κοσμογραφία.

1. Κόσμος.

οὐρανός, ὁ, λέγεται ἀστερόεις, εὐρύς, χάλκεος, πολύχαλκος, σιδήρεος, μέγας. Ὁ Ἄτλας ἔχει κίονας μακράς, αἳ γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, α 52. Ὁ οὐρανὸς ἀνῆκε τῷ Διΐ Ο 192.

αἰθήρ, ἡ, λέγ. ἄσπετος, ἀτρύγετος, νήνεμος, δῖα. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀὴρ Ξ 287. Ὁ Ζεὺς κατοικεῖ ἐν αἰθέρι Β 412. Ἡ Ἥρα ἐκρέματο ἐν αἰθέρι Ο 20.

αἴθρη, ἡ, αἰθρία, εὐδία.

ἄϊθρος ὁ, πάχνη.

ἀήρ, ἡ, ἠέρος, ἠέρι, ἠέρα 1) ὁ ἀήρ, ἡ ἀτμόσφαιρα, 2) ἡ ὁμίχλη, σκότος· λέγ. ἐρεβεννή, βαθεῖα, πολλή. ἀντιτ. πρὸς τὸ αἰθήρ.

νεφέλη, ἡ, τὸ σύγνεφον· λέγ. κυανέη, πορφυρέη, πυκινή. Ὁ Ζεὺς συνάγει τὰς νεφέλας, νεφεληγερέτα Η 560, αἱ νεφέλαι ἐκ Διὸς Β 146. πρβ. Ο 192, Ν 523.

νέφος, τό, μέλαν, πλθ. σκιόεντα. Ὁ Ζεὺς κελαινεφής Β 412. Αἱ Ὧραι ἐπέθετον τὰ νέφη, τὸ δὲ νέφος ἔρχεται ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου Π 364. Πρὸς νέφος παραβάλλεται ὁ οὐλαμὸς τῶν ἀνδρῶν τῶν δύο Αἰάντων Δ 275. παρβ. καὶ τοῦ Ἕκτορος Α 305.

ὁμίχλη, ἡ, πρβ. Γ 10· ἡ Θέτις παραβάλλεται πρὸς νεφέλην ἀνερχομένη ἐκ τῆς θαλάσσης Α 359.

ἀϋρη ἡ, ἡ αὔρα, ἡ δροσερὰ πνοή.

πνοιή, ἡ, ἡ πνοή, λέγ. ἀλεγεινή, λιγυρή.

ἄνεμος, ὁ· λέγ. βύκτης, λιγύς, εἰλυφόων, ζαής, δυσαής, ζαχρηής, ἀργαλέος, χαλεπός.—Τὸν Αἴολον ἐποίησεν ὁ Κρονίων ταμίαν τῶν ἀνέμων κ 21.

Ἄνεμοι ἀναφέρονται

βορέης, ὁ, ὁ βορρᾶς, «αἰθρηγενής, ἀϊθρηγενέτης, ὀπωρινός, κραιπνός, ἀκραής, μέγας, καλός» ε 331, Ο 170, Ξ 394, πρβ. Ψ 692, ε 328.

νότος, ὁ, ὁ νότος, «ἀργεστής» Λ 306, πρβ. Β 394, Γ 10.

εὖρος, ὁ,—ὁ ζέφυρος, ἡ ζαφυρίη (ἐνν. πνοιή), «αἰὲν ἔφυδρος, λάβρος, θύων, ἐπαιγίζων, κεκληγώς, κελαδεινός, κελάδων, ἀκραής, δυσαής, μέγας». πρβ. Δ 422 Ζ 275.

ἀήτης, ὁ, ἄνεμος, ῥύσημα· λέγ. «δεινός, λιγὺ πνείων.»

ἄελλα, ἡ, θύελλα «ὑπεραής, χειμερίη» Π 374.

θύελλα, ἡ, ἀνεμοστρόβιλος «κραιπνή, χαλεπή, δεινή»

λαῖλαψ, ἡ, γεν. πος, καταιγίς, ἀνεμοζάλη «βαθεῖα, θεσπεσίη, κελαινή, ἐρεμνή, πολλή, μεγάλη» Δ 278.

στροφαλιγξ, ἡ, γεν. ιγγος, στρόβιλος.

χειμών, ὁ, ῶνος, κακοκαιρία, τρικυμία «δυσθαλπής, ἔκπαγλος.»

ἠέλιος, ὁ, ὁ ἥλιος «λίμνη ἠελίοιο» γ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1· φράσεις «ἐς οὐρανὸν ἀνορούειν, οὐρανὸν εἰσανιέναι, στείχειν πρὸς οὐρανόν, ἰέναι εἰς οὐρανόν, ὑπερέχειν γαίας, ἀνιέναι, ἀννεῖσθαι, ἐπιτέλλεσθαι, φαίνεσθαι»· «μέσον οὐρανὸν ἀμφιβαίνει, μετανν ίσσεται βουλυτόν δε, δύεται, ἄψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτρέπεται· ἐν-έπεσ' Ὠκεανῷ» Θ 485. «Φαέθων, φαεσίμβροτος, παμφανόων, ἀκάμας. Ὑπερίων — τροπαὶ ἠελίοιο, ο 403 ἠελίοιο πύλας, «πρὸς ἠὼ' ἠέλιον» πρὸς ἀνατολὰς· ποτὶ ζόφον = πρὸς δυσμάς. δυσομένου — ἀνιόντος α 23. παρδ. ὄρμος ε 295, τ 234, κρήδεμνον Ξ 184.

ἠλέκτωρ, ὁ ἀκτινοβολῶν ἥλιος

σελήνη, ἡ, μήνη = σελήνη πλήθουσα. Ὁ Ἥφαιστος ἐν τῇ τοῦ Ἀχιλλέως ἀσπίδι ἔκαμε «ἠέλιον καὶ σελήνην πλήθουσαν» Σ 483. «τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἐσταμένου» ξ 162. Ἐν ἀρχῇ ἑκάστης σελήνης ἦν ἑορτὴ τῷ Ἀπόλλωνι υ 176, υ 276. Πρὸς τὰ ἄστρα καὶ τὴν σελήνην παραβάλλονται τὰ πυρά, ἃ ἔκαιον οἱ Τρῶες πρὸ τοῦ ἡλίου Θ 555. πρδ. ἐν Ρ 366 παραβολὴν τῆς μάχης περὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Πατρόκλου.

ἀστήρ, ὁ, ἔρος, «λαμπρός»· πρὸς ἀστέρα ὃν τέρας πέμπει εἰς τοὺς ναύτας ἡ τὸν στρατὸν παραβάλλεται ἡ Ἀθηνᾶ ὁρμήσασα εἰς τὴν γῆν Δ 75, ὁ Ἑκτορίδης Ζ 401, πέπλος Ζ 294. πρὸς ἀνατέλλοντα ἀστέρα ὁἹ Ἕκτωρ Λ 62. «προβέβηκε ἄστρα, παρῴχηκεν νύξ» Κ 252, μ 312.

ἄστρον, τό, τὸ ἄστρον.

τείρεα, τά, σημεῖα ἐν οὐρανῷ, τὰ ἄστρα.

ἑωσφόρος, ὁ, ἡ πούλια, «φαάντατος» ν 93. μετὰ τοῦτον κίδναται ἡ κροκόπεπλος Ψ 225.

ἕσπερος, ὁ, ὃς φαίνεται ἀμολγῷ νυκτός, καὶ εἶναι κάλλιστος ἀστήρ· πρὸς τοῦτον παραβάλλεται ἡ λάμψις τῆς αἰχμῆς τοῦ Ἀχιλλέως Χ 317.

ὁ ὀπωρινὸς ἀστήρ, ὁ Σείριος Ε 4 =

κύων Ὠρίωνος, ὁ Σείριος Χ 29 =

Ὠρίων ὁ, ἀστερισμὸς ε 271.

Βοώτης, ὁ, ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ἀρκτούρου «ὀψὲ δύων» ε 271.

Πληϊάδες, αἱ, ἡ πούλια ε 271.

Ὑάδες αἱ, «Πλειάδας καὶ Ὑάδας» κατεσκεύασεν ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως Σ 486.

ἄρκτος ἡ, ἅμαξα ἡ, Σ 489, ε 274.

2. *Μετεωρολογία.*

χεῖμα τά, ὁ χειμών, ἡ κακοκαιρία.

χιών ἡ, ὀνος, «ψυχρή», τὸ χιόνι.

νιφετός ὁ, ἡ χιονιά.

νιφάς ἡ, ἀδος, ἡ χιών, (τοῦφα χιόνος) «χειμέριαι, ψυχραί, θαμειαί, ταρφειαί, λευκότεραι χιόνος». Πρὸς νιφάδας χιόνος παραβάλλονται οἱ ριπτόμενοι λίθοι παρά τε τῶν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν Μ 278. ὡσαύτως καὶ τὰ ἐκ τῶν χειρῶν, ῥέοντα βέλη, Μ 156 καὶ αἱ κόρυθες Ι 357, τὰ ἔπεα Γ 221. — Ὄρη νιφόεντα τὰ τῶν Θρῃκῶν Υ 335, ὁ Τμῶλος Ζ 385, τὰ τῆς Κρήτης τ 338, ὁ Ὄλυμπος Σ 486.

χάλαζα ἡ, τὸ χαλάζι, Χ 151.

πάχνη ἡ, ἡ πάχνη.

στεῖβη ἡ, πάχνη «κακή, θεσπεσίη» ρ 24.

κρύσταλλος ὁ, ὁ πάγος ξ 477.

ἔερση ἡ, ἡ δρόσος, «τεθαλυῖα, θῆλυς».

νοτίη ἡ, ἡ ὑγρασία.

ὑετός ὁ, ἡ βροχή.

ὄμβρος ὁ, βροχὴ εἶναι τοῦ Διὸς Ε 91, διὸ «ὗε Ζεῦς» ξ 457. λέγ. «ἀθέσφατος, ἄσπετος, πολύς». Ὁ πόσις τῆς Ἥρας κάμνει τὸν «ὄμβρον, χάλαζαν, νιφετόν» Κ 5.

ῥαθάμιγξ ἡ, -ιγγος, ῥανίς, σταγών.

ψιάς ἡ, άδος, «αἱματοέσσας» Π 459.

Ἶρις ἡ, ιδος, «πορφυρέη». Ἡ Ἶρις εἶναι τέρας ἢ πολέμου ἢ χειμῶνος Ρ 547.

ἀστεροπή ἡ, καὶ στεροπὴ (ἡ ἀστραπή) τοῦ Διὸς Κ 154· πρὸς τὴν ἀστεροπὴν παραβάλλεται ὁ λάμπων περὶ τὰ στήθη χάλιψ· Ν 242, πρδ. δ 71, Τ 362, Κ 153.

κεραυνός ὁ, «ἀργής, ἤτος, ψολόεις», ὁ Ζεὺς ὁ παράγων τὸν κεραυνὸν Τ 121, ψ 330, ξ 305, δι' ὃ λέγ. τερπικέραυνος, ᾧ παραβάλλεται Β 478, περὶ τῶν πληγῶν τῶν ἐκ τοῦ κεραυνοῦ Θ 404.

βροντή ἡ, βροντή, «βροντᾶν, ἀστράπτειν, ὕειν, νίφειν»· ὁ Ζεὺς βροντᾷ Υ

Δημόσιον Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βόλου

56, Μ 68, δι' ὃ λέγ. ἐριβρεμέτης Ν 623.

3. Τὸ φῶς.

φάος τό, εος, τό φόως, τὸ φῶς.

ἀκτίς ἡ, ῖνος, ἡ ἀκτίς.

αὐγή ἡ,—αἴλας τα «ἡελίου», ἡ λάμψις.

αἴγλη ἡ, ἡ λάμψις, «ἡελίου ἠὲ σελήνης».

ἀυτμή ἡ—ὁ, ἀυτμήν, ὁ ἀτμός· λέγ. εὔπρηστος, ἀμέγαρτος.

πῦρ τό, τὸ πῦρ, «αἰθόμενον, καιόμενον, φλεγέθον, κήλεον, λαμπετόων, φαεινόν, ἀκάματον, θήλον, ὁλοόν, ἀΐδηλον, μαλερόν, θεσπιδαές». πρβ. Λ 155.

φλόξ ἡ, ἡ φλόγα· λέγ. παμφανόωσα, ἄσβεστος, δεινή.

φλέγμα τό, ἡ πυρκαϊά.

καῦμα τό, ἡ ζέστη.

σπινθήρ ὁ, ἡ σπίθα «σπέρμα πυρός».

καπνός ὁ, ὁ καπνός, «αἴθοψ, κακός».

κνίσα ἡ, ἡ τσίκνα, λέγ. ἠδεῖα.

σποδός ἡ, τέφρα, στάκτη.

τέφρη ἡ, ἡ θερμὴ τέφρα, χόβολι.

σποδιή ἡ, σωρὸς στάκτης «μέλαινα».

ἀνθρακιή ἡ, ἡ ἀνθρακιά.

4. Ὁ χρόνος.

χρόνος ὁ, ὁ χρόνος, «δηρός».

λυκάβας ὁ, αντος, ὁ ἐνιαυτός, τὸ ἔτος.—

ἔτος τό, τὸ ἔτος.

ἐνιαυτός ὁ, τὸ ἔτος, α 16 περιπλομένων ἐνιαυτῶν, «τελεσφόρος» πρβ. λ 294.

ὥρη ἡ, ἡ ὥρα, ὁ καιρός, εἶναι δὲ αὕτη

1) ὥρη εἰαρινή, = τὸ ἔαρ. Π 643, σ 366. «ἔαρος νέον ἱσταμένοιο» ᾄδει ἡ ἀηδὼν τ 518.

2) τὸ θέρος, τὸ θέρος, τὸ καλοκαῖρι, ξ 384.

3) ἡ ὀπώρη, τὸ φθινόπωρον Χ 26. «τεθαλυῖα ὀπ.», «ὀπωρινὸς Βορέης» Φ 346.

4) ὥρη χειμερίη, ὁ χειμών.

χεῖμα τό, ὁ χειμών, η 118 ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Ἀλκινόου, δὲν ἀπολείπει ὁ καρπὸς οὔτε τὸ θέρος οὔτε τὸν χειμῶνα.

χειμών ὁ, ὁ χειμὼν «δυσαλπὴς» Ρ 549, ε 483.

μείς ὁ, μηνός, ὁ μὴν· τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένου ξ 162, «ἠλιτόμηνον» Τ 118.

ἦμαρ τό, ατος, ἡ ἡμέρα—

ἡμέρη ἡ, (ἡ ἡμέρα) «ἤματι ὀπωρινῷ» Π 385 «ἐν εἰαρινῇ ὥρῃ, ἤματα μακρὰ πέλονται» Χ 299. «χειμέριον ἦμαρ» Μ 278. «ἱερὸν ἦμαρ». Ἡ ἡμέρα διαιρεῖται εἰς τρία μέρη· «ἠώς, δείλη, μέσον ἦμαρ» Φ 111, η 288.

ἠώς ἡ, ἐνν. ὥρη δ 447, ἡ πρωΐα· μέσον ἦμαρ, «ὁ δείπνηστος, ὁ καιρὸς τοῦ δείπνου, ἡ δείλη, τὸ δειλινόν. δείελον ἦμαρ» ρ 606. τὸ δειλινόν.

ἠώς ἡ, οῦς, (ἀττ. ἕως) (αὐγή), «ὀΐα, εὐπλόκαμος, ῥοδοδάκτυλος, εὐθρονος, κροκόπεπλος, ἠριγένεια, ἅμ' ἠοῖ· ἅμα δ' εἰσὶ φαινομένηφιν». Προηγεῖται τῆς ἠοῦς ὁ ἑωσφόρος Ψ 226. Ἔρχεται «ἐκ λεχέων παρὰ Τιθωνοῖο» Α 1, «ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων» Τ 1.—

ἕσπερος ὁ, α 422, ἡ ἑσπέρα, ἡ βραδειά.

ἑσπέρα τά, ρ 191 αἱ ἑσπερινὰι ὧραι.

βουλυτός ὁ, μόνον «βουλυτόνδε» α 56. «ὥρη δόρποιο» ξ 407, «ὥρη πόλεων μύθων, ὥρη δὲ καὶ ὕπνου» λ 319.

ἠοῖος, πρωϊνὸς τὴν πρωΐαν, λέγ. ἠέριος, ἡμάτιος, ἔνδιος.

ἑσπέριος, ἑσπερινός, τὴν ἑσπέραν.

ἀμφιλύκη ἡ, τὸ λυκόφως, τὸ λυκαυγές.

κνέφας τό, ατος, τὸ σκότος, «ἱερὸν» Ρ 454.

ζόφος ὁ, «τὸ σκότος, ἠρόεις, πρὸς ζόφον, πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε» (οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος α 24)· κ 190 οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπῃ ζόφος οὐδ' ὅπῃ ἠώς, οὐδ' ὅπῃ ἠέλιος, φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν, οὐδ' ὅππῃ ἀνείται». πρβ. θ 28, ν 240.

σκότος ὁ, τὸ σκότος, «στυγερός».

ἀχλύς ἡ, ἡ πάχνη, «θεσπεσίη, κακή».

νύξ ἡ, νυκτός, ἡ νὺξ διαιρεῖται εἰς τρία μέρη Κ 251, μ 312· «ἠὼς-ἀμφιλύκη» Η 433. λέγ. δμήτειρα θεῶν καὶ ἀνδρῶν, ἀμβροσίη, ἄμβροτος, ἀμβρότη, κελαινή, μέλαινα, ὀρφναίη, ἀστομήνιος, ὀνοφερή, ἐρεμνή, θοή. Πρὸς τὴν θοὴν νύκτα παρβ. ὁ «ἀτάλαντος Ἕκτωρ» Μ 462.

νυκτὸς ἀμολγῷ δ 841. «ὁλοὴ - δειλοῖσι βροτοῖσι» λ 15. «τρίλλιστος—νὺξ ἐρεβεννή» ἐπῆλθεν ἀσπασίη, τοῖς Ἀχαιοῖς Θ 487. Ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης, ἀρ' οὗ ἠὐχήθησαν εἰς τὴν Ἀθηνᾶν νὰ φυλάξῃ αὐτούς, βὰν ῥ' ἴμεν ὥς τε λέοντε δύο διὰ νύκτα μέλαιναν Κ 297.

5. *Ὑδρογραφία.*

ὠκεανός, ἐξ οὗ πάντες ποταμοὶ καὶ θάλασσα πηγάζουσι Φ 195.

ὕδωρ τό, ατος, τὸ ὕδωρ· λέγ. ἁγλαόν, λευκόν, μέλαν, ὀνοφερόν, ὑγρόν, ψυχρόν, λιαρόν, γλυκερόν, ἁλμυρὸν ὕδωρ, πλ. ἀενάοντα.

ἅλμη ἡ, ἁλμυρὸν ὕδωρ· λέγ. πικρή.

ὑγρὴ ἡ, = ἡ θάλασσα, ὡς οὐσ.

θάλασσα ἡ, ἡ θάλασσα, καὶ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ· λέγ. ἀτρύγετος, πολιή, γλαυκή, ἀθέσφατος, εὐρύπορος, ἠχήεσσα, πολύφλοισβος, ἁλμυρὸν ὕδωρ θαλ. μ 236. τὰ βάθη τῆς θαλάσσης γινώσκει ὁ Ἄτλας α 52.

ὑγρὰ κέλευθα, = ἡ θάλασσα.

ἅλς ἡ, ἁλός, ἡ θάλασσα· λέγ. δῖα, πορφυρέη, μαρμαρέη, πολυβενθής, βαθεῖα, ἀτρύγετος, πολιή. Ἡ ἅλς ἔλαχε τῷ Ποσειδῶνι Ο 189· ἡ Θέτις μένει παρ' αὐτῷ Α 358.

πόντος ὁ, ὁ πόντος, λέγ. οἰνοψ, ἰόεις, ἰοειδής, ἠεροειδής, ἰχθυόεις, ἀπείριτος, ἀπείρων, εὐρύς, μεγακήτης, πολύκλυστος, κυμαίνων, ἀτρύγετος.

πέλαγος τό, τὸ πέλαγος, λέγ. δεινόν, μέγα.

λίμνη ἡ, ἡ λίμνη. Ὀνομάζει οὕτω ὁ Ὅμ. καὶ τὴν θάλασσαν, ἔνθα κατοικεῖ ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης ἐν σπέει γλαφυρῷ. Ω 78, Ν 32.

γαλήνη, ἡ γαλήνη, λέγ. νηνεμίη.

πλημυρίς, ἡ πλημύρα.

λαῖτμα τό, χάος, βυθός.

οἶδμα τό, κῦμα, φουσκοθαλασσιά.

κλύδων ὁ, τρικυμία.

βρῆγμίν, ῖνος, ἡ ἀκρογιαλιά, λέγ. βαθεῖα.

θίς ὁ, θινός, ἀκρογιαλιά, λέγ. φυκιόεις.

φρίξ, ἡ κύμανσις, καὶ ἡ ἀνατριχίλα.

κῦμα τό, τὸ κῦμα, λέγεται, πορφύρεον, κελαινόν, μέλαν, φαληριόων, πελώριον, δεινόν, λάβρον, κυρτόν, κατηρεφές, πηγόν, τρόφι, τροφόεν, ἀνεμοτρεφές, κυλίνδων, ῥόθιον, παλιρρόθιον, ἐπεσσύμενον, ἐρευγόμενον, κυκώμενον, ἀργαλέον.

βένθος τό, τὸ βάθος.

βυσσός ὁ, ὁ βυθός.

πορθμός ὁ, ὁ πορθμός.

κόλπος ὁ, ὁ κόλπος.

λιμήν ἡ, ἡ λιμήν.

ἕλος τό, τὸ ἕλος, ὁ βάλτος.

ποταμός ὁ, ὁ ποταμός, λέγ. ἱερός, δῖος, λάβρος, ὠκύροος, καλλίροος, εὐρρεής, εὔρροος, εὐρὺ ῥέων, βαθύρροος, δινήεις, βαθυδινήεις, ἀργυροδινήεις, διιπετής, ἁλιμυρήεντες, κελάδων, ἐρίγδουπος.

ῥόος ὁ, ῥοή ἡ—ὁ ῥοῦς.

ῥέεθρα τά, τὰ ῥεῖθρα.

προχοή ἡ, ἐκβολή, στόμιον.

χειμάρρους ὁ, ὁ χείμαρος.

ἔναυλος ὁ, ἡ κοίτη, ἡ τάφρος.

χαράδρη ἡ, ἡ χαράδρα, ῥεματιά.

κρήνη ἡ, ἡ βρύση, λέγ. μελάνυδρος, καλλιρρέεθρος, καλλίροος.

κρουνός ὁ, κρουνός, βρύση, λέγ. καλλίροος.

πίδαξ ὁ, ακος, πηγή, βρύση.

πηγή ἡ, ἡ πηγή.

φρεάρ τό, (ἀττ. φρέαρ).

τάφρος ἡ, ὄρυγμα, χάνδαξ.

κάπετος ὁ, λάκκος, χάνδαξ.

αὖλαξ ὁ, ὄρυγμα, αὖλαξ, χάνδαξ.

χνόος ὁ, ἄχνη, ἅλμη.

ἀφρός ὁ, ὁ ἀφρός.

ἄχνη ἡ, ἡ πάχνη.

6. *Χωρογραφία.*

χῶρος ὁ, ὁ τόπος.

χώρη ἡ, ἡ χώρα.

αἶα ἡ, — ἡ γαῖα.—γῆ, ἡ γῆ, λέγ. ἀπείρων, ἀπειρεσίη, πολυφόρβη, φυσίζοος, μέλαινα, κωφή, ἐρεμνή.

χθών, χθονός, ἡ γῆ, λέγ. δῖα, εὐρεῖα, εὐρυόδεια, πουλυβότειρα, κελαινή.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

οὖδας τό. τὸ ἔδαφος, λέγ. ἄσπετον.
ἄρουρα ἡ, ἡ γῆ, λέγ. ζείδωρος (ἄχθος ἀρούρης Σ 104).
ἤπειρος, ἡ, ἤπειρος ξηρά, λέγ. ἐριβῶλαξ, μέλαινα.
χέρσος ἡ, ἡ χέρσος, ἡ γῆ.
νῆσος ἡ, τὸ νησί· λέγ. ἀμφιρύτη, εὐδείελος, πλωτή.
ἀκτή ἡ, ἡ ἀκτή, ἡ παραλία, λέγ. ὑψηλή, προὔχουσα, ἀπορρώξ, τραχεῖα, προβλής, ἐρίγδουπος.
αἰγιαλός ὁ, γιαλός, λέγ. κοῖλος, πολυηχής, μέγας, εὐρύς.
ἠϊών, ἡ, ἡ ἀκρογιαλιά· λέγ. βαθεῖα, μεγάλη, παραπλήξ, προὔχουσα.
χεῖλος το. ἡ ὄχθη.
ὄρος τό, τὸ ὄρος, τὸ βουνόν· λέγ. αἰπύ, ὑψηλόν, περίμηκες, μακρόν, περιφαινόμενον, παιπαλόεν, καταειμένον ὕλῃ, ἀκριτόφυλλον, ἀζαλέον, σκιόεν, νιφόεν, αἰσπόλον.
ὑπώρεια, οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους.
πέτρη (ὁ βράχος)· λέγ. αἰγίλιψ, ἠλίβατος, λίθαξ, λίς, λισσή, ἐπηρεφής, ὑψηλή, αἰπεῖα, ἡεροειδής, ἐπιμήκης, προβλής.
σκόπελος ὁ, βράχος.
σκοπιή, ἡ, λόφος, ἀκρώρεια.
περιωπή, ἡ, ψήλωμα, σκοπιά.
σπιλάς, ἡ, βράχος προέχων εἰς τὴν θάλασσαν.
ἄκρη ἡ—ἄκρον τό, τὸ ἀκρωτήριον.
ἄκρις, ἡ, ἡ καρυφή, ἡ ῥάχις ὄρους.
πρών, ῶνος, κορυφή, ἀκρωτήριον.
πρόβολος, ὁ, προβολή, ἐξέχουσα ἄκρα.
ῥίον, τό, ἀκρωτήριον.
πάγος, ὁ, βράχος.
κορυφή, ἡ, κορυφή.
στεφάνη, ἡ, ὀφρὺς βράχου.
κλιτύς, ύος, ἡ, τὸ πλάγιον λόφου.
λόφος, ὁ, λόφος.
κολώνη, ἡ, λόφος· λέγ. αἰπεῖα, περίδρομος.
γουνός, ὁ, λόφος, ὕψωμα.
θρωσμός, ὁ, ὕψωμα. «θρ. πεδίοιο».
ὀφρύς, ύος, ἡ, ψήλωμα, ὄχθος.
κρημνός, ὁ, κρημνός, ἀπότομος ὄχθη.
βῆσσα, ἡ, κοιλάς, φάρυγξ, λέγ. ἱερή.
νάπη, ἡ, κοιλάς, φάραγξ.
ἄγκος, τό, χαράδρα.
μισγάγκεια, ἡ, κοιλάς, φάραγξ.
ἔναυλος, ὁ, χείμαρρος.
χαράδρη, ἡ, ἡ χαράδρα, ρεματιά.
μέρεθρον, τό, βάραθρον.
χηραμός, ὁ, χάσμα, χαραμάδα.
ῥωχμός, ὁ, χάσμα, χαραμάδα.
σπέος, τό, τὸ σπήλαιον, ἡ σπηλιά· λέγ. γλαφυρόν, κατηρεφές, ἀργύφεον, ἡεροειδές, εὐρύ, ὑψηλόν, μέγα, κοῖλον.
ἄντρον, τό, τὸ σπήλαιον· λέγ. ἐπήρατον, θεσπέσιον, ἡεροειδές.
χειή, ἡ, τρύπα, φωλεά.
πεδίον, τό, ἡ πεδιάς· λέγ. εὐρύ, σπιδές, λεῖον.
ἰσόπεδον, τό, ἔδαφος.
λειμών, ῶνος, ὁ, (τὸ λειβάδι)· λέγ. ἀνθεμόεις, μαλακός, ὑδρηλός.
εἰαμενή, ἡ, ἕλος, λειβάδιον.
πῖσος, τό, ὑγρὸς τόπος, λειμών.
ὕλη, ἡ, τὸ δάσος· λέγ. ἄξυλος, δάσκιος, πολυανθής, βαθεῖα, πυκινή, τηλεθόωσα.
ἄλσος, τό, ἄλσος· λέγ. σκιερόν, δενδρῆεν.
νέμος, τό, δάσος.
ξύλοχος, ἡ, δάσος, λόγγος.
ὄριος, ὁ, ὁριμός, δάσος.
δρυμός, ὁ, μόνον πληθ. τὰ δρυμά.
θάμνος, ὁ, χαμόδενδρα.
τάρφος, τὸ, λόχμη, λόγγος.
ῥώψ, ῥωπός, ἡ, θάμνος.
ῥωπήϊον, τό, τόπος κατάφυτος ἀπὸ θάμνους, χαμόκλαδα.

ὁδός, ἡ, (ὁ δρόμος), λέγετ. παιπαλόεσσα, λείη, κοίλη ὁδ., λαοφόρος ὁδός, στεινωπὸς ὁδός.
κέλευθος, ἡ, πλθ. οι καὶ α, ἡ ὁδός, ἰδίως λέγ. ὑγρὰ κέλευθα.
πόρος, ὁ, πέρασμα, ὁδός.
ἁμαξιτός, ἡ, ὁδὸς πλατεῖα.
ἀγυιά, ἡ, δρόμος, ἀγυιά· λέγ. εὐκτιμένη.
λαύρη, ἡ, στενὴ ὁδός, στενωπός.
πάτος, ὁ, ὁδός, τρίβος.
ἀταρπός, ἡ.— ἀταρπιτός, ἡ.— ἀτραπιτός, ἡ, στενὴ ὁδός· λέγ. τραχεῖα, παιπαλόεσσα, διηνεκής.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

6'. Ὀρυκτολογία.

1. Ἡ Γῆ.

γῆ—ἠγαῖα, ἡ γῆ «φυσίζοος, ζείδωρος, κωρή»· «γῆ μέλαινα» ἡ μετὰ κόπρου μεμιγμένη, ἡ τῶν κήπων γῆ Β 669.

αἶα—χθών, ἡ γῆ.

κέραμος Ι 465 εἶναι ἡ ἀργιλώδης γῆ, ἧς οὐδαμοῦ μὲν μνημονεύει ὁ Ὅμ., δηλοῖ δὲ διὰ τῆς λέξεως ταύτης τὰ ἐξ αὐτῆς ἔργα (ἀγγεῖα, πίθους)· ἀποδίδωσι δὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα εἰς τὴν φυλακήν, εἰς ἣν ὁ Ὄνος καὶ Ἐφιάλτης ἔρριψαν τὸν Ἄρην Ε 385—7 «χάλκεῳ δ' ἐν κεράμῳ»· κεῖται δὲ καὶ τὸ ὄνομα κεραμεὺς Σ 599.

ἄμμος ἡ, ἡ ἄμμος.

κόνις — ἡ κονίη, «αἰθαλόεσσα» ἡ κόνις.

κονίσαλος ὁ, κονιορτός.

ψάμαθος ἡ—**ἄμαθος** ἡ, ἡ ἄμμος.

ἄσις ἡ, ιος—**ἶλύς** ἡ, ύος, πηλός, λάσπη.

ἀφυσγετὸς ὁ, ἡ ἰλύς.

2. Οἱ λίθοι.

λίθος, λάας, πέτρος ἄνευ διακρίσεως λέγονται ὡς ὕλην ἐκ τοῦ η 264—270.

λίθος ὁ, τὸ λιθάρι, ἡ πέτρα «στερεή, τρηχύς, ὀκριόεις, ξεστός, κατῶρυξ, ὄβριμος».

λᾶας ὁ (ἀπτ. λᾶς), γεν. λᾶος 1) οἱ ἀκατέργαστοι λίθοι «ὀξύς, ῥυτός, κατῶρυξ, ὀκριόεις, τρηχύς»· 2) οἱ κατειργασμένοι «ἐστιλβωμένοι, ξεστοί»· ὁ Πρίαμος εἶχε 50 θαλάμους τοῖς τέκνοις αὐτοῦ ἐκ ξεστοῦ λίθου.

πέτρος ὁ, ἡ πέτρα «μάρμαρος, μυλοειδής», Θ 270, Μ 161 «μύλακες, ὀκριόεις».

ὁλοόετροχος ὁ, μεγάλη στρογγύλη πέτρα.

λιθάς ἡ, άδος, πέτρα.

χειρμάδιον τό, «ἀνδραχθὲς» λίθος, ὃν τις λαμβάνει τῇ χειρὶ καὶ δύναται νὰ ῥίψῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ Ε 302 ἑξ. ὁ Αἴας καὶ ὁ Διομήδης ἀγωνίζονται χερμαδίοις.

λάϊγξ ἡ, ιγγος, τὸ χαλίκι, λιθαράκι.

ψηφίς ἡ, μικρὰ πέτρα, χαλίκι.

μάρμαρος ὁ, τὸ μάρμαρον «ὀκριόεις». Διακρίνει ὁ Ὅμ. εἴδη λίθου α') μάρμαρον ἀκατέργαστον «ὀκριόεντι» Μ 480 καὶ εἰς οἰκοδομὴν ναῶν Β 530, ἐξ οὗ ἐπίθ. μαρμάρεον Γ 126 = λαμπρόν, ἀστράπτον. β') λίθους πολυτίμους «τρίγληνα» Ξ 163. Ἡ Ἥρα φέρει ἐν τοῖς ὠσὶν ἑνώτια τρίγληνα ἤτοι μὲ 3 κρεμάσματα εὖ ἐξειργασμένα Ξ 182. Ὁ Εὐρύμαχος ἔφερε περιδέραιον ἀπὸ τεμάχια ἠλέκτρου σ 295. Ἔφερον δὲ τοιαῦτα αἱ πλούσιαι γυναῖκες.

3. Τὰ μέταλλα.

Μεταλεῖα ἦσαν εἰς Τεμέσην α 182, εἰς Σιδόνα ο 424.

χρυσός ὁ, τὸ χρυσάφι, (ἂν καὶ ὁ χρυσὸς δὲν ἦτο σπάνιος ἐπὶ Ὁμ., ὅμως εἶχε μεγάλην τιμήν, καὶ ἦτο προωρισμένος διὰ βασιλεῖς καὶ εἰς θεραπείαν τῶν θεῶν· δίδει δ' αὐτῷ τὰ ἑξῆς ἐπίθ. ὁ Ὅμ. «ἐρίτιμος, τιμήεις, εὐεργής, πολυδαίδαλος».

Ἐκ χρυσοῦ ὁ Ὅμηρος διηγεῖται, ὅτι ἦσαν α') τὰ δώματα τοῦ Ποσειδῶνος Ν 21. β') τὸ δάπεδον τοῦ Διός, τ. ἐ. ἡ αἴθουσα τοῦ συμβουλίου τῶν θεῶν, ἔνθα οἱ «θεοὶ ἠγορόωντο» καὶ «χρυσέοις δεπάεσιν ἐδεξιοῦντο ἀλλήλους Δ 1. γ') ὁ θρόνος τοῦ Διὸς Θ 442, δ') ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἥρα «ἐπὶ χρυσείοισι κλισμοῖσι» ἐκάθισαν Θ 436· διὸ «χρυσόθρονος» ἡ Ἥρα Α 611. ἡ Ἠὼ κ 541, ἡ Ἄρτεμις ε 123 καλεῖται δ') ἡ αἰγὶς ἦν «χρυσῆ» Ω 20. ε') ἡ ῥάβδος τοῦ Ἑρμοῦ ω 2, ε 87 ἐξ οὗ «χρυσόρραπις» καλεῖται οὗτος· καὶ ἡ Ἀθηνᾶ δ' ἔφερε ῥάβδον χρυσῆν π 172, ἐδήσατο δὲ καὶ «πέδιλα χρύσεια» Ω 340, ε 44 «χρυσοπέδιλος» ἐπίθ. Ἥρας λ 604. ς') Ὁ Ζεὺς ἔλαβεν «ἱμάσθλην χρυσέην» Θ 43.

Ἐκ χρυσοῦ κατεσκεύαζον ὅπλα καὶ ἄλλα πράγματα Ζ 235, ζυγὸν Ε 729, ἵτυν Ε 724, καὶ ἄλ., ἔτι δὲ «ζώνην» κ 544, «ὀχῆα» τοῦ ζωστῆρος Δ 132, «ἄλεισον» Τ 72, «κρατῆρα» Ψ 196,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

«κερκίδα» ε 61, «ἠλακάτην» (τῆς Ἑλένης) δ 31, ἐξ οὗ ἐπιθ. χρυσηλάκατος (Ἄρτεμις) Π 183, δ 122, «κάνεια» ε 355, «κύπελλα» κ 357, κρατῆρα μὲ χρυσᾶ χείλη δ 615, «σκῆπτρα» Β 267, Α 12, λ 91, «πρόχοον» α 136, «λήκυθον» ζ 79, «λύχνον» τ 33, «ἀμφορέα» ω 73, «φιάλην» Ψ 252, «τελαμῶνα» λ 609, μαχαίρας Σ 597· Μισθὸς ἐδίδετο εἰς χρυσὸν δ 524 πρβ. Σ 507, τ 202· ἔτι δ' ὁ Ἀγαμέμνων ὑπισχνεῖται τῷ Ἀχιλλεῖ 10 τάλαντα χρυσοῦ, ὅπως καταπραΰνῃ αὐτὸν Ι 121, Λ 232, δ 128· καὶ ἡ σποδὸς τοῦ Πατρόκλου ἐγκλείεται εἰς ὑδρίαν ἐκ χρυσοῦ Ψ 253.

Ἐκ σύρματος χρυσοῦ ἢ χεύματος πολλὰ ἀντικείμενα ἐκοσμοῦντο· ἡ ἀσπὶς τοῦ Νέστορος Θ 192, τὸ σάκος τοῦ Αἰνείου Υ 267. Πρβ. Μ 296 «ῥάψε χρυσείῃς ῥάβδοισι», τὰ ὅπλα τοῦ Γλαύκου Ζ 234, τοῦ Ῥήσου Κ 439. πρβ. Λ 25, τὰ ἅρματα» τοῦ Τυδείδου ἦσαν «χρυσῷ πεπυκασμένα» Υ πρβ. Κ 438· «ἧλοις χρυσοῖς» δ' ἐκοσμοῦντο «ξίφος» Α 29, «κουλεὸν» Α 30, «σκῆπτρον» Α 245, «δέπας» Α 632, «ἔθειραι Τ 382, «λόφος» Σ 612, «πέπλος» τοῦ Ἀντινόου σ 292, «θύραι» σ 89. Ἐν τῇ κλισίᾳ τοῦ Ἀντιόχου ἦν πολὺς χρυσὸς Ψ 549.

Ὁ Ὅμηρ. διηγεῖται ὅτι ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Ἀλκινόου ἦσαν α') «κύνες χρύσειοι» οἵπινες ἐφύλασσον η 101. β') «ἀμφίπολοι χρύσειαι ζωῇσι νεήνισιν ἐοικεῖαι» Σ 417 καὶ γ') χρύσεοι κοῦροι η 100.

Οἱ Τρῶες ἐν θυσίᾳ τινὶ προσφέρουσιν ἀγγεῖα ἐκ χρυσοῦ Γ 248.

Ὁ Τηλέμαχος δεικνύει τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ πατρός του, ὃ περιέκλειε χρυσὸν καὶ χαλκόν, ὅστις ἦτο ἐκεῖ συνηθροισμένος, τὰ ἐνδύματα κλ. β 338, υ 9.

Ὁ χρυσὸς ἦτο κοινότατος ἐν Θράκῃ, ὅτ' ὁ Ῥῆσος ὁ βασιλεὺς ἔφερεν ἁμαξαν ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ ὅπλα ἐκ χρυσοῦ Κ 438.

ἄργυρος ὁ, τὸ ἀσῆμι. Ἔργα ἐξ ἀργύρου, ἴδε η 92, 100, Σ 417, καὶ 400· «ἅρμα» χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ἦσκηται Κ 438, «πλῆμναι» Ε 726, «ζυμὸς» Ε 729. Δι' ἠλων ἐξ ἀργύρου ἐκοσμοῦντο διάφορα ἀντικείμενα, ἐλάμβανον τὸ ἐπιθ. «ἀργυρόηλον». «Θρόνος» Σ 389 θ 65, χ 341, «ξίφος» Β 45. Ἐκόσμουν δι' ἀργύρου «λέχος ψ 199, «κνημῖδας» Γ 330· «βιοὺς» Α 49. Ἐξ ἀργύρου ἦν τὸ τόξον τοῦ Ἀπόλλωνος Β 766, ἡ «κώπη» τοῦ ξίφους Α 219, ὁ «κουλεὸς» Α 30, ὁ «τελαμὼν» Λ 39, ὁ «κρητὴρ» Ψ 750, δ 615, «λάρναξ» Ψ 412, «τάλαρον» δ 125, «ζυγὸς» Ι 187, «κορώνη» α 441, «σταθμὸς η 89, «κύνες χρύσειοι καὶ ἀργύρεοι» ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Ἀλκινόου η 81 «τράπεζαι» ἐφ' ὧν ἐτίθει «χρύσεια κάνεια» κ 354. «τάλαρον» δ 125—131.

Ἡ Ἀλύβη εἶναι ἡ γενέθλη τοῦ ἀργύρου Β 857.

Καὶ ὁ χρυσὸς ὡς καὶ ὁ ἄργυρος, ἦσαν τὰ πολυτιμότερα καὶ εὐγενέστερα μέταλλα. Ἡ τέχνη ἡ μεταλλουργικὴ εἶχεν ἀρκούντως προοδεύσει ἐπὶ Ὁμήρου.

χαλκός, ὁ χαλκός, τὸ χάλκωμα.

Ὁ Ὅμ. ἀποδίδει τῷ χαλκῷ ἐπίθ. χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ· «ἐρυθρός, ψυχρός, ἀτειρής, αἰθοψ, φαεινός, νῶροψ, ἠνοψ, ὀξύς, ταμεσίχρως, τανυηκής, νηλής, σμεροδαλέος, θεσπέσιος, εὐήνωρ».— οἱ φέροντες ὅπλα ἐκ χαλκοῦ λέγ. μαρμαίροντες χαλκῷ Ν 801.

Ὁ ἐργαζόμενος τὸν χαλκὸν ἐλέγετο χαλκεὺς ι 391 τοιοῦτος α') ὁ Ἥφαιστος Ο 309, οὗτος διατρίβων παρὰ τῇ Εὐνόμῃ καὶ Θέτιδι ἐχάλκευεν ἐπὶ 9 ἔτη δαίδαλα πολλὰ πόρπας γναμπτὰς, ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους ἐν σπεῖ γλαφυρῷ Σ 400, χαλκήϊος δόμος = ἐργαστήριον τοῦ χαλκέως σ 328. β') ὁ Τύχιος, οὗ διάφορα ἔργα μνημονεύονται ἐν Η 219.

Κατεσκεύαζον ἐκ χαλκοῦ πελέκεις, σκέπαρνον, ἃ ἔβαπτον ἐν ὕδατι ψυχρῷ ι 391, μίτρας Δ 187, ἀσπίδας. Μ 294.

Ἔργα ἐκ χαλκοῦ μνημονεύονται παρ' Ὁμ. 1) τὰ ὅπλα τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἃ ὁ Κινύρης ἔδωκεν αὐτῷ Λ 16. 2) «θώρηξ χάλκεος» τοῦ Ἀσίου Ν 397. («θώρηκα χαλκοῦν» ὑπισχνεῖται ὁ Ἀχιλλεὺς

νὰ δώσῃ τῷ Εὐμήλῳ, τὸν ὁποῖον ἀφῆρεσε παρὰ τοῦ Ἀστεροπαίου). Ἐκ τούτου τὸ ἐπίθ. «ἀνδρῶν χαλκεοθωρήκων» Δ 447. 3) «χιτὼν χάλκεος» Ν 439, ἐξ οὗ «Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων» Α 171, «Τρώων χαλκοχιτώνων» Ε 180, «Κρητῶν—», Ο 330, «Βοιωτῶν—». 4) κνημῖδες, ἐξ οὗ οἱ «Ἀχαιοὶ χαλκοκνήμιδες» Η 41. 5) «χαλκείη κόρυς» Μ 184, «κόρυθος διὰ χαλκοπαρήου» ω 523, 6) «κυνέη χαλκοπάρῃος» Υ 397. 7) «στεφάνη εὐχάλκος, χαλκείη, χαλκοβάρεια». 8) τὸ «σάκος» τοῦ Αἴαντος ὃ ἦν χάλκεον, καὶ κατεσκεύασεν ὁ «Τυχίος» Η 219. 9) κύκλοι τῆς ἀσπίδος Α 39. 10) ἡ ἀσπὶς τοῦ Ἀχιλλέως εἶχε «δύο πτύχας χαλκείας» Υ 270. 11) ἡ νῆσος τοῦ Αἰόλου περιεβάλετο μὲ τεῖχος, χάλκεον ἄρρηκτον κ 3. 12) ὁ τοῦ Ταρτάρου «οὐδὸς χάλκεος» ἦν Θ 13 καὶ ὁ οὐδὸς τοῦ μεγάρου τοῦ Ἀλκινόου, διὸ λέγ., σταθμοὶ ἀργύρεοι ἐν χαλκέῳ οὐδῷ, ὅτι ἦσαν η 86—9. 13) χαλκοβατὲς δῶ, τὸ τοῦ Ἡφαίστου θ 321.

Ἄλλα ὅπλα ἐκ χαλκοῦ ἦσαν «αἰχμή, ἔγχος, δοῦρα χαλκήρεα», «μελίη χαλκοβάρεια, δοῦρα δύο κεκορυθμένα χαλκῷ, μελίην εὐχάλκον», «ξίφος ἀργυρόηλον, χάλκεον» Γ 334, χάλκειον ἄορ, ἄορ παγχάλκεον», ἰὸς «χαλκοβαρής, χαλκήρης», οἰστὸς «χαλκήρης», ἀξίνη «εὐχάλκος», τεύχεα «ποικίλα χαλκῷ» «χαλκοῖο τυπῆσιν» Ε 887. «Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ» Ε 699, «Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν» Ζ 199, «καμπύλα κύκλα χάλκεα» Ε 722, «χάλκεα ἐπίσσωτρα» Ε 724, «ἄξων χάλκεος» Ν 29, λαμπτῆρες Ψ 307. «κνήστι χαλκείῃ» (τυροτρίφτης) — χάλκειον κάνεον τοῦ Νέστορος Λ 628—39

Καὶ σκεύη ἐκ χαλκοῦ ἦσαν «λέβης, πέλεκυς, κλῆῖς».

Κλισίαι πλήρεις χαλκοῦ Β 226, καὶ Ψ 548· οἱ Φοίνικες πέμπουσι τὸν Ὀδ. δόντες «χαλκὸν, χρυσόν» ε 37. πρβ. 247, ρ 10.

Ἐγίνετο ἀλλαγὴ τοῦ ἑνὸς μετάλλου διὰ τοῦ ἄλλου, οὕτως ὁ Γλαῦκος «τεύχεα χρύσεα χαλκείων» Ζ 235· ἀνταμοιβὴ διὰ χρυσοῦ, χαλκοῦ Χ 339, πρβ. 246.

σίδηρος ὁ, τὸ σίδερο· λέγ. «αἴθων, πολιός, μέλας, ἰόεις, πολύκμητος». Ἐπὶ τῶν Ὁμ. χρόνων ὁ σίδηρος ἦν πολὺ σπάνιος ἐν Ἑλλάδι, διὸ ὁ Ἀχιλλεὺς προτίθεται εἰς τοὺς ἐπικηδείους ἀγῶνας τοῦ Πατρόκλου ἆθλα ἐκ σιδήρου σφαῖραν Ψ 826. πρβ. Ψ 850.

Διὰ τοῦ ἐπιθέτου πολύκμητος δεικνύει ὁ Ὅμ. ὅτι ὁ σίδηρος λαμβάνει πολλὰς μορφὰς Ζ 48.—Ὁ Ἀδρηστος ὑπισχνεῖται τῷ Μενελάῳ πολλὰ πλούτη Ζ 47, ἐὰν χαρίσῃ τὴν ζωήν του· ὁ Δόλων τὰ αὐτὰ τῷ Ὀδ. καὶ Διομήδει Κ 379, ὁ Ὀδ. τῇ Πηνελόπῃ τ 494.

Ἐκ σιδήρου ἐργαλεῖα Ψ 832. «κορώνη σιδηρείη» Η 141, μέρος τοῦ τόξου Δ 123, «ἄξων σιδήρειος» Ε 722.—

Διὰ ζωάγρια προσφέρονται «χαλκός, χρυσός, σίδηρος» Ζ 46, Κ 378.

Ὁ σίδηρος, ἵνα γένηται ἰσχυρὸς ἐβάπτετο, ὡς δῆλον ἐκ τῆς παραβολῆς, ἣν ποιεῖται ὁ Ὅμ. ἐν ι 391, διʼ ὃ φαρμάσσειν = βάφειν· Ὁ Ὅμηρος ἵνα φέρῃ εἰκόνα φυσικὴν τῆς σταθερότητος τῆς ψυχῆς παραβάλλει ταύτην πρὸς τὸν σίδηρον, ὅθεν ἡ ἔκφρασις «σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμὸς» ἦν ἀγαπητὴ αὐτῷ· λέγει προσέτι ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ὀδ. ἦσαν ὡς σίδηρος τ 211, τ 493, ὁ αὐτὸς Ὀδ. λέγει πρὸς τὸν υἱόν του «αὐτὸς ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος» π 394· τὸ «μένος καὶ τὰ γυῖα» τοῦ Ὀδ. σιδήρεια μ 279, «σιδήρειον ἦτορ» Ω 203· ὁ «θυμὸς» τοῦ Ἕκτορος Χ 357, «κραδίη σιδηρέη» τοῦ Ὀδ. 292. «δέσματα» α 203, «πύλαι» Θ 13.

κύανος ὁ, (χάλυψ), «μέλας» Α 35.

κασσίτερος ὁ, μολίβι, τσίγκος, «εανός»· ἡ χρῆσις τοῦ κυάνου καὶ κασσιτέρου ἦτο διαδεδομένη κατὰ τοὺς Ὅμ. χρόνους· ὁ θώραξ καὶ ἡ ἀσπὶς τοῦ Ἀγαμέμνονος ἦσαν κεκοσμημένα ἐκ τούτων Ι 25, 33. ὁ Ἥφαιστος εἶχε κατασκευάσει ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως κύκλον ἀμπε-

λου, ἐκ χρυσοῦ, κασσιτέρου Σ 574· ὁ Ἀχιλλεὺς λέγει ὅτι θὰ δώσῃ τῷ Εὐμήλῳ θώρηκα περὶ ᾧ χεῦμα κασσιτέρου ἀμφιδεδίνηται Ψ 562, κνημῖδας Σ 612. Αἱ κνημῖδες τῶν Ἀχαιῶν ἦσαν καλῶς κατεσκευασμέναι διὸ ὁ «εὐκνήμιδες» λέγονται Γ 156. Τὰ τείχη τοῦ Ἀλκινόου ἦσαν χαλκᾶ καὶ ὁ θριγκὸς (κορνίζαι) η 87.

ὑλιεδδος ὁ, (μόλυβδος) Λ 237.

ήλεκτρον το, καὶ ὁ, ἡ,—ος. Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἠλέκτρου δὲν εἶναι πολὺ γνωστή· ἐπὶ Ὁμ. ἦν γνωστή, διότι ἐν τῇ περιγραφῇ τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Μενελάου μνημονεύεται ὁ 78. Ἐφέρετο ἐκ τῆς Φοινίκης ο 459· κατεσκεύαζον ἐξ ἠλέκτρου ποικίλα κοσμήματα· τὰ περιδέραια ἦσαν ἐκ χρυσοῦ μετὰ τεμαχίων ἠλέκτρου σ 295, ο 459. Ὁ Τηλέμαχος λέγει μυστικὰ πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Νέστορος διὰ τὸν ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Μενελάου πλοῦτον δ 71 ὁράᾳσο — χαλκοῦ τε στεροπὴν κατὰ δώματα ἠχήεντα, χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος. ἡ μίλτος, μέταλλον, ἐξ οὗ κατεσκεύαζον ἐρυθρὸν χρῶμα καὶ ἔβαφον τὰ πλοῖα, ἐξ οὗ μιλτοπάρῃος ναῦς.

τὸ θηΐον, θέειον = τὸ θεῖον, (τὸ θειάφι), «κακῶν ἄκος» Θ 135· ἦν χρήσιμον πρὸ τῶν σπονδῶν πρὸς καθαρισμόν, οὕτως ἐκάθαιρεν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸ «δέπας θείῳ» πρὸ τῆς σπονδῆς Π 228. Ὁ Ὀδ. διέταξε μετὰ τὸν φόνον τῶν μνηστήρων καὶ ἐθείωσαν χ 481, 495 (ἄλλοι θεωροῦσι τοῦτο ἐνταῦθα θυμίαμα) πρβ. ψ 50· διακρίνει ὁ Ὅμ. δύο εἴδη θείου Ι 15, Π 3.

το ἅλας «ἁλὸς θείοιο» Ι 214, «οὐδ' ἅλα δοίης».—Τὸ ἅλας ἦτο ἐν μεγάλῃ χρήσει, ἔθετον τοῦτο ἐπὶ τοῦ κρέατος μετὰ τὴν ὀπτησιν Ι 212—14, καὶ τὰ ἄλλα δὲ φαγητὰ ἔπασσον ἅλατι λ 122, ψ 269. Ἧτο ἐν χρήσει τὸ ἅλας καὶ εἰς καθαρισμὸν οὕτω «ἅλατι» πλύνεται ὁ Τηλέμαχος δ 290, πρβ. ρ 455.

Σημ. Ἡ ἐμπορία γενικῶς ἐγίνετο δι' ἀλλαγῆς· ὁ Μέντης διηγεῖται πρὸς τὸν Τηλέμαχον ὅτι μετέβη εἰς Τεμέσην ἵνα ἀλλάξῃ σίδηρον πρὸς χαλκόν, α 184· οἶνον πρὸς χαλκόν, σίδηρον, βόας ἢ δούλων Η 472· ὁ Λαέρτης ἠγόρασεν ἀντὶ 100 βοῶν τὴν συνετὴν Εὐρύκλειαν, ἥτις ἔτρεφεν ἔπειτα τὰ τέκνα τοῦ Ὀδ. ; 420· πρβ. Ψ 702, Ζ 236.

γ'. Βοτανική.

1. *Τὸ φυτόν.*

φυτὸν τὸ, (νεόφυτον, καὶ τὰ φυτευμένα δένδρα).

δένδρεον τὸ, δένδρον. «ὑψιπέτηλον, τηλεθόων, μακρόν».

2. *Μέρη φυτῶν.*

δόρυ τὸ, τὸ ξύλον.

ὁ φλοιὸς (ἡ φλούδα).

ῥίζα ἡ, ἡ ῥίζα.

ὄρπηξ ὁ, βλαστάρι, κλάδος.

ὄζος ὁ, κλών.

πτόρθος ὁ, βλαστός.

μόσχος ὁ, κλάδος.

ἔρνος τὸ, βλαστὸς νεοφύτων δένδρων· βλαστὸς· πρβ. ὁ Εὔφορβος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου Ρ 53.

θάλος τὸ, βλαστὸς (μόνον τροπικῶς).

φύλλον τὸ, τὸ πέταλον, τὸ φύλλον, ὃ καλεῖ «τέρεν» = μαλακόν.

κόμη ἡ, φύλλωμα (ἐλαίας ψ 195).

ὀπός ὁ, τὸ ἐν τῇ συκῇ ὑγρόν.

καρπός ὁ, ὁ καρπὸς δένδρων, φυτῶν κτλ.

ξύλον τὸ, ξύλον ξηρόν, ἰδίως πρὸς καῦσιν.

τομὴ ἡ, ἡ κόψη, ὁ κορμός.

ὁ φιτρός, στέλεχος, κορμὸς δένδρου.

ὁ κορμός, κούτσουρον.

σχίζη ἡ, ἡ σχίζα.

ἄνθος τὸ, ὁ βλαστός, καὶ τὸ ἄνθος «τέρεν»

ἄσταχυς ὁ, καὶ ὁ στάχυς, τὸ στάχυ.

ἀνθέριξ ὁ, ικος, ὁ ἀθὴρ τοῦ στάχυος.

καλάμη ἡ, α') ἡ καλαμηά, ἐπὶ τῶν πιπτόντων εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης Τ 222. β') τὸ ἄχυρον.

λοπός, ὁ, φλοιός, τσέφλι τοῦ χρομμύου Τ 233.

ποίη, ἡ, εἶναι γενικὸν ὄνομα τοῦ τρυφεροῦ χόρτου ι 449, σ 372, ἐξ οὗ ποιήεις ἐπίθετ. πόλεων καὶ νήσων, αἱ ἔχουσι λειμῶνας χλοεροὺς.

νεοθηλής, νεοθαλής, νεόφυτος.

3. *Γνωστὰ φυτικὰ δένδρα.*

σχοῖνος, ὁ, βοῦρλον ε 462, ὁ Ἄσωπος, βαθύσχοινος Δ 393, ἐξ οὗ παρ' ἡμῖν σχοινίον.

* ῥίψ. ῥιπός, ἡ, κλάδος λυγαριὰ καὶ ψάθα ἀπὸ λυγαριᾶς πεπλεγμένη.

δόναξ, ακος, ὁ, ὁ ὄροφος Κ 466, Σ 575, ἐξ οὗ τὸ ξύλον τοῦ ὀΐστου Λ 509· εἶδος καλάμου, ὃς καλεῖται λαχνήεις διὰ τὴν δασύτητα τὴν εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον, ἐχρησίμευε δὲ καὶ δι' ἐπιστέγασμα κλισιῶν Ω 448 καὶ ἑξ.

* δοναχεύς, ὁ, καλαμών, ἐπίθ. δὲ ῥοδανὸς εὐλύγιστος Σ 576.

* φύκος, τό, φῦκι J 6, πρβ. Ψ 692.

κύπειρον, τό, φυτόν τι λειμώνιον, διδόμενον ὡς φορβὴ τῶν ἵππων δ 603.

* θρύον, τό, φυτὸν τελματῶδες, εἶδος βρούλου Φ 351.

ἄγρωστις, ιος, ἡ, εἶδος βοτάνης, κοινῶς ἀγριάδα, γρασίδι, λεγ. μελιηδὴς ζ 89.

λωτός, ὁ, εἶδος τριφυλλίου Β 775, δ 602 λειμῶνες λωτοῦ· ὁ δὲ λωτὸς ἐκ τοῦ καρποῦ, οὗ ἔζων οἱ λωτοφάγοι εἶναι ὁ ζίζυφος.

λίνον, τό, φυτόν, τὸ λινάρι Β 529, 830, Ι 660, ν 73. καὶ ὁρμιὰ τῶν ἁλιέων, τὸ δίκτυον Π 406.

σέλινον, τὸ = ἀγριοσέλινο ε 72, ἐλεόθρεπτον Β 776 χρήσιμον ὡς φορβὴ τῶν ἵππων.

ἀσφόδελος, ὁ, = σφερδοῦκλι, (ἐξ οὗ μόνον τὸ ἐπίθ. ἀσφοδελὸς) λ 538, 572 κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα, ἔνθα κατοικοῦσιν αἱ ψυχαὶ ω 13.

κρόμμυον, τό, κρομμύδι διὰ ὄψον (μεζὲ) διὰ τὸν οἶνον Λ 630 οὐ τὸ τσέφλι λοπὸς τ 232. (*)

μῶλι, τό, εἶδος σκορόδου· γίνεται μνεία εἰς τὰ δώματα τῆς Κίρκης κ 287, περιγράφεται εἰς κ 302.

μήκων, ωνος, ἡ, ἡ παπαροῦνα, ἧς ἡ κεφαλὴ λέγεται κώδεια. Πρβ. Θ 306. Ξ 499. ἐκ τῆς κωδείας κατεσκευάζον φάρμακα δ 219.

κρόκος, ὁ, φυτὸν (οὗ πολλ. εἶδη)· ὁ Ζεὺς μετὰ τῆς Ἥρας ἐκοιμήθη ἐν λειμῶνι ὅστις ἔφυε πόαν, λωτὸν, κρόκον Ξ 347. ἐξ

ῥόδον, τὸ τριαντάφυλλον, ἐξ οὗ μόνον τὸ ἐπίθ. ῥοδόεις = ἔλαιον ἐκ ῥόδων Ψ 186. καὶ ῥοδοδάκτυλος δ 1. (ἐπίθ. Ἠοῦς).

λείριον, τό, (ἐξ οὗ μόνον ἐπίθ. λειριόεις) ἐπίθ. δόρατος Ν 830, καὶ φωνῆς ὑητόρων. Γ 150.

* ὑάκινθος, ὁ, τὸ κυανοῦν κρῖνος, ἢ ὁ καπουτσίνος ζ 230, Ξ 347.

ἴον, τό, τὸ μανουσάκι ε 72.

βύβλος, ἡ, φυτὸν ἰνῶδες, ἐξ οὗ μόνον τὸ ἐπίθ. βύβλινος = ὁ ἐκ παπύρου κατεσκευασμένος· ὅπλον φ 390.

ἄκανθα, ἡ, τὸ ἀγκάθι, ἡ βάτος· ἡ σχεδία τοῦ Ὀδυσ. ὑπὸ τοῦ βορρᾶ ἐφέρετο ὡς ἄκανθα ε 329.

αἱμασιά, ἡ, ἄκανθα Ω 222, σ 357· φραγμὸς ἐξ ἀκανθῶν.

* βάτος, ἡ, βάτος ω 228.

ἄχερδος, ἡ, ἀγριαπιδιὰ ξ 7.

μυρίκη, ἡ, τὸ μυρίκι, θάμνος, ἐξ οὗ μυρίκινος ὄζος κλάδος μυρικιοῦ Ζ 38, Φ 18.

πύξος, ἡ, ἐξ οὗ τὸ ἐπίθ. πύξινον ζυγὸν ὁ ἐκ πύξου κατεσκευασμένος ζυγός.

ἰτέη, ἡ, ἡ ἰτιά, «ὠλεσίκαρπος» κ 510, ἐν τῷ ἄλσει τῆς Περσεφόνης.

οἰσύα, ἡ = ἰτέα, (ἐξ οὗ τὸ ἐπίθ. οἰσύϊνος) ε 256.

φηγός, ἡ, εἶδος δρυὸς Ε 837· ὀνομαστὴ δ' ἡ παρὰ τὰς Σκαιὰς πύλας τοῦ Ἰλίου. Ζ 237, Η 58. Ε 692 «περικαλλὴς» πρβ. περὶ Ἀχαιῶν κ. Τρώων Π 765.

βάλανος, ἡ, ὁ καρπὸς τῆς βαλανιδιᾶς,

(*) Τὸ πράσον δὲν μνημονεύει ὁ Ὅμ., ἀλλὰ μόνον πρασιαὶ η 127, ω 247.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ βαλανίδι, χρήσιμος εἰς φορβὴν ἵππων, χοίρων, ι 407.

δρῦς, ἡ, δρυὸς, βαλανιδιὰ λέγ. ὑψίκομος, ὑψικάρηνος, παλαίφατος Ψ 117, ι 84, 34 φ 42, ξ 11 παραβαλ. πίπτων ὁ Ἄσιος βληθείς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως Ν 389, πρβ. Ψ 327, ξ 327· ὁ Πολυποίτης καὶ Λεοντεὺς ἱστάμενοι παρὰ τὰς ὑψηλὰς πύλας πρὸς ὑψηκαρήνους δρῦς Μ 131. πρβ. καὶ Ξ 398, καὶ 414 παρομοίωσις τῆς πτώσεως τοῦ Ἕκτωρος (ἴδε πίτυς.)

ἄκυλος, ἡ, ὁ καρπὸς τῆς πρίνου.

ἀχερωΐς, ἴδος, ἡ, ἡ λεύκη, λεύκα.

αἴγειρος, ὁ, εἶδος δενδρου, λεύκα. λέγ. λείη, μακρὴ, μακεδνή, ὑδατοτροφής, ι 140, ε 63· παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως Ἰθάκης παρὰ τὴν τυκτὴν κρήνην ἦτο ἄλσος αἰγείρων ρ 208, ἐν τῇ πόλει τῶν Φαιάκων ἦτο ἄλσος Ἀθήνης αἰγείρων ζ 290, πρὸς ἁρματοπηγίαν χρήσιμος Δ 485. παραβάλ. ἡ πτῶσις τοῦ Σιμοεισίου πρὸς αἴγειρον Δ 482. πρβ. καὶ η 103.

σκλήθρη, ἡ, σκλῆθρος ε 63, πρβ. αἴγειρος.

πλατάνιστος, ἡ, πλάτανος, λέγ. ἡ καλὴ ὑφ' ᾗ ἐθυσίασαν οἱ Ἕλληνες Β 305.

πεύκη, ἡ, ἡ πεύκα· πρβ. Λ 492.

ἐλάτη, ἡ, ὁ ἔλατος, ἐξ οὗ κατεσκευάζοντο κῶπαι· λέγ. οὐρανομήκης· περὶ ὀνομαστῆς ἐλάτης ἐν Ἴδῃ Ξ 286· ὁ Ὀδυσ. εὑρεν εἰς κατασκευὴν τῆς νηὸς ε 237, κατεσκεύαζον ἱστὸν δ 424, κλισίην Ω 448. Ὁ Κρήθων καὶ Ὀρσίλοχος φονευθέντες ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἔπεσαν ἐλάτῃσιν ἐοικότες ὑψηλῇσι Ε 560.

πίτυς, ἡ, πεύκα. λέγ. βλωθρὴ, μακρῇσι πίτυσσιν ι 186· τὴν πτῶσιν τοῦ φονευομένου πρβ. πρὸς δρῦν καὶ πίτυν, ἣν ἐκ τοῦ ὄρους τέμνουσιν τέκτονες Ν 389, Π 482.

φοῖνιξ, ὁ, ικος (ὁ φοῖνιξ) ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν Δήλῳ ζ 162. πρβ. Δ 141, Ζ 219.

πτελέη, ἡ φτελιὰ· λέγ. εὐφυὴς Φ 349, 242, ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Ἀλκινόου, αἱ ὀρεστιάδες νύμφαι ἐφύτευσαν πτελέας Ζ 419.

κράνεια, κοινῶς κρανιά, ἧς ὁ καρπὸς εἰς φορβὴν χοίρων· λέγ. τανύφλοιος κ 241.

μελίη, μελιὰ ἡ ἢ φράξος, κατεσκεύαζον Π 719, Π 143 οὐδὸν, ρ 339 τὸ δόρυ, ὅθεν μελίη καὶ αὐτὸ τὸ δόρυ· πρβ. Π 765. ὁ Ἴμβρος ἔπεσεν ὡς μελίη Ν 178.

ἐρινεός, ὁ, ὀρνός, ἀγριοσυκιὰ Φ 37, μ 103, πρβ. Ζ 433.

συκέη, ἡ, ἡ συκῆ, «γλυκερὴ».

σῦκον, τό, ὁ καρπὸς τῆς συκῆς, δένδρα ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Ἀλκινόου ἴδ. η 114—120.

ὄχνη, ἡ, τὸ δένδρον ἡ ἀπιδιὰ, ἀχλαδιὰ, καὶ ὁ καρπὸς τὸ ἄπιον ἀ) η 114· ϐ') ω 340· γ') λ 589· βλωχρὴ ω 234.

μηλέη, ἡ, ἡ μηλιὰ η 114, ω 340.

μῆλον, τό, ὁ καρπὸς τῆς μηλιᾶς· μῆλα λέγονται καὶ τὰ ἀγριόμηλα Ι 514.

ῥοιή, ἡ, ῥοδιὰ καὶ τὸ ῥόδι· η 115, λ 589. Ὁ Ὀδ. ἵνα πείσῃ τὸν πατέρα Λαέρτην, ὅτι αὐτὸς εἶναι, ὑπομιμνήσκει αὐτὸν ὅτι τοῦ ἔδωκεν 13 ὄχνας, 10 μηλέας, 40 συκέας ω 340.

ἐλαίη, ἡ, ἡ ἐλαία (ε 476 ἀγριελαία), λέγ. ἱερὴ ν 372, τανύφυλλος, ἀγλαόκαρπος λ 588, τηλεθόωσα — ἐξ αὐτῆς ἐξάγεται τὸ ἔλαιον, κ 364, ζ 79, κατεσκεύαζον στειλιάρια ε 234, Ν 611· τὸ ῥόπαλον τοῦ Κύκλωπος ἦτο ἐλάϊνον ι 319.

κυπάρισσος, ἡ, κυπαρίσσι· λέγ. εὐώδης ε 63—4· μνημονεύεται σταθμὸς κυπαρίσσινος ρ 339.

κέδρος, ἡ, ὁ κέδρος· λέγ. εὐκέατος· ἦν χρήσιμος πρὸς καῦσιν Ω 191.

θύον, τό, δένδρον· θύος δὲ τὸ θυμίαμα, θυοσκόος, ὁ λιβανομάντις ε 59.

δάφνη, ἡ, τὸ δένδρον, ἡ δάφνη ι 182-4.

ἡμερίς, ἡ, ἴδος, ἄμπελος ἥμερος, κλῆμα.

ἄμπελος, ἡ, τὸ ἀμπέλι ι 106, ἡ αὐτοφυὴς εἶναι εἰς τὴν χώραν τῶν Κυκλώπων ι 131, ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Λαέρτου ἥμερος, ἣν μόνος οὗτος περιεποιεῖτο ω 245.

σταφυλή, ἡ,—**βότρυς**, ἡ, τὸ σταφύλι, ε 69. Ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως κατεσκεύασε ἀλωὴν βρίθουσαν σταφυλῇσιν Σ 561.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

ὄμφαξ, ἡ, ακος, ἡ ἀγουρίδα πρβ. η 122 ἔνθα ἐν τῷ κήπῳ, τοῦ Ἀλκινόου οὐδέποτε λείπει ὁ καρπὸς· ἐκ τῆς σταφυλῆς κατεσκευάζετο ὁ οἶνος ι 111, 358.

3. Δημητριακοὶ καρποί.

πυρός, ὁ, ὁ σῖτος, τὸ σιτάρι, ὃν λέγει μήλοπα καρπὸν η 104, μελιηδέα, μελίφρονα· παρβ. Λ 67 πῶς πίπτουσιν οἱ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐν τῇ μάχῃ· ἡ λέξ. σῖτος=ἄρτος ι 5, μ 8.

κριθή, ἡ, τὸ κρῖ, τὸ κριθάρι, λέγ. εὐρυφυές, λευκὸν δ 604, Ε 196 πρβ. ι 109. Τὴν κριθὴν ἐποίουν ἄλφιτον μ 356, ἣν δὲ καὶ ὡς φορβὴν ἵππων δ 41.

ὄλυρα, ἡ, εἶδος δημητρ. καρποῦ, ἐν Ἰλ. εἰς φορβὴν τῶν ἵππων Ε 195. Θ 564.

ζειά, ἡ, ἡ βρίζα, κοιν. σίκαλι ἐν Ὀδ. ὡς φορβὴ ἵππων δ 41, πρβ. δ 602.

κύαμος, ὁ, τὸ κουκί, ἴδ. ἐρέβινθος, λέγ. μελανόχρως.

ἐρέβινθος, ὁ, τὸ ῥεβίθι· πῶς ἐπέταξεν ὁ ὀϊστὸς ἀπὸ τοῦ θώρακος τοῦ Μενελάου N 588.

Β'. Ζωολογία.

1. Ἑρπετά.

θήρ, — θηρίον, — φήρ, τὸ θηρίον.

πέλωρ, — πέλωρον, τό, τέρας.

κνώδαλον, τό, τὸ ἀγρίμι.

σκύμνος, ὁ, τὰ νεογνὰ τοῦ λέοντος Σ 319 καὶ περὶ οἵσι τέκεσσιν, Ρ 133.

σκύλαξ, ὁ, τὸ σκυλάκι, κουτάβι.

βρέφος, τό, τὸ ἔμβρυον.

λέων,—λίς, ὁ, ὁ λέων, τὸ λεοντάρι· λέγ. αἴθων, ἠγενείος, χαροπός, κρατερός, σμερδαλέος, σίντης, ὀλοόφρων, ὠμοφάγος, ὀρεσίτροφος.

Πρὸς λέοντα παραβάλλεται ὁ Αἴας Ρ 132, 161, Κ 485, ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Διομήδης Β 297, ὁ Αἰνείας Ε 299, ὁ Ἀχιλλεὺς Ω 41, Υ 164 καὶ ἑξ., ὁ Μενέλαος Γ 23, ὁ Ἕκτωρ Σ 161, οἱ δύο Αἴαντες Ν 198 πρβ. εἰκόνα ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως. Δέρμα λέοντος ἔφερον ὁ Μενέλαος, Κ 23, ὁ Νέστωρ Κ 177.

πόρδαλις, ἡ, ἢ πάρδαλις, ἡ πάρδαλις, ὁ Ἀγήνωρ παραβάλλεται πρὸς πάρδαλιν Φ 573, πρβ. Ν 102.

Δέρμα παρδάλεως ἐφόρει ὁ Ἀλέξανδρος Γ 16, ὁ Μενέλαος ἔφερεν ἐπὶ τοῦ μεταφρένου Κ 29.

ἄρκτος, ὁ, ἡ, ἡ ἄρκτος, ἀρκούδα λέγ. ἀγρότερος· ἐπὶ τοῦ τελαμῶνος τοῦ Ἡρακλέους ἦσαν «ἄρκτοι ἀγρότεροί τε σύες χαροποί τε λέοντες» λ 609.

θώς, ὁ, τὸ τσακάλι. λέγ. θαφοινὸς ὠμοφάγος. Πρβ. Λ 473.

λύκος, ὁ, ὁ λύκος. λέγ. πολιός, κρατερῶνυξ, ὀρέστερος, σίντης—ὠμοφάγος· λέγ. ῥινὸν τὸ δέρμα τοῦ λύκου, ὃ ἐνεδύθη ὁ Δόλων Κ 334. οἱ Τρῶες καὶ οἱ Ἀχαιοὶ παραβάλ. πρὸς λύκους Δ 471, Π 156· οἱ Ἀχαιοὶ πρὸς λύκους Ν102 Π 352. ὁ Ἕκτωρ καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς δὲν εἶναι ὁμόφρονες ὡς οὐδὲ ὁ λύκος καὶ τὸ ἀρνίον Χ 262.

κάπρος, ὁ, ὁ ἀγριόχοιρος· λέγ. σῦς κάπριος, σῦς κάπρος.

σῦς, ἡ, σῦς ἄγριος, ὁ χοῖρος· λέγ. ἀκάμας, ἀργιόδους, λῃβότερα, ὀλοόφρων.

ἔλαφος, ὁ, ἡ, ἡ ἔλαφος, τὸ ἐλάφι. λέγ. κεραός, ὑψίκερως φυζανική, ταχεῖα, ὠκεῖα, ἀγροτέρη. — Ἡ Ἀθηνᾶ ἐνέδυσε τὸν Ὀδ. δέρμα ἐλάφου ν 436.

νεβρός, ὁ, τὸ νεογνὸν τῆς ἐλάφου.

ἔλός, ὁ, (τ 227) ἐλαφόπουλον· παραβάλ. πρὸς νεβροὺς ἢ ἐλάφους οἱ δειλοὶ Δ 242· οἱ Τρῶες Χ 1, ὁ Ἀγαμέμνων Α 225· πρβ. δ 335, Π 156.

κεμάς, ἡ, ἄδος, διετὴς ἔλαφος Η 360.

πρόξ, ἡ, προκός, δορκάς, ἔλαφος ρ 294.

αἶξ ἄγριος, λέγ. ἴξαλος, ἰονθάς, ὀρεσκῷος.

λαγωός, ὁ,—πτώξ, ὁ, ἡ, -κός, ὁ λαγώς Χ 310, Ρ 676.

κτίς, ἡ,—ἰκτίς, ἴδος, κουνάβι, ἐκ τοῦ δέρματος ταύτης ἦν ἡ κυνέη τοῦ Διομήδους Κ 334.

βοῦς, βοός, ὁ, ἡ, ὁ βοῦς, (τὸ βοῦδι)· λέγ. ἕλιξ, εἰλίπους, ὀρθόκραιρος, εὐρυμέτωπος, οἰνοψ, αἴθων, ἀργός, πίων, ἐρίμυκος, ἄγραυλος, ἀγελαῖος, ἐννέωρος, ἀργαλέος, ἥκιστος, ἠλιξ. Ρ 4, 520. πρβ. κ 410, Λ 172, Ν 703, πρὸς βόας τρίβοντας κριθὴν παραβάλ. οἱ ἵπποι τοῦ Ἀχιλλέως πατοῦντες νεκροὺς καὶ ἀσπίδας Υ 495. Ἡ φυγὴ τῶν μνηστήρων κατὰ τὰ μέγαρα παρβ. πρὸς ἀγελαίας βοῦς χ 299. Ὁ Ὀδ. εἶχε 12 ἀγέλας βοῶν πρβ. ξ 100

Η Συρίη ἦν εὔβοτος ο 406. Ἐν τῇ Τρινακρίᾳ ἦσαν αἱ βοῦς τοῦ Ἡλίου λ 108· προσφερον βοῦν εἰς θυσίαν Β 402, Ζ 93, Κ 292, Ζ 308, Η 314. Τοὺς βόας ἔσφαζον διὰ πελέκεως ἐξόπισθεν τῶν κεράτων πλήττοντες Ρ 520. Ἐκ τοῦ δέρματος τῶν βοῶν (ῥινοῦ βοὸς) κατεσκεύαζον σάκος Η 220, ἀσπίδα ταυρείην Ν 160. βοάγρια π 295, Μ 22· κυνέην ταυρείην Κ 257. ἐπίτονον μ 422, ἱμάντας Γ 371, οὓς καὶ ἐχρωμάτιζον ψ 201, κνημῖδας ω 228, πέδιλα ξ 23, σχοινία ϛ 426, στρωμνὰς Λ 843, Κ 154, υ 1. Ὁ κῆρυξ ὁ Μέδων ἐνεδύθη δέρμα νεοδάρτου βοὸς χ 362. Τὴν κόπρον τῶν βοῶν καὶ ἡμιόνων μετεχειρίζοντο διὰ λίπανσιν τῶν ἀγρῶν ρ 296. Τὴν Εὐρύκλειαν ἠγόρασεν ὁ Λαέρτης δοὺς ἐεικοσάβοια. α 429. πρβ. χ 391.

ταῦρος βοῦς.—βοῦς ἄρσην.—ταῦρος, ὁ, λέγεται ἐρύγμηλος, κυάνεος, παμμέλας, ζατρεφής, μεγάθυμος, αἴθων. Ἔθυσαν τοῖς θεοῖς ταῦρον Β 550, γ 7. Τὸν Ἀτρείδην πρβ. πρὸς ταῦρον Β 480. Ὁ νεκρὸς τοῦ Πατρόκλου ἑλκύεται ἀπὸ τοὺς Τρῶας καὶ Ἀχαιούς, ὡς ὅταν δέρμα βοὸς ἑλκύεται ὑπὸ πολλῶν, ἵνα τεντωθῇ Ρ 389.

πόρις, ιος, ἡ, μουσχαράκι· παραβάλ. οἱ ἑταῖροι τοῦ Ὀδ. κ 410.

πόρτις, ιος, ἡ, μουσχαράκι· παραβάλ. ὁ Μενέλαος Ρ 4.

πόρταξ, ακος, ἡ, δαμαλάκι.

ὄις, ὄιος, υἷός, ὁ, ἡ, τὸ πρόβατον. λέγ. ἄργυφος, ἀργεννός, δασύμαλλος, λάσιος, εἰροπόκος, ὑπόρρηνος. Τὰ ἔντερα ἔκαμνον χορδὰς φ 406, Ν 599. Ὁ Εὔμαιος ἔβαλλεν δέρματα οἰῶν καὶ αἰγῶν, ἔνθα ἐκοιμήθη ὁ Ὀδ. ξ 519. πρβ. υ 1, α 443, π 46, τ 100.

εἰρτιον, τὸ—εἶρος, τὸ ἔριον, λέγ. ἰοδνεφές.

λάχνος, ὁ, γνοῦδι.

ἄωτος, ὁ, τὸ ψιλὸν ἔριον.

κῶας, τό, τὸ δέρμα, τὸ τομάρι.

μαλλός, ὁ, τὸ μαλλί, (μόνον εἰς τὸ πηγεσίμαλλος).

πρόγονοι, οἱ, τὰ πρώϊμα.

μέτασσαι, αἱ, τὰ μεσαῖα.

ἔρσαι, αἱ, τὰ ὄψιμα.

ἀρνειός, ὁ, ὁ κριός, ὁ κτίλος, ἀρν. πηγεσίμαλλος· πρὸς κτίλον, ἀρνειόν, κριὸν παραβάλ. οἱ ἡγεμόνες Γ 196, Ν 491.

ἀρνὸς ὁ, ἀρνός, τὸ ἀρνί.

ἔμβρυον τό, τὸ νεογνόν.

μῆλον, — μῆλα, τά, τὰ πρόβατα· λέγ. ἴφια, κλυτά, ταναύποδα, πίονα, ἄργυφα, καλλίτριχα, ἀδινά. Ἐν Θρινακίῃ ἐβόσκοντο τὰ μῆλα τοῦ Ἡλίου μ 127. Τὴν Ἴτωνα καὶ Πύλον ὀνομάζει μητέρα μήλων Β 696, ο 226, τὸν Ὀρχομενὸν πολύμηλον Β 605, τὴν Συρίην εὔμηλον ο 403· περὶ τῆς Λιβύης ἰδ. δ 85.

τράγος, ὁ, ὁ τράγος, τὸ τραγί.

αἴξ, αἰγός, ὁ, ἡ, ἡ αἴξ, κατσίκα πρβ. Β 474. Ἡ Ἰθάκη ἦν αἰγίβοτος ὀ 605. Ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς αἰγὸς ἔπηζον τυρὸν Λ 639. Τὸ δέρμα ἦν καλὸν δι' ἀσκὸν εἰς ἐναπόθεσιν οἴνου, ὕδατος, ζ 77, ι 196, ε 265, Γ 245 καὶ διὰ στρωμνὴν ξ 518. Ὁ Ὀδ. εἰς σημεῖον πένθους εἶχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κυνέην αἰγείην ω 230.

χίμαιρα, ἡ, τὸ βετοῦλι· λέγ. εὐτρεφής, ζατρεφής, μηκάς, ἄδος, πίων.

ἔριφος, ὁ, τὸ ἐρίφι ξ 397 ρ 240.

ὗς ὑός—σῦς συός, ὁ, ἡ, ὁ χοῖρος· λέγ. ἀργιόδους, πίων, θαλέθοντες ἀλοιφῇ Ψ 32.

σίαλος, ὁ, ὁ χοῖρος· λέγ. ἀπαλοτρεφής, ζατρεφής.

χοῖρος, ὁ, ὁ χοῖρος.

ὖνος, ὁ, ὁ ὄνος· λέγ. νωθής· πρὸς τοῦτον παραβάλ. Αἴας ὁ Τελαμώνιος Λ 558.

ἡμίονος, ὁ, ἡ, τὸ μουλάρι· λέγ. ταλαεργός, κρατερῶνυξ, ἐντεσιεργός ζ 89· πρὸς ἡμιόνους, παραδ. ὁ Μηριόνης καὶ ὁ Μενέλαος Ρ 742.

οὐρεύς, ὁ, ἡ μίονος· λέγ. ἐντεσιεργός, ταλαεργός, κρατερῶνυξ, ἀγρότερος Ψ 115.

κύων, ὁ, ἡ, ὁ κύων· λέγ. ἀδεής, ἀργίπους, λυσσητήρ, ἀργός, ταχύς, ἀργιόδους, καρχαρόδους, ὑλακόμωρος, ὠμηστής. Ὁ Εὔμαιος εἶχε 4 κύνας ὁμοίους πρὸς θηρία ξ 21, 29· παρδ. Κ 181, Κ 360, Θ 338. Εἴδη κυνῶν· 1) οἱ τραπεζῆες ρ 307, τούτους ἀγλαΐης ἕνεκεν κομέουσιν ἄνακτες Β 10, Τ 173, Χ 69· ὁ κύων εἶναι σύμβολον τῆς ἀναιδείας Α 225· πρβ. καὶ Π. Διαθ. Ἰὼβ 30, 1· 2) πυλαωρὸς Χ 69· θηρευτὴς Λ 325· εἰδῶς θήρης Κ 360. Ὀνομαστὸς κύων εἶναι ὁ Ἄργος ρ 292, περὶ οὗ εἶδεν ρ 301· ἐρύλασσον Μ 302·

ἵππος, ὁ, ἡ, ὁ, ἵππος, τὸ ἄλογον. λέγ. ταχύς, ὠκύς, ποδώκης, ὠκύπους, πόδας αἰόλος, ἀερσίπους, ὠκυπέτης, εὐσκαρθμος, χαλκόπους, κεντρηνεκής, μῶνυξ, καρτερῶνυξ, ὑψηχής, καλλίθριξ, εὔθριξ, ὄθριξ, κυανοχαίτης, αἴθων, ξανθός, ἐριαύχην, πηγός, φυσιόων, χρυσάμπυξ, ἐρυσάρματες ἵπποι, στατός, ἐρίγδουποι πόδες ἵππων, ἀεθλοφόροι, κέλης ἵππος.

πῶλος, ὁ, ἡ, τὸ πουλάρι Α 680. λέγ. ἀταλή.

Οἱ ἵπποι ἔτρωγον κοῖ, ὀλύρας, ζειάς, πυρὸν δ 40, Ε 195, Κ 568. λωτὸν, σέλινον Β 775, πρβ. δ 101.

Ὁ Πάρις παραβάλλεται πρὸς ἵππον στατὸν, Ζ 596 (Ο 26, Χ 22).—Ὁ Αἴας βαίνων ἐπὶ ἰκρία νηῶν παραβάλ. πρὸς ἵππους Ο 679.—Αἱ Τρωαὶ ἵπποι παραβάλ. πρὸς λαίλαπα Π 384·—ἡ πρύμνη τῆς νηὸς πλεούσης παραδ. πρὸς ἀεθλοφόρους ἵππους ὑψόσ' ἀειρομένους ν 81.

Ὀνομαστοὶ ἵπποι εἶναι.

1) Οἱ ἵπποι τῆς Ἠοῦς· **Λάμπος καὶ Φαέθων** ψ 246.

2) Οἱ ἵπποι τοῦ Ἀχιλλέως· **Ξάνθος, Βαλίος καὶ Πήδασος** Π 149, Τ 407 τὸν Ξάνθον αὐδήεντα θῆκεν Ἥρη.

3) Οἱ ἵπποι τοῦ Ἕκτορος· **Ξάνθος, Πόδαργος, Αἴθων, καὶ Λάμπος** Λ 185. **Αἴθη** Θ 185.

4) Ἡ ἵππος τοῦ Ἀγαμέμνονος **Αἴθη** Ψ 295.

5) Ὁ πῶλος τοῦ Μενελάου· **πόδαργος** Ψ 295.

6) Ὁ ἵππος τοῦ Ἀδρήστου· **Ἀρείων** Ψ 246.

7) Τὸ ἱπποτροφεῖον τοῦ βασιλέως τῶν Τρώων Ἐριχθονίου ἐκ 3000 ἵππων συγκείμενον Υ 219-221 καὶ Μ 225-29.

8) Ὁ ἵππος τοῦ Ἀγχίσου καὶ Αἰνείου Ε 265.

9) Οἱ ἄρσενες ἵπποι τοῦ Διομήδους Ψ 377, οἱ τοῦ Φαρητιάδου Β 763.

10) οἱ ἵπποι τοῦ Ῥήσου ἦσαν λευκότεροι χιόνος Κ 436.

11) Ὁ ἵππος τοῦ Εὐμήλου, ὃς ἦν ὡς φοῖνιξ ὑψηλός, εἶχε δὲ λευκὸν σῆμα Ψ 454.

Χῶραι ἱππόβοτοι· 1) τὸ Ἄργος Β 287, 2) ἡ Ἦλις φ 347, 3) ἡ Τρίκη Δ 202 4) ἡ Τροία Ε 221, 551.

Ὀνομαστοὶ ἱππεῖς ἢ λαοί 1) Οἱ Θρᾷκες ἱπποπόλοι Ν 4. 2) Οἱ Παίονες ἱπποκορυσταὶ Π 287. 3) Φρύγες αἰολοπῶλοι. 4) Δαναοὶ ταχύπωλοι Δ 387. 5) Μυρμιδόνες ταχύπωλοι Ψ 6. 6) Τυθεὺς ἱππηλάτα Δ 387. 7) Φοῖνιξ ἱππηλάτα Π 196. 8) Πηλεὺς ἱππηλάτα Η 125. 9) Πέλοψ πλήξιππος Β 104. 10) Μενεσθεὺς πλήξιππος Δ 327. 11) Ὀϊλεὺς πλήξιππος Α 93. 12) Τρωίλος ἱππιοχάρμης Ω 257. 13) Πατρόκλεις ἱπποικέλευθε Π 584. 14) Νέστωρ ἱππότα Β 336. 15) Ἕκτωρ ἱππόδαμος Η 38.

2. *Πτηνά.*

ὄρνις, ὁ, ἡ, ιθος, τὸ πτηνόν, τὸ πουλί.

τὸ ὄρνεον, τὸ πτηνόν· λέγ. τανυσίπτερος πετεηνός.

οἰωνός, ὁ, σαρκοφάγον πτηνόν· λέγ. ταχυπτέρυξ, ταχύς, ὠμηστής.

τὰ πετεηνά, τὰ ποτητά, τὰ πτηνά.

ἡ πτέρυξ, υγος, τὸ πτερόν.

Δημόσια Κοινωνική Βιβλιοθήκη Πάτρας

ὁ ὄνυξ, -υχος, τὸ νύχι, ἰδίως τοῦ ἀετοῦ.
χεῖλος τό, τὸ χείλος.
τέκνον τό,—ὁ νεοσσός, ὁ νεοσσὸς «νήπια (τέκνα), ἀπτῆνες (νεοσσοί)».
αὖλις, ἡ, κατάλυμμα, φωλεά· «πέτεσθαι, ποτᾶσθαι».
αἰετός, ὁ ἀετὸς εἶναι «κάρτιστος καὶ ὤκιστος πετεηνῶν» Φ 252· λέγ. αἴθων, θηρητήρ, ὑψιπέτης, ὑψιπετήεις.
μόρφνος, εἶδος ἀετοῦ μέλανος· λέγ. ἀγκυλοχείλης, τελειότατος πετεηνῶν, Διὸς ταχὺς ἄγγελος. Παραβάλλεται ὁ Μενέλαος πρὸς ἀετὸν Ρ 673· ὁ Ἕκτωρ ἑλκύσας τὸ ὀϊστὸν φάσγανον ὁρμᾷ κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὡς ἀετὸς ἁρπάξων ἄρνα καὶ λαγωὸν Χ 308, πρβ. καὶ Ο 690.
σπέρχνος, ὁ, εἶδος ἀετοῦ Ω 315.
φήνη, θαλάσ. ἀετὸς γ 371. πρβ. αἰγυπιός.
ἔρηξ, ὁ, ηκος, ἱέραξ.
κίρκος,—ἔρηξ κίρκος· λέγ. ἐλαφρότατος πετεηνῶν, ὤκιστος πετ., ὠκύπτερος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος.
ἔρηξ φασσοφόνος, ὤκιστος πετεηνῶν Ο 237· πρὸς ἱέρακα παραβάλλεται ὁ Πάτροκλος Π 582.
ἅρπη, εἶδος ἱέρακος, οἰκῶν εἰς τραχυτάτους βράχους· λέγ. τανυπτέρυξ, λιγύφωνος. Ἡ Ἀθηνᾶ ἅρπῃ ὁμοιωθεῖσα κατέβη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ Ι 350.
γῦψ, γυπός, ἡ, ὁ γὺψ, τρώγει σάρκας νεκρῶν χ 30, Δ 161, Σ 271.
αἰγυπιός, ὁ, (αἴξ καὶ γύψ), γυπαετός· λέγ. γαμψώνυξ, ἀγκυλοχείλης. Ὁ Σαρπηδὼν καὶ ὁ Πάτροκλος παραβάλλονται πρὸς αἰγυπιοὺς Π 428. πρβ. καὶ τὴν παραβολὴν τοῦ γόου τοῦ Τηλεμάχου καὶ Ὀδυσσέως πρὸς τοὺς οἰωνούς, αἰγυπιοὺς κλ. π 216. Ὁ Ὀδ. καὶ ὁ Τηλεμ. ὁρμῶντες ἐπὶ τοὺς μνηστῆρας χ 302.
κύμινδις, ὁ, ἔχει μέγεθος ἱέρακος, (νυκτοπούλι· οἱ κεῖ τὰ ὄρη) οἱ θεοὶ καλοῦσιν αὐτὸν «χαλκίδα» Ξ 289.
σκώψ, σκωπός, ὁ, εἶδος γλαυκός, πτηνὸν νυκτερινὸν ε 65.
γλαύξ, γλαυκός, ἡ, ἡ γλαύξ.
πέλεια, ἡ, πελειάς, άδος, ἡ, ἀγριοπερίστερον, σύμβολον δειλίας Φ 493, Χ 139. πρβ. μ 62. λέγ. τρήρων.
φάσσα, ἡ, φάσσα, ἀγριοπερίστερον.
κόραξ, ὁ, ὁ κόραξ.
κολοιός, ὁ, πρὸς κολοιοὺς καὶ ψάρας ἰδόντας τὸν κίρκον παραβάλλονται οἱ Δαναοὶ ἰδόντες τὸν Αἰνείαν καὶ Ἕκτορα Ρ 755.
ψάρ, ψαρός,—ψήρ, ψηρός, ὁ, τὸ ψαρῶνι.
χελιδών, όνος, ἡ, τὸ χελιδόνι φ 411, χ 239.
ἀηδών, όνος, ἡ, τὸ ἀηδόνι· λέγ. χλωρίς, ίδος, (ἐν χλωροῖς διατρίβουσα)· ἡ Ηνελόπη παραβάλλει τὰς μελιδῶνας αὐτῆς πρὸς τὴν τῆς πολυφώνου ἀηδόνος φωνὴν τ 518.
κίχλη, ἡ, ἡ τσίχλα· λέγ. τανυσίπτερος· πρὸς τὰς ἐκ τῶν δικτύων ἐξερχομένας κεφαλὰς τούτων παραβάλλονται αἱ κεφαλαὶ τῶν ὁμωῶν τοῦ Ὀδ., ὅταν ὁ βρόχος ἦν περὶ τὸν λαιμὸν χ 468.
στρουθός ὁ, ἡ, σπουργίτης, τσιροπούλι, Β 311.
ἐρωδιός ὁ, εἶδος ὄρνέου Κ 274.
γέρανος ἡ, ὁ γερανός, πρὸς τὴν κλαγγὴν τῶν γεράνων παραβάλλονται αἱ φωναὶ τῶν Τρώων Γ 2.
κύκνος ὁ, ὁ κύκνος, «δουλιχόδειρος».
χὴν ὁ, ἡ, χηνός, ἡ χήνα. χῆνας ἔτρεφον ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ οἴκου τοῦ Ὀδ. τ 536, ο 160· μνημονεύει ὁ Ὅμ. καὶ ἀγριόχηνα ο 690. λέγ. ἀργή, πέλωρος, ἤμερος. Πρὸς γεράνους, κύκνους, χῆνας πετῶντας περὶ τὰ ῥεῖθρα τοῦ Καϋστρίου μετὰ κλαγγῆς παραβάλλονται οἱ εἰς τὸ πεδίον τοῦ Σκαμάνδρου ὁρμήσαντες ἀπὸ τῶν κλισιῶν Ἕλληνες Β 459, πρβ. καὶ Ο 690.
ἀλκυών ἡ, όνος, ψαροπούλι.
λάρος ὁ, γλάρος, ἀγρεύει τοὺς ἰχθῦς, πρὸς τοῦτον παραβάλλει ὁ Ὅμ. τὸν Ἑρμῆν ε 250.
κηξ ἡ, κηκός, θαλασσοπούλι, ὅμοιον λάρῳ· λέγ. εἰναλίη.
αἴθυια ἡ, ε 352 «ἐδύσατο (ἡ Λευκοθέη) ἐς πόντον αἰθυίῃ ἐϊκυῖα...»

κορώνη ἡ, καρακάξα, κουροῦνα· λέγ. εἰναλίη, τανύγλωσσος. μ 418, ε 66.
ἀνόπαια, ἡ, εἶδος ἀετοῦ ὅμοιον πρὸς φήνην, παρβ. ἐν λ. ὀπαία.
νυκτερίς, ἡ ἰδος, ἡ νυκτερίς, πρβ. μ 432.

3. *Τὰ κήτη.*

τὸ κῆτος, θαλάσσιον τέρας· λέγ. εἰνάλιον, μέγα· πρβ. Φ 22, Ν 27.
δελφίς, ὁ, ῖνος, τὸ δελφῖνι· λέγ. μεγαλοκήτης, πέλωρ μέγα τε δεινόν τε· ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς δελφῖνα παραβάλλεται, ὃν φοβοῦνται οἱ ἰχθῦς καὶ φεύγουσι Φ 22.
φώκη, ἡ, (ἡ φώκη)· λέγ. ἁλιοτρεφής, μέλαινα, νέποδες· πρβ. δ 404, 406, 442.
ὁ κύων, τὸ σκυλόψαρο μ 96.

4. *Οἱ ἰχθῦς.*

ἰχθύς, ὁ, τὸ ψάρι· «ἱερός, ὠμηστής, οἱ ὀλίγοι»· φονευθέντες οἱ μνηστῆρες καὶ κείμενοι ἐν αἵματι καὶ κόνει παραβάλλονται μὲ ἰχθῦς, οὓς ἁλιεῖς ἐξείλκυσαν ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ ἔχυσαν ἐπὶ τῆς ἄμμου χ 383.
ἔγχελυς, υος, ὁ, τὸ χέλυ Π 353.

5. *Τὰ ἀμφίβια.*

δράκων ὁ, οντος, μέγας ὄφις· λέγ. δαφοινός, φοινήεις, κυάνεος, (κυάνεοι δράκοντες,—ἴρισσιν ἐοικότες λ 26· ὀρέστερος, σμερδαλέος· πρὸς δράκοντα παραβάλλεται ὁ Ἕκτωρ, ἰδὼν ἐπερχόμενον τὸν Ἀχιλλέα Χ 94· παρβλ. Γ 33.
ὄφις, ιος, ὁ, τὸ φειδι «αἴολος».
Δράκων καὶ ὄφις ἄνευ διαφορᾶς παρ' Ὁμ. Μ 201, ἀλλὰ Μ 208.
ὕδρος ὁ, νερόφειδον, ὄχενδρα, «ὀλοόφρων», ἔδακε τὸν Φιλοκτήτην Β 721.

6. *Ἔντομα καὶ μαλλάκια.*

ἶψ, ἰπός, ὁ, σκώληξ, σαράκι, ὅ τρώγει τὸ κέρας, ρίζας φυτῶν φ 393.
τέττιξ, ιγος, ὁ, οὗ ἡ φωνὴ «λειριόεσσα»· πρὸς τεττιγας παραβάλ. ἐσθλοὶ ἀγορηταὶ Γ 150—1.
ἀκρίς, ίδος, ἡ, ἡ ἀκρίδα Φ 12.
μέλισσα, ἡ, μέλισσα· «ἀδιναί, βοτρυδὸν πέτονται»· πρὸς ταύτας παραβάλλει ὁ Ὅμ. τοὺς ἀπὸ τῶν κλισιῶν ἐξερχομένους Ἀχαιοὺς Β 87. Αἱ μέλισσαι παρῆγον τὸ μέλι, ὁ καλεῖ «γλυκερόν, χλωρόν» (πρόσφατον), τὸν «μελιηδέα κηρόν»· πῶς δὲ ταῦτα ἐξῆγον λέγει ἐν μ 173.
σφήξ, σφηκός, ὁ· ἡ σφῆξ· «μέσον αἰόλος, εἰνόδιος (ἀττ. ἐνόδ.)». Οἱ Λαπίθαι, Πολυποίτης καὶ Λεοντεύς, παραβάλλονται πρὸς σφῆκας Μ 167, αἱ οὐκ ἀπολείπουσι κοῖλον δόμον, ἀλλ' ἀμύνονται περὶ τέκνων· ἐν Π 259 παραβάλλονται οἱ μετὰ τοῦ Πατρόκλου ἐξελθόντες πρὸς σφῆκας, οὓς ἠρέθιζον οἱ παῖδες.
αἰστρος ὁ, κοῦκος, προσβάλλει τοὺς βόας· ἐν παραβολῇ Χ 299, 300 διὰ τοὺς φοβηθέντας μνηστῆρας, «αἰόλος».
μυῖα ἡ, μυῖγα· παραβάλ. πῶς ἡ Ἀθηνᾶ ἀπέδιωξεν ἀπὸ χροὸς τοῦ Μενελάου τὸ δόρυ Δ 130. «ἀδιναί»· πρβ. τὸ πλῆθος τῶν Τρώων Β 469 καὶ πῶς συνηθροίσθησαν Π 641· ἐν Τ 23 λέγει ὅτι ἀπὸ τὰς μυίας γίνονται αἱ εὐλαί· πρὸς τὴν μυῖαν πρβ. τὸ ἐν τοῖς στήθεσι τοῦ πολεμιστοῦ θάρρος Ρ 570.
κυνάμυια ἡ, σκυλόμυιγα.
κυνοραιστης ὁ, τὸ τσιμποῦρι, ρ 300
ἀράχνη ἡ, «ἀράχνια λεπτά», θ 279.
σκώληξ ὁ, ηκος, πρὸς ὃν γίνεται ταπεινὴ παραβολὴ ἀποθνήσκοντος ἀνάνδρου Ν 653.
εὐλαί αἱ, «αἰόλαι», σκώληκες, οἱ τρώγουσι τοὺς φονευθέντας Ω 414, γεννῶνται δ' ἀπὸ τὰς μυίας Τ 24.
ποδοκύπους ὁ, ποδος, (ἀττ. πολ.) πρὸς ὃν παραβάλλεται ὁ Ὀδυσσεὺς παραφερόμενος ἀπὸ τοῦ κύματος ε 432
κοτυληδών ὁ, τὰ μμάτια τῶν ποδῶν τοῦ ὀκτάποδος.
τῆθος τὸ, ὀστρεον, στρεῖδι Π 745.

Παράστασις τῶν θηρείων φωνῶν.

μυκηθμός ὁ, «μυκᾶσθαι», τῶν βοῶν ὁ μουγχρητός.
βληχή ἡ, «βληχᾶσθαι», τῶν προβάτων τὸ βέλασμα.
κυνζηθμός ὁ, κλαυθμὸς τῶν κυνῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

'ὑλαγμὸς ὁ, «ὑλακτεῖν, 'χρεμετίζειν, τρίζειν», τὸ γαύγισμα.

Τὰ μέρη τῶν θηρείων σωμάτων.

κέρας, τό, τὸ κέρατον.
ἔθειρα, ἡ· αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς.
λοφιή, ἡ, ἡ χαίτη.
κορυφή, ἡ κορυφή.
γαμφηλαί, αἱ γνάθοι, αἱ σιαγόνες.
ὁπλή, ἡ ὁπλή.
οὖθαρ, τὸ, ὁ μαστός.
οὐρή, ἡ οὐρά
μηρίον, ὁ μηρός.
πῖαρ, τὸ — ἀλοιφή, ἡ, τὸ πάχος, τὸ ξύγγι· «θαλερή, τεθαλυῖα».

Β'. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

α'. Ἀνθρωπολογία.

1. *Ἄνθρωπος.*

ἄνθρωπος ὁ, ὁ ἄνθρωπος, «αὐδήεις, —εντος, μέροψ, οπος, πολυσπερής, ἐπιχθόνιος, χαμαὶ ἐρχόμενος, θνητός, κατάθνητος».
ἀνήρ ὁ, ὁ ἀνήρ, «ἀλφησταί».
θνητός, ὁ—βροτός, ὁ, ὁ θνητός· «οἰζυρός, δειλός, γαίης καρπὸν ἔδοντες, ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες, ἐπιχθόνιοι».
γυνή ἡ, ἡ γυνή, «θηλυτέρη».
δέμας τό, τὸ ἀνάστημα.
σῶμα τό, τὸ σῶμα.
φυή ἡ, ἡ φυσικὴ διάπλασις.
εἶδος τό, ἡ μορφή.
μορφή ἡ, ἡ μορφή.
μέλεα τά, τὰ μέλη.
ῥέθεα τά, τὰ μέλη.
γυῖα τά, τὰ μέλη τοῦ σώματος, «μέλεα γναμπτά, γυῖα ἁγλαά, φαίδιμα, ἐλαφρά, φίλα, ἔμπεδα».
ἄψος τό, ἄρθρωσις, κλείδωσις.
χρώς ὁ, χρωτὸς καὶ χροός — 'χροιή ἡ, τὸ δέρμα, τὸ σῶμα· λέγεται «χρὼς λευκός, τέρην, κάλλιμος, καλός, ἱμερόεις, λειρίοεις».
ῥινὸς ἡ—δέρμα τό, τὸ δέρμα.
σάρξ ἡ, σαρκός, ἡ σάρξ.
ὀστέον τό, τὸ ὀστοῦν.

2. *κεφαλή.*

κεφαλὴ ἡ, «φίλη, ἠθείη» τὸ κεφάλι.
κάρη τό, ἐπικ. ἀντὶ κάρα—κρὰς τό, γεν. κρατός. κάρηνον τό, κὰρ τό, ἡ κεφαλή· τὸ κὰρ μόνον ἐν τῇ φρ. ἐπὶ κάρ.
'κρανίον τό, τὸ κρανίον.
'βρεχμὸς ὁ, τὸ βρέγμα.
κρόταφος ὁ, —κόρση ἡ, ὁ κρόταφος, ἡ παρειά.
κόμη ἡ, ἡ κόμη, τὰ μαλλιά, πλ. «κόμαι οὖλαι».
χαίτη ἡ, ἡ μακρὰ κόμη· «θαλερή, τηλεθόωσα».
λάχνη ἡ, ἡ τρίχωσις.
θρὶξ ἡ, τριχός, ἡ τρίχα.
ἔουλος ὁ, λάχνη ἡ, χνούς, αἱ πρῶται τρίχες τῶν γενείων.
ὑπήνη ἡ, τὸ ὑπὸ τὸ στόμα μέρος, ὁ πώγων· μόνον εἰς τὸ ὑπηνήτης, ὁ πωγωνοφόρος.
γενειὰς ἡ, ἄδος, τὸ γένειον.
πρόσωπον τό, τὸ πρόσωπον.
ὤψ ἡ, ωπὸς μόνον «εἰς ὦπα», ἐξ οὗ βοώπης, βοῶπις, γλαυκῶπις.
ὑπώπιον τό, τὸ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρος, εἶτα τὸ πρόσωπον.
μέτωπον τό, τὸ μετώπιον, τὸ μεσόφρυον, τὸ μέτωπον.
ἐπισκύνιον τό, τὸ κατὰ τὰς ὀφρῦς δέρμα τοῦ μετώπου P 136.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀφρῦς ἡ, ύος, τὸ φρῦδι.
βλέφαρον τό, τὸ βλέφαρον.
ὀφθαλμὸς ὁ, ὁ ὀφθαλμός.
δασε τώ, τὼ ὀφθαλμώ, «φαεινώ».
ὄμματα τά, τὰ ὄμματα, «καλά, μαρμαίρονται».
φάεα τά, τὰ ὄμματα (τὸ φῶς) «καλά».
γλήνη ἡ, ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ.
ὄπωπή ἡ, ἡ ὅρασις.
παρειά ἡ—παρήϊον τό, τὸ μάγουλον.
ῥὶς ἡ, ῥινός, πλ. αἱ ῥῖνες, ἡ ῥίς, ἡ μύτη.
ὀδμὴ ἡ, ἡ ὀσμή.
οὖς τό, ὠτὸς καὶ οὔας, οὔατος, τὸ αὐτί.
*λοβὸς ὁ, ὁ λοβός.
ἀκουὴ ἡ, ἡ ἀκοή.
στόμα τό, τὸ στόμα.
μάσταξ ἡ, ακος, τὸ στόμα.
χεῖλος τό, τὸ χεῖλος.
ὀδούς ὁ, όντος, ὁ=ὀδούς, τὸ ὀδόντι, «λευκός, ἕρκος ὀδόντων, γαῖαν ὀδὰξ ἑλεῖν, ὀδὰξ ἐν χείλεσι φῦναι».
γλῶσσα ἡ, ἡ γλῶσσα.
ὑπερῴη ἡ, ἡ ὑπερῷα.
γῆρυς ἡ,—ἡ φθογγή,—ἡ ὄψ, γεν. ὀπός, ἡ φωνή.
αὐδὴ ἡ,—ἡ φωνή· ἡ ὁμιλία, ὁ λόγος.
ἔπος τό — μῦθος ὁ, ὁ λόγος.
λόγος ὁ, ὁ λόγος.
ὄψ ἡ, ἡ ὁμιλία, ὁ λόγος.
αἶνος ὁ, λόγος, ἐγκώμιον.
γένυς ἡ, υος, ἡ σιαγών.
γναθμὸς ὁ, ἡ γνάθος, «γναμπτή».
γένειον τό, τὸ γένειον.
ἀνθερεών ὁ, ῶνος, ὁ ἀνθερεών.

3. Κορμός.

αὐχὴν ὁ, ένος, ὁ τράχηλος.
λόφος ὁ, αὐχήν, ὁ τράχηλος.
δειρὴ ἡ, ὁ λαιμός, «αὐχὴν στιβαρός, παχύς, ἁπαλός».
*ἰνίον τό, τὸ ἰνίον, τὰ ὄπισθεν ὀστοῦν τοῦ κρανίου, ὁ αὐχήν.
ἀστράγαλος ὁ, ὁ ἀστράγαλος, ὁ σπόνδυλος.
λαιμὸς ὁ, ὁ λαιμός.
φάρυγξ ἡ, υγγος καὶ υγος, ὁ φάρυγξ, ὁ λαιμός.
στόμαχος ὁ, ὁ φάρυγξ, ὁ λαιμός.
ἀσφάραγος ὁ, φάρυγξ, λάρυγξ.
λαυκανίη ἡ, λαιμός, φάρυγξ.
ὦμος ὁ, ὁ ὦμος, «στιβαρός, φαίδιμος, εὐρύς, νείατος».
κληὶς ἡ, ῖδος, ἡ κλείς.
στῆθος τό, τὸ στῆθος.
στέρνον τό, τὸ στέρνον.
κόλπος ὁ, ὁ κόλπος, τὸ στῆθος.
μαζὸς ὁ, ὁ μαστός.
πλευραὶ αἱ, τὰ πλευρά, αἱ πλευραί.
ἰξὺς ἡ, ύος, ἡ μέση, λαγών.
λαπάρη ἡ, τὸ μαλακὸν μέρος τοῦ σώματος, λάπα.
κενεών ὁ, ῶνος, ἡ λαγών.
ζώνη ἡ, ἡ μέση, ὁ περὶ τὴν γαστέρα τόπος.
πρότμησις ἡ, τὸ ὑπογάστριον.
γαστὴρ ἡ, έρος, «μέση γαστήρ, νέαιρα γαστὴρ» (=ἐσχάτη γαστήρ).
νηδὺς ἡ, ύος, ἡ κοιλία, ὁ στόμαχος.
ὀμφαλὸς ὁ, ὁ ὀμφαλός.
μήδεα τά, *τὰ αἰδοῖα, ἡ αἰδώς, τὰ ἀνδρικὰ αἰδοῖα.
βουβών ὁ, ῶνος, ὁ βουβών, τὰ περὶ τὰ αἰδοῖα ἀπόκρυφα μέρη.
νῶτος ὁ, τὸ νῶτον, συνήθ. τὰ νῶτα, ὁ νῶτος, ἡ ῥάχη.
μετάφρενον τό, τὸ ἀνώτερον μέρος τῆς ῥάχεως, τὸ ἀντικρὺ τοῦ στήθους.
*ῥάχις ἡ, ιος, ἡ ῥάχις.
*ἄκνησις ἡ, ιος, ῥαχοκόκκαλον.
*σφονδύλιος ὁ, ὁ σφόνδυλος, πλθ. ἡ σπονδυλικὴ στήλη.

4. Κάτω ἄκρα.

ἰσχίον τό, τὸ ὀστοῦν τοῦ ἰσχίου, εἰς ὃ εἰσέρχεται ἡ κεφαλὴ τῆς κοτύλης, ὁ γοφός.
κοτύλη ἡ, ὁ γοφός.
*σκέλος τό, τὸ σκέλος· «πρυμνόν».
μηρὸς ὁ, ὁ μηρός, τὸ μερί· «εὐφυής, παχύς, θαλερός, καλός, μέγας».
ἐπιγουνὶς ἡ, ίδος, τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος, (τὸ μερί).
γλουτὸς ὁ, τὸ κωλομέρι· πλ. τὰ ὀπίσθια.
κύστις ἡ, ἡ οὐροδόχος κύστις.

γόνυ τό, γεν. γούνατος, γουνός, τὸ γόνατον· «πλθ. λαιψηρά, φίλα».
ἰγνύη ἡ, ἡ ἀγκύλη (ἡ ἄντσα).
κώλην ἡ, ἡ ὄπισθεν κοιλότης τοῦ γόνατος.
κνήμη ἡ, ἡ κνήμη.
σφυρόν τό, ὁ ἀστράγαλος τοῦ ποδός.
πτέρνα ἡ, ἡ πτέρνα· ἐπίρ. λάξ.
πούς ὁ, ποδός, ὁ πούς, τὸ πόδι· «λιπαρός, ἁπαλός, διερός, κραιπνός, καρπάλιμος, λαιψηρός, ἄωρος». (Ἐκ τοῦ ποδὸς δίδει τὰ ἐπίθ. ἀργυρόπεζα, ἀερσίπους, λιπαρός· πόδες καὶ οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους λέγονται).
ταρσός ὁ, ὁ ταρσός.

5. *Ἄνω ἄκρα.*

βραχίων ὁ, ονος, ὁ βραχίων «πρυμνός».
πῆχυς ὁ, εος, ὁ πῆχυς· «λευκός».
ἀγκοῖναι αἱ—ἀγκαλίδες αἱ, αἱ ἀγκάλαι.
ἀγκών ὁ, ῶνος, ὁ ἀγκών, ὁ ἄγκωνας.
ὠλένη ἡ, (ἐν τῷ λευκώλενος), ἡ ὠλένη· λευκώλενος λέγεται ἡ Ἥρα Ε 711, ἡ Ἀρήτη η 335, Ναυσικάα ζ 251, 239.
χείρ ἡ, χειρός, ἡ χείρ, τὸ χέρι· «παχεῖα, βαρεῖα, στιβαρή, ἐλαφρή, ἁπαλὴ φίλη»· σκαιή=ἡ ἀριστερὰ χείρ· δεξιτερή=ἡ δεξιά.
παλάμη, ἡ — ἡ παλάμη (ἀνὴρ ἀπάλαμνος) Ε 597.
θέναρ, τὸ, τὸ κοῖλον τῆς χειρός.
ἀγοστός, ὁ· ἡ παλάμη.
πυγμή, ἡ, ὁ γρόνθος.
πύξ γρόνθος.
καρπός, ὁ καρπὸς Ω 671.
δάκτυλος, ὁ, ὁ δάκτυλος (μόνον ἐν τῷ ῥοδοδάκτυλος).

6. *Τὰ ἐσωτερικὰ μέρη καὶ σπλάγχνα.*

μυελός, ὁ, τὸ μεδοῦλι «ὀστᾶ μυελόεντα» ι 293· καὶ ὁ μυαλὸς, ὁ τῶν ζῴων ἐτρώγετο Χ 500.
ἐγκέφαλος, ὁ, ὁ ἐγκέφαλος Ρ 297, ἐπὶ ὅρκου Γ 298.
μυών, ῶνος, ὁ, οὗτος εἶναι πάχιστος κατὰ τὸ σκέλος Π 313.
ἶς, ἰνός, αἱ «ἶνες σάρκας καὶ ὀστέα ἔχουσιν» λ 219.
νεῦρον, τὸ, τὸ νεῦρον.
τένων, οντος, ὁ, ὁ τένων (ἀγκῶνος Υ 478, αὐχένος Π 587).
ἔντερα τὰ—χολάδες, τὰ ἔντερα Δ 525.
ἔγκατα τά, — νηδυια, τὰ, τὰ ἐντόσθια, τὰ ἔντερα.
φρένες, αἱ—παπίδες αἱ, αἱ φρένες, τὸ διάφραγμα ι 301, Λ 579. «φρ. ἀμφιμέλαιναι».
δέρτρον, τὸ, τὸ ἐπίπλοον.
δημός, ὁ, τὸ ξύγγι.
ἦτορ τὸ, ἡ καρδία Ο 51, Χ 451.
κραδίη — καρδίη, ἡ καρδία Κ 94, Β 171, Ι 646.
κῆρ, τὸ, ἡ καρδία· «ἀδινόν, λάσιον» σ 341, Ω 773, Ν 206, Ν 430, Π 553.
πνεύμων, ονος, ὁ πνεύμων Υ 486, Δ 528.
πνοή, ἡ — ψυχή, ἡ ψυχή.
ἧπαρ, τὸ, τὸ σηκότι Λ 578, Υ 469.
νεφρός, ὁ, τὸ νεφρό.
χόλος, ὁ, ἡ χολή.
γαστήρ. ἡ — νηδύς, ἡ, ὁ στόμαχος μ 332, σ 53.
κύστις, ιος, ἡ κύστις Ν 650.
φλέψ, βός, ἡ φλέβα Ν 545.
αἷμα, τὸ αἷμα «πορφύρεον, φοίνιον, κελαινόν, κελαινεφές, μέλαν, θερμόν, λιαρόν, παχύ».
βρότος, ὁ, τὸ ἐκ πληγῆς ῥεῦσαν αἷμα «αἱματόεις, μέλας».
λύθρον, τὸ, φονικὸν αἷμα.
ἀφλοισμός. ὁ, ὁ ἀφρός, τὸ ἄφρισμα.
ἱδρώς, ὁ, ὁ ἱδρώς.
δάκρυ τὸ,—δάκρυον τὸ. τὸ δάκρυ· «θαλερόν, τέρεν, πικρόν, ἐλεεινόν, θερμόν.

7. *Αἱ ἕξεις καὶ αἱ δυνάμεις τοῦ σώματος.*

βίος, ὁ — βίοτος, ὁ — βιοτή, ἡ. ἡ ζωή.
θυμός ὁ — ψυχή, ἡ, ἡ ζωή· «θ. μελιηδής, φίλος».
αἰών, ῶνος, ὁ, ἡ, ὁ βίος, ἡ διάρκεια τοῦ βίου· «γλυκύς, φίλη».
θάνατος, ὁ, ὁ θάνατος.
μόρος, ὁ—μοῖρα, ἡ—πότμος, ὁ—κῆρ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

γεν. ός, ἡ· τὸ εἱμαρμένον μέρος τῆς ζωῆς, ὁ βίος.
φόνος, ὁ, ὁ φόνος, σφαγή.
ὕπνος, ὁ, ὁ ὕπνος· «νήδυμος, ἀμβρόσιος, ἀπήμων, λιαρός, γλυκερός, γλυκύς, ἡδύς, λυσιτελής, λύων μελεδήματα θυμοῦ, μελιηδής, μελίφρων, χάλκεος, παυδαμάτωρ, νήγρετος».
κοῖτος, ὁ, ἡ κατάκλισις, τὸ πλάγιασμα.
κῶμα, τό, ὕπνος βαθύς.
ὄνειρος, ὁ, τὸ ὄνειρον.
ὄναρ, τό, τὸ ὄνειρον.
ὕπαρ, τό, τὸ ἀντίθ. τοῦ ὀνείρου, πραγματικότης, ἀληθὴς ἐμφάνισις.
κάματος, ὁ, ὁ κόπος.
ὀλιγοπελίη, ἡ, ἀτονία, ἀδυναμία.
ὀδύνη, ἡ, ἄλγος, πόνος.
ἄλγος, τό, πόνος.
νοῦσος, ἡ, (ἀττ. νόσ.), ἡ νόσος.
ἄσθμα, τό, τὸ ἀνάσασμα· «ἀργαλέον».
γέλως, ὁ, ωτος καὶ γέλος, ὁ γέλως, τὰ γέλοια.
κλαυθμός, ὁ, τὸ κλαῦμα.
λιμός, ὁ—πείνη, ἡ, ἡ πεῖνα.
βούβρωστις, ἡ, γεν. ιος, μεγάλη πεῖνα, βουλιμία.
δίψη, ἡ, ἡ δίψα.
μέγεθος, τό, τὸ ἀνάστημα.
μῆκος, τό, τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα.
κάλλος, τό, ἡ καλλονή, ὡραιότης.
εἶδος, τό, ἡ μορφή.
ἀγλαΐη, ἡ, ἡ καλλονή.
ταχυτής, ἡ, ἡ ταχύτης
*ποδωκείη, ἡ, ἡ ταχύτης τῶν ποδῶν.
+βραδύτης, ἡ, ἡ νωθρότης.
ὠχρός, ὁ, ἡ χλωμάδα.
+ἶθμα, τό, τὸ βάδισμα.
βίη, ἡ—ίς, ἡ ἡ—δύναμις, ἡ—κῆκις, ἡ—σθένος, τό, ἡ δύναμις.
μένος, τό, ἡ ὁρμή, ἡ δύναμις.
ἥβη, ἡ, ἡ νεανικὴ ἡλικία.
ἀδρότης, ἡ, ἡ εὐξία.
ἀλκή, ἡ—κάρτος, τὸ—κράτος, τὸ—ῥηξηνορίη, ἡ, ἡ πολεμικὴ τόλμη.

6'. Ψυχολογία.

Ὁ Ὅμηρος πολλὰ ὀνόματα μνημονεύει περὶ τῆς ψυχῆς καὶ τῶν ταύτης δυνάμεων, ὧν ἀρχικὰ μὲν ὁ θυμός, νόος καὶ ψυχή, τὰ δ' ἄλλα σημαίνουσι τὴν ἕδραν τῆς ψυχῆς καὶ συνεκδοχικῶς αὐτὴν ταύτην.

θυμός ὁ, ἡ ψυχή. Ὁ θυμὸς πράττει πανθ' ὅσα ἡ ψυχὴ συνήθως πράττει, ἐποτρύνει Ζ 439, ἀνίει Μ 307, ἀνώγει Δ 262, ἐθέλει Ι 177, βούλεται Ο 596, ἴεται Θ 301, ἐπέσσυται Α 173, ἐφορμᾶται Ν 73, κελεύει Η 67, ι 277, κέλεται Μ 300 ἐρητύειν Α 188, ἐρυκακέειν ε 104, δαμᾶν Ι 496· πρβ. Γ 8, Η 2, Τ 164, Β 589, Ν 386, Χ 70.

Ὁ θυμὸς ὡς πηγὴ καὶ ἕδρα α') τῆς ὀργῆς Α 188, Ω 39. Φράσεις συνήθεις «νεμεσσᾶσθαι (ἐν) θυμῷ» Β 222, Π 544, «χώεσθαι (κατὰ) θυμόν» Π 616, «κεχολῶσθαι (κατὰ) θυμόν» Δ 494, ἡ «—θυμῷ» Α 216, «χόλον βάλλεσθαι ἐν—» Ξ 49, «χόλον ἐντίθεσθαι—» Ζ 326, «χόλος ἔμπεσε—» Ι 434, «χόλος ἔχει (=κατέχει) θυμόν» Ι 675.

β') τοῦ ὀρεκτικοῦ· «ἤθελε θυμὸς» Π 255, «ἐβούλετο—» Ο 596, «ἐέλδεται—» ο 66, «ἐπεμαίετο—» Κ 401, «φίλον ἔπλετο—» σ 112, «οὐδὲ—ἐδεύετο δαιτὸς ἴσης» Α 468, «πλησάμενος — ἐδητύος» ρ 603, «δαιτὸς κεκορύμεθα—» θ 98· «ἤραρε—ἐδωδῇ» ε 95, «εἴξας—» ε 125, Ι 109· «θυμῷ ἦρα φέροντες»=χαριζόμενοι ἑαυτοὺς Ξ 131· «κατὰ θυμὸν ἑείσαο» Ι 644, «ἕνα (φρεσὶ) θυμὸν ἔχοντες» Ν 487, Π 218, «ἴσον—ἔχοντες Ν 703, «δίχα θυμὸν ἔχοντες» Υ 32.

γ') χαρᾶς· «δῶρα, ἃ θυμὸν ἰήνῃ» Ω 119, «πεσσοῖσι—ἔτερπον» α 106 «κύδαινε —» ξ 437, «χάρμῃ—τὴν θεὸς ἔμβαλε—» Ν 81, «μετὰ φρεσὶ—ἰάνθη» Ψ 600, ο 164, «—ἐνὶ στήθεσι γεγήθει» Ν 494, «φόρμιγγι — ἔτερπον» Ι 189, «κεχαροίατο θυμῷ» Α 256, Ο 97, «χαίρει ἐν—» Ω 490, α 311, «—τέρπετο,

656, «θυμῷ δυνέσθω» Υ 119, «κάππεσε θυμός» Ο 279.

ζ') τοῦ νοεῖν, βούλεσθαι, αἰσθάνεσθαι· Κ 139, α 328, φ 61, α 320, Θ 218, Α 55, α 427, Β 301.

η') τοῦ μνημονικοῦ· Β 33, ο 445.

Ὁ θυμὸς ἐν τῇ τοῦ θανάτου ὥρᾳ «ᾤχετο ἀπὸ μελέων» Ν 670, «ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο» ψ 880.

μένος, τό, α') ἡ ζωϊκὴ δύναμις, ἡ ζωὴ «ὁρμὴ μένος» ω 315, «ὑπέλυσε—» Ζ 27, «Ζεὺς ἐπῶρσε—» Υ 92, «λύθη—» Ε 296· ἐκ τούτου δὲ «μένεα ἀνδρῶν»= ἄνδρας ἰφθίμους.

«μένος» ἀποδίδει ὁ Ὅμ. καὶ εἰς ζῶα καὶ εἰς ἄψυχα· «—λέοντος, πορδάλιος, κάπρου συός» Ρ 20, «ἵππων» Ρ 475, «λῦσεν μένος βοός» γ 449, «ἡμιονοῖτιν» η 2, «ποταμῶν» Μ 17, «πυρός» Ζ 179, «ἠελίοιο» κ 159.

β') ἡ τόλμη, τὸ θάρρος Π 120, Ε 1, Υ 37. «μένος καὶ ἀλκή» ἐστὶ τὸ «πάσασθαι σίτου καὶ οἴνοιο» ἄνευ τούτων βλάπτονται τὰ μέλη τοῦ σώματος Υ 160.

γ') ἡ ὀργὴ «ἦλθον παύσουσα τὸ σὸν μένος» Α 207· θυμὸν «ἐμπλήσατο μένεος» Χ 312. Συνάπτεται «μένος καὶ θυμὸς» Χ 345, «μένεα πνείοντες» Γ 8· ἐκ τούτου μενεαίνω Υ 67, Ω 22· «μένεος φρένες πίμπλαντ'» Α 101.

ἦτορ, τό, ἡ καρδία, α') ἡ ψυχή, ἡ ζωή· «στήθεσι πάλλεται ἦτορ» Κ 94, «ὀλέσῃς φίλον ἦτορ» Ε 249, πρβ. Ω 50· «λύτο—φίλον ἦτορ» Φ 114, «ἀνέψυχον φίλον ἦτορ» Ν 83, «χαίρει μοι ἦτορ» ψ 647, «τέρπομαι φίλον ἦτορ» Ι 705.

β') ὡς δύναμις γαρᾶς ἢ λύπης «φίλον ἦτορ ἰάνθη» Ρ 838, «γήθησε φίλον ἦτορ» η 268· «ἐγέλασε φίλον ἦτορ» Φ 385, «θέλγοιτο φίλον ἦτορ» Ρ 513, «τάφος ἦτορ ἔκανεν» ψ 93, «ἦτορ δῦν' ἄχος» Τ 365, «στένει» Υ 169· «δαίεται ἦτορ» α 48, «ὀλοφύρεται —» Π 450, «καταδάπτεται» π 92, «τετιημένος» Λ 556, «ἀκαχήμενοι» ε 68, «βεβολημένος» Ι 9. γ') τὸ ἦτορ ὡς ὄργανον τοῦ φόβου καὶ δέους «κατεκλάσθη» ι

256, «κατεπλήγη» Γ 30, «λύτο» Φ 114, «θαρσαλέον—» Τ 169, «ἔμπεδον» Κ 93, «ἄλκιμον» Π 263, Ε 529, σιδήρειον ἦτορ Ω 203· ἐξ οὗ ὀνομάζονται μεγαλήτορες Τρῶες, Μυρμιδόνες, ὁ Ὀδυσσεύς.

δ') ὡς ὄργανον τῆς ὀργῆς, τῆς θελήσεως «κεχολωμένος» Ξ 366, «μαίνεται» Θ 413, «μεταστρέψῃ» Κ 104, «ἐντρέπεται» α 57, «φίλον ἦτορ ἀνώγει» α 315, «νηλεὲς» Ι 496· «ἐν δὲ οἱ ἦτορ—διάνδιχα μερμήριξεν» Α 188.

κῆρ. τό, ἡ καρδία· ὡς ἕδρα α') εὐψυχίας, ὀργῆς, φόβου καὶ ἀγνοῦ σεβασμοῦ· «οὔποτε κυδάλιμον κῆρ ταρβεῖ» Μ 45, πρβ. Ν 713, «λύσσα οἱ κὴρ ἔχε» Φ 542, «περὶ κῆρι — ἐχολώθη» Ν 206, «νεμεσῶμαι — » Ν 119, «χρώμενον κῆρ» Ψ 35, «αἰδέσομαι πέρι κῆρι» Ω 432.

β') φιλίας, πένθους, ἀγάπης καὶ τιμῆς, ὡς καὶ «θαλέων (=ἀγαθῶν) ἐμπλησάμενος —» Χ 502, «τεταρπόμενος φίλον—» α 309, «εἰσόκε σὸν—ἰανθῇ» χ 55, «ἐμὸν —χαίρει» υ 88, «ἐγέλασσε φίλον—» ι 413· —«ἀχνύμενος—» Η 427, «ἔστενε κυδάλιμον — » Κ 16, «φθινύθεσκε φίλον—» Α 488, «ἐμὸν—ἄχνυται» Ζ 523, «ἐν οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον—» Υ 169— «πέρι—φίλησε» Ν 429, «πέρι—φίλος ἐγένετ'» Ω 59, «πέρι—τιέσκετο» Δ 46, «—ἀπινύσσων» Ο 10— «παραιπεπιθοῦσα φίλον — » Ξ 208, πρβ. Λ 569.

καρδία, ὡς ἕδρα α') εὐψυχίας καὶ θάρρους «κραδίῃ θάρσος βάλε» Φ 547, «ἐν δὲ σθένος ὦρσεν—κραδίῃ» Β 451. πρβ. Δ 11, Ξ 151, Ν 784· ἐξ οὗ θρασυκάρδιος, κραδίη μενεδήϊος, κραδίη ἐλάφοιο, πρόφρων κραδίη».

β') φιλίας καὶ πένθους· «ὤρνησας κραδίην Διὸς» Α 393, «ἀναστενάχιζ'—ἐκ κραδίης» Κ 9, «ἴξετ' ἄχος—» Ψ 46, ἐν—μέγα πένθος ἄεξεν» ρ 489, «ἄχος — ἵκανεν» Β 169, «ἐν κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ» Υ 169.

γ') ἀψιθυμιῶν «κραδίη—ὑλάκτει» υ 13, 16· πρβ. υ 17, τῆς ἐγκρατείας Ω 128. δ') ὡς ὄργανον τῆς ὀργῆς καὶ τῆς νοήσεως· «οἰδάνεται—χόλῳ» Ι 646, πρβ. Ι 553, υ 13, «κρ. μέμονε φρεσίν» Π 435, «παλλά μοι καρδίη πόρφυρε κιόντι» ὃ 426, πρβ. δ 571, κ 309, Φ 551· «κρ. προτιόσσετ' ὄλεθρον» ε 388, «ἄνωγε κραδίην ἔχειε» Φ 441.

ψυχή, ὡς πνευματικὴ ἀρχὴ τῆς ζωϊκῆς δυνάμεως· α) ἡ ζωὴ Χ 245, Φ 569, γ 73, Ι 371, Ε 696, «ἀνδρὸς ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστὴ» Ι 408, ἐξέρχεται καὶ ἐκ τῆς ὠτειλῆς Ξ 518 πρβ. Π 505· ἐκ ῥεθέων Π 856. β') ὡς εἴδωλον τοῦ σώματος ἡ ψυχὴ μένει «εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν—» Ψ 103, «κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα» λ 538· ἐν τῷ ᾅδῃ εἶναι «εἴδωλα καμόντων» λ 475, Ψ 72, «τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσιν» κ 495, «νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα» κ 521, γ') ἐν τῷ ᾅδῃ· «ψυχὴ ἠύτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται» λ 219. παρβ. ω 6.

Σημ. ἡ λέξις ψυχὴ εἰς δήλωσιν καταστάσεων τῆς ψυχῆς δὲν κεῖται παρ' Ὁμ., ὅστις ἀντὶ τοῦ ψυχὴ μεταχειρίζεται τὰς λέξεις στῆθος, φρένες, ἦτορ, κραδίη. πρβ. γ 18, δ 243, α 114.

φρήν, ἡ, πλ. αἱ φρένες. α') τὸ διάφραγμα· «ἀναστενάχιζ' Ἀγ. νειόθεν ἐκ κραδίης· τρομέοντο δὲ οἱ φρένες ἔντὸς» Κ 9, «οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν» ι 299, πρβ. Π 481. β') ὡς ἕδρα τοῦ πνευματικοῦ βίου καὶ τῆς συνειδήσεως· «ἐνὶ φρεσὶ» ἑδρεύουσι θυμός, ἦτορ, κῆρ, κραδίη Ν 487· πάντοτε δὲ λέγεται «μετὰ φρεσὶ—ἀλκὴ» Δ 245, «ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν» Π 242 (πρβ Ρ 111) «κραδίη φρεσὶν» Π 435, «νόος μετὰ φρεσὶν» Σ 419 κλ. καὶ ὁ θυμὸς «ἐνὶ φρεσὶ» ἑδρεύει Θ 204, Ι 462, σ 345, «μετὰ φρεσὶ» Ψ 600· λέγεται δὲ «ἐς φρένα θυμὸς ἀγείρεται» ε 458 περὶ ἐκείνων οἱ ἡμιθανεῖς ἕνεκα ἐκπλήξεως ἢ κόπων ἔρχονται εἰς ἑαυτούς· ὅθεν αἱ φρένες εἶναι ἕδρα ἔτι 1) χαρᾶς, πένθους, ὀργῆς· «ὁ δὲ φρεσὶν ἧσι χάρη» Ν 609, «—ἧσι τετάρπετο, δαίδαλα λευσ-

σων» Τ 19, πρβ. Τ 172—«ἦλθες—πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσὶν» Ω 104—«(ὁ Ἀχιλλεὺς) ἀχέων φρένας ἔφθιεν» Σ 446· οὕτω λέγεται «φρεσὶ μέλει, φρεσὶ μέμβλετο», «τί σε φρένας ἵκετο πένθος;» Α 362, πρβ. Ζ 354, «πένθος ἐνὶ — εἴη» Σ 88—«χωόμενος —ἧσται» Τ 120, «χόλος φρεσίν» Β 241, «κεχολῶσθαι ἐνὶ—» Π 60, «τί σφῶιν ἐνὶ—μαίνεται ἦτορ» Θ 413.

2) εὐψυχίας καὶ φόβου, αἰδοῦς, προσοχῆς καὶ κόρου· «μένος οἱ ἐν φρεσὶ θῆκεΞάνθος» Φ 145, πρβ. α 89, «θάρσος ἐνὶ—θῆκε» ζ 139, «τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα» Ω 169, πρβ. Π 242, Τ 169. «τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν» χ 297, «ἐν — θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν» Ν 120, «αἰδόμενος σῆισι—» Κ 235, «οὐκ ὀπιδ. φρονέοντες ἐνὶ—» ξ 80. — «ἄδος μιν ἵκετο θυμὸν» Α 86, Φ 100.

3) βουλήσεως καὶ διαθέσεως τῆς ψυχῆς. «ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ἔπλετο» β 363, πρβ. ο 326· «νόστον ἐνὶ φρ.—βάλλεαι» Ι 434, «τιτύσκετο φρεσὶν ἧσιν» Ν 558, πρβ. Θ 555, «πεπιθεῖν μεγάλας φρ.» Ι 182, «παρέπεισεν—ἥρως» Ν 788, «—πεῖθεν» Δ 104, «στρεπταὶ —ἐσθλῶν» Ο 201, «ἀκεστὰὶ φρένες ἐσθλῶν» Ν 115, «καί σοι αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ—ἴλαος ἔστω» Τ 178, «σιδήρεος ἐνὶ—θυμὸς» ψ 172.

4) τῆς διανοίας, τοῦ νοῦ· «τῷ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ» Α 54, πρβ. Θ 217, «ἐγὼ μύθου τέλος ἐνὶ φρεσὶ θείω» Π 83, «οὐδ' ὑμεῖς—ἐνὶ φρ. θέσθε—μ' ἀνεγεῖραι» δ 729, «αὐτοδίδακτός εἰμι· θεὸς δέ μοι ἐν φρ. οἵμας—ἐνέφυσεν» χ 347, «μενοινᾷς» Ξ 219, «μετὰ φρ. ἔργα βάλῃται» λ 427· «θυμὸς ἐνὶ φρ. μερμηρίζει» υ 38, «—ὁρμαίνοντα» Κ 3, «ἔγνω ἧσιν ἐνὶ φρ.» Θ 446, «τόδ' ἴδμεν ἐνὶ φρ.» Β 301. «τοῦ—σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν» α 328, «φράζεσθον—ἐν—» Υ 115, «κακὰ φρ. μήδετο ἔργα» Φ 18· «φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς» Ρ 322, «πυκινὰ φρ. μήδ' ἔχοντες» Ω 281, «βούλευε φρ.» α 443, «ἐνὶ φρ. μᾶτιν ὑφήνας» δ 739, κακὰ φρ. δυσσοδομύων» ρ 65.

5) τῆς φαντασίας, τῆς μνήμης· «ἥστο Τηλ. — ἀσσόμενος πατέρ' ἐσθλόν» α 114, «σὺ—ἔχε φρεσίν, μηδὲ σὲ λήθη αἱρείτω» Β 33, «—ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρ. μῦθον» ο 439, «ἔπος τί τοι ἐν φρ. θήσω» Τ 121, «εἰ κεῖνον ἴδοιμι—φαίην κε φρέν' —ἐκλελαθέσθαι» Ζ 284, «ἐκλάθετο φρ. ἧσιν—» κ 557.

6) τοῦ λόγου, διότι ὅσα διανοούμεθα, αὐτοὶ οἱ λόγοι ἐν ταῖς φρεσὶ γεννῶνται, ὅθεν «ἔπεα ἄκοσμα φρεσὶν ἧσιν ἧδη» Β 213, «ἐπέσταιτο ἧσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν» Ξ 90, πρβ. δ 239· «τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἦλθεν ἰωή» Κ 137 — «φρέναςἠλὸς ἦ ἠλεὸς» (=ἀνόητος, στραβοκέφαλος) Ο 127, δ 242· πρβ. τὴν διατάραξιν τῶν φρενῶν διὰ τοῦ οἴνου ι 362, ι 453, σ 388—«πλήγῃ φρένας, ἃς πάρος εἶχεν» =ἐξέστη τῶν φρ. Ν 394, πρβ. Π 401, καὶ Ο 724· «βλάπτε φρένας» Ο 724, «—ἐξέλετο» Ζ 234, «—ὤλεσαν θεοί» Μ 233—«—ἔμπεδοι» κ 490, «—ἀρηρώς» κ 552, «—ἐσθλαί» λ 367, «—ἐναίσιμοι» Ω 39, «ἀγαθαί» ξ 420, πρβ. ξ 432, ω 194.

Ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ ἑνικῷ «φρένα πέρπετο ἀκούων» Α 472· πρβ. Ι 185, Υ 22 «γάνυται φρένα ποιμήν» Ν 491, «χαρείη κατὰ φρένα μήτηρ» Ζ 479, «γεγήθει δὲ φρένα Νηλεὺς» Δ 682 — «ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν» Τ 122, «δέδοικα—» Α 555, Κ 538, «τρομέουσι» Ο 627, «ἐς φρ. θυμὸς ἀγέρθη» Χ 475, ε 456, ω 347, «Διὸς ἐτάρπετο φρὴν» Κ 45, «οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρ.» Μ 173, «οἷδε κατὰ φρ.» Κ 406, «ὥρμαινε κατὰ—» Κ 507. Ἐκ τούτου παράγωγα καὶ σύνθετα «πρόφρων, ἐύφρων, καρτερόφρων, ἀγανοφροσύνη, δαίφρων, πολύφρων, ἐχέφρων, ἀεσίφρων, ἄφρων, κερδαλεόφρων, ἀφραίνειν, ἀφραδία, ἀλλοφρονέειν».

νόος=ὁ νοῦς α') εἶναι ἡ πρώτη δύναμις, ἥτις διανοεῖται, δι' ὃ διαφέρει θυμὸς καὶ νοῦς· «θυμὸν ἀφείλετο» = τοῦ ἀφῆρεσε τὴν ζωήν, «νόον ἀφείλετο» τὸν ὑγιᾶ νοῦν ἀφῆρεσεν, ἤτοι ἀνόητον κατέστησεν· οὕτω λοιπὸν λέγεται «νοῦς ἔμπεδος» κ 237, «νόον πόρε» κ 490, «τῇς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν» Σ 419. Ὁ νοῦς μεταβάλλεται τῇ ἐνεργείᾳ θεοῦ· «βράσσων νόος, λεπτὴ δὲ μῆτις» Κ 220· «(ὁ κεστὸς τῆς Ἀφροδίτης) ἔκλεψε νόον» (μαγεύσας) Ξ 216, «τῇ Ἀθηναίη νόον ἔταρπεν» τ 476, «θέλγε νόον» ὁ Ζεὺς Μ 251· «Ζεὺς—ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ποίησ'» ξ 273· «ἐπύθοντο Διὸς νόον» Ο 377. β') ἕδρα ἠθικῶν φρονημάτων· «νόον ἐσθλὸν» Ν 729, «ἀλλάων γυναικῶν περίειμι νόον» λέγει ἡ Πηνελόπη τ 325, «(ἡ τιμὴ) ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν» Ι 513, «ἀφραδίῃσι νοῆσι» Κ 119, «κραιπνότερος νόος, λεπτὴ δὲ μῆτις» (τοῦ νέου ἀνδρὸς) Ψ 589, «ἔργα βίαια κακορραφίῃσι νόοιο» 6235. γ') ψυχικὴ διάθεσις, ἦθος (*), φρόνημα· «νόος ἐστὶν ἀπηνὴς» Π 35, «μάλ' ὑβρίζεις καί τοι νόος ἀπηνὴς» σ 380, «ἀτάρβητος νόος» Γ 59 — «θεουδὴς — νόος» ἐν τῇ ἀντιθέσει πρὸς τὸ «ὑβριστὴς καὶ ἄγριος» ζ 117, «νόος ἐναίσιμος» ι 190, «νόον νημερτέα ἀνέγνω» φ 205, «ἀκήλητος νόος» κ 327· ὁ θεὸς ἐμβάλλει «νόον ἐν στήθεσσι» β 123.— δ') γνώμη, ἀπόφασις· «νόον οὐκ ἐτέλεσας» χ 144, «πάντα νόον κατέλεξεν» δ 256, «οὔτε τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων» Ο 509· πρβ. Η 446, «ἐβούλευσας νόον» ε 22, «ἐδάμνα Ζηνὸς νόος» Π 102, «νόος (Διὸς) ἐτράπετ'»=μετεβλήθη Ρ 544, πρβ. γ 147, Ρ 176, «οἰδάνει νόον» Ι 553, Ο 699, α 346, Υ 24, Χ 183, Ψ 144, χ 215, δ 25.

(*) Ποῖον τὸ ἦθος τῶν ἀνθρώπων ἴδε σ130.

Ἀφιθυμίαι καὶ λοιπὰ ψυχικὰ παθήματα καὶ ἐνέργειαι τῆς ψυχῆς

νόημα, τὸ, διανόημα, νοῦς.
μῆδος, τὸ, σκέψις.
βουλή, ἡ, θέλησις.
μῆτις, ἡ, φρόνησις, γνώμη.
μνημοσύνη, ἡ, ἐνθύμησις, μνήμη.
μνῆστις, ἡ, ἐνθύμησις.
λήθη, ἡ—ἔκλησις, ἡ, ἡ λησμονησιά.
ἐότης, ἡ, θέλησις, ἀπόφασις.
ἐέλδωρ, τὸ, ἐπιθυμία.
ἔμερος, ὁ—πόθος, ὁ—ποθή, ἡ, ἡ ἐπιθυμία, πόθος.
ἔρως, ὁ—ἔρος, ὁ, ἐπιθυμία.
ἄδος, τὸ—κόρος, ὁ, πλησμονή, ἀηδία.
φιλότης ἡ, ἡ φιλία, συνουσία.
φιλοφροσύνη, ἡ, ἡ εὐμένεια, πραότης.
κότος, ὁ, ὀργή.
ἔχθος, τὸ, μῖσος.
χόλος, ὁ, χόλιασμα, ὀργή.
μῆνις, ἡ—μηνιθμός, ἡ, ὀργή.
ἡσυχίη, ἡ, ἡσυχία.
θαῦμα, τὸ, ἔκπληξις, θαῦμα.
ἄγη, ἡ, θάμβος.
σέβας, τὸ, εὐσέβεια, θάμβος.
τάφος, τὸ—θάμβος, τὸ, ἔκπληξις, θαυμασμός.
αἰδώς, ἡ, ἐντροπή, σέβας.
νέμεσις, ἡ, μομφή, κατάκρισις.
ἐλπίς, ἡ—ἐλπωρή, ἡ, ἐλπίς.
θαλπωρή, ἡ, παρηγορία, ἐλπίς.
κατηφείη, ἡ—κατηφών, γεν. όνος, ἡ, κατήφεια, καταισχύνη.
χάρμα, τὸ—γηθοσύνη, ἡ, χαρά.
ἦδος, τὸ — τερπωλή, ἡ, εὐχαρίστησις, τέρψις.
κηληθμός, ὁ, ἡδυπάθεια, καταγοήτευσις.
εὐφροσύνη, ἡ, εὐχαρίστησις, χαρά.
ἀνίη, ἡ, ἡ ἀνία, ἡ λύπη.
πένθος, τὸ, τὸ πένθος.
ἄλγος, τὸ—ἄλγος, τὸ, θλῖψις.

οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο.
πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἐπὶ πνείει τε καὶ ἕρπει.
οὐ μὲν γάρ ποτε φῆσι κακὸν πείσεσθαι ὀπίσω,
ὅφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοί, καὶ γούνατ' ὀρώρῃ·
ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσιν,
καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ.
τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

κῆδος, τὸ—μελέδημα, τὸ—μελεδώνη, ἡ, μέριμνα, λύπη, συμφορά.
θάρσος, τὸ—θράσος τὸ, θράσος, ἡ τόλμη.
δέος, τὸ, καὶ δεῖος, φόβος.
δεῖμα, τὸ, φόβος, τρόμος.
φόβος, ὁ, φόβος, φυγή.
τρόμος, ὁ, ὑπερβολικὸς φόβος.
τάρβος, τὸ—ταρβοσύνη, ἡ, ὁ τρόμος.
οἶκτος, ὁ—ἔλεος, τὸ—ἐλεητύς, ἡ, εὐσπλαγχνία, ἔλεος.
λύσσα, ἡ, λύσσα, ὁρμή.

γ'. Ἠθική

1. *Προτερήματα καὶ κακίαι.*

ἀρετή, ἡ, «(θεῶν) μείζων ἀρετὴ» Ι 497, «ἕνεκα ἀρ. ἐριδαίνομεν» Β 205· ὁ Περιφήτης εἶχε «παντοίας ἀρετὰς ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι» Ο 641, «ποδῶν—» Υ 411· ἡ πολεμικὴ ἀρετή= ἀνδρεία, τόλμη Θ 535, ξ 211, Α 90, ὁ λόχος Ν 276, ν 267.
εὐεργεσίη, ἡ, εὐεργεσία.
κακότης, ἡ, τὸ ἀντίθετον τῆς ἀρετῆς Ν 107, ἡ δειλία Β 367, Ο 719.
κακοεργίη, ἡ, κακουργία.
ἀνορέη, ἡ — ἀγηνορίη, ἡ, θάρρος, εὐτολμία.
ἀναλκείη, ἡ — κακότης, ἡ, ἀνανδρία, δειλία Ν 107, Β 367.
προθυδή, ἡ—προθυμίη, ἡ, προθυμία.
ἀεργίη, ἡ, ἡ ἀργία.
ἀοικελίη, ἡ—ὄκνος, ὁ, νωθρότης, ὀκνηρία.
ραθυμοσύνη, ἡ, ῥαθυμία, ἀμέλεια Ν 107.
μαλιφροσύνη, ἡ, μωρία, βλακία.
ὁμοφροσύνη, ἡ, ὁμόνοια, σύμπνοια.
φιλοτης, ἡ—νεῖκος, τὸ, φιλονεικία.
ἀληθείη, ἡ, ἀλήθεια.
ψεῦδος, τὸ—ἀπάτη, ἡ, δόλος, ψεῦδος.
δόλος, ὁ—δολοφροσύνη, ἡ, ἀπάτη, πανουργία.
κερδοσύνη, ἡ—κλεπτοσύνη, ἡ, δολιότης, πανουργία.
ἐπιφροσύνη, ἡ—μῆτις, ἡ, φρόνησις, σύνεσις.
ἀφροσύνη, ἡ, ἀφροσύνη, μωρία.
ἀτασθαλίη, ἡ, συστολή, ἐντροπή.
ἀναιδείη, ἡ, ἀναισχυντία.
σαοφροσύνη, ἡ, σωφροσύνη.
ἐπίσχεσις, ἡ, ἐγκράτεια.
εὐνομίη, ἡ, εὐνομία.
ἀφραδίη, ἡ — ἀφροσύνη, ἡ—ἀτασθαλίη, ἡ, ἀφροσύνη, ἀνοησία.
νεηνίη, ἡ, νεανικὸς τρόπος, νεότης.
ἀεσιφροσύνη, ἡ, ἀνοησία.
ἄτη, ἡ, παραφορά, τύφλωσις.
ὕβρις, ἡ—ὑπερβασίη, ἡ—ὑπεροπλίη, ἡ, ὑπερηφάνεια.
σοφίη, ἡ, σοφία.
φρόνις, —ἰδρείη, ἡ, γνῶσις, ἐμπειρία.
ἀιδρείη, ἡ—ἀδαημονίη, ἡ, ἄγνοια, ἀπειρία.
εὐκλείη, ἡ—κλέος, τὸ—κῦδος τὸ—εὖχος, τὸ, δόξα, τιμή.
αἶσχος, τὸ—λώβη, ἡ—ἔλεγχος, τὸ—ἐλεγχείη, ἡ — ἀτιμίη, ἡ, ὄνειδος, ἀτιμία.
ἀγανοφροσύνη, ἡ, φιλοφροσύνη.
ἐνηείη, ἡ, ἠπιότης, καλοσύνη.
ἐπητύς, ἡ, φιλοφροσύνη.
οἰκωφελίη, ἡ, νοικοκυρωσύνη.
μαχλοσύνη, ἡ, ἡδυπάθεια, φιληδονία.

2. *Ἀνθρώπιναι καταστάσεις.*

ὄλβος, ὁ—θαλίη, ἡ, εὐτυχία, προκοπή.
πλοῦτος, ὁ—ἄφενος, ὁ, πλοῦτος.
πενίη, ἡ—ἀχρημοσύνη, ἡ, πτωχεία.
πόνος, ὁ, κόπος.
πῆμα, τὸ, πάθος, πάθημα.
δύη, ἡ, δυστυχία, βάσανος.
ὄλεθρος, ὁ—οἶτος, ὁ, ὄλεθρος, δυστυχία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γ'. ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΒΙΟΣ.

ά'. Οἰκογένεια.

1. Οἶκος.

ἕδος, τό, κατοικία Θ 456, ζ 42.

δόμος, ὁ—δῶμα, τό—δῶ, τό—οἶκος, ὁ ὁ οἶκος.

δόμοι, οἱ—οἰκία, τά, οἰκία, κατοικία· «εὐκτίμενος, πυκινός, πύκα ποιητός, εὐναιετάων, χαλκοβατής, ὑψηλός, ὑψηρεφής, εὐρυπυλής, ἠχήεις, πίων, ἀφνειός, ἀμύμων».

κλισίη, ἡ, ἡ σκηνή· «κατηρεφής, εὐπηκτος, εὐτυκτος».

κλισίον, τό, κατοικία ὑπηρετῶν ω 208.

σταθμός, ὁ, στάβλος, μάνδρα, στάνη Β 470, π 45, Τ 377· «αἰσπόλος».

αὐλή, ἡ, οἰκία δ 74, α 425.

θεμείλια, τά, τὰ θεμέλια· «τιθέναι θ., προβαλέσθαι θ.».

ἕρκος, τό, περιέβαλε τὸν οἶκον καὶ ἀπετέλει τὴν αὐλήν· ἦσαν δέ οἱ ἑκατέρωθεν τοῦ μεγάρου τοῖχοι τοῦ Ἀλκινόου «χάλκεοι» η 86· πλ. ἕρκεα π 341. Οἱ τοῖχοι οὗτοι λέγονται «ἕρκίον αὐλῆς» σ 102, «τειχίον αὐλῆς» π 343 καὶ τοῖχος ρ 266.

θριγκός, ὁ, ἡ κορνίζα ρ 266, ἡ τοῦ Ἀλκινόου «κυάνεος» η 87. Ὁ συβώτης ἐθρίγκωσε τὴν αὐλὴν «ἀχέρδῳ» ξ 7· πρβλ. περὶ τῆς τοῦ Κύκλωπος ι 184.

πύργος, ὁ, ὁ παρὰ τὸ τεῖχος πύργος Γ 153, ζ 262.

ἔπαλξις, ἡ, προπύργιον Χ 3.

θύραι, αἱ, θύρα «δικλίδες».

λίθος, πέτρα «ξεστός», π 343.

πρόθυρον, τό, τόπος πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας κενός, δι' οὗ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ μετέβαινον εἰς τὸν οἶκον· ἐνταῦθα οἱ μνηστῆρες ἐτέρποντο πεσσοῖσι α 103· πρβλ. ο 146, σ 101· ἐνταῦθα πρὸ τῶν οἰκιῶν ὑπῆρχον ἕδραι· πρβ. γ 406.

αὐλή, ἡ, ἡ αὐλή, ὁ αὐλόγυρος· ἔνδοθεν τῆς αὐλῆς τοῦ Πριάμου «δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο» τῶν θυγατέρων του Ζ 247· «ἔκτοσθεν δὲ (τῆς αὐλῆς τοῦ Ἀλκινόου) «μέγας ὄρχατος, ἄγχι θυράων τετράγυος» ἦν η 112· ἐν τῇ αὐλῇ ἔτρεφον πτηνὰ ο 160. Ἡ αὐλὴ τοῦ μεγάρου τοῦ Ὀδυσσέως «ἐπήσκηται τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι» ρ 266· λέγεται «βαθεῖα, εὐερκής, περίδρομος, ὑψηλή».

σταθμός, ὁ, τὸ πλάγιον ξύλον τῆς θύρας ζ 19.

κόπρος, ἡ, ἡ κοπριὰ καὶ ὁ τόπος τῆς αὐλῆς, ἔνθα ἡ κόπρος ῥίπτεται κ 414, ι 329.

θόλος, ὁ, κυκλοτερὲς οἴκημα διὰ τὰ πρὸς καθημερινὴν χρῆσιν σκεύη.

αἴθουσα, ἡ, πλ. αἴθουσαι, διακρίνονται αἴθουσα δώματος ἢ δόμου (ἀνδρωνίτης)· ἦν τῆς αὐλῆς φ 388, σ 100, δ 296, Ω 643· «ἐρίδουπος, ξεστὴ» Ζ 242, Υ 11.

ἐνώπια, τά, οἱ πλάγιοι τοῖχοι τοῦ πυλῶνος, ἑκατέρωθεν τῆς εἰσόδου· «παμφανόωντα» δ 42, Θ 433, καὶ τῆς κλισίας Ν 259.

πρόδομος, ὁ, αἴθουσα πρὸ τοῦ δώματος υ 1. 91.

πρόθυρον, τό, ἡ αὔλειος θύρα, ἐξώπορτα α 119.

μέγαρον, τό—μέγαρα, τά, οἰκία, ἀνάκτορα· «σκιόεντα, αἰθαλόεν, εὐσταθές, εὔπηκτον—εὐναιετάοντα».

θύρη, ἡ—θύρετρα, τά, θύρα, εἴσοδος ι 243· «θύρη ἀραρυῖα, πυκινῶς ἀρ., εὐκληῖς, φαεινή», πλ. «πυκιναί, κολλῆται, εὐερκέες, ὑψηλαί, δικλίδες, γφύσειαι».

θυρεός, ὁ, πέτρα ὡς θυρόφυλλον ι 240 ἑξ.

σανίς, ἡ, τὰ θυρόφυλλα· «κληῖσταί, κολλῆται — δικλίδες — ὑψηλαί — εὖ ἀραρυῖαι».

θαιρός, ὁ, ὁ στρόφιγξ τῆς θύρας.

σταθμός, ὁ — φλιά, ἡ, ὁ παραστάς,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ πλάγια ξύλα, τὰ μεταξὺ ἀνωφλίου καὶ κατωφλίου· «στ. κυπαρίσσινος» ρ 339, «ἀργύρεος» η 89.

ὑπερθύριον, τὸ, τό ἄνωμέρος τῆς θύρας.

οὐδός, ὁ, τὸ κατώφλιον «ὑπερβαίνειν οὐδόν»=εἰσέρχεσθαι π 41· «οὐδὸς δρύϊνος, μέλινος, χάλκεος, λάϊνος, ξεστός, μέγας»· πρβλ. φ 43, ρ 339, Θ 15, θ 80· ὁ οὐδὸς τοῦ μεγάρου τοῦ Ἀλκινόου «ἐφ' ὑπερθεν ἦν ἀργύρεος» η 90.

βηλός, ὁ, τὸ κατώφλιον «λίθεος».

ἐπιβλής, ὁ—ὀχεύς, ὁ, σύρτης «ἐπιβλὴς εἰλάτινος, ὀχῆες ἐπημοιβοί».

κληῖς, ἡ, ἡ κλεὶς φ 5· «εὐκαμπής, εὐγναμπτος, χαλκείη, κρυπτή, καλή—μεγάλη».

κώπη, ἡ, λαβὴ τῆς κλειδὸς «ἐλέφαντος».

ἱμάς, ὁ—δεσμός, ὁ, λωρίον κατὰ τὴν κλεῖδα τῆς θύρας.

κορώνη, ἡ, ἡ λαβὴ τῆς θύρας, δι' ἧς αὐτὴ ἐσῴρετο (τὸ πόμολον) «ἀργυρέη—χρυσέη—καλή».

Σημ. Πῶς ἐκλείοντο αἱ θύραι περιγράφεται ἐν φ 46 κ. ἑ. καὶ α 441, Ω 453 ἰδ. καὶ ἐν λ. κληῖς.

τέγος, τὸ, ἡ στέγη «πύκα ποιητόν».

ὀροφή, ἡ, ἡ ὀροφή.

ἀμείβοντες, οἱ, αἱ δοκοί.

σταθμός, ὁ, κίων ὁ στηρίζων τὴν στέγην.

μέλαθρον, τὸ, ἡ μεγάλη διάμεσος δοκός, ἡ ὑποβαστάζουσα τὴν ὀροφήν· «προὔχον, αἰθαλόεν, ὑψηλόν».

μεσόδμαι, αἱ, τὰ μεταξὺ τῶν κιόνων κενὰ διαφράγματα «καλαί».

δοκοί, αἱ, τὸ δοκάρι, τὸ στηρίζον τὴν στέγην «εἰλάτιναι». παρβ. τ 36 κ. ἑ.

ὑπαῖα, τὰ, ὁ φεγγίτης.

ῥῶγες (ἑνικ. ῥώξ) «μεγάροιο», δίοδοι Χ 143.

δάπεδον, τὸ, τὸ πάτωμα· «τυκτόν».

οὐδας τὸ, τὸ πάτωμα· «κραταίπεδον».

τοῖχος, ὁ, ὁ τοῖχος «εὐδμήτος».

πάσσαλος, ὁ, ὁ πάλος, καρφὶ εἰς τὸν τοῖχον διὰ κρέμασμα πραγμάτων.

κίων, ὁ, ἡ, ἡ κολόνα «μακρή, μεγάλη, ὑψηλή».

ὁρσοθύρη, ἡ, θύρα φέρουσα ἐκ τοῦ μεγάρου εἰς τὴν ὁδόν· πρβλ. χ 126 κ. ἑ. καὶ 332.

ἑστίη, ἡ—ἐσχάρη, ἡ, ἑστία.

δαλός, ὁ, ὁ δαυλός.

σχίζη, ἡ, ξύλον σχισμένον.

σποδιά, ἡ — τέφρη, ἡ — σποδιή, ἡ στάκτη.

ἀνθρακιή, ἡ, ἡ χόβολι.

θάλαμος, ὁ, ὁ κοιτών, δωμάτιον τῆς δεσποίνης· ἔπειτα δὲ δωμάτιον ὡς ἀποθήκη φ 8, χ 109· «εὐώδης, θυώδης, κηώεις, κέδρινος, τέγεος, πολυδαίδαλος, πολύκμητος, εὐρύς, πυκινός, ὑψηλός, ὑψηρεφής, ὑψόροφος, εὔπηκτος, εὐσταθής».

σανίς, ἡ, σανίδωμα (μενδέρι) «ὑψηλή».

ὑπερῷον, τὸ, τὸ ὑπερῷον· ἐνταῦθα ἦτο ὁ γυναικωνίτης α 328, 362, ψ 1· πρβ. υ 1, 57, 92 «σιγαλόεν».

κλῖμαξ, ἡ, ἡ κλῖμαξ «μακρή, ὑψηλή».

λαύρη, ἡ, στενὸς διάδρομος χ 136· «δέμειν, ἐρέφειν».

2. Τὰ σκεύη.

ἕδρη, ἡ, τὸ κάθισμα, θρανίον.

θρόνος, ὁ, ὁ θρόνος, πολυθρόνα υ 150, α 130· ὁ θρόνος τοῦ Διός, τῆς Ἥρας ἦν «χρύσεος» Ο 149, Θ 442· ὁ Ἄρης ἐκάθισε τὴν Θέτιν ἐπὶ θρόνου «ἀργυροήλου» Σ 389, ἡ Κίρκη τὸν Ὀδυσσέα» κ 314· «ὑψηλός, ἀργυρόηλος, ξεστός, δαιδάλεος, εὐποίητος, φαεινός, σιγαλόεις, περικαλλής».

κλισμός, ὁ, ἀνακλιντήριον Θ 436, χαμηλότερος τοῦ θρόνου α 132, Ι 200, εἶχε καὶ θρῆνυν δ 136.

κλιντήρ, ὁ, (σ 189) τὸ ἀνάκλιντρον.

κλισίη, ἡ, ἀνακλιντήριον, εἶδος θρόνου δ 123, τ 55· «εὔτυκτον», τῆς Πηνελόπης ἡ κλισίη ἦν «δινωτὴ ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ» τ 55, «χρυσέοι κλισμοί» Λ 622, «εὔπηκτος, εὔτυκτος, εὐποίητος».

δίφρος, ὁ, θρανίον, σκαμνί· εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Λυκάονος ἦσαν 11 δίφροι Ε 193· ἔβαλλον κῶας τ 97, ἡ Ἑλένη δίδει τῷ Ἕκτορι Ζ 354· «εὔξεστος, εὔξοος, ἀείκελος».

θρῆνυς, ἡ—σφέλας, τὸ, σκαμνάκι, εἰς ὃ καθήμενοι ἐπάτουν· οὕτω ἐν τῇ τραπέζῃ ρ 409, καὶ καθήμενοι ἐπὶ δίφρου, θρόνου κτλ. α 131, ρ 409. Εἰς τὴν κλισίην καὶ τὸν κλισμὸν ἦν προσκεκολλημένη θρῆνυς, τ 57, δ 136.
Σημ. ἐπὶ τῶν ἑδρῶν, κλισμῶν, θρόνων, δίφρων ἐπέθετον «ῥήγεα, τάπητας, λῖτα» Ι 200, υ 150, α 130, κ 352.

τράπεζα, ἡ, τράπεζα «κυανόπεζα, εὔξοος, ξεστὴ», α 138, Λ 628, ρ 93 «ἐτάνυσε τράπεζαν», Ι 216 «ἐπένειμε τραπέζῃ», Λ 628» ἐπιπροΐηλε τράπεζαν».

ἐλεός, ὁ, τράπεζα μαγειρικὴ Ι 215, ξ. 432.

κρεῖον, τὸ, κρεατοσάνιδον Ι 206.

δουροδόκη, ἡ, ἡ θήκη τῶν δουράτων, μέρος τῆς οἰκίας διὰ ἐναπόθεσιν τῶν δοράτων· «εὔξοος».

λαμπτῆρ, ὁ, ἡ λυχνία, ἡ λάμπα.

δαΐς, ἡ — δετή, ἡ,— δᾶος, τὸ, πυρσοί, δέμα ἐκ δᾳδίου· «δαΐδες αἰθόμεναι, ὁ. λαμπόμεναι».

λύχνος, ὁ, ἡ λυχνία.

κρητήρ, ὁ, ὁ κρατήρ, ἀγγεῖον, ἐνῷ ἀνεμίγνυον τὸν οἶνον ὕδατι Γ 393, χ 332· ὁ Μενέλαος λέγει ὅτι θὰ δώσῃ τῷ Τηλεμάχῳ «κρητῆρα—, ἀργύρεος δὲ ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται» δ 615· ὁ Ἴσμαρος ἔδωκε τῷ Ὀδ. «κρητῆρα πανάργυρον» ι 203· «ἀνθεμόεις, λάϊνος, χρύσεος, ἀργύρεος, φαεινός».

τρίπους, ὁ, τρίπους· «ἄπυρος, ἐμπυριβήτης, εὔχαλκος, αἰθων, ὠτώεις, δυωκαιεικοσίμετρος, περικαλλής».

γάστρη, ἡ, κοιλία τοῦ ἀγγείου.

οὖας, τό, (οὖς) ἡ λαβή, τὸ χεροῦλι.

πυθμήν, ὁ, ὁ πυθμήν.

χεῖλος, τό, τὸ χεῖλος.

λέβης, ὁ, λεγένι Φ 362, α 136· «ἀνθεμόεις, ἄπυρος—ἀργύρεος—παμφανόων αἰθων».

χέρνιβον, τὸ, λεκάνη, νιπτήρ.

χέρνιψ, ἡ, ὕδωρ διὰ νίψιμον.

σπόγγος, ὁ, ὁ σπόγγος, «πολύτρητος».

πρόχοος, ἡ, νεροκάνατον, λαΐνι· «καλὴ —χρυσείη».

ἀμφιφορεύς, ὁ, στάμνα μὲ 2 λαβάς.

πίθος, ὁ, τὸ πιθάρι Θ 340.

κρήδεμνον, τό, τὸ πῶμα, τὸ κούπωμα τοῦ πίθου γ 392.

κάλπις, ἡ, ὑδρία, στάμνος

κέραμος, ὁ, ἀγγεῖον ἐξ ὀπτῆς γῆς Ι 469.

ἄγγος, τό, ἀγγεῖον θ 289, π 13, ι 222.

σκαφίς, ἡ, σκαφίδι.

γαυλός, ὁ,—πέλλα, ἡ, καρδάρα Π 641.

δέπας, τό, ποτήριον· «δ. ἀμφικύπελλον, χρύσεον—περικαλλὲς» Ψ 218.

κύπελλον, τό, κούπα, ποτήριον «ὁ πυθμὴν—τὸ χεῖλος».

ἄλεισον, τό, ποτήριον γ 50, πρβ. δ 591· «ἄμφωτον, καλὸν—χρύσειον».

σκύφος, ὁ, ποτήριον ξύλινον ξ 112.

κισσύβιον, τό, ξυλίνη φιάλη, καυκὶ ξ 78, ι 345.

κοτύλη, ἡ, κούπα Χ 494.

φιάλη, ἡ, ποτήριον σὰν τάσι· «ἀμφίθετος, ἀπύρωτος, χρυσέη». ἰδ. καὶ λέξ.

κώρυκος, ὁ, πήρα δερματίνη, ταγάρι.

ἀσκός, ὁ, ἀσκός, τουλοῦμι ε 265, «αἴγεος» ι 196.

δορός, ὁ, ἀσκός, τουλοῦμι ε 2 «εὐρραφής».

πήρη, ἡ, πήρα, σακούλα· «ἀεικελίη, ἀεικής».

πίναξ, ὁ, τὸ πιάτον.

κάνεον, τό,—κάνεων, τό, τὸ κάνιστρον «χρύσεον, χάλκειον, περικαλλές, καλόν.»

τάλαρος, ὁ, καλάθι, κάνιστρον· «ἀργύρεος, ὑπόκυκλος».

ὀβελός, ὁ, τὸ σουβλὶ «ὀβελοῖσιν ἔπειραν» Α 465· «ἀκροπόρος».

κρατευταί, οἱ, τὰ στηρίγματα τοῦ ὀβελοῦ (φούρκαις) Ι 214.

πεμπώβολον, τό, ἐργαλεῖον μαγειρικόν, ὡς πειροῦνι.

μάχαιρα, ἡ, τὸ μαχαῖρι.

κνῆστις, ἡ, τυροτρίφτης.

λάρναξ, ἡ, κασσέλα, σενδοῦκι.

κίστη, ἡ, κιβώτιον, κουτί.

πῶμα, τό, τὸ σκέπασμα.

φωριαμός, ὁ, — χηλός, ἡ, κιβώτιον,

Κέντρο Βιβλιοθήκη Μακεδονίας

κασσέλα, «ἀριπρεπής, εὐξέστη, καλή, δαιδαλέη, πυκινή, περικαλλής».
ὄγκιον, τό, κουτί φ 61.
μύλη, ἡ, ὁ χειρόμυλος.
μύλαξ, ὁ, ἡ μυλόπετρα.

κοίτη, ἡ,—εὐνή, ἡ, ἡ στρωμνή, τὸ στρῶμα· «μαλακή».
δέμνια, τά, κλίνη, κρεββάτι, στρωσίματα «φίλα» δ 301, «δέμνια στόρεσαν» πρβ. δ 296, η 335.
ἑρμίς, ὁ, ὁ ποῦς, στήριγμα τῆς κλίνης.
ἱμάς, ὁ, λωρίον, ὃ κρατεῖ τὰ στρώματα,
λέχος, τό, στρῶμα, κρεββάτι Ι 621, ψ 171· «στόρεσεν λέχος» Γ 410, «πορσύνουσα λέχος», πρβ. γ 403.
λέχεα, τά, κρεββάτι.
λέκτρον, τό, κλίνη, κρεββάτι Λ 1, ε 1, δ 729· ὁ Νέστωρ ἐκοίμησε τὸν Τηλέμαχον «τρητοῖς ἐν λεχέεσιν» γ 397, πρβ. α 440· ἦτο τορνευτὸν «δινωτόν» Γ 391.
λέκτρα, τά, κλίνη ψ 32, α 437, υ 58, Χ 503· πρβ. υ 140· «λέχος ἔμπεδον, δινωτόν, τρητόν, εὐστρωτον, κουρίδιον λ.», «εὕδειν ἐν λέκτροισιν, ἐν λέκτροισι καθεύδειν».
κῶας, τό, διφθέρα, προβειὰ τ 598, υ 1, υ 142.
ῥήγεα, τά, τὰ ἐφαπλώματα λ 189, γ 353, «καλά, πορφύρεα, σιγαλόεντα».
λίνον, τό, ὕφασμα λινοῦν.
τάπης, ὁ, ταπί, διὰ σκέπασμα κλινῶν. κλ
χλαῖνα, ἡ, σκέπασμα, ἐφάπλωμα «οὖλαι» δ 296.
Σημ. ὁ Εὔμαιος ἔβαλε τὴν εὐνὴν διὰ τὸν Ὀδυσσέα ἐγγὺς τοῦ πυρὸς «ἐν δ' ὀΐων τε καὶ αἰγῶν δέρματ' ἔβαλεν» ξ 518.

3. Τροφαί.

ἐδητύς, ἡ,—βρωτύς, ἡ, τὸ φαγητόν.
ἐδωδή, ἡ,—ἔδαρ, τό, τὸ φαγητὸν «ἐδ. μενοεικής».
βρῶμη, ἡ,—βρῶσις, ἡ, τὸ φαγεῖ.
αἶτος, ὁ, τροφή, ἔδεσμα.
δνείατα, τά, τὰ φαγητά· «ἑτοῖμα, προκείμενα».

ἄριστον, τό, τὸ πρόγευμα.
δεῖπνον, τὸ, τὸ δεῖπνον· «λαρόν, μενοεικές, ἡδύ».
δειπνηστος, ὁ, τὸ γεῦμα, τὸ μεσημβρινόν.
δόρπον, τὸ, τὸ δεῖπνον· «λαρόν».
δαίς, ἡ,—δαίτη, ἡ,—δαιτύς, ἡ, τὸ συμπόσιον, ἡ τράπεζα· «ἀγαθή, ἴσιη, ἐσθλή, ἐπήρατος, ἐρατεινή, θάλεια, πίειρα, ἐρικυδής, μενοεικής».
δαιτυμών, ὁ, ὁ ὁμοτράπεζος.
εἰλαπίνη, ἡ, ἑστίασις, εὐωχία· «τεθαλυῖα».
εἰλαπιναστής, ὁ, ὁ συμποσιαστής.
ἔρανος, ὁ, τὸ ἐκ συνεισφορᾶς γεῦμα.

γάμος, ὁ, εὐωχία γάμου.
τάφος, ὁ, νεκρικὸν δεῖπνον (μακαριά). «δαινύναι δαῖτα, δαίνυσθαι, εἰλαπίζειν».

κρέας, τό, τὸ κρέας· «ὀπτόν, ὀπταλέον, ὑπέρτερον».
ὄψον, τό, τὸ προσφάγι.
σῖτος, ὁ, τὸ ψωμί· «γλυκερός, μελίφρων, ἐπητανός».
ἄλφιτον, τό, τὸ ἀλεῦρι· «ἱερόν, λευκόν, μελήφατον, μυελὸς ἀνδρῶν, τεύχειν ἄλφ., παλύνειν ἀλφίτου ἀκτῇ».
ἀκτή, ἡ, (ἀλφίτου) ὁ καρπὸς τοῦ ἀλφίτου, ἡ τροφή.
ἄλειφαρ, τό, «μυελὸς ἀνδρῶν».
πύρνον, τό, ὁ ἐκ σίτου ἄρτος.
ἄρτος, ὁ, ὁ ἄρτος, τὸ ψωμί.
τυρός, ὁ, τὸ τυρί, «αἴγειος».
γαστήρ, ἡ, τὸ λουκάνικον, ἀλᾶς σ 44, υ 25.
μέλι τό, τὸ μέλι ἔτρωγον κατασκευάζοντες μελίκρητον, ἤτοι ἀνεμίγνυον μέλι μὲ τυρόν, ἄλφιτα, οἶνον κ 234, υ 68, πρβ. Λ 628· τὸ μελίκρατον ἐχρησίμευε καὶ διὰ τοὺς νεκροὺς λ 26, ἢ μόνον μέλι ω 249. (*)
μῆλον, τό, τὰ μῆλα, τὰ ροδάκινα, κυδώνια η 120, Ι 542.

(*) Πρὸς τὸ μέλι παραβάλλεται ἡ αὐδὴ τοῦ Νέστορος Α 249.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ἰχθύς, ὁ, τὸ ψάρι.
τῆθος, τό, τὸ ὀστρεον, τὸ στρειδι.

ποτής, ὁ,—πόσις, ἡ, ἡ πόσις, τὸ πιστόν.
ποτόν, τό, τὸ ποτόν· «ἄκρητον, θεῖον, ἡδύ».
μέθυ, τό, ὁ οἶνος, τὸ κρασί· «γλυκερόν, ἡδύ».
οἶνος, ὁ, τὸ κρασί· «ἄκρητος, ἀκηράσιος, ἐρυθρός, μέλας, αἴθοψ, εὐώδης, ἡδύς, ἡδύποτος, μελιηδής, μελίφρων, εὔφρων, λαρός, εὐήνωρ, μενοεικής, παλαιός, ἡλεός, ἔξαιτος, γερούσιος οἶνος, πράμνειος, ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἀπορρώξ, ἐριστάφυλλος, θεῖον ποτόν».
οἰνοποτήρ, ὁ, ὁ οἰνοπότης.
κυκεών, ὁ, μίγμα, κρᾶμα ἐξ οἴνου, τυροῦ αἰγείου καὶ ἀλφίτων.

γάλα, τό,—γλάγος, τό, τὸ γάλα.

δαιτρός, ὁ, ὁ διανομεὺς τοῦ κρέατος, ὁ μάγειρος.
δαιτροσύνη, ἡ, ἡ διανομὴ τοῦ κρέατος.
μοῖρα, ἡ, ἡ μερίς.
δαιτρόν, τό, ἡ μερίς.
ψωμός, ὁ, μπουκιά.
ἄκολος, ὁ, βλωμός, κομμάτι ἄρτου περισσεῦσαν.
χέρνιψ, ἡ, νερὸν διὰ νίψιμον.
λοιβή, ἡ,—σπονδή, ἡ, στάλαγμα, χύσιμον, θυσία.
σπάγγος, ὁ, σπάγγος, σφουγγάρι πρὸς πλύσιν τραπεζῶν.

οἰνοχοεῖν—οἰνοχεύειν=κερνᾶν.
δεδίσκεσθαι—δεικανᾶσθαι—δείκνυσθαι,=δεξιοῦμαι, περιποιοῦμαι «δέπαϊ ἢ δεπάεσσι».

4. *Γένος καὶ συγγένεια.*

γένος, τό, ἡ καταγωγή, ἡ γενεὰ «γένος εἰμὶ ἔκ τινος» Ν 354, ζ 35.
αἷμα, τό, ἡ καταγωγή, (τὸ αἷμα)· «εἶναι αἵματος ἀγαθοῖο» δ 611,
γνωτός, ὁ, ὁ ἐξ αἵματος συγγενὴς Γ 174.
πηός, ὁ, ὁ ἐξ ἀγχιστείας συγγενής, συμπέθερος, θ 581, Γ 163.
κληρωσταί, οἱ, οἱ κληρονόμοι, οἱ μακρινοὶ συγγενεῖς Ε 158.
πατέρες, οἱ, οἱ πατέρες μας, οἱ πρόγονοι Δ 405.
ὀψίγονοι οἱ, οἱ ἀπόγονοι Π 31.
τοκῆες, οἱ, οἱ γονεῖς Γ 140.
μητροπάτωρ, ὁ, ὁ πρὸς μητρὸς πάππος Λ 224.
πατήρ, ὁ, ὁ πατὴρ «φίλος, ἤπιος».
μήτηρ, ἡ, ἡ μήτηρ, «πότνια, αἰδοίη, κεδνή, φίλη».
μητρυιή, ἡ, ἡ μητρυιὰ Ε 389.
τέκνον, τό,—τέκος, τό, τὸ τέκνον.
γόνος ὁ,—ὄψος ὁ,—θάλος ὁ.—ἔγγονος ὁ,—γενέθλη ἡ,—γένος τό, ἀπόγονος.
γενεή, ἡ—τόκος, ὁ, οἱ ἐπίγονοι, οἱ ἐπιγιγνόμενοι.
γενετή, ἡ, ἡ γέννησις.
πάτρη, ἡ, ἡ πατρίδα, ἡ γενεά.
παῖς, ὁ—υἱὸς ὁ, ὁ παῖς, τὸ παιδὶ «γνήσιος, νόθος» ξ 199, Θ281, Ε69, Λ101.
παῖς ἡ—θυγάτηρ ἡ—κούρη ἡ, ἡ θυγάτηρ.
υἱωνός, ὁ, ὁ ἔγγονος.
ἀδελφεός, εἰος ὁ, ὁ ἀδελφὸς· κασίγνητος, ἀδελφὸς π 97.
αὐτοκασίγνητος, ὁ, ὁ γνήσιος ἀδελφός.
κασιγνήτη ἡ, ἡ γνησία ἀδελφή.
πατροκασίγνητος ὁ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρός, ὁ θεῖος Φ 469, ζ 329.
μήτρως ὁ, ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος.
ἀνεψιός ὁ, ὁ ἐξάδελφος,
ἑκυρός ὁ—πενθερός ὁ, ὁ πενθερός.
ἑκυρή ἡ, ἡ πενθερά.
γαμβρός ὁ, ὁ γαμβρός.
νυός ἡ, ἡ νύμφη, ἡ γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ.
δαὴρ ὁ, ὁ ἀνδράδελφος.
γαλόως ἡ, ἡ ἀνδραδέλφη.
εἰνάτερες αἱ, αἱ συννυφάδες.

5. *Αἱ ἡλικίαι.*

παῖς ὁ, ἡ παιδικὴ ἡλικία· «νήπιος, νηπίαχος, νέος, ἀφαυρός, ὀλίγος, ἄφρων, τηλύγετος, ἀγαπητός, φίλος, ἀταλάφρων, τηλεθάων, πρωθήβης.
κοῦρος ὁ—κούρης ὁ, ὁ νέος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἠίθεος ὁ—αἰζηὸς ὁ, τὸ παληκάρι, «θαλερός, θαλέθων».
νέοι οἱ, οἱ νέοι.
κούρη ἡ, ἡ κόρη, ἡ νεᾶνις.
παρθένος ἡ—παρθενικὴ ἡ—νεῆνις ἡ, ἡ παρθένος, ἡ νεᾶνις· «π. ἀταλή, αἰδοίη, ἀδμής, ἀλφεσίβοιαι».
ἀνὴρ ὁ, ὁ ἀνήρ.
φώς ὁ, ἀνήρ· «νεηνίης, ἰσόθεος».
γυνὴ ἡ, ἡ γυναῖκα.
γέρων ὁ, ὁ γέρων.
γρηῢς ἡ—γραῖα ἡ, ἡ γραῖα.
ἡλικία ἡ, ἡ ἡλικία.
ὁμῆλιξ ἡ, ἡ ὁμῆλιξ.
νεότης ἡ, ἡ νεανικὴ ἡλικία.
ἥβη ἡ, ἡ ἡβικὴ ἡλικία.
γῆρας τό, τὸ γῆρας· «χαλεπόν, στυγερόν, λυγρόν».

6. Ὁ γάμος

(πρβ. Σ 491 κ. ἑξ., ψ 143).

ἀνὴρ ὁ—πόσις ἡ—ἄκοιτης ὁ—παράκοιτης ὁ, ὁ σύζυγος, ὁ ἀνήρ.
γυνὴ ἡ—ἄλοχος ἡ—ἄκοιτις ἡ—παράκοιτις ἡ—ᾶμαρ ἡ—ὄαρ ἡ, ἡ σύζυγος, ἡ γυνή, «κουριδίη, θυμαρής, μνηστή, αἰδοίη, κεδνή».
παλλακίς ἡ, ἡ παλλακίς.
μνηστὴρ ὁ, ὁ ἀρραβωνιαστικός.
μνηστύς ἡ—ἔδνα ἢ ἕεδνα τὰ, τὰ προικιά, ἡ προίξ.
μείλια τά, τὰ δῶρα, ἃ ὁ πατὴρ δίδει εἰς τὴν θυγατέρα του Ι 147, 289.
νυμφίος ὁ, ὁ γαμβρός.
νύμφη ἡ, ἡ νύμφη.
γάμος ὁ, ὁ γάμος Σ 491—96· «πολυήρατος, θαλερός».
ὑμέναιος, ὁ, γαμήλιον ᾆσμα Σ 493.
τροφὸς ἡ — τιθήνη ἡ, ἡ παραμάννα· «τρ. φίλη».
θρέπτρα τά, ἡ εἰς τὸ γῆρας διδομένη ἀνταμοιβὴ διὰ τὴν ἀνατροφὴν Δ 478.
χήρη ἡ, ἡ χήρα.
ὀρφανὸς—ὀρφανικός ὁ, ὁ ὀρφανός.

7. Τὸ κτῆμα.

οἶκος ὁ, ὁ οἶκος, ἡ οἰκία.
ζωὴ ἡ—βίοτος ὁ, τὸ βιός, ἡ περιουσία.
κτῆσις ἡ—κτήματα τά, ἡ περιουσία.
χρήματα τά, κτήματα, ἀγαθά· (μόνον ἐν Ὀδ.).
κειμήλιον τό, ἡ ἀκίνητος περιουσία, τὰ ἐκ μέρους τῶν φίλων δῶρα.
ἄγαλμα τὸ—ὕλη τὸ, τὸ κόσμημα.
κτῆμα τὸ—πέρας τὸ, τὸ κτῆμα.

8. Τὰ ἐνδύματα τῶν ἀνδρῶν.

εἵλυμα τὸ—κάλυμμα τὸ, τὸ περικάλυμμα, περιτείλιγμα· «κυάνεον» Ω 93.
ἐσθὴς ἡ, ἡ ἐσθής· «μαλακή, φαεινή».
εἷμα τὸ—ἕσθος τὸ, τὰ ἔνδυμα· «σιγαλόεν, λεπτόν, χαρίεν, θυῶδες, ὑφαντόν, νεόπλυτον, εἵματα ἐξημοιβά».
πτύγμα τὸ, τὸ δίπλωμα.
χιτών ὁ, ὁ χιτών, τὸ ἔνδυμα ξ 72· «εὐννητος, νηγάτεος, νεκτάρεος, τερμιόεις, μαλακός, σιγαλόεις».
χλαῖνα ἡ, ἐπενδύτης, χλαμύς· «μεγάλη, ἐκταδίη, οὔλη, πυκνή, ἀνεμοσκεπής, ἀλεξάνεμος, ἁπλοΐς, διπλῆ, πορφυρέη, φοινικόεσσα»· πρβ. Κ 133, τ 225, Ω 230. υ 4, Β 183.
δίπλαξ ἡ, ἐνν. χλαῖνα, ἡ διπλῆ χλαμύς.
φᾶρος τό, ὁ μανδύας, ἐπενδύτης· «ἀργύφεον, λευκόν, ἀλιπόρφυρον, εὐπλυνές, περίμετρον, λεπτόν, καλόν, χαρίεν, μέγα, πορφύρεον» ζ 214, Β 43, θ 83.
σπεῖρον, τό, πενιχρὸν ἔνδυμα.
λαῖφος τό, ἱμάτιον διερρωγός.
νάκη ἡ, δέρμα μαλλωτόν.
κυνέη ἡ (αἰγείη) σκούφια.
Σημ. ῥινὸν λύκου ἐνεδύετο ὁ Μενέλαος, ὁ Δόλων Κ 334, ὁ Πάρις «παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων» Γ 16, ὁ Ἀγαμέμνων ἐνεδύετο δέρμα λέοντος Κ 23, καὶ ὁ Διομήδης Κ 117.
χειρὶς ἡ, τὸ μανίκι.
κνημὶς ἡ, ἡ κνημὶς (τουζλοῦκι)· «ῥαπτή, βοείη».
πέδιλον τό, τὸ ὑπόδημα· «καλά».
ὑπόδημα τό, τὸ ὑπόδημα.
ζώνη ἡ, ἡ ζώνη.
ζωστὴρ ὁ, ὁ ζωστήρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Μέσου

ζῶστρον τὸ—ζῶμα τὸ, ζῶμα, ἡ ζώνη.

9. Ἡ γυναικεία στολή.

χιτών ὁ, Ε 736, Θ 387 ἑξ.

φᾶρος τὸ, ἔνδυμα, ἐπενδύτης γυναικῶν ε 230, κ 543.

λώπη ἡ, ἔνδυμα μάλλινον· «δίπτυχος».

πέπλος ὁ, ὁ πέπλος, ἐπενδύτης γυναικεῖος Ε 425, 734, ζ 38, σ 292. Ἡ Ἑλένη ἐδωρήσατο τῷ Τηλεμάχῳ πέπλον, ἵνα φέρῃ εἰς τὴν ὥραν τοῦ γάμου εἰς τὴν ἄλοχον ο 123· «εἀνός, ποικίλος, περικαλλής, φαεινός, πορφύρεος, μαλακός, χαρίεις, εὐννητος, λεπτός» σ 292, πρβ. Ζ 289 ἔργα τῶν Σιδονίων γυναικῶν. Ἡ Ἐκάβη ἔφερε δῶρον τῇ Ἀθηνᾷ πέπλον Ζ 293.

— Σημ. Τανύπεπλοι ἦσαν ἡ Ἑλένη Γ 228, ἡ Λαμπετίη μ 375.

κόλπος ὁ, ὁ κόρφος.

ἑανός, εἱανός ὁ, ἔνδυμα ἐξόχων γυναικῶν Γ 385, Φ 507.

ὀθόνη ἡ, γυναικεῖον ἔνδυμα Γ 141.

ζώνη ἡ, ἡ ζώνη κ 544, Ξ 181, ἐξ οὗ καλλίζωνοι Η 139, ψ 147, βαθυζώνους Ι 594. Ἡ Ἥρα ἐζώσατο ζώνην «100 θυσάνοις ἀραρυῖαν» Ξ 181.

ἱμάς, ὁ, ζώνη (τῆς Ἀφροδίτης). «κεστὸς» κόσμος κεφαλῆς, πρβ. τὸν τῆς Ἀνδρομάχης Ψ 468—470.

κεκρύφαλος, ὁ, πλεκτόν τι, ὡς δίκτυον, ἐν ᾧ περιλαμβάνεται ἡ κόμη τῶν γυναικῶν Χ 469.

κρήδεμνον, τό, τὸ κεφαλόδεσμον, γυναικεῖον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ὃ ἐδένετο διὰ ταινίας τινός, κατήρχετο μέχρι τῶν ὤμων, ἠδύνατο καὶ ὅλον τὸ πρόσωπον νὰ καλύπτηται· ἡ Πηνελόπη εἶχε «ἄντα παρειάων» α 334, σ 210, ἡ Ἥρα εἶχε λευκὸν Ξ 184, ἡ Ἀνδρομάχη Χ 468, αἱ δμωαὶ τῆς Ναυσικάας καὶ αὐτὴ ἡ βασιλόπαις ἔφερον κρήδεμνα ζ 100. «καλόν, νηγάτεον, λευκόν, πλ. λιπαρόν».

καλύπτρη, ἡ,—κάλυμμα τό, ἡ σκέπη, σκέπασμα τοῦ προσώπου ε 232, κ 545.

δέσμα, τό, — ἀναδέσμη, ἡ, κεφαλόδεσμα συνέχον τὴν κόμην τῶν γυναικῶν Χ 468· «πλεκτή».

ἄμπυξ, ἡ, διάδημα κοσμοῦν τὸ μέτωπον τῶν γυναικῶν Χ 469.

στεφάνη, ἡ, διάδημα γυναικεῖον, πρὸς κόσμον καὶ συνοχὴν τῆς κόμης Ξ 597. «εὐστέφανος» λέγεται ἡ Ἄρτεμις Φ 511, ἡ Μυκήνη δ 120, ἡ Ἀφροδίτη θ 267, 288, σ 193.

θύσανος, ὁ, φούντα, πρὸς κόσμον τῆς ζώνης τῆς Ἥρας.

α'. Καλλωπισμοῦ πράγματα.

κόσμος, ὁ, ὁ στολισμός, στολίδι γυναικῶν Ξ 187.

ἔρματα, τά, Ξ 192, Ἡ Ἥρα, ἔρματα ἦκεν εὐτρήτοισι λοβοῖσιν, «τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή» πρβ. σ 297.

κάλυξ, ἡ, ἦτο ἐμφερὴς ῥόδοις.

ὅρμος, ὁ, περιτραχήλιος κόσμος «πολυδαίδαλος» ο 460, σ 295· ἐκόσμουν «ὅρμοισι χρυσέοισιν» τὸν λαιμὸν καὶ τὸ στῆθος ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφροδίτην 6, 10 καὶ 4, 88· ὅρμον ἐκ χρυσοῦ ἔφερεν ἀνὴρ ε 459· καὶ «χρύσεον, ἠλέκτροισιν ἐρμένον, ἠέλιον ὣς» σ 295· ὁ Ἥφαιστος λέγει ἐπὶ 9 ἔτη «ἐχάλκευον δαίδαλα πολλά, πόρπας τε γναμπτὰς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ» Σ 400.

ἰσθμιον, τό, περιδέραιον σ 300· (Εὐστ. ὁ μὲν ὅρμος κεχάλασθαι ἐκκρεμάμενος, τὸ δὲ ἰσθμιον τραχήλῳ προσέρχεται).

ἕλιξ, — ἕλικες, ψέλλια, βραχιόλια Σ 401· «γναμπταί», σύνδεσμοι τῆς κεφαλῆς ἐκ τῶν ὅρμων ἐξηρτημένοι.

πόρπη, ἡ, — περόνη, ἡ, καρφοβελόνα, καρφίτσα, δι' ἧς θηλυκώνουσιν αἱ γυναῖκες τὰ ἐνδύματα (ἴδε ἐν τέλει Εἰκ.) Σ 401· «φαεινή, χρυσέη, κλητσιν εὐγνάμπτοις ἀραρυῖα» πρβ. ὕμν. εἰς Ἀφροδ.

ἐνετή, ἡ, ἡ καρφίτσα, θηλυκωτῆρι Ξ 180.

ἤλεκτρον, τό, πολύτιμος λίθος ἐγκεκολλημένος εἰς χρυσοῦν ὅρμον ο 460, σ 296.

τάπης, ὁ, σκέπασμα θρανίων καὶ κλι-

νῶν Ι 200, δ 124· «φαεινός, οὖλος, πορφύρεος».

ῥῆγος, τό, σκέπασμα βεβαμμένον, δ ἐρρίπτετο ὑπεράνω τῶν στρωμάτων τῶν κλινῶν Ι 661, τῶν θρανίων κ 352· «σιγαλόεν, πορφύρεον, καλόν».

λίς, ὁ, πλ. λῖτα, λινοῦν σκέπασμα ἀμέσως ἐπὶ τῶν ἀνακλίντρων ἐφαπλούμενον α 130, κ 353.

λίνον, τό, ὕφασμα λινοῦν, (σενδόνι) ν 73.

φᾶρος, τό, νεκρικὸν σάβανον ω 147, ε 97.

πέπλος, ὁ, σκέπασμα τοῦ ἅρματος Ε 194, τῆς νεκρικῆς λάρνακος Ω 796, τῶν θρόνων η 96.

σπεῖρον, τό, περικάλυμμα, σκέπασμα ζ 179, σάβανον ε 102.

δ'. Καλλωπισμός.

πλόκαμος, ὁ,—πλοκίς, ὁ, πλεξούδα «(ἡ Ἥρα) χαίτας πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινοὺς καλοὺς ἀμβροσίους ἐκ κράτος ἀθανάτοιο» Ξ 175· ἤλειφον ἐλαίῳ Ω 3. Ἐξ οὗ «φαεινὸς» Ξ 176, ἐπίθ. τοῦ πλοκάμου τῆς Ἥρας. «λιπαροπλόκαμος» τῆς Ἄτης Τ 926· χαρακτηριστικὸν δὲ τῶν μνηστήρων τὸ «ἀεὶ λιπαροί κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα» ο 332 πρβ. σ 172. οἱ πλοχμοὶ ἐσφίγγοντο ἢ ἐδένοντο δι' ἑλίκων, «χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ἐσφηκώοντο» Ρ 52. «εὐπλόκαμος», ἐλέγετο ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ Καλυψώ, ἡ Κίρκη, καὶ αἱ νύμφαι Φαέθουσα καὶ Λαμπετίη. πρβ. ἐν τέλ. Εἰκ. εἰς Πίν.

ἄλειφαρ, τό, ἀλοιφὴ (πουμάδα) Σ 351, π 45.

ῥοδόεν, ἔλαιον, ἔλαιον ἔχον ὀσμὴν ῥόδου (μυρωδιά).

λίπα ἔλαιον, λιπαρὸν ἔλαιον, «ἀλείφειν, χρίειν».

λοετρόν, τό, τὸ λουτρόν.

λοετροχόος τρίπους, λουτρικὸς λέβης, ἐν ᾧ ἐθερμαίνετο τὸ ὕδωρ καὶ ἐχύνετο πρὸς λοῦσιν Σ 346, θ 435.

ἀσάμινθος, ἡ, λεκάνη πρὸς λοῦσιν τοῦ σώματος, λουτὴρ Κ 576, δ 49. «εὐξέστη, ἀργυρέη, λούεσθαι, χυτλοῦσθαι».

ξυρόν, τό, τὸ ξυράφιον (μόνον ἐν τῇ φράσει ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς) Κ 173.

ϛ'. Ἅρματα.

(πρβ. Ε 720 ἑξ., Ω 269 ἑξ.)

ὄχεα τά, αἱ ἅμαξαι «φλόγεα» Ε 745.

ἅρμα τό, πολεμικὴ ἅμαξα· ἦτο δὲ τοῦτο ἐλαφρὸν Κ 502, Π 380· «ἀγκύλον, καμπύλον, κολλητόν, εὔξοον, εὔτροχον, δαιδάλαιον, ποικίλον χαλκῷ, ἅρμα—χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται (Κ 438), χρυσῷ τε κασσιτέρῳ τε (Ψ 503), θοόν». ἴδε Εἰκ. ἐν λ. ἅρμα. καὶ ἐν τέλ. Πίν.

ἅμαξα ἡ, ἡ ἅμαξα «τετράκυκλος, ἡμιονείη, εὐτροχος» ι 241.

ἀπήνη ἡ, ἡ φορτηγὸς ἅμαξα· «ὑψηλή, εὔξεστος, τετράκυκλος».

δίφρος ὁ, πολεμικὸν ἅρμα καὶ ὁδοιπορικὴ ἅμαξα, ἦτο πεποικιλμένος διὰ μετάλλων καὶ πλεγμάτων ἡνίων· «εὐπλεκτος, εὐπλεκής, εὔξεστος, κολλητός, παμφανόων, πρωτοπαγής, νεοτευχής». — Σημ. Τὸ ἔδαφος τοῦ ἐμβαδοῦ τῆς ἁμάξης ἦτο 1 1]4—1 1]2 πόδ. ὑπὲρ τὴν γῆν.

ἵπποι οἱ, οἱ ἵπποι μετὰ τοῦ ἅρματος, ὅθεν καὶ αὐτὸ τὸ ἅρμα Θ 128 «ἵππων ἐπέβησε».

α'. Μέρη τοῦ ἅρματος.

ἄξων ὁ, ὁ ἄξων, εἰς ὃν προσαρμόζονται ἑκατέρωθεν οἱ τροχοί· «σιδήρεος, χάλκεος, φήγινος».

τροχός ὁ—κύκλος ὁ (πληθ. κύκλα), ὁ τροχὸς (2—2 1]2' διαμέτρ., μετὰ 4—8 ξυλίνων κνημιῶν· ἴδε ἐν λ. ὀκτάκνημος)· «καμπύλος, ὀκτάκνημος»· πρβ. Ε 722.

πλήμνη ἡ, τὸ κεφαλάρι, ἡ κεφαλὴ ἡ κατέχουσα τὸ μέσον τοῦ τροχοῦ· εἰς τὴν πλήμνην ἐμπήγνυνται αἱ κνῆμαι, αἵτινες ἑνοῦνται περὶ τὴν περιφέρειαν, εἶναι δὲ ἐκ μετάλλου περὶ τὸν σιδηροῦν ἄξονα Ψ 339· «περίδρομος».

κνήμη ἡ, τὰ ξύλα τὰ ἑνώνοντα τὴν πλήμνην μὲ τὴν περιφέρειαν (αἱ ἀκτῖνες τροχοῦ).

ἴτυς ἡ, ἡ περιφέρεια τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης, ἡ ξυλίνη στεφάνη τοῦ τροχοῦ Δ 486.

ἐπίσωστρον τό, τὸ σιδηροῦν περικάλυμμα τῆς περιφερείας τοῦ τροχοῦ, ἤτοι οἱ σιδηροῖ κύκλοι τοῦ τροχοῦ· «χάλκεα προσαρηρότα».

δίφρος ὁ, ἡ κάσα (κουτί, τὸ κιβώτιον) τοῦ ὀχήματος, ἐν ᾧ κάθηνται ἢ ἵστανται οἱ ὀχούμενοι Ε 160. Ὁ δίφρος ἦτο ὕψους ἔμπροσθεν 2 πόδ., ὄπισθεν 1 1]2.

ἄντυξ ἡ, καμπύλη ῥάβδος ὄπισθεν τοῦ ἀνοικτοῦ δίφρου, ἡ ἄκρα, ὁ γῦρος, τὸ χεῖλος τοῦ δίφρου· εἰς τὴν ἄντυγα προσεδένοντο τὰ ἄκρα τῶν ἡνίων «ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας» Ε 262, 322.

ἐπιδιφριάς ἡ, αἱ παρειαὶ τοῦ ἅρματος Ε 475.

πείρινς, ἡ, γεν. πείρινθος, τὸ τετράγωνον πλινθίων—πλέγμα ἐκ ῥιπῶν, ἡ κόφα, κιβώτιον, ἐν ᾧ ἐτίθεντο τὰ ἐφόδια· ἐδένετο δὲ ἐπὶ τοῦ ἄξονος τῆς ἁμάξης, ἐχρησίμευε καὶ ὡς κάθισμα Ω 190, ο 131.

ὑπερτερίη ἡ, τετράγωνον πλινθίον, ἐν ᾧ ἐτίθεντο τὰ φορτία ζ 70.

ῥυμός ὁ (ἴδε Εἰκ. ἐν λ.), τὸ τιμόνι, εἰς ὃ ζεύγνυνται οἱ ἵπποι Κ 506· «εὔξεστος», πρβ. Ζ 38, Π 370, Ψ 392.

πέζη ἡ, τὸ πρόσθιον ἄκρον τοῦ τιμονίου Ω 272.

ἔστωρ ὁ, πάσσαλος κατὰ τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ ῥυμοῦ, ἐφ' οὗ ἐφηρμόζετο ὁ κρίκος τοῦ ζυγοῦ Ω 272· ὁ ἔστωρ διατρυπᾷ σχεδὸν ὅλως εἰς τὸ ἄκρον τὸν ῥυμόν, τὴν πέζην καὶ τὰ ἐπιβλήματα ταύτης.

γλωχίς ἡ, ἄγκιστρον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἔστορος, γλωσσοειδὴς προβολὴ Ω 274.

κρίκος ὁ, ὁ κρίκος, κρικέλλα, στηριζόμενος εἰς τὸν πάσσαλον τοῦ ἔστορος· ὁ κρίκος ἐγκαρσίως κρατεῖται στερεὰ τόσον, ὥστε τὸ ἄνω μέρος κεῖται ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ ἥλου, τὸ κάτω δὲ πρὸ τῆς ἀκωκῆς αὐτοῦ· ἵνα δὲ μὴ ἐκπηδᾷ ὁ ἧλος, περιελίσσεται διὰ τοῦ ἱμάντος, ὡς καὶ ὁ ὀμφαλὸς (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. γλωχίν).

δ') Τὰ σκεύη τοῦ ἅρματος.

ζυγόν τό, ὁ ζυγὸς ἔχων εἰς τὰ δύο ἄκρα ζεύγλας Ω 269 καὶ 486· ἴδε Εἰκ. ἐν λ. γλωχίν, ἥτις δεικνύει πῶς ὁ ζυγὸς προσεδένετο εἰς τὸν ῥυμὸν κατὰ τὸ Ω 272· «ἵππειον, ἡμιόνειον, πύξινον, ὀμφαλόεν, εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός, εὔξοον—ἀργύρεον —χρύσεον».

ζεύγλη ἡ, ἡ ζεύγλη, μέρος τοῦ ζυγοῦ, εἰς ὃ εἰσέρχεται ὁ τράχηλος τῶν ζώων Ρ 440.

ὀμφαλός ὁ, τὸ καρφί, εἰς ὃ ἐδένετο τὸ ζυγόδεσμον Ω 273.

οἰήκες αἱ, κρίκοι ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ τοῦ ἅρματος, εἰς οὓς ἀποχωριζόμενα ἐνείρονται τὰ ἡνία Ω 269.

ζυγόδεσμον τό, ὁ δεσμὸς (λουρί), δι' οὗ ἐδένετο εἰς τὸν ῥυμὸν Ω 270.

λέπαδνα τά, ἱμάντες πλατεῖς περὶ τὸν τράχηλον τῶν ὑποζυγίων (ζυγόλουρα, χάμουρα) Ε 730.

ἡνία τά, αἱ ἡνίαι (χαλινάρια)· «στιγαλόεντα, λευκ' ἐλέφαντι».

εὐληρα τά, οἱ ἱμάντες τῶν χαλινῶν.

ῥυτὴρ ὁ, αἱ ἡνίαι, οἱ ἱμάντες τοῦ χαλινοῦ Π 475.

χαλινός ὁ, ὁ χαλινός.

δεσμὸς ὁ, καπίστρι Ζ 507.

παρηορίη ἡ, ὁ ῥυτήρ, δι' οὗ ὁ παρήορος ἵππος προσδένεται εἰς τὸν ὑπεζευγμένον τοῦ ἅρματος Θ 87.

παρήϊον τό, ἡ παραγναθίς, ἡ μαγουλίκα τοῦ χαλινοῦ τοῦ ἵππου Δ 142.

ἄμπυξ ἡ, μόνον εἰς τὸ «χρυσάμπυκες ἵπποι» οἱ ἔχοντες διάδημα εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν ἵππων.

μάστιξ ἡ — μάστις ἡ, ἡ μάστιξ (τὸ καμτσί)· «φαεινή, λιγυρή, θοή, ἀραρυῖα».

ἰμάσθλη ἡ, τὸ λουρὶ τῆς μάστιγος· «ῥαδινὴ» Θ 43.

κέντρον τό, πτερνηστὴρ ἢ μάστιξ λήγουσα εἰς ὀξὺ (κέντρον).

βωμὸς ὁ, ἡ θέσις τοῦ ἅρματος Θ 441.

ζεῦγος τό, τὸ ζεῦγος τῶν ἵππων Σ 543.

Δημόσιον Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βόλου

παρήορος ὁ, ὁ προσδεδεμένος ἐκτὸς τοῦ ζυγοῦ ἵππος.
ἡνίοχος ὁ—ὑφηνίοχος ὁ—ἐλατὴρ ὁ—κέντωρ ὁ, ὁ ἡνίοχος· «ἐντύειν, ζευγνύναι—ἐπιβαίνειν — μαστίζειν, μαστίειν —ἐπισπέρχειν, κεντεῖν—ἐλᾶν, ὀχεῖσθαι—ἱστάναι ἵππους, λύειν».

γ'. Ἡ ναυτιλέα.

(περὶ τῆς νηὸς πρβ. ε 234—61.)

σχεδίη, ἡ, ἡ σχεδία, πλοῖον αὐτοσχέδιον.
νηῦς, ἡ, γεν. νηὸς καὶ νεός, ἡ ναῦς, τὸ πλοῖον· «γλαφυρή, κοίλη, μεγακήτης, εὐρεῖα, ἀμφιέλισσα, κορωνίς, ὀρθόκραιρα, εἴση, μέλαινα, κυανόπρωρος, μιλτοπάρῃος, φοινικοπάρῃος, εὔζυγος, πολύζυγος, πολυκληῖς, ἐπήρετμος, δολιχήρετμος, εὐσσέλμος, εὔπρυμνος, θοή, ὠκεῖα, ὠκύπορος, ὠκύαλος, ποντοπόρος.
δόρυ, τὸ, γεν. δούρατος, καὶ δουρός, ναυπηγήσιμον ξύλον «δόρυ νηΐϊον, δοῦρα νηῶν».
σανίς, ἡ,—πίναξ, ὁ, σανίδι μ. 67.
ἔδαφος, τὸ, τὸ κατάστρωμα.
στείρη, ἡ,—τρόπις, ἡ, τρόπις, καρίνα.
ὄρυγες, οἱ, ἡ καρίνα.
ἔκρια, τά, τὸ κατάστρωμα καὶ τὰ στραβόξυλα.

ἄντλος, ὁ, ἡ ἀντλία, ἡ sentina.
σταμῖνες, οἱ, τὰ στραβόξυλα.

ἐπηγκενίδες, αἱ, μακραὶ σανίδες.
τοῖχος, ὁ, τὰ πλάγια τοῦ πλοίου· «κύματος εἶλαρ, καὶ ῥῖπες ὁισύιναι».
πηδάλιον, τὸ, τὸ πηδάλιον, τὸ τημόνι.
ἐφύλκαιον, τὸ, τὸ πλατὺ μέρος τοῦ πηδαλίου. ἴδε Εἰκ. ἐν λ. νηῦς.
οἰήιον τὸ, ἡ λαβὴ τοῦ πηδαλίου.
ζυγά, τά, τὰ καθίσματα τῶν κωπηλατῶν.
θρῆνυς, ὁ, τὸ κάθισμα τοῦ κυβερνήτου «ἑπταπόδης»
ἐρετμόν, τὸ, ἡ κώπη, τὸ κουπὶ· «εὐῆρες, προῆκες».
κώπη, ἡ, τὸ κουπί.
πηδόν, τὸ, τὸ πλατὺ μέρος τῆς κώπης.
κλησίς, ἡ, ὁ σκαρμός.
τροπός, ὁ, ὁ τροπωτήρ, λωρίον, δι' οὗ ἐδένετο ἡ κώπη εἰς τὸν σκαρμόν· «δερμάτινος».
ἱστός, ὁ, ὁ ἱστός, τὸ κατάρτι· «ἄμαιρά κετος, εἰλάτινος».
ἱστοπέδη, ἡ, ἡ ὀπὴ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλοίου, ὅπου στηρίζεται ὁ ἱστός.
ἱστοδόκη, ἡ, ἡ θέσις τοῦ ἱστοῦ πρὸς τὴν πρύμνην.
μεσόδμη, ἡ, ἡ δοκός, ἐν ᾗ στηρίζεται ὁ ἱστός, ὁσάκις ἵστατο ὀρθός.
ἐπίκριον, τὸ, ἡ κεραία.

πρώρη, ἡ, ἡ πρώρα.
πρύμνη, ἡ, ἡ πρύμνη.
ἄφλαστον, τό, τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς πρύμνης, ὄπισθεν τοῦ κυβερνήτου.
κόρυμβος, ὁ, τὰ ἀκροστόλια, μέρος τοῦ ἀφλάστου.
ὅπλα, τά, τὰ ἅρμενα (σχοινία, πανιὰ κωπία) τοῦ πλοίου.
ἱστίον, τὸ, τὸ πανί· «λευκόν».
σπεῖρον, τὸ, τὸ ἱστίον, τὸ πανί.
ὅπλον, τὸ, τὸ σχοινίον, καλώδιον.
(πεῖραρ τὸ) μόνον πλ. πείρατα.
σπάρτον, τό, σχοινίον, καλώδιον.
πρότονοι, οἱ, δύο σχοινία ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ἱστοῦ εἰς ἑκάτερα τῆς πρύμνης προσδενόμενα.
ἐπίτονος, ὁ, σχοινίον ἀντιθέτως τοῦ προτόνου δενόμενον.
πεῖσμα, τὸ, πρυμνήσια, τὰ πρυμάτσα.
πρυμνήσια, τά, τὰ σχοινία, δι' ὧν δένεται τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς πρύμνης εἰς τὴν ξηράν, πρυμάτσα, ὁ δεσμός.
ὑπέρη, ἡ, καλώδια, δι' ὧν στρέφεται τὸ πανί.
κάλως, ὁ, ὁ κάλως.
πούς, ὁ, σχοινίον, δι' οὗ διευθύνεται τὸ ἱστίον καὶ ἀναπετάννυται ἡ σκότα.

ὕλη, ἡ, ἕρμα, σαβοῦρα.
εὐναί, αἱ, αἱ ἄγκυραι.
κοντός, ὁ, κοντάρι, καμάκι.
ξυστόν, τὸ, κοντός, καμάκι· «ξ. ναύμα-

χον, δυωκαιεικοσάπηχυ» Ο 387, 677.
ἔρμα, τό, ἡ σαβούρα.
ἔχμα, τό, ὑποστήριγμα τοῦ πλοίου, ἦσαν δὲ μεγάλοι λίθοι.
οὐρός, ὁ, ὄρυγμα, αὖλαξ.
λιμήν, ὁ, ὁ λιμὴν «νηῶν ὄχος».
εἰσίθμη, ἡ, ὁ εἴσπλους.
εἴσοδος, ἡ, ἔμβασμα, «λεπτή, ἀραιή».
ὅρμος, ὁ, μέρος λιμένος.
ἔκβασις, ἡ, ἀπόβασις, ἀποβάθρα.
ἐπιωγή, ἡ, (μόνον πλ.) ὅρμοι, ναυλόχια.
τρητὸς λίθος, λίθος διάτρητος ἐν τῇ παραλίᾳ, εἰς ὃν ἐδένοντο τὰ καλώδια.
ἐπίστιον, τό, ἐπιστέγασμα διὰ τὸ πλοῖον, νεώριον.
φράσεις· πλεῖν, ἀείρειν, στῆσαι ἱστόν, στήσασθαι ἱστίον, ἀνερύειν, ἕλκειν, ἀναπετάσαι, καθεῖναι, καθελεῖν ἱστία· ἐρέσσειν, κυβερνᾶν, ἰθύνειν νῆα· ἀνάγεσθαι, κατάγεσθαι, ἱστάναι νῆα, καθελεῖν ἱστόν, ὁρμίζειν νῆα ἐπ' εὐνάων ὕψι ἢ ὑψοῦ ὁρμίζειν.»

δ'. Τὰ ὅπλα.

(Πρβ. Λ 15—46, Σ 478 καὶ ἑξ.)

ὅπλα, τά, τὰ ὅπλα.
τεύχεα, τά,—ἕντεα, τά, τὰ ὅπλα «ἀρῆΐα, πολεμήϊα, μαρμαίροντα, παμφανόωντα, ποικίλα, δαιδάλεα.»

α'. Τὰ ἀμυντήρια ὅπλα.

κόρυς, ἡ, ἡ περικεφαλαία (ἴδε Εἰκ. ἐν λ.) χαλκήρης, χαλκοπάρῃρος, βριαρή, τετράφαλος, ἱππόκομος, ἱπποδάσεια, ἵππουρις, παναίθη»· Π 215, Ν 614.
τρυφάλεια, ἡ, εἶδος περικεφαλαίας (ἴδε Εἰκ. ἐν λ.) «τρίπτυχος, αὐλῶπις» Λ 352 Ε 182.
κυνέη, ἡ, εἶδος περικεφαλαίας (ἴδε Εἰκ ἐν λ.) «κτιδέη, ἀμφίφαλος, τετράφαλος», λέγεται ἡ κυνέη καὶ χαλκοπάρῃρος Μ 183, ω 203, πάγχαλκος χ 102, αἰγείη ι 231, τετραφάληρος Ε 741.
καταῖτυξ, ἡ, εἶδος περικεφαλαίας (ἴδε Εἰκ. ἐν λ. «ταυρείη, ἄφαλος, ἄλοφος» Κ 257.
πήληξ, ἡ, εἶδος περικεφαλαίας (ἴδε Εἰκ. ἐν λ.) «φαεινή, ἱππόκομος» Ν 805, Ο 608, 647.
στεφάνη, ἡ, μετωνυμικῶς ἡ περικεφαλαία Κ 30 «χαλκείη, χαλκοβάρεια, εὐχάλκος».
θώρηξ, ὁ, ὁ θώραξ «διπλόος, παναίολος, λαμπρὸν γανόων, νεόσμηκτος, κρατοταγύαλος».
χιτών, ὁ, θώραξ ἐκ δέρματος ἔχων φολίδας ἐκ μετάλλου, ὅθεν «χάλκεος» Ν 439· στρεπτὸς χιτών, ὁ, Ε 113,
Σημ. Ὁ Μενέλαος ἔφερε «παρδαλέην» Γ 17 καὶ ὁ Πάρις Κ 29, ὁ Δόλων «λυκέην» Κ 459.
ζωστήρ, ὁ, ὁ ζωστὴρ τοῦ Ἰφιδάμαντος περιγράφεται ἐν Λ 234. «φοίνικι φαεινός, ἀργῆρώς, παναίολος, δαιδάλεος».
ὀχεύς, ὁ, αἱ πόρπαι τοῦ ζωστῆρος Δ 132.
ζῶμα τό, διάζωμα προσηλωμένον εἰς τὸν θώρακα καὶ προφυλάττον τὴν κοιλίαν καὶ τοὺς μηροὺς Δ 186 «φαεινόν».
μίτρη ἡ, μετάλλινον περίζωμα, κατάσαρκα φορούμενον ὑπὸ τὸν ζωστῆρα καὶ τὸ ζῶμα Δ 137· «ἔρυμα χροός, ἔρμα ἀκόντων».
κνημῖδες αἱ, σκέπασμα τῆς κνήμης, ὡς τὰ τουζλούκια.
ἐπισφύρια τὰ, ἡ περόνη, δι' ἧς αἱ περικνημῖδες συνηρμόζοντο (ἐθηλυκώνοντο), κατὰ σφυρά· «ἀργύρεα».
ἀσπίς, ἡ, ἡ ἀσπίς· «παντόσ' εἴση, εὔκηλος, ἀμφιβρότη, ποδηνεκής, θυσανόεσσα, τερμιόεσσα, βοείη, ταυρείη, χαλκείη, χρυσείη, ἐξήλατος, πολυδαίδαλος, φαεινή, ὀμφαλόεσσα, κρατερή, θοῦρις, ῥινοῖσι πυκινὴ» πρβ. Π 484, Ρ 492, λέγεται καὶ «ἔρκος ἀκόντων» Ο 645· τοῦ Σαρπηδόνος ἦν «χρυσείῃς ῥάβδοισι περὶ κύκλον» Μ 297, τοῦ Νέστορος ἦν «πᾶσα χρυσείη» Θ 192, τοῦ Ἀγαμέμνονος περιγράφεται ἐν Λ 32, τοῦ Ἀχιλλέως ἴδε ἐν λ. ἀσπίς.
σάκος τό, ἡ ἀσπίς· «ἐπταδόειον, τετραθέλυμνον, προθέλυμνον, στιβαρόν, πύκα ποιητόν, σμερδαλέον, δεινόν, μέγα, εὐρύ, χάλκεον, χαλκῆρες, ποικίλον, δεδαίλαιον, φαεινόν, αἰόλον, παναίολον, παμ-

φαῖνον, ὀλίγον, σάκος ἠύτε πύργος» Ο 472, χ 122, Η 219, Φ 267.
βοάγριον τὸ—βοεινός ἡ—βοῦς ἡ, μετωνυμικῶς· ἀσπὶς ἐκ βοείου δέρματος· «βοῦς, ἀζαλέη, αὔη, εὐποιήτη, τυκτή».
λαισήιον τὸ, ἀσπὶς ἐλαφρὰ Ξ 452, Μ 425· «τερόεν».

Μέρη τῆς περικεφαλαίας.

κύμβαχος, ὁ, ἡ κορυφὴ τῆς περικεφαλαίας, ἔνθα ἐντίθεται ὁ λόφος Ο 536.
φάλος, ὁ, τὸ γεῖσον (προβολὴ τῆς περικεφαλαίας) ἢ κῶνος εἰς ὃν ἐμπήγεται ὁ λόφος.
φάλαρα, τὰ, ὀμφαλοί τινες κοσμοῦντες τὴν περικεφαλαίαν.
στεφάνη, ἡ, γῦρος, στεφάνι τῆς περικεφαλαίας Η 12.
ἱμάς, ὁ,—ὀχεύς, ὁ, ὁ ἱμὰς, ἢ μαγουλίκα δι' ἧς ἡ περικεφαλαία σφύγγεται περὶ τὴν κεφαλὴν Θ 544, Γ 371.
λόφος, ὁ, ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας, φοῦντα «ἱππιοχαίτης, ἵππειος, φοίνικι φαεινός, χρύσεος».

Μέρη τῆς ἀσπίδος.

ἄντυξ ἡ, ἡ μετάλλινος περιφέρεια τῆς ἀσπίδος Ζ 117· «τρίπλαξ, μαρμαρέη, φαεινή, δέρμα κελαινόν».
ὀμφαλός ὁ, ὁ ὀμφαλός, ἐξ οὗ λέγεται «ὀμφαλόεσσα».
θύσανος ὁ, κροσσός, φούντα τῆς ἀσπίδος Ν 406 «ευπλεκής».
κανών ὁ, λαβαὶ ἔσωθεν τῆς ἀσπίδος.
τελαμών ὁ, ἱμάς, δι' οὗ φέρεται ἡ ἀσπὶς Β 388, Ζ 404 καὶ τὸ φάσγανον· πολλάκις πολυτελῶς ἐξειργασμένος Λ 38, λ 610· «εὐτμητος, πλατύς, φαεινὸς» πρβ. 388, Ε 795.
πτύχες αἱ, αἱ πτυχαί, τὰ στρώματα τῆς ἀσπίδος (ἐκ δέρματος ἢ μετάλλου).

Β'. Τὰ βέλη.

βέλος τὸ, τὸ βέλος· «θοὸν—ὠκὺ, λαιψηρόν, ἐχεπευκές, περιπευκές, δριμύ, στονόεν, ὀξύ, ἀκαχμένον, ὀξυόεν, ἀμφίγυον, ἐνδεκάπηχυ».
ἐγχείη ἡ, «ταμεσίχρως, μακρή, χαλκήρης» θ 55, Υ 534, Φ 258.
δόρυ τὸ, τὸ δόρυ, τὸ ἀκόντιον, τὸ κοντάρι. «εὔξοον, χαλκοβαρές, χαλκῆρες, μακρόν, δολιχόν, μέγα, μείλινον, ὀξύ, ὀξυόεν, ἀκαχμένον, ἄλκιμον, φαεινόν, χάλκεον, κεκορυθμένον, χαλκῷ παμφανόεν».
μελίη ἡ, μετωνυμ. τὸ ἐκ μελίας κοντάρι τοῦ δόρατος, τὸ δόρυ· «δεινή, ˙χαλκογλώχιν, εὔχαλκος, χαλκοβάρεια, ἰθυπτίων, ὀρεκτή, Πηλιάς».
ξυστὸν τὸ, τὸ δόρυ, τὸ κονταρόξυλον· «χαλκῆρες».
αἰχμή ἡ, ἡ λόγχη τοῦ δόρατος, «ἀλεγεινή».
ἔγχος τὸ, τὸ ἔγχος· «πελώριον, μακρόν, μέγα, δόλιχον, δολιχόσκιον, ἄλκιμον».
ἄκων ὁ, τὸ ἀκόντιον· «ὀξύς, ἐύξεστος».
αἰγανέη ἡ, τὸ ἀκόντιον· «˙δολίχαυλος, ταναός».

Μέρη τοῦ δόρατος.

ἀκωκή ἡ—αἰχμή ἡ—στόμα τὸ, τὸ ὀξύ, ἡ λόγχη τοῦ δόρατος· «˙αἰχμὴ εὐήκης, χαλκείη».
αὐλὸς ὁ, ὁ σωλὴν τῆς αἰχμῆς, εἰς ἣν εἰσέρχεται τὸ ξύλον τοῦ δόρατος.
πόρκης ὁ, ὁ κρίκος ὁ περὶ τὸ δόρυ (στεφάνι)· «χρύσεος».
δόρυ τὸ, τὸ κοντάρι (ἐκ ξύλου).
καυλὸς ὁ, τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὸν αὐλὸν τῆς λόγχης.
˙σαυρωτήρ ὁ—οὐρίαχος ὁ, τὸ κάτω ἄκρον τοῦ δόρατος, ὅπερ ἐνεπήγνυτο εἰς τὴν γῆν κατὰ τὴν ἀνάπαυσιν.
σύριγξ ἡ, ἡ θήκη τοῦ δόρατος Τ 387.
δουροδόκη ἡ, ἡ δορατοθήκη α 128

ξίφος τὸ, τὸ ξίφος· «ἄμφηκες, ταν̓άηκες, ˙χάλκεον, ἀργυρόηλον, κωπῆεν, μέγα, ὀξύ».
φάσγανον τὸ, τὸ ξίφος, σπάθη· «˙μελάνδετον, στιβαρόν, ἄμφηκες, ἀργυρόηλον, καλόν, μέγα, ὀξύ, χάλκεον, κωπῆεν, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, παγχάλκεον».
μάχαιρα ἡ, ἡ μάχαιρα, τὸ μαχαῖρι.

Μέρη τοῦ ξίφους.

κώπη ἡ, ἡ λαβή «ἀργυρέη» Α 219.
καυλὸς ὁ, τὸ στέλεχος τῆς λαβῆς, ἡ λαβή.
ἀκμὴ ἡ, ἡ κόψις, ὁ ἀθέρας.
κουλεὸν τὸ, ἡ θήκη, τὸ θηκάρι «μέγα».
ἀορτὴρ ὁ—τελαμὼν ὁ, ὁ ἱμὰς, δι' οὗ κρέμαται τὸ ξίφος.

τόξον τὸ, τόξον· «εὔξοον, παλίντονον, ἀγκύλον, καμπύλον, ἄμυμον, μέγα, κρατερόν».
βιὸς ὁ, τὸ τόξον Α 46.
κέρατα τὰ, τὰ τόξα.
πῆχυς ὁ, ὁ πῆχυς τοῦ τόξου, ὁ ἑνώνων τοὺς δύο βραχίονας, ἐφ' οὗ κρατεῖται τὸ βέλος.
νευρὴ ἡ—νεῦρον τὸ, ἡ χορδή· «βόεια, νευρὴ εὐστρεφής, νεόστροφος».
κορώνη ἡ, τὸ καμπύλον ἄκρον τοῦ τόξου.
γωρυτὸς ὁ, ἡ θήκη τῶν βελῶν· «φαρετρὸς».

βέλος τὸ—βέλεμνον τὸ βέλος.
ἰὸς ὁ, τὸ βέλος· «ἀβλής, πτερόεις, τριχλώχιν, πολύστονος, ὠκύμορος, ταχὺς—χαλκήρης—χαλκοβαρής».
ὀιστὸς ὁ, τὸ βέλος· «πικρός, στονόεις, ὀξυβελής, τανυγχλώχιν, ὠκύς, ταχύς, πτερόεις, τριχλώχιν, χαλκήρης».
κῆλον τὸ, τὸ ἐκ ξύλου μέρος τοῦ βέλους, τὸ καλάμι.
ἀκωκὴ ἡ, ἡ ὀξύτης, ἡ μύτη.
γλωχὶς ἡ, ἡ γλωσσοειδὴς προβολή.
ὄγκος ὁ, αἱ ἀκίδες, τὰ ἄγκιστρα τοῦ βέλους· «ὀξύς».
γλυφὶς ἡ, τὸ χάραγμα, τὸ εἰς τὸ ὄπισθεν ἄκρον τοῦ βέλους, ἐφ' ἧς ἐφαρμόζονται τὰ πτερά.
νεῦρον τὸ, ἡ χορδὴ τοῦ τόξου.
δόνακξ ὁ, ὁ κορμὸς τοῦ βέλους Λ 584.

φαρέτρη ἡ, ἡ φαρέτρα· «ἰοδόκος, ἀμφηρεφής, κοίλη».
πῶμα τὸ, τὸ σκέπασμα τῆς φαρέτρας.
ἀξίνη ἡ, ὁ πέλεκυς, ὅπλον ἀγχέμαχον· «καλή, εὔχαλκος» Ν 611.
πέλεκον τὸ, ὁ στειλεὸς τοῦ πελέκεως· «ἐλάϊνον, εὐξεστον, μακρὸν» Ο 711.
σφενδόνη ἡ, ἡ σφενδόνα.
πέλεκυς ὁ, ὁ πέλεκυς, μπαλτᾶς.
κορύνη ἡ, ῥόπαλον «σιδηρέη» Η 143.

ε'. Ἀγωνιστική, ἀθλητική.

Γυμναστική.

(πρβ. Ψ καὶ θ 97 καὶ ἑξ.).

ἄεθλος ὁ, ὁ ἆθλος.
ἄεθλον, τὸ — ἀέθλιον, τὸ, τὸ βραβεῖον, ἔπαθλον.
ἀθλητήρ, ὁ ἀθλητής.
αἰσυμνήτης, ὁ, ἀγωνοδίκης, «κριτός, δήμιος».
ἀγών, ὁ, ἀγὼν «εὐρύς».
ἄγυρις, ἡ, — ὁμήγυρις, ἡ, συνάθροισις. «ἄεθλον τιθέναι, ἀεθλεύειν, ἄεθλον φέρεσθαι, ἀνελεῖν, ἀνελέσθαι, εὐρύνειν ἀγῶνα, λύειν ἀγῶνα».

α'. Ἡ ἁρματοδρομία.

(πρβ. Ψ 263).

δρόμος, ὁ, — ἱπποδρομος, ὁ, τὸ στάδιον, τὸ ἱπποδρόμιον· «λεῖος».
νύσσα, ἡ, — λίθος, ὁ, καμπτήρ, ἀφετηρία Ψ 332, 758.
τέρμα, τό, — σῆμα, τό, τὸ σημάδι Ψ 326, 843, θ 192.
σκοπός, ὁ, ὁ ἐπιστάτης, ὁ ἐπιμελητὴς Ψ 359.
ἐλατήρ, ὁ, ὁ ἡνίοχος (ἐν τοῖς ἱπποδρομίοις) Δ 145.
ἱπποσύνη, ἁρματηλασία, ἁρματομαχία.
ἁρματοτρυχία, ἡ, τὰ ἴχνη τῶν τροχῶν, ἡ τροχιά.
Φράσεις· «ἵππος ἀεθλοφόρος, ὁπλίζεσθαι ἵππους, κλήρους πάλλειν, κλήρους βάλλεσθαι, λαγχάνειν, ἐλαύνειν, ὁμοκλεῖν, διαπρήσσειν πεδίοιο, κονίην πεδίοιο, ἐπείγεσθαι, τανύεσθαι, τιταίνεσθαι, ἐλίσσειν τὸ τέρμα (ἐνν. τοὺς ὄππους), ἐκφέρειν, ἐφομαρτεῖν, κιχάνειν, παρελθεῖν,

παρελαύνειν, λείπεσθαι, ἐρωεῖν, παρακλίνειν, συγκυρεῖν, κατίσχειν ἵππους, περιδόσθαι».

κέλης ἵππος, ὁ, ὁ ἄζυξ καὶ ὁ κατὰ μόνας ἐλαυνόμενος.

κελητίζειν=ἐλαύνειν ἐπὶ κέλητος, τρέχειν ἔφιππον Ο 679.

Σημ. Πῶς ἦτο διατεταγμένος ὁ χῶρος τοῦ ἀγῶνος τῶν ἵππων πρβ. Ψ 326. Ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπέστησεν ἀγωνοδίκην τὸν Φοίνικα, ἵνα τὴν ἀλήθειαν εἴπῃ Ψ 359.

δ'. Ἡ πυγμαχία. (Ψ 658, θ 104).

πυγμή, ἡ, ἡ πυγμή, ἀγὼν διὰ γρόνθων.

πυγμαχίη, ἡ, ἡ πυγμαχία «ἀλεγεινή».

πυγμάχος, ὁ, ὁ διὰ γρόνθου μαχόμενος, ὁ πύκτης.

ζωμα, τό, διάζωμα περὶ τὰ αἰδοῖα (τοῦ παλαιστοῦ) Ψ 683.

ἱμάς, ὁ, λωρίον ἐκ δέρματος βοὸς ἀκατεργάστου, δι' οὗ οἱ πύκται ὡπλιζον τὰς χεῖρας Ψ 684.

πληγή, ἡ, πληγή, τὸ κτύπημα.

Φράσεις «μάχεσθαι, πύξ, χερσί, ζώννυσθαι, συμπίπτειν—πλήσσειν, ἐλαύνειν, κόπτειν—θλᾶν ὀστέα».

Σημ. Οἱ Φαίακες κατὰ τὸν Ἀλκίνοον ὑπερέχουσι τῶν ἄλλων «πύξ, παλαισμοσύνῃ τε καὶ ἅλμασιν ἠδὲ πόδεσσιν» θ 101.

γ'. Ἡ πάλη. (Ψ 706—739).

πάλη, ἡ, ἡ πάλη.

παλαισμοσύνη, ἡ, ἡ πάλη «ἀλεγεινή».

παλαιστής, ὁ, ὁ παλαιστής.

Τὰ διάφορα κινήματα τῶν παλαιστῶν ἐλέγοντο διὰ τῶν «ζώννυσθαι, ἀγκὰς λαβεῖν ἀλλήλων, παλαίειν, ἐρείδεσθαι, σφάλλειν, ἀναείρειν, καταβάλλειν».

σμῶδιξ, ἡ, γεν. -ιγγος, ἡ ἐκ τοῦ κτυπήματος μελανία, πρῆσμα μελανὸν «ἀνατρέχειν» Ψ 716.

δ'. Ὁ δρόμος. (Ψ 740).

δρόμος, ὁ, τὸ τρέξιμον.

νύσσα, ἡ, τὸ σημεῖον, ὁ καμπτήρ.

ταχυτῆτος ἄεθλα, βραβεῖα ταχύτητος. Φράσεις· «πόδεσσι θέειν, ποσὶν ἐριδαίνειν, ἐπερείδεσθαι πόδεσσι, φθάσθαι, ἐκφέρειν, ὁλισθαίνειν, τεύχεα ἔσσασθαι, θωρήσσεσθαι, ὀρέξασθαι, ὀρέξασθαι χρόα, ψαύειν ἐνδίνων».

Σημ. Ὁ Ἀντίλοχος νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα Ψ 656, περὶ τῶν Φαιάκων θ 120· ἑξ.

ε'. Μονομαχία πρβ. Ψ 798—825.

ε'. Δισκοβολία.

(Ψ 826, θ 129, 186).

δίσκος ὁ, στρογγύλος «δίσκῳ πολὺ φέρτερος ἦν Ἐλατρεὺς» θ 129. «πάχετος»· πρβ. Β 772, δ 625· πῶς ἐρρίπτετο ὁ δίσκος ἴδε θ 189 ἑξ.

σόλος ὁ, δίσκος μετάλλινος (χυτὸς) «αὐτοχόωνος» Ψ 826.

Διαφέρει σόλος καὶ δίσκος ὅτι ὁ μὲν δίσκος πλατύς ἐστι καὶ κυκλότερος, ὁ δὲ σόλος στρογγύλος καὶ σφαιροειδής. Σχολεῖς Ὁμ. Ψ 826· πρβ. Εὐστ. σλ. 344, 3 — 1041, 31 — 1591, 28—1331, 47. 63 —1332, 7· περὶ λέξ. σόλος πρβ. καὶ Ἀμμών. Ὁ Εὐστ. λέγει ὁ δίσκος ἐκ λίθου ἦν καὶ ποτὲ καὶ σιδήρεος.

λίθος ὁ—λᾶας ὁ, τὸ λιθάρι.

τέρμα τὸ—σῆμα τὸ, τὸ σημάδι, ὅπου ὁ δίσκος ἐν πρώτῃ καταφορᾷ ἔπιπτεν.

δίσκουρα τά,—δίσκου οὖρα τά, τὸ διάστημα, εἰς ὃ φθάνει ὁ δίσκος, τὸ δίσκευμα.

Φράσεις· «δινεῖν, δισκεῖν, ῥίπτειν, ἰέναι, ἀφικέσθαι, ὑπερβάλλειν»· «εἰς δίσκουρα λείπεσθαι»=μένειν ὀπίσω.

ς'. Ἡ τοξοσύνη

(Ψ 850—883, Δ 104 ἑξ., τ 592, φ 120).

τοξότης ὁ—τοξευτὴς ὁ—ῥυτὴρ βιοῦ καὶ οἰστῶν, ὁ τοξότης.

τοξοσύνη ἡ, ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν.

Φράσεις· «τοξεύειν, τοξάζεσθαι, οἰστεύειν, συλᾶν τόξον, τανύειν, τείνειν, ἀνα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

κλίνειν ποτὶ γαίῃ, ἰθύνειν—ἕλκειν, λίγγειν, λίζειν—ἰάχειν, τυγχάνειν, ἁμαρτάνειν, διοϊστεύειν».

η'. Ὁ ἀκοντισμός.

ἀκοντιστύς ἡ, ἡ ἀκόντισις.
ἀκοντιστὴς ὁ — ἥμων ἀνήρ, ὁ ἀκοντιστής.
αἰγανέη ἡ, τὸ ἀκόντιον.
βολή ἡ, τὸ ῥίψιμον· «ἰέναι, ἀκοντίζειν».

θ'. Τὸ πήδημα.

ἅλμα τὸ, τὸ πήδημα, δὲν ἦτο ἀγώνισμα εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως τεθέντας ἀγῶνας, ἀναφέρεται δὲ μόνον εἰς τοὺς Φαίακας ὡς ἴδιον καὶ χωριστὸν ἀγώνισμα (θ 103, 128)· «Ἀμφίαλος ἅλματι πάντων προφερέστερος ἦεν».

ι'. Ὁ χορός.

ὀρχηστύς ἡ—ὀρχηθμὸς ὁ, χορός· «φιλοπαίγμων, ἀμύμων» Ν 637, ψ 134.
μολπὴ ἡ, ἡ μολπή, ἡ μουσική· «γλυκερή».
χοροιτυπίη ἡ, τὸ χοροπήδημα.
χορὸς ὁ, ὁ χορός· «ἱμερόεις, καλός, θεῖος» θ 264.
ὀρχηστὴς ὁ—βητάρμων ὁ, ὁ χορευτής.
ἀρνευτὴρ ὁ, ὁ χορευτής, ἴδε ἐν λ.
κυβιστητὴρ ὁ, ὁ χορευτής, ὁ κάμνων τούμπας Π 745, 749.
Φράσεις· «ἐς χορὸν ἔρχεσθαι, χορὸν εἰσοιχνεῖν, χ. λειαίνειν, ὀρχεῖσθαι, μέλπεσθαι, παίζειν, πλήσσειν χορὸν ποσίν, ἐπιληκεῖν, δινεύειν, παύειν ὀρχηθμοῖο πόδας»· πρβ. Σ 494.

ια'. Ἄλλαι παιδιαί.

ἀστράγαλοι οἱ, τὰ κότσια Ψ 87 ἑξ
πεσσοὶ οἱ, τὸ τάβλι, ἡ δάμα α 107.
σφαῖρα ἡ, τὸ τόπι· ἦν ἀγαπητὴ παιδιὰ ζ 100 «σφαίρῃ παίζειν»· πρβλ. ζ 115, θ 372.
στρόμβος ὁ, ἡ σβοῦρα» Ξ 413.

ς'. Αἱ τέχναι καὶ τὰ ἔργα.

τέχνη ἡ, ἡ τέχνη· «τεχνᾶν, δαιδάλειν, τεύχειν, τεχνήεις, δαιδάλεος».
σοφίη ἡ, ἡ ἐπιτηδειότης Ο 412.
τέκτων ὁ, ὁ τεχνίτης.
δημιοεργὸς ὁ, ὁ δημιουργός, ὁ δημόσιον ἐπάγγελμα ἔχων (μάντις, ἰατρός, ἀοιδός, ἀρχιτέκτων)· «δαήμων, ὃς ῥά τε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης, κλυτός».
δαίδαλον τὸ, τεχνούργημα.

1. Ἡ μουσική.

ἀοιδὸς ὁ, ὁ μελῳδός, ὁ μουσικός· «θεῖος θέσπις, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν, πολύφημος, ἐρίηρος, περικλυτός, λαοῖσι τετιμένος».
Ἀοιδὸς ὁ Φήμιος Χ 331, θ 521.
ἀοιδὴ ἡ, ἡ ᾠδή· «θεσπεσίη, θέσπις, λιγυρή, ἠδεῖα, χαρίεσσα, ἱμερόεσσα».
οἶμη ἡ—ὕμνος ὁ, ὁ ὕμνος, ᾆσμα. «οἶμαι παντοῖαι».
ὑμέναιος ὁ, ᾆσμα γαμήλιον Σ 491.
παιήων ὁ, ὁ παιὰν «καλός».
θρῆνος ὁ, τὸ μοιρολόγι.
λίνος ὁ, τὸ μοιρολόγι· «καλός».
μολπὴ ἡ, ᾆσμα, τραγούδι, διασκέδασις.
κιθαριστὺς ὁ—κίθαρις ἡ, ἡ κιθάρισις, ἡ τέχνη τοῦ κιθαρίζειν.
κιθαριστὴς ὁ, ὁ κιθαριστής.
ἔξαρχος (θρήνου) ὁ, ὁ ἀρχίζων πρῶτος τὸν θρῆνον.
κίθαρις ἡ, ἡ κιθάρα· «περικαλλής, κίθαριν—φορμίζων».
φόρμιγξ ἡ, ἡ φόρμιγξ· «γλαφυρή, δαιδαλέη, περικαλλής, δαιτὶ συνήορος» Ι 186.
χορδὴ ἡ, ἡ χορδή.
ἔντερον τὸ, ἡ χορδή· «εὐστρεφές».
κύλλοψ ὁ, ὁ στρόφιγξ τῆς κιθάρας ἢ φόρμιγγος· πρβ. φ 406 ἑξ., α 153 ἑξ.
ζυγὸν τὸ, ὁ πῆχυς, ὁ ἑνώνων τοὺς δύο ἐγκαρσίους βραχίονας τῆς φόρμιγγος· «ἀργύρεον».
σῦριγξ ἡ, ἡ σφυρίκτρα, φλογέρα Κ 12.
αὐλὸς ὁ, ὁ αὐλός, ἡ φλογέρα.
αὐλὴ ἡ, ἡ αὔλησις, ὁ ἦχος τοῦ αὐλοῦ.
σάλπιγξ ἡ, ἡ σάλπιγξ, ἡ τρουμπέτα (μόνον Σ 219, 525).
Φράσεις· «ἀείδειν, φορμίζειν ἀναβάλλεσθαι (ἀείδειν), σαλπίζειν».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2. Ἡ ἰατρική.

ἰητρός ὁ, ὁ ἰατρὸς Λ 514·
ἰητήρ ὁ, ὁ ἰατρός· «πολυφάρμακος, ἀμύμων, ἀγαθός».
νοῦσος ἡ, ἡ νόσος· «ἀργαλέη, δολιχή, στυγερή», «νοῦσος κακή»=ἡ λοιμώδης νόσος Α 10· «νοῦσον γ' οὔπως ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι» ε 142.
Σημ. Αἱ νόσοι ὑπὸ τῶν θεῶν ἢ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἢ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ στυγερῷ δαίμονι πέμπονται ι 411, Α 20, ε 396, ἀποτρέπονται ἀπ' αὐτῶν τούτων διὰ τῶν θεῶν, δεήσεσι καὶ θυσίαις ε 397, ι 412, Α 97· εἴδη τούτων ἡ ὀλιγηπελίη (=ἡ ἀδυναμία) ε 468, ἡ πείνη (ὡς πιέζουσα ὅλον τὸ σῶμα), ὁ λοιμὸς πεμπόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος Α 10, ἡ διαταραξις τοῦ νοῦ Ζ 200, ἡ πληγὴ εἴτε ἐν πολέμῳ εἴτε ἐκ δήγματος ὄφεως Β 721· ἕνεκα νόσου κατακλίνονται ε 395 καὶ ὑπὸ πόνων ἐκβάλλουσιν ἀναστεναγμὸν ι 410, καὶ ἂν μὴ οἱ θεοὶ βοηθήσωσι, σήπονται καὶ ἀποθνήσκουσι ε 396, λ 271· τηκεδὼν γεννᾶται ἕνεκα νόσου, δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ νόσος. Σχολ. εἰς λ 200 «ἄλλο γὰρ νοῦσος, ἄλλο τηκεδών». Ὁ Ὅμ. δὲν ἀναφέρει μετὰ τῆς νόσου ἡνωμένον καὶ πυρετόν, ὅθεν ἡ λέξ. πυρετὸς ἐν Χ 31 ὀβελίζεται.
λοιμος ὁ, λοιμώδης νόσος.
πυρετός ὁ, ὁ πυρετός.
τηκεδών ἡ, μαρασμός.
ὀδύνη ἡ, ὁ πόνος.
ἕλκος τό, ἡ πληγή· «ἀργαλέον, λυγρόν, κακόν».
ὠτειλή ἡ, ἡ πληγή· «χαλκότυπος».
οὐλή ἡ, σημεῖον κεκλεισμένης πληγῆς.
ἐπαοιδή ἡ, ἐπῳδή, ἐξορκισμός.
Σημ. Περὶ τοῦ τρόπου τῆς θεραπείας τῶν πληγῶν πρβ. ὅσα ὁ Εὐρύαλος λέγει τῷ Πατρόκλῳ Δ 828·

ἀλλὲμὲ μὲν σὺ σάωσον ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν
μηροῦ δ' ἔκταμ' ὀϊστόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα [κελαινὸν
νίζ ὕδατι λιαρῷ, ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσε,
ἐσθλά, τά σε προτί φασι Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι
ὃν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιότατος Κενταύρων.

φάρμακον τὸ, ἰατρικόν· «ἤπιον, ὀδυνήφατον, νηπενθές, ἄχολον, ἐσθλόν, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων, φάρμακα μητιόεντα, ἀκέσματα μελαινάων ὀδυνάων» — «φάρμακα κακά, θυμοφθόρα, ἀνδροφόνα».
μῶλυ τὸ, φυτὸν ἔχον δύναμιν θαυματουργόν» κ 395.
λωτος ὁ, φυτόν.
Φράσεις· «ἰᾶσθαι, ἐπιμαίσιμαι (ἕλκος), φάρμακα (ἐπιτιθέναι, ἐπιπάσσειν), ἐκμυζᾶν (αἷμα)».
Ἰατροὶ ὀνομαστοί
1) Ὁ Μαχάων, Υ. Ἀσκληπιοῦ Δ 193.
2) Ὁ Ποδαλείριος, ἐπίσης Β 731.
3) Ἡ Ἀγαμήδη, ἡ τόσα φάρμακα ᾔδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθὼν Λ 739.
4) Παιήων ὁ 231.
5) Καὶ ἄλλοι ἰατροὶ θὰ ἦσαν, διότι ἐν Π 28 λέγει ὁ Ὅμ., ὅτι τὸν Ὀδυσσέα, Ἀγαμέμνονα, Διομήδην καὶ Εὐρύπυλον «ἰητροὶ πολυφήρμακοι ἀμφιπένονται, ἕλκε' ἀκειόμενοι»· πρβ. καὶ Ν 213.

3. Ἡ τεκτονική

(ε 243).

τέκτων, ὁ, ὁ τέκτων.
τέκτων νηῶν, ὁ, ὁ ναυπηγός.
τέκτων δούρων, ὁ ὁπλοποιός.
τεκτοσύνη, ἡ, ἡ τεκτονική.
δόρυ, τὸ, τὸ ξύλον.
σανίς, ἡ, τὸ σανίδι.
σκέπαρνον, τό, τὸ σκεπάρνι.
πέλεκυς, ὁ, ὁ πέλεκυς, ἡ σκεπαρνιὰ (μπαλτᾶς) ἤτο δίστομος. «ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένος, ἀτειρής, ὑλοτόμος, χάλκεος — ὀξύς».
ἡμιπέλεκκον, τό, πέλεκυς μὲ μίαν κόψιν.
πέλεκκον, τό, — στειλεύν, τό, τὸ στειλιάρι.
στειλειή, ἡ, ἡ τρύπα τοῦ στειλιαριοῦ.
τρύπανον, τό, τὸ τρυπάνι.
τέρετρον, τό, τὸ τρυπάνι.
στάθμη, ἡ, ἡ στάθμη.
σταφύλη, ἡ, τὸ βαρεῖδι.
γόμφος, ὁ, ἡ σφήνα.

βλῆτρον, τό, ὁ γόμφος, καρφίον.
ἁρμονίη, ἡ, ἄρθρωσις, κλείδωσις.
μοχλός, ὁ, ὁ λοστός, κοντάρι.
ὄλμος, ὁ, στρογγύλος λίθος.
δρυτόμος, ὁ, — ὑλοτόμος, ὁ, ὁ ὑλοτόμος, «τάμνειν δοῦρα, πελεκᾶν, ξέειν, ἰθύνειν, τετραίνειν, τορνοῦν, ἁραρίσκειν, ἁρμόζειν, δέμειν, ἐρέφειν».

4. Ἡ μεταλλουργική (Σ 468 ἑξ.)

Σημ. Ἡ μεταλλουργικὴ τέχνη εἶχε κάμει μεγάλας προόδους γ 433. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ κατασκευάζωσιν ἀγάλματα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, καὶ ἀγγεῖα ἦν γνωστή, διότι ὁ Ἥφαιστος κατεσκεύασε διὰ τὸν Ἀλκίνοον παρὰ τὰς θύρας κύνας ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου η 92, νέους φέροντας λυχνίας πρὸς φωτισμὸν τῆς αἰθούσης η 100. Ἐν τῶν ἀριστουργημάτων τῆς Ὁμ. ποιήσεως εἶναι ἡ ἀσπὶς τοῦ Ἀχιλλέως Σ 417· ὁ Ἥφαιστος κατασκευάζει καὶ ὅπλα καὶ ἄλλα κοσμήματα Σ 400· χαλκεὺς ὀνομαστὸς ὁ Λαέρκης γ 432, δ 25.
χρυσοχόος, ὁ, ὁ χρυσικός.
χαλκεύς, ὁ, ὁ σιδηρουργὸς γ 432.
χαλκεῶν, ὁ — χαλκήϊος δόμος ὁ, τὸ σιδηρουργεῖον σ 328.
χαλκήϊα ὅπλα, τά, τὰ ἐργαλεῖα τῆς μεταλλουργικῆς γ 432, ἦσαν εὐκίνητα. Ὁ Ἥφαιστος πρὸς κατασκευὴν τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀγιλλέως θέτει τὸν μέγαν ἄκμονα Σ 476. πρβ. γ 434.
ἀκμόθετον, τό, τὸ ξύλον, ἐν ᾧ τίθεται ὁ ἄκμων Σ 476.
ἄκμων, ὁ, τὸ ἀμόνι.
ῥαιστήρ, ὁ, τὰ σφυρία Σ 477 «κρατερόν».
σφῦρα, ἡ, ἡ σφῦρα.
πυράγρη, ἡ, ἡ πυράγρα Σ 477.
φῦσα, ἡ, αἱ φύσαι, τὸ φυσερό, ἔστρεφον δὲ τὴν φύσαν πρὸς τὸ πῦρ Σ 468, 470.
χάνος, ὁ, «χάνοισι» σκεῦος, εἰς ὃ διέλυον ἢ ἔχυνον τὰ μέταλλα. Ἡ Ἀλκάνδη ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν δίδει τῇ Ἑλένῃ ἀγγεῖον ἀργυροῦν, οὗ τὸ χεῖλος εἶναι ἐκ χρυσοῦ καὶ καλῶς εἰργασμένον δ 474. Ἡ ἕνωσις τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου φαίνεται δεικνύουσα τὴν χρῆσιν τῆς συγκολλήσεως.
χεῦμα, τό, περίχυμα.
Φράσεις· «φαρμάσσειν, βάπτειν ἐν ὕδατι, φυσᾶν, χρυσὸν ἐργάζεσθαι, χρυσὸν περιχεύω, εὖ ἤσκησαν ἀργύρεον κρατῆρα» Ψ 743.

Διάφοροι τέχναι καὶ ἔργα αὐτῶν.

κεραυξόος, ὁ, τέκτων, ὁ ξέων τὰ κέρατα Δ 110· «λειαίνειν, ξέειν, ἀσκεῖν».
ἁρματοπηγός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἅρματα.
κεραμεύς, ὁ, ὁ ἀγγειοπλάστης Σ 601.
τροχός, ὁ, ὁ τροχὸς τοῦ κεραμέως.
σκυτοτόμος, ὁ, ὁ βυρσοδέψης Ρ 309.
βοεύς, ὁ,—ἱμάς ὁ, τὸ λωρί, «κεστός, πολύκεστος, φοίνικι φαεινός, εὐτμητος».
ἱμάσθλη, ἡ, τὸ καμτσίκι·
αἱ ῥαφαὶ ἱμάντων, αἱ ῥαφαί.
Σημ. πρβ. Ρ 389, υ 2142, χ 391, Ν 599, 716.
μήρινθος, ἡ,—μέρμις, ἡ, κλωστή, νῆμα
σειρή, ἡ, σχοινίον, ταινία· «εὐπλεκτος, πλεκτή».
σπάρτον, τό, τὸ σχοινίον.
στρόφος, ὁ, ἀορτήρ, σχοινίον, ἐξοὗ κρέμαται ἡ πῆρα.
πεῖραρ, τό, ἐργαλεῖα, ὄργανα τῆς τέχνης.

Γνωστοὶ τεχνῖται.

1. ἡ Ἀθηνᾶ, εὑρέτης πασῶν τῶν μηχανικῶν τεχνῶν, ὅτ' ὁ καὶ Ἐργάνη καλεῖται, ἐδίδαξε δὲ πλείστους.
2. ὁ Φέρεκλος, ὃν ἐδίδαξεν ἡ Ἀθηνᾶ τὴν κατασκευὴν ἔργων ἐξαιρέτων 259, ζ 232, ψ 159· οὗτος ἦν Υ. τοῦ Ἁρμονίδου· τινὲς ἀποδίδουσι τῷ πατρὶ τούτου τὰ ἐν Ε 59, ἴδε Εὐστ.
3. ὁ Ἥφαιστος, εἶναι ὁ θεὸς τῆς μεταλλουργικῆς καὶ ὁ μεταλλουργὸς τῶν θεῶν. ὅλος ὁ Ὄλυμπος εἶναι πλήρης τῶν ἔργων αὐτοῦ.
4. ὁ Δαίδαλος, οὗ ὁ Ὅμ. οὐδὲν ἔργον ἀναφέρει τῶν χειρῶν του· λέγει μόνον ὅτι ὁ Ἥφαιστος κατεσκεύασεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως ἕνα χορὸν χο-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ρευτῶν ὅμοιον πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ Δαιδάλου κατασκευασθέντα ἐν Κνωσῷ, διὰ τὴν Ἀριάδνην Σ 590 ἑξ.
Ὁ Ὅμ. ὀνομάζει δαιδάλεον τ. ἐ. ἄξιον διὰ τὸν Δαίδαλον πᾶν ἀντικείμενον ποικιλωτὸν ἢ κάλλιστα εἰργασμένον.
11. Λαέρκης, ὁ Νέστωρ θέλων νὰ προσφέρῃ θυσίαν τῇ Ἀθηνᾷ μεταπέμπεται τὸν μεταλλευτὴν Λαέρκην, ἵνα δέσῃ τὰ κέρατα τοῦ ἱερείου γ 425 διὰ χρυσοῦ. Τοῦτον ὁ Ὅμ. καλεῖ χρυσοχόον γ 425, πρβ. 432· φθάνει ὁ Λαέρκης μετὰ τῶν μεταλλουργικῶν ἐργαλείων, ὁ Νέστωρ δίδει τὸν χρυσὸν, ὃν προπαρασκευάζει ὁ Λαέρκης καὶ περιχεύει ἐπὶ τῶν κεράων τοῦ σφαγείου πρβ. γ 437 439.
Οἱ Θρᾷκες ἐφημίζοντο διὰ τὴν κατασκευὴν ξιφῶν· ὁ Ἀχιλλεὺς προτείνει ὡς ἆθλον ἓν καλὸν ξίφος θρακικὸν Ψ 808.
6. Τυχίος ἐκ Βοιωτίας «σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος» Η 220.
7. Ἰκμάλιος, ἐξ Ἰθάκης τ 57.
8. Ἀρμοδίδης, ἐν Τροίᾳ Ε 60.
9. Νοήμων, ἐν Ἰθάκῃ ϐ 386, δ 630.

ζ'. Ἁλιεία.

ἁλιεύς, ὁ, ὁ ἁλιεύς.
ἀρνευτήρ, ὁ, κολυμβητής, βουτυκτής.
δίκτυον, τό, τὸ δίκτυον «πολυπποῦν».
λίνον, τό, ἡ πετονιά· «πάναγρον».
ἄφλις, ἡ, ἡ θηλειὰ τοῦ δικτύου.
ῥάβδος, ἡ, τὸ καλάμι, ἁλιευτικὴ ῥάβδος.
λίνον, τὸ, ὁρμιά, πετονιά.
μολύϐδαινα, ἡ, ἡ μολυϐδίνη σφαῖρα.
ἄγκιστρον, τό,—ἦνοψ χαλκός, τὸ ἀγκίστρι· «γναμπτὸν».
κέρας, τό, κερατίνη σύριγξ, προσδενομένη εἰς τὸ ἄγκιστρον Ω 81.
δόλος, ὁ,—εἶδαρ, τό, τὸ δόλωμα· «ἰχθυᾶν».

Ὁ πλοῦς.

πλόος, ὁ, τὸ ταξεῖδι.
ναυτιλίη, ἡ, ἡ ναυτιλία
εὐπλοίη, ἡ, ἡ εὔπλοια.
ἁλιεύς, ὁ, ὁ ψαρᾶς.
ναύτης, ὁ, ὁ ναύτης.
κυβερνήτης, ὁ, ὁ πλοίαρχος.
ἐρέτης, ὁ, ὁ κωπηλάτης.
ἀρχός, ὁ, ὁ κυβερνήτης.
πορθμεύς, ὁ, ὁ περαματσῆς.
ταμίης, ὁ, ὁ προμηθευτής.
ἔμπορος, ὁ, ὁ πλοίαρχος.
ὀδίτης, ὁ, ὁ ἐπιβάτης.
ἐπίϐαθρον, τὸ, ὁ ναῦλος.
ἤϊα, τά, τὰ ἐφόδια.
ὁδοιπόριον, τὸ, ὁ ναῦλος.
λῃϊστήρ, ὁ,—λῃίστωρ, ὁ, ὁ πειρατὴς «πολύπλαγκτος.»
οὖρος, ὁ, ὁ οὔριος ἄνεμος· «ἵκμενος, πλησίστιος, λιαρός, λιγύς, ἀπήμων, λάϐρος, ἐσθλὸς ἑταῖρος, πλ. ἁλιέες νηῶν πομπῆες».

η'. Ἐμπόριον.

(ο 416 ἑξ Η 472 ἑξ.)

πρηκτήρ, ὁ, ὁ ἔμπορος, ὁ πραγματευτής.
τρώκτης, ὁ, ὁ φιλοκερδής, ἀπατεών.
φορτίς, ἡ, φορτηγός.
φόρτος, ὁ, τὸ φορτίον.
ὀδαῖα, τά, πραγματεία.
βίοτος, ὁ, τὸ φορτίον τοῦ πλοίου ο 446, 456.
ἀθύρματα, τά, ἐμπορεύματα.
ὦνος, ὁ, ἡ τιμή, ἡ ἀξία.
πρῆξις, ἡ, ἐπιχείρησις, ἰδιωτικὴ ὑπόθεσις.
λῃίς, ἡ, ἡ λεία, τὸ κέρδος.
κέρδος, τό, τὸ ὄφελος· «μενοεικής, ἀρπαλέον, ἀλφάνειν, πρίασθαι, περᾶν, ἐμπολᾶσθαι, οἰνίζεσθαι».
ἀριθμός, ὁ, πλῆθος· «ἀριθμεῖν, λέγειν, ἐν, μετὰ μὲ δατ.»
Σημ. Τὸ νόμισμα δὲν ἦτο γνωστόν, ἐγίνετο δὲ ἡ ἀγοροπωλησία ἰδίως δι' ἀνταλλαγῆς βοῶν, ἐκ τούτου
ἑκατόμϐοιος, ὁ ἔχων ἀξίαν 100 βοῶν.
ἐννεάϐοιος, ὁ ἔχων ἀξίαν 9 βοῶν.
εἰκοσάϐοια, τά, τὰ ἀξίας 20 βοῶν.
τάλαντον, τό, α') ἡ πλάστιγξ Μ 433. β') βάρος τι, χρυσᾶ τάλαντα ὡς βραϐεῖον.
ἡμιτάλαντον, τό, τὸ 1]2 τάλαντον.
σταθμός, ὁ, τὸ βαρεῖδι, τὰ δράμια.

μέτρον, τό, μέτρον χωρητικότητος.
6 δι' ἕνα κρατῆρα Ψ 743.
22 » τρίποδα Ψ 264.
χοῖνιξ, ἡ, μέτρον σιτηρῶν· τὸ «ἅπτεται χοίνικος ἐμῆς»=τρώγει τὸ ψωμί μου.
δῶρον, τό, παλάμη, μέτρον· Δ 109 ἑκκαιδεκάδωρα=16 παλαμῶν.
ὄργυια, ἡ, ἡ ὀργυιά.
πυγών, ὁ, μόνον εἰς τὸ πυγούσιος = ἑνὸς πήχεως μῆκος.
πῆχυς, ὁ, μόνον εἰς τὸ ἐπίθ. ἑνδεκάπηχυς=11 πηχ. μῆκος.
πέλεθρον, τό, = πλέθρον, = 1000 ποδ. ἔκτασις. Περὶ τοῦ Ἄρεος Φ 407 καὶ Τιτυοῦ λ 577. Σχολ. πλέθρον ἐστὶν ἕκτον σταδίου. Ἡσύχ. πέλεθρον μέτρον γῆς, ὅ φησι μυρίους πόδας ἔχειν.
γύη, ἡ, =πλέθρον, μέτρον γῆς, μόνον εἰς τὸ ἐπίθ. τετράγυος, πεντηκοντόγυος = τεσσάρων, πεντήκοντα στρεμμάτων I 578, η 112.

Ἀόριστον μέτρον μήκους.

οὖρον τό, διάστημα, ἔκτασις.
ἐπίουρα — οὖρα (ἡμιόνων), ὅσον διάστημα ἀγροῦ χερσαίου δύναται νὰ ἀροτριάσῃ ζεῦγος ἡμιόνων εἰς ὡρισμένον χρόνον.
δουρός ἐρωή — δουρηνεκές, ὅσον φθάνει τὸ δόρυ ὁρμητικῶς φερόμενον.
δίσκου οὖρα, τὸ διάστημα τὸ ὑπὸ τοῦ ῥιπτομένου δίσκου διανυόμενον· ἀόριστον διάστημα ἐκτάσεως· «ὅσον τε γέγωνε βοήσας» Κ 357, Ο 358, Φ 251, Ψ 845, Κ 351 — θ 124, ζ 294, τ 473.

θ'. Ἱστουργία καὶ κλῶσις.

(πρβ. Ψ 762, Γ 387 πρβ. καὶ Ζ 490 ἔργα γυναικῶν).

λίνον τό, κλωστή, νῆμα, σινδών.
ὀθόνη ἡ, πανί.
εἴριον τὸ—εἶρος τό, τὸ ἔριον, τὸ μαλλί· «ἰοδνεφές». Πρβ. Ν 599, 716· ἐζυγίζετο τὸ ἔριον τὸ διδόμενον εἰς ἐργασίαν Μ 433· «εἴρια πείκετε χερσὶν» σ 316, τὸ ξαίνειν ἔρια ἐδίδασκον τὰς δμωὰς χ 422.
ἠΐγρης εἰροκόμος, γραῖα ἐριουργὸς Γ 386.
ἀχερνῆτις γυνή, ἀποχειροβίωτος γυνὴ Μ 433.
νῆμα τό, τὸ νῆμα, τὸ νέμα· «ἀσκητόν».
τάλαρος ὁ, κάνιστρον διὰ τὸ νῆμα.
ἠλακάτη ἡ, τὸ καλάμι τῆς ῥόκκας, ἡ ῥόκκα· «χρυσέη» δ 135.

χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένη ἅλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα·
χρυσέην τ' ἠλακάτην τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὄπασσεν
ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο.
τὸν ἄρα οἱ ἀμφίπολος Φυλὼ παρέθηκε φέρουσα
νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
ἠλακάτη τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα.

ἠλάκατα τά, τὸ ἐπὶ τῆς ῥόκκας νῆμα· «λεπτά»· «ἠλάκατα στρωφᾶν» ζ 52, «—στροφαλίζετε» σ 315, εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἀλκινόου ἦσαν 50 δμωαὶ διὰ τὰς διαφόρους ἐργασίας η 103.
ἑστὸς ὁ α') λίθος ν 107. β') ὁ ἀργαλειός, τὸ στημόνι καὶ αὐτὸ τὸ ὕφασμα· «ἀγλαός, περιμήκης, μέγας, λεπτός».
μίτος ὁ, τὸ στημόνι, δι' οὗ διέρχεται τὸ πηνίον μετὰ τῆς κρόκης.
πηνίον τό, τὸ μασοῦρι, τὸ καλάμι, ἐφ' οὗ καλαμίζεται τὸ ὑφάδι.
κανών ὁ, τὸ ἀντί, τὸ ξύλον, ἐφ' οὗ περιτυλίσσεται τὸ στημόνιον.
κερκὶς ἡ, ἡ σπάθη ἢ ἡ σαγίτα· «χρυσείῃ» κερκὶδ' ὕφαινεν ε 62· πρβ. Χ 448.
ἀθῦναι αἱ, τὸ πανί, τὸ ὕφασμα η 107· «καιρόσιαι, ἀργενναί, λεσταί».
λίνον τό, νῆμα, κλωστή Γ 127, η 197 καὶ τὸ λινοῦν ὕφασμα ν 73, Ι 660 ἐξ οὗ «λινοθώρηξ» Β 830.
ὕφασμα τό, πανί.
θρόνον τό, τὰ κεντητὰ ἄνθη, τὰ ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος· «ποικίλα».
ποίκιλμα τό, τὸ κέντημα· «νήσασθαι (μεταγ. νήθειν)».
Φράσεις· «ἦσκειν εἴρια, στρωφᾶν ἠλάκατα, ἱστὸν στήσασθαι, ἱστὸν ἐποίχεσθαι, ὑφαίνειν, ἐξέλκειν πηνία, ἐμπάσσειν».

Δημόσιο Κεντρικό Βιβλιοθήκη Βόλου

ς'. Ἡ γεωργία.

(πρβ. Β 147, Ε 499· Λ 67, Μ 421, Ρ 53, Υ 495, Φ 257, Ψ 597, ε 488 πρβ. τὰ ἐν ω 226).(*)

1. Ἡ γεωπονία (Σ 541—60).

ἄροτος ὁ, ἡ καλλιέργεια καὶ ἀγρός.

ἀγροτης ὁ—ἀγροιώτης ὁ—ἐπάρουρος ἀνήρ ὁ, ὁ γεωργός, ὁ χωρικός· «ἀγροιῶται νήπιοι, ἐφημέρια φρονέοντες» φ 85, π 217.

κλῆρος ὁ, τὸ κτῆμα, τεμάχιον γῆς, ἣν διενέμοντο οἱ παῖδες κλήρῳ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς ξ 207· πρβ. ξ 62, δ 489, ξ 211.

χθών, γῆ· «χθὼν πουλυβότειρα, γαῖα πολύφορβος, ζείδωρος, ἄρουρα».

γῆ, ἡ γῆ «φυσίζοος».

Σημ. Οἱ ἄνθρωποι οἱ τρώγοντες τὸν καρπὸν τῆς γῆς λέγονται «ἀλφησταί, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες, ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν, δς ἔδος Δημήτερος ἀκτήν, πιτοφάγος».

τέμενος τό, βασιλικὸν κτῆμα καὶ τόπος ἰδιαίτατος· «βαθυλήϊον, ἔξοχον ἄλλων, καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο, μέγα, πατρῴϊον, πεντηκοντόγυιον» Ι 578· πρβ. τοὺς λόγους τοῦ Σαρπηδόνος πρὸς τὸν Γλαῦκον Μ 310, Ζ 194.

ἀγρός ὁ, ἐξοχή, ὑποστατικόν, χωράφι· «καλός, περικαλλής, τετυγμένος, πολύδενδρος, πίων».

ἔργον τό, ἐργασία, δουλειά.

ἔργα τά, οἱ ἀγροί, τὰ χωράφια Β 751, ε 344, δ 318.

ἄρουρα ἡ, ἡ γῆ, καλλιεργήσιμος τόπος· «ἐρύθωλος, πυροφόρος, πίειρα»· ἐγίνετο ἀναδασμὸς τῆς γῆς πρβ. ζ 7, πρβ. Χ 488· «ἐπίξυνος ἄρουρα» ἡ γειτονική, τὸ γειτονικὸν χωράφι Μ 422.

πεδίον τό, πεδιάς· «πυροφόρον Φ 602, «πιώτατον» Ι 577.

ἄροσις ἡ, καλλιεργήσιμος γῆ· «λείη, ψιλή» ι 134, Ι 580.

νειός ὁ, νέον χωράφι (πρότερον χέρσον)· «μαλακή, τρίπολος, βαθεῖα».

ἀροτήρ ὁ, ὁ γεωργός.

ἄροτρον τό, τὸ ἄροτρον, τὸ ἀλέτρι· «πηκτόν» Κ 353, Σ 353, σ 371· «αἱ ἡμίονοι προφερέστεροι τῶν βοῶν ἑλκύειν ἄροτρον» Κ 352.

ζεῦγος τό, ζευγάρι, τ. ἐ. ἵππων, βοῶν ἐζευγμένων εἰς τὸ ἄροτρον.

οὖρον τό = πλέθρον, στρέμμα· καὶ τὸ σύνορον ἔλεγον «οὖρον ἀρούρης» Φ 405.

τέλσον τό, τεμάχιον ἀγροῦ Ν 707.

ὄγμος ὁ (μόνον κατ' αἰτ.) αὐλακιά, τὸ ὑπὸ τοῦ ἀρότρου αὐλάκι Σ 546.

ὤλκα = ἡ ἄλοξ, αὐλακιὰ ἡ ὑπὸ τοῦ ἀρότρου σχηματισμένη.

βῶλος ὁ, σβῶλος.

πέλεθρον — γύη ἡ = τὸ πέλεθρον, τὸ στρέμμα.

σπέρμα τό, ὁ σπόρος, μόνον «σπέρμα πυρὸς» = ἔναυμα.

λήϊον τό, τὸ σπαρτόν· «βαθύ».

ἄλωή ἡ, ἀγρὸς δενδροφόρος, ἄμπελος· «τεθαλυῖα, ἐριθηλής, πολύκαρπος».

στάχυς ὁ — ἄσταχυς ὁ, τὸ στάχυ.

καλάμη ἡ, ἡ καλαμιά.

καρπός ὁ — δημήτηρος ἀκτή, ὁ καρπός, δημητριακὸς καρπός.

(*) Τὴν γεωργίαν ἐδίδαξε τὸν ἄνθρωπον ἡ Δήμητρα· Διόδωρ. δὲ ὁ Σικελ. 5, 5 (Βεκκ.) Οὐκ ἄξιον δὲ παραλιπεῖν τῆς θεοῦ ταύτης τὴν ὑπερβολὴν τῆς εἰς τοὺς ἀνθρώπους εὐεργεσίας· χωρὶς γὰρ σίτου τήν τε κατεργασίαν αὐτοῦ τοὺς ἀνθρώπους ἐδίδαξε καὶ νόμους εἰσηγήσατο καθ' οὓς δικαιοπραγεῖν εἰθίσθησαν, δι' ἣν αἰτίαν φασὶν αὐτὴν θεσμοφόρον ἐπονομασθῆναι. Τούτων δὲ τῶν εὑρεμάτων οὐκ ἄν τις ἑτέραν εὐεργεσίαν εὕροι μείζονα· καὶ γὰρ τὸ ζῆν καὶ τὸ καλῶς ζῆν περιέχουσα».

Μόνον εἰς τὴν γῆν τῶν Κυκλώπων.

οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρόωσιν,
ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύ-
[ονται,
πυροὶ καὶ κριθαὶ ἠδ' ἄμπελοι, αἵ τε φέρουσιν
οἶνον ἐριστάφυλον καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
(ι 106 ἑξ.)

ἴἄμητος ὁ, θερισμός, τὸ θέρος.
ἀμητήρ ὁ, θεριστής.
᾽Δρεπάνη ἡ, τὸ—᾽Δρέπανον τὸ, δρεπάνι· «εὐκαμπές».
δράγμα τὸ, χειρόβολον.
ὕγμος ὁ, ἡ αὐλακιὰ τοῦ θεριστοῦ.
᾽ἀμαλλοδετήρ ὁ, ὁ δένων τοὺς ἀστάχυς.
᾽ἐλλεβανός ὁ, τὸ ἐκ καλάμης δέσιμον, δι᾽ οὗ δένονται τὰ δέματα.
ἐριθος ὁ, ὁ μισθωτὸς ἐργάτης.
ἀλωή ἡ, τὸ ἀλῶνι· «εὐκτιμένη, ἱερή».
ἀθηρηλοιγός ὁ, λικμητήρ, φτυάρι.
πτύον τὸ, τὸ φτυάρι Ν 588, λικμητικόν, οὐχὶ τὸ δι᾽ οὗ τὴν γῆν ἀναρρίπτουσιν, ἣν ἐσχηματισμένον εἰς τύπον χειρὸς δακτύλων, ὃ ἄλλως ἀθηρηλοιγὸς λέγεται.
ἄχνη ἡ—ἤϊα τὰ, τὸ λεπτὸν ἄχυρον· «ἤια καρφαλέα».

Σημ. περὶ τοῦ πῶς ἐγίνετο τὸ λίχνισμα πρβ. Ε 499, Ν 588.

᾽ἀχυρμιὴ ἡ, σωρὸς ἀχύρου.
θημὼν ἠίων, ὁ, θημωνιά.
κόπρος ἡ, ἡ κοπριά· πρὸς πίανσιν τῶν ἀγρῶν ρ 297· πρβ. Ψ 774· «ὄνθος βοέου».
τάφρος ἡ—κάπετος ἡ—ὀχετὸς ὁ (μόνον ἐν τῷ ὀχετηγός), τάφρος, χανδάκι.
᾽ἀμάρη ἡ, ὀχετός, αὐλάκι.
ὀχετηγὸς ἀνήρ, ὁ ἀνοίγων χανδάκι, ὁ διοχευτεύων ὕδωρ, ὁ ποτιστὴς Φ 257.
Φράσεις· «ἐθείρειν (ἀλωήν), ἀροῦν, καπρίζειν, ᾽ἀλδήσκειν, ἀμᾶν, ᾽ὀραγμεύειν, τρίβειν, ᾽λικμᾶν».

2. Ἡ κηπεία.

(ε 63, η 112 ἑξ., ω 226, Σ 561).

κῆπος ὁ, περιβόλι «πολυδένδρεος»· ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Ἀλκινόου ἦσαν δύο κρῆναι η 129.
βρχατος ὁ, φυτειά, κῆπος δενδρόφυτος· «τετράγυος».
φυταλιὴ ἡ, φυτειά, τόπος κατάφυτος.
ἀλωὴ ἡ, δενδρόφυτος ἀγρὸς Φ 77.
οἰνόπεδος ἀλωή—οἰνόπεδον τὸ, ἡ ἄμπελος.
βρχος ὁ, στοῖχος, ἀράδα (δένδρων κλημάτων) «᾽διατρύγιος».
ἕρκος τὸ (ἀλωῆς) περίφραγμα, φράκτης· «αἱμασιά»· πρβ. η 113 «περὶ δὲ ἕρκος ἐλήλαται».
᾽κάμαξ ἡ, φούρκα, ὑποστηρίζουσα τὴν ἄμπελον.
᾽θειλόπεδον τὸ, τόπος πρὸς ξήρανσιν, λιακωτό.
ἄμπελος ἡ, τὸ ἀμπέλι.
σταφυλὴ ἡ,—᾽βότρυς, τὸ σταφύλι· «μέλας».
ὄμφαξ ἡ, ἡ ἀγουρίδα.
πρασιὴ ἡ, ἡ πρασιὰ η 127.
ἔρνος τὸ, βλαστός, φυτάνι.
βόθρος ὁ, ὁ λάκκος.
᾽μάκελλα ἡ, γεωργικὸν ἐργαλεῖον, τσαπί.
᾽λίστρον τὸ, τὸ σκαλιστῆρι.
Φράσεις· «φυτεύειν, ᾽λιστρεύειν, ᾽ἀμφιλαχαίνειν, πέσσειν, τρυγεῖν, τραπεῖν».

ια᾽. Ἡ κτηνοτροφία.

νομεὺς ὁ—βοτὴρ ὁ—βώτωρ ὁ—ἐπιβώτωρ ὁ=ὁ βοσκός.
ποιμὴν ὁ—ἐπιποιμὴν ὁ—μηλοβοτὴρ ὁ, ὁ ποιμήν, ὁ τσοπάνος· «π. ἄγραυλος».
βουκόλος ὁ—ἐπιβουκόλος ὁ, ὁ βουκόλος.
αἰπόλος ὁ, ὁ γιδοβοσκός.
συβώτης ὁ—συφορβὸς ὁ—ὑφορβὸς ὁ, ὁ χοιροβοσκός.
᾽σηκοκόρος ὁ, τὸ τσοπανόπουλο, ὑπηρέτης καθαρίζων τὸ μανδρί.
᾽πρόβασις ἡ—πρόβατα τὰ, τὰ πρόβατα.
ποίμνη, ἡ, κοπάδι προβάτων.
ἀγέλη, ἡ, τὸ κοπάδι.
πῶυ, τό, κοπάδι.
μῆλα, τά, τὰ πρόβατα.
αἰπόλιον, τό, κοπάδι αἰγῶν.
συβόσιον, τό, ἀγέλη χοίρων.
αὐλή, ἡ, τὸ πρὸ τῆς στάνης μέρος, ἡ στάνη ι 239.
μέσαυλος ὁ—μέσαυλον, τό, τόπος τοιχογυρισμένος.
σταθμός, ὁ, τὸ μανδρί, ἡ στάνη· «οἰοπόλος, ποιμνήιος».
ἔπαυλος, ὁ, αὐλὴ πρὸς διανυκτέρευσιν βοσκημάτων ψ 358.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

σηκός, ὁ, μάνδρα, φράκτης.
συφειός, ὁ, ἡ μάνδρα τῶν χοίρων.
χόρτος, ὁ, — ἕρκος, τό, περίφραγμα.
σκόλοψ, ὁ, πάλος, παλοῦκι.
φάτνη, ἡ, ἡ φάτνη, παχνί· «εὐξέστη— ἱππείη».
κάπη, ἡ, φάτνη, παχνί· «ἀμβρόσιαι Θ 434, ἵππειαι».
* πύελος, ἡ, σκάφη, σκαφίδι.
νομός, ὁ, τόπος βοσκῆς, βοσκή, φορβή.
ἦθος, τό, ὁ στάβλος, (ἀχοῦρι) καὶ τὸ μανδρὶ τῶν χοίρων.
ἀρδμός, ὁ, ἡ ποτίστρα.
φρεῖαρ, τό, τὸ φρέαρ, τὸ πηγάδι.
βόσις, ἡ,—βοτάνη, ἡ,—φορβή, ἡ, βοσκή, ἡ τροφὴ τῶν ζώων.
εἶδαρ, τό,—ἔδωδη, ἡ, τὸ φαγεῖ, ἡ τροφή.
ποία, ἡ, ἡ πόα, τὸ χορτάρι.
* καλαῦροψ, ἡ, μαγκοῦρα.
* βουπλήξ, ἡ, βούκεντρον, βουκέντρι.
* πέδη, ἡ, δεσμὸς τῶν ποδῶν (πέδικλον).

γάλα, τό,—γλάγος, τό, τὸ γάλα.
* πέλλα, ἡ, τὸ καρδάρι «περιγλαγής».
* γαυλός, ὁ, κάδος, καρδάρι.
ἄγγος, τό, τὸ ἀγγεῖον, καρδάρι.
* σκαφίς, ἡ, καρδάρι.
ὀρός, ὁ, τὸ τυρόγαλον.
τυρός, ὁ, τὸ τυρὶ «αἴγειος».
ὀπός, ὁ, ἡ πυτιὰ (τὸ γαλακτῶδες τῆς συκῆς).
τάλαρος, ὁ, καλαθίσκος πρὸς ἐναπόθεσιν τοῦ τυροῦ, ὅμοιον τὴν χρῆσιν πρὸς τὴν τσαντῆλα «πλεκτός».
ταρσός, ὁ, καλαμωτή.
Φράσεις· «ἀμέλγειν, ἀμολγός, τρέφειν γάλα, ἀμᾶσθαι».

στέαρ τό, τὸ βούτυρον.
δέρμα τό, τὸ τομάρι.
σκῦτος τό, τὸ δέρμα.
ῥινός ἡ—ῥινόν τό, τὸ δέρμα τοῦ βοός.
βοείη ἡ (ἐνν. δορά), τὸ δέρμα τοῦ βοός.
κῶας τό, δέρμα, τομάρι.
νάκη ἡ, προβειά.
* πόκος ὁ, τὸ ποκάρι.
εἶρεον τὸ—εἶρος τό, τὸ μαλλί.
* πῖλος ὁ, ἔριον πεπλεγμένον, κετσές.
Φράσεις· «βόσκειν, νέμειν, νομεύειν, ποιμαίνειν, βουκολεῖν—βόσκεσθαι, νέμεσθαι, ποιμαίνεσθαι, βουκολεῖσθαι— (Υ 224)—ἐξελᾶν, εἰσελᾶν».

ιδ'. Θήρα.

(πρβ. τ 429 ἑξ., Ρ 657, Λ 548, 413, Ο 586, Ρ 109, 281, κ 180, ι 155, Δ 105).
θήρη ἡ, ἡ θήρα, τὸ κυνήγιον.
ἄγρη ἡ, τὸ ἀγρευθὲν (τὸ κυνῆγι), ἡ ἁλιεία μ 330.
θηρητήρ ὁ,—θηρήτωρ ὁ,—θηρευτὴς ὁ, —κυνηγέτης ὁ, ὁ κυνηγός.
ἐπακτὴρ ὁ, ὁ κυνηγός.
θηρευτὴς κύων, ὁ κυνηγητικὸς κύων.
ἄκων ὁ,—αἰγανέη ἡ, ἀκόντιον χρήσιμον πρὸς θήραν.
νέφος τὸ, πλῆθος, στίφος «ψαρῶν» Δ 274.
ἕρκος τὸ, δίκτυον πρὸς θήρευσιν πτηνῶν.
κνώδαλον τὸ—θηρίον τὸ, τὸ ἀγρίμι.
* λόχνη ἡ—* θαλάμη ἡ, ἡ φωλεὰ τῶν θηρίων, ἰχθύων.
ξύλοχος ἡ, λόχμη, λόγγος.
κευθμός ὁ,—κευθμών ὁ, φωλεά, κρυψάνα.
* ἴχνος τὸ,—ἴχνιον τό, πατημασιά, ἴχνος.
προδοκή, ἡ, καρτέρι.
Φράσεις· «εἰς θήρην ἰέναι, θηρεύειν, ἐρευνᾶν, ἐπισσεύειν, δίεσθαι, ἐπαΐσσειν, ἀπάγχειν, οὐτᾶν».

ιγ'. Ὁ πόλεμος.

πόλεμος, ὁ, καὶ πτόλεμος, πόλεμος· «θρασύς, ἄγριος, πολυαΐξ, δῄϊος, αἰνός, ἀργαλέος, ὁμοίιος, ἀλίαστος, δυσηχής, δυσηλεγής, ἀλοός, ὀκρυόεις, ὀιζυρός,— δακρυόεις, πολύδακρυς, λευγαλέος, στυγερός, πευκεδανός, αἱματόεις, φθισήνωρ»
μάχη, ἡ, ἡ μάχη· «κυδιάνειρα, ὁριμεῖα, καυστειρή, ἀλεγεινή, φθισίμβροτος, πολυδάκρυτος—ἀλίαστος—δακρυόεσσα».
φύλοπις, ἡ, ὁ πόλεμος· «κρατερή, αἰνή— ἀργαλέη».
ὑσμίνη, ἡ, πεισματώδης μάχη· «σταδίη κρατερὴ—ἀργαλέη—πολύδακρυς».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτοσταδίη, ἡ,—σταδίη, ἡ. μάχη ἐκ τοῦ πλησίον, συμπλοκή.
δηΐοτής, ἡ, σφαγή, φόνος, πόλεμος «αἰνή».
δαΐς, ἡ, (μόνον ἐν δοτ. δαΐ) σφαγή, μάχη· «λυγρή, λευγαλέη».
χάρμη, ἡ. μάχη, ἀγών.
Ἄρης, ὁ, ὁ πόλεμος· «ξυνός, ἀλεγεινὸς—στυγερὸς—πολύδακρυς».
νεῖκος τὸ,—δῆρις, ἡ,—ἔρις, ἡ. σύγκρουσις, μάχη· «ἔρις κακομήχανος, πολύστονος, αἰνὴ — ἀργαλέη — βαρεῖα — κρατερή».
ἔργον, τὸ,—πόνος, ὁ, μάχη, ἀγών.
δμιλος, ὁ, στίφος πολεμικὸν «αἰδηλος».
μῶλος, ὁ, μάχη «ἄγριος».
οὐλαμός ὁ,πλῆθος πολεμιστῶν «ἄγριος».
φλοῖσβος, ὁ, τύρβη τῶν μαχομένων.
κυδοιμός ὁ,—μόθος ὁ, ἀλαλαγμός, ἀλαλητός. «ἄσπετος, κακός».
κλόνος, ὁ, σύγκρουσις, ἀταξία· «κλόνος κακός».
ὅμαδος ὁ,—ὁρυμαγδὸς ὁ, θόρυβος ἀλαλαγμός· «ὅμαδος, θεσπέσιος, ἀλίαστος—ὁρυμαγδὸς ἀζηχής, σιδήρειος».
ἀυτὴ ἡ,—βοὴ ἡ,—ἐνοπὴ ἡ,ἀλαλαγμὸς, βοὴ ἐν μάχῃ· «ἀυτὴ ὀξεῖα, στονόεσσα—δεινὴ—βοὴ ἄσβεστος, θεσπεσίη».
φόνος, ὁ,—ἀνδροκτασίη, ἡ, ὁ φόνος.

φόβος, ὁ, φυγή· «κρυερός, κρυόεις, δυσκέλαδος, ἀργαλέος—ὀλοὸς—θεσπέσιος.»
φύζα ἡ,—φυγὴ ἡ,—φύξις ἡ, φυγὴ ἐκ δειλίας· «φύζα θεσπεσίη, φόβου κρυόεντος ἑταίρη, κακή, ἄναλκις, ἰδος».
κράτος, τὸ, ὑπεροχή, νίκη.
νίκη, ἡ, ἡ νίκη· «ἑτεραλκής».
καμμονίη, ἡ, καρτερία, νίκη.
ἰωκὴ ἡ,=ἴωκα, ταραχή, ἀγών.
ἰωχμὸς ὁ, διωγμός· «κρυόεσσα».
παλίωξις, ἡ, δίωξις, ἀπώθησις.
νεκάς, ἡ, σωρὸς νεκρῶν.
λόχος, ὁ, ἐνέδρα, χωσιά.

στρατὸς ὁ, στρατόπεδον· «ἱερός, εὐρὺς—πουλύς»
φάλαγξ, ἡ, τάξις, στρατὸς εἰς παράταξιν (εἰς μάχην)· «κυάνεαι. πυκιναί».
στίχες αἱ, τάξεις, λόχοι· «οὐκ ἀλαπαδναί, πυκιναί—κρατεραί».
γέφυραι, αἱ, «πολέμοιο» αἱ ἔξοδοι.
φῦλον τὸ. γένος, φυλή.
φρήτρη ἡ. ἄθροισμα.
πύργος ὁ, ὁ πύργος.
ἔθνος τό,—τέλος τό,—νέφος τό, πλῆθος σμῆνος.

ἀγὸς ὁ,—ἡγήτωρ ὁ,—ἡγεμών, ὁ,—ἀρχὸς ὁ,—ὄρχαμος ὁ,—κοσμήτωρ ὁ, ἀρχηγός, ἡγεμών.
λαοί, οἱ, οἱ στρατιῶται.
πολεμιστὴς ὁ, ὁ πολεμιστής.
ἥρως ὁ, ὁ ἥρως, τὸ παλληκάρι.
φῶς ὁ, ὁ ἀνήρ, ἄνδρας=παλληκάρι.
αἰζηὸς ὁ, ὁ νέος· «ἀρηίθοοι, θαλεροί».
πρόμοι οἱ.—πρόμαχοι οἱ, οἱ πρόμαχοι.
ἱππεὺς ὁ,—ἱππότα ὁ,—ἱππηλάτα ὁ, ὁ ἱππεύς.
ἱπποκέλευθος ὁ,—παραιβάτης ὁ, ἁρματηλάτης, ὁ ἱππεύς.
ἡνίοχος ὁ,—ὑφηνίοχος ὁ, ὁ ἡνίοχος.
θεράπων ὁ, σύντροφος, ἑταῖρος ἥρωος.
ὀπάων ὁ, ἀκόλουθος, σύντροφος.
πεζοὶ οἱ, πεζοὶ ὁπλῖται.
πρυλέες οἱ, πρόμαχοι, πεζοί.
αἰχμηταὶ οἱ, οἱ αἰχμηταί, λογχομάχοι.
ἀσπισταὶ οἱ,—ἀσπιδιῶται οἱ, ἀσπιδοφόροι, οἱ ὡπλισμένοι μὲ ἀσπίδας.
ἀκοντισταὶ οἱ,—τοξόται οἱ, οἱ ἀκοντισταί, τοξόται.
ἐπίκουροι οἱ, οἱ βοηθοί· «τηλεκλειτοί, ἀγακλειτοί, πολύκλητοι, ὑπερμενέες».

ἑταῖρος ὁ,—ἕταρος ὁ, σύντροφος.
ἀλεξήτωρ ὁ, πρόμαχος.
ἀμύντωρ ὁ, — ἐπαμύντωρ ὁ, ὑπερασπιστής.
ἐπίκουρος ὁ, βοηθός.
ἀρηγὼν ὁ,—ἀρωγὸς, ὁ, βοηθὸς, ἀρωγός.
ἐπαρωγὸς ὁ, βοηθός, ἀρωγός.
ἐπίρροθος ὁ,—ἐπιτάρροθος, βοηθός.
φύλαξ ὁ,—φύλακος ὁ,—φυλακτὴρ ὁ, ὁ φύλαξ.
φυλακὴ ἡ, ἡ φυλακή, ἡ φρουρά.

σκοπός ὁ,—ἐπίσκοπος ὁ,—ὀπτὴρ ὁ,—διοπτὴρ ὁ, φρουρός, φύλαξ.
πυρσὸς ὁ, φανός, σημεῖον νυκτερινόν, φρυκτωρία· «ἐπίτριμοι».

δῄϊος ὁ,—δυσμενὴς ὁ, ἐχθρικός, ὀλέθριος· «δῄιοι θυμοραϊσταί».
λῃὸς ἡ, ἡ λεία.
ἔναρα τὰ, τὰ λάφυρα, τὰ ὅπλα «βροτόεντα».
ἀνδράγρια τὰ, σκῦλα, λάφυρα «βροτόεντα».
ἔλωρ τὸ, λάφυρον, ἔρμαιον.
κύρμα τὸ, λεία, ἔρμαιον.
ῥύσια τὰ, «ἐλαύνεσθαι» Λ 674 = βοὴ λασίη Λ 672.
ζωάγρια τὰ, — ἄποινα τὰ, τὰ λύτρα. «ἄξια, ἀπερείσια, νήριτα».

κῆρυξ ὁ, ὁ κῆρυξ.
*συνημοσύνη ἡ,—ῥήτρη ἡ, συνθήκη.
ὅρκια τὰ, ὁ ὅρκος, συνθήκη· «πιστά, Διὸς ὅρκια». παρβ. κατωτ. σελ. 405.
σπονδαὶ αἱ,—συνθεσίαι αἱ, αἱ συνθῆκαι.
εἰρήνη ἡ, ἡ εἰρήνη.

Φράσεις· «πολεμίζειν, μάχεσθαι, μάρναθαι—δηριάασθαι, βάλλειν, οὐτᾶν, τύπτειν, πλήσσειν, τρώειν, νύσσειν — τυγχεῖν—ἁμαρτεῖν, ἀφαμαρτεῖν, στυφελίζειν—ἐπαΐσσειν, ἐπορούειν, ὁρμᾶσθαι, —ἀντιβολεῖν—περονᾶν, τορεῖν, δαΐζειν, δηϊοῦν, δαμᾶν αἱρεῖν — κτείνειν, κατακτείνειν, ἐναίρειν — ἐναρίζειν, ἐξεναρίζειν, πεφνεῖν — θυμὸν ἐλέσθαι, (ἀφελ., ἐξελ.) ἀπαυρᾶν, ψυχὴν ἀφελέσθαι, ἐξελέσθαι, φίλον ἦτορ ἀπαυρᾶν — λύειν, ὑπολύειν (γυῖα, μένος, γούνατα) — δαίμονα δοῦναι—πέμπειν εἰς Ἀΐδαο, Ἀϊδι προϊάπτειν—ὀλέκειν, ἐξανύειν, ἐριπεῖν, διώκειν, δίεσθαι, φοβεῖν—φέβεσθαι, φοβεῖσθαι, φεύγειν — τρεῖν, δίειν, ἀλέασθαι, ἀναχάζεσθαι, ζωγρεῖν, λῃΐζεσθαι, ὅρκια τιθέναι—ὅρκια δηλήσασθαι, πατεῖν, καταπατεῖν, συγχεῦαι, ψεύσασθαι».

Τὸ ἔρυμα—ἡ τειχομαχία.

ἄστυ τὸ, τὸ φρούριον, «εὐρύχορον, μέγα —περικλυτόν».
τεῖχος τὸ, τὸ τεῖχος, «λάϊνον, ἄρρηκτον, αἰπύ, ὑψηλόν, εὐρύ, μέγα, τετυγμένον ἄρειον».
τείχεα τὰ, τὰ τείχη, «ἱερὰ —κλυτὰ— μακρὰ—ὑψηλά».
ἀγκὼν ὁ, ἐξοχὴ τοῦ τείχους (Π 702).
ἔπαλξις ἡ, ἔπαλξις, (μπετέντα) «καλή».
πύργος, ὁ, προπύργιον, προμαχών· «προὔχων, ὑψηλὸς—μέγας—εὐδμητος».
κρόσσαι αἱ,—κρήδεμνα τὰ, αἱ ἄκραι τῶν ἐπάλξεων.
ἔχματα τὰ,—στῆλαι αἱ, ὀχύρωμα· «προβλῆτες».
πύλαι αἱ, αἱ πύλαι τοῦ στρατοπέδου «εὖ, πύκα, στιβαρῶς (ἀραρυῖαι), εὖ ποιηταί, ὑψηλαὶ—δικλίδες».
σανίδες αἱ, θύραι· «μακραί, εὔξεστοι, ἀραρυῖαι, ἐζευγμέναι».
σκόλοψ ὁ,—σταυρὸς ὁ, πάσσαλος, χαράκωμα.
τάφρος ἡ, ἡ χάνδαξ, «βαθεῖα, εὐρεῖα— μεγάλη».
γέφυρα ἡ, πρόχωμα, γέφυραι.
Φράσεις· «ἐλαύνειν, ὀρύσσειν τάφρον, καταπηγνύναι σκόλοπας, ῥηγνύναι, ῥήγνυσθαι, ἐρύειν, ἐρείπειν (κρόσσας), *μοχλεῖν στήλας, αἱρεῖν πόλιν, πυργοῦν, τειχίζειν».

εδ'. Τὰ καθεστῶτα.

1. Ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι.

ἐλεύθερον ἦμαρ τὸ, ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας, ἡ ἐλευθερία.
δούλιον ἦμαρ τὸ,—δουλοσύνη ἡ,—ἐέργερος ὁ, ἡ ἡμέρα τῆς δουλείας, ἡ δουλεία.
ἄναξ ὁ, ὁ βασιλεύς· «ἤπιος, κεδνός, εὔθυμος».
ἡγεμάντωρ ὁ, ὁ ἀρχηγός, ἡγεμών.
ἄνασσα ἡ—δέσποινα ἡ, ἡ κυρία.
δμὼς ὁ, ὁ δοῦλος· «ἀναγκαῖος».
*ἀνδράποδον τὸ, ὁ δοῦλος.

οἰκεὺς ὁ, ὁ οἰκέτης.
δρηστὴρ ὁ—ὑποδρηστὴρ ὁ, ὁ θεράπων.
δμωὴ ἡ—δούλη ἡ, ἡ δούλη· «δμῶαι λευκώλενοι, εὐπλόκαμοι».
δρήστειρα ἡ, ἡ θεράπαινα.
ἀμφίπολος ἡ ἡ ὑπηρέτρια· «εὐπλόκαμοι, λευκώλενοι, εὔπεπλος, κεδνή».
ταμίη ἡ, ἡ οἰκονόμος, κελάρισσα· «αἰδοίη, ὀτρηρή».
θαλαμηπόλος ἡ, ἡ θαλαμηπόλος.
τροφὸς ἡ, ἡ παραμάννα· «φίλη».
καμινὼ (γρηῢς), ἡ στακτόγρηα (ἡ φουρνάρισσα).
ἀλετρὶς ἡ, ἡ μυλωνού· «ἀλετρεύειν».
λοετροχόος ἡ, ἡ λουτράρισσα.
δαιτρὸς ὁ, ὁ μάγειρος.
οἰνοχόος ὁ, ὁ κεραστής.

θεράπων ὁ—ὀπάων ὁ, ὁ ἀκόλουθος, σύντροφος.
κοῦρος ὁ, ὁ νέος, ὁ ὑπηρέτης.
θής ὁ—ἔριθος ὁ, ὁ ἐργάτης, χειρῶναξ.
συνέριθος ἡ, ἡ συνεργάτις (ζ 32).
μετανάστης ὁ, ὁ ξένος, ὁ μέτοικος· «ἀτίμητος».
ἀλλοδαπὸς ὁ, ὁ ξένος.
ξεῖνος ὁ, ὁ ξένος (ὁ μουσαφίρης)· «αἰδοῖος, φίλος—φίλιος, πατρώιος, παλαιός, τηλεδαπός, ἀλλοδαπός».
ξεινοδόκος ὁ, ὁ ξενοδόχος.
ξεινοσύνη ἡ, ἡ ξενία· «προσκηδής».
ξενίη ἡ, ἡ φιλοξενία.
ὑποδεξίη ἡ—φιλότης ἡ, ὑποδεξίωσις.
ξεινήια τὰ—ξείνια τὰ, τὰ δῶρα καὶ ἡ φιλοξενία.
πίναξ ὁ, πινάκιον ξύλινον (δίκην ἐπιστολῆς), εἰς ὃ ἔγραψεν ὁ Προῖτος σήματα (σύμβολα) λυγρὰ Ζ168, 176· «πτυκτός».
ὁδίτης ὁ—ὁδοιπόρος ὁ, ὁ ὁδοιπόρος.
ὁδός ἡ, ὁ δρόμος· «δολιχή, πολλή, ἀτέλεστος, ἀλίη, τηυσίη».
κέλευθος ἡ, ἡ ὁδὸς ἐπὶ τῆς θαλάσσης· «διαπρήσσειν» κτλ.
νόστος ὁ, ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν πατρίδα· «γλυκερός, μελιηδής—φίλος, ἀπήμων».
ἱκέτης ὁ, ἱκέτης Α 14, 28.
πτωχὸς ὁ—δέκτης ὁ—προΐκτης ὁ, ὁ πτωχός, ὁ ἐπαίτης· «πτ. ἀνιηρός, λυγαλέος, κακοείμων, πανδήμιος—πρ. θαρσαλέος, ἀναιδής».
ἀλήτης ὁ, ὁ ἐπαίτης, πλάνης· «δύστηνος, κακῶν ἔμπαιος, ἐπίμαστος, ἄχθος ἀρούρης».
λέσχη ἡ, καπηλεῖον σ 329.

ἕτης ὁ—ἑταῖρος ὁ—φίλος ὁ, ὁ φίλος· «ἑταῖρος, ἐρίηρος, ἐνηής, πιστός, φίλος, κεδνός».
γείτονες οἱ—περικτίονες οἱ—περικτίται οἱ—περιναιέται οἱ, οἱ γείτονες, οἱ περίοικοι.

2. Ἡ πολιτεία.

πάτρη ἡ,—πατρὶς ἡ, ἡ πατρὶς γαῖα (αἶα)—ἡ πατρὶς ἄρουρα—ἡ πατρίς· «φίλη».
δῆμος ὁ, α') ὁ δῆμος. β') χωρίον.
πόλις ἡ, ἡ πόλις.
πολίτης ὁ—πολιήτης ὁ, ὁ πολίτης.
λαοί οἱ, οἱ λαοί, οἱ ὑπήκοοι.
κράτος τὸ, τὸ κράτος.
πολυκοιρανίη ἡ, ἡ πολυαρχία.
εὐηγεσίη ἡ, ἡ καλὴ κυβέρνησις.

βασιλεὺς ὁ—ἡγήτωρ ὁ, ἀρχηγός, ὁ βασιλεύς· «βασ. διοτρεφής, διογενής, θεῖος, σκηπτοῦχος».
κοίρανος ὁ—κρείων ὁ—μέδων ὁ—αἰσυμνητὴρ ὁ, ὁ ἀρχηγός, ὁ βασιλεύς.
ἀρχός ὁ,—ἄναξ ὁ, ὁ ἀρχηγός.
ἀριστῆες οἱ,—ἔσθλοὶ οἱ,—ἄνακτες οἱ, οἱ ἄριστοι, οἱ ἀριστοκράται.
γέροντες οἱ—βουληφόροι οἱ—βουλευταὶ γέροντες, οἱ βουλευταί.
δημογέροντες οἱ, οἱ δημογέροντες.
βουλὴ ἡ, ἡ βουλή.
θώκος ὁ (=θῶκος), τὸ κάθισμα, πρωτοκαθεδρεία.
ἀγορὴ ἡ, ἡ συνέλευσις· «κυδιάνειρα, πολύφημος, τετρηχυῖα, βουληφόρος», εἶρη ἡ, τόπος συνελεύσεως (Σ 531).
ἀγορητὴς ὁ, ὁ ῥήτωρ· «λιγύς» καὶ μετὰ τοῦ «βουληφόρος—» Η 126.
ῥητὴρ ὁ, ὁ ῥήτωρ.

Σημ. Οἱ πολῖται διῃροῦντο εἰς δύο τάξεις· οἱ μὲν ἦσαν «ἀριστῆες, ἄριστοι, ἔ-

ξοχοι ἄνδρες» οἵτινες καὶ «πολύκληροι ἄνθρωποι» λέγονται, οἱ δὲ «δήμου ἄνδρες», οἵτινες «ἄκληροι ἄνδρες» οἷς μὴ βίοτος πολὺς εἴη». Οὗτοι δὲ εἶναι «μετανάσται, Ι 646, θῆτες, δ 644, δοῦλαι, δμῶες, οἰκῆες». Οἱ θῆτες ἐλάμβανον μισθὸν λ 489, Φ 441, σ 357.

κήρυκες, οἱ, οἱ κήρυκες, οἱ κλητῆρες, οἱ διαγγελεῖς τῶν βασιλέων, ἡρώων· εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἀχαιῶν «ἐννέα—βοῶντες ἐρήτυσαν» Β 96· «θεῷ ἐναλίγκιος αὐδήν, λιγυφθόγγος ἠερόφωνος, κήρυκα καλλήτορα, ἀστυβρώτην, ἄγγελοι Διὸς καὶ ἀνδρῶν».

Ὀνόματα κηρύκων Ἀχαιῶν.

1) ὁ Ταλθύβιος Γ 250.
2) ὁ Εὐρυβάτης Α 320, Β 184· ἀμφότεροι ἦσαν τοῦ Ἀγαμέμνος Α 320.
3) ὁ Ὀδίος, τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος Ι 169.
4) ὁ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος Β 184, τ 244.
5) ὁ Θοώτης, κ. τοῦ Μενεσθέως Μ 342.

Ὀνόματα κηρύκων Τρώων.

1) ὁ Ἰδαῖος Ω 149, Γ 247 ἑξ. Ω 325, 470.
2) ὁ Ταλθύβιος Η 276.
3) Περίφας, κ. τοῦ Ἀγχίσου Ρ 322.
4) Εὐμήδης Ρ 322, Κ 314.

Ὀνόματα κηρύκων Φαιάκων.

ὁ Ποντόνοος η 178 ἑξ. θ 65, ν 49 ἑξ.

Κήρυκες ἐν Ἰθάκῃ.

1) ὁ Μέδων π 251, ρ 172.
2) ὁ Μούλιος ἐκ Δουλιχίου σ 423.
3) ὁ Πεισήνωρ δ 37.

σκῆπτρον τὸ—σκηπάνιον τὸ, τὸ σκῆπτρον· «πατρώιον, ἄφθιτον, χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον». πρβ. Β 46, δ 80.

τέμενος τὸ, τὸ βατιλικὸν κτῆμα.

γέρας τὸ, τὸ βραβεῖον.

θέμιστες αἱ, οἱ νόμοι· «λιπαραὶ» Ι 156.

γερούσιος ὅρκος ὁ, ὁ ὅρκος τῶν γερόντων.

γερούσιος οἶνος ὁ, ὁ οἶνος τῶν γερόντων.

πρεσβήιον τὸ, τὸ γέρας.

Φράσεις· ἀνάσσειν, σημαίνειν—κραίνειν, κοιρανεῖν—μῆτιν φράζεσθαι, ἐξεσίην ἐλθεῖν, ἀγγελίην ἀποφάσθαι, ἀγορᾶσθαι, ἐπευφημεῖν, τελεῖν θέμιστας».

3. Τὰ τῶν δικῶν.

(Σ 497—608).

ὁσίη ἡ, τὸ φυσικὸν δίκαιον.

δίκη ἡ, τὸ δίκαιον· «εἰπεῖν, ἐξελαύνειν».

θέμις ἡ, θέμιστες, ὁ νόμος, τὸ δίκαιον· «θέμις ἐστί, θέμιστας εἴρυσθαι, κρίνειν θέμιστας σκολιάς, θεμιστεύειν»· εἰς τοὺς Κύκλωπας «οὔτε ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες» ι 112.

θεσμός ὁ, ὁ νόμος, τὸ καθεστώς.

εὐδικίη ἡ, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀπονομὴ δικαιοσύνης· «εὐδικίας ἀνέχειν».

νεῖκος τὸ, σύγκρουσις, φιλονεικία.

δικασπόλος ἀνήρ, ὁ δικαστής.

ἴστωρ ὁ, ὁ διαιτητής, κριτής.

ἱερὸς κύκλος ὁ, ὁ κύκλος τῶν εὐγενῶν.

κῆρυξ ὁ, ὁ κῆρυξ ἐν δικαστηρίοις Σ 505.

σκῆπτρον τὸ, τὸ σύμβολον τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας.

μάρτυρος ὁ, ὁ μάρτυς.

ἀρωγὸς ὁ, ὁ βοηθὸς τῷ ἑτέρῳ τῶν ἀντιδίκων.

μαρτυρίη ἡ, ἡ μαρτυρία.

(ὅρκος ὁ, ὁ ὅρκος). πρβ. Τ 258.

(ἐπίορκος ὁ, ὁ ἐπίορκος).

Γινόμενοι ὅρκοι· πρβ. Τ 258

Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
Γῆ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἐρινύες, αἵ θ' ὑπὸ γαῖαν
ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ·
μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι,
οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος, οὔτε τευ ἄλλου·
ἀλλ' ἔμεν' ἀπρότιμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
Εἴ δέ τι τῶν δ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
πολλὰ μάλ', ὅσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλίτηται ὀμόσσας.

Πρβ. καὶ Γ 276 τὸν ὅρκον τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἀχαιῶν διὰ τὴν ἔκβασιν τῆς μονομαχίας τοῦ Μενελάου καὶ Ἀλεξάνδρου. Ὁμνύοντες ἔβλεπον «εἰς οὐρανὸν

εὐρὺν» Τ 257, ὕψωνον τὸ σκῆπτρον Κ 321, ὁ Μενέλαος λέγει τῷ Ἀντιλόχῳ «ἵππων ἀψάμενος γαιήοχον Ἐννοσίγαιον ὄμνυθι».

χρεῖος τὸ, τὸ χρέος, ἡ ὀφειλή.

ἐγγύη ἡ, ἡ ἐγγύησις.

θωὴ ἡ, τὸ πρόστιμον.

(ὄπις ἡ, ἡ ἐπίβλεψις).

ποινὴ ἡ, ἡ ποινή· «κρίνειν, δικάζειν».

κέραμος ὁ, ἡ φυλακὴ Ε 387.

ἐέρερος ὁ, τὸ δεσμωτήριον.

δεσμὸς ὁ, τὰ δεσμά· «ἀργαλέος, θυμαλγής—δικάζεσθαι, νεικεῖν—ἀναίνεσθαι, πεῖραρ ἑλέσθαι—ὀφέλλειν, ὀρείλειν—ἐγγυᾶσθαι, ἐπηπύειν».

ιε'. Τὰ τῆς θρησκείας.

1. Ὁ ναός.

ἱερὸς δόμος ὁ, ὁ ναός.

νηός ὁ, ὁ ναός· «χαρίεις, πίων».

Ναοὶ ὁ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀθήναις (Β 549), καὶ Ἰλίῳ (Ζ 88).

Ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς (Ι 405, θ 79), ἐν Ἰλίῳ (Ε 456), ἐν Περγάμῳ (Ε 456) καὶ Χρύσῃ.

Ὁ τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Ἑλίκῃ, ἐν Αἰγαῖς καὶ παρὰ τοῖς Φαίαξιν ζ 266 «Ποσειδήϊον».

Ὁ τοῦ Ἡλίου μ. 346, ὃν εὔχεται νὰ κατασκευάσῃ ὁ Εὐρύλοχος.

Οἱ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Φαιάκων, οὓς ἐποίησεν ὁ Ναυσίθοος ζ 10.

ἄδυτον τὸ, τὸ ἱερόν, τὸ ἐνδότερον μέρος τοῦ ναοῦ Ε 448 καὶ 512· «μέγα—πῖον».

ἄγαλμα τὸ—ἱερόν, τὸ ἄγαλμα Κ 571.

τέμενος τὸ, τὸ τέμενος (μετόχι).

ἄλσος τὸ, τὸ ἄλσος· «κλυτόν, καλόν, ἱερὸν Ἀθηναίης, κυκλοτερές, δενδρῆεν, σκιερόν, ἀγλαόν».

βωμός ὁ, ὁ βωμός· «ἱερός, θυήεις—εὐδμήτος, τετυγμένος—περικαλλής».

ἐσχάρη ἡ, ἡ ἐσχάρη ζ 420.

2. Ἡ εὐχή.

εὐχωλὴ ἡ, ἡ εὐχή, τάξιμον.

εὐχὴ ἡ, ἡ εὐχή.

λιτὴ ἡ,—ἀρὴ ἡ, ἡ παράκλησις, εὐχή.

ὁλολυγὴ ἡ, θρῆνος.

ἀρεὴ ἡ,—ἐπαρὴ ἡ,—ἐρεννὺς ἡ,—ἀρὴ ἡ, ἡ ἀρά.

παιήων ὁ, ὕμνος.

ὑμέναιος ὁ, ὕμνος εἰς γάμον.

Φράσεις· «χεῖρας ἀνέχειν—εὔχεσθαι, ἀρᾶσθαι—ὀλολύζειν—λίσσεσθαι, λιτανεύειν—γουνοῦσθαι, ὑποσχέσθαι, ὑποστῆναι—κατανεύειν, ἐπινεύειν, ἐπικρααίνειν ἐέλδωρ, ἀνανεύειν, κλύειν τινὸς—παρατρωπᾶν θεούς, ἱλάσκεσθαι θεούς».

Θυσία.

(πρβ. γ 442 καὶ ἑξ. Α 447 καὶ ἑξ. Β 421 καὶ ἑξ.).

ἱρὸν τὸ, τὸ ἱερόν· πλ. «αἰθόμενα, κεχαρισμένα, καλά».

ἑκατόμβη ἡ, ἡ θυσία μεγάλη· «ἱρὴ—κλειτή, ἀγακλειτή, ἕξαιτος, τελήεσσα».

θύος τὸ, θυσία ι 499, ο 261.

θυηλὴ ἡ,—θύος τὸ, τὸ θυμίαμα.

θύσθλα τά, τὰ ἱερὰ σκεύη.

θαλύσια τὰ, εὐχαριστήριος θυσία.

λοιβή, ἡ,—σπονδὴ ἡ, σπονδή· «ἄκρητος».

χοὴ ἡ, ἡ σπονδή.

ἑορτὴ ἡ, ἡ ἑορτή· «ἀγνή».

ἱερήϊον τὸ, τὸ ἱερεῖον, τὸ σφακτόν, τὸ θῦμα· «καλόν».

ὅρκια τὰ, θυσία διὰ ὅρκους Γ 245, τ 69.

ἄργματα τά, ἀπαρχή.

οὐλαὶ αἱ,—οὐλοχύται αἱ, κριθαὶ ῥιπτόμεναι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ θύματος.

ἀμνίον τό, ποτήριον πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ αἵματος τοῦ σφαγείου.

μηρία τὰ,—μῆρα τὰ, οἱ μηροὶ τοῦ θύματος· «πίονα, κεχαρισμένα».

δημὸς ὁ, τὸ ἐπίπλοον, τὸ ξύγγι· «ἀργής, πίων—δίπλαξ».

σπλάγχνα τὰ, τὰ ἐντόσθια.

κνίση ἡ, ἡ ὀσμή· «ἡδεῖα».

πεμπώβολον, τὸ, τὸ περώνιον.

σχίζη ἡ, ἡ σχίζα (ξύλα).

ὀβελὸς ὁ, τὸ σουβλί.

μελίκρητον τό, κρᾶμα μέλιτος καὶ οἴνου.

Φράσεις «ἔρδειν, (ἱρά, ἑκατόμβας) ῥέζειν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἱερεύειν, θύειν, χερνίψασθαι, χέρνιβα τ' οὐλοχύτας τε κατάρχεσθαι—εὐφημεῖν, χρυσὸν κέρασιν περιχέειν, οὐλοχύτας προβαλέσθαι — ἄρχεσθαι, ἀπάρχεσθαι, κατάρχεσθαι τρίχας—τρίχας ἐμβαλεῖν πυρί—ἀρᾶσθαι, ἐλαύνειν, ἐπικόπτειν—ἀποκόπτειν τένοντας αὐχενίους, ἀποκείρειν τένοντε — ἀνελεῖν, ἔχειν, αὐερύειν —σφάζειν, ἀποδειροτομεῖν—δέρειν, διαχέειν, ἐκτέμνειν μηρία, κατακαλύπτειν κνίσῃ, δίπτυχα ποιεῖν, ὠμοθετεῖν, καίειν (μηρία)· πάσασθαι (πατέομαι) σπλάγχνα—μιστύλλειν (κρέας)—πείρειν (ὀβελοῖσι), ὀπτᾶν, ἐρύεσθαι κρέα, δαίνυσθαι»· «σπένδειν, λείβειν—χοὴν χεῖσθαι, ἐπάρχεσθαι δεπάεσσιν, γλώσσας τάμνειν καὶ ἐν πυρὶ βάλλειν».

ις'. Οἱ ἱερεῖς, οἱ θεοπρόποι, οἱ οἰωνοπόλοι.

ἱερεὺς ὁ, ὁ ἱερεύς.
ἀρητήρ ὁ, ὁ ἱερεύς.
σκῆπτρον τὸ, τὸ σκῆπτρον.
ἱερεῖς. 1) ὁ Πάνθους, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς Γ 143.
2) ὁ Χρύσης ἱερ. Ἀπόλλωνος ἐν Χρύσῃ.
3) Μάρων, ἱερ. Ἀπόλλωνος ἐν Ἰσμάρῳ.
4) Ὁ Ὀνήτωρ, ἱερ. τοῦ Διὸς ἐν Ἰλίῳ.
5) ὁ Δάρης, ἱερ. Ἡφαίστου ἐν Τροίᾳ.
6) ὁ Φηγεύς, ἱερ. Ἡφαίστου ἐν Τροίᾳ.
7) ὁ Δολοπίων ἱερ. Σκαμάνδρου ἐν Τροίᾳ.
ἱέρεια, ἡ. ἡ ἱέρεια, μνημονεύεται μόνον ἡ Θεανώ, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς, σύζυγος τοῦ Ἀντήνορος.
ὑποφήτης ὁ μάντις (οἱ Σελοὶ Π 235).
θυοσκόος, ὁ, ὁ ἐκ τοῦ θυμιάματος μαντεύων, λιβανομάντις φ 145.
θεοπρόπος, ὁ, μάντις, προφήτης.
θεοπροπίη, ἡ, — θεοπρόπιον, τό, μαντεία, προφητεία.
θέσφατον, (ἐνν. χρησμός), «παλαίφατα» λ 288 ἑξ. ι 507, ν 172.
μάντις, ὁ, «ἀμύμων».
μαντοσύνη ἡ, τὸ μαντεῖον.
οἰωνιστής ὁ, ὁ οἰωνοσκόπος.
οἰωνοπόλος ὁ, ὁ οἰωνοσκόπος, ὁ μάντις.
ὄρνις ὁ, οἰωνὸς ὁ σημεῖον· «ὄρνις δεξιός, ἐσθλός, ἀριστερός, ἐναίσιμος, κακός».
σῆμα τὸ, τὸ σημεῖον· «σῆμα ἀριφραδές, δέελον, ἔμπεδον, ἐναίσιμον, ἐνδέξιον, παραίσιον»· «Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε σήματα φαίνων» φ 413. «Τρὶς ἔκτυπε — Ζεύς, σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι, μάχης ἑτεραλκέα νίκην»—«Ζεὺς—ἐνδέξια σήματα φαίνων, ἀστράπτει» Ι 236.
τέρας τὸ, τὸ τέρας, τὸ σημεῖον· «(τέρας τέκμωρ), μέγα»· «τέρας ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω» φ 415, «ἴρισσιν, ἅς τε Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων» Λ 27· «ἀστέρα τέρας ναύτῃσι ἠὲ στρατῷ» Δ 75.
ὄμφη, ἡ, φωνή, λέξις προφητική.
φήμη, ἡ, φήμη, λόγος.
ὄσσα, ἡ, μαντεία (Διὸς ἄγγελος)· κληδών, ἡ, καὶ κληδών.
ὄψ, φωνή· «ὄπα ἤκουσα θεῶν αἰειγενετάων» Η 53.
ὀνειροπόλος, ὁ, ὁ ὀνειροκρίτης· «μαντεύεσθαι, χρῆν, χρῆσθαι—φαίνειν, δεικνύναι».—

Ὀνομαστοὶ μάντεις, οἰωνοπόλοι.

1) ὁ Τειρεσίας, μάντις ἀλαός, Θηβαῖος· «—τοῦ φρένες ἔμπεδοι, καὶ τεθνηῶτι νόον πόσε Περσεφόνεια» κ 492, λ 32.
2) ὁ Μελάμπους «μάντις ἀμύμων» λ 287 ἑξ. ο 225 ἑξ.
3) ὁ Ἀμφιάραος, «ὃν Οἰκλῆς ἔτεκεν,— πέρι κῆρι φίλει Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων παντοίην φιλότητ'· οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν, ἀλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσιν γενναίων ἕνεκα δώρων» ο 244.
4) ὁ Ἀμφίλοχος «ὑπέρθυμον μάντιν Ἀπόλλων θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον, ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάραος» ο 248.
5) ὁ Πολυφείδης ο 252.
6) ὁ Πολύϊδος Ν 663.
7) ὁ Μέροψ «ὃς πέρι πάντων ᾔδεε μαντοσύνας» Β 831, Λ 329.
8) ὁ Κάλχας «Θεστορίδης οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος...». «μάντις ἀμύμων» Α 92, Α 69, 72, 86, Β 30, Ν 45.
9) ὁ Πριαμίδης Ἕλενος «οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος» Ζ 76.

10) ὁ Εὐρυδάμας Ε 149.
11) ὁ Ἔννομος Β 858, Ρ 216.
12) ὁ Ἀλιθέρσης Μαστορίδης—οἷος ὀμηλικίην ἐκέκαστο ὄρνιθας γνῶναι καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι» δ 157 ἑξ. ρ 68.
13) ὁ Θεοκλύμενος ο 256—286, ο 524.
14) ὁ Λειώδης φ 144, χ 310.
15) ὁ Τήλεμος Εὐρυμίδης «ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο καὶ μαντευόμενος κατεγήρα Κυκλώπεσσιν» ι 507 ἑξ.

Σημ. Ἡ λευκώλενος Ἥρα τὸν ἵππον τοῦ Ἀχιλλέως «θῆκεν αὐδήεντα» Τ 404. Οἰωνοί· εὐνοϊκοί «δεξιὸν ἦκεν ἐρωδιόν—χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδ.» Κ 274—77, κακοί δ 146—56, «ὄρνις σφιν ἐπῆλθε—ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων—Τρῶες ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἴολον ὄφιν» Μ 200—9, μ 394—96. πτέρνισμα «ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπταρεν—γέλασσε Πηνελόπεια—οὐχ ὁράᾳς, ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν; τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι» ρ 541—48. χρηστήρια ἦσαν ἐν Δελφοῖς θ 79, ἐν Δωδώνῃ Τ 235.

ιζ'. Θάνατος καὶ κηδεία.

θάνατος, ὁ, ὁ θάνατος «θυμοραϊστής, ταναηλεγής, δυσηλεγής, πορφύρεος, μέλας, δυσηχής, λευγαλέος, στυγερός, ὁμοίιος—μαλακός, ἀδληχρός».
κῆρ, ὁ, ὁ θάνατος «μέλαινα, στυγερή, ὀλοή, βαρεῖα, κακή».
μόρος, ὁ,—μοῖρα, ἡ,—πότμος, ὁ,—αἶτος, ὁ, τὸ πεπρωμένον τέλος, ὁ θάνατος.
τάφος, ὁ, ὁ τάφος.
νέκυς, ὁ,—νεκ-ύς, ὁ, ὁ νεκρός.
κηδεμών, ὁ, ὁ νεκροθάπτης.
κτέρεα, τὰ, ἐπικήδειοι τιμαί.
φᾶρος, τὸ, (ταφήιον)—σπεῖρον, τὸ, σάβανον.
λίς, μόνον κατὰ δοτ. λιτί, σάβανον.
φέρτρον, τὸ, φέρετρον, φορεῖον Σ 236.
γόος, ὁ,—θρῆνος, ὁ, ὁ θρῆνος, κοπετός. «γόος ἀδινὸς—δακρυόεις, πολυδάκρυτος—κρυερός, θλερός, ἱμερόεις, ὀιζυρός, ὀλοός, ἀλίαστος».
ἀοιδοὶ θρήνων ἔξαρχοι—οἱ ἀρχίζοντες τὸ μοιρολόγι Ω 721.
πυρή, ἡ,—πυρκαϊή, ἡ, ἡ πυρά.
ἀμφιφορεύς, ὁ, ὑδρία, κάλπη.
σορός, ἡ, κάλπη.
φιάλη, ἡ, νεκρικὴ ὑδρία, κάλπη. Ἴδε Εἰκ.

λάρναξ, ἡ, ἡ λάρναξ.
ἠρίον, τὸ, τάφος, μνῆμα.
κοίλη κάπετος, τάφος.
τύμβος, ὁ, ὁ τύμβος, ὁ τάφος, «ἀνδρόκμητος, μέγας, εὐρύς, ὑψηλός».
στήλη, ἡ, ἡ στήλη.
Φράσεις· «θνήσκειν, ἀποθνήσκειν—θυμὸν ἀποπνέειν, θ. ἀΐσθειν—(θυμόν, ἦτορ, ψυχὴν) ὀλέσαι—αἰῶνος ἀμέρδεσθαι, δῦναι γαῖαν, (δόμον Ἄιδος εἴσω, εἰς Ἀΐδαο,—ἔναι, ἐλθεῖν, ἱκέσθαι, (εἰς Ἀΐδαο ἢ Ἀΐδεω), κτέρεα κτερείζειν—καθελεῖν ὄσσε—καθελεῖν ὀφθαλμοὺς—συνερείδειν στόμα, περιστέλλειν νεκρὸν—λούειν νεκρόν, ἀπονίζειν νεκρόν, ἀλείφειν, λιτὶ καλύπτειν, ἐν λεχέεσι θεῖναι, κόμην κείρεσθαι—χαίτην ἀποκείρεσθαι—κόμην αἰσχύνην, κόμην δαιτίζειν, κόνιν χεῖσθαι κατὰ κεφαλῆς, ἐν κονίῃσι κεῖσθαι, ἀμφιδρυφής, ἐξάρχειν γόοιο—μύρεσθαι, ὀδύρεσθαι, γοᾶν, οἰμώζειν—κλαίειν, κωκύειν, στενάχειν—πυρὶ διδόναι (τὸν νεκρόν, τὰ ὀστέα) καίειν, κατακαίειν, ῥώεσθαι περὶ τὴν πυρὴν—σβεννύναι τὴν πυρὴν—λέγειν, ἀναλέγειν, θάπτειν—τύμβον, χέειν, χυτὴν γαῖαν χέειν, σῆμα χέειν».

Ὁ Ἅδης.

Ἄιδος,—Ἀΐδαο, «δόμος, δόμοι ὑπὸ κεύθεσι γαίης».
ἐρεμνὴ γαῖα, ἡ, σκοτεινὴ γῆ.
ἔρεβος, τὸ, τὸ σκότος.
ζόφος, ὁ, τὸ σκότος· «ἠερόεις».
Τάρταρος, ὁ, «ἠερόεις—βαθὺς—ὁ Ἀ-

Δημόσια Ιστορική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χέρων, ὁ Πυριφλεγέθων, ὁ κώκυτος, ἡ Στύξ, Στυγὸς—κύων Ἀΐδαο».
ἀσφοδελὸς λειμών, ὁ, τόπος ἐν Ἅιδῃ ἔχων ἀσφοδέλους.
ἔνεροι, οἱ, οἱ θνητοί.
νέκυες, οἱ,—νεκροί, οἱ, νεκροί, «ἀφραδέες κατατεθνηῶτες».
νεκύων ἀμεννηνὰ κάρηνα, αἱ κεφαλαὶ τῶν νεκρῶν.
καμόντες, οἱ, οἱ ἀποθανόντες.
εἴδωλα, τὰ, τὸ φάσμα, αἱ σκιαὶ τῶν ἀποθανόντων.
ψυχή, ἡ, ἡ ψυχὴ τῶν ἀποθανόντων.
σκιή, ἡ, ἡ σκιά.
χοή, ἡ, ἡ εἰς νεκροὺς προσφορά.
Ἠλύσιον, τὸ, τὸ Ἠλύσιον πεδίον.

ιγ'. Χρώματα.

λευκός, ὁ, ὁ ἄσπρος· «ὀδόντες, γάλα, κρῖ, ὀστέα, ἄλφιτα, ἄρνα, χρώς, πῆχυς, φᾶρος, ἱστός, λᾶας»—«ἵπποι λευκότεροι χιόνος, ἠνία λευκ' ἐλέφαντι» καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ λαμπρός, στιλπνός, «κρήδεμνον» Ξ 185, «αἴγλη» ζ 45, «λέβης» Ψ 268, «ὕδωρ» Ψ 282, «λίθος» «γαλήνη», «πόλις, κάρηνα, ὀδόν», ἐκ τούτου «λευκαίνω, λευκασπις, λευκώλενος».
μέλας, ὁ, ὁ μαῦρος, «σποδιή, ὄϊς, ἄρνα» καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ σκοῦρος, σκοτεινός, κύανος, αἷμα, οἶνος, ὕδωρ (μ 104, Β 825), κῦμα, πόντος, φρίξ, βότρυες, ὄρυς, γαῖα, ἤπειρος, λίθος, ναῦς, νύξ, νέφος». Ἐκ τούτου μελαίνω, μελάνδετος, μελαγχροίης, μελανόχροος, μελάνυδρος, ἀμφίμελας, πάμμελας».
ξανθός, ὁ, ὁ ξανθός, «κόμη, χαίτη» τοῦ Ἀχιλλέως Α 197, Ψ 141, «τρίχες» τοῦ Ὀδυσσέως ν 399, «κάρη ξανθὸς Μενέλαος» ο 133, πρβ. Γ 284, «—Μελέαγρος» Β 642, «Χάρυβδις—ψάμμῳ κυανέῃ» μ 243, «Ῥαδάμανθυς» δ 564, «Δημήτηρ» Ε 501, «Ἀγαμήδη» «ἵππων ξανθὰ κάρηνα», «χαίτη».
ἐρυθρός, κόκκινος· «χαλκὸς» Ι 365, «νέκταρ», «οἶνον» ἐξ οὗ ἐρυθαίνετο Κ 484.
πορφύρεος, πορφυροῦς, κόκκινος, ἁλικός, μέλας, «κῦμα» Α 482, «ἅλς» Π 391, «ἶρις» Ρ 547, «νεφέλη» Ρ 551, «αἷμα» Ρ 361, «σφαῖραν» θ 373, «τάπης» υ 151, «χλαῖνα» δ 115, «ῥῆγεα» Ω 645· μεταφ. «θάνατος» Ε 83=χαλεπός. Ἐκ τούτου ῥ. πορφύρω, ἀλιπόρφυρος.
κυάνεος, μέλας· «νέφος» Ψ 188, «νεφέλη» Ε 345, «κυανέην κάπετον» Σ 564, «λέων» Σ 579, «δράκοντες, γαῖα» μ 243, Λ 26, 39, «κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι—νεῦσε» ὁ Ζεὺς Α 528, «μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν ἴανθη» ἡ Ἥρα Ο 102, «χαῖται» τοῦ Ἕκτορος Χ 402, «γενειάδες» τοῦ Ὀδυσσέως π 176, «πυκιναὶ κίνυντο φάλαγγες κυάνεαι» Δ 284· «—κάλυμμ' ἔλε δῖα θεάων (Θέτις) κυάνεον, τοῦ δ' οὔ τι μελάντερον ἔπλετο ἕσθος» Ω 93, «θριγκὸς κυάνοιο» η 87, μέλανος κυάνοιο» Α 24· μεταφ. «κυάνεον νέφος» τὸ μέλαν πλῆθος Π 66. Σύνθετα· «κυανοχαίτης, κυανῶπις, κυανόπεζα, κυανόπρωρος, κυανοπρώρῃς».
φοῖνιξ, πυρρὸν χρῶμα· «ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ» Δ 141, «ζωστῆρα—φοίνικι φαεινὸν» Η 305, «λόφος—φοίνικι φαεινὸς» Ο 538, «αἱμάντα—» ψ 201, «ἵππος—» Ψ 454.
Σύνθετα καὶ παράγωγα· «παρήϊον αἵματι φοινὸν» Π 159, «φοίνιον αἷμα» σ 97, «σμώδιγγες—αἵματι φοινικόεσσαι» Ψ 716, «νέας φοινικοπαρήους» λ 124 = μιλτοπάρῃροι· «δράκων δαφοινὸς ἐπὶ νῶτα», «δάφοινον δέρμα λέοντος»
πολιός, λευκός, ψαρός· «θῖνα ἁλὸς πολιῆς» Α 350, «θάλασσα» λ 75, «αἰδηρον» Ι 366, «πολιτόν τε κάρη πολιόν τε γένειον» Χ 74, «πολιὰς τρίχας» 77, «κεφαλὴ» Χ 77, «λύκος» Κ 334, «πολιοὶ περ ἐόντες» ἅπαξ οὐχὶ ἐπιθ. ω 499.
χλωρός· «ῥόπαλον ἐλάϊνον» ι 320, «ῥῶπας» π 47, «μέλι» Λ 631· μεταφορικῶς· «χλωρὸς ὑπὸ δείους» Κ 376· παράγωγον «χλωρηΐς ἀηδὼν» τ 518.
αἰθαλόεις=στακτερός· «μέλαθρον αἰθαλόεν», χ 239, «κόνις αἰθαλόεσσα» Σ 23.
ῥοδόεις, τριανταφυλλένιος· «ῥοδόεντι ἐλαίῳ» Ψ 186—«ῥοδοδάκτυλος».
ἰοειδής, μελιτζανί, λιλᾶ· «ἰοειδέα πόν-

τον» ε 56· «ἰοδνεφὲς εἶρος» ι 426.

οἰνοψ, οἰνόχρουν· «βόε οἰνοπε» N 703, ε 55, «οἰνοπα πόντον» A 350, H 88.

(μίλτος, κόκκινον χρῶμα) ἐξ οὗ

μιλτοπάρῃος, ὁ κεχρωματισμένος ἐρυθρὸς τὰς παρειάς.

αἴθων, κόκκινος «σίδηρος» A 184, «ἵπποι» B 840, πρβ. Θ 185, «λέων, λέβης, ταῦρος, αἰετὸς».

ἀργὸς, λευκός· «κύνες ἀργοὶ» A 50, «βόες—» Ψ 30, «ἀργὴν χῆνα» ο 161. Σύνθετα· ἀργεννής, αἰ (ὄιες, ὀθόναι, ἀργεστὴς (νότος), ἀργὴς (κεραυνός), ἀργινόεις (Κάμειρος), ἀργιόδους, -οντες (ὗες), ἀργίπους -δες (κύνες), καὶ ἀργικέραυνος· Ποδάργης (Ἀχιλλεύς).

αἴολος, ποικίλος, ἔπειτα λάμπων· «ὄφις, ὄπις, κορυθαίολος, πόδας αἴολος».

γλαυκός, γαλανός· «θάλασσα» O 34, «γλαυκῶπις Ἀθήνη, γλαυκιόων».

σιγαλόεις, γυαλιστερός, ποικιλόχρους· «χιτών, εἵματα, ἡνία κτλ.».

μαρμαρέος, γυαλιστερὸς σὰν μάρμαρον· «αἰγὶς, ἄλς, ἄντυξ».

Ἐκ τούτου «μαρμαρυγὴ ποδῶν» ι 265, «μαρμαίρω» M 195.

μέλας, μαῦρος, σκοτεινός· «σποδιή, ὄϊς, νύξ, νέφος, βότρυς, λίθος, ναῦς».

Σημ. ἔβαφον εἰς γναφεῖα διάφορα ἐνδύματα, διότι ἀναφέρονται, ὡς εἴδομεν, χλαῖνα φοινικόεσσα, φᾶρος πορφύρεον κτλ. καὶ ὅπλα «ζωστὴρ φοίνικι φαεινός, λόφος ἵππειος—φοίνικι φαεινός»· πρβ. Δ 141 «ὡς ὅτε γυνὴ φοίνικι μιήνῃ. Μηονὶς ἠὲ Κάειρα παρήϊον».

ΠΙΝΑΞ 1.

Ἡ διάταξις τῶν Τρώων.

1	Τρῶες	(Ἕκτωρ)
2	Δάρδανοι	(Αἰνείας)
3	Ζέλειοι	(Πάνδαρος)
4	Ἀδρήστειοι	Ἄδρηστος, Ἄμφιος
5	Περκώτη	(Ἄσιος)
6	Πελασγοὶ	Ἱππόθοος, Πυλαῖος
7	Θρῆκες	Ἀκάμας, Πείροος
8	Κίκονες	(Εὔφημος)
9	Παίονες	(Πυραίχμης)
10	Παμφλαγόνες	(Πυλαιμένης)
11	Ἀλαζῶνες	Ὀδίος, Ἐπίστροφος
12	Μυσοὶ	Κρόμις, Εὔνομος
13	Φρύγες	Φόρκυς, Εὔνομος
14	Μήονες	Μέσθλης, Ἄντιφος
15	Κᾶρες	Ἀμφίμαχος, Νάστης
16	Λύκιοι	Σαρπηδών, Γλαῦκος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διάταξις τῶν Ἑλλήνων.

1	Βοιωτοί—ἦρχε Πηνέλεως, Λήϊτος, Ἀρκεσίλαος. Προθήνωρ, Κλόνιος Β 493,	50
2	Ἀσπληδών·—Ἀσκάλαφος, Ἰάλμενος Β 511	30
3	Φωκεῖς. ἦρχε Σχέδιος, Ἐπίστροχος-Βοιωτῶν—ἐπ' ἀριστερᾷ θωρήσσοντο Β516-526.	40
4	Λοκροὶ-ἦρχε Αἴας Ὀϊλῆος	40
5	Η Φυλάκη, Πύρασος—Πρωτεσίλαος Μοδάρκης	40
6	Ἀθῆναι—ἦρχε Μενεσθεὺς	50
7	Σαλαμὶς—ἦρχε Αἴας Τελαμώνιος	12
8	Ἄργος, Τίρυνς-ἦρχε Διομήδης, Σθένελος, Εὐρύαλος	80
9	Μυκῆναι, Κόρινθος, Κλεωναὶ-ἦρχε Μενέλεως	100
10	Ι Λακεδαίμων, Σπάρτη-ἦρχε Μενέλαος	90
11	Πύλος· ἡγεμόνευε Νέστωρ	60
12	Ἀρκαδίη-ἦρχε Ἀγαπήνωρ	60
13	Βουπράσιον, Ἦλις-ἦρχε Ἀμφίμαχος, Θάλπιος, Διώρης, Πολύξεινος	40
14	Δουλίχιον, Ἐχῖναι-ἡγεμόνευε Μέγης	40
15	Κ Ἰθακήσιοι, Κεφαλλῆνες-ἦρχεν Ὀδυσσεὺς	12
16	Αἰτωλοὶ-ἡγεῖτο Θόας	40
17	Δ Κρῆτες-ἡγεμόνευεν Ἰδομενεύς, Μηριόνης Ε	80
18	Ῥόδιοι· ἦρχε Τληπόλεμος	9
19	Σύμη· ἦρχε Νιρεὺς	3
20	Νίσυρος, Κῶς-ἦρχε Φιλιππίδης, Ἄντιφος	30
21	Εὔβοια· ἦρχε Ἐλεφήνωρ	40
22	Μυρμιδόνες· ἦρχεν Ἀχιλλεὺς	50
23	Φεραὶ-ἦρχεν Εὔμηλος	11
24	Μεθώνη. Θαυμακίη· ἦρχε Φιλοκτήτης	7
25	Τρίκκη. Ἰθώμη-ἦρχε Ποδαλείριος, Μαχάων	30
26	Ὀρμένιον-ἦρχεν Εὐρύπυλος Ζ	40
27	Ἄργιστα-ἡγεμόνευε Πολυποίτης	40
28	Κύφος· ἦρχε Γονεὺς	22
29	Μάγνητες. ἦρχε Πρόθοος	40

5 [καὶ N 681] ἐξ. Βοιωτία—7[Λ 5—9, Δ 327—21] Κατάλ. νηῶν—22 [Λ 5—9.

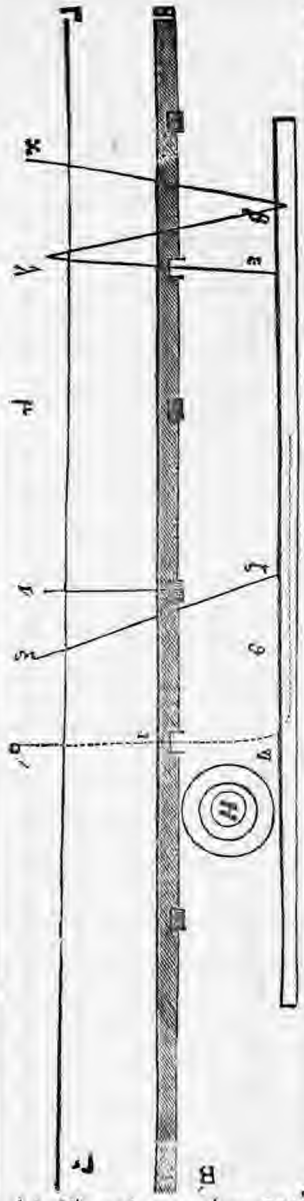

ΑΑ τὸ ἔσω πρόχωμα πύργος Θ 213
ΒΒ' τάφρος, τεῖχος, πύλη,
ΓΓ" τὸ πρῶτον χαράκωμα (Η 440)
Δ σκηνὴ τοῦ Ἰδομενέως
Ε » τοῦ Μηριόνου
Ζ » τοῦ Εὐρυπύλου

Η αἱ νῆες τοῦ Πρωτεσιλάου (Ν 674-681)
Θ » τοῦ Ὀδυσσέως (Θ 222)
ΙΚΔ ἡ ἀγορὰ μετὰ βωμοῦ
Λ τύμβος (Α 435)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ΠΙΝΑΞ 3.

Ἱστός.

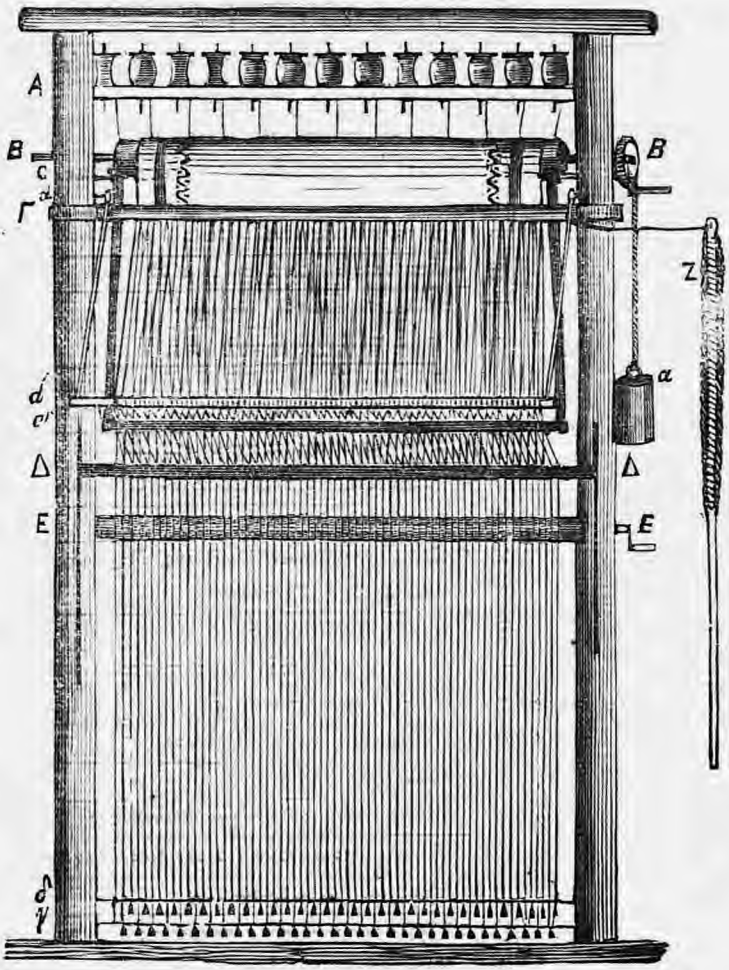

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπόπειραι κατασκευῆς τοῦ ὁμηρικοῦ ἱστοῦ

Α. Οἱ ἄτρακτοι, οἳ φέρουσι τὰ νήματα (πηνία) τῆς κρόκης, ἐν μέρει κεχρωματισμένα διὰ παρυφὰς καὶ ὕφανσιν διαφόρων σχημάτων.

Β. Τὸ ξύλον, ἐφ' οὗ τηλίσσεται τὸ ὕφασμα.

Γ. Κινητὴ σπάθη, ἥτις ἐν τῇ ἐργασίᾳ καθίεται πρὸς τὰ κάτω ἔτι μᾶλλον μετὰ τοῦ ἑτοίμου ὑφάσματος.

Δ. Τὸ τῶν νημάτων ξύλον, ἐνταῦθα μόνον πρὸς διευθέτησιν τῶν πηνίων, ἅτινα διὰ τῶν διατεινόντων τὸν στήμονα (λεῖαι, ἀγνῦθες) ὤθλον ὅτι διὰ τῶν βαρῶν ὀρθοστατοῦσι. Πιθανῶς τοῦτο νὰ ἦτο εὐμετακίνητον. (Μεταγενέστερον, ὡς παρ' Αἰγυπτίοις, τὰ κατωτέρω ἄκρα τοῦ μίτου προσεδένοντο ἁπλῶς εἰς εὔστροφον ξύλον (δεικνύεται ἐν Ε).

Ζ. Εἶναι ἡ κερκὶς (ἴδ. ἐν λέξ.) μετὰ τοῦ πηνίου· γ καὶ δ (ἑκατέρωθεν) εἶναι ἧλοι ἀφ' ὧν ἐξαρτῶνται διὰ λωρίων ἐλευθέρως αἰωρούμενοι οἱ κανόνες (ἴδ. ἐν λέξ.). πρβ. καὶ τανύω (γ' δ'). διὰ τοῦ δ' ἀποχωρίζονται ἐνταῦθα τὰ περιττὰ τὸν ἀριθμὸν νήματα (δ' δ) τῶν λοιπῶν (γ' γ), παρελκόμενα ἐκ τῶν ὀφρύων πρὸς τὴν ὑφάντριαν. Οὕτω συνίστανται τρίγωνον, ἐνταῦθα δι' ἕκαστον νῆμα Γ δ' Δ δι' οὗ ὁ μίτος (Ζ) μηρύειν, τὴν κρόκην διάγειν. Κατὰ ταῦτα διὰ τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ ἑτέρου κανόνος, ὁ αὐτὸς μίτος πάλιν εἰσάγεται ὀπισθοχωρητικῶς.

Τὸ πρῶτον ἔργον εἶναι «ἱστὸν στήσασθαι» ὅ. ἐ. νὰ στηθῇ ὁ στήμων ἢ οἱ καθ' ἑκάστους ὄρθιοι μίτοι (δ' 94), εἶτα παραλλήλως παρ' ἀλλήλους νὰ διαπερανθῶσι διὰ ὀπῶν ἢ βρόχων εἰς τοὺς κανόνας, ὅπως διατηρῶνται ἐν παραλλήλῳ θέσει. Ἀντὶ τούτων τῶν βρόχων δύναται καὶ εἰς περὶ τοὺς κανόνας τυλιχθεὶς μίτος νὰ χρησιμεύσῃ.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ ξύλον (περὶ ὃ τὸ ὕφασμα) ἔπρεπε νὰ τηρῇ τὸ ὕφασμα ἐντεταμένον, ἀνάγκη ἦτο καὶ βάρους τινὸς (λίθους α). Τοῦτο ἴσως εἶναι τὸ αἰνιγματῶδες «παιδισκάριον» ἢ «λίθος ὀρχηστήρ».

Λινοῦν ὕφασμα ἐρραντίζετο δι' ἐλαίου ἀντὶ τοῦ σημερινοῦ ὁμαλιστῆρος, ὅπως ἐπιτευχθῇ λειότης καὶ στερεότης η 107 «καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον» πρβ. Σ 596 «στίλβοντας ἐλαίῳ», ῥημίζονται τὰ πεποικιλμένα ὑφάσματα (ποικίλματα δαίδαλα) μετὰ μορφῶν οὐ μόνον τῆς Παλλάδος, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀνδρομάχης ἐν πενθίμῳ στολῇ καὶ ὁ πολυτελὴς χιτὼν τῆς Ἑλένης· πρβ. Γ 125, Ζ 293 ἑξ. 323, Ο 105, 166· Χ 440· πρβ. Γ 125

ἡ δὲ (Ἑλένη) μέγαν ἱστὸν ὕφαινε,
δίπλακα πορφυρέην, πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

Αἱ γυναῖκες τῶν Φαιάκων ἦσαν ἔμπειροι εἰς τὸν ἱστὸν η 109. Τὸ ὑφαίνειν δὲ ἐλέγετο, «ἱστὸν ἐποίχεσθαι» ε 62, Α 31. Πῶς δὲ γίνεται πρβ. Ψ 758—763

— ὦκα δ' ἔπειτα
ἔκφερ' Ὀτλιάδης· ἐπὶ δ' ὦρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς
ἄγχι μάλ'· ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐυζώνοιο
στήθεός ἐστι κανών, ὃν τ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ
πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
στήθεος· ὣς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν.

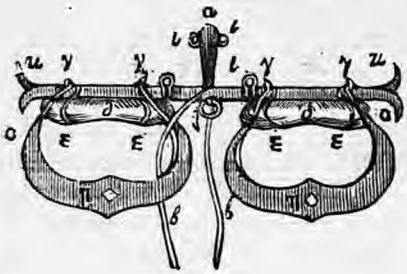

1.

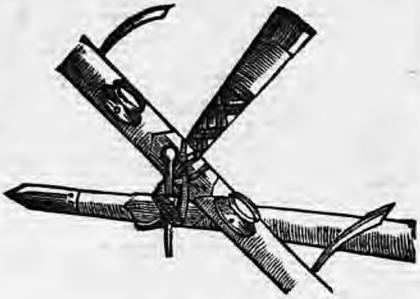

2.

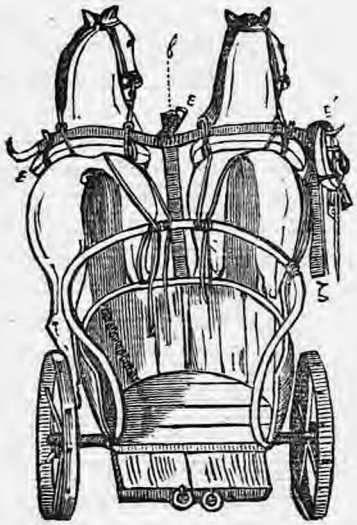

3.

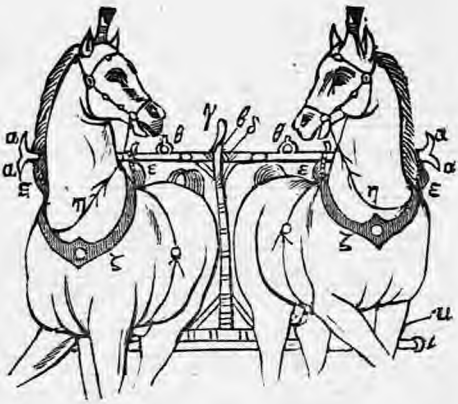

4.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑρμηνεία τοῦ πίνακος.

ΖΕΥΓΟΣ.

Ἡ εἰκ. 1. παρίστησι ζυγόν· α ὀμφαλόν, β ζυγόδεσμον, ζ κρίκον, δι' οὗ τὸ ζυγὸν προσεδένετο εἰς τὸν ῥυμόν, ὃ ζεῦγλαι ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῶν ἵππων, ε κνέφαλα, η λέπαδνα (ζυγόλουρα, εἰς ταῦτα προσεδένοντο οἱ οἰακες, ἄγκιστρα, κ κρίκοι, δι' ὧν τὰ ἡνία διευθύνονται καὶ κρατοῦνται ἐν τάξει, ο τὸ ξύλον αὐτὸ τοῦ ζυγοῦ, κ ἄγκιστρα εἰς τὸ ἄκρον τούτου, ὅπως κρεμῶσι τὰ λωρία (τῶν ἡνίων καὶ λέπαδνον διὰ τὸν παρήορον ἵππον). Ὁ ζυγὸς ἦτο ἐν γένει στρογγύλος, ἐνίοτε πύξινος.

Ἡ εἰκ. 2. δεικνύει ἀκριβέστερον πῶς ὁ ζυγὸς προσεδένετο εἰς τὸν ῥυμὸν κατὰ Ω 272. Ὁ ἕστωρ διατρυπᾷ σχεδὸν ὅλως εἰς τὸ ἄκρον τὸν ῥυμόν, πέζην καὶ ἐπιβλήματα ταύτης· ὁ κρίκος ἐγκαρσίως κρατεῖται στερεὰ τόσον, ὥστε τὸ ἄνω μέρος κεῖται ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ ἥλου, τὸ κάτω δὲ πρὸ τῆς ἀκωκῆς αὐτοῦ. Ἵνα δὲ μὴ ἐκπηδᾷ ὁ ἧλος περιελίσσεται διὰ τοῦ ἱμάντος, ὡς καὶ ὁ ὀμφαλός.

Ἡ εἰκ. 3. δεικνύει τὸ ζεῦγος ἐπὶ τὰ ὄπισθεν· τὸ ἅρμα ἦτο κατεσκευασμένον ἐλαφρὸν Κ 502, Π 380. Ὁ δίφρος πεποικιλμένος διὰ μετάλλων καὶ πλέγματος ἡνίων· ὁ ἄντυξ ἐχρησίμευεν ἐπίσης εἰς τὸ νὰ προσδένωσι τὰ ἄκρα τῶν ἡνίων καὶ ἦτο ποικίλας Λ 535, Υ 500 (πιθανῶς κατώτερον κράσπεδον, καὶ παράλληλοι ὡς μὲ τροχοὺς ἐξ ἀγριοσυκῆς Φ 37). Τροχοί, κύκλοι 2 1)2 διαμ. μετὰ 4—8 ξυλίνων κνημῶν, πρβ. ὀκτάκνημος. Ἡ ξυλίνη στεφάνη, «ἴτυς» μετὰ μεταλλίνων κύκλων, ἐπισσώτρων.—Αἱ πλῆμναι δηλ. ἡ κεφαλὴ ἡ κατέχουσα τὰ μέσα τοῦ τροχοῦ, εἰς ἣν πήγνυνται αἱ κνῆμαι, δι' ὧν ἐνοῦνται πρὸς τὴν περιφέρειαν, εἶναι ἐκ μετάλλου, περὶ τὸν σιδηροῦν ἄξονα. Τὸ ἔδαφος τοῦ ἐμβαδοῦ τῆς ἁμάξης ἦτο 1 1)4—1 1)2 πόδ. ὑπὲρ τὴν γῆν, τὸ κιβώτιον αὐτὸ ἔμπροσθεν 2 ποδ., ὄπισθεν 1 1)2 ποδ. ὑψηλόν.

Ἡ ὑπόζευξις (ὑπάγειν) συνέβαινεν οὕτω, περιγράφεται ἐν Ω 266 ἑξ., πρβ. Ε 729, Υ 392. Ἡ ἅμαξα προκινεῖται ἢ ὑψοῦται, εἶτα λαμβάνεται ὁ ζυγὸς ἀπὸ τοῦ πασσάλου καὶ μετὰ ἐννεαπήχεος ζυγοδέσμου ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ ῥυθμοῦ, ἀφ' οὗ ὁ κρίκος καὶ ἧλος (ἕστωρ) τρὶς ἑκατέρωθεν προσεδένοντο μετὰ τοῦ ζυγοῦ καὶ τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ ἡ χλωχίν, ἐπ' αὐτῆς διωθεῖται διερχομένη, ἔπειτα διατάσσονται οἱ χαλινοί, τὰ ὄπισθεν ἄκρα προσδένονται εἰς τὴν ἄντυγα· ἔπειτα διέρχονται διὰ τῶν κρίκων (ἴδε εἰκ. 1 γ γ ἐν), πρὸ τούτων τελευταῖον διὰ περόνης κρατοῦνται οἱ χαλινοὶ τῶν ἵππων. Ἐν τῷ μεταξὺ προσαρτῶνται αἱ ζεῦγλαι ὁ (ἴδ. αὐτ.) καὶ τὰ λέπαδνα (ζυγόλουρα) παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ῥυμοῦ εἰς τὸ ἐσώτερον μέρος. Οἱ ἵπποι ἤδη φέρονται ὑπὸ τὸν ζυγὸν καὶ περὶ τὸ στῆθος περιτίθενται τὰ λέπαδνα καὶ ἡ ἐξωτερικὴ αὐτοῦ ἄκρα προσαρτᾶται εἰς τοὺς ἧλους η (ει), οἱ χαλινοὶ προσκολλῶνται διὰ περόνης καὶ ἡ ὑπόζευξις εἶναι ἑτοίμη ὡς δεικνύει ἡ Εἰκ. 4).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ